

Tham Nôn
Le Kinh
Mông
Khế ước dân
3UHULELE
Hư Tâm

Literature

BIÊN TẬP: HAPPYONEDAY & MUMU

HÀO MÔN KINH MỘNG II: KHẾ ƯỚC ĐÀN UKULELE

Ân Tâm

Sachvui.Com

Ngôn Tình

Tên khác: Tận Cùng Tình Yêu

Cô và anh bắt đầu đầy mờ ám nhưng chỉ giới hạn ở "Tình nhân dự tiệc". Trước mặt người khác, cô và anh quyến rũ yêu thương. Nhưng sau lưng họ, cô và anh là hai người xa lạ, xa lạ đến mức chỉ biết tên họ và số điện thoại của nhau.

Đến một ngày anh gặp được mặt mộc của cô, đến một ngày cô trông thấy mối tình đầu của mình.

"Em còn yêu anh ta?" Ánh mắt anh dừng trên mặt cô.

Cô gật đầu. Anh điềm nhiên như không, "Được, tôi thành toàn cho em." Từ được đề bạt đến thăng tiến, từ bị bạn thân bán đứng đến tìm được công việc khác, từ vật hy sinh đến gầy dựng sự nghiệp thành công. Cuộc sống của cô dường như đã không còn liên quan tới anh. Rồi một ngày mối tình đầu của cô quay về, cô mới biết hạnh phúc

nhìn như mặt ngọt chỉ là kế ước. Giang Mạc Viễn nói, "Trở lại bên tôi, tôi có thể cho em cái em muốn."

Trình Thiếu Tiên nói, "Thực ra em rất có năng lực, chỉ cần tôi cho em điểm tựa." Cố Mặc nói, "Chúng ta rất giống nhau, vì vậy phải nương tựa đối phương mới đủ ấm áp." Cuộc sống đã định sẵn để cô gặp gỡ hai người. Một người với quãng thời gian tươi đẹp và rung động, một người với năm tháng dịu dàng và ấm áp. Có điều cô không tài nào ngờ nổi, năm tháng dịu dàng và ấm áp kia lại là... một trò chơi thương trường và tình yêu được sắp đặt sẵn.

Mục lục

- Quyển 1 - Chương 1: Người đàn ông độc thân sáng giá
- Quyển 1 - Chương 2: Chòm sao hợp nhau
- Quyển 1 - Chương 3: Nhân viên phục vụ có tố chất cao
- Quyển 1 - Chương 4: Tin nhắn
- Quyển 1 - Chương 5: Biết còn cố phạm
- Quyển 1 - Chương 6: Người đàn ông ngồi trên ghế sofa
- Quyển 1 - Chương 7: Quen thuộc nhưng lại thật xa lạ
- Quyển 1 - Chương 8: Ngây thơ xinh đẹp
- Quyển 1 - Chương 9: Mối quan hệ kỳ lạ
- Quyển 1 - Chương 10: Khác thường
- Quyển 1 - Chương 11: Dẫn tôi đi đi
- Quyển 1 - Chương 12: Tứ hợp viện trên không
- Quyển 1 - Chương 13: Người đàn ông trong ánh bình minh
- Quyển 1 - Chương 14: Cú điện thoại
- Quyển 1 - Chương 15: Ông trời trêu đùa
- Quyển 1 - Chương 16: Kiểu lý thuyết nguy hiểm
- Quyển 1 - Chương 17: Chính là ‘con thỏ’
- Quyển 1 - Chương 18: Thay đổi lãnh đạo
- Quyển 1 - Chương 19: Phòng họp dậy sóng
- Quyển 1 - Chương 20: Vị tổng giám đốc trẻ tuổi
- Quyển 1 - Chương 21: Cải cách của tổng giám đốc mới
- Quyển 1 - Chương 22: Gói thầu của Tiêu Duy Quốc Tế
- Quyển 1 - Chương 23: Xấu hổ
- Quyển 1 - Chương 24: Ai là cao nhân?
- Quyển 1 - Chương 25: Tạo hóa trêu ngươi
- Quyển 1 - Chương 26: Cướp người tại sân bay
- Quyển 1 - Chương 27: Hình bóng quen thuộc
- Quyển 1 - Chương 28: Cuộc gọi khó khăn
- Quyển 1 - Chương 29: Sự từ chối của người ấy
- Quyển 1 - Chương 30: Hành động bất ngờ
- Quyển 1 - Chương 31: Sự vận hội của bác

Quyển 1 - Chương 32: Thịnh nộ
Quyển 1 - Chương 33: Dưới bóng đêm
Quyển 2 - Chương 1: Gặp chuyện xui xẻo
Quyển 2 - Chương 2: Phản kích của nhóm cổ đông
Quyển 2 - Chương 3: Bạch mã hoàng tử
Quyển 2 - Chương 4: Bữa ăn ngon lành
Quyển 2 - Chương 5: Đã từng rung động
Quyển 2 - Chương 6: Bối rối
Quyển 2 - Chương 7: Nam Ưu Tuyền
Quyển 2 - Chương 8: Xót xa
Quyển 2 - Chương 9: Đi biển
Quyển 2 - Chương 10: Vẫn còn trẻ con
Quyển 2 - Chương 11: Cảm giác khác thường
Quyển 2 - Chương 12: Từ chức
Quyển 2 - Chương 13: Hương vị nỗi đau thời thanh xuân
Quyển 2 - Chương 14: Trông thấy mặt mộc
Quyển 2 - Chương 15: Lời mời của Giang Mạc Viễn
Quyển 2 - Chương 16: Đàn v.s Váy
Quyển 2 - Chương 17: Đêm say
Quyển 2 - Chương 18: Ở bên anh
Quyển 2 - Chương 19: Ly biệt
Quyển 2 - Chương 20: Thay đổi thái độ
Quyển 2 - Chương 21: Gặp lại
Quyển 2 - Chương 22: Kể hết với anh
Quyển 2 - Chương 23: Lý luận ấm áp
Quyển 3 - Chương 1: Quốc Khánh ở quê hương
Quyển 3 - Chương 2: Bóng lưng trong ánh bình minh
Quyển 3 - Chương 3: Nghi ngờ của ba mẹ
Quyển 3 - Chương 4: Yêu em à?
Quyển 3 - Chương 5: Trai đẹp
Quyển 3 - Chương 6: Sương sớm
Quyển 3 - Chương 7: Nếu là người phụ nữ của anh
Quyển 3 - Chương 8: Đề xuất của bác sĩ

Quyển 3 - Chương 9: Thích hợp hay không

Quyển 3 - Chương 10: Mạnh Khiếu

Quyển 3 - Chương 11: Bạn tốt

Quyển 3 - Chương 12: Sao Hỏa đựng Địa Cầu

Quyển 3 - Chương 13: Người đàn ông còn đáng sợ hơn cả ma quỷ

Quyển 3 - Chương 14: Bất chấp thủ đoạn

Quyển 3 - Chương 15: Em không yêu anh

Quyển 3 - Chương 16: Chân tướng

Quyển 3 - Chương 17: Tháo bỏ lớp ngực trang tao nhả

Quyển 3 - Chương 18: Khắc họa ba người

Quyển 3 - Chương 19: Nghĩ đến ai đầu tiên?

Quyển 3 - Chương 20: Còn gì xấu hổ hơn?

Quyển 3 - Chương 21: Ai mới đáng xấu hổ?

Quyển 3 - Chương 22: Là ai cứu rồi ai?

Quyển 3 - Chương 23: Tranh luận

Quyển 3 - Chương 24: Kinh hồn

Quyển 3 - Chương 25: Lại nhớ tới nơi này

Quyển 4 - Chương 1: Tác thành

Quyển 4 - Chương 2: Nguy cơ tín nhiệm

Quyển 4 - Chương 3: Lời nói của ai mà dễ nghe quá?

Quyển 4 - Chương 4: Đấu đá ngầm giữa cánh đàn ông

Quyển 4 - Chương 5: Đoạn phim ở hiện trường họp báo

Quyển 4 - Chương 6: Thảm họa tin tức tiếp diễn

Quyển 4 - Chương 7: Không thể trêu chọc

Quyển 4 - Chương 8: Là người yêu cũng là đối thủ

Quyển 4 - Chương 9: Yêu làm rồi sao?

Quyển 4 - Chương 10: Tình bạn khi ấy, nổi đau hôm nay

Quyển 4 - Chương 11: Chớ tin bất cứ ai

Quyển 4 - Chương 12: Điểm tựa Trình Thiếu Tiên cho

Quyển 4 - Chương 13: Điều kiện của Giang Mạc Viễn

Quyển 4 - Chương 14: Đột kích

Quyển 4 - Chương 15: Lấy yêu chứng minh

Quyển 4 - Chương 16: Mệt mỏi

Quyển 4 - Chương 17: Nhờ giúp đỡ
Quyển 4 - Chương 18: Nhà của Giang Mạc Viễn
Quyển 4 - Chương 19: Ánh sáng lung linh bay múa
Quyển 4 - Chương 20: Ban mai im tiếng
Quyển 4 - Chương 21: Không ký tên
Quyển 4 - Chương 22: Xem như trả lại anh
Quyển 4 - Chương 23: Trân trọng hiện tại
Quyển 4 - Chương 24: Tại sao phải sống như thế?
Quyển 4 - Chương 25: Oan gia ngõ hẹp
Quyển 4 - Chương 26: Hứa Mộ Giai
Quyển 4 - Chương 27: Dĩ tử chi mâu hãm tử chi thuẫn*
Quyển 4 - Chương 28: Bờ vực tình yêu
Quyển 4 - Chương 29: Lời nói khi say
Quyển 4 - Chương 30: Tiệm cà phê khuya
Quyển 4 - Chương 31: Trời định
Quyển 4 - Chương 32: Nhấn cưới
Quyển 4 - Chương 33: Hãy để anh được chăm sóc em
Quyển 4 - Chương 34: Khó ngủ
Quyển 4 - Chương 35: Kết hôn
Quyển 5 - Chương 1: Lời giải thích đau đớn
Quyển 5 - Chương 2: Quên nhau đi thì hơn
Quyển 5 - Chương 3: Anh là chồng em
Quyển 5 - Chương 4: Anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em
Quyển 5 - Chương 5: Giữa vợ chồng
Quyển 5 - Chương 6: Hãy thử yêu anh
Quyển 5 - Chương 7: Đừng quấy rầy vợ tôi
Quyển 5 - Chương 8: Sợ hãi
Quyển 5 - Chương 9: Nghiêm túc
Quyển 5 - Chương 10: Đến Thụy Sĩ
Quyển 5 - Chương 11: Nhà họ Giang
Quyển 5 - Chương 12: Trừng phạt
Quyển 5 - Chương 13: Rời nhà
Quyển 5 - Chương 14: Giấu đầu lòi đuôi

Quyển 5 - Chương 15: Anh yêu em
Quyển 5 - Chương 16: Em nghĩ đến ai
Quyển 5 - Chương 17: Người yêu của anh trai
Quyển 5 - Chương 18: Mượn ông xã cứng
Quyển 5 - Chương 19: Anh có yêu ai không?
Quyển 5 - Chương 20: Đừng nghĩ đến anh ta
Quyển 5 - Chương 21: Lời nhắc nhở
Quyển 5 - Chương 22: Làm khó anh
Quyển 5 - Chương 23: Có bản lĩnh mua nhà
Quyển 5 - Chương 24: Anh dưới trăng
Quyển 5 - Chương 25: Vượt quyền
Quyển 5 - Chương 26: Đừng động tay động chân
Quyển 5 - Chương 27: Lờ mờ dậy sóng
Quyển 5 - Chương 28: Người đàn ông lòng dạ thâm sâu
Quyển 5 - Chương 29: Áp lực
Quyển 5 - Chương 30: Không thể đáp lại
Quyển 5 - Chương 31: Khách không mời
Quyển 5 - Chương 32: Gia nghiệp to lớn
Quyển 5 - Chương 33: Dưới pháo hoa
Quyển 5 - Chương 34: Chúc mừng năm mới
Quyển 5 - Chương 35: Hôn lễ
Quyển 5 - Chương 36: Hai ngày quan trọng
Quyển 5 - Chương 37: Ngày thành hôn
Quyển 5 - Chương 38: Đột ngột
Quyển 5 - Chương 39: Sự phảng lảng trước cơn giông
Quyển 5 - Chương 40: Không phải ai cũng có thể thừa nhận chân tướng
Quyển 5 - Chương 41: Nhân danh yêu ai?
Quyển 5 - Chương 42: Hợp đồng hai bên
Quyển 5 - Chương 43: Ngày sau không cô quạnh
Quyển 5 - Chương 44: Hai người đàn ông thông minh
Quyển 5 - Chương 45: Bị trói
Quyển 5 - Chương 46: Đấu trí
Quyển 5 - Chương 47: Thi gan

Quyển 5 - Chương 48: Yêu chưa đủ sâu
Quyển 5 - Chương 49: Lại một sự thật
Quyển 5 - Chương 50: Vượt mặt
Quyển 5 - Chương 51: Một công đôi việc
Quyển 6 - Chương 1: Đối thoại cùng chị Mai
Quyển 6 - Chương 2: Ông xã đến
Quyển 6 - Chương 3: Lột da em ra
Quyển 6 - Chương 4: Nên có con
Quyển 6 - Chương 5: Thương lượng vênh vác
Quyển 6 - Chương 6: Hoa tai cố tình bỏ lại
Quyển 6 - Chương 7: Phát hiện
Quyển 6 - Chương 8: Cảm tính và lý trí
Quyển 6 - Chương 9: Bối cảnh của Trình Thiếu Tiên
Quyển 6 - Chương 10: Lúm đồng tiền và con rối
Quyển 6 - Chương 11: Giống búp bê sứ
Quyển 6 - Chương 12: Ví dụ như bảo em yêu anh
Quyển 6 - Chương 13: Hành vi ngu xuẩn
Quyển 6 - Chương 14: Người đàn ông nhấn tâm
Quyển 6 - Chương 15: Chuyện tình yêu
Quyển 6 - Chương 16: Anh ta bị bệnh
Quyển 6 - Chương 17: Có sớm
Quyển 6 - Chương 18: Cảnh tượng máu me
Quyển 6 - Chương 19: Cô gái nhiệt tình
Quyển 6 - Chương 20: Hàng xóm mới
Quyển 6 - Chương 21: Mùi phụ nữ trên người
Quyển 6 - Chương 22: Ai sẽ không trả miếng
Quyển 6 - Chương 23: Người nào đó đáng ghen
Quyển 6 - Chương 24: Lọ vitamin
Quyển 6 - Chương 25: Cố nhân tập kích
Quyển 6 - Chương 26: Sa Lâm khi xưa, Giang Mạc Viễn hiện nay
Quyển 6 - Chương 27: Người trước và người sau
Quyển 6 - Chương 28: Hành vi khó hiểu của anh
Quyển 6 - Chương 29: Nhanh chân đến trước

Quyển 6 - Chương 30: Có một số việc đã muộn
Quyển 6 - Chương 31: Còn đất hơn cánh tay
Quyển 6 - Chương 32: Chim sẻ và phượng hoàng
Quyển 6 - Chương 33: Sứ giả duyên phận
Quyển 6 - Chương 34: Tin thêm một lần
Quyển 6 - Chương 35: Khó giải quyết
Quyển 6 - Chương 36: Quạt ba thước đất
Quyển 6 - Chương 37: Thật trùng hợp
Quyển 6 - Chương 38: Ở chung
Quyển 6 - Chương 39: Hành vi đen tối
Quyển 6 - Chương 40: Trong lòng chỉ có cô
Quyển 6 - Chương 41: Không phải chỉ có Giang Mạc Viễn
Quyển 6 - Chương 42: Bóng lưng đàn ông quen thuộc
Quyển 6 - Chương 43: Cảm giác khi yêu
Quyển 6 - Chương 44: Nhọc lòng suy nghĩ
Quyển 6 - Chương 45: Hiến kế
Quyển 6 - Chương 46: Vò quýt dày có móng tay nhọn
Quyển 6 - Chương 47: Hẹn hò
Quyển 6 - Chương 48: Cao thủ
Quyển 6 - Chương 49: Cuộc đại chiến mẹ chồng và con dâu
Quyển 6 - Chương 50: Duyệt luyện
Quyển 6 - Chương 51: Không có trách nhiệm với cô ta
Quyển 6 - Chương 52: Bị theo dõi trên phố – 1
Quyển 6 - Chương 53: Bị theo dõi trên phố – 2
Quyển 6 - Chương 54: Tôi là Trang Noãn Thần
Quyển 6 - Chương 55: Tình địch đối chấp
Quyển 6 - Chương 56: Ai mới là tiểu tam?
Quyển 6 - Chương 57: Một cái tát
Quyển 6 - Chương 58: Tranh cãi
Quyển 6 - Chương 59: Vòng luẩn quẩn tình cảm
Quyển 6 - Chương 60: Thông đồng bất ngờ
Quyển 6 - Chương 61: Điều kiện trên trời
Quyển 6 - Chương 62: Chọc ngoáy sau lưng

Quyển 6 - Chương 63: Sao có thể nhẫn tâm như vậy?

Quyển 6 - Chương 64: Có kiếp này không có kiếp sau

Quyển 6 - Chương 65: Đau lòng

Quyển 6 - Chương 66: Số phận không may mắn

Quyển 6 - Chương 67: Ai đúng ai sai?

Quyển 7 - Chương 1: Mùa hè lại đến

Quyển 7 - Chương 2: Khung cảnh nhu hòa

Quyển 7 - Chương 3: Rất yêu rất yêu chị

Quyển 7 - Chương 4: Đoạn tuyệt

Quyển 7 - Chương 5: Thành tên mặt trắng

Quyển 7 - Chương 6-1: Ý kiến chuyên môn (1)

Quyển 7 - Chương 6-2: Ý kiến chuyên môn (2)

Quyển 7 - Chương 7-1: Tại sao lại giấu anh? (1)

Quyển 7 - Chương 7-2: Tại sao lại giấu anh? (2)

Quyển 7 - Chương 8-1: Giông bão kéo đến (1)

Quyển 7 - Chương 8-2: Giông bão kéo đến (2)

Quyển 7 - Chương 9-1: Trong địa ngục chờ đợi thiên đường (1)

Quyển 7 - Chương 9-2: Trong địa ngục chờ đợi thiên đường (2)

Quyển 7 - Chương 10: Rơi vào thống khổ không ngừng

Quyển 7 - Chương 11: Đừng ép tôi đi bước cuối cùng

Quyển 7 - Chương 12: Là vợ tôi

Quyển 7 - Chương 13: Người trước

Quyển 7 - Chương 14: Tôi không sao

Quyển 7 - Chương 15: Vật đổi sao dời

Quyển 7 - Chương 16: Lễ vật bị hủy

Quyển 7 - Chương 17: Mới vào Vạn Tuyên

Quyển 7 - Chương 18: Thừa cơ tiến lên

Quyển 7 - Chương 19: Thiệp mời trong đêm

Quyển 7 - Chương 20: Chỉ là không tin vào chính mình

Quyển 7 - Chương 21: Cậu chủ đã trở về

Quyển 7 - Chương 22: Em biết nhược điểm của anh

Quyển 7 - Chương 23: Bởi vì cảm kích

Quyển 7 - Chương 24: Bầu không khí khó tả

Quyển 7 - Chương 25: Chưa từng hối hận

Quyển 7 - Chương 26-1: Ai có thể giữ lời thề non hẹn biển? (1)

Quyển 7 - Chương 26-2: Ai có thể giữ lời thề non hẹn biển? (2)

Quyển 7 - Chương 27: Lời nói dối hoa mỹ

Quyển 7 - Chương 28: Luật sư nổi danh

Quyển 7 - Chương 29-1: Ai đánh bại ai?

Quyển 7 - Chương 29-2: Ai đánh bại ai? (2)

Quyển 7 - Chương 30: Ai dám đánh cược?

Quyển 7 - Chương 31: Anh hãy nói cho tôi biết

Quyển 7 - Chương 32

Quyển 7 - Chương 33: Vợ và bạn gái

Quyển 7 - Chương 34: Cúi đầu với ai?

Quyển 7 - Chương 35: Sụp đổ

Quyển 7 - Chương 36: Tra tấn lẫn nhau

Quyển 7 - Chương 37: Ngựa thì vẫn là ngựa

Quyển 7 - Chương 38

Quyển 7 - Chương 39: Vận mệnh do chính mình nắm giữ

Quyển 8 - Chương 1: Lại một mùa thu

Quyển 8 - Chương 2: Luôn có chờ mong

Quyển 8 - Chương 3: Giang Mạc Viễn lúc trước

Quyển 8 - Chương 4: Đồng chí tốt bụng

Quyển 8 - Chương 5: Chỉ cần sống bằng sức mình sẽ được tôn trọng

Quyển 8 - Chương 6: Có một loại yêu vì đau mà khắc cốt ghi tâm

Quyển 8 - Chương 7: Chúng ta phải hạnh phúc, nhé?

Quyển 8 - Chương 8: Cảnh còn người mất

Quyển 8 - Chương 9: Người đàn ông trong mưa

Quyển 8 - Chương 10: Cái tát

Quyển 8 - Chương 11: Chính bởi vì có chút động lòng

Quyển 8 - Chương 12: Không oán hận cũng không tha thứ

Quyển 8 - Chương 13: Cuộc sống mà anh muốn

Quyển 8 - Chương 14: Ấm lạnh tự biết

Quyển 8 - Chương 15: Nếu có ngày như vậy

Quyển 8 - Chương 16-1: Thời buổi rối ren

Quyển 8 - Chương 16-2: Thời buổi rối ren 2

Quyển 8 - Chương 17: Lặc bảo khi xưa

Quyển 8 - Chương 18-1: Lặc bảo hiện tại (1)

Quyển 8 - Chương 18-2: Lặc bảo hiện tại (2)

Quyển 8 - Chương 19: Tội trạng chồng chất

Quyển 8 - Chương 20: Xin lỗi vẫn là câu trả lời đó

Quyển 8 - Chương 21-1: Tôi nuôi nổi anh ấy (1)

Quyển 8 - Chương 21-2: Tôi nuôi nổi anh ấy (2)

Quyển 8 - Chương 22: Hai bàn tay trắng

Quyển 8 - Chương 23: Con rối và Ukulele

Quyển 8 - Chương 24: Làm trâu làm ngựa

Quyển 8 - Chương 25: Sau trưa, nắng vàng rộng khắp

Quyển 8 - Chương 26: Trung Thu, tết đoàn viên

Quyển 8 - Chương 27: Người phá vỡ bình yên

Quyển 8 - Chương 28: Anh và anh ấy của hiện tại

Quyển 8 - Chương 29: Quá mệt mỏi

Quyển 8 - Chương 30: Thứ cho nội đã ích kỷ

Quyển 8 - Chương 31: Quãng thời gian khó khăn

Quyển 8 - Chương 32: Buông bỏ

Quyển 8 - Chương 33: Chồng tôi đâu?

Quyển 8 - Chương 34: Tin hay không tin

Quyển 8 - Chương 35: Bầu trời sụp đổ

Quyển 8 - Chương 36: Anh ấy khóc

Quyển 8 - Chương 37: Anh tỉnh lại

Quyển 8 - Chương 38: Kẻ khóc người cười

Quyển 8 - Chương 39: Tính sổ

Quyển 8 - Chương 40: Sớm mùa thu ấm áp

Quyển 8 - Chương 41: Có thể cậu mang thai

Quyển 8 - Chương 42: Ai cùng ai nói lời từ biệt

Quyển 8 - Chương 43: Các cô hiện giờ giống chúng ta lúc xưa

Quyển 8 - Chương 44: Thần Viễn Quốc Tế

Quyển 8 - Chương 45-1: Ai làm chủ thời thế (1)

Quyển 8 - Chương 45-2: Ai làm chủ thời thế (2)

Quyển 8 - Chương 46: Thái độ làm cha lúc ban sơ

Quyển 8 - Chương 47: Hôn lễ

Quyển 8 - Chương 48: Rốt cuộc đang tính toán cái gì?

Quyển 8 - Chương 49: Như món đồ chơi hư hại

Quyển 8 - Chương 50: Không níu không nợ đừng nói tạm biệt

Quyển 8 - Chương 51: Đại kết cục

Quyển 8 - Chương 52: [Vĩ thanh] (Toàn văn hoàn)

Quyển 1 - Chương 1: Người đàn ông độc thân sáng giá

Bắc Kinh, CBD, ban đêm.

Đèn rực rỡ vừa lên, giờ cao điểm tan tằm thứ sáu, người xe đông nghịt như mắc cửi, từ nơi này nhìn ra, ánh sáng rực rỡ của khu Tam Hoàn trong đêm càng thêm mê hoặc. Đèn hoa sáng trưng từ trung tâm thương mại Yên Toa hắt lên kính, tựa như chấm nhỏ vụn vặt.

Trang Noãn Thần lắng nghe âm nhạc vờn quanh, ước chừng đã hai mươi mấy phút không nói gì, đây là một bản nhạc xưa hòa với tiếng tấu đàn ukulele bật ra một màu sắc khác, tiết tấu chậm mang chút đau thương, tâm tư như con diều không ngừng kéo dây, cứ bay mãi, bay đến vườn trường đại học nơi cô từng học, như hoa lê trong tuyết bị gió thổi rụng, cánh hoa tràn ngập không trung, chàng trai áo trắng dưới tàng cây mím cười ôn hòa, bóng dáng cao lớn ánh vào hoa lê giống như ánh ngọc sáng bóng, còn đẹp hơn cả hoa lê.

“Cô Trang?” Tiếng nói nhẹ nhàng trầm thấp đầy nhấn nại vang lên ở đối diện.

Dây diều đột nhiên bị người khác dùng kéo cắt đứt. Ánh mắt Trang Noãn Thần thoáng khựng lại, hô hấp đã không còn mùi hoa lê trong tưởng tượng nữa, cô chăm chú nhìn lại người đàn ông ở đối diện mình, trong lòng khẽ than, nhẹ nhàng lên tiếng, “Xin lỗi, anh Trình vừa mới nói gì?”

Trình Thiếu Tiên mỉm cười, cặp mắt càng thêm sáng ngời bởi được nhuộm ánh pha lê Swarovski trên đỉnh đầu cô, “Cô Trang thích bản

nhạc này à?”

“Chỉ là êm tai thôi, chưa thể gọi là thích.” Trang Noãn Thần qua loa đáp lời, từ trong túi xách lấy hộp trang điểm ra, ngón tay thon dài đẩy nhẹ, chiếc gương bật ra, tạm thời che khuất tầm mắt của người đàn ông.

Cô trong gương trông thật lạ, cũng đúng thôi, trước giờ cô đều biết phụ nữ trước và sau khi trang điểm là hai vẻ khác nhau, mượn cô mà nói, vốn là một người bình thường, trải qua quá trình trang điểm tỉ mỉ nghiêm nhiên biến thành cô mèo hoang, dùng bút kẻ mắt vẽ kéo dài phần đuôi mắt, mái tóc dài như rong biển cũng được chải cẩn thận, cực kỳ giống mấy cô gái nhà nghèo lại cố giả bộ thanh cao, cũng khó trách Ngải Niệm sau khi nhìn thấy “bộ mặt” này của cô thì hận đến ngứa răng, mắng thẳng cô “có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn”.

“Thái Sơn” ở trong miệng Ngải Niệm chính là người đàn ông tên Trình Thiếu Tiên đang ngồi ở đối diện cô đây. Áo sơ mi ngắn tay màu be phối với quần tây, nhìn qua vô cùng thoải mái, mặt mày anh được ánh đèn chiếu rọi, toát lên vàng sáng lờ mờ nhàn nhạt, 30 tuổi, trẻ trung đầy triển vọng, hay nói cách khác có thể gọi là người đàn ông độc thân sáng giá.

Phòng VIP trong một khách sạn tao nhã, trường hợp này, một đôi nam nữ xa lạ đang ngồi nhìn nhau cũng chỉ có thể nghĩ là đang xem mắt, đúng vậy, là xem mắt. Có trời biết, Trang Noãn Thần thật sự đau đầu với cái loại hoạt động xem mắt lấy kết hôn làm mục đích, nhưng hôm nay để cho cô mở rộng tầm mắt chính là, Trình Thiếu Tiên này đẹp trai cao to tài giỏi, mỗi cử chỉ để lộ vẻ tao nhã mà người thường không thể sánh được, sao lại bị rơi vào nông nổi phải đi xem mắt thế này? Theo lý thuyết mà nói, cô và anh không cùng một loại người.

Nhẹ nhàng di chuyển gương trang điểm, trong gương phản chiếu ánh mắt tức giận của Ngải Niệm ngồi cách đó không xa, cô nhin không được bật cười, Ngải Niệm này, bản thân mình còn lo chưa xong, suốt ngày đi quan tâm chung thân đại sự của cô, làm như sợ cô không gả đi được.

Ngải Niệm, cô ấy là bạn cùng phòng thời đại học khiên bạn thân của cô. Năm đó cô ấy là thủ khoa được tuyển thẳng của khoa Văn, sau khi tốt nghiệp lại không phát huy khả năng viết lách tài hoa của chính mình, thay vào đó mỗi ngày lại như người thuần thú cầm roi quơ quơ trông chừng mỗi lần cô xem mắt.

“Anh Trình thuộc chòm sao nào?” Cô giả vờ nhìn anh một cái, lại lấy cây son ra tô môi, không cần quay đầu cô cũng có thể cảm giác được ánh mắt của Ngải Niệm phóng ra cũng đủ để giết chết cô.

Quyển 1 - Chương 2: Chòm sao hợp nhau

Trình Thiếu Tiên không hổ là người đàn ông tao nhã, chỉ cười nhẹ, “Thật có lỗi quá, tôi không hiểu biết về chòm sao cho lắm.”

“À?” Trang Noãn Thần hạ gương trang điểm và son môi xuống, nhúu mày, “Anh sinh ngày mấy?”

“Ngày 15 tháng 7.”

“Chòm Cự giải.” Trang Noãn Thần ra vẻ ngạc nhiên, mở to mắt, cơ thể hơi ngã về phía trước, “Tôi thuộc chòm sao Bạch dương, chúng ta hoàn toàn không hợp nhau.”

Nếp nhăn bên môi của Trình Thiếu Tiên khi cười càng sâu thêm, “Tại sao?”

Trang Noãn Thần nhún vai, lấy một hộp thuốc lá tinh xảo từ trong túi xách ra, rút một điếu, “Chòm Bạch dương thuộc Hỏa, Cự giải lại thuộc Thủy, tục ngữ có câu, thủy hỏa bất dung.” Nói xong liền đưa điếu thuốc lên miệng, trong mắt hiện lên vẻ thẳng thắn, nói thêm một câu, “Anh không ngại chứ?”

Trình Thiếu Tiên cười nhạt, “Tất nhiên là không.”

Trang Noãn Thần thật sự khâm phục tính tốt của anh, bàn tay cầm bật lửa khẽ run lên, cô thầm nghĩ giả bộ thế này để dọa anh mà thôi, suốt nửa tiếng gặp mặt, cô cố tình vạch ra chiến thuật cho riêng mình, cố ý đến trễ, cố ý không coi ai ra gì, hiện giờ lại ra vẻ phong

trần, nhưng thái độ của anh ta lại điềm nhiên như không, chiều này có thể hù dọa khoảng mười mấy tên đi xem mắt chạy mất, mà đối với Trình Thiếu Tiên ở trước mặt này lại không có tác dụng gì.

Vừa mới châm thuốc, cô còn chưa kịp nhả khói, đã bị một bàn tay đoạt lấy không chút khách sáo. Trang Noãn Thần giật mình, trong lòng còn mừng thầm chị thiên sứ cuối cùng cũng mở mắt, phái người đến cứu vớt cô, nhưng khi vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt không vui của anh họ Nhan Minh!

“Quậy đủ chưa?” Nhan Minh ngồi bên cạnh Ngải Niệm không thể chịu đựng nổi nữa liền sai bước tiến đến, nói ở trước mặt Trình Thiếu Tiên một cách không chút nể nang: “Bảo em đi coi mắt mà như đem em đi giết, dù không cam tâm hay không tình nguyện thì em cũng phải chừa chút thể diện cho anh chứ.” Nói xong, anh lại quay qua nhìn Trình Thiếu Tiên, vẻ mặt uất giận đột nhiên trở nên hòa nhã, lập tức giải thích: “Thiếu Tiên, để cậu chê cười rồi, thật ra đứa em họ này của tôi bình thường không như vậy đâu.”

Trang Noãn Thân bất đắc dĩ thở dài, từ trước đến giờ cô chưa từng thấy Nhan Minh khẩn trương như vậy, hết tám phần lần thân cận này chỉ là nguy trang, tìm vị Trình Thiếu Tiên này làm việc mới là thật. Nghe anh họ từng nói với cô, thời đại học, anh ấy và Trình Thiếu Tiên cùng chơi trong đội bóng rổ, sau khi tốt nghiệp thì Trình Thiếu Tiên xuất ngoại, Nhan Minh thì chuyển qua kinh doanh ngành khách sạn. Sau mấy năm dốc sức làm, việc kinh doanh khách sạn ngày càng tốt, lần lượt mở năm chi nhánh ở một loạt thành phố Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, mà trụ sở chính tọa lạc ngay bên cạnh Tam Hoàn, khu CBD[1] phồn hoa, cũng chính là nơi hôm nay cô xem mắt.

Tuy rằng cô không biết gì về Trình Thiếu Tiên, nhưng sau khi quan sát cũng không khó phát hiện anh ta nổi trội hơn người thường, Nhan Minh vất vả để câu con cá lớn này chắc là có mưu đồ, không

thì, làm sao anh ta có thời gian rảnh rỗi để quan tâm đến chung thân đại sự của cô.

Dưới ánh đèn, nụ cười của Trình Thiếu Tiên thoát nhìn càng thêm khoan dung, chỉ thản nhiên đáp, “Không sao mà, em gái anh rất đáng yêu.”

Đáng yêu?

Trang Noãn Thần nhìn anh, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, anh ta thấy cô đáng yêu chỗ nào?

Nhan Minh nghe vậy thì rất vui, thấy cử hân nhân này tám phần có hy vọng, liền nói to một câu với người phục vụ đang bận rộn ở cách đó không xa, “Anh, lại đây, ly rượu của khách trống trơn rồi, sao không đến phục vụ đi?” Mười phần ra vẻ ông chủ hách dịch.

Người phục vụ nhanh chóng đi đến, chậm rãi cầm chai rượu bên cạnh bàn ăn rót cho hai người họ, rượu chảy ra dây mùi thơm ngào ngạt và tinh khiết.

Trang Noãn Thần nhin không được bị hai bàn tay của người phục vụ này thu hút. Tay anh ta cực kỳ thon dài sạch sẽ, khớp xương rõ ràng, khoát lên chai rượu thủy tinh lại càng thêm sáng bóng, kèm theo động tác rót rượu nhẹ nhàng của anh ta, cô tinh mắt nhìn thấy sự trí tuệ của anh ta gần như xẹt qua lòng bàn tay...

[1] CBD – Central Business Development là một trong những khái niệm mới nhất về quy hoạch khu trung tâm hành chính và kinh doanh tại các đô thị tiên tiến trên thế giới.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 1 - Chương 3: Nhân viên phục vụ có tố chất cao

Âm nhạc du dương, mùi rượu vang tinh khiết hòa với mùi xạ hương nam tính như có như không, cả mùi mộc hương nhàn nhạt, trong và ngọt, muốn người khác không chú ý cũng khó. Cô vừa ngẩng đầu, lại nghe Trình Thiếu Tiên ở đối diện mỉm cười và nói, “Nhan Minh, ở khách sạn của anh có thể mời người có điều kiện tốt như vậy về làm phục vụ, quả thật không đơn giản.”

Câu này khiến Trang Noãn Thần càng phải ngược lên nhìn, có thể được một người ưu tú như Trình Thiếu Tiên tán thưởng tự đáy lòng như vậy tất nhiên phải là người xuất sắc trong xuất sắc rồi. Theo ngón tay người phục vụ ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy người đó thì đôi mắt trong suốt rõ ràng hơi sững sờ một chút, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn lại.

Mặc dù người đó đang mặc đồng phục của khách sạn, nhưng lại không cứng nhắc như những người phục vụ bình thường, ngược lại mỗi cử động đều nhàn nhã đem đến cảm giác như rồng ẩn mình. Dưới ánh sáng rải rác của đèn treo thủy tinh, làm bóng của anh ta đổ xuống dưới, bao phủ lấy bóng dáng nhỏ nhắn của Trang Noãn Thần.

Sau khi nghe Trình Thiếu Tiên nói vậy, người phục vụ nọ chỉ nhẹ nhàng cong môi, hờ hững đáp, “Mời hai vị từ từ thưởng thức.” Tiếng nói trầm ấm cực kỳ êm tai.

Nhan Minh đương nhiên được thể diện, vội nói: “Đúng vậy, phục vụ ở khách sạn chúng tôi nhất định phải là người có tố chất cao.”

Trang Noãn Thần âm thầm nổi da gà, cái khách sạn to như vậy mà chỉ có một người phục vụ này là trông đẹp trai.

Sự chú ý của Trình Thiếu Tiên dường như đều đổ dồn vào người phục vụ này, sau khi nhàn nhã nhấp một ngụm rượu vang, nhìn về phía người phục vụ, cười như không cười rồi nói cho Nhan Minh nghe, “Chỉ sợ nhân viên phục vụ có tố chất cao như vậy chưa chắc anh có thể giữ lại lâu dài được.”

Nhan Minh ngẩn người, miệng hơi cong cong xấu hổ, lúc này mới cẩn thận đánh giá người phục vụ ở trước mặt. Nét mặt người này biểu cảm rất đúng mực, nhưng khiến người khác không dám xúc phạm, đôi mắt anh ta khá ôn hòa, nhưng hàm chứa vẻ xa cách khiến người khác không dám đến gần, mặc dù đang mặc đồng phục khiến anh ta trông có vẻ hiền lành, nhưng lại che dấu vẻ sắc sảo mà người thường không có, trong đó có sức hút rất mạnh, khiến người khác vô thức thả lỏng cảnh giác với anh ta. Con người này tuyệt đối không đơn giản.

Nhưng...

Có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ là phục vụ thôi đúng không? Nhan Minh chau mày, “Anh tên gì?”

Mắt người phục vụ điềm đạm, “Giang Mạc Viễn.”

“Giang Mạc Viễn?” Nhan Minh suy nghĩ một hồi, dường như không có ấn tượng gì với người phục vụ này, lại không muốn để cho bạn học cũ chế giễu, cao giọng nói, “Làm việc ở đây cho tốt đi, nếu chăm chỉ tôi sẽ thăng chức tăng lương cho anh.”

Người phục vụ nhẹ nhàng cúi người, trên mặt vẫn không có vẻ gì là vui mừng thái quá, chỉ thông dong tùy ý, đặt chai rượu lại rồi lui về

phía sau đi xuống.

Từ đầu đến cuối, Trình Thiếu Tiên cứ nhìn theo bóng lưng của người phục vụ nọ, đến khi hoàn toàn biến mất, anh vẫn không thu hồi tầm mắt, trong mắt ôn hòa lơ mờ chất chứa suy nghĩ như có như không...

“Thiếu Tiên, hai người tiếp tục trò chuyện đi, đầu bếp hôm nay tay nghề không tồi đâu, tôi dặn anh ta đặc biệt chuẩn bị cho cậu trước.” Nhan Minh thức thoir rời đi, trước khi đi còn chọc Trang Noãn Thần một cái, dùng khẩu hình miệng cảnh cáo cô— phối hợp một chút.

Trong mắt Trang Noãn Thần không biết làm sao, lại sợ Trình Thiếu Tiên tốt tính như vậy nên hiện giờ không thể rời đi, đành phải câu được câu mất trò chuyện với anh. Trình Thiếu Tiên đối đáp hay vô cùng, anh làm cho bầu không khí không hề tẻ nhạt bằng sự nhạy bén của mình, khiến trong lòng cô cảm thấy ngượng ngùng.

“Cô Trang làm việc cho công ty nào?”

Trang Noãn Thần không khỏi than thầm cách dùng từ hoa mỹ của người này, hắng giọng, “Truyền thông Đức Mã.”

Trình Thiếu Tiên hơi nhếch mi, “Truyền thông Đức Mã ư? Thuộc tập đoàn FA, hóa ra cô Trang làm trong ngành truyền thông, không tồi.”

“Tôi chỉ lên kế hoạch các hoạt động thôi, có gì mà tồi với không tồi.” Giọng nói của cô khá dịu dàng, đang nghĩ đến phải nói câu gì tiếp theo thì điện thoại để trên bàn đổ chuông, cô nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình thì hơi kinh hãi, vội vàng cầm điện thoại lên xem.

Quyển 1 - Chương 4: Tin nhắn

Giương mắt nhìn lần nữa, Trình Thiếu Tiên ở đối diện dường như không muốn quan tâm, cô bình tĩnh bấm nút từ chối, nhanh chóng gửi đi một tin nhắn: Bây giờ không tiện nghe máy.

Cất điện thoại vào trong túi, Trang Noãn Thần cầm ly rượu qua nhấp một ngụm, thông cổ họng rồi không biết phải nói gì. Dường như Trình Thiếu Tiên bị bộ dạng nhấp nhồm của cô chọc cười, chậm rãi nói một câu, “Có vẻ như bạn của cô còn khấn trương hơn cả cô.”

Trang Noãn Thần quay đầu lại theo bản năng, Ngải Niệm ở cách đó không xa ngoài mặt thì đang uống trà, nhưng thực tế hai mắt lại như ra-đa bắn thẳng về phía bên này, cô bật cười, nhún vai nói, “Tâm nguyện lớn nhất của Ngải Niệm chính là hy vọng tôi được gả vào gia đình tốt.”

Trình Thiếu Tiên nhếch mày, có lẽ không ngờ cô sẽ nói vậy, khi cười nếp nhăn trên mặt càng giãn rộng ra, “Vậy cô phải tích cực phối hợp rồi, cô có thể hỏi về tôi mà.”

Anh nói dứt khoát khiến cô không biết phải làm sao, hơi mở miệng, vừa định lên tiếng, điện thoại trong túi lại rung lên.

“Thật ngại quá!” Sau khi mỉm cười ngượng ngùng, cô lại lấy điện thoại ra xem tin nhắn: Tối mai đúng 8h, phòng tiệc khách sạn Bàn Cổ Plaza, váy dạ hội màu sáng là được.

Trang Noãn Thần dừng một chút, nghĩ đến ngày mai là cuối tuần, hít sâu một hơi, nhanh chóng trả lời lại một chữ: OK. Sau khi cất điện

thoại, cô cắn môi, lần nữa đặt tâm tư vào trong buổi xem mắt này.

Bữa cơm gần như kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ, phần lớn đều là Trình Thiếu Tiên nói, Trang Noãn Thần lắng nghe, thỉnh thoảng cũng sẽ phát biểu chút ý kiến. Sau khi dùng bữa tối xong, Trình Thiếu Tiên nằng nặc đòi đưa cô về nhà.

Cô vốn muốn từ chối, còn định lấy Ngải Niệm ra làm lá chắn, ai ngờ Ngải Niệm vừa nghe Trình Thiếu Tiên muốn đưa cô về liền vui như bắt được vàng, người liền chạy mất, khiến Trang Noãn Thần dở khóc dở cười.

Bóng đêm bao phủ toàn thành phố, đã qua 10 giờ tối, tiết trời vẫn còn oi bức, theo phía bắc Tam Hoàn xuyên qua đường cao tốc Kinh Thông, xe chạy dọc theo đường nhỏ về khu chung cư, khác biệt với cuộc sống về đêm ở nội thành, trong khu chung cư cực kỳ yên tĩnh, thỉnh thoảng cũng có người đi chơi đêm trở về, hơn nửa đêm rồi mà tiếng ve kêu râm ran trên ngọn cây dương ở xung quanh vẫn không ngừng.

Trình Thiếu Tiên tắt máy xe, xuyên qua kính xe nhìn cảnh vật xung quanh khu chung cư, lại nhìn qua Trang Noãn Thần ở vị trí phụ lái, trong mắt nổi lên vẻ nghi hoặc: “Cô ở chỗ này à?”

Trang Noãn Thần gật đầu.

“Chỗ này là ngoại thành, cách chỗ làm của cô rất xa.” Tập đoàn Đức Mã tiếng tăm lừng lẫy tọa lạc gần khu thương mại của cả nước, chiếm trọn một đoạn đường hoàng kim của CBD, mà cô ở chỗ này, có nghĩa là mỗi ngày phải thức dậy đi làm từ rất sớm.

Trang Noãn Thần đương nhiên nhìn ra sự nghi hoặc trong đáy mắt anh, khẽ cười, “Đúng vậy, cho nên hôm nay cảm ơn anh đã đưa tôi

về nhà, ít ra có thể giúp tôi tiết kiệm thời gian chen chúc trong tàu điện ngầm.” Sự nghi ngờ của anh là có cơ sở, cô có người bác giàu có, anh họ lại kinh doanh khách sạn, tất cả mọi người đều cho rằng cô sống sung sướng lắm, nhưng mà, anh họ là anh họ, cô là cô, không ai thích nhận thân thích nghèo hèn cả.

Thấy cô mở cửa xe, Trình Thiếu Tiên đột nhiên đưa tay giữ cô lại. Trang Noãn Thần ngờ vực quay đầu, anh khẽ cười, “Số điện thoại của cô là bao nhiêu?”

Cô hơi ngạc nhiên, lập tức mỉm cười, “Tôi rất rành anh họ tôi là người thế nào, anh Trình, thật sự trong lòng chúng ta cũng tự hiểu, chúng ta không cùng đường, số điện thoại hay là thôi đi.”

“Tôi lại cảm thấy cô rất đáng yêu.” Trình Thiếu Tiên chả có vẻ gì là giận.

Trang Noãn Thần nghe câu này xong lại có chút dờ khóc dờ cười, “Anh thấy tôi đáng yêu chỗ nào chứ?”

Trình Thiếu Tiên thả tay ra, nhìn vào cặp mắt đen láy của cô, tràn đầy ý cười chân thành, “Tự nguyện làm xấu mặt mình để trốn tránh xem mắt, cô gái như vậy không đáng yêu à?”

Nghe xong lời này, cô cắn môi theo bản năng, có vẻ xấu hổ, “Chuyện đó... tạm biệt.” Nói xong, cô như trốn xuống xe, còn tưởng rằng nước cờ của mình cao tay lắm, hóa ra đã bị người ta nhìn thấu từ lâu.

“Cô Trang.” Kính xe hạ xuống, ánh trắng lưu chuyển, ánh sáng nhàn nhạt dịu nhẹ dừng ở trên mặt người đàn ông anh tuấn.

Trang Noãn Thần dừng bước, quay lại nhìn anh.

Trình Thiếu Tiên không cù cưa xin số điện thoại của cô nữa, chỉ là một tia lo ngại rõ ràng xẹt qua mắt anh, dường như anh đang lo lắng phải mở lời thế nào. Trang Noãn Thần đứng hồi lâu cũng không thấy anh nói gì, đành hỏi, “Anh Trình còn có chuyện gì sao?”

“Khách sạn của anh họ cô...” Anh nhíu đầu chân mày, suy nghĩ cỡ vài giây mới chậm rãi nói tiếp, “Nói anh họ cô gần đây nên cẩn thận một chút.”

“Cái gì?” Cô không hiểu ý anh cho lắm.

Chân mày Trình Thiếu Tiên càng nhíu chặt, nhìn cô nói một cách sâu xa, “Có thể có người đang muốn thu mua lại khách sạn của anh ta.”

Lời nói của anh vô cùng nghiêm túc, không có vẻ như đang nói đùa, một cơn gió thổi qua, lòng Trang Noãn Thần bất giác lạnh đi, đứng chôn chân tại chỗ hồi lâu mà vẫn chưa lấy lại tinh thần...

Quyển 1 - Chương 5: Biết còn cố phạm

Thứ bảy cuối tuần, nhiệt độ không khí lên đến 36 độ, người trên đường không nhiều lắm, chỉ có vài chiếc xe lười biếng thảnh thơi chạy ngang qua. Điều hòa bên trong bật vù vù, cách cửa sổ bằng kính, Trang Noãn Thần nhìn thấy một đôi tình nhân đang cãi nhau ở dưới lầu, chàng trai nghĩ cách để dỗ dành cô gái vui vẻ, cô gái không thèm để ý tới, ôm mặt khóc nức nở.

“Ngải Niệm, không được rồi, tối nay mình có việc.” Một bên vừa cầm điện thoại giải thích với đầu dây bên kia, một bên khẽ thở dài, nhìn thấy vẻ mặt đầy tính trẻ con của hai người nọ, đáy mắt Trang Noãn Thần xẹt qua một tia hâm mộ.

“Bạn việc gì? Noãn Thần, cậu lạ lắm có biết không? Một năm nay cậu bị sao vậy? Đến cuối tuần thì có việc? Cậu tăng ca hay làm việc gì khác?” Đầu dây bên kia đương nhiên có chút bất mãn.

“Cô Trang.”

Trang Noãn Thần vừa muốn mở miệng giải thích, một giọng nói dịu dàng vang lên ở phía sau, cô ngoảnh lại nhìn, ra hiệu với nhân viên đang cầm chiếc váy dạ hội giờ lên đợ một lát, nói tiếp với Ngải Niệm, “Xin lỗi mà, ngày mai đi cùng cậu được không? Tối nay mình thật sự có việc rồi.”

“Có phải anh đẹp trai tối qua hẹn cậu không?”

“Đừng nói bậy bạ, mình có chuyện quan trọng phải làm mà, được rồi

được rồi, cậu đừng làm loạn nữa được không, cúp máy trước đây, chỗ mình đang bận lắm.” Trang Noãn Thần sợ Ngải Niệm lại lải nhải hỏi không ngừng, vội vàng nói mấy câu liền cúp máy.

Nhân viên đứng bên cạnh sau khi thấy vậy liền mỉm cười bước đến, “Cô Trang, cô thấy chiếc váy này thế nào? Da cô trắng, mặc váy này vào nhất định nhìn rất đẹp.”

Chiếc váy dạ hội màu nude, dài đến tận mắt cá chân, Trang Noãn Thần cầm qua nhìn, chạm tay vào chất vải, mềm mại như cát mịn, vô cùng thích thú không muốn rời tay, suy nghĩ rồi gật đầu, “Váy thử cái này đi.”

Sau vài phút, Trang Noãn Thần từ phòng thử đồ bước ra, cô nhân viên vẫn luôn đợi ở bên ngoài ngạc nhiên hô lên, “Cô Trang, chiếc váy này thật sự rất hợp với cô.”

Đi chân trần đến trước gương, nhìn thấy chính mình trong đó, Trang Noãn Thần lại cảm thấy có chút xa lạ.

Cô gái trong gương tuy rằng gương mặt có trang điểm, nhưng làn da mịn màng như sữa, làn mi khẽ động, lông mi dài cong vút, mái tóc đen dài không buột, để rũ xuống đầu vai, khi cô nhẹ nhàng xoay người, mớ tóc ngang bướng buông xuống chỗ xương quai xanh. Đây là một chiếc váy quây dài từ chất liệu sa mịn, vải ren đồng màu đính ngay ngực đúng lúc ôm trọn khe ngực như ẩn như hiện của cô, phần lưng váy được thiết kế vô cùng ôm khít, phần chân váy rũ xuống, lúc di chuyển bước đi cực kỳ giống nữ thần ánh trăng, giữa vẻ quý phái lại bộc lộ sự thanh khiết đầm đậm, tấm thảm trắng làm đôi chân trần của cô càng thêm sáng bóng, cực kỳ giống pha lê dẫn dụ người khác phạm tội.

Gior tay vỗ vỗ hái má, một năm nay khi nhìn đến bộ dạng của chính

mình, trong lúc nhất thời lại không quen với diện mạo ban đầu, đúng là có lỗi.

“Tiếc là nhà thiết kế không có ở đây, nếu không nhất định sẽ khen không ngớt miệng.” Cô nhân viên nói.

Trang Noãn Thần được khen mà cảm thấy vừa mừng vừa lo, chỉ nhẹ giọng nói, “Vậy thì lấy cái này, theo lệ cũ, quẹt thẻ này giúp tôi.” Nói xong, lấy tấm thẻ vàng từ trong túi ra.

“Vâng, xin chờ một lát.” Cô nhân viên cầm lấy tấm thẻ, trong lòng không ngừng hâm mộ sự hào phóng của Trang Noãn Thần, cô thường xuyên đến chỗ này mua váy dạ hội, lần nào cũng ra tay rộng rãi, thậm chí ngay cả giá cũng không thèm hỏi, thật không biết cô làm nghề gì.

Sau khi ra khỏi cửa hàng, Trang Noãn Thần nhìn đồng hồ, đã là buổi chiều, nghĩ đến còn phải tới thẩm mỹ viện làm mặt nên định đi ăn cơm trước, đưa tay vẫy taxi rồi lên xe.

Ngồi trong xe nhìn chiếc hộp đựng váy tinh xảo, lúc này Trang Noãn Thần mới nhớ tới tin nhắn kia, đối phương yêu cầu váy dạ hội màu sáng, cô cần môi nghĩ nghĩ, màu nude... cũng được xem là màu sáng mà, thôi quên đi, đã mua rồi chẳng lẽ phải chọn lại sao? Mặc thì mặc, đối phương cũng không thể làm gì cô.

Quyển 1 - Chương 6: Người đàn ông ngồi trên ghế sofa

Bảy giờ rưỡi tối, một chiếc xe thương vụ sang trọng lướt nhanh vào chung cư đón Trang Noãn Thần đến nội thành. Xe băng qua đường cao tốc tiến về phía bắc. Đối phương sắp xếp giờ rất chặt chẽ, xe chạy nhanh về trước. Dựa theo chặng đường mà xe đang đi, tới nơi vừa đúng tám giờ.

Trong bóng đêm, trung tâm bơi lội dưới màn đêm tựa như viên minh châu của đại dương sâu thẳm. Xe đi ngang qua sân vận động, đánh cua chạy vào phạm vi của khách sạn Bàn Cổ lộng lẫy diễm lệ.

Khu nhà hình rồng như bao phủ lấy Trang Noãn Thần. Quả thật, đây là công trình kiến trúc do kiến trúc sư hàng đầu thế giới thiết kế, một nơi thể hiện sự giàu có và địa vị.

Trang Noãn Thần bước theo sau một người đàn ông mặc âu phục. Khuôn mặt của người đàn ông này cũng không hề xa lạ. Anh ta trầm tĩnh và kiệm lời. Suốt hơn một năm qua, đều là anh ta đến đón cô, nhưng anh ta luôn nói cùng một câu: “Cô Trang! Chờ một lát, tôi vào báo một tiếng với ngài Giang.” Câu nói tẻ nhạt ấy cứ được anh ta lặp đi lặp lại trong suốt cả năm qua.

Trang Noãn Thần gật đầu, đợi anh ta bước vào phòng tiếp khách, cô chỉnh trang lại váy. Chưa bao lâu sau, anh ta đi ra, cung kính nói, “Cô có thể vào.”

“Cám ơn anh.” Cô hít sâu, chậm chậm đi vào. Nhiệt độ trong phòng tiếp khách dường như còn thấp hơn ngoài đại sảnh, nhưng đây chỉ là

ảo ảnh của cô. Mọi gian phòng đều được kiểm soát bởi hệ thống điều hòa trung tâm, làm sao có chuyện chênh lệch nhiệt độ? Có lẽ đêm nay cô hơi căng thẳng, nên mới nghĩ vu vơ vậy thôi.

Sự xuất hiện của Trang Noãn Thần khiến cánh đàn ông đang trò chuyện bên trong bỗng ngừng trò chuyện. Ánh mắt của họ đổ dồn về cô, tỏ ra nghi ngờ nhưng cô không quan tâm. Cô cố gắng trấn tĩnh, mỉm cười với người đàn ông áo đen toát lên vẻ trầm tĩnh đang ngồi trên ghế sofa gần đó. Sau lưng người đàn ông là quang cảnh rực rỡ của thành phố về đêm. Ánh đèn sáng chói ban đêm vẫn không bì kịp vẻ hấp dẫn của anh ta. Áo sơ mi đen cao cấp được thiết kế riêng mà anh ta đang mặc, tôn đường nét cơ thể cao lớn, anh ta bắt chéo chân trái trên đùi phải, quần tay màu tối xuôi dọc theo đôi chân đàn ông. Anh ta ngồi lặng ở đó, nhàn nhã khoát tay lên tay vịn của ghế sofa, áo vest tùy ý đặt sang một bên, ngũ quan anh tuần tự như mộng ảo dưới ánh đèn.

Trông thấy Trang Noãn Thần tiến tới, anh ta liền buông tách trà, đưa mắt nhìn cô, rồi chìa tay ra với cô. Ánh mắt anh ta ôn hòa nhưng vụt lên vẻ xa cách, gương mặt anh ta hiền hòa nhưng cất dấu sự sắc lạnh. Trang Noãn Thần chậm chậm đến gần. Hơn một năm qua, Trang Noãn Thần đã nhìn quen đôi mắt này, nhưng cô lại không thể nào quên được cảnh tượng chấn động tối qua ở khách sạn của anh họ cô! Nếu không nhớ kỹ đôi mắt và cái tên anh ta, nhất định cô sẽ ngộ nhận người bồi bàn tối qua chỉ là một người có tướng mạo giống hệt.

Đồng phục bồi bàn hiển nhiên không phù hợp với anh ta. Người đàn ông của đêm nay mới chính là người đàn ông mà cô gặp gỡ mọi khi. Anh ta thắt cravat sang trọng, phối kèm kẹp cravat tinh tế, măng séc kim loại sáng bóng lóe lên vẻ rực rỡ theo từng cử chỉ khiêm tốn. Mỗi một thứ mà anh ta dùng đều cẩn thận không khoe khoang. Cô đặt tay vào lòng bàn tay anh ta, chạm vào đường trí tuệ đậm nét, Trang

Noãn Thần bất giác run bắn người. Giây tiếp theo, người đàn ông siết chặt tay, ngón tay thon dài sáng sủa bao trọn tay cô. Anh ta cong môi cười nhẹ nhàng, kéo cô ngồi xuống cạnh mình.

Quyển 1 - Chương 7: Quen thuộc nhưng lại thật xa lạ

Sau khi cô ngồi bên cạnh anh ta, anh ta hết sức tự nhiên vươn tay ôm bả vai cô. Động tác của anh vô cùng thân thiết thành thạo, giống như mọi lần gặp nhau trong một năm qua. Hương thơm trên người anh rất dễ chịu, mùi xạ hương nam tính dịu dịu xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt, tựa như tấm lưới mỏng bao trùm cô. Không biết do anh ôm cô chặt hay nhiệt độ trong phòng thấp, khi người đàn ông vòng tay quanh eo cô, cô bất giác rùng mình.

Động tác nhẹ nhàng nhưng không tránh thoát ánh mắt của anh, giọng nói trầm ấm vang lên, “Lạnh?” Trang Noãn Thần thần thờ, nhưng người ngoài nhìn vào lại cảm thấy anh đang quan tâm cô. Trang Noãn Thần gật đầu. Cứ coi là vậy đi.

Giây sau đó, một chiếc áo khoác chầm chậm choàng lên bờ vai trần của cô, áo khoác nhuộm đầy mùi hương tự nhiên thuộc về anh, tựa như mang theo hơi ấm của anh. Cảm giác xa lạ mà thân quen bủa vây Trang Noãn Thần, anh kéo bàn tay lạnh lạnh của cô, cài mười ngón tay vào nhau, không để ý gì đến ánh mắt hồ nghi của những người bên ngoài.

Trang Noãn Thần cúi đầu nhìn tay anh, ngón tay anh thon thả, sáng sủa, cảm giác lạnh lẽo từ tay cô dường như cũng được anh sưởi ấm.

“Ngài Giang đúng là chung tình. Phàm là gặp mặt, thì chắc chắn sẽ dẫn cô Trang theo cạnh.” Một giọng nói sang sảng pha lẫn ý cười vang lên.

“Đúng vậy, có phải hai người sắp có tin vui không?” Một người khác cũng hòa theo, “Ngài Giang, đến lúc đó đừng quên báo tin cho chúng tôi biết một tiếng.”

Trang Noãn Thần nhướn mắt một cách thản nhiên, miệng cô luôn duy trì nụ cười tươi vui. Những người trong phòng này nhìn rất quen. Họ thường xuất hiện trên ti vi, tạp chí tài chính kinh tế, hoặc ít nhiều đã từng trông thấy đâu đó. Cô biết địa vị của họ không tầm thường. Trang Noãn Thần không nói không rằng, những trường hợp thế này chưa tới phiên cô lên tiếng, thì đã có người khác mở miệng.

Quả nhiên, người đàn ông ngồi cạnh cô bật cười, anh ôm eo cô chặt hơn, đưa mắt về một người trong số đó, nói, “Hứa tổng, có câu nói thế này, làm ăn cần nhiều, phụ nữ cần ít, như vậy mới bớt đi phiền phức.” Một câu nói có vẻ tùy ý nhưng lộ rõ ý tứ sắc bén.

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, có người còn xen vào tán thưởng.

Trang Noãn Thần cũng khẽ cười, hàng mi dài che khuất đôi mắt đẹp. Do có phụ nữ ngồi đây, mấy người trong phòng nói đủ truyện trên trời dưới đất, chính trị hoặc thể thao, chỉ duy nhất không nhắc tới việc kinh doanh. Người đàn ông bên cạnh cô không nói nhiều, anh chỉ mỉm cười, lắng nghe những người khác trò chuyện, còn thường xuyên nắm tay cô chơi đùa. Tuy vậy, cô vẫn cảm nhận rõ ràng tầm quan trọng của anh trong giới kinh doanh. Mọi người ở đây hiển nhiên đều vị nể, nịnh hót tâng bốc anh. Anh thảnh thơi mới góp lời một hai câu nêu quan điểm bản thân, thái độ kín đáo khiêm tốn khiến người khác thu lại bản tính tự cao của mình.

Trang Noãn Thần cũng không có hứng thú với đề tài mà họ đang bàn tán, điều duy nhất cô thấy hứng thú là người đàn ông ngồi cạnh bên. Suốt buổi, cô đều thân thiết tựa người vào anh, cô không tìm được

ngẩng đầu ngắm nghía gương mặt anh. Từ góc nhìn của cô, ngũ quan của người đàn ông này góc cạnh, ánh sáng hắt bóng lên vầng trán anh, xuôi thẳng theo lông mày, mũi, miệng, cằm và hầu kết. Cô buộc phải thừa nhận đường nét khuôn mặt anh ưu mỹ quyến rũ, làn môi mỏng khẽ cong. Cô càng nhìn càng si mê. Rốt cuộc thân phận của anh thế nào? Làm nghề gì?

Gặp gỡ anh hơn một năm nay, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này. Đây cũng là nguyên tắc cơ bản. Cô nắm rõ cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi, cái gì nên biết cái gì không nên biết. Thế nhưng từ tối hôm qua đến giờ, cô cảm thấy khó hiểu vô cùng. Nếu anh có địa vị cao trong giới kinh doanh, tại sao lại xuất hiện ở khách sạn của anh họ cô? Người đàn ông này còn nói tên anh ta là Giang Mạc Viễn cho anh họ cô nghe. Đúng vậy, anh ta tên Giang Mạc Viễn. Điện thoại của cô cũng lưu tên này, nhưng ngoài cái tên ra thì cô chẳng biết thêm gì nữa.

Có lẽ phát hiện ra ánh mắt quá mức “quan tâm” tỏa ra từ Trang Noãn Thần, Giang Mạc Viễn cúi đầu, vừa lúc đối diện với đôi mắt dò xét của cô. Trang Noãn Thần hoảng hốt, muốn né tránh nhưng đã muộn màng. Đôi mắt anh sâu thẳm khiến cô say đắm, mái tóc anh dày đậm, còn đôi đồng tử đen láy... Cô quen thuộc mùi hương của anh, nhưng xa lạ ánh nhìn chăm chú của anh. Cô vừa muốn cúi đầu, đã nghe thấy anh cười khẽ, sau đó bờ môi ấm áp rơi vào trán cô...

Quyển 1 - Chương 8: Ngây thơ xinh đẹp

Nụ hôn tới bất ngờ. Trong nháy mắt, bờ môi đàn ông hạ xuống, người ngoài nhìn vào thì thấy mờ ám, còn Trang Noãn Thần lại hốt hoảng, đáy mắt vụt lên vẻ khó hiểu. Nhưng khi đối diện đôi mắt sâu hun hút của Giang Mạc Viễn, cô chợt bừng tỉnh, là do cô sợ suýt, tất cả chuyện này chỉ là diễn kịch mà thôi. Cô cup mắt, hàng mi dài che giấu nỗi xấu hổ, người đàn ông bên cạnh cô lại cười, làn môi anh ta cũng nhếch lên cho phù hợp với bầu không khí.

Mọi người chung quanh không khỏi xu nịnh và trêu ghẹo, Giang Mạc Viễn cũng tỏ thái độ vui vẻ lấy lệ, còn Trang Noãn Thần ra vẻ e ấp tựa sát vào người anh phụ họa. Bồi bàn gõ cửa bước vào, kính cẩn báo cho mọi người biết bữa tiệc đã bắt đầu. Họ liền rời khỏi phòng tiếp khách.

Phòng tiệc được sắp xếp trên lầu ba. Trang Noãn Thần khoát tay Giang Mạc Viễn đi vào thu hút ánh nhìn của mọi người. Kính xung quanh phòng tiệc chiếu đường nét gương mặt cô càng rõ ràng. Váy dạ hội dài màu nude là lụa, mái tóc dài mềm mại búi tỉ mỉ, khuôn mặt cô trắng mịn như sữa được phủ đầy mỹ phẩm, cọ viền mắt vẽ đuôi mắt cô dài hơn, làm đôi mắt cô càng to và sáng ngời, son môi màu đỏ mà thường ngày cô ghét cực kỳ tôn đôi môi cô thêm gợi cảm. Qua kính cô tựa như một đóa hồng xinh đẹp phong tình.

Cô vô thức đưa mắt nhìn bản thân trong kính, chợt ngẩn ngơ. Một cô gái ngây thơ xinh xắn, rốt cuộc đâu mới là cô thật sự?

Sự xuất hiện của Giang Mạc Viễn cướp hết tất cả tầm mắt của mọi

người dự tiệc, riêng Trang Noãn Thần còn cảm giác thêm ánh nhìn oán hận, không cam lòng tỏa ra từ những người đẹp xung quanh. Cô đã tập quen với kiểu nhìn lom lom này kể từ lần đầu tiên cô cùng Giang Mạc Viễn đi dự tiệc. Ngày hôm nay của một năm sau, cô đã vô cảm với nó. Cô kéo cánh tay Giang Mạc Viễn càng chặt, cô biết anh thích động tác này. Quả nhiên, Giang Mạc Viễn quay đầu nhìn, anh vỗ nhẹ tay cô, gương mặt anh tuần đầy tình cảm khiến cô rung động không ngớt. Nhờ vậy, cô và anh đã thành công dập tắt ánh mắt bắn ra từ những người đẹp đó.

Mỗi bữa tiệc không chỉ đơn giản là một lần gặp gỡ. Trang Noãn Thần luôn theo cạnh Giang Mạc Viễn, vài thương nhân cũng không dám tùy tiện, chen ngang bắt chuyện với anh. Anh cần bàn bạc chuyện hợp tác kinh doanh, nên cô viện cớ tới nơi khác nghỉ ngơi.

Bóng đêm rực rỡ bao phủ lên khách sạn Bàn Cổ lộng lẫy. Cô cầm một ly rượu vang từ bồi bàn đi đến chỗ khác. Ngoài cửa sổ là cảnh đêm tráng lệ của thành phố, trong phòng là cảnh tiệc rượu xa hoa, Trang Noãn Thần khẽ nhấp một hớp rượu, ngoảnh đầu nhìn người đàn ông đứng gần đó. Trông thấy dáng vẻ trò chuyện vui vẻ của anh với nhiều thương nhân, cô liền biết anh rất thành thạo với kiểu xã giao này.

Người đàn ông tên Giang Mạc Viễn vô tình xuất hiện trong cuộc đời cô. Theo điều khoản chặt chẽ do hai bên cùng đồng ý, quan hệ của cô và anh đơn giản đến không thể đơn giản hơn. Tình nhân dự tiệc! Một năm trước, do Trang Noãn Thần cần tiền nên lên mạng đăng tin tìm việc làm bán thời gian. Nội dung tìm việc của cô đơn giản vô cùng. Cô có khá nhiều kinh nghiệm trong việc tổ chức sự kiện, nên cô đăng tin tìm những việc tương tự như vậy. Sau khi đăng tin, cô nhận được vài cuộc gọi điện thoại, nhưng đều là những người trung gian chuyên lừa đảo.

Quyển 1 - Chương 9: Mỗi quan hệ kỳ lạ

Sau này, có một cuộc điện thoại chủ động tìm cô. Đối phương nói chuyện rất nghiêm túc, Trang Noãn Thần cũng đồng ý gặp mặt. Gặp cô lúc đó là một người đàn ông trẻ tuổi, ăn vận chỉnh tề, hỏi cô có đồng ý cùng đi dự tiệc hay không.

Trang Noãn Thần không hiểu được cái gì gọi là cùng đi dự tiệc. Người đàn ông đó bèn kiên nhẫn giải thích, Trang Noãn Thần lắng nghe. Công việc này yêu cầu cô xuất hiện với thân phận tình nhân bên cạnh người thuê cô, cùng tham dự mọi loại tiệc tùng xã giao.

Cô vẫn còn nhớ rõ vẻ mặt kinh ngạc của mình khi đó, không ngờ thời buổi này mà vẫn có người bỏ tiền ra thuê tình nhân. Người đàn ông đó chỉ cười thản nhiên, “Ông chủ của tôi không thích bị người khác làm phiền.” Trang Noãn Thần suy nghĩ hồi lâu rồi mới gật đầu, nhưng cũng nêu ra yêu cầu của bản thân... Cô và anh ta chỉ là quan hệ giữa chủ và nhân viên, chỉ là tình nhân trước mặt người ngoài, cùng dự tiệc cùng phụ họa anh ta xã giao, nhưng không lên giường! Người đàn ông bật cười, nói, “Cô yên tâm. Ông chủ của tôi sẽ không xử thái quá với cô. Anh ấy chỉ cần cô làm tình nhân dự tiệc mà thôi.”

Bắt đầu từ ngày đó, ngoài công việc chính thức, Trang Noãn Thần còn làm thêm việc này. Khi cô lần đầu thấy Giang Mạc Viễn, ý nghĩ đầu tiên chính là... Người đàn ông này có vấn đề thần kinh à? Đẹp trai như vậy mà phải tốn tiền mướn tình nhân?

Gặp Giang Mạc Viễn, Trang Noãn Thần trang điểm rất đậm. Dự tiệc

tất nhiên cô phải trang điểm nổi bật, sao có thể giống với cách trang điểm nhẹ nhàng tự nhiên khi đi phỏng vấn được? Hơn nữa, tuy đây chỉ là việc làm ngoài giờ, nhưng đối phương trả lương rất hậu hĩnh, vì thế mà cô phải có trách nhiệm cố gắng làm thật tốt.

Cô không sao ngờ được Giang Mạc Viễn lại trẻ tuổi hơn cô tưởng tượng rất nhiều. Nhìn bề ngoài của anh chỉ tầm khoảng 31-32 tuổi, là hình mẫu điển hình của đàn ông thành công. Anh ngồi nghiêm chỉnh đối diện với cô, cravat được thắt cẩn thận. Anh hài lòng với hình tượng của cô, nói: “Từ hôm nay trở đi, cô phải nhớ số điện thoại của tôi. Lúc cần cô có mặt, tôi sẽ báo cô biết.” Một câu nói vạch rõ quan hệ của anh và cô đến tận tận ngày hôm nay.

Hơn một năm qua, cô vẫn luôn làm đúng bốn phận tình nhân dự tiệc. Cô không tò mò cuộc sống và công việc của anh. Trước mặt người khác, cô và anh quấn quýt yêu thương như đôi tình nhân, nhưng sau lưng họ, cô và anh hoàn toàn là người xa lạ, xa lạ đến mức chỉ biết tên và số điện thoại của nhau.

Giang Mạc Viễn trước sau đều là chính nhân quân tử. Thời gian qua, anh chưa từng đưa ra bất cứ yêu cầu quá đáng nào, điều này loại bỏ hoàn toàn nỗi lo của Trang Noãn Thần. Cũng do ở cạnh lâu như vậy, rốt cục cô cũng hiểu được vì sao anh lại mướn tình nhân. Diện mạo của anh tuần tú, lời cuốn không biết bao phụ nữ muốn ngã vào lòng anh, thế nên cô chính là lá chắn bên cạnh anh. Người đàn ông không muốn vì phụ nữ mà chuốc lấy phiền toái vào người chính là là người đàn ông thông minh. Giang Mạc Viễn chính là như thế. Sau này Trang Noãn Thần mới biết, người hẹn gặp cô là Chu Niên, trợ lý của Giang Mạc Viễn. Có lẽ Chu Niên đã làm việc nhiều năm cho Giang Mạc Viễn, nếu không cũng chẳng học được phong thái trầm tĩnh của Giang Mạc Viễn.

Ở thành phố này, cô chỉ có hai người bạn thân là Ngải Niệm và Hạ

Lữ. Cô và hai người họ chưa hề phải giấu giếm nhau chuyện gì, nhưng duy nhất việc làm tình nhân dự tiệc là cô ngậm miệng không kể. Bốn chữ “tình nhân dự tiệc” sẽ khiến người khác nghi kị, dù cô và Giang Mạc Viễn chỉ đơn giản là quan hệ giữa người làm thuê và ông chủ. Nếu nói ra sẽ không ai tin tưởng, vậy nên im lặng là tốt nhất.

Trang Noãn Thần lại nhấp một ngụm vang đỏ, ánh mắt dõi theo bóng lưng thẳng tắp của Giang Mạc Viễn, vô tình nhớ tới lời nhắc nhở tối qua của người đàn ông kia. Liệu chuyện này... có liên quan đến anh không?

Quyển 1 - Chương 10: Khác thường

Dưới sự thôi thúc của lợi ích, người với người thường đều “đeo mặt nạ” giao thiệp với nhau. Giống như cô khi đối mặt với Giang Mạc Viễn, cô sẽ trang điểm thật đậm; giống như Giang Mạc Viễn và cô đi đâu cũng có đôi trước mặt người ngoài. Tất cả chẳng qua chỉ là một vở kịch.

Không khí của buổi tiệc êm ả hài hòa. Cho đến khi thức ăn được dọn lên, tiếng đàn violin xung quanh đổi thành làn điệu Hawaii. Khi Trang Noãn Thần ngồi cạnh Giang Mạc Viễn, điệu nhạc này vừa vắn vang lên, tay cô bỗng run run, lạnh toát. Là âm thanh thuần chất, đầy mê hoặc của đàn ghi ta bốn dây. Điệu nhạc chuyển dần từ thanh thoát sang trầm lắng, mọi người trên bàn tiệc vẫn trò chuyện rôm rả. Nhưng đầu óc Trang Noãn Thần lại trống rỗng, mỗi âm thanh rung lên từ cây đàn ghi ta bốn dây đều như hạt mưa nhỏ chảy vào lòng cô, gợi cho cô hoài niệm thời học trò đã qua của mình.

“Đây là tiếng đàn gì vậy? Nghe hay thật.”

“Cậu quê mùa quá, đến cả đàn ukulele mà cũng chả biết à?”

“Ukulele gì chứ? Không phải nó cũng là đàn ghi ta thôi à?”

“Đồ ngốc! Cậu không biết thì đừng nói linh tinh. Bình thường chúng ta hay thấy là đàn ghi ta có sáu dây, còn đàn này chỉ có bốn dây, có nguồn gốc từ Hawaii.”

“Có khó đàn không nhỉ?”

“Không khó. Nhưng cậu thì chắc chẳng đàn được đâu.”

“Còn lâu mới tin! Này, Cố Mặc, nếu mình đàn được ca khúc của Hawaii bằng đàn ukulele thì cậu tính sao đây hả?”

“Vậy cậu muốn tính thế nào?”

“Ừm... Nếu mình đàn được, cậu phải làm bạn trai của mình đó.”

Bờ vai cô bỗng nhiên ấm áp, dòng hồi tưởng của cô bị cắt đứt trong thoáng chốc, Trang Noãn Thần lúc này mới nhận ra mình lâm vào trầm tư. Cô xoay đầu, đối diện với đôi mắt thấp thoáng ý cười của Giang Mạc Viễn, “Em sao vậy? Thức ăn không hợp khẩu vị?” Cánh tay anh choàng qua vai cô, bàn tay anh to lớn sưởi ấm cho bờ vai lạnh lẽo của cô. Đôi mắt đã khắc sâu trong trí nhớ và đôi mắt đang ngóng nhìn cô ở hiện thực chồng lên nhau. Dần dần, cô chỉ còn biết hiện thực.

Cô lắc nhẹ đầu, đè nén nỗi đau phảng phất trong tim, hơi cong môi, “Em không sao. Thức ăn rất ngon ạ.” Giang Mạc Viễn nghe vậy nhưng không dời tầm mắt ngay, ánh mắt anh lộ vẻ dò xét, tựa như muốn nhìn thấu nguyên nhân làm cô mơ màng vừa rồi. Trang Noãn Thần bị anh nhìn đến bối rối, cô hắng giọng, “Ngại quá. Em muốn đi toilet một chút.” Anh gật đầu. Cô nâng nhẹ tà váy đi về phía toilet.

Làn điệu Hawaii diễn tấu theo đàn ukulele lan tràn khắp mọi ngõ ngách của nơi tổ chức tiệc. Dù đóng cửa phòng toilet, Trang Noãn Thần vẫn nghe thấy âm thanh mềm mại, thanh thoát pha lẫn chút ít bi ai. Cô bước đến trước gương, ngắm nghía khuôn mặt tái nhợt của chính mình, đáy mắt cô ánh vẻ bi ai không thể nào che giấu. Cô ở trong gương trang điểm đẹp đẽ, nhưng vẫn không tài nào giấu kín nỗi tuyệt vọng và cô đơn tràn dâng từ cõi lòng. Cố Mặc... Cái tên này

đã chôn sâu trong lòng cô suốt sáu năm qua. Mỗi lời nói, mỗi hình ảnh đều chân thật, chân thật đến mức khiến cô ghệt thở. Khi đó cô bạo dạn biết bao, cả gan theo đuổi bạn học nam, lại vì người đó cô khổ luyện tập đàn ukulele. Nhưng còn chưa tập tành thành công, thì người đó đã trở thành bạn trai của cô... Về sau... Tình yêu của anh và cô giống như thiên thần và cá heo. Thiên thần sẽ không bơi, còn cá heo sẽ không bay... Cô đau đớn nghẹn ngào, Trang Noãn Thần bị tai, chệnh choáng chạy khỏi toilet. Cô vô lực ngồi xổm xuống một góc hành lang. Đôi khi tươi đẹp cũng là một kiểu tàn nhẫn, cũng như âm nhạc lúc này, nó hết như dây thừng trói chặt cô từng vòng, từng vòng. Dạ dày cô quặn thắt, đều là hậu quả của việc cả ngày chưa ăn hạt cơm nào. Cô chống tay đứng dậy, nhưng cơn đau khiến cô vô lực, không tài nào đứng lên nổi. Trái tim cô cũng theo từng điệu nhạc càng lúc càng nhức nhối vô cùng.

Mãi đến khi... Bàn tay đàn ông to lớn vươn mạnh tới trước mặt cô, nhẹ nhàng nhưng cũng thật mạnh mẽ...

Quyển 1 - Chương 11: Dẫn tôi đi đi

Bóng đêm ngoài cửa sổ cũng không sánh bằng cặp mắt đen láy của anh, ánh đèn thủy tinh thần nhiên chiếu rọi vào các bộ phận trên gương mặt như điêu khắc ấy, làm cả khuôn mặt anh như rơi vào giữa hai mảng sáng và tối, bóng dáng cao lớn bao phủ chặt chẽ lấy cô, nhìn thấy anh như vậy, giống như một vị thần từ đâu giáng xuống bên cạnh, trao cho một người đang bàng hoàng lo lắng một sự trấn an.

Trang Noãn Thần sững sờ nhìn anh, trên làn mi còn vương một giọt nước mắt chưa kịp rơi xuống, cái trong suốt ấy khiến đôi mắt cô càng thêm xinh đẹp và yếu đuối, ngón tay lạnh lẽo dần trắng bệch bất giác đặt vào trong bàn tay của người đàn ông, bên tai vẫn là tiếng đàn ukulele nhịp nhàng như trước. Trong hiện thực, Giang Mạc Viễn cứ thế xuất hiện trước mặt cô, còn người đàn ông trong ảo tưởng lại luôn luôn không thể trùng với hiện thực.

Chân mày Giang Mạc Viễn nổi lên một tia nghi hoặc, nhưng không hề thúc giục cô, chỉ là vô cùng nhẫn nại chìa tay ra nhìn cô, ánh mắt thâm thúy quan sát đôi má xinh đẹp của cô, cuối cùng dừng lại ở giọt lệ vương nơi mi kia, giữa đầu lông mày dường như hơi chau lại.

Lúc này Trang Noãn Thần mới đột nhiên có phản ứng, cũng mới ý thức được bản thân đang làm việc, liền vội vàng đứng dậy, vừa định lên tiếng giải thích thì từng cơn co rút nơi dạ dày không biết từ đâu đến hòa với ngực cùng nhau co thắt, lực phủ ngũ tạng dường như đều bị vắt nát hết.

Tay cô chống lên tường, bị thương như một tấm lưới lớn ùn ùn kéo đến, tấm lưới to và khít ấy làm cho cô ngay cả tự do hít thở cũng không có, cơn ngạt thở mãnh liệt, sự đau xót không tên cùng với nỗi đau thể xác đã sớm vượt qua giới hạn mà cô có thể chịu đựng.

Cô biết, khoảnh khắc nghe thấy tiếng đàn ukulele kia, cô rất muốn gặp Cố Mặc, rất muốn rất muốn gặp anh... ..

Giang Mạc Viễn nãy giờ đứng bên cạnh sau khi nhìn thấy Trang Noãn Thần tự mình đứng lên liền thu tay lại, rồi lại thấy cô đột nhiên chau mày thì nhanh chóng bước đến, giơ tay kéo cô vào lồng ngực, đập vào mắt anh chính là khuôn mặt tái nhợt tới cực hạn, nước mắt làm ướt làn mi, nhưng vẫn quật cường chống đỡ không để rơi xuống.

“Em khó chịu à?” Giang Mạc Viễn đỡ lấy cô, quan sát vẻ mặt cô.

“Tôi...” Trang Noãn Thần mở miệng thở dốc, đau đớn và hít thở khó khăn khiến cô không thể không thỏa hiệp, âm thanh ukulele càng khiến cô muốn chạy trốn, cô ngẩng đầu nhìn cặp mắt vừa quen thuộc vừa xa lạ của anh, cuối cùng mệt mỏi nói, “Dẫn tôi rời khỏi đây...” Nói xong, chỉ cảm thấy cơ thể mình rơi vào lồng ngực vừa rộng vừa ấm, tiếp đó trước mắt tối sầm không biết gì nữa.

Lúc Trang Noãn Thần tỉnh lại thì trời đã sáng, ánh nắng mùa thu ấm áp như bông, xuyên qua tấm rèm rơi vào trong phòng, mang đến cảm giác sạch sẽ khoan khoái.

Đôi mắt nhẹ nhàng đảo quanh, bỗng ngời bật dậy!

Đây là đâu...

Cách trang trí nội thất mang phong cách cổ, vài bức bình phong, tranh chữ câu đối cộng thêm cho tấm thảm trải sàn hình hoa văn kéo dài đến tận đâu cô không thấy được, mỗi một chỗ thiết kế đều nổi bật ý tưởng độc đáo, lại nhìn xuống chỗ mình nằm cũng là chiếc giường gấm hoa sen, còn chiếc chăn mình đắp chính là chăn gấm Tô Châu nổi tiếng thế giới.

Trời ạ...

Trang Noãn Thần sợ tới mức trở người bật dậy, kinh hãi quan sát hoàn cảnh xung quanh, căn phòng mang phong cách cổ này khiến cô trở mắt kinh ngạc, ông trời sẽ không cố ý trêu chọc cô, để cô xuyên không như trong phim chứ?

Chỉ có điều cô nhanh chóng tỉnh táo lại, tuy rằng căn phòng khắp nơi đều cổ xưa thật, nhưng cũng có phối hợp với không ít yếu tố phương Tây. Cô xuất thân từ ngành truyền thông, ít nhiều gì cũng nhận ra được một số nhãn hiệu đồ nội thất cao cấp trên thế giới, như chiếc ghế nằm của Cassina đặt ở cạnh cửa sổ, bộ sofa của Moroso ở phía đông nam, còn có chiếc đèn đặt dưới đất mà cô không nhớ nổi tên, ghế nghỉ, đèn treo .v.v... những thương hiệu tập hợp trong căn phòng cũng không tỏ vẻ rối mắt, thống nhất lấy màu trắng làm chủ đạo để cho nơi này nhìn qua vô cùng dễ chịu.

Quyển 1 - Chương 12: Tứ hợp viện trên không

Phòng ngủ đẹp thì có đẹp, nhưng sự xa hoa này khiến cô choáng ngợp, nơi thế này tuyệt đối không phải là nơi mà tầng lớp làm công như cô có thể ở. Đang nghĩ ngợi, một người ăn mặc kiểu nhân viên phục vụ gõ cửa bước vào, thấy cô đã thức liền đặt bữa sáng sang một bên, lễ phép mỉm cười, “Cô Trang, cô đã thức rồi.”

Trang Noãn Thần giống như gặp được cứu tinh, vội vàng bước đến, “Xin hỏi đây là đâu vậy?”

Người trả lời vô cùng nhẫn nại, “Cô Trang, nơi này là Bàn Cổ Plaza.”

“Bàn Cổ Plaza ư?” Cô lưỡng lự nhìn xung quanh một vòng, chỉ trỏ khắp nơi.

“À, phòng cô đang ở được gọi là ‘Tứ hợp viện trên không’.” Đáp lại sự nghi ngờ của cô, người nọ vội vàng trả lời.

Vẻ mặt Trang Noãn Thần chuyển từ kinh ngạc sang ngơ ngẩn! Hồi lâu mới gian nan nuốt nước bọt, nhìn người nhân viên, e dè hỏi thăm, “Anh nói chỗ này là ‘Tứ hợp viện trên không’ à?”

“Đúng vậy thưa cô.”

Trang Noãn Thần ổn định lại cảm xúc, “Là... ‘tứ hợp viện trên không’ của Bàn Cổ Plaza?”

“Thưa vâng.”

“Là... ‘tứ hợp viện trên không’... tiền thuê một đêm một triệu tệ?” Trang Noãn Thần nghe thấy giọng nói của chính mình đều đang run rẩy.

Người nhân viên mỉm cười tươi rói, “Thưa vâng, cô Trang.”

Suýt chút nữa chân Trang Noãn Thần nhũn ra quy xuống đất, cô từng nghe nói về ‘tứ hợp viện trên không’ này, lúc ấy có thể nói là chấn động cả thành phố, tứ hợp viện xa hoa này ở tầng 12 của Bàn Cổ Plaza, bởi vì được xây dựng trên cao cách mặt đất 85 mét, nên được gọi là ‘tứ hợp viện trên không’. Nghe nói muốn thuê tứ hợp viện này cũng không dễ, giá thuê một ngày là một triệu tệ, một năm là một trăm triệu tệ, cho dù giá thuê cao ngất ngưỡng như vậy vẫn cứ thu hút không ít kẻ lăm tiền đến hưởng thụ, thậm chí phải đặt trước mới có thể thuê một đêm.

Cô còn từng nói đùa với Ngải Niệm và Hạ Lữ, làm gì có ai tiêu một triệu để ở một đêm, chứ đừng nói là một năm, ở trong này hai ba đêm là có thể mua được một căn nhà ở thành phố, trừ phi đầu người đó bị cửa đê mới tới ở chỗ này, nhưng mà, cô lại đang ở đây.

“Chuyện đó... xin hỏi một chút, tối qua tôi đã ở chỗ này sao?” Một triệu tệ, cô đào đâu ra số tiền đó.

Anh nhân viên tươi cười hết sức động lòng người, “Thưa vâng.”

Trang Noãn Thần như bị sét đánh ngang tai, thậm chí khóc không ra nước mắt, hồi lâu mới run rẩy hỏi, “Nhưng mà... tôi, tôi không muốn ở chỗ này.” Làm sao bây giờ? Có cần gọi điện thoại cho Hạ Lữ, Ngải Niệm đến chuộc cô ra không? Nhưng kêu các cô ấy đến cũng vô dụng, các cô ấy làm gì có nhiều tiền như vậy?

Anh nhân viên như nhìn ra được tâm tư của cô, cười cười, “Tối qua là ngài Giang đưa cô đến, lúc ấy ngài Giang còn giúp cô mời bác sĩ, cô Trang, dạ dày của cô không khỏe, ngài ấy còn cố ý dặn dò chúng tôi chuẩn bị chút thức ăn nhẹ cho cô vào bữa sáng.”

“Ngài Giang? Giang Mạc Viễn?” Trang Noãn Thần như bắt được phao cứu sinh, nhìn chăm chăm vào anh nhân viên, trái tim cô đang bất an, cứ tụt dốc không phanh, “Anh ấy, anh ấy đi rồi à?”

“Ngài Giang đang cho cá ăn ở phòng chính.”

Trang Noãn Thần vừa nghe anh chưa đi, lúc này mới hoàn toàn yên tâm, sau khi bảo nhân viên ra ngoài, cô liếc mắt soi gương, suýt chút nữa bị chính mình làm cho hoảng sợ. Bởi vì tối qua không tẩy trang, dưới mí mắt là hai đường đen thui, nhìn y chang con gấu mèo, tóc cũng rối bù xù. Cô vội vàng sửa soạn lại một chút, dặm thêm son phấn rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Phòng ngủ nằm ở tầng hai, muốn đi đến phòng chính phải băng qua tầng một, thiết kế ở tầng một là Trung-Tây kết hợp. Phía bắc là gian phòng chính với đầy đủ mọi thứ: ghế bành giả cổ, đèn treo pha lê Swarovski trên trần nhà rũ xuống, bộ sofa Ý tinh xảo làm thủ công có tay vịn bằng gỗ gụ, nệm hoa sen như những chấm nhỏ li ti đặt ở mọi góc phòng, trên sàn vẫn là tấm thảm xa hoa hình rồng, xuyên qua bức bình phong, ra cửa liền nhìn thấy bóng lưng người đàn ông đang ngồi trong phòng chính.

P.S: Bàn Cổ Plaza hay căn phòng “Tứ hợp viện trên không” này là có thật, không phải hư cấu đâu các nàng. Má Tầm cũng chơi nông ghê gớm, ở một đêm 1 triệu tệ ~ 3.4 tỷ VNĐ, má ơi bằng mua được căn nhà *ngất xịu*

Quyển 1 - Chương 13: Người đàn ông trong ánh bình minh

Trang Noãn Thần có thể ngửi được hương vị của trời thu, có chút vị ngọt nhàn nhạt, nắng sớm kéo bóng dáng của Giang Mạc Viễn dài thật dài, anh đưa lưng về phía cô, đang thong dong cho cá ăn, áo sơ mi trắng trên người được nắng sớm hắt lên trông sạch sẽ trắng tinh, đối lập hoàn toàn với hình tượng lôi thôi của cô.

Trên cao cách mặt đất 85 mét, chẳng những có đình viện đẹp đẽ, còn có chim chóc hoa cỏ, hoa cúc đủ màu thi nhau đua nở, dưới tàn cúc là bóng cá vàng đang bơi lội, Trang Noãn Thần không ngừng cảm thán sức hút của tiền tài.

Cô sửa sang qua loa lại quần áo, bước nhẹ lên trước, nhất thời cũng không biết nói gì cho đúng. Vẫn là Giang Mạc Viễn lên tiếng trước, thấy cô bước đến, chỉ vào chiếc ghế màu trắng bên cạnh, “Thức rồi à? Ngồi đi.”

Trang Noãn Thần ngồi xuống, ánh nắng chói chang rọi xuống khiến cô không mở mắt ra được, mắt tự nhiên cột lại mái tóc, “Anh Giang, tối qua tôi... thật xin lỗi.” Ở trường hợp khác mà ngất xỉu thì không sao, nhưng tối qua cô đang làm việc, xảy ra chuyện xấu hổ như vậy có lẽ anh không nén được giận.

Giang Mạc Viễn cầm mấy viên thức ăn cho cá ném vào trong ao, mấy con cá vàng vui vẻ bơi đến, bộ dạng tranh cướp thức ăn rất là náo nhiệt. Sau khi đặt thức ăn cho cá sang một bên, anh cầm lấy khăn nhân viên đưa cho lau tay, quay đầu nhìn cô, “Hiện giờ cảm thấy thế nào?” Giọng nói của anh rất điềm đạm, ổn trọng trầm thấp

rất êm tai, dường như hành vi tối qua của cô cũng không khiến anh tức giận.

Trang Noãn Thần quan sát sắc mặt anh thật kỹ, sau khi thấy anh không có dấu hiện tức giận liền nhẹ giọng nói, “Đã không sao nữa rồi, cảm ơn anh.”

“Bác sĩ đã kiểm tra qua, em bị loét dạ dày, bình thường nên chú ý ăn uống.” Anh thản nhiên đáp, vẻ mặt vẫn bình ổn như cũ, không nhìn ra bất cứ dao động nào.

“Hả? À, tôi biết rồi, cảm ơn anh.” Cô chưa từng nghiêm túc kiểm tra sức khỏe của mình, tối qua đau như vậy nhất định là do loét dạ dày.

Mặt ao hơi gợn khuếch tán từng vòng, hai người ngồi im thư giãn dưới ánh nắng một hồi lâu sau, Giang Mạc Viễn đứng dậy, bóng dáng cao to đổ xuống đỉnh đầu cô, “Ăn sáng trước đi, sau khi ăn xong tôi đưa em về.”

Trang Noãn Thần hơi sững sờ, sau đó vội vàng đứng dậy, “Không cần làm phiền anh như vậy đâu, để tôi tự về cũng được mà.”

“Không sao, tiện đường thôi.” Anh nhẹ nhàng nói xong câu đó rồi mở cửa đi vào trong.

Trang Noãn Thần đứng trong nắng sớm, giặt mình sửng sốt cả buổi.

Ngày đó sau khi đạt được “Thỏa thuận công việc” với Giang Mạc Viễn xong, từ trước đến nay đều là tài xế đưa đón, hôm nay là lần đầu tiên anh theo xe tiễn cô về nhà. Xe rời Điều Sào chạy về hướng đông, chắc là do nguyên nhân kiểm soát giao thông, đường cao tốc

vào chủ nhật lại bị ùn tắc kẹt xe, tài xế đành phải quay đầu xe chạy vào đường nhỏ rẽ qua bảy tám khúc cua.

Chiếc xe khó khăn chạy về trước, trong xe Trang Noãn Thần cũng cảm thấy không được tự nhiên, may mà Giang Mạc Viễn ngồi ở bên cạnh vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi, mới khiến cô thoải mái được chút ít, tối thiểu không cần suy nghĩ xem phải nói gì để giết thời gian.

Cô và anh quen biết nhau cũng hơn một năm, nhưng không quen thân đến mức có thể thẳng thắn thành thật giao lưu trò chuyện.

Vẫn là tiếng chuông điện thoại dồn dập không thức thời phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, Trang Noãn Thần bị tiếng chuông bất thành linh này làm cho giật mình, Giang Mạc Viễn cũng mở mắt ra, cô vội vàng lấy điện thoại trong túi xách ra nhấn nút nghe máy.

“Noãn Thần à, con sao rồi? Rốt cuộc là hôm trước có vừa mắt người ta hay không vậy?” Là giọng của bác, trực tiếp và chói tai, trong xe yên lặng nên đặc biệt ồn ào.

Quyển 1 - Chương 14: Cú điện thoại

Bác cô ở lâu năm trong thành phố này rồi, gả cho dựng là dân bản xứ, cho nên tự nhiên bác cũng học được chuyện mở miệng ra là sắc mùi Bắc Kinh, người bác này rất thích khoe mẽ, lại thêm chuyện con trai mình đã là nhân sĩ thành đạt, đương nhiên thích khoa tay múa chân trước mặt phần đông họ hàng, cũng chính là với cô.

Trang Noãn Thần ngay cả lòng dạ muốn nhảy khỏi xe cũng có, vội vàng chuyển điện thoại qua tai bên này, e dè nói, “Bác, hiện giờ con không tiện nói điện thoại, lát nữa con gọi lại cho bác nhé!”

“Con đừng hòng nói cho có lệ với bác, hôm nay không nghe được câu nói thật từ miệng con, không chừng sau này con còn lấp liếm thế nào nữa? Noãn Thần, con lớn rồi mà, 26 tuổi rồi, sắp thành bà cô già rồi, nếu không xem con là thân thích thì bác làm gì có nhiều thời gian rỗi rãi để quản con chứ? Bác nghe anh họ con nói, người đó không tồi, tuổi trẻ tài cao, có nhà có xe, chỉ còn thiếu cái hộ khẩu ở Bắc Kinh thôi, nhưng người ta đã có tương lai như vậy, không lẽ lại thua cái hộ khẩu sao? Con vẫn nên...”

“Bác, cảm ơn anh họ giúp con, nhưng con và người đó thật sự không hợp.” Trang Noãn Thần thấy bác cô càng nói càng hăng, vội vàng dứt khoát cắt ngang ý tưởng đó trong đầu bà.

“Cái gì gọi là không hợp?” Đầu dây bên kia hoàn toàn nóng nảy, giọng nói gần như muốn xuyên thấu cả sóng điện thoại, “Vậy con muốn dạng nào nữa? Con có biết anh họ con tốn rất nhiều công sức mới nắm được mối này không? Hôm qua ba con còn gọi điện thoại

đến hỏi thăm chuyện của con đó, bác còn nói với ba con chắc chắn lần này sẽ thành, bây giờ con nói không hợp, bảo bác phải ăn nói thế nào với ba mẹ con đây?”

Trang Noãn Thần bị chấn động đến đốc cả tai, hơi nghiêng đầu tránh đi, dời cái điện thoại ra xa lỗ tai một chút, không quên đảo mắt nhìn về mặt của Giang Mạc Viễn, dường như anh ta muốn cười nhưng không cười ra tiếng, chỉ là đôi môi hơi cong lên.

Thế diện trong ngoài gì cũng bị ném đi hết! Cô xấu hổ rúc về một bên, lại lần nữa áp điện thoại vào tai, thờ dãi nói, “Bác, bác nghe con nói đã...”

“Là con nghe bác nói mới đúng!” Bác cô là mẫu người rất lợi hại, người bình thường đều cãi không lại bác ấy, “Con đã 26 tuổi rồi, nếu không lập gia đình thì chỉ có thể tìm người tái hôn thôi, con muốn lấy chồng rồi làm mẹ kế à? Sao con không thử áng chừng trọng lượng của bản thân xem, con thấy đó, con một mình sống ở ngoài, không có hộ khẩu Bắc Kinh, không nhà không xe, công việc cũng không ổn định, con muốn trèo cành cao cũng trèo không được nữa đâu, nhân lúc còn trẻ thì tìm cho nhanh nhanh đi, bằng không qua cái thôn này cũng không có cửa hàng nào khác đâu, có hiểu bác nói gì không? Noãn Thần, bác đã hứa với ba con nhất định phải tìm được người cho con mới thôi, còn con? Thật sự không định gặp người ta thêm một lần à.”

Trang Noãn Thần không cách nào giải quyết chuyện hết sức đau đầu này. Thứ nhất, giọng nói của bác quá lớn; thứ hai, lời nói của bác khiến người ta khiếp sợ, nghe vậy cô liền la lên theo bản năng, “Không gặp, con không gặp đâu, con... con đã có bạn trai rồi.” Lời vừa nói ra cô liền cảm thấy hối hận, bởi vì cô biết theo tính cách của bác nhất định sẽ không từ bỏ ý định.

Quả nhiên, đầu dây bên kia lập tức trở nên phấn khích, “Gì gì? Con đã có bạn trai à? Có là tốt rồi, tối thứ sáu này con dẫn đến cho bác xem nhé, để bác thay con kiểm định thử xem, nếu được hơn cậu hôm trước thì bác cũng sẽ không có ý kiến gì, nếu mà kém hơn thì không thể được, con vẫn phải tiếp tục đi xem mắt cho bác.”

“Tối thứ sáu? Bác, con tặng ca...”

“Tặng ca cái gì? Đại sự cả đời mới quan trọng! Quyết định rồi nhé, không đến không được, bác sẽ báo cho ba mẹ con biết trước.” Bên kia nói xong liền treo máy, không cho cô có cơ hội để thở nữa.

Quyển 1 - Chương 15: Ông trời trêu đùa

Trang Noãn Thần nhìn cái điện thoại mà khóc không ra nước mắt, thật lâu sau mới chậm rãi bỏ vào túi xách, tối thứ sáu, mấy ngày gần ngủi bảo cô đi đâu tìm bạn trai đây? Thở dài theo bản năng, bản thân đúng là nói lời không nên nói mà.

“Gặp rắc rối à?” Người đàn ông bên cạnh lên tiếng, nhẹ như làn gió mát.

Lúc này Trang Noãn Thần mới ý thức được bên cạnh còn có anh, cú điện thoại ban nãy rõ ràng anh cũng nghe thấy, nên đành bắt đắc dĩ nói, “Anh cũng nghe thấy rồi đó, là xem mắt.”

Đây là lần đầu tiên cô đề cập đến chuyện cá nhân ở trước mặt anh, cô và anh ngoài dự tiệc thì gần như xa lạ, cho dù có dịp ở riêng bên nhau cũng rất nhạt, rất xa cách.

Giang Mạc Viễn đưa tay nói lỏng cà vạt, đuôi mắt hiện lên vẻ cười, bộ dạng đùa giỡn, “Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, chuyện rất bình thường mà.”

“Anh cảm thấy một đôi trai gái xa lạ lấy xem mắt làm mục đích kết hôn là rất bình thường?” Cô hỏi lại, cơ thể hơi nghiêng về phía anh, đuôi mày nhuộm vẻ nghi ngờ.

Giang Mạc Viễn nhìn thẳng vào mắt cô nghiên cứu, nhẹ giọng nói, “Không phải à?”

Trang Noãn Thần nhất thời nghẹn lời, đúng vậy, không phải sao? Không phải xem mắt là để kết hôn sao?

Giang Mạc Viễn thấy cô không nói gì, cũng không tiếp tục đề tài này nữa, sau khi ngồi thẳng lại, như vô tình nói một câu với cô, “So với váy dạ hội màu sáng, màu nude có vẻ càng hợp với em hơn.”

Một câu thức tỉnh Trang Noãn Thần, mặt cô hơi đỏ lên, vội vàng lôi mấy hóa đơn thanh toán từ trong túi xách ra, từng tờ đưa vào trong tay anh, “À, đây là tiền váy dạ hội, còn đây là tiền trang điểm, tiền giày, tiền...”

“Trực tiếp nói cho tôi biết bao nhiêu tiền là được.” Giang Mạc Viễn ngược lại không cần xem, nói thẳng một câu.

“Chờ một chút, để tôi cộng lại đã.” Trang Noãn Thần vội vàng xem hóa đơn, xem một cách cẩn thận, cô luôn tính toán rõ ràng với Giang Mạc Viễn, anh là ông chủ mà, đương nhiên anh phải chi trả rồi.

Sau khi tính ra được con số, cô vừa muốn lên tiếng lập tức nhớ đến tối qua, vẻ mặt nổi lên bất đắc dĩ rồi gom tất cả hóa đơn bỏ lại vào túi xách.

Giang Mạc Viễn thấy lạ liền hỏi, “Sao vậy?”

Trang Noãn Thần thờ dãi, nhìn anh một cách chân thành, “Tôi biết tiền thuê phòng tối qua mắc bao nhiêu, đương nhiên không thể để cho anh trả thêm bất cứ chi phí nào nữa, như vậy đi anh Giang, sau này tôi có thể đi cùng anh miễn phí, cho đến khi trả hết tiền thuê phòng tối qua thì thôi.” Cô không phải là người thích lợi dụng người khác.

“Em muốn dùng cách này để trả tiền thuê à?” Dường như Giang Mạc

Viễn chưa từng thấy qua hình thức giao dịch này, trong mắt nổi lên ý cười.

Trang Noãn Thần gật mạnh đầu, “Không giấu gì anh, tôi cũng chỉ là người làm công thôi, bình thường cũng không tiết kiệm được tiền gì, bảo tôi một lúc bỏ ra nhiều tiền như vậy còn không bằng muốn mạng của tôi.” Nói đến đây, cô vội vàng bổ sung một câu, “Nhưng mà phải nói trước, tôi chỉ trả một nửa tiền thuê thôi.”

“Tại sao?” Giang Mạc Viễn tỏ ra hứng thú khi cô nhắc đến chuyện này, hơi nghiêng người nhìn cô.

Cô giơ tay chỉ vào áo sơ mi của anh, “Anh vẫn chưa thay áo, vậy tối qua anh cũng có phần ở tứ hợp viện, tiền thuê đương nhiên phải là mỗi người một nửa rồi.”

Dường như Giang Mạc Viễn bị câu trả lời của cô chọc cười, môi anh hơi cong lên, nhưng vẫn không biểu hiện gì nhiều, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, “Tùy em vậy.”

“Vậy là tốt rồi.” Trang Noãn Thần mệt mỏi xoay người nhìn ra ngoài cửa xe, đột nhiên cảm thấy trời đất sập đổ, cô chỉ muốn kiếm thêm thu nhập thôi mà, không ngờ lại cộng thêm món nợ năm trăm ngàn tệ, ông trời ơi, tuy cô không giả tạo khi nói nghĩa khí, nhưng không cần chơi cô như vậy chứ, chuyện tới nước này chỉ có thể tự mình cố gắng trả nợ thôi.

Nhưng mà...

Đầu cô chợt sáng ra, Trang Noãn Thần bỗng bật ra một chủ ý, vội vàng nhìn Giang Mạc Viễn ở bên cạnh, tỉ mỉ vẽ ra một nụ cười hoàn hảo...

“Anh Giang này, tôi có thể kiếm chút tiền từ anh không?”

Quyển 1 - Chương 16: Kiểu lý thuyết ngụ biện

Giang Mạc Viễn nhìn cô, hàng mày rậm khẽ nhếch lên nghi hoặc.

Ánh mặt trời hắt vào cửa kính xe nhẹ chiếu sáng lên đôi mi dài của Trang Noãn Thần, cô lấy hết dũng khí mở miệng:

“Tối thứ sáu, anh có thể đóng giả bạn trai của tôi được không?”

“Đóng giả bạn trai?” Có lẽ cả đời anh chưa từng gặp loại chuyện này, đuôi lông mày xẹt qua một chút kinh ngạc nhưng rồi lại mau chóng khôi phục vẻ trầm tĩnh cố hữu. Anh thấy hàng mi của cô run run như hai cánh bướm khẽ động, anh vô cớ động lòng, ánh mắt đen láy càng trở nên nghiêm túc.

Trang Noãn Thần gật đầu, cũng chăm chú nhìn anh, cô sợ anh không đồng ý. Bác gái cô là người am hiểu mọi việc, đồng nghiệp nam của cô hay bạn khác phái sao có thể qua được con mắt của bà? Chỉ có Giang Mạc Viễn, bà chưa gặp anh bao giờ, nhờ anh đóng giả mới có khả năng thoát nạn.

Giang Mạc Viễn hơi điều chỉnh tư thế ngồi, thản nhiên hỏi: “Em muốn tôi giúp em lừa dối người nhà?”

“Không không không! Tuyệt đối không phải lừa dối! Đó là... lời nói dối thiện chí.” Trang Noãn Thần vội giải thích, “Hơn nữa, anh cũng chẳng phải là không biết, tôi thuê anh đóng giả bạn trai thì cũng giống anh thuê tôi đóng giả tình nhân dự tiệc thôi.”

Giang Mạc Viễn nhíu mày nghi hoặc, “Việc này thì quả là tôi không hiểu. Tôi thuê em, tôi là chủ trả tiền cho em; còn em thuê tôi, em lại trở thành chủ của tôi, trả tiền cho tôi. Nhưng tính thế nào thì tiền cũng là của tôi phải không?”

“Chuyện này...” Trang Noãn Thần cắn môi, ngẫm nghĩ giây lát, ngược đầu cười tự tin với anh:

“Chuyện đóng giả tình nhân này, kỳ thực không thể nói ai là chủ ai bỏ tiền được. Tôi cho rằng, người mạo hiểm danh dự của bản thân, từng bị bôi nhọ và uy hiếp thì hẳn phải nhận được bồi thường.”

Giang Mạc Viễn càng nghe càng mờ mịt, hơi nheo mắt nhìn cô: “Em cho rằng tôi cố tình lợi dụng em, để người khác lấy danh dự của em ra uy hiếp và bôi nhọ?”

“Thì là chuyện này có tính mạo hiểm mà, anh đương nhiên cũng trả tiền cho tôi để mạo hiểm danh dự của mình đấy thôi.” Trang Noãn Thần sợ anh nổi cáu, liền giải thích tỉ mỉ: “Anh nghĩ thử coi, anh thuê tôi giả làm tình nhân, tức là danh dự của anh chẳng còn bị gièm pha hay công kích nữa. Còn tôi thì ngược lại, đi dự tiệc tôi phải chịu đựng nhiều ánh mắt ghen tị. Nếu mà có người nhận ra tôi, đến lúc đó lại đồn ra ngoài, lúc đó mặt mũi của tôi biết để ở đâu? Việc đóng giả bạn trai vào thứ sáu cũng vậy, chuyện này chỉ gạt được một lúc không thể gạt được suốt đời, tới lúc mọi chuyện vỡ lở ra, thì người ta cũng sẽ nói anh đá tôi hoặc tôi đá anh. Mà dù có thế nào đi nữa, mọi người đều sẽ nghĩ là tôi có chuyện, không xứng với anh. Như vậy, tôi phải mạo hiểm danh dự bản thân rồi còn bị tổn thất nữa. Còn anh sẽ không bị ảnh hưởng chút nào. Đấy! Anh cứ nhìn theo góc độ này, anh còn nói tiền này là của anh bỏ ra nữa không?”

Giang Mạc Viễn bị một phen cãi chày cãi cối lại cộng thêm kiểu lí thuyết nguy biện của cô làm dở khóc dở cười, anh nhìn cô, không

nhìn được nói một câu, “Miệng lưỡi em thật lợi hại.”

“Tôi chỉ đang nói đạo lý thôi mà.” Trang Noãn Thần nhìn anh nghiêm túc: “Trong xã hội này, nam nữ vốn chẳng bình đẳng gì. Nếu đàn ông lớn tuổi không lập gia đình thì mọi người sẽ nói rằng anh ta chỉ biết chăm chú công việc, còn phụ nữ có tuổi mà không lập gia đình, mọi người sẽ hoài nghi liệu cô ta có vấn đề. Đàn ông trêu hoa ghẹo bướm bên ngoài thì nói là phong lưu, còn phụ nữ mới vui vẻ trò chuyện với nhiều người khác phái liền bị mắng đồ lăng nhăng mất nết. Anh có công nhận không?”

Thấy cô càng nói càng căm phẫn trào dâng, Giang Mạc Viễn không kìm được cong môi cười. Anh không tranh cãi với cô, cất giọng bình thản:

“Chẳng qua chỉ là muốn kiếm ít tiền của tôi, em cũng đâu cần phải mắng mỏ chế độ xã hội chủ nghĩa nặng nề như vậy. Tối thứ sáu mấy giờ?”

Trang Noãn Thần nghe vậy, liền sửng người, trợn to mắt.

Giang Mạc Viễn cũng thật nhẩn nại, thấy cô ngây ngẩn nhìn mình chằm chằm, anh vẫn trầm giọng hỏi lại: “Tối thứ sáu mấy giờ? Tôi tới đón em.”

Hơ? Anh đồng ý rồi à? Điển hình của mẫu người phản ứng chậm chạp.

“Cứ xem như tôi giúp em trả bớt tiền thuê tối qua đi.” Anh thản nhiên trả lời.

Thật không? Tốt quá. Con tạ ơn ông trời, tạ ơn thổ địa. Trang Noãn Thần không ngờ anh lại dễ thuyết phục như vậy, suýt nữa cô còn lòi

hết thần linh trong lòng ra cảm ơn một lượt, cô đưa mắt sang anh:
“Tối thứ sáu gặp nhau vào lúc nào, tôi sẽ báo anh sau.”

Giang Mạc Viễn khẽ nâng khóe miệng, anh không nói gì, gật đầu.

Quyển 1 - Chương 17: Chính là ‘con thỏ’

Ngày thứ hai đối với người đi làm đều hết như chiến tranh bùng nổ. Đồng hồ báo thức như kèn lệnh ra chiến trường, phần đông bắt đầu và cuộc chiến. Làm việc từ sáng sớm rồi lại tăng ca đến tối muộn, chen chúc nhau khắp xe buýt hoặc tàu điện ngầm, quần quật cả ngày đến đêm khuya mới trèo lên giường ngủ, nhưng thần kinh vẫn luôn căng thẳng, khiến mọi thứ đều ngọt ngào khó chịu.

Tập đoàn Đức Mã tọa lạc tại vị trí sầm uất nhất của khu Quốc Mậu, ánh nắng đổ xuống tòa nhà càng làm nó trở nên huy hoàng.

Còn 0,1 giây nữa là đến giờ, Trang Noãn Thần rút cuộc cũng nhào khỏi đoàn người chen chúc trong thang máy, vừa hô to “Nhường đường” vừa cấp tốc xông tới sàn diễn. Đúng 9 giờ 0 phút, Chanel đứng trên sàn diễn giơ một ngón tay với cô. Trang Noãn Thần thở dài, cuối cùng cô vẫn đến trễ.

Cô gái trên sân khấu vốn không phải tên là Chanel. Chanel là biệt danh mọi người đặt cho cô ấy. Chanel tốt nghiệp không lâu, thấy nhân viên trong tập đoàn đua nhau dùng hàng hiệu nên tự nhiên cũng lây tính. Cô nàng thích túi Chanel nhất, ngày nào miệng cũng nhắc đến Chanel, vì vậy có biệt danh này.

Trang Noãn Thần đặt giỏ xách xuống bàn làm việc, mở máy tính rồi đi đến phòng nghỉ pha cà phê. Sáng sớm là thời gian quý giá của cô dùng để ngủ, vì vậy mà chẳng còn thời giờ ăn sáng. Vì vậy, mỗi ngày tới công ty cô đều uống cà phê để nâng cao tinh thần.

Hạ Lữ đẩy cửa đi vào, ném một phần ăn sáng cho Trang Noãn Thần, sầm soi mặt cô, cất giọng bất đắc dĩ nói: “Noãn Thần, cậu có việc gì đây? Trang đi làm à?”

Trang Noãn Thần vô tư đỡ lấy bữa sáng, cười với Hạ Lữ: “Trang đi làm tốn mười phút của mình à? Chi bằng mình ngủ thêm một lát cho đã.”

Tính cách của Hạ Lữ và Ngải Niệm trái ngược nhau hoàn toàn. Tuy họ đều là bạn thân, song làm việc trong từng nhóm riêng. Ba người đến từ những nơi khác biệt, nhưng cùng đậu khoa báo chí của một trường đại học ở Bắc Kinh, sau khi tốt nghiệp thì tự mình đi chạy vạy xin việc khắp nơi, cuối cùng lại bất ngờ làm việc chung trong tập đoàn Đức Mã. Ba người quý trọng mối duyên phận này vô cùng.

Trang Noãn Thần sống yên phận, thỏa mãn với những gì mình có; Hạ Lữ thì tham vọng, luôn thích tranh đấu trong mọi việc, cô khát vọng bản thân sẽ trở thành người phụ nữ thành đạt; còn Ngải Niệm là một cô gái đơn giản, tâm nguyện lớn nhất đời này là trở thành bà nội trợ hoàn hảo.

“Phụ nữ ba phần nhờ trời sinh, bảy phần nhờ trang phục, Trang Noãn Thần!” Hạ Lữ ngồi đối diện cô, cầm ly cà phê của Trang Noãn Thần uống một hớp, “Điều phải chú ý nhất khi làm việc ở Đức Mã là hình tượng bên ngoài, cậu nhìn cậu đi, trước và sau khi trang điểm khác nhau một trời một vực.”

“Đâu mà khác một trời một vực?” Trang Noãn Thần kháng nghị.

“Trang đi làm xong thì như yêu tinh, còn không trang điểm thì...” Hạ Lữ cố tình trầm tư.

“Thì sao hả?”

“Giống y như con thỏ! Con thỏ để mặc người khác ăn hiếp, khiến người ta muốn cắn một miếng.” Hạ Lữ tuy nói như vậy, nhưng lòng cô vô cùng ước ao làn da trắng mịn bẩm sinh của Trang Noãn Thần. Kỳ thực khi Trang Noãn Thần không trang điểm, diện mạo cũng rất xinh xắn, nhìn cô như một cô bé ngây thơ, toát lên cảm giác như đóa phù dung tinh khiết.

Quyển 1 - Chương 18: Thay đổi lãnh đạo

Trang Noãn Thần ngốn thức ăn đầy miệng, mặc cô muốn nói gì nói.

“À, Noãn Thần, nghe tối hôm thứ bảy cậu đi xem mắt à.” Hạ Lữ cười cười, huých cô một cái.

Trang Noãn Thần không kịp lấy hơi, bị sặc đến ho khan.

“Cậu đâu cần kích động như vậy chứ.” Hạ Lữ vội vàng đứng dậy đấm lưng giúp cô, lại rót ly nước cho cô. Trang Noãn Thần vất vả lắm mới hết nghẹn, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Ngải Niệm lật đật đẩy cửa bước vào, đặt mông ngồi xuống.

“Sao mặt mày cậu lại thế này?” Trang Noãn Thần thấy vẻ mặt húng trên mặt cô.

Ngải Niệm có tiếng là nóng nảy, hôm nay trong lòng lại tràn đầy căm phẫn, “Rất đáng giận, hôm nay đi tàu điện ngầm suýt chút nữa bị đè chết rồi, túi xách của mình cũng bị đứt luôn, đó là chiếc túi mình mới mua.”

“Tàu điện ngầm ngày càng nhiều người đi, cậu vẫn chưa quen à? Nói các cậu dọn đến gần công ty một chút, tiền thuê nhà mặc dù có đắt nhưng ít ra cũng tiết kiệm được tiền xe và thời gian, bù qua sốt lại cũng không khác nhau là mấy.” Hạ Lữ ngồi xuống, lải nhải, “Ngải Niệm, cậu bị vậy thì có là gì, Tề Vân ở bộ phận môi giới mới thăm kìa, chiếc túi LV mới mua xong, đi xe buýt đã bị người ta rạch thủng một lỗ lớn, cô ta bị vậy cũng đáng đời, lương thấp thì đừng học đòi

xài hàng hiệu, còn cả thẻ tín dụng để mua túi thật, các cậu nói xem người đeo cái túi LV mà chen chúc trên xe buýt hay tàu điện ngầm, cho dù là hàng thật người khác cũng chả thèm tin.”

“Được rồi được rồi, người ta cũng đã buồn lắm rồi, Ngải Niệm, đồ đạc của cậu không bị rớt mất chứ?” Trang Noãn Thần không phải người thích bàn tán sau lưng người khác, hơn nữa nhân viên công ty truyền thông phần lớn đều thích xài hàng hiệu, tâm tư này của Tề Vân cũng tám phần là bị ép thành ra vậy thôi.

Ngải Niệm lắc đầu, “Cũng may túi của mình không phải hàng hiệu gì cả.” Nói xong dường như lại nhớ ra gì đó, vội nói, “Kỳ lạ lắm, bên bộ phận hành chính sắp xếp phòng họp đó, hình như ba bộ phận chúng ta đều đi họp.”

Bắt đầu nói từ tầm quan trọng chặt chẽ, ba người các cô thật ra đều làm cho công ty truyền thông thuộc Tập đoàn Đức Mã, gọi là Công ty Truyền thông Đức Mã trực thuộc tổng công ty, là một chi nhánh mà tập đoàn Đức Mã đưa vào hoạt động, trụ sở chính đặt tại Mỹ, công ty truyền thông đặt tại Bắc Kinh. Ba người hoạt động ở ba bộ phận riêng biệt, Trang Noãn Thần ở bộ phận một, Ngải Niệm thì ở bộ phận hai còn Hạ Lữ lại ở bộ phận ba, ba bộ phận phân công nhau lập kế hoạch và triển khai hoạt động thương hiệu, tên gọi chung của cả ba bộ phận là ‘Trung tâm tổ chức sự kiện’, ngoại trừ bộ phận đó, công ty truyền thông còn có các bộ phận như bộ phận thương hiệu, bộ phận kinh doanh, bộ phận môi giới...v.v... mỗi bộ phận khác nhau sẽ chia nhau phụ trách lập kế hoạch, đưa vào hoạt động, ra mắt của từng giai đoạn khác nhau của thương hiệu.

Trang Noãn Thần kinh ngạc.

Hạ Lữ không đồng ý, nhún nhún vai, “Đừng nói với mình là hai cậu chưa đọc email nhé, 9h30 tại phòng họp, cả ba bộ phận cùng họp.”

“Khoa trương dữ vậy?” Trang Noãn Thần đúng là chưa kịp kiểm tra hộp mail của công ty, “Xảy ra chuyện gì à?”

“Thay đổi lãnh đạo đó.” Tin tức của Hạ Lữ luôn luôn nhạy, cô nhỏ giọng nói với Trang Noãn Thần và Ngải Niệm, “Không phải Vương tổng bị điều đi rồi sao? Mình nghe nói tổng công ty hôm nay điều xuống một vị tổng giám đốc mới, chuyên phụ trách điều hành hoạt động của bộ phận chúng ta.”

“Từ đâu rút xuống à? Vậy có khả năng chị Mai và Angel sẽ xích mích rồi, bộ phận của hai cậu sẽ bị bóp chết.” Ngải Niệm cười cười.

Sếp bộ phận một nơi Trang Noãn Thần làm việc tên là Mục Mai, mọi người thường gọi chị ấy là chị Mai, luôn muốn ngồi lên vị trí tổng giám đốc, cùng với Angle- sếp bộ phận ba của Hạ Lữ- như nước với lửa, hai người có thể vì thăng chức mà choảng nhau đến vỡ đầu, giữa đường lại nhảy ra một vị tổng giám đốc, hai người này còn không làm ầm lên sao.

Hạ Lữ bất đắc dĩ lắc đầu, “Chúng ta chỉ là binh tôm tướng cá mà thôi, đâu quản được nhiều như vậy? Chỉ cần đến lúc đó chọn người là được, haiz đừng nói nữa, nhanh nhanh dọn dẹp đi họp thôi.”

Trang Noãn Thần cũng phát hiện bầu không khí bất thường ở công ty sáng nay, vội vã gói bữa sáng lại ném vào thùng rác, đứng lên cùng hai người họ ra khỏi phòng cà phê.

“Đúng rồi, Noãn Thần...” Ngải Niệm như nhớ tới gì đó, quay phắt lại nhìn cô.

Trang Noãn Thần biết cô muốn hỏi gì, hấp tấp ngăn lại, “Lo chống đỡ cường phong bão táp việc thay đổi lãnh đạo trước đi, chuyện cậu

muốn hỏi đợi đến lúc ăn cơm trưa rồi nói sau.”

Quyển 1 - Chương 19: Phòng họp dậy sóng

Còn chưa đến 9h30, trong phòng họp đã đầy ắp nhân viên của ba bộ phận. Phòng họp này thường xuyên tiến hành các hội nghị toàn cầu trực tuyến, là đầu mối trọng yếu để công ty và tổng bộ đàm phán với nhau, cũng nhiều lần là nơi quan trọng để lãnh đạo cấp trung và cấp cao thương thảo chiến lược phát triển công ty. Bàn tròn thật lớn gần như chiếm trọn căn phòng, mỗi một chỗ ngồi đều gắn microphone, để cho mỗi một nhân vật ngồi đây đều có thể nghe thấy lời nói của nhau.

Chiếc bàn tròn lạng lẽ chia làm bốn mặt trận, trong đó bộ phận một và bộ phận ba ngồi ở vị trí đối lập nhau, giống như quan hệ căng thẳng giữa hai bộ phận trước giờ, bộ phận hai ngồi ở chính giữa, vừa vặn đối lập với vị trí chủ trì tham gia cuộc họp.

Sếp của bộ phận hai, Dương Thiên Vũ, đã tới từ sớm, đang thân thiết nói chuyện với nhân viên bộ phận mình, anh ta là sếp nam duy nhất trong ba bộ phận, trái ngược hoàn toàn với chị Mai và Angel, tính cách của anh ta rất ôn hòa, rất gần gũi với cấp dưới, nhưng bởi vì tính cách non nớt quá mức nên làm cho bản thân tuy có tài nhưng lại thiếu quyết đoán trong cách quản lý, nên hiệu quả công việc của bộ phận hai thường không được lý tưởng cho lắm.

Chị Mai và Angel vẫn chưa đến, hai người này đương nhiên ra vẻ kiêu căng, người của bộ phận một và ba đã bắt đầu âm thầm bán tán sôi nổi.

“Noãn Thần, nghe nói hôm trước người của bộ phận ba làm một chương trình rất hoành tráng, bạn bè trong giới truyền thông của

mình tiết lộ thì không thể sai được, còn nghe nói bởi vì thế mà đêm đó bà Angel liền bay tới Hồng Kông mua chiếc đồng hồ Jaeger-LeCoultre phiên bản số lượng có hạn năm nay, chiếc đồng hồ đó toàn bộ được làm bằng bạch kim, giá trị không hề nhỏ, hôm nay thế nào cũng đeo nó tới để áp đảo bộ phận chúng ta.” Chúc vụ của Cao Oánh và Trang Noãn Thần là như nhau, cùng tổ chức sự kiện, cô ấy cũng không có ý gì, chỉ là nhiều chuyện thôi, còn rất nhạy cảm với các thương hiệu nổi tiếng trên thị trường hiện nay, ở công ty có ai mua hàng hiệu gì mới, ai xịt nước hoa nào mới đều không qua được mắt cô.

Lúc sáng, Trang Noãn Thần chen lấn trên xe giống như đi đánh giặc, bụng xẹp lép chạy đến công ty, vừa vội vội vàng vàng ăn bữa sáng, dạ dày nhanh chóng có phản ứng, làm gì có thời gian để ý đến Cao Oánh nói gì, ôm bụng nhíu mày nói, “Đau bụng quá, Cao Oánh, thấy chị Mai đến thì nhá máy cho mình nhé, mình sẽ vào bằng cửa sau.”

Dạ dày của cô từ nhỏ đã miễn cảm, bình thường ăn chút đồ cay hay dầu mỡ nhiều nhất định sẽ bị tiêu chảy, thậm chí thức ăn không sạch sẽ một chút cũng không được, vì vậy mấy đồng nghiệp mới đặt biệt danh cho cô là ‘Máy lọc thức ăn sạch’, hễ đến chỗ nào ăn cũng kéo cô đi, bởi vì có cô, mọi người sẽ biết được thức ăn ở tiệm nào quán nào chế biến sạch sẽ.

Cao Oánh vừa nghe liền trợn mắt, “Cậu không phải chứ? Cậu muốn để cho tổng giám đốc mới nhậm chức năm thóp à? Đến lúc đó dù là chị Mai cũng không giữ được cậu đâu.”

“Mình...” Trang Noãn Thần chưa kịp nói ra miệng, cửa phòng họp liền bị đẩy ra, ngẩng đầu lên thì thấy là Angel đến, mỗi lần cô ấy xuất hiện đều kèm theo mùi hương mê người, mái tóc xoắn giữ lọn tỉ mỉ buông xõa ngay thắt lưng lộ vẻ quyến rũ mềm mại của người phụ nữ. Không giống vẻ ngoài mạnh mẽ của chị Mai, ngược lại thân hình của

Angel nhỏ nhắn xinh đẹp, trên mặt lúc nào cũng tươi cười, lúc nói chuyện cũng rất nhỏ nhẹ, vừa nhìn thấy chính là dạng người mà kẻ khác rất muốn làm quen.

Cô ấy thân thiết chào mọi người, Trang Noãn Thần nhìn thấy cổ tay cô sáng chói, quả nhiên là chiếc Jaeger-LeCoultre số lượng có hạn. Lúc đang nghĩ hiện giờ có nên lao ra khỏi phòng họp để vào toilet hay không, cửa phòng họp lại mở ra lần nữa, lần này là chị Mai.

Phong thái nghiêm nghị của chị Mai đương nhiên mạnh hơn Angel rất nhiều, cùng ở độ tuổi 35, nhưng khí chất thể hiện lại khác nhau. Khác với vẻ xinh đẹp của Angel, mái tóc ngắn của chị Mai đã thể hiện khí chất của một nữ cường nhân, hơn nữa dáng người cao ráo, cử chỉ quyết đoán, lúc nói chuyện rất rõ ràng lưu loát, vừa thấy chính là người mạnh mẽ.

Tất cả mọi người đều đồng loạt chào hỏi chị Mai, chị Mai chỉ cong môi xem như đáp lại, sau khi thấy các nhân viên của bộ phận mình đều đến đủ cả mới hài lòng gật đầu, ngồi xuống, đúng lúc đối diện với Angel.

“Chị Mai, hôm nay hình như chị tới hơi muộn.” Angel mỉm cười, trong mắt hiện lên vẻ ôn hòa.

Chị Mai nhìn cô, mỉm cười phản bác, “VẬY Ờ? Thật sự ngại quá, nếu không phải vì phải đậu xe ở vị trí 808, tôi nghĩ tôi sẽ đến sớm hơn chị một chút rồi, chị cũng biết mà, vị trí 808 luôn cao hơn so với vị trí đậu xe của chị mà.”

Tất cả mọi người trong công ty đều biết chị Mai thích đậu xe ở vị trí 808, dường như chị cố tình độc chiếm con số này, nhưng không biết tại sao Angel đột nhiên lại tranh giành chỗ đậu xe 808 của chị ấy, rất hiển nhiên, Angel không tranh nổi với chị Mai, cuối cùng đành phải

đầu xe dưới một tầng.

Vẻ tươi cười trên mặt Angel hơi cứng lại, nhưng rất nhanh lại giữ vẻ cười, “Cũng đúng, nói thế nào chị Mai cũng vào công ty sớm hơn tôi, thứ tốt đương nhiên phải hiếu kính với tiền bối trước. À đúng rồi, chị Mai...” nụ cười của cô càng sâu hơn, “Hôm qua ở Hồng Kông cuối cùng tôi cũng mua được loại mặt nạ dưỡng ẩm mà chị thích nhất, trong nước đã đứt nguồn hàng, không ngờ để tôi nhìn thấy ở Hồng Kông, sẵn tiện tôi cũng mua cho chị mặt nạ tinh chất vàng na ná như vậy, là loại mới ra, giúp ích rất nhiều cho nếp nhăn trên mặt chị đó.”

Chị Mai bật máy tính xách tay lên, chỉ lạnh lùng đáp trả, “Tặng tôi lễ vật lớn như vậy thật sự ngại quá, nếu mặt nạ vàng tặng tôi thì tôi sẽ nhận, còn mặt nạ dưỡng ẩm xem như tôi tặng lại cho chị, mấy ngày nay chị có đắp mặt nạ không đấy? Nếp nhăn quanh mắt hiện cả lên rồi kìa.”

Hai người chị một câu tôi một câu, lúc nói chuyện cho thấy sự đấu đá.

“Được rồi được rồi, hai cô đều trẻ trung xinh đẹp mà cứ nói mình già, thì bảo mặt mũi của tôi phải để ở đâu? Angel, chị Mai, hai cô có diệu kế gì để cứu vãn nếp nhăn đầy mặt tôi không?” Dương Thiên Vũ trước giờ vẫn luôn là người đứng ra hòa giải, cười ha ha nói, lại lập tức bảo một cấp dưới bên cạnh ra ngoài xem tình hình.

“Thiên Vũ, bây giờ anh đang được tình yêu tươi mát thì làm sao mà già cho được hả?” Chị Mai cười sang sảng.

Dương Thiên Vũ cũng cười ồ lên, Angel cắn môi cười nhẹ, trận phong ba này xem như tạm thời chấm dứt.

“Cái bà Angel kia thật đáng ghét, dám ám chỉ chị Mai của chúng ta

già, không phải bà cũng 35 rồi à? Chỉ nhỏ hơn chị Mai một tháng thôi mà, luôn lấy chuyện này ra để hạ thấp chị Mai, bà thì có gì đặc biệt hơn người chứ, giỏi như vậy sao đến giờ vẫn ế chồng gọng?” Cao Oánh bất bình nhỏ giọng nói, rồi giống như khám phá ra được châu lục mới, giữ chặt lấy Trang Noãn Thần, “Ê, cậu mau nhìn kìa, chiếc đồng hồ hôm nay chị Mai đeo hiệu Patek Philippe, chính là nhãn hiệu mình thích nhất, đây là biểu tượng của quý tộc! Trình độ nghệ thuật cao quý và chất liệu chế tác đắt đỏ đã tạo nên thương hiệu Patek Philippe lâu đời, trời ơi, mình hâm mộ chị Mai quá, chị ấy đã đánh bật chiếc Jaeger-LeCoultre của bà Angel rồi.”

Trang Noãn Thần đã nghe không vào ‘bài ca thương hiệu’ của Cao Oánh, cô chỉ cảm thấy trong bụng mình đang sôi trào, dạ dày cũng đang co bóp, nhưng lúc này đi cũng không được mà không đi cũng không được, cuối cùng cô vừa quyết định nói với chị Mai một tiếng, chợt nghe thấy giọng nói nghiêm chỉnh của chị Mai vang lên, “Tổng giám đốc mới sẽ lập tức đến đây, tất cả mọi người ổn định chỗ ngồi, đừng để người ta cho rằng chúng ta không có thành ý!”

Lời vừa nói xong, Trang Noãn Thần không dám xin ra ngoài nữa, đành ngồi chịu trận, cô chỉ thầm mong vị tổng giám đốc kia mau đến, nói chuyện bàn giao thủ tục công việc nhanh chóng, rồi mau mau tan họp.

Đúng là ông trời thương xót, không bao lâu nhân viên của bộ phận hai hót hải chạy vào, la lên, “Đến rồi, đến rồi, trời ạ, lát nữa mọi người tuyệt đối đừng ngắt xui nhé, tổng giám đốc mới đến rất trẻ còn đẹp trai nữa chứ, tôi thấy anh ấy từ trên xe bước xuống, CEO còn đích thân ra đón.”

Quyển 1 - Chương 20: Vị tổng giám đốc trẻ tuổi

Dương Thiên Vũ nghe vậy, liền nhìn chị Mai và Angel, nghi hoặc: “Kỳ lạ thật, thân thế của người này là gì mà CEO lại tự mình ra đón tiếp nhỉ?”

Chị Mai cũng tỏ vẻ không hiểu.

Angel cười nhẹ: “Chắc hoàng thân quốc thích gì tới đây. Đến lúc đó, chị Mai muốn chèn ép cấp trên cũng khó, đâu phải ai cũng dễ bắt nạt như Vương tổng.”

“Thế à? Angel, chị quá đề cao tôi rồi. Tôi còn không chèn ép được chị, thì nào có bản lĩnh bắt nạt người khác?” Chị Mai thản nhiên đáp trả, không hề chừa chút thể diện nào cho Angel.

Angel vặn lại, nở nụ cười khiến say lòng người, “Chị Mai cũng thật thích nói đùa.”

Khi hai người đang tranh cãi người một câu ta một câu với nhau, kim phút chỉ đúng chín giờ rưỡi, cửa phòng họp chậm chậm mở ra, đi đầu tiên là CEO, theo sau là nhân viên phòng hành chính, cuối cùng là một bóng dáng cao lớn bước vào.

Phòng họp lập tức trở nên im lặng.

Thậm chí còn có thể nghe thấy cả tiếng hít thở.

“Oh... Lord...” Cao Oánh khẽ bật một tiếng khó tin, kéo kéo Trang

Noãn Thần, “Anh ấy đẹp trai quá.”

Trang Noãn Thần chỉ quan tâm đến cái bụng đang đau của mình, đâu còn tâm trạng quan sát, cô bực bội cất giọng: “Đẹp trai hay không thì liên quan gì tới mình?”

“Không phải, anh ấy đẹp trai lắm, mau nhìn đi.” Cao Oánh vội nói, hít thở gấp gáp.

Trang Noãn Thần vô tình ngẩng đầu nhìn, chỉ sau một giây cô liền trợn to hai mắt!

Bộ phận tổ chức sự kiện quảng cáo nằm ở tầng năm mươi tám. Phòng họp lớn với cửa sổ chiếm hết ba mặt, là nơi có ánh sáng và phong cảnh nhìn xa tuyệt vời. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa kính, hắt sáng trên bộ đồ vest của người đàn ông, ánh nắng bao trùm lấy. Trong ánh nắng, thân hình đàn ông cao lớn, đồ vest xám sang trọng tôn lên những đường nét hoàn mỹ, từ anh ta toát ra khí chất cao quý vượt xa người thường.

Từ góc này, Trang Noãn Thần trông thấy nụ cười hoàn mỹ trên môi anh ta, độ cong hoàn mỹ, không thể tìm thấy được khuyết điểm nào.

Chính là anh ta!

Người đàn ông cô xem mắt vào tối thứ sáu!

Anh ta... Tên gì ấy nhỉ?

Bụng cô quặn đau, có thể do tình cảnh bất ngờ này kích động tới, trên trán Trang Noãn Thần toát đầy mồ hôi lạnh. Không nhầm, đó là mồ hôi lạnh! Đối tượng cô xem mắt lại chính là tổng giám đốc mới nhậm chức.

“Tôi giới thiệu một chút, vị này là Trình tổng, anh ấy sẽ tiếp nhận chức vụ của Vương tổng. Từ hôm nay trở đi, anh ấy toàn quyền phụ trách mọi hoạt động trong bộ phận tổ chức sự kiện quảng cáo.” CEO nói.

Anh ta đi đến giữa bàn họp, ánh mắt sáng ngời lướt nhìn toàn bộ nhân viên trong phòng họp, Trang Noãn Thần lật đật cúi đầu xuống, cắn chặt môi.

“Chào mọi người, tôi là Trình Thiếu Tiên, từ hôm nay trở đi tôi và mọi người sẽ cùng nhau tác chiến.” Giọng anh trầm trầm mạnh mẽ, nhưng êm tai vô cùng.

Tất cả mọi người đồng loạt vỗ tay. Từ xưa đến nay đẹp trai luôn luôn được ưa thích, đặc biệt là cái nghề truyền thông nam ít nữ nhiều như thế này.

Nhân viên hành chính đặt cặp xách của Trình Thiếu Tiên sang một bên, rót cho anh một tách trà. CEO giới thiệu người phụ trách ba nhóm và hạng mục công việc riêng của từng nhóm sau đó liền rời đi, dành thời gian còn lại cho Trình Thiếu Tiên.

Trình Thiếu Tiên ngồi xuống, không giống với dáng vẻ nhàn rỗi của tối thứ sáu, vóc dáng cường tráng cùng bộ đồ vest thể hiện rõ khí chất nghiêm túc tinh tế. Tuy khuôn mặt anh toát lên vẻ ôn hòa, nhưng vừa trông liền biết anh là một người có chủ kiến riêng, không dễ điều khiển. Anh ngồi vào chỗ của mình, mười ngón tay tao nhã chồng lên nhau nhau, cười nhẹ, “Tiếp theo tôi muốn làm quen với mọi người có mặt ở đây. Mỗi người giới thiệu một chút về bản thân, hạng mục và phạm vi công việc đang phụ trách hiện nay.”

Quyển 1 - Chương 21: Cái cách của tổng giám đốc mới

Trang Noãn Thần đau đầu không biết phải làm thế nào. Bây giờ cô cũng chẳng còn đoái hoài đến cái bụng đang đau của mình, chỉ biết âm thầm cầu nguyện mọi việc diễn ra suôn sẻ thuận lợi. Song cô vẫn ôm hy vọng, anh không nhận ra, cô khi trước và sau trang điểm khác nhau hoàn toàn. Hơn nữa, ngay cả cô cũng quên mất anh tên gì, thì với kiểu người mỗi ngày giao tiếp với vô số người như anh chắc hẳn không nhớ tên cô.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nhân viên của ba nhóm vội giới thiệu bản thân. Được đối diện với một người đàn ông điển trai, tâm tình của mọi người hơn hờ vô cùng. Trình Thiếu Tiên tựa như một vương tử cao quý, tỉ mỉ lắng nghe mỗi người giới thiệu, sau đó gật đầu mỉm cười.

Cuối cùng cũng đến lượt Trang Noãn Thần. Thấy trốn tránh không được, cô đành kiên trì đứng luôn tại chỗ ngồi, cúi thấp đầu dùng tốc độ nhanh nhất nói: “Tôi là Trang Noãn Thần, hiện nay đang phối hợp với quản lí khách hàng cao cấp hoàn thành kế hoạch trưng bày và tiêu thụ thức uống ở siêu thị.” Trong lúc nói, cô cảm giác rõ ràng ánh mắt của Trình Thiếu Tiên rơi vào mình, cô vô thức siết chặt tay.

“Tốt, mời ngồi.” Trình Thiếu Tiên nhanh chóng lên tiếng, giọng điệu hết sức nhẹ nhàng, dường như anh không nhận ra cô.

Trang Noãn Thần ngồi xuống, thở dài một hơi. Cô vô tình ngẩng đầu nhìn, thấy ánh mắt anh không dừng lại trên người cô, cô mới yên tâm

hoàn toàn.

Đợi tất cả mọi người giới thiệu xong xuôi, Trình Thiếu Tiên bắt đầu trở lại chuyện chính. Anh nói vài câu xã giao rồi vào thẳng chủ đề, “Trước khi nhậm chức, tôi đã xem tài liệu liên quan đến mọi người. Mỗi người đều có những cách ứng xử và hiểu biết riêng của bản thân về công việc, hy vọng sau này chúng ta hợp tác vui vẻ. Mọi người đều biết, Đức Mã nổi tiếng nhất là tổ chức event và đề ra phương án kinh doanh tiêu thụ sản phẩm. Nói cách khác, bộ phận của chúng ta là trọng yếu, hoạch định sách lược kinh doanh theo ý tưởng của khách hàng. Thông qua việc giao tiếp quảng cáo đầy tính chiến lược, phải phân tích dự đoán, nắm rõ giai đoạn mục tiêu dài lâu. Mà bộ phận của chúng ta có điều kiện hướng người tiêu dùng đến thương hiệu trực tiếp nhất, sắp đặt cách thức hoạt động riêng biệt, nâng cao thương hiệu sản phẩm và các mục tiêu hình ảnh khác với người tiêu dùng. Vì vậy, tôi rất mong mọi người đang ngồi ở đây, hãy tự hỏi chính mình, trong quá trình xây dựng hình ảnh, để được người tiêu dùng coi trọng thương hiệu, cần phải bỏ ra bao nhiêu công sức?”

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau. Khi trông thấy tổng giám đốc điển trai này xuất hiện, nhiều người chỉ dùng ánh mắt “Hắn chỉ là bình hoa di động mà thôi” nhìn anh. Nhưng sau khi nghe anh nói, họ mới cảm thấy sự hiểu biết sâu sắc và tường tận của anh. Lời nói của anh tuy đằm đằm, nhưng lại ẩn chứa sự sắc bén không cho phép người khác khinh thường, khiến mọi người đang ngồi đây đều thấp tha thấp thỏm.

Angel mở miệng trước tiên, giọng nói ồm ồm càng thêm êm tai, “Trình tổng, tôi không hiểu ý anh lắm. Lẽ nào anh vừa nhậm chức, thì muốn sắp xếp lại nhân sự ngay sao ạ?” Angel nói xong, toàn bộ nhân viên đang có mặt đều đề cao cảnh giác.

Trình Thiếu Tiên liếc mắt qua Angel, nở nụ cười hòa nhã, thông dong nói, “Là Angel phải không? Một công ty lớn mạnh ổn định, thì phải phát triển trong môi trường cạnh tranh tuyệt đối, đòi hỏi lực lượng và điều cơ bản nhất trong đó chính là sự mới mẻ.”

Mọi người bắt đầu xầm xì thảo luận.

Angel mặt biến sắc, chị Mai ngồi đối diện đánh giá Trình Thiếu Tiên một lượt, đóng mạnh laptop, nhìn anh cười nhạt, “Trình tổng, đây là cái cách mới sao? Vậy tôi rất muốn biết, nhân viên trong bộ phận ba của tôi, anh dự tính thế nào?”

Chị Mai nói chuyện vô cùng thẳng thắn, không hề nể mặt Trình Thiếu Tiên, tính của chị Mai luôn cứng rắn và cố chấp như vậy, đôi khi tranh luận với CEO còn đập bàn.

Quyển 1 - Chương 22: Gói thầu của Tiêu Duy Quốc Tế

Một công ty, nhất là một công ty lớn, kiêng kị nhất chính là giảm biên chế, chuyện này tổn thương rất lớn đến lòng trung thành của nhân viên dài hạn, cùng lúc đó sẽ gây ra ảnh hưởng không nhỏ đến bên ngoài. Trang Noãn Thần nhìn Trình Thiếu Tiên nghi hoặc, một nhân viên quen như cô cũng hiểu rõ đạo lý này, sao anh ta lại không biết chứ?

Đối mặt với sự hùng hổ của chị Mai, Trình Thiếu Tiên ngược lại chỉ điềm đạm, mỉm cười thản nhiên, “Chị cho rằng, nguyên nhân Vương tổng bị điều đi là gì?”

Chị Mai hơi sững sốt.

Trình Thiếu Tiên chỉnh lại tư thế ngồi, mắt anh đảo qua mỗi một người đang ngồi ở đây, “Mỗi một người ngồi đây đều biết Tiêu Duy Quốc Tế công khai gọi thầu phải không? Chính vì sự chủ quan của Vương tổng xem thường lần bỏ thầu này, mới khiến đối thủ cạnh tranh của chúng ta là Oswald PR có cơ hội, để miếng bánh vốn chỉ thuộc về Đức Mã chúng ta bị mấy công ty PR trong nước cùng nhau chia sẻ. Hiện tại, Tiêu Duy Quốc Tế vẫn còn đang gọi thầu, họ cần một công ty có nền tảng quốc tế, có khả năng quản lý thương hiệu, tiếp thị sản phẩm và giới thiệu công ty, có tổ chức truyền thông hoạt động một cách chuyên nghiệp nhất, mà cái tôi muốn các bạn phải làm chính là đấu- thầu- thành- công!”

Tất cả mọi người kinh ngạc, lông mày chị Mai cau chặt, Angel cũng nhúu mày suy tư, hồi lâu sau Dương Thiên Vũ mới lên tiếng, “Trình

tổng, xem ấn tượng của chúng ta với Tiêu Duy hiện giờ, tỷ lệ đầu thầu thành công gần như bằng không.” Anh ta thật sự nói ra điều lo lắng của mọi người, bởi vì trước đó đúng là Vương tổng đã sơ suất trong đề án khiến Tiêu Duy Quốc Tế bất mãn, gây ra hạng mục vốn chỉ thuộc về một mình Đức Mã lại biến thành công khai đấu thầu.

Tiêu Duy, một tập đoàn có cổ phiếu niêm yết trên sàn chứng khoán, có nền tảng quốc tế và vốn đầu tư hùng hậu, bên dưới là chuỗi sản xuất ô-tô, công trình kiến trúc cùng xa xỉ phẩm; là đối tượng các công ty PR quốc tế cũng như trong nước muốn ký hợp đồng, nghe nói năm nay cấp lãnh đạo của Tiêu Duy có thay đổi, bắt đầu tiến quân mạnh mẽ vào thị trường Trung Quốc, chuyện này khiến trên thương trường chấn động không nhỏ.

“Cho nên tôi mới muốn nhìn thấy bản lĩnh của các bạn.” Hai tay Trình Thiếu Tiên mở ra, “Đừng quên đối thủ cạnh tranh đều chờ xem trò cười của chúng ta. Oswald PR từ năm 2001 sau khi thu mua lại Maya PR, liền hoàn thành bước quan trọng nhất trong chiến lược nội địa hóa. Tôi tự nhận thấy Đức Mã của chúng ta cũng đủ năng lực để đối đầu với họ, đừng quên, chúng ta có nhà cung ứng tài nguyên và mạng lưới đối tác chiến lược mạnh mẽ trên khắp cả nước, với tất cả hiệp hội thương mại quốc tế, các đại sứ quán, các tổ chức tài chính quốc tế; các cơ quan, đoàn thể, tổ chức các cấp trong chính phủ Trung Quốc, các quỹ hội, cũng như cơ quan tin tức đều có quan hệ hợp tác rộng khắp, chúng ta có thực lực nhận mình là đối tác đầu tiên của Tiêu Duy Quốc Tế. Công ty phát triển không cần nhiều người, mà chính xác, cái tôi muốn nhìn thấy ở đây là kết quả. Cả ba bộ phận, bộ phận nào có thể nắm được hợp đồng hợp tác của Tiêu Duy đặt ở văn phòng tôi, thì bộ phận đó có quyền lợi được ưu tiên giữ lại, trong lúc đấu thầu, bộ phận nào không thể hiện được giá trị của mình, tôi sẽ cắt giảm hết toàn bộ.”

Trang Noãn Thần vừa nghe liền hít một luồng khí lạnh, người này

cũng tàn nhẫn quá đi? Nghĩ như vậy, nhưng bụng lại bắt đầu quặn đau, sợ đến nỗi cô nhanh chóng cầu nguyện, lúc này nhất định phải nhịn, cũng đừng đụng vào họng súng, cô không muốn mình là người đầu tiên bị sa thải đâu.

Angel đành mắt nhìn về phía Trình Thiếu Tiên, “Trình tổng, bộ phận của tôi vừa mới hoàn thành một show lớn, có thể được ưu tiên xem xét hay không?”

Không đợi Trình Thiếu Tiên đáp, chị Mai đã cười lạnh, “Buồn cười thật, chỉ là một show thôi mà, có gì đặc biệt hơn người chứ, bộ phận của tôi vừa mới ký được một hợp đồng trị giá 50 triệu tệ, nói như chị có phải chúng tôi cũng nên lấy ra khoe khoang một chút không nhỉ?”

“Chị Mai, lời này của chị tôi không thích nghe chút nào, ai cũng làm việc vì công ty mà, cái gì gọi là khoe khoang chứ?” Angel biến sắc, giọng điệu cũng trở nên bén nhọn.

Quyển 1 - Chương 23: Xấu hổ

Dương Thiên Vũ cũng không phải là không muốn khuyên can, nhưng chỉ có thể nhìn Trình Thiếu Tiên. Trình Thiếu Tiên lại không vội xen ngang, chỉ lẳng lặng chờ hai người cãi xong mới nhẹ nhàng nói, “Tiêu Duy, là nhiệm vụ đầu tiên tôi giao cho các bạn sau khi nhậm chức. Về phần thành tích huy hoàng gì đó của các bạn trước đây đối với tôi chỉ là con số không, vẫn là câu nói đó, người thắng ở lại kẻ bại thì phải đi. Những người có thể ở lại dưới trướng của tôi, bất kể tiền thưởng, hoa hồng và lương bổng đều cao gấp ba lần hiện tại, bởi vì là tinh anh! Tôi chỉ muốn tinh anh!”

“Oa, giọng điệu của Trình tổng này cũng lớn thật, sao anh ta không ngấm lại lai lịch của Tiêu Duy thế nào?” Cao Oánh nhỏ giọng nói vào tai của Trang Noãn Thần, chợt nhìn thấy đầu cô đỏ đầy mồ hôi, hoảng hốt hỏi, “Noãn Thần, cậu sao vậy?”

Lục phủ ngũ tạng của Trang Noãn Thần đều đang biểu tình, chỉ nghe thấy Trình Thiếu Tiên vừa mới nói gì đó, mồ hôi trên trán theo cơn đau rịn ra ngày một nhiều, Cao Oánh vừa mới hỏi, cuối cùng cô cũng không nhìn được nữa, từ chỗ ngồi đứng phắt dậy, chẳng những làm Cao Oánh giật mình, còn làm cho Trình Thiếu Tiên đang nói chuyện kia cũng hết hồn, quay đầu nhìn cô, vẻ khó hiểu hiện đầy trong mắt.

“Thật xin lỗi, tôi...” Vẻ mặt Trang Noãn Thần thống khổ, ấp a ấp úng, cũng không thể giải thích nhiều hơn liền xông ra ngoài.

“Cái gì? Trình tổng chính là đối tượng xem mắt của cậu hồi tuần

trước?” Giờ cơm trưa, Hạ Lữ cao giọng không thể nào tin được, gần như xé toạt bầu không khí ăn cơm nhộn nhịp.

Trang Noãn Thần chống cằm lười biếng gật đầu, tiếp tục ngồi nhìn Hạ Lữ và Ngải Niệm ăn cơm, cô gần như ôm toilet cả buổi sáng, hiện giờ cái gì cũng ăn không vô.

“Noãn Thần, cậu cùng đủ bình tĩnh ghê, sáng nay lúc mình nhìn thấy Trình tổng liền sợ đến nỗi hồn xiêu phách lạc, chuyện này cũng trùng hợp quá đi?” Ngải Niệm vỗ vỗ, nhớ lại bộ dạng Trang Noãn Thần cố tình bày ra hôm thứ sáu lúc xem mắt mà hoảng sợ.

“Trùng hợp à? Mình cho rằng một chút cũng chẳng trùng hợp, anh họ mình là ai chứ, sao lại tốt bụng giới thiệu bạn trai cho mình, chắc hẳn đã biết từ lâu rồi.” Trang Noãn Thần điều chỉnh lại tư thế ngồi, cả người như con mèo ủ dột ghé vào trên bàn cơm, “Nhưng mà chắc anh ta không nhận ra mình đâu nhỉ, thứ sáu tuần trước mình trang điểm như con quỳ, ngay cả mình còn không nhận ra mình nữa là.”

“Cậu bị ngốc à, đàn ông tốt như vậy sao lại không mau tóm lấy?” Hạ Lữ tức giận đến nỗi cốc lên đầu cô.

“May ghê, muốn tóm cũng có tóm được không?” Trang Noãn Thần trừng mắt với cô, “Yêu đương trong công ty nhiều nguy hiểm lắm. Hơn nữa, vị Trình tổng này cũng không phải là cây đèn hết dầu mà, mới ngày đầu tiên nhậm chức đã quyết đoán như vậy, khiến ba bộ phận chúng ta phải chém giết lẫn nhau.”

Ngải Niệm cười nhẹ, “Bề ngoài thì giống như ba bộ phận chúng ta tự chém giết nhau, chẳng qua lần này không phải che giấu nữa, nhưng mà Tiêu Duy đó rốt cuộc lai lịch thế nào? Làm sao khiến Trình tổng ngay ngày đầu tiên nhậm chức đã coi trọng nó như vậy?” Tiêu Duy Quốc Tế như một con hắc mã, âm thầm tiến vào thị trường nội địa,

đợi đến lúc mọi người phát hiện ra, Tiêu Duy Quốc Tế đã đứng ở nơi cao nhất rồi.

Lúc này, Hạ Lữ phát huy bản lĩnh nghe ngóng tin tức của cô, “Mình nghe nói, lần này Tiêu Duy Quốc Tế có thể tiến thẳng vào thị trường Trung Quốc, ít nhiều có liên quan đến chuyện thay đổi lãnh đạo của họ. Tiêu Duy ngày xưa chỉ là một công ty nho nhỏ ở nước ngoài không có tiếng tăm gì, nhưng bắt đầu từ năm ngoái, Tiêu Duy bổ nhiệm xuống một vị CEO thần bí, cũng bắt đầu từ ngày đó, Tiêu Duy giống như được thổi một luồng sinh khí, nhanh chóng lớn mạnh, cổ phiếu được niêm yết trên sàn chứng khoán, mãi cho đến năm nay bắt đầu xâm nhập thị trường Trung Quốc.”

“Cái gì gọi là CEO thần bí?” Trang Noãn Thần nhíu chặt đầu mày, khó hiểu nhìn Hạ Lữ.

Quyển 1 - Chương 24: Ai là cao nhân?

Hạ Lữ nhún vai, “Giới kinh doanh thường hình dung thế đấy. Chuyện Tiêu Duy bổ nhiệm CEO toàn là tin đồn, tất cả mọi người đều không thấy người ra lộ mặt. Sau này thì có người đồn rằng người này chuyên môn tiếp nhận, quản lý những công ty vốn làm ăn chả ra hồn gì, mỗi một công ty qua tay anh ta đều trở thành sự bất ngờ trong giới. Ngoài việc ấy ra, anh ta còn am hiểu chiêu trò của giới tư bản. Anh ta cứ sáp nhập, thu mua rồi bán ra, tích tiểu thành đại, từ không thành có, với một số người anh ta là cứu tinh, nhưng với một số người anh ta là tai họa.”

Trang Noãn Thần sửng sốt, đối với hiểu biết về giới tư bản nàng cũng chỉ mù mờ, một lúc sau mới nói: “Có thật là thần kì đến thế à? Nói cứ như phim ấy, mà nếu lợi hại như vậy, người này tại sao không lộ mặt đi?”

“Thì cao nhân đương nhiên phải luôn thần bí rồi, không sao lại gọi như vậy được? Mình nghĩ Trình tổng giờ đang nóng lòng lập công đây, chuyện này chắc mình kham không nổi quá.” Hạ Lữ thở dài.

Trang Noãn Thần nhú chặt mày, cắn mạnh môi.

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, Ngải Niệm huých cô một cái, “Cậu nghĩ vấn đề gì vậy? Điện thoại cậu kêu kìa.”

Lúc này cô mới sực tỉnh, vừa nhìn thấy số điện thoại của công ty cô vội bắt máy máy, mới vừa “A lô” một tiếng, mặt cô liền biến sắc, cả người cứng đờ! Ngải Niệm và Hạ Lữ không chú ý, nhưng sau đó

thấy mặt mày Trang Noãn Thần tái mét cúp máy, vội vàng hỏi han có chuyện gì.

Trang Noãn Thần ngây người hơn nửa ngày, hồi lâu sau cầm ly trà sữa của Ngải Niệm uống một hớp mới hoàn hồn, nhìn ánh mắt quan tâm của hai người, cô hoảng sợ nói, “Ban nãy là điện thoại của Trình tổng... Anh ta, anh ta... bảo mình đến phòng làm việc của anh ta...”

“Hả?”

“Cái gì?”

Ngải Niệm và Hạ Lữ cũng đờ người, vài giây sau Hạ Lữ vỗ mạnh vai Trang Noãn Thần, cực kì hưng phấn: “Anh ta nhất định là nhận ra cậu rồi, nghe Ngải Niệm kể tối hôm đó anh ta rất có ý tứ với cậu mà, đúng không?”

Ngải Niệm cũng gật gù.

Vẻ mặt Trang Noãn Thần đầy đau khổ, mặt trắng bệch như tờ, “Mình xong rồi, xong thật rồi. Mình chỉ sợ anh ta nhận ra mình rồi trả thù. Hôm nay lúc họp, mình xông thẳng ra ngoài, không hề nể mặt anh ta. Anh ta gọi mình lên phòng làm việc nhất định đuổi cổ mình đây. Anh ta muốn giết gà dọa khỉ...”

Ngải Niệm và Hạ Lữ ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết làm thế nào. Một lúc sau, Ngải Niệm nói, “VẬY CẬU VẪN LÀ LÀM KHỈ ĐI.”

Châu Niên lẳng lẳng đứng cạnh hồ bơi, tay cầm một phần văn kiện, ánh nắng in bóng anh lên mặt nước. Trong hồ bơi, từng gợn nước dập dìu lan tỏa, một người đàn ông bơi từ đầu đến cuối hồ.

Ánh nắng mùa thu như rải vàng khắp người anh ta, những giọt nước từ dọc theo mái tóc dày chậm chậm chảy xuống yết hầu gợi cảm, phác họa đường nét cơ thể cao lớn rắn rỏi. Anh ta nhận khăn người làm đưa, lau sơ khuôn mặt, cử chỉ và cơ bắp săn chắc toát đầy sức hút đàn ông.

Anh ta lau tóc rồi ngồi xuống, một tay cầm văn kiện Châu Niên đưa, mở ra đọc, một tay cầm ly rượu mạnh đầy đá nhấp một hớp, gương mặt điển trai lộ vẻ ung dung điềm tĩnh.

“Anh Giang, Trình Thiếu Tiên sáng nay vừa nhậm chức.” Châu Niên báo cáo.

Giang Mạc Viễn lắc nhẹ chiếc ly trong tay, ngón tay thon dài lật đến trang văn kiện cuối cùng, sau khi xem xong, đáy mắt thấp thoáng ý cười, “Lão già này nhanh tay thật, không ngờ lần này lại dùng tới Trình Thiếu Tiên. Nhanh như vậy mà đã tung đòn sát thủ này, dường như không phải là tác phong của hắn.”

“Sớm muộn gì Trình Thiếu Tiên cũng tới thị trường Trung Quốc, chỉ là vấn đề thời gian.” Châu Niên nói, “Lần này anh ta chính là nhắm vào Tiêu Duy Quốc Tế.”

Ngón tay lướt qua miệng cốc, ánh nắng chiếu gương mặt Giang Mạc Viễn càng góc cạnh, vài tia sáng rơi vào đôi đồng tử đen láy, hắt ra sự sắc lạnh đằng sau vẻ trầm tĩnh. Anh uống cạn một hơi, cười điềm nhiên, “Đúng là càng lúc càng thú vị.”

Quyển 1 - Chương 25: Tạo hóa trên người

Con người là sinh vật không biết không sợ, nhưng một khi biết phía trước là nguy hiểm thì dũng khí từng có như cơn thủy triều rút đi, chỉ chừa những con cá thoi thóp trên bờ cá, xa rời bầu không khí lạnh lạnh của biển cả.

Giờ khắc này, Trang Noãn Thần cảm thấy mình như một con cá mắc cạn trên bờ. Cô cứ chần chừ đứng ngoài cửa phòng làm việc suốt mười phút, biên kịch sẵn lời hay ý đẹp để giải vây cho bản thân.

Cuộc đời như đang đùa cợt cùng cô, mới giây trước cô còn cao ngạo, giây sau tiền đồ của cô đã nằm trong tay người khác.

Một hồi lâu sau, cô mới lấy hết dũng khí vươn tay gõ cửa.

“Mời vào.” Giọng đàn ông nhẹ nhàng êm tai truyền từ phòng làm việc, Trang Noãn Thần tự nhiên thấy rùng mình.

Phòng làm việc không thay đổi gì nhiều, trừ sự xuất hiện của một Trình Thiếu Tiên. Trang Noãn Thần cẩn thận bước vào, trông thấy bóng dáng Trình Thiếu Tiên đang sắp xếp văn kiện, lòng cô thầm than vãn, cầu nguyện cho bản thân.

Trình Thiếu Tiên thấy cô vào, anh vừa loay hoay vừa nói: “Đóng cửa lại.”

“Dạ? À...” Cô nghe thấy giọng nói của mình run rẩy.

Cửa phòng chậm rãi khép lại, Trang Noãn Thần đột nhiên thấy ngột thở.

“Ngồi đi.” Trình Thiếu Tiên cất văn kiện vào ngăn kéo dưới chân, khoát tay ý bảo cô ngồi xuống ghế sô pha bên cạnh.

Trang Noãn Thần ngồi sát vào thành sô pha, cảm giác này quá sức kì quái. Người đàn ông ăn vận đơn giản tối thứ sáu lại trở thành lãnh đạo trực tiếp của cô vào lúc này.

Trình Thiếu Tiên không vội tỏ rõ mục đích, anh chỉ cầm một phần văn kiện lên xem giấy lát, rồi không biết ghi ghi chép chép gì vào đó. Trái tim cô lập tức nảy lên tận cổ họng, đầu óc mau chóng lục tìm xem bản thân có nhược điểm hay thất trách trong công việc để anh bắt chẹt hay không.

Không khí phòng làm việc yên tĩnh tới nghe thấy cả tiếng tích tắc trôi qua của đồng hồ treo tường, mỗi nhịp đều khiến Trang Noãn Thần thót tim. Cuối cùng, không tiếp tục im lặng được nữa, cô rụt rè mở miệng, “Trình tổng, xin hỏi anh tìm tôi... có chuyện gì?”

Trình Thiếu Tiên dừng bút, ánh mắt quá mức điềm tĩnh nhìn cô, cô không rõ tâm tư của anh. Sau đó, anh đóng văn kiện, dựa người vào ghế làm việc, tiếp tục kiểu nhìn đau đầu làm cô không sao trốn tránh.

“Sợ tôi?” Một lúc sau, anh lên tiếng, giọng anh vẫn không chút thay đổi.

Trang Noãn Thần khó khăn nuốt nước bọt, vô thức lắc đầu, nhưng lòng cô rơi xuống vực sâu thẳm. Chết rồi, chết thật rồi, anh ta nhất định sẽ không tha cho cô.

Trình Thiếu Tiên thờ ơ đứng dậy, bước từng bước đi về phía cô,

Trang Noãn Thần không dám ngẩng đầu nhìn anh, cơ thể cô bất giác dán sát vào sô pha. Bầu không khí lạnh lẽo phả trên đầu cô.

Cầm cô bất ngờ bị anh nâng lên, hơi lạnh như lưỡi dao sắc bén lướt qua da thịt, có vẻ không đau nhưng lại đau vô cùng. Trình Thiếu Tiên buộc cô nhìn thẳng vào đôi đồng tử đen nhánh của anh ta.

“Trình, Trình tổng...” Trang Noãn Thần đứng bật dậy, lui về sau từng bước, thoát khỏi hơi thở của anh.

Trình Thiếu Tiên đứng im tại chỗ, ưu nhã khoanh hai tay trước ngực, ngẩng ngửa đáng vẻ như con thú nhỏ dốc sức đề phòng của cô. Thoáng chốc, anh không nén nổi hứng thú, đôi mắt chứa đầy ý cười...

“Cô nói thử xem, một cô gái dễ thương thế này, sao lại tự trang điểm mình thành một bà phù thủy?”

Trái tim Trang Noãn Thần run lên, buột miệng: “Anh, anh nhận ra tôi?”

Trình Thiếu Tiên cong môi cười, “Thật lòng mà nói, ánh nhìn đầu tiên tôi không nhận ra, thế nhưng tôi lại nhớ kỹ tên cô.”

Nụ cười của anh chói lòa đôi mắt Trang Noãn Thần, lòng cô trĩu nặng, “Cho nên... cho nên anh muốn trả thù?”

“Trả thù?” Trình Thiếu Tiên ngồi xuống sô pha, nhàn nhã bắt chéo chân. Thoạt đầu anh nhìn cô khó hiểu, sau đó sực hiểu ra, anh cố gắng nhin cười, cất giọng nhẹ nhàng, “Tôi đã xem hồ sơ của cô ở phòng nhân sự và phòng hành chính, tuy rằng không có công lớn nhưng cũng không hề phạm lỗi nặng. Hằng ngày cô đều chăm chỉ làm việc.”

“VẬY...” Trang Noãn Thần muốn hỏi anh kêu cô tới làm gì, đương nhiên lời này cô không dám nói ra miệng. Dẫu sao người ta cũng là sếp lớn.

“Cô ngồi đi, tôi có phạt cô đứng đâu.” Trình Thiếu Tiên bị bộ dạng của cô chọc cười, đứng dậy đi đến bàn làm việc.

Trang Noãn Thần nào dám không ngồi, cô từ từ ngồi xuống, trông thấy anh lấy một hộp thuốc từ ngăn kéo, rồi tiến lên trước nhìn cô: “Cô ăn trưa chưa?”

“Dạ? Chưa...” Cô ngẩng đầu.

“VẬY cô đi ăn chút gì đi. Nửa tiếng sau khi dùng bữa rồi uống thuốc này.” Anh cầm hộp thuốc để trước mặt cô, rồi lại về bàn làm việc, ngồi xuống.

Trang Noãn Thần dò xét, là thuốc đau dạ dày. Vậy ra, anh đã biết... Khuôn mặt cô bỗng đỏ bừng, “Anh gọi tôi lên để đưa cái này?”

Trình Thiếu Tiên nhìn cô, “VẬY cô tưởng sao nào? Tưởng tôi đuổi việc cô?”

Trang Noãn Thần thật sự muốn đục lỗ chui xuống. Cô lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử ư?

“Cám ơn...”

“Không cần cảm ơn tôi sớm như vậy. Mặc dù cô là em gái của Nhan Minh, nhưng ở công ty tôi sẽ không đối đãi đặc biệt với cô. Nếu lần gọi thầu này, biểu hiện của cô không đạt, tôi vẫn sẽ sa thải cô.” Giọng Trình Thiếu Tiên thông thả, tỏ vẻ nhất mực vì việc chung.

Trang Noãn Thần vừa nghe anh nhắc đến Nhan Minh, tính quật cường ăn sâu trong bản chất liền dấy lên, bỗng cô đứng phắt dậy, nhìn anh nói, “Anh yên tâm, tôi sẽ không để anh có cơ hội sa thải tôi!”

Khóe miệng Trình Thiếu Tiên khẽ nhếch, đáy mắt vụt lên một tia tán thưởng, “Được, tôi chờ xem.”

Trang Noãn Thần xoay người muốn đi.

“Đợi đã.” Anh gọi cô lại.

Cô dừng bước, ngoái người nhìn anh.

“Cầm theo thuốc.” Anh nở nụ cười.

Trang Noãn Thần cắn môi, cầm hộp thuốc trong tay, cảm động nhìn anh, “Cám ơn.”

Trình Thiếu Tiên cười cười, không nói thêm gì.

Buổi chiều, chị Mai triệu tập bộ phận một hộp khẩn cấp. Hộp suốt từ hai giờ đến tận năm giờ rưỡi vẫn chưa xong. Phòng họp chính bị chị Mai chiếm dụng cả buổi nên Angel buộc phải ôm một bụng tức tối, dùng phòng họp nhỏ.

Điểm mạnh của chị Mai thể hiện trên tinh thần tác chiến tập thể. Chị Mai tập trung thảo luận hạng mục đấu thầu của Tiêu Duy lần này, gộp ý kiến của từng thành viên để xem xét tính khả thi.

Thành viên bộ phận một gồm năm người, trong đó Trang Noãn Thần

và Cao Doanh phụ trách đề ra phương án hoạt động, tạo bàn đạp thúc đẩy; Tề Viện Viện là một quản lý khách hàng cao cấp [1], theo dõi hạng mục, tranh thầu, có kinh nghiệm tiếp xúc trao đổi với khách hàng; còn hai người khác thì thực hiện theo kế hoạch định sẵn, nhưng đừng vội xem thường, họ có những khả năng không ai ngờ tới.

“Tiêu Duy Quốc Tế lần này lấy dòng xe hơi cao cấp làm hoạt động quảng cáo. Tôi đã tiến hành phân tích hình tượng, người dùng và lượng tiêu thụ của mẫu xe này trước đây ở Trung Quốc. Tuy mang tiếng là xe hơi cao cấp nhưng độ bền tuổi không mấy lý tưởng ở thị trường, vì vậy ở mức độ nào đó cũng ảnh hưởng đến lượng bán ra. Thế nên, nếu chúng ta muốn đấu thầu thành công thì phải chú trọng đề cao độ bền và đẳng cấp của mẫu xe này. Dĩ nhiên, tôi đã liên lạc với bên trung bày, họ sẽ tích cực phối hợp cùng chúng ta, in ấn sách giới thiệu, giúp chúng ta dễ dàng tổ chức sự kiện hay hoạt động quảng bá hình tượng.” Tề Viện Viện là một cô gái khôn khéo tài ba, lớn hơn Trang Noãn Thần hai tuổi, các phân tích của cô về khách hàng luôn có hiểu biết chính xác.

Chị Mai gật đầu, nhìn mọi người, “Tôi muốn tầm mắt mọi người phóng xa hơn nữa. Các hoạt động quảng bá dĩ vãng của Tiêu Duy Quốc Tế chưa bao giờ công khai ra ngoài. Nếu lần này công khai gọi thầu, vậy có nghĩa Tiêu Duy đã ý thức thấy các công ty PR có đủ khả năng và lợi ích mà họ cần. Tôi tin phát triển xe hơi giá cao chỉ là bước thử đầu tiên. Nếu lần này thành công, chúng ta sẽ có cơ hội tiếp nhận nhiều dự án hơn từ họ. Chúng ta cần dốc sức giành hợp đồng của Tiêu Duy Quốc Tế, thay họ tổ chức hoạt động quảng bá quan trọng nhất. Miếng bánh béo bở này chỉ có thể của Đức Mã chúng ta, và lại còn phải do bộ phận một của Đức Mã nhận làm!”

Mọi người đều nghiêm túc gật đầu, nhất là Trang Noãn Thần, trách nhiệm của cô trong nhóm không hề nhỏ, cô đảm nhận khâu sắp đặt

chủ lực. Khi đấu thầu, ngoại trừ nghĩ ra đề án còn phải chú trọng khả năng phân tích nhạy bén, kế hoạch thực hiện, nên cô không thể sơ suất.

“Mọi người nhớ đặc biệt chú ý một người. Dù thế nào chúng ta cũng phải tìm kiếm cơ hội tiếp xúc với người này trước tiên.” Chị Mai vừa nói vừa thay đổi nội dung trên máy chiếu. Đó là một phần tài liệu cá nhân, nhưng chỉ có tên và lý lịch cực kỳ sơ sài, ảnh chụp và những thứ khác không hề có.

“Chị Mai, người đó là ai? Sao lại ít tư liệu thế này?” Trang Noãn Thần chăm chú theo dõi, cau mày hỏi.

Chị Mai gật đầu, “Vincent là tên tiếng anh của anh ta. Còn thông tin cá nhân thì ít cực kỳ. Tôi đã hỏi thăm bên báo chí, nhưng anh ta chưa từng đồng ý nhận phỏng vấn, nên không có ảnh chụp. Anh ta chính là CEO hiện nay của Tiêu Duy Quốc Tế.”

“Chị Mai, em không rõ, việc chúng ta tranh thầu thì liên quan gì đến anh ta? Và lại chúng ta chỉ cần tiếp xúc với phòng tuyên truyền của đối phương là đủ rồi, anh ta là CEO, làm gì có chuyện nhúng tay trực tiếp vào chuyện đối ngoại?” Cao Doanh nêu ý kiến.

Đây cũng là nghi vấn của những người khác, các thương hiệu họ tiếp nhận trước nay chỉ tiếp xúc với phòng tuyên truyền hoặc người phụ trách xúc tiến thương hiệu của đối phương, chứ không có khả năng gặp trực tiếp người điều hành cấp cao. Nhưng lần này chị Mai lại đề cập phải tiếp xúc trực tiếp với CEO đối phương, điều này khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

“Mọi người đều không biết rồi, trước khi Tiêu Duy niêm yết trên thị trường chứng khoán thì không hề có tên tuổi gì cả, nhưng bắt đầu từ lúc niêm yết, mọi sản nghiệp đều tăng trưởng đồng loạt, tôi nghĩ

đều nhờ tất cả vào CEO mới. Căn cứ theo đó, tôi khẳng định mọi việc lớn nhỏ trong Tiêu Duy Quốc Tế đều do đích thân anh ta hoạch định. Đấu thầu lần này là bước đi quan trọng nhất của Tiêu Duy vào thị trường nội địa, nên chúng ta cần tìm cơ hội hợp tác thống nhất phương án chung với anh ta trước tiên. Mọi người cũng đừng quên, bởi do Vương tổng nên phòng tuyên truyền của Tiêu Duy không có thiện cảm mấy với Đức Mã. Chẳng thà chúng ta đi đường vòng, tìm kiếm cơ hội hợp tác từ quản lý cấp cao. Có câu ‘quỷ nhỏ khó chơi’, vậy chúng ta nên hạn chế tiếp xúc với phòng tuyên truyền bên đó.”

Mọi người gật đầu đồng loạt, Trang Noãn Thần nhìn chăm chăm tên “Vincent” trên màn hình, lòng cô nhói lên một cách khó hiểu. Vincent có nghĩa là chinh phục, xem ra không thể coi nhẹ cái tên này. Cô suy tư giây lát, nhìn chị Mai, “Chỉ có bao nhiêu đây tư liệu thì rất khó với bọn em.”

“Hiện nay, anh ta đang ở Bắc Kinh, có lẽ là vì chuyện đấu thầu. Chỉ cần anh ta ở Bắc Kinh thì chúng ta sẽ có cách xử lý. À, đúng rồi, anh ta còn tên tiếng Trung, mọi người nhất định phải nhớ kỹ.” Chị Mai nói, tay gõ bàn phím, trên màn hình liền xuất hiện ba chữ.

Trang Noãn Thần ngược nhìn, bỗng trợn tròn mắt ngớ ngàng, hoảng hốt thốt lên, “Giang Mặc Viễn?”

“Biết anh ta ư?” Chị Mai và tất cả mọi người đều dồn mắt về Trang Noãn Thần.

Lúc này, Trang Noãn Thần mới ý thức bản thân thất lễ, cô lật đật thề thốt phủ nhận, nhưng tim cô đập rộn trong lồng ngực, cố gắng kìm nén thế nào cũng không sao bình thường được.

“Noãn Thần, lần này em, Viện Viện và Cao Doanh đi đầu tiếp xúc với người này trước tiên. Nếu có vấn đề gì phát sinh thì gọi tôi lúc nào

cũng được.” Chị Mai giao nhiệm vụ.

Trang Noãn Thần vừa nghe liền sờn hết gai ốc, ngồi đờ đẫn, hồi lâu sau mới ngậy ngần hỏi, “Chị Mai, sao lại là em...”

“Đơn giản thôi, thứ nhất em là người vạch kế hoạch, trước tiên phải tiếp xúc tìm hiểu ý muốn của khách hàng, biết anh ta cần gì thì mới lập được kế hoạch thỏa mãn; thứ hai, em có bằng tiếng Anh cấp sáu, cỡ như đối phương không rành tiếng Trung, em có thể trao đổi lưu loát với anh ta, vậy nên chọn em là thích hợp nhất.” Chị Mai nói giọng quả quyết, bình tĩnh phân tích tình huống. “Còn vấn đề gì khác không?”

“Không ạ.”

“...” Trang Noãn Thần rầu rĩ nhoài người lên bàn họp, đầu óc rối như tơ vò, cô muốn nói tiếng Trung của Giang Mạc Viễn chuẩn cực kỳ, anh là người Trung Quốc chính thống...

Cô thật nhức đầu, dờ khóc dờ cười trân trân nhìn ba chữ “Giang Mạc Viễn” trên màn hình. Lúc này cô mới thấm thía ý nghĩa câu “tạo hóa trêu ngươi”. Trời đất xoay chuyển thế nào cô lại liên quan đến công việc của anh, càng không ngờ có một ngày anh trở thành khách hàng của cô...

[1] Theo nghĩa tiếng Trung dịch ra tiếng Anh thì công việc chỗ này sẽ là một Senior Account Manager (Không có nghĩa tiếng Việt tương đương). Công việc cụ thể của một Account là phải đi xuyên suốt cùng khách hàng từ quá trình chào bán, present giới thiệu công ty, lên concept và ý tưởng cho sự kiện, lập proposal và dự trù kinh phí, ký hợp đồng..., ngay cả khi Event đã được bộ phận Operation thực hiện thì Account sẽ vẫn phải đi sát làm cầu nối giữa khách hàng với Operation Team, giải quyết những yêu cầu, thắc mắc của khách

hàng... đối với sự kiện của họ. Sau khi Event kết thúc, Account sẽ chịu trách nhiệm gửi báo cáo tổng kết cho khách hàng, thanh lý hợp đồng và hỗ trợ kế toán thu hồi công nợ từ khách hàng, khép lại một chuỗi vận hành cho một sự kiện và tiếp tục chăm sóc khách hàng đó để tiếp tục cung cấp dịch vụ cho họ. (Sưu tầm từ Event Channel)

Quyển 1 - Chương 26: Cướp người tại sân bay

Trên dưới Đức Mã bắt đầu rơi vào cuộc chiến nội bộ công khai và gay gắt chưa từng có. Ba ngày kế tiếp đối với Trang Noãn Thần mà nói giống như địa ngục trần gian, hầu như ngày nào cũng tăng ca đến rạng sáng 1h, ngày hôm sau vác cặp mặt gấu mèo lên tiếp tục chiến đấu. Dưới yêu cầu khắc khe của chị Mai, kể cả nhóm chiến lược thương hiệu cũng không may mắn thoát khỏi kiếp nạn. Họ gần như làm việc 24/24 không ngừng nghỉ cuối cùng cũng cho ra được ý tưởng dự án chiến lược thương hiệu nhằm vào việc phổ biến rộng rãi dòng xe cao cấp hiệu Victoria của Tiêu Duy. Trang Noãn Thần và Cao Doanh lại phải căn cứ vào khái quát kế hoạch thương hiệu để thảo luận và đưa ra hoạt động phối hợp có liên quan.

Nhưng trước khi đưa ra kế hoạch hoạt động, căn cứ vào chỉ thị của chị Mai, hai cô phải gặp CEO của đối phương trước mới được, có như vậy thì tỷ lệ trúng thầu sẽ cao hơn.

Hai ngày này, Trang Noãn Thần ngoại trừ lên ý tưởng ra còn phải đi theo Tề Viện Viện và Cao Doanh chạy đến Tiêu Duy, nhưng kết quả lần nào cũng là đóng cửa không tiếp, nếu không thì thông báo hiện giờ CEO không có ở Bắc Kinh.

Thứ năm, bầu trời đặc biệt quang đãng, chẳng qua ý thu càng đậm, khi xe cuối cùng cũng thoát ra khỏi đám kẹt xe chạy trên đường cao tốc hướng ra sân bay, Tề Viện Viện cũng thở phào nhẹ nhõm, giơ tay nhìn đồng hồ, vội vã nói, “Bác tài, chúng ta có thể chạy nhanh hơn chút nữa không?”

“Nhanh hả? Tôi cũng muốn nhanh lắm, nhưng các cô cũng thấy tình hình giao thông mà, thấy không, bên kia còn có camera, nhanh nữa thì tôi sẽ bị chạy quá tốc độ đó.” Tài xế taxi nói bằng giọng Bắc Kinh rặc, “Nhưng mà các cô cứ yên tâm đi, sẽ đến đúng giờ thôi. Các cô là trẻ chuyển bay hay đi đón người vậy?” Tài xế taxi ở Bắc Kinh luôn nhiệt tình, một khi đã “bật máy” thì thường không muốn tắt nữa.

“Chúng tôi đi cướp người!” Tề Viện Viện khó chịu nói.

“Hả?” Tài xế giật mình.

“Bác tài, chị ấy đùa đó, chúng tôi thật sự gấp lắm rồi, bác tài có thể cố gắng nhanh hơn được không.” Trang Noãn Thần ngồi ở ghế sau, nói xong câu này thì nghiêng đầu nhìn cảnh vật bên ngoài xe, dường như có một phiến lá xẹt qua rất nhanh trước mắt cô lại bị xe cuốn về phía sau, người ta nói mùa thu là mùa thu hoạch, cô không biết hôm nay có thu hoạch được gì không.

Tin tức của chị Mai luôn nhanh nhạy, rốt cục cũng điều tra được CEO của đối phương đúng 10h hôm nay bay về Bắc Kinh, ba người các cô giống như chiến sĩ nhận lệnh, dừng cảm trực chỉ ga T3, hy vọng có thể có cơ hội gặp anh ta một lần. Thật sự mấy hôm nay Trang Noãn Thần rất muốn gọi số điện thoại kia, số điện thoại của Giang Mặc Viễn! Nhưng cô lại không xác định được, ngộ nhỡ trùng tên thì sao? Cô không biết bản thân đang lo lắng điều gì, nhưng đôi lúc cô đột nhiên có cảm giác chuyện này sẽ phát triển theo chiều hướng không như mong đợi.

“Viện Viện, dù chúng ta có chạy đến sân bay cũng không có ích gì đâu, chị có thể nhận ra anh ta à?” Trang Noãn Thần nhìn chăm chú bên ngoài cửa xe, âm thầm thở dài.

“Công lao này phải thuộc về chị Mai thần kỳ của chúng ta, tuy không

có hình của người đó, nhưng chị Mai đã lấy được xác nhận từ nhân viên công tác tại sân bay, Giang Mạc Viễn đích thực sẽ ngồi chuyển bay 10h từ Toronto, khoang hạng nhất có năm hành khách, trong đó có hai người là phụ nữ, một người lớn tuổi, hai người còn lại chúng ta phải nhờ vào vận may thôi, hành khách của khoang hạng nhất ra khỏi máy bay trước, hơn nữa đối phương lại là CEO, tất nhiên sẽ có người đến đón, chúng ta muốn xác nhận ai là Giang Mạc Viễn chắc hẳn không khó đâu.” Tề Viện Viện phân tích từng cái.

Trang Noãn Thần không nói thêm gì nữa, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, Cao Doanh bên cạnh lười biếng dựa vào cô, cười tủm tỉm nhìn cô, “Noãn Thần, lần đầu tiên mình thấy cậu trang điểm đó, công nhận cậu trang điểm dìm đẹp thật, khác xa đáng vẻ lúc thường ngày.”

“Cậu đang khen mình à? Khen mình đúng không? Khen mình sao?” Trang Noãn Thần dùng vai hất cô một cái, “Tại mình sợ sẽ dọa khách hàng, chị hai à, liên tục ba ngày liền mình ngủ không đủ giấc, không trang điểm, người ta còn tưởng hai người vận chuyển gấu trúc trái phép.” Thật ra đây chỉ là một trong những nguyên nhân mà thôi, cái cô sợ chính là, ngộ nhỡ Giang Mạc Viễn thật sự chính là Giang Mạc Viễn... Cô trang điểm thế này để anh nhìn quen mắt có lẽ tốt hơn, nói không chừng có chút quen biết, anh có thể dành cho các cô một chút thời gian thì sao.

Cao Doanh nào biết suy nghĩ trong lòng cô, sau khi nghe cô nói vậy liền cười ha ha, “Cũng đúng à, hướng hồ bây giờ chúng ta còn đang chạy đến sân bay.”

Trang Noãn Thần trừng mắt với cô một cái, không nói nữa, trong lòng lại bắt đầu âm thầm cầu nguyện.

Ga T3, người ra đón không ít, người đến kẻ đi, người cầm hoa kẻ giờ bảng tên, trên màn hình liên tục hiển thị thông tin các chuyến bay, có chuyến đến đúng giờ cũng có chuyến đến trễ.

Ba người đứng ở vị trí tốt ngay cửa ra, thuận tiện cho việc nhìn thấy người đi ra ngoài.

Chuyến bay đến đúng giờ, qua hơn mười phút liền có người lục tục đi ra khỏi cửa. Một phụ nữ thời thượng mặc nguyên bộ đồ đỏ bước nhanh ra trước, đeo một cái mắt kính đính ngôi sao, Cao Doanh kéo Trang Noãn Thần, nhỏ giọng nói, “Sao mình thấy cô ấy quen mắt dữ vậy trời? Có phải ngôi sao nào không ta?”

Không đợi Trang Noãn Thần trả lời, Tề Viện Viện lập tức nhắc nhở, “Mọi người tập trung tinh thần đi, chúng ta không phải đến đây tìm ngôi sao.”

Cao Doanh le lưỡi, không nói nữa.

So với sự khẩn trương cao độ của Tề Viện Viện, Trang Noãn Thần ngược lại có hơi mâu thuẫn, cô vừa hy vọng là anh vừa không, đôi mắt sáng lên luôn chú tâm quan sát vị trí cửa ra, trong lòng bất ổn.

Lại có hai người đàn ông một trước một sau đi ra, người đàn ông đi phía trước gần như đang chạy, có thể thấy được sợ muộn giờ, không cao lắm, mặc sơ mi thoải mái.

“Này có phải người đó không?” Tề Viện Viện lẩm bẩm một mình, tay nắm chặt lại.

Trang Noãn Thần nhìn qua, hít sâu một hơi, ánh mắt rất nhanh trở nên bình tĩnh, khẽ nói một câu, “Không phải người đó, người đi phía sau mới là Giang Mạc Viễn.”

Cách người đang chạy không xa lại có một người đàn ông đi ra, giữa đám người lác đác đi ra cửa, thân hình anh cao lớn vạm vỡ, chính là hạc trong bầy gà, ánh sáng phản chiếu lên chiếc áo sơ mi tay ngắn màu xám nhạt của anh, khúc xạ lỗ chỗ chói mắt, bờ vai rộng rãi chứa đựng sức mạnh, chiếc quần tây phẳng phiu bao lấy đôi chân thon dài rắn chắc. Tay phải anh vắt chiếc áo vest ngoài, tay trái cầm cặp táp công văn sai bước đi tới, còn có một cô gái mặc váy dài đi theo bên cạnh, có lẽ do không theo kịp nhịp bước của anh, cô đi gần như chạy.

Cô gái nhanh chóng bắt kịp người đàn ông, một phen đưa tay kéo anh ta lại, người đàn ông tạm dừng bước chân, nhíu chặt đầu mày, nhìn về phía vẻ mặt có chút nghiêm túc cô gái, khóe môi lộ ra một tia lạnh lùng, cô gái theo bản năng thả ra, người đàn ông đi thẳng ra khỏi cửa mà không buồn quay đầu lại.

Chính là anh, quả nhiên chính là anh!

Tề Viện Viện vừa nghe thấy Trang Noãn Thần nói vậy, rất đổi kinh ngạc nhìn cô, “Chắc chắn vậy à?”

Cao Doanh cũng thấy Trang Noãn Thần nói rất chắc chắn, nghi hoặc hỏi, “Cậu quen anh ta à?”

Trang Noãn Thần thoáng giật mình, nhanh chóng lắc đầu, “Chỉ là mình thấy giống thôi, cậu xem mấy người đi ra từ khoang hạng nhất này thì chỉ có mình anh ta là có nhân dạng giống nhất không phải sao? Còn nữa, nhìn bên kia đi, có người đến đón kìa.” Vừa rồi vẫn không thấy, hóa ra Châu Niên cũng ở đây, nếu thấy anh ta sớm hơn, trong lòng cô cũng không cần bất ổn như thế.

“Chắc chắn là anh ta không sai đâu, nếu không đến ngăn lại thì

người sẽ đi mất đó.” Thấy hai người còn đang chần chờ, Trang Noãn Thần bất đắc dĩ thở dài, lại giương mắt nhìn thoáng qua cô gái đi theo anh ra khỏi cửa, thấy cô ta đi về hướng khác, lúc này mới hiểu ra, chắc là đã bắt chuyện với anh ở trên máy bay.

Tề Viện Viên không hề nghĩ ngợi, phóng vọt đến, Cao Doanh cũng kéo Trang Noãn Thần chạy qua đó.

“Anh Giang, xin chờ một chút...” thấy cấp dưới của anh đang đi về hướng bãi đỗ xe, Tề Viện Viên lập tức hô lên.

Giang Mạc Viễn đi phía trước dừng bước, quay đầu lại, thấy ba cô gái hỗn hển chạy theo sau lưng liền kinh ngạc, nhưng không lập tức né tránh, sau khi đứng yên tại chỗ đợi các cô chạy đến, đôi mắt thâm thúy lướt ngang qua mặt của Tề Viện Viên, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm đẹp đẽ của Trang Noãn Thần, đôi môi mỏng lạnh lùng khẽ nhếch, “Tìm tôi có việc à?”

Những lời này là trực tiếp hỏi Trang Noãn Thần.

Ánh nắng hắt vào ô cửa kính lan tràn ra vô tận, dừng trên mái tóc đen nhánh của người đàn ông, Trang Noãn Thần nhất thời cảm thấy chói mắt, cô hơi nheo mắt lại, Giang Mạc Viễn đứng ngược sáng, ánh sáng như bao phủ cả cơ thể cao lớn của anh, nhìn từ góc độ này, Trang Noãn Thần luôn có một cảm giác không chân thật, nhất là bây giờ; cũng cảm thấy ngạt thở, có lẽ bởi vì không mang giày cao gót, lúc cô nhìn anh cần phải ngước đầu, góc nhìn hoàn toàn khó khăn.

Tề Viện Viên và Cao Doanh cảm thấy quái lạ, nhìn thoáng qua Trang Noãn Thần rồi lại nhìn Giang Mạc Viễn, trong mắt lộ vẻ nghi ngờ. Trang Noãn Thần sợ hai người hiểu lầm, sau khi hít sâu một hơi liền lấy danh thiếp từ trong túi xách ra, lấy hết can đảm cầm hai tay đưa

lên, “Xin chào anh Giang, tôi tên là Trang Noãn Thần làm việc tại bộ phận tổ chức sự kiện của Tập đoàn Đức Mã, hôm nay xin làm phiền chút thời gian của anh, cùng anh nói về những vấn đề có liên quan đến việc Đức Mã muốn đấu thầu dự án PR của Tiêu Duy.”

Giang Mạc Viễn nhìn cô chăm chú hồi lâu, đưa tay nhận lấy danh thiếp của cô, sau khi nhìn thoáng qua liền đưa cho Châu Niên đứng sau lưng, không nói gì.

“Anh Giang, chúng tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh đâu.” Tề Viện Viện đầu sao cũng cảm nhận được bầu không khí lưu chuyển không bình thường giữa hai người họ, cô liền bước lên trước vội vàng nói.

Trang Noãn Thần ý thức được không khí có chút khác thường, cũng nhanh chóng nói, “Anh Giang, tôi biết chúng tôi làm vậy là rất đường đột, nhưng không còn cách nào khác, Tiêu Duy có hiểu lầm với Đức Mã, chúng tôi muốn gặp anh cũng chỉ có thể chọn ở sân bay.”

“Các cô luôn đợi tôi xuống máy bay à?” Giang Mạc Viễn thản nhiên hỏi, song song với câu hỏi thì ánh mắt cũng chỉ dừng ở trên người Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần gật đầu, nhìn lại anh.

Dường như Giang Mạc Viễn hơi suy tư một chút, quay lại hỏi Châu Niên, “Cuộc họp vào lúc mấy giờ?”

“Là hai giờ chiều.” Châu Niên trả lời.

Giang Mạc Viễn nâng cổ tay nhìn đồng hồ, lại nhìn Trang Noãn Thần, lần này cô không quay đi chỗ khác, trong mắt đầy vẻ chân thành và kiên trì. Thật lâu sau, Giang Mạc Viễn mới hơi nhếch môi, trầm thấp

nói, “Mười lăm phút chắc đủ chứ.” Âm điệu hết sức tao nhã, nghe như đang hỏi nguyện vọng của đối phương, nhưng nghe kỹ lại thì chính là mạnh mẽ quyết đoán không để cho đối phương cò kè mặc cả.

Tề Viên Viên vừa nghe liền phẩn chấn hẳn lên, liên tục gật đầu. Trang Noãn Thần hơi giật mình, cô không ngờ anh lại thoải mái đồng ý.

Châu Niên bước lên trước nhỏ giọng nhắc nhở, “Ngài Giang, bọn người Lý tổng đều đang chờ để tẩy trần cho ngài, vừa mới gọi điện thoại đến nói, họ đã đến khách sạn rồi.”

Bởi vì khoảng cách khá gần, lời này cũng bị Trang Noãn Thần nghe thấy, cô nhìn anh, mở miệng nhưng chưa nói được câu nào. Giang Mạc Viễn nhìn cô, sau khi suy nghĩ liền căn dặn Châu Niên, “Chào hỏi Lý tổng bọn họ một tiếng, nói tối nay tôi đến muộn một chút.”

Châu Niên ngạc nhiên, nhìn thoáng qua Giang Mạc Viễn, lại lướt qua Trang Noãn Thần, gật đầu, xoay người đi đến bên cạnh gọi điện thoại.

“Nói đi.” Trong mắt Giang Mạc Viễn nhìn qua có chút ôn hòa.

Trang Noãn Thần liếm môi, những lý do hùng biện sớm nghĩ sẵn trong đầu lại bị đóng băng, vận mệnh hình như rất thích đùa giỡn với cô thì phải, người đàn ông xa lạ quen biết hơn một năm đột nhiên xuất hiện trong công việc của cô, tuy rằng cô rất muốn mở miệng hỏi ngay tại sao anh lại là CEO của Tiêu Duy Quốc Tế? Xuất hiện trong khách sạn của anh họ cô có phải là có ý đồ gì đó không? Còn có... tối mai có thể giả làm bạn trai cô để lừa bác nữa không? Những câu hỏi thế này càng lúc càng nhiều, nhưng cũng không bằng một sự thật!

Sự thật chính là, giây phút anh xuất hiện ngay cửa ra liền thật sự biến thành khách hàng của cô, biến thành người khách cần cô phải hao tốn nước bọt, tuy rằng không muốn nhưng không thể nào không dốc sức thể hiện!

Trang Noãn Thần rõ ràng cảm thấy ánh mắt của Tề Viện Viện và Cao Doanh đổ dồn về mình, sau khi dùng sức cắn môi, cô nhìn về phía Giang Mạc Viễn, lên tiếng: “Anh Giang, thật ra là vậy, trước kia bởi vì Vương tổng...” lúc mới nói được nửa câu, cơ thể cô đột nhiên khẽ run lên, đôi mắt vốn đang cười cũng ngưng lại, như một tảng băng từ từ tan chảy, cuối cùng tụ lại thành sông, thoáng chốc khiến cô bỗng quên mất bản thân đang nói gì...

Quyển 1 - Chương 27: Hình bóng quen thuộc

Giang Mạc Viễn đang chờ Trang Noãn Thần nói tiếp, thấy lúc cô nói được một nửa thì ngẩn ra, dờn mắt đi, như là nhìn thấy ai đó, ngón tay mảnh dẻ cũng run lên khe khẽ. Anh cảm thấy khá ngạc nhiên, vừa định mở miệng hỏi cô làm sao vậy, chỉ thấy cô đột nhiên chạy về hướng kia.

“Noãn Thần...”

“Noãn Thần...”

Giọng đàn ông cùng giọng kinh ngạc của Tề Viện Viện và Cao Doanh đồng thời vang lên, tuy rằng lẫn lộn trong nhau, nhưng giọng trầm thấp của người đàn ông vẫn khiến Tề Viện Viện chú ý, cô quay lại nhìn Giang Mạc Viễn, nhíu mày nghi hoặc càng lớn.

Ở bên kia, Trang Noãn Thần đã chạy xa, thậm chí chạy ra đến sảnh sân bay.

Giữa đám người qua kẻ lại, cô liều mạng kiếm tìm, ánh mắt khẩn thiết và xúc động. Vừa nãy, cô rõ ràng nhìn thấy bóng dáng ấy, hình bóng đã xuất hiện trong giấc mơ của cô không biết bao nhiêu lần!

Trang Noãn Thần tuyệt vọng tìm kiếm trong đám người, từng chiếc xe lần lượt lướt ngang qua trước mặt cô, nhưng cuối cùng cũng không nhìn thấy bóng dáng ấy. Người đến rồi đi, cô như chú chim nhỏ đứng lặng trong mưa gió, một thân một mình, bóng người vội vã đi ngang qua cô, cô như một nguyên tố bị đóng băng giữa những

hình ảnh chuyển động, chỉ có thể hoảng hốt, bất lực đứng yên tại chỗ...

“Cố Mặc...” rốt cục, cô cũng thốt lên cái tên ở sâu thẳm đáy lòng, dốc sức mà gọi, một lần lại một lần trong đám đông ấy.

Tất cả mọi người xung quanh đều quay lại nhìn cô, như đang nhìn một người bệnh thần kinh.

Âm thanh của cô chìm trong đám đông, như đứng trước biển khơi mênh mông, nào có thấy được hình bóng ấy.

“Cố Mặc...” Cuối cùng bóng dáng ấy cũng biến mất, trái tim cô cũng thất lạc giữa không gian. Cô vô lực vịn vào cửa kính, cuối cùng từ từ ngồi sụp xuống, đau đớn không ngôn từ nào tả nổi len lỏi vào tứ chi, rốt cục tự lại rồi mạnh mẽ công kích vào lục phủ ngũ tạng, bóp nghẹt rồi đánh vỡ, cô nếm thấy vị đắng chát trong cổ họng.

Cái tên này, một lần gọi là một lần đau.

Mọi người ở xung quanh dường như trở nên mơ hồ không rõ, đôi mắt cô từ từ mờ lung, hình như cô lại nhìn thấy cảnh vật đẹp đẽ trong sân trường đại học, ánh nắng chan hòa bao phủ cậu thiếu niên áo trắng vô lo vô nghĩ, khiến cô muốn đến gần nhưng rồi lại không dám.

“Trang Noãn Thần, đừng thấy vóc người em nhỏ bé, nhưng tính cách ngược lại rất quật cường, anh đồng ý làm bạn trai của em, em đừng ngược đãi cái lỗ tai của anh nữa.”

“Anh đồng ý rồi? Thật sự đồng ý rồi sao? Ngay cả nửa bài nhạc em cũng chưa luyện nữa mà.”

“Thôi quên đi, để anh dạy cho em.”

“Không thu phí đó chứ? Có lòng tốt quá vậy?”

“Đương nhiên không tốt như vậy, anh có điều kiện.”

“Điều kiện gì? Nói rõ trước nha, mấy chuyện như bán mình em sẽ không làm đâu.”

“Cô nhóc này suy nghĩ phức tạp thế. Điều kiện của anh rất đơn giản, anh có thể làm bạn trai em, nhưng kể từ hôm nay trở đi, không có sự cho phép của anh, em không được rời khỏi anh, không được thương người khác, rõ chưa?”

“Ha ha, em không vậy đâu...”

...

Đau đớn cấu xé linh hồn, Trang Noãn Thần gắt gao chèn ngực, nếu chưa từng yêu thương nhau, nếu lời thề có thể đổi, có phải cô sẽ không đau đớn thế này không, Cố Mặc... Người đàn ông này khiến cô đau lâu như vậy, hôm nay nếu thật sự gặp được anh, cô có thể vẫn giống như trước, tự nhiên đi theo anh nói một câu “đã lâu không gặp” hay không?

Cô không thể!

Cô không có dũng khí lớn đến vậy, chỉ ít, nơi ngực hiện giờ vẫn rất đau, dù đó có thể chỉ là một bóng dáng cô nhìn lầm mà thôi.

Một chiếc xe thương vụ chậm rãi dừng lại ở đối diện, ánh nắng chiếu qua cửa kính xe, bóng dáng nhỏ xinh bất lực của Trang Noãn Thần rơi vào đôi mắt người đàn ông.

Ở ghế sau, Giang Mạc Viễn lẳng lặng tựa người, nhìn bóng dáng ngồi sụp xuống dựa vào cửa kính ở đối diện, bóng dáng nhỏ nhắn đáng thương như một chú thỏ. Giữa đầu mày anh tuấn theo bản năng chau lại, mắt sắc bén hơi híp lại.

“Anh Giang, có muốn gọi cô Trang lên xe không?” Sau khi Châu Niên thấy vẻ mặt này của anh liền nhẹ giọng hỏi, ánh mắt đảo qua bóng dáng ở đối diện, Trang Noãn Thần này, hôm nay đùa gì thế không biết?

Giang Mạc Viễn không nói gì, khoảng cách không xa không gần, nước mắt trên gương mặt Trang Noãn Thần lấp lánh tựa như trên châu, đầu mày anh thoáng nhíu lại, thật lâu sau mới thản nhiên phân phó một câu, “Đi thôi.”

Xe như con cá lặn vào biển sâu, âm thầm lặng lẽ chạy ngang qua bên người Trang Noãn Thần...

Quyển 1 - Chương 28: Cuộc gọi khó khăn

“Bộp!”

Trang Noãn Thần cùng chiếc bình hoa trên bàn làm việc đồng thời run lên, nước tràn ra, đóa bách hợp lắc lư, mùi hoa tỏa ra càng nồng đậm.

“Trang Noãn Thần, chị vẫn luôn cảm thấy em làm việc rất ổn, nhưng sáng nay em bị trúng gió gì vậy? Chơi thuốc kích thích?” Tiếng nói của chị Mai gần như có thể hất tung thanh xà ngang trong phòng, âm lượng lớn do giận dữ sinh ra giống như sét thủ sắc bén trực tiếp đâm thủng màng tai của Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần không giải thích chỉ cúi đầu, không cần nghĩ cũng biết ngoài cửa văn phòng có bao nhiêu cái lỗ tai đang áp vào nghe lén. Tính tình chị Mai rất nóng nảy, nhìn thấy cơ hội trao đổi tới tay rồi còn bị cô đánh mất thế này đương nhiên nổi giận, cô không oán thán nửa lời.

Chị Mai thấy bộ dạng cúi đầu nhận lỗi của cô, đè nén lửa giận trong lòng, đưa tay mở hộp thuốc lấy ra một miếng, châm lửa, sau khi rút một hơi nhả khói ra, lúc này mới bình ổn được tâm xúc, “Em và anh Giang đã biết nhau từ trước?”

“Em...” Trang Noãn Thần ngẩng đầu nhìn chị Mai, muốn phủ định, nhưng thoáng sửa miệng, nhẹ nhàng nói, “Em và anh ấy chỉ gặp nhau một lần, chỉ ngẫu nhiên thôi, lúc đó em cũng không biết thân phận của anh ấy.”

Tề Viện Viện là cô gái thông minh, e rằng cô ấy đã nghi ngờ tình huống xảy ra lúc sáng, Cao Doanh lại nhanh mồm nhanh miệng, chị Mai có thể dễ dàng hỏi rõ tình hình thực tế từ miệng hai người đó, cho dù không hỏi, chị Mai là người phụ nữ khôn khéo ra sao chứ, gạt chị ấy chuyện này chính là xem nhẹ chỉ số thông minh của chị ấy.

Chị Mai sau khi nghe cô nói như vậy thì hơi trầm tư suy nghĩ, sau khi rít một hơi thuốc rồi nhả khói, nhìn chăm chăm cô và nói, “Noãn Thần, em đã quen biết anh ta, như vậy tìm cơ hội lại lần nữa cũng khá dễ, chị không muốn những người khác chê cười bộ phận chúng ta.”

“Chị Mai, em...”

“Thời gian em vào công ty cũng không ngắn mà? Công ty có quy định của công ty, như vậy đi, nếu lần này em nắm được vụ này, em có thể được thăng chức tăng lương, em sẽ không từ chối chức vụ quản lý khách hàng cao cấp chứ, nhưng nếu không nắm được, vậy thì em có thể trực tiếp về nhà, hiểu ý chị không?” Chị Mai không cho cô cơ hội từ từ giải thích gì cả, nói kết quả một cách gọn gàng dứt khoát.

Đuôi lông mày Trang Noãn Thần hiện lên vẻ khó xử, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, cô hiểu tính tình của chị Mai, nói một là một mà hai là hai.

Bóng đêm phủ xuống cả con phố Trường An, lộng lẫy mộng ảo.

Trang Noãn Thần uể oải dựa vào ghế, hai mắt nhìn trần trời dự án phát triển thương hiệu trên màn hình máy tính, bên trái cô là cửa sổ sát đất rộng lớn, đèn điện rực rỡ bất tận bên ngoài cửa sổ càng làm

tăng thêm về tịch liêu của buổi tăng ca.

Ngải Niệm bùng ly mì đã chế nước tới trước mặt Trang Noãn Thần, nhìn bộ dạng sống dở chết dở của cô liền thấy rất tội nghiệp, “Chị Mai cũng ác thật, kêu cậu một mình đề ra dự án phát triển thương hiệu với anh Giang, chuyện này có phần thành kiến quá không? Lại còn chưa tới ngày đấu thầu mà.”

Trang Noãn Thần cầm lấy ly mì, cầm nĩa một mồi khuấy khuấy, rõ ràng rất đói nhưng lại không muốn ăn. Cô không nói gì, chỉ ngược nhìn đèn điện trên đỉnh đầu, giờ này các bộ phận khác đều đã tan ca, chỉ còn lại Ngải Niệm và Hạ Lữ cùng cô xem dự án.

Hạ Lữ xoay chiếc ghế một vòng hướng về phía hai người họ, ném ly mì ăn xong vào thùng rác rồi nói, “Chuyện này cũng không thể trách chị Mai được, Noãn Thần, phòng tuyến tâm lý của cậu cần phải mạnh hơn nữa, chỉ một cái bóng lưng liền hoàn toàn đánh gục cậu? Nói không chừng chỉ là nhìn lầm thôi?”

“Đúng vậy, không phải Cố Mặc đã xuất ngoại rồi sao? Làm sao cậu lại có thể nhìn thấy anh ấy được?” Ngải Niệm ngồi xuống ghế, nghiêng đầu nhìn cô, “Hon nữa cậu đừng quên, lúc trước hai chữ ‘chia tay’ này do chính miệng cậu nói ra, nhiều năm vậy rồi, không phải cậu còn nhớ anh ấy đấy chứ?”

Trang Noãn Thần ăn một miếng mì, nhặt nhẹo vô vị, bất mãn nói, “Nhưng mình không muốn chia tay.”

“Không muốn chia nhưng không phải đã chia rồi hay sao? Noãn Thần à, tình yêu đích thực trên đời này chỉ có trong tiểu thuyết và phim ảnh thôi, nếu Cố Mặc thật sự không thể không có cậu thì sao lại chấp nhận chia tay?” Hạ Lữ trở người khinh bỉ, giọng nói hơi lớn, “Bây giờ làm gì có người đàn ông nào tốt? Cậu phóng mắt nhìn xem, đàn ông

bây giờ muốn bao nhiêu gái thì có bấy nhiêu. Nói đâu xa, trên tàu điện ngầm nè, đàn ông tranh chỗ ngồi còn nhanh hơn phụ nữ, cậu thấy những người ngồi toàn là đàn ông, còn người đứng toàn là phụ nữ không, thôi đời gì thế không biết?”

Hạ Lữ luôn ôm thái độ công kích mạnh mẽ bọn đàn ông, nguyên nhân hoàn toàn là do cô yêu đương bốn lần thì thất tình hết cả bốn, bị lừa bốn lần, từ lúc tên đàn ông sống chung lần trước lừa hết tiền tiết kiệm thì về sau cô không còn tin tưởng đàn ông nữa.

Ngải Niệm thấy dáng vẻ bất bình của cô, bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn cô, “Hạ Lữ, cậu cũng không thể vợ đũa cả nắm thế được, Cố Mặc và Noãn Thần là thanh mai trúc mã, lại cùng là bạn học của chúng ta, con người anh ấy thế nào chẳng lẽ cậu còn không hiểu sao?”

“Con người rồi sẽ thay đổi, nhất là đàn ông!” Hạ Lữ vẫn không chịu thôi, nhìn chằm chằm Ngải Niệm, “Ngải Niệm, vậy thì đơn cử Lục Quân nhà cậu đi, cậu cho rằng anh ta là cổ phiếu có tiềm năng, tốt nghiệp lâu như vậy rồi, nếu anh ta thật sự giỏi giang thì hai người đã sớm mua nhà mua xe ở Bắc Kinh rồi, cậu còn đến nỗi vất vả như thế này không? Nếu anh ta thật sự yêu cậu thì nên phấn đấu vì cậu chứ!”

Lục Quân là bạn trai của Ngải Niệm, cũng là đàn anh của các cô, học chuyên ngành Kinh Tế Vĩ Mô, sau khi tốt nghiệp liền vào làm cho một công ty nước ngoài đến tận bây giờ. Tất cả những lời thề non hẹn biển, tương lai sáng lạn ở trường đại học đều biến thành cơm áo gạo tiền trong hiện thực, Lục Quân với hoài bão cao xa lúc ban đầu cũng dần thỏa hiệp với hiện thực, nhưng Ngải Niệm lại không biết gì cả, sau khi tốt nghiệp liền sống chung với Lục Quân, hai người trải qua cuộc sống không mặn không nhạt, nhưng dù vậy, Ngải Niệm vẫn còn ôm hy vọng với Lục Quân.

“Mình cảm thấy như vậy cũng rất tốt, mình chỉ là người bình thường

thôi, muốn gả vào nhà giàu có thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.”

“Con đường phía trước của cậu đúng là mù mịt, nếu đối phương không phải là cổ phiếu có tiềm năng thì đừng giữ nữa, nhân lúc còn trẻ thì nhanh chóng tìm cổ phiếu ổn định đi, nếu đợi ngoài ba mươi mới tìm, thì thứ tìm được chỉ là mớ cổ phiếu rác rưởi mà thôi.” Hạ Lữ liếc nhìn cô, “Học hỏi Noãn Thần nhà chúng ta đây này, lúc nên cắt nhất định phải cắt, không lẽ đợi bọn đàn ông cắt đứt trước với cậu sao?”

“Hạ Lữ, đừng nói bậy, Lục Quân là người tốt.” Trang Noãn Thần hoàn toàn không có tâm trạng ăn uống, dẹp ly mì sang một bên.

“Quên đi quên đi, không đề cập chuyện này nữa, cậu chính là người như vậy, lúc cắt đứt thì gợn gàng lắm, kết quả là mấy năm rồi vẫn không quên được người ta.” Hạ Lữ nhún vai, vỗ cô một cái, “Mình nghe Cao Doanh nói, anh Giang kia đẹp trai siêu cấp hả.”

“Đẹp trai hay không bộ có quan hệ đến nửa xu tiền nào của mình à? Cậu cũng đừng mê trai quá như vậy, nói không chừng anh ta đã kết hôn rồi.” Trang Noãn Thần yếu ớt nói, người tên Giang Mạc Viễn này luôn tỏ ra xa cách, nói không chừng thật sự đã kết hôn.

“Càng là đàn ông kết hôn thì lại càng không đáng tin cậy.” Hạ Lữ khinh thường nói, nghĩ nghĩ, “Hẹn gặp đối phương được không? Cần mình đi cùng cậu không?”

Trang Noãn Thần nhìn cô, lập tức kéo tay cô qua, thành khẩn nói, “Hạ Lữ, mình thật sự rất cần cậu đi cùng mình.”

“Hả? Mình chỉ nói đùa thôi mà.”

“Dự án phát triển thương hiệu cậu còn rành hơn cả mình, có cậu

phối hợp với mình, ít phí sức nhưng hiệu quả lại cao.” Thuyết phục Giang Mạc Viễn là bước đầu tiên, sự hợp tác giữa các bộ phận với nhau mới là quan trọng nhất, việc đấu thầu mới có thể sinh ra quan hệ cạnh tranh.

Hạ Lữ làm ra vẻ đau đầu, Ngải Niệm nở nụ cười, đẩy cô một phen, “Bộ dạng gà chết gì đó, cho cậu có cơ hội xem trai đẹp còn không biết nắm bắt? Đi cùng Noãn Thần đi, sử dụng vẻ quyến rũ lẳng lơ của cậu để mê chết anh ta, vậy sẽ thành công.”

“Cậu quăng bom đủ chưa.” Trang Noãn Thần và Hạ Lữ đều bị lời nói của cô chọc cười.

Gần 11h khuya, Trang Noãn Thần mới ra khỏi công ty, hít vào một hơi thật sâu, cảm giác lạnh lạnh của tiết thu làm nhói cả khoang mũi. Sau khi đợi Hạ Lữ và Ngải Niệm gọi xe đi rồi, cô mới chậm rãi lấy điện thoại ra, chần chừ một lúc mới nhấn gọi số điện thoại kia.

Sau khi đầu dây bên kia đổ hai tiếng chuông liền thông, giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên trong màn đêm.

“Anh Giang, là tôi... tôi muốn gặp anh.” Cô kéo lại ý thức đang say trong giọng nói của anh.

“Bây giờ à?” Dường như anh đang cười khế.

“Không, là ngày mai.” Trang Noãn Thần hết hồn, vội vàng sửa chữa, nói xong thì lại cảm thấy câu trả lời này có hơi đường đột, có lẽ là do giọng nói của anh trong màn đêm quá mức thu hút mới có thể làm cô hiểu lầm, liếm môi, “Ngày mai anh có thời gian không?”

Đầu dây bên kia im lặng mấy giây, lúc cô nghĩ rằng anh sẽ từ chối, tiếng nói trầm ấm lại xuyên qua màng nhĩ của cô, “Hai giờ chiều thì

được.”

Anh đồng ý rồi?

Trang Noãn Thần hơi ngạc nhiên, còn có chút mừng thầm, sau khi cảm ơn anh thì cúp máy.

Buổi đêm, hương thu càng đậm.

Nhìn đường phố xe qua xe lại, trong lòng cô âm thầm cổ vũ chính mình- Trang Noãn Thần, cố lên!

Quyển 1 - Chương 29: Sự từ chối của người ấy

Tiêu Duy Quốc Tế nằm gần trụ sở mới của đài truyền hình trung ương. Đứng trên tầng năm mươi khiến Trang Noãn Thần cảm thấy hơi choáng váng.

Đây là lần đầu tiên cô đến phòng làm việc của Giang Mặc Viễn.

Phòng làm việc trầm ổn như ngoại hình và khí chất con người anh. Căn phòng với màu đen và màu cà phê làm chủ đạo, trang trí đơn giản, không hề khoa trương như cô tưởng tượng, càng không xa hoa để xứng tầm với chức vị của anh. Ánh mặt trời rọi nghiêng vào phòng, hắt bóng lên thảm trải sàn, bầu không khí an tĩnh trong phòng thật dễ khiến người khác buồn ngủ.

“Noãn Thần, có khi nào anh ta cho chúng ta leo cây không?” Hạ Lữ hỏi nhỏ, ngón tay buồn chán xoay tròn tách cà phê.

Trang Noãn Thần nhìn đồng hồ, mi tâm nhíu lại, anh là người rất giữ lời hứa, cô trầm ngâm một hồi, “Đã tới rồi thì cứ chờ đi .”

Hạ Lữ cười cười, nhéo nhẹ mặt cô, “Khai thật đi, cậu ‘kết’ người ta rồi phải không?”

“Cậu nói tào lao gì vậy?” Trang Noãn Thần né ‘bàn tay háo sắc’ của Hạ Lữ.

“Không phải sao? Mình rất ít thấy cậu trang điểm, mà hôm nay cậu trang điểm xinh đẹp thế này, chả phải là muốn quyến rũ ai đó sao?”

Hạ Lữ nói rồi che miệng cười.

“Gặp khách hàng đương nhiên phải trang điểm rồi, chẳng lẽ cậu cũng thay đổi ư?” Trang Noãn Thần lườm Hạ Lữ, vừa muốn trêu Hạ Lữ thì loáng thoáng nghe thấy tiếng giày cao gót, cô lật đật ra dấu im lặng.

Cửa phòng làm việc nhanh chóng mở ra, Giang Mạc Viễn bước vào, theo sau là một cô thư ký trẻ trung xinh đẹp. Trông thấy Trang Noãn Thần và Hạ Lữ ngồi đợi, anh có vẻ áy náy, cất giọng nhẹ nhàng, “Xin lỗi đã để hai cô đợi lâu.” Anh nói, vắt áo khoác lên thành ghế, ngồi xuống căn dặn thư ký, “Đổi cà phê nóng cho hai cô ấy.”

Thư ký gật đầu, hạ thấp giọng nói, “Anh Giang, anh vẫn chưa ăn trưa, em kêu món đến cho anh luôn nhé?”

“Không cần, pha cho tôi tách cà phê.” Giang Mạc Viễn nhàn nhạt trả lời.

Mắt thư ký lộ vẻ không đành lòng, nhưng vẫn làm theo lời Giang Mạc Viễn.

Chưa bao lâu sau, cà phê được bung lên, hơi nóng thơm ngào ngạt tỏa quanh phòng. Trang Noãn Thần vô ý thức đưa mắt nhìn Giang Mạc Viễn một cái, cà phê anh uống hẳn là cà phê đen. Hơn một năm biết nhau, cô nhận ra anh quen uống cà phê đen không đường không sữa.

“Hai cô có thể nếm thử, đây là cà phê mới của Tiêu Duy, mùi vị cũng khá ngon.” Thư ký rời khỏi, anh gior tay nới lỏng cà vạt, giọng anh ôn hòa êm tai vang lên. Tuy rằng như vậy, nhưng tiếng nói của anh vẫn thấp thoáng cảm giác xa cách, tập trung vào công việc.

Hạ Lữ gật đầu, uống một ngụm cà phê.

Trang Noãn Thần lén huých Hạ Lữ một cái, cô vẫn không đụng đến tách cà phê, nhìn Giang Mạc Viễn, nói khẽ, “Anh Giang, chúng ta có thể bàn việc chính không?”

Đây là lần đầu tiên Hạ Lữ gặp Giang Mạc Viễn, cô sợ Hạ Lữ mê muội dáng vẻ của anh, vội vội vàng vàng nhắc nhở. Hạ Lữ cũng buông tách cà phê, đem tập tài liệu về phương án phát triển thương hiệu ra.

Giang Mạc Viễn ngồi nghiêm chỉnh, áo sơ mi xám đậm phác họa dáng người anh càng nghiêm túc, ánh mắt bàng quan nhìn Trang Noãn Thần, anh hơi nhướng người về trước, hai bàn tay đan vào nhau, “Được, hai cô nói đi.”

Hạ Lữ lập tức đứng dậy, trình tập tài liệu cho Giang Mạc Viễn, nói giọng ngọt ngào, “Anh Giang, đây là đánh giá sơ bộ của dòng xe hơi cao cấp thuộc Tiêu Duy, mời anh xem qua.”

Giang Mạc Viễn nhận lấy, mở ra xem, sau đó thấy Hạ Lữ vẫn đang đứng, anh mỉm cười, nói giọng lịch sự, “Cô ngồi đi, đừng khách sáo.”

Hạ Lữ lưu luyến về lại ghế sofa.

Trang Noãn Thần thấy dáng vẻ ngẩn ngơ của Hạ Lữ, cô nhin cười, giơ tay kéo Hạ Lữ ngồi xuống, trong lòng hơi hối hận. Thường ngày Hạ Lữ là một cô gái tài giỏi, khôn khéo và biết cách ăn nói, nhưng ngày hôm nay lại không thể hiện được khả năng của bản thân. Thật ra không phải Hạ Lữ khách sáo, mà là tránh không nổi lực sát thương của Giang Mạc Viễn.

Thế nhưng cô lại quên mất là Hạ Lữ không hề có sức miễn dịch với những người đàn ông đẹp trai. Bốn lần yêu đương trước đây của Hạ

Lữ, đối phương đều thuộc loại yêu nghiệt, tướng mạo chỉ có thể hình dung trong bốn chữ “khuyên quốc khuyên thành”. Cô nhớ như in lần đầu Hạ Lữ dẫn bạn trai ra mắt, lúc đó cô không kìm được còn ngỡ ngàng thốt thành lời, “Trời ơi, con trai hay con gái vậy?” Chỉ nhiều đó cũng đủ chứng minh người đó xinh xắn nhỏ nhắn, trắng trẻo mịn màng như bông nào.

Nhưng bây giờ ngẫm lại mới thấy, tựa hồ đàn ông và phụ nữ càng lúc càng khó xác định. Trước đây theo mặt mũi phân chia nam nữ, về sau thì dựa vào thân hình phân biệt giới tính, về sau nữa thì mặt mũi hay thân hình đều mất hết tác dụng, chỉ còn biết quay sang người đó hỏi một câu, “Này, bạn là nam hay nữ?”

Thỉnh thoảng Trang Noãn Thần còn hận không thể nhắc nhở Hạ Lữ một câu: Sắc tức là không, không tức là sắc, từ bỏ dục niệm mới tu thành Phật.

Ánh mặt trời trải sáng vô hạn, tựa như dát vàng khắp phòng làm việc, cả người Giang Mạc Viễn chìm trong ánh nắng nhẹ nhàng, bờ vai rộng che lấp ánh sáng phía sau, gương mặt điềm tĩnh, đôi mắt đen không tài nào nhìn thấu, từ anh tỏa ra vẻ xa cách và uy nghiêm.

Trang Noãn Thần ngồi thẳng hơn, che khuất dáng dấp khao khát thèm thường của Hạ Lữ, thấy Giang Mạc Viễn xem sơ phương án, cô lập tức nói, “Anh Giang, kỳ thực ban đầu khi Tiêu Duy Quốc Tế tiến vào thị trường trong nước đã chọn Đức Mã, nhưng do Vương tổng sơ suất nên mới nảy sinh hiểu lầm giữa Đức Mã và Tiêu Duy. Đức Mã chúng tôi rất mong có thể trở thành đối tác quan trọng xây dựng thương hiệu cho Tiêu Duy.”

Giang Mạc Viễn ngồi im, nghe cô nói hết, anh cười thản nhiên, đẩy tập tài liệu ra ngoài mép bàn, “Tôi nghĩ hai cô đã tìm nhầm chỗ, nếu muốn bàn bạc việc hợp tác quảng cáo thương hiệu, đề nghị hai cô

đến phòng kế hoạch.”

Trang Noãn Thần sững sờ.

Lần ở sân bay và cuộc gọi tối qua, anh đều dễ chịu cho cô cơ hội thảo luận công việc, nhưng bây giờ anh kêu cô đến tìm phòng kế hoạch, rồi cả giọng anh có vẻ ôn hòa thân thiện song thể hiện rõ sự từ chối.

“Anh Giang, nếu phòng kế hoạch có thể lắng nghe chúng tôi nói, thì chúng tôi chẳng đến tìm anh nhiều lần làm gì.” Là giọng nói bùi tai của Hạ Lữ.

Giang Mạc Viễn nghe vậy, dựa người vào ghế, ngữ khí nhàn nhạt từ tốn, “Tôi tôn trọng mỗi một suy nghĩ tìm kiếm cơ hội của những người trẻ tuổi, nhưng cơ hội phải nắm vững trong tay bản thân, dù cơ hội đó do ai cho đi chẳng nữa, cũng phải thể hiện được năng lực của mình.” Nói đoạn, ánh mắt anh dừng trên mặt Trang Noãn Thần, “Tôi đã xem phương án phát triển hai cô mang đến hôm nay, tôi tôn trọng và tán thưởng điều này, nhưng có một số việc vẫn phải coi trọng trình tự trong công ty.”

Trang Noãn Thần cụp mi, siết chặt tay, lời anh nói như cổ vũ thêm dũng khí cho cô, cô ngẩng đầu nói, “Nếu chúng tôi mang phương án đến thẳng phòng kế hoạch, chắc chắn nó sẽ bị vứt xó. Anh Giang, anh là một thương nhân, tôi tin chắc anh hiểu giá trị của thời gian rõ hơn ai hết.”

Bên A và bên B luôn đứng ở vị thế khác nhau. Bên A tựa hồ có quyền quyết định mọi thứ, còn bên B chỉ có thể nghe theo ý kiến của bên A. Bên B thân bất do kỷ, nếu lỡ xử không chu toàn, trễ nãi hay tự ý sửa chữa đôi điều trong lúc làm việc, bên A sẽ cho rằng ý kiến của mình không được tôn trọng; nhưng nếu tuân theo mọi thứ,

bên B lại không sáng tạo được cái mới, chấp hành một cách khô khan và rập khuôn. Trang Noãn Thần ghét như vậy, từ trước đến nay cô cho rằng hoạch định chiếm vị trí chủ đạo, nó có trách nhiệm hướng dẫn và chỉnh sửa ý kiến của bên A, chứ không nên ngược lại.

Giang Mạc Viễn không đáp lời ngay, anh cầm tách cà phê uống một hớp rồi đặt xuống, ánh mắt chăm chú và trầm tĩnh, “Trước mắt, tôi chấp nhận thành ý của Đức Mã.”

“Chỉ là thành ý?” Trang Noãn Thần khó hiểu nhìn anh, cô thực sự không thấu suy nghĩ của anh.

Hạ Lữ quay nhìn Trang Noãn Thần, ánh mắt Hạ Lữ cũng lóe lên vẻ khó hiểu.

Trang Noãn Thần nháy bẹn nhận ra, cô vội vàng điều chỉnh ngữ khí, nhìn Giang Mạc Viễn, nói thêm, “Anh Giang, tôi không rõ ý của anh.” Tâm tư con người rất quái lạ, rõ ràng là không hiểu gì về anh, nhưng đôi khi vì biết anh hơn một năm mà lơ là cảnh giác, giọng cô cũng có chút tùy ý.

Giang Mạc Viễn mỉm cười, “Muốn nghe ý kiến của tôi?”

“Đương nhiên.” Trang Noãn Thần đáp.

“Trước hết, tôi tôn trọng hiệu suất làm việc của Đức Mã, có thể vạch ra phương án sơ bộ trong thời gian ngắn thực sự không dễ dàng, thế nhưng...” Giang Mạc Viễn hơi dừng, ngữ khí nhẹ nhàng, thần sắc điềm tĩnh, nhưng lời nói ẩn hiện vẻ cân nhắc, “Phương án này tốt, nhưng cái Tiêu Duy cần, mọi người vẫn chưa làm được.”

Trang Noãn Thần nhướn mày, “Nhưng anh vẫn chưa xem kỹ.” Chẳng phải vừa rồi anh chỉ lướt mắt sơ ư?

“Tin tưởng tôi, tôi cực kỳ coi trọng thành quả lao động của mọi người.” Giang Mạc Viễn cất giọng, thái độ hết sức kiên quyết.

Trang Noãn Thần ngẩng đầu, bất ngờ đối diện với ánh mắt Giang Mạc Viễn, lòng cô chợt run lên, nhất thời quên dời mắt sang chỗ khác, anh cũng không lảng tránh, ý cười nhàn nhạt ẩn hiện trong đôi tròng mắt đen láy của anh, tựa như tiếp thêm sức lực và ấm áp trấn an cô.

Hạ Lữ ngẫm huých Trang Noãn Thần, lúc này cô mới tỉnh ngộ, liền cup mắt, sau đó kiên định ngược lên, “Anh Giang, chúng tôi chỉ muốn tranh thủ một cơ hội bình đẳng. Đức Mã hoàn toàn có khả năng thỏa mãn yêu cầu của Tiêu Duy.”

Giang Mạc Viễn thoáng trầm ngâm, “Nhu vậy đi, hai cô hãy cầm lại phương án này trước. Còn Đức Mã, tôi sẽ cân nhắc.”

Trang Noãn Thần thấy anh ra lệnh tiễn khách thẳng thừng, cô cũng không muốn tiếp tục cưỡng cầu, gật đầu ra về.

Ra khỏi cao ốc, ánh mặt trời chiếu chói chang, Trang Noãn Thần vô thức giơ tay che mắt. Hạ Lữ cất tập tài liệu vào giỏ xách, thở dài thườn thượt, “Đàn ông tuyệt vời đúng là đàn ông tuyệt vời, ngay cả từ chối cũng từ tốn tao nhã.”

Trang Noãn Thần dừng chân nhìn cô, tỏ vẻ kinh ngạc, “Cậu không sao chứ? Bình thường khi khách hàng không đồng ý, cậu hận không thể đào dòng họ ba đời nhà người ta lên mắng mả.”

“Thấy anh ta quá mức đẹp trai nên mình nhin.” Hạ Lữ cười nói, “Noãn Thần, anh ấy bước ra từ trong tiểu thuyết ư? Anh ấy đẹp mê người, hình thức và nội hàm đều có đủ.”

“Đẹp trai à? Cậu có nói quá không? Chẳng qua diện mạo anh ấy dễ nhìn thôi mà.” Giang Mạc Viễn đẹp cũng là nhờ gen ba mẹ anh đẹp nên mới sinh ra anh đẹp thôi.

“Cậu không hiểu rồi, người đàn ông hội tụ đủ ngoại hình và nội hàm là quyền rũ nhất, cậu không thấy trên người Giang Mạc Viễn tỏa ra hào quang thành công ư? Người ta đẹp trai, sự nghiệp thành công, trầm ổn điềm tĩnh, đây là quà tặng quý giá nhất mà năm tháng tặng anh ấy, còn là đòn mê hoặc trí mạng khiến phụ nữ không tài nào kháng cự.” Hạ Lữ vừa nói vừa hoa tay múa chân.

Trang Noãn Thần nở nụ cười, kéo cô, “Đồng chí Hạ Lữ, đồng chí mau tỉnh lại đi. Dẫu diện mạo đẹp thế nào thì sau này cũng già đi, còn sự nghiệp thành công, Tiêu Duy là của anh ấy ư? Đương nhiên không rồi, anh ấy chỉ là CEO mà thôi. Hay nói cách khác là tổng giám đốc điều hành, là một con cò của ban giám đốc, làm không tốt thì cũng cuốn gói rời đi. Cậu thôi nói anh ấy như một chàng hoàng tử giàu sang quyền thế đi.”

“Cậu ăn nói ác độc vừa thôi. So với Lục Quân, Giang Mạc Viễn hàng cao cấp nhất rồi. Đồng chí à, đồng chí đừng suy bụng ta ra bụng người, trông anh ấy khoảng hơn ba mươi thôi. Đến lúc cậu bằng tuổi anh ấy, có nhắm leo nổi chức CEO không?” Hạ Lữ liếc cô, cất giọng chân thành.

Trang Noãn Thần nhún vai, “Cậu toàn nói cho anh ấy, không hề nghĩ đến mình. Đồ trọng sắc khinh bạn!”

“Đó là vì mình lo lắng cho cậu. Ôi, Trang Noãn Thần...” Hạ Lữ cười gian xảo, đẩy cô một cái, “Khai mau, hai người biết nhau từ trước đúng không?”

Trang Noãn Thần sửng sốt, tưởng rằng chuyện cô nói với chị Mai bị Hạ Lữ biết, cô nhìn ánh mắt soi xét của Hạ Lữ, “Cậu đừng nói lung tung, mình đau đầu nhức óc nên mới nói vậy với chị Mai.” Nói xong, cô liền bước đi.

“Này, cậu chờ mình coi, cậu không được đánh trống lảng...” Hạ Lữ sai bước đuổi theo.

Quyển 1 - Chương 30: Hành động bất ngờ

Giờ tan tầm đáng sợ của ngày thứ sáu, dòng xe và đoàn người đông ngùn ngụt như thác lũ, dù là hướng đi ra hay đi vào Bắc Kinh đều tắc nghẹt. Xe cộ chậm chạp nhích về trước, đèn đỏ liên tiếp uốn lượn theo cầu Quốc Mẫu.

Trang Noãn Thần chống cằm ngắm nhìn dòng xe đông nghịt trước mắt, đầu cô rối như tơ, chị Mai đi gặp khách, vẫn chưa về công ty, nên cô cũng không dám tùy tiện ra về. Mới vừa nãy, Trang Noãn Thần còn nhận được điện thoại của bác họ, tuy chưa đến tám giờ nhưng bác họ đã bắt đầu thúc nhục.

Có đôi khi, cuộc sống đô thị giống như một nhà tù, áp lực càng lớn con người càng muốn vùng vẫy thoát khỏi. Trang Noãn Thần cảm thấy rất mệt mỏi, thậm chí còn thấy quan điểm của Hạ Lữ chính xác. Vừa tốt nghiệp cô nghĩ rằng phụ nữ sống hài lòng là quan trọng nhất, nhất định phải làm việc mà mình thích, nhất định phải yêu người mình yêu. Nhưng trải qua năm tháng và sự mài giũa của thời gian, Trang Noãn Thần mới phát hiện lòng người yếu đuối, không dám trông mong và hy vọng xa xôi, thỉnh thoảng mục đích sống là gì cũng trở nên nhạt nhòa.

Cô nhớ ai đó đã từng nói thế này: Thời gian bào mòn góc cạnh của bạn, để bạn trở nên trơn phẳng lẫn đi xa hơn.

Câu nói này thật không sai.

Con người trước tiên phải học được cách gạt bỏ danh dự bản thân

thì mới có thể giành được sự kính trọng! Như Bill Gates từng nói, trước khi bạn thành công, thì danh dự của bạn không đáng một xu.

Vì vậy, Trang Noãn Thần nhận ra rằng, dù đối mặt với chị Mai hay Giang Mạc Viễn, dường như cô không có chút uy nghiêm nào cả.

Kế hoạch đóng giả bạn trai vào thứ sáu xem ra đã tan vỡ. Đúng là việc đời trêu người, chỉ vài ngày ngắn ngủi, quan hệ giữa cô và Giang Mạc Viễn đã xoay tròn một trăm tám mươi độ. Cô thà không đi cùng anh, để tối nay cô vượt ải dễ dàng hơn.

Trang Noãn Thần đang nghĩ ngợi, điện thoại đột nhiên đổ chuông, cô còn tưởng là chị Mai gọi nên vội vàng cầm điện thoại, ngờ đâu nhìn qua màn hình liền kinh ngạc...

Trang Noãn Thần thở hổn hển chạy xuống dưới lầu công ty, Giang Mạc Viễn đang đứng dựa người vào xe chờ cô. Anh thấy cô tới liền xoay người dập tắt điều thuốc, mùi thuốc lá nhàn nhạt phảng phất trong không khí.

“Anh, sao anh lại đến đây?” Cô chạy đến cạnh anh, có vẻ cực kì kinh ngạc. Cô cứ cho rằng anh sẽ bỏ cuộc hẹn, nhưng không ngờ anh lại chủ động gọi cho cô.

Ánh đèn nhỏ soi vào thêm đường nét góc cạnh trên gương mặt anh, có lẽ anh đi thẳng từ công ty đến đây nên anh vẫn mặc áo sơ mi xanh đậm. Đứng gần thế này, anh càng có vẻ cao quý và sang trọng, không biết có phải do bóng đêm hay không, nhưng lúc này trông anh chẳng còn cảm giác xa cách.

“Chứ không phải đến nhà bác họ của cô sao?” Giang Mạc Viễn cong

môi, anh mở cửa xe, cầm áo vest bên ghế phụ bỏ ra ghế phía sau, nói với cô, “Cô lên xe đi.”

Cô hơi ngẩn ra, vô thức nói, “Tôi còn phải chờ chị Mai.”

Giang Mạc Viễn nhìn cô, ánh mắt thâm trầm sâu xa, cười thản nhiên: “Đừng đợi nữa, đi thôi.” Dứt lời, anh vươn tay đẩy cô vào trong xe, đóng cửa, rồi đi vòng qua bên kia.

Lần đầu tiên, Trang Noãn Thần gặp một người đàn ông điềm đạm nhưng vẫn toát lên vẻ mạnh mẽ như Giang Mạc Viễn. Cô lướt mắt qua ghế phụ, một cảm giác lạ dấy lên trong tim cô. Không phải cô chưa từng ngồi trên xe anh, nhưng những lần trước đây đều do tài xế lái xe, cô và anh ngồi đằng sau, còn hôm nay là đích thân anh chạy xe, dù cũng ngồi cạnh anh nhưng có chút gì đó khác.

Cô lên xe, cất giọng nhẹ nhàng, “Tôi không ngờ anh sẽ giữ lời, tôi nghĩ... anh đã quên.” Thứ nhất là quên, thứ hai là cô cho rằng vì việc công mà né tránh cô.

“Tôi đã hứa với cô.” Giang Mạc Viễn mỉm cười, vẻ mặt tự nhiên, “Cài dây an toàn đi.” Giọng điệu của anh tựa như nói với một đứa trẻ.

Trang Noãn Thần gật đầu, cài dây an toàn, chỗ cô ngồi vẫn lưu lại hương thơm trên áo vest của anh, mùi xạ hương nhẹ nhàng và thanh mát thuộc về riêng anh. Cô xoay đầu nhìn gương mặt trông nghiêng của anh, trong lúc anh khởi động xe, cô không kìm được hỏi, “Tại sao?”

Ánh đèn kéo bóng anh dài tít tắp, dáng vẻ anh trong màn đêm cuốn hút và quyến rũ vô cùng, giữa bàn tay đang nắm tay lái và cổ tay của anh hơi lóe sáng, cô đưa mắt nhìn kỹ, thì ra là đồng hồ Breguet kinh điển, đồng hồ này với dáng vẻ thiết kế bên ngoài đơn giản nhưng

sang trọng, và bên trong lại hết sức phức tạp. Cô tin chắc những người đàn ông càng từng trải càng ưa chuộng kiểu dáng đồng hồ thế này. Đồng hồ cũng như con người, khiêm tốn nhưng vẫn lộ được khí chất và thành tựu không ai sánh kịp.

Cô ít nhiều cũng thấy cảm động. Một người đàn ông bận đến nỗi không có thời gian ăn cơm trưa, nhưng vẫn nhớ lời hẹn với cô. Việc này khiến cô có cái nhìn khác về anh.

“Tại sao gì cơ?” Giang Mạc Viễn bẻ tay lái, liếc nhìn cô một cái rồi tập trung về phía trước.

Quyển 1 - Chương 31: Sự vận hỏi của bác

Nương theo ánh đèn đường, cô quay đầu nhìn anh, đôi môi mỏng của anh khẽ mím, ánh sáng phác họa độ cong phần quai hàm hoàn mỹ, cô đột nhiên cảm thấy kỳ thực người đàn ông này không hẳn đối xử tốt như trong tưởng tượng. Đúng là anh lịch thiệp, nhưng giữa lịch thiệp lại hiện lên vẻ xa cách như gần như xa, nhất là đôi mắt kia của anh, rõ ràng là cười đó, nhưng sâu nơi tròng mắt lại ẩn chứa vẻ sâu xa không người nào nắm bắt được.

“Thực ra... tối nay anh hoàn toàn có thể không cần thực hiện lời hứa.” Cô nhẹ nhàng nói, thản nhiên như hơi thở.

Đèn đỏ bật sáng, chiếc xe từ từ ngừng lại, Giang Mạc Viễn nhìn thoáng qua đèn đỏ phía trước, chưa nói gì cả, chỉ cười nhạt, bộ dạng khoe môi khẽ nhếch rất thoải mái.

Trang Noãn Thần thấy anh không nói gì, tay nắm lại, lại lấy đủ dũng khí rồi nhìn anh, “Rốt cục là Tiêu Duy cần gì?” Đây mới là câu cô muốn hỏi, lúc chiều bị từ chối đương nhiên trong lòng không phục, nếu người ta đã ở bên cạnh, chẳng bằng cô hỏi cho rõ ràng.

Giang Mạc Viễn quay qua nhìn cô, mảng ánh sáng đỏ hắt vào sườn mặt anh tuấn của anh, anh cứ nhìn cô không chớp mắt như vậy, nhưng vẻ mặt lại không có biểu hiện gì nhiều.

Nhiệt độ trong xe lập tức giảm xuống.

Tim cô cũng run lên, bắt buộc chính mình phải đối diện với anh, biết

nhau lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với ánh mắt của anh, tối đen như đêm như mực, thâm thúy như biển, rõ ràng ánh mắt ấy thật bình lặng, nhưng lại hiển hiện một luồng khiếp sợ.

Nhưng cái cảm giác này tan biến rất nhanh, một lát sau, khoe môi người đàn ông nhẹ nhàng khẽ động, trước một giây khi đèn đỏ sắp chuyển thành đèn xanh, anh đột nhiên giơ tay khoát lên gáy cô, kéo lại, ôn hòa nói, “Chuyện công việc đừng gấp gáp quá, từ từ sẽ đến thôi.” Nói xong liền thu tay lại, nhấn ga.

Trên tóc còn dính mùi từ ngón tay anh, nhiệt độ nơi tay dường như xuyên qua tóc truyền đến làn da, Trang Noãn Thần hơi ngẩn ra, động tác mới nãy của anh thật ấm áp, để cô có cảm giác giữa hoang hốt có một chút được nuông chiều, sau khi ý niệm này xẹt ngang qua đầu, cô liền bắt đầu tự giễu, Trang Noãn Thần, mày nghĩ đi đâu vậy?

Rất dễ nhận thấy, anh không muốn nói chuyện công việc, ít nhất là thời điểm này.

Trên đường đi, hai người họ không ai mở miệng nói chuyện, trong xe cực kỳ yên lặng, cô nghiêng đầu nhìn bên ngoài xe, chỉ có thể dùng cách thức này để xua đi sự xấu hổ lúc nãy.

Tình hình giao thông của thứ sáu ách tắc tán loạn, xe gần như chạy vào hẻm mới miễn cưỡng đi được.

Lúc bác cô vừa mới gả đến Bắc Kinh thì nhà bác nằm ở khu Thiên Thông Quyển. Thiên Thông Quyển khi đó ngay cả đường tàu điện ngầm cũng chưa thông, dân cư thưa thớt, giá nhà ở Thiên Thông Quyển thấp lè tè cũng không ai thèm mua. Nhưng đảo mắt đường tàu điện ngầm vừa thông, mấy tòa nhà ở lân cận Thiên Thông Quyển mọc lên như măng sau đợt mưa xuân, giá nhà cũng từ từ tăng vọt như hỏa tiễn, bác cô trúng mảnh, căn nhà vốn hai ba trăm ngàn

thoáng chốc tăng lên đến bốn năm triệu. Còn anh họ cô từ sau khi kinh doanh khách sạn cũng liên tục hốt bạc, rồi mua một căn hộ ở Tứ Hoàn cho bác cô, bác đem căn nhà ở Thiên Thông Quyển cho thuê, cứ thế, cho dù hai bác của cô không làm gì cả, thì tiền cho thuê cũng tích lũy được lên đến hàng chục triệu.

Tối nay, rốt cục Trang Noãn Thần cũng cảm thấy bác cô ở Tứ Hoàn là một chuyện tốt, nếu ở lại Thiên Thông Quyển, lộ trình dài hơi này thế nào cũng làm cô phải nín chết.

Từ Quốc Mậu đến nhà bác cô, nếu tình hình không ùn tắc thì ngồi xe chỉ cần hơn mười phút, Giang Mạc Viễn lái xe lùi hẻm tránh tình trạng kẹt xe mà mất gần một tiếng đồng hồ.

Khu nhà của bác cô ở cũng không tồi, nhưng bởi vì gần đây do sửa đường nên đường dẫn đến khu nhà hơi hẹp, hơn nữa lúc này còn có vài chỗ bị chặn, nên khi gần đến khu nhà, Trang Noãn Thần đề nghị dừng xe lại.

Giang Mạc Viễn có chút nghi ngờ với đề nghị của cô, Trang Noãn Thần thấy thế bèn giải thích, “Xe của anh quá khoa trương, sợ bác tôi sẽ choáng.” Xe của anh là chiếc Quattroporte, kiểu dáng xe màu đen tuyền trong màn đêm hệt như đầu con báo, đây là chiếc xe thuộc dòng cao cấp, gầm thấp xa hoa của Maserati.

Thật ra trong khu của bác cô cũng không thiếu xe sang, cô chỉ sợ bác tò mò, hỏi đông hỏi tây làm người khác xấu hổ thôi.

Giang Mạc Viễn không ngờ cô sẽ nói như vậy, khóe miệng nhin không được cong lên, gật đầu, đỗ xe lại ở ven đường, tắt máy, khẽ nói một câu, “Vậy đi qua đó thôi.”

Hai người xuống xe, Trang Noãn Thần thấy anh lấy ra một ít đồ này

nọ từ cốp xe sau, cảm thấy rất lạ nên lại gần, lúc này mới thấy mấy thứ anh mang theo đều là quà.

“Gì vậy?” Cô khó hiểu.

“Tôi cũng không thể đến tay không mà?” Giang Mạc Viễn cười cười.

Trang Noãn Thần hơi ngạc nhiên, không ngờ anh lại chu đáo như vậy, cô nghĩ rồi vội nói, “Không cần đem nhiều vậy đâu.” Nói xong, chọn giỏ trái cây trong số đó, “Cầm cái này là được rồi.”

“Chỉ lấy hoa quả thôi à?” Lần này đến phiên Giang Mạc Viễn khó hiểu.

“Vâng, chỉ lấy hoa quả là được.” Trang Noãn Thần cầm lấy những thứ khác bỏ lại vào cốp xe, trời ạ, anh lại chuẩn bị không ít lễ vật cao cấp.

Giang Mạc Viễn bị hành vi này của cô làm cho dở khóc dở cười, nhưng cũng không miễn cưỡng, đành phải cầm giỏ trái cây từng bước từng bước đi theo cô vào con đường nhỏ đầy bụi đất bay mịt mù. Đợi đến khi đi qua con đường nhỏ đó đến trước cổng khu nhà, trước mắt trở nên trống trải, sau khi nói rõ với gác cổng bên ngoài, Trang Noãn Thần đột nhiên dừng bước.

“Sao vậy?” Giang Mạc Viễn cũng dừng chân lại.

Trang Noãn Thần ngược nhìn anh, thật lâu sau mới nói, “Vẫn còn có một vấn đề muốn hỏi anh.”

Giang Mạc Viễn hơi nhíu mày, giọng nói ôn hòa, kiên nhẫn chờ cô tiếp tục nói.

“Thứ sáu tuần trước, tại sao anh lại làm phục vụ trong khách sạn của anh họ tôi vậy?” Vấn đề này quấy rầy cô rất nhiều ngày, trước kia không biết thân phận thật của anh nên cũng không tiện đặt câu hỏi, nhưng hiện giờ cô đã biết sở trường của anh là khai thác sử dụng vốn đầu tư, chẳng lẽ lời ngày đó Trình Thiếu Tiên nói chính là nhắm vào anh?

Cô nghĩ rằng anh sẽ không vui vẻ trả lời cô, không ngờ Giang Mặc Viễn chỉ mỉm cười, hờ hững đáp, “Có một người bà con xa làm việc trong khách sạn của anh họ em, ngày đó vốn dĩ tôi muốn đến gặp người đó, không ngờ cậu ta bận yêu đương không đi làm, nên lôi kéo tôi giúp cậu ta làm phục vụ một ngày.”

Câu trả lời lưu loát hợp lý, lại khiến Trang Noãn Thần kinh ngạc, dù sao câu trả lời này cũng có hơi bất ngờ, cô thật sự nghĩ rằng anh có mục đích khác.

“Còn vấn đề nào nữa không?” Dưới ánh trăng, hai má của anh càng thêm anh tuấn.

“À, hết rồi.” Trang Noãn thần căn môi, có lẽ chỉ là hiểu lầm thôi, ngẩng đầu nhìn lên lâu, thờ dài, “Đi lên thôi.”

...

Không phải vạn bất đắc dĩ, Trang Noãn Thần thật sự không muốn bước vào nhà bác cô, như tối nay, lúc bác cô vội vã chủ động ra mở cửa, đầu cô bắt đầu đau nhứt.

“Noãn Thần à, đây là bạn trai con à?” Giọng nói vang dội của bác lộ vẻ reo mừng, đôi mắt khôn khéo như tia X-quang quét từ trên xuống dưới người đàn ông mặc complet mang giày tây đứng trước cửa.

Giang Mạc Viễn tươi cười, “Chào bác.”

“À, chào cháu, chàng trai này trông thật lanh lợi, Noãn Thần con cũng thật là, còn để cậu ấy đứng mãi ở đây làm gì?” Bác nói xong liền giơ tay kéo Giang Mạc Viễn vào nhà.

Trang Noãn Thần đưa tay nhấn nhấn huyết thái dương, cũng đi theo vào nhà, chỉ mong tối nay có thể yên ổn được chút.

“Thưa bác, đây là ít hoa quả cháu mang đến biếu hai bác, chỉ là một chút tấm lòng.” Giang Mạc Viễn lễ phép đưa giỏ trái cây đến.

Bác cô đánh giá anh từ trên xuống dưới một lượt, lại nhìn giỏ trái cây, hồi lâu sau mới nhận lấy, vẻ nhiệt tình trên mặt dường như giảm bớt, “À, trái cây hả, anh họ của Noãn Thần ngày nào cũng đưa đến, ăn cũng ăn không hết, cháu còn lãng phí chỗ tiền này làm gì.”

Giang Mạc Viễn không nói gì, từ đầu đến cuối trên mặt chỉ là vẻ tươi cười thản nhiên.

Trang Noãn Thần thấy thế lập tức chuyển đề tài, “Bác trai đâu ạ?”

“Bác trai con đang nấu cơm.” Bác cô nói xong, lập tức hắng giọng hô lên, “Ông Nhan à, Noãn Thần đến rồi này.”

Bác trai cô đeo tạp dề từ nhà bếp đi ra, một tay cầm muôi nấu ăn, nói giọng Bắc Kinh niềm nở chào đón, “Ồi, ngoài đường kẹt xe đúng không? Bác gái con chưa đến 6h mà đã bắt đầu sốt ruột, trông hai đứa đến, đến nhà là tốt rồi, chàng trai trẻ, đừng khách sáo, lát nữa nếm thử tài nghệ của bác nhé.”

Giang Mạc Viễn ngồi kế bên Trang Noãn Thần, sau khi nhìn thấy bác trai cô bước ra liền đứng lên, lễ phép trả lời, “Dạ cảm ơn bác.”

Bác cô bước đến, một tay đẩy bác trai vào nhà bếp, vừa nói, “Mau mau đi làm thức ăn của ông đi, làm đại vài món là được.”

“Sao có thể làm đại chứ? Noãn Thần lâu lâu mới đến chơi, lần này lại dẫn bạn trai đến...”

“Nói lung tung gì vậy? Làm mau đi!” Bác cô lại kêu lên.

Trang Noãn Thần đưa tay kéo Giang Mạc Viễn ngồi xuống, nhích sát lại anh thấp giọng nói, “Trước kia bác trai làm ở nhà hàng FLO nhiều năm, tay nghề nấu món tây rất tuyệt, nhưng sở trường của bác chính là mấy món cung đình.”

“Vậy thì rất lợi hại rồi.” Giang Mạc Viễn khẽ cười. FLO là nhà hàng Pháp nổi tiếng ở Bắc Kinh, với hương vị món ăn tinh tế lừng danh khắp đô thành, một người chẳng những tinh thông món Pháp còn am hiểu món cung đình thì đúng là đáng ngưỡng mộ.

Trang Noãn Thần gật đầu, không nói thêm gì nữa. Thật ra cô đã sớm hối hận khi dẫn Giang Mạc Viễn đến đây, bác cô thật ra không xấu, nhưng rất thực dụng, nói chuyện sắc bén không chút nể nang; bác trai cô thì tốt hơn một chút, là người Bắc Kinh điển hình lạc quan và cởi mở tận trong xương tủy, thích nhất là đồ cổ, sau khi về hưu không có chuyện gì làm thì thích đi dạo ở phố Phan Gia Viên, không thì tán dóc với mấy người trong nghề đồ cổ, cô thích tiếp xúc với bác trai hơn, người đơn giản, đương nhiên chung sống cũng dễ hòa hợp hơn.

Hiện giờ cô vẫn đang lo không biết lát nữa bác cô sẽ gây khó dễ cho Giang Mạc Viễn thế nào.

Người đàn ông bên cạnh như đọc hiểu suy nghĩ của cô, lơ đãng đuổi

tay ra, đặc biệt dịu dàng nắm lấy đầu vai cô. Cô khẽ ngẩn ngơ, ngược nhìn anh, anh lại chỉ cười khẽ, ánh mắt trầm ổn tràn ngập sức mạnh.

Trái tim cô như bị thứ gì đó chạm vào, Trang Noãn Thần lập tức thu hồi ánh mắt, gương mặt dần nóng lên.

Người đàn ông bên cạnh như đọc hiểu suy nghĩ của cô, lơ đãng duỗi tay ra, đặc biệt dịu dàng nắm lấy đầu vai cô. Cô khẽ ngẩn ngơ, ngược nhìn anh, anh lại chỉ cười khẽ, ánh mắt trầm ổn tràn ngập sức mạnh.

Trái tim cô như bị thứ gì đó chạm vào, Trang Noãn Thần lập tức thu hồi ánh mắt, gương mặt dần nóng lên.

May là bác trai cô nhanh chóng gọi vào ăn cơm, bốn người họ ngồi theo thứ tự, bác trai vô cùng hào phóng lấy ra một bình rượu Mao Đài hảo hạng, rồi lôi kéo Giang Mạc Viễn uống vài ly với ông.

Giang Mạc Viễn cũng không từ chối, chỉ đưa tay cầm bình rượu Mao Đài, rót đầy cho ông trước, sau đó tự mình rót một ly.

Trang Noãn Thần lo lắng nhìn anh, Mao Đài nặng lắm đó, anh được không?

Bác gái cô trông có vẻ không vui, nhưng không biểu hiện ra ngoài rõ ràng, sau khi ngồi xuống liền nhìn thẳng vào Giang Mạc Viễn, hỏi, “Chàng trai, xưng hô thế nào đây?”

“Là Giang Mạc Viễn ạ, bác gọi cháu là Mạc Viễn được rồi.” Anh ngồi thẳng người, ngôn hành cử chỉ vô cùng ung dung.

Bác cô cười cười, “Tiểu Giang à, năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Dạ 32.” Giang Mạc Viễn trả lời ngắn gọn.

Trang Noãn Thần cũng hơi xoay đầu nhìn anh, đây cũng là lần đầu tiên cô biết tuổi của anh.

“32 tuổi à?” Bác cô nhíu mày kêu lên, lại dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn anh từ trên xuống dưới, “Cậu từng ly hôn à? Có con cái gì chưa?”

“Bác, bác nói gì vậy?” Trang Noãn Thần thật sự chịu không nổi cách nhìn người đầy thành kiến của bác cô.

“Cái con bé ngốc này, bác hỏi một chút thì có làm sao? Chẳng lẽ 32 tuổi mà chưa từng yêu đương à? Giờ quơ đại một cái là có thể nắm được một đồng người ly hôn ấy chứ.” Bà trừng mắt liếc cô một cái.

Trang Noãn Thần xấu hổ vô cùng, còn định mở miệng nói gì đó, Giang Mạc Viễn bên cạnh chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, không buồn không giận đáp một câu, “Cháu còn độc thân.”

Tiếng nói của anh mềm nhẹ rõ ràng, không biết nguyên nhân do đâu mà tim cô bỗng nảy lên một chút, anh lại có thể chủ động nói tình trạng của bản thân? Hóa ra, anh còn độc thân...

“Ôi trời tôi nói bà đừng có hỏi này hỏi nọ mà, bọn nhỏ dễ gì đến đây một chuyến, đừng dọa tụi nó mà.” Bác trai cô ở một bên nhanh chóng điều tiết bầu không khí, “Nào nào nào, mau cầm đĩa lên đi, ném thừ tay nghề của bác thế nào.”

Bác cô bị bác trai nói nên không vui, bất mãn cầm đĩa.

Giang Mạc Viễn chỉ lắc đầu mỉm cười, cầm đĩa dùng cơm, mỗi cử

chỉ đều rất lịch thiệp. Trang Noãn Thần ở bên cạnh ăn thấy nhạt nhẽo, lòng cô vẫn luôn cảnh giác, sợ bác cô lại ném quả bom gì đến.

“Tiểu Giang, nào, làm một ly với bác nào.” Bác trai cô nâng ly, rượu Mao Đài tràn đầy tỏa ra hương rượu nồng đậm.

“Bác, ly đầy vậy à? Hay ai uống được nhiều thì uống đi ạ.” Trang Noãn Thần vừa nghe anh nói muốn uống liền giật mình, cô biết từu lượng của bác trai mình tốt lắm, nhưng cô lại chưa từng thấy Giang Mạc Viễn uống rượu trắng thế nào.

“Đây là ly rượu đầu tiên thì sao mạnh ai nấy uống được chứ?” Bác trai cô cười ha ha nói, “Đàn ông có thể uống được bao nhiêu rượu thì đại diện cho có thể làm bao nhiêu việc đó, biết chưa?”

Trang Noãn Thần không khỏi xấu hổ, đây là tà thuyết nguy hiểm gì thế này?

Giang Mạc Viễn cũng tỉnh bơ giờ tay ôm vai cô, cười nói, “Ly này chắc chắn phải uống rồi, bác đích thân xuống bếp cực khổ mà, nào, cháu kính bác ly này.” Nói đoạn, nâng ly nhẹ nhàng chạm vào ly của ông rồi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Sự thẳng thắn của anh khiến bác trai cô liên tục tán thưởng, bản thân cũng uống sạch một hơi. Sau khi hai người lại uống thêm vài ly, bác trai cô ‘bật máy phát’.

“Tiểu Giang à, đừng thấy hiện giờ bác đã về hưu, nhưng bên FLO ngày nào cũng đến mời bác về, haiz, bác không thèm về, khó khăn lắm mới được nghỉ hưu, tội tình gì bắt mình chịu khổ chứ?” Ông lại gấp một chút thức ăn bỏ vào miệng, “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nhiều năm làm ở FLO đúng là học được không ít kỹ thuật quản lý nhà hàng của nước ngoài, quản lý chặt chẽ lắm, bác cũng học được

không ít tiếng Pháp nhé, Tiểu Giang, cháu biết tiếng Pháp không?”

Trang Noãn Thần theo bản năng nhìn về phía Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn đặt nhẹ đĩa xuống, trước sau vẫn duy trì thái độ ôn hòa lễ phép, “Dạ cháu cũng biết sơ sơ thôi ạ, thật sự tiếng Pháp rất khó học.”

Cô hơi nhướn mày, không nói gì, lại phát hiện anh có một thói quen, mỗi lần bác trai cô hỏi câu gì, anh cũng sẽ đặt đôi đĩa trong tay xuống, loại thói quen lễ tiết này cũng không phải được hình thành trong một sớm một chiều được, chứng tỏ anh rất có gia giáo.

“Đúng đó, lúc ấy bác học lâu lắm, nhưng cũng học được có vài câu, bác còn thuộc thơ nữa đó, là bài... à, tên là ‘Đôi ta’.” Bác cô nói xong lại bắt đầu tự khoe khoang mình giỏi, rung đùi đắc ý đọc một tràng thơ bằng tiếng Pháp, đang đọc giữa chừng đột nhiên nhớ không ra, nhìn về phía Trang Noãn Thần, “Sau câu ‘Anh ước mong được sống vui bên em’ là tới câu gì ấy nhỉ?”

Trang Noãn Thần bất đắc dĩ cười cười, “Bác à, con chỉ học một khóa tiếng Pháp không chuyên thôi, sao mà thuộc cái này chứ?”

“Vậy không hỏi con nữa, Tiểu Giang, câu tiếp theo là gì?” Bác trai cô uống có hơi hưng phấn, ngoan cố hỏi.

“Ông Nhan à, ông uống nhiều rồi đó? Uống ít lại đi, đừng lôi kéo người ta đọc thơ tiếng Pháp với ông, mấy đứa trẻ tuổi thời này có thể biết cái gì chứ?” Bác cô lên tiếng, nhúm mày nói.

“Vậy để tôi đi lật sách ra xem, Tiểu Giang, cháu chờ chút.” Bác trai cô nói xong liền đứng dậy, tính ngoan cố của ông đúng là không ai cản nổi, Trang Noãn Thần vừa định đứng lên đỡ ông, đã thấy Giang Mạc

Viễn đứng lên, giữ ông lại, ung dung cười, “Bác ngồi xuống đi ạ, đừng tìm, để cháu đọc cho.”

Bác trai cô nghe vậy liền lập tức ngồi xuống.

Giang Mạc Viễn cũng ngồi xuống, đọc ra, “J’ai envie de vivre avec toi (Anh ước mong được sống vui bên em); J’ai envie de rester avec toi (Anh ước mong được có em luôn bên anh); Toute la vie, de rester avec toi (Với anh được có em luôn bên anh); Toute la vie, toute la vie, toute la vie (Ta bên nhau đến mai sau cho đến mai sau).” Thứ tiếng Pháp duyên dáng tuôn ra từ miệng anh, lưu loát tự nhiên, Trang Noãn Thần nghe đến ngây ngẩn cả người, tiếng Pháp của anh nói đúng chuẩn như tiếng mẹ đẻ, vậy mà lại nói bản thân chỉ biết sơ sơ?

Bác trai cô nghe xong liên tục vỗ đùi, thú vị giơ một ngón tay với Giang Mạc Viễn, “Lợi hại, thật sự lợi hại! Tiểu Giang à, chân nhân bất lộ tướng nha.”

Giang Mạc Viễn chỉ khẽ nói, “Cháu cũng chỉ biết có vậy thôi.”

“Chàng trai khiêm tốn, bác thích!” Ông là người đứng giữa, đứng dậy vỗ vai Giang Mạc Viễn, hào sảng nói, “Bình thường cháu còn thích cái gì? Có nghiên cứu đồ cổ không?”

Đồ cổ?

Trang Noãn Thần suýt chút nữa bị sặc thức uống, bác trai cô đúng là nghĩ gì nói đó, anh ấy làm sao biết nhìn đồ cổ chứ?

Giang Mạc Viễn lại đặt đĩa xuống, khiêm tốn nói, “Tri thức về đồ cổ rất uyên thâm, không dám nhận định bừa bãi, có vẻ như bác trai rất thích nghiên cứu đồ cổ?”

Bác trai cô cười ha ha, “Chờ chút, để bác cho cháu xem đồ tốt.” Nói xong, ông đứng lên đi vào thư phòng, lập tức cầm ra một giá nến.

“Ông Nhan à, ông uống chút rượu thì lên trời có phải không? Khi không khi không cầm nó ra đây làm gì?” Bác cô đứng dậy kêu lên.

“Đàn ông đang nói chuyện phụ nữ đừng chen vào.” Bác trai cô cãi lại, đưa giá cầm nến trong tay cho Giang Mạc Viễn, “Nhìn xem, đồ tốt đó nha.”

Giang Mạc Viễn nhận lấy xem một lượt, trong mắt thoáng có vẻ ngần ngại, ngay sau đó khóe môi hơi cong lên, nói lời tự đáy lòng, “Giá nến bằng ngọc lưu ly xanh có chạm trổ hoa văn hình hoa lá màu vàng của Ung Chính đời Thanh, đồ tốt, thật sự là đồ tốt. Nếu suy đoán của cháu là đúng, đây hẳn là đồ vật dùng để tế trời, do chính tay thợ thủ công cung đình bên trong Tử Cấm Thành làm.”

Trang Noãn Thần như hít phải hơi lạnh, kinh ngạc nhìn Giang Mạc Viễn, đồ cổ... anh cũng biết? Bác trai cô là cao thủ chơi đồ cổ, anh lại ở trước mặt ông nói rõ ràng mạch lạc thế này, xem ra có hiểu biết thấu đáo về đồ cổ, người đàn ông này, còn có bao nhiêu mặt mà cô không biết?

Bác trai cô nghe xong mừng rỡ vỗ đầu, “Vừa nghe là biết dân trong nghề rồi! Trong nghề nhá! Tiểu Giang à, cháu còn trẻ thế này mà liếc một cái liền nhận ra nó thật đúng là lợi hại, lúc bác ở tuổi của cháu cũng không có bản lĩnh lớn vậy đâu. Nếu cháu đã có hiểu biết với vật này như vậy, thì định giá thử xem nào.”

“Cái này...” Giang Mạc Viễn nhìn kỹ một phen, lúc quan sát giá nến lông mày hơi nhíu lại, “Đây là đồ thượng đẳng, chỉ tiếc phần đế có chút va đập, ít nhất giá trị ban đầu của nó cũng bị giảm xuống khoảng một trăm ngàn tệ.”

“Lợi hại! Cháu thật sự là lợi hại!” Bác trai cô đưa tay vỗ vai anh, vẻ mặt buồn rầu nói, “Nhà giám định đồ cổ cũng nói như vậy, nói y chang cháu vậy đó, haiz, nhưng mà bác thích, cho dù không bị va đập, cho dù là giá trên trời bác cũng không bán.” Nói đến đây ông đưa mắt nhìn Giang Mạc Viễn, trong mắt lộ vẻ tán thưởng, “Chàng trai trẻ, cháu am hiểu không ít nha.”

“Bác quá khen, chỉ là ba cháu có hứng thú với đồ cổ, cháu cũng chỉ đi theo góp vui mà thôi.” Trước sau Giang Mạc Viễn luôn duy trì nụ cười thản nhiên, nhìn qua không quan tâm thiệt hơn.

“Vậy hả? Nếu có cơ hội nhất định phải luận bàn với ba cháu mới được.” Bác trai cô cười ha ha.

Đang trò chuyện, bác cô bên này tính toán đã tìm được cơ hội, lập tức hỏi, “Tiểu Giang à, ba mẹ cháu làm nghề gì vậy?”

Lại nữa rồi...

Đầu Trang Noãn Thần lại bắt đầu đau nhứt.

Giang Mạc Viễn nhìn về phía bác cô, giọng nói vô cùng nhẫn nại, “Ba mẹ cháu chỉ kinh doanh nhỏ thôi, hiện giờ cả hai đều đã về hưu, không làm gì cả.”

“À.” Bác cô lại đánh giá anh từ trên xuống dưới, ánh mắt đột nhiên dừng ở ống quần anh, cố ý kêu lên, “Cháu không lái xe vào khu này à?”

Trang Noãn Thần ngây ngẩn, thuận thế nhìn lại, hóa ra trên ống quần Giang Mạc Viễn có dính chút bụi đất, không chỉ có anh, trên quần cô cũng có, bên ngoài khu chung cư đang sửa đường, bọn họ đi bộ đến,

trên ống quần dính bụi đất cũng là bình thường.

“Dạ không ạ.” Giang Mạc Viễn trả lời thật.

“Cái gì? Ngay cả xe cháu cũng không có à?” Bác cô hiểu lầm ý anh, giọng nói trở nên lạnh lạnh, “Cháu cũng 32 rồi mà, ngay cả chiếc xe cũng không mua nổi à?”

“Bác...”

“Vậy còn nhà cửa ở đâu? Cháu cũng phải mua nhà chứ?” Bà không thèm để ý Trang Noãn Thần, nhìn Giang Mạc Viễn bằng cặp mắt khinh thường.

Giang Mạc Viễn vẫn cười nhạt, “Xin lỗi bác, cháu không mua nhà ở Bắc Kinh.”

Bác cô sừng sốt, lập tức nhíu mày, một phen kéo Trang Noãn Thần qua, “Con làm gì vậy? Tìm một người lớn tuổi không nói, ngay cả nhà cả xe cũng không có? Con đi theo cậu ta ăn không khí hả? Tạm thời chưa nói đến Trình Thiếu Tiên nạm vàng kia, chỉ lấy Cố Mặc ra mà nói, cậu này còn không bằng một góc của người ta.”

“Bác, khi khổng khi không bác nhắc đến anh ấy làm gì?” Lòng Trang Noãn Thần chùn xuống, bỗng nhiên cảm thấy ngọt ngào.

Bác vừa định mở miệng, cửa phòng khách mở ra, Nhan Minh từ bên ngoài đi vào, ném chìa khóa xe sang bên cạnh, “Mẹ, đứng từ xa đã nghe mẹ hô to gọi nhỏ, ầm ĩ cái gì vậy?”

Quyển 1 - Chương 32: Thịnh nộ

Nhan Minh đột ngột trở về khiến bầu không khí thay đổi, trong lòng Trang Noãn Thần hồi hộp, lập tức nhớ tới đêm đó anh họ đã gặp qua Giang Mạc Viễn.

Bác trai cô thấy Nhan Minh đã về, vui vẻ cất giọng, “Hiếm khi con trai cuối tuần về nhà.” Ông bèn đi lên trước, cầm lấy cặp tóc của con trai, gấp gáp nói, “Về đúng lúc lắm, Noãn Thần dẫn bạn trai đến chơi.”

“Vậ à? Con phải đến xem mới được, Noãn Thần...” Nhan Minh vừa cảm thấy hứng thú, bước nhanh vào phòng ăn, lúc nhìn thấy Giang Mạc Viễn thì có hơi giật mình.

“Anh...” Cô đứng dậy, lo lắng chào hỏi một tiếng.

Giang Mạc Viễn cũng đứng dậy, vẻ mặt bình thường điềm nhiên, đối lập rõ ràng với Nhan Minh, “Chào anh.” Anh lễ phép chào hỏi một tiếng.

“Anh...” Nhan Minh thấy Giang Mạc Viễn, cảm thấy khá quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ đã từng gặp ở đâu.

“Cái gì mà anh mà tôi chứ, Nhan Minh, đây là bạn trai của Noãn Thần, Tiểu Giang.” Mấy ly Mao Đài vào bụng, tính cách của bác trai cô cởi mở hơn, nhiệt tình đón tiếp.

Giang Mạc Viễn cười lạnh lùng, chủ động đưa tay về hướng anh ta, “Tôi là Giang Mạc Viễn.”

Nhan Minh theo bản năng cũng giơ tay ra bắt, ánh mắt chăm chú nhìn Giang Mạc Viễn, anh nhất định đã gặp qua gương mặt cương nghị bình tĩnh này, còn có đôi mắt ung dung điềm tĩnh kia nữa.

Bầu không khí bất an bao trùm xung quanh, như lưỡi dao sắc bén nhẹ nhàng cứa rách bầu không khí cứng nhắc, bóc từng chút một bí ẩn bao trùm trong đó. Trái tim Trang Noãn Thần sắp vọt lên cuống họng, sự điềm tĩnh của Giang Mạc Viễn cùng với sự ngập ngừng của anh họ cô giống như tên vở kịch ‘Sự bình yên sắp sụp đổ’ vừa công diễn, thật ra cô không sợ bác cô trách mắng cô ra sao, chỉ là không muốn Giang Mạc Viễn vô duyên vô cớ bị vạ lây.

“Nhan Minh à, con thất thần gì vậy?” Bác cô dọn thêm bộ bát đĩa, huých anh một cái.

Nhan Minh lơ đãng ngồi xuống, Trang Noãn Thần khẽ thở phào, nhủ thầm tùy tiện xã giao thêm vài câu sẽ đi ngay. Đang nghĩ ngợi đột nhiên nghe Nhan Minh kêu lên, vỗ đầu rồi đứng bật dậy, cô hoảng hốt, kinh ngạc nhìn Nhan Minh.

“Tôi nhớ ra rồi!” Nhan Minh chỉ vào Giang Mạc Viễn la lên, “Không phải cậu là nhân viên phục vụ làm việc trong khách sạn của tôi sao?” Nói xong, một tay kéo lấy Trang Noãn Thần, không vui nói, “Em đang quậy cái gì vậy? Giới thiệu người cho em thì em không cần, cố tình tìm một tên phục vụ?”

Một câu nói khiến hai bác cô sững sốt.

Chuyện Trang Noãn Thần sợ nhất cuối cùng cũng xảy ra, muốn mở miệng giải thích lại sợ hiểu lầm càng sâu, miệng há ra chưa nói được câu nào, Giang Mạc Viễn trước sau vẫn ung dung đối mặt với sự việc, không có biểu hiện gì.

Bác cô là người phản ứng đầu tiên, một phen kéo Nhan Minh qua, giọng nói vừa gấp vừa nhanh, “Con vừa mới nói gì? Tiểu Giang làm phục vụ á?”

“Anh, bác, anh ấy...”

“Đúng vậy, anh ta chính là nhân viên phục vụ trong khách sạn của con, hèn chi con thấy quen mặt như vậy?” Nhan Minh tức giận đập bàn, chỉ vào Trang Noãn Thần, “Em từ chối Trình Thiếu Tiên có phải là vì anh ta hay không? Đầu em bị đập mạch hay đứt dây thần kinh? Cao cấp không chọn đi chọn một thằng phục vụ?”

“Em...”

“Hóa ra là vậy à...” Bác cô cũng bắt đầu dây dưa không dứt, đưa tay xĩa mạnh vào đầu Trang Noãn Thần, lại nhìn chằm chằm Giang Mặc Viễn không chút khách sáo hét lên, “Tôi còn nghĩ sao đã 32 mà còn nghèo rớt mồng tơi thế này, hóa ra là làm phục vụ! Noãn Thần ơi là Noãn Thần, không phải bác nói con, anh con giới thiệu người có nhà có xe con không chịu, lại đi chọn một tên phục vụ, đừng nói anh họ con tức giận, ngay cả bác nghe cũng nổi điên! Con có thể sống nên thân một chút, đừng để người lớn chúng ta phải lo lắng cho con không? Con nhìn trúng cậu ta cái gì? Khoan nói đến đối tượng xem mắt mà anh con giới thiệu đi, chỉ nói Cố Mặc thôi, gia cảnh cũng hơn cậu ta nhiều, mấy cô gái khác càng tìm càng tốt, còn con thì ngược lại, đàn ông có điều kiện tốt không cần, đi tìm một tên phục vụ? Con bảo bác phải nói chuyện với ba mẹ con thế nào đây?”

Tình hình càng lúc càng rối tung.

Trang Noãn Thần có miệng cũng khó cãi, anh họ cô và bác lại liên tục thi nhau nã pháo vào cô, không để cô có chút cơ hội vặn lại. Bác trai

cô từ đầu tới cuối vẫn giữ im lặng, đợi bác cô dừng lại lấy hơi mới lên tiếng điều tiết một chút, “Hai người bình tĩnh một chút được không? Bầu không khí đang êm đẹp bị hai người khuấy đảo lên hết rồi.”

“Bình tĩnh? Ông bảo tôi làm thế nào bình tĩnh?” Giọng của bà suýt nữa làm tung nóc nhà, lửa giận trong mắt gần như có thể hỏa táng Trang Noãn Thần, thất vọng trách móc, “Nó đã 26 tuổi rồi, vốn không còn nhiều thời gian để kén chọn, giờ hay rồi, lại đi chọn một tên phục vụ? Chuyện này nếu để ba mẹ nó biết thế nào cũng không thể không nổi điên, còn bởi vì người bác như tôi không quản tốt, đến lúc đó lại quay sang trách tôi làm bác kiểu gì!”

“Ai da, tôi bảo bà cũng phải để cho Noãn Thần nói gì đó chứ.” Ông nhìn thấy vẻ mặt vô tội cùng uất ức của Trang Noãn Thần, tự nhiên đau lòng.

“Nói gì? Tôi đương nhiên bắt nó phải nói!” Miệng bác cô cứ bô lô ba la, trừng mắt nhìn Trang Noãn Thần, cứng rắn nói, “Noãn Thần, con phải cho bác câu trả lời thỏa đáng, có phải không là cậu ta thì nhất định không được?”

“Con...”

“Mẹ, tình huống thế này để nó chọn làm gì? Noãn Thần!” Nhan Minh xụ mặt, vô cùng kiên quyết nói, “Hôm nay em cũng thấy tất cả mọi người tỏ rõ thái độ rồi đó, em phải chia tay với anh ta, bắt đầu từ bây giờ chia tay liền cho anh!”

“Anh, bác, hai người đừng có không nói lý lẽ thế được không?” Trang Noãn Thần thật sự ngay cả lòng dạ muốn nhảy lầu cũng có, Giang Mạc Viễn có tội tình gì chứ.

“Mày...”

“Hình như bác và anh đây hơi quá lời rồi.” Không đợi bác nói tiếp, Giang Mạc Viễn trước sau luôn im lặng cuối cùng cũng đứng lên, tinh bơ kéo Trang Noãn Thần lui về sau lưng mình, vóc dáng cao lớn hoàn toàn che khuất gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô. Về mặt anh trầm ổn đối diện với hai người họ, ánh mắt bình tĩnh nghiêm túc, “Chẳng lẽ làm phục vụ thì không có quyền yêu đương? Theo quan điểm của hai vị, kết hôn sinh con chỉ là đặc quyền của người có tiền à?”

“Nơi này không có chỗ cho anh nói chuyện đâu! Noãn Thần là em gái tôi, tôi có tư cách dạy dỗ nó, anh không có quyền ở trước mặt chúng tôi giảng đạo lý gì hết.” Nhan Minh thô lỗ mở miệng, nói xong liền bước đến giơ tay kéo Trang Noãn Thần.

Chỉ tiếc, tay anh ta chưa chạm được vào Trang Noãn Thần đã bị ngăn lại, Giang Mạc Viễn giơ tay ra, vô cùng nhuần nhuyễn chặn tay anh ta lại, về mặt trước sau không buồn không giận, chỉ cười nhạt, “Tôi nghĩ là anh nhầm rồi, đã là người nhà, sự quan tâm của các vị không có gì đáng trách, có thể đề nghị nhưng không có quyền can thiệp, còn tôi có quyền hay không lại phụ thuộc vào Noãn Thần.” Anh nói xong liền quay đầu nhìn Trang Noãn Thần, bàn tay anh giơ ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh băng của cô, khéo môi khẽ nhếch, “Chỉ cần cô ấy còn là người phụ nữ của tôi ngày nào, thì ngày đó tôi nghĩ tôi có quyền giảng đạo lý ấy.”

Lòng Trang Noãn Thần căng thẳng, theo bản năng ngược nhìn anh, ánh mắt anh thật điềm nhiên, ôn hòa hiền lành mà thâm thúy, giọng nói của anh nhất quán dịu dàng, nhưng giọng điệu kiên định mang đến cảm giác nghiêm túc, cô cảm thấy có hơi ngẩn ngơ, không biết là vì câu nói của anh hay vì nguyên nhân nào khác, chỉ là cảm thấy hôm nay anh có chút khác biệt.

Nhan Minh bị anh nói đến lú lẫm, há miệng thở hổn hển, không vui trừng mắt với Giang Mạc Viễn, “Anh đừng tự cho mình thanh cao, dù anh có năng lực đi nữa thì có thể thế nào? Không phải chỉ là một tên phục vụ thôi sao?”

“Theo tôi được biết, anh Nhan cũng khởi nghiệp từ một nhân viên phục vụ, hiện giờ sao lại xem thường phục vụ vậy?” Giang Mạc Viễn mỉm cười phản bác.

Nhan Minh như nghe được chuyện hài, nhìn anh, “Anh đi so sánh với tôi? Anh cho rằng bản thân có bao nhiêu năng lực để có thể so sánh với tôi chứ? Tạm thời không nói đến sau này, chỉ nhìn vào hiện tại mà nói, anh có thể cho Noãn Thần hạnh phúc sao? Có thể sao?”

“Anh, anh đừng ép anh ấy mà.” Trang Noãn Thần thật sự không nhịn được nữa, tiến lên một bước, “Anh ấy thật sự là...”

“Tôi có thể cho cô ấy hạnh phúc.” Giang Mạc Viễn thản nhiên đáp, ngữ điệu không cao nhưng hiệu quả lại kinh người.

Trang Noãn Thần vẫn đang há miệng, bèn đem nửa câu nói còn lại nuốt xuống, kinh ngạc nhìn sững mặt anh tuấn của Giang Mạc Viễn, bộ dạng nghiêm túc ấy thoáng phát sinh hiểu lầm, ông trời ơi, anh ấy diễn quá nhập vai rồi? Người này tuyệt đối là diễn viên xuất sắc.

Quyển 1 - Chương 33: Dưới bóng đêm

Lời nói của Giang Mạc Viễn không chỉ làm cho Trang Noãn Thần kinh ngạc mà cả bác cô và Nhan Minh cũng sửng sốt trước sự cương quyết của anh. Cuối cùng, bác trai cô đứng dậy, chần chừ mở miệng, “Tiểu Giang này, cháu thực sự là làm phục vụ à?” Ông cứ cảm thấy kỳ quặc, rất dễ nhận ra lời nói và cử chỉ của chàng trai này rất có nội hàm, học thức và suy nghĩ hơn hẳn người thường. Ở con người anh, ông cảm nhận được sự tồn tại của khí chất trầm tĩnh được mài giũa theo năm tháng. Điều đó khiến cậu ta hoàn toàn không giống một người bồi bàn.

Giang Mạc Viễn nhìn bác trai cô cười nhẹ: “Bồi bàn cũng là nghề nghiệp đứng đắn, dựa vào hai bàn tay của mình để kiếm sống, cháu cảm thấy không có gì đáng tự ti cả.” Nghe thì có vẻ là trả lời bác trai cô, nhưng lại càng giống như phá vỡ quan niệm bảo thủ lệch lạc.

Bác trai cô nghe xong thờ dài gật đầu, vừa suy tư vừa nhìn về phía Nhan Minh: “Chỉ cần Noãn Thần thấy tốt là được, hai người đừng quá can thiệp nữa.”

“Không được!” Thái độ của Nhan Minh rất kiên quyết, cầm bình rượu Mao Đài đặt “ầm” trước mặt Giang Mạc Viễn: “Nói nghe thật là quang minh chính đại! Khá lắm, ngày hôm nay nếu anh uống hết bình rượu Mao Đài này, tôi sẽ không can thiệp vào nữa!”

“Anh, anh quái gì vậy?” Trang Noãn Thần giật mình, cô biết lần này Nhan Minh nói thật, trống ngực đập thình thịch, bèn giơ tay kéo Giang Mạc Viễn, nhú mào nói, “Chúng ta đi thôi.”

“Trang Noãn Thần, anh đều là muốn tốt cho em!” Nhan Minh giơ tay cản hai người, tay còn lại duỗi thẳng một ngón chỉ bình rượu, nói, “Nếu anh ta đã mạnh miệng thề ước son sắt mang hạnh phúc cho em, vậy được thôi, để anh xem anh ta có can đảm này hay không! Ở ngoài xã hội, muốn thăng tiến, thiết nghĩ phải học cách xã giao? Đến cả một bình rượu Mao Đài mà cũng không dám uống, thì có bản lĩnh gì làm chuyện lớn?”

Bác cô đương nhiên tán thành, vội đổ thêm dầu vào lửa, “Anh con nói đâu có sai!”

“Tôi bảo hai người đừng làm khó dễ chúng nữa.” Bác trai cô muốn bênh vực nhưng không biết làm thế nào.

Nhan Minh mặc kệ lời của ông, anh ta chăm chăm nhìn Giang Mạc Viễn tựa hồ đang ngắm ngắm giăng co.

Bầu không khí trên bàn rượu như bao trùm một màn sương lạnh buốt.

Giang Mạc Viễn khẽ mím môi, anh đi tới cầm bình rượu Mao Đài.

“Đợi đã...” Trang Noãn Thần chạy đến đoạt lấy bình rượu, liếc anh, nói nhỏ, “Khoe tài gì vậy?” Nói xong, cô đảo mắt kiên quyết qua Nhan Minh và bác cô, “Cháu uống, hai người đừng bắt ép anh ấy.” Mọi người còn chưa kịp phản ứng, cô đã ngửa đầu, tu rượu ừng ực.

“Noãn Thần...” Mọi người kinh hãi.

Giang Mạc Viễn đứng cạnh nhanh tay lẹ mắt giật lại bình rượu, vừa tức vừa buồn cười nhìn cô, rồi ôm choàng cô vào lòng.

“Để chúng cháu đi được chưa?” Rượu uống vào bụng như con dao nhỏ rạch vào dạ dày, toàn thân cô nhanh chóng nóng như lửa đốt, Trang Noãn Thần cắn răng chịu đựng dựa vào vòm ngực Giang Mạc Viễn, đưa mắt nhìn bác cô và Nhan Minh.

Nhan Minh và bác cô bị hù dọa đến lặng người...

Giang Mạc Viễn bế cô ra khỏi chung cư, anh dựa theo trí nhớ lái xe về khu cô sống.

Màn đêm buông xuống càng lúc càng dày, lá cây rơi lả tả ở đằng trước và hai bên cửa xe.

Tắt máy, Giang Mạc Viễn xoay đầu nhìn người phụ nữ ngồi cạnh. Ánh sáng trong xe nhu hòa, vàng sáng vàng nhạt ấm áp chiếu lên gương mặt nhỏ nhắn đã phai bớt phấn son của Trang Noãn Thần, đôi mắt toát vẻ quyến rũ mỗi khi trang điểm càng cuốn hút, gò má trắng ngần ửng hồng vì say rượu Mao Đài. Giang Mạc Viễn ngồi ngây ngẩn ngấm cô.

Một lúc lâu sau, anh vỗ nhẹ mặt cô, khẽ gọi: “Noãn Thần?”

Ánh sao hắt xuống đôi mắt Trang Noãn Thần, cô mở mắt, chau mày, mới biết bản thân đã ngủ thiếp trong xe. Lúc này, đắp trên người là một chiếc áo vest đàn ông, mùi xạ hương dịu nhẹ men theo nhịp thở lấp đầy lục phủ ngũ tạng của Trang Noãn Thần.

“Đây là đâu?” Đôi mắt đẹp nhuốm hơi men nhìn ra ngoài, giọng nói yếu ớt như con thú nhỏ bất lực, cô lại chuyển ánh nhìn sang người đàn ông ngồi cạnh, trước mặt đột nhiên hiện lên nhiều hình ảnh chồng chất lên nhau, vì vậy cô liền vươn tay chớp lấy.

Giang Mạc Viễn trông thấy điệu bộ ngà ngà say của cô, không kìm được cong môi cười, lại lắc đầu bất đắc dĩ, nắm tay cô, cất giọng trầm thấp, “Đến nhà rồi.” Anh những tưởng tửu lượng của cô rất tốt, nhưng không ngờ chỉ mới vài hớp rượu Mao Đài thì cô đã say mềm, thế mà còn lên tiếng kêu anh khoe khoang?

“Đây là... nhà tôi?” Trang Noãn Thần dán sát mặt vào kính xe, quan sát cả buổi rồi ngoái đầu cười ha ha, chỉ anh, “Anh uống rượu mà lái xe.” Cô vẫn chưa say lắm, ít nhất là chưa say đến mức quên anh là ai. Cơn đau vầng vất khiến cô cười mở hơn bình thường.

Giang Mạc Viễn thấy cô không say túy lúy thì ít nhiều yên tâm hơn, bình thản nói, “Ừ, cũng may hôm nay tôi may mắn.” Nói đoạn, anh cầm một chai nước suối, mở nắp đưa cô, “Em uống nước cho tỉnh.”

“Cám ơn.” Trang Noãn Thần cười ngây ngô với anh, nhận chai nước uống ừng ực, thoáng thấy tỉnh táo hơn.

Giang Mạc Viễn vẫn ngồi yên ngắm cô, nụ cười trẻ con vừa nẩy của cô, anh chưa từng gặp bao giờ. Trang Noãn Thần uống nước xong, chứng kiến anh nhìn bản thân chăm chú, cô đột nhiên che mặt, giọng nói có vẻ hờn dỗi, “Đừng có nhìn tôi mà, tôi biết mình rất mất mặt.” Chết cồn làm cô mơ màng, kéo theo cử chỉ và lời nói cũng trở nên ngây ngô nũng nịu.

Giang Mạc Viễn dựa người vào ghế, đáy mắt lộ vẻ hứng thú, nhẹ nhàng nói, “Em đích thị là ‘nữ trung hào kiệt’.” Rượu Mao Đài, nói uống là uống.

Cô để tay xuống, lườm Giang Mạc Viễn, “Tại anh hết, đồ không có lương tâm.” Cô nhoẻn miệng cười, vỗ vỗ vai anh, ra vẻ khí phách, “Tôi xin lỗi, vì tôi mà hôm nay anh phải chịu oan ức, thật ngại quá,

nhưng anh rất có nghĩa khí.”

Giang Mạc Viễn buồn cười nghiêng đầu nhìn tay cô, nếu là ngày thường, chắc chắn cô sẽ không làm vậy. Một nỗi niềm xa lạ bỗng trào dâng trong lòng anh, giọng điệu mềm mại, “Tôi đưa em lên.”

“Tôi say thật á?” Trang Noãn Thần vung tay, uể oải nói, “Tôi chỉ hơi choáng váng chút xíu, chứ có say bét nhè đâu. Chuyện hôm nay, cảm ơn anh nhé.” Cô cười ấm áp, cầm áo vest trả anh.

Giang Mạc Viễn thất thần giây lát, nhưng mau chóng khôi phục vẻ trầm tĩnh vốn có, nói không có gì rồi nhận áo vest để ra ghế phía sau. Anh vừa nghiêng người, cánh tay liền bị cô nắm lấy, xúc giác mềm mại khiến lòng anh lâng lâng.

“Thấy tôi chịu uất ức chung với anh, anh có thể tội nghiệp tôi không?” Vẻ mặt và giọng nói cô đều ra vẻ đáng thương.

Giang Mạc Viễn nhếch miệng cười, “Cô muốn tôi tội nghiệp cô thế nào?” Lần đầu tiên anh gặp một người phụ nữ không biết trái phải mà đáng yêu như thế này.

Trang Noãn Thần nháy mắt với anh, cười rạng rỡ, giơ một ngón tay, “Anh chỉ cần nhắc tôi một việc. Rốt cuộc Tiêu Duy cần gì?”

Giang Mạc Viễn khá sửng sốt, lập tức mỉm cười. Đầu óc của người phụ nữ này cấu tạo từ gì đây? Uống say thế rồi mà vẫn không quên công việc.

Thấy Giang Mạc Viễn mỉm cười, không nói gì, Trang Noãn Thần chắp hai tay vẻ cầu xin, “Tôi xin anh đó, nếu không tôi sẽ chết vì đau buồn mất. Tôi chết rồi, anh phải tìm người khác cùng đi dự tiệc với anh, còn phải tốn công hướng dẫn người mới, lãng phí thời gian vô

cùng.” Cô lắc lắc cánh tay Giang Mạc Viễn, như một đứa trẻ vò vè, “Xin anh mà....”

Sự lay động nhẹ nhàng này như một hòn đá rơi vào giữa lòng hồ, tạo thành gợn sóng, rung động đến nơi sâu nhất. Yêu cầu của cô không đúng lẽ thường tình, nhưng anh không hề chán ghét, ngược lại anh còn cảm thấy triu mến. Một lát sau, anh thở dài, giơ tay xoa đầu cô, giọng điệu có vẻ thỏa hiệp và bất đắc dĩ, cất giọng trầm trầm, “Cần tình cảm.”

“Cần tình cảm...” Trang Noãn Thần chống một ngón tay lên mi tâm, lầm bầm lặp lại.

Giang Mạc Viễn nhướn mày nhìn cô, anh lo cô say rượu rồi không hiểu anh nói gì.

“A, tôi hiểu rồi!” Trang Noãn Thần sực tỉnh ngộ, vẻ mặt hớn hờ, “Tôi biết phải làm phương án thế nào rồi!”

Niềm vui của cô dường như lây sang Giang Mạc Viễn, anh nhếch miệng cười, đáy mắt suy nghĩ gì đó, “Phải làm tốt phương án, thì mới có hy vọng đấu thầu thành công.”

Trang Noãn Thần dừng động tác, ngây người nhìn anh, mắt bỗng sáng ngời, “Ý anh là... Tiêu Duy chấp nhận thỉnh cầu đấu thầu của Đức Mã?”

Giang Mạc Viễn cười mặc nhận, khoe miệng nhếch thành một hình vòng cung đẹp đẽ, “Tôi đã cho em cơ hội, có thành công hay không, phải xem khả năng của bên em.”

“Anh yên tâm, tôi quyết không lãng phí cơ hội này!” Trang Noãn Thần vui mừng khôn tả. Do có hơi men trong người, cô hứng khởi tột

cùng, hơn nữa vừa rồi được Giang Mạc Viễn gợi ý cô càng tự tin, “Đêm nay tôi sẽ làm luôn phương án.” Cô cười vui vẻ, nói xong liền mở cửa xe.

Giang Mạc Viễn kéo cô lại.

Cô chần chừ quay đầu lại.

“Em chưa tháo dây an toàn.” Giọng anh ẩn hiện vẻ nuông chiều, nhướng người sang chủ động cởi dây an toàn thay cô, “Đêm nay em nghỉ ngơi cho tốt, đừng làm gì hết.”

Anh rút ngắn khoảng cách giữa hai người, gần đến nỗi cô có thể ngửi được mùi hương dịu nhẹ trên người anh, ngôn ngữ cử chỉ của anh tràn đầy vẻ quan tâm, trái tim cô đập mạnh theo động tác tháo dây an toàn.

“Cám ơn...” Trang Noãn Thần cúi đầu, nói nhỏ.

Giang Mạc Viễn nghe vậy, hơi nghiêng mặt nhìn cô, hương thơm thoang thoảng trên mái tóc cô hòa vào hơi thở, vẩn vít quanh mũi anh. Anh nhìn cô chăm chú, đáy mắt lóe một tia khác thường, đôi mắt bỗng thắm lại, giọng nói khàn khàn vang lên, cười như không cười, “Phải cám ơn tôi như thế nào?”

“Dạ?” Trang Noãn Thần bần thần, bất giác giương mắt, vừa lúc đối diện với khuôn mặt Giang Mạc Viễn, va chạm ánh nhìn của anh, đầu mũi hai người chạm vào nhau, hơi thở hòa quyện thành một.

Một người đàn ông luôn thanh lịch và đứng đắn một khi giờ trò lưu manh thì đáng sợ vô cùng.

Đầu óc cô bắt đầu nặng trĩu, trái tim đập thành thịch, hít thở rối loạn.

Cô không rõ do chất cồn gây nên hay lý do gì khác, nhưng cô bỗng có dự cảm mãnh liệt, cô phát hoảng muốn dời mắt sang chỗ khác dù chỉ một giây ngắn ngủi, nhưng cô tựa như bị thôi miên rút hết mọi sức lực, đôi đồng tử đen láy phảng phất như đại dương sâu thẳm hút cô vào trong. “Tôi...” Tiếng nói của Trang Noãn Thần run lên.

Hơi thở đàn ông nóng hổi phả lên má Trang Noãn Thần, cô cắn môi một cách vô thức...

Động tác này như châm dầu vào lửa, Giang Mạc Viễn khép hờ mắt, lòng anh chột lằng lằng và rung động khó tả. Cảm giác này chưa có bao giờ, anh say mê ánh mắt mơ màng say rượu của cô, hàm răng cô trắng muốt cắn nhẹ cánh môi mềm mại. Trong nháy mắt, anh không hề nghĩ ngợi, phảng phất chôn vùi mọi lý trí, cúi đầu phủ môi hôn cô.

“Ừm...” Trang Noãn Thần tròn tròn mắt nhích người ra sau. Hành động bất ngờ của Giang Mạc Viễn khiến cô càng ngộp thở, đầu óc trống rỗng.

Cô uống rượu Mao Đài nên say là chuyện rất bình thường, thế nhưng Giang Mạc Viễn tỉnh táo, anh biết rõ bản thân đang làm gì. Phát hiện người phụ nữ trong lòng mình lui ra sau, anh đỡ gáy cô, ấn cô vào ngực mình. Khoang miệng cô thơm mát, thúc đẩy động tác của anh càng mạnh mẽ.

Thoạt đầu, Giang Mạc Viễn hôn lướt qua. Sau đó, anh hôn mỗi lúc một sâu hơn, lưỡi của anh bướng bỉnh, xộc thẳng vào trong, cuốn chặt lấy đầu lưỡi cô không rời. Anh đắm chìm vào vị rượu thơm mát phảng phất trong miệng cô.

Khi nụ hôn càng lúc càng triền miên cuồng nhiệt, Trang Noãn Thần sức phát giác mình chưa đẩy anh ra, ngược lại bản thân cô còn chìm

đấm, trái tim đập loạn nhịp, vô cớ dấy lên một nỗi sợ không tên, đầu óc mê man bưng tỉnh. Cô đẩy mạnh anh, bờ môi nhuộm đầy mùi đàn ông run run, “Anh Giang, đừng như vậy...” Cô bất an, nghe thấy tiếng trống ngực dồn dập đánh vào màng tai.

Anh hôn cô?

Cô và anh đã biết nhau hơn một năm, nhưng chỉ giới hạn ở hôn trán và nắm tay, nói thẳng chỉ là là diễn trò tình cảm trước mặt người ngoài. Nhưng đêm nay anh và cô, anh sao lại...

Giang Mạc Viễn ôm ghì cô vào lòng, ngẩng nhìn cánh môi run run rồi dời sang đôi mắt hốt hoảng của Trang Noãn Thần. Anh nâng mặt cô, ngón tay dịu dàng vuốt ve làn da mềm mại.

Trang Noãn Thần hết đường rút lui, nhưng vẫn không thoát khỏi bàn tay ấm áp của Giang Mạc Viễn.

Cô lặng lẽ lần tìm chốt cửa.

Anh mỉm cười ôn hòa, giọng nói trầm thấp vang lên, “Cố Mặc là ai?” Suốt đêm nay, anh nghe từ này tận hai lần.

Trang Noãn Thần run bắn, cô ngơ ngẩn nhìn anh một lúc, định xoay đầu nhìn sang chỗ khác, anh liền giữ mặt cô, nở nụ cười nho nhã nhưng buộc cô phải nhìn anh.

Mắt cô đầy vẻ bất lực, làn môi run rẩy, nhìn vào đôi đồng tử đen láy sâu hun hút, lòng cô chột lạnh buốt. Hay là... anh không hề nhã nhặn như bề ngoài của mình.

Anh không có quyền mổ xẻ nội tâm của cô! Cái tên đó đã chôn sâu trong lòng cô từ lâu, chỉ cần nhắc đến nó tim cô sẽ đau nhức rướm

máu! Trang Noãn Thần cắn mạnh môi, đáp trả vẻ tươi cười của anh...

“Khuya rồi, tôi... tôi về nghỉ ngơi!” Dứt lời, một tiếng vang nhỏ phát ra, cô lục tục mở cửa, chạy trốn khỏi xe.

Còn chưa đi được hai bước, phía sau đã truyền đến tiếng cửa đóng sầm, tiếp đó là giọng nói trầm trầm, “Em đứng lại.”

Trang Noãn Thần như bị trói chặt vào xe, cô đứng chết trân, ngoảnh đầu nhìn người đàn ông vừa bước xuống xe bằng ánh mắt cảnh giác. CƠN gió lạnh buốt thổi qua, giúp cô tỉnh táo hơn, thấy anh đi tới gần, cô thở dồn lúi về sau mấy bước.

Giang Mạc Viễn dờ khóc dờ cười nhìn dáng vẻ đề phòng của cô, anh đứng im, tỏ ý muốn đưa đồ cho cô, giọng anh nhẹ nhàng, “Em bỏ túi xách luôn à?”

Trang Noãn Thần há hốc, lật đật chạy đến giật lấy, thấy anh không làm khó mình, cô hít sâu một hơi cất giọng dè dặt, “Cám ơn anh.” Cô liền xoay người đi.

Giang Mạc Viễn vươn tay kéo cô, cười dịu dàng, “Tôi đưa em lên.”

“Không, không cần đâu. Anh Giang, anh... anh cũng nên về sớm nghỉ ngơi.” Trang Noãn Thần lắp bắp, thoát khỏi tay Giang Mạc Viễn, hấp tấp chạy đi.

Lá cây nhẹ rơi, che lấp bóng dáng của Trang Noãn Thần, bóng dáng dưới màn đêm tựa như ảo mộng.

Giang Mạc Viễn vẫn đứng đó không rời đi, nhìn cô như con thỏ chạy trốn, làn môi mỏng không kìm được cong lên. Một nỗi niềm ngọt ngào

và ấm áp khó nói thành lời chảy vào nơi sâu nhất trong lòng...

HOÀN QUYỂN 1

Quyển 2 - Chương 1: Gặp chuyện xui xẻo

Thời điểm Hạ Lữ gặp chuyện không may, Trang Noãn Thần vừa hoàn tất kế hoạch quảng cáo cho một siêu thị. Trở lại công ty, cô trông thấy đồng nghiệp xầm xì không rõ nói gì, thấy cô tới liền tản ra, tỏ vẻ bận rộn hoặc nghe điện thoại.

Trang Noãn Thần cảm thấy bầu không khí vô cùng bất thường, nhưng vì nghĩ mãi vẫn không ra kế hoạch cho Tiêu Duy, nên cô không bận tâm, ngồi xuống mở máy tính. Lập tức, Ngải Niệm ném cho cô một túi đồ ăn vặt, kéo ghế xoay ngồi xuống cạnh bên.

“Phen này Hạ Lữ xong đời rồi.” Ngải Niệm thờ dài ngao ngán.

Màn hình vi tính sáng lên, ánh sáng từ đó chiếu lên gương mặt nghiêng bất ngờ của Trang Noãn Thần, “Cậu ấy gặp chuyện gì à?”
Lẽ nào ban nãy các đồng nghiệp cư xử kỳ lạ là do liên quan đến Hạ Lữ?

Ngải Niệm lo lắng: “Cậu ấy đắc tội với khách hàng. Bên Vạn Đức đó, hiểu chưa.”

Trang Noãn Thần gật đầu, Vạn Đức là một công ty chuyên sản xuất dụng cụ thể thao, kế hoạch hoạt động do bộ phận ba phụ trách, hạng mục này không phải lớn nhưng hợp tác với Đức Mã đã hơn một năm, và muốn gia hạn hợp đồng.

“Người phụ trách của Vạn Đức hẹn bàn việc ngày hôm nay, Angel giao cho Hạ Lữ giải quyết. Người phụ trách đó khi gặp Hạ Lữ trao đổi

thì lại sờ soạng tay chân. Cậu cũng biết tính Hạ Lữ đó, lúc đầu còn nhịn, nhưng sau đó cậu ấy vút hợp đồng lên bàn, kêu khách hàng cút xéo, không thèm làm nữa. Người phụ trách bên Vạn Đức đương nhiên không bỏ qua, đến tìm Trình tổng trách cứ. Ông ta chưa đi bao lâu thì cả công ty đều biết chuyện.” Nói đến đây, Ngải Niệm hạ thấp giọng: “Mà nói thật, Hạ Lữ đúng là giành thể diện lại cho chúng ta, chúng ta làm việc bằng năng lực, chứ đừng tưởng làm PR là phải bán rẻ bản thân để có hợp đồng.”

Trang Noãn Thần hoàn toàn tưởng tượng ra được dáng vẻ giận dữ của Hạ Lữ. Công ty Vạn Đức khó khăn thế nào, mọi người trong công ty đều biết. Lần nào đề ra kế hoạch Vạn Đức cũng không chịu thông qua, người phụ trách bên đó thì mai muốn thế này mốt muốn thế khác, tin tức đưa lúc nào cũng sai, mỗi lần làm việc thì cực kỳ thiếu chuyên nghiệp. Đương nhiên khách hàng khó khăn thế này cũng là bình thường, nhưng điều không thể chấp nhận chính là phẩm chất của người phụ trách Vạn Đức, mọi đồng nghiệp tiếp xúc với Vạn Đức đều phản cảm cực kỳ hành vi tay chân không yên của ông ta.

“Lần này quả là đụng phải sao chổi.” Trang Noãn Thần lẩm bẩm, cũng lo nơm nớp. Đầu tiên là cô xui xẻo, giờ lại thì đến phiên Hạ Lữ, không biết có phải do Hạ Lữ bị lây xui xẻo của cô không nữa.

Cuối tuần vừa qua, cô sống khổ vô cùng. Thân phận ‘bồi bàn’ của Giang Mạc Viễn bị vạch trần, dẫn đến một cuộc chiến chưa bao giờ có bùng nổ trong gia đình cô! Đầu tiên là bác cô không đúng ý mình thì không chịu thôi, bà khủng bố điện thoại cô liên hoàn; sau đó anh họ ‘thân chinh’ đến nhà, lôi cô ra khỏi giường, nói chuyện dịu dàng bằng tất cả tình cảm anh em; đuổi được anh họ đi, lại đến điện thoại của ba mẹ, hai ông bà khóc lóc nức nở, yêu cầu cô chia tay với ‘bồi bàn’ rồi thử gặp gỡ Trình Thiếu Tiên.

Chỉ trong một cuối tuần ngắn ngủi, cô liền mắc ‘chứng hoảng sợ’ khi

nghe điện thoại đổ chuông. Cô không muốn nhận điện thoại của bất cứ ai, kể cả Giang Mạc Viễn. Tối đó về nhà chưa bao lâu, Giang Mạc Viễn liền gọi điện đến, nhưng cô không nghe máy. Không phải cô không dám, mà là nhớ đến nụ hôn ấy, cô thấy rất bối rối. Tuy cô thuộc tầng lớp thanh niên hiện đại, tư tưởng lẽ ra phải thoáng hơn, nhưng đột nhiên có hành động thân mật với người đàn ông mà cô tôn trọng hơn một năm qua, cô không thể xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ tới nghĩ lui trốn tránh cũng không đúng, dù gì cô vẫn còn gặp anh, ít nhất là khi làm dự án.

“Cậu lắm bả gì vậy?” Ngải Niệm hỏi.

“Không có gì, vậy Hạ Lữ đâu rồi?” Cô hỏi. Dù là Hạ Lữ hay Ngải Niệm xảy ra chuyện, cô đều không an tâm làm việc.

“Bị Trình tổng gọi lên phòng làm việc rồi.” Giọng Ngải Niệm càng lo lắng, “Trình tổng vừa nhậm chức, anh ta đang khao khát lập công, mà Hạ Lữ lại gây chuyện, coi như là tự kéo bản thân vào đầu súng rồi còn gì. Noãn Thần, cậu nói có khi nào Trình tổng đuổi việc Hạ Lữ không?”

Nỗi lo của Ngải Niệm cũng là của Trang Noãn Thần. Trang Noãn Thần cau mày, kêu cô dự đoán chuyện này thế nào đây? Khi hai người đang thấp thòm lo âu, Hạ Lữ đi ra từ phòng làm việc của Trình Thiếu Tiên, hai người thấy vậy liền chạy đến hỏi thăm.

“Thích ra sao thì ra, mình vốn chả sai gì cả.” Mắt Hạ Lữ đỏ hoe, vẻ mặt rầm rút.

Trang Noãn Thần và Ngải Niệm không rõ Trình Thiếu Tiên nói gì với Hạ Lữ, nên cũng chẳng biết an ủi thế nào, đành đưa khăn giấy, im

lặng chờ cô khóc xong.

“Trình tổng nói thế nào?” Chờ Hạ Lữ bình tĩnh hơn, Trang Noãn Thần khẽ hỏi, vài đồng nghiệp cũng đến đỡ dành Hạ Lữ.

“Anh ta nghe mình kể tình huống lúc đó, rồi bảo muốn nói chuyện với Angel.” Giọng Hạ Lữ nức nở. Cô vừa nói hết câu, tiếng giày cao gót gấp gáp truyền đến, tiếp đó là tiếng của Angel.

“Hạ Lữ không sao chứ em?” Angel bước vội đến, thấy Hạ Lữ khóc sướt mướt, Angel xoa dịu, “Chị vừa biết chuyện này. Em yên tâm, em là người của chị, chị tuyệt đối không để em chịu oan ức.”

Angel dịu dàng nhưng vẫn lộ rõ vẻ cứng rắn, “Bây giờ chị đi gặp Trình tổng. Nếu vì chuyện này mà anh ta đuổi việc em, chị nhất định tranh luận đến cùng.”

“Angel...” Hạ Lữ nghẹn ngào.

“Em đừng lo, không sao đâu.” Angel vỗ vai Hạ Lữ, sai bước vào phòng làm việc của Trình Thiếu Tiên.

Các đồng nghiệp đứng cạnh xông xáo, tranh cãi ầm ĩ.

Ngải Niệm vươn tay ôm vai Hạ Lữ, “Yên tâm đi, Angel sẽ bảo vệ cậu. Cậu rửa mặt đi, mỹ phẩm trôi hết rồi.”

Hạ Lữ gật đầu.

Thừa dịp Hạ Lữ đi rửa mặt, Ngải Niệm lo âu trò chuyện với Trang Noãn Thần, “Cậu nghĩ Angel thuyết phục được Trình tổng không?”

“Mình nghĩ chắc được.” Kỳ thực cô cũng không dám cam đoan. Nếu

Vương tổng ở đây thì đỡ, nhưng Trình Thiếu Tiên thì mọi người không rõ tính cách của anh.

Cao Doanh đi đến, nghe hai người nói, mỉm cười, “Không sao đâu, Angel thường ngày coi trọng cấp dưới, làm sao chị ấy có thể để nhân viên mình chịu uất ức? Nhưng việc này đổi lại là chị Mai, thì tiêu chắc luôn, mấy cậu cũng biết chị Mai cai trị hà khắc...”

“Mấy cô rảnh rồi lắm hả?” Cao Doanh còn chưa nói hết câu, một giọng nói uy nghiêm truyền đến từ phía sau. Mấy người cùng quay đầu, trông thấy chị Mai ai cũng giật thót tim.

Khuôn mặt Cao Doanh trắng bệch trong chớp mắt.

“Thông báo bộ phận một hợp gấp!” Chị Mai lạnh lùng, dặn dò một câu, xoay người đi ngay.

Một hồi sau, Cao Doanh mới hoàn hồn, “Xong đời, chị Mai chắc chắn đã nghe được.”

“Bình thường mình bảo đã bảo cậu phải giữ mồm giữ miệng rồi mà. Vào họp thôi.” Trang Noãn Thần đánh cô một cái, ôm laptop đi vào phòng họp.

Quyển 2 - Chương 2: Phản kích của nhóm cổ đông

Tiêu Duy Quốc Tế, đại hội cổ đông truyền hình nghiêm túc mà nặng nề kéo dài suốt bốn tiếng đồng hồ.

Tà dương ngoài cửa sổ lặn xuống, dất phần đuôi cuối cùng chìm dần vào biển mây, chút nắng còn sót lại rải rác hắt vào, nhợt nhạt chiếu lên sườn mặt nghiêm nghị nặng trĩu của Giang Mạc Viễn, sự sắc bén thay thế cho vẻ ôn hòa thường ngày trong mắt. Trong phòng hội nghị, anh ngồi ngay ngắn, sau khi thông báo trị số thành tích của 6 tháng đầu năm cho các vị cổ đông, đồng hồ đã điểm bảy giờ tối.

Tiêu Duy khởi nghiệp từ việc sản xuất phụ tùng xe hơi, tiền thân chỉ là công ty gia đình. Trải qua mấy năm phát triển, công ty quyết định bổ nhiệm một quản lý chuyên nghiệp xuống nhằm mở rộng mô hình sản xuất theo dây chuyền. Ban đầu, lúc Giang Mạc Viễn đến nhậm chức, mấy người đồng sáng lập ra Tiêu Duy thấy anh còn trẻ nên từng ôm thái độ chần chừ. Nhưng khi anh nhậm chức không bao lâu liền bắt đầu quyết đoán, phát huy khả năng huy động vốn, sở trường điều hòa tài chính của anh thúc đẩy Tiêu Duy trong thời gian ngắn nhất từ nội tự chủ đến phát hành cổ phiếu lần đầu ra công chúng (IPO: Initial Public Offerings, thuật ngữ tài chính).

Những người sáng lập Tiêu Duy Quốc Tế cùng nhân viên gạo cội đều có cổ phiếu của công ty trước khi công ty niêm yết trên thị trường chứng khoán, các cổ đông có số cổ phiếu cao hơn được triệu tập tại đại hội cổ đông. Tuy thái độ của họ đôi khi vẫn có chút nghi kỵ với vị tổng giám đốc điều hành (CEO) từ đâu chui ra này của Giang Mạc Viễn, nhưng đối với năng lực làm việc của anh, bọn họ cũng

không có ý kiến gì.

“Mạc Viễn, đối với đề xuất hoạch định Tiêu Duy thành một tập đoàn đầu tư mang tính chiến lược của anh, chúng tôi cũng đã từng xem xét tổng thể, nếu thực sự có thể mang đến hiệu quả và lợi ích cho cổ đông và người đầu tư cổ phiếu, đương nhiên chúng tôi không có ý kiến. Nhưng lo lắng là vẫn phải có, từ ngày chúng ta lên sàn thì cũng giống như nhảy vào hồ cá sấu, nếu tập đoàn lại tái cơ cấu theo lời anh thì có thể mang đến nhiều rủi ro hay không?” Giữa màn hình trực tuyến, một vị cổ đông lớn tuổi đặt vấn đề.

Giang Mạc Viễn ngả người tựa vào lưng ghế, sau khi nhấp một ngụm cà phê liền đặt xuống, ngón tay tùy ý đan vào nhau, trả lời một cách quyết đoán, “Khi đã lên sàn thì bản thân nó đã tồn tại rủi ro, không có rủi ro thì sao mọi người hốt bạc được? Nếu đã nhảy vào hồ cá sấu rồi, vậy thì chỉ có thể làm con cá sấu lớn nhất, không có lựa chọn nào khác. Công nghiệp sản xuất chế tạo của Tiêu Duy phải phát triển, tái mở rộng hạng mục đầu tư sinh lợi, chuyện này tương đương với việc mua bảo hiểm gấp đôi. Hiện tại tập đoàn Đức Mã và Lam Quang cũng đã lên sàn, nhất là năm nay động tĩnh bên tập đoàn Đức Mã rất lớn, có hai đối thủ cạnh tranh hùng mạnh như vậy nọt chúng ta, chúng ta chỉ có thể tiến chứ không thể lui. Ben rất đồng ý chuyện này, nói vậy Ben đã biểu đạt ý tứ của mình rất rõ ràng với các vị.”

Ben là chủ tịch kiêm nhà đầu tư lớn nhất của Tiêu Duy Quốc Tế, mang hai quốc tịch Trung-Anh. Ông từng sinh sống ở Trung Quốc một thời gian, cho dù giờ đã lớn tuổi vẫn nhớ mãi không quên Trung Quốc phong tình, đây cũng là nguyên nhân khiến Giang Mạc Viễn có thể thoải mái thuyết phục ông phát triển thị trường Trung Quốc.

Các cổ đông gật đầu, bọn họ đương nhiên hiểu rõ tác phong làm việc của Giang Mạc Viễn. Ben đúng là chủ tịch, nhưng trong người thiếu tính thủ đoạn của một thương nhân, Giang Mạc Viễn thì khác, ngoài

mặt nhìn anh ôn hòa, nhưng một khi tiếp xúc sẽ biết người này làm việc quyết đoán, ra tay vừa nhanh vừa mạnh, có cái nhìn sâu sắc đối với thị trường đầu tư và quyết sách quyết đoán, anh giống như con sói đầu đàn, vĩnh viễn ở vị trí mà đối phương không nhìn thấy mà đoạt lấy, xâm chiếm cực nhanh, chưa bao giờ thất thủ.

“Mạc Viễn, nghe anh nhắc đến tập đoàn Đức Mã, tôi ngược lại nhớ đến một việc.” Một vị cổ đông khác vẻ mặt nghiêm túc, “Sáng nay bộ phận kế hoạch gửi mail thông báo đến tập đoàn, là anh đồng ý cho truyền thông Đức Mã được phép gửi hồ sơ dự thầu đến phải không?”

Giang Mạc Viễn nghe xong chỉ cười nhạt, đưa tay sờ cằm, cảm thấy râu lại mọc rồi, “Đúng.” chỉ một chữ đơn giản.

Truyền hình bên kia lại nổ tung, “Theo lý mà nói tập đoàn dưới sự dẫn dắt của anh thì chúng tôi không nên lo lắng, nhưng việc làm lần này của anh rất thái quá! Trước tiên, không nói đến chuyện một CEO như anh lại đi nhúng tay trực tiếp vào trình tự của bộ phận kế hoạch, chỉ nói việc đối phương là truyền thông Đức Mã thì anh không nên đồng ý. Không phải anh không biết truyền thông Đức Mã chịu sự quản lý của tập đoàn Đức Mã, anh rõ ràng hơn ai hết từ sau khi tập đoàn Đức Mã lên sàn liền đồng thời xuất hiện mở rộng mô hình sản xuất theo dây chuyền và cạnh tranh với chúng ta, lúc này anh chọn công ty đối thủ để hợp tác là có ý gì? Đây là hành vi cá nhân của anh, Ben cũng không biết chuyện này đúng không!”

Các cổ đông bàn tán xôn xao, mạnh mẽ phản kích quyết định này của Giang Mạc Viễn. Giang Mạc Viễn trước sau vẫn duy trì sự im lặng, vô cùng nhẫn nại ngồi tại chỗ nhìn họ tranh chấp, lắng nghe công kích của họ, ung dung uống cà phê, đợi tình hình truyền hình bên kia lắng dịu mới đặt tách xuống, nhìn họ, thản nhiên nói, “Các vị đã nói xong chưa?”

Các cổ đông bị thái độ của anh làm cho xấu hổ, không nói gì nữa, ánh mắt quan sát anh mang theo chất vấn rõ rệt.

“Đối tượng chúng ta hợp tác phải là doanh nghiệp trong nước đồng thời phải có thương hiệu trên thị trường quốc tế, số lượng doanh nghiệp này không ít, nhưng có thể phù hợp với điều kiện của chúng ta cũng chỉ có truyền thông Đức Mã và Oswald PR.” Giọng điệu Giang Mạc Viễn không cao nhưng có đầy đủ tính quyền uy trong đó, “Tiền thân của Oswald PR là công ty quảng cáo, sau khi trải qua quá trình thu mua công ty PR nội địa tiến hành mở rộng quy mô thì phát triển rất mạnh, hoàn toàn có thể sánh ngang với nguồn tài nguyên PR của truyền thông Đức Mã. Nhưng truyền thông Đức Mã lại có thể dùng hai ưu thế lớn mà Oswald thậm chí là cả Tiêu Duy của chúng ta đều không thể có được: thứ nhất là quan hệ chính phủ, thứ hai là quan hệ công chúng mạng tài chính và kinh tế.”

Giang Mạc Viễn nói đến đây thì dừng một chút, ngón tay thon dài gõ gõ mặt bàn, lời nói sắc bén chỉ ra điểm mấu chốt của vấn đề, “Người Trung Quốc làm việc luôn chú trọng quan hệ tình cảm, bao gồm cả quan hệ chính phủ, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho rất nhiều doanh nghiệp nước ngoài không có cách tồn tại hoạt động ở thị trường Trung Quốc. Cho nên tập đoàn Đức Mã mới thu mua công ty truyền thông bản xứ xây dựng thành công ty chi nhánh của mình, mà mục đích chúng ta hợp tác với công ty truyền thông Đức Mã chính là lợi dụng cơ hội này mở ra mạng lưới quan hệ tình cảm. Quan hệ tài chính kinh tế là phương tiện chúng ta cần nhất, chuyển đổi mô hình của Tiêu Duy cũng cần phối hợp với quan hệ kinh tế- tài chính để thực hiện, truyền thông Đức Mã hoàn toàn có năng lực điều phối mối quan hệ giữa các công ty niêm yết và các nhà đầu tư, xoay quanh hình tượng nhà đầu tư làm một loạt các hoạt động mở rộng quan hệ công chúng, Tiêu Duy mới có khả năng đứng vững trên thị trường Trung Quốc.”

“Mạc Viễn, anh phải cân nhắc đến quan hệ cạnh tranh giữa Tiêu Duy và Đức Mã trên trường quốc tế chứ!”

“Làm kinh doanh cũng không phải đi gây thù, tự làm khó địch cũng là tự làm khó mình, lợi ích giống nhau cũng không nhất định phải tranh đến sứt đầu mẻ trán, mượn thế cũng là một thủ đoạn để chung sống, sau khi lên sàn thì càng phải như thế, đầu óc người nào đủ bình tĩnh thì người đó có thể trở thành con cá sấu lớn nhất trong hồ.” Giang Mạc Viễn lạnh lùng đáp.

“Giang Mạc Viễn, công nhận anh có thủ đoạn trên thương trường, nhưng trước khi đưa ra quyết định gì có phải nên thương lượng một chút với các cổ đông chúng tôi hay không? Tối thiểu cũng phải báo cho chủ tịch biết chứ?”

“Bên phía Ben tôi sẽ đích thân gọi điện thoại thông báo, thật ra Ben cũng giống như mọi người, chỉ cần quan tâm tới hầu bao của chính mình là được. Còn nữa, ban đầu khi Tiêu Duy tiến vào thị trường trung Quốc cũng từng e ngại truyền thông Đức Mã, chứng minh cách nghĩ của Ben và tôi tình cờ trùng nhau.” Giang Mạc Viễn cười âm ỉ, nhấn nạt nói thêm.

“Nói như vậy, gói thầu PR chẳng qua chỉ là một trò bịp bợm, xem chừng cậu đã muốn hợp tác với truyền thông Đức Mã rồi!” Còn có cổ đông can chận chuyện này không buông.

Giang Mạc Viễn hơi rướn người về trước, nhìn chăm chăm vào màn hình, giọng nói chuyển sang nghiêm túc, “Tôi nhấn mạnh một lần nữa, truyền thông Đức Mã chẳng qua chỉ đạt được quyền đấu thầu, về phần cuối cùng công ty nào có thể trở thành đối tác của Tiêu Duy, cái này còn phải xem bản lĩnh của bọn họ.”

Các cổ đông nghe vậy liền nhìn nhau, cũng không nói thêm gì nữa.

Sau hội nghị, Châu Niên vẫn luôn ngồi ở bên cạnh Giang Mạc Viễn đóng laptop lại, hơi lo lắng nói, “Anh Giang, mấy năm nay Ben và ông Nam càng đấu càng hăng, hơn nữa hôm nay các cổ đông phản ứng khá gay gắt, Ben sẽ chấp nhận đề nghị của anh không?”

Quyển 2 - Chương 3: Bạch mã hoàng tử

Giang Mạc Viễn đứng lên lấy áo vest mặc vào, chiếc áo vest được cắt may khéo léo càng tôn lên tấm lưng thẳng tắp của anh, “Thứ Ben muốn rất đơn giản, ông ta chỉ muốn kiếm tiền, chuyện ông Nam dùng Trình Thiếu Tiên, Ben cũng đã biết. Tuy nói rằng tôi đích thực nghiêng về phía truyền thông Đức Mã, nhưng cuối cùng công ty này có thể thắng hay không, chính tôi cũng không dám bảo đảm.”

Châu Niên gật đầu, anh ta đi theo Giang Mạc Viễn nhiều năm, sớm đã quen với tác phong làm việc của anh, cũng rất tin vào quyết định của anh.

“Bữa tiệc vào lúc mấy giờ?” Giang Mạc Viễn hỏi.

Châu Niên giơ tay nhìn đồng hồ, “Hiện giờ chúng ta nên nhanh chóng đến đó, lãnh đạo của Ngân Hàng Phát Triển đang trên đường đến rồi.”

“Đi thôi.” Giang Mạc Viễn gật đầu, sau khi lên sàn thì có quan hệ tốt với ngân hàng là điều quan trọng.

Một cuộc họp báo suýt nữa làm Trang Noãn Thần mệt chết, sau khi giới truyền thông giải tán, cô như con cún chết nằm ườn ở chỗ họp báo gắng sức thở không ra hơi. Mấy ngày nay cô vừa phải chạy đến các siêu thị theo dõi hoạt động trưng bày, vừa muốn hoàn thành công việc ra mắt thương hiệu mình phụ trách trước kia, quan trọng

hơn là dự án của Tiêu Duy. Vất vả lắm cô mới khiến Giang Mạc Viễn đổi ý, đương nhiên phải đặt toàn bộ tinh lực vào kế hoạch dự án này, hơn nữa dưới chính sách độc đoán của chị Mai, tăng ca liên tục đã làm cho cô chỉ còn lại nửa cái mạng.

Bởi vì thiếu nhân lực, quản lý bộ phận hai hào phóng cho mượn nhóm người Ngải Niệm sang hỗ trợ, trừ lần đó ra thì Hạ Lữ cũng đến, nhưng trông cô có vẻ thiếu tập trung, đối với ý kiến xử lý của cô công ty vẫn chưa có hướng giải quyết, cả ngày Hạ Lữ sợ mất vía như chim sợ cành cong.

Lúc hiện trường thu dọn sắp xong, Ngải Niệm đi tới, đưa tay vỗ Trang Noãn Thần, cười nói, “Hộp báo xong rồi, tối nay bộ phận cậu không đi ăn mừng à?”

Trang Noãn Thần lười biếng ngẩng đầu, “Chị Mai còn ước tụi mình làm việc 24/24, ăn mừng gì đó hã? Thật sự có thời gian ăn mừng gì đó, mình thà về nhà ngủ.”

“Cậu đơn điệu như vậy sao có thể tìm được bạn trai? Đi ‘đàn đúm’ nhiều chút đi.” Ngải Niệm ngồi xuống nói, “Nếu thật sự không được mình sẽ đăng ký tên cậu chơi gameshow ‘You Are The One’[1] nhé?”

Trang Noãn Thần nghiêng mắt nhìn cô chăm chăm, “Cậu nói thật à?”

“Thật.” Ngải Niệm nhin cười, nghiêm túc nhìn cô.

Trang Noãn Thần đưa tay kéo mặt cô ra.

“Làm gì vậy?” Ngải Niệm thấy lạ.

Trang Noãn Thần chăm chú nói, “Dán thêm cái nốt ruồi lên mép cậu thì cậu chính là Vương Bà[2] rồi.”

“Đi chết đi.” Ngải Niệm nhìn không được bật cười.

Hai người đang đùa giỡn, đằng sau bỗng truyền đến tiếng nói, “Xin hỏi ai là cô Trang Noãn Thần?”

Trang Noãn Thần quay lại, trông mắt suýt nữa rớt ra ngoài, là một người đàn ông, tay ôm một bó hoa hồng trắng Milan lớn, trắng xanh xen kẽ trông rất đẹp mắt, nhưng lại rất khoa trương, tất cả đồng nghiệp nhiều chuyện thấy thế lập tức xông đến, khiến Trang Noãn Thần khá xấu hổ.

Cô tiến lên, do dự nói, “Là tôi.”

“À vâng, đây là hoa của cô, xin cô ký nhận giúp.” Là người giao hoa, trên người còn mặc đồng phục có in tên cửa hàng hoa.

“Của tôi à?” Miệng Trang Noãn Thần há to kinh ngạc, đã rất lâu rồi cô không nhận được hoa, là ai thần thông quảng đại ‘chú ý’ đến hành tung của cô như thế?

Sau khi ký nhận xong, các đồng nghiệp đều nhao nhao tò mò người nào lại mạnh tay chịu chi như thế, Trang Noãn Thần đặt hoa sang một bên, cầm lấy tấm thiệp tuyệt mỹ giữa bó hoa, trên tấm thiệp không ghi bất kỳ lời chúc nào, chữ ghi bằng bút máy cứng cáp có lực, lại chiếu vào hai mắt đang sừng sốt của cô.

“Để mình xem vị bạch mã hoàng tử nào.” Ngải Niệm bỗng giật lấy tấm thiệp, cười hì hì nói.

“Ngải Niệm, đừng...” Trang Noãn Thần đứng bật dậy giật lại theo bản năng, nhưng đã muộn, cô thấy Ngải Niệm nhìn trân trối vào cái tên được viết trên tấm thiệp, trên mặt có vẻ sững sờ rõ rệt...

Hoa, là Giang Mạc Viễn tặng.

Trên tấm thiệp chỉ ghi cái tên chói lọi: Giang Mạc Viễn.

Người đàn ông trước giờ với cô đều không xâm phạm gì nhau chẳng những bất ngờ tặng hoa, còn trắng trợn ở nơi công cộng thế này, cố tình hoặc vô ý tố giác cái bí mật mà cô luôn luôn giữ ở trước mặt Ngải Niệm và Hạ Lữ.

Cho nên, khi Trang Noãn Thần nhìn thấy sự thay đổi nhỏ trên gương mặt của Ngải Niệm, trong lòng cô phức tạp như không biết có cảm giác gì, hồi lâu sau, cô mới dè dặt lên tiếng, “Ngải Niệm...”

Ai ngờ Ngải Niệm không đợi cô nói xong liền giả bộ thoải mái nhún nhún vai, gấp tấm thiệp lại, lớn tiếng nói với cô, “Cắt, ngay cả chữ trên đó cũng không có, mình thấy người tặng hoa này cũng quá sơ ý đi?” Nói xong liền nhét tấm thiệp vào tay Trang Noãn Thần.

Các đồng nghiệp nhiều chuyện sau khi nghe vậy liền cười, bới móc không ra tin gì liền tản đi.

Trang Noãn Thần ngẩn ngơ, trong lòng nhanh chóng trào dâng xúc động, kéo tay Ngải Niệm qua, khẽ nói, “Cám ơn cậu nha.”

Ngải Niệm đè thấp giọng, giận dữ nói, “Chuyện này nhất định cậu phải nói rõ đầu đuôi ngọn ngành mới được, vừa mới quen biết sao lại tặng hoa?”

“Mình...” Trang Noãn Thần vừa định nói, điện thoại đúng lúc đổ chuông, “Đợi có thời gian mình sẽ lại nói rõ với cậu.” Vội nói xong liền chạy đến góc phòng bắt điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại nghe thật yên ắng, không có chút tiếng ồn nào, cho nên tiếng nói của người đàn ông rót vào lỗ tai cô nghe có vẻ độc nhất mà trầm thấp, “Nhận được hoa rồi chứ.”

Giọng nói dễ nghe như bóng đêm làm say lòng người, trong đầu cô lại hiện lên màn ám muội đêm đó, lấy lại tinh thần, Trang Noãn Thần nhìn thoáng qua xung quanh, tất cả đồng nghiệp đều đang bận rộn không chú ý đến bên này, cô thấp giọng trả lời, “Nhận được rồi, nhưng tôi vẫn không hiểu được ý tứ của anh.”

Giọng nói của Giang Mạc Viễn trầm tĩnh trong vắt, “Chỉ là không muốn em tránh né tôi.” Anh ngừng một chút, lại bổ sung thêm một câu, “Vì hành vi đêm đó của tôi.”

“Tôi đâu có né tránh anh đâu.” Tim cô nảy lên một chút, suýt nữa vọt đến cổ họng.

“Không à?” Tính nhẩn nại của Giang Mạc Viễn tốt vô cùng, giọng nói thoáng chất chứa ý cười.

Trang Noãn Thần cảm thấy xấu hổ, cô chỉ là không trả lời điện thoại của anh, cần mạnh một cái, cô thông minh chuyển đề tài, “Tóm lại, cảm ơn hoa của anh.” Trong lòng cô cũng nghĩ thầm, sao anh lại biết hôm nay cô làm sự kiện.

“Thích là được rồi.” Giọng nói của Giang Mạc Viễn nghe ra có chút thoải mái, “Tối mai có tiệc, chuẩn bị một chút, tám giờ tôi đến đón em.”

Trước mắt Trang Noãn Thần hiện lên gương mặt anh, còn có tròng mắt đen lãnh đạm luôn cười kia, trong lòng căng thẳng, giọng nói lộ vẻ sắc bén, “Tôi có thể không đi được không?” Đã hơn một năm, đây là lần đầu tiên cô từ chối không nghe theo anh.

“Tại sao?” Tiếng của người đàn ông hơi trầm xuống.

Trang Noãn Thần liếm môi, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, lập tức nói, “Còn phải suy nghĩ dự án phù hợp với yêu cầu của anh mà, đấu thầu sắp bắt đầu rồi, tôi... không muốn làm lỡ thời gian.” Thật sự cô hiểu, lý do thật sự khiến cô trốn tránh chính là do hành vi dâm dục của anh, chuyện này quá kỳ lạ, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý.

“Bữa tiệc thương nghiệp sẽ không lâu lắm đâu, đến lúc đó chúng ta về trước cũng không sao.” Nghe giọng của Giang Mạc Viễn bao giờ cũng êm ả, tao nhã mà hờ hững, “Như vậy đi, tối mai em theo tôi dự tiệc, số tiền thuê em nợ tôi coi như miễn hết, được chưa?”

Trang Noãn Thần nghe thế thì hai mắt lập tức sáng lên, “Thật không?”

“Thật.”

“Không phải là con số nhỏ nha.”

Người đàn ông cười nhẹ.

“Là tự anh nói đó nhé, không được phép nuốt lời.” Trang Noãn Thần cẩn thận xác nhận lại.

“Yên tâm.” Hai chữ đơn giản của Giang Mạc Viễn lại vô cùng có sức mạnh.

Phụ nữ dù gốc đến đâu cũng biết cái gì gọi là ‘kẻ thức thời mới là người tài giỏi’, hướng hồ cô nhặt được vớ hời như vậy liền đồng ý ngay không chút do dự, suýt nữa vui quá mà khóc. Sau khi cúp máy, cô có cảm giác muốn bay, cũng đúng, hết nợ rồi thì thân thể cũng

nhẹ tênh cơ mà.

Nhưng mà đờ ỉ đã...

Mục đích tặng hoa của Giang Mạc Viễn, là xin lỗi cô sao?

Nhíu mà suy nghĩ cả buổi, cô cũng không hiểu rõ được gì...

[1] You Are The One (Phi Thành Vật Nhiều hay tạm dịch là Không có thành ý thì đừng quấy rầy) là một gameshow thân cận, giao lưu giữa nam với nữ của đài Giang Tô.

[2] Vương Bà là một nhân vật hư cấu, xuất hiện trong Thủy Hử Truyện và Kim Bình Mai, trong cả hai tác phẩm thì nhân vật này đều làm bà mai mối.

Quyển 2 - Chương 4: Bữa ăn ngon lành

Sau khi Giang Mạc Viễn cúp máy, Châu Niên nhìn anh bằng ánh mắt khó tin, lúc lâu sau anh ta đưa tập tài liệu đến trước mặt Giang Mạc Viễn, “Cô Trang nợ tiền anh Giang?” Nếu không phải vì quá kinh ngạc trước thái độ và lời nói của Giang Mạc Viễn thì anh ta cũng không muốn tò mò như vậy.

“Là tự cô ấy nghĩ mình nợ tiền tôi.” Giang Mạc Viễn cúi đầu lật tài liệu, khóe miệng nhếch lên.

Châu Niên hơi nhướng mày, “Là lần trước ở Bàn Cổ Đại Quan?” Ban nãy, anh ta nghe Giang Mạc Viễn nói ‘tiền thuê’.

Giang Mạc Viễn cười nhạt, “Cô bé đó đôi khi thật là ngây thơ.”

Châu Niên hiểu ra, không nhìn được bật cười. Sự thật là Giang Mạc Viễn có giao tình với bên kia, tối đó vì Trang Noãn Thần đột nhiên ngắt đi, người phụ trách biết cô đi cùng Giang Mạc Viễn nên liền dành ra một phòng trống, cũng không tính tiền thuê. Anh ta thấy mỗi lần Giang Mạc Viễn nhắc đến Trang Noãn Thần tâm trạng đều rất tốt, anh ta trầm mặc giây lát, ướm lời, “Đôi khi cô Trang rất trẻ con, điểm này trái ngược cô Sa Lâm.”

Tay Giang Mạc Viễn cầm bút thoáng dừng lại, nụ cười hơi cứng nhắc, nhưng chỉ chớp mắt sau liền khôi phục vẻ trầm tĩnh, vung tay, ký tên dứt khoát lên tài liệu.

Đường Trường An lên đèn rực rỡ, ánh đèn nê-ông phân chia bóng đêm thành từng mảng nhỏ vụn vặt.

Trước máy tính, Trang Noãn Thần đeo tai nghe thật lớn chìm vào điệu nhạc heavy metal, đôi mắt cô mở lớn ngẩn nhìn bó hoa lớn trên bàn đến thần thờ. Từ chỗ hộp báo về đến công ty, sau khi gửi hai bức thư cho khách hàng, cô luôn ngồi ngây ra, âm nhạc đinh tai nhức óc cũng không thể kéo cô từ cõi bồng lai tiên cảnh trở về hiện thực.

Bó hồng như viên ngọc vừa thanh khiết vừa cao quý. Trang Noãn Thần thay đổi tư thế ngẩn ngía bó hoa, cô nghiêng đầu, cau chặt mày nhìn chăm chăm. Kỳ thực nếu là người khác tặng cô, cô sẽ không thấy kỳ lạ, nhưng người tặng cô lại chính là Giang Mặc Viễn. Cô cứ cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng nghĩ mãi không ra.

Trong lúc so cao thấp với bó hoa, có người đột nhiên vỗ nhẹ vai cô.

Trang Noãn Thần giật mình, quay đầu liền trông thấy Trình Thiếu Tiên, cô vội vàng tháo tai nghe xuống, lúng túng đứng dậy, “Trình, Trình tổng...”

Trình Thiếu Tiên thấy cô bối rối, anh cũng ngây người, “Tôi làm cô sợ?”

“Dạ?” Trang Noãn Thần trợn mắt nhìn, giọng nói có vẻ xấu hổ, “Ồ... không có...”

“Sao cô chưa về?” Trình Thiếu Tiên giương môi cười.

Trang Noãn Thần lướt mắt qua đường Trường An, “Giờ này ngồi chen lấn ắt chỉ còn nửa cái mạng.”

Trình Thiếu Tiên bị cô chọc cười, ánh mắt sáng ngời có vẻ chân thành, “Vậy cô đi theo tôi.”

“Dạ?” Cô sửng sốt.

“Cấp dưới làm việc cực nhọc, cấp trên mời ăn một bữa cũng là lẽ thường, đúng chứ?” Trình Thiếu Tiên nhìn cô.

Trang Noãn Thần là mẫu người không thích gần gũi với cấp trên, cô ngấm ngấm một chút muốn từ chối, nhưng Trình Thiếu Tiên nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh kéo lấy tay cô, “Đi thôi.”

Trong lúc chưa có phản ứng, anh đã kéo cô đi được vài bước.

“Chờ chút, túi xách của tôi...”

Sanlitun, Bắc Kinh. Cuộc sống về đêm bắt đầu.

Village phân chia phố quán bar cũ của Bắc Kinh và quán bar dành cho những người nước ngoài tụ tập nằm rải rác ở trong góc. Một bên đèn màu rực rỡ, một bên nhạc xập xình. Bắc Kinh là thành phố đầy bao dung, nền văn hóa khác nhau và ngôn ngữ khác nhau đều dung hợp ở thành phố này.

Các loại đồ ăn khác nhau phân bố ở xung quanh Village, con đường phía bắc là thiên đường của các nhà hàng cơm Tây.

“Bò bít tết ở đây rất ngon, cô nếm thử đi.” Nhân viên bưng đồ ăn lên rồi lui xuống, Trình Thiếu Tiên chủ động mở lời với Trang Noãn Thần.

Hai người chọn chỗ ngồi ngoài trời, nến thấp trên giá lung lay theo

tiếng đàn violin du dương.

Ánh nến chiếu vào gương mặt không chút phấn son của Trang Noãn Thần. Thay vì cầm nĩa lên ăn ngay lập tức, cô ngẩng đầu nhìn đôi mắt lấp lánh ý cười của Trình Thiếu Tiên, “Chỉ ăn tối mà lãng phí thế này?” Cô chưa tới nhà hàng này bao giờ, nhưng ngó sơ qua liền biết ở đây rất đắt, trong nhà hàng không hề có nhân viên người Trung, phần đông khách khứa cũng toàn người nước ngoài. Cô lúng túng, rốt cuộc đây là Trung Quốc hay nước ngoài...

“Cuộc sống rất ngắn, vì vậy phải tranh thủ hưởng thụ.” Trình Thiếu Tiên vừa nói vừa cắt bò bít tết. Sau đó, anh đặt phần bít tết đã cắt trước mặt cô.

“Sếp à, muốn hưởng thụ phải có tiền.” Trang Noãn Thần mỉm cười, cô loay hoay với dao nĩa, nhướn mắt nhìn anh, “Trình tổng, tôi có thể hỏi anh một việc không?”

Trình Thiếu Tiên nhìn cô, “Liên quan đến Hạ Lữ?”

Trang Noãn Thần tròn mắt, không uống công là sếp, con mắt anh rất tinh, có thể đọc hiểu suy nghĩ của cô?

“Sở dĩ cô đồng ý đi ăn với tôi là muốn hỏi chuyện Hạ Lữ, phải không?” Trình Thiếu Tiên mỉm cười, không hề tỏ vẻ mình là cấp trên.

“Vậy tôi có thể hỏi chứ?” Trang Noãn Thần thấy anh cười, mọi áp lực bỗng dưng bay hết.

Trình Thiếu Tiên nhìn cô, ý bảo có thể.

Trang Noãn Thần buông dao nĩa, hít sâu một hơi, “Liệu công ty có đuổi việc Hạ Lữ không? Kỳ thực chuyện này hoàn toàn không thể

trách cô ấy. Người khách đó rất đáng ghét, nhiều đồng nghiệp tiếp xúc với ông ta đều bất mãn. Nếu vì chuyện này mà đuổi việc Hạ Lữ, chẳng khác nào tuyên bố hành vi của ông ta đúng? Tôi thấy không hề công bằng.”

Cô hùng hồn nói một mạch, còn Trình Thiếu Tiên chỉ uống cà phê lắng nghe. Đợi đến khi cô dừng lại, anh cười nói: “Đúng là đối phương sai, nhưng có rất nhiều cách giải quyết. Hạ Lữ chọn cách cực đoan nhất, khiến công ty đánh mất một khách hàng. Noãn Thần, nếu cô là chủ, cô sẽ xử lý thế nào?”

Trang Noãn Thần ngẩn người, im lặng một lúc lâu.

“Cấp trên vẫn chưa đưa quyết định xử lý Hạ Lữ, vì vậy cô đừng quá sốt ruột. Cô quan tâm bạn bè là đúng, nhưng phải hoàn thành công việc của mình trước đã.” Trình Thiếu Tiên cất giọng chân thành.

Trang Noãn Thần trầm mặc, nói thầm trong lòng: “Đúng là đồ bóc lột sức lao động, mấy hôm nay cô mệt muốn hộc máu, vậy mà còn chế giễu cô không chuyên tâm làm việc.”

“Nghĩ gì vậy?” Trình Thiếu Tiên thấy cô trầm mặc bèn cất giọng hỏi.

Trang Noãn Thần cảm thấy thức ăn nhạt nhẽo, cô ngược nhìn anh: “Trình tổng, có phải anh quen Giang Mạc Viễn không?” Cô nhớ lúc ở khách sạn của anh họ, vẻ mặt anh có chút bí ẩn.

“Tôi nghĩ sau giờ làm, cô nên gọi tên tôi thôi. Trình tổng? Cách xưng hô này khách khí quá.” Trình Thiếu Tiên mỉm cười.

Trang Noãn Thần chỉ cười gượng. Trình Thiếu Tiên cũng không làm khó cô, anh trả lời: “Trước đây tôi từng quen Giang Mạc Viễn, vì vậy tối hôm đó tôi mới thấy kỳ lạ.”

“Nhưng tối hôm đó anh bảo anh họ tôi nên chú ý...”

“Có lẽ do tôi nghĩ nhiều quá mà thôi.” Trình Thiếu Tiên giải thích.

Trang Noãn Thần lúc này mới an tâm, cô “dạ” một tiếng rồi không nói gì nữa.

Bầu không khí vô cùng yên tĩnh, tiếng nhạc du dương như tiếng nước chảy.

“Noãn Thần, giờ đến lượt tôi hỏi cô vài chuyện rồi nhỉ?” Trình Thiếu Tiên cầm khăn ăn, lau miệng một cách tao nhã, ánh mắt ẩn hiện ý cười.

Trang Noãn Thần nhìn anh bằng ánh mắt hoài nghi, bắt gặp cử chỉ nhã nhặn của anh cô chợt nhớ Giang Mạc Viễn. Hai người này đều là mẫu đàn ông tuyệt vời, phong thái quyết đoán, nhưng giữa họ vẫn có gì đó khác nhau, Trình Thiếu Tiên ưu nhã làm cho người khác cảm thấy chân thành, còn Giang Mạc Viễn nhã nhặn lại mang đến một cảm giác bí hiểm thâm sâu khó lường.

Quyển 2 - Chương 5: Đã từng rung động

Thấy cô ngây ngẩn, Trình Thiếu Tiên bật cười, lúc này Trang Noãn Thần mới có phản ứng, vội vàng nói, “Ồ, Trình tổng muốn hỏi gì?”

Trình Thiếu Tiên hơi nhướn người ra trước, mùi hương thanh nhã thuộc về anh bay bổng trong không khí, “Em có nghĩ tôi và em thử với nhau không?”

“Thử? Thử cái gì?” Cô mơ hồ hỏi anh, đầu óc vẫn không hiểu anh nói gì.

Trình Thiếu Tiên cong môi, “Thử ở bên nhau, thử hẹn hò yêu đương.”

“Hờ?” Tay Trang Noãn Thần run lên thiếu chút nữa đánh đổ ly nước. Cô ghen lời nhìn chăm chăm người đàn ông ngồi đối diện, bất giác nuốt nước bọt, “Trình tổng, anh đừng nói đùa...”

“Chuyện này sao có thể nói đùa?” Ánh mắt Trình Thiếu Tiên thoáng buồn bã, nhưng mau chóng che giấu, anh mỉm cười, “Tôi chưa vợ em chưa chồng, quen nhau cũng là bình thường.”

Trang Noãn Thần im lặng nhìn anh chăm chú. Trình Thiếu Tiên cũng không dời mắt sang chỗ khác, anh điềm nhiên tựa hồ đang chờ cô trả lời. Một lát sau, Trang Noãn Thần đột nhiên phì cười, “Tôi biết rồi, chắc cách hành xử tối hôm đó của tôi làm anh mất mặt. Vậy tôi xin lỗi, được chưa? Tôi xin sắp dừng trêu tôi nữa.”

Một tiếng ‘sếp’ khiến nụ cười của Trình Thiếu Tiên có vẻ bất đắc dĩ, anh thôi cười, quan sát cô, “Em thích ai khác rồi?”

Câu hỏi này đánh trúng trái tim đầy thương tích của Trang Noãn Thần, ánh mắt cô nặng nề, cô vờ bình tĩnh cầm ly nước uống một hớp, nhưng cuối cùng vẫn nói thẳng, “Không phải thích mà là yêu.”

Trình Thiếu Tiên kinh ngạc, nghe cô thừa nhận anh hơi khó chịu, nhưng trông thấy vẻ tươi cười gượng gạo của Trang Noãn Thần, anh bỗng thấy yêu thương, “Đó là người thế nào?”

“Là... một người rất tốt.” Cô hạ thấp giọng nói. Có lẽ do sự chân thành của Trình Thiếu Tiên hoặc do màn đêm mê hoặc, mà lần đầu tiên cô kể chuyện quá khứ của mình trước người khác phái, “Tôi và anh ấy là bạn thời đại học. Tôi rất yêu anh ấy, yêu đến đau đớn...” Nói đến đây, giọng cô nghẹn ngào, cô hít sâu một hơi, nở nụ cười rạng rỡ với Trình Thiếu Tiên...

“Đánh mất tình yêu cũng không sao, ít ra em cũng từng biết yêu là thế nào, vậy cũng đủ rồi, phải không?”

Trình Thiếu Tiên nhìn cô, đáy mắt ngập tràn xót xa, nhưng anh chỉ mỉm cười vờ về vẻ kiên cường giả vờ của cô...

Thời gian sẽ không ngừng lại vì ai đó, nhất là như Trang Noãn Thần.

Lòng cô vẫn không thể nào thoát khỏi ‘bóng ma’ tối hôm đó.

Việc đi dự tiệc cùng Giang Mạc Viễn cứ đến hẹn lại lên.

Khi xe chạy ra khỏi chung cư, Giang Mạc Viễn quan sát Trang Noãn

Thần đang mất tự nhiên quay người ngồi sát một bên, anh lắc đầu, giọng nói trầm trầm cất lên, “Em ăn gì chưa?”

Cô lắc đầu, cả người dán sát vào ghế ngồi, cố gắng giữ khoảng cách với anh.

Ngày hôm nay anh vẫn ăn vận nghiêm chỉnh như thường nhật, áo sơ mi đen, đồ vest đen, cà vạt, kẹp cà vạt và măng séc đồng màu. Cô phát hiện dường như anh chỉ thích màu tối, tông màu thâm trầm thế này dù anh không làm gì cũng gây áp lực lớn lao cho cô.

Giang Mạc Viễn nhin cười, anh cong môi, vươn tay cầm lấy một chiếc hộp xinh xắn, mở ra đưa cô. Hương phô mai thơm nức mũi lấp đầy vị giác của Trang Noãn Thần, cô hét lên vui mừng, “Tại sao lại có bánh kem ở đây?”

“Em ăn trước chút đi, đừng để mình đói.” Giang Mạc Viễn không giải thích bánh kem có từ đâu, anh lại lấy một chai nước suối đưa cô. Cử chỉ điệu bộ của anh tự nhiên và chu đáo tựa như đang chăm sóc một đứa bé háu ăn.

Trang Noãn Thần là điển hình của tuýp người thích ăn đồ ngọt, nhất là ngay lúc đói bụng lại gặp phải bánh kem phô mai thơm ngon đầy cám dỗ thế này. Cô liền giật lấy, mọi mắc cỡ ném ra xa, vội vàng cắn một miếng thật to.

Tài xế chạy xe đưa mắt qua kính, lướt nhìn phía sau. Ban nãy chạy ngang qua cửa hàng bánh ngọt, đích thân anh Giang xuống xe, tự mình vào chọn bánh. Anh ta còn tưởng anh Giang muốn ăn, hóa ra là mua cho cô Trang. Thế nhưng tưởng ăn cô Trang có hơi...

Giang Mạc Viễn không để ý đến tài xế, ánh mắt anh dừng trên mặt Trang Noãn Thần, thấy cô vui vẻ ăn bánh, anh cũng thoải mái hẳn.

Đôi mắt anh càng dịu dàng, khóe miệng ngập tràn ý cười, “Em ăn từ từ thôi, uống thêm nước đi.”

Quyển 2 - Chương 6: Bối rối

Trong xe, Giang Mạc Viễn trước sau luôn mỉm cười nhìn Trang Noãn Thần ăn, cô ăn thật sự thoải mái, không có chút gì gọi là xấu hổ, nhận chai nước Giang Mạc Viễn đưa tu ừng ực, lại đem miếng bánh kem còn lại ‘xử lý’ sạch sẽ sau hai lần ăn.

Nhồi nhét hai má phồng lên, gương mặt trang điểm tỉ mỉ bị cách ăn buồn cười phá hủy hoàn toàn, Trang Noãn Thần như đứa trẻ chạy ra từ trại tị nạn, miếng bánh phô mai ngon lành bị nhấm nuốt, hương vị đậm đà tinh tế lan tràn trong lưỡi cô. Cả quá trình, Giang Mạc Viễn nhìn cô với vẻ mặt thích thú, sau khi thấy cô xơi gọn cả miếng bánh, anh không nén nổi kinh ngạc, giữa nụ cười mang theo chút chế giễu, “Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy có cô gái chỉ ăn ba lần là hết cái bánh kem.” Đại đa số phụ nữ anh gặp đều bởi vì sợ béo mà không dám ăn đồ ngọt.

Trang Noãn Thần bị nghẹn suýt ngạt thở, sau khi cực lực nuốt xuống liền dùng sức đấm ngực, đẩy miếng cuối cùng ăn quá mau xuống, Giang Mạc Viễn thật sự không nhịn nổi, một tràng cười trầm thấp bật ra từ cổ họng, lại vội vàng đưa cô uống mấy hớp nước.

“Cám ơn, tại tôi đói quá!” Sau khi thở hỗn hển, cô mới cảm thấy mỹ mãn chếp chếp miệng, thấy trong mắt anh đầy ý cười, lúc này mới cảm thấy xấu hổ, ngượng ngùng nhìn anh, “Không làm anh sợ chứ?”

“Có chút chút.” Giang Mạc Viễn trái lại nói thật, khoe môi vẫn lưu lại vẻ cười nhạo như cũ. Quen biết cô lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh thấy dáng vẻ ăn ngấu nghiến của cô, trong ấn tượng của anh, cô ăn rất từ tốn và nhã nhặn.

“Hở?” Ánh mắt Trang Noãn Thần ảo não, dựa hẳn người vào cửa xe, chau mày thờ dài.

“Sao vậy?” Anh buồn cười nhìn cô, dáng vẻ này được lắm, không làm ra vẻ nhu mì, vì các cô gái khác ở trước mặt anh đều chú ý mấy chuyện vặt vãnh.

Trang Noãn Thần ủ rũ nói, “Trên weibo có một câu nói rất kinh điển, khi một phụ nữ phơi bày hết tất cả bộ mặt mà mình có trước một người đàn ông, trừ khi cô gả cho người đó nếu không cũng chỉ có thể giết người diệt khẩu.”

Giang Mạc Viễn đầu tiên là kinh ngạc sau đó liền bị chọc cười, chăm chú nhìn đôi mắt mềm mại hiền hòa của cô, nhin không được hỏi, “Vậy em chuẩn bị giết tôi hay là gả cho tôi?”

Tiếng nói của anh thuần hậu trầm ổn, nghe như nói đùa, nhưng lại khiến người khác có cảm giác tim bất ngờ tăng tốc. Nơi ngực Trang Noãn Thần hơi nảy lên, cô vốn định nói đùa thôi mà, nhưng sao câu trả lời cho lời bông đùa đó lại khiến cô có hơi bối rối, rung rinh, trong nụ cười mang theo chút gượng gạo.

Giang Mạc Viễn thấy cô xấu hổ, khẽ cười, cũng không tiếp tục đề tài lúc nãy nữa. Sau khi xe quẹo qua khúc cua, từ trong cặp táp anh lấy ra một chiếc hộp hình chữ nhật tin xảo đưa cho cô, hành động này thành công trong việc đánh tan sự xấu hổ của Trang Noãn Thần, cô tò mò mà nhìn chằm chằm chiếc hộp, sau khi nhìn anh liền nhận lấy, mở ra, nhất thời kêu lên, “Chiếc lắc tay đẹp quá.”

“Đeo thử xem.” Sự thoải mái của Giang Mạc Viễn được nụ cười giữa đôi môi cô thấp sáng.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, “Cho tôi à?” Lần đầu tiên anh chủ động tặng gì đó cho cô, trước giờ đều là cô tự chọn váy và trang sức, sau đó tìm anh chi trả...

Giang Mạc Viễn chỉ cười mà không nói, lấy chiếc lắc ra khỏi hộp, kéo tay cô qua, tự mình đeo cho cô.

Chiếc lắc màu sắc tự nhiên trở thành vũ khí quyến rũ thấp sáng cổ tay. Chất liệu của chiếc lắc chọn dùng đá quý kết hợp với kim cương màu hồng phấn, lấy cảm hứng từ sự thuần khiết động lòng người của hoa sơn trà, cuối cùng lấy đá quý chạm trở thành hình hoa lá lóng lánh trong suốt nhẹ nhàng nở rộ nơi cổ tay, giữa tràng hoa được nạm viên kim cương màu hồng càng tăng thêm sự linh động, kết hợp với làn da trắng trẻo của cô thật sự càng thêm sang trọng.

Nhiệt độ nơi tay người đàn ông vẫn còn lưu lại nơi cổ tay cô chưa tan, Trang Noãn Thần nhìn sườn mặt của anh, vẻ mặt anh thật sự chuyên chú, cô liền ngượng ngùng rút tay lại, đợi sau khi mang xong cô thở dài, chiếc lắc này nhất định không rẻ.

“Nhìn đẹp lắm, em đeo đi.” Giọng Giang Mạc Viễn lộ rõ vẻ tán thưởng, nhìn cô, hơi nhướn mi, “Chiếc váy trên người em...”

Trang Noãn Thần cúi đầu nhìn nhìn, mỉm cười giải thích, “Không phải tôi không muốn mua cái mới, một là hôm nay không kịp mua, hai là cảm thấy quá lãng phí.” Hôm nay cô mặc bộ váy đã từng mặc qua một lần, váy trắng vai trần, tà váy dài đến tận mắt cá chân, đơn giản phóng khoáng, là kiểu cô thích.

“Lãng phí?” Giang Mạc Viễn khó hiểu.

Trang Noãn Thần gật đầu chăm chú nhìn anh, “Nói thật là, nhà tôi có thể mở một cửa hàng váy luôn rồi, tốn nhiều tiền mua váy như vậy

mà chỉ mặc có một lần rất đáng tiếc, vậy cũng được mà, tiện cho tôi, mà còn có thể phát huy triệt để giá trị của chiếc váy, rồi trả lại tiền cho anh, chỉ một mà được ba đó nha.”

Hình như, Giang Mạc Viễn chưa bao giờ nghe qua sự khoát lác thế này, nhìn không được cong môi cười, “Lần sau mua váy mới đi.”

“Ờ...” Trang Noãn Thần ngoài miệng đồng ý, nhưng trong lòng lại nhủ thầm, nếu đã nói như vậy, cô dứt khoát mở một tài khoản trên Taobao[1], chuyên bán váy dự tiệc.

Cô quay đầu nhìn ra bên ngoài, đèn đường bên ngoài xe rọi vào kính xe, bóng dáng của cô mơ hồ phác họa bên ngoài cửa xe. Người đàn ông này cũng tinh mắt thật, chiếc váy chỉ mặc qua một lần mà anh cũng nhớ, chắc chiếc váy này trông đẹp quá mà thôi, nghĩ vậy, Trang Noãn Thần có chút tự mãn, nhìn bóng dáng in lên cửa kính xe trộm cười, mắt lại mở to, phía sau đó là bóng dáng của người đàn ông.

Đèn đường cùng bóng người trong xe giao nhau, hắt vào vóc dáng vạm vỡ của người đàn ông mặc âu phục giày da chỉnh tề, Trang Noãn Thần nhìn chăm chú bỗng nhiên cảm thấy, chiếc váy dạ hội màu trắng của cô cùng bộ complet màu đen của anh, hai người nhìn qua sao lại giống cô dâu và chú rể thế này...

Xe chạy thẳng vào một hội sở tư nhân kín đáo ở Sùng Văn Môn, một nơi yên tĩnh giữa xô bồ vây quanh giống như viên trân châu giữa thành phố biển, bên ngoài hội sở không có bất kỳ bảng hiệu hay tên tuổi gì, sau khi bước vào trong mới phát hiện nơi này rộng lớn, xa hoa vô độ.

Nếu là một năm trước, Trang Noãn Thần chắc chắn sẽ như Già Lưu

bước vào Đại Quan Viên[2], nhưng cô đã đi nhiều hội sở và khách sạn xa hoa nên đương nhiên tập mãi thành quen. Bắc Kinh lắm kẻ có tiền, thậm chí rất nhiều kẻ có tiền trên người đều có quan hệ dính với chính phủ, cho nên nơi để loại người này tụ họp không có tốt nhất, mà chỉ có tốt hơn.

Cô thường xuyên nghĩ, nếu có một ngày bị thất nghiệp, cô có thể đi làm việc cho một tạp chí nào đó đặc biệt chỉ viết chuyên đề về khách sạn và hội sở, chắc chắn sẽ kiếm bộn tiền.

Đủ mọi nhân vật tiếng tăm trong xã hội tham gia bữa tiệc thương nghiệp, tuy rằng nhìn qua là một buổi họp mặt quy mô nhỏ, nhưng có thể xuất hiện ở đây đều là các giới tinh anh, Trang Noãn Thần nhìn hoa cả mắt, lần này khách quý dự tiệc dường như có lai lịch lớn hơn nhiều so với trước kia.

Giang Mạc Viễn vẫn luôn được chú ý, kể cả cô cũng vậy. Sau khi biết thân phận của anh, cô vẫn cảm thấy khó hiểu như trước, nếu anh chỉ là CEO của Tiêu Duy, theo lý mà nói thì không nên được chú ý như thế, thậm chí các khách mời đều có thể phối hợp với anh ngăn cản truyền thông chụp ảnh đăng lên báo, càng nghĩ thì chỉ có thể nghĩ đến một cách giải thích duy nhất, tin đồn kia thật sự là thật.

Người đàn ông đứng bên cạnh cô, người đàn ông luôn ôn hòa điềm tĩnh này thật sự chính là cứu tinh hoặc tai họa của doanh nghiệp. Anh có năng lực điều hòa vốn cực kỳ cao siêu, cứu sống hoặc hủy diệt một doanh nghiệp đối với anh mà nói giống như ăn cơm bữa, người như vậy sao có thể không khiến người ta nể sợ chứ?

Sau khi Giang Mạc Viễn xã giao đơn giản với các vị khách quý, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng của cô, sườn mặt anh tuấn cúi thấp, “Qua bên kia lấy thức ăn đi, không cần theo tôi.”

Hơi thở và tiếng nói ấm áp của người đàn ông rơi vào tai cô có chút nhồn nhột, cô gật đầu mỉm cười rời khỏi anh, trong lúc dự tiệc, anh không hề kiêng dè trong việc biểu hiện một số hành động thân mật với cô, không phải cô đã sớm quen rồi sao? Quen với chuyện anh ‘diễn’ các cử chỉ quan tâm, quen với những ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tỵ từ bốn phương tám hướng, quen với ánh mắt của tất cả khách mời dự tiệc xem cô là tình nhân của anh, nhưng tại sao hôm nay cô lại cảm thấy lòng mình hoang mang, tê tê như vậy? Là bởi vì, anh có chút khác với thường ngày ư?

Trước kia, là lái xe đưa đón...

Trước kia, khi ở riêng với nhau, cô với anh hiếm khi trò chuyện...

Trước kia, anh không bao giờ chủ động tặng hoa và quà cho cô...

Trước kia, anh sẽ không chú ý xem cô mặc gì, có ăn gì hay không...

Rốt cục là thay đổi ở đâu chứ? Cô tự nhiên lại bị mê hoặc.

[1] Taobao.com là trang web bán lẻ uy tín với lượng thông tin lớn nhất Trung Quốc, thuộc Tập đoàn Alibaba.

[2] Già Lưu là một nhân vật quê mùa trong Hồng Lâu Mộng, lần đầu đến thăm Đại Quan Viên xa hoa lộng lẫy trong phủ Vinh Quốc thì cứ há hốc mồm ra nhìn. Câu này dùng để miêu tả dáng vẻ nhà quê lên tỉnh.

Quyển 2 - Chương 7: Nam Ưu Tuyền

Bữa tiệc thoáng chút ồn ào, hình như là nhân vật tai to mặt lớn nào đó đến.

Trang Noãn Thần đang chuẩn bị lấy chút hoa quả theo bản năng liếc nhìn một cái, lại có hơi giật mình, ông Nam sao lại đến đây, hóa ra bữa tiệc này thật đúng là không đơn giản.

Ông Nam, người mà cô chỉ bắt gặp trên tạp chí kinh tế và tài chính, vị này thu mua công ty truyền thông chỗ cô làm việc triển khai thành công việc các chủ hãng Hoa Kiều tiến quân vào thị trường Trung Quốc. Nghe nói thời điểm Tập đoàn Đức Mã thu mua truyền thông Đức Mã, ông này từng đặc biệt về nước thị sát, nhưng lúc ấy cô chưa vào công ty, không thể thấy được phong thái của ông, không ngờ hôm nay lại gặp tại chỗ này.

Ông Nam tinh thần khỏe mạnh, mái tóc hoa râm lộ vẻ hiền từ, lúc bước đi thân người thẳng tắp, hiển hiện tinh thần chủ hãng không chấp nhận thất bại, khó trách người trong giới lại gọi ông là ‘ông Nam’[1], gọi vậy cũng là xuất phát từ sự tôn trọng với ông.

Từ cửa đi vào đến phòng tiệc, rất nhiều người tiến đến chào hỏi ông, ông chỉ mỉm cười gật đầu, cuối cùng cố tình đi về phía Giang Mặc Viễn. Trang Noãn Thần tò mò nhìn cảnh này, lại cảm thấy bóng lưng cô gái đi bên cạnh ông Nam trông rất quen mắt, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra. Bưng đĩa hoa quả cố gắng đến gần sát bọn họ, không phải cô muốn nghe lén họ nói gì, chỉ là đơn thuần muốn đến gần thần tượng của cô- ông Nam.

Ông chủ lớn của tập đoàn đang ở gần ngay trước mắt, sao cô có thể không hưng phấn cho được?

Hai người nhỏ giọng cười nói trò chuyện, cụ thể nói chuyện gì thì cô không nghe rõ lắm, chỉ mơ hồ nghe ông Nam hỏi Giang Mạc Viễn một câu, “Tiểu Giang à, có dự định đến giúp tôi hay không?”

Thọc gậy bánh xe điển hình à, không ngờ người chủ hãng như ông Nam cũng dùng chiêu này. Trang Noãn Thần cười trộm, quay đầu nhìn qua, góc độ cô đứng vừa vặn trông thấy vẻ mặt của Giang Mạc Viễn, tuy ông Nam đưa lưng về phía cô, nhưng chắc hẳn bộ dạng đang tươi cười đầy mặt.

Cô thấy đáy mắt Giang Mạc Viễn không có chút vẻ ngạc nhiên khi được ưu ái, lễ phép cười nhẹ, “Ông Nam đừng chế nhạo tôi mà, tôi nào dám ở trước mặt ông bày ra vẻ kém cỏi chứ?”

Ông Nam lắc đầu, giọng điệu tiếc nuối, “Thật sự tôi không biết Tiêu Duy đã cho cậu đãi ngộ gì?”

Giang Mạc Viễn thản nhiên đáp, “Nợ ân tình người khác thì phải trả, ông Nam hiểu tôi mà, tôi luôn luôn không thích mắc nợ.”

Sau khi nghe xong lời này, ông Nam cười cười, giơ tay vỗ vỗ vai anh, giọng nói nghe như bất đắc dĩ hoặc như có ý khen ngợi, “Cậu đó cậu đó, thật sự giống hết ba cậu, nhưng cậu còn hơn cả ba cậu nữa, Giang Mạc Viễn cậu đúng là ‘hậu sinh khả úy’.”

“Ông Nam quá khen rồi.”

Trang Noãn Thần thầm kinh ngạc, nghe cuộc đối thoại không khó nhận ra giữa hai người họ có giao tình, nhìn ra được ông Nam khá

hiểu Giang Mạc Viễn, nhưng rốt cục Giang Mạc Viễn này nợ ân tình gì? Cô không nghĩ ra, nhưng mấy lời xã giao trên thương trường nghe rồi thì thôi, ai thật ai giả khó mà nói rõ ràng được?

Đang chuẩn bị rời khỏi, cô lại nghe cô gái ở bên cạnh ông Nam lên tiếng, giọng nói êm ái dễ nghe, giống như dòng suối rót vào tim, “Giang Mạc Viễn, kiểu cách của anh lúc nào cũng cao cao tại thượng, ba em mời anh mấy lần anh đều từ chối, đúng là đáng đánh đòn mà.” Trong tiếng cười không khó nghe ra vẻ làm nũng cùng chủ động với người đàn ông trước mặt.

Giọng nói này...

Trang Noãn Thần càng nghe càng quen tai, đầu óc nhanh chóng lục lại trong trí nhớ, chân mày nhíu lại.

Giang Mạc Viễn ở cách đó không xa chỉ cười nhẹ, không có vẻ gì muốn trả lời, chỉ xã giao lễ tiết, “Hai vị thật ngại quá, tôi còn có việc, xin lỗi không tiếp được.” Nói xong, anh xoay người nhìn về phía Trang Noãn Thần, gọi, “Noãn Noãn...”

Trang Noãn Thần bị bất ngờ nên không kịp phản ứng, trông thấy anh nhìn mình không chớp mắt mới hoàn hồn, Noãn Noãn? Cách xưng hô này sao mờ ám quá vậy... Nghĩ đến lần này chắc lại lấy cô làm lá chắn, dứt khoát đặt đĩa hoa quả xuống, mỉm cười bước đến, anh đưa tay ra, cô tiến lên, anh thuận thế kéo ôm cô vào ngực, động tác vô cùng tự nhiên thân mật.

“Trang Noãn Thần? Sao lại là cô?” Đôi mắt sáng của cô gái xinh đẹp đầu tiên có vẻ ganh tỵ tiếp sau đó là kinh ngạc, chỉ vào cô đang ở trong lòng Giang Mạc Viễn, vẻ mặt khó tin.

Trang Noãn Thần sửng sò, không ngờ lại có người trực tiếp gọi

thẳng tên cô, ánh mắt dừng trên gương mặt cô gái cũng chuyển thành kinh ngạc!

Nam Ưu Tuyền!

Sao lại là cô ấy?

[1] Nguyên gốc là 南老爷子: Nam lão gia tử, một cách gọi trang trọng của người Trung Quốc; nhưng ở Việt Nam mình thì người già chỉ xưng bằng ông thôi nên mình dịch là ông.

Quyển 2 - Chương 8: Xót xa

Năm tháng mãi là lưỡi dao sắc bén mài giũa con người. Sau khi gặp lại, cô và Nam Ưu Tuyền đều được năm tháng gọt giũa thành dáng vẻ xinh đẹp và quyến rũ của phụ nữ trưởng thành, vẻ ngây thơ đơn thuần thuở xưa cũng phai mờ theo thời gian.

Cô là vậy.

Nam Ưu Tuyền cũng vậy.

Trang Noãn Thần ngây người nhìn Nam Ưu Tuyền trước mắt. Cô thoáng nhớ đến thời học đại học. Khi đó, Nam Ưu Tuyền lúc nào cũng mặc váy hoa thanh thuần, mái tóc cô ấy đen dài thả bay theo gió, ánh nắng rọi vào tóc cô ấy làm cô ấy xinh xắn như búp bê, nụ cười luôn hiện trên môi và mắt cô ấy. Thậm chí, Trang Noãn Thần còn nhớ câu đầu tiên cô ta nói với mình: Xin chào, tên cậu là Trang Noãn Thần à? Nghe thật ấm áp...

Ngày ấy, Nam Ưu Tuyền cũng rất ấm áp, giọng nói ấm áp, nụ cười ấm áp. Cô biết xuất thân của cô ấy không bình thường, nhưng không ngờ cha cô ấy lại là ông Nam!

“Trang Noãn Thần, nếu hồi đó chưa thấy cô trang điểm lần nào, nhất định hôm nay tôi sẽ không nhận ra cô.” Thấy Trang Noãn Thần nhìn mình chăm chú, Nam Ưu Tuyền mỉm cười, nhưng đôi mắt ấm áp thời đại học ấy đã biến mất, chỉ còn vẻ khinh miệt và châm chọc.

Trang Noãn Thần cứng họng. Mọi việc đều do cô sơ suất, cô cho rằng trang điểm thì có thể giả vờ không nhận ra nhau, nhưng cô lại

quên vào buổi khiêu vũ của năm nhất đại học, người trang điểm giúp cô chính là Nam Ưu Tuyền. Người cô ấy thầm mến từ lâu lại chính là bạn trai mới của cô.

Một hồi sau, cô mới cười gượng gạo thốt ra được hai chữ: “Trùng hợp...”

“Trùng hợp thật.” Nam Ưu Tuyền tươi cười, giọng của cô ấy không được tử tế lắm.

“Ưu Tuyền, bạn con à?” Ông Nam nhoén miệng cười.

“Đây là đàn em thời đại học của con.” Nam Ưu Tuyền cười với Nam Lão, lại nhìn Trang Noãn Thần, “Thế giới quả là nhỏ, không ngờ cô thay tới đổi lui, cuối cùng lại đến bên Mạc Viễn. Trang Noãn Thần, hóa ra sáu năm trước cô bỏ rơi Cố Mặc là để trèo cao. Cô quả thật là biết nhìn xa trông rộng.”

Trang Noãn Thần siết chặt tay đến đau đớn.

“Xin lỗi, chúng tôi có việc, xin phép đi trước.” Giang Mạc Viễn cất giọng trầm tĩnh, lồng tay mình vào tay cô, kéo cô rời đi.

Bàn tay đàn ông to lớn và ấm áp, Trang Noãn Thần ngược nhìn gương mặt nghiêng ôn hòa và bờ môi hơi mím lại của anh. Anh có biết lúc này cô biết ơn anh đến nhường nào không?

“Trang Noãn Thần!” Nam Ưu Tuyền dõi theo bóng lưng của Trang Noãn Thần, gằn giọng, “Cố Mặc đã về Bắc Kinh, cô biết không?”

Bước chân của cô đột nhiên khựng lại!

Giang Mạc Viễn cũng đứng lại, cúi đầu nhìn cô.

Trang Noãn Thần không xoay đầu, cả người cô như bị đổ chì, Giang Mạc Viễn đang nắm tay cô cũng phát hiện cô đang run rẩy.

“Nếu không phải ban nãy chạm mặt anh ấy, tôi cũng không biết anh ấy đã về.” Giọng Nam Ưu Tuyên lạnh giá.

Một nỗi đau đớn xuyên thủng lục phủ ngũ tạng của Trang Noãn Thần trong tích tắc. Cô nghe thấy trái tim mình vỡ vụn, nỗi đau khổ đang dần nhấn chìm cô. Tin tức này bất ngờ đến mức cô không thể tin tưởng vào tai mình.

Cố Mặc đã về!

Nói như vậy, người cô trông thấy ở sân bây quả đúng là anh!

Anh đang ở gần đâu đây!

“Trang Noãn Thần, nếu còn lương tâm thì hãy đi xin lỗi anh ấy. Cô không hề biết...” Nói đoạn Nam Ưu Tuyên hơi dừng lại, nhưng vẫn cất giọng lạnh lẽo như băng đá nói hết câu, “Cô không biết, khi đó Cố Mặc đã được trường đại học Thanh Hoa tuyển chọn, nhưng anh ấy vì cô mới chọn trường giống cô, thậm chí còn đổi ngành học!”

“Gì?” Trang Noãn Thần quay phắt đầu, vẻ mặt vô cùng bàng hoàng!

Cô không biết, không hề biết. Cố Mặc chưa từng nói với cô, mà cô cũng không bao giờ hỏi Cố Mặc...

Tuy cô biết Cố Mặc rất có cá tính.

Tuy cô và Cố Mặc học cùng nhau từ thời cấp hai và cấp ba...

Cô cho rằng cô là người yêu anh đầu tiên...

“Noãn Noãn, chúng ta đi thôi.” Giang Mạc Viễn đột nhiên lên tiếng, anh ân cần ôm bờ vai run run, bàn tay anh to lớn sưởi ấm làn da lạnh lẽo của cô. Anh lúc nào cũng trầm tĩnh và thông dong tựa như mọi việc không hề xảy ra trước mắt anh.

Cứ như vậy, Trang Noãn Thần hóa đá được anh dẫn ra khỏi câu lạc bộ. Suốt quá trình, đầu óc cô chỉ vang vọng lời nói của Nam Ưu Tuyền.

Gió thu mát mẻ thổi phớt qua.

Một chiếc lá vàng khô rụng khỏi cành cây, bay phất phơ trong không trung, rồi đáp xuống mắt cá chân của Trang Noãn Thần. Lúc này cô mới sực tỉnh, hơi thở loạn nhịp.

Giang Mạc Viễn thấy sắc mặt cô tái nhợt, anh nhíu mày, tay anh bóp nhẹ vai cô, cúi đầu nhìn, “Tôi đưa em về.”

Đầu óc Trang Noãn Thần vánh vất, ngón tay cô lạnh buốt run rẩy, cô vô thức lắc đầu, lẩm bẩm, “Không... không cần.” Cô giãy ra chạy nhanh đến cổng câu lạc bộ.

Giang Mạc Viễn thoát sừng sốt, lập tức đuổi theo.

Ánh đèn sáng choang, người đến người đi rộn rịp, Trang Noãn Thần xách váy chạy ra đường như một cô dâu đang bỏ trốn. Trong đoàn người đông đúc chỉ có mỗi cô là mặc váy dạ hội, mọi người đều hiếu kỳ ngắm nhìn cô.

“Trang Noãn Thần!” Giọng đàn ông uy nghiêm truyền đến từ phía sau, giây sau cổ tay cô liền bị tóm lấy, cả người cô rơi vào một vòm

ngực rộng lớn.

“Thả ra...” Cô giãy dụa, toàn thân run cầm cập.

“Tại sao phải thả em ra? Thả ra để em chạy khắp nơi tìm kiếm anh ta?” Giang Mạc Viễn ôm chặt cô, cánh tay rắn chắc không hề nói lỏng, cơ thể hai người dán sát vào nhau, kể cả hơi thở cũng quyện vào nhau.

Trang Noãn Thần ngửa đầu, hơi thở loạn nhịp phả lên cằm anh, cô nấc nghẹn, “Tôi muốn đi tìm anh ấy... Nam Ưu Tuyền nói vừa nãy đã gặp anh ấy, anh ấy vẫn chưa đi xa...” Cô đau xé lòng. Lời nói của Nam Ưu Tuyền như cảnh tỉnh Trang Noãn Thần, thôi thúc cô đi tìm Cố Mặc.

“Bắc Kinh rộng lớn, em tìm anh ta ở đâu? Nghe lời, về nhà nghỉ ngơi thôi.” Giọng Giang Mạc Viễn trầm thấp và nồng ấm, thái độ hết sức kiên quyết.

Trang Noãn Thần lắc đầu nguầy nguậy, cô xô anh, “Tôi không cần anh quan tâm. Thả tôi ra...”

“Dù em tìm thấy anh ta thì sao? Sáu năm đủ để thay đổi hoàn toàn một con người.” Giang Mạc Viễn hơi cao giọng, nom anh quá đổi nghiêm túc.

Câu nói của anh như nước lạnh dội thẳng Trang Noãn Thần, cô cứng đờ người tựa vào lòng anh.

Đúng vậy, sáu năm rồi...

Cô và Cố Mặc xa nhau sáu năm rồi. Gặp lại sau sáu năm thì sao?

Sáu năm trước, ngay khoảnh khắc cô lạnh lùng nói chia tay với anh, chẳng phải anh đã oán hận cô khôn cùng rồi sao? Dẫu giây phút đó cô xoay lưng lại với anh nhưng cô vẫn cảm giác rõ ràng ánh mắt thù hằn ấy...

Sáu năm sau, cô có tư cách gì gặp lại anh?

Cơn nóng vội lan tràn trong lòng cô cấp tốc chìm sâu vào giá lạnh. Nước mắt của cô chảy tràn khóe mi.

Dưới ánh đèn, đôi đồng tử của cô như ngâm trong làn nước mông lung của bất lực và tủi thân.

Cõi lòng Giang Mạc Viễn vô cớ mềm nhũn, nước mắt của cô khơi dậy lòng cảm thông và rung động chưa bao giờ có ở anh. Anh bỗng thấy tim mình đau nhói.

Giang Mạc Viễn khẽ thở dài, càng ôm cô chặt hơn, để mặc nước mắt của cô thấm ướt ngực mình.

“Em lên xe đi, tôi sẽ giúp em.” Anh hạ thấp giọng nói, cố gắng che giấu vẻ bất đắc dĩ trong ngữ điệu của mình. Cuối cùng anh cũng thuận theo ý muốn của cô. Cô là cô gái đầu tiên trong cuộc đời anh khiến anh cảm thấy bất lực và thỏa hiệp.

Giang Mạc Viễn không khỏi dờ khóc dờ cười.

Bắc Kinh đẹp rạng rỡ về đêm.

Giang Mạc Viễn lái xe từ đường vành đai hai vòng sang đường vành đai ba, lại từ đường vành đai ba chạy đến đường vành đai bốn, cuối cùng dừng dưới gầm cầu Đại Vọng.

Trang Noãn Thần ngồi ở ghế phụ, lẳng lặng nhìn cảnh đêm bên ngoài, từng ngọn đèn đường lướt qua đôi mắt ảm đạm của cô.

Khi vừa mới lên xe, cô còn cố gắng đưa mắt tìm kiếm trong đoàn người và đường phố sầm uất, nhưng đến lúc này cô chẳng còn bất cứ hy vọng nào cả.

Cái gì đã mất là mất. Nếu có thể tìm thấy thì không gọi là đánh mất.

Xe chạy chậm chậm lên đường vành đai bốn, để tiện cho cô tìm kiếm, anh cố tình chạy vào con đường nhỏ đông người. Một chiếc xe sang trọng nổi bật chiếm gần hết con đường khiến người bán hàng rong bất mãn mắng chửi. Đối với họ, người có tiền lái xe chạy dạo là việc cực kỳ đáng trách.

Trang Noãn Thần rút người, vòng tay ôm lấy hai chân, kê cằm trên đầu gối, đôi chân nằm gọn trong làn váy trắng, mắt cô đỏ ửng. Cuối cùng cô thì thào, “Tìm không được anh ấy đâu...”

Giang Mạc Viễn trầm ngâm nhìn chăm chú phía trước.

Trang Noãn Thần cũng trầm mặc, ánh mắt cô tuyệt vọng như lá cây rơi xuống giếng sâu cạn nước. Trong xe im phăng phắc, im đến mức chỉ nghe thấy tiếng tim đập của hai người. Năm phút sau, cô đột nhiên nói, “Anh biết nơi nào gần sao nhất không?”

Giang Mạc Viễn chạy chậm lại, anh trầm tư một hồi vẫn không nghĩ ra đáp án.

“Ngày xưa, tôi cũng không nghĩ ra.” Cô cười buồn bã, “Cố Mặc nói nơi gần sao nhất là biển. Anh ấy nói ở ngoài biển, sao sáng lóng lánh như thủy tinh rải khắp bầu trời. Anh ấy còn nói mặt trời mọc ở biển rất đẹp. Khi ấy mặt trời sẽ có màu xanh biếc như ngọc thạch anh.”

Nói đoạn, cô nhìn anh, “Anh có tin mặt trời là màu xanh biếc không?”

Giang Mạc Viễn nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô, anh thở dài, “Chắc là vậy.” Anh chỉ muốn cô về nhà nghỉ ngơi. Còn mặt trời mọc màu gì, anh đã quên từ lâu. Không phải do anh tham ngủ, mà là công việc quá bận, bận đến mức anh chẳng còn thời gian hay tâm tư quan tâm cảnh mặt trời mọc.

“Tôi chưa thấy bao giờ vì tôi sợ nước, tôi sợ cảm giác bị thôn tính. Cố Mặc hứa sẽ dẫn tôi đi xem, nhưng lời hứa này vẫn chưa được thực hiện.” Trang Noãn Thần cười nhẹ, “Nếu Cố Mặc còn ở đây, nhất định tôi sẽ đi dù sợ...”

Giang Mạc Viễn tắt xe vào bên đường, anh tắt máy nghiêng người nhìn cô. Anh không nói tiếng nào, đôi mắt anh sâu thẳm như biển cả bao la, nhưng biển cả càng tĩnh lặng thì càng đáng sợ.

Trang Noãn Thần cũng vô thức nhìn anh, mãi cảm phát hiện bầu không khí trong xe trở nên kỳ lạ trong tích tắc, cổ họng cô đông cứng, cô cúi gằm đầu cắn mạnh môi.

“Xin lỗi...” Cô chỉ có thể thốt ra những lời này. Sau khi tỉnh táo hơn, cô cảm thấy chán ghét bản thân vô cùng.

Giang Mạc Viễn xoay mặt cô về phía mình, “Em muốn xem thật không?”

Cô ngẩn ra.

Anh cười ôn hòa, xoa đầu cô một chút, rồi rút tay về, khởi động xe, vòng xe chạy về hướng ngược lại.

Đèn đường cứ trôi tuột ra sau, tốc độ xe kéo ánh sáng thành dải lụa

màu sắc. Giang Mạc Viễn chạy thẳng một mạch đến đường vành đai năm, suốt dọc đường anh đều trầm mặc, miệng mím lại tựa hồ đã xác định rõ mục tiêu.

Hành động của anh khiến Trang Noãn Thần hết hoảng, cô ngớ ngàng ngược nhìn bảng chỉ đường: Hướng ra ngoài Bắc Kinh...

Quyển 2 - Chương 9: Đi biển

Nam Đới Hà về đêm với vùng nước rộng lớn tĩnh lặng như mặt gương, thỉnh thoảng có vài ngọn gió đẩy nước liếm vào đá và cát, tạo nên âm hưởng tuyệt vời của tạo vật.

Vùng biển gần Bắc Kinh nhất chỉ cách Bắc Đới Hà một cây cầu.

Những vò sò nhỏ vụn chìm trong cát, chú ý kỹ còn thấy con dã tràng se cát lưu lại hàng loạt vết nông sâu khác nhau trên mặt cát.

Trang Noãn Thần không bao giờ nghĩ mình sẽ đến biển như thế này. Biển cả về đêm êm đềm và tĩnh mịch đến đáng sợ, ở ngoài khơi xa xa là một màu đen ngòm như thế giới thần bí khiến con người không dám trông mong.

Việc khai phá ở Nam Đới Hà và Bắc Đới Hà đều thực hiện như nhau nhưng vào đêm nơi đây yên tĩnh và vắng vẻ hơn, chỉ có âm thanh vỗ về nhẹ nhàng của biển.

Trang Noãn Thần cởi giày, mặt cát in hàng loạt dấu chân của cô. Váy dạ hội màu trắng của cô như bị đất trời bao la thôn tính. Cô bước chầm chậm ra biển, bóng lưng cô càng trở nên nhập nhèm trong đêm.

Tới gần nước biển, Trang Noãn thần xoay đầu nhìn xe của Giang Mạc Viễn đang đậu gần đó. Anh cũng bước xuống, lặng lẽ dựa người vào xe, mỉm cười nhìn cô. Ánh trăng chiếu xuống kéo bóng anh dài tít tắp. Trái tim Trang Noãn Thần bất giác ấm áp, một cảm giác an toàn quá đổi mới mẻ lấp đầy cô. Anh chỉ đứng một chỗ dõi

theo, tựa hồ có anh cô sẽ không còn sợ hãi gì nữa.

“Ở đây đẹp quá.” Cô lớn tiếng gọi anh, kích động chỉ lên bầu trời, “Còn sáng hơn thành phố hay bất cứ nơi nào khác nữa.” Đột nhiên cô muốn khóc, muốn trút hết nỗi lòng của mình nhưng cô chỉ lặng lẽ ngồi xuống...

Giang Mạc Viễn mỉm cười, khoe miệng lộ vẻ nuông chiều và yêu thương khó phát hiện. Một người phụ nữ mặc váy trắng ánh vào mắt anh, Trang Noãn Thần vô tư và vui vẻ thỏa mãn tâm lý bảo hộ của anh. Bóng dáng của cô như đóa hoa nhỏ lặng nở trong đêm, thôi thúc anh thương yêu và che chở.

Thấy sóng biển dọa cô giật mình lui ra sau liên tục, anh bật cười, hô to, “Đừng để mình dính nước, lạnh lắm.” Rồi anh không kìm được đi lên trước, cởi áo vest trên người choàng lên cho cô.

Anh rất cao, áo vest của anh khoác lên Trang Noãn Thần chạm gần tới đầu gối cô, mùi hương nam tính bao trùm lên cô.

“Cám ơn anh.” Trang Noãn Thần vô thức kéo áo khoác trùm kín lên mình. Cố Mặc là động lực lớn nhất thúc đẩy cô đến nơi này nhưng tới đây cô lại phát hiện sự hiện diện của Giang Mạc Viễn mới là sức mạnh giúp cô khắc phục tâm lý sợ nước.

“Cám ơn tôi về chuyện gì?” Giang Mạc Viễn cong môi cười. Gió biển thổi qua cổ áo mở phanh của anh lộ ra đường nét hoàn mỹ. Anh đứng phía trước cô, cơ thể cao lớn của anh như che chắn gió biển thổi tới, bảo vệ cô trong phạm vi của anh.

Trang Noãn Thần ngước đầu, đối mắt với anh, nói nghiêm túc, “Cám ơn anh đã cùng điên với em.” Bản thân cô như vậy nhưng không ngờ Giang Mạc Viễn cũng thuận theo. Cô càng không ngờ chỉ một câu

nói đơn giản của mình, anh lại lái xe suốt đêm đưa cô đến đây.

“Còn muốn xem mặt trời màu xanh biếc không?” Giang Mạc Viễn cười ấm áp.

Cô cắn môi, gật đầu, lại ngồi xuống, vọng tiếng nói ra biển cả, “Trắng sáng trên biển cũng xem, mặt trời màu xanh biếc cũng muốn xem.”

Ánh mắt Giang Mạc Viễn vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, anh cũng ngồi xuống, nhìn cô, “Cứ ngồi đợi ở đây?”

Cô gật đầu.

“Cô ngốc.” Anh thở dài, vươn tay ôm cô vào lòng, sưởi ấm cho cô.

Quyển 2 - Chương 10: Vẫn còn trẻ con

Trang Noãn Thần không giãy dụa, cũng không sợ hãi, giờ khắc này khuôn ngực anh thật sự tràn đầy lôi cuốn, xoa dịu bất an cùng bàng hoàng thậm chí cả bi thương tận đáy lòng cô. Không biết tại sao, mỗi lần đối diện với anh, lòng cô sẽ tĩnh lặng đến lạ. Lặng lẽ nép vào lòng anh, hít vào mùi xạ hương nhàn nhạt để chịu trên người anh, cảm thụ hơi ấm da thịt anh xuyên qua lớp áo sơ mi, hít sâu một hơi, tâm trạng hoàn toàn được thả lỏng.

“Quên anh ta đi.” Tiếng nói đàn ông trầm thấp chấn động nơi ngực, tràn vào lỗ tai cô.

Cô gái trong lòng khẽ run lên như con thú nhỏ hoảng sợ, động tác im lặng này lại khiến cho đáy lòng anh đau đớn, anh cúi đầu, ngẩng cô, ánh mắt lặng lẽ trở nên nghiêm túc và trang trọng.

Trang Noãn Thần khẽ chớp mắt, hàng mi dày và cong che khuất vẻ cô đơn trong mắt, nhìn mặt biển mênh mông liền có cảm giác thế lương, còn có thể nhìn thấy vẻ mệt mỏi sau những giọt nước mắt kiềm nén.

“Nếu không thể quên được thì phải làm sao?” Cô gần như than thở, giọng nói yếu ớt như tơ.

Giang Mạc Viễn nhàu mày, nhưng chưa nói gì cả.

“Em ngốc quá có phải không?” Cô gượng cười, càng như tự giễu, “Ngay cả em cũng chán ghét chính mình như vậy.” Thật ra cô có thể

nghe thoáng hơn, ít nhất nên chôn chặt nỗi đau này tận đáy lòng hoặc chỉ để một mình cô xem, nhưng cô lại kéo Giang Mạc Viễn vào, cô chán ghét như vậy, chán ghét bản thân liên lụy người khác như vậy.

Cái tên ở tận sâu trong lòng kia... Nếu Nam Ưu Tuyền không nói câu đó với cô, nếu cô không biết hóa ra Cố Mặc vào cùng trường đại học với cô hoàn toàn là vì cô, thì có lẽ đêm nay cô sẽ không mất khống chế như vậy.

Từ lúc cô lên trung học liền thầm mến chàng trai đó, một chàng trai nhẹ nhàng phóng khoáng ưa sạch sẽ, tính tình kiêu ngạo. Cậu ấy không học hành đàng hoàng, nhưng lần nào tên cũng đứng nhất toàn khóa nên khiến kẻ khác cực kỳ tức giận. Ba năm học trung học, cô chưa từng nói với cậu câu nào, bởi vì mỗi lần tan học đều phải đi qua một con đường, cho nên cậu đi phía trước, còn cô lặng lẽ theo sau hệt như cái bóng, cứ vậy suốt ba năm ấy chưa từng thay đổi bao giờ.

Ba năm trung học, vóc người cô thấp bé nên ngồi bàn trên, người Cố Mặc cao to nên bị xếp ngồi bàn cuối. Mỗi lần đi học, người nào cũng thấy cậu ấy ngủ, ngay cả giáo viên cũng nhìn mãi thành quen, bởi vì bất luận cậu ấy làm gì thì thành tích cũng vẫn xuất sắc.

Ba năm đó, cậu trốn học như cơm bữa, cô luôn đi về nhà một mình trên con đường ấy, nhưng thi thoảng cô sẽ bắt gặp bóng dáng cậu ở phía sau lưng mình.

Trước khi thi đại học, cậu đến trước mặt cô, cà lơ phớt phơ hỏi một câu, Trang Noãn Thần, cậu thi trường nào vậy?

Lúc ấy, cô ôm ấp bao nhiêu hoài bão, trả lời ngay mà không cần suy nghĩ, Đại Học Bắc Kinh, khoa Báo chí. Lúc ấy cô cho rằng, tất cả sinh viên tốt nghiệp khoa Báo chí của Đại Học Bắc Kinh ra đều có thể

thành thành viên nòng cốt của Tân Hoa Xã.

Ngày dán bảng công bố kết quả thi, cô khóc bù lu bù loa, cô đã đậu khoa Báo chí, nhưng không phải là Đại học Bắc Kinh. Cậu chau mày bước tới, giơ tay cốc mạnh vào đầu cô, vẫn nói với giọng cà lơ phất phơ, thi đậu một nguyện vọng rồi còn khóc gì nữa? Mình bất hạnh phải học chung một trường với cậu, còn cùng chuyên ngành nữa, bốn năm lận, không lẽ mình cũng phải khóc ư?

Cho đến giờ cô vẫn nghĩ anh và cô cùng thi rớt...

Mặt biển nổi gió, Trang Noãn Thần rút người lại, dòng suy nghĩ bỗng bị cắt ngang, cánh tay anh lại đúng lúc siết chặt, vỗ về run rẩy của cô.

“Không phải ngốc, là tự em không cho bản thân nhiều lựa chọn.” Anh nhẹ nhàng băng quơ cất giọng đáp.

Trang Noãn Thần sững lại, ngẩng đầu, trong mắt đầy hoài nghi.

“Em vẫn còn trẻ con lắm.” Anh buông lời, đôi môi mỏng khẽ nhếch, mãi miết nhìn vào mắt cô một cách sâu xa.

Trang Noãn Thần mở to mắt, 26 tuổi, bà cô già rồi, vẫn còn trẻ con ư?

Quyển 2 - Chương 11: Cảm giác khác thường

“Không phải muốn ngắm mặt trời mọc sao?” Giang Mạc Viễn không tiếp tục đề tài này nữa, sau khi đưa tay nhìn đồng hồ, mỉm cười, “Còn ba tiếng rưỡi nữa.”

Trang Noãn Thần hít mũi, gật mạnh đầu.

Hai người ngồi im trên bờ cát, ánh trăng soi bóng trên mặt biển, bóng cô gái kéo dài trên nền cát trắng mịn, trông hoàn mỹ và cân đối. Một hồi lâu sau, Trang Noãn Thần khẽ nói, “Thôi xong, tự nhiên em mệt, sao giờ?”

“Dựa vào tôi ngủ một chút đi.” Tiếng Giang Mạc Viễn hờn hậu nuông chiều.

“Nhưng em muốn xem mặt trời mọc...”

“Lúc mặt trời mọc tôi sẽ đánh thức em.”

“Lỡ như anh ngủ quên thì sao?”

“Tôi sẽ không ngủ.”

“Vậy anh nhớ đánh thức em nhé, bằng không đi một chuyến uống công em sẽ nhảy xuống biển mất.”

“OK.” Người đàn ông không nhin được cười.

Lúc này Trang Noãn Thần mới yên tâm tựa vào anh, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Anh từng nói, những chuyện anh đồng ý thì nhất định có thể làm được, cô tin.

Nhiệt độ ấm áp phủ vào mặt, giống như gió xuân ấm áp thổi ngang qua, Trang Noãn Thần uể oải ưm một tiếng, cảm giác ấm áp, mùi hương dễ chịu, vòm ngực rắn chắc khỏe mạnh thật khiến cô không nở mở mắt...

Khoan đã, vòm ngực ư???

Cô bỗng mở to mắt, lúc này mới phát giác mình không còn ở trên bãi cát nữa.

Ánh nắng ấm áp chiếu vào bị cửa xe cản lại, chỉ hắt vào vài vệt sáng loang lổ. Cô và Giang Mạc Viễn cùng ngồi ở ghế sau xe, anh là chỗ dựa, cả người cô dường như lọt thõm vào lòng anh.

Cô lên xe lúc nào nhỉ? Sao không hay biết gì cả.

Giương mắt kinh ngạc, Giang Mạc Viễn tựa vào lưng ghế nhắm mắt, nhưng từ sức lực cánh tay khóa chặt hông cô cho thấy anh chỉ là nhắm mắt nghỉ ngơi mà thôi, hình như cảm giác được người trong lòng đã thức, anh mở mắt, cúi đầu đối diện với ánh mắt kinh ngạc của cô.

“Thức rồi à?” Nụ cười của anh vẫn nhẹ nhàng như thế, nhưng dưới ánh mặt trời lại có cảm giác như thực như ảo.

Trang Noãn Thần vội vàng ngồi thẳng dậy, ngay sau đó suýt chút nữa hét lên sợ hãi.

Bởi vì cô thấy trên quần tây của Giang Mạc Viễn bị dẫu nước miếng của cô làm ướt, ngay vị trí rất xấu hổ, ở... ... khuôn mặt của cô thoáng ửng đỏ, ước gì có thể tìm cái lỗ để chui xuống. Nếu nhìn như vậy, thì lúc cô ngủ mặt đã để ở chỗ đó, miệng cô đúng lúc hướng về cái ... của anh.

Hết nói nổi?

Giang Mạc Viễn cũng theo tầm mắt cô cúi xuống nhìn, cong môi, dường như đang cố nén cười.

Trang Noãn Thần thật muốn đi tìm chết, ấp úng, “Em, em vẫn luôn đè anh suốt à?” Hỏi xong lại càng cảm thấy xấu hổ, vội vàng chữa lại, “Không, ý của em là muốn hỏi... à, anh không thấy tê khi bị em đè à?” Càng vẽ càng nhỏ, thấy mày anh càng nhướng càng cao, cô dường sắp hồng mắt.

“Cũng thường thôi.” Cuối cùng anh tốt bụng ra vẻ như đã hiểu ý của cô.

“Xin lỗi xin lỗi, em sẽ phụ trách giặt ủi.” Trang Noãn Thần liên tục nói xin lỗi, “Em không ngờ mình lại ngủ như chết thế này, trời cũng sáng luôn rồi, á... trời sáng rồi?” Câu cuối cùng cô bỗng có phản ứng, ngoảnh đầu nhìn ngoài cửa xe, không để ý được nhiều vậy, khoác áo vest của anh vội vàng mở cửa xe chạy ra ngoài.

Vàng dương treo cao trên bầu trời, mặt trời mọc rồi còn đâu?

Trang Noãn Thần đứng sững ở cạnh biển, cuối cùng vẫn không thể trông thấy mặt trời mọc... Giờ còn sớm, trên bờ cát không có người, nếu không nhất định sẽ cho cô là kẻ điên.

Đang rầu rĩ, bên hông đột ngột rung lên, cô hết hồn, thò tay vào túi áo vest của anh nhưng lại lấy điện thoại của mình ra, vừa mở ra thì thấy là một đoạn clip!

Hình ảnh trong clip từ từ phát, cảnh tượng đẹp để tuyệt đối đập vào mắt cô, ánh sáng mặt trời nhàn nhạt mà êm dịu dần dần tách khỏi mặt biển, hai mắt cô như nhói lên, đúng là cảnh tượng mặt trời mọc!

Mặt trời mọc trên biển đẹp một cách thuần khiết, chỉ là ánh mặt trời vừa ló dạng không phải màu xanh biếc, mà là màu ngọc xanh biển (màu Aquamarine), vượt xa sự tưởng tượng của cô, màu ngọc xanh biển tuy cũng đẹp nhưng không phải cảnh tượng mà cô nghĩ.

Đoạn clip được quay ở trong xe, bởi vì lúc clip sắp hết thì hình ảnh xoay chuyển, chắc là người quay clip chuẩn bị thu hồi lại điện thoại, lại vô tình quay luôn cảnh ngủ say của cô vào, tuy rằng chỉ quét qua trong nháy mắt, nhưng Trang Noãn Thần vẫn thấy được bộ dạng mê ngủ của chính mình, giống hệt như con gấu túi, mặt mũi say sưa ôm chặt lấy bắp đùi người đàn ông!

Cảnh tượng đẹp đến xúc động hoàn toàn bị hình ảnh ‘khó đỡ’ của cô phá hủy!

Đoạn clip trong tay cô phát lại lần nữa, từng lớp màu ngọc xanh biển xinh đẹp tỏa ra, cuối cùng chuyển thành màu vàng chói mắt. Cô lại liếc nhìn số điện thoại của đối phương, Giang Mạc Viễn, người đàn ông này quay lại cảnh mặt trời mọc, từ lúc chỉ là một vầng sáng nơi chân trời đến lúc mặt trời lên cao, anh vẫn giữ điện thoại quay như thế, bởi vì, hình ảnh không hề bị gián đoạn.

“Lúc trước người từng hứa hẹn với em có từng nói với em rằng lúc mặt trời mọc thật sự là có màu ngọc xanh biển không?” Đằng sau, Giang Mạc Viễn thông dong đi tới, giọng nói trầm thấp rơi xuống đỉnh

đầu cô.

Trong lòng Trang Noãn Thần chấn động, điện thoại theo ngón tay trượt xuống bãi cát.

“Dù sao một đứa trẻ chưa trải đời nhiều vẫn thích đi theo cảm giác.”
Giang Mạc Viễn cười nhẹ, trong lời nói lại mang theo hàm ý sâu xa,
“Hiện giờ em đã tận mắt chứng kiến rồi, cảm giác vẫn như thế à?”

“Em...” Ánh mắt cô bất lực và bàng hoàng.

Trái tim Giang Mạc Viễn mềm xuống, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng.
Anh cũng điên rồi, lại phá lệ chở một cô gái nửa đêm nửa hôm chạy ra biển, ném hết công việc ngồi trước biển chỉ để ngắm mặt trời mọc.
Trước khi mặt trời mọc, cô say giấc như chú mèo con vùi vào lòng anh, anh bế cô lên xe, cô tùy tiện biến anh thành gối ôm hình người của mình, còn anh lại có thể lẳng lặng ngắm cô suốt ba tiếng đồng hồ.

Người ở trong lòng như bị từng chữ của anh đâm nát vào chỗ hiểm, cô ngược nhìn anh, vẻ mặt hoang mang lại có hơi muốn khóc, “Em... Chỉ là em muốn nói một tiếng xin lỗi với anh ấy... thầm nghĩ như vậy...”

Dưới ánh mặt trời, biểu cảm đau khổ của cô làm cho người khác rung động, bên dưới lớp trang điểm đẹp đẽ là sự bất lực sâu sắc, khiến trong lòng người đàn ông nổi lên chút thương tiếc. Anh cúi xuống, bắt lấy môi cô mà không hề báo trước, bàn tay anh cũng thuận thế đỡ sau gáy cô.

“Đừng...” Trang Noãn Thần không ngờ anh sẽ lại hôn cô nữa, bất giác đưa tay ngăn lại, nhưng đã muộn, sức lực của anh rất lớn, ngay cả chút chỗ trống để cô chống cự cũng không có.

Nụ hôn của Giang Mạc Viễn mãnh liệt và bá đạo hơn, khác với nụ hôn triền miên dịu dàng lần trước, Trang Noãn Thần bị ép phải ngửa đầu tiếp nhận sức mạnh cường thế của anh, để mặc hơi thở của anh lấp đầy, bao bọc lấy cô... chặt chẽ, không có chút khe hở...

Quyển 2 - Chương 12: Từ chức

Ánh nắng phía chân trời chiếu vào mặt biển, từng lớp tầng lớp sáng chói, lặn tẩn như những chiếc vây cá long lánh. Nơi con sóng xô vào hiện lên hình ảnh thân mật của đôi nam nữ, dưới chiếc mũi của người đàn ông anh tuấn là hàng mi như đôi cánh bướm lay động.

Trang Noãn Thần cố sức giãy giụa khỏi lòng ngực của người đàn ông, cô thở hổn hển, tuy nhiên khắp khoang mũi đều là hơi thở của anh.

Sự mạnh mẽ của anh khiến Trang Noãn Thần vô thức thả lỏng, hai tay đang giãy dựa buông xuống, đầu óc rối loạn, cả người cô như mềm nhũn đi.

Giang Mạc Viễn ôm chặt cô, cánh tay mạnh mẽ hữu lực như muốn khám sâu cô vào trong ngực. Trang Noãn Thần có thể cảm thấy mình đang thu nhỏ dần, càng lúc càng nhỏ... Cứ như thế, giữa bãi biển vào mùa thu tràn ngập nắng ấm, cô dường như vùi cả người sâu trong lòng Giang Mạc Viễn.

Mặt trời lên cao, ngoài khơi tỏa ra vàng sáng rạng rỡ.

Người đàn ông cao lớn ôm trọn lấy người con gái mềm mại vô lực. Trên nền cát trắng, cánh tay rắn chắc nắm chặt bàn tay thon nhỏ tạo nên một bức tranh mỹ lệ.

Rất lâu sau, Giang Mạc Viễn mới buông cô ra, đôi đồng tử đen láy của anh tựa hồ nhuộm đầy dự vọng nhìn cô chăm chú, cánh tay anh

khóa chặt eo cô không buông. Cô cúi gằm mặt không dám nhìn anh, thần sắc cô có vẻ ngờ vực, cổ cô đỏ ửng.

Giang Mạc Viễn nâng cằm cô lên, anh nở nụ cười, nói nhỏ, “Tôi dọa em sợ?”

Cô dốc sức đè nén nhịp tim dồn dập, cúi đầu không nói tiếng nào.

Trang Noãn Thần cảm thấy hoài nghi nhiều hơn là sợ hãi. Cô không biết vì sao hai người lại thế này. Rốt cuộc hành động này của anh là sao?

Yêu ư?

Không có khả năng, một người ưu tú như anh làm sao có thể thích một người bình thường như cô.

Giang Mạc Viễn thấy cô không trả lời, anh cũng không miễn cưỡng. Anh lại đặt đầu cô tựa vào ngực mình, hít thở mùi hương thuộc riêng cô.

Sóng biển vỗ nhẹ vào bờ, thấm ướt mắt cá chân Trang Noãn Thần, nhưng cô không cảm thấy nước biển lạnh lẽo bởi ở trong ngực anh, cô thấy mình như bị đặt trong một lò lửa nóng bỏng.

Vài ngày sau khi bị Giang Mạc Viễn cưỡng hôn, lúc nào Trang Noãn Thần cũng mơ mơ hồ hồ. Đôi khi đang làm việc, trong đầu cô lại hiện lên cảnh tượng ở biển hôm đó. Giang Mạc Viễn khiến cô ý thức phàm là đàn ông thành công đều mạnh mẽ và ngang tàng, nhưng dường như khí thế của anh mạnh mẽ hơn cả người khác.

Hơn một năm qua, Giang Mạc Viễn ở trong mắt cô dù tiếp xúc với ai cũng lịch sự ôn hòa. Về ngoài điềm tĩnh của anh khiến cô luôn tin rằng anh vô hại, ấm áp và chu đáo, thế nhưng anh của ngày hôm ấy xa lạ ngoài sức tưởng tượng của cô.

Nếu lần đầu anh hôn cô là tình cảm bộc phát nhất thời, vậy lần thứ hai là hoàn toàn có chủ ý. Bây giờ ngẫm lại, cô vẫn thấy buồn phiền vô cùng.

Ngoài vướng mắc với Giang Mạc Viễn, Trang Noãn Thần còn thường xuyên bị ba mẹ tra hỏi. Ba mẹ thân yêu sợ cô không bỏ được tình cảm với người bồi bàn, suy nghĩ nông nổi gây ra chuyện bậy bạ nên ngày nào cũng gọi ít nhất một lần để kiểm tra. Họ nôn nóng muốn ép cô đi coi mắt lập tức. Nhưng trong cái rủi cũng có may vì gần đây bác cô không còn để tâm đến việc của cô nữa. Trang Noãn Thần tò mò hỏi ba mẹ mới biết khách sạn của anh họ kinh doanh không tốt, đang cố gắng tìm kiếm nguồn đầu tư khắp nơi. Có lẽ bác cô lo lắng quá cho con mình nên không rảnh bận lòng đến cô.

Như vậy lại hay, ít nhất Trang Noãn Thần được thoải mái đôi chút. Cô định giải quyết xong dự án lần này sẽ đến thăm anh họ. Nếu có thể giúp được anh họ thì cô sẽ cố gắng hết sức. Dù sao cũng là họ hàng, cô không thể làm ngơ dấu biết năng lực của mình chẳng bằng ai.

Gần đây chị Mai hạ lệnh, liên tục tăng ca. Các bộ phận đều ở đây làm thêm giờ, phối hợp với nhau. Họp lớn họp nhỏ liên tục, Trang Noãn Thần và Cao Doanh cũng góp thêm sức lực sửa chữa phương án. Bất quá Giang Mạc Viễn đã nhắc nhở, trong lòng cô ít nhiều cũng có cơ sở. Tất nhiên, anh ta nhắc đến tình cảm chẳng qua là định hướng, tức là Tiêu Duy Quốc Tế mong muốn giá trị tinh thần lớn hơn vật chất, là thứ đi sâu vào tình cảm.

Đương nhiên mấy ngày nay cô cũng cùng Giang Mạc Viễn kín đáo trao đổi, nhưng cũng là vì công việc, không nhắc tới sự việc phát sinh trên biển.

Buổi trưa, các đồng nghiệp tùm năm tùm ba ăn uống xong xuôi, rồi quay lại tiếp tục làm việc. Trang Noãn Thần mang kế hoạch lên cho nhóm trình bày dự án trở về thì đã một giờ rưỡi chiều. Cô đến phòng giải khát pha một tách cà phê, lấy một bịch bánh khoai tây chiên trong đông đồ ăn vặt, rồi duỗi thẳng người, lười biếng uống cà phê.

Trang Noãn Thần vừa mở bịch bánh khoai tây chiên thì Ngải Niệm đi đến.

Trông thấy Trang Noãn Thần, Ngải Niệm nhú mày, “Trưa nay lại không ăn cơm?”

Trang Noãn Thần ăn một miếng bánh, “Mình làm gì có giờ để ăn. Ngày mai phải đấu thầu nên chị Mai đang dí dao vào cổ mình đây.” Cô thở dài sườn sượt, “Công ty cũng coi như có lương tâm, thường ngày chuẩn bị khá nhiều đồ ăn vặt cho nhân viên, chứ không thôi lại phiền phức đặt cơm này nọ.”

“Mình mới phiền chết đây. Cậu có nhận được tin nhắn của Hạ Lữ không?” Ngải Niệm ngồi xuống.

“Hạ Lữ không ở trong công ty? Sao tự dưng cậu ấy lại gửi tin nhắn? Từ sáng đến giờ, mình bận quá nên điện thoại vẫn còn trong giỏ xách.” Trang Noãn Thần cảm thấy kỳ lạ.

Ngải Niệm lắc đầu bất đắc dĩ, “Sáng nay Hạ Lữ tới công ty đưa đơn xin thôi việc.”

“Sao cơ? Hạ Lữ thôi việc?” Trang Noãn Thần tròn to mắt. Làm sao

lại như vậy? Hạ Lữ rất thích công việc này. “Là quyết định của công ty?”

“Không, Hạ Lữ chủ động thôi việc, không phải quyết định của công ty.” Ngải Niệm thở dài, “Nhưng mình nghe đồng nghiệp đồn rằng Hạ Lữ làm mất một hợp đồng nên bộ phận ba cũng bị cắt tiền thưởng.”

“Vậy cậu ấy cũng đâu cần thôi việc? Tại sao cậu ấy phải thôi việc?” Trang Noãn Thần sốt ruột, “Cậu ấy đâu? Chẳng lẽ cậu ấy về rồi?”

“Mình không biết. Bây giờ cậu khoan hãy tìm cậu ấy, để đến tối hỏi cũng chưa muộn. Cậu ấy hẹn chúng ta đi câu lạc bộ Đường.”

“Cậu ấy còn tâm trạng đi câu lạc bộ Đường ư?”

“Cậu bình tĩnh đã. Hạ Lữ đưa đơn xin thôi việc và Trình tổng có duyệt hay không là hai chuyện khác nhau. Cứ cho là Trình tổng chấp nhận đơn xin thôi việc của Hạ Lữ thì cũng phải đến cuối tháng, cậu ấy mới được nghỉ làm.” Ngải Niệm nhắc nhở nhẹ nhàng.

Trang Noãn Thần đột nhiên hiểu ra, “Đơn xin thôi việc nộp đến phòng làm việc của Trình tổng?”

“Đúng thế, cậu định làm gì?” Ngải Niệm nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

Trang Noãn Thần không trả lời, xông ra khỏi phòng giải khát.

“Ơ kìa, Noãn Thần...”

Trình Thiếu Tiên vừa buông điện thoại xuống thì Trang Noãn Thần đã

nhào thẳng vào trong, anh thoáng sửng sốt nhưng trông thấy cô liền mỉm cười, “Có chuyện gì mà em nóng nảy vậy?” Anh không hề giận vì cô chưa gõ cửa thì đã đi vào.

“Tôi xin lỗi.” Chết rồi, cô nôn nóng quá nên quên gõ cửa xin vào.

“Em ngồi đi.” Trình Thiếu Tiên chỉ tay về ghế sofa.

Trang Noãn Thần nào còn tâm trạng ngồi xuống từ từ trò chuyện? Cô đến trước mặt Trình Thiếu Tiên, dốc hết can đảm hỏi anh, “Hạ Lữ nóng vội nhất thời nên mới đưa đơn xin thôi việc. Trình tổng, anh đừng duyệt đơn đó được không?”

Trình Thiếu Tiên nhướn mày, anh cầm một phong thư trên bàn làm việc giơ lên, “Em nói nó?”

Cô đưa mắt nhìn. Đúng là đơn xin thôi việc.

“Đây là quyết định của Hạ Lữ. Em đến tìm tôi để nói giúp cho cô ấy hay cô ấy đã đổi ý?” Trình Thiếu Tiên đặt thư thôi việc sang bên, ánh mắt anh kiên định dừng trên mặt cô.

“Tôi tin đây là quyết định nóng vội của cậu ấy. Trình tổng, anh biết cậu ấy thích công việc này đến nhường nào không?”

Trình Thiếu Tiên mỉm cười, “Noãn Thần, em phải hiểu rằng Hạ Lữ chủ động thôi việc, chứ không phải quyết định của công ty.”

Trang Noãn Thần cắn môi nhìn anh, “Tôi nghe nói công ty quyết định trừ tiền thưởng của bộ phận ba, làm vậy thì khác gì chủ động đuổi việc cậu ấy?” Lời nói của cô hơi to gan, nhất là khi cô đang đối mặt với cấp trên có thể xử chém cô bất cứ lúc nào anh ta muốn.

Quả nhiên Trình Thiếu Tiên nheo mắt, “Em nắm tin tức rất nhanh.”

Trang Noãn Thần cảm thấy bầu không khí hơi khác thường, cô cụp mị, hạ thấp giọng nói, “Tôi thấy cách xử lý của công ty không thỏa đáng lắm. Nếu Hạ Lữ thôi việc vì chuyện này thì làm sao cậu ấy có thể tiếp tục làm nghề này nữa? Trong giới này nói lớn cũng không lớn, nhỏ cũng không nhỏ, một khi cậu ấy bị đồn đại tiêu cực thì công việc sau này sẽ có tai tiếng, ảnh hưởng đến con đường thăng tiến.”

Nắng chiều hắt sáng lên gương mặt đàn ông ngồi đối diện, nom anh vừa nghiêm túc vừa thân thiện. Một hồi sau, anh bật cười, đứng dậy đi đến trước mặt Trang Noãn Thần, nhìn cô một cách hứng thú.

Trang Noãn Thần lơ mờ, vô thức lui ra sau, anh lại đặt tay lên vai cô, giọng anh có vẻ bất đắc dĩ, “Trang Noãn Thần, lẽ nào em không nghĩ Hạ Lữ thôi việc là chuyện tốt, như vậy em sẽ giảm bớt một đối thủ.”

“Tôi không nghĩ như vậy.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, biểu đạt ý kiến của mình, “Tôi chỉ muốn cùng bạn bè thân nhất của mình hoàn thành giấc mơ và lý tưởng. Trình tổng, có lẽ anh luôn nghĩ cạnh tranh sẽ sản sinh hiệu quả và lợi ích. Có thể nó đúng vì là quy tắc của thương trường, nhưng tôi cho rằng tình nghĩa giữa người với người mới là đáng quý nhất.”

Quyển 2 - Chương 13: Hương vị nỗi đau thời thanh xuân

Trình Thiếu Tiên không vội phản bác. Anh im lặng nhìn cô, đôi mắt anh hiện vẻ khen ngợi. Câu trả lời của cô khiến anh hết sức kinh ngạc khi mà con người đang sống trong cái xã hội quá xem trọng vật chất, cô vẫn luôn xem trọng tình cảm chân thành.

“Noãn Thần, tôi nói cho em biết một sự thật, dù em không thích cũng phải đón nhận nó.” Một lát sau, giọng anh thoáng vẻ bao dung và chân thành cất lên, “Khi quyền lợi chưa bị xâm hại thì mọi tình cảm bạn bè đều vĩ đại. Thế nhưng một khi đụng đến lợi ích thì tình bạn này có thể duy trì bao lâu?”

Trang Noãn Thần ngẩng đầu nhìn anh, “Việc gì cũng có ngoại lệ. Tôi, Ngải Niệm và Hạ Lữ là bạn từ thời đại học. Chúng tôi sống cùng nhau suốt thời đại học, cùng tốt nghiệp đi làm, cùng trải qua bốn năm thanh xuân quý giá nhất. Khi tôi vui vẻ, hai cậu ấy sẽ vui vẻ cùng tôi. Khi tôi đau khổ, hai cậu ấy sẽ ở cạnh an ủi, không rời bỏ tôi. Khi tốt nghiệp đại học, Hạ Lữ tìm được việc làm trước tiên. Rồi trường học không cho tôi và Ngải Niệm tiếp tục sống trong ký túc xá, hai đứa tôi lại dọn đến căn phòng nhỏ do Hạ Lữ mượn, hai đứa tôi ăn đồ của cậu ấy, dùng đồ của cậu ấy, nhưng cậu ấy không hề kêu ca oán trách. Cậu ấy còn cười nói nếu cả đời này tôi và Ngải Niệm không tìm được việc làm thì cậu ấy sẽ nuôi hai đứa tôi. Ba người chúng tôi cùng vui, cùng buồn, cùng khóc, cùng cười, không rời xa nhau. Đây là tình bạn của chúng tôi. Dù người khác thay đổi thế nào thì tôi tin tưởng tình bạn này sẽ không bao giờ đổi thay.”

Trình Thiếu Tiên nhìn thẳng vào ánh mắt kiên định của cô, mà cô

cũng nhìn anh chăm chú, tựa như sự xung đột giữa truyền thống và cách tân.

“Hãy xem như tôi chưa nói những lời vừa rồi. Tôi hy vọng tình bạn của bọn em sẽ kéo dài mãi mãi.” Anh nở nụ cười, vỗ vai cô.

“Vậy đơn xin thôi việc của Hạ Lữ.” Cô đúng là điên rồi, cô vừa dạy bảo cấp trên ư?

“Đây là quyết định của cô ấy nên công ty sẽ tôn trọng. Nhưng nếu cô ấy muốn trở về công ty thì tôi sẽ suy xét lại.” Trình Thiếu Tiên giải quyết một cách công tâm, anh nhìn cô bổ sung thêm, “Noãn Thần, những lời em nói hôm nay rất đáng giá.”

“Tôi xin lỗi, tôi biết mình lỗ mãng.” Cô xin lỗi. Cấp trên nào chẳng thích thấy cấp dưới nhún nhường, chịu thua nên cô cứ xin lỗi cho vừa lòng anh. Hơn nữa, anh đã nói sẽ suy xét, vậy Hạ Lữ còn hy vọng ở lại Đức Mã.

Trình Thiếu Tiên tựa hồ nhìn ra ngón trò của cô, anh mím môi, “Nếu ngày mai em không dành được hợp đồng của Tiêu Duy thì nói xin lỗi tôi cũng chưa muộn.”

“Nhất định tôi sẽ dành được hợp đồng đó!” Bản tính ngang bướng của Trang Noãn Thần trỗi dậy.

“Tốt.” Ánh mắt Trình Thiếu Tiên ẩn hiện ý cười.

Lúc này cô mới biết mình lại trúng chiêu của Trình Thiếu Tiên, anh đang kích động cô. Cô cắn môi, “Trình tổng, tôi ra ngoài làm việc.”

Trình Thiếu Tiên gật đầu.

Trang Noãn Thần xoay người, dợm mở cửa đi ra thì Trình Thiếu Tiên đột nhiên gọi cô, “Noãn Thần.”

Cô ngoảnh đầu nhìn anh.

Ánh mắt Trình Thiếu Tiên nhìn cô lóe tia khác thường, anh dừng vài giây rồi cười, “Tôi rất coi trọng em.” Coi trọng thôi ư? Chỉ bản thân anh mới biết ngay lần đầu gặp cô, cô thật sự rất đặc biệt với anh.

Trang Noãn Thần không ngờ anh sẽ nói vậy, cô hơi ngớ ra, mỉm cười với anh, “Cám ơn anh.”

“Em đi làm việc đi. Ngày mai phải làm hết mình.” Trình Thiếu Tiên cất giọng nhẹ nhàng.

Trang Noãn Thần gật đầu chắc nịch, cô cười tươi như hoa.

Ba giờ rưỡi chiều, Trang Noãn Thần nhận thông báo đi họp, cô đang ôm laptop đến phòng họp thì chạm mặt Angel. Angel thấy Trang Noãn Thần, liền kéo cô hỏi nhỏ, “Em đến tìm Trình tổng?”

Trang Noãn Thần giật mình. Công ty này đúng là chẳng có gì gọi là bí mật, cô đành gật gù thừa nhận.

“Vậy ý của Trình tổng thế nào?” Angel hỏi.

“À. Việc này thì....” Trang Noãn Thần đang ngần ngừ không muốn kể cho Angel nghe thì chị Mai vừa vịn bước về phòng họp. Trông thấy cô bị Angel giữ lại, chị Mai nói giọng nghiêm khắc, “Trang Noãn Thần, em không nhận được tin báo kêu đi họp ư?”

Trang Noãn Thần lật đặt vọt vào phòng họp, lòng cô cảm kích chị Mai vô cùng. Nếu chị Mai không bất ngờ đi đến, cô thật sự không biết đối đáp Angel thế nào.

Nội dung cuộc họp chỉ xoay quanh việc đấu thầu ngày mai. Chị Mai xem tường tận kế hoạch dự thầu do Trang Noãn Thần và Cao Doanh đề ra, sau đó thảo luận tập thể để kế hoạch càng hoàn thiện.

Cuộc họp dài gần ba giờ đồng hồ, khi mọi thứ gần như hoàn chỉnh, chị Mai nhìn Trang Noãn Thần, “Ngày mai em sẽ thuyết trình chính về dự án lần này, còn Cao Doanh sẽ phụ em.”

Trang Noãn Thần sửng sốt, vô thức đưa mắt nhìn Tề Viện Viện. Thông thường người kết thúc dự án sẽ là Tề Viện Viện, cô ta là quản lý cao cấp nên rất có kinh nghiệm khai thông với khách hàng.

“Chị Mai, sắp xếp như vậy không hợp lý.” Tề Viện Viện không chịu, cô ta cau mày, “Trang Noãn Thần không có kinh nghiệm tiếp xúc với khách hàng, lỡ ngày mai có vấn đề gì thì biết làm sao? Người tham gia đấu thầu không chỉ có bộ phận hai, bộ phận ba mà còn cả công ty truyền thông Oswald. Em nghe nói tổng giám đốc của Oswald sẽ đích thân thuyết trình dự án, làm sao Trang Noãn Thần đủ khả năng?”

Những người khác cũng xôn xao ý kiến.

Cao Doanh đảo tròn hai mắt, lập tức phản pháo, “Em không đồng ý với quan điểm của Viện Viện. Noãn Thần rất nhanh nhẹn, suy nghĩ rành mạch thấu đáo, hơn nữa kế hoạch đều do một mình cậu ấy làm. Vậy người có tư cách thuyết trình dự án nhất chính là cậu ấy. Hơn nữa nếu không nhờ Noãn Thần thì Đức Mã làm gì có quyền dự thầu.” Nói hết lời, Cao Doanh kéo góc áo của Trang Noãn Thần, ra hiệu cô tóm lấy cơ hội.

Trang Noãn Thần không nói gì.

Không phải cô không hiểu mưu tính của Cao Doanh. Mỗi lần Tề Viện Viện thuyết trình chính Cao Doanh không hề có cơ hội biểu hiện bản thân, vì vậy để cất đầu dậy, Cao Doanh mới bênh vực cô.

Chị Mai châm thuốc, hút vào rồi nhả ra một hơi. Chị Mai không quan tâm ý kiến của người khác, “Noãn Thần, nói tôi biết em làm hay không làm.”

Thẳng thắn và quyết đoán luôn là phong cách làm việc của chị Mai.

Phòng họp bỗng dưng im phăng phắc đến đáng sợ. Mọi ánh mắt của đồng nghiệp đều đổ dồn về cô.

Tề Viện Viện nhìn Trang Noãn Thần bằng ánh mắt ghen ghét.

Còn Cao Doanh thì tràn đầy chờ mong.

Trang Noãn Thần ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt chị Mai, “Em làm.”

“Tốt. Hôm nay mọi người về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai chúng ta sẽ chiến đấu hết mình. Tan họp.” Chị Mai tựa hồ không hề lo lắng cô sẽ từ chối, “Noãn Thần ở lại.”

Mọi người đều rời phòng họp.

“Chị Mai.” Cô đóng laptop, chờ chị Mai dặn dò.

Chị Mai dập diếu thuốc, cất giọng thản nhiên, “Không đến phiên em lo nghĩ chuyện của Hạ Lữ.”

Cô ngáy người.

“Việc em ồn ào trong phòng làm việc Trình tổng đã có người báo cô ta biết.” Chị Mai nhìn cô chăm chăm.

Trang Noãn Thần sững sờ, “Chị Mai, chị đang ám chỉ Angel? Thế nhưng Angel không muốn Hạ Lữ rời khỏi công ty.”

“Làm sao em biết cô ta không mong muốn Hạ Lữ thôi việc? Em là cô ta hả?” Chị Mai cười nhạt, đứng dậy cầm laptop, “Noãn Thần, em đang ở hoàn cảnh lo thân mình chưa xong thì điều quan trọng nhất là phải bảo vệ bản thân em trước tiên.”

Chị Mai nói y hệt Trình Thiếu Tiên.

Ánh mặt trời soi qua cửa kính chiếu lên gương mặt ngỗ ngược không chút phấn son của Trang Noãn Thần.

Đêm mùa thu mát mẻ và trong lành.

Cây bạch quả nằm hai bên đường xơ xác lá.

Câu lạc bộ Đường nằm trong khu vực hoàng kim, cùng con đường với nhiều đại sứ quán của nước ngoài.

“Nói mình biết cậu muốn chân mệnh thiên tử của cậu là người thế nào?” Ngải Niệm đã ngà ngà say, cô cười cười huých Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần cài tay vào tóc suy nghĩ, một lát sau cô nói, “Ấm áp, rộng lượng, nho nhã, thích quần áo màu trắng, cao gầy với tính tình phải con nít một chút.”

“Cậu đang nói Cố Mặc.” Hạ Lữ và Ngải Niệm đồng thanh.

“Ừ. Ha ha.” Trang Noãn Thần cũng hơi say, cô cười toe toét.

“Trang Noãn Thần, cậu sống có tiền đồ một chút, được không? Cậu đừng nghe Nam Ưu Tuyền nói linh tinh. Cô ta với Cố Mặc là kiểu người ngoan cố. Cô ta nói Cố Mặc về là để chọc cậu, trả thù cậu mà thôi. Cậu ngốc lắm nên mới để cô ta lừa.” Hạ Lữ đánh cô một cái, lại tóm tay cô, “Ồ, lắc này đẹp quá, mua ở đâu thế?”

Trang Noãn Thần rút tay về, cô lặng lẽ uống bia.

Thường ngày cô có khá nhiều đồ trang sức nhưng cô thích chiếc lắc này nhất. Cô thích không phải vì Giang Mặc Viễn tặng mà vì nó đơn giản và thanh lịch.

“Đừng nói mình nữa. Cậu nói cậu xem, rốt cuộc có quay lại công ty không? Trình tổng đã ngầm đồng ý rồi.” Cô buông chai bia, chau mày nhìn Hạ Lữ.

Hạ Lữ cười xua tay, “Mình không muốn liên lụy người khác.”

“Cậu nói gì ngốc vậy?” Ngải Niệm cũng dí sát Hạ Lữ, “Hạ Lữ, dù thế nào cậu cũng phải ở lại công ty làm việc vì mình sắp đi rồi.”

Trang Noãn Thần kinh ngạc.

Hạ Lữ cũng nhìn Ngải Niệm ngờ vực.

Ngải Niệm nói, “Mấy năm nay mình luôn cố bám víu Bắc Kinh. Tới hôm nay nhìn lại mới thấy mình chẳng kiếm được gì trong tay. Gia đình mình hối thúc mình về quê. Mẹ mình nói bạn thời tiểu học của

mình đều đã kết hôn, mua nhà, mua xe, sinh con đẻ cái, nhưng còn mình đến nơi ở ổn định cũng không có.”

“Vậy cậu thì sao? Có muốn về không?” Trang Noãn Thần không nỡ.

Ngải Niệm lắc đầu, “Mình không muốn về quê.”

“Vậy cậu phải đấu tranh, phải sống thật tốt cho họ xem!” Hạ Lữ cầm cốc bia, hô to.

“Không biết nữa. Mình còn phải hỏi ý Lục Quân. Với mình thời gian tuyệt vời nhất ở Bắc Kinh là lúc sống chung với hai cậu. Vì vậy Hạ Lữ, cậu không được đi.” Ngải Niệm cũng nâng cốc bia lên.

“Cuộc sống bồng bềnh như lá lục bình. Dù thường ngày mình có làm phiền hai cậu thì cũng vì hai cậu là bạn tốt nhất của mình.” Khuôn mặt Hạ Lữ say rượu đỏ bừng bừng nhìn Trang Noãn Thần, “Cậu cũng cố lên. Ngày mai cậu phải thành công, nhất định phải thành công. Nếu cậu thành công, mình sẽ rất vui. Cụng ly!”

Trang Noãn Thần buồn bã nhưng vẫn giơ cốc bia lên cụng mạnh.

Cuộc sống bồng bềnh như lá lục bình...

Chẳng phải cô, Ngải Niệm và Hạ Lữ cũng giống như lá lục bình trong thành phố này ư?

Ba người vui vẻ nốc bia ừng ực. Kỳ thực họ không hề thích uống bia nhưng vì trong lòng ngổn ngang cảm xúc nên mới như vậy.

Hạ Lữ cất tiếng hát, lời bài hát nhẹ nhàng êm tai vang lên. Khi Hạ Lữ hát đến điệp khúc, cả Trang Noãn Thần và Ngải Niệm cũng hát theo.

Chia xa, vĩnh viễn không quên giây phút này.

Bạn ơi, hãy ôm nhau tạm biệt, để mai đây mỗi người đều đến một nơi xa.

Nhặt lấy ngày hôm qua, niềm vui chất chồng. Đã từng, mỗi một ngày trôi qua là một giấc mơ mỹ lệ.

Ngất ngây, cùng nhau cố đuổi theo chuyện xưa đẹp để.

Đã từng, nhìn lên bầu trời cao cùng nhau khóc cho đến say giấc.

Sắp chia tay, gượng cười thốt lên: “Vẫn mãi tin tưởng, sau này sẽ có duyên tái ngộ.”

Biết bao hồi ức ngọt ngào sẽ theo chúng ta đến suốt cuộc đời.

Chúng ta lại quay về lúc chưa từng quen biết.

Ngay thời khắc chia lìa đừng để nước mắt chảy dài trên gương mặt chúng ta.

Hứa hẹn mỗi năm, một ngày nào đó tại một chốn chẳng ai hay.

Hẹn gặp lại nhé!

Quyển 2 - Chương 14: Trông thấy mặt mộc

Từ câu lạc bộ Đường đi ra, trăng sáng sao thưa, đã gần mười hai giờ khuya.

Đường phố vẫn náo nhiệt, cuộc sống về đêm lan tràn khắp mọi ngõ ngách.

Ba người uống hơi quá chén, nhưng vẫn còn chút tỉnh táo, dìu đỡ lẫn nhau đi bộ trên đường, gần đây người đứng đón xe hơi nhiều, các cô không thể không đi xa một chút.

Thứ năm, sắp đến cuối tuần rồi, đó là lí do mà mọi người điên cuồng.

Hạ Lữ phấn kích chưa từng thấy, ngựa đầu lên trời hát to: Chúng ta đều là những đứa trẻ tốt, những đứa trẻ lương thiện nhất, chúng ta thương tổn, hoài niệm...

Trang Noãn Thần cũng bị lây nhiễm, cô và Ngải Niệm cùng nhau hát theo, chúng ta là những đứa trẻ tốt, những đứa trẻ đáng yêu, ở bên nhau, rơi lệ vì hạnh phúc...

Ba người cùng cười vang, cùng hoài niệm thời học đại học.

Đối diện có hai người đàn ông nước ngoài đi tới, nghiêng nghiêng ngả ngả nhìn qua cũng uống khá nhiều. Một người trong đó thấy gái đẹp liền tiến lên bắt chuyện, Trang Noãn Thần không thêm quan tâm, kéo Hạ Lữ và Ngải Niệm đi nhanh hơn.

Người nọ không có ý định buông tha, bước lên trước ngăn các cô lại.

“Nộp một em thôi mà.” Vẻ mặt hấn ngà ngà say, nói một thứ tiếng Trung lơ lơ.

“Biến đi!” Trang Noãn Thần không vui chau mày, đưa tay đẩy hấn một phen.

Người nước ngoài còn lại tương đối tinh táo hơn một chút, vội vàng tiến đến kéo bạn mình, ai ngờ lại bị người này hất ra, giờ tay nắm lấy bả vai Trang Noãn Thần, “Có cá tính, anh thích.”

“Anh thích gì mặc xác anh, buông ra!” Hạ Lữ không khách sáo, chụp tay tên nước ngoài.

Ngài Niệm ở bên cạnh phụ họa theo, “Tránh xa tụi tôi ra một chút, bằng không tụi tôi sẽ báo cảnh sát!”

Tên nước ngoài nọ giống như nghe thấy chuyện hài, cười hi hi ha ha, bàn tay bẩn thỉu giữ lấy Trang Noãn Thần, cúi đầu, kề miệng đến gần cô.

“Bốp...”

Một cái tát giáng xuống, Trang Noãn Thần đánh đến nỗi tay cô tê rần, tiếp đó lại bồi thêm một đá vào chỗ hiểm của hấn.

“Á...” Tiếng kêu thống thiết nghe rất thê thảm, hai tay tên nước ngoài bụm lại, sau khi nhảy nháy mấy cái liền té xuống đất.

Bạn hấn cũng hết hồn, hồi lâu mới có phản ứng vội vàng chạy đến đỡ bạn, người nọ mặt trắng bệch, hai má đỏ bừng, chỉ thẳng vào Trang Noãn Thần nhưng lại không nói được câu nào.

“Có ngon nhào vô, tôi đánh cho ‘bất lực’ luôn thì ráng chịu nhá!” Cô dứ dứ nắm đấm, sợ họ nghe không hiểu lại dịch sang tiếng Anh lần nữa.

Hai người nọ lập tức chạy đi, có lẽ chưa từng gặp phụ nữ Trung Quốc nào dứ dứ như vậy.

“Cậu được lắm đó, ‘lên gối’ hả.” Hạ Lữ ôm cô, giơ ngón tay cái lên.

Cô cười hết cỡ, khoa trương hất tóc, “Đối phó với hạng người đó thì không cần nường tay.” Ngải Niệm lắc đầu, “Cậu gan thật đó, đây là khu đại sứ quán, cậu không sợ bị lên báo hả.”

“Lên báo thì lên báo, đến lúc đó xem ai mất mặt cho biết!” Trang Noãn Thần cười ha ha nói, lại giơ giơ nắm đấm, “Đây là địa bàn của Trung Quốc, chưa đến phiên người nước ngoài hung hăng hống hách nhé?”

“Hay lắm!” Hạ Lữ say đến nổi hai mắt mờ màng, cười hô hố.

“Chúng ta...” cảm giác làm người hùng cũng không tệ lắm, Trang Noãn Thần có chút lâng lâng, hướng về phía ngã tư đường đầy xe qua lại hét lớn, “phải đánh đuổi bọn quý Tây Dương ra khỏi Trung Quốc!”

“Ha ha ha, cậu say rồi? Hét cái gì chứ?” Ngải Niệm đánh cô một cái, “Có phải thời Mãn Thanh đâu?”

“Hét như thế đã lắm.” Cô hướng về phía hai người nói, mắt long lanh hiện lên vẻ sáng khoái.

Hạ Lữ nghe cô nói cũng ngửa ngáy, quyết định làm thử, hai tay đặt ở

miệng cũng hét lên, “Tôi muốn lấy chồng giàu!”

Chỉ có như thế, cô mới có cơ hội nắm trong tay vận mệnh của chính mình.

Ngải Niệm cười hi hi, cũng hét lên theo...

“Tôi muốn làm một người vợ đảm đang, một người vợ đảm đang hạnh phúc!”

Hai người hét xong thì nhìn Trang Noãn Thần.

Cô đứng lại, cầm chiếc lá rơi vào tóc mình.

Gió thu mát mẻ thổi qua cô, đèn đường và đèn xe luân chuyển làm mắt cô có chút ươn ướt, như hơi nước nhỏ vụn lấp lánh.

Đề nén lâu ngày chợt hóa thành động lực, lẫn quẩn trong ngực cô cuối cùng vọt lên cổ họng!

“Cố Mặc...” Tiếng gọi run rẩy dường như xé toạt bầu trời, như tiếng than khóc phát ra tận sâu thẳm đáy lòng, “Xin lỗi anh, xin lỗi...” đã thu hút ánh nhìn của mọi người ở xung quanh.

Ngải Niệm và Hạ Lữ chạy lên ôm lấy cô, ba người không nói gì cả, cứ lẳng lặng đứng dưới tàng cây bạch quả. Hai người họ cũng hiểu, thời khắc bắt đầu bước ra khỏi trường, tình cảm vốn có đều có thể bị môi trường tác động mạnh mẽ, nội tâm càng rối rắm, đau đớn càng nặng, ngoài mặt coi như sóng yên biển lặng, thực tế thì vết thương đã sớm nhiễm trùng mưng mủ, động vào liền đau.

Sau hồi lâu, Hạ Lữ phá tan bầu không khí ngọt ngào, cố tình cười giễu, “Đúng là sến súa, cậu cho là Cố Mặc nghe thấy à? Quên đi cô

bé, Triệu Bản Sơn[1] nói đúng lắm, vốn dĩ tình đầu không hiểu tình yêu.”

“Ha ha ha, cậu nói gì vậy.” Trang Noãn Thần ôm chầm lấy cô, đưa tay véo khuôn mặt cô, “Còn nói mình, không phải cậu cũng sến à? Cậu cho rằng hét lên với trời như vậy thì có thể rớt xuống một tên đại gia sao? Hay là rớt xuống một quyền sách quý hả?”

“Vậy thì sao?”

“Dạy cậu nhé.” Trang Noãn Thần nhìn cô chớp chớp mắt, thu hồi lệ, nở nụ cười, ngón tay chỉ vào xe cộ trên phố, “Người nào có tiền thì nhìn xe là biết ngay, cậu làm thế này nhé, lát nữa thấy chiếc xe nào xịn xịn thì xông lên trước giả vờ như bị đụng phải, sau khi tiếp xúc bước đầu rồi thì đảm bảo có thể gả cho đại gia.”

Ngải Niệm đánh cô một cái, “Ra chiêu gì ăn hại vậy, lỡ như người ngồi trong xe chỉ là tài xế thì sao?”

“Vậy thì cũng là tài xế của đại gia, đụng người rồi thì chủ xe chắc chắn phải ra mặt chứ, không phải vậy sao?” Trang Noãn Thần cười tránh đi, khuôn mặt thanh thuần hiện lên vẻ gian xảo.

Hạ Lữ trừng mắt liếc cô, “Cậu đúng là phường nham hiểm, lỡ như mình bị đụng đến tàn tật thì sao?”

“Cậu làm gì để đụng thật thế hả? Đụng tới bên cạnh xe rồi vờ té xuống, mình và Ngải Niệm sẽ lập tức chạy đến phụ họa theo, hiện giờ xe cộ qua lại chậm chậm như vậy, sao cậu có thể bị đụng đến chấn thương chứ?” Nói xong còn che miệng không nhịn được cười.

“Thèm bị đánh có đúng không? Có ai lại ra kể sách như cậu chứ?” Hạ Lữ giả vờ hùng hổ nghiêm mặt với cô.

Trang Noãn Thần cười vui vẻ, ánh trăng chênh chếch, một phiến lá khẽ rơi xuống bay đến đường đối diện, cô chột đảo mắt nhìn theo, thoáng chốc ngáy ngẩn, ngay sau đó chạy ào vào dòng xe.

“Ê, Noãn Thần...”

“Noãn Thần...”

Ngải Niệm và Hạ Lữ ai cũng không ngờ, gấp đến độ hướng về bóng lưng cô mà hô hoán, cũng chạy ào vào dòng xe cộ theo.

Dòng xe chậm chậm bị sự cố bất ngờ trở nên huyên náo, tiếng nhẩn còi liên tục vang lên, trong đêm thu càng thêm lạnh lót.

“Kít...” Một chiếc xe chột giãm phanh.

Góc áo Trang Noãn Thần quẹt nhẹ vào đầu xe, nhưng do trọng tâm không vững, hai tay “bộp” một cái chụp vào đầu xe.

“Noãn Thần...” Ngải Niệm phóng tới trước, “Có bị thương không? Để mình xem mau lên.”

Hạ Lữ cũng chồm tới, thấy cánh tay cơ thể cô không chỗ nào bị thương, sự hốt hoảng hoàn toàn hóa thành phẫn nộ, “Cậu điên à? Cho dù mình không tin cái kế sách của cậu đi chẳng nữa, cậu cũng không nên dùng bản thân làm mồi chứ?”

Lời của cô không có tác dụng gì, tầm mắt Trang Noãn Thần vẫn tìm kiếm, khi lần nữa nhìn thấy bóng hình cao lớn ấy liền ra sức vùng khỏi Ngải Niệm và Hạ Lữ, cũng không liếc mắt nhìn chủ xe lấy một cái, khẩn trương chạy ào qua con đường đối diện.

Ngải Niệm thất kinh, Hạ Lữ cũng hét lên, “Người đó có phải... Cố Mặc không?”

Trên con đường đối diện, thấp thoáng bóng dáng người đàn ông cao to hoàn mỹ, bị lá cây bạch quả rơi rụng lờ mờ che khuất.

Trang Noãn Thần chạy đến, cách người đó chỉ có vài bước chân.

Áo sơ mi trắng dài tay, bóng dáng dưới đám lá vàng của cây bạch quả, cô ngẩn ngơ như được gặp lại chàng trai dưới tàng hoa lê, ôm đàn ukulele, hát một bản tình ca rung động lòng người.

“Cố Mặc...” Cái tên cuối cùng cũng bật ra từ tận đáy lòng, cái tên trong sáu năm dài đằng đẳng cứ khuếch tán trong không khí, cô như nghe thấy tiếng lòng mình đang va đập vào nhau.

Người đàn ông phía trước bỗng dừng bước.

Cô siết tay lại theo bản năng.

Cuối cùng, người nọ quay đầu lại, hiện ra một khuôn mặt xa lạ, “Cô đang gọi tôi à?”

Gió thu đột nhiên thổi mạnh, trái tim cô cũng bị thổi bay mất rồi, giờ khắc này như tiêu tan, lại cảm thấy thất vọng...

“Xin lỗi anh, tôi... nhận nhầm người.” Giọng cô trầm hẳn, như chú chim non trên ngọn cây, yếu ớt.

Người nọ mỉm cười lịch sự, xoay người rời đi.

Bầu không khí chợt lạnh.

Hệt như sáu năm trước, cô xoay người bỏ đi.

Thời gian sáu năm có dài không?

Đủ để làm cô nhận nhầm người ư?

Vẻ bi thương ngập trong mắt Trang Noãn Thần, không biết là do mình thay đổi, hay do thời gian xóa nhòa.

Ngoảnh lại, trông thấy Ngải Niệm và Hạ Lữ đứng ở ven đường, chiếc xe ngừng ở bên cạnh trông quen quen.

Ngải Niệm vẫy tay về hướng cô, vẻ mặt sốt ruột.

Vẻ mặt Hạ Lữ xấu hổ.

Cửa xe mở ra, chủ xe bước xuống đứng bên cạnh, bóng dáng cao lớn rắn chắc, bộ comple sang trọng phác họa vóc người phóng khoáng anh tuấn của người đàn ông, vài phiến lá bị gió thổi rơi xuống sau lưng anh, đàn xen đèn đường sắc sỡ, hắt lên mái tóc đen của anh, tỏa ra vẻ sáng bóng.

Ở con đường đối diện, Trang Noãn Thần sững sờ hóa đá, chậm chạp không cách nào bước tới nổi.

Sau mấy phút, cô mới đi về phía này, bước từng bước gian nan.

Chủ xe là Giang Mặc Viễn.

Vừa nãy suýt chút nữa đụng trúng cô.

Là anh từng nói, thành phố Bắc Kinh lớn như vậy để tìm một người dễ dàng vậy sao? Đồ nói dối, tỷ như đêm nay, cô chỉ là đi chơi với

bạn, vậy mà cũng có thể gặp được anh.

Xe Giang Mạc Viễn đỗ ở ven đường, để xe cộ đằng sau có thể thuận lợi đi tiếp. Có lẽ vừa đi làm về, anh ăn mặc rất chỉnh chu, bộ comple đen kết hợp với áo sơ mi màu khaki, cách ăn mặc tỉ mỉ hiện vẻ trầm ổn nam tính.

Anh đứng chỗ đó, vô cùng kiên nhẫn chờ đợi, gió thu thổi nhẹ làm góc áo của anh bay theo chiều gió, nhưng trong mắt anh có một chút nghiêm nghị, không bình tĩnh thản nhiên giống như trước, lông mày cũng lơ mờ chau lại.

Trong lòng Trang Noãn Thần xẹt qua chút kinh ngạc.

Anh đang giận?

Mà khi cô bất chấp bước đến, vẻ mặt Giang Mạc Viễn lại bình tĩnh như trước, giống như vừa rồi chỉ là nhìn nhầm.

Thực ra, Trang Noãn Thần không có đủ dũng khí để đối mặt với anh, từ sau cái ngày ở bãi biển.

Thực ra...

Cô có chút sợ hãi cảm giác đó, cái cảm giác... nhìn thấy anh lại có chút vui mừng.

[1] Triệu Bản Sơn: là một danh hài nổi tiếng của Trung Quốc.

Thực ra, Trang Noãn Thần không có đủ dũng khí để đối mặt với anh, từ sau cái ngày ở bãi biển.

Thực ra...

Cô có chút sợ hãi cảm giác đó, cái cảm giác... nhìn thấy anh lại có chút vui mừng.

Đang muốn lên tiếng chào hỏi anh, Giang Mạc Viễn lại bất ngờ lên tiếng, tiếng nói trầm thấp như bóng đêm làm say lòng người, “Cô làm rớt đồ.” Nói xong, bàn tay xòe ra, chiếc lắc tinh xảo lặng lẽ nằm đó.

Trang Noãn Thần bất giác sờ cổ tay, đánh rơi chiếc lắc, nhưng sao lại nằm trong tay anh? Nâng mắt nhìn, con người trong veo lóe ra thứ ánh sáng vụn vặt, giọng nói của anh có phần hờ hững, không giống thường ngày.

Ngải Niệm huých cô một cái, theo đó đầu óc cô cũng sáng lên, cô quên mất đêm nay mình không trang điểm!

“Cám ơn...” Trang Noãn Thần không biết anh có nhận ra mình không, chỉ cảm thấy gặp xấu hổ đủ rồi, tim đập thình thịch mấy cái, vội vàng đưa tay nhận lấy.

Nhưng người đàn ông bất ngờ gấp tay lại, ngón tay Trang Noãn Thần chỉ chạm được vào đầu ngón tay anh.

“Anh...” Cô ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Giang Mạc Viễn cúi xuống nhìn cô, con người đen kín đáo, môi khẽ nhếch, “Chúng ta đã từng gặp nhau, có phải không?” Trước đó là một câu khẳng định, sau lại bổ sung thêm câu nghi vấn, nhưng nghe có vẻ chỉ là thêm vào cho đủ số.

Trang Noãn Thần ngẩn ra, trong lòng phức tạp, thừa nhận không? Quá mất mặt, cảnh tượng nhận nhầm người vừa nãy tất nhiên anh đã thấy. Không thừa nhận? Trừ phi phải trang điểm cả đời khi đứng

trước anh.

Nói cho cùng, hiện giờ không phải anh cũng ôm nghi vấn với cô hay sao?

Chứng tỏ rằng, cô trước và sau khi trang điểm đúng là có khác biệt rất lớn, không khỏi muốn cười, không biết vậy là chuyện tốt hay xấu đây.

Hạ Lữ không biết cô đang nghĩ gì, lên tiếng, “Anh Giang, cô ấy là...”

“Chúng ta chưa từng gặp nhau.” Trang Noãn Thần xen ngang, cách thức cắt ngang này vô cùng đột ngột, ngay cả bản thân cũng cảm thấy không ổn.

Hạ Lữ và Ngải Niệm đưa mắt nhìn nhau.

“Vậy à?” Giọng nói Giang Mạc Viễn hơi trầm xuống, chợt cười thản nhiên, “Cô trông rất giống một người bạn của tôi.”

Cô thoáng chớp mắt, hiểu ra thì môi cong lên, ánh mắt anh vẫn trầm tĩnh như mặt biển, giọng nói êm ái, có lẽ thật sự không nhận ra cô. Tất cả lo lắng hóa thành đối trá, chỉ nhẹ nhàng cười, “Cách làm quen này đã cũ lắm rồi.”

Chẳng qua cô không thể vô dụng như thế ở trước mặt anh, vì Cố Mặc mà những hai lần thất thố.

Dưới ánh đèn, con ngươi của Giang Mạc Viễn càng sâu thẳm, sau khi nghe hết câu này của cô, sống lưng mơ hồ lạnh lạnh, kể cả cơ hàm kiêu ngạo của anh cũng căng cứng, nhưng rất nhanh khóe môi khẽ nhếch để xua tan vẻ xa lạ kia.

“Có lỗi quá.” Giọng anh khuếch tán trong bóng đêm, như từng vòng rung động.

Trang Noãn Thần trợn mắt khi thấy anh cất lắt tay vào túi áo vest trong...

“A, cái đó...” cuối cùng vẫn cứng nhắc nuốt xuống hai chữ ‘của tôi’, Trang Noãn Thần sợ anh lại hỏi này hỏi nọ nên đành từ bỏ.

Là ai buột miệng phủ nhận chính mình?

Là ai xem anh như người xa lạ?

Đáng đời!

Giang Mạc Viễn nhìn cô, ý cười trong mắt, “Sao vậy?”

“À... không.” Cô bất giác lắc đầu, vội vàng kéo Ngải Niệm và Hạ Lữ, “Đi thôi.”

“Nhưng cái đó là của cậu...”

“Bên kia có taxi kìa.” Không đợi Hạ Lữ nói xong, Trang Noãn Thần đưa mắt thấy xe trống, không nói gì thêm liền chạy qua đó.

Tuy rằng cách một con đường, nhưng cảm giác có ánh nhìn bén nhọn đâm sau lưng vẫn rất mãnh liệt.

Cô biết, Giang Mạc Viễn vẫn chưa đi.

Cứ như vậy đứng ở ven đường nhìn cô.

Ba người đón được taxi, sau khi ngồi lên Hạ Lữ không nhìn được

bèn hỏi, “Noãn Thần, cậu chơi trò gì vậy?”

Trang Noãn Thần không đáp.

Đúng vậy, cô đang chơi trò gì vậy?

Ngay cả bản thân cô cũng không hiểu trạng thái tinh thần mới này của mình là gì.

“Chiếc lắc đó đắt lắm đúng không? Anh Giang cũng thật là, lấy lắc tay để làm gì chứ?” Hạ Lữ thấy cô làm thinh, lại hỏi một câu.

“Quên đi, dù sao... cũng chẳng đáng giá gì.” Không đáng tiền sao? Có lẽ chỉ chính cô mới biết được giá trị của nó.

Ngài Niệm trước sau luôn nhìn cô, hồi lâu mới đưa tay chỉ vào đầu cô, thờ dài, sâu xa nói, “Cậu đó...”

Trang Noãn Thần thật muốn tìm cái lỗ để chui xuống.

Kim đồng hồ chỉ qua hai giờ sáng, Trang Noãn Thần nằm trên giường vẫn mở mắt trao tráo.

Cảm giác mất ngủ thật khó chịu.

Nhất là khi bản thân sống một mình, không có bạn ở cùng.

Xuống giường, mở tủ lạnh lấy chai sữa, uống mấy hớp nhưng không có vị gì, dứt khoát ôm gối tựa vào sofa. Nghĩ rồi lại nghĩ, từng chuyện từng chuyện xảy ra tối nay đều hiện ra.

Giang Mạc Viễn, rốt cuộc có phát hiện cô đang nói dối không?

Đêm nay, vẻ mặt anh nhìn qua có chút là lạ, nhưng nhìn kỹ thì lại cảm thấy không có gì.

Cô không muốn gạt anh, bởi vì không cần thiết phải gạt, nhưng chỉ vì lòng tự trọng đáng thương đành phải nói dối, cũng có thể tha thứ đúng không?

Người nghèo cũng có tự tôn, mà cô thì chỉ còn lại chút tự tôn đó.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh.

Đồng hồ trên tường đang chạy tích tắc, ánh trăng tràn vào, thấp sáng căn phòng nhỏ chưa đầy năm mươi mét vuông của cô.

Đây vốn là một căn phòng đơn, sau đó chủ nhà làm thêm vách ngăn, chia căn phòng vốn không lớn thành phòng ngủ và phòng khách. Chủ nhà rất khôn, căn phòng có thêm phòng khách thì tiền thuê đương nhiên cao hơn phòng đơn rồi.

Giá nhà ở Bắc Kinh cao xấp xỉ Paris, mua nhà không nổi, nhà thuê cũng thuê không nổi, tiền thuê nhà ở ngoại thành Bắc Kinh hàng tháng cũng khiến Trang Noãn Thần khiếp đảm.

Phòng lúc cho thuê chỉ có thiết bị điện cơ bản, và giường ở phòng ngủ.

Cô là một người nhiệt tình yêu thương cuộc sống, lại ra chợ đồ cũ tha từng món về, như sofa, ghế dựa, bàn ăn này nọ. Cho dù điều kiện sống không lý tưởng, thì bản thân cũng phải sống hưởng thụ, bởi vì hiện thực đã vất vả rồi, không thể khiến bản thân trở nên vất vả hơn nữa.

Sô pha là thứ Trang Noãn Thần thích nhất, nằm ngửa ra vẫn còn dư dả, ngày đầu tiên khuôn từ chợ đồ cũ về cô đã cọ rửa trong ngoài một lần, lại bấm bụng mua vỏ bọc sô pha nhung màu tím, bao gối nhung màu trắng, phối hợp như vậy trông vừa đơn giản vừa sạch sẽ, lại mang chút hơi hướng tiểu tư sản trong đó.

Mắt cô vẫn luôn đảo qua cây đàn ukulele treo ở góc nhà...

Cái ngày không có Cố Mặc, cô cũng như vậy.

Ngày đó của sáu năm trước cũng vào mùa thu, lúc cô nhẫn tâm nói chia tay với Cố Mặc, đêm đó cô mất ngủ, ánh trăng ngoài cửa sổ cũng lạnh thế này...

Thứ sáu, 10h sáng.

Ý thu càng đậm.

Sau khi Trang Noãn Thần bước xuống taxi liền hít một hơi thật sâu, khí lạnh lấp đầy buồng phổi, trong lành tươi mát. Cao Doanh xách máy tính đi đến, trong tay ôm chồng tài liệu dày cộm, thấy cô đứng trước cao ốc Tiêu Duy không nhúc nhích, ngờ vực hỏi, “Nghĩ gì vậy? Còn không vào là trễ giờ đó.”

Trang Noãn Thần nhìn lá cây khô héo trên cành, bất ngờ hỏi, “Cao Doanh, cậu ngửi thấy mùi vị mùa thu không?”

Cao Doanh sững sờ, “Mùi vị mùa thu? Mùa thu có vị à? Vị gì chứ?”

“Không thể diễn tả được, nhưng mùa thu có vị mà, ngoài mùa thu ra,

cả bốn mùa đều có những mùi vị khác nhau. Cho dù không thấy, dựa vào di chuyển của không khí có thể biết xuân hạ thu đông.” Cô lặng lẽ nói.

Vẻ mặt Cao Doanh mù mờ, lại nhìn đồng hồ, “Chúng ta có thể vào trước không? Đợi nắm được hợp đồng này, mình sẽ cùng cậu ngủi được không?”

“Cao Doanh, mình nghĩ ra rồi!” Đôi mắt Trang Noãn Thần đột nhiên sáng ngời, đưa tay kéo lấy Cao Doanh, vẻ mặt đầy kích động.

Cao Doanh đang mặc đồ công sở, mang giày cao gót, bị cô kéo vậy suýt nữa loạng choạng té ngã, vất vả lắm mới lấy lại thăng bằng, mặt đưa đám, “Cậu lại làm sao vậy? Noãn Thần à, cậu đừng làm mình sợ mà, hôm nay nếu một trong hai ta có một người không bình thường thì coi như hỏng bét.”

“Yên tâm đi Cao Doanh, mình tràn đầy lòng tin vào dự án đấu thầu của chúng ta, bởi vì vừa nãy cuối cùng mình đã tìm được linh hồn của dự án!” Ánh mắt cô nhuộm màu khác thường, sáng ngời có thần.

Cao Doanh nghe xong liền sợ hãi, “Không phải cậu muốn sửa lại dự án chứ? Chị Mai cũng đã thông qua dự án của cậu rồi mà, đừng làm bậy được không?”

“Nhưng mà dự án của chúng ta vẫn chưa phải tốt nhất.” Cô nhấn mạnh một câu.

“Đừng đừng đừng, đã rất hoàn mỹ rồi.” Cao Doanh vội nói, “Cứ dựa theo cái này mà nói, nếu hiện giờ tự nhiên đòi thay đổi, ngộ nhỡ không thành công chị Mai có giết chúng ta không?”

Trang Noãn Thần cắn mạnh môi, nắm chặt tay Cao Doanh, “Mình có

dự cảm mãnh liệt, lần này cảm giác của mình là đúng, đi thôi.” Nói xong lập tức đi vào cao ốc Tiêu Duy.

“Noãn Thần...” Cao Doanh rên lên, vẻ mặt đành chịu chạy theo sau cô.

Nơi đấu thầu được bố trí tại phòng hội nghị của Tiêu Duy, 10h30 bắt đầu.

Sau khi Trang Noãn Thần và Cao Doanh đi thang máy vào Tiêu Duy mới phát hiện, người của Oswald PR đã đến, ngoại trừ hai cô ra, còn có Ngải Niệm và một đồng nghiệp khác đến đây, Dương Thiên Vũ không đến.

Người của công ty đối tác đến dự thầu được Tiêu Duy sắp xếp đến phòng nghị, mỗi người được phát một số để thuận tiện vào ngồi.

Nhân lúc chưa đến giờ, Ngải Niệm đi tới, huých Trang Noãn Thần một cái, hất hàm về phía bên kia, “Nhìn thấy cô gái đó không? Quản lý bộ phận thương hiệu của Oswald PR đó, đúng là xinh đẹp, nghe nói có hơn mười năm kinh nghiệm làm việc ở nước ngoài, biết năm thứ tiếng.”

Trang Noãn Thần uống một hớp nước, nhìn qua đó, đúng là rất xinh đẹp, mái tóc xoăn bung xõa tự nhiên, mặc đồ công sở trông nhanh nhẹn, chuyên nghiệp, cũng đủ phác họa đường cong tươi trẻ của cô ấy càng thêm hoàn hảo. Cô ấy đang nói cười với vị quản lý bộ phận kế hoạch của Tiêu Duy, trông vô cùng thân thiết.

“Thôi xong, thấy không, là gần gũi với người có thể lực[1] đó.” Cao Doanh thở dài.

Trang Noãn Thần không nghĩ vậy, “Có giao tình riêng cũng không sao, một khi bước vào đấu thầu, toàn bộ phải xem dự án để nói chuyện.” Quay lại nhìn về phía Ngải Niệm, “Hôm nay sao cậu lại đến đây? Không phải Dương Thiên Vũ à?”

“Đừng nói nữa, sắp mình bị đau dạ dày, mới sáng đã vào bệnh viện truyền nước rồi, mình thì đâu có chuẩn bị trước đâu, ôi trời.” Ngải Niệm lắc đầu bất đắc dĩ, “Mình đang rầu không biết lát nữa phải nói thế nào đây, bữa giờ mình đâu có theo vụ này, nhìn Tiểu Nam kia, cô ấy là quản lý khách hàng cao cấp, cô ấy có kinh nghiệm.”

Trang Noãn Thần gật đầu.

Sếp Dương đúng là xúi quẩy, sao lại chọn ngay lúc này mà vào bệnh viện chứ?

“Sắp đến giờ rồi, mình đến toilet trang điểm lại, các cậu đi không?”
Cô hỏi.

Các cô gật đầu.

Trang điểm đơn giản xong, sau khi chỉnh trang lại quần áo, mấy cô lần nữa quay lại phòng nghỉ, hôm nay cô trang điểm tinh tế hơn, bớt phần diêm dúa lúc đi dự tiệc, thêm phần chín chắn, tự nhiên và trang nhã.

Vừa mới quay lại phòng nghỉ, Angel dẫn theo một cặp dưới trong bộ phận ba chạy đến, Trang Noãn Thần thấy không phải là Hạ Lữ.

“Noãn Thần? Chị Mai thật sự để em lo dự án sao? Chị ấy sao lại làm vậy chứ? Trường hợp quan trọng thế này mà không đích thân đến?”
Angel bước lên trước, giày cao gót gẫm trên mặt sàn xa hoa không

phát ra tiếng động.

Quản lý của Oswald cũng quay đầu lại nhìn Angel một cái, có lẽ hai người thường xuyên có quan hệ cạnh tranh với nhau nên sớm quen thuộc, đối phương lịch sự gật đầu mỉm cười với cô, cô cũng gật đầu lại xem như chào hỏi.

Xong xuôi lại quay nhìn Trang Noãn Thần, vẻ mặt lo lắng.

Trang Noãn Thần cười cười, “Chị Mai tự có sắp xếp của chị ấy, em chỉ cần nghe theo là được.”

“Mục Mai đó cũng thật là!” Angel gọi thẳng tên họ của chị Mai ra, nhúu mày tỏ vẻ bất mãn, kéo tay Trang Noãn Thần nhẹ giọng nói, “Đừng căng thẳng nha em, cứ nói như bình thường luyện tập là được.”

“Cám ơn chị.” Cô cười khẽ, gật đầu.

[1] Nguyên văn là 水边的楼台先得到月光 : (cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt): nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng; gần quan được ban lộc; gần gũi người có thế lực nên được lợi trước.

Quyển 2 - Chương 15: Lời mời của Giang Mạc Viễn

Ai cũng đang nói chuyện, đám đông có hơi ồn ào, không biết người nào chợt lên tiếng kinh ngạc tán thưởng.

Trang Noãn Thần đi qua xem, cũng không khỏi trầm trồ.

Ở hàng lang đối diện phòng nghỉ của công ty, lúc cửa thang máy mở, Giang Mạc Viễn bước ra, theo sau là mấy quản lý cao cấp, không ăn mặc chính thức như tối qua, ở công ty anh chỉ mặc áo sơ mi màu trắng, nhìn qua rất thoải mái. Anh đang vừa đi vừa dặn dò Châu Niên đi bên cạnh, nhịp bước rất nhanh, mấy người phía sau không thể không nhanh chân bước đuổi theo.

Tiếng trầm trồ lại xuất phát từ phòng nghỉ, dù sao người từng gặp Giang Mạc Viễn cũng không nhiều.

Trang Noãn Thần lần đầu tiên phát hiện, hóa ra anh mặc áo sơ mi sáng màu cũng rất đẹp, khung xương to lớn hoàn toàn thể hiện được hiệu ứng của chiếc áo sơ mi mang lại. Nói như vậy, đàn ông không đủ tiêu chuẩn vóc người và hình thể rất hiếm mặc áo sáng màu, quá thấp quá béo hoặc quá gầy mặc vào sẽ rất khó coi, Giang Mạc Viễn chính là giá treo quần áo điển hình.

Angel lập tức chủ động tiến lên đưa danh thiếp cho Giang Mạc Viễn, rồi mỉm cười không biết nói gì đó.

Giang Mạc Viễn đứng cách đó không xa, bên môi là nụ cười nhạt, trong mắt lộ rõ vẻ xa cách, trả lời theo lịch sự.

Ngải Niệm tiến lên, nói khế với Trang Noãn Thần, “Lộ liễu quá nhỉ? Trước kia Vương tổng cũng bị chị ta lôi kéo, không biết anh Giang có vậy không?”

Trang Noãn Thần không nói gì, chỉ cắn môi.

Bên kia, Giang Mạc Viễn nói vài câu xong đột nhiên đảo mắt về bên này, sau khi nhìn xung quanh một vòng, chính xác nhìn thẳng vào mặt Trang Noãn Thần.

Phút chốc bốn mắt nhìn nhau, cô lập tức cúi đầu.

Ngộ thật, cô bối rối gì chứ?

Một lát sau, cô chỉ nghe Giang Mạc Viễn hơi cất cao giọng, “Buổi đấu thầu bắt đầu lúc mấy giờ?”

“Thưa anh Giang, là 10h30.” Một quản lý cao cấp trong đó trả lời.

“Thông báo cho phòng Kế Hoạch, tôi sẽ tham gia.” Giang Mạc Viễn thản nhiên ném lại một câu rồi quay đi.

Mấy vị quản lý đưa mắt nhìn nhau, thấy Giang Mạc Viễn đi xa liền lập tức đuổi theo sau.

Phòng nghỉ bên này lại bắt đầu bàn luận sôi nổi, Angel vác mặt khó coi quay về, ngồi một bên không lên tiếng.

Cao Doanh bộ dạng mê mẩn, “Anh Giang đẹp trai quá đi, nếu mình là bạn gái của anh ấy thì quá tốt.”

“Chùi nước miếng của cậu kia.” Ngải Niệm huých cô, cười cười, “Hế

là đàn ông có ngoại hình và điều kiện tốt thì ai mà không muốn?” Ngoài mặt cô như nói cho Cao Doanh nghe, thực tế lại nhìn Trang Noãn Thần, “Nói không chừng người ta đã kết hôn, chỉ có điều ở Đại Lục chơi gái đã rồi, bởi nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.”

Trong lòng Ngải Niệm vẫn luôn ôm mâu thuẫn với Giang Mạc Viễn, vì cô đã thấy tên người tặng bó hoa lớn ấy, hơn nữa Trang Noãn Thần vẫn luôn quanh co với cô, cô sợ bạn mình bị tên mặt người dạ thú lường gạt.

Trang Noãn Thần nghe ra hàm ý trong lời nói của cô, chỉ im lặng cười cười.

“Lạ thật, đấu thầu thôi mà, anh Giang lại thông báo đích thân tham dự? Không phải chỉ cần người của phòng Kế Hoạch là được rồi sao?” Cao Doanh không có phản ứng với mấy câu Ngải Niệm nói, chau mày lẩm bẩm.

Đúng vậy, lạ thật...

Ngay cả Trang Noãn Thần cũng cảm thấy rất lạ.

Buổi đấu thầu bắt đầu, mọi người ngồi theo thứ tự.

Oswald PR được xếp ngồi đầu tiên, ở giữa còn có hai công ty PR khác tham dự, Đức Mã xếp cuối cùng, còn Trang Noãn Thần lại bị xếp chót.

Cao Doanh nhìn tấm thẻ số bất mãn, “Không công bằng, Tiêu Duy rõ ràng thiên vị cho Oswald.”

Trang Noãn Thần im lặng cúi đầu xem tài liệu, cô hiểu sự bất mãn của Cao Doanh, thứ tự đấu thầu của từng công ty PR rất quan trọng, trình tự sắp xếp thứ bậc đó có thể thấy được mức độ xem trọng của đối phương.

Còn nữa, mỗi một dự án đấu thầu cũng không phải chỉ nói dăm ba câu là rõ ràng được, có cái thậm chí phải nói mất nhiều giờ liền, cứ theo thứ tự như vậy, người quyết định dù có thể lực đến mấy thì thị giác và thính giác cũng không tránh khỏi mệt mỏi, cho nên thường thường ai xếp trước sẽ rất có lợi.

Đức Mã là công ty qua mặt phòng Kế Hoạch trực tiếp nắm được quyền dự thầu, phòng Kế Hoạch nhân cơ hội chèn ép cũng là chuyện bình thường.

Phòng hội nghị im phăng phắc, quản lý bên Oswald PR đang gấp rút chuẩn bị, cô ấy thoát nhìn cũng hơn 30 tuổi, nhưng cử chỉ cực kỳ tao nhã và thông dong, Trang Noãn Thần âm thầm ngưỡng mộ, cô có thể học được phần thông dong này thì tốt rồi.

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng hội nghị bị đẩy ra.

Giang Mặc Viễn quả nhiên đúng giờ tham gia buổi đấu thầu.

Người của phòng Kế Hoạch đều đứng dậy, anh ra hiệu bảo mọi người ngồi xuống, bản thân cũng ngồi xuống.

“Bắt đầu đi.” Lời nói nhanh nhẹn dứt khoát, nhìn ra được anh không thích lãng phí thời gian.

Người phụ trách phòng Kế Hoạch gật đầu, tỏ ý bên dự thầu bắt đầu đề án.

Quản lý Oswald PR đứng lên, bật máy chiếu, cô đi đến trước màn hình, mở màn buổi đấu thầu. Giọng của cô dứt khoát rõ ràng, nhìn ra được là người dày dặn kinh nghiệm, trên mặt lúc nào cũng tươi cười, từng bước giới thiệu từ phương hướng tới nội dung xây dựng thương hiệu theo tiêu chí của Tiêu Duy với mọi người.

Trang Noãn Thần bắt đầu đặt tâm tư vào dự án của Oswald PR, bọn họ lấy công nghệ cao làm điểm mấu chốt để xây dựng quảng cáo tổng thể, phô bày ra được đặc điểm chuyên nghiệp chỉ có ở Oswald.

Cô nghe đến thất thần.

Bất giác nhìn về phía Giang Mạc Viễn ngồi ở chính giữa, từ góc độ này có thể nhìn thấy sườn mặt hoàn mỹ không chê vào đâu được của anh, phác họa chiếc mũi, đôi mắt với chân mày rậm, dưới ánh sáng nhu hòa, gương mặt anh góc cạnh rõ ràng như thần linh dùng dao để gọt tỉ mỉ mà thành. Suốt quá trình anh lắng nghe thật sự chăm chú, không dời mắt đi lần nào, vẻ mặt không có biểu hiện gì nhiều, chỉ có trầm ổn, ung dung như bình thường.

Trong lòng Trang Noãn Thần bỗng thấy thất vọng, nhưng tại sao lại thất vọng thì cô không rõ.

Thời gian cả buổi sáng đều dành cho Oswald PR và các công ty kế tiếp, dự án của hai công ty kia cũng không khác nhau là mấy, so với Oswald thì không có ý tưởng đột phá gì mới. Đến lúc tới lượt Đức Mã, phòng Kế Hoạch bất ngờ làm gián đoạn quá trình, người phụ trách nhìn về phía Giang Mạc Viễn, “Giang tổng, anh thấy có nên nghỉ trưa một lát rồi mới nghe dự án kế tiếp hay không?”

Cố tình đây mà, nhưng bên trong lại có lý.

Cao Doanh nghe xong liền tức giận, “Ông này có ý gì vậy? Bị bệnh

hả.”

Trang Noãn Thần vẫn giữ im lặng, chỉ quay đầu lẳng lẳng nhìn Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn nâng cổ tay nhìn đồng hồ, vẻ mặt thản nhiên, “Nếu chỉ còn lại một công ty cuối cùng, vậy thì tiếp tục đi.”

Giọng điệu điềm đạm, lại đủ quyền uy.

Trái tim cô khẽ nhảy nhót, bất an cùng một chút bức bối bay biến sạch sẽ.

“Hãy thêm cà phê cho mọi người.” Giang Mạc Viễn nhìn quanh một lượt.

Người của phòng Hành Chính nhanh chóng làm theo, không bao lâu, phòng hội nghị tràn ngập hương thơm.

Từ lúc pha cà phê đến lúc bùng ra, thực tế cũng mất hơn mười phút, nhưng hơn mười phút này, Trang Noãn Thần cảm thấy mình đã lấy lại được tập trung và chú ý.

Trạng thái tinh thần của con người đều chia theo gian đoạn, nhất là người dự thầu, ban đầu chờ đợi sẽ tràn đầy căng thẳng, sau mấy tiếng đồng hồ sẽ từ căng thẳng chuyển sang thả lỏng, rồi đến mệt mỏi, lúc đợi đến phiên mình thì chưa hẳn sẽ phát huy được hiệu quả tốt nhất.

Nếu lúc này Giang Mạc Viễn không báo phòng Hành Chính chuẩn bị cà phê mà trực tiếp tiếp tục, như vậy lúc cô lên thuyết trình tất nhiên tinh thần sẽ mệt mỏi, nhưng tạm dừng một lát, sau khi uống một ngụm cà phê, cô cảm thấy tốt hơn, căng thẳng cũng tan biến, chỉ còn

tràn đầy sức sống.

Có thể nói, cô phải cảm ơn Giang Mạc Viễn.

Lúc đặt tách cà phê xuống, cô giương mắt nhìn anh một cái, không ngờ anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt như thấu hiểu, môi cũng hơi cong lên.

Ngón tay khẽ run, cô vội quay mặt đi để điều chỉnh lại tâm trạng.

Anh, nhìn ra tâm tư của cô sao?

Nói vậy, vừa rồi là anh cố tình?

Cô không dám mơ tưởng nhiều hơn, anh có thể vì cô sao?

Angel thuyết trình trước, dự án của cô cũng lấy thiết kế công nghệ cao làm xuất phát điểm, toàn bộ hoạt động xây dựng quảng bá cùng ra mắt đều xoay quanh nội dung này. Trang Noãn Thần căng thẳng nhìn phương án cô đưa ra, trong lòng không khỏi cảm thán, đúng là gừng càng già càng cay, phương án của Angel làm chính xác không chê vào đâu được, cô dùng đường đi và phương thức mà Oswald không thể sánh kịp, ngay cả mấy người bên Oswald cũng phải gật gù tán thành.

Cao Doanh ở bên cạnh khấn trương, thúc cô một cái, “Noãn Thần à, phương án của bộ phận ba sao lại hoàn mỹ như vậy? Có phải chúng ta đang đi chệch hướng không?”

Trang Noãn Thần đang động viên chính mình, nghe vậy liền hít sâu một hơi, “Tất cả phải chờ có kết quả mới có thể rõ vấn đề.” Miệng cô nói vậy, ánh mắt lại chuyển hướng qua Giang Mạc Viễn, liệu thông tin anh cho cô có thay đổi gì không?

Sau khi Angel thuyết trình xong, một vài người ngồi ở đó cũng phải vỗ tay, Giang Mạc Viễn cũng vỗ tay tượng trưng, trên mặt cũng không có nhiều biểu hiện lắm.

Lúc đến lượt bộ phận hai, Ngải Niệm và Tiểu Nam phối hợp hoàn thành thuyết trình, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên Ngải Niệm đối diện với khách hàng, vì quá hồi hộp nên chiếu sai dự án, Tiểu Nam giận dữ đến nổi trừng mắt với cô.

Thời gian chậm chậm trôi qua, tim Trang Noãn Thần càng đập càng nhanh, lúc Ngải Niệm ngồi xuống, Cao Doanh huých cô, “Đến lượt chúng ta.”

Thời gian chậm chậm trôi qua, tim Trang Noãn Thần càng đập càng nhanh, lúc Ngải Niệm ngồi xuống, Cao Doanh huých cô, “Đến lượt chúng ta.”

Dường như mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô, cô đứng lên, âm thầm nắm chặt tay. Trang Noãn Thần chưa bao giờ bị nhìn chăm chú như vậy, khi cô đứng lên bục để thuyết trình, cô cảm thấy ánh mắt của tất cả mọi người cũng không nóng rực bằng ánh mắt của người đó.

Đúng vậy, anh ngồi đối diện cô, lúc này ánh mắt anh nhìn thẳng vào cô, điềm đạm, sâu xa, cô đứng trên bục lại căng thẳng, lúc Cao Doanh dùng tay ra hiệu thì cô vẫn còn đang sửng sờ.

“Cô Trang, có thể bắt đầu chưa?” Thái độ của người trong phòng Kế Hoạch có hơi lạnh lùng.

Trang Noãn Thần nhéo mạnh tay mình, cô nghe ra được thái độ không hài lòng của đối phương, lại chạm mắt với Giang Mạc Viễn, anh gật đầu với cô, ánh mắt có sức trấn an mạnh mẽ bất ngờ, như

một sự cổ vũ, ý cười bên môi dường như cũng đậm hơn.

Cô không dám nghĩ nhiều, chỉ cho rằng bản thân nhầm lẫn.

Bởi vì giây phút này, cô không phải là ‘tình nhân dự tiệc’ của anh, còn anh, là người phán quyết của cô, quyết định của anh đủ để thay đổi vận mệnh của cô và cả bộ phận cô.

Nghĩ vậy, vốn một bụng căng thẳng cũng cố gắng hóa không, thở hắt ra một hơi, cô nhìn Cao Doanh, “Bắt đầu đi.” Thay đổi vận mệnh, chẳng những phải gặp được người có thể thay đổi vận mệnh bạn, quan trọng hơn là bạn phải có bản lĩnh thuyết phục người này đến thay đổi vận mệnh của bạn nữa.

Phòng họp cực kỳ im lặng, hình chiếu có hơi run, dự án trên đó thu hút ánh mắt của mọi người.

Có người nghi ngờ.

Có người xem kịch vui.

Có người mất kiên nhẫn.

Có người chờ đợi.

Còn có người... cổ vũ.

Trang Noãn Thần từ từ bình tĩnh lại, kể cả ánh mắt cũng trở nên sáng ngời và yên tĩnh, cô không giống những người khác vừa lên là bắt đầu giới thiệu dự án của mình ngay, chỉ nhẹ nhàng nói, “Trước khi trình bày, tôi muốn để cho mọi người thưởng thức một đoạn nhạc.” Nói xong, cô hướng về phía Cao Doanh ở bên dưới.

Cao Doanh phối hợp.

Lập tức, thứ âm nhạc đẹp dễ chảy tràn khắp phòng hội nghị, là tiếng đàn ghi-ta bốn dây, nhẹ nhàng róc rách, dứt khoát gãy gọn, không phối hợp với nhạc cụ nào khác, chỉ có tiếng đánh đàn bật ra, nốt nhạc hợp thành thứ âm thanh tuyệt diệu, giai điệu khoan thai khiến tâm trạng mọi người vui vẻ.

Đoạn nhạc không dài, chỉ khoảng phút rưỡi.

Sau khi chấm dứt, dường như có người vẫn còn chìm đắm trong tiếng nhạc.

“Cô Trang, đây là bài gì? Nghe hay quá.” Trong đó có một nhân viên thuộc công ty PR khác buộc miệng hỏi.

Trang Noãn Thần mỉm cười, “Đây là bài gì không quan trọng, cái quan trọng là, nó có liên quan đến dự án tôi sắp trình bày, đương nhiên nếu anh muốn, tôi có thể cho anh, nhưng anh phải mua bản quyền, bởi vì bài này là kiệt tác của bộ phận quảng cáo thuộc công ty chúng tôi.” Lời nói của cô thản nhiên nhưng không chế nhạo, không thể hiện, nhưng lại quảng cáo cho công ty của mình.

Trong phòng hội nghị có vài người mỉm cười, bầu không khí vốn căng thẳng liền dịu đi một chút.

“Được rồi, tiếp theo là phần trình bày dự án của tôi.” Trang Noãn Thần trở lại chuyện chính, ánh mắt dịu dàng đảo qua mỗi một vị đang ngồi ở đây, “Không biết mọi người nghe xong đoạn nhạc này thì có cảm giác gì? Warm (Ấm áp)? Comfortable (Dễ chịu)? Memory (Hoài niệm)? Hay cả ba đều có?”

Cô đứng trên bục, cử chỉ tự nhiên trang nhã, tuy lúc nói vẫn còn hơi

khẩn trương, nhưng đã tốt hơn nhiều so với lúc này.

“Khi một người mệt mỏi, hoang mang hoặc bất lực, thường thích tìm kiếm sự vỗ về tâm hồn từ âm nhạc, tại sao? Vì đó chính là một trong những phương thức trực tiếp nhất có thể xoa dịu cảm xúc. Trong xã hội phát triển chóng mặt và áp lực cao như hiện nay, tâm hồn dường như trở thành một thứ quá xa xỉ, thật ra mỗi người chúng ta đều là những bác sĩ tâm lý xuất sắc, chỉ là chúng ta tùy tiện xem người khác thành bệnh nhân nhưng lại xem nhẹ chính mình. Lòng người là yếu ớt nhất, cho nên chúng ta hay có thói quen dùng vỏ bọc kiên cường để bảo vệ nó, lại xem nhẹ lòng người vốn có bản chất tự do. Mọi người thử nghĩ xem, vào một ngày nào đó, chúng ta cho tâm hồn ‘nghỉ phép’ một bữa, lái xe đến một thành phố xa lạ nào đó, ngắm cảnh, uống một tách cà phê không biết tên cà phê lẫn tên quán, cảm giác thoải mái này chính là phương thức tốt nhất để thấu hiểu tâm hồn.”

“Chúng ta tồn tại, có lẽ từ khi sinh ra chúng ta không bận rộn, không cạnh tranh, không áp lực như vậy; chỉ là bản thân tự đưa mình vào tình thế này, như vậy, khi chúng ta lái xe theo đuổi tâm hồn tự do, sao lại không phải là đang tìm về bản chất tồn tại và niềm vui trong cuộc sống chứ?” Trang Noãn Thần từ từ giải thích rõ, “Tìm kiếm tâm hồn, đó là hướng đi chính đánh vào tình cảm mà chúng tôi đề xuất dành cho mẫu xe này. Chúng tôi sẽ đi theo ý tưởng này để xây dựng thương hiệu, hoạch định hoạt động và làm quảng cáo tổng thể kết hợp với nó, đương nhiên, đặc điểm này cũng sẽ trở thành nội dung slogan (khẩu hiệu) của mẫu xe.”

Trang Noãn Thần vừa trình bày vừa quan sát vẻ mặt biến hóa của công ty đối phương, người của phòng Kế Hoạch tuy đang lắng nghe, nhưng trên mặt không có phản ứng quá lớn.

Lòng cô lơ mờ chùn xuống, giọng nói cũng không còn phấn khích

nữa, rồi lại đảo mắt nhìn Giang Mạc Viễn.

Khác với thái độ của phòng Kế Hoạch, anh vẫn luôn nhìn cô, cơ thể hơi rướn về trước, tay để trên bàn, ngón tay đan vào nhau, khoe môi hơi giương lên, cứ như vậy, nghe rất chăm chú.

Theo tâm lý học hành vi mà nói, khi một người cảm thấy hứng thú với chuyện bạn đang nói, cơ thể đối phương sẽ có khuynh hướng nghiêng về phía bạn một cách không tự chủ, đương nhiên, ngoại trừ người đó giỏi khống chế cảm xúc bản thân.

Nỗi bất an và mất mát vốn có nhanh chóng tan biến, sự cổ vũ âm thầm của Giang Mạc Viễn khiến Trang Noãn Thần có thêm dũng khí, trong lòng không khỏi trào dâng cảm kích.

Anh là người có thể thu phóng cảm xúc một cách tự nhiên, cho dù đối diện với sự bất bẻ và khiêu khích của gia đình bác cô, về mặt anh cũng không chút biến hóa, nhưng hôm nay, anh không chút keo kiệt, chỉ một động tác hơi rướn người về phía trước đã đủ để khiến cô thêm tự tin, hướng hồ, còn có sự tập trung của anh, nụ cười của anh nữa?

“Kích thích cảm xúc có thể gián tiếp mang đến hiệu quả và lợi ích, so sánh mà nói, cách thức tiếp thị này sẽ càng thêm lâu dài.” Cô đề cao giọng, tiếp tục nêu ra quan điểm của chính mình.

Trên hình chiếu phát từng trang nội dung của dự án, nụ cười nở rộ bên môi, giọng nói nhu hòa nhưng kiên định.

Thời gian trôi qua, càng lúc càng gần tới lúc kết thúc, cho đến trang cuối cùng, cô dừng lại.

“Các vị, tiếp theo tôi muốn nói một nội dung không có trong dự án

này, cũng chính là linh hồn của dự án đầu tàu của chúng tôi.” Trang Noãn Thần hướng về mọi người, nhưng ánh mắt lại chỉ nhìn Giang Mạc Viễn, nhìn anh cô sẽ có thêm sức mạnh.

Cao Doanh sững sốt, lập tức lắc đầu với cô.

Trang Noãn Thần làm như không thấy, chỉ dùng ánh mắt thăm dò nhìn chằm chằm Giang Mạc Viễn.

Ý cười bên môi Giang Mạc Viễn càng tăng thêm, ung dung khẽ gật đầu với biên độ động tác nhỏ nhất, nhưng cô lại nhạy cảm nhìn thấy.

Một thứ cảm giác mãnh liệt không biết từ đâu trào dâng trong lòng cô, cô khẽ cong môi, bắt đầu trình bày tiếp, “Ngoài chiến lược thương hiệu của sản phẩm chính ra, chúng tôi còn có thể tiến hành một loạt các hoạt động tiếp thị PR để thu hút đầu tư. Mọi người đều biết, truyền thông Đức Mã có đội ngũ giỏi nhất và chuyên nghiệp nhất trong lĩnh vực này. Tiêu Duy là một công ty đã lên sàn, ngoại trừ phải thúc đẩy sản phẩm ở thị trường Trung Quốc ra, thì việc định vị hình tượng và giá trị riêng trong mắt nhà đầu tư cũng đóng vai trò rất quan trọng.”

Cô càng nói, hai mắt càng sáng lên.

Đây chính là bản năng của con người.

Khi bạn đang thao thao bất tuyệt, người nghe lại không hề có phản ứng, như vậy dù cảm xúc mạnh mẽ cỡ nào cũng hóa thành hư ảo; còn khi bạn vốn thiếu tự tin, người nghe bên dưới chỉ cần có biểu hiện chấp nhận và đồng ý, tự nhiên bạn sẽ có cảm xúc rất mãnh liệt.

Đây chính là một loại ám thị tâm lý.

Mà người cho cô ám thị tâm lý này là Giang Mạc Viễn.

“Trong hoạt động tiếp thị và PR để thu hút đầu tư ngày trước, nhà đầu tư và công ty lên sàn đều xuất hiện với hình tượng chất lượng cao phong cách cao, nhưng lần này chúng tôi hy vọng có thể tiếp cận gần hơn với khái niệm ‘thân dân hóa’ (gần gũi với mọi người), sản sinh cộng hưởng với họ.” Đây là linh cảm đột ngột xuất hiện lúc cô ở dưới lầu Tiêu Duy.

Cao Doanh nghe rõ ràng, bất đắc dĩ thềm thờ dài, sau đó dứt khoát lấy tay đỡ trán không thềm nhìn Trang Noãn Thần, cô không hiểu, nói y như phương án là được rồi, vẽ vờ thêm ra để làm gì chứ?

Ngoài Giang Mạc Viễn ra, vẫn có một số người cảm thấy hứng thú với phần trình bày của Trang Noãn Thần, ngay cả quản lý của Oswald PR suốt quá trình cũng lắng nghe vô cùng chăm chú, trong mắt chất chứa suy tư.

“Cô Trang, ý tưởng của cô rất hay, nhưng quá sức để thực hiện, tính vận hành cũng không cao.” Người phụ trách phòng Kế Hoạch của Tiêu Duy cuối cùng cũng lên tiếng, nêu ý kiến bất đồng, “Cái cô gọi là ‘tiếp cận gần hơn’ thực chất chính là hạ thấp, kể từ đó, quyền uy của công ty niêm yết thể hiện ở chỗ nào chứ? Đừng quên, lần này chúng tôi ra mắt dòng xe sang trọng, cô lại muốn ‘bình dân hóa’ nó? Vậy là có ý gì? Muốn chúng tôi tự hạ thấp giá trị của mình?”

Giọng điệu đầy châm biếm.

Trang Noãn Thần mỉm cười, nhìn về phía người nọ, “Nếu vừa rồi anh có nghe tôi trình bày một cách kỹ càng, vậy anh sẽ chú ý tới cách dùng từ của tôi là ‘thân dân hóa’ chứ không phải là ‘bình dân hóa’. Tôi nghĩ, bản chất hai từ này là khác nhau, không phải sao?”

Một câu nói khiến người phụ trách xấu hổ, bất giác liếc nhìn Giang Mạc Viễn, có lẽ sợ mất thể diện trước mặt CEO.

Trang Noãn Thần mỉm cười, nhìn về phía người nọ, “Nếu vừa rồi anh có nghe tôi trình bày một cách kỹ càng, vậy anh sẽ chú ý tới cách dùng từ của tôi là ‘thân dân hóa’ chứ không phải là ‘bình dân hóa’. Tôi nghĩ, bản chất hai từ này là khác nhau, không phải sao?”

Một câu nói khiến người phụ trách xấu hổ, bất giác liếc nhìn Giang Mạc Viễn, có lẽ sợ mất thể diện trước mặt CEO.

“Không sai, lần này Tiêu Duy đẩy mạnh dòng xe sang trọng ở Trung Quốc, nhưng cho tới nay tiếng tăm có được ở Trung Quốc lại không cao, nguyên nhân là do không hình thành được sự cộng hưởng và cảm giác chiếm hữu mạnh mẽ của người tiêu dùng cũng như nhà đầu tư. Nếu chúng ta lấy hình tượng và khái niệm ‘thân dân hóa’ tiến hành một loạt thiết kế, quảng cáo, diễn giải và khai thông các mối quan hệ xã hội để mở rộng hoạt động, cứ như vậy tự nhiên gia tăng lòng tin nắm giữ cổ phiếu của nhà đầu tư. Khi giá cổ phiếu của Tiêu Duy tương xứng với giá trị đích thực của một công ty đã lên sàn, thì chuỗi doanh nghiệp dưới trướng cũng sẽ ổn định được doanh thu.”

Ánh mắt Trang Noãn Thần ôn hòa nhưng kiên định, “Ô tô, chính là một trong những sản phẩm chủ đạo mà Tiêu Duy muốn thúc đẩy ở thị trường Trung Quốc, thử nghĩ mà xem, khi cảm xúc ‘thân dân hóa’ có thể làm được từ cảm hóa đến hình thành sức tiêu thụ, như vậy người tiêu dùng cũng sẽ bị lây truyền tình cảm, họ sẽ nghĩ rằng, người ra mắt dòng xe này có phải cũng đã từng thoải mái lái xe hưởng thụ tự do tâm hồn, hít thở mùi vị bốn mùa như họ hay không?”

Trong phòng hội nghị có tiếng xì xào.

Người phụ trách phòng Kế Hoạch nhíu mày, “Cô Trang, tôi nghĩ giá trị đích thực của một công ty đã lên sàn và giá cổ phiếu đối lập ra sao thì đây cũng là vấn đề kinh doanh, không nằm trong phạm vi quản lý của cô.”

Trang Noãn Thần không nhìn anh ta, cũng không mảy mảy nhượng bộ, cô quyết đoán, kiên quyết...

“Vấn đề kinh doanh đương nhiên là điểm mạnh của CEO Tiêu Duy, nhưng mở rộng quan hệ xã hội là một trong những phương thức mở rộng doanh thu tiêu thụ, mà mở rộng quan hệ xã hội...” cô cười nhẹ, nói một câu đúng mực, “Quản lý Từ, xin lỗi cho tôi nói thẳng, đây chính là điểm mạnh của Đức Mã chúng tôi, còn Tiêu Duy không có khả năng chuyên nghiệp này.”

Từ trước đến nay cô không thích công ty bên B phải khúm núm, mỗi bên giỏi chuyên một lĩnh vực, bên A không nhất thiết phải là người ra lệnh, bên B cũng không nên ở vào thế bị động.

Sắc mặt của người phụ trách phòng Kế Hoạch vô cùng khó coi, dù sao bị bên công ty đối tác cướp lời đương nhiên rất mất mặt, hơn nữa còn là ở trước mặt tổng giám đốc.

Giang Mạc Viễn trước sau vẫn không bực bội, nhất là lúc nghe cô nói câu cuối cùng, đôi mày rậm hơi nhíu lại, nhưng ý cười bên môi lại rộng hơn.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng, cô gái này còn có một mặt to gan như vậy.

Cô có chút khác biệt.

Có lẽ là người đầu tiên dám đứng trước mặt anh trực tiếp nói lên chủ

quyền của phụ nữ.

Cả quá trình dự án, anh vẫn xem. Ánh sáng từ màn hình chiếu hắt lên bộ váy công sở chuyên nghiệp của cô, trên vách tường tỏa ra dáng người là lướt. Anh không thể không thừa nhận, đã có vài lần anh thất thần, bộ váy trắng kết hợp sự chuyên nghiệp và vẻ đẹp của cô một cách hoàn hảo, giờ khắc này, cô như vật phát sáng, đứng trên bục.

Đôi mắt biết cười, cử chỉ tự tin, tiếng nói ôn hòa trong vắt, hiện giờ, anh lại lĩnh giáo sự sắc bén của cô.

Cô gái này, rốt cuộc là có bao nhiêu mặt mà anh chưa biết?

Sự hứng thú chậm rãi hội tụ trong mắt của Giang Mạc Viễn, cuối cùng lại bị anh nhanh chóng che giấu đi, nhưng, ý cười của anh lại ngày càng sâu...

Sau khi kết thúc buổi đấu thầu, bộ phận Kế Hoạch thông báo mọi người đến phòng nghỉ chờ đợi, nói đây là ý của anh Giang.

Trang Noãn Thần ghé vào sofa, sự thử thách trong một tiếng đồng hồ như một hồi Niết bàn.

Ánh nắng xuyên qua cửa kính, bị cửa chớp cản lại biến thành hàng vạn đường sáng, có vài đường rơi trên mặt cô, khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ cũng không cách nào che dấu vẻ mệt mỏi.

Cô muốn cố gắng đến khoảnh khắc cuối cùng để nghe kết quả, nhưng lực bất tòng tâm.

Con người, đôi khi tựa như dây chun, kéo căng quá cuối cùng cũng có ngày bị đứt, hiện giờ cô chính là vậy.

Angel đang tán gẫu cùng với người của Oswald PR.

Cao Doanh bồn chồn đi tới đi lui, ngồi xuống, “Noãn Thần, bảo chúng ta ở lại đây để chờ nghe kết quả đúng không? Vậy có nhanh quá không? Có chút không hợp quy củ.”

Trang Noãn Thần không nói, chỉ lẳng lặng nhắm hai mắt lại.

“Noãn Thần...” Cao Doanh gấp gáp kéo cô, “Nói gì đi.”

Cô miễn cưỡng mở mắt, lườm, “Nói gì giờ?”

“Nói xem chúng ta có thể nắm được hợp đồng này không.” Cao Doanh thờ dãi.

Trang Noãn Thần dờ khóc dờ cười, “Sao mình biết được?”

“Haizzz...” Cao Doanh tựa vào sofa, ủ rũ nói, “Noãn Thần à, không phải mình nói cậu đâu, nhưng đang yên đang lành cậu ‘vẽ rắn thêm chân’ (làm những chuyện vô ích) làm gì? Chuyện này sớm muộn gì cũng bị chị Mai biết, cậu định nói thế nào với chị ấy?”

“Ai nói mình ‘vẽ rắn thêm chân’? Mình cảm thấy chính là ‘vẽ rồng thêm mắt’ (làm nổi bật thêm).” Trang Noãn Thần cầm tách cà phê nhấp một ngụm, lơ đãng nhớ đến tách cà phê lúc nãy Giang Mặc Viễn dặn phòng Hành Chính pha ở phòng họp.

“Chỉ mong bức tranh vẽ rồng thêm mắt của cậu có thể thuyết phục được Tiêu Duy.” Cao Doanh lắc đầu.

“Cứ thuận theo tự nhiên đi, chúng ta làm hết khả năng rồi, đợi nghe số trời vậy.” Số trời? Cô lại xem quyết định của anh là số trời.

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi.”

Hai người đang to nhỏ với nhau, Ngải Niệm vác mặt đưa đám đến, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Trang Noãn Thần, Tiểu Nam theo sau, vẻ mặt cũng không vui.

“Sao vậy?” Bộ phận hai lần này làm dự án thật ra cũng không tệ, nhưng bởi vì Dương Thiên Vũ đích thân ra trận lại nhập viện, Tiểu Nam và Ngải Niệm cũng đã kiên trì đến cùng, đều là những người nước tới chân mới nhảy, đương nhiên không trình bày ra được cái tinh túy của dự án.

“Lần này chúng ta chắc chắn hết hy vọng rồi.” Tiểu Nam cau mày, trừng mắt lườm Ngải Niệm.

Ngải Niệm uất ức, khóe mắt đỏ hoe.

“Tiểu Nam, cậu cũng đừng nói vậy, Ngải Niệm vốn không phụ trách dự án này, cậu ấy không hiểu trình tự cũng có thể thông cảm mà.” Trang Noãn Thần chướng mắt, ra mặt nói hộ.

Tiểu Nam cười mỉa mai, “Trang Noãn Thần, thân mình còn lo chưa xong lại bày đặt đi quản chuyện người khác? Dự án của cậu nghe qua có vẻ tốt đấy, nhưng không thấy người bên Tiêu Duy hứng thú với Oswald hơn sao? Xây dựng thương hiệu tình cảm? Đúng là nực cười, tất cả mọi người đều xây dựng công nghệ cao, cậu lại đi xây dựng tình cảm? Cậu muốn tranh thủ sự đồng tình à? Có khả năng không?”

“Tiểu Nam, cậu nói vậy là có ý gì? Đừng thấy trong người bức bối thì trút giận vào người khác! Kết quả còn chưa có, cậu ồn ào quái gì?” Cao Doanh hưng hăng trợn mắt với cô.

“Được rồi, được rồi, đừng cãi nhau.” Ngải Niệm thút thít vội vàng khuyên can.

Trang Noãn Thần bị cả hai làm cho bức bối, dứt khoát đứng dậy đi đến trước máy pha cà phê, vừa đặt tách xuống, quản lý của Oswald đã đi đến, hướng về phía cô cười, duỗi tay ra, “Noãn Thần phải không? Chị là Lục San, em có thể gọi chị là Marcia.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, vội vàng giơ tay ra bắt lấy tay cô, “Chào chị.” Marcia, nữ chiến thần trong tiếng Latin, rất hợp với cô.

“Biểu hiện của em tốt lắm, lối suy nghĩ của dự án đều là em nghĩ ra à?” Lục San mỉm cười, trang nhã đúng mực.

“Là thành quả của cả bộ phận ạ.” Trang Noãn Thần khẽ nói.

Lục San nhìn cô, “Hiện giờ, người khiêm tốn giống em hiếm lắm.”

“Chị quá khen.”

“Noãn Thần, đi thẳng vào vấn đề nhé, chị rất tán thưởng em, muốn em đến Oswald PR làm việc, chị đích thân mời em, chức vụ và lương bổng sẽ cao hơn ở Đức Mã.” Giọng điệu Lục San rõ ràng lưu loát.

“Chuyện này...” Trang Noãn Thần không dự đoán được cô sẽ có hành động này, sau khi ngập ngừng cả buổi không biết nên nói cái gì, cuối cùng khóe môi hơi cong lên, “Marcia, cảm ơn chị đã tán thưởng em, nhưng em chưa có ý định đổi chỗ làm.”

Lục San vô cùng thông minh, sau khi nghe vậy thì vẻ mặt không dao động nhiều, chỉ là ý cười càng sâu, từ trong tú xách xuất ra danh thiếp đưa cho cô, “Không sao, đối với nhân tài chị luôn nguyện ý chờ,

như vậy đi, nhận danh thiếp của chị, về nhà suy nghĩ một chút, khi nào muốn thì đến, lúc nào chị cũng hoan nghênh em.”

Trang Noãn Thần đành nhận danh thiếp, lịch sự mỉm cười với cô.

Angel đi tới, cô ngượng ngùng vội cất danh thiếp của Lục San vào túi.

“Marcia, thọc gậy bánh xe ở nơi công cộng nhé, không giống tác phòng của cô nha.” Angel tiến lên, chọc ghẹo Lục San một cách thân thiết.

Lục San không ngại ngùng gì, cũng hướng về phía Angel đùa giỡn, “Chiêu này cũng là học từ cô và Mục Mai mà, nếu bàn về trình độ thọc gậy bánh xe, tôi không thể sánh kịp với hai người đâu.”

“Hôm nay chắc Mục Mai phải ngứa tai lắm đây.” Angel cười ha ha.

Trang Noãn Thần nhìn ra được, hai người tuy nói tuy cười, nhưng trong lời nói ngầm đấu đá nhau.

“Noãn Thần, có thể em chưa biết, Angel và Mục Mai, à, chính là chị Mai quản lý của bộ phận em đó, hai người đó được trong giới gọi là song kiếm hợp bích, ai cũng biết hai người này giỏi như một, ông chủ nào có được hai người đúng là may mắn.” Lục San mỉm cười, vô tình hữu ý nói đủ thứ chuyện.

“Đều là chuyện xưa như trái đất còn đem ra nói? Cô cũng thấy đó, có nhân tài mới xuất hiện rồi.” Angel tỉnh bơ kết thúc chủ đề này.

Trang Noãn Thần uống cà phê, trong lòng lại nổi lên nghi ngờ.

Quan hệ giữa chị Mai và Angel hóa ra từng tốt như vậy?

Một tiếng sau, Tiêu Duy có kết quả, phòng Kế Hoạch thông báo toàn bộ nhân viên của truyền thông Đức Mã ở lại, những người khác có thể ra về.

Lúc Lục San rời đi còn nói một câu với Trang Noãn Thần, có rảnh thì uống trà cùng nhau.

Trang Noãn Thần mỉm cười xã giao.

Rảnh rồi trong miệng người Trung Quốc, chưa chắc là rảnh thật sự.

Sau khi đợi người của công ty khác về hết, Angel vội vàng bước đến giữ người phụ trách phòng Kế Hoạch lại, hỏi nhỏ, “Dùng dự án của ai vậy?”

Người phụ trách phòng Kế Hoạch nhìn lướt qua Trang Noãn Thần, chưa nói đáp án chính xác, chỉ nói, “Mấy vị đến phòng tiếp khách đi, anh Giang muốn đích thân nói chuyện với mọi người.”

Angel hơi ngẩn người, lập tức mỉm cười vui vẻ, vội vàng theo người của phòng Kế Hoạch ra ngoài.

Trang Noãn Thần cầm túi xách, Cao Doanh giữ cô lại, lòng bàn tay đầy mồ hôi, “Là Đức Mã đấu thầu thành công à? Trời ạ, anh Giang sẽ dùng dự án của ai đây?”

“Đừng căng thẳng, đi thôi.” Thật ra cô cũng khá căng thẳng.

Thấy Ngải Niệm đứng một bên ảo não, cô liền kéo cô ấy cùng nhau ra khỏi phòng nghỉ.

Phòng tiếp khách không xa lạ gì với Trang Noãn Thần, bởi vì lần

trước cô và Hạ Lữ đã đến văn phòng của Giang Mạc Viễn.

Mọi người ngồi theo thứ tự, thư ký bưng trà nóng, cà phê cùng trái cây tươi, bánh ngọt lên, lịch sự mời mọi người ngồi chờ, Giang tổng đang tiếp điện thoại.

Sau khi thư ký rời đi, Trang Noãn Thần cầm tách trà chậm rãi uống, thấy trên bàn là bánh phô mai không kiềm lòng được liền cầm lên một miếng, không mất năm phút, cô ăn liên tục hết ba miếng bánh.

Ngải Niệm thấy cô còn định lấy thêm miếng thứ tư liền vội vàng giữ tay cô lại, “Quý chết đói mượn hồn sống dậy à?”

“Làm ơn đi, mình vừa đói vừa khát.” Bởi vì bánh ngọt nhét đầy miệng, cô nói chuyện không rõ ràng. Cô căng thẳng suốt cả buổi sáng, lại thuyết trình gần một tiếng đồng hồ, thể lực sớm không còn.

Điều quan trọng nhất là, bánh rất ngon.

So sánh mùi vị lần trước, cảm nhận được là cùng một tiệm bánh.

Đây là... Giang Mạc Viễn cố tình căn dặn thư ký chuẩn bị hay là cô nghĩ nhiều quá?

Trừ Trang Noãn Thần ra, những người khác không còn lòng dạ nào để ăn uống.

Không đợi lâu lắm, Châu Niên đẩy cửa ra, Giang Mạc Viễn đi vào.

Mọi người đều lễ phép đứng lên.

Trang Noãn Thần chỉ lo ăn, không ngờ tới anh sẽ đột nhiên đi vào, bị nghẹn miếng bánh suýt chút nữa thở không ra hơi, dùng sức lấy tay

đấm ngực. Ngải Niệm thấy thế sém ngất xỉu, đưa tay vỗ bôm bốp sau lưng cô, miếng bánh ngọt mới trôi xuống, cuối cùng, Trang Noãn Thần còn ‘ợ’ một cái.

“Mọi người ngồi đi, không cần khách sáo.” Giang Mạc Viễn tỉnh bơ xem màn này, khoe môi nhuộm đầy ý cười.

Mọi người lại ngồi xuống, Trang Noãn Thần thật muốn tìm cái lỗ để chui vào.

“Nói vậy mọi người đã biết quyết định của Tiêu Duy rồi, tôi rất tán thưởng dự án của truyền thông Đức Mã, cho nên hy vọng được nói chuyện thêm với mọi người.” Giang Mạc Viễn cố ý không nhìn Trang Noãn Thần, thấy cô xấu hổ, anh thật sự không nhẫn tâm làm tăng thêm gánh nặng tâm lý cho cô.

Angel đúng là người phụ nữ biết chớp thời cơ, sau khi nghe vậy liền cười, “Có thể khiến anh Giang đích thân hỏi dự án, thật sự là vinh hạnh của chúng tôi, không biết Tiêu Duy nhìn trúng dự án nào?”

Ba bộ phận của Đức Mã, ba dự án.

Giang Mạc Viễn nhìn thoáng qua Châu Niên, Châu Niên đưa một phần văn kiện đến, anh xem lướt qua, cười thần nhiên, “Lần này thành ý của truyền thông Đức Mã đích thực làm tôi cảm động, đây cũng là nguyên nhân tôi tự mình đến hỏi chuyện. Nói thật, dự án của cả ba bộ phận làm đều khá tốt, nhưng...”

Lời nói của người đàn ông nhẹ nhàng vừa chuyển, hình như có chút cân nhắc.

Trang Noãn Thần cũng không còn tâm trạng nhìn miếng bánh ngọt nữa, vội đặt tách xuống, mở to mắt nhìn sắc mặt của Giang Mạc

Viễn.

Lần này cô mạo hiểm sửa lại dự án, chính như lời của Cao Doanh, không thành công liền thành nhân (hy sinh vì nghĩa lớn).

Hình như Giang Mạc Viễn cảm nhận được sự căng thẳng của cô, ánh mắt đảo qua gương mặt cô, ý cười nơi đáy mắt càng thêm sâu, đóng vắn kiện lại, nhẹ giọng nói, “Bản thân tôi có khuynh hướng nghiêng về dự án của cô Trang đây, chính như cô nói, lần này mặc dù Tiêu Duy ra mắt dòng xe cao cấp, danh tiếng trên trường quốc tế không tồi, nhưng bước đi trên thị trường Trung Quốc lại khó khăn, nguyên nhân đúng là không đủ cộng hưởng với người tiêu dùng, cộng hưởng cảm xúc mà cô Trang nói đến cũng là thứ mà Tiêu Duy đang muốn.”

“Cái gì?” Angel kinh ngạc, cô không thể ngờ lại bị thất bại bởi một nhân viên bình thường.

Giang Mạc Viễn điều chỉnh tư thế ngồi, nhìn Trang Noãn Thần một cách thâm sâu, “Cô Trang, tôi rất thích cảm nhận mùi vị bốn mùa mà cô đề cập, hay lắm, rất độc đáo. Tôi tin rằng lấy ý tưởng này tiến hành một loạt hoạt động quảng bá, hẳn là rất tuyệt vời.”

Cô gái này thật thông minh, anh chỉ nhắc nhở bốn chữ, cô lại có thể hoàn toàn trình bày đi vào lòng anh, dùng PR để thu hút đầu tư luôn là điều anh quan tâm nhất, nhưng lấy phương thức biểu hiện thế nào vẫn là chuyện khiến anh đau đầu, cô lại đưa ra đề xuất tốt như vậy. Trong toàn bộ đề án của cô, không có cái gọi là ngôn ngữ hoa hòe, cũng không có kỹ năng biểu đạt cuốn hút, càng không có khái niệm dựa theo công nghệ cao như số đông, dự án của cô cũng giống như con người cô, dịu dàng đứng ở đó, lại hoàn toàn thu hút ánh mắt anh.

Trang Noãn Thần chỉ ngẩn ngơ nhìn anh, miệng há ra gần như nhét được quả trứng vào, hồi lâu mới có phản ứng, chỉ vào mình, “Anh, ý của anh là... Tiêu Duy quyết định dùng ý tưởng của tôi?”

Luôn luôn kỳ vọng, nhưng chưa bao giờ chắc chắn như thế!

Giang Mạc Viễn gật đầu, cười nhẹ.

Cô ôm miệng mình, ánh mắt kích động, đây... không phải nằm mơ chứ?

“Ý tưởng của cô Trang không tồi, nhưng dù sao công ty cũng ra mắt dòng xe sang trọng, tôi có một đề nghị, mong cô Trang lấy góc độ chuyên môn ra phân tích được không?” Nụ cười của Giang Mạc Viễn lan tràn đến khóe mắt, cô gái này thật là.

“Hả?” Trang Noãn Thần không ngờ anh lại khiêm tốn vậy, nhất thời cảm thấy xấu hổ, chen ngang vào, “Xin anh Giang cứ nói.” Cô cảm ơn anh đã không gọi tên cô ở trước mặt mọi người, sự quan tâm này bất giác khiến lòng cô sinh cảm động.

Là... quan tâm đúng không?

Ánh sáng nhàn nhạt ánh lên gương mặt của Giang Mạc Viễn, mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái dễ chịu dưới ánh nắng dường như càng thêm rõ ràng, chiếc áo sơ mi trắng bộc lộ vẻ quyết đoán mê người, anh đặt tách xuống, chiếc đũa thon dài bắt chéo qua chân trái, “Chính là trong hai dự án của Đức Mã, hôm nay đại đa số dự án đều nhắc tới xây dựng công nghệ cao, tuy nói không thể tiếp thu hoàn toàn, nhưng có thể tham khảo, cô Trang, nếu có thể dùng khái niệm công nghệ cao của bảo vệ môi trường trong sản xuất ô tô kết hợp vào dự án của cô, như vậy có thể càng thêm hoàn hảo hay không?”

Giọng điệu khẳng định, sau cùng lại nghe như nghi vấn, nhưng bộc lộ sự khống chế doanh thu tiêu thụ vô cùng chuẩn xác.

“Đúng rồi đúng rồi, nên như vậy.” Angel phản ứng đầu tiên, lập tức tiếp lời, “Cảm xúc là thương hiệu chính, không sai, nhưng thêm tư tưởng khác vào sản xuất xe thì sẽ perfect (tuyệt) hơn. Giang tổng không hổ là tinh anh trên thương trường, một câu đã chỉ ra được điểm mấu chốt rồi.”

Trang Noãn Thần không lên tiếng nịnh nọt, sau khi nghe vậy liền cười, gật đầu, “Đây thật sự là sơ sót của tôi, cảm ơn sự nhắc nhở của anh Giang.” Anh giữ lại thể diện cho cô, ngoài mặt là hỏi ý kiến cô, nhưng thực tế cô biết, anh đang bổ sung giúp cô.

Người đàn ông như vậy khiến lòng cô cảm thấy ấm áp.

Cho nên câu cảm ơn cuối cùng là phát ra từ tận đáy lòng.

“Noãn Thần à, chúc mừng em.” Angel tươi cười, ôm lấy bả vai cô.

“Đâu có, thêm dự án của bộ phận ba mới có thể gọi là hoàn hảo mà.” Trang Noãn Thần nhìn thấy vẻ vui mừng trong đáy mắt cô, đúng vậy, là vui mừng, nếu không có câu nói bổ sung của Giang Mạc Viễn, vận mệnh của Angel ra sao không ai biết được.

Angel quay qua nhìn Giang Mạc Viễn, “Anh Giang, anh xem lúc nào ký kết hợp tác là thích hợp?”

Hợp đồng được ký kết mới gọi là chắc chắn được.

Giang Mạc Viễn cup mắt suy nghĩ một lát, lại giương mắt nhìn Trang Noãn Thần, “Cô Trang cảm thấy thế nào? Khi nào thì thích hợp?”

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cô.

Cô sửng sốt một chút, “Dạ... Cứ theo thời gian của anh Giang, hơn nữa, ký kết hợp đồng vẫn nên có chị Mai ở đây thì tốt hơn.” Sao cô có thể tự mình làm chủ được? Hơn nữa trước khi ký hợp đồng còn phải bàn bạc rất nhiều điều kiện kèm theo.

Mấy chuyện mặc cả thế này, chị Mai rành nhất.

Tuy rằng cô tin, Giang Mạc Viễn không phải là người cò kè mặc cả.

Giang Mạc Viễn như nhìn thấu suy nghĩ của cô, cười nhạt, giọng điệu thoảng mang theo nuông chiều, “Được.” Sau khi đơn giản nói một chữ, anh như nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Châu Niên, “Tối mai công ty có tiệc rượu đúng không?”

Châu Niên mỉm cười gật đầu, “Vâng, tối mai 7h, ở Marriot.”

“Ừm.” Giang Mạc Viễn cân nhắc, ánh mắt đảo quanh một vòng, lại giương mắt, điềm đạm nói, “Như vậy đi, tiệc rượu lúc 7h tối mai, tôi chân thành mời các vị đến tham dự, không biết truyền thông Đức Mã có nhận lời hay không?”

“Giang tổng đích thân mời là vinh hạnh lớn lao, chúng tôi nhất định sẽ đến.” Hai mắt Angel sáng lên, lập tức đáp lời.

Giang Mạc Viễn lại chỉ nhìn mỗi Trang Noãn Thần, cười hỏi, “Tối mai cô Trang có hẹn không?”

Hà?

Cô vốn định đến nhà bác chơi.

Thấy cô hơi do dự, ánh mắt Giang Mạc Viễn hơi tối lại, nhưng chỉ lơ mờ, rất nhỏ khiến người khác không phát hiện được gì.

“Noãn Thần không có hẹn đâu, sao cô ấy có hẹn được chứ? Ngay cả bạn trai cô ấy còn chưa có nữa mà.” Angel sợ Trang Noãn Thần sẽ từ chối, lập tức trả lời thay cô, “Tiệc rượu tối mai là dịp tốt, nếu Giang tổng có người bạn nào còn độc thân, điều kiện tốt nhất định phải nghĩ đến Noãn Thần của chúng tôi đầu tiên nhé, đừng thấy cố ấy có năng lực làm việc giỏi, nhưng chỉ số EQ lại thấp lắm, sau khi hai công ty của chúng ta hợp tác rồi, Giang tổng phải giới thiệu thêm vài người cho cô ấy đấy nhé.”

Trang Noãn Thần đỏ mặt, huých Angel một cái.

Giang Mạc Viễn lại nhìn cô đầy hứng thú, “Chỉ số EQ thấp à? Cũng hơi đúng đó.” Nghe như lời bông đùa, nhưng lại chứa chút thâm ý trong đó.

Trang Noãn Thần căng thẳng, anh, không phải là tuýp người hài hước đâu.

“Nói vậy là quyết định rồi nhé, tối mai tôi sẽ đợi mọi người đến, chi tiết quan hệ hợp tác tối mai gặp chúng ta sẽ bàn lại.” Giang Mạc Viễn nói xong liền đứng dậy, bóng dáng cao lớn che khuất ánh nắng.

Angel cũng vội vàng đứng dậy, gật đầu chào lại, cầm túi xách cùng mấy đồng nghiệp đi ra.

Trang Noãn Thần đi sau lưng Ngải Niệm, là người cuối cùng ra cửa, Giang Mạc Viễn vẫn nhìn theo mọi người ra ngoài.

Lúc ngón tay vừa mới chạm vào nắm cửa, một luồng sức mạnh áp đảo kéo đến, không đợi cô kịp hô lên, ngay sau đó liền ngã vào vòm

ngực đàn ông rộng lớn rắn chắc.

“Anh...” Cô ngẩng đầu, tiếp xúc với ánh nhìn chăm chú của anh.

Anh muốn làm gì?

“Tối mai em là nhân vật chính, mặc đẹp một chút nhé.” Anh mỉm cười ôn hòa, đưa tay phủ lên gáy cô, “Muốn mua gì cứ mua, ghi vào tài khoản của tôi.”

Ngũ điệu của anh vừa như mờ ám vừa như quan tâm khiến tim cô tăng tốc, hương thơm nam tính nóng bỏng lan tràn ở đầu ngón tay anh, cô có thể cảm nhận được bàn tay to lớn tràn đầy sức mạnh của anh.

“Quan trọng là...” Giang Mạc Viễn cúi xuống, nhỏ giọng mỉm cười, hơi thở nóng hổi nhẹ nhàng bật ra giữa miệng anh, “Đeo chiếc lắc mà tôi đã tặng em.”

“Hả? Cái, cái gì?” Trang Noãn Thần nghe giọng nói của chính mình trở nên chói tai, trong lòng như có sóng lớn cuộn trào.

Giang Mạc Viễn lẳng lặng nhìn cô, hơi nhướn mày, “Không phải làm mất rồi chứ?” Sau khi thấy cô biến sắc lại khẽ mỉm cười, bàn tay men theo tóc cô hạ xuống, cầm lấy cổ tay cô như đang thì thầm giải thích dùm cô, “Chắc là không đâu nhì, em vẫn luôn là cô gái cẩn thận mà, tối mai đeo nhé, em đeo đẹp lắm.”

Trang Noãn Thần há miệng, “Hả, à vâng...”

Nụ cười của Giang Mạc Viễn đủ thâm ý, sau khi vỗ nhẹ đầu cô một cái liền rời khỏi phòng tiếp khách.

Ánh nắng lan tràn lên gương mặt gần như trong suốt của Trang Noãn Thần!

Hóa ra, tự tạo nghiệt thì không thể sống...

Tối mai, cô nên làm sao?

Hết chương 15

Quyển 2 - Chương 16: Đàn v.s Váy

Trang Noãn Thần, Ngải Niệm cùng Hạ Lữ bước ra khỏi Carrefour, mang theo túi lớn túi nhỏ, gần chín giờ tối mới về tới nhà, lại ăn uống tiệc tùng tới mười một giờ.

Vì để chúc mừng Trang Noãn Thần giành được hạng mục hợp tác, đêm nay Ngải Niệm và Hạ Lữ định ở lại nhà cô.

Từ sau khi tốt nghiệp ai nấy đều bận rộn, vào cùng một công ty cũng dốc sức làm, ba người các cô đã không còn sống thoải mái như những ngày học đại học. Ý chí hào sảng, khát vọng to lớn thời sinh viên đã bị lưỡi dao xã hội tàn khốc gọt dần, biến các cô thành người đầy thương tích, nhưng vẫn không thể không tiếp tục hướng về phía trước.

Ba người cảm khái một hồi, từ thời sinh viên cho đến hiện tại, từ những người thầy thời đại học cho đến Giang Mạc Viễn của sáng nay, huyền thoại nói không sót chuyện gì.

“Váy dự tiệc đều ở đây, các cậu tự chọn đi.” Sau khi tám một hồi, Trang Noãn Thần mở tủ quần áo vẫn luôn đóng chặt ra, nhẹ nhàng nói.

Tủ quần áo nằm trong góc riêng, chuyên đựng váy dự tiệc, tách biệt hẳn với quần áo cô mặc thường ngày. Theo lời mời của Giang Mạc Viễn, người của truyền thông Đức Mã sẽ đi không ít, Hạ Lữ vốn không muốn đi, là cô và Ngải Niệm cố lời kéo mới đổi ý. Ngoại trừ các nhân viên tham gia đề án hôm nay, chị Mai cũng sẽ tham dự.

Lúc tủ quần áo từ từ mở ra, Ngải Niệm cùng Hạ Lữ đều giật mình há miệng, những bộ váy đủ màu treo một loạt trong đó, cắt may tinh tế, chất liệu sang trọng, mỗi chiếc váy đều không hợp với chỗ ở đơn sơ này của Trang Noãn Thần.

“Trời ạ...” Hạ Lữ chạy đến tủ quần áo đầu tiên, kêu lên hoảng hốt, ngón tay chạm vào chiếc váy đầu tiên vuốt một lượt đến chiếc cuối cùng, trong lòng khá sốc bởi mỗi một chiếc váy xinh đẹp này.

Cô luôn không cưỡng lại được những thứ đẹp đẽ, nhất là trang phục!

“Tất cả đều là hàng mới với số lượng có hạn trong năm nay, Noãn Thần, sao cậu lại có nhiều váy hiệu như vậy?” Hạ Lữ luôn nhạy cảm với một thời trang, tuy rằng không phải mỗi ngày đều xài hàng hiệu, nhưng ngày thường hay xem mấy tạp chí thời trang nổi tiếng, chú ý đến thông tin hàng xa xỉ, hơn nữa còn thường xuyên tiếp xúc với người của giới truyền thông, đối với mỗi một thời hạn phát hành xu hướng mới, những bộ sưu tập với số lượng có hạn, cô luôn nhớ nằm lòng.

Trang Noãn Thần ngồi bệt xuống sàn nhà, cặp mắt chưa nói gì.

Mặt Ngải Niệm lộ vẻ nghi ngờ, nhìn thoáng qua những chiếc váy treo đầy trong tủ, có hơi dăm chiêu, “Khó trách, mỗi lần mình và Hạ Lữ muốn đến nhà cậu, cậu đều ắp úng.”

“Các cậu chọn váy trước đi, đã để các cậu thấy hết rồi, sao mình có thể giấu giếm nữa?” Thật lâu sau, Trang Noãn Thần lên tiếng, ánh mắt dừng ở tủ đồ, khẽ thở dài.

Bởi vì bữa tiệc, Ngải Niệm và Hạ Lữ vẫn luôn lo lắng về chuyện ăn mặc, hai người kéo cô bàn bạc xem có nên đi mua váy hay không,

nên Trang Noãn Thần mới dẫn cả hai về nhà.

Dẫn về nhà có nghĩa là cô phải nói hết mọi chuyện.

Nhưng cũng tốt, cô giấu giếm rất mệt, nhất là đối mặt với bạn thân.

Ngải Niệm chau mày không nhúc nhích, ngồi bệt xuống tấm đệm trên sàn nhìn cô chăm chú, ánh mắt phức tạp không diễn tả nổi.

Hạ Lữ cũng không còn lòng dạ nào chọn váy, dứt khoát đặt mông ngồi giữa hai người, nghiêng đầu trừng mắt lườm Trang Noãn Thần, “Cậu khai rõ cho mình, váy này từ đâu ra?”

Giọng nói không vui hóa thành bén nhọn, kích thích màng tai cô, Trang Noãn Thần giơ tay xoa lỗ tai, “Hai cậu làm ra vẻ nghiêm hình bức cung chi vậy? Mình thấy mình có làm chuyện gì xấu xa đâu, số váy này là mình kiếm về một cách quang minh chính đại đó chứ.”

Cô suy nghĩ cách dùng từ, nhất thời không biết giải thích thế nào với các cô về mối quan hệ giữa mình và Giang Mạc Viễn.

“Quang minh chính đại kiếm về?” Hạ Lữ cao giọng, “Chị hai à, bộ mình không biết tiền lương một tháng của cậu là bao nhiêu ư? Năm ngàn năm trăm tệ, còn đóng thuế nữa, trong tủ đồ của cậu chiếc váy rẻ nhất cũng hơn hai chục ngàn tệ rồi, cái gọi là ‘quang minh chính đại kiếm về’ là ý thế nào?”

Ngải Niệm nãy giờ im lặng vẫn nhìn cô, “Là anh ta đúng không? Người tặng cậu mấy thứ này là anh ta đúng không?”

Trang Noãn Thần quay qua nhìn Ngải Niệm, ánh đèn màu vàng nhạt rơi trên hàng mi dài của cô, như hoa quỳnh đỏ thắm vô lực, chưa nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Ngải Niệm ngẩn ra, nhanh chóng cao giọng, “Vì cái gì?”

“Mình...”

“Đợi đã...” Hạ Lữ vội nói chen vào, nghi ngờ nhìn hai cô, “Anh ta cái gì? Người nào vậy? Có chuyện gì mà hai cậu biết còn mình lại không?”

Thoáng ngừng lại, cô liền kéo Trang Noãn Thần qua, vội hỏi, “Cậu sẽ không làm tiểu tam hay vợ bé gì của người ta chứ? Trang Noãn Thần, mình cảnh cáo cậu, nếu cậu dám làm kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác, mình sẽ tuyệt giao với cậu!”

Trang Noãn Thần bị hai cô làm cho nhứt đầu, giơ tay xoa xoa huyệt thái dương, đợi cả hai bày ra bộ dáng nhìn trân trối đợi cô nói chuyện, cô mới lên tiếng, “Bây giờ mình có thể giải thích chưa?”

“Nói!” Ngải Niệm và Hạ Lữ đồng thanh lên tiếng, bộ dạng như ‘nếu không nói sẽ nghiêm hình bức cung’.

Trang Noãn Thần đứng dậy, rót nước cho hai cô trước, sau đó lại ngồi xuống, nhìn Ngải Niệm rồi nói, “Cậu đoán đúng đó, chính là anh ấy, nguyên nhân chính là mình và anh ấy đã biết nhau lâu rồi.” Nói xong câu đó, cô lại quay sang Hạ Lữ, “Người tặng váy cho mình là Giang Mặc Viễn, chính là Giang Mặc Viễn mà mình và cậu cùng đi gặp.”

“Cái gì?” Ngải Niệm và Hạ Lữ đều thất kinh.

“Nhưng hai cậu đừng nghĩ vớ vẩn nữa, mình và anh ấy không có gì, mình cũng không phải là bồ của anh ấy, lại càng không phải là tiểu tam hay vợ bé mà anh ấy bao nuôi.” Cô vội vàng giải thích, sợ các cô

hiếu làm.

Hạ Lữ đã sợ đến ngây ngẩn, lúc trước tuy rằng cô cảm thấy ánh mắt Giang Mạc Viễn nhìn Trang Noãn Thần có hơi kỳ lạ, nhưng tuyệt đối cô không ngờ rằng hai người lại biết nhau!

Ngải Niệm xem như lý trí hơn, lúc ở hội trường phát hiện ra người tặng hoa là Giang Mạc Viễn, cô đã lơ mờ cảm nhận được điều này, cho nên người lấy lại bình tĩnh trước cũng là cô.

“Nói đi, sao cậu lại biết anh ta?”

Trang Noãn Thần uống hớp nước, chậm rãi kể hết mọi chuyện.

Suốt quá trình, tốc độ nói chuyện của cô rất chậm, mỗi câu mỗi chữ mạch lạc rõ ràng, từ chuyện cô quen biết Giang Mạc Viễn đến khi trở thành ‘tình nhân dự tiệc’, rồi đến chuyện cô nhờ Giang Mạc Viễn đóng giả bạn trai đến chuyện nửa đêm nửa hôm chở cô ra bãi biển của mấy hôm trước. Từng chuyện xảy ra trong hơn một năm nay cô đều nói rõ ràng.

Ánh sáng ấm áp trong nhà bao phủ người cô, bộ đồ trắng thoải mái bao bọc lấy thân hình xinh xắn của cô, cô ngồi bó gối lặng lẽ nói hết, như đang nói chuyện của người khác, chuyện nào cũng không liên quan đến mình, chỉ là chuyện của người khác mà thôi.

Thời gian chậm chạp trôi qua, Ngải Niệm và Hạ Lữ không ai cắt ngang lời cô.

“Đây là toàn bộ câu chuyện.” Cuối cùng cô cũng kể xong, bình thản nhìn hai người.

Ngải Niệm và Hạ Lữ im lặng cả buổi mới có phản ứng, sau khi nhìn

nhau, lại quay qua nhìn Trang Noãn Thần, nhất thời không ai lên tiếng, phòng khách rơi vào trong im lặng.

Sau hồi lâu, Ngải Niệm lên tiếng trước, “Noãn Thần, cậu cảm thấy... ý đồ của anh Giang đơn giản vậy thôi sao? Chỉ giả làm tình nhân dự tiệc?”

Trang Noãn Thần cầm cái ly, gật đầu không chút do dự, “Đúng vậy.”

Ngải Niệm nhíu mày, cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Hạ Lữ vội hỏi, “Anh ta kết hôn chưa?”

“Theo như mình biết...” Trang Noãn Thần gãi đầu, khó giải thích, “Chắc vẫn chưa, là anh ấy chính miệng nói mình còn độc thân.” Là lúc ở nhà bác, nhưng cô không rõ những lời đó là thật hay giả.

“Một người đàn ông ở trước mặt cậu thừa nhận mình còn độc thân, cậu cảm thấy mục đích của anh ta đơn giản sao?” Ngải Niệm cảnh giác nhắc nhở cô.

Trang Noãn Thần nhìn Ngải Niệm, đột nhiên mỉm cười ngây ngô, “Bạn yêu à, cậu sẽ không cho rằng đây là vì anh ấy coi trọng mình chứ?”

“Cậu đừng cười, có thể lắm chứ? Cho dù không phải, anh ta cũng có ý đồ quấy rối cậu, nếu không vô duyên vô cớ lại tặng hoa cho cậu làm gì?” Ngải Niệm lập tức tiếp lời.

“Ê, anh ta từng tặng hoa cho cậu?” Hạ Lữ trở nên vô cùng nhiều chuyện, “Là chuyện lúc nào? Sao Ngải Niệm biết mà mình không biết? Tặng hoa xong rồi sao nữa? Hai người đã làm gì?”

“Đừng thấy gió thì cho là sắp mưa được không? Anh ấy tặng hoa cho mình thuần túy chỉ là vì... à, xin lỗi.” Trang Noãn Thần ngập ngừng, lại thấy hai người kia trở mắt nhìn cô, đành bắt đắc dĩ nói, “Có một đêm, anh ấy... anh ấy hôn mình, sự việc diễn ra khá đột ngột, cho nên anh ấy tặng hoa để xin lỗi.”

“Cái gì? Anh ta muốn lợi dụng cậu?” Ngải Niệm nổi đóa, xĩa đầu cô, “Mình nói mà? Để mình đoán trúng rồi phải không? Anh ta đúng là có ý đồ với cậu!”

“Đâu có, anh ấy thật sự là người đàn ông, hai cậu đừng nghĩ phức tạp quá như vậy.” Trang Noãn Thần bắt đắc dĩ nhìn hai cô bạn nhiều chuyện của mình, “Thứ nhất, anh ấy tuyệt đối không có khả năng nhắm trúng mình, anh ấy là người thế nào, còn mình thế nào chứ? Cũng như Trình Thiếu Tiên vậy đó, mình so với họ là người của hai thế giới khác nhau, để ý cũng tốt, quan tâm cũng được, có lẽ anh ấy chỉ tốt bụng xem mình là bạn bè thôi. Thứ hai, trong lòng mình nghĩ thế nào chẳng lẽ hai cậu còn không biết? Chỉ có Cố Mặc...”

Nói đến người này, giọng của cô chuyển nhẹ, thản nhiên, ánh mắt lại nhuốm vài phần đau thương.

“Noãn Thần, cậu lớn chừng này chỉ nói yêu đương với một mình Cố Mặc, cậu có biết bây giờ lòng dạ bọn đàn ông đều nghĩ thế nào hay không? Người tốt à? Mình thấy Giang Mặc Viễn kia là người không đơn giản, tâm tư đối với cậu cũng không đơn giản. Cậu nói anh ta là người đàn ông, được lắm, để mình hỏi cậu, nếu có một ngày anh ta thật sự muốn cậu ở bên anh ta, cậu sẽ làm sao?”

Trang Noãn Thần mở to mắt nhìn cô, “Chuyện không có khả năng thì mình nghĩ đến nó để làm gì? Anh ấy tuyệt đối không thể nhìn trúng mình đâu, yên tâm đi.”

“Khoan đã...” Hạ Lữ vốn im lặng đột nhiên lên tiếng, “Mình đồng ý với suy đoán của Ngải Niệm, tuy rằng mình chỉ gặp Giang Mạc Viễn đúng một lần, nhưng có thể nhận thấy anh ta là người đàn ông điềm đạm trầm ổn, đàn ông như vậy lại vô duyên vô cớ hôn cậu, mình cảm thấy không đơn giản chỉ là ‘gặp dịp thì chơi’. Nhưng mình lại không đồng ý với quan điểm của Ngải Niệm, cho dù Cậu và Giang Mạc Viễn thật sự có cái gì đó thì sao chứ? Anh ta chưa vợ cậu chưa chồng, ở bên nhau cũng bình thường thôi mà. Cái quan trọng hơn chính là...”

Cô đột nhiên đứng dậy, đầu tiên chạy đến tủ đồ lấy một chiếc váy ra, lại chạy đến góc tường, với tay lấy chiếc đàn ghi-ta bốn dây treo trên đó xuống.

“Hạ Lữ, cậu làm gì vậy?” Trang Noãn Thần không muốn người khác động vào chiếc đàn ấy.

Hạ Lữ bịt tai như không nghe thấy, bày đàn và váy trước mặt Trang Noãn Thần, nói, “Đàn và váy, cũng tượng trưng cho tinh thần và vật chất, cô gái thông minh đều sẽ chọn về sau.”

“Tà thuyết nguy hiểm gì vậy?” Ngải Niệm trừng mắt liếc cô.

“Không phải sao? Hai cậu mở to mắt nhìn xem, để các cô gái khác lựa chọn, các cô ấy sẽ lấy bộ váy này, còn cây đàn kia, cùng lắm các cô ấy sẽ nói, đúng là một nhạc cụ độc đáo, vậy thôi.” Hạ Lữ nói rất thực tế, kéo tay Trang Noãn Thần, “Noãn Thần à, cậu hiện thực chút đi, đừng ôm mãi hình bóng Cố Mặc không buông nữa, anh ấy đã là quá khứ, cậu nghĩ hoài để làm gì? Giang Mạc Viễn là một người đàn ông xuất sắc cỡ nào, theo anh ta, cậu có thể tiết kiệm được mười năm phấn đấu. Cậu đừng cho rằng mình nói chuyện quá tàn nhẫn, hiện thực vốn dĩ rất tàn nhẫn.” Nói xong liền cúi bộ váy vào người Trang Noãn Thần.

“Đừng đụng bậy bạ vào đàn của mình.” Trang Noãn Thần không lấy váy, ngược lại đưa tay giật lấy cây đàn, liếc Hạ Lữ một cái mới đứng lên, cẩn thận treo lại chỗ cũ.

“Trang Noãn Thần, đầu cậu bị cửa kẹp đúng không? Đàn ông tốt như vậy mà không cần?” Hạ Lữ hét về phía cô.

Trang Noãn Thần đứng trước cây đàn, quay lưng hét lại, “Cậu cho rằng bạn của cậu tao nhã thanh cao, xinh đẹp tuyệt trần như đóa hoa hải đường ai nhìn cũng mê sao? Các cậu nói như thế không phải mình thì anh ấy không kết hôn vậy.”

“Đừng nghe Hạ Lữ nói bậy bạ, nếu anh ta thật sự có ý này cậu cũng không cần đắn đo, đàn ông quá xuất sắc chỉ có thể làm bạn bè, làm chồng lắm người nhớ thương không tốt.”

“Ai nói vậy? Người đàn ông của mình đương nhiên càng xuất sắc càng tốt chứ sao.” Hạ Lữ không đồng ý quan điểm của Ngải Niệm.

“Cậu cho rằng đàn ông thế nào mới được xem là xuất sắc? Xuất sắc chỉ là thứ tương đối mà thôi.”

“Trời ạ, vậy là cậu chưa hiểu rồi, bây giờ cái gọi là đàn ông xuất sắc cũng có tiêu chuẩn hẳn hoi nhé.” Hạ Lữ cười nói, “Lên được phòng khách xuống được nhà bếp, ban ngày kiếm tiền ban đêm dâng hiến, đấy mới là người đàn ông hoàn mỹ nhất.”

“Cậu còn có thể góp hơn thế nữa không?” Trang Noãn Thần muốn cứng họng, “Nhiều váy như vậy mà cũng không chặn được họng của các cậu, không chọn thì mình khỏi cho nha.”

Hai người lập tức không làm loạn nữa, nghiêm túc chọn váy.

Lúc đợi Ngải Niệm thử váy, Hạ Lữ không nhịn được, cười hỏi, “Noãn Thần, cậu khai thật với tui mình xem, cậu xảy ra quan hệ với Giang Mạc Viễn chưa?”

“No no! Mình lập lại lần nữa, mình và anh ấy hoàn toàn trong sạch, chưa từng xảy ra gì hết, OK?” Trang Noãn Thần thật sự thán phục sức tưởng tượng của cô.

“À...” Hạ Lữ nhún nhún vai, “Vậy còn Cố Mặc? Lần đầu tiên của cậu có phải đã cho anh ta rồi không...”

Chiếc gối bay đến, nện lên người Hạ Lữ một cách chính xác!

“Hạ Lữ! Cuối cùng cậu có muốn thử váy hay không?”

“Hỏi một chút thôi mà, làm gì ghê thế?” Hạ Lữ cười ha ha, vội vàng lấy một bộ váy ra.

Đứng trước gương, Ngải Niệm nhìn chăm chăm Trang Noãn Thần, đột nhiên nói một câu sâu xa, “Noãn thần, bây giờ cậu nên lo lắng một chút về chuyện chiếc lắc kia đi, đừng quên, Giang Mạc Viễn đã lấy nó.” Lúc này Trang Noãn Thần cũng kể yêu cầu Giang Mạc Viễn đưa ra.

Tâm trạng vốn thoải mái chợt căng thẳng, Trang Noãn Thần ôm gối ngồi xuống sô pha, vẻ mặt u ám, đến giờ cô vẫn chưa nghĩ ra được kế sách vẹn toàn.

Quyển 2 - Chương 17: Đêm say

Tối thứ bảy, 19h50, khách sạn Marriott.

Sau khi taxi chạy đi, Trang Noãn Thần vẫn đứng tại chỗ nhìn chăm chăm cửa lớn khách sạn, như muông thú nhìn cơn hồng thủy.

Đèn đường cùng ánh sáng đan vào hào quang đẹp đẽ, cửa khách sạn Marriott sáng rực như ban ngày.

“Nghĩ gì vậy? Vào thôi, vào trễ lại càng bị chú ý đó.” Hạ Lữ bước đến kéo cô, Ngải Niệm theo phía sau.

Trang Noãn Thần siết chặt nắm tay, gật đầu.

Cả ba cùng nhau đi vào, chỉ vì muốn có thêm can đảm.

Ngải Niệm kéo cô lại nhìn từ trên xuống dưới một lượt, trên mặt hiện vẻ lo lắng, “Thật sự cứ thế này mà vào?”

“Đúng.” Trang Noãn Thần đáp vô cùng quả quyết.

Ngải Niệm gật đầu, “Đi thôi.”

Ánh sáng rực rỡ kéo bóng dáng ba người dài tít tắp.

Đi vào khách sạn, không khí có hơi lạnh, trời đã vào thu, nơi này vẫn chinh điều hòa mát lạnh. Ba người theo chân nhân viên phục vụ đi thẳng đến phòng tiệc, tiếng giày cao gót thanh thúy giẫm trên mặt

thảm mềm mại, thoáng bị hấp thu hết toàn bộ tiếng động.

“Thưa ba cô, chính là đây, mời vào.” Nhân viên phục vụ chậm rãi mở cửa lớn phòng tiệc ra.

Cửa chính lộng lẫy từ từ mở, thứ âm nhạc du dương cũng lọt ra, tại đại sảnh phòng tiệc, những bóng hồng thướt tha, rượu ngon thơm ngát, người dự tiệc không ít, có người cô quen cũng có người cô không biết.

Nhưng, khoảnh khắc cửa lớn hoàn toàn đẩy ra hết, cô vẫn thu hút không ít ánh mắt hiếu kỳ.

So với phần đông khuôn mặt trang điểm xinh đẹp để dự tiệc, hình như cô có chút nhợt nhạt.

“Sao giờ các em mới tới?” Chị Mai đi đến thấp giọng hỏi, trên mặt lộ vẻ không vui.

Ngải Niệm và Hạ Lữ lè lưởi, không dám phát biểu bậy bạ.

“Nhất là em đó, Trang Noãn Thần, sao còn chưa trang điểm nữa? Không có chút thành ý nào, đừng xem hôm nay là tiệc rượu chứ, mà là ngày Đức Mã chúng ta ký hợp đồng với Tiêu Duy đó, ít nhiều gì cũng ý tứ một chút chứ em.” Chị Mai kéo Trang Noãn Thần qua đề thấp giọng nói.

“Chị Mai, em...”

“Được rồi, khỏi giải thích, vừa nãy anh Giang còn hỏi chị em đến chưa, mau qua đó chào hỏi đi.” Chị Mai cắt ngang lời cô, ra hiệu bảo cô mau đi tới kia, “Chỗ đó đó.”

Trang Noãn Thần gật đầu, trong lòng ử rữ, cô tới còn trẻ hơn cả Giang Mạc Viễn nên cũng khó trách chị Mai mất hứng.

Hít sâu một hơi, ánh mắt rơi vào người đàn ông đứng cách đó không xa.

Tháp rượu đẹp để mờ hồ che khuất bóng dáng của Giang Mạc Viễn, nhưng vẫn thể hiện được sự cao lớn của anh. Anh đứng bên cạnh, trên người là bộ veston cắt may cao nhã, lưu loát phác họa đường cong nam tính hoàn mỹ. Anh đang nói chuyện cùng với ba người khác, trong tay cầm ly rượu, màu rượu vang tươi đẹp như nở rộ giữa bàn tay anh, giữa lúc trò chuyện, thi thoảng anh lại đặt ly rượu bên môi, khẽ nhấp một ngụm.

Thứ rượu vang kia liền từ môi anh chảy vào giữa hàm răng, nhẹ nhàng trượt xuống cổ họng theo động tác nuốt. Đôi môi ấy vẫn mỉm cười nhàn nhạt như mọi khi, ánh mắt trầm tĩnh thong dong khi nói chuyện với người khác, mọi cử động đều thể hiện vẻ tao nhã.

Người ở đây đều ăn vận chỉnh tề, nhưng hình như chỉ có anh mới được xem là hoàn hảo.

Đợi lúc Trang Noãn Thần đến gần, một trong số những người đang nói chuyện với Giang Mạc Viễn chợt lên tiếng kinh ngạc, trong tiếng khen ngợi, lộ ra chút sững sờ.

Giang Mạc Viễn xoay người, ánh mắt đúng lúc dừng trên người Trang Noãn Thần, cặp mắt thâm thúy phút chốc như phát ra thứ ánh sáng như có như không khó phát hiện, rất nhanh, đôi môi mỏng khẽ nhếch, độ cong hoàn mỹ cùng phần cằm hơi cứng lại, hình thành vẻ ôn hòa khiến phụ nữ suy nghĩ xa vời.

Anh đứng tại chỗ, không hề dời bước, ung dung chờ hững chờ cô tiến

đến.

Những người đang nói chuyện với Giang Mạc Viễn thấy thế liền biết điều rời đi, trước khi đi còn không quên nhìn Trang Noãn Thần thêm vài lần.

“Chào anh Giang...” Cô bước đến, mắt không dám nhìn anh, lên tiếng, “Xin lỗi anh, em đến muộn.”

Lời nói ra vẫn chưa nhận được phản hồi, đợi hồi lâu, cô vẫn không nghe được câu đáp lại từ anh, không nhìn được bèn ngẩng đầu, chỉ thấy anh cứ nhìn mình chăm chăm, nụ cười bên môi dường như lan tràn lên khóe mắt, nhưng có chút kín đáo sâu xa.

Trong lòng cô không khỏi thất kinh, vội vàng cúi đầu.

Chiếc cằm nhọn lại bị người đàn ông bắt lấy, Giang Mạc Viễn đưa tay, ngón tay thon dài nắm lấy cằm cô, sức lực tuy nhẹ nhưng lại khiến cô không thể né tránh, chỉ có thể để mặc anh nâng khuôn mặt cô lên, đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

Ánh sáng mộng ảo, chất rượu mê ly.

Vẻ nhỏ nhắn của cô cùng cao lớn của anh hình thành sự đối lập hoàn mỹ.

Giang Mạc Viễn nhìn cô với đôi mắt sáng quắc quá mức thận trọng, như mặt nước trong veo, bóng dáng anh cứ thế in vào đồng tử của cô. Anh cười đậm, trong giọng nói trầm thấp êm tai chất chứa một chút chế nhạo, “Là Noãn Noãn của anh đây sao?”

Trang Noãn Thần cố nuốt nước bọt, gian nan gật đầu, tuy cách gọi của anh có gì đó là lạ.

Giang Mạc Viễn vốn đang cười nhạt, thấy cô sợ hãi gật đầu, trong lòng bỗng nảy sinh tình cảm, như có chút khác lạ dây dưa trong máu huyết, Noãn Noãn của anh... sự thú nhận của cô làm khoe môi anh buông lỏng, ánh mắt cũng chuyển sang nhu hòa.

“Lắc tay đâu rồi? Sao lại không đeo?” Trong giọng nói lộ vẻ nuông chiều.

Trang Noãn Thần bị dọa chết khiếp, môi run run, cố lấy dũng khí mới nói, “Xin lỗi...”

Đây chính là kết quả cô đã suy nghĩ suốt đêm qua cộng thêm ngày hôm nay!

Người thông minh như anh, nếu đã nhắc đến lắc tay để thức tỉnh cô, đương nhiên đã sớm nhận ra cô.

Việc cô cần làm chính là thẳng thắn thành khẩn đối mặt, bao gồm cả gương mặt mộc tối nay của cô.

Không có khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ của ngày trước, cũng không có bất cứ trang sức nào, đêm nay cô chọn một chiếc váy dự tiệc kiểu dáng đơn giản nhất, mái tóc đen dài mềm mại xõa trên đầu vai.

Có lẽ, anh đang đợi cô chủ động nhận lỗi.

Thế thì cô đến đây với gương mặt mộc.

Ai ngờ sau khi Giang Mạc Viễn nghe xong, mày hơi nhếch lên, “Tại sao lại nói xin lỗi với anh?”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên.

Bàn tay anh lại hạ thấp xuống, vô cùng tự nhiên vịn lấy lưng cô, “Là bởi vì em lừa anh ở gần câu lạc bộ Đường? Hay là vì em đã thu hút quá nhiều ánh mắt của người khác phái?”

“Em không...”

“Đừng căng thẳng.” Giang Mạc Viễn bất ngờ cắt ngang lời cô, mỉm cười ôn hòa, rồi lại cúi đầu xuống, sườn mặt anh tuấn gần như dán sát lỗ tai cô, dịu dàng nói, “Đêm nay em thật sự rất đẹp.”

Trang Noãn Thần giật thót, cổ họng suýt nữa vọt ra ngoài theo hơi thở và tiếng nói của anh.

Giữa lúc đó, tay anh trước sau luôn ôm lấy cô, xuyên thấu qua chất liệu vải mỏng manh ấy, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay anh dính sát vào người...

Rồi sau đó, cô lại nhạy cảm phát hiện ra rất nhiều ánh mắt đồng nghiệp đang nhìn qua hướng này.

“Đừng... sẽ khiến người khác hiểu lầm đó.” Đáy lòng nổi lên chút xấu hổ, đầu óc cô vẫn còn váng vất, lạ thật, cô đâu có uống rượu chứ.

Giang Mạc Viễn cười cười, không khiến cô khó xử nữa, đứng thẳng người, thả tay ra, lấy một ly rượu vang đưa cho cô.

Cô nhận lấy, cúi đầu chậm rãi thưởng thức, mượn động tác uống rượu để che giấu dao động khác thường trong lòng.

“Có lẽ họ đã hiểu lầm từ lâu rồi, chỉ là em không biết mà thôi.” Thật lâu sau, anh thản nhiên buông một câu.

Trang Noãn Thần giật mình, vội quay lại nhìn xung quanh, quả nhiên, một số ánh mắt lập tức chột dạ quay đi.

Giang Mạc Viễn không nhìn được, cười khẽ, ánh mắt trước sau vẫn nhìn cô, nhấp chút rượu, trong mắt lại thêm chút suy xét gì đó.

Hôm thứ năm, gần cầu lạc bộ Đường, anh thấy cô.

Lần đầu tiên nhìn thấy quả thật rất sững sờ, cũng thật sự khiến anh ngẩn ngơ mất một lúc. Anh không nghĩ rằng sau khi cô cởi bỏ lớp trang điểm thì lại xinh đẹp thanh thuần như vậy. Dưới bóng đêm, cô ngà ngà say, như bông hoa mọc ở khe núi, nhu mì khiến người ta muốn bảo vệ. Thấy cô bị hai tên nước ngoài quấy rối, anh vốn muốn xuống xe ra mặt giải quyết, ai ngờ cô lại tung đá suýt nữa biến đổi phương thành tàn phế!

Cô gái nhiều mặt như vậy đúng là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

Đêm đó, anh vốn có việc nhưng lại hoãn lịch trình, lái xe từ từ theo sau cô, thấy bộ dáng la hét của cô cùng hai người bạn thân, rồi cả nội dung mà cô hét lên ít nhiều khiến anh không vui, nhất là vào giây phút cô đuổi theo một người xa lạ chạy qua con đường đối diện, suýt nữa bị xe tông!

Cô cho rằng anh không nhận ra cô!

Đêm nay, cô lại rất khôn ngoan, biết ngoan ngoãn để mặt mộc đến chịu đòn nhận tội, Giang Mạc Viễn vốn còn định chọc cô, nhưng khoảnh khắc cửa phòng tiệc mở ra, cô mặc bộ váy trắng bước vào, ánh sáng rực rỡ mê ly đều bị vẻ thanh lệ của cô đẩy lùi, khoảnh khắc ấy, ánh mắt anh dõi theo cô, trong lòng lại thoáng rung động và thích thú.

Cô tự nhận mình bình thường, nhưng cô không biết loại bình thường này lại càng như một loại thuốc mê, khiến đại đa số phái nam ở đây phải dừng chân nhìn ngắm, bao gồm cả anh!

Trang Noãn Thần thấy nãy giờ anh không nói gì, trong lòng vẫn không biết làm sao, trước giờ cô không biết trong lòng người đàn ông này nghĩ gì, cô háng giọng, giương mắt nhìn anh với bộ dạng vô tội, “Anh... đã nhận ra em từ lâu rồi đúng không?”

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, cong môi hỏi lại, “Em nói xem?”

Cô cắn mạnh môi, giọng nói kèm theo bất mãn, “Gạt anh là em sai, bây giờ anh hài lòng rồi chứ?”

“Rất hài lòng.” Giang Mạc Viễn giơ tay, vén vài sợi tóc lòa xòa trước trán cô ra sau tai, động tác chăm sóc một cách tự nhiên.

“Vậy lắc tay của em đâu? Đồ tặng rồi không phải đổi ý muốn lấy lại đấy chứ? Ăn rồi không thể nôn ra à.” Cô biết anh là người có địa vị, nhưng lại không thấy sợ anh, nụ cười cùng động tác của anh lúc nào cũng ấm áp, cho dù là lúc công khai đắc tội với anh.

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Là do em cố ý ngã trước đầu xe anh.”

“Em đâu có?” Cô trừng mắt.

“Chạy theo một người xa lạ qua đường đối diện, suýt nữa bị xe tông cũng không ngoảnh lại nhìn, không phải em thì là ai?” Giang Mạc Viễn nhớ tới đêm đó liền toát mồ hôi lạnh, cũng may lúc ấy cô xông vào đầu xe anh, chứ nếu là xe khác thì đã sớm tông cô rồi.

Trang Noãn Thần xấu hổ, lúc này mới nhớ đến có lẽ đêm đó tay cô đập vào đầu xe anh, chắc lắc tay rớt vào lúc đó.

“Em... nhận nhầm người.” Quả nhiên bị anh thấy hết, thật sự quá mất mặt.

“Em cho rằng đó là ai?” Giang Mạc Viễn tuy cười, nhưng giọng nói thoáng trầm xuống.

Trang Noãn Thần có chút thẩn thờ, vẫn còn đắm chìm vào chuyện mất mặt của đêm đó, thờ dài lắc đầu, “Không ai cả...” Nhắc tới Cố Mặc, cô ngoại trừ đau đớn còn có mệt mỏi.

Giang Mạc Viễn lắc nhẹ ly rượu, thản nhiên nói một câu, “Em có thể quên anh ta.”

Lời nói của anh thật bất ngờ, tại đây ngay trường hợp này, nhưng cũng không quá ngạc nhiên, bởi vì ở cạnh bên, anh cũng từng nói câu tương tự.

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng mỉm cười, nói chuyện với người thông minh đúng là một cuộc chiến khủng khiếp, bởi vì trong lòng bạn nghĩ gì đều bị anh biết hết. Cô cũng không muốn giấu giếm nữa, cổ họng cảm thấy đắng chát, “Không thể quên được...”

Cầm Giang Mạc Viễn căng cứng, đôi môi mỏng rất nhanh giơ lên độ cung ấm áp, nhìn cô rồi nói, “Thật ra anh có một cách có thể khiến em quên đi, em có muốn thử không?”

Hàm ý của anh hơi khác thường, Trang Noãn Thần dù có ngốc đến đâu cũng có thể phát hiện ra, ngẩng đầu nhìn anh, sau khi sững sốt hồi lâu lập tức nở nụ cười, “Mấy chuyện này người khác không giúp được đâu, cảm ơn anh.” Giả ngây giả ngô là cách tốt nhất để tránh xấu hổ.

Hình như Giang Mạc Viễn đoán được cô sẽ trả lời như vậy, cười khế, không tiếp tục đề tài này nữa.

“Còn muốn cho em lắc tay không?” Thật sự rối rắm không phải là chiếc lắc tay, mà cô cảm thấy bầu không khí thế này có chút kỳ quái.

“Thứ gì đã đưa cho em thì chính là của em.” Giang Mạc Viễn khế đáp, “Nhưng lát nữa lên xe sẽ đưa em.”

“Lát nữa?” Trang Noãn Thần khó hiểu.

Giang Mạc Viễn nhìn cô, “Sau khi kết thúc bữa tiệc, anh đưa em về.”

Khúc nhạc thông thả của bữa tiệc thay đổi phong thái, từ du dương chuyển thành điệu blue tao nhã, như tiềm ẩn tư tưởng ngoại quốc, trên đường phố xa lạ, thường thức tiết thu quang đăng, hoặc khi bắt lấy một phiến lá rụng, khế để lên chóp mũi, hít hà hương vị mùa thu.

Thứ âm nhạc thế này thật khiến người ta khoan khoái.

Giọng nói Giang Mạc Viễn rất nhẹ, pha lẫn điệu Blue lại càng thêm ấm áp.

“Không cần đâu, có đồng nghiệp ở đây, vậy không hay lắm.” Cô thu mắt, nâng ly, nhấp ngụm rượu vang, thừa dịp trấn an trái tim bé bỏng chột hoảng hốt của mình.

Giang Mạc Viễn chỉ cười thản nhiên, giơ tay khế xoa đầu cô, “Uống ít thôi.”

Cô gật đầu.

Bắt đầu từ lúc nào, đối thoại giữa hai người họ lại chuyển biến nhiều

đến vậy?

Đang nghĩ ngợi, trước mắt bỗng xẹt qua tia sáng, cô bất giác nhắm mắt lại, không đợi cô kịp thích ứng lúc này đã xảy ra chuyện gì, Giang Mạc Viễn bên cạnh đã lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Đứng gần bên cạnh, cô nghe rất rõ ràng.

“Châu Niên, qua đó xử lý một chút.” Tiếng nói trầm thấp hiển hiện vài phần lạnh lùng.

Trang Noãn Thần cảm thấy trong lòng chợt lạnh, giương mắt nhìn anh mới phát hiện, vẻ mặt anh tuy rằng vẫn bình tĩnh, nhưng môi thoáng bặm lại, đường cong sườn mặt lộ ra sự sắc bén xa lạ, mắt anh đảo qua chỗ tia sáng nọ, mặc dù cực nhanh, nhưng cô vẫn nắm bắt được.

Trong lòng kinh ngạc, lại nhìn xung quanh phòng tiệc.

Châu Niên quả nhiên xuất hiện ở cách đó không xa, Trang Noãn Thần thấy anh ta đi tới trước mặt một cô gái, không biết họ nói gì, tuổi tác cô ấy không lớn lắm, vẻ mặt non nớt giấu kín sự khẩn trương cùng sợ hãi, như đứa trẻ làm sai chuyện bị người lớn bắt gặp...

Sau hồi lâu, hình như cô ấy giao thứ gì đó cho Châu Niên, Châu Niên nhìn một chút, làm chút gì đó rồi trả lại cho cô.

Trang Noãn Thần nhìn thấy đó là chiếc máy ảnh.

Sau khi cô gái nọ rời đi, Châu Niên nhanh chóng đi tới nói nhỏ với Giang Mạc Viễn, “Đã xóa rồi, yên tâm đi anh Giang.”

Giang Mạc Viễn khẽ gật đầu, dặn dò thêm, “Giám sát chặt chẽ một

chút, đừng để bất cứ nhà báo nào trà trộn vào nữa.”

“Vâng.” Châu Niên nghe dặn xong rời đi.

Lúc này Trang Noãn Thần mới hiểu ra, hóa ra cô gái lúc nãy là phóng viên.

Đột nhiên cô nghĩ đến đánh giá của bên ngoài với Giang Mạc Viễn, người này xưa nay không mượn phương tiện truyền thông, cũng không tiếp nhận phỏng vấn, thậm chí, anh cũng không để lọt tấm ảnh nào ở nơi công cộng.

Người này đúng là khá kỳ lạ.

“Thế này không tốt lắm.” Cô quan sát anh, chột nói.

Có lẽ Giang Mạc Viễn nghe không rõ cô nói gì, cười nhẹ, “Gì chứ?”

Vẻ mặt anh lại khôi phục như trước, ung dung ôn hòa, khiến Trang Noãn Thần tưởng mới nãy mình nhìn nhầm, nhưng lúc này đây, cô nhìn rất rõ, bộ dáng xa lạ vừa mới nãy của anh khiến lòng người sinh ra e dè.

Cô thật sự không hiểu anh.

Trang Noãn Thần hé miệng, nhìn thẳng vào mắt anh, “Bắt đầu từ hôm qua, anh đã có công ty truyền thông, mấy chuyện thế này hoàn toàn có thể giao cho Đức Mã xử lý, em nghĩ chuyện đối phó với mối quan hệ giữa giới truyền thông và bên A, để bên B ra mặt là thích hợp nhất, thế nhưng...” Cô nghĩ rồi lại bổ sung thêm, “Cách giải quyết mới nãy của anh rất lạnh lùng và bạo lực, sẽ khiến giới truyền thông hiểu lầm.”

Giang Mạc Viễn thích thú lắng nghe, sau khi đợi cô nói xong liền nhướn mày, “Anh lại quên mất, OK, anh nhận lời phê bình của em, sẽ cố gắng cải thiện.”

Nụ cười nhàn nhạt của anh chiếu vào mắt cô như dòng nước ấm.

Cô bật cười, giãn mày, khuôn mặt thanh nhã trắng trẻo như thủy tinh.

Tiệc rượu chính thức bắt đầu, sau khi người dẫn chương trình mở đầu mấy câu đơn giản liền mời Giang Mạc Viễn lên đài.

Ánh đèn trong phòng tiệc chuyển tối, gom tất cả ánh sáng chiếu vào trên người Giang Mạc Viễn, anh cầm ly rượu đứng trên đài, bóng dáng cao lớn thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn của người khác phái.

Giang Mạc Viễn mô tả một chút về viễn cảnh tương lai của Tiêu Duy, còn nói lời cảm ơn với toàn thể nhân viên, cuối cùng ở trước mặt mọi người tuyên bố việc hợp tác với công ty bên B.

Người đàn ông trên đài, giống hệt vị thần được ánh hào quang bao phủ, tập trung ánh mắt mọi người, mỗi một câu anh nói đều đúng trọng tâm, dễ nghe, nhất cử nhất động đều hiện vẻ ung dung tao nhã, ngay cả Ngải Niệm cũng không nhìn được, thốt lên, “Không thể phủ nhận người đàn ông này đúng là cực phẩm.”

Trang Noãn Thần được anh mời lên đài, tiếng vỗ tay như sóng hoa, thoáng nuốt trọn lấy cô. Cô chưa bao giờ bị soi thế này, thứ ánh sáng mạnh quá kích thích khiến cô gần như không mở mắt ra được, may là bên cạnh có Giang Mạc Viễn, nếu bắt cô lên đài một mình chắc không thể.

Đợi đến khi mắt cô thích ứng được một chút, Trang Noãn Thần thấy

dưới đài có người nhỏ to rí tai nhau, không biết đang nói gì.

Đúng như Giang Mạc Viễn đã nói, tối nay cô biến thành nhận vật chính của bữa tiệc, ai ai cũng biết, người đánh bại vô số đối thủ cạnh tranh, cuối cùng giành được hợp đồng chính là cô, Trang Noãn Thần. Nhưng trước sau cô vẫn cảm thấy nam chính thật sự là Giang Mạc Viễn mới đúng, nghĩ đến vẻ mặt cứng nhắc của cô khi đứng trên đài, may mà không mời truyền thông, nếu không cô chỉ có thể nhảy xuống sông Hoàng Hà.

Hợp đồng nhanh chóng được ký kết.

Trang Noãn Thần bất giác thở hắt ra, nỗ lực nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng có kết quả, cô có thể yên tâm đánh một giấc ngon lành rồi.

Có lẽ khi cô chưa đến, chị Mai đã chủ động tìm Giang Mạc Viễn thảo luận qua chi tiết bản hợp đồng. Chị Mai là cao thủ đàm phán, Giang Mạc Viễn lại là người lão luyện trong kinh doanh, hai người này chắc hẳn rất nhanh đạt được hợp tác, biết tránh nặng tìm nhẹ, như vậy trái lại tiết kiệm được thời gian.

Cô từng tiếp xúc với một khách hàng để thảo luận về chuyện hợp tác, một cái hợp đồng mà hơn hai tháng mới ký xong.

Về điểm này, thật ra cô cũng cảm thấy bản thân mình khá tinh tường, Giang Mạc Viễn đúng là một người không cò kè mặc cả, cái gì là nguyên tắc thì giữ vững, còn điều kiện thì khá phóng khoáng, trong lòng anh chắc là đã có tính toán.

Lúc dùng bữa, chị Mai dẫn Trang Noãn Thần qua kính rượu Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn chỉ uống nhấp môi, có lẽ tối nay anh muốn đích thân

lái xe.

Chị Mai còn nói thêm vài câu xã giao, nhìn ra được chị ấy vô cùng cao hứng, quyết định của Giang Mạc Viễn hoàn toàn nghiêng về dự án của bộ phận một, bộ phận ba chỉ phối hợp, như vậy, bộ phận một đương nhiên bắt được quyền hợp tác lần này, tối nay chị ấy cũng chiếm hết danh tiếng, dù sao một khi nắm được quyền hợp tác với Tiêu Duy Quốc Tế cũng có nghĩa địa vị của chị ấy ở Đức Mã được nâng cao hơn.

“Cô Mục, mục đích hợp tác chúng tôi quyết định đến đây, tiếp theo có phải nên xác định xem ai là người phụ trách dự án này không?”
Giang Mạc Viễn cười, băng quơ buông ra một câu.

Câu này như là nói cho chị Mai nghe, nhưng có một chút thiên về hàm ý bên trong.

Trang Noãn Thần lơ đãng đảo qua mặt anh, nụ cười của anh nhìn như vô hại nhỉ...

Chị Mai lăn lộn trong giới này lâu năm, đã luyện được cặp mắt tinh tường từ lâu, cười cười, đưa tay kéo ôm bả vai của Trang Noãn Thần qua, nhìn về phía anh, “Giang tổng luôn tán thưởng năng lực làm việc của Noãn Thần, hơn nữa quyền đấu thầu lại do chính tay em ấy nắm được, tôi nghĩ không ai có tư cách phụ trách dự án này hơn em ấy đâu.”

Trang Noãn Thần trợn mắt nhìn chị Mai, không nghe nhầm chứ? Dự án lớn như vậy lại muốn cô phụ trách?

Ánh mắt Giang Mạc Viễn đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Trang Noãn Thần, lảng lảng nhếch môi, “Thật sự cô Trang rất có năng lực, để cho cô ấy theo dự án của Tiêu Duy tôi đương nhiên yên tâm,

nhưng...” Anh ngừng một chút, hình như cố ý ngừng lại.

“Giang tổng còn dẫn đo điều gì?” Chị Mai hỏi.

Giang Mạc Viễn nhướn mày, “Tôi không hề nghi ngờ năng lực làm việc của cô ấy, nhưng chức danh của cô ấy...”

“À, thì ra là anh lo lắng điều này.” Chị Mai lập tức mỉm cười, “Bởi vì là cuối tuần nên không thể thông báo cho toàn bộ công ty, thật ra tôi đã có ý muốn thăng Noãn Thần lên làm quản lý khách hàng cao cấp. Nếu em ấy phải phụ trách dự án của Giang tổng, thì thứ hai tuần sau việc thay đổi chức vụ của em ấy sẽ có hiệu lực, tôi hiểu mà, Tiêu Duy Quốc Tế luôn chỉ hợp tác với quản lý khách hàng cao cấp trở lên thôi.”

Một câu nói khiến Trang Noãn Thần sửng sốt, thăng chức nhanh vậy ư?

“Vậy thì hay rồi, cách dùng người của cô Mục thật hiếm có.” Giang Mạc Viễn dường như rất hài lòng với quyết định này, nụ cười bên môi rộng mở, chạm ly với chị Mai, giây phút uống rượu, Trang Noãn Thần thấy ánh mắt anh dừng trên người cô, ôn hòa sâu xa...

Nhân lúc đi toilet, Trang Noãn Thần mới điều chỉnh lại tâm trạng của chính mình.

Tất cả dường như đến quá nhanh, một câu nói của Giang Mạc Viễn làm cô thuận lợi thăng chức, từ này về sau, cô sẽ toàn quyền phụ trách mảng truyền thông tiếp thị của Tiêu Duy, vấn đề là, bản thân cô cũng không tin chính mình có khả năng đảm nhận hay không.

Đầu cô thoáng vầng vát, là hậu quả của việc uống hai ly rượu vang.

Sau khi chỉnh lại váy một cách qua loa, cô vừa định đẩy cửa ra ngoài, liền nghe thấy tiếng giày cao gót, ngay sau đó là cuộc đối thoại của hai cô gái.

“Hôm nay, con nhỏ Trang Noãn Thần kia thật sự trở thành trung tâm, không ngờ Giang tổng lại chọn nó, chúng ta đều chọn Oswald PR mà.” Một trong hai cô chắc là đang rửa tay, có tiếng nước chảy ào ào.

“Thôi, chúng ta chọn thì có ích gì? Hiện giờ Giang tổng lo liệu việc của Tiêu Duy, cô nói xem Trang Noãn Thần đó thật sự có bản lĩnh lớn vậy à? Nghe nói hôm qua lúc đấu thầu, Giang tổng còn vỗ tay khen ngợi cô ta, dự án làm tốt đến vậy sao?”

Là nhân viên của Tiêu Duy, chắc là nín nhịn đầy bụng nên mới đến toilet xả đây mà???

“Dự án làm tốt à? Tôi nghĩ hết tám phần là bản lĩnh trên giường làm rất tốt nha.” Thái độ của cô gái nọ có phần độc địa, giọng điệu tràn ngập mỉa mai, “Nó có giỏi đi chẳng nữa sao có thể vượt qua Oswald PR được? Cho dù nó có là kỳ tài trong giới truyền thông chuyển thế, nhưng truyền thông Đức Mã vẫn còn có Angel mà, người trong giới này ai mà chả biết cô ta rất lợi hại.”

Cô gái còn lại đề cao giọng, ngạc nhiên, “Cô cũng nhìn ra sao?”

“Mấy đứa mù còn nhìn ra được. Lúc Trang Noãn Thần vừa tiến vào phòng tiệc, trong mắt của Giang tổng cũng chỉ có một mình nó. Cô không thấy dáng vẻ tán gẫu của hai người họ sao, vẻ dửng dưng của Trang Noãn Thần á. Còn có lúc nãy ở trên đài, hai người đó đứng bên nhau mờ ám bao nhiêu, chỉ là công ty đối tác thôi mà, Giang tổng có cần phải giới thiệu trình trọng vậy không?”

“Hiện giờ ai cũng đang suy đoán đó. Nhưng tôi thấy hai người họ đứng trên đài xứng đôi lắm, nghe nói Giang tổng của chúng ta vẫn là người đàn ông độc thân hoàng kim mà.”

“Dù có độc thân cũng không tới lượt Trang Noãn Thần chứ? Giang tổng có thân phận thế nào? Còn nó có thân phận thế nào? Giang tổng là người đàn ông ưu tú như vậy, muốn phụ nữ nào mà không có? Để mắt tới một đứa quê mùa? Cô xem nó đi dự tiệc mà lại không trang điểm.”

“Cũng đúng, tôi thấy bộ váy xa xỉ cô ta mặc trên người nói không chừng cũng là Giang tổng mua cho cô ta.”

“Giang tổng mua còn đỡ, chỉ sợ nó mặc hàng nhái thôi.”

“Ha ha...”

Có lẽ hai người đã trút hết bức dọc trong lòng, vui cười ra khỏi toilet.

Lát sau, Trang Noãn Thần mới đẩy cửa đi ra, xuống bậc thềm, đến trước bồn rửa mặt, để dòng nước ấm áp chảy nhẹ nhàng qua tay.

Nước ấm lại bị cô chỉnh tới mức thấp nhất.

Dòng nước lạnh lẽo chảy qua tay, dưới sự kích thích của nhiệt độ, Trang Noãn Thần mới áp chế được khó chịu trong lòng!

Vừa nãy, thậm chí cô còn muốn kích động đẩy cửa đứng trước mặt hai cô ấy để đối chất!

Cô dựa vào năng lực của chính mình đạt được thành tích sao có thể bị các cô ấy nói thành xấu xa đến thế?

Đàn ông thành công là chuyện đương nhiên, còn phụ nữ thành công lại bị liên tưởng nhiều hơn?

Dựa vào cái gì chứ?

Cùng là thân phụ nữ với nhau, các cô ấy dựa vào cái gì mà lại nói như vậy? Con mắt nào của các cô ấy thấy cô lên giường với Giang Mạc Viễn?

Rút khăn giấy một cách tức tối, lau tay xong liền vứt mạnh vào sọt rác.

Trang Noãn Thần nhìn mình trong gương, sắc mặt nhợt nhạt!

Đáng chết, mặt cô ra vẻ dụ trai hồi nào?!

Tiệc của Tiêu Duy biến thành tiệc chúc mừng của truyền thông Đức Mã, càng như tiệc mừng thăng chức của Trang Noãn Thần.

Hương rượu lan tràn, ai cũng uống đến hưng phấn.

Tiệc rượu kéo dài đến hơn ba giờ sáng, lúc tàn tiệc, Trang Noãn Thần đã uống đến say mềm!

Người của Tiêu Duy lẫn Đức Mã lục tục ra về không ít, vì chị Mai bận việc nên cũng đi trước, cuối cùng cả phòng tiệc chỉ còn lại Hạ Lữ, Ngải Niệm cùng Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn nhìn trang Noãn Thần nằm bò ra bàn, nhúu mày, “Sao lại uống say đến vậy?” Anh chỉ mới ra ngoài nhận hai cuộc gọi thôi mà.

“Ngại quá Giang tổng, có thể do cô ấy quá vui.” Ngải Niệm vội vàng dựng Trang Noãn Thần dậy, lay cô, “Noãn Thần, tỉnh mau, chúng ta về nhà thôi.”

Giang Mạc Viễn vừa muốn đến gần, Trang Noãn Thần lại ngẩng đầu, mắt say lờ mờ nhìn xung quanh phòng tiệc, lầu bầu, “Về nhà? Về nhà...” Lúc đưa mắt nhìn Giang Mạc Viễn, cô đột nhiên mỉm cười, rồi đẩy Ngải Niệm ra lảo đảo đi về phía anh.

Giang Mạc Viễn ngẩn ra, nhanh chóng bước đến đón lấy cơ thể mềm nhũn của cô, ôm vào lòng.

“Mình không về đâu... Giang Mạc Viễn—” Cô ngẩng đầu bật cười, đưa hai tay ra ôm giữ mặt anh, cử chỉ lớn mật không như bình thường.

Trong lòng Ngải Niệm giống chuông cảnh báo, vừa định bước đến lại bị Hạ Lữ kéo ngược lại.

“Cậu kéo mình chi vậy? Mình đâu có say!” Ngải Niệm trừng mắt với Hạ Lữ, “Còn không đến kéo Noãn Thần đi? Cậu ấy uống nhiều rồi, không phải cậu không biết cậu ấy uống say sẽ ra dạng gì?”

“Đừng phá đám.” Hạ Lữ không buông.

Bên này, Giang Mạc viễn không gạt tay cô ra, chỉ cười bất đắc dĩ, cũng được, cô không gọi sai tên anh.

Trang Noãn Thần liền bật cười ha ha, “Anh đi nói với mấy người đó đi, đi nói đi.”

“Nói gì?” Tính nhẩn nại của anh tốt vô cùng.

Mặt Trang Noãn Thần xụ xuống một đồng, giọng nói lại mơ hồ, “Đi nói với mấy người đó... Em, em chưa từng lên giường với anh... Em giành được hợp đồng này một cách quang minh chính đại!” Men say ngấm vào, cô cũng bắt đầu trở nên can đảm.

Giang Mạc Viễn lúc đầu ngạc nhiên, tiếp đó có lẽ đã hiểu ra nên nhẹ nhàng cười, “Được, để anh đi giải thích với họ, em say rồi, anh đưa em về.”

“Hì hì...” Trang Noãn Thần đưa tay vỗ mạnh vai anh, say khướt nói, “Đúng là anh bạn có nghĩa khí!”

Ngải Niệm vỗ trán, trời ạ, cô thật muôn giả đồ như không quen Trang Noãn Thần.

Hạ Lữ lập tức vẫy tay nói với Giang Mạc Viễn, “Giang tổng, có anh đưa cậu ấy về thì hay quá, chúng tôi về trước đây.”

Giang Mạc viễn gật đầu, nhưng cảm thấy vẻ mặt của hai cô ấy có chút kỳ lạ.

Ngay cả Ngải Niệm cũng lập tức hú họa theo, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu, “Giang tổng, chuyện là... Noãn Thần uống say có chút không giống với bình thường, mong anh thông cảm cho.” Nói xong, lại kéo Hạ Lữ chạy đi như bay.

Chuyện gì khiến cho hai cô ấy sợ hãi như vậy?

Nhìn cô gái mềm nhũn trong lòng, Giang Mạc Viễn sinh ra thương tiếc, không nói nhiều liền bế cô lên, không cho mấy lời của Ngải Niệm là nghiêm túc, sai bước ra khỏi phòng tiệc.

Bắc Kinh về đêm thật mộng ảo.

Giờ này thứ bảy xe cộ thưa thớt, trên đường cao tốc Kinh Thông, xe Giang Mạc Viễn chạy vừa nhanh vừa ổn. Muốn có số nhà cụ thể của cô cũng không khó lắm, lúc anh vừa mới bế cô lên xe, điện thoại của cô liền đổ chuông.

Anh cầm lên nhìn, là tin nhắn của Hạ Lữ gửi cho anh.

Chỉ một câu đơn giản: Giang tổng, chắc anh đã biết khu nhà Noãn Thần sống, địa chỉ cụ thể là lô 3 phòng 602.

Sau khi xem xong, Giang Mạc Viễn không khỏi bật cười, cô gái thông minh kết giao với bạn bè cũng là người thông minh.

Trang Noãn Thần ngoan ngoãn dựa người vào ghế phụ lái, trên người là áo khoác của anh. Thấy đầu cô gần như dán vào cửa kính, Giang Mạc Viễn giảm tốc độ xe rồi dừng lại, đưa tay ôm lấy cô điều chỉnh vị trí một chút.

“Ừm...” Trang Noãn Thần phát ra tiếng yếu ớt, đầu mảy hơi nhúu lại.

Giang Mạc Viễn vốn muốn rút tay lại lái xe, nhưng lúc nhìn vào đôi má cô, ánh mắt hơi tối lại.

Đèn đường xuyên qua kính xe lọt vào trong, gương mặt mộc trắng bóc của cô được bao phủ trong một lớp màu vàng nhạt mỏng, búi tóc đã rớt ra, có vài sợi rớt xuống, khế cọ vào nút áo khoác của anh, nhìn cảnh này, tim anh có chút chấn động khe khẽ.

Ngón tay thon dài nâng lên, chạm vào má cô, mùi rượu vang tinh khiết pha lẫn mùi hương tươi mát trên người cô làm cho tinh thần của anh ít nhiều dao động. Giang Mạc Viễn hơi nheo mắt, nhớ tới

đêm đó trên xe, anh hôn cô, môi cô mềm mại như thạch, mềm đến nỗi gần như làm anh tan chảy.

Cô của hôm nay trắng trẻo như đứa bé mới sinh, đôi môi nhỏ khẽ mím, trông rất nũng nịu. Giang Mạc Viễn từ từ kề sát lại, đôi môi hạ xuống, càng lúc càng gần với hơi thở của cô...

Khoảnh khắc môi sắp chạm môi, Trang Noãn Thần ưm một tiếng, vô thức xoay mặt sang một bên, hai mắt nhắm nghiền, làn mi dài được ánh đèn đường trải lên một lớp vàng nhạt.

Giang Mạc Viễn thẫn thờ tại chỗ, hồi lâu sau mới mím cười bất đắc dĩ, ngồi lại, khởi động xe.

Trước giờ sức kiểm chế của anh luôn rất mạnh, gặp gỡ cô đúng là hồngбет hết.

Xe vào khu Thông Châu, sau khi đến Bắc Uyển, đèn giao thông bật đỏ.

Giang Mạc Viễn dừng xe lại, quay qua nhìn cô một cái.

Có lẽ xe đang chạy bỗng dừng lại khiến Trang Noãn Thần không thoải mái, cô bắt đầu bồn chồn, thậm chí cau mày. Giang Mạc Viễn vừa nhìn là biết dạ dày cô khó chịu, lập tức lái xe tấp vào lề, vừa định dừng xe, Trang Noãn Thần đột nhiên mở mắt, tay ấn ngực, vẻ mặt khó chịu.

Giang Mạc Viễn lập tức giảm phanh...

Nhưng, đã muộn!

Trang Noãn Thần phun một hơi lên chỗ ngồi, lên cả áo khoác đàn

ông trên người cô... nôn lấy nôn để!

Về mặt Giang Mạc Viễn bất đắc dĩ, thậm chí là dờ khóc dờ cười, nói thật, chưa từng có người phụ nữ nào dám nôn lên xe và quần áo của anh. Thấy hình như cô đã dễ chịu hơn, anh vội mở nắp chai nước khoáng giúp cô rửa sơ sơ, rồi lái xe đến chỗ rửa xe 24/24 gần nhất.

Thông Châu buổi đêm, trên đường phố gần như không một bóng người.

Nhân viên trong tiệm rửa xe vừa ngáp vừa đi ra, nhìn thấy một người đàn ông mặc complet mang giày da đỡ một cô gái say khướt liền nhú mày, cảnh này quả thực làm người khác phải liên tưởng xa xôi.

Thái độ vốn không được tốt, nhưng sau khi nhìn thấy chiếc xe thì hai mắt đột nhiên sáng lên, giọng nói trở nên vô cùng sốt sắng.

“Anh ơi, anh xem giờ cũng đã trễ lắm rồi, anh lấy xe gấp à? Anh xem có muốn để xe ở đây trước, đợi ngày mai bọn em rửa xong sẽ điện cho anh đến lấy được không?” Trong lòng cậu nhân viên tính toán, một đại gia thế này, tốt nhất để mai xui anh ta làm thêm các loại bảo dưỡng này nọ.

Giang Mạc Viễn nhìn thoáng qua cô gái đang say khướt ở trong lòng, ngẩng đầu, “Không cần đâu, cậu mau rửa đi.”

“Anh à, bên trong xe anh cũng dơ nữa, thợ rửa xe đều ra về hết rồi, em chỉ có thể làm vệ sinh đơn giản cho anh thôi à.” Cậu nhân viên vội bổ sung thêm một câu, mấy kẻ có tiền chắc chắn đều là loại người đặc biệt kỹ lưỡng.

Giang Mạc Viễn vừa định lên tiếng, đã thấy Trang Noãn Thần mở mắt, sau khi vùng khỏi tay anh, loạng choạng đi về phía cậu nhân

viên nợ.

“Chị định làm gì?” Cậu nhân viên mở to mắt.

Giang Mạc Viễn cũng không biết cô định làm gì, chỉ có thể đi tới giữ cô lại, nhưng không đợi anh đưa tay ra thì...

Trang Noãn Thần vung tay, chụp mạnh vào đầu cậu nhân viên, đánh một cú khiến cậu ta lảo đảo té xuống đất. Cô lại đưa tay tóm cậu ta lên, dứt nắm tay còn lại lớn tiếng nói, “Cậu nói lung tung cái gì? Bảo cậu rửa thì rửa đi! Nếu chị đây không vui, chị đập nát cái tiệm rửa xe này của cậu tin không?”

Hét xong, cô lại bồi thêm cái tát, tát đến hai mắt cậu nhân viên nổ đom đóm, cô thì lại đứng chống nạnh lắc lư ở đó.

Sự việc xảy ra tương đối nhanh, ngay cả Giang Mạc Viễn cũng chết trân tại chỗ.

Nghĩ lại từ ngày đầu tiên đặt chân vào thương trường đến nay, trải qua biết bao nhiêu sóng to gió lớn, có loại người nào mà anh chưa từng thấy qua? Trang Noãn Thần này thật đúng là nằm ngoài sức tưởng tượng anh, không khỏi nhớ tới màn bạo lực của cô ở gần câu lạc bộ Đường hôm thứ năm, xem ra đêm đó cô vẫn còn tỉnh táo.

Không thể để mặc cô làm loạn thêm, Giang Mạc Viễn nhanh chóng chạy đến giữ cô lại, rồi lấy tờ tiền có mệnh giá lớn trong ví ra nói với cậu nhân viên đang khiếp đảm, “Ngại quá, đây ngoại trừ tiền rửa xe, số còn lại cậu cầm đi bác sĩ đi.”

Cậu nhân viên nhận tiền, đau muốn ứa nước mắt, gặp người hiểu chuyện tự nhiên muốn trút hết bất mãn trong lòng, vô duyên vô cớ bị đánh, ai mà không tức giận chứ.

“Anh này, bạn gái anh uống say thì anh phải trông chừng chứ? Cô gái nguy hiểm thế này còn dẫn ra ngoài đường? Đúng là bệnh hoạn!”

Giang Mạc Viễn không biết nói gì, đành phải nói xin lỗi, ghi lại cách thức liên lạc.

Trang Noãn Thần thì dây dưa không thôi, bị anh kéo đi mà còn hét lớn, “Ồn ào gì đó? Còn làm ồn nữa chị đánh tiếp bây giờ!”

Giang Mạc Viễn vội bắt taxi chở cô đi.

Nhà Trang Noãn Thần nằm ở tầng 6 của một khu chung cư cũ, người già nhiều hơn người trẻ, vào đêm, bốn bề im ắng.

Giang Mạc Viễn bế cô một mạch lên tới lầu sáu, dừng thấy khi cô say sức lực không nhỏ, nhưng cơ thể chỉ nhẹ như chú mèo con. Từ khi bước vào khu chung cư, miệng cô tí lia không ngừng nghỉ, không phải hát thì cũng ngân nga một đoạn nhạc, làm cho một nhà ở lầu bốn phải mở cửa ra xem có chuyện gì xảy ra.

Vừa vào cửa, Trang Noãn Thần vụt chạy vào toilet nôn thốc nôn tháo, sau khi nôn xong thì mặt mày tái nhợt dựa vào bồn tắm lớn, hai mắt chớp chớp, nước mắt thi nhau chảy xuống.

Giang Mạc Viễn không ngờ cô sẽ đột nhiên khóc, đưa tay mở nút áo, vén tay áo lên, vội vàng chạy đến vừa giúp cô lau mặt, đưa nước để cô súc miệng, vừa nhẹ giọng dỗ dành cô.

Cạnh bồn tắm, Trang Noãn Thần khóc như đứa trẻ, thu lu vào một góc, làn váy dài rũ xuống một đồng, cực kỳ giống tiếng khóc của cô,

tiếng khóc bất lực, không có nơi tựa vào...

Giang Mạc Viễn đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống cô, trong mắt hiện lên vẻ yêu thương, ngồi xổm xuống an ủi cô. Trang Noãn Thần bèn dựa vào lòng anh, cánh tay mềm mại vòng qua cổ anh, nước mắt thấm ướt áo sơ mi anh, nỗi đau dường như tiến thẳng vào chỗ sâu nhất trong lòng anh.

Anh nhẹ nhàng bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

Cửa mở, mùi của trong lành nhàn nhạt, còn có mùi hương thuộc về cô.

“Đừng khóc nữa.” Giang Mạc Viễn ngồi bên giường, kéo cô vào lòng, thấp giọng dỗ dành, “Ngoan nào, nằm xuống ngủ đi.”

Trang Noãn Thần nức nở, mắt lơ dờ ngược lên nhìn anh, rồi liều mạng lắc đầu.

“Em không thể ngủ được... hu hu...” Nước mắt lại thi nhau chảy xuống.

Giang Mạc Viễn vội lấy khăn lau nước mắt cho cô, ôn hòa hỏi, “Sao vậy?”

“Em.. Em... không thể mặc cái váy này đi ngủ được...” Cô khóc không kịp thở, đứt quãng nói.

Nghe vậy, Giang Mạc Viễn khẽ thở hắt ra, vừa nãy bị cô làm hết hồn, còn tưởng cô khó chịu ở đâu, nhìn cô, anh dờ khóc dờ cười, con bé này uống rượu vào lại giở tính trẻ con ra.

“Được rồi, anh tìm đồ ngủ cho em, đừng khóc nữa.” Anh đưa tay

quẹt nước mắt cho cô rồi mới đứng lên, mở tủ đồ, tìm bộ nào trông như đồ ngủ cho cô.

Trang Noãn Thần ngoan ngoãn tựa vào đầu giường, khoe mắt còn vương nước mắt, vẫn thút thít một hồi.

Giang Mạc Viễn nhanh chóng tìm được đồ ngủ cho cô, xoay người lại nhìn cô, đáy mắt xẹt qua một tia cân nhắc. Thật lâu sau anh mới tiến đến, ngồi xuống trước mặt cô, lặng lẽ nhìn cô, đặt áo ngủ sang một bên.

Phòng ngủ không bật đèn, chỉ có ánh trăng rọi vào.

Cô vẫn còn trẻ con lắm, ngay cả rèm cửa cũng dính mấy bông hoa nhỏ, như đang nở rộ dưới ánh trăng.

Còn có cô...

Trong mắt anh, cũng nở rộ như thế.

Giang Mạc Viễn ngẩng cô, đưa tay kéo cô vào lòng. Ngón tay thon dài trượt dọc theo cổ cô đi xuống, dùng sức rất nhẹ, bộ váy trên người cô chậm rãi tụt xuống...

Ánh trăng, dường như bị vẻ đẹp của cô gái này làm cho lu mờ, như bị áng mây che khuất.

Trong phòng ngủ, mùi hương càng thêm nồng nàn.

Làn da cô hệt như trứng gà bóc, như chỉ cần đầu ngón tay tiếp xúc vào sẽ bị rách ra, dưới cần cổ là xương quai xanh, chiếc áo lót không dây bao lấy nơi đầy đà mê người. So với những cô gái nóng bỏng khác, ngực cô không tính là bức người, nhưng vì vóc người nhỏ

nhấn, đôi gò bồng no đủ kia ngược lại càng thêm hoàn mỹ, khe rãnh quyến rũ được áo lót phác họa càng khóa chặt ánh mắt người đối diện.

Chiếc váy trắng càng làm cô thêm trắng ngần, mắt cô lơ mờ vì men say, sóng mắt nhẹ nhàng lưu chuyển động lòng người, giống như hai hồ nước sâu không thấy đáy, dịu dàng hút người vào trong đó. Dưới làn váy trắng, đôi chân dài như ẩn như hiện, cô vô thức cong chân lên, tạo ra những nếp gấp đẹp như những gợn sóng.

Giang Mạc Viễn siết chặt nắm tay, đôi mắt sâu thẳm nhuộm màu u tối, như mặt biển đột ngột nổi sóng, từng đợt từng đợt cuồn cuộn. Yết hầu trượt lên trượt xuống, cuối cùng anh cũng không kiềm chế được, giơ tay ra, ngón tay lướt nhẹ từ xương quai xanh của cô xuống dưới.

Cô gái trong lòng mềm mại như nước, đáng vẻ đáng yêu khi say rượu của cô khiến cho sự tự chủ của anh cũng bị phá vỡ. Trong vẻ thanh thuần có vẻ quyến rũ, trong vẻ mơ màng lộ vẻ dịu dàng, bộ dáng ấy giống như là một làn nước nhấn chìm lấy anh, khiến cho người luôn biết cách kiềm chế trước phụ nữ như anh cuối cùng cũng phải đầu hàng trước cô gái dịu dàng này.

Anh cúi đầu, phong kín đôi môi cô, cướp lấy hương thơm tươi mát của cô. Tay anh vuốt ve làn da hơi lạnh của cô, cơ thể thì bị dục vọng làm cho nóng bừng, nhưng trong lòng lại bừng lên lửa giận.

Cô bé đơn thuần à, em hoàn toàn không biết đàn ông nguy hiểm bao nhiêu đâu...

Trang Noãn Thần trong bóng tối an tĩnh như đứa trẻ, cơ thể mảnh mai không hề kháng cự mà còn dán sát vào lòng người đàn ông, khuôn mặt nhỏ bị buột phải ngửa ra, đón lấy nụ hôn càng lúc càng bá

đạo mãnh liệt của anh.

Lòng ngực Giang Mạc Viễn như bị một luồng sức mạnh quất vào, xâu xé, cô gái trong lòng mềm mại như nước gần như có thể hòa tan vào trong cơ thể, làm cho thứ dục vọng nguyên thủy nhất của anh bắt đầu nhanh chóng khuếch tán trong lòng, toàn thân nổ tung, tiếp đó cuồn cuộn quanh bụng, dường như đang nhắc nhở anh cần phải bùng nổ, phóng thích!

Nụ hôn của anh trở nên càng lúc càng đói khát.

Ánh sáng lò mờ phát họa gương mặt anh tuấn của người đàn ông đầy mãnh liệt và khát khao rõ ràng.

Cô gái trong lòng ưm một tiếng, cơ thể nhỏ nhắn bất giác giãy dụa, như là đang phản kháng.

Giang Mạc Viễn buông cô ra một cách khó khăn, bắt ép hai tay mình chỉ ôm lấy gương mặt cô, hơi thở anh có chút nặng nề, hô hấp khàn đục nam tính vương vít quanh mũi cô gái, đôi mắt hẹp dài còn thâm thúy hơn cả mặt biển đêm.

Trang Noãn Thần mơ màng mở mắt, đối diện cô là gương mặt đàn ông cực kỳ điển trai, hình ảnh của anh lò mờ in vào sóng mắt trong veo, như hoa anh đào trở bông lần đầu, giọng nói thì trầm kháng nghị, “Anh... sao lại... hôn em?” Có lẽ cảm thấy khó chịu, cô đưa tay kéo váy.

Giang Mạc Viễn cúi đầu, tỉa trán lên trán cô, bật cười khe khẽ, có chút bất đắc dĩ lại có chút hoài niệm. Lát sau anh buông cô ra, lấy chiếc áo ngủ bên cạnh bao lấy dáng người đẹp đẽ của cô, thu hồi cảnh xuân vô hạn trong phòng.

Suốt quá trình, mắt anh luôn kiềm chế, chỉ chăm chú nhìn vào thứ ánh sáng thâm trầm u tối như ẩn như hiện trong mắt cô.

Anh đã qua cái thời trẻ trâu bông bột, nhưng đêm nay sự kiềm chế của anh lại quá kém, loại kích động thế này ngay cả anh cũng cảm thấy khó tin.

Sau khi mặc áo ngủ giúp cô xong, Giang Mạc Viễn bất giác thở hắt ra, nhìn chăm chăm cô gái không chút phấn son nằm trên giường, không khỏi cười khở. Chợt nghĩ anh, Giang Mạc Viễn, lại bị một cô gái làm khở sở đến nửa đêm, đây cũng là lần đầu tiên anh phục vụ một cô gái uống say.

Nhân lúc Trang Noãn Thần yên lặng một chút, anh mới có thời gian nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Phòng ngủ khá nhỏ, có thể thấy chủ nhà vì muốn bớt việc nên không trang trí nhiều. Căn nhà này ít nhất cũng xây 10 năm trước, tủ đồ cũng là gỗ cây lê kiểu cũ, bên cạnh có thứ gì đó vuông vức được phủ một tấm vải, giống như cái bàn, anh cảm thấy tò mò, tốc tấm vải lên không khỏi mỉm cười, vật liệu vuông vức ấy lại đều là tạp chí.

Dùng tạp chí để làm bàn, vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

Chiếc giường nhỏ của Trang Noãn Thần một màu trắng thuần, cả ra giường vỏ gối cũng là màu trắng, cô nằm ở đó, đẹp như một nàng tiên cá, chỉ có mái tóc dài kia là màu đen nhánh, phô trên vỏ gối, giống như rong biển dày đặc.

Giang Mạc Viễn không khỏi ngẩn thật lâu, sau đó mới quyết định đến toilet rửa mặt, ai ngờ vừa mới mở cửa phòng ngủ, Trang Noãn Thần trên giường chợt tỉnh, mở to mắt, hỏi, “Anh muốn đi đâu vậy?”

Anh dừng bước quay đầu, thấy cô loạng choạng bước xuống giường liền chạy tới đỡ cô.

“Anh chưa đi mà, em cứ ngủ đi.” Trái tim anh bị câu nói của cô xé rách, có hơi đau, anh khẽ nói.

Trang Noãn Thần lại cười hì hì, nhưng lại từ phía sau đưa tay ra ôm lấy anh, “Em biết anh muốn chạy trốn, nhưng không cho anh đi đâu... hì hì...”

Giang Mạc Viễn lắc đầu mỉm cười bất đắc dĩ, bàn tay anh bao lấy bàn tay cô, để mặc cô nhẹ nhàng dựa vào lưng anh, hạ thấp giọng nói, “Anh không đi.”

“Em không tin đâu.” Cô lại bướng bỉnh, buông anh ra, lảo đảo đi ra ngoài phòng khách.

Giang Mạc Viễn không biết cô muốn làm gì, sợ cô say sẽ va đập vào chỗ nào đấy, vội vàng theo cô ra ngoài.

“Em làm gì vậy?” Anh buồn cười nhìn hành vi của cô, nhin không được bèn hỏi.

Cả người Trang Noãn Thần như miếng thuốc dán dính chặt vào cửa ra vào, giang hai tay hai chân ra, lơ lơ nói về phía anh, “Em không cho anh đi mà...”

Anh không nói gì, đứng tại chỗ cười khổ.

Đang dây dưa, điện thoại của Giang Mạc Viễn bỗng đổ chuông.

Anh lấy điện thoại ra, nhận máy, vừa mới alô, Trang Noãn Thần lại chạy đến giật lấy điện thoại của anh, quơ cánh tay, tay còn lại thì cố

hết sức ôm lấy vai anh—

“Á! Anh đang làm gì đó? Cầu cứu hả? Muốn tìm người đến cứu có phải không?”

Giang Mạc Viễn giật mình một chút, sau đó nhìn không được bật cười, đây là chuyện gì thế này?

“Ngoan ngoãn đi ngủ được không? Nghe lời nào.” Anh nhẹ giọng dỗ dành, nhấn nạt vô cùng.

Trang Noãn Thần mỉm cười với anh, rồi lại đưa tay bẹo má anh, “Anh... anh muốn chạy khỏi chỗ em hả... em không cho anh... để anh đạt được mục đích đâu...” Nói xong, cô lại hét vào điện thoại, “Này, đồng bọn... Mi... mi nghe đây, đừng hòng... cứu bạn... cứu bạn mi ra...”

Giang Mạc Viễn sau khi nghe xong thì vẻ mặt đành chịu, lại sợ đối phương hiểu lầm liền nhanh chóng giật điện thoại lại, một tay ôm chặt lấy người cô, thấp giọng hỏi vào điện thoại, “Xin hỏi là ai vậy?”

Đầu dây bên kia đương nhiên bị dọa chết khiếp, hồi lâu mới lắp bắp, “A...nh, anh ời, em, em là nhân viên rửa xe, anh, anh không bị gì chứ?” Có lẽ sợ gặp phải vụ án mạng giết người gì đó.

Giang Mạc Viễn bất đắc dĩ thở dài, tiếng nói trở lại bình thường như cũ, “Không có gì, cảm ơn.”

“À... Vậy tốt quá. Anh ời, xe của anh đã rửa xong rồi, anh xem...” Đối phương nhớ đến hành vi bao lực của Trang Noãn Thần lúc nãy nên ngoan ngoãn rửa xe cho xong.

Giang Mạc Viễn nhìn thoáng qua cô gái còn đang ngơ ngậy trong

lòng, đành nói, “Để xe ở đó trước đi, ngày mai tôi tới lấy.”

“Dạ vâng ạ.” Đối phương còn nói thêm vài câu xã giao rồi cúp máy.

Lúc này, anh mới thả cánh tay đang giam cô lại ra.

Trang Noãn Thần lại giật lấy điện thoại, giơ một ngón tay ra trước mặt anh, lắc lắc, “Tìm cứu viện cũng... cũng không được...”

Giang Mạc Viễn dứt khoát làm động tác đầu hàng, dờ khóc dờ cười nói, “Vâng, anh không chống cự cũng không đào tẩu, vậy em có thể đi ngủ chưa?” Con bé này uống rượu vào còn quậy nữa, khác một trời một vực với bộ dạng lịch sự nhã nhặn thường ngày.

Trang Noãn Thần thấy anh đầu hàng, cười rất vui vẻ, đẩy anh một cái, anh thuận thế ngồi xuống sô pha, dáng người cao to khiến cái sô pha trở nên nhỏ bé.

Cô gái vui cười chạy lại tủ quần áo tìm một cái dây lưng đến, anh hết hồn, cô đã loạn choạng nhào vào lòng anh, cả cơ thể mềm mại dính sát vào anh.

Tư thế này quá mức mờ ám.

Giang Mạc Viễn cảm thấy dự vọng mãnh liệt không dễ dàng gì bị anh áp chế xuống lại bị động tác vô tâm của cô nhen nhóm lên!

“Noãn Noãn, đừng quậy nữa được không?” Giọng nói của anh có hơi khàn khàn, nhất là ở góc độ này, anh chỉ cần thoáng cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy sạch sẽ cảnh xuân bên dưới áo ngủ của cô!

Trang Noãn Thần đang say làm sao biết được chuyện này? Cô lơ mơ nhìn anh, “Anh... Anh có biết em là ai không?”

Giang Mạc Viễn đề xuống sự kích động nguy hiểm của đàn ông, cười khẽ, “Em là ai vậy?” Anh ngoan ngoãn phối hợp.

“Em...” Trang Noãn Thần vỗ ngực, “Là nữ hoàng...”

Giang Mạc Viễn bật cười thành tiếng, đưa tay ôm cô, “Đúng, em là nữ hoàng. Bây giờ khuya rồi, có phải nữ hoàng cũng nên đi nghỉ ngơi không?”

“Hì hì...” Trang Noãn Thần kéo tay anh qua, “Em ngủ, nhưng... nhưng anh không được... chạy...” Nói xong, lại dùng dây lưng trói lấy cổ tay của anh, cười rất vui vẻ.

Đây là lần đầu Giang Mạc Viễn gặp phải cô gái như vậy, mấy cô gái bình thường sao dám đối xử như vậy với anh chứ? Anh bật cười, để mặc cô dùng thân phận nữ hoàng để giày vò anh.

Nhìn thấy trói vậy chắc được rồi, lúc này Trang Noãn Thần mới hài lòng đứng dậy, “Như vậy... anh mới không chạy được...” Nói xong lại lảo đảo đi về phòng ngủ.

Giang Mạc Viễn ngẩn tò te nhìn dây lưng buộc chặt hai tay mình, cô gái này, lúc say đúng là rất đặc biệt.

Đợi hồi lâu, cuối cùng trong phòng ngủ cũng không truyền ra bất cứ tiếng động nào, anh mới chắc chắn Trang Noãn Thần đã ngủ, đi qua đi lại hơn nửa đêm chắc là cô cũng mệt mỏi.

Phòng ngủ, phòng khách đều cực kỳ im lặng.

Chỉ có tiếng tích tắc của đồng hồ.

Chỉ có ánh trăng nhẹ nhàng lan tràn.

Giang Mạc Viễn lại không thấy buồn ngủ, ngồi trên sô pha, nhìn một lượt hoàn cảnh trong phòng khách, đầu mày thoáng nhíu lại.

Đây là lần đầu tiên anh đến nhà cô, không thể không thừa nhận căn nhà này được cô bày trí rất ấm cúng, nhưng... quá nhỏ. Anh không biết hóa ra cô sống trong hoàn cảnh thế này.

Sau khi xác định trong phòng ngủ không có động tĩnh gì, anh cúi đầu nhìn thoáng qua tay mình, dùng chút sức, dây lưng lỏng ra.

Trang Noãn Thần vốn là người say, lúc trời đương nhiên không thể chặt được.

Ném dây lưng sang một bên, Giang Mạc Viễn đứng dậy đi tới trước phòng ngủ, thấy cô an tĩnh nằm trên giường, đã ngủ say, lòng anh thả lỏng, cúi người đắp chăn cho cô rồi quay lại phòng khách.

Diện tích phòng khách cũng không lớn lắm, ở ban công nhỏ khoảng hai mét vuông còn trồng một chậu lan đang nở rộ. Tất cả mọi thứ bên trong vừa nhìn là thấy hết, anh không cần di chuyển nhiều, chỉ liếc mắt là có thể thấy tất tần tật.

Đi đến trước cửa sổ, Giang Mạc Viễn đưa tay mở cửa sổ ra, lại thò đầu nhìn lên trên một chút.

Tầng sáu, vị trí dễ dàng gây án từ phía trên.

Lúc chủ nhà làm lan can nhà cho thuê rõ ràng không dụng tâm, anh chỉ hơi dùng sức kéo một cái liềm lỏng ra.

Đóng cửa sổ lại, mắt Giang Mạc Viễn nhìn chiếc laptop còn sáng đèn

ở một bên, đưa tay chạm vào chuột vốn định giúp cô tắt máy, không ngờ bên dưới màn hình báo có tin nhắn mới, tò mò mở ra đọc lại khiến anh dờ khóc dờ cười.

Đi đến tủ đồ ngay góc tường, mở ra, bên trong đầy ắp váy dự tiệc.

Con bé này, làm nghề tay trái lên mạng bán váy?

Sau khi đối phương nhìn thấy ảnh chụp liền ra sức cò kè trả giá, thông qua lịch sử trò chuyện Giang Mạc Viễn có thể hoàn toàn ra nhận định chính xác, cô nàng này không phải là người kinh doanh, chỉ cần vài trăm tệ là cô bán ngay.

Cô... túng tiền?

Giang Mạc Viễn không hiểu nổi.

Đêm trở nên dày đặc và thâm thúy hơn, khu Thông Châu dù sao cũng không giống như khu nhộn nhịp, đèn đường gần khu chung cư đã tắt hết. Bóng tối như mực bao phủ lấy khu nhà, khiến con người an ổn, tĩnh mịch.

Mọi thứ trong nhà Trang Noãn Thần đều rất tinh xảo, có thể thấy được cô là cô gái biết hưởng thụ cuộc sống. Ánh mắt Giang Mạc Viễn bị vật treo ở góc tường thu hút, anh đi đến, tháo nó xuống.

Là đàn ghi ta.

Nhưng... chỉ có bốn dây.

Giang Mạc Viễn cầm cây đàn nhìn hồi lâu, khó hiểu, đàn ghi ta không phải có sáu dây sao?

Quyển 2 - Chương 18: Ở bên anh

Cầm cây đàn trong tay, không nặng cũng không nhẹ, cảm giác rất tốt, có thể thấy đã được dùng nhiều năm.

Giang Mạc Viễn không biết cô còn có thể đàn ghita.

Nhìn cây đàn một lượt, nương theo ánh trắng, khóe môi Giang Mạc Viễn vốn đang cười bỗng sượng lại, độ cong của cằm cũng lờ mờ trầm xuống, chân mày cau lại.

Ngay chỗ bên dưới dây đàn, lại có khắc một cái tên...

Cái tên này không xa lạ gì với Giang Mạc Viễn, bởi vì anh nghe từ miệng cô không dưới một lần!

Cố Mặc...

Ở một chỗ khá khuất, nếu không phải ánh trắng nghiêng chếch, có lẽ anh sẽ không chú ý.

Cái tên này dùng dao nhỏ để khắc lên, mỗi nhát khắc đều rất sâu, giống như phải khắc nó vào lòng.

Tay Giang Mạc Viễn cầm đàn ghi ta đứng tại chỗ thật lâu, ánh mắt vẫn dừng ở hai chữ 'Cố Mặc', vẻ mặt anh bình tĩnh đến lạ kỳ, ánh mắt cũng không mảy mảy gợi sóng, chỉ là...

Những ngón tay nắm cây đàn hơi tăng thêm sức.

Cây đàn, dưới ngón tay thon dài của anh trở nên méo mó.

Hôm sau, trời trong.

Ánh nắng rực rỡ xuyên qua bức rèm che kín căn phòng, một khoảng mênh mông ấm áp.

Ánh nắng ngày mùa thu bao giờ cũng chói chang, tuy rằng lá đã rụng ngập đường.

Lúc Trang Noãn Thần thức dậy, đầu óc choáng váng nặng nề, như đeo một cái vòng kim cô, màng tang giật từng hồi đau nhức. Là hôm qua cô uống quá nhiều rượu sao? Đầu óc dần dần thể này, nhất thời không nghĩ ra được gì?

Kéo rèm cửa, từng vạt nắng chui vào phòng.

Khuôn mặt cô được nắng chiếu rọi càng thêm trong sáng.

Giơ tay xoa mạnh trán, trí nhớ tối qua cứ như những mảnh nhỏ vụn vặt từng chút từng chút len lỏi vào đầu cô.

Cô nhớ tối qua trong bữa tiệc cô rất vui, nhưng rồi lại mất hứng. Đám đồng nghiệp cứ đến mời rượu, ngoài việc chúc cô giành được hợp đồng còn chúc mừng cô thăng chức, đồng thời, cô lại nhìn thấy một số người của Tiêu Duy lén rỉ tai nhau, thì thầm to nhỏ rồi bật cười.

Lúc ấy trong lòng cô rất buồn, uống hết ly này tới ly kia, cuối cùng uống hết bao nhiêu cũng không rõ nữa.

Trang Noãn Thần rời giường, lúc này mới phát hiện trên người mặc đồ ngủ, trong lòng ít nhiều cảm thấy kinh ngạc, cô không nhớ nổi mình đã thay đồ ngủ khi nào.

Ngáp một cái đẩy cửa phòng ngủ ra, vốn định đi rửa mặt, nhưng sau khi nhìn cảnh tượng trong phòng khách bỗng dừng chân lại, đang ngáp được một nửa liền thu về, cô sững sờ đứng trước cửa phòng ngủ, miệng há ra gần như có thể nhét được một quả trứng gà vào!

Giang Mạc Viễn đang nằm trên sô pha ở phòng khách!

Thân người anh cao lớn, chân lại dài, tuy đang nằm, nhưng tay chân hay cánh tay tất cả đều vất vèo bên ngoài sô pha, nhìn qua vô cùng chật chội. Bình thường Trang Noãn Thần hay nằm trên sô pha này, đôi lúc thậm chí ngủ quên luôn ở đó, nhưng không cảm thấy sô pha nhỏ vậy, hôm nay, nhìn thấy màn này cô thậm chí còn hoài nghi có phải ai đó đã đổi sô pha nhà mình không.

Giang Mạc Viễn nằm trên đó nhắm hai mắt lại, có phải đang ngủ hay không thì cô không dám khẳng định, nhưng bị cảnh tượng thành linh bày ra trước mắt này khiến cô sợ đến mức trái tim suýt nữa vọt ra ngoài.

Nhà cô, trước giờ chưa từng có đàn ông nào đến, Giang Mạc Viễn là người đầu tiên.

Đương nhiên, ngoại trừ mấy người thợ sửa điện nước này nợ thường ngày.

Nhưng mà...

Sau khi đề xuống kinh hãi, trái lại, không biết từ đâu Trang Noãn Thần cảm thấy cảnh tượng sáng nay có chút ấm áp.

Bởi vì phòng khách nằm ở hướng đông, cho nên chỉ cần nắng lên thì nơi đây sẽ hưởng hết tất cả ánh mặt trời. Nắng sáng không nóng gắt như nắng trưa, ngược lại, ánh nắng thật nhu hòa, mang một màu vàng rực rỡ.

Nắng mai đẹp để cứ tràn vào phòng khách như vậy, rọi vào chậu lan trên ban công, cành lá đều phơi mình dưới ánh nắng, tràn trề sức sống cho một ngày mới, chậu lan đang ra hoa, không gian vốn chật chội giờ thoáng thoang mùi hoa lan.

Mùi thơm dịu dịu này hình như dính lên người Giang Mạc Viễn, cùng với ánh nắng, bị tấm rèm tách ra thành vô số ánh nắng vụn vặt, nhẹ nhàng chiếu vào chiếc áo sơ mi trắng của anh, bùng ra một vàng sáng, trông thật mộng ảo và mê ly.

Có vài tia nắng nghịch ngợm hôn lên gương mặt của Giang Mạc Viễn, sườn mặt của anh bị ánh sáng chia cắt càng thêm góc cạnh sắc nét, đôi môi mỏng khẽ mím, cằm cong nhẹ, vòm ngực vững chãi phập phồng lên xuống, áo sơ mi mở hai nút, lộ ra cơ ngực màu lúa mạch săn chắc ẩn dưới lớp vải áo.

Cảnh tượng anh say ngủ hình thành sự rung động nơi tâm hồn, phảng phất như một bức tranh làm cho người khác không đành lòng tiến đến quấy rầy.

Ánh mắt Trang Noãn Thần chuyển qua bàn trà, đồng hồ của Giang Mạc Viễn đang ở đó.

Trái tim cô thoáng đập thành thịch, lơ đãng nghĩ tới một câu nói: Đàn ông có thói quen đeo đồng hồ, xem đồng hồ như đồ vật bên người, chỉ có thể ở trong hoàn cảnh họ cảm thấy vô cùng thoải mái mới có thể tháo đồng hồ ra, ví dụ như nhà riêng của họ.

Có một tia khách thường chọt len lỏi vào tim cô, lướt qua rất nhanh, Trang Noãn Thần còn chưa kịp nắm bắt đã biến mất.

Cô cắn môi, quyết định thôi thì khoan hãy đánh thức anh vội, cô rón rén đi vào nhà vệ sinh, vừa rửa mặt vừa cố gắng nhớ lại xem tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nước lạnh khiến cô tỉnh táo, trong gương, khuôn mặt cô càng thêm tái nhợt!

Đồ ngốc cũng có thể nghĩ ra là tối qua anh đưa cô về nhà, nhưng...

Còn áo ngủ trên người cô là sao?

Là tự cô thay hay là.... anh thay giúp cô?

Cúi đầu nhìn thoáng qua người mình, Trang Noãn Thần thật muốn chết đi cho rồi, ông trời ơi, có cần phải hủy hoại cô như vậy không? Cô rất rõ bản thân sau khi say sẽ có 'đức hạnh' thế nào, tất nhiên, đều là nghe từ Ngải Niệm và Hạ Lữ.

Hai cô ấy chưa bao giờ dám để cô uống say mềm, một khi cô say, hai cô ấy sẽ chạy trốn chết.

Nói vậy, tối qua hai cô ấy thật sự đã chạy thoát thân, cuối cùng Giang Mạc Viễn lại là người đứng ra chịu trận?

Cô lớn chừng này chưa từng cảm thấy mất mặt như vậy!

Gần như lê lết tắm thân nhão nhoẹt ra khỏi nhà vệ sinh, Trang Noãn Thần chọt hét lên một tiếng, âm lượng cao đến nỗi có thể bật tung cả nóc nhà!

Giang Mạc Viễn... thức rồi.

Đợi sau khi cô hét lên kinh hãi xong, anh buồn cười nhìn cô nói, “Quậy cả đêm vậy mà vẫn còn sức ghê nhỉ.” Nói xong, đứng lên đi về phía nhà vệ sinh.

Trang Noãn Thần bất giác mở to mắt, lui từng bước về phía sau, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này đứng lên, căn phòng này cũng trở nên nhỏ hẹp đi rất nhiều.

“Anh làm gì vậy?”

Giang Mạc Viễn thấy cô cảnh giác hết như con nhím, nhin không được bật cười, “Dù sao em cũng phải để anh đi rửa mặt cái đã chứ?”

Trang Noãn Thần há hốc mồm, vội vàng nghiêng người nhường đường.

Nhà vệ sinh gần cửa phòng khách, ở giữa là lối đi nhỏ hẹp của loại nhà kiểu xưa, cho nên Giang Mạc Viễn gần như dán sát người vào cô khi đi vào nhà vệ sinh, lúc đi ngang qua, Trang Noãn Thần ngửi thấy mùi vị của nắng trên áo sơ mi anh.

Giang Mạc Viễn đứng trước bồn rửa, xắn tay áo lên, rửa mặt. Trang Noãn Thần tựa vào cửa nhà vệ sinh, nín cả buổi mới hỏi, “Tối qua... là anh đưa em về à?”

Hỏi xong lại thấy hối hận, hỏi câu này quá thừa thãi rồi?

“Anh có thể dùng cái khăn nào?” Giang Mạc Viễn thản nhiên hỏi mà không trả lời cô, bọt nước chảy dọc theo đường nét gương mặt anh, tóc mai hai bên bị nước làm ướt, trông anh thật sáng khoái.

Trang Noãn Thần vội đi lên lấy một chiếc khăn sạch đưa cho anh, rồi quan sát anh.

Trong gương, Giang Mạc Viễn lau mặt xong liền nhìn cô, cười cười, “Hai cô bạn của em lùi còn nhanh hơn cả thỏ, trong phòng tiệc chỉ còn mỗi mình anh, em nói thử xem?”

Lòng Trang Noãn Thần chùn xuống, tiêu rồi, tối qua không biết bản thân mình thành ra cái dạng gì.

“Cái đó...” Cô ấp úng một chút, suy nghĩ xem nên diễn đạt thế nào.

“Có bàn chải đánh răng dự phòng không?” Giang Mạc Viễn lại hỏi.

“Hả? Ngại quá... không, không có...” Trang Noãn Thần lại thêm một câu, “Nhưng em có nước súc miệng—”

“Không cần đâu.” Giang Mạc Viễn thản nhiên cắt ngang lời cô, rồi đưa tay lấy cái bàn chải đánh răng hình mặt mèo trong ly, nặn chút kem đánh răng.

“Ồ, cái bàn chải đó là...” Trang Noãn Thần mở to mắt, chỉ vào cái bàn chải trong tay anh, nhưng đã muộn, anh đã dùng nó bắt đầu đánh răng, đành phải nuốt hai chữ ‘của em’ vào bụng.

Sao anh lại có thể dùng bàn chải của cô để đánh răng chứ?

Còn xem như... đó là lẽ bình thường?

Giang Mạc Viễn nhìn thoáng qua gương, như đoán được tâm tư cô, nhưng ngoài mặt lại không tỏ vẻ gì cả, “Em muốn hỏi anh cái gì?”

Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, bất chấp nhìn anh, “Em, cái đó... tối qua thất thố lắm à?”

Giang Mạc Viễn quay lại nhìn cô một cái, rồi xoay người phun bột kem đánh răng, sau khi súc miệng sạch sẽ xong mới trả lời tỉnh rụi, “Cũng được, không thất thố lắm.”

Trái tim vốn đang thấp thỏm của Trang Noãn Thần hơi thả lỏng, nhẹ nhàng thờ hắt ra.

“Chỉ nôn lên xe anh, còn nôn lên cả áo khoác của anh nữa; em còn đánh thờ rửa xe vô cùng thẳng tay, lúc bế em lên lầu, hàng xóm ai nấy đều nghe được tiếng hát động lòng người của em, quan trọng hơn chính là...” Giang Mạc Viễn nhin cười, xoay người nhìn cô, cố ý ngừng lại.

Trái tim vốn dĩ mới thả lỏng được chút lại lập tức thấp thỏm, bầu vú, râu xé trong tuyệt vọng! Trang Noãn Thần nghe đến há hốc mồm, hồi lâu mới phản ứng lại, hắng giọng hỏi, “Quan trọng hơn là... là gì?”

Giang Mạc Viễn ung dung mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ đầu cô, lại bất ngờ nói, “Em cần phải ăn nhiều hơn một chút, nhẹ quá.” Nói xong, ra khỏi nhà vệ sinh.

Trang Noãn Thần đứng ngớ ra hồi lâu mới tiêu hóa được hàm ý trong lời nói của anh, miệng mở lớn, lại có một tia khác thường xẹt qua lòng cô, anh vừa mới nói là anh bế cô lên lầu?

Lầu sáu lận đó, thể lực của anh chàng này đúng là tốt thật.

“Anh có thể thả em tự đi mà.” Cô chạy theo ra trước, muốn tìm một lối thoát cho bản thân, than thở, “Cũng không cần qua đêm ở nhà em.” Khu chung cư này toàn là hộ cố định, hơn nữa người già chiếm

đa số, bình thường người lạ nào vào bọn họ đều biết hết, ngộ nhớ chuyện cô giữ đàn ông qua đêm trong nhà bị hàng xóm bàn ra tán vào sẽ rất mất mặt.

Sau khi Giang Mạc Viễn nghe vậy bèn nhún nhún vai, “Anh muốn về, nhưng em trói anh lại không cho anh về.”

“Cái, cái gì?” Tiếng nói của cô bởi vì khiếp sợ mà trở nên lạnh lốt.

Giang Mạc Viễn đưa tay xuống tấm đệm lấy sợi dây lưng ở dưới ra, để lên bàn trà.

Giờ phút này, Trang Noãn Thần gần như hóa đá, mặt hời ơi xong liền tái mét!

Cô... đã làm cái chuyện hoang đường gì thế này?

“Em... em trói anh lại á?”

Giang Mạc Viễn nhe răng cười.

Cô vỗ trán, ngồi xổm xuống ước gì có thể giấu mặt đi đâu đó.

“Cô bé à, suốt ngày em xem bậy bạ gì vậy?” Giang Mạc Viễn nhìn cô, cười tươi hơn, đi đến kéo cô dậy.

“Hả?” Cô nhìn anh, không hiểu được hàm ý trong câu hỏi này.

Đuôi mắt Giang Mạc Viễn lướt qua một tia trêu chọc, kể cả khóe miệng cũng giờ lên như gợn sóng, “Tối qua, em xem mình là nữ hoàng.”

Một câu nói có chút mờ ám.

Trang Noãn Thần giật mình sững sốt một hồi, đột nhiên ôm mặt ngồi sụp xuống sô pha, giấu mặt vào đệm tựa! Cô không sống nổi nữa! Thật sự không sống nổi nữa! Giang Mạc Viễn nhất định đã suy nghĩ lung tung rồi!

Thật ra cô chỉ nhìn sơ qua có một lần thôi, là cô nàng Hạ Lữ chết bầm kia lôi kéo cô xem, nói là để cho cô học hỏi cách thức quyến rũ mới lạ là như thế nào. Cô vĩnh viễn nhớ rõ những hình ảnh trên màn hình khi đó, đôi nam nữ triền miên ở bên trong, ở trên giường vụng vẹo, rên rỉ một cách không kiêng dè. Chiều hôm đó, Hạ Lữ tải nhằm đoạn phim thể loại khổ dâm...

Lúc ấy cô còn nghĩ, cô gái này sao lại còn cầm roi? Giống như một nữ hoàng vậy...

Có lẽ do bị ám ảnh, tối qua cô mới thất thố như vậy, ông trời ơi, may là trong nhà không có roi...

Nhưng trong lòng cô hiểu, còn Giang Mạc Viễn thì sao? Nhất định cho rằng cô thường xuyên xem loại phim này!

Giang Mạc Viễn khoanh tay trước ngực đứng tại chỗ, thấy bộ dạng ước gì có thể chui vào trong hang của cô thì bật cười, đi lên trước ngồi xổm xuống, bàn tay vỗ vỗ bả vai cô, “Sao vậy?” Anh phát hiện đôi lúc chọc cô rất thú vị.

“Không có gì...” Cô thật sự không còn mặt mũi nào.

“Được rồi, anh đâu có chê cười em chứ.” Giang Mạc Viễn tốt bụng giải vây giúp cô.

Trang Noãn Thần rút cái gối đè lên đầu, nói vậy, chắc chắn anh đã

suy nghĩ bấy bạ rồi.

Giang Mạc Viễn nhăn nạy ngồi xồm bên cạnh, thấy cô hồi lâu cũng không hết xấu hổ, nghĩ nghĩ rồi hỏi, “Em không muốn biết áo ngủ được thay như thế nào à?”

Những lời này, thành công làm cô ngẩng đầu lên, trở mình ngồi thẳng lại, ôm cái gối, quan sát anh, “Sẽ không phải là... em làm trò đứng thay ở trước mặt anh chứ?” Nếu thật sự là như vậy, cô nhất định đi nhảy lầu cho rồi!

Bọn Hạ Lữ nói đúng, một khi cô say, cả thế giới đều phải điên đảo theo.

“Vậy thì không có.” Anh ngược lại trả lời rất thật thà, đứng lên, ngồi xuống sô pha.

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng thờ ra, may quá, khỏi phải nhảy lầu.

“Vậy...” Vẻ mặt cô lưỡng lự, lúc mới bình tĩnh được hai ba giây, lại thấy anh nhìn cô chăm chăm, trong lòng đánh bộp một tiếng, nhất thời mở to mắt—

“”Sẽ không phải là... là anh... chứ...”

Lần này Giang Mạc Viễn không cho cô đáp án như mong muốn, ngồi tại chỗ nhìn cô, nụ cười trên mặt cũng không thấy đâu, bình tĩnh đến đáng sợ. Tim Trang Noãn Thần đập mạnh, vô thức siết chặt cái gối trong lòng, đưa mắt qua chỗ khác, xấu hổ cười cười, tự chữa cháy, “Ha ha, anh xem như em nói lung tung đi... Anh, anh là người đang hoang mà...” Nói thế nào cũng không được tự nhiên.

“Có phải anh nên cảm ơn em đã đánh giá anh quá cao không?”

Giang Mạc Viễn lên tiếng, giọng anh thật ôn hòa.

“Đó là sự thật mà, anh là người tốt.” Cô cắn môi, quyết định mắt nhắm mắt mở quên chuyện áo ngủ đi.

Giang Mạc Viễn trầm tư, nhìn cô, giờ tay chạm vào gương mặt nhỏ nhắn của cô, cười khẽ, “Trước mặt mọi người đàn ông đều là quân tử, nhưng sau lưng là người thế nào em có biết không?”

Sau lưng...

Trang Noãn Thần nắm chặt góc gối, ngón tay bấu mạnh đến sinh đau, cô cảm thấy trong lời nói của Giang Mạc Viễn luôn có ẩn ý khác, thậm chí, trong mắt anh hiện ra những cất chứa sâu xa không giống ngày thường, như sóng biển cuộn trào, gần như có thể cuốn cô vào trong đó, cuối cùng không thể hít thở được.

Thật sự cô không có cách nào để hít thở, chiếc sô pha chưa từng chật chội thế này, chật chội đến nỗi cô và anh gần như dính sát vào nhau...

Trong không khí có mùi hoa lan dịu dịu, tỉ mỉ hít vào sẽ có một mùi xạ hương nam tính nhàn nhạt thuộc về anh.

Trang Noãn Thần gần như sắp cấu nát cái gối, từ đầu đến cuối anh luôn dán mắt vào đỉnh đầu cô, không cần ngẩng đầu cũng có thể cảm nhận được. Cơ thể cô thụt lùi về sau, đầu óc bắt đầu xoay chuyển, ngay lúc cô nhận thấy Giang Mạc Viễn hình như càng đến gần cô hơn, cô đứng phắt dậy!

“Cái đó...” Cố gắng để cho nụ cười trên mặt nhìn qua thật tự nhiên, Trang Noãn Thần để cái gối lại trên sô pha, ánh mắt đảo quanh, “Lần trước làm hỏng quần của anh, tối qua lại làm hỏng áo khoác của anh,

vây đi, em bồi thường một bộ cho anh nhé.”

Không thấy áo khoác của anh ở trong phòng, hẳn là để trên xe.

Giang Mạc Viễn ngồi ở sô pha, từ đầu đến cuối đều mỉm cười nhìn diễn xuất kém cỏi của cô, sự hoảng hốt quá mức rõ ràng hiển hiện trong mắt cô, anh lại có chút không đành lòng.

Nghe cô nói vậy, anh tựa lưng ra sau, chậm rãi nói, “Em lấy gì để bồi thường cho anh? Bán váy để mua cho anh à?”

Trang Noãn Thần nghe xong liền sửng sốt, ngay sau đó lập tức hoàn hồn chạy vội đến máy tính, thấy máy tính đã tắt, đầu óc cô nhất thời trống rỗng!

Nếu cuộc sống có thể bắt đầu lại lần nữa, cô hy vọng bản thân sống khéo léo một chút, tối thiểu đừng nhiều lần làm trò cười ở trước mặt người đàn ông này. Rất rõ ràng, anh đã biết chuyện cô lên mạng bán mất hai chiếc váy.

Đang suy nghĩ xem phải giải thích chuyện này với anh thế nào, tiếng nói của Giang Mạc Viễn lại vang lên ở sau lưng cô, nêu rõ thắc mắc, “Em túng tiền à?”

Giọng nói rất gần, gần đến độ đủ để cảm nhận được hơi thở của anh lớn vờn xung quanh tai cô, sau lưng, là tiếng bước chân đến gần của Giang Mạc Viễn, cô không quay đầu lại, chỉ bất giác siết chặt nắm tay.

Hơi thở của anh ngày càng gần, sống lưng cô bỗng chốc căng cứng.

Giang Mạc Viễn nhanh chóng đứng lại ở sau lưng cô.

Cô không cần quay đầu cũng có thể cảm nhận được một thứ áp lực khó tả.

“Cũng, cũng không phải, chỉ là em cảm thấy dễ nhiều váy đẹp như vậy ở trong nhà thật lãng phí...” Trang Noãn Thần liếm đôi môi khô khốc, nhịp tim tăng tốc càng lúc càng rõ ràng.

Không biết tại sao, cô cực kỳ sợ cảm giác này, so sánh với hành vi mấy lần trước của anh, hôm nay có vẻ áp lực hơn nhiều. Cô muốn xoa dịu đi bầu không khí này, cần môi chuyển đề tài, “Anh đưa em về, em rất cảm ơn anh, nhưng... anh cũng không thể xen vào chuyện riêng của người khác...”

Giang Mạc Viễn đứng sau lưng cô, thân hình to lớn từ trên cao nhìn xuống dễ dàng nhìn thấy cô siết tay căng thẳng rồi lại làm ra vẻ thoải mái, mắt anh dừng ở sườn mặt cô, ánh nắng rơi vào tai cô, vành tai xinh xắn bị ánh nắng chiếu vào gần như sáng lên, anh hít sâu một hơi, hít vào hương thơm tỏa ra trên người cô.

“Nếu anh muốn nhiều hơn thế nữa thì sao?” Tiếng nói trầm thấp tựa tiếng đàn vi ô lông réo rất bên tai.

Đáy lòng Trang Noãn Thần run lên, bất giác quay đầu lại nhìn anh.

Đôi mắt Giang Mạc Viễn đen láy đến dọa người, khoảng khắc quay đầu cô rõ ràng nhìn thấy đôi mắt thâm thúy ấy hơi rụt lại, ngay sau đó, anh liền đưa tay đè cô vào tường, bàn tay to lớn phủ lên vai cô, rồi nụ hôn cứ thế rơi xuống.

Hương vị ngọt ngào của cô khiến anh phát nghiện, đầu lưỡi anh trực tiếp xâm nhập vào khoang miệng đang sừng sốt hơi hé mở của cô, bắt lấy lưỡi cô, thăm dò thật sâu.

Đầu óc Trang Noãn Thần lại trống rỗng, chiếc hôn của Giang Mạc Viễn quá mức cuồng nhiệt, quá mức bá đạo, ồ ạt kéo tới, đợi khi cô có phản ứng, máu trong người đã sớm bị anh nhen nhóm, tiếp nhận hành vi quá mức mãnh liệt của anh...

Thân hình Giang Mạc Viễn như tường đồng, hai cánh tay như làm từ sắt thép chặt đứt mọi ý niệm chạy trốn trong đầu cô, cô bị nhốt trong vòng ôm mạnh mẽ ấy, thứ vấn vít quanh mũi cô luôn là mùi hương dễ chịu trên người anh, Trang Noãn Thần cảm thấy máu trong cơ thể đang không ngừng dâng lên, sôi trào, đốt cháy quả tim đang đập mạnh trong ngực mình.

Nụ hôn của anh càng lúc càng bức thiết, thậm chí khác hẳn hai lần trước, lần này, thứ anh muốn hình như càng nhiều hơn.

Rõ ràng cô cảnh báo chính mình phải tỉnh táo, cơ thể lại càng lúc càng nhũn ra như nước, hoàn toàn rơi vào bên trong mùi hương và vòm ngực của anh. Theo nụ hôn càng lúc càng sâu của anh, cô cảm thấy ở nơi nào đó trên người cô cũng bắt đầu có cảm giác co thắt dị thường, như một loại khao khát theo máu sôi sục sẵn sàng phát nổ.

Rõ ràng cô cảnh báo chính mình phải tỉnh táo, cơ thể lại càng lúc càng nhũn ra như nước, hoàn toàn rơi vào bên trong mùi hương và vòm ngực của anh. Theo nụ hôn càng lúc càng sâu của anh, cô cảm thấy ở nơi nào đó trên người cô cũng bắt đầu có cảm giác co thắt dị thường, như một loại khao khát theo máu sôi sục sẵn sàng phát nổ.

Nụ hôn của Giang Mạc Viễn vẫn đang tiếp tục, sức lực dường như chậm lại, khe khẽ nhắm nháp cánh môi cô, lại như phác thảo hình dáng đôi môi cô.

Râu mới mọc lúng phúng cạ nhẹ vào môi cô tạo nên cảm giác kích thích mãnh liệt, có chút nhói nhói nhưng nhiều hơn là cảm giác tê dại.

Trang Noãn Thần hít thở khó khăn, vô thức ngửa đầu, môi Giang Mạc Viễn lại thuận thế trượt xuống, hôn nhẹ vào vành tai cô, hôn dọc xuống cần cổ trắng trẻo thon dài của cô...

Trang Noãn Thần nhin không được rên khẽ một tiếng, anh thăm dò một cách thuần thục điêu luyện, dẫn dắt vừa phải khiến nơi sâu nhất trong cơ thể cô nổi sóng âm ỉ, đối với cô mà nói cảm giác này thật xa lạ, rồi lại không thể kháng cự.

Cô như một đứa trẻ ngây thơ vô tội không rành sự đời, chỉ có thể dựa vào lòng Giang Mạc Viễn để anh kiên nhẫn khám phá, vân vân.

Giang Mạc Viễn hít thở dồn dập, hơi thở phả ra cũng trở nên vẫn đục, cùng với hương thơm tươi mát của cô hòa quyện lại một chỗ, mắt anh càng tối lại sâu thẳm, dục vọng chiếm hữu trời sinh của đàn ông tạo thành ngọn lửa hừng hực mãnh liệt chi phối anh.

Anh vươn tay ra, không khống chế được mà chậm rãi lần mò xuống, dọc theo cần cổ trắng ngần của cô gái trong lòng đến xương quai xanh xinh đẹp, đầu ngón tay di đến chỗ nào cũng giống như trượt trên mặt lụa mềm mại, bàn tay ngừng lại ngay chiếc eo nhỏ xinh của cô, chui vào bên trong áo ngủ của cô, khi gần chạm đến nơi mềm mại ở trước ngực cô, bàn tay Giang Mạc Viễn thoáng chần chừ một chút, nhưng ngay tại giây sau đó liền bao trọn lấy nó.

Trong đầu Trang Noãn Thần như có sấm sét nổ tung, đầu tiên là trống rỗng, rồi sau đó cả người bắt đầu run rẩy.

Khoảnh khắc da thịt tiếp xúc nhau không chút che đậy này làm cho cô cảm thấy cơ thể giống như bị lơ lửng trong không trung, tiếp đó trái tim cũng không còn chỗ để trốn.

Lòng bàn tay nóng rẫy của Giang Mạc Viễn trái ngược với làn da mịn

màng mát rượi của cô, nhiệt độ từ tay anh nhanh chóng len lỏi vào đáy lòng cô, ngón tay thon dài có lực nắm trọn nơi mềm mại của cô trong lòng bàn tay, chi phối chúng...

Trang Noãn Thần chưa bao giờ nghĩ Giang Mạc Viễn sẽ có hành vi thế này, cho đến nay trong mắt cô anh là người đàn ông tao nhã, ưu tú vĩ đại, xuất sắc đến nỗi mọi người đều xem anh là vị thần cao cao tại thượng, thần linh cũng sẽ vậy sao?

Giang Mạc Viễn kéo ôm cô vào lòng, không tựa vào vách tường nữa, bàn tay nóng bỏng ấy bắt đầu du ngoạn khắp người cô, thuần thục lưu luyến xúc cảm căng tròn mềm mại của cô. Anh có thể cảm nhận được sự run rẩy khe khẽ của cô gái trong lòng, kể cả nụ hoa dần dần nở rộ dưới lòng bàn tay anh, nhỏ xinh mê người, cô càng như vậy, lại càng khơi dậy dục vọng chiếm hữu mãnh liệt từ nội tâm anh, anh không muốn buông tay.

Sự cướp bóc của anh càng lúc càng suồng sã, càng lúc càng nhiều, Trang Noãn Thần nhắm tịt mắt, trong lòng cô biết rõ anh muốn thứ gì, cũng biết rõ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng cơ thể cô trước sau lại không thể không chế, cứ tiếp nhận hết thảy khám phá của người đàn ông, toàn thân mềm nhũn không còn chút sức, cánh tay nâng lên, vô thức bám vào bờ vai rộng lớn của anh, sợ chính mình trượt ngã.

Giang Mạc Viễn thu môi về, con người đen láy nhìn chăm chăm gương mặt ửng đỏ của cô, hơi thở của hai người hòa vào nhau, không phân biệt rõ là của người nào, anh cúi mặt, hơi thở phả ra từ cánh mũi đẹp để xuyên qua tóc cô, dừng lại bên chiếc tai mẫn cảm của cô, há miệng ngậm lấy.

“A...” Trang Noãn Thần bấu chặt đầu vai anh, cảm giác xa lạ như sóng cuồng nháy mắt cuốn cô đi.

Lực răng và môi của Giang Mạc Viễn vừa đủ, nhả ra, hơi nóng tỏa ra, anh hỏi, “Noãn Noãn, có thể chứ?”

Cơ thể của anh căng cứng, giọng nói rõ ràng do kiềm nén mà trở nên khàn khàn.

Trang Noãn Thần nhìn anh, ánh mắt mơ màng, đối diện với đôi mắt đen kịt của anh, cô cảm thấy bản thân sắp bị chết chìm trong đại dương sâu thẳm ấy... Tuy rằng cô không hiểu rõ cuộc dự vọng đàn ông đáng sợ bao nhiêu, nhưng cô biết hẳn là Giang Mạc Viễn rất khó chịu, ngón tay vô tình chạm nhẹ vào nơi đó, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi bên dưới lớp vải ấy, nghe giọng anh kiềm nén hỏi bên tai cô ‘có thể chứ’, ở chỗ sâu trong đáy lòng cô lại dâng lên càng nhiều xúc động...

Anh, là người đàn ông quan tâm đến cảm nhận của cô, cho dù là ở thời khắc mấu chốt.

Cùng nhờ vậy, tư duy của Trang Noãn Thần mới từ từ hồi phục lại, ý thức vừa mới bị thiêu đốt cũng trở nên tỉnh táo hơn, có thể chứ? Không, cô không thể...

Thật sự...

Không làm được.

Từ lúc cô quen anh đến giờ, từ lúc quan hệ bất chợt phát sinh chuyển biến đến màn triền miên vừa nãy với anh, tất cả đều đến quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến cô lo lắng.

Ánh sáng ấm áp hội tụ trên làn mi dài, cô cụp mắt, khó khăn nói, “Thật xin lỗi...” Cô cần phải xin lỗi, bởi vì anh không cưỡng ép chiếm

giữ như phở cầm thú, với người đàn ông tôn trọng cô như vậy, trong lòng cô sinh ra áy náy.

Giang Mạc Viễn nhìn cô hồi lâu, lâu thật lâu sau mới gờ tay giữ lấy cô.

Cô không thể không nhìn vào mắt anh.

“Biết ý nghĩa của tình nhân dự tiệc không?” Anh thấp giọng hỏi, chậm rãi giấu đi dục vọng trong đáy mắt, lại lờ mờ lóe ra sự nguy hiểm chưa tan.

Trang Noãn Thần hoảng hốt, không rõ ý tứ trong câu hỏi của anh.

Ánh mắt Giang Mạc Viễn trói chặt cô trong mênh mông, nhẹ nhàng nói, “Ý nghĩa chính là, hôm nay anh muốn em phải làm chuyện lẽ ra phải làm.”

Như một đờn cảnh cáo, cô mở to mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt.

Vẻ mặt anh thật bình tĩnh, ánh mắt thật yên ổn, ngay cả ngữ điệu nói chuyện cũng rất ung dung, nhưng càng bình ổn thế này cô lại càng thêm sợ hãi, có lẽ, cô đã thách thức với quyền uy của anh...

“Không... Chuyện này, chuyện này không bình thường...” Trong lúc nhất thời, cô cũng không biết phải trả lời thế nào.

Ngay sau đó cầm cô bị anh nắm lấy, môi hơi nhếch lên, “Theo anh dự tiệc khá nhiều rồi, em có từng thấy cô tình nhân nào thông dong như em không?”

Trang Noãn Thần cứng họng.

Cô hiểu được hàm ý của Giang Mạc Viễn.

Đã hơn một năm nay, cô tham gia không ít tiệc lớn tiệc nhỏ, đương nhiên gặp qua vô số diện mạo muôn hình vạn trạng, trong đó cũng không thiếu những cô gái dán mác ‘tình nhân dự tiệc’ như cô, nhưng quan hệ giữa các cô ấy với ông chủ là thế nào thì không cần nghĩ cũng biết, thậm chí có một số đàn ông còn xem tình nhân của mình như món quà để tặng lại cho người khác.

Những chuyện thế này cô đều biết cả.

Chính bởi thế mà cô lại càng thêm kính trọng Giang Mạc Viễn hơn.

Giang Mạc Viễn, từ trước đến giờ không đưa ra bất cứ yêu cầu quá đáng nào với cô, cũng không lớn lối trước mặt tình nhân như những người đàn ông khác. Trước giờ anh luôn tỉ mỉ chăm sóc cô, khi diễn trò ở trước mặt người khác cũng rất có chừng mực.

Cô cảm ơn anh, thật sự rất cảm ơn anh.

Nhưng hôm nay, anh bị sao vậy...

“Tất cả những người gặp qua chúng ta đều biết, em là người phụ nữ của anh.” Giang Mạc Viễn mỉm cười, hờ hững nói.

“Cái đó, cái đó chỉ là đóng kịch thôi...” Trang Noãn Thần biết anh là người không thích đùa, tuy rằng nhìn qua vẫn rất ôn hòa, môi cô run rẩy, “Lúc trước em, chúng ta đã bàn xong rồi mà, em, em không... không hầu hạ trên giường...”

Nói xong câu này, trái tim cô bắt đầu vọt lên đến tận cổ họng, vương ở đó mà không cách nào xuống được. Cô đang chờ đợi trận gió lốc

mà ngay cả bản thân cô cũng không tài nào dự đoán được, có lẽ, tính nhẫn nại của anh sắp cạn, kể từ bây giờ sẽ hủy quan hệ hợp tác ‘tình nhân dự tiệc’.

Nghĩ đến đây, trong lòng bỗng lo lắng.

Còn thiếu một chút, thật sự chỉ thiếu một chút, nếu tiếp theo anh xoay người bỏ đi, cô phải làm sao?

Giang Mạc Viễn vẫn không nói gì, cô cũng không lên tiếng, không phải không muốn nói, mà đang lẳng lặng chờ đợi quyết định của anh, không có người đàn ông nào sau khi đưa ra yêu cầu lại bị từ chối mà không tức giận, nhất là anh, người đàn ông trông có vẻ sẽ không chịu nhục trước mặt phụ nữ.

Phòng khách rơi vào trong sự im lặng khiến người ta phải khủng hoảng.

Sự lo lắng như bao trùm lấy tất cả, bao phủ lấy cả hai.

Trang Noãn Thần bị sự lo lắng này giày vò không yên, rốt cuộc vẫn chủ động mở miệng phá vỡ bầu không khí căng thẳng, “Anh Giang, chuyện này, thật ra em vẫn luôn tôn kính anh, em...”

“Hãy ở bên cạnh anh đi.” Không đợi cô nói thêm, Giang Mạc Viễn đột nhiên mở miệng nói một câu.

“Hả?” Trang Noãn Thần sững sốt.

Anh, anh vừa mới nói gì?

Giang Mạc Viễn kề sát vào cô, trong mắt lóe ra thứ ánh sáng cương quyết, khóa chặt dáng vẻ của cô, tiếng nói như ôn hòa như lưu luyến,

lại như ngang ngược, “Noãn Noãn, từ hôm nay trở đi hãy ở bên anh.”

Tiếng nói nặng tựa tảng đá, bật ra từ lồng ngực anh, va chạm vào lòng cô.

Bên anh...

Anh muốn cô ở bên anh?

Ý của anh là... nói chuyện yêu đương ư?

Những lời này nghe như đang thổ lộ, nhưng lại thiếu mất chút gì đó, Trang Noãn Thần tỉ mỉ phân tích những lời này, cảm thấy trong lòng không vui, đúng, giống mệnh lệnh quá.

Nhưng cho dù là thế, cô vẫn cảm thấy bối rối.

Mắt cô lại không dám nhìn thẳng vào anh, sợ sự sâu thẳm u tối ấy hút vào.

Thật lâu sau cô mới yếu ớt nói một câu, “Xin lỗi anh...”

Không phải anh không tốt, là cô không buông bỏ được.

Ánh mắt Giang Mạc Viễn trầm tĩnh, cầm lại bệnh ra, “Nếu như đây là mệnh lệnh của anh?”

Trang Noãn Thần ngẩng đầu, giật mình thon thoát.

“Em túng tiền.” Anh cong môi, giơ một ngón tay lên, dường như vẫn còn đắm chìm trong đầu mây đuôi mắt của cô, “Càng đừng quên, em vừa mới nhận được Tiêu Duy.”

Uy hiếp quá mức rõ ràng, nhưng là sự thật!

Trang Noãn Thần trợn mắt, nhìn anh như nhìn một người xa lạ, sự ôn hòa của anh chiếu vào mắt cô, đột nhiên cô cảm thấy trong lòng lạnh lẽo. Thật lâu sau, cô đè nén bất an trong lòng, cố gắng giữ cho ngữ điệu thật ổn định, nhưng, vẫn để lộ sự run rẩy trong đó.

“Anh... anh không phải là người như thế.” Lơ đãng nhớ tới một câu nói của Hạ Lữ khi hình dung về Giang Mạc Viễn, hổ vĩnh viễn vẫn là hổ, dù ôn hòa cỡ nào đi nữa cũng không cách gì thay đổi được bản tính xâm lược và thói quen chiếm hữu, dưới tình huống bình thường, hổ càng ôn hòa thì sau lưng lại càng nguy hiểm. Nhưng cô luôn cảm thấy, dù Giang Mạc Viễn là hổ thì cũng là một con hổ biết phân rõ thị phi đúng sai, biết quan tâm chăm sóc người khác.

Sau khi nghe cô nói câu đó, khóe môi Giang Mạc Viễn khẽ nhếch, trong mắt ánh lên vẻ buồn cười, hơi thở bớt đi vài phần nguy hiểm, “Em cho rằng anh là loại người thế nào?” Mắt cô vẫn nhìn anh trừng trừng, trong lòng bỗng nhiên nổi lên mềm mại.

Quyển 2 - Chương 19: Ly biệt

Thấy sự sắc bén trong mắt anh hầu như tan hết, lúc này giọng nói của Trang Noãn Thần mới trở lại bình thường, dừng cảm đối mắt với anh, nhẹ giọng nói: “Anh không phải là người thừa nước đục thả câu.”

Giang Mạc Viễn vẫn nhìn cô, kín đáo, “Em khẳng định anh không phải là người thừa nước đục thả câu à?”

Trang Noãn Thần thở mạnh, lát sau lại nói, “Đúng, em khẳng định.”

Giang Mạc Viễn hình như bị cô chọc cười, mày anh giãn ra, gờ tay vén mấy sợi tóc mai của cô ra sau, bất ngờ cúi đầu xuống, tỉa vào trán cô, nửa đùa nửa thật nói, “Hiểu anh vậy à?”

Mùi xạ hương nhàn nhạt bí mật mang theo một luồng gió mạnh, vây chặt lấy mỗi một tấc da thịt cô, thẩm thấu vào từng tế bào. Cô không né tránh, nhưng cũng bắt đầu chán ghét không bài xích tự đáy lòng đối với anh.

“Có lẽ do em hiểu lầm, nhưng ở trong mắt em, anh chính là người tốt.” Hiện giờ điều có thể khiến cô nghĩ đến chính là, cô liên lụy anh bị bác cô mắng làm sao, anh bên cô suốt đêm đến sáng ở bãi biển thế nào, anh còn quay lại cảnh mặt trời mọc cho cô xem nữa, sau đó còn nói với cô, quên đi, vì cô còn có rất nhiều sự lựa chọn.

Cô biết cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Sau khi chấm dứt một cuộc tình, cô vẫn tiếp tục sống và làm việc ở

thành phố này, có lẽ một ngày nào đó, gặp gỡ một người nào đó, lại có suy nghĩ sống suốt đời bên người ấy.

Sáu năm, Trang Noãn Thần chưa bao giờ thử cố gắng quên đi chuyện này, không đi tiếp xúc với ai, cố gắng né tránh những địa điểm quen thuộc, đã vậy, thời gian vẫn cứ không chiếu cố đến cô.

Giang Mạc Viễn, vốn có ưu thế mà rất nhiều đàn ông không có, cũng mang đến cảm giác an toàn cho phụ nữ. Một người đàn ông chứng chạc, là có thể khiến người phụ nữ bên cạnh nhanh chóng trưởng thành, anh sẽ dạy cho cô rất nhiều thứ, ví dụ như giá trị hoàn thiện cuộc sống, những quan điểm tích cực trong tình yêu, triển vọng nghề nghiệp...

Cô biết rất rõ Giang Mạc Viễn là một người như vậy, nhưng cô... không làm được.

Cố Mạc luôn ngự trị trong lòng cô, vĩnh viễn không còn chỗ cho người đàn ông khác.

Giang Mạc Viễn là người đàn ông cao cao tại thượng như vậy, thứ anh muốn nhất định phải chiếm hữu tuyệt đối, sao có thể cho phép cô giữ người khác trong lòng? Cô tự nhận cả IQ hay EQ của mình đều thấp hơn anh, giờ trò ở trước mặt anh cũng như tự sát.

Ánh mắt của cô gái trong lòng điềm tĩnh, còn khá nghiêm túc như vậy, ánh sáng lóe ra trong mắt cũng rất nghiêm túc.

Cuối cùng Giang Mạc Viễn mỉm cười, sự rung động vụt qua đáy mắt, đưa tay kéo ôm cô vào lòng, than nhẹ một tiếng, giống như nuông chiều, “Hiểu lầm còn tốt hơn là không hiểu. Noãn Noãn à, xin lỗi em, là anh quá nóng vội.” Sau khi nói xong câu đó, anh cúi đầu, khẽ chạm môi vào tóc cô, không có thêm bất cứ động tác nào nữa.

Nụ hôn này so với nụ hôn vừa nãy càng khiến trái tim cô sinh ra rung động, hai má áp vào ngực anh, cảm nhận nhịp tim của anh, cô lại có cảm giác muốn khóc, cảm giác này... là cái cảm giác muốn ôm anh khóc cho thỏa thích.

Thấy cô ngoan ngoãn dựa vào người mình, lồng ngực Giang Mặc Viễn cũng dần ấm lên, sự sắc bén thành thạo bẩm sinh thoáng hóa thành hư ảo, thấp giọng khẽ nói, “Anh đi lấy xe, sau đó quay lại đón em đi ăn nhé.”

Trang Noãn Thần gật đầu, có chút không muốn buông tay.

Anh như vậy thật tốt quá...

Giây phút vừa nãy cô chợt có suy nghĩ, nếu không có Cố Mặc, cô có thể yêu anh hay không...

Nếu như, hết thảy đều có thể bắt đầu lại lần nữa...

Bản dịch được đăng độc quyền tại

<http://greenhousenovels.com/>***Bản dịch được đăng độc quyền tại
<http://greenhousenovels.com/>

Thứ hai bận rộn, mọi người trở nên điên cuồng hơn.

Từ sáng sớm đã bắt đầu chen chúc trong thang máy chật ních người, mở đầu một tuần mới bận rộn, cứ như vậy, ngày qua ngày, có người trưởng thành hơn, có người nhụt chí, có người khóc cũng có người cười.

Sáng thứ hai, trước giờ Trang Noãn Thần chưa từng được nhàn hạ, nhất là sau khi nhận được dự án của Tiêu Duy, sắp xếp công việc

của cô dường như lại nhiều hơn, điện thoại trên bàn làm việc đổ chuông không ngừng. Theo yêu cầu của chị Mai, chuyển giao toàn bộ dự án của bộ phận một cho Cao Doanh, sau đó còn phải cân nhắc vấn đề xây dựng lại nhân sự.

Tuy rằng công ty vẫn chưa thông báo chính thức, nhưng sáng sớm chị Mai đã nộp kiến nghị thăng chức lên trên, người trên dưới công ty không ai không biết cô được thăng chức, đều đến chốc cô khao một chút.

Trang Noãn Thần đồng ý hết, nhưng vấn đề là hiện giờ đừng nói là khao một chút, cô sợ là sau này bận đến nỗi ngay cả giờ ăn cơm bình thường cũng không có, đương nhiên, trừ phi có thể tìm được người có thể cùng cô kề vai tác chiến.

Tiêu Duy là dự án lớn, cần cái gì đó mới mẻ hơn mới được.

Lúc sắp đến trưa, đồng nghiệp ở bộ phận truyền thông đến đưa báo cáo cho cô, nói: “Đơn vị truyền thông này đa số bán tình cảm và thể diện, nhưng có nhà đàm phán ngồi đây vất vả rồi, tự cậu nghĩ cách đi, mình là mình hết cách rồi đó.”

“Đơn vị truyền thông nào vậy?” Trang Noãn Thần nhìn chằm chằm màn hình máy tính, thuận miệng hỏi.

“Kinh tế mới.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, “Công ty này không phải vẫn luôn hợp tác với chúng ta sao?”

‘Kinh tế mới’ là một đơn vị báo chí truyền thống, luôn quan tâm đến sự phát triển kinh tế xã hội, gần hai năm dưới tác động của loại hình truyền thông mới, thời gian trước ‘Kinh tế mới’ cũng mở một mạng

lưới báo chí kiểu mới, kết hợp truyền thống và trào lưu với nhau, nghe nói đã lôi kéo được một triệu đô la vốn đầu tư, lập tức ổn định vị trí uy tín trong giới này.

Đồng nghiệp truyền thông lắc đầu, “Nghe nói ‘Kinh tế mới’ đổi tổng biên tập, nói chuyện không tốt lắm. Nhưng nếu cậu thật sự không có thời gian, để mình lợi dụng ngày Quốc Khánh cùng với vài đồng nghiệp khác đi do thám thử, xem sau lễ có thể liên hệ với người đó để bàn bạc hay không.”

Sắp đến Quốc Khánh.

“Cám ơn bạn yêu.” Trang Noãn Thần thở hắt ra, đối mặt với đơn vị truyền thông, người của bộ phận truyền thông vẫn luôn là cao thủ đàm phán.

Sau khi hai người nói vài câu, đồng nghiệp bên truyền thông mới rời đi.

Ăn cơm trưa xong, Trang Noãn Thần cùng Ngải Niệm và Hạ Lữ cả ba nhân lúc nhàn rồi một chút, tìm một quán Starbucks ở bên ngoài tiệm cơm uống cà phê.

Thời tiết mấy hôm nay khá lạnh, chỉ có vào buổi trưa mới ấm lên được một chút, lá cây hai bên đường theo gió rụng đầy, sắp đến cuối thu.

“Thấy chưa! Mình biết sẽ như vậy mà.” Ngải Niệm nhấp ngụm cà phê, nghe xong cảnh ngộ Trang Noãn Thần gập phải hồi cuối tuần liền chặc chặc mấy tiếng, “Mình nhìn ra Giang Mạc Viễn có ý đồ với cậu từ lâu rồi mà.”

Hạ Lữ ở bên cạnh nghe xong, tỏ vẻ không đồng ý, “Sao có thể gọi là

có ý đồ chứ? Mình thấy con người Giang Mạc Viễn rất tốt mà.”

Tay Trang Noãn Thần bung ly cà phê, cà phê trong ly sánh nhẹ, hương thơm tỏa ra trong không khí, cô giương mắt nhìn lướt qua hai người họ, “Sao đều là nhà tiên tri thế này?”

“Mình không phải là nhà tiên tri gì hết, nhưng trước đó cũng đã từng nhắc nhở cậu rồi mà.” Ngải Niệm trừng mắt với cô, toan nắm chặt tay cô, “Tối qua cậu với anh ta không có gì gì chứ?”

“Trời ơi, cậu có thể đừng nghĩ bậy bạ được không vậy?” Trang Noãn Thần đỏ mặt.

“Ngải Niệm, mình lại không đồng ý với suy nghĩ của cậu nha. Giang Mạc Viễn muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn năng lực có năng lực, loại người làm việc thận trọng như anh ấy, một khi đã thổ lộ với Noãn Thần chắc chắn đã suy nghĩ kỹ càng rồi, đàn ông như vậy mà không cần, vậy thì cần đàn ông thế nào nữa?” Hạ Lữ kéo Trang Noãn Thần đến, “Cậu nghĩ thế nào?”

“Mình hả?” Trang Noãn Thần vuốt tay cô, giọng nói lộ vẻ do dự, “Đương nhiên là từ chối rồi.”

“Làm rất đúng!”

“Cậu bị ngốc hả?”

Hai người bạn tốt của cô đồng thanh nói, nhưng thái độ lại trái ngược nhau.

“Nếu là mình thì mình đồng ý ngay và luôn rồi, từ chối quái gì trời?” Hạ Lữ ước gì có thể dùng một ngón tay chọc thủng đầu cô, “Cậu còn nhớ Cố Mặc sao? Cố Mặc có thể cho cậu, Giang Mạc Viễn cũng có

thể cho cậu mà, nhưng thứ Cố Mặc không thể thì Giang Mạc Viễn vẫn có thể cho cậu, cá nhân mình sẽ chọn Giang Mạc Viễn.”

“Ai nói chứ? Mình thấy anh Giang Mạc Viễn đó có vấn đề à.” Ngải Niệm lập tức tiếp lời, “Noãn Thần, cậu cần phải hiểu cho rõ, kẻ có tiền tiếp cận ngộ nhỡ đối phương muốn chơi qua đường thì sao? Hiện giờ mấy loại trong túi không có cắc xu cũng dám ra ngoài tán gái, huống hồ người giàu có thể lực như Giang Mạc Viễn chứ?”

“Đủ rồi đủ rồi, bị các cậu làm cho đau đầu luôn rồi.” Trang Noãn Thần tựa ra sau, bưng ly cà phê, bộ dáng lười nhác, sau lưng là lá rụng đầy đường, cảnh này nhìn qua có chút đẹp như ở nước Anh, “Bất luận anh ấy có thật lòng hay không, tóm lại là mình không xứng với anh ấy. Không nói chuyện này nữa, các cậu giúp mình nghĩ xem nên bồi thường quần áo cho người ta thế nào mới được đây.”

“Chuyện này có gì phải nghĩ chứ? Mua hần cho anh ta một bộ không phải là được rồi sao?” Hạ Lữ uống cà phê.

Ngải Niệm cũng đồng ý.

“Nhưng vấn đề là—” Trang Noãn Thần rướn người về trước, “Mình không biết bình thường anh ấy mặc nhãn hiệu nào? Mua đại thì không có thành ý, mua đồ hiệu thì mình làm gì có tiền.”

Ngải Niệm nhíu mày nhìn cô, “Noãn Thần, mình nghe cậu nói sao không thấy có thành ý gì hết vậy?”

“Mình xót tiền mà, cái gì mà không có thành ý chứ.” Cô phản bác.

Hạ Lữ suy nghĩ, nhìn cô nói, “Cậu là đồ ngốc à, đợi lần sau khi gặp anh ấy, cậu xem trộm nhãn hiệu không phải là được rồi sao?”

Ờ đúng ha...

Trang Noãn Thần cười hô hố, gật gù, “Đến lúc đó mình có thể lên Taobao toàn cầu để mua, rẻ hơn hàng trong nước nhiều.”

Ngải Niệm cùng Hạ Lữ hai mắt nhìn nhau, làm ra bộ dạng chết ngất.

“Hạ Lữ à, cậu đừng nghỉ mà, mình cảm thấy có lúc Noãn Thần rất cần người cộng tác, nếu mình không ở công ty, cậu cũng nghỉ nữa, thì cậu ấy phải làm sao chứ.” Ngải Niệm cố tình nói.

“Cậu thật sự muốn nghỉ à?” Trong lòng Trang Noãn Thần đánh bộp.

Hạ Lữ nhìn cô, chau mày.

Một phiến lá rơi nhẹ xuống mặt bàn, như điềm báo cho sự ly biệt.

Ngải Niệm nhẹ nhàng cười, có chút bất đắc dĩ, “Ừ, cái thành phố Bắc Kinh này có người hợp với nó, có người không, mình và Lục Quân chính là người ở vế sau. Anh ấy cũng đồng ý về quê, mấy hôm nay đang bận tuyển nhân viên đó.”

“Vậy cậu thì sao? Về cùng anh ấy làm gì?” Trang Noãn Thần ngạc nhiên.

“Người nhà của Lục Quân sẽ sắp xếp cho mình một công việc, dạng công chức nhàn nhã này nọ ấy mà.” Ngải Niệm thở dài.

Trang Noãn Thần nhất thời không nói gì.

Hạ Lữ nhìn cô, “Cậu hài lòng à?”

Ngải Niệm mỉm cười, đưa tay kéo tay của hai cô, “Thật ra cho đến

giờ, thứ mình muốn rất đơn giản. Hạ Lữ, Noãn Thần, chúng ta cũng không còn trẻ nữa, đôi lúc phụ nữ không cần làm việc cũng rất tốt, có một gia đình ổn định mới là quan trọng nhất. Mình chỉ muốn gả cho người mình yêu, sống một cuộc sống bình thường giản đơn, ở đâu thật sự không quan trọng. Nhưng nghĩ đến chuyện phải xa hai cậu, trong lòng mình thật sự rất buồn.”

Mũi Trang Noãn Thần cay cay, nắm chặt tay Ngải Niệm.

Trong đời không có bữa tiệc nào không tàn.

“Đừng như vậy, quê của Lục Quân cách Bắc Kinh không xa, hiện giờ có tàu cao tốc mà, bất cứ lúc nào hai cậu nhớ mình đều có thể đến thăm mình, không mất đến hai tiếng đâu.” Ngải Niệm cũng gượng cười.

Mắt Hạ Lữ đỏ lên, vẫn nghiêm nghị nói, “Cái con nhỏ không có lương tâm.”

“Cho nên mới nói cậu ở lại đó.” Ngải Niệm cười cười, “Nếu ngay cả cậu cũng bỏ đi, ngộ nhỡ Noãn Thần của chúng ta bị ức hiếp, bị hủy hoại hay bị người ta lừa gạt tình cảm thì sao, tìm một người để khóc lóc cũng không có.”

“Cậu đáng ghét quá vậy, mình đâu có gốc như thế?” Trang Noãn Thần rưng rưng bật cười, đánh nhẹ Ngải Niệm một cái.

Hạ Lữ lại suy nghĩ, gật đầu, “Yên tâm đi, mình sẽ lại với Noãn Thần.”

Trang Noãn Thần giật mình, lập tức vui sướng, “Cậu quyết định ở lại?”

“Tất nhiên, mình không ở lại sao tác hợp cậu với Giang Mạc Viễn

được?” Hạ Lữ cố tình chọc cô, còn nói, “Nhưng, có thể mình không được ở lại bộ phận ba nữa, không biết đến lúc đó Trình tổng sắp xếp mình đến bộ phận của ai nữa đây.”

“Yên tâm đi, mình sẽ đích thân nói chuyện với Trình tổng.” Trang Noãn Thần lập tức nói.

“Đúng ha, hiện giờ cậu được thăng chức rồi mà, ha ha.” Hạ Lữ huých cô một cái, “Có cậu làm chỗ dựa vững chắc cho mình, mình không sợ nữa đâu he he.”

“Cái loại không có tương lai, chỉ một bữa tiệc Noãn Thần liền thăng chức, ngày kia cậu cũng đổ xô đi tổ chức tiệc đi.” Ngải Niệm chọc cô.

“Mình vẫn lo lắng.” Hạ Lữ ra vẻ nghiêm túc.

Trang Noãn Thần nhìn hai cô, cau mày, “Mình mới nhớ đến một chuyện.”

“Chuyện gì?” Hai cô thấy vẻ mặt Trang Noãn Thần nghiêm túc bèn hỏi.

Trang Noãn Thần hắng giọng, vớ tay kéo tay hai người, “Lúc mình uống say, trong hai cậu là ai giao mình cho Giang Mạc Viễn? Anh ấy nói lúc ấy hai cậu chuồn còn nhanh hơn cả thỏ.” Đang nói, ánh mắt cô nhìn chăm chăm hai người, ra dáng chuẩn bị tính sổ.

Ngải Niệm giật mình.

Hạ Lữ phản ứng trước, nhìn thoáng qua điện thoại, “Ái chà, một rưỡi rồi đó! Mau mau về công ty thôi.”

“Ờ, đúng đúng, chiều nay mình còn phải tổ chức một bữa tiệc nữa,

mau đi thôi.” Nói xong bèn kéo Hạ Lữ chạy đi nhanh như chớp.

Trang Noãn Thần phần hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hét to về phía bóng lưng của hai cô—

“Có bạn nào như mấy cậu không hả?”

Bản dịch được đăng độc quyền tại

<http://greenhousenovels.com/>***Bản dịch được đăng độc quyền tại

<http://greenhousenovels.com/>

Lúc ba giờ chiều, truyền thông Đức Mã bắt đầu chấn động về nhân sự!

Trang Noãn Thần biết sớm muộn gì cũng ngày này, chẳng qua không ngờ Trình Thiếu Tiên hành động quyết đoán như vậy, chẳng chút lưu tình.

Bộ phận hai, bởi vì không có thành tích gì trong buổi đấu thầu nên bị rút hết, Dương Thiên Vũ cũng bởi vì để lỡ ngày hôm đó mà bị Trình Thiếu Tiên cưỡng chế sa thải.

Email lập tức được gửi tới toàn bộ công ty.

Bộ phận hai, bao gồm cả Dương Thiên Vũ nữa là mười người, mười người này không ai may mắn thoát khỏi chuyện này.

Bao gồm cả Ngải Niệm.

Nhưng theo như lời Ngải Niệm nói, cô vốn sẽ từ chức, một người muốn đi thì đi sớm hay muộn thì cũng vậy thôi.

Trên dưới công ty ai nấy đều hoang mang, bây giờ không ai dám

khinh thường lời nói của Trình Thiếu Tiên nữa, ai cũng không ngờ một quản lý còn trẻ nhưng thủ đoạn lại tuyệt tình như vậy, nói được làm được, không nói tình cảm gì.

Lúc sự việc xảy ra, chị Mai đang triệu tập cuộc họp, người của bộ phận một đều đi họp hết, Trang Noãn Thần chuẩn bị báo cáo sắp xếp nhiệm vụ trong thời gian nghỉ Quốc Khánh, không ngờ Dương Thiên Vũ mở cửa đi vào, sắc mặt anh ta nhìn qua vô cùng khó coi.

“Quản lý Dương?” Chị Mai sau khi thấy anh ta, mặt cũng nhăn nhó, “Chúng tôi đang họp mà.”

Tất cả mọi người đều biết, chị Mai ghét nhất trong lúc làm việc bị người khác quấy rầy.

Dương Thiên Vũ cũng hiểu được chuyện đó, sai bước đi đến, đặt thứ gì đó thật mạnh xuống trước mặt chị Mai, ánh mắt lạnh băng, “Tôi chỉ là vào đây trả lại thứ này cho chị, không phiền chị làm việc nữa!” Nói xong xoay người bỏ đi.

Trang Noãn Thần thấy là hộp cà phê, nhìn bao bì là hàng nhập khẩu.

“Dương Thiên Vũ, anh có ý gì?” Chị Mai gọi anh ta lại.

Dương Thiên Vũ quay đầu cười lạnh, “Chẳng có ý gì hết, chỉ muốn đến nói một tiếng chúc mừng chị thôi, thật sự làm khó chị phải nhọc công lo lắng tìm cách để đối phó tôi! Mục Mai, chị lợi hại thật, được lắm đó!”

Quyển 2 - Chương 20: Thay đổi thái độ

Phòng họp tĩnh lặng đến nỗi khiến lòng tơ của người ta phải dựng đứng hết cả lên, ánh mắt phẫn nộ của Dương Thiên Vũ như con dao muốn chọc rách sự im lặng đọng lại trong không khí, lại nhìn như con cá đấu tranh giãy chết, đang điên cuồng quẫy đuôi hòng tìm được chút an ủi tâm lý cuối cùng.

Nhưng ai nấy cũng đều thất kinh, chỉ biết mở to mắt nhìn cảnh tượng bộc phát trước mặt này.

Chị Mai ngược lại khá trấn tĩnh, cầm hộp cà phê trên bàn lên, cũng không thèm liếc nhìn một cái liềm ném thẳng vào sọt rác, lạnh lùng nói, “Măng xong chưa? Nếu xong rồi phiền anh đóng cửa giúp, tôi muốn tiếp tục họp.”

Trang Noãn Thần quan sát vẻ mặt chị Mai, trong mắt chị ấy không gợn chút gì, thậm chí cũng không có ý định giải thích, bình tĩnh hết như chưa từng xảy ra chuyện gì, như vậy, từ đáy lòng cô tự nhiên nổi lên nghi ngờ, cái ngày đấu thầu Dương Thiên Vũ phải nằm viện cuối cùng có phải liên quan đến chị Mai hay không?

Cô không muốn tin, nhưng thái độ im lặng của chị Mai như thỏa hiệp, làm người ta không thể không nghĩ lung tung.

Dương Thiên Vũ đứng trong phòng họp cười lạnh, “Mục Mai, đừng giả bộ như bản thân yêu nghề kính nghiệp lắm, lúc trước chị leo lên vị trí quản lý này thế nào, nhân viên cũ của công ty ai mà không biết chứ? Đừng tưởng ông trời mãi nhắm mắt nhé, tôi nói cho chị biết,

sớm muộn gì chị cũng sẽ bị báo ứng thôi!”

“Dương Thiên Vũ!” Chị Mai ném tập văn kiện lên bàn, đứng dậy, mắt nhìn thẳng vào anh ta, “Tôi vốn cảm thấy có chút áy náy với anh, thậm chí còn có chút cảm giác tiếc nuối thay anh, nhưng, từ thái độ cay nghiệt không muốn thua bất cứ ai lúc này của anh xem ra, tôi thật sự không cần thấy áy náy hay tiếc nuối gì với anh cả. Anh tới chỗ tôi là muốn chứng minh điều gì? Chính là muốn đến chụp mũ tôi mắng tôi, đồng thời đã hiểu ra rồi hối hận lúc trước anh đã quá dễ dàng tin tưởng người khác ư? Hay là muốn đồng nghiệp trong công ty biết Trình tổng sa thải hết bộ phận của anh là một quyết định tàn nhẫn và ngu ngốc? Anh định làm gì? Trước khi đi còn muốn duy trì hình tượng bản thân, tranh thủ sự đồng tình của mọi người ư?”

Dương Thiên Vũ nheo mắt, hỏi bằng giọng rét lạnh, “Chị có ý gì?”

“Không có ý gì hết.” Lần này đến phiên chị Mai nói câu này, lần nữa ngồi xuống, nói tiếp, “Không phải là ngày đầu tiên anh ra làm việc, chắc là rất rõ công ty như chiến trường, anh làm gì trong lòng anh tự hiểu, nếu muốn giành được thắng lợi hoàn toàn, ít nhất anh làm việc cũng phải không lưu lại bất kỳ dấu vết gì, nếu không có năng lực này, thì không cần lôi kéo toàn bộ người của tổ anh đi mạo hiểm đâu. Nếu không phải như vậy, ít ra họ còn có thể được phân chia đến các bộ phận khác, được tiếp tục giữ lại làm việc.”

Hai người cãi nhau thu hút sự chú ý của đồng nghiệp.

Dương Thiên Vũ siết chặt nắm tay, mạch máu hai bên thái dương nổi lên xém nữa nổ tung. Trang Noãn Thần nhìn thấy cuộc khẩu chiến quá khiếp đảm, Dương Thiên Vũ bấy giờ không còn bộ dạng cười hi ha như bình thường nữa, anh ta như bình nước sôi, máu đã bị đun đến cực điểm, đang bốc khói, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát.

Angel nghe tiếng cãi nhau cũng đi tới, tiến lên giữ chặt Dương Thiên Vũ, thấp giọng nói, “Sao hai người lại cãi nhau trong này? Để cấp dưới nhìn thấy chê cười à.”

“Chị ta giờ trò hèn hạ còn sợ người khác chê cười?” Dương Thiên Vũ hất tay Angel ra, chỉ thẳng vào chị Mai, quát, “Mục Mai, chị có tư cách gì phê bình cách làm việc của tôi? Ai chẳng biết trong công ty này chị luôn bày mưu tính kế? Lúc trước chị giẫm vai ai để thăng tiến chứ? Hiện giờ cuối cùng tôi mới hiểu được anh trai tôi, anh ấy chia tay chị chọn ở bên Angel là chính xác!”

Ai nấy đều kinh hãi!

Trang Noãn Thần nghe xong cũng ngớ ra, như có người đập mạnh sau đầu cô một cái, hóa ra bên trong còn có ẩn tình thế này? Vội vàng quét mắt về phía chị Mai, sắc mặt chị ấy quả nhiên thay đổi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng Dương Thiên Vũ, thật lâu không nói gì.

Thế nhưng, cô vẫn nhạy cảm phát hiện ra hai tay chị Mai để dưới bàn đang run rẩy.

Angel đứng ngay cửa cũng cảm thấy xấu hổ, giờ tay túm lấy Dương Thiên Vũ kéo ra ngoài, trước khi đi còn liếc mắt sâu xa về phía chị Mai một cái.

Cuộc họp bị gián đoạn.

Rõ ràng là Dương Thiên Vũ đã đánh trúng điểm yếu của chị Mai, không phải anh ta phát cuồng, mà vạch trần một mối quan hệ người ngoài không hề biết ra, rồi giáng mạnh vào mặt chị Mai, chị tuyên bố tạm dừng cuộc họp, mọi người quay về văn phòng trước.

Nhìn thấy bóng lưng cô đơn của chị Mai, Trang Noãn Thần cảm thán

sự mất cân bằng nghiêm trọng trong tình cảm của nam và nữ. Đối mặt với một đoạn tình cảm bị tổn thương hoặc là cần phải được che giấu kỹ càng, người đàn ông yếu đuối đều sẽ chọn dùng một người khác để che đậy sự hỗn loạn và thất ý, nhưng, phụ nữ mạnh mẽ sẽ lựa chọn trốn tránh, tự cô lập trong một không gian khép kín bắt đầu đau khổ hối tiếc.

Một nữ cường nhân như chị Mai cũng không tránh khỏi số kiếp như vậy.

Trang Noãn Thần không tham gia bàn tán với các đồng nghiệp về chuyện tình của chị Mai, Angel và anh trai Dương Thiên Vũ, bởi vì chuyện này nhìn thế nào cũng là một tam giác tình yêu.

Nam nữ yêu nhau, chỉ có hai kết quả, hoặc được hoặc mất, nhưng nếu có thêm người thứ ba thì chắc chắn sẽ không được.

Cầm tách cà phê, Trang Noãn Thần vốn định đến phòng nghỉ hít thở không khí, vừa định bước vào phòng nghỉ liền rút chân lại, cả người cũng nép sang một bên, sau khi định thần khoảng hai ba giây mới lặng lẽ tham dò bên trong—

Chếch phía trước là văn phòng của Trình Thiếu Tiên.

Đương nhiên, văn phòng của anh không có gì để cô phải kinh ngạc, nhưng người xuất hiện trong đó lại khiến cô giật mình.

Ngoại trừ Trình Thiếu Tiên ra, Trang Noãn Thần còn nhìn thấy một người, gương mặt quen thuộc ấy luôn khiến cô nhớ đến đêm tiệc hào nhoáng hôm nào, còn có ánh mắt châm chọc bất mãn của Nam Ưu Tuyền. Hai người đó hình như đã nói chuyện xong, khi cửa mở ra, Trình Thiếu Tiên đứng ở cửa để tiễn, cuối cùng người nọ không biết dặn dò thêm gì đó, Trình Thiếu Tiên liền mỉm cười gật đầu.

Cuối cùng, người đó giơ tay vỗ vỗ vai Trình Thiếu Tiên rồi quay đi.

Trang Noãn Thần vội vàng lách vào phòng nghỉ, tránh chạm mặt với người đó.

Người đó chính là ông Nam!

Trong phòng nghỉ, kim phút của đồng hồ chạy tích tắc, cô vág vất như ngồi xe lên núi. Ông Nam là người đứng đầu tập đoàn, sao đến công ty trong lạng lẽ thế này? Trên dưới công ty không ai biết tin ông chủ lớn đến?

Cô không biết ông Nam đã từng gặp tổng giám đốc công ty chưa, điều khiến người ta khó hiểu chính là, với thân phận của ông Nam có chuyện gì quan trọng mà phải đích thân đi gặp Trình Thiếu Tiên? Luận chức vụ, sao không phải là Trình Thiếu Tiên đến báo cáo công việc với ông Nam chứ?

Trang Noãn Thần nghĩ không ra, không hiểu được chuyện gì cả...

Bản dịch được đăng độc quyền tại

<http://greenhousenovels.com/>***Bản dịch được đăng độc quyền tại

<http://greenhousenovels.com/>

Trang Noãn Thần thật sự không thích mùa thu qua đi chút nào, bởi vì mùa thu Bắc Kinh thật đẹp, lúc cuối thu, lá vàng lá đỏ thường hay phủ kín cả thành phố. Lúc Trang Noãn Thần vừa mới tới Bắc Kinh, thích nhất là tản bộ dưới tàng cây ngô đồng hay bạch quả, khi ánh nắng len lỏi qua từng phiến lá vàng óng rọi từ trên cao xuống, sự thích thú này đúng là quà tặng của tạo hóa.

Nhưng vẻ đẹp ấy thường không giữ được lâu, mùa thu ở Bắc Kinh

tuyệt đẹp nhưng lại quá ngắn, lúc không để ý thì sẽ qua mùa đông ngay.

Bởi vì mùa đông lạnh lẽo và khô hanh, kéo theo cô cũng không thích mùa đông.

Bên ngoài cửa sổ sát đất, trải một lớp lá rụng vàng óng, người đi đường giẫm lên phát ra thứ âm thanh trong vắt, cho dù ở bên trong, Trang Noãn Thần dường như cũng có thể nghe thấy được tiếng của lá cây.

“Hình như mỗi lần ở bên tôi, em đều thất thần.” Ở đối diện, tiếng nói cười của người đàn ông lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Trang Noãn Thần thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Trình Thiếu Tiên, cười nhẹ, “Lần này đâu có thất thần, chỉ là không quen ở nơi xa hoa thế này để bàn bạc vấn đề thăng chức tăng lương mà thôi.”

Trình Thiếu Tiên nhìn xung quanh một lượt, nhún nhún vai, “Em cũng biết, khách hàng thích coi trọng sự khoa trương mà.”

Trang Noãn Thần gật đầu, không nói gì.

Lúc chiều cô vừa mới quay lại chỗ làm việc liền có đồng nghiệp báo Trình tổng mời cô lên, đến văn phòng anh vừa lúc anh vội đi gặp khách hàng, chưa kịp nói gì liền dẫn cô đi gặp luôn, chỗ gặp khách lại ở Marriot. Sau khi bàn bạc xong với khách hàng, Trình Thiếu Tiên liền ở phòng cà phê tại đại sảnh bàn chuyện thăng chức tăng lương với cô.

Thăng lên chức quản lý khách hàng cao cấp, tiền lương cũng khá cao, nếu là lúc bình thường, Trang Noãn Thần nhất định sẽ vui vẻ nhảy cẫng lên, nhưng hôm nay, trong đầu cô luôn nghĩ đến chuyện

khác.

“Trình tổng, thật ra tôi có chuyện muốn hỏi anh, có thể không thức thời, nhưng tôi thật sự rất muốn biết.” Đặt tách cà phê xuống, cô lên tiếng.

Trình Thiếu Tiên nhìn cô, cười nhẹ, “Không liên quan đến chuyện thăng chức tăng lương à?”

Trang Noãn Thần lắc đầu.

Trình Thiếu Tiên nghĩ một chút, thả tay, ý bảo cô cứ hỏi.

“Quản lý Dương lén lút làm chuyện gì à? Cho nên anh mới sa thải hết cả bộ phận hai?” Trang Noãn Thần hơi rướn người về trước, vẻ mặt nghiêm trọng.

Trình Thiếu Tiên ngạc nhiên khoảng ba giây mới có phản ứng, bật cười, “Khó đây, em là người đầu tiên không dạo đầu gì cả liền đặt câu hỏi ngay.”

“Bởi vì tôi cảm thấy anh không phải loại người không nói lý lẽ.” Tuy rằng không tiếp xúc với anh nhiều lắm, nhưng cô luôn tin cảm giác mà anh mang đến, nếu anh thật sự là người không nói lý lẽ, như vậy khi cô đưa ra đề nghị chuyển bộ phận cho Hạ Lữ anh cũng sẽ không giải quyết, so với bộ phận hai mà nói, Hạ Lữ là trực tiếp làm mất khách hàng, là trực tiếp tạo nên tổn thất.

Trình Thiếu Tiên uống cà phê, “Có lẽ em xem tôi như một đao phủ, chuyên thích đập bể chén cơm của người khác.”

“Tôi không tin đâu.” Thái độ của cô kiên quyết.

Hai người lại im lặng.

Lát sau, Trình Thiếu Tiên mới mở miệng, như thỏa hiệp với sự kiên quyết của cô, “Được rồi, nói cho em biết cũng không sao. Cũng không phải ngày đầu tiên em làm truyền thông, hẳn là phải rõ nhân viên trong ngành này có tính không cố định mạnh hơn so với các ngành khác một chút. Tiền lương của ngành truyền thông trong một năm cao hơn so với các ngành khác, nguyên nhân chính là rất nhiều nhân viên có thói quen chuyển nơi công tác để thăng tiến.

Mượn chức vụ quản lý khách hàng cao cấp mà nói, hàng tháng thu nhập trên mười ngàn là chuyện bình thường, đương nhiên, đây chỉ là hiện tượng nhân viên thôi. Như vậy thì những quản lý cấp hơn cao trong công ty thì sao? Khi trong tay họ nắm giữ một lượng khách hàng nhất định, đương nhiên sẽ nảy sinh ý định ra làm riêng, có sẵn tài nguyên rồi, vậy nhân viên thi hành đâu? Chắc hẳn sẽ nhắm vào những người trong tổ của mình, so với việc phải tuyển nhân viên mới với lương cao chi bằng sử dụng người cũ với mức lương cố định, cho dù tăng lương cũng sẽ không tốn thêm nhiều. Tuy nói công ty có thực hiện giám sát tài nguyên khách hàng, nhưng lòng người là thể động, em cũng không thể ngăn cản người ta muốn ra làm giàu đúng không?”

Trang Noãn Thần nghe xong trong lòng liền buồn bã, hồi lâu mới hỏi, “Ý của anh là quản lý Dương vốn có ý định mở công ty riêng à?”

“Không phải là có ý định, mà là đã sớm lén lút đăng ký công ty rồi. Em có biết một tập thể có tính chất khá đặc biệt, nhân viên trong tập thể có lẽ sẽ không chấp nhận công ty, nhưng sẽ chấp nhận người cùng họ liều mạng xông pha, chuyện lãnh đạo tập thể dẫn theo cả đội đi khỏi trong giới này chúng ta nhìn mãi cũng quen rồi, một khi đã như vậy, sao tôi còn muốn giữ lại đám người mà tâm tư đã sớm không còn ở công ty chứ, thả họ ra ngoài sớm một chút, cũng sẽ làm

cho họ biết rốt cuộc họ cần gì sớm một chút, đôi với họ mà nói là chuyện tốt.”

Trang Noãn Thần hoàn toàn hiểu được chuyện này, rơi vào trầm tư thật sâu.

‘Doanh trại bằng sắt, binh lính như nước chảy’[1] có lẽ chính là nói đến đạo lý này.

Chỉ là cô không ngờ, Dương Thiên Vũ lúc nào cũng chiều theo nhân viên tổ mình, là bởi vì muốn lôi kéo lòng người. Trước kia cô không hề hoài nghi chuyện này, nhưng lúc chiều khi Dương Thiên Vũ tìm chị Mai cãi nhau, trong lời nói của chị Mai đã lờ mờ ám chỉ chuyện này.

Trong công sở, không có ai đúng ai sai, bạn muốn tồn tại được thì nhất định phải bôn ba, tranh đấu vì lợi ích, nhưng cô không biết tranh đấu kiểu này có thể đạt được thành công không, cô chỉ biết càng thêm cảm thán...

Sinh mệnh vô thường, lòng người khó dò.

Bản dịch được đăng độc quyền tại

<http://greenhousenovels.com/>***Bản dịch được đăng độc quyền tại

<http://greenhousenovels.com/>

Có lẽ ông trời thích an ủi con người.

Điện thoại vừa chuyển ít nhiều gì cũng thu hút sự chú ý của Trang Noãn Thần.

Cuộc gọi này từ chủ của một cửa hàng bán đồ xi, nội dung chính là họ muốn mua tất cả váy dự tiệc của Trang Noãn Thần đang bán trên

mạng, bởi vì chỉ mặc qua một lần, nên giá cả khiến cô rất hưng phấn.

Cửa hàng đồ xi này cô từng nghe nói qua, là cửa hàng chuyên bán mấy nhãn hiệu cao cấp, rất nhiều ngôi sao xử lý chỗ giày dép, quần áo, túi xách mà họ chỉ mặc qua một lần ở đây, cơ bản thì cũng như đồ mới.

Trang Noãn Thần cảm thấy vận may của mình đã tới, một khi bàn giao chỗ váy đó thành công, cô sẽ có một khoản phí cao ngất ngưỡng.

Ngồi nghĩ số tiền này sẽ nhanh chóng chảy vào tài khoản, tâm trạng của cô như ngồi trên hỏa tiễn, ước gì có thể bay về nhà, đóng gói, gửi hàng đi... Cảm giác hưng phấn thậm chí làm cho cô cảm thấy nhồi nhét trên xe buýt về nhà cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

Hai năm nay, người đến sống ở Thông Châu ngày càng nhiều, xe buýt cũng ngày càng chật chội, mỗi lần đến giờ cao điểm đi làm tan ca, tất cả mọi người như ong vỡ tổ liều mạng chen chúc bị ép như tấm ảnh, mỗi lần chiếc xe buýt quá tải chạy đi, chúng ta có thể tưởng tượng tấm ảnh này cũng liều mạng vặn vẹo, giấy dựa, hết như dòng đời.

Tâm trạng hưng phấn rốt cuộc cũng bị cú điện thoại của bác cô cắt ngang, đã lâu bác cô không gọi điện cho cô.

“Bác ơi, con đang chờ xe, lát nữa về tới nhà con gọi lại cho bác nhé.” Trang Noãn Thần nhìn đầu người lố nhố phía trước, thờ dài, có lẽ lại liên quan đến chuyện xem mắt đây.

Nhưng đối phương rõ ràng còn hưng phấn hơn cả Trang Noãn Thần, giọng nói sung sướng như đang hát một khúc ca khai hoàn, “Noãn Thần à, cái cậu bồi bàn, à không, cái cậu tên Giang Mạc Viễn đó, hai

đứa giờ còn quen nhau không?”

Trang Noãn Thần sững sốt, sao lại nhắc đến Giang Mạc Viễn?

Thấy cô không lên tiếng, đầu dây bên kia, bác cô nhịn không được, “Con bé này thật là, yêu đương cũng giống như gấn bó vậy đó, còn phải đến mức thế sao? Cho dù hai bác biết Giang Mạc Viễn giàu có thì cũng có làm được gì đâu, con đó, lại giấu diếm không chịu nói, còn gạt hai bác nói là nhân viên phục vụ nữa chứ.”

[1] Nguyên văn铁打的营盘流水的兵: ý nói doanh trại là cố định, còn binh lính hàng năm đều có lính cũ rời đi, lính mới lại đến, tựa như nước chảy. Ý của câu này muốn ám chỉ công ty là cố định, còn biến động nhân sự là chuyện bình thường.

Quyển 2 - Chương 21: Gặp lại

Trên đường rất ồn ào, Trang Noãn Thần đành phải dứt ra đi tới bên kia trạm xe, cô vừa mới đi, đoàn người phía sau dồn ra trước, người đứng chờ xe nhốn nháo như sóng biển nhấp nhô.

Sau khi nghe rõ lời chỉ trích của bác, cô cũng không biết phải nói gì, lúc trước là anh họ chụp cái mũ ‘bồi bàn’ lên đầu Giang Mạc Viễn, liên quan gì đến cô chứ? Vốn cô chỉ định nhờ Giang Mạc Viễn giả làm người yêu thôi, chẳng lẽ còn phải sốt sắng nói với hai bác vị này chính là Giang Mạc Viễn, CEO của tập đoàn Tiêu Duy đã lên sàn, anh ấy rất có tiền, am hiểu nhất chính là điều động vốn, hai bác đưa tiền cho anh ấy, anh ấy có thể giúp hai bác một sinh hai, hai sinh bốn, bốn sinh nhiều hơn nữa?

Thở dài, cô ngừng một chút, “Bác à, có chuyện gì vậy?” Theo như tính cách của bác cô, hẳn là bà ấy không có bản lĩnh để đi điều tra lý lịch của Giang Mạc Viễn.

“Để bác kể, lúc trước không phải việc kinh doanh khách sạn của anh họ con này sinh vấn đề sao? Hình như là bị một người bạn nào đó đòi rút vốn, tóm lại chuyện làm ăn bác cũng không rõ lắm. Anh họ con luôn lôi kéo đầu tư, rồi Giang Mạc Viễn vừa hay giúp đỡ anh họ con, không có cậu ấy, khách sạn coi như đi tong rồi.” Bác cô nói tiếp, “Bác cũng là hôm nay mới biết, người đầu tư vào khách sạn anh con chính là Giang Mạc Viễn, người hôm đó con dẫn đến.”

“Giang Mạc Viễn đầu tư cho khách sạn ư?” Trang Noãn Thần gần như hét lên, vô duyên vô cớ anh nhúng tay vào khách sạn làm gì?

“Đúng vậy, cho nên nói con bé này cần thận quá mức, gạt chúng ta làm gì?” Bác cô cũng không quên oán trách cô, “Nhưng bác cũng nhắc nhở con, con đừng chia tay với cậu ta, ngay cả bác trai con cũng khen cậu ta không ngớt, đúng rồi, cuối tuần này có rảnh thì dẫn cậu ta về nhà ăn cơm nhé.”

Trang Noãn Thần nghe xong liền đau đầu, ngăn lại, “Bác, nói sau nhé, xe đến rồi, con cúp máy đây.” Lúc trước là ai mắng Giang Mạc Viễn đến vuốt mặt không kịp?

“Nghiêm túc đó, bác...”

Đầu dây bên kia còn lải nhải nói thêm gì đó, Trang Noãn Thần đã không còn lòng dạ để nghe thêm. Chuyện này đến quá đột ngột, nhất thời cô còn chưa kịp tiêu hóa, mấy lời bác cô vừa nói còn lờn vờn trong đầu.

Đường phố bị giờ cao điểm tan ca làm cho ùn tắc, như người bệnh bị tắt động mạch não, dòng xe cộ như mạch máu bị chặn không thể nhích lên trước, đèn xanh bật sáng, đèn đỏ tắt, lúc đèn xanh sáng lên lại, dòng xe vẫn không nhích được thêm bao nhiêu.

Trang Noãn Thần ngơ ngẩn đứng bên đường, so với dòng người hối hả, cô lại có chút nhàn nhã.

Qua một hồi, cuối cùng bác cô cũng nói xong cúp máy, cô mới nhẹ nhàng thở ra. Chọn một nơi tương đối im lặng, lưỡng lự mất vài phút mới gọi điện thoại cho Giang Mạc Viễn.

Điện thoại đổ chuông hai tiếng, đối phương nhận máy ngay, tiếng nói trầm thấp dường như có chút bất ngờ khi cô chủ động gọi đến, “Noãn Noãn à?”

Hình như anh rất thích biệt danh này, tuy rằng Trang Noãn Thần không chấp nhận, nhưng trong lòng lại không bài xích chuyện cái tên này bật ra từ trong miệng anh.

“Em... có phiền anh làm việc không?” Sau hành vi hời cuối tuần của anh, cô luôn cảm thấy mất tự nhiên, cho nên sau khi điện thoại thông, cô thấy bản thân có chút đường đột.

Hỏi anh chuyện gì đây?

Vì sao anh đầu tư vào khách sạn của anh họ?

Đầu tư khách sạn để làm gì?

Là chuyện cần thiết trong kinh doanh hay là... vì cô?

Cô không dám phỏng đoán như vậy.

Đối phương cười nhẹ, “Không hề, anh đang muốn gọi cho em đây.”

“Hả?” Trang Noãn Thần sửng sốt.

“Em đang ở ngoài đường à?” Có lẽ anh nghe tiếng ồn ào trên đường.

“Vâng, hôm nay muốn về sớm một chút.”

“Đang ở đâu? Anh đến đón em cùng ăn cơm.” Giang Mặc Viễn dịu dàng hỏi.

Trang Noãn Thần vốn định từ chối, nhưng sau khi nghĩ đến chuyện đầu tư khách sạn liền ngập ngừng, “Ừm... em đang ở...” Khi nói chuyện, ánh mắt cô tùy ý nhìn vào một chỗ nào đó, nhưng chỉ một hành động vô tâm đã khiến lời kể tiếp định nói bỗng ngưng lại!

Đèn xanh bật sáng, xe hơi riêng và xe taxi lẫn lộn ùn tắc trên đường, ánh mắt cô vô tình dừng lại trên một chiếc xe.

Chiếc xe gần như chạy qua cô với tốc độ rùa bò, chỉ cách cô khoảng mười bước chân.

Là một chiếc xe Volvo màu đồng, có lẽ phía trước kẹt cứng nên bọc bội, chủ nhân chiếc xe chậm rãi hạ kính xe xuống, tay kẹp điều thuốc tùy tiện giơ ra ngoài.

Bàn tay này vô cùng đẹp, khung xương cân đối, mười ngón thon dài, chiếc nhẫn ở ngón tay út lấp lánh rực rỡ dưới ánh nắng chiều.

Điều khiến Trang Noãn Thần hoàn toàn kinh hãi chính là chiếc nhẫn ấy!

Kiểu dáng hình lông vũ cực kỳ nhẹ nhàng, phối hợp với bạc tinh chất, hiện lên vẻ phục cổ, nhưng thứ đẹp đẽ ấy ngược lại như mũi dao đâm thẳng vào tim cô!

Lời tình từng nói, chuyện vui từng trải qua, từng thứ từng thứ ở sâu trong ký ức cô đột ngột tuôn ra.

“Đây là gì vậy?”

“Nhẫn đeo ngón út đó, em thấy đẹp nên mua.”

“Em tặng nhẫn cho anh à?”

“Anh nghĩ em muốn tặng cho anh chắc? Vì chỉ có cái này mới có của nam thôi.”

“Đây là nhẫn đeo ngón út mà, em muốn anh độc thân suốt đời hả?”

“Có em đây anh có thể độc thân được sao? Em muốn quấn anh cả đời, hết như chiếc nhẫn này, làm anh không rảnh để ý cô gái khác.”

“Vậy anh có thể hiểu thành em đang cầu hôn anh không?”

“Anh bị tự kỷ à.”

“Ha ha...”

Thời gian quen nhau, mỗi chữ mỗi câu đều hiện ra rõ ràng như vậy, thế mới biết, hóa ra thứ cô luôn muốn quên lại vẫn hoài nhớ. Cô nhìn trân trân chiếc nhẫn ngón út này, từ ngón tay đàn ông nhìn từ từ lên trên, trái tim bắt đầu run rẩy, luôn luôn có một dự cảm, khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt người đàn ông cuối cùng cũng sụp đổ.

Nước mắt trào ra từ khóe mắt!

Chủ xe cũng lơ đang nhìn xung quanh, ánh mắt vô tình dừng ở ven đường, đảo qua bóng dáng nhỏ xinh liền nhìn lại, lúc đối mắt với Trang Noãn Thần, tay anh bỗng run rẩy, điều thuốc rơi xuống đất.

Thời gian như ngừng lại.

Không khí dường như cũng ngưng đọng.

Tay cầm điện thoại của Trang Noãn Thần từ từ hạ xuống, vô thức cúp máy, đầu óc trống rỗng, xuyên qua màn nước mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt mơ hồ kia, nhưng tuy chỉ là mơ hồ, vẫn chính là khuôn mặt hoàn toàn chính xác trong ký ức của cô.

Người đàn ông trên xe, vẻ mặt cũng không tốt hơn cô là mấy, xe

dừng lại hoàn toàn, đôi mắt xuyên thấu qua không khí ngăn trở nhìn cô chăm chú, như cách trăm sông nghìn núi, chỉ mười bước chân, như hai đầu biển cả.

Mãi cho đến khi...

Tiếng còi xe bất ngờ vang lên.

Tài xế đằng sau không kiên nhẫn thò đầu ra la một câu, “Anh đang dạo phố à? Không thấy đằng sau kẹt xe nguyên một hàng à?”

Như phá vỡ gì đó, Trang Noãn Thần hoàn hồn, như choàng tỉnh từ trong mộng, ngay sau đó cô lại bỏ chạy!

“Noãn Thần!”

Đằng sau là tiếng đàn ông lo lắng, ngay sau đó là tiếng đóng cửa xe vang lên.

Hình như người đàn ông không thêm để ý gì nữa, tiếng nói xuyên qua không khí, tiếng nói quen thuộc và tràn ngập từ tính kích thích màng tai cô, cô biết, anh đang đuổi theo.

Trên đường, tiếng còi xe inh ỏi, tiếng chửi rủa của tài xế cũng không ngớt.

“Trang Noãn Thần, em đứng lại đó cho anh!” Người đàn ông nóng nảy, gần như gầm lên.

Trang Noãn Thần bất giác dừng chân, quay đầu lại.

Đằng trước là đèn xanh, xe anh chắn ngang ở đó đã dẫn đến người người cầm phần, thậm chí còn có tài xế xuống xe tìm anh tranh luận,

anh không thoát ra được, lo lắng hét lên về hướng cô.

Đồ thần kinh, hết như chia tay năm đó!

Trang Noãn Thần thừa cơ chạy đi, đợi lúc người đàn ông đuổi theo ra đến, cô đã trốn vào một góc đứng run rẩy, nhìn thấy bóng dáng người nọ gần như chọc thủng đám người, quay xung quanh tìm kiếm dấu vết của cô.

Cô bật khóc, lại cố ngăn chặn tiếng khóc.

Sáu năm rồi, cô nghĩ đến rất nhiều tình huống gặp lại, duy không thể tưởng tượng được lại gặp nhau theo kiểu này.

Kiểu gặp lại bất ngờ và đột ngột thế này, cô không có khả năng để chống đỡ.

Đã bao nhiêu lần, lúc cô nhìn thấy bóng dáng ấy ở sân bay, cô liền một lòng muốn tìm được anh, kích động lần này đến lần khác, thất thường lần này đến lần khác, chỉ vì muốn tìm anh. Hoặc là cứ ung dung bước đến trước mặt anh, mỉm cười nói một câu với anh, hi, đã lâu không gặp, anh khỏe không?

Nhưng cô là một kẻ nhút nhát!

Hoàn toàn là một kẻ nhút nhát!

Khi ngày này đến thật rồi, cô lại không dám bước đến, phản ứng duy nhất chỉ là xoay người bỏ chạy! Thậm chí, cô không có dũng khí khóc ở trước mặt anh, chỉ có thể ngồi xổm trong một góc không người, bịt miệng, nhìn anh ở cách đó không xa đang điên cuồng tìm kiếm.

Nước mắt chảy xuống cổ họng, đắng chát khôn tả.

Anh vẫn mạnh mẽ như trước, thời gian như con dao sắc bén, mài dũa sự cương quyết trong anh càng thêm hoàn mỹ góc cạnh, so với thời đại học, anh gầy đi nhiều, nhưng ngũ quan lại có vẻ sắc sảo hơn.

Chính đôi mắt ấy, không bắt cần đời như trước kia nữa.

Mắt anh, tràn ngập lo lắng, vội vã, thậm chí có một loại điên cuồng muốn bắt được cô, liều mạng xâu xé.

Cố Mặc...

Cái danh xưng đẹp đẽ ấy, trong đám đông chật ních trên đường càng trở nên lạc lõng, cô chỉ có thể nhìn anh từ xa xa, khóc khi khẽ gọi tên anh, hết lần này đến lần khác...

...

Lúc trăng lên, khí lạnh lan tràn trong không khí.

Vài phiến lá rụng rơi vào mặt, như đau đớn như nhức nhối.

Bóng cô bị kéo dài thật dài, kéo dài trên lớp lá cây rụng trên đường, như con cá mắc cạn, dần dần teo lại, hòa hợp...

Dưới tàng cây ngô đồng bên đường lớn, Trang Noãn Thần cuộn mình như một cái bóng, ngồi chồm hổm tại chỗ không nhúc nhích, vẻ mặt ngơ ngác, nước mắt khô cạn chỉ còn lại cái lạnh tê tái.

Cuối cùng cũng không còn thấy Cố Mặc đâu nữa, cô như một linh hồn chạy loanh quanh đến khi mỏi mệt, dừng chân lại.

Sáu năm trước, sự ra đi của cô có phải cũng mang đi linh hồn của Cố Mặc, cô không rõ lắm, nhưng sáu năm sau, nhìn thấy vẻ mặt suy sụp của Cố Mặc khi lái xe rời đi từ phía xa, linh hồn cô cũng đi theo sự ra đi của anh.

Nếu thật sự là vậy cũng tốt, như vậy tối thiểu có thể cho anh biết, cô đã đi theo anh.

Một chiếc xe thương vụ chậm rãi dừng bên cạnh cô, im hơi lặng tiếng.

Đang ngơ ngẩn, Trang Noãn Thần nghe thấy tiếng đóng cửa xe.

Bước chân đạp vỡ đám lá rụng, đi thẳng đến trước mặt cô.

Một đôi giày da nam cao cấp làm bằng thủ công xuất hiện lúc cô cup mắt xuống, cùng với lá vàng rụng đầy đường và ánh đèn đường vàng nhạt tạo nên sự chói lóa dị thường, ánh sáng từ đôi giày gần như chiếu rõ khuôn mặt nhợt nhạt của cô...

Trên đường, dòng xe qua lại như bay.

Ven đường, cảnh tượng dường như đông lại.

Trang Noãn Thần từ từ giương mắt, ngửa đầu nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, hơi nheo mắt, ánh sáng nhất thời khiến cô có chút hoảng hốt. Người đàn ông từ trên cao nhìn xuống cô, bóng dáng cao lớn hoàn toàn bao phủ lấy cô, không có chút khe hở...

Quyển 2 - Chương 22: Kể hết với anh

Trên đời này có lẽ luôn có một người như thế, khi bạn bất lực và bàng hoàng sẽ lặng lẽ xuất hiện, xoa dịu cô quanh, lau khô nước mắt cho bạn rồi tự mình rời đi, thứ người ấy muốn cũng không nhiều, chỉ một nụ cười của bạn thôi, đơn giản vậy đấy.

Trang Noãn Thần rất muốn mỉm cười với người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt cô một cái, bởi vì buổi đêm đau thương, bởi vì khi cô đang hoang mang bất lực nhất, sự xuất hiện của anh khiến cô cảm động, giây phút này cho dù anh không làm gì hay nói bất cứ gì, chỉ cần đứng trước mặt cô, trong lòng cô cũng thấy vững cảm hơn.

Cô thử cố gắng mấp máy môi, nhưng nỗi đau vẫn còn đang thấm vào tận xương tủy, chi phối toàn bộ ý thức, mùi vị mằn mặn chuyển động trong không khí, thứ cô nếm được là vị nước mắt thấm xuống cổ họng.

Kỳ thực, nước mắt đau đớn không chịu chảy xuống nữa, bởi vậy cô cảm thấy rất thống khổ. Cố Mặc đuổi theo bóng dáng cô, Cố Mặc gầm lên lo lắng ở sau lưng cô, còn có hành vi điên cuồng tìm kiếm cô của Cố Mặc trong biển người hết lần này đến lần khác... Cô không dám nghĩ nữa, cho nên rất muốn chôn vùi cảnh tượng xảy ra lúc chiều vào sâu trong biển ký ức, bởi vì cô sợ, sợ lắm một khi chạm mặt nhau, cô sẽ chết dần, cuộc sống sẽ không cách nào chuyển động được nữa.

Ánh đèn đường làm sừng mặt người đàn ông rơi vào nửa sáng nửa tối, ánh sáng rơi vào tóc anh, sáng bóng, đôi mắt anh còn thâm sâu

hơn cả bóng đêm phía sau, đường nét gương mặt vì quá mức trầm tĩnh mà trở nên sắc bén.

Khi vẻ bất lực thoáng ẩn hiện trong mắt Trang Noãn Thần, cô ngửa đầu, nhìn anh chăm chú.

Cảnh tượng này đẹp hết như một bức tranh châm biếm, lá khế rơi rụng trong không trung càng tăng thêm sắc thái cho bức tranh châm biếm ấy.

Giang Mạc Viễn từ từ ngồi xổm xuống, nhìn cô, một tia thương tiếc nhanh chóng xẹt qua trong mắt, đôi môi hé mở, “Xảy ra chuyện gì?”

Một dòng thác không biết từ đâu xộc lên cổ họng Trang Noãn Thần, ngay sau đó đè chặt lỗ thông khí của cô.

Nếu anh không xuất hiện như vậy, nếu giọng nói của anh không ôn hòa thế này, nếu không phải bóng đêm chết tiệt quá mức bi thương, có lẽ, cô sẽ không khóc.

Nhưng, Trang Noãn Thần vẫn cứ khóc.

Cuối cùng cũng khóc.

Giây tiếp theo sau khi tiếng nói của anh thốt ra, nước mắt cô tuôn xuống, như thể cuối cùng khóe mắt cũng không chịu nổi sức nặng, nước mắt như chuỗi hạt bị đứt, từng giọt từng giọt tuôn trào.

Nhếch nhác đến cùng cực.

Giang Mạc Viễn không vội thúc ép cô, trước sau vẫn kiên nhẫn chờ đợi, dịu dàng nhìn cô, đợi cô lên tiếng.

Trang Noãn Thần khóc như hoa lê dưới mưa, như đứa trẻ bất lực, co rút, có vài sợi tóc dính vào má cô, cùng đấu tranh với nước mắt của cô.

Cô rung rung nhìn anh, nghẹn ngào, “Em, em... nhìn thấy Cố Mặc...”

Giang Mặc Viễn nhớ ra, đáy mắt xẹt qua một tia khác thường.

“Anh ấy... anh ấy ở sau em... còn gọi tên em... em, em...” Trang Noãn Thần như một nhà thám hiểm sử dụng hết toàn bộ sức lực, nói ra hết hoàn cảnh bất kham nhất, lời nói đứt quãng, không ăn nhập gì với nhau lại tổn hao hết tất cả sáng suốt và sinh lực của cô.

Thế nhưng, Giang Mặc Viễn vẫn nghe hiểu được.

Ngay sau đó, anh đưa tay kéo ôm cô vào lòng, không tiếp tục vặn hỏi nữa, để mặc cô khóc lớn trong lòng anh.

Ý thu càng đậm.

Bóng đêm càng sâu...

Về đến nhà, sau khi tắm nước ấm xong, lúc này Trang Noãn Thần mới khôi phục lại chút tinh thần.

Lúc từ phòng tắm đi ra, hai mắt cô sưng húp như quả đào.

Sau khi Giang Mặc Viễn đưa cô về nhà, không lập tức ra về, thấy cô đi ra liền nhẹ giọng nói, “Uống sữa đi.”

Trang Noãn Thần ngồi bó gối trên sofa, nhận lấy chai sữa anh

đưa, vỏ chai vẫn còn âm ấm, cô nghèn nghẹn nói, “Cám ơn anh.” Sau khi nói xong liền uống sữa, nhưng không có vị gì.

“Đỡ hơn chưa?” Giang Mặc Viễn nhìn cô, giọng điệu ra vẻ quan tâm.

Sô pha quá mức chật chội, khoảng cách hai người gần đến nỗi có thể ngửi được hơi thở của nhau, chính vì nguyên nhân ấy, Trang Noãn Thần mới có thể cảm nhận sự ấm áp trên người Giang Mặc Viễn một cách rõ ràng, tất cả mọi thứ của anh đều ấm áp.

Nhẹ nhàng gật đầu, chớp mũi lại thấy cay cay.

Nhưng lần này là cảm động.

Anh, không có nghĩa vụ phải quan tâm cô như vậy.

Nương theo ánh đèn vàng nhạt, Giang Mặc Viễn nhìn cô, cô gái trước mắt yếu mềm hết như bị dầm trong cơn mưa to, khiến người khác phải yêu thương. Sau khi cô ngắt điện thoại của anh, anh liền lơ mờ cảm giác có chút là lạ, gọi lại thì không ai bắt máy. Người luôn xem trọng công việc như anh lại vứt hết tài liệu trong tay lao ra khỏi phòng làm việc, lái xe khắp Bắc Kinh tìm kiếm cô.

Hết như đêm đó, anh chở cô đi khắp thành phố Bắc Kinh để tìm kiếm người đàn ông tên Cố Mặc ấy.

Bắc Kinh lớn như vậy, tìm một người đúng là mò kim đáy biển.

Nhưng anh nhủ thầm sẽ tìm được cô, nhất định phải tìm ra cô.

Cho đến khi—

Rốt cuộc anh cũng nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé ấy, nhỏ xinh đến nỗi

gần như bị bóng đêm nuốt chửng.

Ông trời đúng là luôn chiếu cố anh, cuối cùng để anh tìm được cô ở vệ đường.

Nhìn cô gái trước mặt, Giang Mạc Viễn chột tưởng tượng, nếu anh không tìm được cô... Đáy lòng lại nổi lên một tia hoảng sợ không biết từ đâu ra, loại sợ hãi này đúng là đối kháng với phản ứng thực tế nhất của bi kịch tái diễn!

Thở hắt ra, hoặc như trong lòng cuối cùng cũng nhẹ nhõm, giờ tay kéo cô lại, nhích người, nhẹ giọng hỏi cô, “Hiện giờ có thể kể chi tiết cho anh nghe rốt cuộc sao lại thế này không?”

Trang Noãn Thần ngồi nghiêng tựa vào sofa, khuôn mặt tái nhợt gần như vùi vào dưới gối, áo ngủ màu trắng làm cô càng có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn, mái tóc đen dày buông xõa hai bên sườn.

Cô im lặng, bàn tay ôm gối lại càng siết chặt.

Giang Mạc Viễn nâng tay, tóc cô, sự mềm mại nơi đầu ngón tay làm trái tim anh như mềm đi.

“Noãn Noãn, nếu có chuyện gì không vui có thể nói với anh, đừng cất giấu trong lòng.” Tiếng nói của anh như than nhẹ, trầm thấp dễ nghe.

Cô ngẩng đầu, nhìn anh.

Dưới ánh đèn, mắt anh sâu tựa biển.

Trong lòng càng dâng lên một thứ cảm giác khó tả, như cảm động, hoặc như cảm giác gì khác. Ngay tại khoảnh khắc anh tìm ra cô, cô thật sự không còn sợ hãi nữa, thứ tình cảm chưa bao giờ để lộ trước

mặt ai, lại nói ra ở trước mặt anh không hề cố kỵ.

Thế nhưng...

Sao lại vậy?

Anh từng nói với cô, muốn cô ở bên anh.

Đến tận cùng một người đàn ông có ý chí như thế nào mới có thể dung túng một cô gái chất chứa mối tình trong quá khứ?

Thấy sự do dự trong mắt cô, Giang Mạc Viễn bất ngờ mấp má môi, cười nhẹ, “Cô bé ngốc nghếch, cho dù chúng ta không thể làm người yêu, cũng có thể làm bạn bè mà?”

Làm bạn bè ư, ba chữ này như một cái búa giáng mạnh vào tuyến phòng ngự cuối cùng cùng những bản khoả trong lòng cô, Trang Noãn Thần không cách gì tự lừa mình, thật sự đối với Giang Mạc Viễn, cô có thể ở trước mặt anh gỡ bỏ hết những gánh nặng cùng vỏ bọc kiên cường của chính mình.

Có quá nhiều đau đớn mà cô không tài nào chịu đựng nổi, chỉ có bả vai rộng lớn của anh mới đủ khả năng gánh vác thay cô.

Trang Noãn Thần nghèn nghẹn, nhưng vẫn kể hết tất cả mọi chuyện xảy ra lúc chiều, không sót một chữ nào cho anh nghe. Thật ra từ lúc gặp lại cho đến khi cô chạy trốn, thời gian trước sau không đến mười phút, nhưng cô nói rất gian nan, mỗi câu mỗi chữ nói ra như xé một lỗ hổng trong lòng cô.

Giang Mạc Viễn là một người đàn ông có tính kiên nhẫn, lẳng lặng ngồi bên cạnh, nghe cô nói mỗi một câu, nhìn cô bởi vì Cố Mặc mà có vẻ đau thương.

Phòng khách chìm vào trong im lặng.

Chỉ có tiếng của cô, dường như còn có tiếng lá cây rơi chạm đất bên ngoài cửa sổ.

“Nhiều lúc em từng nghĩ, vội vã muốn tìm anh ấy như vậy, tâm trạng muốn tìm được anh ấy phát điên lên được, thế nhưng, khi thật sự nhìn thấy anh ấy rồi em lại chọn cách trốn chạy.” Vẻ bi thương trên mặt Trang Noãn Thần, tiếng nói tự giễu, sau khi nói xong những lời này, cô ngược nhìn Giang Mạc Viễn, “Em ngốc lắm đúng không?”

Giang Mạc Viễn chỉ nhìn cô rồi nói, “Không phải ngốc, đây chỉ là phản ứng bình thường của con người.”

“Nếu đổi lại là anh, anh cũng làm vậy sao?” Cô nỗ lực tìm kiếm chút an ủi tâm lý.

Giang Mạc Viễn cười cười, suy nghĩ, “Có lẽ vậy.” Anh chưa từng trải qua chuyện này. Nhưng dù sao nam nữ cũng khác biệt, anh chỉ có thể cố gắng nhìn nhận theo góc độ của cô.

Trang Noãn Thần cúi đầu, cắn môi, hồi lâu mới nói, “Em biết anh ấy vẫn còn hận em, em biết sẽ như vậy...” Ánh mắt hôm nay của Cố Mặc tràn ngập phần nộ, hết như sáu năm trước.

Giang Mạc Viễn điều chỉnh tư thế ngồi, cân nhắc hồi lâu rồi nói, “Tuy rằng anh không rõ quá khứ của em và Cố Mặc cho lắm, nhưng em hãy nghĩ, có một số chuyện quá khứ chỉ là quá khứ, con người hay sự vật khi đối mặt với sự hòa tan mạnh mẽ của thời gian sẽ thay đổi, không ai có thể tránh được sự gột giũa của thời gian, hoặc buộc phải thay đổi hoặc bất giác thay đổi, em vẫn giống như trước, nhưng, em và anh ta đã không còn ở điểm ban đầu.”

Trang Noãn Thần lại ngẩng lên nhìn anh, trong mắt xẹt qua một tia bất lực.

Thật ra, cô rất sợ thay đổi.

Nhưng Giang Mạc Viễn nói rất đúng, cho dù cô sợ thế nào chẳng nữa, thời gian cũng không vì sự cự tuyệt của cô mà dừng lại, khi cô phát hiện ra, bản thân cũng đã hoàn toàn thay đổi rồi.

“Thật ra lúc chia tay với Cố Mặc, em lại có cảm giác thời gian trong cuộc sống của em đột nhiên ngừng lại, chỉ tiếc là em đang lừa mình dối người mà thôi.” Cô ghen ngào nói.

“Cho nên, cứ thuận theo tự nhiên đi, chỉ có con người luôn nhìn về phía trước mới có thể vui vẻ được.” Giang Mạc Viễn nói thật lòng.

“Nhìn về phía trước?” Trang Noãn Thần khẽ nhắm theo mấy chữ này, cô còn có sức lực để nhìn về phía trước không? Nhất là sau sự xuất hiện của Cố Mặc?

Giang Mạc Viễn không vạch trần tâm tư cô, chỉ thản nhiên cười, sau một hồi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mới nói, “Như vậy đi, lễ Quốc Khách em có kế hoạch gì chưa?”

Cô lắc đầu, Quốc Khánh năm nào cũng như cuộc di chuyển của nhân loại, người ngoài thành Bắc Kinh bắt đầu điên cuồng mua vé, chen chúc trên xe, đều như mạch máu chảy về tim, lúc trước cô cũng từng nghĩ sẽ về thăm quê, nhưng với kinh nghiệm đánh đến máu chảy thành sông cũng chẳng thu hoạch được gì ở các kỳ nghỉ lễ trong dĩ vãng, cô đã hiểu rõ đạo lý một vé cũng khó cầu.

Cô thà xin nghỉ thêm vài ngày, ở nhà chơi nhiều hơn trong kỳ nghỉ lễ.

Nhân viên của truyền thông Đức Mã được hưởng nhiều phúc lợi.

Cuối năm được tháng lương thứ 13, ngoại trừ bảo hiểm hàng năm còn có thêm một số bảo hiểm thương mại khác, nói cách khác, bạn có thể được thanh toán hết toàn bộ tiền khám chữa bệnh ở một trong ba bệnh viện hạng A của Bắc Kinh, thậm chí nếu bạn có khám ở bệnh viện tư cũng được chi trả theo trình tự; ngoại trừ chuyện đó, hàng năm công ty sẽ tổ chức cho nhân viên đi du lịch nước ngoài một lần, thêm mười ngày nghỉ được hưởng lương, mười ba ngày nghỉ bệnh được hưởng lương.

Hai năm qua, Trang Noãn Thần để dành ngày nghỉ đến cuối năm, cả nghỉ đông cũng không dùng là để xin nghỉ một lần, về ở chơi với ba mẹ được nhiều hơn.

Quyển 2 - Chương 23: Lý luận ấm áp

Giang Mạc Viễn thấy cô lắc đầu, khoe môi hơi nhếch lên một chút, “Quốc Khánh anh sẽ qua thành phố khác bàn bạc một vụ làm ăn, em đi cùng anh nhé, bàn xong vụ đó anh sẽ dẫn em đi chơi.”

Trang Noãn Thần sửng ra mất ba giây, lập tức khoát tay, “Không cần đâu, công việc quan trọng hơn, tốt hơn là em đừng ở bên cạnh quấy rầy anh.”

“Không sao, bàn chuyện làm ăn nhiều lắm chỉ mất hai ngày, mấy ngày tiếp theo đều nhàn rồi, muốn đi chơi ở đâu chúng ta có thể lên kế hoạch trước.” Giang Mạc Viễn cười nói.

“Thật sự không cần mà...” Trang Noãn Thần nghĩ đến tình cảnh mấy ngày nghỉ lại một mình cùng anh ở một thành phố xa lạ, cảm thấy có chút ngại ngùng, tuy nói anh luôn mang đến sức mạnh cho cô, nhưng chuyện này lại là chuyện khác.

Giang Mạc Viễn cũng không gấp gáp, nói, “Bởi vì nguyên nhân đấu thầu, cho nên chúng đã bỏ lỡ hoạt động hoàng kim của Quốc Khánh, như vậy tiếp theo không phải em nên theo anh trao đổi xem, hoạt động đầu tiên nên lấy hình thức thế nào, chọn ngày nào ra mắt mới tốt? Nhìn nhận trên khía cạnh công việc, em là người anh thuê, bên A có yêu cầu, bên B cần nên tuân thủ chứ?”

Trang Noãn Thần quan sát anh, thấy anh hơi cười cười, cô cũng buồn cười theo, “Sự uy hiếp của anh đúng là không xi nhê chút nào.”

“Hả?” Giang Mạc Viễn thấy cô cười, ý cười bên môi càng đậm, “Anh đây khiêm tốn thỉnh giáo một chút, uy hiếp thế nào mới được gọi là xi nhê?”

“À...” Trang Noãn Thần nhú mày suy nghĩ, rồi nói, “Ví dụ như anh nói nếu em không đi cùng anh, anh sẽ hủy hợp tác, hoặc là vận mệnh của em nằm trong tay anh, em không thể không nghe lời anh, đại loại vậy đó. Anh biết không, trong tiểu thuyết và phim đều có mấy tình tiết như vậy.”

“Ừm.” Sau khi nghe xong Giang Mạc Viễn ra chiều suy ngẫm, gật gù, “Nhìn theo góc độ trong phim, loại uy hiếp này hoàn toàn có thể đạt được hiệu quả nghệ thuật, nhưng theo lý thuyết mà nói, nó chẳng thực tế chút nào.”

“Gì mà không thực tế?” Sức chú ý của Trang Noãn Thần bị lời nói của anh thu hút, tạm thời quên đi nỗi đau.

“Em có thể thử suy nghĩ mà.” Giang Mạc Viễn chỉnh lại tư thế ngồi, nghiêng người về phía cô, ngón tay thon dài cọ nhẹ vào cằm cô, “Tình tiết đầu tiên em nói, hủy bỏ hợp tác, vậy tức là anh đơn phương hủy hợp đồng, người phải bồi thường tiền là anh, loại uy hiếp thế này so ra mà nói tổn thất rất lớn nha, có chút ngu ngốc. Tình tiết thứ hai em nói càng dễ giải thích, anh không phải là thần, sao có thể nắm vận mệnh của em được? Cùng lắm thì em xin nghỉ việc không làm nữa thôi? Chẳng lẽ anh có thể nắm sinh mạng của người thân hay bạn bè em để uy hiếp em, bắt em nghe theo anh sao? Chỉ vì mấy ngày lễ Quốc Khánh? Chắc cái đầu bị cánh cửa kẹp trúng rồi.”

Trang Noãn Thần không ngờ anh sẽ vì mấy ví dụ cô nói mà tuôn ra một đống đạo lý, nhin không cười nhìn anh bật cười.

“Cho nên phải nói, con gái tụi em không có chuyện gì làm thì ít xem

ngôn tình lại đi, tư tưởng đều bị đồng hóa hết cả, dám đem chuyện thật gán vào tình tiết trong tiểu thuyết.” Giang Mạc Viễn giơ tay xoa đầu cô, như đang cưng nựng một chú mèo.

“Đâu có đâu? Em là người theo chủ nghĩa siêu hiện thực à.” Trang Noãn Thần vội vàng thanh minh cho mình, sau khi liếm môi lại có chút ngượng ngùng, “Thật ra, cái hôm đấu thầu đó, anh chính là người nắm vận mệnh của em, nghĩ lại mà xem, nếu đấu thầu thất bại, em thật sự không biết sẽ ra sao nữa.”

Giang Mạc Viễn hơi nhíu mày, ánh đèn rơi xuống mặt anh, ngũ quan như giọt như đổ của anh càng thêm anh tuấn, “Cơ hội vĩnh viễn chỉ dành cho người có chuẩn bị, em là giành được gói thầu bằng thực lực.”

“Cái đó cũng nhờ anh chỉ bảo mà, nếu anh không nhắc nhở em trước là Tiêu Duy cần gì, sao có thể nắm bắt được trọng điểm chứ?” Nhắc đến chuyện này, Trang Noãn Thần liền thấy cảm kích.

Giang Mạc Viễn cười nhạt, tỏ ra nhàn nhã, “Cho nên nói, Quốc Khánh theo anh là lựa chọn sáng suốt nhất, ít ra anh có thể cho em chút ý kiến về phương án hoạt động, không đến nỗi khiến em phải sửa đi sửa lại.”

Trang Noãn Thần nghe thế bèn che miệng cười, nước mắt bị nụ cười lấp kín, nhịn không được giơ tay đánh anh một cái, “Chiêu này của anh còn độc hơn cả tình tiết uy hiếp em đưa ra nữa, sao lại hư hỏng thế này chứ.” Không biết sao ngữ điệu của cô có chút hờn dỗi, ngay cả bản thân cô cũng không nhận ra.

Nhưng Giang Mạc Viễn lại cảm giác được, nắm tay nhỏ nhỏ của cô gái dấm nhẹ vào người anh, chẳng đau, mà còn dấy lên sự mềm mại tận sâu trong lòng, đưa tay giữ chặt bàn tay xinh xắn của cô, anh

cười nhẹ, “Cho nên nói cô bé ngốc nghếch ơ, trình độ hiểu biết đàn ông của em gần như bằng không.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, không hiểu nổi hàm nghĩa trong những lời này.

Giang Mạc Viễn không định giải thích cho cô nghe, thở dài, thu lại ý cười trên mặt, nhìn cô nói sâu xa, “Noãn Noãn, cho bản thân mình nghỉ ngơi đi, con người là phải nghỉ ngơi, không hẳn chỉ để cơ thể nghỉ ngơi thôi đâu. Mấy hôm nay, em hãy suy nghĩ thật kỹ xem muốn đến nơi nào nhất, anh sẽ đi cùng em.”

Những lời nói dịu dàng quan tâm khiến trái tim cô rung nhẹ, một thứ xúc cảm không ngôn từ nào diễn tả được tự nhiên sản sinh ra, như có dòng nước ấm từ từ chảy qua cơ thể cô, hòa tan nỗi sợ hãi cùng giá lạnh lúc chiều.

Trang Noãn Thần chớp chớp mắt, bất chợt tựa vào lòng anh ôm lấy anh, nghẹn ngào nói, “Giang Mạc Viễn, anh là người tốt, người tốt, người rất rất rất tốt...”

Giang Mạc Viễn giơ tay ôm chặt lấy cô, ủ cô vào lòng.

Hơi thở thơm mát và ấm áp phả vào lồng ngực, anh nhẹ nhàng cười, bàn tay vuốt nhẹ sau lưng cô, không nói gì nữa, nhưng trong mắt luôn có vẻ thâm sâu u tối khiến người khác không cách nào tìm tòi nghiên cứu...

Bản dịch được đăng độc quyền tại

<http://greenhousenovels.com/>***Bản dịch được đăng độc quyền tại

<http://greenhousenovels.com/>

Lúc sắp đến lễ Quốc Khánh, khi lòng dạ của nhân viên ở đa số công

ty đều để đâu đâu, thì truyền thông Đức Mã lại là ngoại lệ.

Cây bút của Trình Thiếu Tiên vung lên, số lượng bộ phận hoạt động từ ba xuống còn hai, lại bắt đầu tiến hành chia tổ nhân viên thêm lần nữa, như vậy, bộ phận hoạt động biến thành cục diện chia đều thiên hạ cho chị Mai và Angel, quyền hành hai người ngang nhau, không khó tưởng tượng ra cảnh tàn sát khốc liệt sau này. Nhưng người thông minh có bản lĩnh so chiêu của người thông minh, chính là giết người một cách vô hình khiến kẻ khác phải kinh ngạc sợ hãi. Chỉ một buổi chiều, phòng Hành Chính bận rộn muốn điên, công ty tiến hành cải tổ, lầu trên lầu dưới đều bắt đầu chuyển chỗ, ngay cả Chanel ở lễ tân cũng bị kéo đến làm lao động, cô nàng mệt đến sắp khóc.

Bên Trang Noãn Thần cũng bận túi bụi, trước Quốc Khánh có nhiều công việc rất gấp, phương án bước đầu vẫn còn đang chỉnh sửa, ngoại trừ dự án của Tiêu Duy, trong tay cũng còn nhiều vụ nhỏ lẻ, mới vừa bật máy tính, điện thoại trên bàn lại đổ chuông, vừa nghe xong liền không biết phải nói gì.

Không nghĩ nhiều, cô lập tức đến phòng hành chính, Chanel ở quầy lễ tân đang đấm lưng đứng ở hành lang chỉ đạo, cô kéo Chanel qua, nói, “Chanel, cậu làm ơn tìm người sửa lại đường dây điện thoại nội bộ chỗ mình cho đúng được không? Mình vừa mới nhận máy, nhưng lại là cuộc gọi phỏng vấn từ một trung tâm xông hơi gọi đến, rối loạn hết lên rồi.”

Chanel vẻ mặt đưa đám, vừa định giải thích, giám đốc dự án bộ phận quản lý thương hiệu cũng đang đi tới, mang đôi giày cao gót hiệu Bally trong bộ sưu tập mùa thu mới nhất của năm nay, hùng hổ nói: “Phòng hành chính các người sắp xếp chỗ ngồi thế nào vậy hả? Bị bệnh à? Chỗ làm việc của tôi luôn sát cửa sổ, bây giờ thì ngược lại, cho tôi ngồi ngay lối đi? Thế nào, giờ bắt tôi chịu trách nhiệm pha sữa cho nhân viên à?”

“Xin lỗi chị, em chỉ sắp xếp theo sơ đồ thôi ạ...” Chanel nức nở.

Sau lưng lại có nhân viên kéo xe đẩy hô lớn, “Nhường đường, nhường đường, đừng trúng ráng chịu nha.”

Mỗi lần chuyển chỗ làm việc đều như hiện trường cứu tế sau thảm họa động đất, vẻ mặt ai nấy đều như bị đẩy vào khu bức xạ, hoặc là nóng nảy sắp phát điên, hoặc là không có biểu hiện gì hết.

Trang Noãn Thần thấy phòng Hành Chính cũng bận đến nỗi như bị đánh vào gáy, đành bất đắc dĩ thờ dài bỏ đi.

Lúc gần năm giờ, chị Mai vừa đi ra khỏi văn phòng của Trình Thiếu Tiên, sắc mặt nhìn qua vô cùng khó coi. Trang Noãn Thần lại không biết nhìn mặt gửi lời, cầm văn kiện chạy đến.

“Chị Mai, đây là tài liệu em chọn được mấy đơn vị có thực lực và đáng tin cậy, thích hợp dùng để phối hợp với các hoạt động của Tiêu Duy, tất cả tài liệu đều thu thập đủ, chị chọn một cái đi.”

Chị Mai không nhận văn kiện, sắc mặt lại càng khó coi hơn, giọng điệu bén nhọn, “Em đưa mớ tài liệu này cho tôi làm gì? Để tôi chọn à? Trang Noãn Thần, bộ đây là ngày đầu tiên em ra làm việc sao? Chọn lọc tài liệu là công việc của em không phải của tôi, cho dù em không muốn làm việc này thì nhân viên dưới quyền em cũng có thể làm! Em nhớ kỹ cho tôi, cái tôi muốn là kết quả, em đem tất cả tài liệu này sắp xếp lại báo giá, thế mạnh và nhược điểm của riêng từng công ty, so sánh tình hình ngang dọc, trong quá khứ đã làm hoạt động cho công ty nào rồi, con đường phát triển là từ đâu... điều tra hết tất cả các vấn đề này xong liệt kê một danh sách rõ ràng rồi mang đến cho tôi xem. Em không biết cách làm quản lý khách hàng thế nào thì đi hỏi Tề Viện Viện, còn không biết nữa thì mau mau thu dọn đồ

đạc cút đi cho tôi!”

Vừa mắng xong một tràng, chị Mai xoay người đi vào phòng, đóng rầm cửa lại.

Cơ thể Trang Noãn Thần theo đó mà hết hồn, cầm văn kiện đứng chết trân tại chỗ hồi lâu, trong lòng cảm thấy uất ức. Hạ Lữ thấy vậy bèn đi đến, cầm tài liệu trong tay cô lật xem, lắc đầu bất đắc dĩ, “Chị Mai cũng thật là, không thèm nhìn tới đã mắng người ta, tài liệu này của cậu đã làm rất chi tiết rồi mà.”

“Để mình về làm lại, tài liệu còn thiếu sót.” Trang Noãn Thần mạnh mẽ nuốt ngược nước mắt vào trong, lấy lại tài liệu trong tay Hạ Lữ.

“Trời ạ, cho dù cậu có làm lại một trăm lần cũng chẳng dùng đâu, thiết sót là ở trong lòng bà, không ở trong tài liệu của cậu.” Hạ Lữ ngăn cô lại, sau khi chia lại bộ phận, cô được chuyển đến bộ phận một cùng Trang Noãn Thần với Cao Doanh phụ trách dự án của Tiêu Duy, trước giờ Hạ Lữ luôn mạnh mẽ, nhìn thấy bạn tốt bị uất ức cô đương nhiên cũng tức giận thay bạn.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, “Chị Mai sao chứ?”

“Còn sao nữa? Tám phần là đề xuất thăng chức bị từ chối chứ sao.” Hạ Lữ hất hàm, hướng về phía văn phòng của Trình Thiếu Tiên, “Cậu tối ngày vui đầu vào công việc đương nhiên không biết mấy tin đồn trong văn phòng rồi, nghe nói Trình tổng muốn bổ sung thêm chức vụ phó giám đốc bộ phận hoạt động, chị Mai đương nhiên muốn leo lên vị trí này rồi, nhưng mà có vẻ tâm nguyện không thực hiện được, cho nên mượn cậu trút giận.”

Trang Noãn Thần há miệng, đúng là cô không biết chuyện này thật.

“Noãn Thần, thấy không? Đời chính là vậy đấy, vất vả thì một mình cậu gánh, còn công lao thì bỏ lại muốn một mình bỏ đi lãnh, may mà Trình tổng là người hiểu biết lý lẽ, bằng không chẳng phải để bỏ được hời quá rồi sao?” Hạ Lữ khinh thường nói.

Trang Noãn Thần hiện giờ không còn tâm tư để ý tới chuyện này, thờ dãi nói, “Quên đi, làm việc thôi.”

Trước Quốc Khánh một ngày, Ngải Niệm chính thức xin thôi việc, bởi vì cô cũng tham gia vào hạng mục của Tiêu Duy, cho nên lúc gần nghỉ công ty trả thêm cho cô ba tháng lương xem như là bồi thường.

Mấy ngày này, ngày nào cũng bận rộn, Trang Noãn Thần không còn thời gian để nhớ tới Cố Mặc, nhưng lúc nhàn rỗi ngẫu nhiên nhớ đến cũng cảm thấy đau lòng, cô không biết có thể có một ngày Cố Mặc tìm được đến công ty hay không, chỉ sợ thật sự đến ngày đó, cô sẽ hỏng mất.

Mấy ngày nay Giang Mặc Viễn cũng hay gọi điện đến, chủ yếu là xác nhận lại kế hoạch du lịch Quốc Khách với cô.

Nhân lúc nghỉ trưa, Trang Noãn Thần lên mấy trang web du lịch tra cứu một chút, ngày mai là Quốc Khánh rồi, ít nhất cũng phải để ý lộ trình muốn đi mới được.

Đang lướt web, điện thoại đổ chuông, âm thanh dồn dập.

Trang Noãn thần nhìn thoáng qua tên hiển thị trên màn hình, vội vàng cầm điện thoại lên, vừa mới alô một tiếng, sắc mặt liền thay đổi...

HOÀN QUYỂN 2

Quyển 3 - Chương 1: Quốc Khánh ở quê hương

Ngày đầu tiên của Quốc Khánh, thành phố Bắc Kinh to như vậy lại hết như chiến sĩ nhận được kèn lệnh, từ đông sang tây, từ nam chí bắc, đoàn người di chuyển chen chúc nhau, đổ xô kéo tới nhà ga, bến xe và sân bay, như mạch máu chảy về tim bị sự can thiệp của dụng cụ điều trị ép phải phân luồng, các bộ phận khác thiếu máu lâu ngày nay mới được châm đầy.

Sáng sớm, Trang Noãn Thần mang cặp mắt gấu mèo chen chúc trên tàu điện ngầm, có lẽ người lái xe thuê cũng về quê hết, nên vừa qua sáu giờ, trong tàu điện nhồi nhét đến không còn kẽ hở, thân người dán thân người, mỗi lần cửa tàu điện mở ra, chỉ có hai ba người xuống trạm, mà đến hai ba mươi người lên tàu. Chen lên không được, nhân viên tàu điện ngầm phải liều mạng đẩy lên, trên tàu toàn là giọng chửi bới trộ trộ, còn có thấp thoáng tiếng khóc lóc của trẻ con.

Giọng của nhân viên công tác lại lớn, phát huy đầy đủ đặc điểm giọng nói trời sinh đẹp đẽ của dân Bắc Kinh cũ: “Đừng đứng chặn cửa nữa, anh đó? Vào trong đi! Ê ê, không lên được thì đừng lên nữa, chờ chuyển sau đi, hai phút sau là có chuyển nữa mà!”

Trang Noãn Thần dịch thân người ép sát vào cửa kính, cô lại liên tưởng đến mọi người trên tàu điện giờ phút này giống như tấm ảnh bị nén đến không thể nén được nữa, nhích rồi lại nhích, trong toa xe không ngừng bay ra mấy từ: đánh xe, về nhà...

Cô cũng thấy lạ, rõ ràng trước đó có một đám người xuống rồi mà,

sao lại còn nhiều người thế này?

Cuối cùng cũng chạy đến bến xe, lại từ một biển người này nhảy vào một biển người khác, đội hành lý lên đầu chen vào quầy bán vé, lại bị cho biết vé đã bán sạch, Trang Noãn Thần ngồi ủ rũ trên ghế, lo lắng đã sớm bị thất vọng lấn át, nhìn thấy đám người ồ ạt tới lui trước mặt, mang theo bao lớn bao nhỏ, thất vọng lại ngày càng tăng thêm.

Hôm qua là điện thoại của mẹ cô gọi đến, cô vốn tưởng chỉ hỏi thăm như bình thường thôi, không ngờ lại nhận được tin ba cô bị ngất xỉu! Đầu dây bên kia, giọng mẹ cô gần như run rẩy, giây phút đó cô mới cảm thấy người mẹ luôn kiên cường cũng có lúc sợ hãi như một đứa trẻ.

Đặt vé trên mạng rất khó, cô lại vọt tới bến xe xếp hàng hơn ba tiếng đồng hồ kết quả vẫn không thu hoạch được gì, sau đó cô thật sự hy vọng có mấy người bán vé chợ đen xuất hiện, tối thiểu cô còn có thể có hy vọng được về nhà. Trang Noãn Thần thật sự không hiểu, toàn bộ tin tức vé mua đi bán lại trên mạng đã bị kiểm duyệt, tìm không ra được cái gọi là vé chợ đen, nhưng tại sao, vé xe vẫn khó mua như vậy?

Sáng sớm, cô lê tấm thân mỏi mệt về nhà, lại bắt đầu suy nghĩ vấn đề vé máy bay, cô biết hy vọng xa vời, nhưng khi đối mặt với sự thật, cô không thừa nhận cũng không được, người Trung Quốc quá đông.

Gần như suốt đêm không ngủ, Trang Noãn Thần nghĩ muốn nát óc, tất cả phương tiện bay trên trời, di chuyển dưới đất đều bị tuyên cáo tử hình, nếu quê cô có biển thì tốt biết bao, ít ra còn có thể nghĩ đến chuyện ngồi thuyền, nhưng hiện giờ, khi bến xe nơi khiến cô khinh thường nhất cũng cự tuyệt cô ngoài cửa, như là khiêu khích châm chọc không chút nể mặt với thái độ kiêu căng thường ngày của cô.

Thời điểm đầu óc cô đang ở trạng thái sắp chết, Hạ Lữ đột nhiên gọi đến, giọng nói gấp rút, “Đang ở đâu vậy? Mau đến sân bay đi, có một người hôm nay trả vé nên dư ra đó.”

Trang Noãn Thần đứng phắt dậy, không do dự chạy khỏi đám đông, vừa chen lấn vừa nói với Hạ Lữ, “Bản lĩnh của cậu thật quá lợi hại, vé vậy mà cũng có thể bị cậu kiếm ra?”

“Không phải là kiếm ra, mà là ông trời còn muốn chừa đường sống cho cậu.” Hạ Lữ nói, “Không phải cậu bảo mình giúp cậu để ý vé máy bay sao, vẫn là công ty đặt vé máy bay có hợp tác với chúng ta giúp đỡ, cũng là cái chị đặt vé quá giỏi, vừa nghe có khách đổi vé liền báo cho mình biết ngay, còn giành vé cho chúng ta nữa, thế nào? Cảm động không?”

Trang Noãn Thần đương nhiên cảm động đến phát khóc, vẫy taxi liền chạy đến sân bay.

“Noãn Thần à, ba cậu nghiêm trọng không? Để hai ngày nữa mình xem tình hình vé thế nào rồi đi về với cậu.” Hạ Lữ lo lắng nói.

“Không sao đâu, bạn yêu à, cậu đã giúp mình một chuyện lớn, như vậy đi, nếu tình hình ở nhà thật sự nghiêm trọng thì mình sẽ gọi điện thoại báo cho cậu biết nhé.” Trang Noãn Thần hiểu tính cách của Hạ Lữ, nếu nói không cho cô giúp thì chắc chắn cô ấy sẽ không vui, cho nên tạm thời nói vậy, đương nhiên, cô không muốn làm phiền bất cứ ai.

Hạ Lữ bên kia thở dài, “Được rồi, cậu đi đường cẩn thận nhé, nhớ kỹ, không chống đỡ được thì nhất định phải gọi cho mình.”

“OK.” Trang Noãn Thần nghẹn ngào, chớp mũi cũng cay cay.

Trong đời có được một người bạn tri kỷ đã mừng lắm rồi.

Không đến mười giờ rưỡi, Trang Noãn Thần cuối cùng cũng chạy tới sân bay, cô chỉ xách cái túi, không có hành lý gì nhiều nên không cần ký gửi vận chuyển, vì thế trực tiếp đến thẳng quầy đăng ký làm thủ tục, qua cửa kiểm tra an ninh, làm xong tất cả việc này lúc ngồi ở phòng chờ đợi ra máy bay nhìn thấy trên màn hình báo còn bốn mươi phút đăng ký nữa, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ tối qua đến sáng nay, cô như một chiến sĩ trải qua đủ các loại chiến dịch lớn nhỏ, từ Bắc Kinh đến bến xe Lệ Trạch Kiều rồi đến sân bay, cô chỉ cảm thấy sức lực toàn thân đã bị rút hết.

Lúc đang thở hổn hển, đầu óc của Trang Noãn Thần mới vận hành lại như bình thường, bỗng chốc nhớ ra, sắc mặt đột nhiên tái đi, thôi xong, cô quên gọi điện cho Giang Mạc Viễn.

Hấp tấp lấy điện thoại ra, vừa định gọi cho Giang Mạc Viễn, không ngờ anh lại gọi cho cô trước.

Nhấn nút nghe máy, giọng nói của anh giống như thứ âm nhạc trầm lắng ở phía chân trời, “Anh đang ở dưới lầu nhà em, thu xếp đồ đạc xong chưa? Thu xếp xong nói anh lên giúp em mang xuống.”

Ngay cả lòng chết Trang Noãn Thần cũng có, nếu trước mặt là biển cả, cô tình nguyện nhảy xuống biển tự tử để biểu thị lòng áy náy với Giang Mạc Viễn, cô cắn mạnh môi mình, khó khăn nói, “Xin lỗi anh, em, em không thể đi chơi lễ với anh được, em phải về quê một chuyến.”

Bên kia ngừng một chút lại hỏi, “Trong nhà xảy ra chuyện gì à?”

“À, không có gì, chỉ là mẹ em gọi điện bảo nhớ em thôi.” Trang Noãn

Thần nói dối, nhẹ nhàng nói, “Xin lỗi anh, vì bạn đặt vé nên em quên báo cho anh, thật sự xin lỗi anh.”

Giang Mạc Viễn nghe cô nói không có việc gì liền nhẹ nhàng thở hắt ra, cười nói, “Về nhà thăm ba mẹ cũng tốt, không sau đâu, sau này còn cơ hội mà. Đặt vé được không?”

“Dạ được.” Trang Noãn Thần thấy anh không mảy may để tâm, lòng bất an lúc này mới thả lỏng, “Hạ Lữ giúp em đặt vé máy bay, nên phải đăng ký ngay.”

“Được rồi, em lên đường chú ý an toàn nhé, sau khi đáp máy bay thì gọi điện báo bình an cho anh.” Tiếng nói của Giang Mạc Viễn mềm mại như nhung.

“Dạ vâng.” Cô đồng ý, giọng nói nhu hòa.

Bản dịch được đăng độc quyền tại

<http://greenhousenovels.com/>***Bản dịch được đăng độc quyền tại
<http://greenhousenovels.com/>

Từ Bắc Kinh về quê cô, khoảng cách hơn hai ngàn cây số.

Máy bay đáp xuống sau một tiếng bốn mươi phút, Trang Noãn Thần gọi điện báo bình an cho Giang Mạc Viễn, sau đó lại chuyển xe, thêm mấy tiếng đồng hồ lắc lư nữa, khi về đến nhà thì mặt trời đã khuất sau núi.

Không khí ở quê vẫn trong lành như vậy, giống như con người đời đời ở nơi này.

Quê hương của cô, vùng đất lắm cá nhiều thóc, một thị trấn cổ giàu văn hóa.

Lúc chạy đến bệnh viện trung tâm, mẹ cô lập tức lao đến, mắt rung rung, không nói được câu gì.

Trang Noãn Thần ôm chặt mẹ, đè nén sợ hãi trong lòng nhẹ nhàng an ủi mẹ, ba cô là trụ cột gia đình, ba mà ngã xuống giống như trời sập, mẹ cô đã không còn trẻ nữa, bà trải qua rất nhiều thăng trầm và biến cố nên lòng bà đã không còn kiên cường như xưa nữa, cho nên, Trang Noãn Thần chỉ có thể bảo bản thân phải kiên cường, trở thành chỗ dựa cho mẹ cô.

Cô nắm lấy tay mẹ, như trước đây mẹ cô nắm lấy tay cô.

Trong phòng điều trị, ba cô nằm đó, vẫn còn trong tình trạng hôn mê, Trang Noãn Thần đã đi dập bác sĩ chủ trị, chuẩn đoán của bác sĩ là ba cô bị xơ vữa động mạch, loại bệnh này phổ biến nhưng lại rất nguy hiểm, hơn nữa, ba cô có biểu hiện bị ngất, thuộc nhóm nguy cơ cao, đề nghị của bác sĩ là sau khi ba cô khôi phục lại ý thức sẽ tiến hành kiểm tra toàn diện thêm lần nữa, xem xem còn có bệnh nào khác dẫn đến tình trạng ngất xỉu nữa hay không.

Đứng bên ngoài phòng điều trị, Trang Noãn Thần nhìn thấy ba cô thở oxy, nhất thời nước mắt ứa ra, nhưng lại nghẹn ở cổ họng. Ba cô xuất thân là một quân nhân, thật ra ba cô là người Bắc Kinh chính cống, lúc còn trẻ nhận được lệnh của cấp trên phái xuống cổ trấn làm quân chi viện. Ba gặp gỡ một nữ sinh nông thôn, cô gái là người Thượng Hải, trong người chảy dòng máu dịu dàng của người miền Nam, ba lại là người phương Bắc cục mịch phóng khoáng, hai người vừa gặp đã yêu. Cái thời mà quốc gia còn loạn lạc, ba cô và cô nữ sinh ấy mến nhau, rồi kết hôn, mười năm đầu, cô gái vì cùng chồng thủ binh nên ở lại cổ trấn, nhưng mười năm sau đó, là ba cô vì vợ ở đây dạy học nên ở lại cổ trấn này, rồi sau đó nữa, hai người đều cảm thấy không muốn rời xa cổ trấn, liền quyết định gắn bó cả đời ở đây.

Nữ sinh ấy chính là mẹ cô, một đứa con gái trong gia đình phần tử trí thức cao cấp, nghe nói lúc trước bà ngoại cô đã nhắm sẵn con rể tương lai rồi, lại bởi vì hành vi càn rỡ của mẹ cô mà tức giận nhiều năm, cho đến khi cô ra đời, bất mãn của ngoại đối với ba mẹ cô mới hoàn toàn giảm bớt.

Trong ấn tượng của Trang Noãn Thần, ba cô luôn là một người rất nghiêm khắc, không nói cười tùy tiện, nói chuyện dứt khoát có lực. Từ nhỏ đến lớn, ba cô chưa lần nào đưa đón cô đi học, chỉ tham gia họp phụ huynh một lần, sự thấu hiểu giữa cô và ba đã ít nay còn ít hơn, thậm chí cô rất sợ ba, ở trước mặt ba cô cũng không dám thờ ơ.

Cho đến nay, cô đều nghĩ ba cô hoàn toàn không thương cô, có lẽ ba cô thích có con trai hơn.

Quyển 3 - Chương 2: Bóng lưng trong ánh bình minh

Lúc thi đại học cô chọn Bắc Kinh, bởi vì trong tiềm thức cô rất muốn tìm hiểu về nơi ba cô sinh ra và lớn lên, ngay đêm trước khi cô đi, ba cô cho cô một số điện thoại, nói đây là số của chú Từ, là chiến hữu cũ của ba, ba đã nhờ chú chăm sóc cô giúp.

Lúc đó, cô mới cảm nhận được, có lẽ ba cô vẫn luôn quan tâm cô.

Suốt bốn năm ròng, chú Từ đúng là chiếu cố cô rất nhiều, nhưng Trang Noãn Thần lại không muốn làm phiền người khác, ba cô cũng biết điều đó nên để cô tự chăm sóc mình.

Mỗi lần gọi điện về nhà, người nói chuyện với cô luôn là mẹ, ba rất hiếm khi nghe điện thoại, cũng có đôi lúc bắt máy nhưng chỉ hỏi qua loa vài câu. Sau này, mẹ cô vô tình nói với cô, thật ra lúc cô còn nhỏ, mỗi lần đi học, ba luôn đi theo sau lưng cô, nhìn cô đi vào cổng trường an toàn mới về nhà.

Còn cái lần duy nhất ba cô tham gia họp phụ huynh, mẹ nói, ba luôn giữ gìn bằng khen học sinh giỏi của cô trong một chiếc túi, để thẳng thớm, cho tới giờ cũng không có một nếp nhăn, còn có các giấy chứng nhận khác cô nhận được lúc đi học, ba cô đều bảo quản cẩn thận, đôi lúc lấy ra ngắm, nhớ lại lần tham gia họp phụ huynh ấy, ông lấy kết quả đứng nhất năm của con gái, mỗi lần nhắc tới liền tự hào.

Sau khi đi làm, sự thấu hiểu của cô và ba dần dần nhiều hơn, nhưng số lần ba cô chủ động gọi điện thoại vẫn rất ít, phần lớn toàn là mẹ cô gọi đến trách mắng, nói ba cô luôn hỏi sao cô không gọi về, bảo

ông tự gọi thì ông không chịu.

Cho tới bây giờ, Trang Noãn Thần mới hiểu được đạo lý ấy, ba cô không phải không thương cô, mà là không biết biểu đạt tình cảm thế nào.

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn cho rằng người quan tâm cô nhất trên đời này chính là mẹ, cô còn tự hứa với lòng sau này lớn lên sẽ đối xử thật tốt với mẹ, nhưng khi ba cô ngày càng lớn tuổi, cô mới phát hiện, tình yêu của ba cô kín đáo như biển, không dịu dàng như tình thương của mẹ, thứ tình yêu âm thầm này làm cho con người ta càng thêm quý trọng.

Nhìn thấy ba cô nằm trong phòng điều trị, hai bên tóc mai đã nhuộm bạc, người đàn ông trước giờ không chịu nhận mình già, cũng có lúc giống như một đứa trẻ chỉ có thể trông chờ vào sự cảm thông của vận mệnh.

Nước mắt Trang Noãn Thần chảy xuống, thân thiết nhìn ba mình, trong lòng lại thầm cầu nguyện và hò hét, ba ơi, tỉnh lại đi, con và mẹ còn con đường rất dài phía trước cần ba bầu bạn, con không muốn vừa mới hiểu được tình thương vĩ đại của ba liền mất đi, cho nên, xin ba hãy mau tỉnh lại.

Tay cô nắm chặt song cửa, giờ khắc này, lòng đau như dao cắt.

Mẹ cô bước tới, Trang Noãn Thần vội lau nước mắt, lúc này, mẹ cô yếu đuối hơn cô rất nhiều, điều duy nhất cô có thể làm cho mẹ chính là để mẹ yên tâm về mình.

“Mẹ, mẹ đi nghỉ chút đi.” Trang Noãn Thần kéo tay mẹ cô qua, lo lắng nhìn mẹ, trong người mẹ cô chảy dòng máu xinh đẹp và thanh lịch của người Thượng Hải, cho nên bất cứ hoàn cảnh nào cũng luôn chú

trọng đến hình tượng, nhưng bây giờ, sắc mặt mẹ vô cùng tiều tụy, hai mắt thất thần, có thể thấy cả đêm mẹ không hề chợp mắt.

Bà Trang khẽ lắc đầu, trong giọng nói rõ ràng có sự đè nén, “Noãn Thần à, cả đời ba con chưa từng ở bệnh viện, ngay cả kiểm tra sức khỏe hàng năm cũng là mẹ bắt ép lôi đến, ba con ghét mùi bệnh viện nhất, mẹ lo lắng, lo ba con không tỉnh lại...”

“Mẹ, mẹ đừng nghĩ lung tung, ba nhất định không sao đâu, hiện giờ y học phát triển lắm, đừng lo lắng.” Trang Noãn Thần cố gắng điều chỉnh giọng nói sao cho thoải mái, cố nén sự run rẩy trong lòng.

Khóe mắt bà Trang hồng hồng, gật đầu rồi không nói thêm gì nữa.

Rạng sáng hôm sau, ba cô vẫn còn hôn mê, Trang Noãn Thần và mẹ cô gần như thức trắng đêm túc trực bên ngoài phòng bệnh, trải qua bước đầu chuẩn đoán bệnh của bác sĩ, trước mắt tình trạng tim mạch đã ổn định, ngoại trừ không có nhiều biện pháp khác ra.

Một ngày mới lại bắt đầu.

Ánh dương theo cửa sổ cuối hàng lang chiếu vào, trải một lớp vàng óng nhàn nhạt trên sàn, đây vốn là màu sắc ấm áp, nhưng giờ phút này thoạt nhìn có chút lạnh lẽo.

Lúc hơn tám giờ, Trang Noãn Thần chuẩn bị về nhà lấy quần áo để mẹ thay, tiện thể mua thêm đồ dùng cho mấy ngày nay, khi ra khỏi Bệnh Viện Trung Tâm, trong không khí nhuộm sự lạnh lẽo xâm nhập vào lòng, có lẽ do vừa mới mưa xong, gió thổi qua người mang theo mùi mưa nồng đậm, dày đặc ập đến, khiến hô hấp của cô có chút khó khăn.

Con đường sỏi đá trên trấn nhỏ ngập tràn thứ ánh sáng đều hiu, lúc

này có nhà đã ngủ dậy, có nhà thậm chí đã đi chợ về, nhìn thấy Trang Noãn Thần liền nhiệt tình hỏi thăm, ề, không phải con bé nhà họ Trang đây sao? Sức khỏe ba cháu thế nào rồi?

Người ở quê luôn nhiệt tình chất phác, nói thật, cô cũng rất yêu nơi này.

Người quen chào hỏi lẫn nhau, Trang Noãn Thần hít mũi, mười tháng lạnh ở quê nhà vẫn có cảm giác nhanh, không khí hít vào bụng toàn là hơi lạnh.

Lúc đi qua ven sông, ánh nắng chọc thủng tầng mây len lỏi chiếu xuống, trên mặt sông lấp lánh ánh sáng từ vẩy cá, hắt lên khiến cô không tài nào mở mắt được, vừa giơ tay chuẩn bị che mắt, lại lơ lửng nhìn về cách đó không xa.

Lúc lướt nhẹ qua nhất thời ngừng lại, rồi nhanh chóng quay nhìn về người đàn ông đứng ở mé sông bên kia.

Chiếc xe in bóng xuống mặt sông, xe thương vụ ở thành phố lớn dừng ở trấn nhỏ cổ kính này trông khá đặc biệt, như thời gian đan xem vào nhau, vượt qua ngàn năm.

Người đàn ông đứng ở bờ sông đối diện, không biết đang chăm chú nhìn gì đó.

Ánh mặt trời xé toạt màn sương trắng buổi sớm, trong không khí vẫn phảng phất vài lớp sương mỏng trôi lững lờ, đúng lúc di chuyển bên cạnh anh, có chút nắng hòa tan trên tóc anh, nhìn qua cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái. Bóng lưng anh cao lớn tựa ngọn núi, chỉ đứng ở đó thôi cũng đủ khiến người khác có cảm giác an toàn, không ăn mặc trang trọng như ngày thường, nhưng vẫn là thứ màu sắc âm trầm nghiêm túc, góc áo ba-đờ-xuy tối màu nhẹ nhàng đung đưa trong gió,

hiện lên vẻ phóng khoáng.

Một tốp người đi ngang qua anh, có người nhin không được dừng chân đứng lại, rồi sau đó thì thăm to nhỏ.

Trang Noãn Thần đứng tại chỗ sững sốt mất hai ba phút, thậm chí tưởng mình nhìn nhầm, đưa tay dụi mắt, sau khi xác định mình không nhầm liền có phản ứng, chạy về phía bóng dáng người đàn ông kia.

Khi đến chỗ cách người nọ khoảng ba bước chân, trái tim cô đột ngột tăng tốc, không biết tại sao, sự xuất hiện của anh trong lúc cô bất lực lại như tiếp thêm luồng sức mạnh, như nhìn thấy tương lai không còn tuyệt vọng nữa.

Đi đến sau lưng anh, đưa tay vỗ nhẹ vai anh, đợi khi anh quay đầu lại, cô gần như kích động hét lên—

“Giang Mạc Viễn, là anh thật à?” Sự vui sướng như phát ra từ trong nội tâm.

Đến gần anh, trong không khí như có mùi xạ hương nhẹ nhẹ, sự quen thuộc ấy như xoa dịu lòng người.

Giang Mạc Viễn bất chợt nhìn thấy Trang Noãn Thần, vẻ mặt hơi kinh ngạc, sau đó lập tức mỉm cười, “Noãn Noãn, sao em lại ở đây?” Nhìn qua, anh cũng bất ngờ không kém cô.

“Chỗ này là quê em mà, trời ơi, em không có nằm mơ chứ? Sao anh lại ở đây?” Trang Noãn Thần hưng phấn đến độ nói năng lộn xộn.

Giang Mạc Viễn cười cười, “Thì anh luôn nghe nói phong cảnh nơi đây rất đẹp, cho nên anh đến đây xem có hạng mục nào có thể đầu

tư không.”

“Khéo thật đó, thì ra anh nói bàn chuyện làm ăn là ở đây sao, sớm biết vậy em rủ anh cùng đến đây luôn rồi.” Trang Noãn Thần cảm thấy duyên phận thật kỳ diệu.

Giang Mạc Viễn nghe thế thì không nói gì cả, chỉ mỉm cười.

“Ừa? Đây đâu phải xe anh.” Cô nhìn qua chiếc xe.

“Là xe của bạn anh trong nội thành.” Anh nhẹ giọng giải thích, quan sát cô một chút, chau mày, “Trông có vẻ không nghỉ ngơi tốt.”

Trang Noãn Thần vốn định giấu, nhưng nhìn thấy cặp mắt anh như có thể nhìn rõ hết thấy, đành phải kể hết nguyên nhân về quê cho anh nghe.

Giang Mạc Viễn tập trung lắng nghe, suốt quá trình chỉ suy nghĩ, đợi sau khi cô nói xong, anh mới hỏi, “Bác sĩ nói thế nào?”

“Phải đợi ba em tỉnh lại mới có thể kiểm tra sức khỏe tỉ mỉ lần nữa.” Giọng nói của cô có hơi suy yếu.

“Yên tâm đi, không sao đâu.” Anh nhẹ giọng an ủi, bàn tay anh vịn lấy đầu vai cô.

Không giống như mấy câu an ủi qua loa của những người khác, khi anh nói câu đó xong, Trang Noãn Thần như thật sự cảm thấy tình hình đúng là có thể giải quyết dễ dàng, lòng tin của cô cũng tăng theo.

Gật mạnh đầu, cô mỉm cười với anh, “Cám ơn anh.”

Giang Mạc Viễn đưa tay xoa đầu cô, sau đó kéo cô lên xe, “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Cô giật mình.

“Không phải em nói muốn mua vật dụng hàng ngày sao? Từ chỗ này ra chợ, lái xe sẽ nhanh hơn.” Giang Mạc Viễn nói xong, mở cửa xe chỗ ghế phụ lái ra, đứng đó cười cười.

“Không không không, em tự đi được rồi, đừng làm lỡ công việc của anh—”

“Đi thôi nào.” Lời còn chưa dứt, Giang Mạc Viễn đã kéo cô vào trong xe, “Ngoan nào, muốn mua gì nói cho anh biết đi, anh lái xe, còn em hãy ngủ một chút.” Bàn tay anh nhấn nhẹ vai cô, mạnh mẽ có lực.

Ánh mặt trời rơi xuống sau lưng anh, môi anh luôn mỉm cười, trên mặt lại lộ vẻ khí khái bức người.

Khoảng khắc anh chạm tay vào cô, Trang Noãn Thần cảm thấy bản thân như đứa trẻ lạc đường trong đêm tối cuối cùng cũng tìm được phương hướng, tất cả những căng thẳng, bất an, nôn nóng, bất lực được người đàn ông bất ngờ xuất hiện trước mặt cô đuổi đi hết, giờ khắc này, cô đột nhiên cảm thấy mệt mỏi vô cùng, tình nguyện gửi gắm hết toàn bộ hy vọng vào Giang Mạc Viễn.

Trang Noãn Thần bị tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức, là điện thoại từ bệnh viện gọi tới, báo ba cô đã tỉnh. Trang Noãn Thần mừng rỡ, sau khi cúp máy mới nhìn cảnh vật xung quanh.

Xe đang chạy trên đường, cô ngồi ở vị trí phụ lái, cảnh vật bên ngoài nói cho cô biết con đường này không phải hướng ra chợ.

Giang Mạc Viễn đang lái xe thấy cô thức liền ôn hòa nói, “Thức rồi à? Là điện thoại bệnh viện gọi đến sao? Đừng gấp, chúng ta đang đến bệnh viện.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, quay đầu lại vừa thấy, ở ghế sau để đầy đồ dùng hàng ngày, còn có túi lớn túi nhỏ đồ ăn, trái cây, vài bộ đồ mới tinh và những thứ khác.

“Mấy thứ này... đều là anh mua hả?” Đến chợ lúc nào thế? Sao cô lại không biết.

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, xoay vô lăng, xe ổn định qua một khúc cua, “Đến bệnh viện xem còn thiếu thứ gì, mua thêm còn kịp.”

“Đã quá dư rồi á...” Trang Noãn Thần thấy không vui, còn có chút ngượng ngùng, “Em ngủ lâu lắm à?”

“Không lâu, chỉ bằng thời gian anh đi mua mấy thứ này thôi.” Giang Mạc Viễn lái xe một tay, tay còn lại nhẹ nhàng kéo cô lại gần, “Ngủ thêm lát nữa đi, đến nơi anh gọi em.”

Trong lòng Trang Noãn Thần ấm lạ, nhưng đồng thời cảm thấy xấu hổ, nghĩ lại xem, một người đàn ông chạy đông chạy tây mua này mua nọ, cô lại trong xe ngủ, ra thể thống gì nữa?

Lẳng lẳng quay đầu nhìn khuôn mặt nghiêng góc cạnh của anh, sự ấm áp khác thường ấy lại càng thêm mãnh liệt, đột nhiên muốn bật cười, Giang Mạc Viễn, bộ dạng lúc ở chợ mua này nọ không biết thế nào? Cô không tưởng tượng ra được, duy nhất một điều không khó tưởng tượng chính là một người cao to, ăn mặc thu hút như thế xuất hiện ở chợ chắc chắn sẽ đẩy lên trận phong ba không nhỏ.

Tâm sự đôi lời: Các bạn đừng vội nản, đừng chê dài dòng, mỗi một tình tiết đều là ý đồ của tác giả, đó là cả một quá trình Giang Mạc Viễn tạo một lớp vỏ bọc dụ dăng trước mặt Trang Noãn Thần. Chuyện hay còn ở phía sau...

Quyển 3 - Chương 3: Nghi ngờ của ba mẹ

Khi Trang Noãn Thần và Giang Mạc Viễn chạy tới bệnh viện, mẹ cô khẩn trương đứng đón sẵn, nhìn thấy một người đàn ông cao to đẹp trai theo sau Trang Noãn Thần liền có hơi giật mình.

“Noãn Thần, cậu này là...”

Không đợi Trang Noãn Thần lên tiếng, Giang Mạc Viễn đã bắt đầu tự giới thiệu, bước lên trước lễ phép nói, “Xin chào bác gái, cháu tên Giang Mạc Viễn, là bạn của Noãn Noãn.”

“Noãn Noãn? Là bạn?” Bà Trang chia lời nói của anh thành hai câu để phân tích, sau khi nghe thấy tên anh liền giật mình một chút, đuôi lông mày nổi lên suy tư, trong mắt lại xẹt qua một tia bùng tỉnh, lẳng lẳng đánh giá Giang Mạc Viễn, lại nhìn qua Trang Noãn Thần, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người anh.

“Mẹ...” Trang Noãn Thần thấp giọng gọi mẹ, đáy lòng than thở, chắc chắn mẹ cô hiểu lắm rồi.

Mẹ cô lúc này mới định thần, lập tức mỉm cười, “À, thì ra là cậu Giang.”

“Bác gái, bác gọi cháu là Mạc Viễn được rồi.” Giang Mạc Viễn trầm tĩnh ung dung, giọng nói ôn hòa nhã nhặn, trên mặt luôn là vẻ kính trọng trưởng bối, “Hiện giờ bác trai thế nào rồi ạ?”

“Ừ ừ ừ, ông ấy tỉnh lại rồi, cuối cùng bác cũng nhẹ nhõm.” Mẹ cô nói

đến chuyện này đặc biệt bình tĩnh, lập tức dẫn họ đi vào phòng bệnh.

Vừa mới đến cửa, chợt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng hét giận dữ, giống như hỏa lực cách một cách cửa vẫn có thể khiến mọi thứ nổ tung đến không còn nhận ra hình dạng.

Trang Noãn Thần cả kinh, vội vàng đẩy cửa đi vào.

Ba cô đang nổi giận với bác sĩ, mặt nạ thở oxy cũng bị ném sang một bên, hình như ông muốn ngồi dậy, mấy y tá đứng xung quanh cùng nhau đè ông xuống, gấp đến độ túa mồ hôi.

Bác sĩ đứng bên cạnh, vẻ mặt đành chịu, muốn mở miệng nói gì đó lại bị ba cô quát tháo.

Sau khi thấy Trang Noãn Thần bước vào, đầu tiên ông sửng sốt, trong mắt dường như vụt qua một tia vui sướng, nhưng nhanh chóng biến sắc nhìn về phía bà Trang, quát lớn, “Tôi nói bà đó, tôi chỉ ngắt đi một chút, bà hay rồi, kêu Noãn Thần về gấp nữa chứ! Không phải bà đang làm lỡ công việc của con gái sao?”

Mẹ cô sớm đã bị ông quát thành quen, liếc ông, bước đến, “Ông cứ mạnh miệng đi, ngày nào cũng nhắc con gái, giờ nó về rồi không phải tốt lắm sao? Hơn nữa, làm lỡ công việc gì chứ, giờ là Quốc Khánh...” Nói xong, hốc mắt mẹ cô đỏ lên, đưa tay đánh ba cô một cái, nước nở nói tiếp, “Ông là lão già không có lương tâm, gì mà ngắt đi một chút chứ? Ông hôn mê mấy ngày rồi, dọa tôi sợ muốn chết.”

Ông Trang giật mình, thấy dáng vẻ tiều tụy của mẹ cô, trong mắt đầy vẻ đau lòng, nhưng vẫn mạnh miệng nói, “Tôi còn chưa chết mà, khóc cái gì mà khóc, không phải tôi vẫn khỏe đấy sao?” Nói xong giơ tay kéo tay bà Trang qua, lại quay đầu nhìn về phía Trang Noãn Thần.

“Ba—” Trang Noãn Thần vội kìm nước mắt, bước nhanh đến, cố tình làm ra vẻ tức giận, “Ba xảy ra chuyện gì vậy? Bình thường không phải con nhịn ăn để mua thực phẩm bảo vệ sức khỏe cho hai người sao?”

“Đồ ngốc này, thực phẩm bảo vệ sức khỏe gì chứ, toàn là lừa gạt thôi, sau này đừng tiêu tiền bừa bãi nữa, tiết kiệm chút đỉnh cho bản thân đi.” Giọng nói của ba cô dịu đi, rõ ràng trong lời nói ngang ngạnh lộ ra vẻ thân thiết.

“Không ăn thực phẩm bảo vệ sức khỏe cũng phải biết chú ý giữ gìn thân thể chứ, ba xem lần này ba nằm viện suýt nữa khiến mẹ sợ tới mức ngất đi luôn.” Trang Noãn Thần nắm chặt tay ba cô, trong lòng lại không ngừng cảm ơn ông trời, như vậy thật tốt, còn có thể cùng gia đình ở bên nhau nói cười như vậy thật tốt quá.

Mặt ba cô cố tình hất lên, lớn giọng tự đắc, “Ba từng là người lính, có sóng gió gì chưa từng trải qua chứ? Chút bệnh vặt ấy có là gì? Ông Mao Trạch Đông cũng từng nói, tinh thần cách mạng sẽ...”

“Được rồi được rồi, còn tinh thần cách mạng gì chứ, Mao Chủ Tịch nếu biết ông ấy có một binh lính cố chấp như ông, chắc cũng tức giận đến nỗi nhảy ra khỏi quan tài bằng kính ở Đại lễ đường Nhân Dân[1] luôn.” Bà Trang vội chặn ngang lời ông, nén giận nói.

“Nói với bà bao nhiêu lần rồi, đừng có đem ông Mao ra nói đùa mà.” Ông Trang cười ha hả nói.

Trang Noãn Thần cũng bật cười, lúc trẻ ba cô nói năng thận trọng, giờ thì ngày càng già, tính cách cũng thay đổi ít nhiều, người ta nói người già chính là đứa trẻ lớn xác, đúng là như vậy.

Giang Mạc Viễn trước sau luôn đứng ở cửa, nhìn thấy một nhà ba người trong phòng bệnh, khoe môi cũng nổi lên ý cười nhàn nhạt.

Bác sĩ bên cạnh thấy thế vội nói xen vào, “Ông Trang à, ông xem vợ con ông ai cũng lo lắng cho sức khỏe của ông hết, tốt hơn nên để bệnh viện làm kiểm tra lần nữa đi.”

“Không được! Kiểm tra quái gì? Tôi muốn xuất viện!” Ông Trang vẫn không quên chuyện này, sau khi hét lên như vậy liền lập tức muốn ngồi bật dậy, mấy y tá lại bắt đầu luống cuống tay chân.

Trang Noãn Thần và mẹ cô cũng liều chết đè ông xuống, Trang Noãn Thần vội nói, “Ba, hiện giờ ba không thể xuất viện.”

“Ba rất rõ cơ thể của mình, không đáng ngại đâu, ba không muốn ở bệnh viện, ở đây người khỏe mạnh cũng ở đến có bệnh luôn, ba phải mau chóng về nhà.” Ông Trang vô cùng ngang bướng.

“Ông tưởng mình còn trẻ à? Ở đây mấy ngày thì có sao chứ? Cũng không phải bắt ông nhảy vào biển lửa ra tiền tuyến.” Mẹ cô tức giận không nói ra lời, hận không thể động thủ đánh ông.

Người ta nói vợ chồng sống lâu với nhau tướng mạo sẽ giống nhau, Trang Noãn Thần cảm thấy ba mẹ cô chẳng những giống nhau về ngoài, thậm chí bây giờ cả tính tình cũng giống nhau như đúc, nhiều năm như vậy, phần dịu dàng thanh nhã trong máu đã bị phần nóng nảy lấn át, khiến Trang Noãn Thần không khỏi nghĩ rằng, sự ảnh hưởng giữa người với người đúng là thật kỳ diệu.

“Còn không bằng để tôi nhảy hố lửa ra tiền tuyến cho rồi!” Ba cô lại cao giọng hét lớn.

Ngay lúc Trang Noãn Thần và tất cả mọi người không biết nên làm

thế nào, Giang Mạc Viễn luôn đứng ở ngoài cuộc duy trì im lặng lại tiến đến, hơi nghiêng người, đặt tay lên vai ông Trang, trầm ổn có lực

“Bác trai à, cháu biết bác đang lo lắng điều gì, yên tâm đi, bác gái và Noãn Noãn đã có cháu chăm sóc, bác cứ yên tâm tiếp nhận kiểm tra đi.”

Trang Noãn Thần đứng bên cạnh, lời Giang Mạc viễn như cái búa nện vào lòng cô, giờ khắc này ngoại trừ thứ cảm giác không ngôn từ nào diễn tả được ra còn có chút tự trách thật sâu.

Uổng cho cô tự xưng là đứa con hiếu thảo, nhưng ngay cả tâm tư ba mình muốn xuất viện cũng không hiểu thấu. Cô chỉ nghĩ ba mình không thích bệnh viện, ở đây thêm một ngày là khó chịu thêm một ngày, Giang Mạc Viễn lại nhìn thấu suy nghĩ của ba, đúng vậy, ba cô nhất định cảm thấy ông nằm viện sẽ gây ra không ít phiền toái cho cô và mẹ, lại phải chăm sóc ông. Ba cô là một quân nhân, tận trong xương tủy đã hình thành thói quen gánh vác trách nhiệm, hiện giờ bảo ông nằm viện, cũng giống như việc bảo người khác gánh vác giúp ông, đương nhiên trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu.

Sự xuất hiện và lời nói đột ngột của Giang Mạc Viễn làm cho ba cô nhất thời ngây ngẩn, ông ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn người đàn ông trước mắt, đúng vậy, là đàn ông chứ không phải chàng trai.

Xem người xem ánh mắt, ba cô đánh giá anh, người này tuy còn trẻ tuổi, nhưng ánh mắt có sự trầm tĩnh sau khi trải qua nhiều thử thách và tôi luyện của cuộc đời. Loại trầm tĩnh này khác hẳn với không rành sự đời, chính là loại mạnh mẽ không chịu luồn cúi, cho dù gặp phải thử thách nghiệt ngã cũng thận trọng và bình tĩnh đối mặt. Người này nói ngắn gọn thôi, nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, nói được suy nghĩ trong lòng ông.

“Cậu là...” Ba cô ngập ngừng hỏi, lại không khỏi than thầm, giọng điệu nói chuyện của người này tuy nhẹ, nhưng khí chất trầm ổn toát ra từ người anh rõ ràng cho thấy là người không đơn giản.

“Cậu ấy là Giang Mạc Viễn, gọi Mạc Viễn thôi, cậu trai này là bạn của Noãn Thần đó.” Mẹ cô lập tức lên tiếng, cười cười nhìn Giang Mạc Viễn, vui vẻ lấp đầy trong mắt.

Giang Mạc Viễn mỉm cười.

Trang Noãn Thần bất giác che miệng, sao lúc nghe thấy mẹ cô gọi anh là ‘cậu trai’ lại không tự nhiên như vậy?

“Giang Mạc Viễn...? Sao tôi thấy cái tên này nghe quen tai vậy chứ?” Ba cô nhíu mày, cố gắng nhớ lại.

Bác sĩ ở bên cạnh dạt đám đông ra, thấy ba cô buồn lòng ý chí, lập tức thừa cơ hội nói, “Bởi vì những mục ông Trang đây cần kiểm tra hơi nhiều, một số phải làm kiểm tra vào buổi sáng, cho nên tôi đề nghị nên nhập viện để tiện kiểm tra, như vậy, người nhà có ai theo tôi đi nộp phí không?”

“À, bác sĩ, để tôi đi.” Trang Noãn Thần vội nói, cầm lấy túi xách.

Ngay lúc đó, tay lấy túi của cô bị bàn tay đàn ông nhẹ nhàng đè xuống, Giang Mạc Viễn vỗ nhẹ vai cô, ôn hòa nói, “Để anh, em ở lại chăm sóc bác đi.” Nói xong liền theo bác sĩ ra khỏi phòng bệnh.

“Này, Giang Mạc Viễn—” Trang Noãn Thần chạy theo ra cửa, chỉ thấy bóng lưng rộng lớn của anh đã đi xa.

Đứng thất thần ở cửa hồi lâu, cố gắng đè nén xúc động trong lòng

mới trở vào phòng bệnh, mẹ cô lại gấp gáp kéo cô đến, hỏi, “Noãn Thần à, cậu Giang Mạc Viễn này có phải người mà bác con nhắc đến không?”

Ông Trang nghe thấy chột như bưng tỉnh, vội vàng nhìn về phía Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần nghĩ rồi thở dài, gật đầu.

“Trước đó nghe bác con nói cậu ta là bồi bàn, hai ngày trước lại đột nhiên gọi điện về bảo là nhà đầu tư gì đó, Noãn Thần à, rốt cuộc con có biết lai lịch của người ta hay không?” Ba cô lo lắng hỏi.

“Đúng rồi đó, Noãn Thần, trước kia mẹ và ba con đều lo lắng sao con lại sa ngã đến nỗi đi quen bồi bàn, sau lại nghe thấy bác con nói vậy liền không rõ đầu đuôi thế nào, sao một người lại có nhiều thân phận quá vậy?” Mẹ cô nhỏ tiếng, vẻ mặt nghiêm túc.

Trang Noãn Thần đã biết thế nào ba mẹ cô cũng vặn hỏi chuyện này, sợ nỗi nghi ngờ này càng lúc càng tăng lên, lập tức ngoan ngoãn khai báo, “Mọi người hiểu lầm rồi, Giang Mạc Viễn không phải nhân viên phục vụ đâu, đúng là bình thường anh ấy có làm đầu tư, nhưng thân phận thật sự của anh ấy là khách hàng của con.”

Ông bà Trang không ai ngờ được sẽ nhận được đáp án thế này, hai mặt nhìn nhau một hồi, mẹ cô vốn khôn khéo, lập tức hỏi, “Nói vậy, hiện giờ đúng là hai đứa đang yêu nhau à?”

“Không không không, chuyện này con nhất định phải làm rõ với ba mẹ mới được.” Trang Noãn Thần bị dọa sợ, liên tục khoát tay, “Trên công việc, con và Giang Mạc Viễn có quan hệ hợp tác, còn riêng tư thì chính là bạn bè, vậy thôi.”

“Chỉ đơn giản vậy à?” Mẹ cô không tin.

“Vâng ạ.”

“Mẹ không tin, con về quê nó cũng đuổi theo xuống đây, quan hệ như vậy mà bảo đơn giản à? Nhìn qua cậu ta là người có tiền có thế, sao khi không khi không lại giúp đỡ con?” Mẹ cô chau mày.

Trang Noãn Thần không còn cách nào, liền kể hết chuyện khi đó nhờ Giang Mạc Viễn giả làm bạn trai cho ba mẹ nghe, đương nhiên, cô giấu chuyện cô làm tình nhân dự tiệc của anh.

[1] Đại lễ đường Nhân Dân: nằm ở bên mé tây của Quảng trường Thiên An Môn, Bắc Kinh, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, và được sử dụng cho các hoạt động lễ hội, đại hội, hội nghị của Đảng Cộng sản Trung Quốc và Hội nghị Hiệp thương Chính trị Nhân dân Trung Quốc. Đây cũng là tòa nhà Quốc hội của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. (theo Wikipedia)

Quyển 3 - Chương 4: Yêu em à?

Sau khi ông bà Trang nghe cô kể lại sự tình thì gật đầu, ông Trang nói, “Noãn Thần à, cậu này rất được, khi đó bác trai con cũng rất xem trọng cậu ta.”

“Ba, con và anh ấy không có khả năng đâu, anh ấy là người có địa vị thế nào chứ?” Trang Noãn Thần cup mắt, than thở.

“Noãn Thần, bất luận con và cậu ấy có khả năng hay không, chúng ta vẫn phải trả lại tiền viện phí cho cậu ấy, sao có thể để cậu ấy bỏ tiền ra trả được.” Bà Trang nói xong, lấy tiền trong túi ra.

“Mẹ, con cũng có mà, mẹ yên tâm đi, con biết phải làm sao.” Trang Noãn Thần vội cản tay mẹ cô lại, nhẹ giọng nói.

Mẹ cô nghe xong thì gật đầu.

Sau khi Giang Mạc Viễn làm xong mọi thủ tục quay lại, theo sau anh còn có mấy người hộ lý, anh bước đến, lại cười nói, “Bác trai, bởi vì mấy mục kiểm tra chủ yếu nằm ở lầu 3, nên chúng ta phải đổi phòng bệnh.” Nói xong lại nhìn về phía mẹ cô, “Bác cũng chưa nghỉ ngơi, trong phòng bệnh mới có giường xếp, bác nghỉ ngơi cho khỏe một chút.”

“Ờ, à, thế thì hay quá.” Bà Trang liên tục gật đầu. Đợi đến khi mấy hộ lý chuyển ông Trang đến phòng bệnh mới, Trang Noãn Thần mới phát hiện chỗ này thuộc dạng VIP, là phòng tốt nhất trong bệnh viện này, có giường đơn, bên cạnh giường chính còn trang bị thêm một

giường phụ, cô quay đầu nhìn Giang Mạc Viễn, chắc là anh đã yêu cầu thêm.

Ban đầu ba cô sống chết không chịu, Giang Mạc Viễn lại tiến hành thuyết phục, lúc này ba cô mới nghe theo.

Buổi chiều, bác sĩ chủ trì bắt đầu làm các mục kiểm tra với ông Trang, sức khỏe ông hầy còn yếu, làm kiểm tra ở lầu ba xong, không biết Giang Mạc Viễn tìm đâu ra một chiếc xe lăn, giúp đẩy ông đến các phòng làm kiểm tra, có mấy cái còn ở lầu một, Bệnh Viện Trung Tâm không có thang máy, Giang Mạc Viễn không nói hai lời liền cõng ông đi từ lầu trên xuống lầu dưới, cả một buổi chiều hệt như tác chiến, có nhiều thủ tục ngay cả cô và mẹ cô cũng không hiểu, Giang Mạc Viễn hoàn toàn gánh trọng trách, một loạt những việc như thanh toán, ghi giấy chứng nhận, lấy thuốc, lấy phim chụp, chờ lấy kết quả, những chuyện vốn lộn xộn lại được anh xử lý vô cùng êm xuôi, thỏa đáng không chỗ nào sơ suất.

Bà Trang bởi vì ngủ không đủ giấc nên tinh thần kém minh mẫn, Giang Mạc Viễn đề nghị bà đi nghỉ ngơi trước, bà đương nhiên không chịu, Trang Noãn Thần cũng xót mẹ, cùng Giang Mạc Viễn khuyên bà đi nghỉ trước.

“Ba con còn đang làm kiểm tra, sao mẹ có thể nghỉ ngơi được?” Bà Trang nhẹ nhàng nói.

“Mẹ, mẹ về phòng nghỉ chút đi, ngủ một giấc, chỗ này có con canh chừng được rồi, hơn nữa còn có anh Viễn ở đây mà.” Trang Noãn Thần nói ra mấy lời này vô cùng tự nhiên.

Sau khi mẹ cô nghe xong bèn cười, thấy Giang Mạc Viễn đang đi về hướng này liền thấp giọng nói, “Con bé như con có thể làm được gì? Hôm nay đều là Mạc Viễn chạy đôn chạy đáo.”

Trang Noãn Thần đỏ mặt, bất giác ngẩng đầu nhìn vào mắt của Giang Mạc Viễn, trái tim lơ đãng lồi nhịp.

Đợi ông Trang làm xong mục kiểm tra cuối cùng của hôm nay, Giang Mạc Viễn dẫn bệnh viện đưa cơm đến, mọi người giải quyết bữa tối trong đơn giản xong, Giang Mạc Viễn nói với bà Trang, “Bác gái, bác và Noãn Noãn về nhà ngủ một giấc đi, tối nay để cháu ở lại canh được rồi.”

“Sao vậy được.” Ông Trang sao có thể để anh vất vả như vậy, dưới điều kiện còn chưa xác định anh có phải là con rể hay không nữa, vội vàng xua tay nói, “Mọi người về nhà nghỉ đi, bây giờ tôi cũng không phải không thể chăm sóc bản thân, nên không cần ở bệnh viện trông chừng nữa.”

“Giờ bắt tôi ngủ cũng ngủ không được.” Bà Trang khá nhậy bén, lập tức ngồi xuống bên cạnh ông Trang, âm thầm thúc ông, mỉm cười nhìn Trang Noãn Thần và Giang Mạc Viễn.

“Lúc chiều mẹ ngủ nhiều rồi, vậy đi, Noãn Thần à, con dẫn Mạc Viễn về nhà nghỉ ngơi đi, cậu ấy cũng vất vả cả ngày rồi.”

Trang Noãn Thần dừng sốt, “Dạ?”

“Dạ cái gì mà dạ, mau về nhà đi, lát nữa trời tối lắm.” Mẹ cô lập tức vẫy tay, lại nháy mắt với ông Trang một cái.

Vợ chồng vốn ăn ý, ông Trang lập tức nắm bắt được ý đồ của vợ, cũng phụ họa nói, “Đúng đó Noãn Thần, ba còn có chuyện muốn nói với mẹ con, tối nay để mẹ con ở đây với ba, hai đứa về đi.” Nói xong, lại nhìn về phía Giang Mạc Viễn, cười cười, “Mạc Viễn à, lúc trước cháu từng đến vùng này chưa?”

Giang Mạc Viễn thật thà đáp, “Dạ, đây là lần đầu tiên.”

“Vây tốt quá, Noãn Thần, hay là vậy đi, tối nay hai đứa về nhà ngủ, ngày mai con dẫn Mạc Viễn đi tham quan nơi này đi, ra dáng chủ nhà chứ.” Thật ra ông Trang là người rất truyền thống, nhất là đàn ông phương Bắc lại càng chú trọng truyền thống hơn, nhưng có lẽ do con người Giang Mạc Viễn quá ưu tú, cho nên ông hy vọng có thể tác hợp cho đôi trẻ.

“Ba, ba đang nằm viện mà, sao con có tâm trạng đi chơi chứ?” Trang Noãn Thần đi tới, thấp giọng nói nhỏ, vẻ mặt khó xử.

“Ngày mai ba con chỉ đợi kết quả kiểm tra thôi, còn hai mục nữa thì ngày mốt mới làm, ngày mai cũng đâu có chuyện gì cần đến con, dẫn Mạc Viễn đi chơi đi.” Bà Trang cũng vun vén, lại nhìn về phía Giang Mạc Viễn, nhiệt tình nói, “Mạc Viễn à, nơi này ở phía nam nên núi non phong cảnh đẹp lắm, nghe nói khi xưa Đào Uyên Minh[1] còn ẩn cư tại nơi này nữa, tuy không thể nói là ‘thải cúc đông li hạ’[2], nhưng hiện giờ là ‘thu diệp chính hồng’[3], hai đứa đi ngắm đi, cảnh đẹp lắm.”

Trang Noãn Thần suýt nữa choáng váng, người mẹ thân yêu của cô còn có thể ‘xuất khẩu thành thơ’ như thế sao? Cả Đào Uyên Minh cũng lòi ra, không lẽ câu ‘Du nhiên kiến Nam Sơn’ của Đào Uyên Minh người ta viết là ngọn núi của quê mình sao? Mẹ ời là mẹ, đi về phía Nam cũng chưa chắc đó là núi Nam đâu mẹ à...

Giang Mạc Viễn vô cùng có giáo dưỡng, chỉ lễ phép mỉm cười, “Dạ.”

Anh lại tán thành?

Trang Noãn Thần quay đầu mở to mắt nhìn anh, ngay sau đó kéo

kéo ống tay áo anh, “Không phải anh muốn khảo sát hạng mục đầu tư sao? Làm gì có thời gian?”

Không đợi Giang Mạc Viễn trả lời, mẹ cô thính tai nghe thấy liền lập tức cười nói, “Vậy không tốt sao? Mạc Viễn à, cháu thử đi xem ngọn núi bác nói có thể khai thác thành địa điểm du lịch không, cháu cũng biết, nơi này là cổ trấn có lịch sử lâu đời, tuy rằng trong cổ trấn không cho khai thác, nhưng ngoài cổ trấn vẫn có thể mà.”

Ý cười bên môi Giang Mạc Viễn càng sâu, “Bác gái, cháu sẽ cố gắng.”

“Mẹ em nói đùa với anh đó, anh còn tưởng là thật sao.” Trang Noãn Thần nhỏ giọng nói câu, ngược lên nhìn thấy ba mẹ cô vừa định nói tiếp, vội vàng cướp lời trước—

“Ba mẹ đừng nói nữa, giờ tụi con về ngay.”

Hai ông bà lúc này mới hài lòng gật đầu.

Ngày mùa thu thật ngắn, sau khi mặt trời chiều đã ngã về tây, chút tà dương cũng rút hết không còn sót lại chút gì ở chân trời, bóng đêm dần lan tràn cả cổ trấn.

Khi xe chạy đến ven sông thì không thể chạy vào sâu hơn nữa, đây là quy củ ở cổ trấn. Mỗi một người dân nơi đây đều rất yêu chốn bình lai này, cho nên không cho phép sự ô nhiễm xâm nhập vào cổ trấn.

Sau khi xuống xe, Trang Noãn Thần nhìn anh, nói thật lòng, “Hôm nay thật sự cảm ơn anh, nếu không có anh, em và mẹ chắc rồi lắm.”

Phụ nữ dù kiên cường đến đâu cũng có lúc bó tay chịu trói, ba cô ngã bệnh hết như trụ cột trong nhà bị đổ xuống, tuy rằng mẹ cô cũng cố gắng chống đỡ đó, nhưng dù sao cũng là phụ nữ, sự xuất hiện của Giang Mạc Viễn như lấp đầy chỗ trống ấy, để mẹ con cô không cần phải vất vả làm tất cả mọi chuyện.

Lúc con người đang yếu đuối sẽ dễ dàng cảm động, mẹ cô như vậy, cô cũng như vậy.

Sự ôn hòa như khám vào khoe mắt Giang Mạc Viễn, nhẹ nhàng rung động, anh nói, “Không cần khách sáo với anh như vậy.”

Trắng lạnh như nước, ánh sáng như gợn sóng di chuyển sâu trong mắt anh, nhàn nhạt lan tràn tới môi, anh cúi đầu nhìn cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo ấy, thứ ánh sáng trong mắt dường như càng nhẹ nhàng xoay chuyển.

Trang Noãn Thần ngẩng đầu, bất ngờ khi anh lại nhìn mình chăm chú như vậy, hai má đột nhiên nóng lên, vội vàng cúi đầu, bối rối nói, “Anh... chắc đã đặt khách sạn ở ngoài thị trấn rồi đúng không?”

Giang Mạc Viễn lại cười nhẹ, “Còn chưa đặt kịp, không phải em định bắt anh đi đặt khách sạn lúc trời tối thui thế này chứ?” Nói xong, bổ sung thêm một câu với giọng điệu trêu đùa, “Phụ nữ, phải biết trả ơn chứ.”

“Hừm...” Trang Noãn Thần ngẩng đầu, mắt tự nhiên nhìn vào ánh mắt biết cười của anh, vội giải thích, “Anh hiểu lầm rồi, chỉ là em sợ anh ngủ không quen.” Người như anh chắc là kén chọn nơi ở lắm.

Giang Mạc Viễn lại bất ngờ kéo lấy tay cô, cười cười, “Đi thôi, cảm nhận một chút cuộc sống ở cổ trấn cũng không tệ mà.”

Trang Noãn Thần buộc phải thỏa hiệp, tuy rằng vẫn cảm thấy có chút là lạ.

Đi vào cổ trấn, đầu tiên phải đi ngang qua đền thờ trinh tiết, Giang Mạc Viễn cảm thấy hứng thú, quan sát hồi lâu mới bắt đầu khiêm tốn đặt câu hỏi. Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ rồi nói, “Em nghe những người lớn tuổi kể lại, đền thờ trinh tiết này lập chắc cũng hơn ngàn năm trước, cụ thể là ai lập thì em cũng không rõ nữa, nhưng nơi này để vinh danh những người phụ nữ chết chồng vẫn thủ tiết cả đời, công nhận phẩm đức cao thượng của họ.”

Giang Mạc Viễn nghe xong liền lắc đầu, có chút không tán thành, “Chuyện này đối với phụ nữ mà nói là không công bằng, là người thì đều có quyền theo hạnh phúc mà mình muốn, phụ nữ cũng vậy, dù sao trên đời này cũng không chỉ có chồng của họ là đàn ông.” Nói xong, đột nhiên đưa tay kéo ôm lấy vai Trang Noãn Thần, trong mắt lóe ra thâm ý, “Em nói phải không?”

Trang Noãn thần hết hồn, lập tức mỉm cười với anh, “Sao em biết được? Em còn chưa kết hôn mà.”

Giang Mạc Viễn cong môi cười cười, không nói gì nữa.

Cổ trấn ngàn năm, dưới sự bảo vệ của người trong trấn, vẫn duy trì được làn gió văn minh cổ xưa nồng đậm.

Cổ trấn vào đêm như cô gái đeo khăn che mặt, lưu luyến mà dịu dàng. Kiến trúc nơi đây đều na ná như nhau, nhà ở vừa đến độ cao ba tầng, thiết kế một cửa một sân, cây cột trạm trổ giữa nhà mơ hồ hiển hiện nội hàm kiến trúc cổ tinh xảo.

Cổ trấn buổi đêm một màu đỏ, bởi lúc vào ban đêm, nhà nhà đều

phải thấp đèn lồng đỏ thắm treo ở cửa, xa xa nhìn thấy đều là từng dãy màu đỏ xinh đẹp vô cùng, lúc này còn có nhà vừa mới thổi cơm, trong không khí phảng phất mùi củi lửa tươi mát, đây là hương vị Trang Noãn Thần hoài niệm nhất, mùi hương củi lửa này mang theo rất nhiều ký ức tuổi thơ.

Cái thời mà cô còn đi chơi cùng mấy đứa bạn trong cổ trấn, mỗi khi nhà nhà dấy lên mùi củi lửa, cách một con ngõ nhỏ, mẹ cô vẫn có thể dùng chất giọng du dương của miền Nam gọi cô thật to, “Noãn Thần, về nhà ăn cơm.”

Về nhà, khi đó cảm thấy rất bình thường, nhưng hiện giờ hai chữ này từ khi nào lại trở nên quá xa xỉ, ngay cả cô cũng không nhớ được.

Một cơn gió đêm thổi qua, làm cái cây to ở ngõ bên kêu xào xạc, lá vàng rơi lã chã.

Cổ trấn bởi vì được núi vây quanh, cho nên khí hậu khá bình thường, bốn mùa đặc biệt rõ rệt, thỉnh thoảng mùa đông cũng có tuyết rơi.

Gió thổi có chút lạnh, Trang Noãn Thần ôm cánh tay, vừa đi vừa kể về lịch sử của cổ trấn với Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn thấy vậy liền cởi áo khoác ra, tai vừa nghe cô nói, tay lại cầm áo khoác ân cần khoác thêm cho cô, tự nhiên, không dấu vết.

Trên áo còn vương mùi của anh, mát lạnh ấm áp, Trang Noãn Thần ngẩng đầu nhìn anh cười cười, lo lắng vẫn ngập tràn trong lòng.

Tiếng bước chân của hai người khẽ vọng lại trong con ngõ sâu, con đường đá mấy ngàn năm được ánh trăng chiếu rọi càng thêm sáng bóng, con đường này để lại mồ hôi của biết bao thế hệ, mồ hôi này

gột sạch sẽ con đường.

Từ trước đến nay, người trong cổ trấn đi đâu mệt mỗi đều có thể ngồi bệt xuống mặt đường tùy lúc mà không bị dính hạt bụi nào vào quần áo, đó là cổ trấn của cô.

Cô tự hào khoe khoang với Giang Mạc Viễn, anh chỉ mỉm cười gật đầu, dáng vẻ ôn hòa làm tim người khác đập dồn.

Cách đó không xa có vài ba người đi đến, vừa cười vừa nói, có lẽ vừa đến nhà hàng xóm hàn huyên xong, lúc đi ngang qua bên cạnh Trang Noãn Thần, một người trong đó nói, “Noãn Thần dẫn bạn trai về chơi đấy à?”

Tươi cười thiện chí, chào hỏi vui vẻ.

Trang Noãn Thần giật mình, nhìn đồng hương, lại bất giác nhìn thoáng qua Giang Mạc Viễn, hình như anh muốn cười nhưng lại cố nhịn, ánh mắt đối diện với cô.

Trái tim cô đột nhiên đập nhanh hơn, muốn giải thích với đồng hương nhưng vẫn nghẹn lại, kéo cánh tay Giang Mạc Viễn, bước chân như nhanh hơn.

Đợi sau khi mấy người nọ không còn thấy bóng dáng đâu nữa, Trang Noãn Thần mới đi chậm lại, nhìn lên trời thở dài.

“Họ chào hỏi em, sao em lờ đi vậy?” Giang Mạc Viễn cố tình hỏi, đôi mày rậm khẽ nhíu, nhuộm chút hứng thú nhàn nhạt.

Trang Noãn Thần nhăn mũi, “Cổ trấn nhỏ lắm, không đi nhanh thì trưa mai thôi ai cũng sẽ biết anh đó.”

“Bộ anh không được cho người ta biết sao?” Chân mày Giang Mạc Viễn càng nhướn cao hơn.

“Chỉ là không muốn để mọi người hiểu lầm thôi.” Trang Noãn Thần chậm rãi bước đi về trước, tay nhỏ bé nắm thật chặt, kéo nhanh áo khoác của anh lại, hít hít mũi nói.

Giang Mạc viễn đưa tay kéo ngược cô lại, nửa đùa nửa thật nói, “Em sợ bị đồn đại lung tung rồi không lấy được chồng à?”

Giọng nói trầm thấp quanh quẩn với mùi củi lửa trong không khí, dường như làm cho luồng không khí chấn động.

Trang Noãn Thần nhìn anh, phút chốc thoáng thẩn thờ, nhưng rất nhanh cô liền nghiêng đầu, ý cười đầy trong mắt, đột nhiên hỏi, “Vậy anh yêu em à?”

Phản ứng bất ngờ ấy khiến Giang Mạc Viễn ngạc nhiên sừng sốt mất khoảng mấy giây.

“Ha ha—” Trang Noãn Thần cuối cùng không nhịn được bật cười thành tiếng, sau đó chỉ vào mặt anh nói, “Em, em còn tưởng cả đời anh không biết biến sắc là gì, ha ha, mắc cười quá đi, hóa ra anh cũng có lúc hoảng sợ đó... ha ha.” Cười đến nổi đau cả bụng, cảm giác thỏa mãn chưa từng có tự nhiên sản sinh, thỏa mãn như chưa từng đánh thắng trận nào cuối cùng cũng hòa nhau một ván.

Hóa ra, thành công làm anh thay đổi biểu cảm cũng là một sự kiện rất có ý nghĩa.

Lúc này Giang Mạc Viễn mới chợt hiểu ra, một phen giữ lấy vai cô, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thanh tú cười đến nổi giãn hết cơ kia mà nói, “Em chọc anh?” Như thoải mái, hoặc như là bất mãn, ba chữ

ngăn gọn lộ ra vẻ cường thế thiên bẩm lại bị che giấu rất tốt.

[1] Đào Uyên Minh: Đào Tiềm, hiệu Uyên Minh, tự Nguyên Lượng biệt hiệu là Ngũ liễu tiên sinh, người đất Tầm Dương, nay thuộc huyện Cửu Giang, tỉnh Giang Tây, là một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc.

[2] Một câu thơ trong bài Ẩm tửu 饮酒 của Đào Uyên Minh 陶渊明 : Thái cúc đông li hạ 采菊东篱下- Du nhiên kiến Nam sơn 悠然见南山: tạm dịch là Hái cúc bên giậu đông- Nhàn nhàn ngắm núi Nam. Về sau thường mượn “đông li” để chỉ nơi thường ngắm hoa cúc.

[3] Thu diệp chính hồng: tạm dịch là mùa thu lá đỏ.

Quyển 3 - Chương 5: Trai đẹp

Dưới ánh trăng, bóng dáng người trai dài trên đất, có lẽ do nhìn từ góc độ này, như dây dưa cùng nhau.

Ánh sáng yếu ớt xuyên qua tầng mây bị xé thành từng tia sáng vụn vặt, hắt lên người Trang Noãn Thần, hòa cùng nụ cười yếu ớt, hai mắt thâm quầng, nhanh chân thụt lùi từng bước, giọng nói của cô cũng tràn ngập chế nhạo, “Bày ra bộ dạng như muốn tính sổ chi vậy?”

Trong mắt Giang Mạc Viễn tối lại, khóe môi hơi nhếch lên, đưa tay ra chụp cô lại—

“Lại đây cho anh!”

“Không bao giờ.” Trang Noãn Thần lùi nhanh như chú thỏ nhỏ, cô trở về cổ trấn như tìm lại được đứa trẻ ngây thơ trong sáng, chớp chớp mắt với anh, “Bắt được em rồi hản tính.” Nói xong, cười sảng sặc chạy mất.

Giang Mạc Viễn đứng tại chỗ, mắt nhìn chăm chăm bóng dáng đã chạy xa ở trước mặt, ý cười rộng mở, như nước lưu chuyển, nhanh chóng chạy đuổi theo cô. Dưới ánh trăng, cô gái nhỏ xinh nhanh nhẹn như con mồi đang chạy trốn, người đàn ông như con sư tử thần tốc muốn nhanh chóng tóm được con mồi.

Khoảng cách hai người ngày càng thu hẹp.

Trang Noãn Thần vô ý chạy vào con ngõ nhỏ, tiếng cười vui vẻ theo

không khí chui vào lỗ tai người đàn ông, ý cười của anh càng sâu, tốc độ chạy đuổi nhanh hơn, tâm trạng dường như cũng trở nên thoải mái, sau khi đi theo vào con ngõ nhỏ ấy, thấy cô đứng lại liền nhanh chóng chạy đến, đưa tay tóm cô kéo vào trong ngực mình, cười nhẹ, “Còn chạy nữa không?”

Thân thể mềm mại thơm ngát trong lòng, cho dù là anh hùng cũng có lúc suy nghĩ vẩn vơ, hướng hồ còn là thời điểm đêm trăng mờ ảo, lòng vui khắp khởi. Bởi vậy, khi Giang Mạc Viễn ôm cô vào lòng, từng luồng hương thơm mát dần tiến vào mũi anh, tiếng nói của anh nghe trầm thấp vô cùng, một tia dịu dàng cũng lạc ở trên môi.

Nhưng thái độ Trang Noãn Thần lạ lắm, không giãy dụa, càng không nói gì, chỉ ngơ ngác đứng tại chỗ, ánh mắt luôn dừng ở căn nhà ở phía đối diện, ánh trăng mờ lung lung trên mặt cô, không hề có sự vui vẻ như ban nãy, nỗi đau đón dường như xâm chiếm lấy cô.

Giang Mạc Viễn phát hiện thấy phản ứng kỳ lạ ấy, nhìn theo ánh mắt cô, lúc này mới thấy một căn nhà ba tầng ở cách đó không xa, phong cách kiến trúc nhà ở cũng không khác gì mọi căn nhà khác trong cổ trấn, nhưng trước cửa nhà này không thấp đèn lồng, bên cửa sổ không có ánh sáng hắt ra, bên trong tối đen như mực, không có bất cứ tiếng động nào.

Giang Mạc Viễn cảm thấy nghi ngờ, chau mày lại, lúc này mới phát hiện chút đầu mối. Trước cửa nhà này có dán câu đối, theo chữ viết phai màu và giấy bạc thếp không khó đoán nơi này đã lâu không có người ở, còn có mấy chậu hoa đặt trên ban công, có lẽ chủ nhân căn nhà thích hoa, nhưng hiện giờ đã sớm khô héo, ngay cả cây xương rồng chịu đựng được không khí khô nóng ở sa mạc cũng chỉ còn lại hình dạng héo rũ, theo mấy điểm này có thể đoán được, chủ nhân nơi này có lẽ dọn đi lâu rồi.

Bầu trời đêm có mấy ngôi sao nhỏ thưa thớt, đôi mắt Trang Noãn Thần cũng như ngôi sao nhỏ rơi xuống, có chút ánh sáng hiện lên, hai chân như dính chặt trên đất không nhúc nhích, nhìn thấy căn nhà tường trắng ngói xám kia, loại đau đớn này hết như ma quỷ đột kích xé nát thân thể cô, sau đó lõi linh hồn cô ra khỏi thể xác, rồi hung hăng dẫm nát dưới chân không chút thương tiếc.

Chưa xót dâng đầy lồng ngực, tiếp đó xông vào cuống họng, xộc lên mũi cô khiến nó bắt đầu cay cay.

Có lẽ là năm cô học lớp 11 thì phải, có mấy anh lớn thất học lông bông, cả ngày chơi bời lêu lổng khắp thôn, cô luôn luôn không muốn qua lại gì với mấy người hư hỏng đó. Có một ngày cô học thêm tới khuya mới về nhà, lúc đi ngang qua căn nhà này, mấy anh lớn đó có lẽ đã uống rượu, loạn choạng nghiêng ngả chắn đường cô, thậm chí còn động tay động chân với cô.

Lúc ấy cô rất sợ hãi, té xuống ở tảng đá bên đường, mở to mắt nhìn họ.

Bọn người xấu xa đưa tay kéo cô, cô đã nghĩ đêm đó chắc chắn sẽ gặp chuyện xui xẻo rồi, đang chuẩn bị hô hoán lên, một cái túi đột nhiên bay đến, nện lên đầu kẻ đầu têu của đám hư hỏng đó một cách chính xác.

Cô sợ hết hồn, nhìn lại, là Cố Mặc.

Không biết anh chui từ đâu ra, bóng đêm kéo dài dáng người cao lớn đẹp đẽ của anh, anh như cười như không nhìn cảnh tượng trước mắt, hai tay cầm vào túi quần, điềm nhiên đứng đó, miệng còn ngậm cây tăm, dù mặc đồng phục đi học nhưng trông vẫn nổi loạn ương bướng, người đập túi lên đối phương chính là anh.

Đối phương hiển nhiên rất tức giận, cùng nhau xông lên đánh anh. Cố Mặc hơi nghiêng mặt qua, nhổ cây tăm ra, xắn tay áo trực diện nghênh đón.

Lúc ấy tình hình hỗn loạn bao nhiêu cô không nhớ rõ, chỉ nhớ tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, dưới ánh trăng, cô mơ hồ thấy Cố Mặc bị thương, nhưng một tay anh chụp lấy kẻ cầm đầu kéo đến, dễ dàng đè lên cánh cửa, đau đến nỗi đối phương la í ới, cuối cùng bọn họ chạy mất.

Trang Noãn Thần xem rất nhiều phim, phân đoạn anh hùng cứu mỹ nhân thế này cũng thường xuyên nhìn thấy, nhưng không ngờ đến sẽ xảy ra trong thực tế, lại xảy ra trên người mình, hồi lâu cũng chưa hoàn hồn được, hai tay chống xuống đất vẫn còn run rẩy, cho tới bây giờ cô cũng không biết, là sợ hãi, là bởi vì nhìn thấy trận máu me, hay bởi vì chưa từng thấy Cố Mặc hung dữ như vậy?

Lúc ấy cánh tay Cố Mặc bị thương, nhuộm máu đầy trên áo, anh cũng chẳng thèm nhú mày lấy một cái, khom người nhặt túi lên, sau đó tùy tiện khoát lên vai, đi đến trước mặt cô, lờ lững nói, “Cậu bị thương à?”

Lúc này cô mới giật mình bừng tỉnh, ngược nhìn anh, vô thức lắc đầu.

“Không bị thương thì mau về nhà đi, đừng chắn trước cửa nhà tôi!” Giọng điệu Cố Mặc không hề khách sáo, đuôi lông mày cũng nổi lên chút không vui và khó chịu.

Miệng cô há hốc, hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của chính mình, hướng về bóng lưng anh nhẹ nhàng nói, “Cám ơn cậu...”

Cố Mặc dừng bước, hơi hơi ngoảnh lại, hình dáng đẹp đẽ như được

ánh trăng tinh tế chau chuốt khiến tim kẻ khác đập nhanh không thôi, anh lại hừ lạnh một tiếng, thản nhiên buông ra một câu, “Trang Noãn Thần, cậu đúng là cô gái phiền phức, lần sau có trêu hoa ghẹo nguyệt thì làm ơn đi xa một chút, đừng rắc rối chắn trước cửa nhà tôi nữa!” Nói xong lời này, anh đi thẳng vào nhà mà không thèm quay đầu, đóng sầm cửa lại.

Căn nhà ấy chính là nhà của Cố Mặc.

Lúc ấy cô ngồi ngẩn ngơ sững sốt hồi lâu, cũng hơn mười phút, đợi sau khi cô có phản ứng lại, liền dùng sức hét lên một câu, “Cố Mặc, cậu dùng từ ngữ tốt đẹp hơn một chút không được sao? Tên khốn này.” Cô không biết anh có nghe được mấy lời này không, bởi vì đèn nhà anh vẫn không sáng.

Đêm đó, cô cũng đứng bên ngoài căn nhà này hồi lâu, cũng hết như đêm nay.

Trái tim Trang Noãn Thần đau đớn, như có con dao đột nhiên đâm vào, sau đó xoáy mạnh, khi cô ý thức được nỗi đau, thì máu đã chảy đầm đìa. Cô cũng không biết sao đêm đó anh lại xuất hiện đúng lúc như vậy, có lẽ anh cũng vừa lúc về nhà. Từ trước đến nay, vẫn là cô lặng lẽ chú ý anh, từ sơ trung (trung học cơ sở) đến cao trung (trung học phổ thông), thỉnh thoảng thậm chí cô cũng sẽ vờ như lơ đãng đi ngang qua căn nhà này.

Căn nhà trước mắt chìm trong tĩnh mịch, đúng vậy, đã bỏ hoang nhiều năm, một chút sinh khí cũng không có.

Trang Noãn Thần hít sâu một hơi để giảm bớt nỗi đau trong lòng, nhưng đôi mắt cô đơn ấy vẫn cứ nhìn chăm chăm cửa sổ, cô giống như lại nhìn thấy chàng trai áo trắng đứng tựa vào khung cửa ấy, ôm đàn Ukulele khẽ đàn hát, giọng của anh hết như tiếng trời, ánh mắt

mông lung xa xôi, như có tơ liễu thổi qua ngang anh, rồi lại bị tiếng hát của anh thu hút, thật lâu cũng chưa tan đi.

Ngay lúc đó, cô còn có một dự cảm thế này, anh không thể sống cả đời ở chỗ này, chàng thiếu niên thích màu trắng ấy, mắt anh tim anh đều không giống người thường...

Hồi ức tựa biển, chìm Trang Noãn Thần như sắp chết, ngay khi ảo giác xuất hiện chân thật đến thế, bóng dáng của Cố Mặc như vẫn còn đâu đây, vẻ mặt chăm chú, sừng mặt hoàn mỹ.

Ngay tại thời điểm Trang Noãn Thần sắp bị những ký ức này bức đến phát điên, cơ thể đột nhiên được một đôi tay to lớn mạnh mẽ lật lại, đôi cánh tay vô cùng cường thế có lực, cô sững sốt, ngẩng đầu, chống lại ánh mắt sâu thẳm đầy ngờ vực của Giang Mạc Viễn.

Đau đớn nơi ngực đột nhiên nứt toác ra, thậm chí nghe thấy thứ âm hưởng liên tiếp không dứt, thoáng chạm vào màng tai.

“Em sao vậy?” anh khẽ hỏi, ánh mắt sắc bén tựa tia X-quang.

Lúc này Trang Noãn Thần mới ý thức được bản thân quá mức khác thường, nhắm mạnh hai mắt lại rồi mở ra, sắc mặt cũng bắt đầu giảm bớt vẻ tái xanh, cố gắng nở nụ cười, lắc đầu, “Không có gì.”

Giang Mạc Viễn vẫn cứ nhìn cô, trong mắt lạnh lẽo nhấp nháy sự am hiểu sâu sắc mà kẻ khác đọc không hiểu.

“Chúng ta đi thôi.” Trang Noãn Thần cảm thấy rất sợ khi anh nhìn cô như thế, có lẽ vì ánh mắt anh quá sắc bén, cô sợ bị ánh mắt ấy mổ xẻ hết tâm tư không chút nể nang.

Giang Mạc Viễn điềm tĩnh gật đầu, cười nhạt, ôm vai cô tiếp tục đi về

phía trước.

Cuối con ngõ nhỏ, cô bất giác quay đầu lại nhìn thoáng qua nơi ấy, bóng dáng nơi căn nhà nọ ngày càng mờ hồ, cuối cùng tầm mắt bị ngăn trở bởi bức tường, cuối cùng không nhìn thấy nữa...

Biết Giang Mạc Viễn chưa từng đến những nơi thế này, Trang Noãn Thần cố ý nhường phòng có giường lớn của chính mình lại cho anh, còn cô ôm chăn gối chuẩn bị sang ngủ ở phòng dành cho khách. Nhà cô cũng như những nhà khác, tầng một là phòng khách, tầng hai là tầng để ngủ, tầng ba là gác lửng để những đồ đạc linh tinh thường ngày không cần dùng tới. Nhà trong cổ trấn đều là nhà tổ tiên, toàn bộ vật liệu xây dựng đều chọn dùng gỗ tốt ngàn năm, chẳng những kiên cố hơn nữa còn đông ấm hạ mát, nhưng mỗi khi đi lên cầu thang đều phát ra tiếng động, thứ tiếng kéo kẹt ấy nghe cũng rất hay.

Sau khi soạn xong bàn chải đánh răng mới, một số vật dụng và sữa tắm dùng cho vài ngày, Trang Noãn Thần liền cầm lên tầng hai, gõ tay gõ cửa không nghe thấy động tĩnh gì liền đẩy cửa bước vào, Giang Mạc Viễn không có trong phòng ngủ, đèn phòng tắm đang sáng, cửa cũng rộng mở.

Không có tiếng nước, chứng minh Giang Mạc Viễn vẫn còn chưa tắm.

Trang Noãn Thần không nghĩ ngợi nhiều bèn đi thẳng đến cửa phòng tắm, mở miệng nói, “Bàn chải đánh răng và mọi thứ em đã chuẩn bị cho anh...”

Nói được một nửa, nửa còn lại bị nghẹn ứ trong cổ họng, như quả trứng bị mắc nghẹn trong cổ họng muốn phun cũng không phun

được mà muốn nuốt cũng nuốt không xong.

Gần như cùng lúc, hai mắt của cô cùng người ở đối diện đều kinh ngạc mở lớn!

Trong phòng tắm, dưới ánh đèn màu vàng nhạt...

Giang Mạc Viễn hiển nhiên là vừa mới tắm xong, tay định rút khăn tắm quấn quanh hông, đương nhiên, động tác này lại bị sự xuất hiện đột ngột của Trang Noãn Thần mà ngừng lại. Tay rút khăn tắm đứng khựng giữa không trung, cứ như vậy, một người đàn ông trần trụi hoàn toàn chinh chinh, không chút nào che đậy hiện ra trước mắt Trang Noãn Thần.

Trong không khí còn có hơi nước lơ mờ chuyển động, tựa như hình ảnh bị chiếu chậm của một bộ phim, người đàn ông đứng trước gương trong phòng tắm, cùng cô gái đứng ngẩn tò te ở cửa...

Tất cả đều rối loạn...

Bao gồm vạn vật trong trời đất.

Người đàn ông trong phòng tắm, với làn da màu lúa mạch hấp dẫn, ánh đèn cùng bọt nước đan xen hội tụ lên vóc người cao lớn ưu nhã của anh. Bọt nước cứ như cánh tay dịu dàng của cô gái, từ đầu vai rộng rãi chảy xuống, mơn trớn lên đường cong quá mức vạm vỡ, cơ ngực kiên cố của anh, rồi ung dung du ngoạn trên vòng eo hẹp rắn chắc có thể sánh với người mẫu phương tây, một tỷ lệ vàng thật hoàn mỹ.

Dáng người của anh, đẹp quá sức tưởng tượng của cô.

Giang Mạc Viễn vốn đang quay về phía gương, bị Trang Noãn Thần

bất ngờ xông vào nên hơi nghiêng người ngoảnh lại, kết quả là, nhìn từ góc độ này, cô gái nào đó đã nhìn sạch sẽ dáng người của anh.

Bao gồm cả—

Nơi phát ra năng lượng đàn ông kia, cứ kiêu ngạo đập vào mắt cô, không chút nào che đậy.

Ót Trang Noãn Thần như bị người ta giáng mạnh một cú, não bộ trống rỗng, hai mắt rõ ràng không thể khống chế, lúc muốn thu mắt lại, cô đã nhìn rõ đối phương từ trên xuống dưới, cuối cùng mắt mở to nhìn trân trối vào bộ phận kiêu ngạo nam tính kia.

Giang Mạc Viễn đứng trong phòng tắm ngược lại không giật mình sửng sốt quá lâu, chỉ chừng ba bốn giây liền có phản ứng lại, sau khi nhìn thấy bộ dạng vừa tò mò vừa khiếp sợ của cô, nhin không được cong môi bật cười, rồi sau đó đưa tay rút khăn tắm vây quanh eo.

“Á...”

Động tác của người đàn ông như phá vỡ hình ảnh yên lặng đầy hấp dẫn ấy, Trang Noãn Thần bỗng hoàn hồn lại, cuối cùng cũng hét lên sợ hãi từ sâu trong lòng, ngay sau đó vụt chạy khỏi phòng, bước chân gấp gáp vô cùng.

Vẻ mặt Giang Mạc Viễn trong gương, có chút bất đắc dĩ, còn có chút dờ khóc dờ cười.

Hình như người tự xưng bị người khác nhìn thấy là anh cơ mà?

“Nói vậy, cậu đã nhìn sạch sẽ con người ta rồi?” Trong điện thoại, Hạ

Lữ cao giọng hưng phấn.

Trang Noãn Thần đưa xa ống nghe ra, xoa xoa lỗ tai, sau đó thờ dài nói, “Ờ, sao mình biết được anh ấy vừa mới tắm xong chứ? Hiệu suất làm việc nhanh như vậy.”

Nghĩ lại cảnh tượng vừa nãy, ngay cả lòng chết cô cũng có.

Lúc trở lại phòng khách, Hạ Lữ gọi điện tới hỏi thăm, sau khi kể xong bệnh tình của ba cô, Trang Noãn Thần không nén được rung động và rối rắm trong lòng nên đã kể lại sự cố trai đẹp đi tắm cho cô nghe.

Đương nhiên, trong chuyện này, cô đảm nhận vai nữ chính, nhưng hiển nhiên là trình độ diễn xuất của cô chỉ cỡ tuyến hai tuyến ba thôi, gặp phải nam chính gạo cội bình tĩnh như anh, cô chỉ có thể diễn màn chạy trốn chết.

“Nhanh nhanh, mau tả cho mình nghe một chút, dáng người anh ta thế nào?” Sự khẩn trương của Hạ Lữ sẽ khiến người ta hiểu lầm là cô sẽ vội vàng chạy ngay đến đây, sau khi nói xong câu đó lại bổ sung thêm, “Mình cảm thấy nhất định là đẹp vô cùng, bộ dạng anh ta lúc mặc vest đỉnh thế cơ mà.”

Tỉ lệ cơ thể hoàn mỹ của Giang Mạc Viễn lại lớn vồn trong đầu Trang Noãn Thần, khiến cô đỏ mặt nóng má, lại nghe Hạ Lữ hỏi vậy, cắn môi nói, “Nói cho cậu biết, dáng người của anh ấy siêu đẹp luôn.”

“He he, mình đoán bờ vai rộng lắm đúng không?”

“Ừ.”

“Cánh tay đặc biệt mạnh mẽ đúng không?”

“Ừ.”

“Còn vom ngực? Cũng đặc biệt rộng đúng không?”

“Chẳng những rộng, mà còn rất rắn chắc, hôm nay rút cục mình cũng biết cái gì gọi là tường đồng vách sắt rồi.”

“Oa, mình chảy nước miếng rồi sao giờ? À, còn có còn có—” Ngử điệu Hạ Lữ cực nhanh, “Bụng của anh ta có mỡ không? Cậu cũng biết mấy người đàn ông làm văn phòng ngồi nhiều nên dễ bị bụng bia mà, khó coi chết đi được.”

Trang Noãn Thần hồi tưởng lại một chút liền nhanh chóng lắc đầu, “Không đâu, toàn thân anh ấy cả một chút xíu mỡ thừa cũng không có, mình nghi ngờ chắc chắn anh ấy thường xuyên đến phòng tập thể hình.”

“Nếu trước kia anh ta ở nước ngoài khá lâu thì chuyện thường xuyên tập thể hình cũng rất bình thường, cậu có biết không phải quốc gia nào cũng có bảo hiểm khám chữa bệnh toàn diện như ở Trung Quốc đâu, như nước Mỹ đó, thấy bác sĩ nằm bệnh viện cũng rất tốn tiền, cho dù có hay không có bảo hiểm toàn toàn diện, nên có rất nhiều người tình nguyện tiêu tiền ở phòng tập thể hình để không muốn đến bệnh viện.” Có lẽ Hạ Lữ hơi điên cuồng, tư duy có chút hỗn loạn, nói xong mấy lời này lại lập tức lầu bầu, “Sao mình lại kéo đề tài đi xa thế nhỉ? Noãn Thần à, nghe cậu nói vậy, mình cảm thấy cậu thế nào cũng phải cẩn thận chút nha?”

“Hờ...” Trang Noãn Thần nhất thời ghen hờn.

Đúng vậy, cô nhìn thế nào cũng phải nên cẩn thận. Thậm chí bây giờ mỗi khi nhắm mắt lại cô đều có thể hình dung ra được dáng người của anh.

“Noãn Thần...” Ở đầu dây bên kia, Hạ Lữ có phần cười khúc khích, thậm chí còn lộ rõ vẻ gian tà, “Nếu đã nhìn thấy tuốt tuột như vậy, cho mình hỏi, cái đó của anh ta có lớn không?”

Trang Noãn Thần hết hồn, “Cái nào?”

“Đừng vờ ngớ ngẩn nữa, quan hệ giữa chúng ta thế nào, mấy chuyện phòng the nói rất bình thường mà, đừng quên, bất cứ chuyện gì mình cũng kể với cậu nhá.” Hạ Lữ cười, nhỏ giọng nói, “Giang Mạc Viễn cao như vậy, cái đó của anh ta có thể nhỏ được sao? Người ta thường nói đàn ông có dáng người cao ráo thì cái đó cũng lớn, hoặc là mũi cao thì cái đó cũng không nhỏ, Giang Mạc Viễn lại chiếm hết cả hai, Noãn Thần à, kể coi.”

Trang Noãn Thần nghe xong lời này của Hạ Lữ thì nghếch ra, tỉ mỉ phân tích một hồi lúc này mới hiểu được ý tứ của cô, mặt Trang Noãn Thần lại càng đỏ hơn, giống như bị lửa đốt, ngay cả hơi thở cũng không còn đều nữa. “Mình, sao mình thấy rõ ràng vậy được chứ?” Nói xong, cô chạy đến mở cửa sổ ra, để gió đêm thổi vào cho mát mẻ một chút.

Ngoài cửa sổ, sương mù dày đặc, gió mang theo mùi mưa, như là trời sắp mưa.

“Cái bộ phận ấy còn cần phải thấy rõ ràng sao? Nhanh chóng phán đoán hình dạng lớn nhỏ chính là phản xạ có điều kiện của con gái.” Hạ Lữ cười nói.

“Trời ơi, cậu đừng hỏi nữa, chúng ta nói chuyện khác đi.”

“Mình chỉ cảm thấy hứng thú với chuyện này thôi à.” Hạ Lữ mặc kệ, “Nói mau lên, cậu cũng biết con gái đều là chúa tò mò mà, mình cũng

đâu rêu rao ra ngoài, cậu không phải không biết mình chứ.”

Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, mặt nóng như bị lửa đốt, nhưng đồng thời cô thật sự cũng bức bối, đưa tay che miệng, nhỏ giọng đến không thể nhỏ hơn, nói với Hạ Lữ, “Thật ra... anh ấy, cái đó của anh ấy... thật sự rất lớn...”

“Thật hả?”

“Thiệt mà, mình vô tình đảo mắt đến chỗ ấy thôi, mà làm mình hết hồn luôn.” Trái tim Trang Noãn Thần đập thành thạch kinh hoàng, như muốn vọt ra khỏi cổ họng, cố gắng nuốt nước miếng.

“Trời ơi, quá đỉnh, lớn cỡ nào?”

“Hả? Sao mình biết được? Mình đâu có bước tới đó đo đâu mà biết.” Trang Noãn Thần hận không thể đập một phát vào đầu cô.

“Cậu có thể dùng cái của Cố Mặc để so sánh mà, giữa họ ai lớn hơn?”

Trang Noãn Thần liếc trắng mắt, bất đắc dĩ nói, “Không thèm nghe cậu nói nữa, đáng ghét.”

“Đừng đừng mà, bạn yêu à, cậu mau mau thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình đi, không đề cập đến Cố Mặc nữa, nói về Giang Mặc Viễn được không.”

“Tóm lại là rất lớn, cụ thể thế nào thì mình không biết.” Trang Noãn Thần nói xong câu này liền nhào xuống giường vùi đầu vào chăn bông, nửa thân người lộ ra ngoài, như con đà điểu chôn đầu vào trong cát.

“Đừng mắc cỡ mà, chuyện này có gì đâu.”

“Hạ Lữ, bộ cái đó... cái đó của đàn ông đều lớn vậy sao?”

“Tùy người chứ, cũng giống như ngực của phụ nữ á, ví dụ của mình là 70D, còn cậu là 70B á.”

“Nè, cậu cũng quá lố rồi đó?” Trang Noãn Thần phản đối, “Của mình là 70C mà? Mình mà nhỏ vậy hả.”

“Không phải như nhau cả à?” Hạ Lữ mỉm cười thiện ý, “Nhưng mà nhìn thế nào thì Giang Mạc Viễn cũng là cực phẩm trên giường, cậu có biết thời điểm mà một phụ nữ bị đàn ông chinh phục hoàn toàn là lúc nào không?”

“Không biết.”

“Chính là ở trên giường á, tất nhiên, dưới điều kiện tiên quyết là cái đó của đàn ông phải đủ cứng và đủ lớn, có thể hoàn toàn lấp đầy, bổ khuyết cậu, thậm chí tại khoảnh khắc không có một khe hở đâm thẳng vào chỗ sâu nhất, ôi chao, gặp được người đàn ông như vậy, phụ nữ sẽ hoàn toàn bị chinh phục.” Hạ Lữ nói cực kỳ sến súa.

Trang Noãn Thần nghe đến độ miệng lưỡi khô khốc, vội vàng ngăn cô lại, “Cậu cũng dâm quá đi.”

“Dâm hay tình dục gì cũng là nhân tính thôi mà, có gì đâu, không tin tối nay cậu thử xem.”

“Nói bậy bạ gì đó?”

“Thì trai đơn gái chiếc mà...”

“Không thèm nghe cậu nói nữa.” Trang Noãn Thần làm bầm một câu.

“Được rồi, mình hiểu mà, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, không quấy rầy nữa, ha ha—” Hạ Lữ nói xong liền cúp máy.

“Này—” Hạ Lữ chết tiệt, mấy tư tưởng dâm đãng đầy trong óc.

Sau khi cúp máy, Trang Noãn Thần nằm sấp thêm một lát, cũng không biết là khí áp tối nay quá thấp hay là không khí trong chăn bông quá ít, nhanh chóng làm cô ngạt thở liền xốc chăn lên, vừa mới chuyển người, bỗng chốc hét lên như người bệnh tâm thần!

Giang Mạc Viễn không biết vào đây lúc nào, ngồi bên giường, thích thú nhìn cô.

“Anh, anh... vào đây lúc nào vậy?” Ngón tay chỉ vào anh gần như run rẩy, cô nhìn anh như nhìn thấy quỷ.

Giang Mạc Viễn đã thay đồ thoải mái, áo khá rộng, phần cổ lại rộng mở, mơ hồ thấy được làn da màu lúa mạch nơi ngực. Thấy anh như đang nhin cười, dựa người vào đầu giường, cong môi ra chiều tự hỏi, “Có lẽ là lúc em nói của mình là 70C.”

“Hả?” Trang Noãn Thần như người bị rút hết xương cốt, mềm nhũn ngã xuống hai tay chống lên giường, vẻ xấu hổ mau chóng nhuộm đầy mặt, có ngượng ngùng nhưng đồng thời cũng lộ ra vẻ bướng bỉnh.

“Anh, sao anh lại có thể nghe lén người khác nói điện thoại vậy chứ?”

Giang Mạc Viễn ra vẻ khó hiểu, nhún vai, “Anh đâu có nghe lén, anh gõ cửa mà em không lên tiếng, cho nên anh vào luôn.”

“Gõ cửa mà không trả lời thì phải là không cho vào chứ...” Cô sắp khóc, trong giọng nói mang theo chút nước nở.

Cô thật muốn chết đi, nói như vậy, anh đã biết các cô đang bàn về cái gì rồi?

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Anh thì lại tưởng đây là quy củ của nhà em, giống như em thoải mái đi vào phòng tắm vậy đó, anh cho rằng nhập gia tùy tục thì sẽ càng được chào đón hơn chứ?”

“Anh, anh...” Dòng suy nghĩ lúc này của Trang Noãn Thần bị cắt ngang, hơn nữa còn liên tục bị công kích, thoáng sắp hỏng mất, “Giang Mạc Viễn, anh, anh ăn hiếp người ta!”

“Anh ăn hiếp em hồi nào? Người bị em nhìn sạch sẽ là anh cơ mà.” Giang Mạc Viễn cười rất chi rạng rỡ, hàm răng trắng phếu dưới ánh đèn vàng nhạt càng lập lòe sáng chói, tuy rằng anh cũng nhìn thấu cô rồi, nhưng đương nhiên, đây chỉ là câu nói anh tự bổ sung trong lòng thôi.

Trang Noãn Thần thật hối hận khi nói chuyện điện thoại với Hạ Lữ, thấy vẻ mặt cười nhạo của anh, trong lòng tự nhiên tức giận, xấu hổ ngượng ngùng tất cả đều hóa thành bất mãn, trừng mắt với anh, “Vậy anh vào đây làm gì?”

“À, anh sợ em nghĩ quẩn trong lòng rồi tự sát.” Giang Mạc Viễn bất ngờ nói đùa một câu, một phen kéo cô lại, ánh mắt sắc bén nhìn cô từ đầu đến chân, nhưn mảy, “Không sao đâu, anh là đàn ông mà, mấy chuyện thế này không ăn thua đâu, cho nên em không cần phải áy náy.”

Hết chương 5

Quyển 3 - Chương 6: Sương sớm

Giang Mạc Viễn trong ấn tượng của Trang Noãn Thần luôn là người lý trí chừng chặc cộng thêm trầm tĩnh, kiệm lời, cho nên khi nghe anh đột nhiên nói vậy, phản ứng đầu tiên của cô chính là giật mình sửng sốt, chừng ba bốn giây sau mới hoàn hồn lại, biết anh đang nói giỡn, mọi xấu hổ và ngưng ngừng bay biến sạch, dứt khoát quỳ trên giường, chống nạnh trừng mắt với anh—

“Ai chớ? Người nào nghĩ quần đòi tự sát? Sao em lại phải áy náy chứ?”

Giang Mạc Viễn thích thú nhìn cô, “Chỉ đề phòng ngộ nhỡ thôi mà, đừng quá kích động.”

“Ai kích động? Em chỉ đang nói sự thật.” Cô bổ sung, bộ dạng hăng hái.

Giang Mạc Viễn nhún vai, “Sự thật chính là lúc nãy em chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ.”

Một câu khiến Trang Noãn Thần á khẩu không nói gì được, miệng há ra, nhìn chăm chăm Giang Mạc Viễn, hồi lâu mới nghĩ được cách trả đũa bèn nói, “Chạy cũng không có nghĩa là áy náy mà? Sao anh không nghĩ bởi vì một phụ nữ độc thân vô tội như em bị một người đàn ông nghi là mắc bệnh khoe hàng làm cho hoảng sợ chứ? Có cô gái nào nhìn thấy cơ thể đàn ông còn ung dung điềm tĩnh được nhỉ? À, cũng có loại con gái đó, tám phần là tay lão luyện kinh nghiệm sa trường, dưới tình huống nhìn quen cơ thể đàn ông nên đã luyện

được tâm lý mạnh mẽ chai lì.”

Cô làm nhảm, điệu bộ như rất muốn đảo ngược tình thế, nào ngờ nói càng mạnh miệng thì cô càng chột dạ, Giang Mạc Viễn này bình thường nhìn như nhã nhặn, tất cả mọi chuyện đều trông có vẻ như thương lượng xong, nhưng anh cũng thật xấu quá đi, chỉ cần mím cười thôi cũng đủ làm cô ghen chết.

Loại chuyện thế này, không phải gió đông thổi bạt gió tây, mà là gió tây áp đảo gió đông, một khi bị anh đè bẹp, sau này bên B như cô chẳng phải không còn chút địa vị nào hay sao?

Giang Mạc Viễn nghe được mùi khói, còn châm thêm dầu, dường như đồng ý với quan điểm của cô, đối với cái gọi là ‘người đàn ông tình nghi là thích khoe hàng’ không có giải thích gì, đợi đến cô nói xong một hơi, anh mới lên tiếng, giọng nói mặc dù nhẹ nhưng ý cười lại càng sâu, “Em từng trải rồi à?”

Câu hỏi ngắn gọn, đôi mắt đang cười, kể cả đôi môi mỏng cũng mang chút chế nhạo...

Trang Noãn Thần vừa định nhanh miệng trả lời luôn, lại nhạy cảm phát hiện ánh mắt đùa giỡn của anh, bỗng dừng đỏ mặt, lúc này mới phát hiện câu hỏi kia có bao nhiêu mờ ám, vội giải thích, “Anh, anh đừng hiểu lầm, là em thấy anh không mặc gì hết nên mới giật mình mà.”

“Thì câu anh mới hỏi cũng chính là ý này đó, là anh hiểu lầm, vậy tức là cách lý giải của em có vấn đề?” Giang Mạc Viễn khoanh tay trước ngực, vẻ mặt hứng thú.

“Anh...” Trang Noãn Thần lại ngậm bồ hòn, trong lòng càng nóng nảy, vừa định mở miệng, ngoài cửa sổ đột nhiên có ánh chớp lóe

lên, theo sau là tiếng sấm ầm ầm từ xa kéo đến, rơi thẳng xuống bên ngoài cửa sổ.

Trái tim cô cũng theo đó mà run lên, ngón tay theo bản năng bấu chặt cái chăn, nhưng vẫn bướng bỉnh nhìn anh, cắn chặt môi, hồi lâu mới đắp chăn bông lên người, “Khuya rồi, em muốn đi ngủ.”

Rõ ràng đang hạ lệnh đuổi khách.

Giang Mạc Viễn thấy cô như chú đà điểu, nhin không được bật cười, cũng không trêu cô nữa, đưa tay vỗ vỗ lên người cô, “Được rồi anh về phòng đây, đừng quẩn chần quanh người như vậy, hằm hơi chết được.” Giọng điệu mềm nhẹ lộ rõ sự quan tâm.

Gió đêm thổi đến, mùi mưa lấp đầy căn phòng.

Giang Mạc Viễn thấy cô không có phản ứng, tưởng rằng cô xấu hổ, liền không nói gì nữa, đi đến cửa sổ đóng lại xong, nhìn cô một cái rồi đưa tay kéo cửa.

‘Ầm’ lại một tiếng sấm vang lên, lớn đến nỗi gần như làm đất trời rung chuyển.

Cùng lúc đó, Trang Noãn Thần cũng hét lên, khoảnh khắc tiếng sấm đánh xuống cô liền hét lên tên anh—

“Giang Mạc Viễn—”

Giang Mạc Viễn đang đi tới cửa nghe thấy liền dừng bước, chưa kịp quay người lại, Trang Noãn Thần hét như con gấu túi nhảy phốc xuống giường chạy ào đến bên cạnh anh, ôm chặt lấy anh từ phía sau.

Tấm lưng cứng rắn dán vào cơ thể mềm mại của cô gái, mùi hương thơm mát của sữa tắm hòa cùng mùi tự nhiên trên người cô, hai mắt Giang Mạc Viễn tối sầm lại, cũng mau chóng ý thức được có gì đó không đúng lắm.

Trang Noãn Thần ôm anh với lực rất mạnh, đầu ngón tay lại đang run lẩy bẩy, thậm chí sự run rẩy này cũng lan đến toàn thân cô, kể cả hàm răng cũng va đập vào nhau.

Anh tự nhận bản thân không phải là Liễu Hạ Huệ[1], đối với chuyện ôm ấp thế này đương nhiên trong lòng cũng ấp ủ tưởng tượng xa vời, nhưng sau khi ý thức được sự khác thường của cô, đáy lòng lại sinh ra càng nhiều nghi ngờ và thương tiếc.

Xoay người, chưa kịp nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên hỏi cho rõ ràng, lại một tia chớp cắt ngang qua bầu trời, trời đêm sáng rực lên như ban ngày.

“Á—” Trang Noãn Thần lần nữa rúc người vào lòng anh, sợ đến mức hét lên.

Giang Mạc viễn lập tức hiểu ra, trước khi tiếng sấm vang lên lần nữa liền bịt kín hai tai cô lại, bàn tay thật lớn thật ấm, gần bằng với khuôn mặt cô.

Tiếng sấm ầm ầm đi qua, cũng mở màn cho một cơn mưa tầm tã như trút nước.

Mặt Trang Noãn Thần tái nhợt đến dọa người, môi cũng mất đi màu sắc, run rẩy, nhắm chặt mắt, làn mi thật dài cũng nhuộm màu bất an.

Thật lâu sau, anh rút tay ra, thuận thế ôm lấy eo cô, cúi đầu nhìn cô, khẽ nói, “Có anh ở đây, đừng sợ.”

Trang Noãn Thần gật đầu, cô lúc này vẫn còn vui vẻ giờ lại hết như một đứa trẻ bất lực.

Lòng Giang Mạc Viễn bỗng sinh thương tiếc, giờ tay ôm cô vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gáy cô, như dịu dàng trấn an chú mèo con đang run sợ.

Trong phòng cực kỳ im lặng, chỉ có tiếng mưa điên cuồng quất mạnh vào cửa sổ.

Trang Noãn Thần vẫn nhắm chặt mắt như cũ, hai má dán vào lồng ngực anh, mồ hôi thấm ướt tóc trước trán, dính vào bầu ngực no đủ, cô như kẻ chết đuối vớ được cọc gỗ, tay cô nắm chặt góc áo anh, không chịu buông ra.

“Không sao đâu.” Giang Mạc Viễn nhẹ giọng an ủi, nhưng không thể không thừa nhận phần lớn trong tâm lý đàn ông đều là giả dối, nhất là lúc phụ nữ yếu đuối nhất, lòng tự tôn khổng lồ cùng cảm giác thành tựu tồn tại lại càng mãnh liệt, đàn ông, vĩnh viễn là nguồn sức mạnh mỗi khi phụ nữ cần.

Giờ khắc này cũng vậy, sự hoảng hốt của Trang Noãn Thần hoàn toàn thỏa mãn ham muốn bảo vệ của Giang Mạc Viễn, hoặc là nói, trời sinh đàn ông vốn có sẵn bản tính bảo vệ.

Đây là đặc trưng vốn có của giống đực trong tự nhiên.

“Em, đêm nay em chắc chắn sẽ bị mất ngủ... mỗi khi trời mưa sấm sét em đều vậy...” Trang Noãn Thần nghe thấy trái tim như nhảy thình thịch lên cuống họng, lúc nói chuyện vẫn còn rất sợ hãi.

Lúc này đây, Giang Mạc Viễn lại không nói gì, trong mắt thâm sâu lộ

ra về cân nhắc.

Cô gái trong lòng bất giác ôm chặt lấy anh.

Ngay sau đó, Giang Mạc Viễn liền bế thốc cô lên, đi về phía giường lớn.

“Anh, anh muốn làm gì?” Trang Noãn Thần hoảng sợ, lập tức mở mắt ra.

Giang Mạc Viễn im lặng, sâu trong mắt là biển cả không đoán trước được, sau khi nhẹ nhàng đặt cô lên giường, anh cũng thuận thế nằm xuống bên cạnh cô, kéo chăn đắp lên người cô, làm xong hết thấy mới khẽ nói, “Anh ở lại đây với em, ngủ đi.”

Trang Noãn Thần ngẩn ngơ, sau một lát, đáy mắt dần nổi lên rung động.

“Em... vậy sẽ khiến anh không nghỉ ngơi được.” Nhẹ nhàng nói một câu, xúc động vẫn hoàn xúc động, nhưng cô và anh cùng nằm chung trên một chiếc giường, nhìn qua thật lạ lẫm.

Giang Mạc Viễn cười nhạt, sâu xa nói một câu, “Em thật sự làm anh không ngủ được.”

Sao cô lại không nghe ra hàm ý trong đó chứ, ngăn lại nói, “Vậy anh đi ngủ đi, em không sao đâu, thiệt đó...” Chuyện này có chút phát triển theo chiều hướng không lường trước được, tư thế mờ ám này của cả hai khiến cô hoang mang.

Giang Mạc Viễn nghe xong bèn cười, “Về phòng thì cũng khác gì nhau đâu, nằm trên chiếc giường em từng nằm, muốn ngủ ngon cũng khó à.”

Trang Noãn Thần lúc đầu không hiểu lắm, sau bỗng đứng từ trong ánh mắt hàm chứa ý cười của anh chợt hiểu ra, gương mặt vốn tái nhợt liền ửng hồng tới mang tai, vội vã cup mắt, mắt tự nhiên nói, “Anh nói lung tung gì đó.”

Trên đỉnh đầu, là tiếng cười trầm thấp của người đàn ông.

Cô vừa muốn hạ lệnh đuổi khách, lại một tiếng sấm rền vang, lúc này hình như chiếc giường cũng rung lên.

Giây tiếp đó, Trang Noãn Thần chui tọt vào lòng Giang Mạc Viễn, cơ thể run lẩy bẩy như chú chuột con.

Một tràng cười nhẹ bật ra từ cổ họng người đàn ông, quanh quẩn trên đỉnh đầu cô.

Anh đưa tay, ôm cô càng chặt hơn, đợi sau khi cô khôi phục lại chút tinh thần mới hỏi, “Sao lại sợ sấm chớp như vậy?”

“Từ nhỏ đã rất sợ...” Cô run rẩy nói tiếp, “Hồi nhỏ có một lần ba mẹ em không có nhà, em chạy ra ngoài chơi, ai ngờ trời chạng vạng lại đổ mưa to, sấm chớp ùng ùng, em mở to mắt thấy một người núp dưới tàng cây bị sét đánh chết...”

Giang Mạc Viễn mỉm cười, mặc dù cảm thấy tiếc thương với những rủi ro của sinh mệnh, nhưng đồng thời cũng không biết phải làm sao, thường thức cơ bản nhất mà người đó cũng không có đúng là hơi đáng giận.

“Kể từ ngày hôm đó, thời tiết xấu thế này thì em liền sợ hãi.” Trang Noãn Thần rút vai lại, đồng thời lúc nói chuyện vẫn không dám ngẩng đầu.

Giang Mạc Viễn ôm lấy cô, nghĩ đến chuyện cô nhỏ như vậy lại tận mắt chứng kiến mạng sống tiêu tan thì cảm thấy rất đau lòng, khi đó chắc cô sợ lắm, nếu không sẽ không để lại ám ảnh tâm lý như bây giờ.

Cảm nhận được lực ôm thật chặt của người đàn ông, Trang Noãn Thần dường như có thêm sức mạnh hơn, cảm giác thể lương như đặt mình trong hoang mạc cũng tiêu tan, cô ngẩng đầu, đáng thương hỏi, “Anh thật sự sẽ ở lại đây cùng em?”

Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn cô, dịu dàng nói, “Ngủ đi, anh sẽ ở lại với em.”

[1] Liễu Hạ Huệ (tiếng Hán: 柳下惠, 720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triển Cầm (展禽), tự là Quý (季), người đất Liễu Hạ (柳下), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Kể rằng, Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn cô, dịu dàng nói, “Ngủ đi, anh sẽ ở lại với em.”

Trang Noãn Thần thở phào nhẹ nhõm, trong mắt xẹt qua một tia vui sướng, sự thoải mái tận đáy lòng rõ ràng đang lan tràn, cô thả lỏng cơ thể, thả lỏng rồi nhắm hai mắt lại.

Giang Mạc Viễn vẫn mở mắt, ngắm cô.

Tiếng sấm cùng mưa đêm nhỏ dần, cảm xúc của cô dường như cũng thả lỏng hơn. Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn sâu trong ngực anh, hơi thở dần dần có quy luật hơn, thật lâu sau, mới lẩm bẩm nói, “Giang Mạc Viễn... lúc con người ta đang sợ hãi... có phải cái câu ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ cũng vô dụng đúng không...” Tiếng nói có chút thì thầm, không khó nhận ra cô đã buồn ngủ.

Giang Mạc Viễn bất đắc dĩ cười cười, cúi đầu tì lên trán cô, nói nhỏ, “Yên tâm đi, anh không có thói quen thừa nước đục thả câu đâu.”

Khuôn mặt chôn sâu trong lòng anh khẽ nở nụ cười, Trang Noãn Thần càng tham lam mùi hương cùng hơi ấm trong lòng ngực ấy, nhích sát vào cọ cọ, bấy giờ mới ngủ thiếp đi...

Ngoài cửa sổ, lại là tiếng sấm đột ngột.

Nhưng cô ngủ thật ngon lành, không bị làm thức giấc.

Nhìn thấy cô nhóc không tim không phổi ngủ say sưa trong lòng mình, Giang Mạc Viễn có chút mếu máo, cấu tạo sinh lý nam nữ quyết định lòng không đề phòng của phụ nữ và dã tâm của đàn ông, đêm nay, anh nhất định không thể ngủ yên được...

Buổi sáng ở cổ trấn có hương vị và sắc thái không giống với thành phố lớn.

Bầu không khí trong lành không ô nhiễm, sáng sớm mùa thu sương mù cũng dày đặc, đợi khi mặt trời lười biếng nhô lên, sương mù không lập tức tan đi, ngược lại ngưng đọng thành sương sớm càng nhiều hơn, đọng trên phiến lá màu vàng kim dần dần thêm nặng, cuối

cùng rơi xuống dưới.

Lúc Trang Noãn Thần thức dậy, bên ngoài cửa sổ đã là ánh sáng mờ lung, điều này khiến cô cảm thấy bản thân ngủ rất ngon lành, thậm chí nghe thấy tiếng chim chóc hót líu ríu bên ngoài cửa sổ, cô nhất thời quên mất bản thân đang ở nơi nào.

Trên giường chỉ còn lại mình cô.

Trong phòng vẫn lưu lại mùi hương quen thuộc của người đàn ông ấy.

Mùi xạ hương nhàn nhạt, thoang thoảng trong không khí, khiến trong lòng cô sinh ra chút ấm áp.

Nhìn thấy chiếc gối trên giường, Trang Noãn Thần nhất thời suy tư, cảm động tận đáy lòng càng thêm thuần túy hơn, đêm qua cô cũng từng giật mình thức giấc, nhưng Giang Mạc Viễn vẫn ôm cô như vậy, tư thế trước sau không hề thay đổi, thật ra cô cũng nghĩ đến sẽ điều chỉnh một chút, nhưng vùi vào trong lòng anh, hít thở mùi của anh thật sự rất dễ chịu, dễ chịu đến độ làm toàn thân cô mềm nhũn, không thể cử động, cứ như vậy, cô ngủ thiếp đi.

Giang Mạc Viễn đúng là một người tốt, đúng như lời anh nói, đích thực cô không hề bị ‘quấy rối’ gì cả.

Nghĩ vậy, Trang Noãn Thần không khỏi cảm thán, người đàn ông tốt như vậy ngược lại cô không biết phải đối xử thế nào.

Xuống giường đi rửa mặt, sau khi rửa mặt xong thay một bộ đồ thể thao, xuống lầu với tâm trạng vui vẻ, còn tưởng Giang Mạc Viễn đang trong bếp hoặc phòng khách, ai dè tìm một vòng, ngoại trừ nhìn thấy bữa sáng trên bàn ăn ra, ngay cả bóng dáng của anh cô cũng

không thấy.

Mở cửa lâu một ra, bầu không khí tăng sáng yên tĩnh len lỏi vào, trong sân có tiếng động, Trang Noãn Thần theo tiếng đi tìm, lại đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

Tuy tất cả mọi căn nhà trong cổ trấn đều từ đời tổ tiên để lại, nhưng cách bày trí bên trong cũng hiện đại hóa, bởi vì người ở đây đều giữ gìn nét cổ xưa, nên trong sân nhà nào cũng có giếng nước, có lẽ do trước kia, nước sinh hoạt của mọi người đều lấy từ giếng nhà mình, sau khi sử dụng nước máy, giếng liền trở thành vật trang trí.

Ba mẹ Trang Noãn Thần lại đặc biệt có tình cảm với cái giếng này, họ không rào giếng lại như những nhà khác, vẫn duy trì sức sống cho cái giếng như trước, trong sân phía nam có một bể nước cao hơn nửa người, là chỗ ba cô dùng để chứa nước, Trang Noãn Thần uống nước giếng lớn lên, nhà cô nấu ăn, tưới hoa, thậm chí làm kem hộp vào mùa hè cũng lấy nước trong bể chứa này.

Nước giếng vô cùng mát lạnh và ngọt ngào, mùa hè nóng nực uống vào một ngụm sẽ lạnh tận tâm can.

Kết quả là, vào buổi sáng sương sớm lờ mờ, Trang Noãn Thần thấy được một cảnh tượng mà suốt đời khó quên...

Trong màn sương, Giang Mạc Viễn ném thùng gỗ vào trong giếng, tiếp đó quay bánh xe để xách nước lên, sau khi thùng nước lên đến nơi, anh chỉ dùng một tay đã cầm được thùng nước đầy, quay sang đổ vào bể chứa.

Vài vạt nắng xuyên qua màn sương chiếu vào người anh, áo sơ mi trắng có hơi ẩm ướt, tay áo tùy tiện xắn lên khuỷu tay, cánh tay rắn chắc tràn đầy nam tính hùng hực sức mạnh.

Trang Noãn Thần nhìn mê mẩn, nhất thời quên cất bước, đứng tại chỗ trống mắt nhìn trần trối bóng dáng người đàn ông đang bận rộn ấy.

Cho đến giờ, Trang Noãn Thần chưa từng tưởng tượng ra người như Giang Mạc Viễn khi làm mấy công việc tay chân này sẽ thế nào, hôm nay bắt gặp thật đúng là phá vỡ quan niệm truyền thống của cô.

Cô cho là hình tượng đàn ông ngồi trong văn phòng vĩnh viễn sẽ bị đóng khung trong đó, không cách gì gắn kết với người đàn ông làm công việc nặng nhọc, Giang Mạc Viễn trong màn sương, người đàn ông điều hành vốn liếng thuận lợi trên thương trường, tay anh chỉ chỗ nào, chỗ đó sẽ bùng lên sức sống hoặc hoàn toàn biến mất, nhưng giờ phút này, đôi bàn tay mang sức mạnh thao túng thương trường ấy lại đang xách thùng gỗ, lần lượt múc nước, đổ nước... Tóc đen trước trán bị mồ hôi làm ướt, khuôn mặt anh tuần cường nghị dưới ánh mặt trời lại đem đến một cảm xúc khác lạ.

Mồ hôi anh hòa lẫn với mùi cơ thể đàn ông, ánh mắt Trang Noãn Thần không khỏi bị hấp dẫn, giờ khắc này, cô nhớ tới câu nói mà Hạ Lữ thường xuyên nói— thật là man (đàn ông) quá đi!

Sau khi đổ thùng nước cuối cùng vào bể chứa, lúc này Giang Mạc Viễn mới phát hiện thấy Trang Noãn Thần đang đứng đó, ánh sáng nhân nhật bao phủ lấy cô, cô vừa thức dậy hệt như một đứa trẻ non nớt, tóc dài buông xõa trên vai đang nhìn anh không chớp mắt.

Giang Mạc Viễn thoáng chút sửng sờ, có một khoảnh khắc, hình ảnh trong đầu bỗng chùng lên bóng dáng Trang Noãn Thần xuất hiện ở đó, kèm theo tiếng nói cuồn cuộn kia, tiếng nói bén nhọn gần như xuyên thủng màng nhĩ—

“Giang Mạc Viễn, đây là anh ép tôi! Tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ

cho anh! Cho dù tôi chết cũng phải biến thành ác quỷ đeo bám anh, quấn anh cả đời!”

Trước mặt, từng mảng máu lớn bắn tung tóe, gần như hòa vào bóng dáng mờ hồ trong màn sương của Trang Noãn Thần đứng cách đó không xa...

“Giang Mạc Viễn?” Tiếng nói mềm nhẹ phát ra, mang theo hương vị của nắng.

Giọng nói ấy như chiếc búa đập anh bừng tỉnh, ánh mắt sâu thẳm rơi vào ký ức nhanh chóng kéo về thực tại, thấy sự chần chừ trong đáy mắt Trang Noãn Thần, anh nhẹ nhàng cười, đặt thùng gỗ trong tay xuống, “Thức rồi à, tối qua ngủ có ngon không?”

Trang Noãn Thần gật đầu, nụ cười của anh vẫn hiền hòa như thế, vừa rồi là cô nhìn nhầm hay sao?

Khi lúc ánh mắt anh quét về phía cô, có một khắc cô cảm thấy anh như đang nhìn một người khác thông qua cô vậy.

Nhưng cảm giác ấy qua đi rất nhanh, nhanh đến độ làm cô không nắm bắt được chút tin tức gì.

Có lẽ, cảm giác của cô này sinh vấn đề chẳng.

Nhẹ nhàng gật đầu, “Tối qua khiến anh mệt rồi.” Mỗi khi trời đổ mưa đêm, cô đều rất khó ngủ, có thể ngủ ngon lành một giấc đến sáng, không thể không nói là công lao của anh.

Nụ cười Giang Mạc Viễn càng tăng thêm.

“Trước kia anh từng xách nước rồi à?” Cô tò mò hỏi.

“Từng xem trên truyền hình, không ngờ đến đây lại được nhìn thấy tận mắt.” Anh mỉm cười đáp.

Trang Noãn Thần che miệng là ra vẻ buồn cười, “Bể nước được anh đổ đầy rồi à? Áo anh bị ướt kìa.” Có lẽ người này cảm thấy mới mẻ.

Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn, vẻ mặt dịu dàng, “Anh vào trong rửa mặt, em vào bếp ăn cơm đi, ăn xong chúng ta xuất phát.”

“Vâng.” Trang Noãn Thần gật đầu, đi theo anh cùng vào nhà, lại hỏi, “Anh thức dậy lúc mấy giờ vậy?” Bữa sáng là được mua ở ngoài.

Giang Mạc Viễn đang lên lầu thì dừng bước, thoáng suy nghĩ, “Sớm lắm.” Nói xong lại tiếp tục đi lên lầu.

Trang Noãn Thần xụ mặt, sớm lắm là sớm bao nhiêu mới được?

Lúc đi đến nhà bếp, đúng lúc đi ngang qua giá treo đồ, thấy trên đó có treo áo vest của Giang Mạc Viễn. Trang Noãn Thần nhớ tới bản thân còn nợ anh một bộ đồ, bèn đưa tay tháo áo xuống, nhìn thoáng qua cổ áo.

Cổ áo không có bất cứ tem nhãn gì.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, vội vàng lật bên trong áo cùng góc áo...

Sau nửa phút, cô chính thức tuyên bố chào thua.

Mặt mày cau có, cô suy nghĩ hồi lâu rồi đi vào bếp, lấy điện thoại gọi đi.

Điện thoại ở một chỗ khác reo lên n lần, cuối cùng cũng bắt máy, tiếng nói mơ màng của Hạ Lữ truyền đến, “Ai vậy?”

“Là mình nè.” Trang Noãn Thần biết cô có thói quen ngủ nướng, điểm ấy cả ba cô giống hệt nhau như đúc.

“Noãn Thần hả?” Hạ Lữ nghe ra được giọng cô, càu nhàu, “Lúc con người đang buồn ngủ là không có ranh giới đạo đức cuối cùng gì cả, câu này chính là cậu nói với mình.”

“Được rồi được rồi, hỏi rõ một chuyện rồi sẽ cho cậu ngủ tiếp.” Trang Noãn Thần vội cười cầu hòa.

Hạ Lữ bên kia im lặng.

“Hạ Lữ?”

“Nghe nè, nói đi.” Hạ Lữ làu bàu.

Trang Noãn Thần cười nói, “Không phải mình nói muốn bồi thường một bộ quần áo cho Giang Mạc Viễn ư, vừa nãy mình có nhìn, không có nhãn hiệu nào hết á.”

“Cái gì gọi là không nhãn hiệu?” Hạ Lữ nghe được loáng thoáng.

“Chính là không có tem nhãn thương hiệu đó, cổ áo, góc áo, bên trong, thậm chí đến tay áo mình cũng lật xem rồi, không thấy nhãn mác nào hết.” Trang Noãn Thần thấp giọng báo cáo.

Hạ Lữ rên một tiếng như là vô cùng đau đớn!

“Trang Noãn Thần, cậu làm nhân viên PR mà, làm ơn để ý xem tạp chí một chút được không? Đúng là dốt đặc.”

“Mình sao?”

“Ôi trời, thôi để mình nói cho cậu biết luôn.” Bên kia dường như Hạ Lữ mới trở mình, giường hơi phát ra tiếng động, cô ngáp một cái, nói tiếp, “Đồ mà không có nhãn mác thì chỉ thuộc vào hai dạng, một dạng chính là giống với mấy bộ đồ mà cậu mua ngoài lề đường á, Giang Mạc Viễn sợ bị người khác nhìn thấy không phải hàng hiệu nên đành tháo nhãn mác ra; dạng còn lại thì khác hoàn toàn, chính là trang phục cao cấp được cắt may thủ công, thường thì loại trang phục này cũng không mang nhãn mác gì cả, bởi vì là loại được thiết kế riêng cho từng khách hàng cụ thể, cho nên không có nhãn mác chứa thông điệp quảng cáo. Bạn yêu à, với địa vị của Giang Mạc Viễn tuyệt đối không phải dạng đầu tiên rồi đúng không? Nếu vậy thì cậu sẽ tốn tiền đấy.”

Chốt lại câu cuối, Hạ Lữ hình như đánh ngáp thêm một cái.

Lúc này Trang Noãn Thần mới nhớ ra đúng thật là như thế, lúc ấy cô nhớ rõ bộ phận của Hạ Lữ tiếp nhận sự kiện của BMW, nghe nói sự kiện lần đó mời toàn khách VIP trên toàn thế giới tham dự, trong sự kiện BMW đặc biệt chuẩn bị ví nam cho khách, chất liệu của ví là tự nhiên không cần bàn cãi, nghe Hạ Lữ về nói, khóa kéo đặc chế trên cái ví đó thôi cũng trị giá lên tới năm con số.

Nghĩ vậy, cô sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh, vội càng cầu cứu, “Hạ Lữ, tất cả trang phục của Giang Mạc Viễn đều là đồ đặt may, vậy mình phải làm sao? Đừng nói mình không có nhiều tiền để tiêu tốn như vậy, cho dù có bỏ tiền ra cũng chưa chắc mua được, mình cũng không thể đi ngàn dặm xa xôi tìm nhà thiết kế để đặt may chứ?”

“Haizzz...” Hạ Lữ thở dài, “Đúng là con người của cậu thà liều mạng cũng không chịu chi tiền, cậu ở bên cạnh Giang Mạc Viễn làm tình

nhân dự tiệc cũng hơn một năm, chẳng lẽ không có chút tiền trong tay sao?”

Trang Noãn Thần cắn môi, “Cho dù có cũng không thể bỏ ra được mà.”

“Vậy mình chả có cách gì, không thì cậu đến cửa hàng Versace mua cho anh ta một bộ đi, tuy kém hơn hàng thủ công cao cấp, nhưng cũng là nhãn hiệu lớn của quốc tế mà, chẳng qua không phải là số lượng có hạn mà thôi.” Hạ Lữ ra chủ ý.

Trang Noãn Thần giơ tay lau mồ hôi lấm tấm trên trán, cắn răng nói, “Một cái áo vest bình thường nhất của Versace cũng phải hơn 20 ngàn rồi, cậu muốn mình phá sản hả?”

Đối phương im lặng.

“Quên đi, nếu thật sự phải mua của Versace mình thà lên Taobao mua cũng không mua ở ngoài đâu.” Cô thở dài.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng ngáy nho nhỏ...

Trang Noãn Thần ngơ ngời, sau khi hoàn hồn mới hét vào điện thoại, “Con nhỏ chết tiệt!”

Dưới tình huống như vậy mà cũng ngủ cho được?

Ăn xong bữa sáng, Giang Mạc Viễn lái xe rời khỏi cổ trấn đi về hướng nam, Trang Noãn Thần làm người dẫn đường, tuy rằng cảm giác phương hướng của cô luôn gà mờ, nhưng trưởng thành từ nhỏ ở đây, ít nhất cũng sẽ không bị lạc đường.

Xe chạy gần nửa giờ, cuối cùng hai người cũng đến núi Long Bàn.

Núi Long Bàn, ẩn chứa hồn thiêng vạn vật trong trời đất, vì khí hậu trong núi thường hay thay đổi, nên đa số kỳ hoa dị thảo đều phát triển chậm, phía đông ngọn núi là rừng cây mênh mông, từng có rất nhiều nhà thực vật học đi vào đó, cuối cùng không thể trở ra.

Đây là núi Long Bàn, là tặng phẩm mà tạo hóa ban cho.

Khi xe chạy trên đường quanh co lên núi, nhìn ra xa toàn là lá phong đỏ.

Ngay sườn núi có một chỗ dừng xe, men theo đó là đường lên núi, đường núi nhìn vô cùng gập ghềnh, khả năng lái xe đi lên đó không cao.

Giang Mạc Viễn và Trang Noãn Thần xuống xe đi bộ lên núi.

Lần leo núi này, Giang Mạc Viễn biến thành người lao động chính, Trang Noãn Thần trái lại hơi nhàn nhã. Lúc trước cô không nghĩ tới đi leo núi còn phải chuẩn bị thứ gì, đợi khi Giang Mạc Viễn từ trong phòng đi ra cô đã sớm thay quần áo thoải mái, chuẩn bị xong ba lô leo núi, đội mũ lưới trai lên đầu rồi nói xuất phát.

Hóa ra sáng sớm anh đã đi chợ rồi.

Độ cần cù của người đàn ông này thật khiến cô phải tặc lưỡi.

Không khí ở núi Long Bàn vô cùng trong lành, càng đi vào sâu cây cối càng rậm rạp, dòng khí hít vào phổi lại càng mát lạnh. Bình thường Trang Noãn Thần lười vận động, đi mười bước thì nghỉ hơi hai mươi bước, lúc đi được một nửa liền mệt đến nổi thở hồng hộc, kêu la đòi nghỉ ngơi.

Với góc độ này mà nói, Giang Mạc Viễn không tốn hao nhiều thể lực lắm, nhìn ra được anh thường xuyên luyện tập, chút sức thờ ải đối với anh mà nói chỉ là trò vật vãn, nhưng thấy vẻ mặt đau khổ của cô cũng đành phải theo cô cho đến cùng.

Đến giữa trưa, cuối cùng hai người cũng đặt chân lên bậc thang thứ 1200 nổi tiếng của núi Long Bàn, nơi này gần đến đỉnh núi, sau khi lên bậc thang thì tầm nhìn càng thêm rộng lớn, phóng tầm mắt nhìn ra xa, đồi núi chạy dài, lá phong nhuộm đỏ quá nửa giang sơn.

Đây là nơi đất bằng để mọi người nghỉ chân, cách đó không xa là thác nước từ trên cao đổ xuống, cảm tượng hùng vĩ làm sao.

Trang Noãn Thần ngồi xuống mặc sức vẩy nước, không đợi mở ba lô leo núi ra đã hít sâu một hơi, khen, “Oa, anh đem cả siêu thị đến đây à?”

Toàn là quà vật mà cô thích ăn.

Giang Mạc Viễn ngồi xuống bên cạnh cô, thấy cô phấn khích hết như thú cưng, không ngừng lục lọi trong túi, không nói gì, chỉ mỉm cười.

“Giang Mạc Viễn, anh thật sự là người đàn ông có thể nương tựa nha.” Cô kêu lên.

Giang Mạc Viễn thản nhiên nói, “Em hay quên đầu quên đuôi hết như trẻ con, anh chỉ có thể lo lắng thôi.”

“Gì chứ?” Trang Noãn Thần đang ăn ngồm ngoàm, đảo mắt, nhìn anh cười, “Anh thuộc chòm sao Ma Kết à?”

Giang Mạc Viễn ngẩn ra một lúc, cười cười, “Không biết nữa, có lẽ vậy.” Anh là đàn ông, làm sao quan tâm đến chuyện chòm sao chứ.

“Em đã từng xem qua một bản tin về anh, trên đó còn có ngày tháng năm sinh của anh nữa, là chòm Ma Kết.” Cô cười hì hì, “Hơn nữa tính cách của anh cũng siêu giống chòm Ma Kết luôn.”

“Thật không? Chòm Ma Kết có tính cách thế nào?” Anh cười nhẹ.

Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ rồi nói, “Đàn ông thuộc chòm Ma Kết chủ yếu là người cô độc, rất hiếm biểu đạt tình cảm thật sự, luôn im lặng ít nói, lẳng lẳng quan sát hết thảy xung quanh, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, có tinh thần trách nhiệm và tư duy logic cao.”

Giang Mạc Viễn lấy chai nước ra, cười cười, “Hình như đều đang khen anh.” Nói xong vặn nắp rồi đưa cho cô.

“Đây là những đặc điểm của chòm Ma Kết, giống anh nhiều lắm, thích im lặng kiệm lời.” Trang Noãn Thần uống ngụm nước rồi nói tiếp, “Nhiều lúc làm em không biết anh đang suy nghĩ cái gì.”

“Em muốn biết không?” Giang Mạc Viễn cười nhạt, ánh sáng ngưng tụ sâu trong mắt, nhẹ nhàng nói một câu sau đó nhận lấy chai nước trong tay cô, ngửa đầu tu ừng ực mấy hơi vô cùng tự nhiên.

Tim Trang Noãn Thần đánh bộp một cái, một là vì câu hỏi có vẻ như băng quơ của anh, hai là vì anh trực tiếp uống chai nước cô từng uống, hành vi thân mật này bình thường chỉ giới hạn giữa những người yêu nhau.

Đề xuống bối rối trong lòng, cô sợng sùng cười nói, “Em không thèm nghiên cứu tâm tư người khác đâu.”

Giang Mạc Viễn đổ nước ra rửa mặt, sau khi nghe cô nói vậy liền ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt xẹt qua chút biến hóa, dường như bầu

không khí xung quanh đột ngột chuyển lạnh, đường nét gương mặt anh được nước thấm ướt nhìn qua có chút thâm trầm, đôi mắt mỏng khẽ mím, cằm cũng căng cứng lại.

Cô ngạc nhiên, là nhìn làm sao?

Giang Mạc Viễn lấy lại vẻ mặt nhất quán rất mau, lắc mạnh đầu, bọt nước văng tung tóe.

Trang Noãn Thần rút người về sau, có cảm giác như bản thân nói sai.

“À... Cảm giác thế nào? Phong cảnh trên núi rất đẹp phải không?” Cô thử tìm đề tài để thay đổi không khí.

Giang Mạc Viễn lại thản nhiên trả về một câu, “Không tệ.”

“Vậy anh có cân nhắc đầu tư không?” Thấy anh đã lên tiếng, Trang Noãn Thần cũng gan dạ hơn, hỏi tiếp.

Giang Mạc Viễn liếc nhìn cô một cái, “Năm nay không thích hợp đầu tư vào du lịch.”

“Vậy đầu tư vào cái gì mới thích hợp? Ẩm thực khách sạn à?” Cuối cùng cô cũng dẫn dắt đề tài đến đây, từ lần đầu tiên thấy anh, Trang Noãn Thần thật sự rất muốn hỏi anh tại sao lại đầu tư vào khách sạn của anh họ cô.

Một câu như phá vỡ gì đó, Giang Mạc Viễn quay đầu nhìn cô, ánh mắt sắc bén.

Trang Noãn Thần biết thương trường có quy tắc của thương trường, cô vốn không nên hỏi nhiều như vậy, nhưng đối phương là anh họ

cô, ít nhất cô cũng có quyền cảm kích chứ? Nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của anh, cô không còn dũng khí để tiếp tục hỏi nữa.

“Câu hỏi này là em nhất thời cao hứng hay là hỏi thay ai?” Anh hơi híp mắt, trong mắt dường như ẩn chứa thứ gì đó không muốn người khác biết.

“Ờ thì... em chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi.” Thấy anh hình như muốn giữ kín, cô vội vàng chuyển đề tài.

Giang Mạc Viễn vẫn không dời mắt, dường như đang đánh giá trong câu trả lời của cô có bao nhiêu phần chân thật, thật lâu sau mới quay đi, thản nhiên nói, “Thị trường vốn có rất nhiều quy tắc, nếu em có hứng thú, sau này anh sẽ từ từ dạy em.”

“À... Cảm ơn anh.” Cô không dám chất vấn anh đến cùng.

Hình như bầu không khí vẫn còn ẩn chứa bất an, nhưng lần này, Trang Noãn Thần cảm nhận được vô cùng rõ rệt.

“Còn muốn hỏi gì không?” Người đàn ông phóng tầm mắt ra xa, lạnh lùng hỏi.

Trang Noãn Thần há miệng, lắc đầu, đúng là không khá lên được mà...

Hai người rơi vào im lặng.

“Được rồi, vậy nói chuyện riêng của em đi.” Mặt trời lên đến đỉnh đầu, chiếu xuống thứ ánh sáng ấm áp, anh chống chân phải lên, cánh tay tùy ý khoát lên đó, nhìn cô đột nhiên nói.

“Hà?” Trang Noãn Thần ngạc nhiên.

Giang Mạc Viễn cười, tuy là vậy như nụ cười không có chút nào vui vẻ, như thờ ơ nhìn cô, giữa môi chậm rãi bật ra vài chữ, “Ví dụ như, tối qua lúc em nhìn thấy căn nhà đó.”

Trang Noãn Thần sửng sò, ngay cả một tia tươi cười ngượng ngùng còn sót lại cũng biến mất...

Hết chương 6

Quyển 3 - Chương 7: Nếu là người phụ nữ của anh

Không thể giả vờ, Trang Noãn Thần tự nhận cả đời này có lẽ cô làm không được. Sau khi Giang Mạc Viễn đề cập đến căn nhà kia, chính cô cũng cảm giác được sự cứng nhắc và mất tự nhiên như dòng nước chảy mạnh từ bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, sắc mặt bỗng chốc tẻ đến mức nào cũng có thể tưởng tượng được.

Dường như Giang Mạc Viễn cũng không hề nóng lòng, luôn duy trì im lặng nhìn cô, không hối thúc, nhưng cũng không buông tha ý nghĩ muốn truy đến cùng.

Không khí đang lưu chuyển dường như cũng ngưng lại.

Tiếng thác nước ở xa xa dường như càng thêm trong vắt.

Ánh mắt Trang Noãn Thần dần dần chuyển thành an tĩnh, chuyển mắt nhìn về phía hang núi ở đằng xa, ánh nắng chênh chếch, rọi xuống từng mảng lớn lá phong đỏ bùng lên như máu, nhuộm đậm đập thẳng vào mắt, bùng lên vẻ đẹp kinh động lòng người.

Thật lâu sau, cô mới lên tiếng, nhưng lại ẩn hiện vẻ trống vắng.

“Căn nhà tối qua anh thấy là nhà của Cố Mặc.” Giọng nói của cô có thể so với tuổi trong, chút mát lạnh, còn có chút bi thương khi phải đối diện với thực tế, giống như ý thu nồng đượm khắp núi rừng.

Vẻ mặt Giang Mạc Viễn lại không biến hóa nhiều lắm, vẫn nhìn cô như vậy, chỉ là càng im lặng hơn.

Trang Noãn Thần đột nhiên quay qua nhìn anh, nở nụ cười gượng gạo, “Cố Mặc, cái tên rất đẹp đúng không?”

Vẻ thê lương của cô lạc vào mắt anh, một tia đau xót thoáng hình thành rồi khuếch tán trong lồng ngực, Giang Mạc Viễn điều chỉnh tư thế ngồi, nhìn cô nói, “Nếu ký ức ấy làm em đau khổ, anh thật sự xin lỗi vì sự kiên trì mới nãy của mình.”

“Không sao, những thứ liên quan đến tình cảm ấy đã tích tụ lâu lắm rồi, em đặt nó trong lòng, luôn không dám đối mặt, Giang Mạc Viễn, em còn phải thật sự cảm ơn anh nữa đó.” Trang Noãn Thần nhìn thẳng vào anh, thật lòng nói.

Có một quá khứ không chịu đựng nổi như thế đấy...

Có những biến cố tình cảm đau đớn tột cùng như thế đấy...

Những kỷ niệm đã vùi sâu trong tuyệt vọng, nhưng khi đối mặt với Giang Mạc Viễn, cô mới biết, con người cần phải thổ lộ hết.

Giang Mạc Viễn nhìn cô, sau hồi lâu bất giác duỗi tay về phía cô, nhẹ nhàng nói, “Lại đây.”

Cô nhìn chăm chú, ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa tay ra, được anh dịu dàng nắm lấy, sau đó đi qua bên cạnh anh ngồi xuống. Anh thuận thế ôm lấy cô vào lòng, âm thầm hít vào mùi hương thơm mát trên tóc cô, nhẹ nhàng nói, “Thời gian em và anh ta quen nhau lâu lắm à?”

Dựa vào lòng Giang Mạc Viễn, màng tai cô rung động bởi tiếng nói của anh, khẽ lắc đầu, mỉm cười bất đắc dĩ, “Thời gian em và anh ấy chính thức qua lại với nhau chỉ có nửa năm.”

Giang Mạc Viễn dường như bất ngờ, hơi nhú mày.

Cô ngược lên, đúng lúc thu giữ biểu cảm ấy của anh trong mắt, cười khổ, “Cảm thấy lạ lắm đúng không? Mới quen nhau có nửa năm mà như yêu đến chết đi sống lại.”

Giang Mạc Viễn không nói gì.

Trang Noãn Thần thở dài, tầm mắt lại chuyển đến nơi xa, buồn bã nói, “Hoàn cảnh của ba mẹ Cố Mặc cũng không khác gì ba mẹ em, nhưng phần lớn bà con thân thích của anh ấy đều ở nước ngoài, anh ấy cũng lớn lên ở nước ngoài, đến sơ trung mới chuyển về nước.” Nhớ lại thời gian xa xôi ấy, hết như lật giở cuốn album cũ hoen ố, nhưng mỗi tấm ảnh trong đó lại rất quý giá.

“Em và Cố Mặc biết nhau từ sơ trung, sau đó lại vừa vịn lên cao trung cùng nhau. Từ sơ trung em đã bắt đầu thích anh ấy, hai người dây dưa mất sáu năm trời, cho đến khi sau vũ hội đầu tiên ở đại học, em và anh ấy mới chính thức quen nhau. Tuy rằng thời gian chỉ có nửa năm, nhưng vậy là đủ rồi, tích góp từng chút một trong khoảng thời gian ấy cũng đủ để lại dư vị kỷ niệm ở hiện tại.”

Khi đó cô được bao nhiêu tuổi chứ, hiện tại ngẫm lại vẫn cảm thấy rất tươi đẹp.

Khi chàng trai áo trắng áo trắng ấy lần đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt của tất cả bạn học, Trang Noãn Thần đã nghe thấy tiếng hoa nở trong lòng. Dáng người dong dong cao, tóc mái dài che khuất mắt anh, tuy vậy nhưng Trang Noãn Thần vẫn thấy đôi mắt ấy lại như ngôi sao sáng chói ánh hào quang không cách nào che giấu được, khi anh đi ngang qua người cô, cô người thấy một mùi tinh khiết trên người anh, tựa như mùi của nắng.

Thời gian yêu nhau hồi đại học tuy ngắn ngủi nhưng lại rất nên thơ.

Cô khi ấy cùng anh phá tan từng tầng suy đoán về nhau, mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ và hạnh phúc.

Đúng vậy, bởi vì quá mức hạnh phúc cho nên rất ngắn ngủi.

Sáu năm trước, sau khi cô nói lời chia tay, cả nhà Cố Mặc liền xuất ngoại, từ lúc ấy căn nhà đó luôn bỏ trống, cho đến tận bây giờ.

“Nếu yêu nhau như vậy, tại sao còn chia tay?” Giang Mạc Viễn đột nhiên hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Em...” Trang Noãn Thần lên tiếng, nhưng chỉ bật ra một chữ liền ngưng, môi run rẩy, hồi lâu mới thều thào nói, “Em có nỗi khổ bất đắc dĩ.”

Trong trí nhớ nhét đầy tiếng khóc cùng tiếng la hét cuồng loạn, tuyệt vọng của sáu năm trước lại lần nữa bủa vây cô.

Giang Mạc Viễn nhìn cô, bất ngờ nâng cằm cô lên, ánh mắt bỗng nhiên rất nghiêm túc—

“Trong tình yêu, thực ra không có cái gì gọi là nỗi khổ cả, tất cả chẳng qua chỉ là viện cớ để trốn tránh sự thật mà thôi.”

Cô ngẩn người, lồng ngực lại bởi vì những lời này của anh mà run lên.

“Em... không hiểu ý anh lắm.”

Mắt Giang Mạc Viễn trầm tĩnh, “Trên đời này sẽ không có loại tình

yêu nào làm em cảm thấy ấm ức và muốn vứt bỏ đi, chỉ cần em yêu chân thành.”

“Ai nói em không yêu chân thành chứ?” Cô hiểu được ý anh, lập tức biện minh.

“Vậy sao?” Tiếng nói Giang Mạc Viễn vẫn lãnh đạm như cũ, lại tiến hành phủ định thái độ nhanh nhẩu cường điệu quá mức của cô, bàn tay nắm cầm cô hơi tăng sức, khiến cô trong tiềm thức thật sự muốn nghe lời nói tiếp theo của anh.

Câu tiếp theo của Giang Mạc Viễn chính là: “Trang Noãn Thần, anh chỉ biết, nếu em là người phụ nữ của anh, dù là cùng trời cuối đất anh cũng sẽ không vứt bỏ em.”

Trang Noãn Thần bỗng chốc kinh ngạc.

Ánh mắt anh quá mức chăm chú, thái độ cũng quá mức nghiêm túc, điều này đủ để khiến cô kinh hãi đến thương tích đầy người.

Giang Mạc Viễn nói xong lời này mới đứng dậy, thu dọn đồ đạc rồi thản nhiên nói, “Đi thôi, thuận tiện giới thiệu một chút với anh về nguồn gốc của núi Long Bàn.”

Anh không tiếp tục đề tài ban nãy nữa, nhưng phần quai hàm có chút căng cứng, sắc mặt cũng thoáng có hơi khó coi.

Trang Noãn Thần thấy biểu cảm này trên mặt anh có phần quen mắt, trong đầu chợt nhớ đến lần đó ở trước câu lạc bộ Đường, hình như anh cũng có biểu cảm này, là... tức giận sao?

Nhìn thấy bóng lưng cao lớn của anh, cô cắn mạnh môi, tính tình của người này thật là khó nắm bắt.

Bắc Kinh, khu Triều Dương, 10h tối.

Lúc Nam Ưu Tuyền bước ra khỏi thang máy, đèn hàng lang tầng văn phòng thương mại vẫn sáng đến cuối dãy, thật đẹp. Thành thạo đi vào khu làm việc, lập tức đến trước một văn phòng còn sáng đèn, dừng chân lại.

Cửa phòng khép hờ.

Cô đưa tay, nhẹ nhàng đẩy ra, giờ tay bóp mũi cổ tình phát ra giọng nói thật nhỏ nhẹ thật yếu ớt, nói vào bên trong, “Cố tổng biên, anh có mệt hay không, muốn em giúp anh đấm vai không nào?”

Người đàn ông đang duyệt bản thảo dừng bút lại, lập tức có phản ứng, không ngẩng đầu chỉ mở miệng nói, “Nhiều năm như vậy, tính cách của em vẫn không thay đổi chút nào.”

Nam Ưu Tuyền đứng ở cửa mỉm cười, đi đến gần, giọng nói khôi phục lại như bình thường, “Còn anh thì thay đổi, trước kia không cảm thấy anh là người làm việc nghiêm túc nha.” Nói xong, không chút khách sáo ngồi phịch xuống sofa.

Người đàn ông ngẩng đầu, trong phút chốc, dường như ngay cả ánh trăng ngoài cửa sổ cũng phải xấu hổ trốn vào tầng mây, không dám tùy tiện khoe khoang vẻ đẹp của mình nữa. Đường nét trên khuôn mặt người đàn ông thật làm người ta khó quên, anh tuấn như được đúc ra, hai mắt hẹp dài, dáng người hơi ốm khung xương dài rắn chắc, lúc khóe môi hơi nhếch lên tản ra sự ngang tàng ba phần chính bảy phần tà, nhưng loại ngang tàng này trái lại có chút lạnh lùng vô tình.

Sau khi nhìn thấy Nam Ưu Tuyền, độ cong khóe môi thoáng chữa lại

về nhiệt tình với bạn hữu, lại đúng mực, “Em chỉ biết anh thời còn sinh viên thôi.”

Nam Ưu Tuyền nhếch mày, “Điều ấy trái lại không thay đổi, vẫn là bộ dạng quý quýet không ai yêu nổi. Này, Cố chủ biên à, chúng là là bạn cũ của nhau đấy.”

Cố Mặc nghe thấy bèn nhún vai, dứt khoát đứng dậy, đi đến trước mặt cô, giang hai tay ra, “Chào mừng em đã về nước, bạn của anh.”

“Vậy thì còn tạm được.” Nam Ưu Tuyền cũng đứng dậy, đi đến đáp lại cái ôm nhiệt tình của anh, thuận tiện nhét ly trà sữa mua đến vào tay anh, “Lễ Quốc Khánh mà lại tặng ca, chuyện này hình như chỉ có cái người tự ngược đãi bản thân điên cuồng như anh mới có khả năng làm được, cũng tốt, anh chỉ tự ngược chính mình, bằng không mấy biên tập dưới trướng anh cũng xúi quẩy lắm.”

“Cái gì vậy?” Cố Mặc không để ý lời nói của cô, nhìn thứ trong tay, nhíu mày, “Em biết anh chưa bao giờ uống trà sữa mà.”

“Con người rồi sẽ có lúc thay đổi mà, là em cố ý mua cho anh đó.” Nam Ưu Tuyền ngồi xuống, mỉm cười và nói.

Cố Mặc không nể mặt cô, đặt ly trà sữa sang một bên, “Lễ vật sau khi về nước là thứ này đó hả.”

“Cố Mặc, anh cũng vừa mới về nước không lâu mà, mang quà gì cho em vậy?” Nam Ưu Tuyền đối đáp.

Chân mày ượng bướng của Cố Mặc càng nhướn cao, “Làm thùng rác cho một bà cô già hoàng kim cao cấp như em lúc cô đơn đến trút bầu tâm sự, không biết có được tính là quà tặng không.”

“Ha ha— Cố Mặc, anh vẫn vậy, miệng quạ không buông tha người khác.” Nam Ưu Tuyền vội vàng đầu hàng, cầm ly trà sữa lại, nói, “Không uống cũng đừng đổ, để em uống, lãng phí tiền gia đình.”

“Hiếm khi cô chủ Nam đây hiểu được nỗi vất vả kiếm tiền.” Câu này của Cố Mặc ngược lại không có ý châm chọc gì cả. Nam Ưu Tuyền là đàn chị thời đại học của anh, đồng thời cũng là chủ tịch hội sinh viên, bởi vì lúc ấy anh cũng xin vào hội, thường xuyên tiếp xúc nên hai người quen thân nhau, nói chuyện với nhau không cần dùng lời quá nhiều, là thứ tình bạn thuần khiết.

Nam Ưu Tuyền liếc anh một cái, sau khi uống một hớp trà sữa liền thở dài, “Sao rồi? Vừa về nước đã thích ứng chưa?”

“Có gì mà không thích ứng chứ.” Anh thản nhiên nói.

“Nghe nói mẹ anh lại bệnh à?” Nam Ưu Tuyền hỏi, “Lần này nghiêm trọng không? Có chuyện gì cần em giúp cứ việc nói, đừng khách sáo nhé.”

Cố Mặc lắc đầu, đan tay vào nhau, “Là bệnh cũ, không sao.”

Nam Ưu Tuyền gật đầu, cô hiểu Cố Mặc, tuy rằng ngoài mặt nhìn thấy bất cứ chuyện gì cũng không để vào mắt vào lòng anh, thật ra anh là người đàn ông rất có trách nhiệm, chính là đeo mang mọi việc lên người, ngược lại khiến bạn bè cảm thấy quá mức khách sáo.

“Hiếm khi gặp lại, đi thôi, muốn ăn gì anh mời.” Cố Mặc đứng dậy cầm áo khoác.

Nam Ưu Tuyền không nhúc nhích, cũng không lên tiếng, chỉ đắm chiêu nhìn anh.

“Sao vậy?” Anh đứng dưới ánh đèn, vẻ điển trai khiến người ta yêu quý.

Đáy mắt Nam Ưu Tuyền xẹt qua chút u ám, nghiêm túc hỏi, “Sau khi về nước, đã gặp cô ấy chưa?”

Tay lấy áo khoát của Cố Mặc khựng lại, sắc mặt cũng chuyển lạnh.

Sau khi thấy thế, trong lòng Nam Ưu Tuyền khắc hiểu, thở dài, “Cuối cùng vẫn gặp, chuyện em lo lắng chính là như vậy đấy.” Không cần nhắc đến tên cũng đủ để khiến anh thay đổi sắc mặt, chứng minh nhiều năm trôi qua như vậy anh vẫn không quên được cô ấy.

Cố Mặc bỏ áo xuống, dứt khoát ngồi xuống, “Ưu Tuyền, em đến tìm anh chỉ để ôn lại chuyện cũ à?”

“Anh thông minh như vậy, cơ bản là em không muốn giấu giếm anh.” Nam Ưu Tuyền nói thẳng, “Ngày đầu tiên em về nước cũng đã gặp được Trang Noãn Thần.”

Đầu mày Cố Mặc nổi lên nghi ngờ.

“Trong một lần cùng ba tham dự yến tiệc.” Cô nói, nhìn anh gần từng chữ một, “Lúc ấy, cô ta đi cùng một người đàn ông.”

Ngón tay Cố Mặc khẽ run lên, bất giác nắm chặt lại, chiếc nhẫn ngay ngón út lóe sáng dưới ánh đèn.

“Sau đó thì sao?” Anh hỏi, giọng nói lại lạnh lùng đến cực điểm.

“Không có sau đó.” Nam Ưu Tuyền nhìn chiếc nhẫn trên ngón út của anh, đáy mắt nhuốm vẻ đau đớn, bất đắc dĩ lắc đầu, “Trông cô ấy rất thân mật với người đàn ông kia, mọi người trong giới đều biết, quan

hệ giữa hai người họ là tình nhân.”

Cố Mặc im lặng, đứng dậy cầm lấy gói thuốc lá trên bàn làm việc, đặt một điếu lên miệng, cầm bật lửa, ngoài mặt nhìn như điềm tĩnh, nhưng châm thuốc mấy lần cũng không bén lửa được.

“Cố Mặc...”

“Cô ấy sống tốt chứ?” Cố Mặc rít mạnh hơi thuốc, nhả khói, hồi lâu mới mở miệng hỏi, giọng nói có chút khàn khàn.

“Em không biết cô ấy sống có tốt không, nhưng em rất rõ, anh sống thật sự không tốt.” Nam Ưu Tuyền đứng dậy đi về phía anh, “Trung Quốc nhiều thành phố như vậy, tại sao anh nhất định chọn Bắc Kinh? Có phải vẫn chưa thể quên được cô ta?”

Khói thuốc bao phủ lấy hai người.

Đường nét gương mặt Cố Mặc bị khói thuốc làm cho vắn vẹo, mơ hồ.

“Bắc Kinh có thiết bị điều trị tối tân nhất, anh cần để chữa bệnh cho mẹ.” Anh thản nhiên nói.

Nam Ưu Tuyền quan sát anh hồi lâu, cuối cùng, “Đã như vậy thì anh có thể ung dung bình thản đi đến trước mặt cô ta, đích thân hỏi cô ta sống như thế nào.”

“Nếu người đàn ông khác có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy—” Nói đến người này, Cố Mặc bỗng ngừng lại, ánh mắt lạnh lẽo rồi rằm, hô hấp nơi ngực cũng phập phồng lên xuống.

Nam Ưu Tuyền cũng không tiện nói thêm, thấy anh im lặng hồi lâu

mới hỏi, “Anh có thể thật sự buông tay?”

Một tia sáng sắc bén xẹt qua trong mắt Cố Mặc, anh đưa tay, dụi mạnh thuốc vào gạt tàn, lạnh lùng bật ra hai chữ, chột nghe dường như ẩn chứa thù hận rất lớn—

“Không thể!”

Nam Ưu Tuyền sừng sốt, sau đó nhẹ nhàng thở ra, lắc đầu cười cười, “Anh đúng là một người cố chấp đến cùng. OK, nói thật, em cũng hy vọng anh có thể bắt đầu lại với cô ta.”

“Hình như sau khi cô ấy chia tay với anh, em rất ghét cô ấy thì phải.” Cố Mặc nói.

“Đúng vậy, em không những ghét cô ta mà còn rất hận cô ta, nếu không phải lời nói của cô ta, năm đó anh cũng không biến thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ thế này!” Giọng điệu Nam Ưu Tuyền chuyển lạnh, sự chán ghét trong lòng đối với Trang Noãn Thần dâng đầy trong đáy mắt một cách rõ rệt, “Em thật sự rất hối hận vì năm đó đã giúp hai người ở bên nhau.”

Cố Mặc lắc đầu, trong mắt hiện vẻ trống trải, tiếng nói như từ xa xôi vọng về, “Chuyện tình yêu nam nữ sao có thể trách em chứ?” Anh yêu cô, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Chỉ là khi ấy cho rằng tình yêu quá mức đẹp đẽ, hiện tại ngẫm lại toàn là nỗi đau.

“Cố Mặc, nếu anh còn yêu cô ta thì hãy đi tìm cô ta đi.” Nam Ưu Tuyền thấy xót xa trong đáy mắt anh, trong lòng cũng không đành, “Tóm lại, cô ta ở bên cạnh người nào em cũng không phản đối, nhưng duy nhất không thể ở cùng với Giang Mạc Viễn!”

“Giang Mạc Viễn?” Cố Mặc khẽ nhíu mày, “CEO mới nhậm chức của

Tiêu Duy Quốc Tế?”

“Đúng vậy.” Nam Ưu Tuyền gật đầu, giọng điệu càng thêm lạnh lẽo, “Ngoại trừ thân phận CEO của Tiêu Duy và trùm điều hành vốn ra, Giang Mạc Viễn hẳn còn có một thân phận khác!”

Cố Mặc nhìn cô.

“Giang Mạc Viễn, chính là vị hôn phu của Sa Lâm*!” Nam Ưu Tuyền nghiêng răng, siết chặt nắm đấm, “Cho nên, Trang Noãn Thần tuyệt đối không thể ở bên hắn!”

Tin tức bất ngờ khiến Cố Mặc sửng sờ ngay tại chỗ.

Hết chương 7

(*) Xem lại quyển 2 chương 4

Quyển 3 - Chương 8: Đề xuất của bác sĩ

Hơn hai ngàn cây số ngoài cổ trấn, năm giờ ba mươi chiều đã tắt nắng.

Vào cuối thu, lá rụng lác đác, ban ngày cũng bắt đầu ngắn hơn, còn chưa đến sáu giờ đã tràn đầy sương đêm. Núi Long Bàn bởi vì địa thế cao, sau khi mặt trời xuống núi liền bắt đầu chuyển lạnh, trong không khí di động hơi thở mùa thu ngấm lòng người, lại hiển hiện vẻ đẹp tuyệt vời quý dị khó lường của thiên nhiên.

“Ai da—“ Trang Noãn Thần đang đi xuống núi, bước chân không ổn, gót chân treo một cái, cả người ngã xuống đất, đau khổ kêu lên một tiếng.

Giang Mạc Viễn quay đầu lại, thấy cô té ngã lập tức chạy đến, hỏi, “Thử xem có đứng lên được không.” Cánh tay rắn chắc đỡ cô lên.

Trang Noãn Thần mượn sức của anh từ từ đứng dậy, lúc nhích nhẹ chân trái liền thấy đau, lắc mạnh đầu, “Đau quá...” Cú ngã ban nãy quả thật không nhẹ.

“Ngồi xuống trước đi.” Giang Mạc Viễn thấy cô khá đau, vội vàng đỡ cô ngồi xuống tảng đá bên đường. Đợi sau khi cô cố gắng ngồi xuống, anh ngồi xổm xuống, đưa tay nhắc nhẹ chân trái cô lên, tháo giày ra.

“Đừng...” Vẻ mặt Trang Noãn Thần kinh hãi, vội vàng từ chối.

Không biết làm sao, Giang Mạc Viễn nhẹ nhàng áp tay vào chân trái của cô, khiến cô không thể nhúc nhích, anh không ngẩng đầu, ngón tay thon dài cũng luồn vào bên trong ống quần cô, thản nhiên nói, “Nếu không xoa bóp ngay sẽ dễ bị bầm.”

Trang Noãn Thần nhìn người đàn ông đang xoa chân cho mình, tim cô bất giác đập mạnh, mặt tự nhiên cộng thêm ngượng ngùng. Tuy nói rằng thời gian này cô tiếp xúc với anh không ít, nhưng để cho một người đàn ông như vậy xoa bóp chân cho mình, có phải hơi quá đáng rồi không?

“Đau thì nói cho anh biết nhé, anh sẽ cố gắng làm nhẹ thôi.” Giang Mạc Viễn ngược nhìn cô, nói.

Trang Noãn Thần khẽ gật đầu, hai má cô lại ửng hồng, may mà có bóng đêm ngăn trở, nếu không thì còn xấu hổ hơn.

Có lẽ do cuối thu nên trời hơi lạnh, lại được kê chân trên đùi rắn chắc của anh, bàn tay đàn ông to lớn mạnh mẽ nhét vào bên trong, cầm lấy chân cô như nắm một món đồ chơi, loại tiếp xúc da thịt thể này khiến hơi thở của cả hai cũng phát sinh biến hóa kỳ lạ.

Anh dùng sức vừa phải, nhiệt độ từ lòng bàn tay áp vào bàn chân cô, ấm áp thoáng len lỏi vào nơi sâu nhất trong tim.

Mượn ánh trăng, Trang Noãn Thần nhìn ngắm anh ở trước mặt, đột nhiên nghĩ nếu cảnh này bị phóng viên đang cố gắng moi móc tin tức về anh nhìn thấy sẽ thế nào? Có phải bọn họ sẽ hoảng sợ đến độ không cầm nổi máy ảnh luôn không nhỉ?

Cô nghĩ vậy, nhin không được bèn cười khẽ.

Giang Mạc Viễn trông thấy cô đang cười, ngẩng đầu, đôi mắt thâm

thúy trong bóng đêm càng thêm sáng rõ, môi mỏng khẽ nhếch, “Gì vậy?”

“Không có gì, tại nhột quá.” Cô lấy đại một cái có.

Cô được bóng đêm bao phủ, như đóa hoa xinh đẹp động lòng người, giọng nói cũng nhẹ nhàng ôn hòa rất êm tai.

Giang Mạc Viễn nhìn thoáng qua cô một cái rồi lại cúi đầu, bàn chân trong lòng hệt như bạch ngọc, làn da nõn nà, anh đúng là không muốn buông tay.

“Mạc Viễn, em đỡ hơn rồi, không đau nhiều nữa.” Cô nhẹ nhàng lên tiếng.

Giang Mạc Viễn gật đầu, giúp cô mang giày vào.

“Thử đứng lên lại xem.”

Trang Noãn Thần được anh đỡ đứng lên, cử động, nói, “Đã khá hơn nhiều rồi, đi chậm một chút hẳn là không thành vấn đề.”

Giang Mạc Viễn giơ tay nhìn đồng hồ, lại nhìn xung quanh một lượt, cách đó không xa đã không còn nhìn rõ hình dạng núi non, đều bị bóng đêm bao phủ, khe núi thường thường chính là vậy, sương mù dày đặc, nhiệt độ không khí xung quanh cũng giảm dần.

Anh nghĩ, không nói nhiều bèn cởi áo khoác trên người lại, trực tiếp khoát lên người Trang Noãn Thần.

“Em không lạnh.” Cô ngăn lại.

Giang Mạc Viễn chỉ thản nhiên ra lệnh, “Khoác vào đi.”

Trang Noãn Thần cúi đầu, hơi thở nam tính nhân cơ hội tiến vào bên trong lục phủ ngũ tạng, trên áo khóc còn lưu lại độ ấm cơ thể anh, loại ấm áp thể này thoáng xua đi cái lạnh trong khe núi, nhưng mà...

“Đồ của anh cái nào cũng đắt hết, em, em không dám mặc đâu...”
Tưởng tượng đến còn phải bồi thường quần áo cho anh, trong lòng cô liền hoảng sợ, đặt may cao cấp ư, cô nào dám đùa?

Giang Mạc Viễn không đoán được cô sẽ đột ngột nói vậy, ngẩn ra một lúc, nhanh chóng hiểu ra, dờ khóc dờ cười, đưa tay kéo kín áo lại cho cô, “Chỉ là chiếc áo thôi mà, xem trọng như vậy để làm gì?”

“Em còn nợ anh một bộ quần áo.” Trang Noãn Thần nghiêm túc nhìn anh, “Em mua cho anh nhãn hiệu bình thường được không? Nếu đắt quá thật sự em không mua nổi đâu, em biết anh mặc quần áo được thiết kế riêng mà.”

Lúc này Giang Mạc Viễn mới hiểu được hàm ý trong lời nói của cô, bất đắc dĩ nói, “Anh đâu bắt em bồi thường đâu.”

“Thiệt hả?” Trang Noãn Thần vừa nghe, cảm thấy thoải mái bội phần.

Giang Mạc Viễn ban đầu vốn định nói thật với cô, nhưng nhìn thấy vẻ mặt cô lại thoáng thay đổi ý định, khẽ nói, “Quần áo có thể không cần đền, nhưng em đồng ý với anh một chuyện, một bộ đồ đổi một điều kiện, rất đáng giá.”

“Chuyện gì?” Cô vội hỏi, trên đời này còn có chuyện hời như vậy sao.

“Tạm thời chưa nghĩ ra, đợi đến khi nghĩ ra anh sẽ nói sau.” Giang Mạc Viễn thản nhiên cười.

Trang Noãn Thần không nghĩ ngợi gì, trực tiếp gật đầu, không còn cách nào, cô thật sự rất sợ phải xuất tiền ra.

Giang Mạc Viễn dường như đọc hiểu tâm tư của cô, cười nhẹ, “Bây giờ có thể mặc áo khoác chưa?”

Trang Noãn Thần bật cười khe khẽ, khoác lại áo, khoác bên này thì vai áo bên kia lại trượt xuống, cô cười khổ nhìn anh. Bởi vì dáng người Giang Mạc Viễn cao lớn, áo khoác mặc trên người cô như cái bao bố, bờ vai anh rộng, vai cô lại nhỏ nên không thể mặc vừa, dáng cô nhỏ nhắn mặc áo khoác của anh trông có chút buồn cười.

Giang Mạc Viễn bật cười, giơ tay giúp đỡ, chỉnh lại áo rồi gài nút giúp cô.

“Mạc Viễn, em giống diễn viên hát tuồng không?” Trang Noãn Thần lắc lắc tay áo, cười hì hì nói, nhìn như vậy, hết như một đứa trẻ mặc trộm đồ của người lớn.

Giang Mạc Viễn bị vẻ tinh nghịch của cô chọc cười, giơ tay cốc nhẹ đầu cô, khom lưng xuống, nói, “Đi thôi.”

“Hả?” Cô hết hồn, lập tức có phản ứng, xua tay lia lịa, “Không cần, em có thể tự đi.”

Trời ạ, để cho một người đàn ông cực phẩm thế này giúp cô xoa bóp chân còn chưa tính, còn để anh cống nữa? Cô không hưởng thụ nổi diễm phúc này đâu.

Giang Mạc Viễn lại kiên trì như trước, giọng nói mặc dù chậm nhưng làm người khác không thể từ chối, “Đợi em lếch từ từ, về nhà chắc cũng nửa đêm, leo lên đi.”

Thấy vậy, Trang Noãn Thần cũng không cách nào từ chối nữa, đành phải nhắm mắt leo lên lưng anh.

Giang Mạc Viễn nhanh nhẹn đứng dậy, bỗng chốc, cô có cảm giác cách mặt đất thật xa...

“Mạc Viễn...” Trang Noãn Thần được hai tay của anh nâng lên, vô cùng vững chắc, loại cảm giác này thật sự rất lạ, “Em không nặng quá chứ?”

“Nhẹ như con kiến.” Giang Mạc Viễn cõng cô xuống núi, so với màn đêm, tiếng nói trầm thấp của anh càng thêm hấp dẫn.

Trang Noãn Thần le lưỡi, lúc này mới nhớ có một đêm anh bế cô lên tận lầu sáu, nhưng cảm giác bế và cõng không giống nhau lắm, cô cảm thấy không tiện khi phải dựa toàn thân vào người anh.

Giang Mạc Viễn phát hiện sự e dè của cô, cười nhẹ, “Tiểu thư à, em phối hợp chút đi.”

“Ờ...” Cô đành phải dựa cả người vào lưng anh, phần ngực cũng không thể không áp sát vào, cánh tay đàn ông siết lại, khiến cô càng thêm dán chặt vào người anh không chút khe hở.

Sự mềm mại dán vào sự cứng rắn của anh, giờ khắc này, cảm giác càng thêm chân thật.

Nhưng mà phải nói thật, thân hình Giang Mạc Viễn cao lớn, tấm lưng rộng rãi, được anh cõng thật sự vô cùng thoải mái. Có người đàn ông bởi vì dáng người không đủ cao hoặc tấm lưng không đủ rộng, khi cõng cô gái ngược lại khiến cô gái càng thêm chật vật. Trang Noãn Thần đã từng thấy, một người đàn ông ốm nhom cõng một cô gái ở trên đường, hình ảnh thoát nhìn thì cảm động nhưng lại mất tự

nhiên, chân cô gái gần như bị kéo lê dưới đất, trông hai người đều rất trầy trật.

Khi người đàn ông bế hoặc cõng cô gái, mức độ dễ chịu của cô gái quyết định người đàn ông đó có cường tráng hay không. Ví dụ như mượn Giang Mạc Viễn mà nói, khi cô dựa vào lưng anh thì cảm thấy vô cùng thoải mái tự nhiên, tay anh vững vàng nâng cơ thể cô, cô sẽ không lo bị té xuống, nói vậy đêm đó lúc anh bế cô lên lầu cũng là loại cảm giác này.

Sức đàn ông là khỏe mạnh hay yếu ớt, điều ấy cô gái hoàn toàn có thể phán đoán ra được.

Dọc đường xuống núi, hai người không nói gì, nhịp bước của Giang Mạc Viễn khá nhanh và ổn, không bao lâu đường núi liền bị bỏ lại phía sau.

Trang Noãn Thần một tay khoát lên đầu vai anh, tay còn lại cầm cái ba lô trống không, cũng may là mọi thứ bên trong đều bị cô ăn sạch, nếu không sẽ tăng thêm trọng lượng.

Nghĩ như vậy, cô lại cảm thấy có thể chuyện ăn cũng là một loại khả năng dự đoán.

Sau Quốc Khánh (ngày 11/10), Trang Noãn Thần đúng là sống trong mùi thuốc khử trùng.

Toàn bộ kết quả kiểm tra của ba cô đã có, bác sĩ chủ trị gọi Trang Noãn Thần ra ngoài, Giang Mạc Viễn cũng lo lắng đi ra theo.

Bầu không khí trong văn phòng bác sĩ chủ trị tràn đầy nghiêm trọng.

“Kết quả kiểm tra của ba cô không được lạc quan lắm, bệnh của ông ấy đã lâu rồi.” Bác sĩ chủ trị đưa vài tấm phim cho cô, nói.

Sắc mặt Trang Noãn Thần chuyên chú, gật đầu, lúc trước cũng đã xác định sức khỏe của ba cô không tốt, nhưng không nghĩ đi nhiều ngày như lần này, Giang Mạc Viễn ngồi bên cạnh lấy tấm phim qua nhìn nhìn, bàn tay đặt lên đầu vai cô, nhìn bác sĩ nói, “Không lạc quan lắm trong lời nói của bác sĩ cụ thể ám chỉ cái gì?”

Bác sĩ chủ trị than nhẹ, “Đề xuất làm phẫu thuật điều trị, nếu kéo dài thêm nữa có lẽ sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“Vậy làm phẫu thuật đi.” Trang Noãn Thần nôn nóng, cắt ngang nói.

Giang Mạc Viễn kéo cô lại, nhẹ giọng nói, “Đừng gấp, nghe bác sĩ nói hết đã.”

Trang Noãn Thần mệt mỏi gật đầu, bất giác nắm chặt góc áo anh, sự hoảng sợ cùng bất an trong lòng như thác lũ đánh úp đến.

“Bác sĩ, có phải bệnh viện này không thể tiến hành phẫu thuật không?” Giang Mạc Viễn nói gọn gàng dứt khoát.

Bác sĩ gật đầu, ánh mắt nhìn Giang Mạc Viễn cũng lộ vẻ khâm phục, nói chuyện với người thông minh đúng là một chuyện rất cao hứng, “Đúng vậy, cho dù chúng tôi có thể tiến hành phẫu thuật, nhưng lại không dám đảm bảo điều gì với gia đình. Cho nên tôi đề nghị gia đình nên chuyển viện, hơn nữa còn phải càng sớm càng tốt.”

Đầu óc Trang Noãn Thần trống rỗng, ngẩng đầu nhìn Giang Mạc Viễn, lẩm bẩm nói, “Chuyển viện? Phải chuyển đến nơi nào chứ?”

Giang Mạc Viễn vỗ nhẹ vai cô để trấn an, thấp giọng nói, “Đừng lo, có anh ở đây.” Nói xong lại nhìn về phía bác sĩ, hỏi một cách quyết đoán, “Hiện tại với tình hình sức khỏe của ông Trang, có thể đi đường xa được không?”

Quyển 3 - Chương 9: Thích hợp hay không

Bác sĩ chủ trị suy nghĩ, “Tôi có thể kê toa thuốc cho ông Trang, nên tạm thời không có vấn đề gì quá lớn.”

Giang Mạc Viễn gật đầu, “Nhờ bác sĩ vậy.”

Ra khỏi văn phòng bác sĩ chủ trị, cơ thể Trang Noãn Thần có hơi run, may mà có Giang Mạc Viễn đỡ, nếu không chân cô cũng bước không nổi. Thật lâu sau cô hơi hồi phục chút ý thức, bà Trang đứng lúc từ phòng bệnh đi ra, hỏi thăm tình hình, cô liền đem lời của bác sĩ nói rõ với mẹ mình.

Mẹ cô nghe xong cũng khá sốt ruột, ngay lúc hoang mang, Giang Mạc Viễn lên tiếng, “Chúng ta chuyển bác trai đến bệnh viện ở Bắc Kinh đi.”

Trang Noãn Thần nghe vậy cũng đồng ý, nắm tay mẹ cô nói, “Đúng vậy đó mẹ, hơn nữa ở Bắc Kinh con cũng có thể chăm sóc cho ba mẹ.”

“Nhưng mà...” Về mặt bà Trang khó xử, “Bệnh viện ở Bắc Kinh tốt thì có tốt, nhưng đăng ký đặt trước lịch phẫu thuật rồi nằm viện, nghe nói khó khăn lắm, sức khỏe ba con có chịu nổi không?”

Trang Noãn Thần cắn môi, mẹ cô nói không phải không có lý. Tuy rằng ba cô sinh ra ở Bắc Kinh, nhưng gia đình và thân thích cũng không còn ai, ngay cả mấy chiến hữu cũ trước kia cũng dời đi đâu rất lâu rồi, nhất thời nhờ vả người khác tìm bệnh viện không phải là

chuyện dễ dàng.

“Bác gái à—” Giang Mạc Viễn chột lên tiếng, bước lên trước, “Chuyện nhập viện điều trị gia đình không cần lo lắng, để cháu sắp xếp, Noãn Noãn, em và bác gái nhìn xem còn muốn đem theo thứ gì không, sáng mai chúng ta xuất phát.”

“Mai ư?” Trang Noãn Thần ngạc nhiên, “Hiện giờ vé tàu về Bắc Kinh rất khó mua, đặt vé máy bay cũng rất khó khăn.” Càng không thể đi xe đò về được, đường xá xóc nảy lắm.

“Yên tâm đi, giao cho anh, chuyện này không phải chuyện em cần lo.” Giang Mạc Viễn tươi cười.

“Nhưng mà...” Sao cô có thể làm phiền anh như vậy? “Không phải anh còn công việc phải làm sao?”

Giang Mạc Viễn chỉ thuận miệng nói một câu, “Không sao hết.”

Bà Trang xúc động đến bối rối, lại cảm thấy có chút ngại ngùng nói, “Mạc Viễn à, vậy làm phiền cháu nha.”

“Không phiền đâu bác, dễ như trở bàn tay thôi mà, hiện giờ quan trọng nhất chính là phải chữa khỏi bệnh cho bác trai.” Anh mỉm cười thản nhiên, nhìn qua Trang Noãn Thần, giơ tay xoa đầu cô, ngữ điệu nhẹ nhàng lộ vẻ cưng chiều, “Đừng đứng ngẩn ở đây nữa, báo với bác trai đi, anh đi gọi điện thoại sắp xếp một chút.”

Trang Noãn Thần lo lắng, khẽ nói, “Cám ơn anh.”

Giang Mạc Viễn chỉ cười mà không nói gì.

Lúc sắp bước vào phòng bệnh, Trang Noãn Thần dừng chân quay

đầu lại nhìn Giang Mạc Viễn đang đứng trước cửa sổ cuối hàng lang, ánh mặt trời bị bóng dáng của anh che khuất hơn một nửa, cả người anh như rơi vào bức tranh nửa sáng nửa tối, anh đang gọi điện thoại, có lẽ liên quan đến chuyện chuyển viện của ba cô.

Giờ khắc này, một thứ cảm giác an toàn cùng yên tâm chưa từng có bao phủ lấy cô.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, cô cảm thấy được hình như chỉ cần có anh, mọi khó khăn đều có thể giải quyết một cách dễ dàng...

Giang Mạc Viễn, anh hết như ngọn hải đăng, luôn thấp sáng con đường phía trước khi cô lạc lối hay lúng túng, sẽ khiến cô cảm thấy mọi thứ trên đời này hóa ra cũng không tồi tệ tới mức như vậy.

Ngày 11/10 hằng năm, Bắc Kinh đều bước vào mùa mưa sắm tốt nhất.

Hạ Lữ không có kế hoạch gì cho kỳ nghỉ, ngoại trừ tìm Ngải Niệm uống cà phê ra chính là liều mạng mua sắm. Tối nay cô xuống xe về nhà đã gần mười một giờ khuya, trong tay xách túi lớn túi nhỏ, đang đi về hướng nhà cô, sau lưng đột nhiên có người gọi cô lại—

“Hạ Lữ!”

Hạ Lữ dừng bước, quay đầu nhìn, ngay sau đó mở to hai mắt, kinh ngạc hơn mười giây như là gặp ma.

Cửa xe bị người đàn ông vung tay đóng lại, đang đi về hướng cô.

Mắt Hạ Lữ càng mở càng to, ngay sau khi hoàn hồn lại, ném hết mấy

thứ trong tay, nhanh chân bỏ chạy.

Người đàn ông ở đường bên kia thấy thế cũng chạy vọt đến, đuổi theo phía sau.

Hạ Lữ chạy thực mạng, nhưng dù sao cũng không sánh kịp cặp chân dài của người đàn ông, chưa chạy được mấy bước thì đã bị anh một phen bắt lại, như điều hâu quắp lấy gà con, cuối cùng cũng chạy không thoát.

“Nè, anh muốn giết người hả? Thả ra mau, đau chết mất.” Bàn tay người đàn ông vô cùng mạnh mẽ bấu lên vai cô, khiến cô phát đau.

Người đàn ông cười cười, “Vậy cô còn chạy nữa không?”

“Không chạy nữa, anh buông tay đi.”

Người đàn ông buông tay ra.

Hạ Lữ bóp bóp bả vai, vẻ mặt không vui, “Cố Mặc, anh bị gì vậy? Tôi với anh vốn không thù không oán.”

Cố Mặc khoanh hai tay trước ngực, nhìn cô chăm chú, “Vậy sao cô lại chạy?”

“Tôi sợ anh hỏi tôi Noãn Thần đang ở đâu.” Hạ Lữ trợn mắt với anh, lại bổ sung thêm một câu, “Tôi sẽ không nói cho anh biết đâu.”

Cố Mặc nhìn cô, hừ lạnh, “Tôi tìm cô không phải vì chuyện này.”

“Dù sao thì cũng có liên quan đến Noãn Thần thôi.” Hạ Lữ chậm rãi đi trở lại, nhặt lên mấy túi đồ vừa mới ném đi.

Cố Mặc đi theo sau cô, bất chợt hỏi một câu, “Noãn Thần cùng tên họ Giang đó ở bên nhau bao lâu rồi?”

Mấy cái túi Hạ Lữ vừa mới nhặt lên lại rớt xuống, cô giật mình, quay phắt lại nhìn anh, “Sao anh biết chuyện này?”

“Xem ra là thật rồi.” Hai mắt Cố Mặc nhuộm màu lạnh lẽo.

Hạ Lữ thấy thế, suy nghĩ, thở dài, “Cố Mặc, anh và Noãn Thần đã là quá khứ rồi, coi như chấm hết, được không?”

“Có ý gì?” Cố Mặc híp mắt nhìn cô.

Hạ Lữ dứt khoát nhặt hết mấy cái túi lên rồi đặt bên góc đường, đi đến trước mặt anh, nói sâu xa, “Noãn Thần là bạn tốt của tôi, anh cũng là bạn tôi, một trong hai người ai bị tổn thương thì tôi cũng rất khổ sở. Nhưng nói thật, Noãn Thần sống nhiều năm ở Bắc Kinh như vậy thật sự không dễ dàng gì, hiện giờ cố ấy rất cực cũng tìm được một người đàn ông tốt có thể nương tựa, anh nên buông tay đi.”

“Tôi chỉ muốn biết, họ, ở, bên, nhau, bao, lâu, rồi!” Cố Mặc lạnh lùng nhấn mạnh, cực kỳ hung hăng.

Hạ Lữ đếm ngón tay, “Hơn một năm.”

Cố Mặc ngạc nhiên, hơi thở bỗng chốc dồn dập, trong lòng bất ổn lui từng bước về phía sau.

“Cố Mặc, theo tôi thấy, Noãn Thần ở bên Giang Mặc Viễn vô cùng thích hợp. Giang Mặc Viễn có thể chăm sóc Noãn Thần rất tốt, anh ấy chứng chắc chín chắn, đối nhân xử thế cũng rất tốt, làm việc cẩn nhắc chu toàn, Noãn Thần cần một người đàn ông trầm ổn vững vàng như vậy để dựa vào.”

“Ý của cô là tôi không chăm sóc được Noãn Thần?” Sắc mặt Cố Mặc vô cùng khó coi.

“Anh và Noãn Thần ở bên nhau cũng chỉ có thể chăm sóc lẫn nhau, Noãn Thần sẽ mệt mỏi lắm.” Hạ Lữ nói thẳng, “Có lẽ lời nói của tôi làm anh không vui, nhưng đó là sự thật. Một người đàn ông chín chắn sẽ dạy dỗ người phụ nữ của họ rất nhiều thứ, như Giang Mạc Viễn và Noãn Thần ở bên nhau vậy, Noãn Thần theo anh ấy chẳng những có thể mau chóng trưởng thành, còn được anh ấy nâng niu trong lòng bàn tay, còn anh? Tính cách của anh quá gai góc, còn có lòng tự trọng khổng lồ không ai có thể thay đổi được sẽ khiến người khác có cảm giác không thực tế.”

Cố Mặc nhìn cô trân trối, đợi sau khi cô nói xong chỉ lạnh lùng buông một câu, “Hạ Lữ, chuyện giữa tôi và Noãn Thần không đến lượt cô phê bình bới móc!”

“Anh chính là như vậy đấy, nhiều năm trôi qua như vậy anh vẫn không thay đổi được cái tính công kích của anh!” Hạ Lữ thở dài bất đắc dĩ, “Cố Mặc, sáu năm rồi, Noãn Thần chia tay với anh cũng đã sáu năm rồi, mà lâu như vậy anh mới đi tìm Noãn Thần sao? Quá muộn rồi, hiện giờ cậu ấy rất hạnh phúc, anh đừng làm phiền cậu ấy nữa.”

Hai mắt Cố Mặc bắn ra tia lạnh lẽo, gằn từng chữ, “Trên đời này, ngoại trừ tôi ra thì không có người đàn ông nào yêu cô ấy đến cùng cả!”

“Anh sai lầm rồi, cho dù không có anh, Noãn Thần cũng sẽ hạnh phúc.”

“Giang Mạc Viễn sao?” Anh cười lạnh, khinh bỉ nói, “Một tên hung thủ

giết người có thể mang đến hạnh phúc cho cô ấy sao?”

Hạ Lữ sừng sốt, “Anh nói gì vậy? Ai là hung thủ giết người?”

Cố Mặc nhếch môi, “Tóm lại, Noãn Thần là của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cô ấy ở bên cạnh hắn.” Anh không giải thích thêm gì cả.

“Anh biết Giang Mạc Viễn à?” Hạ Lữ tiếp tục hỏi.

“Không biết, nhưng con người này tuyệt đối không ôn hòa và đơn giản như trong tưởng tượng của các người đâu, nói không chừng hắn chính là một con hổ đang cất giấu móng vuốt của mình mà thôi.” Cố Mặc thản nhiên nói, “Nhưng hôm nay vẫn nên cảm ơn sự nhắc nhở của cô.”

Nói xong, anh xoay người bỏ đi.

“Cố Mặc, anh đứng lại!” Hạ Lữ ở sau lưng gọi anh.

Anh dừng bước.

Hạ Lữ liếm môi, “Anh đã có thể tìm được địa chỉ của tôi, không có khả năng không biết Noãn Thần ở đâu, thậm chí anh đã sớm biết lễ Quốc Khánh này Noãn Thần ở nơi nào. Sao anh lại không đi tìm cậu ấy?”

Đầu vai Cố Mặc khẽ run lên, bóng lưng cao lớn thoáng cứng nhắc.

“Anh không đi tìm cậu ấy, chính bởi vì anh biết cậu ấy đang ở bên cạnh Giang Mạc Viễn, giờ khắc này họ đang ở bên nhau, anh đang lo lắng, lo lắng Noãn Thần có thể lần nữa tiếp nhận anh, đi theo anh hay không.” Hạ Lữ gằn từng chữ, “Cho nên anh đến tìm tôi, mục đích chỉ muốn biết Giang Mạc Viễn ở trong lòng Noãn Thần đến tột cùng

quan trọng bao nhiêu.”

Dưới bầu trời đêm, bầu không khí có chút khác thường.

Hồi lâu sau Cố Mặc mới quay đầu lại, nhìn chằm chằm Hạ Lữ lạnh lùng nói, “Hạ Lữ, người không thay đổi đâu phải chỉ có mình tôi? Không phải trước kia cô cũng giống như vậy, nói chuyện khiến kẻ khác chán ghét!”

“Bởi vì tôi luôn nói thật, người thích trốn tránh sự thật đương nhiên sẽ không thích tôi.” Hạ Lữ hừ lạnh.

Cố Mặc siết chặt nắm tay, không nói gì nữa, nhìn cô hồi lâu mới giận dữ bỏ đi.

Không bao lâu sau thì lái xe đi khỏi, chỉ để lại cho Hạ Lữ dư âm của sự tức giận.

Sau khi thấy anh hoàn toàn đi rồi, Hạ Lữ mới thở phào, dứt khoát ngồi xuống đường, đợi ổn định lại cảm xúc mới vội lấy điện thoại ra, chuyện này tất nhiên phải báo cho Noãn Thần biết.

Sau khi nghe thấy lời nhắc nhở ở đầu dây bên kia, cô ngạc nhiên.

Noãn Thần sao lại thế này? Sao lại tắt máy?

Trang Noãn Thần không ngờ Giang Mặc Viễn sẽ lại an bài máy bay riêng, sau khi nhìn thấy vẻ kinh ngạc quá đổi của cô, anh chỉ thản nhiên nói, đây là máy bay tư nhân của người bạn, đừng căng thẳng quá.

Trên máy bay riêng, ba cô được chăm sóc rất chu đáo, điều kiện trong máy bay tư nhân xa hoa bao nhiêu cô đâu có tâm trạng thưởng thức, vì dọc đường bay ba cô đều bài xích, luôn kêu la đòi về nhà.

Cố hiểu tâm trạng của ba cô, người đàn ông cả đời kiên cường, sao có thể nhận sự giúp đỡ của người khác chứ?

Giang Mạc Viễn trái lại vô cùng có kinh nghiệm, không biết chuẩn bị đâu ra bộ cờ tướng, không nói lời động viên gì cả, chỉ khẽ nói, “VẬY ĐI BÁC TRAI, CHÁU VÀ BÁC CÙNG NHAU ĐÁNH CỜ, NẾU BÁC THẮNG CHÁU, CHÁU SẼ BẢO CƠ TRƯỞNG BAY TRỞ VỀ.”

Ba cô từng là người lính, chẳng những tâm cao khí ngạo, còn vô cùng tự tin vào khả năng đánh cờ của mình, mắt thấy hậu bối mạnh miệng khiêu chiến, đương nhiên dẹp tính ngang tàng của mình sang một bên, vung tay nói, “ĐƯỢC, BÁC SẼ CHƠI ĐẾN CÙNG! GIẾT SẠCH NHUỆ KHÍ CỦA CHÁU!”

Hai người liền đánh cờ.

Lúc này Trang Noãn Thần mới nhẹ nhõm, mẹ cô không nhìn được cười trộm, kéo cô sang một bên nói, “MẠC VIỄN ĐÚNG LÀ CÓ CÁCH, ĐỜI NÀY BA CON CHƯA TỪNG NGHE LỜI KHUYÊN CỦA AI CẢ.”

Cô bất giác nhìn về phía Giang Mạc Viễn, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Quyển 3 - Chương 10: Mạnh Khiếu

Sự thật chứng minh, thời điểm kỳ phùng địch thủ hoặc là ngang tài ngang sức, tình hình thoát nhìn lợi hại ngang nhau, ít ra mỗi nước cờ của Giang Mạc Viễn đều từng bước bức người, tuy rằng ông Trang khá thận trọng, nhưng hiển nhiên không phải đối thủ của Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn không vì ông Trang là trưởng bối mà nương tay, hai ván rồi ông Trang đều chuốc lấy thất bại, mỗi lần đều bị Giang Mạc Viễn xông thẳng vào đầu não, chiếu tướng vô cùng thảm hại.

Niềm kiêu hãnh cả đời ông Trang chính là chơi cờ tướng, sao lại thua thảm hại thế này? Nhất thời đánh đỏ cả mắt, bộ dạng không đánh bại được anh thì quyết không bỏ qua.

Trang Noãn Thần và bà Trang ngược lại nhàn nhã, ngồi một bên tán gẫu uống trà.

Bên đây hò hét rất cổ bồng hòng phải đánh thắng, bên kia lại nhàn nhã thưởng thức cảnh mây gió trên không trung, hai hình ảnh đối lập hoàn toàn.

May bay xuyên tầng mây bay thẳng về hướng Bắc Kinh.

Cuối cùng, ông Trang cũng la lên, “Thắng rồi!” cười ha ha như trả đũa.

Trang Noãn Thần và bà Trang bên này nhìn thấy vậy, nhịn không

được cười khế.

Đáy mắt Giang Mạc Viễn đầy ý cười, không nói gì, chỉ cầm tách trà nhâm nhi.

“Tiểu Giang à, nước cờ lần này của cháu là kém nhất đó.” Ông Trang cười ha ha, trên đường ông thua rất thê thảm, cuối cùng cũng thắng một lần, tinh thần phấn chấn hơn hẳn.

“Là chiến lược lần này của bác quá hay.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ, đặt tách trà xuống.

Ông Trang lại cười lớn, vội vàng kêu gọi, “Nào nào nào, tiếp tục thôi.”

“Thời gian chơi cờ hần còn dài, nếu bác thích chơi, sau này cháu sẽ thường xuyên đến bệnh viện đánh cờ cùng bác.” Giang Mạc Viễn nhẹ giọng nói.

Ông Trang ngạc nhiên, bỗng có phản ứng, nhìn ra ngoài ô cửa.

“Chúng ta đang đánh xuống, sẽ đến ngay thôi.” Nụ cười của anh vẫn ung dung tự tin như vậy.

Lúc này ông Trang mới hiểu ra, nhìn Giang Mạc Viễn, “Cái thằng này được lắm, dám gạt bác.”

Giang Mạc Viễn bảo người thu dọn bàn cờ, cười nói, “Có câu binh bất yếm trá[1].”

Ông Trang nghe xong, thấy sự đã rồi nên không còn cách nào khác, trên mặt đầy vẻ ảo não, có thể thấy người thông minh nhất quán bị người khác sắp đặt trong lòng tự nhiên thấy khó chịu.

Trang Noãn Thần che miệng cười khế, không thể không nói lòng Giang Mạc Viễn sâu tựa biển, lại hiểu lòng người, lợi dụng đánh cờ lôi kéo sự chú ý của ba cô, sau đó trước khi máy bay sắp hạ cánh lại cố ý thua một ván để ba cô ném được chút ngọt ngào. Cả quá trình anh tính toán nước cờ cùng thời gian bắt bí vô cùng chuẩn xác, tổng cộng ba ván, sẽ không tiêu hao nhiều tinh lực của ba cô, dù sao ông cũng là bệnh nhân, thứ hai nữa phải chú ý đến tâm lý của ông, tâm lý thua hai ván hay hai mươi ván chắc chắn không giống nhau, sau cùng lúc gần hạ cánh hoàn thành nước cờ cuối cùng của ván cờ.

Khống chế thời gian một cách thuần thực, có lẽ chỉ có mình Giang Mạc Viễn anh mới có thể làm được.

Chả trách một người thông minh như ba cô cũng bị mắc lừa.

Trước khi máy bay đáp xuống, mẹ cô cười ha ha nói với cô, “Mạc Viễn làm việc đúng là không chê vào đâu được, người đàn ông như vậy thấp đèn lồng đi tìm cũng chưa chắc có được đâu.”

Trang Noãn Thần hiểu ý mẹ cô, trong lòng than thở, không tiếp lời, trong đầu lại lơ đãng hiện lên một ý nghĩ: không thể phủ nhận, Giang Mạc Viễn đúng là người đàn ông hoàn hảo, ít nhất là đến hiện giờ cô vẫn chưa tìm ra được khuyết điểm của anh. Nói vậy, một người đàn ông hoàn hảo như anh đúng là người vô hại chứ? Sao cô đột nhiên có cảm giác, càng hoàn hảo lại càng kinh khủng vậy? Một người hoàn hảo đến độ tìm không ra bất cứ khuyết điểm nào, chẳng lẽ không phải là chuyện khiến người khác sợ hãi sao?

Giang Mạc Viễn thấu hiểu lòng người như thế, trong sự nghiệp mọi việc đều suôn sẻ, thủ đoạn sử dụng như vậy không đơn giản chỉ là thu phục lòng người đúng không? Vậy còn với đối thủ của anh thì sao? Một khi trở thành đối thủ của anh, có phải cũng bị vẻ ngoài ôn hòa của anh mê hoặc, đến cuối cùng ngay cả chết như thế nào cũng

không biết, đúng không?

Cô nghĩ không ra, có chút không thông.

Máy bay đáp xuống, xe cấp cứu của bệnh viện lập tức chạy đến sân bay, đích thân đưa ba cô chạy thẳng về bệnh viện.

Ba cô từ lúc được điều đến cổ trấn thì chưa từng quay về Bắc Kinh, còn mẹ cô lúc trẻ có theo học sinh đi đây đi đó nên từng đến Bắc Kinh, nhưng đều là chuyện của hơn 30 năm về trước, trên xe, mẹ cô nhìn những tòa nhà chọc trời không khỏi cảm thán, Bắc Kinh của 30 năm trước cùng Bắc Kinh của 30 năm sau thay đổi quá nhiều khiến người khác phải hoa cả mắt.

Mấy y tá trên xe cấp cứu nhiệt tình vô cùng, cất lời, “Đừng nói là 30 năm, Bắc Kinh bây giờ thay đổi mỗi ngày, rời khỏi Bắc Kinh chừng nửa năm rồi quay về, cảnh vật cũng không còn như trước nữa.”

Suốt chặng đường, ba cô không nói câu nào.

Ông chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa xe, nhìn từng cảnh cây ngọn cỏ vụt qua trước mắt, mỗi một con đường, mỗi tòa nhà, khóe mắt hơi hồng hồng. Trang Noãn Thần nhìn thấy trong mắt, tục ngữ nói đúng lắm: cố thổ khó rời. Đây là nơi chôn nhau cắt rốn của ba cô, cho dù đã sống quen ở cổ trấn, nhưng Bắc Kinh mãi mãi là quê hương của ông.

Xe cấp cứu chạy thẳng đến bệnh viện, có hộ lý ra hỗ trợ đưa vào phòng bệnh.

Phòng bệnh nằm ở tầng cao nhất, đẩy cửa đi vào, sẽ nghĩ lầm nơi

này là một căn hộ cao cấp. Không hề có mùi thuốc khử trùng gay mũi, cũng không có những bức tường nhạt màu lạnh lẽo, diện tích căn phòng vô cùng lớn, được chia làm phòng khách và phòng trong, tất cả đồ nội thất đều làm bằng gỗ thuần. Giường bệnh ở phòng trong rộng rãi êm ái, toàn bộ đều là màu vàng nhạt khiến thị giác vô cùng dễ chịu, trên trần là đèn thủy tinh Swarovski, ánh nắng xuyên qua tấm rèm mỏng tiến vào dừng trên tua đèn, thủy tinh tán ra ánh sáng vụn vặt, cho dù không bật đèn, ban ngày cũng đủ đẹp lắm rồi.

Giang Mạc Viễn luôn theo sát mọi người, đợi sau khi mọi người vào phòng bệnh, một anh chàng mặc áo blouse trắng đi đến, theo sau còn có hai y tá và hộ lý. Dáng người anh chàng này cũng cao lớn đẹp trai như Giang Mạc Viễn, ngũ quan đậm nét, nụ cười sáng lạn như ánh dương, sau khi đi vào liền nói, “Có hài lòng căn phòng này không?”

Trang Noãn Thần quay đầu, đúng lúc nhìn thấy bảng tên dính trên áo blouse của anh chàng: Mạnh Khiếu.

“Cô chính là Noãn Thần?” Mạnh Khiếu nhìn cô từ trên xuống dưới, ý cười trong mắt hình như càng sâu hơn.

Không đợi Trang Noãn Thần mở miệng, Giang Mạc Viễn lẳng lặng đứng bên cạnh cô, nụ cười của Mạnh Khiếu lơ lơ giảm bớt, nhưng đáy mắt vẫn xẹt qua ý cười như có như không.

“Noãn Noãn à, anh ta là bác sĩ Mạnh, là bác sĩ phụ trách bác trai, đừng thấy anh ta còn trẻ, y thuật không tồi đâu.” Giang Mạc Viễn giới thiệu đơn giản.

Trang Noãn Thần nhìn anh gật đầu, mỉm cười. Trong lòng ít nhiều có chút khó chịu, Giang Mạc Viễn ăn nói tùy tiện với bác sĩ Mạnh, nhìn ra được chắc là quan hệ bạn bè khá thân thiết.

Mạnh Khiếu đứng đó, dường như nghe ra được chút gì đó trong lời nói của anh, cong môi, “Noãn Noãn?”

Giang Mạc Viễn không thèm đáp, giới thiệu Mạnh Khiếu với ông bà Trang.

Mạnh Khiếu trông xấp xỉ tuổi Giang Mạc Viễn, có thành tích y khoa khiến kẻ khác không thể xem thường, cha mẹ đều là chuyên gia giỏi nhất nhì trong giới y học, bản thân anh ta cũng có thành tích cực cao về tim mạch.

Ông Trang luôn miệng khen ngợi đất nước có nhân tài lớn, Mạnh Khiếu trái lại khá khiêm tốn, “Bác trai đừng nói vậy, trước đó Mạc Viễn đã fax bệnh án của bác qua đây, cháu đã xem qua, hai ngày nay tụi cháu căn cứ tình hình của bác vạch ra phương án phẫu thuật một cách kỹ càng, bác thấy khó chịu ở đâu có thể nói với cháu, y tá sẽ thường xuyên đến phòng kiểm tra, hộ lý cũng sẽ chiếu cố sinh hoạt và ăn uống hằng ngày cho bác.”

“Thật ra không cần phải rườm rà vậy đâu, còn nữa, bác không muốn ở phòng bệnh này, phòng bình thường là được rồi.” Ông Trang liếc mắt một cái là có thể nhìn ra phòng bệnh này không phải dành cho người bình thường, cất giọng xen ngang.

Mạnh Khiếu ngăn ông lại, cười cười, “Noãn Thần là bạn của Mạc Viễn, cũng là bạn của cháu, không sao đâu, bác cứ an tâm dưỡng bệnh mới là quan trọng nhất.”

Tuy rằng trong lòng Trang Noãn Thần chất chứa nhiều nghi hoặc, nhưng vẫn bước đến an ủi ba cô. Ông Trang thấy không thể lay chuyển được nên không còn cách nào khác, đành thôi...

Đợi hết thảy mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa, Giang Mạc Viễn nói với bà Trang, “Bác gái à, cháu đã đặt phòng khách sạn ở đối diện, chỗ đó rất gần bệnh viện, rất tiện để bác đến chăm sóc cho bác trai.” Nói xong liền nhét thẻ phòng vào trong tay bà.

Bà Trang cúi đầu nhìn, liên tục xua tay, “Không được đâu Mạc Viễn, bác ở đây cũng được.” Nói xong trả lại thẻ phòng.

“Cầm đi bác, bác cũng phải nghỉ ngơi, ngộ nhỡ ngã bệnh thì Noãn Noãn lại càng lo nghĩ.” Anh đi nước cờ tình thân, lại nhét thẻ phòng vào tay bà.

Đứng gần đó nên Trang Noãn Thần thấy rõ, là thẻ phòng của khách sạn Shangri-La (Hương Cách Lý Lạp).

Bà Trang đương nhiên cũng không muốn để Trang Noãn Thần phải bận tâm lo lắng, đành phải nhận lấy.

Mạnh Khiếu dặn dò thêm vài điều, lại đem lịch kiểm tra mỗi ngày cùng chế độ ăn uống đã lập sẵn dán lên tường, bảng này tỉ mỉ đến độ mỗi ngày xuống lầu phơi nắng mấy giờ đều được chú thích rõ ràng, không khó nhìn ra anh ta tốn rất nhiều công sức.

Cuối cùng, anh ta mỉm cười nói với ông bà Trang, “Cháu với Mạc Viễn quen biết nhau lâu rồi, chưa từng thấy anh ta quan tâm ai như vậy hết, bác trai, bác gái, Mạc Viễn đúng là rất quan tâm đến hai bác, hôm qua quá nửa đêm còn gọi điện giao nhiệm vụ cho cháu, cháu—”

“Anh rảnh lắm đúng không?” Giang Mạc Viễn ném ra một câu.

Mạnh Khiếu im bật, giờ tay làm động tác đầu hàng.

Trang Noãn Thần nhìn Giang Mạc Viễn, trong lòng không vui.

Đội Mạnh Khiếu và Giang Mạc Viễn đều đi hết, bà Trang kéo Trang Noãn Thần qua, than nhẹ, “Lần này thật sự làm phiền Mạc Viễn quá rồi.”

Trang Noãn Thần gật đầu, sao cô lại không rõ điều đó chứ?

Ông Trang ngồi dậy, cũng nói, “Noãn Thần à, lát nữa con cầm thẻ ngân hàng của ba mẹ đi nộp viện phí đi, phòng bệnh vừa nhìn đã biết đắt rồi, còn có khách sạn mẹ con ở nữa, tiền đó cũng không thể để Tiểu Giang bỏ ra được, biết chưa?”

“Ba mẹ, yên tâm đi, con có tiền mà, không cần lấy của ba mẹ đâu.” Trang Noãn Thần gật đầu, cảm giác gánh nặng trong lòng dường như nặng hơn, nói thật, Giang Mạc Viễn làm càng nhiều, lòng cô càng bất an, nhưng tại sao lại bất an cuối cùng cả cô cũng không rõ.

Sau khi an bài thỏa đáng mọi chuyện, Trang Noãn Thần cầm thẻ ngân hàng chuẩn bị đi nộp tiền, vừa mới rẽ khúc quanh suýt nữa đụng đầu vào người đang đi đến ở đối diện, may mà đối phương dừng chân kịp lúc, Trang Noãn Thần cũng thẳng gấp, ngẩng đầu nhìn rõ người đi tới, là Mạnh Khiếu.

“Bác sĩ Mạnh?” Cô vội vàng chào hỏi.

Mạnh Khiếu đang chuẩn bị làm kiểm tra theo thường lệ cho ông Trang, nhìn thấy cô liền mỉm cười, “Gọi tôi là Mạnh Khiếu được rồi, không cần khách sáo vậy đâu. Tôi có thể gọi cô là Noãn Thần không?”

Trang Noãn Thần mỉm cười, toàn thân anh chàng này tỏa ra mùi của nắng khiến cô cảm thấy rất thân thiết, cô cười cười, gật đầu.

“Cô biết không, thật ra biệt danh Noãn Noãn nghe rất êm tai, nhưng tôi không dám gọi.” Bộ dạng của Mạnh Khiếu làm như quen biết cô từ lâu, hạ giọng nói, “Bởi vì tôi không muốn đắ tội với tên Giang Mạc Viễn ấy, đắ tội với tên đó, chết như thế nào cũng không biết.”

[1] Binh bất yếm trá: chiến tranh không ngại dối lừa, việc quân cơ không nề dối trá, nhà quân sự luôn phải lừa địch.

Quyển 3 - Chương 11: Bạn tốt

[Mạnh Khiếu lại kéo cô sang một bên, hỏi nhỏ, “Noãn Thần, cô với Mạc Viễn quen biết bao lâu rồi?”](http://Trang>Noãn Thần không hiểu ý của anh ta lắm.</p></div><div data-bbox=)

“Hơn một năm ạ.” Cô đơn thuần đáp.

Mạnh Khiếu sau khi nghe xong bỗng trợn mắt, sau đó cười như bắt được trộm, “Hơn một năm rồi hả? Tên Mạc Viễn đáng ghét này, có bồ thì có bồ thôi, còn bày đặt giấu giếm.”

Trang Noãn Thần lúc này mới hiểu ra, liên tục xua tay giải thích, “Bác sĩ Mạnh, anh đừng hiểu lầm, tôi và anh ấy chỉ là bạn thôi, không hề cặp bồ.”

“Mạnh Khiếu.” Mạnh Khiếu chữa lại cách xưng hô.

“Ờ, Mạnh Khiếu.” Trang Noãn Thần cũng vội vàng sửa miệng.

Mạnh Khiếu khó hiểu nhìn cô, thật lâu sau mới hỏi, “Cô với Mạc Viễn thật sự không cặp bồ à?”

“Không hề.” Cô đáp cực nhanh, “Tôi với anh ấy chỉ là bạn tốt với nhau thôi.” Lời này nói ra mặc dù có hơi dối lòng, nhưng ít ra có thể giải thích được mối quan hệ giữa hai người, cặp bồ ư? Giang Mạc Viễn là người đàn ông ưu tú, có thể nhìn chứ không với tới nổi.

“À.” Mạnh Khiếu xem qua hơi thất vọng.

“Đúng rồi, tôi phải đến đâu nộp phí?” Cô đột nhiên nhớ tới chuyện chính.

Mạnh Khiếu ngạc nhiên, “Nộp phí? Nộp phí gì?”

“Thì viện phí đó.” Trang Noãn Thần cảm thấy câu hỏi của anh ta có hơi kỳ lạ.

“À...” Mạnh Khiếu bưng tỉnh, thuận miệng nói, “Giang Mạc Viễn đã đóng hết rồi, cô không cần đóng nữa đâu.”

“Gì?” Trang Noãn Thần ngẩn ra, vội hỏi, “Anh ấy đâu rồi?”

“Không biết nữa, lúc nãy thấy anh ta đi nhận điện thoại, giờ không biết đang ở đâu gọi điện thoại nữa.” Mạnh Khiếu nói.

Trang Noãn Thần khẽ gật đầu, lát sau mới hỏi, “Mạnh Khiếu, phòng bệnh ba tôi nằm có đắt lắm không?”

“Hả? Ha ha, cũng tạm, không đắt lắm đâu.” Mạnh Khiếu nghĩ nghĩ rồi đáp. Đâu chỉ là đắt? Không có quan hệ riêng thì có tiền cũng khó vào đó nằm.

“Không đắt hả?” Mặt Trang Noãn Thần lộ vẻ nghi ngờ, thấy dáng vẻ của Mạnh Khiếu càng biết anh ta không hề nói thật.

Mạnh Khiếu thấy vậy bèn nhanh chóng chạy thoát thân, sợ cô hỏi tới hỏi lui, nhẹ nhàng nói, “Tôi đi làm kiểm tra cho ba cô trước, có chuyện gì đều có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào.”

“Cám ơn anh.”

Mạnh Khiếu gật đầu, vừa định đi lại đột nhiên hỏi, “Cô và Mạc Viễn thật sự không phải quan hệ bồ bịch à?”

Trang Noãn Thần dờ khóc dờ cười, “Thật sự không phải.”

Mạnh Khiếu thở dài, quay đi.

Sao có khả năng hai người không phải quan hệ bồ bịch chứ? Cho dù cô nhóc đó không có ý gì, nhưng chắc hẳn Giang Mạc Viễn đã nhìn trúng cô ta rồi. Mạnh Khiếu nghĩ vậy, sắc mặt ngược lại có hơi nghiêm trọng.

Sau khi từ khách sạn Shangri La quay lại, Trang Noãn Thần mới biết, Giang Mạc Viễn chẳng những đã nộp tiền viện phí, ngay cả tiền thuê khách sạn cũng đã đóng xong, cô vừa đến đó hỏi thăm, tin tức khách sạn cung cấp chính là, phòng lấy tên Giang Mạc Viễn để đặt, lấy thẻ vàng đảm bảo, là phòng sử dụng vô thời hạn.

Vậy thì cô muốn khách sạn trả tiền lại cũng rất khó khăn.

Gọi điện thoại cho Giang Mạc Viễn vẫn không được, có lẽ vội vàng đi giải quyết công việc.

Đi ngang qua vườn hoa của bệnh viện, lúc mới vừa đẩy cửa đi vào hàng lang dài, Trang Noãn Thần mơ hồ nghe thấy tiếng nói quen thuộc.

Cô theo bản năng bước nhẹ chân, đứng nép sang một góc, ló đầu ra nhìn thì thấy, đúng là Châu Niên!

Sao anh ta lại đến bệnh viện?

Nhìn kỹ lại, Giang Mạc Viễn đang đứng ở đối diện anh ta.

Hai người này?

Đang nghĩ ngợi, liền nghe Châu Niên cất giọng, tuy rằng đã nhỏ tiếng, nhưng bởi vì đứng gần, Trang Noãn Thần cũng nghe được rõ ràng.

Ngữ điệu của Châu Niên có phần sốt ruột, “Anh Giang, thái độ phía ông Đồng rất cứng nhắc, có vẻ như lần hợp tác đầu tư này không được lạc quan cho lắm.”

“Bên kia còn nói gì nữa?” Là giọng nói ung dung bình tĩnh của Giang Mạc Viễn.

“Mấy ngày nay ông Đồng vẫn luôn đợi ở Hồng Kông, nhưng đợi mãi không thấy anh đến đó, ông ấy cho rằng anh không có thành ý hợp tác, nên tối qua đã bay đi rồi.”

Giang Mạc Viễn im lặng.

“Anh Giang, giờ phải làm sao? Có cần gọi điện giải thích với ông Đồng không?”

“Không cần.” Giang Mạc Viễn thản nhiên nói, “Bây giờ chưa phải lúc.”

“Nhưng nếu không giải thích, lần hợp tác này có thể sẽ đi tong.”
Châu Niên kinh ngạc.

“Tất cả mọi người đến với nhau đều vì lợi ích, nếu không muốn phát triển lâu dài, thì lão Đồng cũng sẽ không ngần ngại xa xôi chạy đến Hồng Kông, thoát đầu chúng ta gặp trở ngại chuyện này một chút,

nhưng chuyện quan trọng trước mắt chính là sự phát triển của Tiêu Duy ở thị trường Trung Quốc.” Giang Mạc Viễn quả quyết nói.

Châu Niên nghe theo sắp xếp.

Hai người còn đang nói thêm về vấn đề phát triển có liên quan đến Tiêu Duy.

Chỗ rẽ bên này, Trang Noãn Thần đã nghe không vào nữa, toàn thân như bị rút hết xương cốt, cô dựa vào tường, đầu óc trống rỗng.

Hóa ra, Giang Mạc Viễn không phải ngẫu nhiên xuất hiện ở Cổ Trấn.

Trên đời này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp đến vậy?

Anh là cố ý đến Cổ Trấn!

Bởi vì anh đến Cổ Trấn, cho nên làm chậm trễ cả một hạng mục đầu tư!

Móng tay gần như cắm vào lòng bàn tay.

Cơ thể cô từ từ chảy xuống, ngồi sụp xuống đất.

Giang Mạc Viễn tốt bụng, cô hiểu.

Giang Mạc Viễn đối xử với cô rất tốt, cô hiểu.

Cô không phải kẻ ngốc, tốt như vậy rốt cuộc là vì cái gì, cô càng hiểu...

Buổi trưa nắng ấm, Bắc Kinh cuối thu, tiết trời ngày càng lạnh.

Cho đến nay, cô không hề thích mùa này, còn có mùa đông nữa, là mùa mang theo màu sắc cô tịch.

Thế nhưng, duy chỉ có sự ấm áp vào buổi trưa vẫn khiến người ta lưu luyến.

Vườn hoa bệnh viện, bãi cỏ được cắt tỉa vô cùng công phu, nhuộm màu vàng nhợt nhạt, màu sắc này cũng thật nhẹ nhàng dễ chịu.

Ánh nắng kéo dài bóng dáng Giang Mạc Viễn cùng Trang Noãn Thần, lúc thì song song, lúc thì chồng lên nhau.

Thật lâu sau, cô dừng chân lại, quay đầu nhìn Giang Mạc Viễn, bởi vì anh gần như che khuất hết ánh nắng, nhất thời cô có chút không nhìn rõ bộ dạng của anh.

“Cám ơn anh.” Đây là câu nói từ tận đáy lòng cô.

Giang Mạc Viễn cúi xuống nhìn cô, trong nụ cười mang theo chút bất đắc dĩ, “Cả ngày hôm nay em đã nói từ ‘cám ơn’ rất nhiều rồi.”

“Nên vậy mà.” Cô cười nhẹ, nói xong lấy thẻ ngân hàng trong túi ra, kéo tay anh nhét vào trong đó.

Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn, đợi đến khi nhìn rõ thứ trong tay thì không khỏi bật cười, nhếch mày, “Em cho anh thẻ ngân hàng hả?” Chưa từng có cô gái nào đưa cho anh thứ này cả.

“Tiền viện phí ở Cổ Trấn, còn có tiền viện phí ở đây và tiền thuê khách sạn, em biết đều là anh bỏ ra.” Cô khẽ nói.

Giang Mạc Viễn bắt đắ dĩ lắc đầu, vừa định mở miệng, cô đã cướp lời anh, “Nghe em nói trước đã.”

Giang Mạc Viễn nhìn cô.

Cô liếm môi, nhìn anh, ánh mắt chân thành, “Em biết, lúc này nói lời cảm ơn với anh chỉ là giả dối, nhưng đó là suy nghĩ thật sự của em. Nếu không có anh, em thật sự không biết phụ giúp cho ba mẹ thế nào, Mạc Viễn à, em rất biết ơn anh. Anh đã giúp em quá nhiều rồi, còn tiền, bất luận thế nào em cũng không thể để anh bỏ ra giúp em được, nếu không chẳng những em thấy bất an, mà ba mẹ em cũng sẽ thấy y như vậy, tấm thẻ này bất luận thế nào anh cũng phải nhận lấy, ba em còn phải làm phẫu thuật và điều trị sau này nữa, số tiền đó rút trong này ra là được.”

Giang Mạc Viễn nghe cô nói xong câu cuối cùng, đầu mày hơi nhíu lại, đưa tay nắm lấy bả vai cô, cúi người xuống, giọng nói vô cùng nghiêm túc—

“Noãn Noãn, em nhất định phải rạch ròi với anh như vậy sao?”

Ánh mắt nghiêm túc của anh khiến cô thấy đau, trái tim cũng nhói lên một cái, cô cụp mắt, khẽ thở dài, “Mạc Viễn à, anh nhầm rồi, chính bởi vì em xem anh là bạn, một người bạn rất tốt nên mới phải làm như vậy.”

Cô chỉ có thể giả ngốc.

Trước khi cùng anh đến vườn hoa, từng chuyện anh làm cho cô như thước phim chiếu chậm từ từ hiện lên trong tâm trí cô. Từ xa lạ đến một câu cũng không nói, cho đến lần đầu tiên anh đưa cho cô miếng bánh ngọt; từ tình nhân dự tiệc đến khi cô nhờ anh đóng giả làm bạn trai; từ lúc anh đưa ra yêu cầu cô ở bên anh đến lúc anh lặng lẽ quan

tâm cô cùng sự ấm áp đâu đâu cũng tồn tại của anh nữa, hết thấy hết thấy không hề khó tưởng tượng sự dụng tâm của anh đối với cô.

Nhưng loại dụng tâm này là tình yêu ư?

Cô không thể giải thích được.

Có lẽ, ngay cả bản thân anh cũng không nói rõ được.

Với thứ tình cảm có nói cũng không thể nói rõ được ấy, thì dùng một từ ‘bạn tốt’ để quyết định mối quan hệ giữa anh và cô ít ra cũng cảm thấy thỏa đáng.

Cô, có thể để ý đến những cảm xúc không rõ ràng với anh.

Mà anh, cũng có thể bảo vệ sự ích kỷ của riêng cô.

Thêm vào đó, cô và Giang Mạc Viễn chênh lệch quá lớn, làm bạn tốt của anh đã là hy vọng xa vời rồi, nào dám nghĩ sâu hơn mối quan hệ khác chứ?

Cô không muốn hỏi thẳng anh tại sao lại đến Cổ Trấn, anh có lòng tự trọng của mình, anh thương yêu cô như vậy, sao cô không thể giữ lòng tự trọng ấy cho anh chứ?

Khuôn mặt Giang Mạc Viễn rơi vào nửa sáng nửa tối, đợi Trang Noãn Thần nói xong, sâu trong mắt anh hình như xẹt qua tia gì đó, sau khi im lặng thật lâu, đôi môi anh cũng hơi nhếch cao tạo thành một vòng cung sắc bén, rồi anh thở dài, nhưng chưa nói gì cả.

Trang Noãn Thần ngược nhìn anh, thấy anh im lặng, trong lòng đột nhiên cảm thấy xót xa.

“Giang Mạc Viễn...”

Giang Mạc Viễn nhìn cô, có sự đè nén trong mắt, giống như... con dã thú bị giam giữ ở nơi nào đó, đang ngủ đông.

Cô hoảng hốt, bất giác lui lại.

Anh kéo tay cô lại, đột nhiên mỉm cười, cả hai ngồi xuống ghế đá.

“Ở đâu ra nhiều tiền như vậy?” Anh nhẹ nhàng hỏi, giống như lúc này chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trang Noãn Thần thấy anh không giận, cũng yên lòng, cười cười, “Thật ra chỗ này cũng là tiền của anh, chẳng qua chỉ là trả lại cho anh thôi.”

“Tiền của anh?” Anh khó hiểu.

Trang Noãn Thần che miệng cười, chỉ vào tấm thẻ, “Anh có biết cửa hàng đồ si đó hào phóng lắm không? Tất cả váy dự tiệc của em đều được mua với giá cả tốt nhất.”

Giang Mạc Viễn chỉ cười mà không nói.

“Anh nhận đi được không?” Cô dứt khoát kéo tay anh làm nũng, lay nhẹ, “Đừng để em phải áy náy mà.”

Giang Mạc Viễn quay đầu nhìn cô, bộ dạng nũng nịu của cô gái khiến tim anh hơi rung động, anh mỉm cười bất đắc dĩ, “Đó giờ luôn là đàn ông đưa thẻ ngân hàng cho phụ nữ, còn em thì ngược lại.”

“Xem như là em trả tiền vậy mà.” Nói xong, cô nhét tấm thẻ vào túi áo anh, cười hì hì. Xưa giờ, cô luôn có thói quen để dành tiền, điểm ấy

Hạ Lữ và Ngải Niệm rõ nhất, nhưng các cô ấy cũng không biết tại sao cô lại cần tiền như vậy, đôi lúc vì để tiết kiệm tiền, một nồi thịt kho cô cũng thể thể chia ra ăn mấy ngày.

Rất đơn giản, cô muốn mua nhà.

Bắc Kinh, là quê hương của ba cô, cô cũng thích sống tại thành phố này.

Con người sợ nhất chính là nỗi đau ‘con cái muốn phụng dưỡng mà cha mẹ không đợi được’, cô muốn đem lại cuộc sống tốt nhất cho ba mẹ cô, muốn đón ba mẹ về Bắc Kinh, điều tối thiểu phải có căn nhà của riêng mình.

Trong tám thẻ ngân hàng này, là toàn bộ số tiền cô tích góp được, nhưng vì căn bệnh của ba cô, cô phải xuất ra số tiền này.

Tiền có thể kiếm lại được, nhưng cha thì chỉ có một.

Tâm tư này của cô chưa từng nhắc đến với bất kỳ ai, cho dù là người bạn tốt nhất.

Quyển 3 - Chương 12: Sao Hỏa đụng Địa Cầu

Giang Mạc Viễn không cười nữa, sau khi nhìn cô hồi lâu bèn đưa tay kéo cô ôm vào lòng, mùi hương nam tính dễ chịu lấp đầy hơi thở của cô.

Trang Noãn Thần không đẩy ra, để mặc anh ôm, hai má dán vào lồng ngực anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ có lực của anh, cánh tay bắt giắc vòng ôm anh, nhắm mắt lại.

Nếu không phải trái tim đã thuộc về người khác, nếu không có mối tình sâu đậm kia...

Cô biết, cô nhất định sẽ yêu Giang Mạc Viễn.

Sẽ yêu người đàn ông này.

Giang Mạc Viễn, sẽ không có cô gái nào chống lại được sức hút của anh, thậm chí, yêu anh có lẽ là một chuyện rất mạo hiểm. Cô không thể yêu ai được nữa, nên càng hy vọng anh có thể được hạnh phúc.

Cho nên, Giang Mạc Viễn, xin anh nhất định phải hạnh phúc.

Nghĩ vậy, Trang Noãn Thần càng ôm anh chặt hơn, hít sâu một hơi, ghi nhớ trong lòng mùi hương của anh.

Lúc Hạ Lữ và Ngải Niệm đến bệnh viện đã là nhá nhem tối, sau khi

thăm hỏi xong ông bà Trang, hai người kéo Trang Noãn Thần ra suýt nữa đập chết cô, cả hai cùng trách móc hành vi đáng xấu hổ của cô là dám che giấu bệnh tình của ba cô với hai người!

Ba người đang cãi vả nhau, Hạ Lữ không cẩn thận giẫm lên một người, gót giày nhọn của cô giẫm lên giày da bóng loáng, khiến đối phương đau đến nỗi kêu la oai oái.

Trang Noãn Thần giật mình, nghe tiếng nhìn lại, kinh ngạc cất lời, “Mạnh Khiếu?” Trời đất ơi, Hạ Lữ đạp phải Mạnh Khiếu!

Một tay kéo Hạ Lữ lại, cô liên tục hỏi, “Sao rồi? Không sao chứ?”

Hạ Lữ cũng hết hồn, cúi đầu nhìn thoáng qua gót giày mình, lại nhìn người đàn ông mặc áo blouse trước mắt, thấy vẻ mặt đau khổ của anh ta, trong nhất thời cô không biết phải làm sao.

Khuôn mặt đẹp trai của Mạnh Khiếu gần như méo xệch, sau khi chậ vật nhìn rõ thủ phạm gây nên chuyện, anh nhét tư liệu bệnh án vào trong tay y tá, hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Lữ—

“Thưa cô, cô phải biết rằng, nơi này là bệnh viện, không phải sàn catwalk, cô mang giày cao gót muốn giẫm chết người khác hả?”

Trang Noãn Thần vừa nghe xong liền hoảng hốt, thôi tiêu rồi, lần này thì kết thù lớn rồi.

Quả nhiên, Hạ Lữ cũng đâu phải tay vừa, vốn dĩ trong lòng có chút áy náy, vừa nghe anh ta nói chối tai như vậy, lập tức phản pháo: “Cái bệnh viện này là của nhà anh mở hả? Tôi thích mang gì thì mang đó, anh quản được à? Đồ bệnh hoạn! Có bệnh viện nào ra quy định không cho mang giày cao gót? Tôi đạp trúng anh cũng nhẹ thôi mà, ai bảo anh không có mắt đưa chân vào dưới gót giày tôi làm gì?”

“Cô còn mạnh miệng nói ngược nữa hả? Chưa từng thấy cô gái nào ngang ngược như vậy!”

“Ừ, tôi đúng là ngang ngược đó, tôi cũng không phải vợ anh, thì ngoan ngoãn vâng lời anh làm quái gì?” Hạ Lữ chống nạnh, cười lạnh, “Anh mà là bác sĩ sao? Đáng tiếc cho chiếc áo blouse này mặc lên cái người khoác da người mà không biết nói tiếng người, đúng là đáng ghét!”

“Cô nói ai khoác da người mà không nói tiếng người vậy?”

“Nói anh đó—“ Hạ Lữ sẵn tới, cô mang đôi giày cao gót tám phân mà còn phải ngược lên nhìn anh, liếc mắt thấy bảng tên của anh, lại mắng, “Mạnh Khiếu? Làm hỏng cả cái tên hay! Gọi là Mạnh Khiếu gì chứ? Gọi anh là đồ khốn nghe còn được.”

“Cô—”

“Được rồi được rồi, đừng cãi nữa.” Trang Noãn Thần bị hai người làm cho đau đầu, vội vàng bước đến khuyên can, kéo Hạ Lữ sang một bên, khẽ nói, “Hạ Lữ, anh ấy là bác sĩ chủ trị của ba mình đó.”

“Mạnh Khiếu, cậu ấy là bạn thân của tôi, tên Hạ Lữ.”

Mạnh Khiếu thoáng kiềm lại cơn nóng giận.

Hạ Lữ lại hung hăng trừng mắt liếc anh, quay đầu nói với Trang Noãn Thần, “Đổi bác sĩ ngay đi! Một tên mặt búng ra sữa có thể chữa khỏi bệnh cho bác trai sao? Mình thấy anh ta đi làm người mẫu ảnh, có thể ngắm mà không thể xài thì còn được.”

“Con nhỏ đáng ghét—”

“Mạnh Khiếu, Mạnh Khiếu, xin anh bớt giận.” Trang Noãn Thần kéo Hạ Lữ sang một bên vội vàng quay lại cười làm lành, nói, “Xin lỗi anh, tính tình của Hạ Lữ là vậy đó, nhưng cậu ấy không có ý gì xấu đâu, anh đừng giận.”

Mạnh Khiếu hùng hổ liếc Hạ Lữ một cái, không nói gì nữa, dùng đũa bỏ đi.

“Người gì thế này? Thế loại như vậy mà cũng làm bác sĩ à?” Hạ Lữ gầm lên với bóng lưng của anh.

“Được rồi, cậu nói xem cậu với anh ta cãi nhau thì được cái gì chứ?” Ngải Niệm bất đắc dĩ kéo cô lại.

Trang Noãn Thần cũng cười khổ.

Trong tiệm cà phê, Hạ Lữ vẫn còn tức giận chuyện xảy ra lúc nãy, mắng đã miệng một hồi mới chịu thôi, rút khăn giấy lau giày, “Giày của mình đắt tiền lắm đó, không bắt anh ta đền là may cho anh ta lắm rồi.”

Trang Noãn Thần nhìn rõ là giày mới hiệu Prada, tầm mắt lại dừng ngay túi xách của cô, là túi của Versace.

Ngạc nhiên một lúc, Hạ Lữ không phải là người thích xài hàng hiệu.

“Hạ Lữ, sao tự nhiên cậu lại mua giày và túi đắt tiền như vậy?” Cô cảm thấy khó hiểu, đặt câu hỏi.

Hạ Lữ ném khăn giấy vừa mới lau giày xong đi, đáp bằng quơ, “Đời là bể khổ, nên hưởng thụ cho kịp lúc.”

“Hưởng thụ kịp lúc không sai, nhưng cậu cũng không nên xài nhiều tiền như vậy?” Trong lòng Ngải Niệm cũng sinh nghi, chỉ vào đôi giày dưới chân cô, nói, “Đôi này bèo nhất cũng 50 ngàn tệ, còn có túi xách của cậu...”

“Bạn trai mình mua cho không được sao?” Hạ Lữ không mảy may che giấu, dứt khoát nói.

Trang Noãn Thần và Ngải Niệm đồng loạt giật mình.

“Đối phương làm nghề gì? Con người thế nào? Máy thứ này đều là anh ta mua cho cậu à?” Trang Noãn Thần thắc mắc.

Hạ Lữ vội giơ tay đầu hàng.

“Máy chuyện liên quan đến mình, sau này sẽ từ từ kể với cách cậu, đợi thời cơ chín muồi mình sẽ giới thiệu cho các cậu biết, OK? Noãn Thần, hôm nay mình muốn nói chuyện của cậu.”

“Mình á?” Trang Noãn Thần ngẩn ra, “Sao lại bán cái qua mình?”

“Bởi vì chuyện liên quan đến cậu có chút nghiêm trọng.” Hạ Lữ nghiêm túc nói.

Trang Noãn Thần ngơ ngác.

“Cố Mặc đến tìm mình.” Hạ Lữ ném ra một câu.

“Gì?” Trang Noãn Thần cả kinh.

“Mình đã nói với anh ta, hiện giờ cậu đang quen Giang Mặc Viễn.” Hạ Lữ nhẹ nhàng tiếp lời.

“Cái gì? Sao cậu lại nói như vậy? Mình và Giang Mạc Viễn đâu có gì.” Trang Noãn Thần nóng nảy.

“Còn không có gì? Nếu không có gì thì Giang Mạc Viễn có thể để cậu tham gia đấu thầu? Nếu không có gì, lẽ Quốc Khánh anh ta có thể đến Cổ Trấn ư? Còn có bệnh viện này nữa, phòng bệnh mình cũng nhìn qua rồi, không có mối quan hệ thì sao có thể nằm trong phòng bệnh tốt như vậy?” Hạ Lữ nói một tràng.

“Đó là vì...” Đúng vậy, vì sao? Ngay cả cô cũng không giải thích được.

Ngải Niệm nhìn Trang Noãn Thần, lại nhìn qua Hạ Lữ, cô sắp bị hai người này làm cho điên rồi.

“Sau đó thế nào?” Sau hồi lâu, Trang Noãn Thần khẽ hỏi.

“Mình làm cho Cố Mặc từ bỏ, nhưng anh ta có đến tìm cậu nữa hay không thì mình không biết.” Hạ Lữ nhẹ nhàng nói, rồi đột nhiên nhìn cô một cách thần bí, “Nhưng Cố Mặc có nói một câu rất lạ.”

Trang Noãn Thần nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

Hạ Lữ cắn môi, “Anh ta nói, Giang Mạc Viễn là hung thủ giết người.”

“Cái gì?”

“Hả?”

Trang Noãn Thần cùng Ngải Niệm đồng thanh kêu lên kinh ngạc.

“Lúc đó mình nghe xong cũng có phản ứng như hai cậu, Giang Mạc Viễn nhìn thế nào cũng không giống là hung thủ giết người, nhưng

chúng ta đều hiểu rõ tính cách của Cố Mặc, anh ta không phải là người ăn nói tùy tiện.” Hạ Lữ nói tiếp.

Trang Noãn Thần nhất thời hoa mắt, sững sốt hồi lâu, lắc đầu, “Không thể nào... tuyệt đối không có khả năng...”

“Đương nhiên là không thể rồi, nếu thật sự là hung thủ giết người sao có thể nhớn nhor ngoài vòng pháp luật được? Cảnh sát đã sớm đến chăm sóc anh ta rồi.” Hạ Lữ giải thích, “Trong chuyện này nhất định có gì đó hiểu lầm, Noãn Thần, có trách thì trách cậu không biết chút gì về Giang Mặc Viễn.”

Trang Noãn Thần á khẩu không trả lời được, đúng vậy, cô không biết gì về anh, nhưng tuyệt đối tin tưởng anh không phải là hung thủ giết người gì đó, chuyện này rất buồn cười.

Ngải Niệm im lặng cả buổi mới chớp chớp mắt, “Nói không chừng anh ta thật sự là hung thủ giết người đó?”

“Ngải Niệm, cậu lậm phim quá rồi đúng không?” Hạ Lữ buông lời châm chọc.

“Không nghi ngờ cũng khó à, con người Giang Mặc Viễn đó cứ thần thần bí bí, Noãn Thần, mình hỏi cậu, cậu có biết bình thường anh ta qua lại với loại người nào không? Anh ta có trải qua mối tình nào không? Anh ta sinh ra trong gia đình thế nào? Có anh chị em gì không? Cậu không biết là con người Giang Mặc Viễn này như từ trong tảng đá chui ra, không ai có thể điều tra ra được thông tin gì về anh ta không hả?”

Trang Noãn Thần thở dài, “Không lẽ mình bắt anh ấy phải khai ra từng chuyện một à? Đây là chuyện đời tư của anh ấy, anh ấy cũng không thể đụng ai cũng nói đúng không? Về phần chuyện anh ấy

giao du với ai, à, bác sĩ Mạnh Khiếu lúc nãy đó, nghe nói hai người họ là bạn bè tốt của nhau.”

“Không phải chứ? Giang Mạc Viễn anh ta lại kết bạn với cái người bại hoại phẩm đức vậy à?” Hạ Lữ kinh ngạc ra tiếng, “Hừ, nếu nói như vậy, bảo Giang Mạc Viễn là hung thủ giết người mình cũng tin, vật hợp theo loài mà.”

“Hạ Lữ, con người Mạnh Khiếu rất tốt.” Trang Noãn Thần bất đắc dĩ lắc đầu.

“Xin miễn, thằng đàn ông mà đi so đo từng tí với phụ nữ thì có thể tốt đến đâu chứ?”

“Cô nương à, cô phải làm cho rõ, là cô đạp vào chân người ta đó.” Trang Noãn Thần cười nói.

“Mình hận không thể đạp hấn thêm mấy phát nữa!”

Trang Noãn Thần dờ khóc dờ cười nhìn Hạ Lữ, trong lòng lại không ngừng tự hỏi, Cố Mặc quen biết Giang Mạc Viễn ư? Tại sao lại vô duyên vô cớ nói vậy?

Ngày 11 qua đi, cuộc sống chiến trường bon chen lại bắt đầu.

Ban ngày Trang Noãn Thần bận rộn với dự án của Tiêu Duy, buổi chiều xuống ca liền chạy vội đến bệnh viện, hai ngày nay Mạnh Khiếu đã gấp rút vạch ra phương án phẫu thuật cho ba cô, còn Giang Mạc Viễn khi rảnh rỗi cũng ghé qua bệnh viện thăm hỏi, vẫn giống như trước, thời điểm cô bối rối không biết làm sao thì anh sẽ đứng ra trợ giúp.

Thường thì thời kỳ hoàng kim để ra mắt hoạt động là vào tháng 9 chuyển tiếp sang tháng 10[1], tuy rằng Tiêu Duy không bắt kịp tháng 10, nhưng tiếp đó còn có lễ Giáng Sinh, Tết Âm Lịch, những ngày lễ đó đương nhiên sẽ là thời điểm ra mắt thương hiệu tốt nhất.

Đang bận tối tăm mặt mũi, đồng nghiệp bộ phận truyền thông đi tới, mặt như đưa đám nói, “Noãn Thần à, không phải cô đắc tội gì với ‘Kinh Tế Mới’ chứ?”

“Nói gì vậy? Tôi chưa từng liên hệ gì với bên đó mà.” Trang Noãn Thần đang vội sửa dự án, đầu cũng không ngẩng lên, “Sao vậy?”

“Bên Kinh Tế Mới nhất định không hợp tác, tôi ủy thác người nào cũng không có cách hết.” Đồng nghiệp thờ dài, ngồi xuống bên cạnh cô.

Trang Noãn Thần dừng việc trong tay, nhìn cô nhíu mày, “Nhất định phải thuyết phục được nhà truyền thông này, danh tiếng của Kinh Tế Mới trong giới thương nghiệp cũng tương đương với Bazaar trong giới thời trang, nếu không mời được Kinh Tế Mới hợp tác, hoạt động tuyên truyền của Tiêu Duy sẽ thua kém không ít.”

“Tôi biết mà, nhưng Kinh Tế Mới không chịu hợp tác thì tôi cũng hết cách.”

“Thêm tiền thì sao?”

“Nói rồi, nhưng vô dụng.”

Trang Noãn Thần kinh ngạc, đây là lần đầu tiên cô thấy nhà truyền thông không nể mặt như vậy, nghĩ nghĩ, “Lý do bên kia đưa ra là gì?”

Thà không nhận tiền cũng muốn đắ tội với người, sợ là có khúc mắc gì với Đức Mã hoặc Tiêu Duy.

[1] Nguyên văn là 金九银十: “9 vàng 10 bạc” là 1 khái niệm về thời gian, trong thời gian từ tháng 9 đến tháng 10 là thời kỳ thu hoạch nông sản, họ sẽ dựa nhu cầu tiêu dùng của người tiêu dùng, về mặt kinh tế, tình hình phát triển mà đầu tư. Chỉ cần đến thời điểm mùa thu chuyển tiếp sang mùa đông, nhất là vào hai ngày lễ, chi phí tiêu dùng ở các hộ gia đình tăng lên, do đó đây cũng coi là 1 khái niệm chi tiêu theo mùa.

Quyển 3 - Chương 13: Người đàn ông còn đáng sợ hơn cả ma quỷ

Đồng nghiệp bộ phận truyền thông thờ dài nói, “Không nói lý do, chỉ ra một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Nói rằng để Kinh Tế Mới hợp tác với Đức Mã cũng được, nhưng họ muốn xem Đức Mã có bản lĩnh khiến họ cam tâm tình nguyện phối hợp làm tuyên truyền không.” Đồng nghiệp truyền thông kẻ sát đầu vào, nhỏ giọng, “Tổng biên tập của Kinh Tế Mới chỉ đích danh muốn gặp cô, ý của bên đó là nếu cô có thể thuyết phục được anh ta, anh ta sẽ đồng ý hợp tác.”

Trang Noãn Thần chỉ vào mũi mình, “Gặp tôi á? Tôi chỉ là một quản lý của bộ phận hoạt động thôi mà.”

“Đối phương biết, nhưng kiên quyết muốn gặp cô.”

“Kỳ lạ, có tư liệu về tổng biên tập đó không?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Nữ đồng nghiệp mỉm cười rất mờ ám, “Có, một người đàn ông siêu đẹp trai nha, ôi trời, như bước ra từ trong tranh vẽ vậy, làm cho người khác phải mở tưởng viễn vông.” Nói xong liền đưa tư liệu trong tay cho Trang Noãn Thần.

Cô cần lấy, mở ra.

Ngay sau đó, ánh mắt sừng sốt như cái cây bị sét đánh trúng!

Tám ảnh chệnh chệ trên tư liệu, làm đau mắt cô.

Ánh nắng xuyên thấu tầng mây, chiếu rọi vào đám lá vàng rơi rụng.

Ngoài cửa sổ là gió mang hơi lạnh, bên trong là cảnh tượng muôn vàn kiều diễm.

“Khiếu à... Đừng mà, em chịu không nổi...” Trên chiếc giường rộng lớn, tiếng nói kích tình của cô gái không thể đè nén lấp đầy phòng ngủ xa hoa.

Cản xuân vô hạn, kéo theo ánh sáng bên ngoài cửa sổ càng thêm rực rỡ.

Trên tường thấp thoáng bóng dáng hai người quấn lấy nhau, người đàn ông cao to phong độ, cô gái mềm mại như nước, hơi thở trầm đục của người đàn ông hòa cùng hơi thở của cô gái, cùng nhau diễn tấu một tổ khúc hay nhất trong trời đất.

Nhưng mà, ánh mắt người đàn ông nhìn cô gái không hề thâm tình, ngoại trừ phát tiết ra, hình như không có thứ gì khác.

Cô gái trắng mịn trên giường đồ mờ hôi, với động tác cuồng dã của người đàn ông, tóc cô đã sớm rối bù, tùy tiện xé chiếc áo ngực không thể chứa nổi đôi gò bồng cao ngất bức người sang một bên, dáng người đẹp vô cùng, đôi chân như bạch ngọc, cộng thêm eo nhỏ mỏng to, vừa thấy đã khiến đàn ông thêm nhỏ dãi, phóng đảng đến cầu còn không được.

Ngón tay thon dài, phần móng được sơn đỏ tham lam vuốt ve cơ ngực màu đồng rắn chắc của người đàn ông, mỗi thớ thịt đều khiến tim cô đập liên hồi, ngửa mặt nhìn người đàn ông vừa mới cho cô một màn mây mưa, dục vọng của anh chính là cội nguồn khao khát của cô.

Khuất phục dưới khuôn mặt điển trai của anh, tiếng nói của cô càng thêm du dương.

Người đàn ông lại không chút thương hoa tiếc ngọc, mạnh mẽ vận động, khiến người đẹp dưới thân dập lên dềnh xuống như con thuyền nhỏ giữa biển cả bao la, hoàn toàn khơi dậy ham muốn của cô, nhẹ nhàng rên rỉ, chiếc eo nhỏ nhắn từ đầu đến cuối không ngừng nảy lên, cố gắng nghênh đón sự tấn công của người đàn ông.

“Khiếu à...” Cô gái đã lên đến đỉnh, thần hồn điên đảo ngâm khế.

Lúc Giang Mạc Viễn bước vào phòng ngủ, đúng lúc nhìn thấy trọn vẹn cảnh xuân trước mắt, cô gái trên giường quấn lấy người đàn ông, làn da ngăm đen lấm ắt trắng trẻo, cảnh này cũng không làm anh quá kinh ngạc, ngược lại cười cười, dứt khoát ngồi xuống sô pha ở đằng xa, cầm lấy điều thuốc trên bàn, đưa lên miệng, châm thuốc, sau đó tùy tiện ném bật lửa lên bàn.

Chiếc bật lửa rớt xuống bàn phát ra tiếng động nho nhỏ thu hút sự chú ý của đôi nam nữ đang kích tình nộ, người đàn ông dừng lại động tác, quay đầu, sau khi nhìn thấy là Giang Mạc Viễn thì bất ngờ mỉm cười, không nói gì chỉ với lấy chiếc khăn ngay mép giường, rút khỏi cơ thể của cô gái rồi vẩy khăn tắm quanh hông.

Cô gái nhìn thấy Giang Mạc Viễn liền hoảng hốt, hét lên một tiếng.

“Câm miệng!” Mạnh Khiếu không vui quát lên.

Cô gái đột nhiên im bặt.

Giang Mạc Viễn nhả khói, chân trái tao nhã gác lên đùi phải, cười khẩy, thờ ơ cất lời, “Đối xử với phụ nữ dịu dàng một chút.”

“Ha ha ha...” Mạnh Khiếu cười sặc sụa, không chút quan tâm đến việc để lộ dáng người trước mặt anh, ngồi dậy nói, “Giang Mạc Viễn, câu này xuất phát từ miệng anh nghe thật lạ tai.”

Giang Mạc Viễn nhìn anh ta một cái, không nói gì.

“Nào...” Mạnh Khiếu đưa tay vỗ mông cô gái, mờ ám nói, “Nếu ông chủ Giang đã có lòng chiếu cố đến cứng, cứng còn không mau qua đó phục vụ cho tốt?”

Cô gái cũng là nhìn quen trường hợp trắng gió thế này rồi, không may may che đậy đã bước đến, nhẹ nhàng dựa vào người Giang Mạc Viễn, ngón tay tinh tế cũng thuận thế luồn vào áo vest của anh, nhỏ nhẹ nói, “Anh Giang à, anh thích em hầu hạ anh thế nào đây?”

Khi nói chuyện, hai mắt của cô mê ly, người đàn ông này cực kỳ đẹp trai, cho dù là chỉ ngồi đó không nhúc nhích, nhưng khi hơi thở của anh lướt qua hô hấp của cô, chỗ sâu nhất trong cơ thể cô lại có dòng nhiệt lờ mờ chảy ra, so sánh với người đàn ông cực phẩm là Mạnh Khiếu, vị trước mắt này vừa nhìn càng khiến phụ nữ khao khát mùi vị được anh nhắm nháp.

Cô đã từng gặp rất nhiều đàn ông, nên chỉ cần liếc mắt một cái thì biết ngay ai là cực phẩm.

Giang Mạc Viễn liếc Mạnh Khiếu, Mạnh Khiếu thì cố nín cười không

nói gì.

Cô gái ngả ngón trong lòng hết như con mèo nhỏ, bàn tay cũng bắt đầu xấu xa, theo hơi thở dồn dập, không khó nhìn ra khác vọng của cô đối với Giang Mạc Viễn.

“Anh Giang à, cơ ngực của anh rắn chắc thật đó...” Cơ thể cô quấn lấy anh, hai cánh tay như ngọc cũng không chịu yên phận, môi đào kề vào tai anh, cố ý để cho hơi thở cùng nhiệt tình của bản thân truyền vào tai anh, “Người ta thường nói... Đàn ông có thân hình cường tráng thì bản lĩnh trên giường cũng không tệ nha...”

Cô càng lúc càng lớn mật, bên trong lời nói tràn ngập khiêu khích rõ rệt.

Mạnh Khiếu thấy thế bèn dựa vào đầu giường xem náo nhiệt.

Giang Mạc Viễn thản nhiên nhìn vào khuôn mặt cô gái, bên môi là ý cười khó hiểu, gờ tay, ngón tay khoát lên gáy cô gái. Cô gái thấy anh có phản ứng liền sung sướng, tiện đà quặp đôi chân thon thả lên người anh, hết như con rắn chậm rãi trườn lên, đôi gò bồng đầy đặn nhẹ nhàng ép sát vào da thịt Giang Mạc Viễn, cô nuốt nước miếng, chiếc lưỡi thơm tho nhẹ nhàng liếm lên môi đào, mỗi một hành động đều lộ ra ám chỉ mãnh liệt.

“Anh Giang à...” Giọng nói của cô càng lúc càng mềm mại.

Giang Mạc Viễn nhẹ nhàng vuốt ve gáy cô, rồi sau đó, bàn tay chậm rãi dờ lên trên, ý cười dường như càng đậm nét, tràn đầy trên khuôn mặt khô ngô.

Cô gái mê mẩn với nụ cười ôn hòa của anh, vừa định thỉnh cầu được thỏa mãn, lại đột nhiên phát hiện trong mắt Giang Mạc Viễn xẹt

qua một tia sáng lạnh lẽo, ngay sau đó trên đầu bắt đầu sinh đau.

“Á...”

Kèm theo tiếng thét chói tai của cô, bàn tay Giang Mạc Viễn vốn nhẹ nhàng luồn vào mái tóc cô bỗng nhiên dùng sức, buộc cô phải ngửa mặt lên, cô gái đau đến nỗi chảy nước mắt.

“Biến!” Thứ chuyển lạnh không chỉ là tiếng nói, mà còn có ánh mắt của anh.

Đôi mắt ấy, như thủy tinh ngâm lâu trong băng lạnh, cái lạnh cắt da làm cho người ta sợ hãi, thứ ánh sáng sắc bén bắn ra từ đôi mắt anh, quét lên mặt cô gái hết như dĩa thú chuẩn bị xé nát con mồi, hung ác mà tàn khốc!

Khoảnh khắc từ ngữ rét ấy lạnh bật ra từ giữa hàm răng, anh hất mạnh tay lên, cô gái mất trọng tâm ngã nhào xuống đất, đầu đập vào cạnh sô pha, nằm rạp bên giày của Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn chán ghét đứng bật dậy, đi đến bên cạnh cửa sổ.

Cô gái hoảng sợ quá đổi, quên luôn cả khóc, ngơ ngác nhìn bóng lưng cao lớn của người đàn ông đứng bên cửa sổ kia, ngay tại khoảnh khắc vừa nãy, cô lầm tưởng bản thân nhìn thấy ma quỷ, không, anh ta còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.

Mạnh Khiếu ngồi xem trò hay đến cuối cùng, sau đó đi đến ném quần áo cho cô gái, lại ghi chi phiếu cho cô, tổng cô ra cửa.

“Mở cửa sổ ra, để xua đi cái mùi ngựa đực tràn ngập trong căn phòng này của anh.” Giang Mạc Viễn hừ một tiếng, nói.

Mạnh Khiếu bật cười lớn,” Giang Mạc Viễn, nếu bàn về mùi ngựa đực này thì hình như của anh còn nặng hơn tôi đó chứ?” Miệng nói như vậy, nhưng vẫn mở cửa sổ, gió thu thổi vào, làm sạch không khí trong phòng.

“Nếu đây là lời khen, cảm ơn nhiều.” Giang Mạc Viễn hừ lạnh.

Mạnh Khiếu nhún vai, “Giang Mạc Viễn, chúng ta biết nhau từ thời còn để chỏm, anh có đức hạnh thế nào không lẽ tôi còn không biết sao? Tôi xin đấy, trích ra một phần ôn hòa nhã nhặn khi anh đối đãi với người ngoài để đối với tôi một chút có được không?”

“Gì? Vậy anh muốn tôi đối xử với anh thế nào?” Giang Mạc Viễn đột nhiên cười cười.

“Ê đừng đừng, anh cứ đối xử với tôi như bình thường đi, khi anh cười lên càng làm cho người ta sợ hãi hơn lúc không cười.” Mạnh Khiếu vội vàng ngăn lại, “Có thể là tôi quá hiểu sự thâm độc và tàn nhẫn ẩn trong xương tủy của anh, nên càng thấy anh cười tôi ngược lại càng thấy anh đáng sợ.”

“Vậy sao? Con người anh sao khó hầu hạ vậy.” Giang Mạc Viễn trừng mắt với anh ta.

“Ai nói? Cô gái mới này hầu hạ rất tốt nhé, chẳng qua bị anh cắt ngang thôi.” Mạnh Khiếu cào cào tóc, cố ý không vui, “Lần sao anh đến làm ơn báo trước một tiếng với tôi được không, đại ca à, anh đột nhiên xuất hiện như vậy rất dễ làm tôi bị liệt dương đó.”

Giang Mạc Viễn nhíu mày, “Nếu đúng như vậy thật sẽ rất tốt, bác Mạnh nếu biết cậu mượn danh nghĩa bác sĩ để suốt ngày lăng nhăng nhất định sẽ tức đến phát điên.” Cha của Mạnh Khiếu là ông trùm khách sạn nổi tiếng nhất nhì, chỉ tiếc tên oắt Mạnh Khiếu này

không có chút tâm tư kế thừa sự nghiệp của cha, trái lại đi làm bác sĩ.

“Ông ta?” Mạnh Khiếu đột nhiên cười lạnh, “Đem so với cuộc sống huy hoàng của ông ta, tôi chẳng qua chỉ là tài mọn mà thôi.”

“Dù sao cũng là cha anh.” Giang Mạc Viễn hờ hững nói.

Mạnh Khiếu phản đối, ngồi xuống, “Nói đi, anh sẽ không vô duyên vô cớ đi tìm tôi đâu.”

Giang Mạc Viễn lại ngồi xuống sô pha, nhìn anh ta, “Chuẩn bị phẫu thuật thế nào rồi?” Hôm nay Mạnh Khiếu không trực ban, anh đành phải đích thân đến chỗ này.

Mạnh Khiếu vừa nghe liền cười quỷ quyệt, “Trước khi trả lời câu hỏi của anh thì anh phải để tôi hỏi một vấn đề trước đã, phải đáp đúng sự thật.”

“Anh muốn hỏi cái gì?” Giang Mạc Viễn tựa vào ghế sô pha, thản nhiên nói.

“Anh cùng Noãn Thần đó...” Anh ta cố ý kéo dài giọng, âm thầm quan sát biến hóa sắc mặt của Giang Mạc Viễn.

Thế nhưng, vẻ mặt Giang Mạc Viễn trước sau như một, không thấy chút thay đổi nào.

“Vậy tôi dứt khoát hỏi huých tẹt ra luôn, không phải là anh có ý với Trang Noãn Thần chứ?” Mạnh Khiếu hỏi thẳng.

Giang Mạc Viễn nhìn anh, đáp như không đáp, “Nhìn không ra anh là người tọc mạch nha.”

“Bằng không vừa nãy có người đẹp dâng tới miệng anh, anh cũng không động lòng.” Mạnh Khiếu cười ha ha nói, “Người khác không biết anh, tôi còn không hiểu anh sao? Anh là động vật ăn thịt, sao lại có thể tu tâm dưỡng tính chứ? Ngoại trừ, anh có lòng riêng.”

Giang Mạc Viễn vẫn ung dung như trước, “Anh không cảm thấy hai người đàn ông thảo luận vấn đề này là rất kỳ dị à?”

“Chuyện này có gì chứ? Như tôi, xưa giờ ở trước mặt anh luôn là người trong sáng vô tư.” Mạnh Khiếu cười nói.

“Đúng vậy, ví như hiện giờ!” Giang Mạc Viễn quan sát anh ta từ trên xuống dưới.

Vẻ mặt Mạnh Khiếu xấu hổ, ngăn lại nói, “Chuyện này... chỉ là ngoài ý muốn.”

“Tóm lại, cuộc phẫu thuật của ông Trang chỉ được thành công không được phép thất bại.” Giang Mạc Viễn bất giác ra lệnh.

Mạnh Khiếu cà rờn nhìn anh, dứt khoát rút một điều thuốc, vẻ mặt đăm chiêu.

Giang Mạc Viễn quay đầu, “Nhìn gì?”

“Nhìn anh có gì đó khang khác.” Mạnh Khiếu bất ngờ buông ra một câu, thu hồi thái độ cà rờn của mình, nhìn anh nghiêm túc nói, “Chắc hẳn là anh phải biết rõ ràng hơn ai hết, Trang Noãn Thần là Trang Noãn Thần, cô ấy không phải Sa Lâm.”

Cơ thể Giang Mạc Viễn lờ mờ phát run, giữa chân mày đột nhiên nhíu chặt lại.

Quyển 3 - Chương 14: Bất chấp thủ đoạn

Khói thuốc bao phủ lấy hai người, mỗi người đều mang tâm sự riêng.

Thật lâu sau, Giang Mạc Viễn mới chậm rãi nói, “Sa Lâm là Sa Lâm, Noãn Noãn là Noãn Noãn.”

“Anh phân biệt được rõ như vậy là tốt rồi.” Mạnh Khiếu bất giác thở dài, “Nói thật, lúc nhìn thấy Trang Noãn Thần tôi cảm thấy khá mâu thuẫn, một mặt hy vọng anh có thể nhìn về phía trước, mặt khác lại sợ anh thích cô ấy, ngộ nhỡ anh hứng lên dẫn cô ấy đến gặp chú Lục, vậy đúng là náo nhiệt rồi, với tính cách của chú Lục và thím Lục, họ tuyệt đối không chịu nhìn nhận Trang Noãn Thần như người con gái bình thường đâu.”

Ánh mắt Giang Mạc Viễn có hơi đăm chiêu, nói một cách thản nhiên, “Noãn Noãn rất đặc biệt.”

Mạnh Khiếu giật mình nhìn anh, cho dù là Sa Lâm, anh ta cũng chưa từng nghe Giang Mạc Viễn khen ngợi như vậy.

“Nếu không thì...” Giang Mạc Viễn cười nhạt, ánh mắt lại càng trở nên đen tối, “Trình Thiếu Tiên sao lại đưa cô ấy đến trước mắt tôi chứ?”

“Trình Thiếu Tiên? Hẳn ta...”

“Trình Thiếu Tiên là cấp trên của Noãn Noãn, Truyền Thông Đức Mã tiếp nhận dự án hoạt động của Tiêu Duy.” Giang Mạc Viễn đáp lại

nghi vấn của anh ta.

Mạnh Khiếu lại càng kinh hãi hơn, hồi lâu mới có phản ứng, “Trình Thiếu Tiên điên rồi hả? Đâu phải hấn không biết Đức Mã và Tiêu Duy đối đầu nhau.”

“Khống chế luôn tốt hơn nhiều so với bị khống chế mà, Truyền Thông Đức Mã nhận được dự án của Tiêu Duy, tương đương với chuyện nắm hoạt động ra mắt sản phẩm của Tiêu Duy trong lòng bàn tay, sẽ có chút phần thắng đúng không nào.” Giang Mạc Viễn cười lạnh.

Mạnh Khiếu lắc đầu, “Tôi hiểu rồi, Trình Thiếu Tiên không điên, mà là anh bị điên. Rõ ràng biết thủ đoạn của hấn, anh còn hợp tác với hấn? Dù là công hay tư hấn đều muốn dồn anh vào chỗ chết mà.”

Giang Mạc Viễn cười nhạt, “Trình Thiếu Tiên thích mạo hiểm giống tôi, cho nên bước đầu tiên hấn đã đi một nước cờ tốt.” Anh nhìn Mạnh Khiếu, “Trình Thiếu Tiên đã đổ hết vận mệnh tương lai sự nghiệp của bản thân vào ván cờ này, thủ đoạn của hấn cũng càng lúc càng linh hoạt.”

Mạnh Khiếu nghe xong, híp mắt, “Nghe anh nói, vậy Trang Noãn Thần chính là mồi câu để dụ anh mắc câu à? Mạc Viễn, tôi vẫn luôn cảm thấy anh không phải là loại ‘anh hùng khó qua ải mỹ nhân’ nha.”

“Tôi nói rồi, Noãn Noãn rất đặc biệt.” Anh nhấn mạnh lại lần nữa.

Mạnh Khiếu quan sát anh, “Không phải là anh... thật sự thích cô ấy chứ?”

Giang Mạc Viễn rút điếu thuốc, đốt lên, chỉ cười cười mà không nói gì.

Mạnh Khiếu nhìn thấy càng thêm kinh ngạc, đây rõ ràng là thái độ ngầm thừa nhận của anh.

“Anh...”

“Tóm lại, sức khỏe của ông Trang giao hết cho anh nhé, vất vả rồi.”
Giang Mạc Viễn cắt ngang lời anh ta, thản nhiên nói, “Nếu anh không nắm chắc, có thể đến thỉnh giáo ba anh.”

“Khinh thường tôi hả! Ca phẫu thuật còn con con ấy có thể làm khó tôi sao? Còn nữa, ông ta không phải ba tôi, chỉ là ba dượng mà thôi.”
Mạnh Khiếu gằn từng chữ một.

Giang Mạc Viễn lại im lặng cười cười.

Gia cảnh của Mạnh Khiếu còn phức tạp hơn cả gia đình anh, tuy rằng cha ruột anh ta là một người có thế lực trong thương giới, nhưng trời sinh có tính phong lưu, từ lúc còn trẻ đã bắt đầu gái gú bên ngoài. Mẹ của Mạnh Khiếu là thiên tài trong giới y học, lúc trước cha anh ta điên cuồng theo đuổi mới theo đuổi được kỳ tài y học này, chỉ tiếc tiếc vui chóng tàn, bản tính phong lưu của ông Mạnh không vì kết hôn mà bỏ được, thường đi đến khuya lơ khuya lắt mới về nhà, cho đến khi Mạnh Khiếu ra đời, bà Mạnh cuối cùng cũng không nhẫn nhịn được nữa nên ly hôn với ông. Năm Mạnh Khiếu được 6 tuổi, mẹ anh ta tái giá, người này cũng là thiên tài y học giống như bà, hai người cũng rất hòa thuận, có cùng chung tiếng nói.

Mạnh Khiếu kế thừa niềm đam mê của mẹ, chỉ duy nhất có hứng thú với y học, nhưng cha đẻ của anh ta lại không cam lòng, vừa nghe Mạnh Khiếu học y liền tức giận đùng đùng, suýt nữa cắt đứt quan hệ cha con với anh ta, có thể thấy được quan hệ giữa hai người họ căng thẳng bao nhiêu.

Những chuyện thế này, Giang Mạc Viễn biết rất rõ, chỉ cười nhàn nhạt không nói gì, cúi đầu thuốc vào trong gạt tàn, đứng lên chuẩn bị đi về.

“Mạc Viễn...” Sau lưng, Mạnh Khiếu gọi anh lại.

Giang Mạc Viễn dừng bước, quay đầu.

“Trang Noãn Thần nói, cô ấy và anh chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Mạnh Khiếu buông một câu.

Ánh mắt Giang Mạc Viễn u tối nhiều hơn, giống như mây đen trên đầu, đen kịt kéo đến, vẻ mặt sắc bén nhìn qua hơi nghiêm túc. Thật lâu sau, anh chỉ nhẹ nhàng nhếch mép, nháy mắt xóa tan vẻ u ám quanh thân, chỉ là, tiếng nói nghe ra lạnh lùng hơn, ung dung nói, “Mạnh Khiếu, anh hiểu rõ tính cách của tôi nhất mà, đối với những thứ tôi thích, tôi sẽ làm thế nào?”

Nói xong, nụ cười trên môi càng tươi hơn, nhưng nụ cười kia có thể so với sự tăm tối khiến người khác cảm thấy áp lực.

“Bất chấp thủ đoạn...” Mạnh Khiếu nhìn bóng lưng Giang Mạc Viễn xa dần, bất giác bật ra bốn chữ này. Anh rất hiểu Giang Mạc Viễn, thứ anh ta thích sẽ không từ thủ đoạn để đạt được, rất nhiều người sẽ bị vẻ ngoài ôn hòa của anh ta đánh lừa, lúc nhận ra thì đã bị mai phục khắp nơi, đó chính là Giang Mạc Viễn, người đàn ông quá mức hoàn hảo cũng quá mức tàn nhẫn.

Trước giờ cao điểm, Trang Noãn Thần đến hội quán Thiên Đàn.

Đứng ngoài cửa, sắc mặt của cô nhìn thoáng qua có chút bối rối

cùng do dự, đi tới đi lui hồi lâu mới quyết tâm đi vào trong.

Hội quán này chủ yếu bán các món ăn Thượng Hải, thiết kế theo phong cách nhà vườn Tô Châu, mềm mại uyển chuyển mà hàm xúc, nhân viên phục vụ đi trước dẫn đường, khung cảnh vô cùng tao nhã.

Trang Noãn Thần đau âm ỉ nơi ngực, cô còn nhớ mình đã từng nói với anh, cô thích đồ ngọt, cho nên thích món ăn Thượng Hải.

Nhân viên phục vụ đưa cô đến trước một phòng VIP rồi dừng lại, ý bảo chính là chỗ này.

Đợi nhân viên đi khỏi, Trang Noãn Thần nắm chặt túi xách, cắn mạnh môi, đẩy cửa bước vào.

Chuyện gì đến sẽ đến.

Nếu đây là kết quả mà anh muốn.

Phòng VIP khá rộng, tràn đầy không khí lạnh lẽo cộng thêm hương rượu thoang thoảng.

Có cửa sổ đối diện cửa phòng VIP.

Cho nên lúc Trang Noãn Thần từ từ đẩy cửa bước vào, ráng chiều hắt lên mặt anh từng mảng lớn, che khuất tầm mắt. Cô vô thức đưa tay lên che lại, rồi nhìn qua bóng lưng người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ.

Lưng dài, cao lớn.

Tà dương kéo vào, làm vỡ bóng anh, nhưng vẫn không làm mất đi hình dáng quá mức hoàn mỹ của anh.

Trong một thoáng, Trang Noãn Thần nghe tiếng trái tim mình suýt nữa nhảy vọt ra khỏi cổ họng! Cơ thể hết như bị điện giật, bắt đầu tê dại đi, lan ra từ chân tóc đến mỗi một tế bào trong cơ thể.

Người đàn ông chậm rãi quay đầu lại, áo sơ mi màu sậm, bộ complet vừa vặn, làm tôn lên khí chất anh tuấn của anh một cách tinh tế, bắt gặp thấy gương mặt cô gái đã xa cách nhiều năm, đôi mắt hẹp dài không kiềm chế được nhuộm thêm mấy phần nhu tình, trầm thấp mở miệng, “Noãn Thần...”

Một tiếng ‘Noãn Thần’, đã làm sống lại biết bao nhiêu hồi ức!

Như một ánh chớp, đánh thức toán bộ quá khứ đã ngủ yên, trong đầu Trang Noãn Thần liều mạng chui ra, chúng nó kêu gào, giãy dụa, chìm nổi giữa tuyệt vọng không muốn thức tỉnh, lại giống như đang bức thiết muốn bộc lộ gì đó, đang không ngừng đấu tranh trong đầu cô, cho đến khi đau đớn không thôi.

Cố Mặc của cô, không còn là chàng thiếu niên năm ấy nữa.

Cố Mặc của hiện tại, nhìn qua càng rắn rỏi cao lớn hơn nhiều so với sáu năm trước, anh ăn vận quá mức trang trọng, ngược lại khiến cô như cách mấy đời, chàng thiếu niên áo trắng trong ký ức dường như bị vẻ lạnh lùng hiện tại của anh thay thế, đôi mắt ấy vẫn quen thuộc, nhưng sau vẻ nhu tình kia cô có thể nhìn thấy loáng thoáng sự thống hận.

Anh chắc là hận cô lắm, thấy vẻ cuồng loạn của anh khi thấy cô lần đó cô đã biết.

Cho nên, hôm nay, anh có thể dùng một cách thức hoàn toàn xa lạ, như đàn ông nhằm vào phụ nữ để tới gặp cô, khiến cô chủ động cầu

xin để gặp anh!

Cố Mặc, không phải là người như thế.

Chỉ có khi quá mức căm hận, anh mới có thể làm vậy.

Trang Noãn Thần cảm thấy đầu óc có hơi choáng váng, như là thiếu máu đến toàn thân mềm nhũn, giờ phút này, cô muốn trốn đi, nhưng lòng lại bảo không được.

Thật lâu sau, cô mới khó khăn mở miệng, lại rõ ràng nghe thấy tiếng hàm răng va chạm vào nhau, “Đã lâu không gặp.” Cuối cùng cũng nói ra được lời này, nhưng cô vẫn cảm thấy bản thân thương tích đầy mình.

Dưới nắng chiều, gương mặt Cố Mặc càng thêm điển trai, vẻ thu hút bí ẩn đã sớm bị tình cảm nhiều năm tra tấn không còn tồn tại nữa, anh chậm rãi bước đến, từng bước đến gần cô, cô vô thức lui về phía sau, cảnh giác.

Sau khi Cố Mặc thấy thế bèn dừng bước, nhíu mày, “Anh khiến em chán ghét đến vậy sao?”

Trang Noãn Thần sửng sờ, ngược lên nhìn anh, nhạy cảm phát hiện ra chút bi thương hiện lên nơi đáy mắt anh.

Không, cô yêu anh còn không hết, sao lại chán ghét anh được?

Cố Mặc thấy cô im lặng, dứt khoát bước nhanh đến, một phen bắt lấy cổ tay cô, vẻ mặt anh tuần gần như thay đổi, hung hăng nói, “Trang Noãn Thần, lần trước thấy anh tại sao lại bỏ chạy? Tại sao?”

“Cố Mặc, đau quá...” Cô hoảng sợ kêu lên, ánh mắt tỏ ra yếu kém.

Cố Mặc buông mạnh tay ra, ánh mắt nổi lên hối hận cùng thương tiếc, tràn ngập ảo não nói, “Xin lỗi em, Noãn Thần, anh không ngờ lại tổn thương em.”

“Người nên nói xin lỗi là em.” Trang Noãn Thần cố nén căng thẳng, âm thầm hít sâu một hơi.

“Noãn Thần...” Cố Mặc đột nhiên ôm cô vào lòng, chôn khuôn mặt anh tuấn vào mái tóc cô, trong hô hấp tràn ngập mùi hương thơm mát chỉ thuộc về riêng cô, xúc động nói, “Cái anh muốn chính là em, không phải là lời xin lỗi của em, sáu năm qua, anh bị em bức đến sắp phát điên rồi.”

Hơi thở hai người giao hòa tại một nơi, gắt gao dây dưa, thống khổ mà triền miên.

Trái tim Trang Noãn Thần đang đau đớn gào thét, đau đớn đập mạnh, âm thanh va chạm này càng lúc càng lớn, liên tục nhắc nhở lý trí của cô mau mau tỉnh táo lại. Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, chịu đựng cơn đau còn đang âm ỉ, nói, “Anh quên sao, chúng ta đã chia tay rồi.”

Cố Mặc bị đẩy ra theo bản năng siết chặt nắm tay, nhìn cô chằm chằm, “Tại sao? Tại sao năm đó nhất định muốn chia tay với anh?”

Trang Noãn Thần âm thầm bấm ngón tay, mượn cơn đau này để giảm bớt thống khổ làm tim cô tê dại, giọng nói yếu ớt, “Do mệt mỏi, chán anh, cho nên muốn chia tay.”

“Em nói dối!” Cố Mặc vạch trần cô không chút do dự, bàn tay to mạnh mẽ bấu chặt bả vai cô, gân xanh nổi đầy trán, giận dữ hét lên, “Nhìn anh!”

Cô thu mắt, không dám ngẩng đầu.

“Trang Noãn Thần, ngẩng đầu nhìn anh!” Cố Mặc gầm nhẹ.

Cô ngẩng đầu, viền mắt đỏ au.

Đau đớn xẹt qua đáy mắt Cố Mặc, khẽ nâng ngón tay, lửa giận tràn đầy bỗng chốc hóa hư vô khi nhìn thấy mắt cô đỏ ửng, giọng nói khàn khàn, “Chỉ cần chính miệng em nói với anh, em không hề yêu anh, anh sẽ buông tay.”

Lời nói của anh, nỗi đau của anh, như con dao cắm thẳng vào ngực cô, chính là nỗi đau sống không bằng chết.

“Em...” Run rẩy, sao cũng không thể bật thốt lên được những lời ấy.

Cô yêu anh, ai bảo cô không yêu anh chứ? Cho dù sáu năm trước cô nói chia tay với anh cũng chưa từng nói qua những lời này...

Nước mắt, theo khóe mắt cô chảy xuống, chui vào giữa môi cô, hiện lên vệt chua xót.

“Noãn Thần...” Cố Mặc đau lòng không thôi, nhìn xuống những giọt nước mắt của cô, dịu dàng gạt đi từng giọt nước mắt cay đắng ấy, ôm cô chặt hơn, như e sợ nếu thả lỏng tay thì cô sẽ biến mất, nhẹ nhàng nói, “Em yêu anh, nhiều năm như vậy em vẫn luôn yêu anh, đúng không?”

Quyển 3 - Chương 15: Em không yêu anh

Nước mắt thấm ướt đầu vai Cố Mặc, vẻ mặt cô lại càng bi thương.

Giống hệt như sáu năm trước, anh ôm cô, lần lượt nói lời tỏ tình vào tai cô, anh là chàng trai kiêu ngạo đến vậy, chỉ vì một mình cô mà tươi cười.

Lúc này, cô thật muốn nói với anh một tiếng ‘đúng’, rất muốn ôm chặt lấy anh mà hét lên rằng ‘em yêu anh’, vẫn yêu anh như ngày nào.

Lời nói tới cửa miệng, nhưng vẫn không thể nào thốt ra được.

Ký ức như từng mảnh thủy tinh nhỏ vụn, đâm đến toàn thân cô sinh đau.

“Em...” Ra sức kìm nước mắt, ngay cả khóe mắt cũng cảm thấy đau đớn, “Em không yêu.”

Cánh tay ôm lấy cơ thể cô bỗng cứng nhắc, cả người Cố Mặc cứng đờ như một tấm sắt, sau hồi lâu mới đẩy nhẹ cô ra, cúi xuống nhìn cô, gần từng tiếng hỏi, “Em vừa nói gì?”

“Cố Mặc...” Trang Noãn Thần ngược nhìn anh, nước mắt khô đi để lại đôi mắt thê lương như giếng cạn, “Em đã không còn yêu anh nữa.”

Hóa ra cũng chỉ là một câu nói.

Nói ra cũng như con dao hai lưỡi, tổn thương anh, cũng khiến bản thân cô bị thương.

Giọng nói của cô rất nhẹ, nghe qua như thể đã tê dại cùng tuyệt vọng với tình yêu, chỉ có chính cô mới hiểu, cô không thể lớn tiếng bởi vì một khi dùng sức cô sẽ khóc mất.

Cố Mặc nhìn cô trân trối, ngực phập phồng lên xuống, cặp mắt đỏ ngầu, như con sói khát máu.

Cô không dám nhìn anh, đẩy anh ra lần nữa, cô xoay người bỏ đi.

Những gì nên nói cô đã nói.

Những gì không nên nói, cô cũng đã nói.

Chỉ là nguyên nhân sao lại chia tay anh là không thể nói, bất luận thế nào cô cũng không thể giải thích rõ ràng được.

Ngón tay vừa mới đặt lên núm cửa, sau lưng, tiếng nói Cố Mặc chợt chuyển lạnh...

“Người em yêu là ai? Giang Mặc Viễn sao?”

Bước chân, bỗng khựng lại.

Cô nắm chặt núm cửa, không quay đầu lại.

“Là bởi vì hắn, cho nên em không còn cảm giác gì với anh?” Sau lưng là tiếng nói rất hung hăng.

“Không phải...” Giọng nói Trang Noãn Thần khẽ run, “Đây là chuyện giữa em và anh, không có chút nào liên quan đến Giang Mặc Viễn

cả.” Cô không muốn lôi anh vào, vậy đối với Giang Mạc Viễn là không công bằng.

Chỉ tiếc, cô càng nói vậy, càng làm cho người khác hoài nghi.

Đôi mắt Cố Mặc càng nhuộm màu u tối, thật lâu không nói gì.

“Em và anh... không còn gì để nói nữa, anh nhớ giữ sức khỏe.”
Trang Noãn Thần hạ quyết tâm, thản nhiên bỏ lại một câu rồi vặn núm cửa.

“Đừng quên em đến chỗ này còn có một mục đích, chính là hợp tác với ‘Kinh Tế Mới!’” Cố Mặc cao giọng, lần này, tiếng nói lạnh hơn.

Rốt cục Trang Noãn Thần cũng quay đầu lại nhìn Cố Mặc, trong nhất thời cô tưởng nhầm rằng đang nhìn thấy một kẻ xa lạ.

Đúng vậy, cô suýt nữa quên mất, sáu năm trước Cố Mặc là mối tình đầu của cô; còn sáu năm sau, Cố Mặc chính là chủ biên của thời báo Kinh Tế Mới.

Cố Mặc thấy cô đứng lại, thu lại nỗi đau nơi đáy mắt, nhìn cô, “Kinh Tế Mới có thể hợp tác với bên em.”

“Điều kiện là gì?” Trang Noãn Thần không phải kẻ ngốc, nghe ra được anh có yêu cầu khác.

Ánh mắt Cố Mặc dần trở nên u ám, nói rõ từng chữ, “Điều kiện rất đơn giản, trở về bên anh.”

Trang Noãn Thần thoáng sửng sốt, lát sau cô đè nén cơn đau, nói, “Cố Mặc, anh có biết bản thân đang nói gì không?” Cố Mặc của sáu năm trước, cho dù tính tình có ngang tàng đi chăng nữa, cũng tuyệt

đối không phải là người thừa nước đục thả câu.

“Tuy rằng ngay cả bản thân anh cũng rất khinh bỉ loại hành vi này, nhưng cách anh có thể nghĩ ra cũng chỉ có nó mà thôi.” Cố Mặc đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ngữ điệu chuyển nhẹ, “Noãn Thần, em biết anh yêu em thế nào mà, vì yêu em, anh không tiếc thứ gì cả.”

Hơi thở Trang Noãn Thần bỗng dồn dập, thoáng có nỗi đau như đứt lìa tứ chi.

Ngay tại thời điểm vô cùng lo lắng, điện thoại đúng lúc đổ chuông, cô gấp gáp chạy đi...

Lúc Trang Noãn Thần cuống cuống chạy đến bệnh viện, ba cô đã được đẩy vào phòng cấp cứu, trên hành lang, mẹ cô sợ đến bật khóc, có lẽ phía bệnh viện cũng thông báo cho Giang Mặc Viễn, anh đến trước cô, đang nhẹ nhàng an ủi bà Trang.

Bà Trang thấy Noãn Thần chạy đến vội vàng tiến lên, nắc nhen nói, “Ba con lại bất tỉnh, làm sao đây?”

Trang Noãn Thần áp chế nỗi sợ hãi trong lòng mà an ủi mẹ, Giang Mặc Viễn bước đến, dùng mắt ý bảo cô kiên cường lên.

Cô gật đầu, ít nhiều cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Cuộc điện thoại vừa rồi là Giang Mặc Viễn gọi đến, cô còn chưa kịp trả lời Cố Mặc, đã vội vã chạy đến bệnh viện.

Mạnh Khiếu mặc áo blouse trắng dẫn theo trợ lý vội vã đi tới, trong

tay vẫn còn cầm bảng kết quả kiểm tra. Nhìn qua vẻ mặt của anh ta hết sức nghiêm túc, có chút nhìn không ra vẻ bất kham khi anh ta triền miên với phụ nữ.

Trang Noãn Thần thấy anh ta đến liền gấp rút bước tới, “Mạnh Khiếu, sao ba tôi lại ngất đi vậy? Có phải sẽ nguy hiểm không?”

Mạnh Khiếu nhìn cô, nhanh nhẹn đáp, “Cô yên tâm đi, lần ngất đi này của ông Trang trái lại đã làm chúng tôi tìm ra nguyên nhân chính phát bệnh, đừng lo lắng, tôi lập tức vào trong đây.”

Trang Noãn Thần cảm thấy cơ thể như đi trên mây, chỉ còn lại chút sức để gật đầu. Giang Mạc Viễn tiến lên, đưa tay ôm cô, cánh tay rắn chắc nâng cô đủ làm cô có thêm sức lực để tiếp tục kiên trì chống đỡ, nhẹ nhàng nói, “Đừng gấp, Mạnh Khiếu sẽ có cách.”

“Cám ơn anh...” Cô khó khăn nói, tay cô tê dại đến nỗi không còn cảm giác.

Mạnh Khiếu nhanh chóng chạy vào phòng cấp cứu.

Sau khi trấn an xong bà Trang, Giang Mạc Viễn đỡ Trang Noãn Thần ngồi xuống bên cạnh, thấy cô không ngừng bóp tay, anh dịu dàng hỏi, “Sao vậy em?”

Trang Noãn Thần hoang mang, “Ngón tay của em không có cảm giác...”

“Tại em khẩn trương quá.” Giang Mạc Viễn thở dài, kéo tay cô qua, nhẹ nhàng bóp giúp cô, “Có Mạnh Khiếu nhất định sẽ không sao, yên tâm đi.”

Sức của bàn tay anh vừa phải, tay cô dần dần khôi phục lại cảm

giác.

Sức mạnh ầm áp liên tục không ngừng khiến cô kiên cường hơn, cô ngược nhìn anh, khẽ gật đầu, “Dạ.”

Giang Mạc Viễn sẽ không nói những gì không nắm chắc, nếu anh có thể cam đoan như vậy, chắc chắn sẽ không có vấn đề.

“Đỡ hơn chút nào không?” Anh khẽ hỏi.

Cô cử động ngón tay, gật đầu, “Đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn anh.”

“Cô bé ngốc.” Giang Mạc Viễn giơ tay, yêu thương vén mớ tóc lòa xòa ra sau tai cho cô, thấy cô cụp mắt đáng vẻ thật đáng thương, anh lại có thôi thúc muốn ôm lấy cô.

“Mạc Viễn...” Cô đột nhiên ngẩng đầu, nhìn anh muốn nói lại thôi.

Giang Mạc Viễn nhẫn nại đợi cô nói tiếp.

“Em biết nói những lời này là rất sáo rỗng, nhưng mà...” Cô liếm môi, trong mắt ánh lên sự chân thành, “Em thực sự cảm ơn anh đã ở bên cạnh em.”

Giang Mạc Viễn cúi xuống nhìn cô, hồi lâu, đưa tay kéo ôm cô vào lòng.

Tia nắng cuối cùng tắt hẳn, màn đêm nhàn nhạt bao phủ lấy đôi nam nữ, bầu không khí lặng phất có chút thương cảm.

Ở một chỗ khác trên hành lang, ánh đèn kéo dài bóng dáng của một người đàn ông khác.

Trong mắt Cố Mặc tràn ngập đau khổ, xa xa nhìn thấy Trang Noãn Thần ngoan ngoãn rúc vào lòng người đàn ông đó, cô dịu dàng như vậy, anh cũng từng có được.

Trên đường đi, anh theo cô đến bệnh viện, vì thế mới biết chuyện ba cô nhập viện.

Trong suốt quá trình, anh không bước đến, chỉ một lòng lo lắng cho cô cùng người nhà của cô. Khi nghe bác sĩ bảo hãy yên tâm, lòng anh cũng nhẹ nhõm, nhưng không đi, cứ đứng nhìn từ phía xa, nhìn cô gái anh đã cất giấu nhiều năm trong lòng mình.

Anh nhìn thấy cô ấy lo lắng, lại được người đàn ông khác an ủi.

Anh nhìn thấy cô bất lực, lại được người đàn ông khác ôm vào lòng.

Anh trơ mắt nhìn cô dựa dẫm vào người đàn ông ấy, đúng vậy, là dựa dẫm, biểu cảm ấy hiện lên trên mặt cô rõ ràng như vậy, là thứ biểu cảm chưa từng thấy khi ở trước mặt anh.

Trang Noãn Thần của sáu năm trước, chưa từng dựa dẫm vào anh bao giờ!

Cố Mặc cảm thấy hận chính mình, tại sao không bắt chấp tất cả mà tiến lên kéo tay cô đi?

Anh không làm vậy được, hết như sáu năm trước, thậm chí là từ lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, anh chỉ lặng lẽ đi theo sau lưng cô, lên sơ trung, rồi cao trung...

Cả đời này anh sẽ không thể nào quên được tình cảnh lần đầu tiên khi nhìn thấy Trang Noãn Thần, cô buộc tóc đuôi ngựa tinh nghịch, bộ đồng phục đi học trắng phau còn mang theo mùi hương thơm

mát, cô khi đó trông có chút trẻ con, ngoan ngoãn, thuần khiết động lòng người, anh vừa mới từ nước ngoài đến trường nhập học, chỉ nhìn qua một lần đã thấy khó quên.

Nhưng mà, có đôi lúc càng yêu thích lại càng muốn bài xích.

Mà sự thật chứng mình, tình cảm sau khi bị bài xích thì càng thêm mãnh liệt.

Anh im lặng dõi theo cô suốt sáu năm, thậm chí suốt ba năm sơ trung cũng chưa từng nói chuyện, nhưng anh lại vì cô mà phổ hết bài hát này đến bài hát khác với cây đàn Ukulele, mỗi lần anh ngồi trước cửa sổ, vừa hát vừa tưởng tượng ra dáng vẻ của cô.

Lần cao trung đó, cô bị người khác bắt nạt, anh vẫn luôn theo sau lưng cô rất cục không nhịn được nữa, ra tay dạy dỗ mấy tên côn đồ ấy, thấy vẻ mặt kinh hãi của cô khi té xuống đất, khoảnh khắc ấy anh thật muốn bước đến ôm lấy cô, nhẹ nhàng dỗ dành bảo cô đừng sợ hãi, nói với cô, thật ra anh luôn đi theo cô.

Nhưng lời nói vừa đến bên miệng lại biến thành thứ lạnh lùng như trước giờ, hành động trấn an lại biến thành quay lưng bỏ đi.

Anh nghe thấy cô tức giận mắng anh, mắng anh là tên khốn...

Giây phút ấy anh lại bật cười.

Anh chưa vào phòng, sau khi đợi cô đi, anh cũng lặng lẽ theo sát cô, cho đến khi nhìn thấy cô an toàn về đến nhà, anh mới yên tâm rời đi.

Lòng ngực Cố Mặc như tự máu, nhìn thấy Trang Noãn Thần vùi vào lòng người đàn ông ở phía xa, bàn tay gắt gao siết chặt, một sự bi thương tràn lên lòng ngực, Noãn Thần ơi Noãn Thần, cả em cũng

chưa từng biết, anh yêu em sâu đậm bao nhiêu.

Ngày hôm sau, ba cô cuối cùng cũng tỉnh lại, Trang Noãn Thần xin nghỉ làm một ngày để ở bên cạnh chăm sóc ông, sau khi thấy ba tỉnh, sự lo sợ bất an trong lòng mới buông xuống được.

Giang Mạc Viễn mua thức ăn sáng từ rất sớm, lúc bà Trang đang dứt ông Trang ăn, Mạnh Khiếu gõ cửa tiến vào, sau khi làm chút kiểm tra đơn giản cho ông Trang, nhẹ nhàng nói, “Bác Trang, nguyên nhân khiến bác ngất không nằm ở tim, mà là ở não, ở não có một khối u chèn ép lên dây thần kinh, làm cho bác ngất đi. Nhưng bác hãy yên tâm, vị trí khối u vẫn nằm trong phạm vi tụy cháu có thể khống chế được, chỉ cần kịp thời loại bỏ là không sao.”

Bà Trang lấy tay ấn ngực, nhìn ra được bà rất căng thẳng.

“Mẹ, mẹ đừng lo, Mạnh Khiếu cũng nói không có vấn đề gì quá lớn mà.” Trang Noãn Thần vội an ủi, lại nhìn Mạnh Khiếu, “Khi nào thì tiến hành phẫu thuật?”

“Bởi vì bác Trang phải trải qua hai ca phẫu thuật lớn ở não và tim, cho nên thời gian phẫu thuật phải chênh lệch một chút, lúc này tôi có bàn bạc với chuyên gia bên khoa giải phẫu thần kinh, nhất trí cho rằng tiến hành cắt bỏ u não trước sẽ tốt hơn, thời gian phẫu thuật đã sắp xếp vào sáng ngày mai, ưu tiên làm trước.” Mạnh Khiếu thông báo.

Trang Noãn Thần gật đầu, nhìn sang ba cô, ba cô là người lính từng hết lần này đến lần khác tìm đường sống từ trong chỗ chết, không thấy chút kích động nào trong mắt ông, cô thấp giọng nói, “Bác sĩ Mạnh, vất vả cho anh rồi.”

“Đây là chuyện tôi phải làm mà.” Mạnh Khiếu cười nhẹ.

Giang Mạc Viễn bước tới, vẻ mặt chuyên chú nghiêm túc, “Bác sĩ nào làm vậy?”

“Yên tâm đi, y thuật của anh ta cũng nổi tiếng trên thế giới.”

Giang Mạc Viễn gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa, anh hiểu Mạnh Khiếu, dám cam đoan với anh như vậy thì tuyệt đối không thành vấn đề.

“Noãn Thần à, ba muốn nói chuyện riêng với con vài câu.” Ông Trang đột nhiên lên tiếng.

Trang Noãn Thần nhìn ba cô, khẽ gật đầu.

Mọi người tạm thời rời khỏi phòng bệnh.

Cô ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng hỏi, “Ba, ba yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.” Cô hiểu lắm là ba cô lo lắng.

Ai ngờ ông Trang lắc đầu, kéo tay cô, run run mà nói, “Noãn Thần à... Con nói thật với ba xem, con có hận ba mẹ không?”

Quyển 3 - Chương 16: Chân tướng

Trong phòng bệnh, ánh sáng dịu nhẹ nhàn nhạt.

Trên gương mặt ông Trang lại nhuộm màu âu lo.

Sau khi nghe xong câu hỏi đó, Trang Noãn Thần đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó cup mắt, làn mi thật dài che khuất vẻ long lanh trong mắt, như lá rụng chao nghiêng trên miệng giếng cạn, rất nhanh tan đi, nhìn về phía ông Trang, cười nhẹ, “Ba, ba nói gì vậy? Sao con có thể hận ba mẹ được?”

Ông Trang nhìn cô, đưa tay kéo cô đến gần, thờ dài nói, “Nhiều năm như vậy mà con không chịu quên ai, thật sự ba biết do con vẫn chưa quên được Cố Mặc.”

“Ba...” Trong lòng Trang Noãn Thần run rẩy, sắc mặt mất tự nhiên.

“Con không cần phủ nhận đâu, tuy rằng bình thường ba không nói, nhưng trong lòng con nghĩ gì muốn gì sao ba lại không biết chứ?” Đáy mắt ba cô đầy vẻ đau lòng, “Nhiều năm như vậy, thật khổ cho con.”

“Ba, ba đừng nói vậy, trước giờ con vẫn không oán trách gì ba mẹ cả.” Sống mũi Trang Noãn Thần cay cay, cổ họng khó chịu như thể bị thứ gì đó chẹn lại.

Giữa hai đầu mày ông Trang lộ vẻ mệt mỏi, hoặc như bị thôi miên, lẩm bẩm nói, “Noãn Thần à, Cố Mặc là người tốt, cả ba và mẹ đều có

thể nhìn ra được nó đối xử rất chân thành với con, con có biết, lúc ấy ba mẹ cũng không muốn ngăn cản hai đứa bên nhau đâu.”

Cơ thể Trang Noãn Thần run lên, toàn thân như hóa đá sừng sờ ngồi đó, hồi lâu sau mới nghẹn ngào hỏi, “Ba, ba vừa mới... vừa mới nói gì vậy?”

Ánh sáng chiếu vào gương mặt già nua của ông Trang, một người lính gan dạ như vậy, hiện giờ lại mang điềm báo gần đất xa trời, ông quay đầu nhìn cô, quyết định năm đó tuy rằng là một loại bảo vệ, nhưng cũng đủ để làm ông áy náy suốt bao năm qua.

“Năm đó, người thật sự mong muốn hai đứa chia tay không phải ba, cũng không phải mẹ con, mà là mẹ của Cố Mặc.”

“Dì Cố?” Trang Noãn Thần bỗng đứng bật dậy, vẻ mặt thảng thốt, môi run rẩy, “Không thể nào... sao lại có thể là dì Cố được?” Tiếng khóc thảm thiết của dì Cố vào sáu năm trước xuyên thủng đại não cô, va đập vào trái tim cô.

“Thật ra ba cũng không định nói, nếu đã đồng ý với người ta rồi thì ba không nên làm trái, nhưng ba suy nghĩ rất lâu, vẫn quyết định trả lại quyền chủ động cho con.” Giọng điệu ông Trang chậm chậm, vẻ mặt nghiêm túc, “Để sau khi con biết hết tất cả, con muốn lựa chọn thế nào, ba mẹ cũng không có ý kiến.”

“Ba, nói cho con biết rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Trang Noãn Thần gấp đến phát điên lên.

Ông Trang gật đầu, chậm rãi kể hết sự tình năm đó.

Gia đình Cố Mặc là người từ xa đến, không phải gốc gác sống tại Cổ Trấn, nhưng cuộc sống ở Cổ Trấn thanh nhàn, nên cả nhà ba người

đã nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống nơi đây.

Cứ như vậy, Cố Mặc chuyển đến trường Trang Noãn Thần đang theo học, rồi hai người quen biết nhau.

Hàng năm, ba của Cố Mặc đi công tác liên miên, mẹ Cố Mặc là người phụ nữ có tư duy tinh tế, cuộc đời bà đều gửi gắm tất cả mọi hy vọng nơi con trai, cho nên vô cùng quan tâm chăm sóc Cố Mặc.

Thật ra, bà Cố đã sớm phát hiện ra từ sau khi Cố Mặc chuyển trường liền có điểm khác lạ, có một lần vô tình phát hiện Cố Mặc luôn đi theo một đứa con gái, nhìn thấy cô bé ấy vào nhà xong mới về. Rồi tiếp đó, bà lại phát hiện Cố Mặc rãnh rỗi hay đàn Ukulele, đôi khi còn ghi ghi chép chép sáng tác mấy ca khúc nữa, lòng bà chợt kinh hãi, hành vi và biểu hiện của con trai bà hoàn toàn là thiếu niên đang ấp ủ mỗi tình đầu, bà lại không khỏi quan tâm hơn.

Sau khi bà xác nhận nhiều lần, mới biết đối phương là con gái của gia đình họ Trang, nhưng điều khiến bà nhẹ nhõm chính là suốt ba năm học sơ trung, hai đứa dường như không tiếp xúc. Đến cao trung, bà vốn định chuyển Cố Mặc đến trường khác học, nhưng Cố Mặc sống chết không chịu, còn dám thi vào trường cao trung mà Trang Noãn Thần đang theo học, bà Cố lại lo lắng thêm ba năm. Ba năm này, bà Cố phát hiện mức độ si tình của Cố Mặc với Trang Noãn Thần càng lúc càng nặng, trong học bản của anh, số bản tình ca anh viết vì Trang Noãn Thần đã sắp lên đến ngàn bài.

Cuối cùng, thời điểm bà Cố hoàn toàn bị đả kích đến không thể trở mình đã đến.

Với thành tích vượt trội, Cố Mặc được trường Thanh Hoa chọn trúng tuyển loại ưu, bà vui mừng phát điên lên, nhưng ngay sau đó, hành vi của Cố Mặc càng khiến bà nổi điên hơn! Cố Mặc lại bỏ qua cơ hội

học ở Thanh Hoa, cố tình chạy đến nhập học ở một trường đại học bình thường.

Sau đó, bà Cố đã biết toàn bộ chân tướng, hóa ra đó là trường Trang Noãn Thần thi vào.

Sự đã rồi, tuy rằng bà Cố rất căm hận nhưng không còn cách nào.

Ngày đầu tiên nhập học, bà thấy Cố Mặc vui vẻ cất hàng ngàn ca khúc ấy cẩn thận vào hành lý, khoảnh khắc ấy bà đã biết, con trai bà sẽ lựa chọn ở bên cạnh Trang Noãn Thần.

Quả nhiên, lúc học Đại học, Cố Mặc và Trang Noãn Thần mến nhau, mỗi lần Cố Mặc gọi điện thoại về nhà, trong lời nói đều lộ ra hạnh phúc ngập tràn.

Khi đó, bà Cố thật sự muốn chấp nhận số phận an bài, chỉ cần là người con trai bà thích, bà cũng không phản đối.

Nhưng sau khi Cố Mặc học đại học được nửa năm, ông Cố đã làm xong xuôi thủ tục di dân, cũng chuyển hạng mục mình đang phụ trách ra nước ngoài làm. Bà Cố biết Cố Mặc nhất định sẽ không đi, nhưng bà lại không nỡ bỏ con trai ở lại một mình, thế nên bà nghĩ ra một cách.

Bà biết nếu chủ động đi tìm Trang Noãn Thần thì sẽ hoàn toàn phản tác dụng, liền chuyển hướng sang ba mẹ Trang Noãn Thần. Bà Cố chủ động đến tìm ông bà Trang, kể hết tình cảm nhiều năm qua Cố Mặc dành cho Trang Noãn Thần, thậm chí còn căm hận chỉ trích Trang Noãn Thần đã làm chậm trễ tương lai của Cố Mặc, hiện giờ ba không mong gì hơn, chỉ hy vọng Trang Noãn Thần có thể rời khỏi con trai bà, để con trai bà cam tâm tình nguyện xuất ngoại cùng gia đình.

Ông Trang tức giận lên cơn đau tim, đêm đó được đưa vào bệnh viện.

Trang Noãn Thần sau khi biết tin lập tức về nhà, câu đầu tiên ông Trang nói sau khi tỉnh lại chính là, yêu cầu cô chia tay với Cố Mặc, nếu không ông sẽ không tiếp nhận điều trị. Bà Trang sợ bệnh tình ông Trang chuyển nặng, cũng khóc lóc xin Trang Noãn Thần cách xa Cố Mặc đi, dù sao thì cha cũng chỉ có một.

“Cứ như vậy, ba và mẹ con không thể không bảo con chia tay với Cố Mặc, chỉ có khi con chủ động đề nghị, Cố Mặc mới có thể mất hi vọng.” Ông Trang nói rõ từng chữ, ngữ điệu lộ vẻ mệt mỏi.

Sắc mặt Trang Noãn Thần tái nhợt đi, mọi thứ từng xảy ra đều hiện rõ trước mắt. Khi cô nghe thấy ba cô ép buộc cô chia tay với Cố Mặc, cô kinh hãi, cô không hiểu, tại sao cô không thể ở bên Cố Mặc chứ?

Nhưng khi ba cô lấy bệnh tình của bản thân ra để uy hiếp, bắt cô phải chọn một trong hai, mẹ cô lúc ấy khóc lóc thảm thiết, nhìn thấy ba mẹ ngày một già đi, cô hết cách, đành phải lựa chọn buông tay.

Nghe vậy, lồng ngực Trang Noãn Thần như bị vô số móng vuốt cào xé, chân tướng, hóa ra so với sự chia tay vô cớ năm đó của cô càng thêm không thể chịu nổi!

“Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trên đời, Noãn Thần, một người mẹ vì tương lai của con mình mà tính toán mọi cách tuy nói là quá đáng nhưng vẫn có thể thông cảm và thấu hiểu.” Ông Trang nhìn Trang Noãn Thần nói, “Tha thứ cho sự ích kỷ của ba và mẹ con, đã cùng với người ngoài làm tổn thương con, chẳng thà ba mẹ dùng cách thức nhìn như gây tổn thương để bảo vệ con, nói thật, ba thà để Cố Mặc hận con, cũng không muốn con hận Cố Mặc, hận một người

đáng sợ lắm con à, ba không thể trơ mắt nhìn con gái của ba ngày ngày sống trong thù hận được.”

Trang Noãn Thần muốn khóc, khóc vì chính mình, vì Cố Mặc, càng muốn khóc vì sự khổ tâm suy tính của ba mẹ cô.

“Noãn Thần à, bây giờ, ba và mẹ con chỉ hy vọng con có cuộc sống vui vẻ, mở lòng ra và lựa chọn những gì con thích.” Ông Trang nhẹ nhàng nói.

Trang Noãn Thần cầm nước mắt, nghẹn ngào, “Ba, con không hận ba mẹ, thật đó, con vẫn luôn sống rất vui vẻ.”

“Thật không?” Ông Trang đau lòng nhìn con gái, “Vậy con nói thật với ba xem, bây giờ con vẫn còn yêu Cố Mặc, hay là đã thích Giang Mạc Viễn rồi?”

Sự kinh ngạc đầy trong mắt, Trang Noãn Thần ngẩn ra khoảng ba giây, rồi lặng lẽ nói, “Con và Giang Mạc Viễn chỉ là bạn bè, anh ấy giúp đỡ con nhiều, con rất biết ơn anh ấy.”

Ông Trang lại có hơi dăm chiêu, “Vậy không cần khiến bản thân ảm ức, tự con thích ai thì cứ chọn người đó đi.”

“Ba, ba nói gì vậy?” Cô cắn môi.

Ông Trang mỉm cười bất đắc dĩ, “Còn gặt ba sao? Hôm qua mẹ con đi ngang qua sân bệnh viện đã nhìn thấy mẹ của Cố Mặc, hóa ra, bà ấy cũng nằm ở bệnh viện này.”

Trang Noãn Thần bỗng hóa đá.

Dì Cố sao lại nằm viện?

Chuyện này cũng thật trùng hợp...

Vào đêm, ngoài cửa xe là đèn điện sáng choang.

Người ngồi trên xe buýt chuẩn bị về nhà.

Trong xe thật yên tĩnh, chỉ có màn hình LCD treo trên thành xe đang phát mấy tiết mục giải trí.

Ai nấy cũng mệt mỏi nguyên một ngày, sớm không còn hứng thú nói chuyện, bất luận là kẻ đứng hay người ngồi, ở tai đều mang tai nghe, rất có tư thế hận không thể tách biệt với bên ngoài.

Trang Noãn Thần ngồi ở vị trí bên phía cửa, lúc bình thường cô cũng sẽ đeo tai nghe nghe nhạc như những người khác, nhưng giờ phút này đây cô lại muốn có thời gian để đầu óc thư thái, nhìn thành phố về đêm bên ngoài cửa, không khỏi cảm thán tạo hóa trên người.

Sáu năm trước, khi cô không thể làm trái ý của ba mẹ, quay về trường với trái tim vỡ nát, cô còn nhớ rất rõ lúc ấy Cố Mặc đích thân chạy đến ga đón cô, nhìn thấy vẻ mặt bi thương của cô bèn nghĩ chắc do bệnh tình của ba cô, cho nên dọc đường anh đều nghĩ cách để chọc cô vui vẻ.

Một tuần sau, lần đầu tiên trong đời cô nổi giận với anh, cũng mượn cớ để chia tay anh.

Lúc đó biểu hiện của Cố Mặc thế nào, cô còn nhớ rất rõ.

Anh sừng sốt, sau đó cười nhẹ, ôn hòa nói, đừng quậy nữa, như vậy

đi, tối nay anh dẫn em đi xem phim nhé, có một bộ phim rất hay.

Cô rất muốn cùng anh đi xem bộ phim đó, rất muốn nói với anh rằng cô chỉ đùa với anh thôi...

Nhưng cô nghĩ tới dáng vẻ của ba mẹ, lời nói thốt ra lại là: Cố Mặc, em không đùa đâu, chúng ta chia tay đi.

Cô xoay người bỏ đi.

Nhưng cô biết, Cố Mặc đứng chôn chân tại chỗ suốt mấy tiếng đồng hồ.

Tuần tiếp theo, Cố Mặc nỗ lực cứu vãn, càng không ngừng gọi điện thoại cho cô, thậm chí có lần còn liều lĩnh xông vào ký túc xá nữ tìm cô. Lúc đó thái độ của cô rất cương quyết tuyệt tình, mặc anh nói gì cũng chỉ cười lạnh lùng, nhất quyết chia tay.

Khi đó cả Ngải Niệm và Hạ Lữ cũng không hiểu nổi, một cặp đôi đẹp như thế, khiến toàn trường ai nấy đều hâm mộ sao nói chia tay liền chia tay?

Cuối cùng, người đến tìm cô chính là mẹ của Cố Mặc.

Dì Cố thấy cô liền quỳ phịch xuống đất, cô hoảng hốt, sợ hãi đỡ dì đứng lên, nhưng dì Cố sống chết không chịu đứng dậy, quỳ khóc cầu xin cô đừng chia tay với Cố Mặc, dì nói không đành lòng nhìn con trai ngày ngày chết dần chết mòn.

Khoảnh khắc đó, cô rất muốn ôm lấy dì Cố mà khóc lớn, nhưng vẫn cố chịu đựng, sau khi đỡ dì Cố đứng lên, cô nhẫn tâm thốt ra từng chữ rành rọt, “Cháu không muốn ở bên anh ấy nữa, chia tay là chia tay, thời gian có thể chữa lành tất cả, hiện giờ anh ấy đau khổ,

nhưng sau này sẽ không như vậy nữa.”

Lúc nói xong câu đó, cô nhìn thấy Cố Mặc đang đứng ở cửa, trong mắt ngập tràn thù hận.

Ngày hôm sau, Cố Mặc không đến trường.

Sau đó không lâu, cô liền nghe nói cả nhà Cố Mặc dọn đi rồi, là xuất ngoại...

Đau đớn, vĩnh viễn so ra kém hơn sự tàn nhẫn sau khi biết được chân tướng.

Hóa ra, người gây ra chuyện này không phải là ba mẹ cô, mà là mẹ của Cố Mặc. Màn quỷ xuống cực kỳ bi thương ấy, thì ra đã sớm đoán chắc thời gian Cố Mặc chạy tới.

Hiếu con không ai bằng mẹ, dì Cố đúng lúc lợi dụng nỗi khổ bất đắc dĩ của dì để kích thích nỗi căm hận của Cố Mặc, cứ thế, anh sẽ dễ dàng theo họ xuất ngoại.

Đúng vậy, có người nào khi nhìn thấy mẹ mình quỳ xuống đất cầu xin tình cảm cho mình mà còn giữ được lý trí chứ? Sáu năm trước, Cố Mặc không cầm dao giết cô cũng đã tốt lắm rồi.

Trang Noãn Thần hít một hơi thật sâu, lại cảm thấy đau đớn, đau đớn như dao cắt, ngay cả sống mũi cũng đau muốn chết, sự suy tính đó, kết quả cuối cùng là ai tổn thương hơn ai cô không rõ lắm, nhưng cô biết, ông trời thật thích trêu chọc con người, để cho hôm nay của sáu năm sau, lại lần nữa cắt đứt ân oán.

Xe buýt dừng lại, vài sinh viên bước lên.

Có lẽ là sinh viên của Đại Học Truyền Thông hay Bắc Kinh gì đó.

Trong đó có một đôi tình nhân đứng cách cô không xa, hai người đứng đó, người con trai ôm chặt lấy eo cô gái, cô gái hạnh phúc tựa đầu vào chàng trai, cười nói hỏi tối nay ăn gì.

Chàng trai cười rạng rỡ, đưa ra chút đề xuất, cô lại lại lắc đầu nguầy nguậy, chàng trai thật là kiên nhẫn, tiếp tục vấn đề muốn ăn gì.

Cảnh tượng nhìn như nhàm chán ấy lại khiến Trang Noãn Thần càng thêm nhói lòng.

Trước kia, cô và Cố Mặc cũng vậy, cũng đi xe buýt dạo quanh Bắc Kinh, Cố Mặc không thích đi mua sắm, lại bị cô lôi kéo đi Tây Đan, khi đó họ là sinh viên nên sinh hoạt phí rất eo hẹp, cô thích nhất cò kè mặc cả ở chợ, quần áo 60 tệ phải trả giảm xuống 20%, đây là quy luật giá mà cô đúc kết ra được.

Sau khi điên cuồng trả giá cả một ngày, hai người sẽ bàn bạc xem tối nay ăn gì, Cố Mặc sẽ đưa ra chút ý kiến, cô luôn phản bác hết thảy, chờ Cố Mặc hỏi lại cô muốn ăn gì, cô lại nói ăn gì cũng được, lúc nào cũng khiến cho Cố Mặc dờ khóc dờ cười.

Trang Noãn Thần cứ nhìn, khóe mắt đột nhiên đỏ lên, khi nước mắt sắp chảy xuống, cô đứng dậy gạt đám đông ra, lúc sắp xuống xe, cô thoáng quay đầu nhìn lại đôi tình nhân kia, hai người đã chạy đến vị trí cô từng ngồi, chàng trai bảo cô gái ngồi xuống, cô gái nhận lấy túi của chàng trai đặt trên đùi mình, hai người nhìn nhau mỉm cười, thật vui vẻ và hạnh phúc.

Trong lúc ngẩn ngơ, Trang Noãn Thần như đang nhìn thấy cô và Cố Mặc.

Họ cũng đã từng hạnh phúc và vui vẻ như vậy...

Truyền Thông Đức Mã, 10h sáng.

Để phổ biến một dòng xe, chẳng những phải phối hợp với hoạt động tuyến trên tuyến dưới, còn có đề án kế hoạch thương hiệu và hiệu ứng mở rộng quảng cáo tổng thể. Dự án của bộ phận hoạt động cùng bộ phận thương hiệu đều được làm kín, tiến trình của bộ phận quảng cáo bên kia thoáng chậm một chút, kéo theo tiến trình bộ phận hoạt động cũng bị ảnh hưởng, trừ chuyện đó ra, vì nguyên nhân bên phía Kinh Tế Mới, trên phương diện mở rộng truyền thông của bộ phận hoạt động cũng chậm trễ rất nhiều.

Chị Mai nổi giận, chủ yếu nhắm vào việc Trang Noãn Thần không phối hợp tốt với bộ phận truyền thông tiến hành đàm phán với cánh báo chí, cuối cùng đề nghị Tề Viện Viện gia nhập vào dự án của Tiêu Duy, lúc này cuộc họp mới kết thúc.

Trở về chỗ làm việc, Hạ Lữ không phục, ném đề án lên bàn, hung hăng nói, “Chị Mai sao chẳng phân biệt phải trái gì vậy? Cậu lao tâm khổ tứ giành được thành quả lại phải chấp tay dâng phân nửa cho Tề Viện Viện, dựa vào cái gì?”

Quyển 3 - Chương 17: Tháo bỏ lớp ngực trang tao nhã

Trang Noãn Thần nhìn chăm chăm vào máy tính, ánh sáng trên màn hình hắt ra, chiếu lên gương mặt mỗi mặt của cô.

“Chị Mai chỉ là muốn chúng ta làm tốt công việc hơn mà thôi.” Nhẹ nhàng buông một câu, có hơi yếu ớt.

“Là bộ phận truyền thông xảy ra vấn đề mà, có liên quan gì đến chúng ta? Con nhỏ Tề Viện Viện này lại đến, sau này hạng mục biết phải nghe ai?” Hạ Lữ bất mãn.

Trang Noãn Thần vừa định lên tiếng, sau lưng truyền đến tiếng của Tề Viện Viện...

“Hạ Lữ, nói xấu sau lưng người khác thì có bản lĩnh gì chứ hả? Nếu cô thấy bất mãn thì cứ tìm chị Mai lý luận đi.”

Giọng điệu rất không có thiện cảm, bề ngoài như nhắm vào Hạ Lữ, thực ra là nói cho Trang Noãn Thần nghe. Từ khi Tề Viện Viện bị Trang Noãn Thần cướp mất quyền dự thầu ở Tiêu Duy, liền có chút không cam lòng, trong lời nói lúc nào cũng châm chích, dù sao trước kia Trang Noãn Thần cũng là cấp dưới của cô ta, đột nhiên lên ngang hàng nên trong lòng đương nhiên thấy khó chịu.

Hai người quay lại, thấy Tề Viện Viện đứng sau lưng, ngang nhiên hất hàm nhìn hai cô cười lạnh.

Hạ Lữ đầu phải tay vừa, lửa giận đầy bụng không có chỗ trút, đúng

lúc tên đầu sỏ gây nên chuyện xuất hiện, súng đã lên nòng nên trực tiếp khai hỏa...

“Tề Viên Viên, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người chủ động đưa đầu cho người ta mắng đó! Cũng may là cô nói người khác bàn tán sau lưng cô, dù tôi có ác mồm ác miệng cỡ nào cũng đâu có thiếu đạo đức bằng cô chứ? Không phải cô thích ton hót về chuyện của Trang Noãn Thần ở trước mặt chị Mai à? Vậy thì cô có bản lĩnh gì? Nếu có bản lĩnh cô đã sớm giành được quyền dự thầu rồi, hiện giờ lại đi dùng ba cái thủ đoạn thói tha sao!”

“Hạ Lữ, miệng mồm mày sạch sẽ một chút đi! Mày đang chửi ai vậy?” Tề Viên Viên lên giọng, xia vào cô.

“Mày xia ai vậy?” Hạ Lữ sấn tới hất tay cô ta, giận dữ nói, “Bà đây nói xấu sau lưng mày đó, dù thế nào thì chính mày là đứa muốn ăn chửi, là đứa đê tiện chơi xỏ sau lưng người khác, thì sao!”

“Con ngu này mày đang chửi ai vậy...”

“Tao chửi con ngu mày đó, thì sao nào...”

Trang Noãn Thần sắp phát điên lên, trước mặt đông người như vậy, hai cô gái ăn mặc lịch sự lại ăn nói thật khó nghe, cô kéo bên này cũng không được, khuyên bên kia cũng không xong, Hạ Lữ và Tề Viên Viên đều hăng máu, tất cả đồng nghiệp ở xung quanh đều đứng hết lên xem náo nhiệt, Cao Doanh bên cạnh còn châm dầu vào lửa, “Hạ Lữ nói hay lắm, mắng chết cô ta đi!”

“Cậu im đi.” Trang Noãn Thần tức giận lôi Cao Doanh lại, nạt một câu, đúng là người sợ thiên hạ chưa đủ loạn mà.

“Đủ rồi, đừng cãi nữa!” Cô cố sống có chết tách hai người ra.

“Hạ Lữ, tao nói cho mày biết, đừng tưởng ra mặt bên vực bạn bè là hay lắm, loại như vậy là gì biết không? Chính là một con ngu không biết đầu đuôi ngọn ngành gì.” Tề Viện Viện chửi lớn, hung tợn trợn mắt với Hạ Lữ, “Mày cho rằng Trang Noãn Thần có bản lĩnh giành được dự án của Tiêu Duy à? Cô ta và CEO của Tiêu Duy liếc mắt đưa tình cũng không phải ngày một ngày hai, còn không phải cô ta dựa vào hắn mới giành được dự án sao? Tại mày ngớ ngẩn mới cạnh tranh với cô ta, mày tranh được không? Người ta đã sớm ở trên giường thủ thi với nhau rồi, kết quả thế nào? Không phải bộ phận mày bị thua đó sao? Mày cho rằng cô ta để mày đến bộ phận một là vì tình cảm bạn bè với mày sao? Tao khinh! Bất quá cô ta chỉ thương hại mày, là cần nhân lực, là cần cái người tội nghiệp như mày ở bên cạnh để hầu hạ cô ta thôi!”

Sau khi hung tợn tuôn ra mấy lời khó nghe xong, tất cả mọi người đều im lặng, bầu không khí xung quanh dường như cũng lặng ngắt như tờ.

Vài giây sau, Hạ Lữ xắn áo vung mạnh tay lên, lại bị Trang Noãn Thần ngăn lại, tất cả mọi người đều nhìn ra được vẻ nghiêm trọng và nét sa sầm trên mặt cô, ngay cả Tề Viện Viện cũng phát hiện ra, ngậm miệng lại không tiếp tục mắng chửi lung tung nữa.

Trang Noãn Thần từ từ đi lên trước, mặt cô gần như dí sát vào Tề Viện Viện mới dừng chân lại, cô mở miệng, giọng nói lạnh băng...

“Tề Viện Viện, xin hỏi, con mắt nào cô nhìn thấy tôi và CEO của Tiêu Duy liếc mắt đưa tình?”

“Tôi...”

“Còn nữa, xin hỏi, lỗ tai nào của cô nghe thấy tôi thương lượng dự

án đấu thầu với anh ta ở trên giường?”

“Mọi người ở Tiêu Duy đều nói vậy!” Tề Viện Viện nói xong bèn hít sâu, lấy hết can đảm đối mặt với cô. Cho đến nay mọi người đều nghĩ rằng Trang Noãn Thần không dám lên tiếng, bình thường cô cũng không nói lời nào, bộ dạng như vậy cô ta chưa từng thấy qua.

Trang Noãn Thần cười lạnh, “Cô làm PR hay làm đội chó săn? Tề Viện Viện, cô là quản lý khách hàng cao cấp đó, chính mình không có bản lĩnh thì đừng tìm đại chầu phân ụp lên đầu đối phương, cô có ý gì? Nếu cô cảm thấy có thể dùng cách đó để giải quyết vấn đề với khách hàng, vậy thì cô đi làm đi, có thể làm được thì xem như cô có bản lĩnh! Tề Viện Viện, không cần nói lời thừa đâu, nếu cô đi tiếp khách vì công ty nhận được hợp đồng mười triệu tệ, Trang Noãn Thần tôi sẽ giơ ngón cái lên bội phục cô, thế nào?”

“Noãn Thần, cậu nhìn nó đi, với bộ dạng của nó hả, khách hàng nào lại mù đến vậy chứ?” Hạ Lữ buông lời khiêu khích.

Tề Viện Viện giận dữ đến nỗi mặt trắng bệch, trừng mắt muốn chửi lại Hạ Lữ, Trang Noãn Thần lại cướp lời...

“Còn nữa, tôi cảnh cáo cô, đừng có suy bụng ta ra bụng người. Tôi và Hạ Lữ là bạn thân từ thời đại học, tình cảm bạn bè này cho dù cô không có cũng xin cô hãy tôn trọng một chút, đừng dùng bụng dạ hẹp hòi và tầm nhìn hạn hẹp như ếch ngồi đáy giếng của cô đến bình phẩm lung tung!”

“Trang Noãn Thần cô...”

Tề Viện Viện tức đến nổ đom đóm, đang muốn cự lại, nhưng thấy chị Mai đang đi tới, bên cạnh còn có Angel đang bày vẽ mặt xem trò hay, sắc mặt chị Mai khó coi đến cực điểm, hiển nhiên là đã nghe được

lời nói của Trang Noãn Thần, nhìn thấy được vẻ trầm trọng khác thường xẹt qua trong mắt chị ấy.

Tất cả mọi người không ai dám lên tiếng.

Bên ngoài không ai không biết người làm quảng cáo luôn luôn chú ý giữ gìn hình tượng của bản thân nhất, bất luận là bên ngoài hay trong công sở, ăn vận lịch sự đẹp đẽ, hàng hiệu ướp thân đương nhiên là bình thường, cách nói chuyện của mỗi người cũng phải coi trọng kỹ năng và tiết chế, tượng trưng cho hình tượng người phụ nữ thời thượng nhất và đặc biệt nhất. Nhưng hôm nay, Tề Viện Viện cùng Hạ Lữ đều xé đi lớp ngụy trang ấy, phơi bày vẻ chanh chua hung hãn như dân chợ búa, chị Mai muốn giữ im lặng cũng khó.

Thật lâu sau, chị Mai áp chế cơn giận, giọng điệu nghiêm túc, “Tề Viện Viện, Hạ Lữ, vào phòng làm việc của tôi!”

Trang Noãn Thần vừa nghe liền sốt ruột, vội vàng bước đến, “Chị Mai, chuyện này bởi do em mà ra, Hạ Lữ chỉ ra mặt bênh vực em, cậu ấy...”

“Muốn ra mặt à?” Chị Mai lạnh lùng nhìn cô, “Trang Noãn Thần, cô nhớ kỹ cho tôi, bất cứ khi nào làm chuyện gì, không tới phiên cô nói chuyện thì ngậm miệng lại cho tôi, làm tốt chuyện của cô đi! Còn nữa...” Cô đảo quanh một vòng, giọng nói chứa sự cảnh cáo, “Trình tổng đi công tác sắp về rồi, tốt nhất các người quản kỹ cái miệng của mình, nếu chuyện này lọt vào tai của Trình tổng, đừng trách tôi trở mặt không nhìn người!” Sau khi nói xong, ánh mắt rơi vào trên người Angel.

Angel cười khẩy, nhún nhún vai không nói gì, xoay người nhường đường.

Chị Mai xoay người rời đi.

“Chị Mai...”

“Noãn Thần, yên tâm đi.” Hạ Lữ cản Trang Noãn Thần lại, nhẹ nhàng nói.

Trang Noãn Thần cầm tay cô, áy náy nói, “Xin lỗi cậu nha...”

“Nói gì vậy? Còn nói với mình mấy câu như vậy thì mình giận cậu đó.” Hạ Lữ tươi cười.

Tề Viện Viện đi ngang qua người hai cô, hừ lạnh một tiếng, “Giả tạo!”

Hạ Lữ lờm cô ta, sai bước đi về phía phòng làm việc của chị Mai, lúc đi ngang qua người Tề Viện Viện còn dùng vai huých cô ta một cái.

Trang Noãn Thần xụi lơ ngồi xuống ghế, cãi nhau ầm ĩ như vậy, cô không còn lòng dạ nào làm việc nữa.

Đồng nghiệp ở xung quanh thấy hết trò xem rồi liền giải tán, Cao Doanh lấy bịch sô cô la từ tủ thức ăn vặt trong phòng trà nước đưa cho cô, “Nghe nói sô cô la có thể khiến tâm trạng thoải mái, ăn chút đi, đừng bực nữa.”

“Cám ơn cậu.” Trang Noãn Thần lấy bịch sô cô la qua, ủ rũ, “Thật ra mình đâu có bực gì, chỉ là lo cho Hạ Lữ thôi.”

“Con người chị Mai cũng không phải không biết lý lẽ, khẩu xà nhưng tâm Phật, nhiều lần cũng chỉ trách mắng mấy cô ấy vài câu thôi.” Cao Doanh nhìn Trang Noãn Thần cười cười, “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu bên Tiêu Duy đã lan truyền như vậy, chi bằng cậu

tương kế tựu kế.”

“Tương kế tựu kế cái gì?” Trang Noãn Thần nhú mày.

Cao Doanh cười rạng rỡ, “Dứt khoát của luôn Giang tổng đi, hai người cặp bồ với nhau, sẽ không ai dám lời ra tiếng vào nữa.”

Vừa dứt lời, bạch sô cô la liền bay tới.

Sau khi tan ca, Trang Noãn Thần vội vàng chạy đến trạm xe buýt.

Gió thu lạnh lẽo, cô bất giác kéo áo khoác, lại bọc kín khăn choàng cổ lại, mái tóc bị gió thổi tung có hơi tán loạn, lỗ tai bị lạnh đến nỗi không còn cảm giác. Nhưng đang đi, một chiếc xe bỗng thẳng kít trước mặt cô!

Trang Noãn Thần giật mình, suýt nữa đâm sầm vào chiếc xe, dừng chân lại, kính xe hạ xuống, để lộ vẻ mặt nghiêm trang của Cố Mặc.

Người bất ngờ xuất hiện khiến cô hóa đá tại chỗ, nhất thời không biết phải nói gì.

Cố Mặc ngoảnh đầu nhìn cô, vẻ mặt nhìn thoáng qua có chút lạnh lùng, ra lệnh ngắn gọn, “Lên xe!”

Trang Noãn Thần mơ màng, bất giác lui về phía sau từng bước một.

“Còn dám chạy thử xem! Anh sẽ trực tiếp đè lên người em!” Cố Mặc cao giọng, gần như gầm nhẹ.

Thấy vậy, Trang Noãn Thần cũng không dám lấy cứng chọi cứng với

anh nữa, đành phải ngoan ngoãn lên xe.

Sau khi thắt dây ăn toàn xong, cô khẽ hỏi, “Anh muốn đưa em đi đâu?”

“Bệnh viện!”

“Hả?”

“Mẹ anh muốn gặp em.” Cố Mặc giận dữ nói.

Trang Noãn Thần trừng lớn hai mắt, ngay sau đó nhanh chóng tháo dây an toàn mở cửa xe...

“Không phải em cũng đến bệnh viện thăm ba em sao?” Ở phía sau, Cố Mặc lạnh lùng buông ra một câu.

Bàn tay đột nhiên dừng lại.

“Anh... sao anh biết ba em nằm viện?” Cô ngạc nhiên hỏi, không thể là dì Cố được, là mẹ cô thấy dì Cố, nhưng hai người không chào hỏi nhau mà.

Cố Mặc nghiêm mặt không trả lời, chồm qua thắt lại dây an toàn cho cô, sau đó khởi động xe.

Xe đột nhiên tăng tốc, Trang Noãn Thần không thể không bắt lấy tay vịn trên nóc xe.

Theo bản năng nhìn qua Cố Mặc ở bên cạnh.

Vẫn comple giày da bóng loáng như lần trước gặp mặt.

Nói thật, vẫn là anh mặc áo sơ mi trắng đẹp hơn, tuy rằng lúc trước anh mặc đồ trắng cũng không giấu được dáng vẻ lạnh lùng, nhưng ít ra người khác còn muốn đến gần. Còn Cố Mặc ở trước mắt, ăn vận không còn tùy tiện như sáu năm trước nữa, nhưng cái vẻ lạnh lẽo từ trong xương lạnh ra này, bảo cô muốn đến gần cũng khó...

Quyển 3 - Chương 18: Khắc họa ba người

Chiếc xe như con ngựa đứt dây cương, lao vun vút trên đường cao tốc.

Trang Noãn Thần nắm chặt tay vịn, kinh hãi nhìn thấy anh lạng lách đánh võng qua mặt hết chiếc xe này đến chiếc xe khác, không kìm được lên tiếng, “Cố Mặc, anh chạy chậm chút đi.”

“Rốt cục cũng chịu gọi tên anh rồi sao?” Cố Mặc hừ lạnh.

Trang Noãn Thần thấy tâm trạng anh hình như không tốt lắm, cũng không dám nói nhiều, chỉ hy vọng có thể bình an tới được bệnh viện là tốt rồi.

Trong xe có chút nặng nề.

Cho đến khi, tiếng chuông điện thoại vang lên mới cắt ngang bầu không khí nặng nề đó.

Trang Noãn Thần luống cuống mở túi xách lấy điện thoại ra, là Giang Mặc Viễn gọi tới, cô bất giác nhìn thoáng qua Cố Mặc, nhất thời không biết nên nhận hay không nhận cuộc gọi này.

Đang nghĩ ngợi, xe phanh kít một cái.

Cả người Trang Noãn Thần theo quán tính nhào về phía trước, được Cố Mặc kéo lại, sau đó thuận thế giật lấy điện thoại trong tay cô.

“Cố Mặc...” Cô cả kinh, lập tức đưa tay muốn giật lại.

Hai cổ tay bỗng nhiên bị một tay Cố Mặc cố định, không thể động đây, tay kia của anh thì cầm điện thoại của cô, thấy rõ tên hiển thị trên màn hình, vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo, sắp sửa đóng thành băng.

Anh lườm cô một cái, đôi mắt hẹp dài rõ ràng hiện lên vẻ không vui cùng giận dữ.

“Cố Mặc...” Hàm răng cô khế va đập vào nhau, không biết anh muốn làm gì.

Quai hàm Cố Mặc căng cứng, dưới ánh nhìn chăm chăm kinh ngạc của cô, anh đột nhiên nhấn nút nghe máy.

“Đừng...” Trang Noãn Thần vô thức thốt ra một chữ, về phần tại sao, cô cũng không biết.

Bởi vì khoảng cách hai người rất gần, cô nghe được tiếng nói ở bên kia của Giang Mặc Viễn, giọng nói dịu dàng trầm thấp, “Noãn Noãn, sau lâu vậy mới bắt máy?”

Sắc mặt cô tái nhợt tới cực điểm!

Mà Cố Mặc cũng thế!

So với cô, vẻ mặt Cố Mặc tái xanh, bộ dạng như muốn giết người, anh cực kỳ phần hận nhìn cô, gần từng chữ nói vào điện thoại, tiếng nói âm lạnh như cửa vào tim...

“Anh Giang, cảm ơn sự quan tâm của anh đối với bạn gái tôi nhé, nhưng mà kể từ hôm nay trở đi, tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy, không khiến anh phải bận tâm!”

Trang Noãn Thần nhìn anh, sửng sờ.

Nhưng cô vẫn cố gắng dỏng tai, nghe thấy đầu dây bên kia thoáng im lặng một chút, sau đó, Giang Mạc Viễn lên tiếng, chẳng qua tiếng nói vẫn trầm thấp lãnh đạm như vậy nhưng nghe qua đã lạnh đi rất nhiều...

“Cô ấy đang ở đâu?”

“Ở bên tôi, cô ấy là người phụ nữ của tôi, chỉ có thể ở bên tôi mà thôi!” Cố Mặc lạnh lùng phun ra từng chữ, sau khi nói xong bèn cúp máy.

Trang Noãn Thần ra sức vùng vẫy khỏi trói buộc của anh, khó tin nhìn anh, “Anh điên rồi à?” Cô và Giang Mạc Viễn chỉ là bạn bè, Cố Mặc nói mấy lời không đầu không đuôi như vậy với anh ấy để làm gì.

“Đau lòng sao?” Nụ cười lạnh lẽo bên môi Cố Mặc càng thêm sâu, bỗng dưng giơ tay bóp cằm cô, hét lên, “Trang Noãn Thần em nhớ kỹ cho anh, cho dù anh điên cũng là do em bức anh phát điên!”

“Buông ra, đau quá!” Sức lực quá mạnh khiến cô đau muốn rớt nước mắt.

Đáy mắt Cố Mặc xẹt qua tia đau lòng, nhanh chóng thả tay ra, sau khi nhìn cô thật lâu cũng không nói gì thêm nữa, nhấn ga lái xe đi.

Trước giường bệnh, Trang Noãn Thần lần thứ hai gặp lại bà Cố, chẳng qua khác với sáu năm trước, bà Cố hiện giờ gầy đến trơ xương, trên người cắm rất nhiều ống, nhiều thiết bị cô không biết tên,

trong phòng bệnh tràn ngập âm thanh tích tích máy móc.

“Noãn Thần à, con đến rồi...” Bà khó khăn mở mắt, sau khi thấy Trang Noãn Thần, mỉm cười chân thành.

Trang Noãn Thần là cô gái lương thiện, cho dù biết được sự thật, nhưng sau khi nhìn bộ dạng bà Cố hiện giờ cũng không nén được xót xa, vội vàng ngồi xuống, cầm lấy tay bà, “Dì Cố à, sao dì lại bệnh đến như vậy?”

Dì Cố của sáu năm trước khỏe mạnh biết bao nhiêu.

Ngón tay bà Cố gầy guộc, nhưng vẫn cầm chặt tay cô, cố gắng nhoẻn miệng cười, “Là nhiễm trùng đường tiểu, dẫn đến biến chứng thần kinh và xương. Có lẽ là báo ứng, bắt dì ngày ngày đều ở đây, dựa vào mấy thứ máy móc này để duy trì mạng sống, mỗi lần chạy thận là một lần thống khổ.”

“Dì à, y học hiện giờ rất phát triển, dì sẽ không sao đâu.”

“Đồ ngốc à, không cần an ủi dì đâu.” Bà Cố cười cười, khẽ nói, “Bệnh này không trị dứt được, còn sống ngày nào chẳng những lãng phí tiền bạc và chuốc thêm đau đớn, đôi lúc dì nghĩ, chi bằng tiêm một mũi cho dì chết đi sẽ không còn đau nữa.”

Trang Noãn Thần siết nhẹ tay bà, sống mũi cay xè.

“Nghe Cố Mặc nói ba con cũng nằm ở bệnh viện này.” Bà Cố nói chuyện rất chậm rãi, thật sự rất yếu, “Dì rất muốn đến chào hỏi ba mẹ con, sau đó thành tâm nói xin lỗi với họ, năm đó, đúng là đã làm khó họ, còn có con Noãn Thần à, dì xấu xa quá, đê tiện quá, lợi dụng con để Cố Mặc chết tâm...”

Nước mắt đột nhiên trào ra, chảy xuống cổ họng, Trang Noãn Thần nghe bà Cố nói hết mọi chuyện năm đó, giống hệt như lời ba cô nói, nhưng, lúc bà Cố đang nói cũng như cô, lệ rơi đầy mặt.

“Dì chỉ nghĩ bắt Cố Mặc đi là một chuyện tốt, tiếc là, sáu năm qua nó chưa từng sống vui vẻ.” Ánh mắt bà Cố bi thương, nhìn về phía Trang Noãn Thần, “Dì là mẹ nó, nhìn thấy nó cười vui vẻ nhất chính là lúc nó học đại học, lúc quen con. Còn nhớ lần đó dì kêu nó dẫn con về nhà dùng cơm, cái thằng Cố Mặc này, nó không bao giờ tùy tiện nói cười với ai, nhưng lần đó trên bàn cơm, dì thấy rất rõ nó ăn hai miếng liền ngẩng đầu nhìn con, trên mặt nó ngập tràn hạnh phúc, hiện giờ ngấm lại, hồi đó là dì đã tạo nghiệt.”

“Dì à...”

“Dì biết Cố Mặc không quên được con, cũng biết một khi về Bắc Kinh nó sẽ đi tìm con.” Bà Cố thở dài, “Niềm kiêu hãnh cả đời này của dì chính là sinh được Cố Mặc, còn điều dì hối hận nhất chính là đã tận tay phá hủy hạnh phúc của nó. Dì nghĩ để Cố Mặc du học sẽ được hưởng nền giáo dục tốt nhất, nhưng năm thứ hai sau khi chúng ta xuất ngoại, ba Cố Mặc qua đời trong một tai nạn bất ngờ, cùng lúc đó, dì lại phát hiện mình bị bệnh, cứ vậy, tất cả gánh nặng trong gia đình đều trút hết lên vai Cố Mặc cho đến tận bây giờ. Noãn Thần à, không phải nó không muốn đi tìm con đâu, mà sáu năm qua nó chưa từng có một đêm ngon giấc, ngấm tấm hình của con trong ví là ngấm suốt cả đêm, dì biết, nó không quên được con.”

Trang Noãn Thần bụm miệng, nấc lên khóc không thành tiếng.

Cô đâu biết, cái gì cũng không biết.

“Noãn Thần à, là dì có lỗi với con, nhưng dì vẫn ích kỷ cầu xin con một chuyện, đây cũng là mục đích hôm nay dì bảo Cố Mặc dẫn con

đến.” Bà Cố nắm lấy tay cô.

“Dì cứ nói đi.” Cô ghen ngào.

Bà Cố rũ mắt, “Cố Mặc không biết chuyện xảy ra năm đó, Noãn Thần, dì van xin con, đừng nói chân tướng cho nó biết, ít nhất đừng để nó biết là chính tay mẹ nó bóp chết hạnh phúc của nó.”

Nước mắt rơi như mưa, từng giọt từng giọt rớt xuống ra giường, Trang Noãn Thần nhắm mắt gật đầu, sao cô có thể nói với anh được? Cho dù cô đã biết chân tướng nhưng cũng không hận ai cả, có lẽ có một số chuyện đã là định mệnh, quá khứ mãi mãi chỉ là những biến cố trong đời mà thôi.

“Vậy thì giờ con có thể quay về với Cố Mặc được không?” Bà Cố nhìn cô, giọng điệu van nài, “Nó vẫn yêu con, trước giờ đều không đổi. Nó quay về Bắc Kinh cũng chính là vì con.”

“Dì à, anh ấy... anh ấy hận con...” Cô siết chặt nắm tay, có thể trở lại như xưa được không? Có thể bắt đầu lại từ đâu được không? Cô không biết, nhưng mỗi khi nghĩ đến ánh mắt của Cố Mặc cô liền thấy sợ hãi.

Bà Cố lắc đầu, cười khổ, “Từ nhỏ đến lớn Cố Mặc là đứa không biết thể hiện tình cảm của chính mình, từ lúc học sơ trung, lần đầu tiên thấy con nó đã thích con, sao có thể hận con được? Cho dù có hận, cũng bởi vì nó quá yêu con thôi.”

Trang Noãn Thần lặng lặng nhìn bà Cố, trong lòng sớm dậy sóng, đau đớn cộng thêm kích động không tên, còn có căng thẳng bất lực trong hoảng loạn, hết thảy dồn vào một chỗ, cô không biết đây là cảm giác gì...

Cố Mặc vẫn luôn đợi bên ngoài phòng bệnh.

Lúc Trang Noãn Thần mang theo viên mắt đỏ hoe từ phòng bệnh đi ra, ánh mắt anh như dụ đi, muốn tiến lên ôm lấy cô nhưng kìm lại, đứng tại chỗ không nhúc nhích, lặng lẽ nhìn cô.

Cô ngẩng đầu, đối diện với ánh nhìn của anh, lại rất nhanh cúi xuống, hai tay bất giác nắm lại với nhau. Cô cũng không tiến lên, đứng cách đó không xa, giữa hai người cách một lối đi nhỏ, không rộng không hẹp, vừa đủ chứa bóng dáng cả hai.

Thật lâu sau, Trang Noãn Thần nhin không được ngược lên, vừa định lên tiếng, lại bị cặp mắt lạnh lùng như băng kia của anh làm nghẹn lại, lời nói của bà Cố vẫn quanh quẩn bên tai cô, nhưng dũng khí của cô đâu rồi? Như thời đại học chủ động theo đuổi anh, còn bây giờ, bắt cô chủ động thật sự cô đã không còn can đảm đó, câu nói ‘Chúng ta hãy ở bên nhau đi’ thật sự không thể thốt ra lời.

“Mẹ anh nói gì với em?” Cuối cùng Cố Mặc cũng lên tiếng trước.

Trang Noãn Thần đè nén rung động trong lòng, nhẹ nhàng nói, “Không có gì, chỉ là ôn chuyện cũ thôi.”

“Thật không?” Cố Mặc từ từ bước đến gần cô hơn, cuối cùng đứng lại trước mặt cô.

Hơi thở như ánh ban mai quen thuộc len lỏi vào hô hấp của cô, cô lui về sau theo bản năng, cặp mắt suy nghĩ không biết phải nói gì.

Sau lưng của cô là bức tường, phía trước là Cố Mặc, không gian nhỏ hẹp gần như làm cô không thở nổi, ngay sau đó, cằm của cô bị Cố

Mặc nâng lên, mắt anh nhìn vào mắt cô.

“Em khóc à?” Đôi mày rậm khẽ chau lại.

Trang Noãn Thần lắc đầu cũng không được, không lắc đầu cũng không xong, chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh, cắn môi.

Thấy cô không đáp, anh hiểu nhầm là cô chán ghét, đôi mày nhíu càng sâu, buông tay, giọng nói cũng chuyển lạnh, “Trang Noãn Thần, em suy nghĩ ra sao rồi?”

Cô sững sốt.

“Hoạt động của Tiêu Duy, không có Kinh Tế Mới căn bản là không được!” Anh cười lạnh, ánh mắt u ám đến dọa người.

Lòng Trang Noãn Thần chùn xuống, “Cố Mặc, anh làm vậy là vì cái gì? Năm đó là em có lỗi với anh, nhưng anh không thể lấy công việc ra để trả đũa em. Như vậy cho dù chúng ta có quay về bên nhau cũng chẳng vui vẻ gì.”

Đồng tử sâu xa của Cố Mặc co lại, gờ tay cố định gáy cô, bắt cô phải ngược nhìn anh, cứ như vậy, hai người nhìn nhau chăm chú, không hề chớp mắt. Hơi thở của anh hơi gấp gáp, ánh mắt nhìn qua càng thêm kích động.

“Em nghĩ rằng anh đưa ra yêu cầu này với em chính là muốn trả thù em à? Noãn Thần...” Lời trước đó gần như là gầm lên, mà khi gọi tên cô, ngữ điệu của Cố Mặc đột nhiên chuyển nhẹ, kể cả ánh mắt cũng hiện lên nỗi đau không thể diễn tả bằng lời, kề sát gương mặt tuần tú vào cô, “Nếu anh nói anh còn yêu...”

“Noãn Noãn!”

“Noãn Noãn!”

Trên hành lang, tiếng nói trầm thấp mạnh mẽ hoàn toàn cắt ngang lời nói của Cố Mặc, quanh quẩn trong không gian, chui vào trong tai Trang Noãn Thần.

Ánh trăng sáng tỏ từ cửa sổ cuối hành lang chiếu vào, khúc xạ thứ ánh sáng lành lạnh lên mặt sàn trơn bóng, nhuộm lạnh cả một khoảng, lại không thể nào sánh được với sự lạnh lẽo của giọng nói này.

Trang Noãn Thần tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói, thoáng sửng sốt.

Đúng là Giang Mạc Viễn.

Cũng đúng, chỉ có anh mới có thói quen gọi tên cô như vậy.

Chắc hẳn anh từ công ty đến thẳng bệnh viện, ăn mặc vô cùng lịch sự. Ánh trăng lan tràn trên chiếc áo sơ mi màu xám bạc của anh, chất liệu đắt tiền lơ mờ sáng lên, chiếc cà vạt cùng màu được thắt cẩn thận, mỗi cử động đều mơ hồ thấy được ánh sáng phát ra từ cúc áo đính trên tay áo, chiếc áo vest xám tùy tiện khoát lên cánh tay, khi đi về hướng cô, sâu trong mắt anh là vẻ thâm thúy, là đại dương mênh mông mờ mịt không cách nào tìm tòi nghiên cứu.

Cố Mặc cũng kinh ngạc, nhưng rất nhanh có phản ứng, sắc mặt đột nhiên càng thêm khó coi.

Giang Mạc Viễn bước đến.

Không biết tại sao Trang Noãn Thần lại cảm thấy ngạt thở, cảm giác này thật quái lạ. Không gian tựa như càng trở nên nhỏ hẹp, càng

khiến cô bất an chính là ngay cả bầu không khí cũng lấp đầy sự nguy hiểm như có như không.

Cho đến khi, Giang Mạc Viễn đi tới trước mặt hai người, đứng lại.

Cô bất giác ngẩng đầu nhìn Giang Mạc Viễn, đột nhiên ý thức được, sự nguy hiểm như có như không này hình như phát ra từ trong xương tủy của anh, cô không khỏi ngạc nhiên.

“Anh chính là Giang Mạc Viễn?” Cố Mặc lên tiếng trước, cũng là trực tiếp nói với anh, người đàn ông này chính là Giang Mạc Viễn, người vừa mới gọi điện cho Trang Noãn Thần.

Sau khi Giang Mạc Viễn nghe vậy bèn chậm rãi cong môi, nở nụ cười ung dung nhàn nhã xưa nay của anh, nhưng đôi mắt anh lại quá mức thâm thúy, sâu thẳm đến nỗi không nắm bắt được suy nghĩ của anh, khiến người ta không khỏi e dè kiêng kỵ.

“Chào anh.” Hai chữ ngắn gọn, hờ hững cực hạn.

Cố Mặc âm thầm đánh giá anh, cao to đẹp trai, khí khái không hề tầm thường, gương mặt người này trông thật ung dung bình tĩnh, rất nam tính, Cố Mặc đương nhiên có thể cảm nhận được khí thế mạnh mẽ toát ra từ trên người Giang Mạc Viễn cũng như dụng tâm kín đáo của anh ta với Trang Noãn Thần.

Giang Mạc Viễn để mặc anh ta đánh giá mình, quay qua nhìn Trang Noãn Thần, cười nhẹ, “Xảy ra chuyện gì vậy?” Giọng điệu chứa đầy sự quan tâm, nhưng trong đó lại như ẩn chứa sự cảnh cáo.

Trang Noãn Thần há miệng, muốn nói gì đó nhưng có cảm giác như cổ họng bị bông bịt kín lại.

Giang Mạc Viễn ở trước mặt, mỉm cười ôn hòa như thường ngày, nhưng cô lại cảm thấy bên trong có gì đó không đúng lắm, hai người đàn ông cao to điển trai cùng đứng trước mặt cô, tất cả không khí gần như đều bị hai người ngăn chặn, giờ khắc này, cô hít thở có chút khó khăn.

Thoáng muốn nhúc nhích để hít thở chút không khí, lại bị Cố Mặc đột ngột kéo ôm vào lòng, cô hết hồn, ngẩng đầu chỉ thấy quai hàm anh căng cứng, rồi sau đó nghe anh lạnh nhạt nói, “Noãn Thần biết mẹ tôi nằm viện, cố tình đến thăm, cũng giống như trước kia vậy, cả nhà chúng tôi đoàn tụ một chút.”

Ám chỉ quá mức rõ ràng, rất có ý muốn gạt Giang Mạc Viễn ra ngoài.

Trong 36 kế có một chiêu gọi là: tiên phát chế nhân (đánh phủ đầu), Cố Mặc là muốn ổn định cục diện trước, dùng chiêu này đánh gục khi thế quá mức mạnh mẽ của Giang Mạc Viễn, tìm cách thức có lợi nhất cho bản thân để thực hiện.

Thế nhưng, trên đời này cái gì cũng có hai mặt, cho dù là ‘tiên phát chế nhân’ cũng thế, binh gia vẫn có cái gọi là: địch bất động mà ta động là điều tối kỵ trong binh gia.

Quả nhiên, Cố Mặc vừa dứt lời, Giang Mạc Viễn chỉ cười thản nhiên, nụ cười này quá mức lịch lãm, là một loại phản kích khinh thường đối với lời nói của Cố Mặc.

Anh đứng ở đó, từ trên cao nhìn xuống, bên ngoài có vẻ bình lặng, nhưng bên trong đã dậy sóng, Trang Noãn Thần không cảm nhận được cơn giông tố ấy, có lẽ chỉ ngấm ngầm giữa hai người đàn ông.

“Noãn Noãn tâm tính thiện lương, bình thường nhìn thấy mấy người ăn xin bên vệ đường đều chủ động cho tiền họ, đương nhiên cô ấy

cũng sẽ quan tâm tới bạn bè cũ thôi.” Ý cười trên môi Giang Mạc Viễn càng sâu, nói xong lại nhìn qua Trang Noãn Thần, giọng nói càng nhẹ nhàng hơn, “Nhưng mà còn rất nhiều thời gian để hàn huyên cùng bạn cũ, cái quan trọng nhất lúc này chính là ca phẫu thuật của bác trai, Mạnh Khiếu đã làm xong phương án phẫu thuật rồi, em đi xem đi.”

Trang Noãn Thần vừa nghe liền kích động, theo bản năng đẩy Cố Mặc vội tiến lên, “Thật à? Có phương án phẫu thuật rồi à?”

“Ừm, anh với bác gái đang tìm em khắp nơi đó.” Giang Mạc Viễn giơ tay, nhẹ nhàng xoa đầu cô ở trước mặt Cố Mặc, nụ cười càng thêm tự tin.

“Vậy chúng ta mau chóng đi tìm Mạnh Khiếu đi.” Trang Noãn Thần sốt ruột, một phen kéo cánh tay anh đi.

Cơ thể Cố Mặc bỗng dưng run lên, đứng tại chỗ, sắc mặt càng thêm lạnh giá.

“Em đi trước đi.” Giang Mạc Viễn ôn hòa nói, thấy cô hoài nghi, nhẹ giọng, “Không phải mẹ của Cố Mặc cũng bị bệnh sao? Để anh xem có thể giúp đỡ một bác sĩ giỏi hơn không.”

Trang Noãn Thần nghe vậy bèn vui vẻ, trong mắt hiện lên vẻ cảm động, “Thật à? Cảm ơn anh.”

Giang Mạc Viễn khẽ cong môi, mỉm cười mê hoặc.

Cô quay đầu, thấy sắc mặt Cố Mặc không được tốt lắm, cứn môi bước đến, nói, “Ba em sắp làm phẫu thuật rồi, chuyện của chúng ta sau này hẳn nói được không? Còn nữa, anh đừng hiểu lầm, em và anh Mạc Viễn là bạn bè rất thân, anh ấy rất tốt, có anh ấy giúp đỡ, dì

Cố sẽ không còn vất vả nữa đâu.”

Cố Mặc im ru, bàn tay bất giác siết nhẹ.

“Noãn Noãn, Mạnh Khiếu đang đợi em đó.” Sau lưng, Giang Mặc Viễn ôn hòa lên tiếng.

“Dạ.” Trang Noãn Thần nhìn Cố Mặc thêm một lúc, sau đó vội vàng rời đi.

Trên hành lang, chỉ còn lại mình Giang Mặc Viễn và Cố Mặc.

Sau khi bóng lưng cô gái biến mất, lớp ngoài tao nhã của hai người đàn ông hoàn toàn được tháo xuống!

Cố Mặc không thể nhẫn nhịn thêm nữa, sai bước vọt tới trước mặt Giang Mặc Viễn, vung tay tóm lấy áo anh, ánh mắt lạnh băng gần như muốn giết người...

“Giang Mặc Viễn, tôi cảnh cáo anh, cách Trang Noãn Thần xa một chút! Đừng tưởng rằng chỉ cần ra vẻ quan tâm là có thể có được cô ấy! Cô ấy là của tôi! Anh đừng vọng tưởng sẽ giành được sự chú ý của cô ấy!”

Giang Mặc Viễn không hất tay anh ta ra cũng không nổi giận, sau khi đợi anh ta nhón nhác hét lên chỉ nhẹ nhàng nhếch môi, bất ngờ buông một câu, “Mẹ cậu mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu, nếu có gì cần giúp đỡ có thể nói với tôi, tôi sẽ giúp cậu sắp xếp một bác sĩ giỏi.”

Cố Mặc sững người.

Giang Mặc Viễn cười càng tươi hơn, gần từng tiếng bổ sung thêm...

“Xem như là nể mặt Noãn Noãn!”

“Anh...” Cố Mặc giận tím mặt, “Giang Mạc Viễn, anh dám điều tra tôi!”

Vừa dứt lời, Giang Mạc Viễn liền hất tay anh ta ra, sau đó đập tay một cái, động tác nhanh gọn dễ dàng ép anh ta vào tường, sức mạnh tàn nhẫn nhanh như chớp!

Cố Mặc không ngờ tới anh sẽ đánh lại, muốn vùng ra, Giang Mạc Viễn nhắc tay đè ở sau gáy anh ta, sức mạnh to lớn vượt qua tưởng tượng!

“Oắt con, cậu nghĩ Giang Mạc Viễn tôi rãnh rỗi đi điều tra cậu à?” Giọng nói của anh lạnh lùng, không còn vẻ ôn hòa ban nãy.

Cố Mặc căm hận nói, “Cuối cùng anh cũng lộ ra bộ mặt thật của mình rồi, Giang Mạc Viễn, anh thật đê tiện, ở trước mặt Noãn Thần giả vờ làm người tốt!”

“Vậy là đủ rồi.” Đôi mắt đen láy của Giang Mạc Viễn bắn ra thứ ánh sáng buốt giá, buông anh ta ra, cười lạnh rồi sửa sang lại áo mình.

Cố Mặc cực kỳ giận dữ, “Tôi sẽ để Noãn Thần biết anh đê tiện thế nào.”

“Gì?” Giang Mạc Viễn hơi nhếch mày, không giận ngược lại bật cười, “Vậy thì phải để Noãn Noãn tin mới được chứ. Cậu cho rằng, cô ấy sẽ tin sao?”

Hơi thở của Cố Mặc trở nên dồn dập.

Giang Mạc Viễn tiến từng bước về phía anh, gương mặt tuấn tú như

sắp dán vào mặt Cố Mặc, cười nhạt, “Tôi có đủ tự tin, trước khi cậu còn chưa thuyết phục được cô ấy, cô ấy đã thuộc về tôi rồi.”

Cố Mặc cảm hận tung một cú đấm về rước.

Quả đấm, đang lơ lửng bỗng bị chặn lại!

Bàn tay Giang Mặc Viễn chặn lại quả đấm của anh ta, hồi lâu đẩy tay anh ta ra, Cố Mặc xui lơ thụt lùi về sau, đập lưng vào tường.

“Giang Mặc Viễn, anh muốn thế nào?” Tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng lần gặp nhau này đủ để khiến Cố Mặc căm thù anh đến tận xương tủy.

Giang Mặc Viễn khom người nhặt lại áo vest rơi trên sàn, nhẹ nhàng phúi phúi, giấu đi vẻ nguy hiểm trong mắt, lên tiếng, “Đi thẳng vào vấn đề vậy, nói thật cho cậu biết, tôi nhìn trúng người phụ nữ của cậu, có lẽ Trang Noãn Thần từng thuộc về cậu đó, nhưng sau này thế nào thì vẫn chưa biết được.”

Cố Mặc như đang nghe chuyện khôi hài, cười lạnh, “Người trước giờ trong lòng Noãn Thần yêu chính là tôi, anh muốn có được cô ấy à? Đúng là nói sảng!” Thấy Giang Mặc Viễn nói thẳng ra ý đồ của mình, anh ta cũng không chút nể nang.

“Tin tôi đi, không bao lâu nữa đâu, vị trí của cậu ở trong lòng cô ấy sẽ chẳng còn lại được bao nhiêu.” Giang Mặc Viễn giơ tay chỉnh lại cà vạt của chính mình, hàng chân mày lơ mờ nhuốm vẻ thù địch.

“Anh tự tin quá đấy.” Cố Mặc chế nhạo.

“Là so với anh mà nói, tôi hiểu Noãn Noãn hơn mà thôi.” Anh gần từng chữ một.

Cố Mặc cười lạnh.

“Oắt con, cậu còn quá trẻ, muốn đấu với tôi?” Vẻ lạnh lùng nơi đáy mắt Giang Mặc Viễn càng đậm, “Trở về tu luyện thêm mấy năm nữa đi thì còn có thể.”

“Đúng là tôi không xảo quyết bằng anh! Giang Mặc Viễn, đừng tưởng rằng anh giả bộ tốt bụng trước mặt Noãn Thần thì cô ấy có thể yêu anh, anh đã sớm thất bại bởi thời gian rồi, anh làm sao đấu được với tôi?” Năm tay Cố Mặc siết lại phát ra tiếng răng rắc.

“Chỉ là từ sơ trung tới đại học thôi mà, cậu và cô ấy đã bỏ lỡ mất sáu năm, bây giờ của sáu năm sau thậm chí là cả sau này, cậu nghĩ rằng tôi sẽ cho phép cậu tiếp tục lên sân khấu sao? Con người tôi thích nhất chính là tính toán thời gian, nghe nói cậu học khoa Văn đúng không, thật ngại quá, tôi xuất thân từ khoa Lý, về mặt logic tính toán, hình như phần thắng của tôi lớn hơn một chút.” Giang Mặc Viễn nói thật nhẹ nhàng, ánh mắt khinh miệt: “À, suýt nữa thì quên mất, lợi thế của cậu chẳng qua chỉ là thời gian, nhưng trong tay tôi, chẳng những có thời gian, còn có hai bác bên nhà, ít nhất giờ đây cậu vẫn còn chưa chắc nắm được Trang Noãn Thần cộng với việc phụng dưỡng bên giường hai bác.”

Trên trán Cố Mặc nổi đầy gân xanh...

“Tôi sẽ không để anh đạt được mục đích đâu, bất luận thế nào, cho dù phải bất chấp thủ đoạn tôi cũng sẽ làm cho Noãn Thần trở về bên cạnh tôi!”

“A, về điểm này cả tôi và anh đều có chung nhận thức. Đối với thứ mình thích, đương nhiên sẽ bất chấp thủ đoạn để có được, nhưng mà, tôi hơi khác anh một chút...” Giang Mặc Viễn tiến đến, cười khế,

sâu trong mắt anh lại dần dần hiện rõ vẻ âm trầm sắc bén, “Một khi không chiếm được, tôi thà rằng hủy diệt nó cũng không để kẻ khác hưởng đâu.”

Nói xong, anh giơ tay vỗ vỗ vào vai Cố Mặc, ý cười càng sâu, xoay người bỏ đi.

Trên hành lang, vẫn còn vang vọng tiếng cười quá mức tự tin của người đàn ông.

Hành lang bên này, sắc mặt Cố Mặc lúc xanh lúc trắng, ánh đèn kéo bóng anh càng dài càng lạnh!

Giang Mạc Viễn, chúng ta chờ xem!

Mưa thu lạnh lẽo, cơn mưa qua đi, thời tiết lại càng lạnh hơn.

Người trên đường ai nấy đều mặc áo ấm, bước đi rất nhanh. Nhưng quay trở về nhà cũng uống công, chẳng thấy ấm áp, mà đi đến đâu cũng lạnh lẽo, còn không thì lại khô hanh do máy điều hòa không khí, chỉ cần đứng đại chỗ nào đó cũng bị điện giật.

Bắc Kinh là một thành phố vô cùng kỳ lạ, chỉ cần đổ mưa một chút, giao thông liền tê liệt, muốn ngồi xe cũng khó.

Trang Noãn Thần không dám ngồi tàu điện ngầm, cho dù ngoài trời chỉ mưa lất phất, nhưng trong tàu điện đã đông đúc đầy người. Có đồng nghiệp từng đùa rằng, trong tàu điện ngầm chen chúc đến nỗi có thể làm người ta mang thai...

Lúc ấy cô không hiểu câu nói đó có ý gì, nhưng qua sự giải thích của

cao thủ tình trường, Hạ Lữ, cô liền hiểu.

Hôm nay Hạ Lữ không đi làm, xin nghỉ bệnh, Trang Noãn Thần gọi điện thoại qua chỗ bệnh viện trước, sau đó đi bộ qua nhà Hạ Lữ. Hạ Lữ đã tính toán, thuê chỗ trọ cách công ty không xa, nhưng đến đó cũng mất gần 20 phút.

Trời lại đổ mưa, rơi lộp độp xuống ô che mưa của cô.

Trang Noãn Thần lạnh cóng, liên tục hắt hơi hai ba cái, qua khúc cua liền dừng bước.

Cách đó không xa, Hạ Lữ đứng trong mưa, còn có một người đàn ông đứng đối diện với cô ấy.

Trang Noãn Thần không quen người đàn ông đó, trong mưa chỉ lờ mờ thấy thân hình ốm nhom của anh ta.

Hình như hai người đang cãi vã.

Trang Noãn Thần thấy tình hình không ổn, lặng lẽ tiến lại gần, cách một bức tường, cô có thể nghe rõ ràng hơn sự việc đang xảy ra trước mắt.

Người đàn ông muốn đi, lại bị Hạ Lữ kéo lại, Hạ Lữ khóc thật thương tâm, kém xa bộ dạng hung hãn thường ngày trong công ty. Cô khóc lóc van xin người đó ở lại, nhưng anh ta lại hất cô ra.

Trang Noãn Thần thấy người nọ rút ra một xấp tiền từ trong túi đưa cho Hạ Lữ, ngay sau đó bỏ đi không thèm quay đầu lại.

“Thằng khốn, đứng lại đó cho tôi!” Hạ Lữ phẫn nộ hét lên.

Người nọ dừng bước, quay đầu lại nhìn cô.

Lúc này Trang Noãn Thần mới thấy rõ diện mạo của người nọ, mặt mũi cũng khá bảnh bao, cô nhíu mày, là bạn trai mới của Hạ Lữ à? Người mua túi xách và giày hiệu cho cô ấy? Âm thầm đánh giá đối phương, cô cảm thấy kỳ lạ, người đàn ông này trông có vẻ chưa đến 30 tuổi, bộ dạng cũng không giống kẻ lắm tiền.

Hạ Lữ xông lên, dí xấp tiền vào mặt người nọ, “Anh có ý gì?”

“Ý tứ rất rõ ràng, chia tay đi!” Người đàn ông không vui nói.

Hạ Lữ khóc lớn, tung xấp tiền lên trời...

“Anh coi tôi là cái gì?”

“Hạ Lữ, tôi chán cô rồi, tôi với cô ở bên nhau không còn thú vị nữa, thật đó.”

“Lúc trước không phải anh từng nói, anh muốn ở bên tôi suốt đời sao, muốn...”

“Cô làm ơn đừng khờ khạo như vậy có được không? Nói trắng ra là, lúc trước chúng ta cặp nhau là hai bên tự nguyện, đúng vậy, trước đó tôi còn nghĩ hai chúng ta đúng là định mệnh của nhau, nhưng sau đó tôi càng nghĩ càng thấy chán, với điều kiện của tôi muốn tìm dạng phụ nữ nào mà không có chứ? Sao phải tìm một người đã qua tay thằng khác?”

“Anh nói gì?” Hạ Lữ giận đến nổi toàn thân phát run.

“Đừng làm ra vẻ thanh cao trước mặt tôi, nói thật nhé, hạng phụ nữ như cô chơi qua đường thì được, kết hôn hả? Đầu óc tôi có vấn đề

mới cưới cô. Nếu cô thiếu thốn đàn ông quá, tôi có nhiều bạn bè lắm, để tôi giới thiệu đại thằng nào có thể hàng đêm phục vụ cô nhé.”
Người nọ càng nói càng khó nghe.

“Anh, anh...” Mắt Hạ Lữ tóe lửa, nhưng không thốt ra được tiếng mắng chửi nào.

Trang Noãn Thần thật sự nhìn không nổi nữa, phóng tới trước mặt hai người, đứng chắn trước Hạ Lữ, giận dữ quát lên với tên đó, “Anh còn là đàn ông sao? Muốn chia tay thì chia tay, có gì phải ăn nói thất đức như vậy? Anh nghĩ mình là ai?”

Hết chương 18

Quyển 3 - Chương 19: Nghĩ đến ai đầu tiên?

Sự xuất hiện đột ngột của Trang Noãn Thần chẳng những làm Hạ Lữ bất ngờ, ngay cả người đàn ông nọ cũng ngây ngẩn cả người đứng giữa trời mưa, sau mới nhú mảy, sắc trời, “Cô là ai? Giúp bạn bè ra mặt à? Đúng lúc lắm, khuyên bạn cô đừng quấy rối tôi nữa, cô ta thật sự rất phiền, hai người chơi cũng chơi xong rồi mà.”

“Anh đang nói tiếng người à?” Hạ Lữ xông lên túm lấy hắn, khóc đến nỗi mắt sưng như quả đào, “Lúc trước là ai theo đuổi sát đít tôi chứ? Lúc trước là ai nói sẽ cưng chiều tôi cả đời? Anh đã quên hết rồi đúng không?” Nói xong, nhặt mớ tiền trên đất dí vào mặt hắn, “Anh có ý gì? Thanh toán à! Đổi lại sự yên tâm cho bản thân à?”

“Hạ Lữ, cô hiểu rõ nhất mà, chuyện tình cảm chính là đôi bên tình nguyện, so với mấy thằng bồ trước của cô thì tôi đã tốt lắm rồi, cô nghĩ đi, là tôi cho cô tiền, không phải tôi lừa tiền của cô! Hiện giờ là thời đại nào rồi? Cô nhìn thử mà xem, thời đại mà tình một đêm hết thịnh hành, chỉ thịnh hình dạng tình yêu chớp nhoáng, tôi còn ở bên cô lâu như vậy, đã là tốt lắm rồi.” Hắn vừa đẩy tay Hạ Lữ ra, vừa nói mĩa.

Hạ Lữ không đứng vững, té xuống đất.

“Hạ Lữ...” Trang Noãn Thần vội chạy đến đỡ, cảm hận nhìn chằm chằm người nọ.

“Nhìn gì mà nhìn? Bạn cô qua tay bao nhiêu thằng đàn ông cô biết không? Đừng làm ra vẻ bệnh vực kẻ yếu, loại phụ nữ như cô ta,

chính là để cho đàn ông đùa bỡn, thằng nào đối xử thật lòng với cô ta chứ? Bệnh hoạn...”

“Bốp...” Chưa dứt lời, Trang Noãn Thần đã xông lên tát hấn một bạt tai.

Gò má của hấn nhất thời đỏ lên.

“Con đ* này!” Hấn thở hỗn hển, giơ tay định đánh lại Trang Noãn Thần.

“Noãn Thần..”

Tiếng la của Hạ Lữ xé toạc cả màn mưa.

Nhưng tiếng kêu của Hạ Lữ lại vang lên cùng lúc với tiếng la hét đau đớn của người nọ!

Khi tay của hấn sắp hạ xuống, Trang Noãn Thần chụp lấy tay hấn, há miệng cắn mạnh vào vị trí cổ tay, hấn đau đến nỗi hét lên, sau đó vung tay hất Trang Noãn Thần sang một bên.

Hàm răng Trang Noãn Thần nhuộm đỏ, là máu trên cổ tay của người đàn ông nọ!

Cô hết như chú mèo tấn công dồn dập, nhân lúc tên đó la đau, cô lại vung túi xách trong tay bốp một tiếng nện lên đầu hấn, hấn ôm đầu, cô lại bồi thêm một đá, ở ngay hạ bộ của hấn!

“Á...” Lần này, tên đó rên la còn khó nghe hơn cả heo bị chọc tiết.

Hạ Lữ ngồi dưới đất nhìn thấy mà choáng, trời ạ, hôm nay Trang Noãn Thần mang giày cao gót!

“Chết này, đồ con vịt, dòng tai nghe chị nói cho rõ nhé!” Trang Noãn Thần vô cùng tự nhiên hất tóc ra đằng sau, nhìn xuống tên đàn ông đang bụm đũng quần cười lạnh, “Hôm nay là Hạ Lữ đá cứng, là cậu ấy chơi cứng chán rồi bỏ. Cứng nghĩ cứng là ai? Cứng muốn tìm cái gì? Một thằng yếu đuối ẻo lã còn hơn cả phụ nữ!”

“Mày...” Hấn đau đến co quắp, muốn mắng lại nhưng chẳng còn sức lực.

“Đúng vậy, cứng chẳng những yếu đuối ẻo lã, trình độ trên giường cũng hết như mấy lão già bảy tám chục tuổi, cương lên cũng khó mà còn đòi gái trẻ à? Chị khinh...” Hạ Lữ cũng phản công, đứng lên, bồi thêm một đạp về phía hấn, “Ngay cả tư cách liếm chân chị đây cứng cũng không có!”

Tên nọ đau đến nổi lăn lộn trên đất.

Trang Noãn Thần lượm mớ tiền trên đất, nhét thẳng vào miệng hấn, “Số tiền này là chị Hạ thưởng cho cứng đó, vốn định cho cứng nhiều một chút, nhưng cứng ở trên giường kém quá, nên cố gắng lắm mới cho cứng được chừng này thôi, cầm lấy đến nam khoa khám đi nhé, tuổi còn trẻ thế này lại yếu sinh lý, sau này già rồi thì còn làm ăn được gì chứ? Đúng là đáng thương.” Nói xong, còn lắc lắc đầu giả vờ tiếc nuối, kéo Hạ Lữ, “Đi thôi, càng nhìn càng thấy tội nghiệp.”

Hạ Lữ hết khóc, bật cười, đi theo cô.

Tên nọ hận đến nghiến răng, nhổ hết tiền ra...

“Ha ha, Noãn Thần, vừa rồi cậu rất tuyệt.” Đi một mạch lên nhà, Hạ

Lữ cười đến mức ngã xuống sô pha, ngã trái nghiêng phải cười ngặt nghèo.

Trang Noãn Thần không cười, sau khi ném túi xách sang một bên, ngồi xuống cạnh cô, khẽ than, “Hạ Lữ, cậu không sao chứ?”

Không một cô gái nào sau khi trải qua biến cố tình cảm lại có thể tự nhiên như không được, trừ phi là không yêu hết lòng, nhưng vừa rồi cô thấy rất rõ, Hạ Lữ có tình cảm với tên kia.

Quả nhiên, Hạ Lữ không nói nữa, tựa đầu vào sô pha hồi lâu, đột nhiên ôm lấy Trang Noãn Thần, im lặng.

Trang Noãn Thần cảm giác được hai vai cô đang run rẩy, đưa tay vuốt lưng cô, khẽ nói, “Muốn khóc thì khóc đi.”

Hạ Lữ hít sâu một hơi, nhưng nước mắt vẫn chảy xuống, ôm cô chặt hơn, giọng nghèn nghẹn, “Noãn Thần, thật sự mình rất sợ...”

Trang Noãn Thần đại đi, cũng ôm lấy cô, vỗ nhẹ.

“Tại sao? Tại sao tìm một người đàn ông tốt cũng khó đến vậy?” Hạ Lữ khóc, nước mắt thấm ướt áo của Trang Noãn Thần, “Chẳng lẽ mình không thể giống như Ngải Niệm, tìm một người đàn ông đáng tin cậy, sống bình lặng qua một đời sao? Nhưng có gì nguyện vọng giản đơn như thế mình lại không thể thực hiện được? Thứ mình muốn đâu có nhiều lắm, mình cũng không yêu cầu đối phương phải có nhiều tiền, cũng không cần đối phương đẹp trai phóng khoáng, mình chỉ muốn tìm một người, lúc mình vui có thể vui cùng mình; lúc mình buồn có thể để mình dựa vào, cùng mình ăn thứ gì đó; lúc mình bất lực có thể gọi cho mình một cú điện thoại. Noãn Thần, cậu nói cho mình biết đi, như vậy khó lắm sao? Thật sự rất khó sao? Tại sao đàn ông bây giờ đều không đáng tin cậy đến vậy? Tại sao chứ?”

Trang Noãn Thần không biết an ủi cô thế nào, chỉ có thể ôm cô chặt một chút.

Hóa ra, nước mắt Hạ Lữ không phải chảy vì tên đàn ông đó, cô chỉ khóc vì số phận của chính mình.

“Noãn Thần à, cậu tốt số thật đó.” Sau khi Hạ Lữ trút nỗi lòng xong rồi, quệt mạnh nước mắt, vớ cái gối tựa lưng ôm vào lòng, tựa vào bên cạnh nhìn cô, “Cố Mặc và Giang Mặc Viễn, xét về mọi mặt đều là những người đàn ông xuất sắc và đáng tin cậy, cậu thật sự rất may mắn, hai người đàn ông tốt như vậy cùng ái mộ cậu, cậu phải nắm chặt đó.”

Trang Noãn Thần lắc đầu bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nói, “Đừng nói chuyện của mình, nói về cậu đi. Cậu xin nghỉ phép vì hấn à?”

“Ừ, hôm nay là sinh nhật hấn, vốn mình định cho hấn một bất ngờ, ai dè hấn lại làm cho mình kinh ngạc trước.” Hạ Lữ sụt sịt, nói xong viền mắt lại đỏ lên.

“Vì loại đàn ông này không đáng đâu, hấn có gì tốt chứ?”

“Chính bởi vì hấn thật bình thường, cho nên mình nghĩ rằng hấn rất đáng tin cậy, không ngờ hiện giờ ngay cả thằng đàn ông không có gì mà trong ruột cũng trắng hoa đến vậy.” Hạ Lữ cười khổ.

Trang Noãn Thần nhìn cô, liếm môi, hoài nghi hỏi, “Hấn không có gì hết à? Vậy ai mua túi và giày cho cậu?”

Hạ Lữ ngẩn ra, rồi sau đó khẽ nói, “Không ai cả, chỉ là háng nhái thôi.”

“Cậu đâu bao giờ xài hàng nhái?”

“Noãn Thần à, cậu đến an ủi mình hay dạy dỗ mình vậy?” Hạ Lữ dứt khoát chuyển đề tài, hít mũi, “Mình đã buồn lắm rồi, cậu còn hỏi nhiều như vậy.”

“Được rồi được rồi, không phải do mình quan tâm cậu sao?” Trang Noãn Thần thấy vậy cũng không đành lòng, nhích qua ôm lấy cô, “Tên mặt trắng đó có gì tốt chứ, có đáng cho cậu đau lòng vì hắn không? Còn buồn nữa mình thấy chắc đâu có cậu có vấn đề á.”

Lần này hạ Lữ mỉm cười từ tận đáy lòng, nhưng viền mắt vẫn còn đỏ như mắt thỏ.

“A, đúng rồi, mình đột nhiên nghĩ tới một người.” Trang Noãn Thần huých cô, “Mạnh Khiếu đó, cậu có ấn tượng không?”

Hạ Lữ nghĩ nghĩ, rồi sau đó nhúu mày, “Bác sĩ chủ trị của bác Trang mà, nhớ chứ.”

“Hình như anh ấy còn độc thân, có muốn mình vẽ đường cho cậu không?” Trang Noãn Thần ngồi xếp bằng trên sofa, nhếch chân mày.

Mặt Hạ Lữ biến dạng, trừng mắt liếc cô, “Nè, Trang Noãn Thần, mình vừa mới thất tình đó, cậu có nhân tính một chút có được không?”

“Còn mình thì đang phơi phơi có được hay không? Cậu biết phương pháp chữa thất tình tốt nhất là gì không? Chính là tình yêu, một tình yêu chân chính.” Trang Noãn Thần nhìn cô chăm chú, “Có một câu nói đặc biệt rất hay, cái gọi là thất tình của phụ nữ thật ra chính là sự thiết hụt tạm thời, nếu một giây trước cậu bị Quách Đức Cường [1] đá, ngay sau đó lại vớ được Lee Min Ho [2], cậu còn có thể buồn bã

sao?”

Hạ Lữ dứt khoát cắm đầu vào đệm tựa.

“Chưa nói xong mà.” Trang Noãn Thần một phen kéo cô dậy, “Mình quan sát Mạnh Khiếu lâu rồi, phát hiện ra anh ấy là một bác sĩ tốt, cậu có biết anh ấy làm việc với một thái độ thật sự nghiêm túc và rất có trách nhiệm, nhân phẩm tuyệt đối không tồi, hơn nữa mình không thấy có phụ nữ tới tìm anh ấy, hết tám phần là còn độc thân.”

“Xong chưa, tên Mạnh Khiếu ấy hả? Còn không bằng tên ẻo lã ban nãy!” Hạ Lữ nghĩ tới tình hình hôm đó liền tức giận.

“Mất cậu có vấn đề à? Mạnh Khiếu mà không bằng tên hời nãy á? Cậu đang đùa gì thế?” Trang Noãn Thần挑眉 nhìn cô, “Mạnh Khiếu là bác sĩ mà mình thấy đẹp trai nhất, đáng tin cậy nhất.”

“Hả? Cậu mở miệng ra là Mạnh Khiếu này Mạnh Khiếu nọ, chẳng lẽ... cậu kết anh ta à?” Hạ Lữ vẫn còn tâm trạng chọc cô.

Trang Noãn Thần lườm cô, “Nói bậy gì đó?”

“Sự thật bày ra trước mắt...” Hạ Lữ huých cô một cái, đưa tay ra muốn cù lét cô.

“Đừng đừng đừng...” Trang Noãn Thần sợ nhất là nhột, vừa cuống cuống né tránh vừa cười, lúc dựa vào cạnh sofa, thắt lưng đột nhiên bị thứ gì đó vừa mềm lại vừa cứng cắn vào, làm cô hết hồn, vội vàng đưa tay rút ra.

“Cái gì vậy?”

Trang Noãn Thần giờ cao thứ đó lên, thật dài, màu hồng trong trong.

Hạ Lữ sững sốt rồi bật cười, nói, “Đồ tốt đó, cậu coi thử giống bộ phận nào của đàn ông?”

Trang Noãn Thần lập tức hiểu ra, mặt đỏ lên, vội vàng ném sang một bên, như khoai nướng nóng bỏng tay.

“Há há há...” Hạ Lữ bị phản ứng của cô chọc cười.

“Cậu còn cười?” Trang Noãn Thần ném cái gối về phía cô, “Cậu bệnh hả, để mấy thứ này trong nhà.”

“Mình sợ mình bệnh nên mới chuẩn bị nó đó chứ.” Hạ Lữ cầm thứ đó lên, nghịch nghịch, lại dí vào người Trang Noãn Thần, “Cô bé à, cậu phải nhìn thẳng vào vấn đề này đi. Chúng ta đều là phụ nữ trưởng thành, dưới tình huống không có đàn ông, không nghĩ ra cách giải quyết vấn đề thì cơ thể sẽ sinh bệnh, kéo theo đó sẽ bị bệnh tâm lý. Thứ này có gì đâu, rất bình thường.”

“Lấy đi mau, tởm chết đi được.” Trang Noãn Thần bất đắc dĩ hất tay cô ra.

Hạ Lữ lại cười, lại kề sát thứ đó lại, hươ hươ trước mặt cô, “Đáng yêu biết mấy, tởm gì mà tởm chứ? Cậu cứ xem nó như bình thường thôi, dùng nó để mát xa cổ á...”

“Đừng đụng vào mình!” Trang Noãn Thần vội vàng né tránh, thấy cô cười cợt liền tức giận nổi nghiêng răng.

“Đồ mặt kìa? Ha ha, mặc cỡ với mình làm gì.” Hạ Lữ để sát vào cô, đặt vào tay cô, “Hỏi cậu một vấn đề nhé, của Cố Mặc có lớn như vậy không?”

Còn tiếp...

[1] Quách Đức Cường: Diễn viên, người chủ trì tiết mục nổi tiếng Trung Quốc

[2] Lee Min Ho: Diễn viên Hallyu Hàn Quốc

“Đỏ mặt kìa? Ha ha, mắc cỡ với mình làm gì.” Hạ Lữ để sát vào cô, đặt vào tay cô, “Hỏi cậu một vấn đề nhé, của Cố Mặc có lớn như vậy không?”

“Sao mình biết được?” Cô buột miệng, thứ trong tay mềm mềm, đàn hồi, cảm giác là lạ.

“Hả...” Hạ Lữ hiểu ra, đánh cô một cái, “Tên Cố Mặc kia chịu đựng hay thật đó, không chạm vào cậu à.”

“Sao cậu lại dám thế nhỉ?”

“Bình thường thôi, chuyện này có là gì đâu?” Hạ Lữ cười rất kỳ lạ, “Sáu năm trước, hai cậu quả là rất ngây thơ, yêu đương theo kiểu trong sáng, nhưng sáu năm sau không nhất định là thế, anh ta đối với cậu nhất định không chỉ có tình yêu đơn giản thế đâu.”

“Nói bừa gì đó?” Trang Noãn Thần liếc Hạ Lữ trắng mắt.

“Cậu cho bây giờ còn ở cái thời ‘Phát ra từ tình yêu, nhưng chỉ dừng lại ở lẽ nghĩa’[1] à?” Hạ Lữ khịt mũi cười, “Dám cá với cậu luôn, cậu tin không, ban ngày cậu đồng ý tái hợp với anh ta, đến tối anh ta liền muốn cậu.”

Trang Noãn Thần liếc cô từ trên xuống dưới, bất đắc dĩ nói, “Cậu đừng có xem đàn ông như cầm thú có được hay không?”

“Đàn ông đều là cầm thú cả.” Hạ Lữ trừng mắt với cô, “Hơn nữa, Giang Mạc Viễn kia nói không chừng cũng là cầm thú cao cấp khoác chiếc áo tao nhã mà thôi.”

“Vô duyên vô cớ lôi anh ấy vào làm gì?” Cô dờ khóc dờ cười.

“Không còn cách nào, anh ta là đối tượng mơ ước của mọi phụ nữ mà. Ha ha ha...” Hạ Lữ nói chuyện luôn bạo dạn như thế, dứt lời liền mờ ám huých cô một cái, “Cậu không biết ‘cái đó’ của Cố Mặc, vậy của Giang Mạc Viễn cậu biết chưa? Không phải cậu đã từng nhìn thấy rồi sao, so với thứ này thế nào?” Cô lại giơ thứ trong tay huơ huơ trước mặt Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần bất giác nhìn theo, trợn mắt, không biết từ đâu, hình dáng của Giang Mạc Viễn lúc trong phòng tắm bỗng xuất hiện trong đầu, mặt cô chột đỏ bừng, vội vàng đẩy ra, “Không biết không biết.”

“Nè, thỏa mãn lòng hiếu kỳ một chút thôi mà, Noãn Thần...” Hạ Lữ làm ra vẻ cừu non, “Chỉ hai chúng ta thôi mà, nói đi.”

“Không phải lần trước đã nói rồi sao.”

“Nhưng lần này có vật đối chiếu, nói đi mà.” Hạ Lữ bày ra bộ dạng siêu cấp nhiều chuyện.

Trang Noãn Thần bị mè nheo đến không chịu nổi, hơn nữa lúc nghĩ đến hình ảnh kia tim cô liền tăng tốc, nhìn thấy thứ gọi là ‘vật đối chiếu’ nghĩ nghĩ rồi nói, “Hình như... to hơn cái này thì phải, ai cha, lúc ấy mình không nhìn rõ nên không biết nữa.” Mặt Trang Noãn Thần đỏ đến tận mang tai, cô sắp xấu hổ chết đi được.

“Oa, vậy lúc anh ta cương lên hoàn toàn thì sẽ thế nào trời, Noãn Thần à, sau này cậu chết chắc!” Hạ Lữ lôi cô, liều mạng lắc lắc.

Trang Noãn Thần bị cô lay đến nỗi sắp nôn ra, vội ngăn lại, “Làm ơn đi, đừng gộp chung mình và anh ấy được không?”

“Vậy cậu muốn nói chuyện gì? Cố Mặc à?” Hạ Lữ buông tay ra.

Nghe vậy, Trang Noãn Thần cup mắt, dựa người vào sofa, nhẹ nhàng nói, “Cố Mặc muốn bắt đầu lại.”

“Vậy cậu nghĩ sao?”

“Mình...” Trang Noãn Thần ngập ngừng, mấp máy môi, ngược lên, “Mình rất muốn gặp lại anh ấy, nhưng không biết do đâu, sáu năm sau khi gặp lại anh ấy rồi, mình có cảm giác anh ấy thay đổi quá nhiều.”

“Thay đổi thế nào?”

“Không thể diễn tả được, chỉ cảm thấy anh ấy không giống như sáu năm trước.” Trang Noãn Thần thở dài, “Sáu năm trước, lúc tụi mình ở bên nhau, mình có thể hoàn toàn cảm nhận được anh ấy yêu mình, cảm giác này thật sự rất hạnh phúc. Nhưng sáu năm sau, trong mắt anh ấy có thêm thứ gì đó mình nhìn không thấu, như là thống hận, hoặc như là không muốn quên đi quá khứ, mình không biết anh ấy có thể đối xử với mình như lúc trước nữa không, tình yêu của mình và anh ấy có thể trong sáng như trước kia hay không, có nhiều thứ làm mình bất an lắm, mình cũng không rõ nữa...”

Cô nói năng có hơi lộn xộn.

Có vài chuyện cô không thể nói cho Cố Mặc nghe, vì vậy trong lòng

Cố Mặc sẽ luôn có cái gai, muốn nhổ đi cái gai trong lòng anh, biện pháp duy nhất chính là nói rõ chân tướng với anh, nhưng nói với anh thì thế nào? Để anh biết mẹ anh mới là người làm lỡ mất sáu năm hạnh phúc của anh sao? Tiến thoái lưỡng nan, cô không biết nên làm gì cho phải.

Hạ Lữ im lặng nhìn cô, đột nhiên nói một câu, “Noãn Thần à, cậu xác định cậu còn yêu anh ta không? Có lẽ thứ cậu lưu luyến chỉ là cảm giác đã qua, nói không chừng cậu đã không còn yêu anh ta từ lâu rồi.”

“Không, mình yêu anh ấy.” Cô ngăn lại nói, nếu không yêu, tim cô sẽ không đau đến vậy.

Hạ Lữ suy tư hồi lâu, thở dài, “Cậu đối với Giang Mạc Viễn thì sao? Một chút rung động cũng không có?”

“Đừng đem Giang Mạc Viễn ra đùa được không.” Nhắc đến Giang Mạc Viễn, đáy mắt Trang Noãn Thần phát ra ý cười, bỗng chốc cảm thấy ấm áp, nghịch ngợm nói, “Anh ấy là một người rất rất rất tốt, ở trong mắt mình, anh ấy hết như một vị thần á, đối với người đàn ông như thế có thể dùng mấy từ không đủ đẳng cấp như rung động hay thắm mến để hình dung sao?”

“Vậy cậu nghĩ là gì?” Hạ Lữ nhìn cô một cách kỳ lạ.

Cô cười sáng lãng, “Là ngưỡng mộ, hiểu chưa?”

“Được rồi...” Hạ Lữ có chút dăm chiêu, lát sau cô nói, “Cậu có biết phụ nữ một khi ngưỡng mộ đàn ông, sau đó sẽ như thế nào không?”

“Như thế nào?”

“Càng yêu sâu đậm!” Cô gằng từng chữ, “Đây là một dạng tâm lý thần phục hoàn toàn.”

“Nói bừa.”

Hạ Lữ cười gian, “Vậy thử đi.”

“Thử gì?”

Hạ Lữ đột nhiên nhét thứ đó vào tay cô, “Nhắm mắt lại, nắm chặt nó cẩn thận cảm nhận, song song với cảm nhận đó thì người đàn ông cậu nghĩ đến đầu tiên là ai?” Thấy cô muốn giã ra, lập tức ấn xuống, “Không đùa với cậu đâu. Thử xem nào, người cậu nghĩ đến là Cố Mặc trên tinh thần, hay là Giang Mặc Viễn cậu luôn ngưỡng mộ?”

Trang Noãn Thần hơi do dự, bán tính bán nghi làm theo lời cô.

Nhắm mắt lại, làn mi dài của cô khẽ rung.

Thứ trong tay vừa mềm vừa cứng, như tiếp xúc giữa làn da với làn da, còn có chút kích thích khác thường vào lòng bàn tay cô. Trong ngực cô lờ mờ rung động, loại rung động này sau đó lại bắt đầu khuếch tán rộng hơn. Trong đầu lờ mờ hiện ra bóng dáng một người đàn ông, cao to lực lưỡng, dưới lớp áo sơ mi tinh tế là một cơ thể rắn chắc...

Vai anh ấy thật rộng...

Cơ ngực của anh ấy thật cường tráng...

Làn da thần bí trên người anh...

Hơi thở của anh dễ chịu mà hấp dẫn...

Trang Noãn Thần cảm thấy hô hấp của mình càng lúc càng dồn dập, lơ đãng nuốt nước miếng, lúc đó trong đầu cô chợt lóe lên đột nhiên dừng lại ở gương mặt người đàn ông, cô bỗng mở mắt ra, hít sâu vào từng ngụm không khí.

Trước mắt, dường như vẫn còn nhìn thấy đôi mắt đen sâu thẳm như biển của người đàn ông đó!

“Thế nào? Nghĩ đến ai?” Hạ Lữ vội hỏi.

Trang Noãn Thần đè nén kinh hoàng trong lòng, quay đầu nhìn cô, “Không nghĩ đến ai hết.”

Nhưng đáy lòng cô lại dậy sóng!

Người cô mới vừa nghĩ đến đúng là... Giang Mạc Viễn.

“Không nghĩ đến sao cậu lại khẩn trương đến vậy?” Hạ Lữ nghi hoặc.

“Đều là thứ này của cậu hại nè, lần đầu tiên mình chạm vào thứ này đương nhiên khẩn trương rồi.” Nói xong, vung tay lên, thứ đó bay đến bên cạnh túi xách.

“Thôi đi bà, bà 26 rồi bà, già rồi, nói ra đúng là mất mặt, chắc đi khám phụ khoa cũng không dám đúng không?” Hạ Lữ chế nhạo cô.

“Cậu nói chuyện càng lúc càng không đứng đắn.”

“Đứng đắn với cậu có lợi ích gì? Trước mặt bọn đàn ông mới phải làm bộ đứng đắn thôi.”

“Được, vậy mình cũng bà tám một chút.” Trang Noãn Thần chọt cô một cái, “Con vịt chết vừa rồi rất lớn à?”

“Tên đó hả?” Hạ Lữ kinh bỉ, giơ tay ước lượng, “Ngắn lắm, cực ngắn, cực kỳ ngắn...”

Trang Noãn Thần nhin không được bật cười.

Hạ Lữ trái lại bật khóc.

“Sao vậy? Có gì tốt để phải khóc chứ? Không thể nhắc đến con vịt chết bầm đó à?” Trang Noãn Thần hết hồn.

“Noãn Thần à...” Hạ Lữ ôm cô bắt đầu khóc, “Cậu nói xem sao mình lại xúi quẩy đến thế, cho dù không tìm được người nào đáng tin cậy, nhưng ít ra trình độ trên giường cũng phải giỏi một chút chứ, chuyện này không thể nhắc đến, một khi nhắc đến nước mắt liền trào ra à...”

Trang Noãn Thần bất đắc dĩ thở dài, không còn lời nào để nói.

Lúc Giang Mạc Viễn gọi điện đến đã là hơn chín giờ tối, sợ đánh thức Hạ Lữ, Trang Noãn Thần ra phòng khách tiếp điện thoại.

“Cậu ấy vẫn còn khóc, em không nỡ bỏ về.” Hạ Lữ này khóc cũng gần hai tiếng đồng hồ rồi.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia cúi đầu cười, “Em đang ở đâu, anh đến đón.”

Trang Noãn Thần nói địa chỉ, lại nghĩ, “Em muốn đến bệnh viện.”

“Thôi đừng, bác trai cũng ngủ rồi, anh mới từ đó về nè.” Giang Mạc Viễn khẽ đáp.

Trang Noãn Thần thấy ấm lòng, “Cám ơn anh.”

Anh cười nhẹ, dịu dàng hỏi, “Em ăn cơm tối chưa vậy?”

“Vẫn chưa, Hạ Lữ khóc dữ lắm, cô ấy khóc bảo không đói, nên em chỉ có thể ngồi cùng.” Cô thở dài, giữa lời nói vô thức mang theo chút hồn nhiên.

“Anh biết rồi.” Giang Mạc Viễn bị cô làm cho buồn cười, giọng nói trầm thấp dễ nghe, lại mang theo chút chiều chuộng, “Khoảng 20 phút sau anh mới đến, em đừng xuống lầu sớm, bên ngoài lạnh lắm.”

“Dạ.” Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi cúp máy, Trang Noãn Thần nhìn thoáng qua Hạ Lữ trong phòng, thấy cô đã ngủ nên mới nhẹ lòng. Lúc sắp đến giờ, cô đến phòng khách lấy túi, phòng khách thật tối, trên sofa có vài bịch khăn giấy, cô tiện tay hốt vào túi rồi vội vàng ra khỏi nhà.

Đêm thật lạnh.

Hà hơi một cái cũng bốc khói.

Mới vừa xuống lầu, một cơn gió lạnh buốt ập tới, xe Giang Mạc Viễn đỗ cách đó không xa, thấy cô xuống, anh cũng đi về phía bên này.

Trang Noãn Thần chạy tới, anh đón lấy cô, dùng áp khoác trùm cô

lại, thuận thế ôm cô.

“Sao em mặc ít vậy?” Anh khẽ nhíu mày, hàng chân mày thật đẹp, vừa nói vừa ôm cô đi vội đến xe.

Trang Noãn Thần ngược lên mỉm cười với anh, hấp thụ sự ấm áp trong áo của anh, “Áo khoác bị mưa ướt rồi, để ở nhà Hạ Lữ quên cầm về.”

“Không cần thận gì cả.” Giang Mạc Viễn nói khẽ, đi lên chủ động mở cửa xe, “Lên xe đi em.”

Trang Noãn Thần liền chui vào.

Trong xe thật ấm, làm giảm bớt khí lạnh bên ngoài.

Giang Mạc Viễn cũng lên xe, không vội nổ máy, mà nghiêng người lấy một cái túi ở ghế sau lên, cầm ly trà sữa nóng và gói điểm tâm nhét vào tay cô, căn dặn, “Uống đồ nóng trước, sau đó ăn chút gì đi.”

“Trời ạ, cảm ơn anh nhé, em sắp chết đói rồi.” Trang Noãn Thần không ngờ anh sẽ thuận đường mua thức ăn, cô thật vui, hơn nữa trà sữa và bánh phô mai đều là những thứ cô thích, không để ý gì cả, bèn ăn.

“Ăn từ từ thôi.” Giang Mạc Viễn cười khổ, nhẹ nhàng nói, “Em ăn lót dạ trước đi, chúng ta đi nhà hàng ăn sau.”

“Dạ vâng.” Trang Noãn Thần gật đầu lia lịa, nói trắng ra là cô thích ăn, cái gì cũng có thể không có, nhưng ăn thì bắt buộc phải ăn, mặc kệ là thứ gì, chỉ cần là thứ ăn được cô đều thích.

Chú thích:

[1] Nguyên văn là phát hồ vu tình chỉ hồ vu lễ [发乎于情止乎于礼]: lấy ý từ câu Phát hồ tình, chỉ hồ lễ [发乎情止乎礼]. Đây là một câu trích trong học thuyết của đức Khổng Tử. Truyền thuyết nói rằng trong “Kinh Thi” do đức Khổng Tử biên soạn, trích mục “Quan Thu”, miêu tả một người nam nhân trẻ tuổi vì yêu thương nhưng nhớ một vị nữ tử mà mắc bệnh tương tư, ngày đêm ăn ngủ không yên. Học trò của Khổng Tử, Tử Phục viết lại điều này ghi một lời răn bên dưới “Phát hồ tình chỉ hồ lễ nghĩa”, đó cũng chính là chủ trương của đức Khổng Tử ngày xưa, “Nhạc nhi bất dâm”. Chữ “Hồ” ở đây là giới từ, nghĩa tương đương với từ “Vu”.

“Phát hồ tình chỉ hồ lễ” nghĩa là “Cho dù ái tình có phát sinh thì bên trong ái tình ấy vẫn luôn có những khuôn phép của lễ nghi đạo đức ràng buộc giới hạn con người ta không nên đi vượt quá lần ranh đó.”

Ý tứ ở đây muốn nói rằng: Giữa người và người với nhau ái tình nảy sinh là điều không thể cấm cản, nhưng ái tình đó không được vượt quá giới hạn của lễ giáo cùng lễ thói xã hội, chính là không được có quan hệ tăng tị bất chính. Giới hạn ở đây không phải là ngăn chặn ái tình giữa hai bên, mà ý muốn nói những phạm vi cho phép của lễ giáo trong xã hội đối với ái tình. Con người phải biết dừng lại trước những điều cấm kỵ vượt quá giới hạn của lễ nghi đạo đức. Không được chỉ vì tình ái mà làm ra những sự việc trái với luân thường đạo lý, đi quá những ràng buộc giới hạn của đạo đức. Chung quy cả cụm có nghĩa là “Phát ra từ tình yêu, nhưng dừng lại ở lễ nghĩa”.

Hết chương 19

Quyển 3 - Chương 20: Còn gì xấu hổ hơn?

Bốn mùa trong năm, mỗi mùa có sự biến hóa riêng, cũng có vẻ đẹp riêng.

Nhưng Trang Noãn Thần lại ghét nhất giai đoạn chuyển giao từ cuối thu mát mẻ sang đông lạnh lẽo, ngày tháng như kéo dài hơn, ngón tay chạm vào đâu cũng thấy lạnh, từ nhỏ cô đã rất sợ lạnh, nóng thì không sợ.

Cho nên khi trong xe tràn ngập ấm áp, cô lại có hơi buồn ngủ. Hơi ẩm lấp đầy không gian của hai người, giữa hơi thở ngoại trừ mùi hương thơm mát từ tóc cô còn có mùi xạ hương nhàn nhạt, cộng với cử chỉ của anh, hết như tơ mịn chạm vào lòng.

Cô túm chặt áo khoác của anh, lười biếng dựa người vào ghế, từng ngọn đèn đường chuyển động ngang qua kính xe, kèm theo tốc độ xe biến thành những vệt sáng dài.

Có vài vệt rơi vào mặt Trang Noãn Thần, cô ngáp một cái, hình như luôn là vậy, chỉ cần anh ở bên cạnh cô, cô sẽ cảm thấy buồn ngủ.

Lúc miệng còn chưa khép lại hết, xe đột ngột phanh kít. Cô quay đầu ngó dáo dạt, đến nhà hàng rồi à?

Ai ngờ Giang Mạc Viễn lại đưa tay xoay mặt cô qua, hơi nhíu mi, “Em bị thương à?”

“Sao?” Trang Noãn Thần ngạc nhiên, “Đâu có đâu.”

Giang Mạc Viễn rút tờ khăn giấy, nhẹ nhàng nói, “Há miệng nào.”

Cô ngoan ngoãn làm theo.

Anh lấy khăn giấy lau răng cô, nhìn kỹ lại, có chút đỏ.

Trang Noãn Thần vốn hoài nghi, rồi sau đó bỗng dưng nhớ lại, vội vàng hạ kính xe xuống, sau khi nhìn vào gương chiếu hậu thì mắt thoáng trừng lớn, mặt mày tái nhợt, nhanh chóng cầm chai nước nhảy tót ra khỏi xe, ngồi xổm xuống vệ đường súc miệng.

Giang Mạc Viễn thấy vẻ mặt cô kỳ lạ cũng xuống xe theo, đứng bên cạnh đợi mấy phút mới không nhịn được nữa kéo lấy cô, thở dài, “Răng cũng sắp rụng hết rồi kìa.”

Vẻ mặt Trang Noãn Thần như đưa đám, “Ghê tởm chết đi được ấy.”

“Sao vậy?” Giang Mạc Viễn cầm lấy chai nước trong tay cô, vung tay, ném trúng vào thùng rác ở cách đó không xa, lo lắng nhìn biểu cảm của cô.

Gió lạnh thổi loạn tóc cô, anh đưa tay vén ra sau tai.

Cô tức tối nói, “Hôm nay không phải em đã cắn người đó sao? Nhưng máu của người đó lại dính trên miệng em, lúc nãy mới ăn xong đã nuốt hết vào bụng mất rồi, hức hức...” Nói vậy, cô lại cảm thấy buồn nôn, chạy đến trước thùng rác muốn nôn ra, nhưng không nôn ra được gì.

Giang Mạc Viễn nghe không hiểu, cái gì gọi là cắn người? Nhưng thấy cô khó chịu như vậy cũng không tiện hỏi thêm, bước nhanh qua đường mua thêm vài chai nước mang về, đưa cho cô.

Hai mươi phút nữa lại trôi qua.

Rốt cục Trang Noãn Thần cũng cảm thấy dễ chịu chút đỉnh, đưa tay ấn ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Giang Mạc Viễn thấy cô sắp bị đông lạnh, đề nghị cô mau chóng quay về xe.

Lên xe, sưởi ấm cả buổi, cô mới hít hít mũi, quay đầu nhìn anh cười gian, nhe răng ra nói, “Hôm nay em đã cắn một con vịt chết bầm.”

Giang Mạc Viễn suýt nữa lái xe đâm sầm vào cây.

“Là sao?” Anh không hiểu.

“Tên đàn ông ghê tởm đó, ai thấy cũng muốn chém hắn, cắn hắn là còn nhẹ đó.” Trang Noãn Thần nhắc lại càng thấy tức, đem hết chuyện xảy ra hôm nay kể cho Giang Mạc Viễn nghe.

Giang Mạc Viễn vốn đang lo là cô bị thương, sau đó lại nghe ‘chiến tích lấy lừng’ của cô thì nhìn cô một cách kinh ngạc, bất đắc dĩ bật cười khẽ, mặt hung hãn của cô nàng này không phải anh chưa từng thấy qua.

“Mạc Viễn, anh nghĩ xem hắn ta có bệnh hay không?” Trang Noãn Thần ngẫm lại mà sợ.

“Nếu hắn có bệnh, không lẽ Hạ Lữ bạn em không biết?” Anh bị câu hỏi của cô làm cho buồn cười, vừa cười vừa đáp.

“Cũng đúng.” Trang Noãn Thần gật mạnh đầu, “VẬY em yên tâm rồi.”

Giang Mạc Viễn rẽ cua, nhìn cô nói, “Từ khi nào em lại có thói quen đánh nhau vậy?”

“Em đâu có? Là hấn ăn nói bậy bạ trước mà?” Trang Noãn Thần vội thanh minh, “Chửi người khác chửi đến khó nghe như vậy, liên quan đến chuyện làm tổn hại danh dự của em, lời này lan truyền đi thì khó nghe biết mấy, em vẫn còn chưa kết hôn, để cho người khác nghe được thì ai còn muốn lấy em chứ.”

“Anh muốn.” Người đàn ông bên cạnh khẽ khàng đáp.

Trái tim Trang Noãn Thần theo câu trả lời của anh mà đập lỡ một nhịp, quay đầu ngạc nhiên nhìn anh, nhất thời không biết xử trí thế nào.

Ánh sáng từ đèn đường chiếu vào, sườn mặt anh tuấn của Giang Mạc Viễn rơi vào nửa sáng nửa tối, ánh sáng như con dao gọt đẽo ngũ quan góc cạnh như điêu khắc của anh càng thêm sắc bén, anh quay qua nhìn cô, lại nhẹ nhàng mỉm cười.

Câu nói vừa rồi của anh vừa súc tích vừa có lực, nghe ra thật sự rất nghiêm túc.

Trang Noãn Thần vội nghiêng đầu tựa vào kính xe, mượn hành động ngấm cảnh đêm để giảm bớt sự ngỡ ngàng dâng lên trong lòng, tim đập thành thịch còn máu như đang sôi lên, cô làm sao vậy nhỉ, tim cô đập nhanh quá, rất không quen.

May mà Giang Mạc Viễn không nói thêm gì nữa, trong xe lấp đầy sự im lặng không tên...

Trang Noãn Thần bị cảm, là kết quả của cuộc đại chiến trong mưa với con vịt chết kia.

Sau khi ăn xong bữa tối, Giang Mạc Viễn đưa cô về thẳng nhà.

Ngồi trên sô pha, cô vừa mới tắm xong quần người kín mít, cuộn mình trong góc ôm lấy gối, điều hòa ù ù thổi ra hơi ấm, tuy nó làm việc có chút cố sức, tiếng ồn quá lớn, nhưng ít nhiều gì cũng có thể xua tan cái lạnh trong nhà.

Trong bếp, Giang Mạc Viễn không biết đang bận rộn cái gì, cô cũng không quan tâm lắm, lâu lâu còn ho khan vài tiếng.

Sau một hồi, Giang Mạc Viễn đi ra, trên tay bưng một chén gì đó nóng hổi, mùi gừng nồng đậm lan tỏa trong không khí.

“Cái gì vậy?” Cô hít mũi.

“Uống chút nước gừng đi, khử lạnh.” Giang Mạc Viễn đưa cô, khẽ nói, “Lúc gần đi ngủ nhớ uống thuốc cảm nhé.”

Trang Noãn Thần bịt mũi, liều mạng xua tay, “Không được... em ghét cái mùi này lắm.”

“Nghe lời nào.” Giang Mạc Viễn như đang dỗ dành trẻ con.

Trang Noãn Thần khóc không ra nước mắt, đành phải cố gắng nhận lấy, mặt nhăn mày nhíu, bịt mũi nhắm mắt uống một hơi, nhưng ngụm nước này uống được một nửa lại phun ra, cô sợ đến nỗi vội vàng buông chén, mặt mày tái nhợt như tờ giấy...

“Trời đất, có phải lại làm dơ đồ của anh nữa rồi không?”

Nếu lại làm dơ thì cô bồi thường thế nào đây.

Giang Mạc Viễn rút khăn giấy lau qua loa, lại lau miếng đệm tựa, “Không sao mà.” Phần lớn đều phun lên đệm.

Trang Noãn Thần thoáng yên tâm, nài nỉ, “Có thể lấy giúp em viên đường không? Mùi nồng quá em uống không nổi.”

Giang Mạc Viễn cười cười, đứng dậy đi vào bếp.

Nước gừng đặt trên bàn vẫn còn bốc khói, cô điều chỉnh tư thế ngồi, thấy bạch khăn giấy trong túi xách liền định lôi ra lau, lúc kéo ra thì mấy thứ trong túi cũng rơi ra ngoài theo.

Vật mềm mềm dẻo dẻo màu hồng nhạt chói lọi nhảy bổ vào tầm mắt của cô!

Đồ chơi gì đây?

Trang Noãn Thần nhướn mi, đưa tay cầm lên, ngay sau đó hai mắt cô trừng lớn hết cỡ!

Nó, là nó...

Không phải thứ này của Hạ Lữ sao? Sao lại chạy vào trong túi xách của cô?

“Noãn Noãn, đường để chỗ nào?” Trong bếp truyền ra tiếng nói của Giang Mạc Viễn.

“Dạ?” Trang Noãn Thần bị tiếng nói này làm cho hết hồn, cô thấy thứ này vốn dĩ đã hoảng lắm rồi, Giang Mạc Viễn lại đột nhiên lên tiếng càng khiến cô run hơn, không biết bám vào nút khởi động nào, vật

trong tay lại bắt đầu rung rung!

Dĩ nhiên, nó chẳng những rung, còn lắc lư xung quanh vô cùng có tiết tấu.

“Noãn Noãn?” Là tiếng đi ra của Giang Mạc Viễn.

Trang Noãn Thần vội vàng giấu vật nọ sau lưng, đúng lúc anh thò đầu xuống hỏi, “Đường để ở đâu?”

“Hả, à... ở kia kia... em nhớ...” Vật trong tay rung rung làm lòng cô bất an, dòng suy nghĩ cũng bị cắt ngang, thấy anh nghi ngờ, cô chặn lại, “Nhớ rồi, ở trong học tủ màu trắng.”

“Em không sao chứ?” Giang Mạc Viễn thấy cô nói chuyện ngập ngừng dường như cảm thấy kỳ quái.

“Không sao, ừm... khụ khụ... Đau họng...” Cô nói dối.

Giang Mạc Viễn cười, xoay người trở vào bếp.

“Ôi trời ơi...” Trang Noãn Thần luống cuống cầm cái thứ đang lắc lư trong tay, có hai cái nút, cô vội nhấn vào một nút trong số đó, không ngờ thứ đó rung còn mạnh hơn, vật màu hồng nhạt dần dần càng lắc lư hết như đang khiêu vũ.

“Ôi không...” Nhìn trân trối vật màu hồng đang rung rung cộng thêm xoay tròn không ngừng ngay trước mắt, cô thật muốn đi chết cho rồi, màu sắc nẩy lên phối hợp dưới ánh đèn càng thêm sáng loáng, hình dáng mượt mà hết như vẻ đáng yêu của con mèo Hello Kitty.

Trang Noãn Thần tay chân lúng túng, túa mồ hôi, than thở, “Làm ơn đi, làm ơn đi mà, mày đừng có bựa như thế có được không? Chết

tiệt, sao không tắt được nhỉ? Không xui vậy chứ?”

Lúc đang liều chết vật lộn, Giang Mạc Viễn cầm đường từ trong bếp đi ra, cô giống như gặp phải kẻ địch, giây phút bóng dáng anh xuất hiện trong phòng khách, vật đang nhún nhảy bị cô nhét vào đệm tựa bên cạnh, ngay sau đó cô thuận thế dựa vào, khuôn mặt tái mét vẫn phải nở nụ cười gượng gạo.

“Sao lại chảy nhiều mồ hôi vậy?” Giang Mạc Viễn bỏ đường vào trong nước gừng xong, thấy mặt cô tái nhợt, trán lại đầy mồ hôi, anh quan tâm hỏi.

“À... cái đó... điều hòa hơi nóng.” Trang Noãn Thần cảm thấy sau lưng bị chột có chút tê tê, may mà Hạ Lữ mua hàng tốt, lúc rung cũng không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Giang Mạc Viễn thấy biểu hiện của cô hơi kỳ lạ, nhích lại gần nhìn cô chăm chú.

Cô lập tức chột dạ, tưởng nhầm là anh đã biết gì đó.

“Khó chịu hả?” Giang Mạc Viễn giơ tay lau mồ hôi trên trán cô, ước lượng thử nhiệt độ cơ thể cô.

“Không sao, uống xong nước gừng là khỏe thôi.” Nói xong, vội vàng nhổm lên lấy cái chén đặt trên bàn, rồi ngồi trở lại dựa sát vào đệm, không nghĩ ngợi gì trực tiếp ngửa đầu uống sạch chén nước gừng.

Cô nghĩ phải mau chóng uống hết, là anh có thể đi về rồi.

Giang Mạc Viễn thấy cô uống dễ dàng, nhin không được cười nhẹ, “Xem ra thêm chút đường đúng là có tác dụng.”

“Đúng vậy, uống dễ lắm, chua chua ngọt ngọt... hì hì...” Trang Noãn Thần cố làm ra vẻ bình thường.

“Chua chua hả?”Giang Mạc Viễn vừa nghe, nhướn cao chân mày.

“À, không phải, em nói nhầm, là... đắng.” Trang Noãn Thần suýt chút nữa cắn đứt lưỡi mình, vội vàng sửa miệng, ngoài thì cười nhưng trong lại không cười nổi, “Đắng đắng ngọt ngọt, uống rất ngon...”

Đắng ngọt?

Uống vậy mà khen ngon ư?

Giang Mạc Viễn nhìn cô chăm chăm, hình như nắm bắt được chút gì đó là lạ trong vẻ mặt không được tự nhiên của cô.

Trang Noãn Thần trước sau cứ cười, nhưng nụ cười này càng lúc càng cứng nhắc, thứ dưới đệm bắt đầu thay đổi tiết tấu rung xoay, biên độ vận vẹo co dãn còn lớn hơn ban nãy, như con thú nhỏ bị cô nhốt dưới đệm, liều mạnh đâm vào thắt lưng cô, lúc nào cũng tỏ rõ cho cô biết sự tồn tại của nó.

Trang Noãn Thần trước sau cứ cười, nhưng nụ cười này càng lúc càng cứng nhắc, thứ dưới đệm bắt đầu thay đổi tiết tấu rung xoay, biên độ vận vẹo co dãn còn lớn hơn ban nãy, như con thú nhỏ bị cô nhốt dưới đệm, liều mạnh đâm vào thắt lưng cô, lúc nào cũng tỏ rõ cho cô biết sự tồn tại của nó.

Thực ra thì, trên đời này chuyện bối rối nhất chính là dưới tình huống không biết lại vô tình làm ra chuyện xấu hổ! Đương nhiên, điều này có liên quan đến tính cách mỗi người, có người làm việc cẩn thận chu đáo đương nhiên sẽ không mắc sai lầm hai lần, có người làm việc cầu thả qua quýt sẽ luống cuống tay chân, đến cuối cùng chỉ có

thể rơi vào kết cục bản thân không còn đường lui.

Ví như cô nàng Trang Noãn Thần.

Giờ phút này, cô muốn gặp Đôrêmon biết bao, để theo nó chui vào trong ngăn tủ trở về mấy tiếng trước lúc ở nhà Hạ Lữ, hoặc là được ngưng đọng thời gian như trong phim!

Nhưng mà, bây giờ nói cái gì cũng đã muộn màng, thứ đồ chơi yêu thích mang lại niềm vui cho Hạ Lữ lại đang mặc sức nhảy múa sau lưng cô, cảm giác rung rung tê tê dọc theo lưng cô lan đến chỗ ngồi, ngồi kế bên cô lại chính là người đàn ông tao nhã ôn hòa tựa thần linh, cô là một người rất chú ý đến hình tượng của mình, không thể tưởng tượng nổi một khi bị người đàn ông này nhìn thấy thứ đồ chơi màu hồng nhạt đó sẽ có biểu hiện như thế nào.

Theo chuyển động lúi lúi của nó, đầu Trang Noãn Thần đầy vạch đen, thậm chí, còn có thể nghe thấy tiếng một đám quạ đen bay ngang qua đầu, giống như đang hát nhạc buồn vì cô sắp đánh mất hình tượng ưu nhã.

Cảm giác tê dại ngày càng mạnh, nụ cười trên mặt Trang Noãn Thần cũng ngày càng đông cứng, trong lòng thầm mắng, chết tiệt, tại sao lại như vậy?

Giang Mạc Viễn cứ thế nhìn cô chăm chú, thấy nụ cười của cô càng lúc càng lạ, mặc dù trên môi vẫn cố gắng duy trì độ cong nhưng còn có chút run nhẹ, cuối cùng anh không nhịn được, thân thiết hỏi cô, “Sao mặt em càng lúc càng khó coi vậy? Thuốc đâu? Lúc nãy em nói là để trong túi xách mà?” Vừa nói vừa định giơ tay lấy túi qua.

“Không... không cần!” Trang Noãn Thần dè tay anh lại, thấy anh ngạc nhiên quá đổi đành phải giải thích, “Hay là uống trước khi ngủ đi, em

không sao.” Cái túi sát bên đệm tựa, chỉ cần anh đến gần hơn nhất định sẽ cảm giác được có gì đó khác thường.

Có trời mới biết, khi anh kề sát gương mặt tuần tú kia nhìn cô, cô thật sự rất muốn rút cái thứ đồ chơi chết tiệt nọ dưới lưng ra, sau đó thăm thưng kéo anh đến hỏi, thứ đồ chơi này tắt như thế nào vậy?

Nhưng mà, chừng nào đầu cô bị cửa kẹt thì cô mới có thể làm vậy.

Giang Mạc Viễn cũng không miễn cưỡng cô nữa, gật đầu, “Vây cũng được.”

Cô cười cười, “Vây anh...” Cô muốn anh lập tức ra về.

Ai ngờ, Giang Mạc Viễn lại dựa vào sofa, ra chiều suy tư, “Noãn Noãn à, ý của Mạnh Khiếu muốn thời gian phẫu thuật phải mau chóng tiến hành, trời lạnh rồi, miệng vết thương sẽ hồi phục chậm lắm.”

“Ừm, Mạnh Khiếu là bác sĩ chủ trị, em không có ý kiến, Mạc Viễn à, thời gian này thật sự rất cảm ơn anh.” Trang Noãn Thần thấy anh nói đến chuyện quan trọng, đương nhiên không dám đuổi anh về, đành phải âm thầm luồn một tay ra sau, sờ soạng công tắc của vật nọ, hy vọng có thể may mắn tắt được nó.

“Em cảm ơn suốt vậy.” Giang Mạc Viễn lắc đầu bất đắc dĩ.

“Ờ... Nên vậy mà.” Trang Noãn Thần duy trì nụ cười, liếc mòng vói tay vào, đương nhiên, nụ cười ít nhiều có chút méo mó...

“Còn có...”

Giang Mạc Viễn chăm chú nói xong đề nghị của Mạnh Khiếu, Trang

Noãn Thần rất muốn nghiêm túc lắng nghe, nhưng thứ rung lắc sau lưng khiến lòng cô thêm loạn, ngón tay nhấn đại công tắc, ai ngờ nhấn một cái lại tăng đến mức tối đa!

“U u u...” Âm thanh này không muốn nghe thấy cũng khó à.

“Em đang làm gì vậy?” Giang Mạc Viễn thấy mặt cô méo xệch nên sinh nghi, lại thấy cả người cô gần như chui rúc vào đệm tựa, anh đưa tay kéo mạnh cái đệm qua.

“Đừng mà...”

Chiếc đệm bị anh ném sang một bên, cảnh tượng bên trong thấy rõ mồn một, thứ đó bày ra trước mắt Giang Mạc Viễn!

Cảnh tượng thực tế là như thế này: dưới ánh đèn màu vàng nhạt, máy điều hòa ra sức phả hơi nóng, cô nghiêng người, trán ướt đầm mồ hôi, bao gồm cả lòng bàn tay, đương nhiên, không thể không kể đến, trong lòng bàn tay cô nắm một thứ thật dài, thật to, đang rung lắc, nhảy nhót vui thích còn không ngừng thay đổi tần số. Sự cường điệu có ý nghĩa đặc biệt nhất chính là màu phấn hồng óng ánh trong suốt siêu cấp đáng yêu của nó.

À, còn có...

Thứ mô tả đầy đủ bộ phận nam tính ấy còn đang nhún trái đâm phải, loang loáng dưới ánh đèn, vô cùng hấp dẫn!

Có lẽ Giang Mạc Viễn không đoán được sẽ nhìn thấy cảnh tượng này, bàn tay định kéo cô đứng hình giữa không trung, ánh mắt đầu tiên nhìn vào thứ trong tay cô, tiếp đó chuyển lên khuôn mặt cô, quá sửng sốt đến nỗi không biết nói gì.

Theo tiếng u u, đầu óc Trang Noãn Thần cũng hóa đá, giờ phút này, cô rất muốn đi chết! Thậm chí hy vọng Lôi Chấn Tử (tên của Thiên Lôi) mau chóng hiển linh, một sét đánh chết cô đi!

Cho dù Giang Mạc Viễn không biểu hiện gì, cô cũng có thể phát hiện thấy sự kinh ngạc xẹt qua đáy mắt anh, xong rồi, một người đàn ông điềm tĩnh như vậy cũng hoàn toàn bị cô biến thành sừng sốt đến nổi cứng họng, có thể thấy được cảnh này có bao nhiêu kinh khủng!

“Cái đó...” Trang Noãn Thần lấy hết can đảm kéo tay anh xuống, trong đầu như có vô số con ong vò vẽ bay tán loạn, cố gắng nở nụ cười, thả tay, thứ trong tay rơi xuống.

“Em... nếu em nói với anh... thứ này... có thể mát xa cổ... anh, anh có tin không?” Thứ màu hồng phấn kiêu ngạo đang đưa trên sô pha, cô ấp úng, vừa gãi đầu vừa lắp bắp nói. Nói xong, cô lại thấy hối hận, cảm thấy tự kỷ lần hai.

Giang Mạc Viễn nhanh chóng lấy lại tinh thần, sau khi nghe cô nói vậy hình như muốn cười, khóe môi cong lên một độ cung khó diễn tả, “Tin.”

Trang Noãn Thần vò đầu, lại ngẩng đầu, tóc tai bù xù, “Nếu em nói thứ này là của Hạ Lữ, anh tin không?” Cô sắp khóc.

Sự việc trên đời này chính là vậy, càng muốn giấu lại càng không giấu được.

Giang Mạc Viễn cố nén cười, hắng giọng nói, “Tin.”

“Anh tin thật hay tin giả vậy?” Cô nóng nảy, mặt mũi đỏ bừng la lên, không thể hủy danh dự được.

Giang Mạc Viễn thật sự không nhin nổi nữa, bật cười thành tiếng, “Tin thật.”

Khi con người gặp phải tình huống này, tuyến thượng thận sẽ lên cao, kéo theo xoay chuyển tư duy con người không còn linh hoạt nữa, Trang Noãn Thần chính là như thế, dưới tình huống vừa rối vừa thẹn, sau khi nhìn thấy vẻ mặt Giang Mạc Viễn như thế lại càng hoảng loạn hơn, bất giác cầm lấy thứ đó đưa cho anh, “VẬY, VẬY anh... tắt giúp em đi.”

Lúc nói xong câu đó, cô mới hoàn toàn nhận thức đầu mình đúng là bị cửa kẹp rồi!

Giang Mạc Viễn bật ra tràng cười trầm thấp, thấy mặt cô đỏ như gấc, đưa tay nhận lấy thứ đó, sau khi nghịch vài cái, thứ đó mới chịu ngừng nhún nhảy.

“Trả lại cho em nè.” Anh nín cười đưa cho cô.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Trang Noãn Thần lại cầm lấy, phát hiện ý cười trong mắt anh, cô lập tức có phản ứng,

“Em không muốn sống nữa!”

“Trước khi không muốn sống, có thể nghe anh đề nghị một chuyện hay không?” Giang Mạc Viễn nhích lại gần cô, cười nói.

“Chuyện gì?” Trang Noãn Thần nghèn nghèn nói.

Trong tiếng cười trầm thấp lại có chút bông đùa, anh nhìn cô nhẹ nhàng nói, “Mấy thứ đồ chơi thế này, tốt nhất là đừng mượn của người khác.”

Hà?

Trang Noãn Thần ngẩn tò te, nhưng mau chóng hoàn hồn lại, giận dữ đến nổi đỏ mặt tía tai, nhìn anh, “Là em không cẩn thận mới mang nó về.”

“Phải không đó?” Anh cười nhẹ, ánh mắt lơ đãng di chuyển đến bàn tay nhỏ nhắn của cô.

Ngón tay cô trắng trẻo thon thả, có lẽ vừa nãy căng thẳng quá nên hơi siết chặt, động tác kích thích thị giác thế này làm cho đôi mắt vốn dĩ đang cười của Giang Mạc Viễn bỗng dừng co lại, híp mắt, màu mắt cũng từ từ chuyển sang u tối.

Thứ đó được cô cầm, ngón tay thon thả nhẹ nhàng bao quanh, có lẽ do khẩn trương nên hơi run rẩy, anh nhìn thấy vậy, dường như cũng cảm nhận được cảm giác tuyệt vời mềm mại khi cô gái đụng chạm vào da thịt mình.

Trang Noãn Thần vốn còn muốn giải thích, lại phát hiện ra vẻ mặt thâm trầm của anh, theo ánh mắt anh nhìn xuống mới thấy mình còn nắm thứ đó, vội vàng buông tay ném sang một bên, cuộn người lại, xấu hổ cười cười, ấp úng nói, “Em, em không cần mấy thứ này đâu...”

Cô cảm nhận được, vẻ mặt Giang Mạc Viễn có chút kỳ lạ.

Anh lại không lên tiếng, ánh mắt chậm rãi di chuyển dọc theo tay cô đến đôi chân cô.

Bởi vì vừa mới tắm xong không có mang vớ da, đôi chân trần của cô bày ra trước mắt Giang Mạc Viễn không chút che giấu, làn da trắng hồng sáng bóng tinh khiết, ngón chân nhỏ xíu chụm lại ngay ngắn

hơn nữa còn hơi co rút về hướng lòng bàn chân, chỗ hõm giữa lòng bàn chân trông rất đáng yêu.

Da bàn chân màu phớt hồng tươi mới, như nụ hoa sắp nở, trông thật quyến rũ. Mắt cá chân trơn nhẵn mịn màng, cổ chân trắng trẻo, mu bàn chân mềm mại như tơ, tạo thành đôi chân hoàn mỹ tự nhiên. Trên mu bàn chân trơn mềm ẩn hiện mạch máu càng làm cho bàn chân ấm mịn dị thường, ngón chân sạch sẽ khiến làn da càng thêm mềm mại đáng yêu.

Giang Mạc Viễn nhin không được đưa tay chạm vào đôi chân ngọc ngà ấy, nhẹ nhàng vuốt ve, có cảm giác như ngọc ấm vì lạnh mà tỏa hương, tuyệt vời không thể tả.

Trang Noãn Thần kinh ngạc thở gấp, nhiệt độ từ bàn tay của người đàn ông làm nóng làn da cô, ngón chân bắt giác rút lại, ngón chân tròn trịa hết như năm chú thỏ cuộn mình lại, như hoảng hốt như vui vẻ, còn có chút ngượng ngùng.

Cảnh đẹp như vậy càng khiến Giang Mạc Viễn thương yêu hơn, không nỡ buông tay, anh dịch sát đến gần cô, gần đến nỗi thu hết hương thơm trên người cô vào hơi thở mình, mặt anh chậm rãi cúi xuống, chiếc mũi cao thẳng xuyên qua mái tóc đen nhánh, bờ môi mỏng ấm nóng dán vào bên tai cô, tiêng nói có chút trầm khàn, nhưng dễ nghe...

“Đúng là em không cần mấy thứ đồ như vậy...”

Trang Noãn Thần bị hơi thở nóng rực của anh làm cho lòng rối loạn, hơi sững sờ, không kịp ngước lên nhìn anh, Giang Mạc Viễn đã cúi đầu xuống chạm vào vành tai non mềm của cô, hơi thở phả ra làm cô giật mình muốn kêu lên.

Cô nên đẩy anh ra.

Nhưng hơi thở của anh hấp dẫn đến thế.

Bên tai, hơi thở Giang Mạc Viễn nặng nề u tối, cơ thể nhỏ nhắn của cô bị anh cố định trong vòm ngực rộng lớn của mình, môi anh nóng rẫy, đang di chuyển trên vành tai cô.

Trang Noãn Thần cảm thấy đại não thoáng trống rỗng, cô nhắm chặt mắt, vô thức im lặng tiếp nhận, chỉ là khi vành tai mãi cảm non nớt của cô bị người đàn ông khéo léo đưa môi ngậm lấy, nhẹ day day, đáy lòng rồi cuộc cũng run rẩy không cách nào ức chế được.

Hết chương 20

Quyển 3 - Chương 21: Ai mới đáng xấu hổ?

Người đàn ông sạch sẽ, sẽ khiến cả thể xác lẫn tinh thần người phụ nữ hướng tới.

Trên người Giang Mạc Viễn là mùi xạ hương nhàn nhạt dễ ngửi, hơi thở thơm mát gần như từ từ thẩm thấu vào mỗi một tác da thịt dọc theo cơ thể, hòa tan cảm giác ngượng ngùng đang vây lấy cô.

Ngoài cửa sổ mơ hồ truyền đến tiếng sấm.

Nhưng bên trong lấp đầy sự ấm áp cùng hơi thở nhẹ nhàng của người đàn ông, tiếng sấm kia đã sớm không còn tác dụng gì đối với Trang Noãn Thần.

Cô cuộn mình trong lòng Giang Mạc Viễn, muốn giãy dụa nhưng toàn thân không có sức, là nguyên nhân bị cảm hay sao? Cô không cách nào suy nghĩ nhiều hơn, chỉ cảm thấy bờ môi anh chậm rãi di chuyển từ vành tai cô xuống dưới, đến ngay xương quai xanh.

Trang Noãn Thần không chịu được, dánh vể ngượng ngùng khiến Giang Mạc Viễn cúi đầu cười nhẹ.

Ánh đèn trong phòng khách phát ra thứ ánh sáng màu vàng cam nhạt.

Ánh sáng ấm áp ấy như mặt nước phác họa dung nhan Trang Noãn Thần, làn da trắng mịn như trẻ con, cô như có chút mê mẩn, hai hàng mi nhẹ nhàng nhúu lại, hô hấp dồn dập khiến phần ngực hơi phập

phòng.

Giang Mạc Viễn hơi thả cô ra, hơi thở nóng hổi phả vào gương mặt cô, anh chỉ cảm thấy người con gái trong lòng như chú thỏ trong rừng rơi vào bẫy của thợ săn, cơ thể mềm mại vô lực, vì lạnh nên hơi run rẩy. Anh không kiềm chế được, cánh tay ôm siết khối ngọc này vào lòng, muốn dùng hơi ấm của mình xua tan đi giá lạnh của cô.

Anh cúi đầu nhìn đường nét xinh đẹp trên gương mặt cô, đường cong sườn mặt duyên dáng, vành tai khéo léo như giọt sương, khiến người ta thêm khát; làn mi cong vút trên đôi mắt sáng mê người, chớp động; chiếc mũi thanh tú như khối ngọc được mài giũa trơn bóng nhỏ nhắn, môi đào đỏ mọng cực kỳ hấp dẫn.

Ánh mắt người đàn ông càng thêm nóng bỏng, chậm rãi ngắm nhìn thân hình đẹp đẽ của cô, chiếc áo ngủ màu trắng bao lấy cơ thể yếu đuối, mặc dù không cởi bỏ, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra đường cong tinh xảo như gọt như đẽo của cô.

Khi Giang Mạc Viễn không khống chế được nữa, môi anh đã áp vào cô.

Trang Noãn Thần bất giác rụt người lại, làn mi đen dài như run rẩy theo cái nhắm mắt của cô.

“Mở mắt ra nhìn anh.” Hơi thở nhẹ nhàng của Giang Mạc Viễn như lạc vào giữa môi cô, ngữ điệu lộ ra mệnh lệnh rõ ràng.

Ngoài cửa sổ, một tia chớp xẹt qua, soi sáng khuôn mặt nhỏ nhắn của Trang Noãn Thần.

Cô từ từ mở mắt, ngẩng đầu hoảng hốt nhìn anh, đối diện với đôi mắt thâm thúy của Giang Mạc Viễn, trái tim cô bắt đầu đập nhanh

hơn. Sự thâm thúy nơi đáy mắt Giang Mạc Viễn ngày càng đậm nét, giống như có ngọn lửa âm ỉ bên trong, đột nhiên anh nghiêng người, không để cho cô có thời gian thích ứng, đôi môi mỏng mạnh mẽ hôn cô.

Trang Noãn Thần run lên.

Bàn tay anh hơn nữa còn giữ lấy cằm cô, buộc cô phải mở miệng.

Ngón tay hơi dùng sức khiến cô kêu lên một tiếng, theo đó là lưỡi người đàn ông luồn thẳng vào trong, theo đuổi đỉnh hương của cô, hút hết mỗi một tấc ngọt ngào nơi môi cô, không để cô có cơ hội né tránh.

Khác với ngày trước, nụ hôn của Giang Mạc Viễn vừa bá đạo vừa cuồng dã, không giống với hình tượng đáng kính và ôn hòa của anh lúc bình thường, anh của đêm nay dường như ngang tàng hơn, ngọn lửa nhiệt tình như muốn thiêu cháy cô.

Nụ hôn đầu tiên của Trang Noãn Thần không phải trao cho Giang Mạc Viễn, mà là Cố Mặc.

Trong ấn tượng của cô, đó là một hình ảnh rất đẹp, Cố Mặc hoàn toàn mang đến cho cô nụ hôn đầu lãng mạn đầy mộng ảo.

Cánh hoa bay bay, ánh nắng xuyên qua tàng cây rọi xuống bóng dáng hai người họ, nụ hôn của Cố Mặc nhẹ nhàng che kín môi cô, dường như còn mang theo hương hoa thanh nhã, giống như đôi nam nữ trong tranh, biến thành thứ hình ảnh rực rỡ nhất.

Nụ hôn của Giang Mạc Viễn lại khác, nụ hôn của anh như đang đòi lấy càng nhiều hơn!

Đây không phải là lần đầu tiên anh hôn cô, nụ hôn của anh vô cùng mạnh mẽ, bá đạo và cướp bóc như trong cơ thể anh đang ẩn chứa một luồng sức mạnh, sức mạnh này đủ để rút hết khoảng không trong cô.

Cũng là tim đập mạnh.

Nhưng thứ Cố Mặc cho cô là một sự ôn hòa bình lặng, hướng về huyền tưởng mộng ảo đẹp đẽ.

Còn thứ Giang Mặc Viễn cho cô lại là cảm giác cuồng dã xa lạ, giống như anh có thể khơi gợi lên một mặt xa lạ của cô, sự va chạm nguy hiểm khó diễn tả, khiến cô ngạt thở.

Cô sợ cảm giác này, sợ bản thân không thể khống chế mà lún sâu vào đó.

Vô thức nhìn người đàn ông trước mắt, cánh tay anh siết chặt lấy cô, mày kiếm anh tuấn, đôi mắt sáng rực, mũi cao thẳng, môi hơi mỏng, con ngươi thâm thúy sâu thẳm sắc bén, đường nét gương mặt cương nghị góc cạnh rõ ràng, pha lẫn mùi hương nam tính của anh, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô, khiến tim cô bất giác đập nhanh hơn.

Chỉ mới nhìn anh như thế, trong cơ thể lại từ từ dâng lên một cảm giác trống rỗng xa lạ đến cực điểm.

Không kìm nổi, cô giơ tay vòng qua cổ anh, bất giác đáp trả anh. Mắt Giang Mặc Viễn hơi chấn động một chút, ngay sau đó, nụ hôn của anh càng thêm mãnh liệt, môi anh ấn mạnh vào môi cô, quấn lấy lưỡi cô triền miên không dứt, tình ý cuộn trào nhanh chóng khuếch tán, hai cơ thể điên cuồng tiếp xúc thân mật hơn, ôm lấy nhau, sau đó dần dần xâm nhập vào sâu trong tâm hồn của nhau...

“Giang... Mạc Viễn...” Trang Noãn Thần không nhận được khẽ gọi tên anh.

Tiếng gọi nũng nịu của cô gái như là chất xúc tác, thúc đẩy cơ thể Giang Mạc Viễn càng thêm căng cứng, anh hơi tách khỏi môi cô, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, đầu lưỡi lần xuống cổ cô, men theo cổ xuống tới xương quai xanh bóng loáng non mịn của cô.

Anh gặm nhấm nơi xương quai xanh cô một chút, liếm mút, lắng nghe nhịp thở dần hỗn loạn của cô, bàn tay không kìm được trượt xuống, sự đụng chạm da thịt chân thật nhất càng khơi dậy nhiệt độ nóng cháy của hai người.

Cô mở to cặp mắt long lanh, vô lực tiếp nhận hết thảy mọi rung động anh mang đến, cơ thể cô càng thêm mềm nhũn khi để mặc anh tùy ý sờ soạng.

Lại một tia chớp xẹt qua, Giang Mạc Viễn thuận thế ôm lấy cô.

Nhiệt độ trong phòng khách gần như sôi lên.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa!

“Cộc cộc...”

Tiếng sấm bất ngờ vang lên, làm rung chuyển cả mặt đất!

Trang Noãn Thần như bị người khác gõ mạnh vào đầu, bỗng dừng tỉnh táo lại, nhìn thấy vẻ mặt chột sượng lại của Giang Mạc Viễn, ngay sau đó cô vội giãy ra, run rẩy đứng cách anh vài bước chân, thở hổn hển.

Giang Mạc Viễn ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, mày nhíu lại, nhìn cô chăm chú giống như gã thợ săn đang nhìn con mồi của mình.

Không, phải giống như là một con sư tử mới đúng.

Trang Noãn Thần tái mặt, cô đang làm gì thế này? Vừa rồi cô lại rất chờ mong anh...

“Cộc cộc cộc...” tiếng gõ cửa lại lần nữa vang lên.

Cô giật mình, cảm giác xấu hổ như muốn trốn đi, cô vội đi mở cửa.

Cửa chậm rãi mở ra...

Trang Noãn Thần thoáng trợn tròn mắt!

Ngoài cửa, là Cố Mặc!

Ánh chớp chiếu lên mặt anh, đôi mắt bừng bình bất tuân ấy sau khi nhìn thấy Trang Noãn Thần thoáng thu lại rất nhiều.

Cô bất giác lui từng bước về phía sau...

Cố Mặc ngoài cửa hình như bị mưa thấm ướt, vài sợi tóc lòa xòa trước trán càng tôn lên vẻ kiêu ngạo ngổ ngạo. Anh nhìn cô, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, “Noãn Thần, anh...”

“Noãn Noãn, ai đến vậy?” Tiếng nói trầm ấm đột nhiên cắt ngang lời Cố Mặc, sau đó, hình dáng cao lớn của Giang Mạc Viễn xuất hiện sau lưng Trang Noãn Thần!

Cố Mặc vốn đang cười bỗng khựng lại!

Cùng lúc đó, mặt Trang Noãn Thần cũng trắng bệch không còn chút máu, cả người không còn sức như bị ai đó rút hết năng lượng.

Giang Mạc Viễn đứng sau lưng Trang Noãn Thần, bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ánh mắt Cố Mặc nhanh chóng chuyển thành phần nộ, nhìn chăm chăm vào Giang Mạc Viễn khoảng một phút, sau đó chuyển sang nhìn Trang Noãn Thần, có thể thấy rõ cô xoa tóc và mặc đồ ngủ màu trắng, còn lơ mơ thấy được dấu hồng hồng trên xương quai xanh...

Tay anh đột nhiên siết lại, quanh thân cũng nhanh chóng ngưng tụ khí lạnh khiến người khác sợ hãi.

Trang Noãn Thần nhìn Cố Mặc, muốn mở miệng giải thích nhưng lại không nói được gì, cô biết, bất luận nói thế nào thì anh cũng sẽ hiểu lầm...

Ba người cùng im lặng.

Thật lâu sau, Cố Mặc chậm rãi giơ tay, hung hăng bóp cằm Trang Noãn Thần, lạnh lùng nói...

“Trang Noãn Thần, đây chính là cái em gọi là bạn bè đấy sao?”

“Em...” Cô nghẹn họng, một chữ cũng không thốt ra được.

Dường như Cố Mặc cũng không muốn nghe cô giải thích, hất mạnh tay một cái, sau đó xoay người bỏ đi, không thèm quay đầu lại.

Là anh ngu!

Là anh nghĩ cô vẫn sợ sấm chớp như sáu năm trước!

“Cố...” Trang Noãn Thần chỉ kêu ra được một chữ rồi im bật, hai tay bấu chặt khung cửa, có một khắc cô rất muốn đuổi theo anh, nhưng lòng thì gắt gao níu hai chân lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng anh biến mất ở hành lang.

Sáu năm sau, cô không biết ông trời muốn trêu chọc họ thế nào, nhưng cô hiểu, giữa cô và Cố Mặc đã xước sẹo rồi.

Từ từ, cơ thể Trang Noãn Thần khuyu xuống, ngã ngò ở cạnh cửa, nước mắt trào ra, cuối cùng không ngăn được. Cô giơ tay bịt chặt miệng, không muốn khóc thành tiếng, nước mắt thấm ướt mu bàn tay, mặn thật.

Giang Mạc Viễn trước sau vẫn giữ im lặng, nhìn ra bên ngoài trời tối có chút đăm chiêu, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện khóe môi anh có dấu hiệu hơi nhếch lên, nhưng chỉ thoáng qua, biểu cảm này gần như lướt qua trong thoáng chốc, rất nhanh tan đi như phù dung sớm nở tối tàn.

Đi đến bên cạnh Trang Noãn Thần, anh ngò xồm xuống, bóng dáng cao lớn gần như bao phủ lấy cô.

“Xin lỗi Noãn Noãn.” Anh cất lời, tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng sớm khôi phục lại bình tĩnh.

Trang Noãn Thần chôn đầu giữa hai đầu gối, vai run rẩy do ảm ức và bi thương.

Lòng Giang Mạc Viễn sinh yêu thương, không nói thêm gì hết bèn ôm lấy cô, đóng cửa lại, ôm cô đến phòng ngủ ngò xuống giường.

“Nếu như...” Anh ngò ở đầu giường, nhìn cô, “Em muốn giải thích

với anh ta thì bây giờ đuổi theo vẫn còn kịp.”

Cô lắc đầu, nước mắt dâng đầy trong mắt, tầm mắt sớm nhòe đi.

Cho dù cô đuổi theo thì phải nói gì đây?

Trong mắt Giang Mạc Viễn nổi lên tia phức tạp, gờ tay, lau nước mắt cho cô.

“Em cảm thấy... bản thân rất đê tiện... rất đáng khinh...” Cô nấc nghẹn thốt ra câu này, nói xong, nước mắt tuôn như suối, không thể ngăn được.

“Đồ ngốc à, có ai lại nói mình như vậy?” Giang Mạc Viễn lấy khăn qua, dịu dàng an ủi cô.

Trang Noãn Thần khóc càng lúc càng thảm thương, đau thương khó có ngôn từ nào tả nổi nhanh chóng khuếch tán, “Em đúng là đứa xấu xa đê tiện... Em không biết... không biết tại sao mình lại vậy...” Tay cô nắm chặt ra trái giường, như đang níu lấy đau đớn.

“Em rất muốn quay lại với anh ấy... rất muốn rất muốn... em muốn đã sáu năm rồi... bây giờ anh ấy... anh ấy vừa mới đứng trước mặt em đây thôi, Giang Mạc Viễn, anh có biết em rất muốn ở bên cạnh anh ấy nhiều bao nhiêu không? Em còn muốn làm bạn với anh, làm người bạn tốt nhất... một đối tác tốt nhất... vậy mà vừa nãy em lại làm ra cái chuyện đáng xấu hổ như vậy với anh... Em không muốn như vậy đâu, em... tại sao lại như vậy chứ.”

Quyển 3 - Chương 22: Là ai cứu rồi ai?

Giang Mạc Viễn cúi xuống nhìn cô, nghe cô khóc lóc kể lể trong bất lực, hàng mày rậm dần nhú lại, trái cổ lên xuống, vè mặt cũng từ từ nghiêm lại.

“Giang Mạc Viễn...” Trang Noãn Thần đột nhiên bắt lấy anh, ánh mắt bi thương cực độ chỉ còn sót lại chút chờ mong, nhìn anh, “Anh nói cho em biết đi? Anh làm ơn nói cho em biết là anh và em chỉ là bạn thôi... Chúng ta... chúng ta là bạn bè...”

Cô rất sợ, giây phút bất lực và tuyệt vọng khi linh hồn sắp sụp đổ cứ quẩn lấy cô, cô cần được cứu chuộc, một loại chờ mong Giang Mạc Viễn cố gắng kéo cô ra khỏi hố lửa.

Cô biết, có một thứ tình cảm đang bắt đầu nảy nở, là cô sợ hãi không muốn tiếp nhận, đối diện với tình cảm ấy, cô không thể tùy tiện nảy sinh tâm tư, điều này rất nguy hiểm, cô không muốn thừa nhận, chỉ có thể trốn tránh.

Hình ảnh đau thương của cô phản chiếu vào giữa con người đen kịt của anh, nỗi đau đxâu xé cô hình như cũng ảnh hưởng đến anh, giờ phút này anh đã hiểu được sự tuyệt vọng của cô, cũng nhìn ra được sự lo sợ như đứng bên bờ vực của cô, lúc này, đáp án của anh có thể kéo cô trở lại đất liền an toàn hoặc là hoàn toàn khiến cô sụp đổ.

Hồi lâu sau, Giang Mạc Viễn mới giong tay vuốt mái tóc cô, đáy lòng nổi lên chút trắc ẩn.

Trang Noãn Thần rung rung nhìn anh, môi run run.

Cuối cùng, anh thở dài, ôm cô vào lòng, dịu dàng nói...

“Noãn Noãn à, yên tâm đi, anh sẽ không làm khó em. Nhưng anh hy vọng bất luận em vui vẻ hay buồn bã vẫn sẽ nghĩ đến người bạn là anh.” Anh vuốt ve gáy cô, gương mặt chôn sâu vào mái tóc cô.

Có lẽ anh động lòng trắc ẩn.

“Cám ơn anh...” Trang Noãn Thần bật khóc, ôm lấy anh, “Cám ơn anh đã dung túng cho một đứa đáng xấu hổ như em...”

“Đồ ngốc ạ.” Giang Mạc Viễn lại ôm cô, trong mắt dường như càng thêm u ám.

Giữa nam và nữ sẽ tồn tại một loại cảm giác như thế, như xa như gần, như thân mật lại như xa cách, loại cảm giác này gọi là mập mờ, mập mờ đủ để có thể cứu vớt một trái tim cô đơn, cũng có thể hoàn hủy diệt một người, một đoạn tình yêu, như vậy thì ai đáng xấu hổ hơn ai đây?

Giang Mạc Viễn ôm lấy cô, nghe cô khóc thút thít.

Giữa ba người, có lẽ người thật sự đáng xấu hổ, không phải là cô...

Ca phẫu thuật não của ông Trang rất thành công, trước khi trời chuyển lạnh, miệng vết thương phục hồi không tệ, tiếp đó là một loạt điều trị khôi phục sau phẫu thuật và trị tim, vì ca phẫu thuật tim tiếp theo phải làm tốt công tác chuẩn bị, Mạnh Khiếu sẽ đích thân mổ chính ca này.

Đối với y thuật của Mạnh Khiếu, Trang Noãn Thần cũng không lo lắng lắm, đã xem qua rất nhiều thành tích của anh, đúng là một nhân tài của đất nước, những lời này quả thật không ngoa.

Thời gian này Cố Mặc không đến tìm cô, hợp tác của Kinh Tế Mới và Đức Mã vẫn kéo dài không quyết...

Trang Noãn Thần không đổ hết trách nhiệm lên bộ phận truyền thông, cô luôn cảm thấy áy náy với Cố Mặc, về phần phải làm sao để đối mặt với anh, cho đến nay cô vẫn chưa nghĩ ra được đối sách tốt.

Việc xây dựng thương hiệu và hoạt động ra mắt dòng xe cao cấp của Tiêu Duy bắt đầu lên quỹ đạo, được tiến hành đầu vào đấy. Hạ Lữ và Tề Viện Viễn vẫn bất hòa, lúc họp có thể vì vài câu nói mà cãi nhau, mỗi lần đều là Trang Noãn Thần ra mặt hòa giải.

Hạ Lữ mua xe mới, cô là một người thông minh, mấy năm trước linh tính việc thi bằng lái ở Bắc Kinh sẽ ngày càng đắt đỏ, cho nên sau khi tốt nghiệp liền đi thi bằng lái xe, khi đó chỉ tốn hơn hai ngàn tệ, nhưng năm nay, hạng thấp nhất cũng phải tốn hơn năm ngàn.

Đối với nguồn gốc của chiếc xe, Hạ Lữ chỉ giải thích qua loa là lấy tiền tiết kiệm của chính mình trả một phần, phần còn lại thì vay ngân hàng. Trang Noãn Thần không tin lắm nhưng cô lại không nghĩ ra được lý do. Cô đã thấy xe mới của Hạ Lữ, là chiếc Audi A8 vô cùng chói mắt, bởi vì nguyên nhân tiếp nhận dự án dòng xe cao cấp của Tiêu Duy nên đối với các dòng xe hơi trên thị trường Trang Noãn Thần cũng hiểu biết ít nhiều, chiếc A8 trước mắt là xe hạng sang nhất trong dòng xe Audi, đối thủ cạnh tranh trực tiếp với nó là S600 của Mercedes-Benz, BMWs 7 Series, các dòng xe này là cùng một đẳng cấp.

Cô không rõ, giá thấp nhất của một chiếc A8 cũng hơn tám trăm ngàn, cho dù trả trước một phần cũng là con số không hề nhỏ, Hạ Lữ sao có thể sẵn sàng bỏ ra số tiền mình thắt lưng buộc bụng mới có được để mua xe chứ?

Nhưng Hạ Lữ trước sau vẫn không giải thích, cô cũng không tiện hỏi nhiều.

Chiều nay, Trang Noãn Thần, Hạ Lữ cùng Tề Việ Việ cả ba chuẩn bị đến Tiêu Duy hợp, vừa mới tiến vào bãi đậu xe tầng hầm, Tề Việ Việ đang đi trước đột nhiên dừng bước, sau đó nấp vào một bên. Hạ Lữ đang đi sau lưng cô, không đoán được sẽ phát sinh biến hóa, Tề Việ Việ xoay đầu lại, Hạ Lữ đứng lúc tiến tới, đầu của hai người đụng vào nhau.

“Chị...” Hạ Lữ vừa định mắng, Tề Việ Việ đưa tay bịt miệng cô, dùng mắt ra hiệu bảo hai người đừng nên gây tiếng động.

Trang Noãn Thần thấy lạ, cẩn thận nhìn thoáng qua phía trước lúc này mới hiểu ra, cách đó không xa, chị Mai đang ôm hôn mãnh liệt một người đàn ông, vóc dáng người nọ cao lớn, mặc vest mang giày da, nhưng kích tình trên mặt tựa hồ có thể đốt cháy người khác, anh ta ôm chặt lấy chị Mai, vị trí hai người đứng lúc có thể né tránh camera.

Cô nhìn mà choáng, trong suy nghĩ của cô, chị Mai luôn mang hình tượng mạnh mẽ, nhưng lúc này biểu cảm trên mặt chị Mai hoàn toàn là một phụ nữ đang rơi vào biển tình. Hạ Lữ bỏ tay Tề Việ Việ ra, cũng tiến đến bên cạnh Trang Noãn Thần nhìn về phía bên kia, mở to mắt kinh ngạc nói, “Ôi trời, chị Mai cũng phóng đảng thật, hai người này muốn cùng làm cái chuyện yêu đến sống chết à? Dám ở đây yêu đương vụng trộm?”

“Sao cậu biết là yêu đương vụng trộm?” Trang Noãn Thần liếc cô một cái, tiếp tục xem cảnh tượng kia.

Người đàn ông ở cách đó không xa dường như không muốn dừng lại ở đó, tay anh ta bắt đầu không yên phận, chậm rãi trườn xuống, sau đó chui vào trong áo chị Mai.

“Không phải chúng ta sẽ được thưởng thức một bộ phim người lớn miễn phí chứ? Xe của mình ở bên kia kìa.” Hạ Lữ nhin không được thờ dài, lại có chút muốn thử phóng qua đó.

Trang Noãn Thần muốn lên tiếng, cảnh tượng ở cách đó không xa lại bất ngờ có chuyển biến!

Chỉ thấy chị Mai đột nhiên đẩy người nọ ra, sau đó vung tay tát anh ta một cái!

Chuyện xảy ra bất ngờ khiến Trang Noãn Thần và Hạ Lữ tròn mắt nhìn nhau, nhất thời ngẩn ngơ, giây trước còn đang mùi mẫn, giây sau liền trở mặt thành thù? Đây là thể loại phim gì thế này?

Người nọ bị chị Mai đẩy ra nhưng không tức giận, còn tiến đến kéo chị Mai lại, lại bị chị ấy đẩy ra, hai người cứ thế giằng co, cho đến khi chị Mai lần nữa bị anh ta ôm vào lòng.

Trang Noãn Thần phát hiện thấy chị Mai khóc, liều mạng đánh người đàn ông, rồi sau đó lại ôm lấy anh ta.

Hai người họ... giống như là tình nhân.

“Trời ơi, người đàn ông này...” Sau lưng, Tề Việ Việ kinh ngạc khế hô lên.

“Chị quen à?” Trang Noãn Thần khẽ hỏi.

Tề Viện Viện nhìn chăm chăm đôi nam nữ phía trước, gật đầu, “Người đàn ông kia là chồng của Angel.”

“Hả?” Trang Noãn Thần và Hạ Lữ cùng kêu lên kinh ngạc.

“Nếu cảnh này bị Angel thấy được, chắc thú vị lắm đây.” Tề Viện Viện chế giễu.

Trang Noãn Thần đột nhiên nhớ lại lời của Dương Thiên Vũ trước khi nghỉ việc, có vẻ như, chị Mai và Angel thật sự là vì một người đàn ông mà trở mặt thành thù.

“Nghe nói người đàn ông này trước kia là khách hàng của công ty chúng ta, chị Mai và Angel đồng thời nhận dự án này, kết quả giành được hợp đồng này, hai người cũng đồng thời yêu luôn người đó, thú vị không chứ? Nhưng thú vị nhất có lẽ là hiện giờ, rõ ràng đã kết hôn rồi còn dây dưa không rõ, đúng là rối thật.” Tề Viện Viện chậm rãi thuật lại.

“Lúc ấy cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Nếu như vậy, sao người đó lại không cưới chị Mai?” Trang Noãn Thần tò mò hỏi.

“Sao tôi biết được? Cô đến hỏi chị Mai đi.” Tề Viện Viện nhún vai.

Trang Noãn Thần thấy chị Mai khóc rất dữ dội, trong lòng không khỏi chua xót.

Có lẽ, người mà anh ta yêu thật sự chính là chị Mai?

“Tôi thấy hai cô trái lại rất tốt đó, nè, đừng nói tôi không nhắc nhở hai cô nhé, người làm cùng ngành thì không có tình bạn chân thật đâu.”

Tề Viên Viên cười lạnh.

Trang Noãn Thần lườm cô ta một cái, Hạ Lữ chỉ lạnh lùng buông một câu, “Ngậm miệng lại đi, đồ bà tám!”

Sau khi trên phong chiếu phát xong ý tưởng quảng cáo, Trang Noãn Thần đứng lên, quét mắt về phía mỗi một người đang ngồi bên dưới, nhẹ nhàng nói, “Ý tưởng quảng cáo này chủ yếu xoay quanh chủ đề ‘Thời Gian và Tình Yêu’, vậy thì, trọng điểm chúng tôi tập trung thúc đẩy hoạt động ra mắt cũng sẽ phối hợp với chủ đề này để triển khai. Tiếp theo, mời mọi người nhìn lên màn hình, tôi sẽ trình bày một số ý tưởng của hoạt động ra mắt.”

Trong phòng họp của Tiêu Duy, Trang Noãn Thần nói thật chậm, mọi cử chỉ đều rất tự nhiên.

Thành phần tham dự cuộc họp lần này là bên A lẫn bên B, bên B gồm có ba người các cô, bên A ngoại trừ người phụ trách bộ phận kế hoạch ra còn có Giang Mặc Viễn, anh ngồi ở chính giữa, chăm chú lắng nghe, nhưng vừa nghe đến khúc Trang Noãn Thần nói đến chủ đề “Thời Gian và Tình Yêu”, chân mày anh bất giác nhíu lại.

Dự án hoạt động lần này của Trang Noãn Thần làm rất tỉ mỉ, cũng đưa ra được đề nghị chi tiết hợp tác với đạo diễn đang nổi tiếng hiện nay đến lúc hoàn thành hoạt động cụ thể, người của bộ phận kế hoạch bên Tiêu Duy liên tục gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Lúc này đây, biểu hiện của người phụ trách Tiêu Duy lại phối hợp như vậy, nhiệt tình trong đó nhất thời khiến Trang Noãn Thần có chút không quen.

Cuộc họp kéo dài hơn hai tiếng, người của Tiêu Duy cũng đưa ra một số đề nghị cho hoạt động, Trang Noãn Thần căn cứ vào tình hình thực tế sẽ đồng ý hoặc phản bác, thái độ đúng mực, thể hiện một mặt chuyên nghiệp của người làm truyền thông.

Nhưng từ đầu đến cuối Giang Mạc Viễn vẫn luôn im lặng, trong hơn hai tiếng đồng hồ, từ lúc anh xem đến hết vẫn chưa nói câu nào.

Sau khi tan họp, mặt trời đã lặn ở đằng xa.

Nhóm Trang Noãn Thần đang thu dọn tài liệu chuẩn bị ra về thì Châu Niên gõ cửa đi vào, khẽ nói, “Quản lý Trang, Giang tổng mời cô đến văn phòng.”

Bên trong vẫn còn có người của Tiêu Duy, họ quay đầu nhìn Trang Noãn Thần, trong mắt lóe lên sự mờ ám ‘không cần nói cũng hiểu’.

Tề Việ Việ nhú mày tiến lên trước nói, “Giang tổng chỉ giữ một mình quản lý Trang thôi à?”

“Vâng, là ý của Giang tổng, anh ấy chỉ muốn gặp quản lý Trang.” Châu Niên nghiêm nghị, thản nhiên nói.

Trang Noãn Thần nhớ đến biểu hiện của Giang Mạc Viễn trong cuộc họp lúc nãy, trong lòng hơi bất an, gật đầu, rồi quay lại nói với Hạ Lữ, “Mọi người về trước đi.”

Dường như Hạ Lữ phát hiện ra điểm khác thường, kéo cô qua thấp giọng nói, “Có chuyện gì lập tức gọi cho mình.”

“Yên tâm đi.” Trang Noãn Thần cười nhẹ, sau đó nhìn Châu Niên, “Đi thôi.”

Châu Niên gặt đầu, đi trước dẫn đường.

Quyển 3 - Chương 23: Tranh luận

Văn phòng CEO.

Trời chiều vấy chút ánh tà dương cuối cùng, lấp đầy mỗi một góc ngách trong văn phòng, nhuộm sắc vàng óng ánh cho cảnh vật đầy u ám.

Sau lưng Giang Mạc Viễn là những tòa nhà chọc trời san sát, cách đó không xa là địa chỉ mới của Đài truyền hình Trung Ương, từng áng mây hồng cuồn cuộn như sóng biển trên bầu trời, ánh sáng rọi xuống khúc xạ lên ô kính thủy tinh của tòa nhà biến thành từng vòng sáng lấp lánh như trên bãi biển.

Có chút ánh sáng chiếu lên người Giang Mạc Viễn, toàn thân anh đều được bao phủ bên trong màu vàng óng, anh mặc sơ mi trắng nên quanh thân như có một vòng hào quang tỏa ra, khuôn mặt anh dần bị ánh sáng chia nhỏ, chỉ còn lại đường nét góc cạnh rõ ràng.

Đây là hình ảnh Trang Noãn Thần nhìn thấy sau khi gõ cửa bước vào.

Giang Mạc Viễn đang nói điện thoại, sau khi thấy cô đi vào liền giơ tay ra hiệu cô ngồi xuống đợi.

Trang Noãn Thần xoay người đóng cửa phòng làm việc lại, lúc này phát hiện ra thư ký CEO đang len lút liếc sang bên này, thấy cô phát giác vội cúi đầu vờ như bận rộn lắm.

Trang Noãn Thần không khỏi thở dài, miệng đời đáng sợ thật, không biết sau hôm nay câu chuyện sẽ được lan truyền dưới phiên bản gì nữa.

Đi đến sô pha trong phòng tiếp khách ngồi xuống, lúc này khó tránh khỏi việc lờ mờ nghe thấy nội dung đàm thoại của Giang Mạc Viễn, vốn định đi đóng cửa phòng tiếp khách luôn, nhưng lại sợ anh hiểu lầm nên thôi, cô chủ động rót một ly nước ấm uống, vô thức nghiêng đầu nhìn về phía Giang Mạc Viễn.

Cửa sổ sát đất chiếm một diện tích lớn trong phòng làm việc, Giang Mạc Viễn đứng trước cửa sổ, giữa biểu hiện ung dung thản nhiên lộ ra vài phần nghiêm túc, hình như anh đang giao phó một số công việc, giọng điệu trầm thấp chắc nịch.

Năng chiều tắt hẳn, bóng lưng cao lớn của anh in trên sàn, hình ảnh vẫn rất kích thích thị giác.

Trang Noãn Thần nhất thời ngẩn đến mê mẩn, khó trách trong sách có nói, thời điểm người đàn ông tập trung là có sức hút nhất. Điều này thật sự không sai, Giang Mạc Viễn đứng đó, bộ dạng từ trên cao nhìn xuống làm nhịp tim người khác bất giác đập nhanh hơn.

Anh hệt như một con đại bàng hùng mạnh, nhìn xuống thế giới dưới chân mình, giống như có thể chi phối vạn vật trong lòng bàn tay.

Hình như cảm nhận được mình đang được người khác chú ý, Giang Mạc Viễn hơi xoay người, ánh sáng mờ mờ hắt lên gương mặt anh, đôi mắt anh thâm sâu tựa biển, giao nhau với tầm mắt cô trong không khí, đôi môi mỏng khẽ nhếch, hiện lên chút ý cười như có như không, nháy mắt xua tan sự nghiêm túc cứng rắn ở đuôi lông mày, toàn bộ đường nét gương mặt trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

Mặt Trang Noãn Thần đỏ lên, vội vàng dời mắt đi chỗ khác, mượn động tác cầm ly uống nước để che giấu nội tâm xấu hổ, cho dù là khi xưa lúc ngắm Cố Mặc cô cũng quang minh chính đại mà ngẩn, nhưng hiện giờ, đối với Giang Mạc Viễn, cô lại lén lút như thế.

Thư ký nhanh chóng bùng một tách cà phê tiến vào.

Lúc để cà phê xuống, Trang Noãn Thần rõ ràng nhìn thấy vẻ đánh giá trên mặt cô ta, không khỏi bức bối, chuyện gì thế nhỉ?

“Dạ dày của quản lý Trang không tốt, bùng cà phê ra đổi thành đồ uống nóng nào khác, nhớ kỹ sau này đừng pha cà phê cho cô ấy.” Sau lưng, tiếng nói thản nhiên của Giang Mạc Viễn truyền đến, anh đã nói chuyện điện thoại xong.

Thư ký không ngờ lúc Giang Mạc Viễn đang nói điện thoại cũng có thể để ý cẩn thận như vậy, mỉm cười vội vàng đi đổi thức uống nóng khác, lúc đi vào đặt xuống lần nữa, ánh mắt nhìn Trang Noãn Thần rõ ràng có thêm chút ghen tị.

Trang Noãn Thần dờ khóc dờ cười.

Giang Mạc Viễn đi đến, ngồi xuống, tiện tay cầm thức uống nóng thư ký vừa mang đến lên, uống một hớp.

“Giang tổng, đó là... quản lý Trang vừa mới uống xong.” Thư ký tròn mắt chỉ vào ly đồ uống, “Để tôi đi chuẩn bị liền cho anh tách cà phê đen nhé.”

Trang Noãn Thần vốn không có phản ứng gì, lúc này mới bị tiếng nói hết hồn của thư ký làm cho ngạc nhiên.

“Đi ra ngoài đi.” Giang Mạc Viễn khẽ nhú mày, hình như có chút

không vui với sự ngạc nhiên lúc nãy của cô ta, lạnh nhạt buông một câu mệnh lệnh.

Thư ký vừa nhìn thấy biểu hiện của anh vội vàng ngậm miệng, lập tức biết điều lui ra.

Trong lòng Trang Noãn Thần chùn xuống, tiêu rồi, hiểu lầm càng sâu hơn.

Sau khi thư ký ra ngoài, cô hít sâu một hơi, nhin không được vội hỏi, “Là về dự án hoạt động hôm nay à?” Hết tám mươi phần trăm là vậy, suốt hai tiếng đồng hồ anh không nói câu nào, phản ứng kỳ lạ như vậy khiến lòng cô sinh lo lắng.

Giang Mạc Viễn đặt ly xuống bàn, thân hình cao lớn hơn rướn về trước một chút, nhìn cô, ánh mắt lóe lên vẻ sắc bén.

Trang Noãn Thần bị ánh nhìn của anh làm cho hoảng sợ, cô chưa từng gặp phải tình huống anh dùng ánh mắt thế này để nhìn cô, trong lòng càng thêm bất an.

“Hiện giờ chỉ có hai chúng ta, anh và em thôi, anh muốn nghe em giải thích một chút.” Giang Mạc Viễn mở miệng, ngữ điệu hơi lạnh.

Trang Noãn Thần ngẩn ra, nhú mày khó hiểu, “Em không hiểu ý của anh lắm.” Giải thích gì? Ý tưởng của cô không phải đã sớm diễn giải rõ trong cuộc họp rồi sao.

“Thời Gian và Tình Yêu.” Giang Mạc Viễn giơ tay, ngón tay thon dài vuốt cằm, ánh mắt không mấy may rời khỏi gương mặt cô, “Noãn Noãn, em định đem dòng xe của Tiêu Duy ra để biểu đạt vấn đề tình cảm cá nhân của em ư?”

Trang Noãn Thần bị chỉ trích bất ngờ khiến suy nghĩ có hơi rối loạn, ngây người một lát sau đó mới khó tin lên tiếng, “Sao em lại có thể làm vậy?”

Giang Mạc viễn nhìn cô, im lặng.

Cô biết anh đã hiểu lầm, vội vàng giải thích, “Em thấy bất cứ ý tưởng quảng cáo hay chủ đề hoạt động nào cũng đều không thể thoát ly định hướng chung của việc xây dựng thương hiệu. Đại diện trên mặt tình cảm, em cho rằng ngoại trừ tình thân ra, thì đánh vào chủ đề tình yêu sẽ có thể nhanh chóng chạm đến sự đồng cảm của người tiêu dùng hơn, chúng ta phối hợp với dự án hoạt động dòng xe cao cấp lần này ra mắt ở Trung Quốc, là cách thức thỏa đáng nhất mà.”

Giang Mạc Viễn hơi nhếch mép, bất ngờ thốt ra một câu, “Em cho rằng, thanh mai trúc mã cũng tính là tình yêu sao?”

Bất luận dự án quảng cáo hay là dự án hoạt động, cô cứ lặp đi lặp lại điểm này, mỗi lần nghe là mỗi lần anh cảm thấy chán ghét cực độ.

Trang Noãn Thần không dự đoán được anh sẽ hỏi câu này, mở miệng toan nói gì đó nhưng một chữ cũng không thốt ra được.

“Dự án hoạt động lần này phải sửa lại khá nhiều đấy!” Sau khi bỏ lại một câu, anh đứng dậy đi về bàn làm việc, ngồi xuống.

Giang Mạc Viễn trước giờ chưa từng có thái độ này với cô.

Trang Noãn Thần nhìn anh, như đang nhìn một người xa lạ, bất quá cô nhanh chóng hiểu ra, toàn bộ sự hiểu biết của cô về Giang Mạc Viễn đều là bên ngoài phạm vi công việc, trong công việc anh có dáng vẻ thế nào thì cô không biết nhiều lắm, theo ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, đây cũng chính là trên vấn đề công việc, sự hợp tác của

anh và cô chính thức bắt đầu. Cô suy nghĩ rồi đi lên trước...

“Đó cũng chỉ vì để cường điệu cảm giác nặng nề của thời gian mà thôi.” Cô đi đến trước bàn làm việc, hai tay khoát lên bàn, cơ thể hơi nghiêng về trước nhìn anh, nghiêm túc nói, “Dòng xe này của Tiêu Duy đã có sẵn lịch sử và văn hóa thương hiệu ở nước ngoài rồi, như vậy chúng ta đương nhiên phải phản ánh được điểm ấy khi làm quảng cáo và thực hiện các hoạt động, cái gọi là ‘thanh mai trúc mã’ chẳng qua chỉ là một logo, là biểu tượng của thời gian mà thôi.”

Giang Mạc Viễn hơi nhíu mày, “Có thể đổi ý tưởng mà.” Sau khi thần nhiên ném ra một câu lại với tay lấy tập văn kiện trên bàn, mở ra.

Trang Noãn Thần thấy thái độ của anh vô cùng cương quyết, tính bướng bỉnh của cô cũng nổi lên, giật lấy tập văn kiện trong tay anh để qua một bên, nghiêm túc nhìn anh, “Giang tổng, hy vọng anh có thể hiểu, em và các thành viên trong nhóm em vì hoạt động lần này đã bỏ ra không ít tâm huyết, các đồng nghiệp tiến hành hoạt động này vì sự kiện ra mắt đầu tiên đã dốc hết ý tưởng, hai ba ngày không ngủ chỉ để liên hệ với các nhà cung cấp tốt nhất đạt được mục đích hợp tác. Đến giờ em vẫn chưa hiểu, dự án hoạt động cuối cùng này sinh vấn đề ở đâu!”

Có lẽ Giang Mạc Viễn không đoán được cô cũng có một mặt mạnh mẽ như vậy, thấy cô ném văn kiện trong tay anh sang một bên, anh hơi ngẩn ra, sau đó thầm cười khổ, văn kiện bị cô ném đi là hợp đồng trị giá ba trăm triệu, dám ở trước mặt anh làm vậy, Trang Noãn Thần cô đúng là người đầu tiên.

“Xét theo góc độ chuyên môn, dự án hoạt động của em không chê vào đâu được, nhưng em đã quên, sự yêu thích của bên A cũng có thể quyết định dự án có được thông qua hay không.” Anh cong môi ném ra một câu, đôi mắt đen thâm thúy bất giác di chuyển dọc theo

gương mặt cô xuống dưới.

Hôm nay Trang Noãn Thần ăn mặc rất chuyên nghiệp, áo len trắng ôm sát đường cong trên cơ thể, cổ chữ V cạ nhìn theo góc độ bình thường không chút hở hang, nhưng bởi vì cô cúi người trước bàn làm việc của anh, góc độ này khiến cổ áo của cô trễ xuống, từ tầm mắt của anh nhìn qua, khe ngực lả lướt của cô vừa vặn lấp đầy trong mắt anh.

Hình ảnh này cực kỳ hấp dẫn, so với các cô gái có rãnh ngực đồ sộ nóng bỏng, ngực của Trang Noãn Thần không tính là đầy đặn, nhưng lại rất đẹp, săn chắc tròn trịa, nhất là nhìn từ góc độ này, nửa vòng ngực hoàn mỹ no đủ kia theo hô hấp của cô nhẹ nhàng phập phồng, như chú thỏ trắng tinh nghịch, đang chờ người đàn ông đưa tay yêu thương.

Mắt Giang Mạc Viễn thoáng tối lại, trước mắt dường như lại hiện lên hình ảnh cơ thể yêu kiều của cô vào đêm đó, độ cong hoàn mỹ ấy không có chút dấu hiệu xệ xuống, tựa vào ngực anh, mềm mại đối cứng rắn, còn có hoa đào nở rộ trước mắt anh, khiến lòng kẻ khác sinh rung động.

Trang Noãn Thần không biết anh đang nghĩ gì, bởi vì nghe thấy dự án không được thông qua, tất cả tâm tư đặt vào công việc, càng không chú ý đến ánh mắt anh cuối cùng đang nhìn gì, cắn chặt răng, thái độ còn kiên quyết hơn cả anh...

“Vấn đề sở thích cá nhân của bên A không đại diện cho người tiêu dùng, càng không đại diện cho khả năng tiếp nhận của công chúng!” Cô cứ lo tranh luận, “Trong dự án hoạt động, bên em đã liệt kê rõ số liệu tâm lý nhóm người tiêu dùng thích hợp cho dòng xe này, số liệu này cũng không phải là vô căn cứ, đừng quên, bên em làm truyền thông, công việc hàng ngày nghiên cứu chính là số liệu tâm lý của

người tiêu dùng, trên phương diện này, bên em tuyệt đối chuyên nghiệp.”

Theo động tác của cô, khe rãnh trước ngực cũng nhẹ nhàng đóng đưa.

Khoảng trắng trẻo non mềm ấy được rắng chiều nhàn nhạt nhuộm thành màu vàng, Giang Mạc Viễn híp mắt lại, phần bụng dưới dâng lên cảm giác cương cứng quen thuộc.

“Em qua đây.” Anh bất ngờ nói, tiếng nói thản nhiên pha lẫn chút trầm thấp.

Trang Noãn Thần ngớ người, nói cả buổi anh chẳng có phản ứng gì, đành phải khó hiểu đi qua chỗ anh.

Giang Mạc Viễn kéo cô đến bên cạnh mình, ánh mắt u ám dừng ở vị trí thắt lưng cô, chiếc quần tây suông ôm lấy cặp mông xinh đẹp của cô, đó là một độ cong đầy gợi cảm, bàn tay anh nắm lấy cổ tay cô, song song dán vào mé ngoài đùi cô, xuyên qua chất vải hơi mỏng, anh có thể dễ dàng cảm giác được sự co giãn ở giữa hai chân cô.

Trang Noãn Thần không biết anh đang nghĩ gì, thấy anh im lặng, còn tưởng anh đang ngẫm nghĩ lời nói của mình, lẳng lặng chờ đợi hồi lâu mới nói tiếp, “Dự án có cần phải chỉnh sửa nữa không?”

Giang Mạc Viễn của hôm nay thật kỳ lạ.

Trang Noãn Thần không biết anh đang nghĩ gì, thấy anh im lặng, còn tưởng anh đang ngẫm nghĩ lời nói của mình, lẳng lặng chờ đợi hồi lâu mới nói tiếp, “Dự án có cần phải chỉnh sửa nữa không?”

Giang Mạc Viễn của hôm nay thật kỳ lạ.

Trang Noãn Thần là cô gái nghiêm túc, ít nhất khi đối mặt với công việc, cô sẽ tập trung tuyệt đối. Cho nên giờ đây, vì dự án hoạt động cố gắng tranh thủ sự đối xử công bằng hợp lý nhất mới là chuyện cô quan tâm.

Vậy thì thái độ của Giang Mạc Viễn cũng rất quan trọng.

Trước đó, cô vẫn cho rằng Giang Mạc Viễn là người dễ bàn bạc.

Thời gian hơn một năm, cô và anh đóng giả tình nhân, anh chưa bao giờ đưa ra yêu cầu gì quá đáng.

Lúc anh bận rộn vẫn cho cô cơ hội gặp mặt.

Thời khắc Tiêu Duy hoàn toàn từ chối Đức Mã, anh ném phao về phía cô.

Hết thảy mọi chuyện, anh đều làm rất kín đáo, nhưng lại vô thức khiến cô dần dần nảy sinh tâm lý dựa dẫm vào anh. Cho đến khi, anh xuất hiện ngay lúc cô bất lực nhất, thậm chí bỏ hết công việc đích thân đến Cổ Trấn, nếu không có anh, bệnh tình của ba cô sẽ không thể được khống chế kịp thời, càng không thể tìm được bác sĩ giỏi để tiến hành phẫu thuật điều trị.

Tâm tư của Giang Mạc Viễn, cô thật không dám suy đoán.

Quan hệ giữa hai người họ cuối cùng vẫn rất thân mật và dao động ở ngưỡng mập mờ.

Anh từng yêu cầu cô, muốn cô ở bên anh.

Khi cô biết sự xuất hiện của anh ở Cổ Trấn không phải là trùng hợp,

cô cũng từng nghĩ rằng có phải cô đã chiếm giữ một vị trí trong lòng anh hay không.

Giang Mạc Viễn đúng là người tốt.

Cô cảm nhận được chứ, nhưng không thể xác định anh là thật lòng hay đang thương hại cô.

Huống hồ, cô có tư cách gì để phỏng đoán tâm tư của anh?

Trong lòng cô, luôn chất chứa một đoạn tình cảm sâu nặng, chỉ cần chạm nhẹ thôi là cũng thấy đau rồi, con người cô đã vậy, làm gì có khả năng đi phỏng đoán tình cảm của người khác?

Giả ngốc cũng không phải là chuyện xấu.

Trang Noãn Thần rung động với Giang Mạc Viễn, cho nên càng muốn làm tốt công việc, san sẻ giúp anh, đây chính là báo đáp tốt nhất đối với anh.

Thế nhưng...

Giang Mạc Viễn của hôm nay không biết ăn nhằm thứ gì, lại không chịu thông qua dự án.

Lúc này trong phòng họp tại sao lại không đề xuất ý kiến?

Dưới nắng chiều, gương mặt Giang Mạc Viễn rơi vào vùng nửa tối nửa sáng, vẻ mặt bình tĩnh đến dọa người, bất luận nhìn thế nào thì Trang Noãn Thần cũng không tài nào biết được rốt cục anh đang nghĩ gì.

Thật lâu sau, Giang Mạc Viễn chậm rãi cất lời, giọng nói lại quá mức

trầm thấp, “Dự án, làm lại.”

Bốn chữ ngắn gọn, khiến trái tim Trang Noãn Thần đột nhiên chìm vào băng giá!

“Gì?” Cô kinh ngạc hỏi lại, nói cả buổi, kết quả vẫn đổi lấy một câu ‘làm lại’?

Giang Mạc Viễn nhìn cô, khẽ nhếch môi, “Anh đã biểu đạt rất rõ ràng ý của mình rồi.”

Trang Noãn Thần sửng sốt hồi lâu, một luồng khí chẳng sớm chẳng muộn cứ nghẹn ứ nơi ngực, lát sau cuối cùng cũng đè nén xuống, bắt đầu tranh luận lần cuối...

“Chủ đề dự án hoạt động xoay quanh xuất phát điểm tình yêu, có gì sai chứ?”

“Không sai.”

“Em muốn dòng xe của Tiêu Duy biểu đạt cảm giác nặng nề của thời gian có gì sai không?”

“Không sai.”

“Nói cách khác, phương hướng và ý nghĩa chung em đưa ra không sai gì hết, đúng không?”

“Đúng.”

Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, siết chặt nắm tay, “Vậy thì, anh cho rằng tình yêu phải trải qua cách thể hiện kịch bản hóa thế nào mới có thể đạt được sự quan tâm của người khác, khiến người khác

chỉ cần nhìn qua một lần là không quên được?”

Giang Mạc Viễn nhú mày.

“Theo như lời em nói chính là cách thể hiện kịch bản hóa thông qua hiệu ứng xử lý nghệ thuật.”

Giang Mạc Viễn suy nghĩ một chút rồi nói, “Biến cố bất ngờ, có đủ mâu thuẫn và xung đột.”

“Một chủ đề xuyên suốt cả một năm hoạt động, như vậy thì câu chuyện này nhất định phải có tính liên tục, có chút mâu thuẫn mới thu hút người xem, mới có thể khắc sâu vào ấn tượng người khác, sẽ tốt hơn là quá yên ả đúng không?” Trang Noãn Thần lại hỏi.

Giang Mạc Viễn vừa định trả lời, cô lại nói tiếp, “OK, em thừa nhận, trong thực tế cuộc sống thì sự bình đạm mới là chân thật, và đó cũng là cuộc sống mà người người hướng tới, nhưng chúng ta phải làm công tác tuyên truyền, phải làm một câu chuyện quá bình yên như vậy thì xử lý ra sao? Vì để tăng tính hiệu quả, sẽ phải tăng thêm mâu thuẫn, cuối cùng mới bình yên lại, điều đó thể hiện với mọi người rằng, tình cảm mãnh liệt tuy quan trọng, nhưng cuộc sống bình yên mới là thứ chân thật nhất. Em nói vậy đúng không?”

Giang Mạc Viễn như bị cô chọc cười, khóe môi hơi gợn lên một chút, “Đúng vậy.”

“Vậy thì, em xin hỏi Giang tổng...” Trang Noãn Thần cuối cùng cũng thở phào, nhìn anh, “Dự án hoạt động của em sai cái gì? Thanh mai trúc mã sao? Ngược lại em cho rằng đó là cách thể hiện sự trung thành với tình cảm, cũng chính là gầy dựng độ trung thành của người tiêu dùng.”

Giang Mạc Viễn ngẩn ra khoảng ba giây, cuối cùng lắc đầu cười bất đắc dĩ, anh tự nhận trong mọi cuộc đàm phán mình vẫn luôn duy trì lý trí logic, không ngờ Trang Noãn Thần đặt vài câu hỏi đã đưa anh vào tròng, cô đúng là cô gái thông minh.

“Về phần, trong dự án hoạt động này có thêm vào tình cảm cá nhân của em hay không...” Trang Noãn Thần nói tiếp, nhưng nói đến đây âm lượng chợt giảm dần, thờ dãi, trong mắt thoáng xẹt qua một tia cô đơn, “Em cho rằng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tính chất của hoạt động.”

Giang Mạc Viễn hơi nheo mắt nhìn cô.

Cô can đảm nhìn lại anh, ngay sau đó, ánh mắt chân thành hơn, “Xin anh hãy tin em, em chỉ muốn làm tốt dự án của Tiêu Duy, đây cũng là... sự cảm ơn và báo đáp của em với anh.”

Giang Mạc Viễn ngạc nhiên, hồi lâu cũng không nói gì.

Sau khi đến bệnh viện tham ba xong, Trang Noãn Thần nhân tiện rẽ vào khu bệnh nặng đứng xa xa nhìn bà Cố. Tình trạng của bà Cố ngày càng tệ, cô từng lén lút nhờ Mạnh Khiếu hỏi thăm, sau khi Mạnh Khiếu thăm dò xong nói với cô, bệnh của bà Cố thật sự không còn hy vọng chữa khỏi, còn nói thật ra Giang Mạc Viễn đã tìm bác sĩ tốt nhất qua đó xem, nhưng bị Cố Mặc từ chối.

Đối với quyết định của Cố Mặc, cô khó nói thêm gì.

Ra khỏi bệnh viện, lúc vừa đi đến cổng liền nghe tiếng cãi vã, nhìn kỹ lại, Trang Noãn Thần thấy hai người là Hạ Lữ và Mạnh Khiếu, hai người này không biết tại sao lại đấu khẩu.

Đi đến hòa giải mới biết, Hạ Lữ cùng cô đến thăm ba cô đi ra trước để lấy xe, không ngờ lúc chuyển bánh lại đúng lúc va chạm vào xe của Mạnh Khiếu, Mạnh Khiếu muốn chạy vào không được, Hạ Lữ muốn ra cũng ra không được, lời qua tiếng lại, thế là cãi nhau.

“Tên họ Mạnh kia, kiếp trước có phải tôi nợ gì anh không? Anh cứ bám theo cản trở tôi vậy hả?” Hạ Lữ tức đến tóc tai dựng đứng.

Sắc mặt của Mạnh Khiếu cũng khó coi, đóng mạnh cửa xe, không vui nói, “Cô Hạ à, xin cô mở to hai mắt ra nhìn cho rõ, là xe cô đụng vào xe tôi trước!”

“Là xe anh đụng xe tôi thì có? Lớn già đầu rồi sao lại mở to mắt nói dối thế hả? Anh không thấy tốc độ lái xe của anh ra sao à? Làm gì chứ? Gấp đi đâu thai hả?”

Trang Noãn Thần bị hai người họ làm cho nhứt đầu, rồi nhìn thoáng qua không khỏi bật cười.

Một chiếc Audi A8 vô cùng sang trọng đụng vào chiếc xe thể thao, vừa nhìn giống như hai chiếc xe này đang kiss nhau vậy.

Đang muốn khuyên ngăn, điện thoại đổ chuông.

Lúng túng nhận máy, vẻ mặt Trang Noãn Thần có chút sững sờ, ngay sau đó chợt kinh ngạc vui mừng, nói thêm vài câu thì cúp máy, vội vàng kéo hạ Lữ đang hùng hổ, nói, “Đừng cãi nữa, mau chóng về công ty.”

“Để làm gì?”

“Dự án hoạt động được thông qua rồi, chúng ta sẽ bận rộn đây.”

Trang Noãn Thần vui vẻ nói, không ngờ cuối cùng Giang Mạc Viễn cũng đồng ý với dự án của cô.

Hạ Lữ vừa nghe cũng vui vẻ hẳn lên, quay đầu nhìn Mạnh Khiếu, thái độ đối với anh tốt hơn, cười hỏi, “Rất đau lòng sao?”

“Nói thừa! Xe mới bảo dưỡng đó!” Mạnh Khiếu nhìn cô, thấy thái độ của cô có chuyển biến ngược lại trong lòng không quan tâm lắm.

“Bản cô nương hôm nay tâm trạng rất tốt, không thêm so đo với anh nữa.” Hạ Lữ cười lạnh, từ trong túi xách móc ra tờ tiền có mệnh giá lớn ném cho anh, “Cầm tiền này đi sửa xe đi, coi như là tôi đặng anh vậy.”

Trang Noãn Thần tròn mắt kinh ngạc, buồn cười nhìn bộ dạng hào phóng của Hạ Lữ, lại nhìn qua sắc mặt vô cùng khó coi của Mạnh Khiếu.

“Cô có ý gì?” Đời này đều là anh cho tiền phụ nữ, nhận tiền của phụ nữ như hôm nay đúng là lần đầu tiên.

“Giận à? Ai da, tôi cũng muốn để anh dễ thở một chút ở trước mặt kim chủ thôi mà.”

“Cái gì? Kim chủ?”

“Ừ, mặt trắng à, xem cứng khăn trương như vậy chắc là không có tiền sửa xe rồi, cũng đúng, chắc cứng cũng khổ sở dựa vào mấy bà nhà giàu, không ngờ lại làm hỏng xe của bà ấy mua cho cứng, chắc hẳn người ta sẽ không vui đâu.” Hạ Lữ ngoài miệng không nề nang ai, đưa tay vỗ vỗ vai anh, “Yên tâm đi, để chị cho cứng số tiền này, không cần lo lắng không trả nổi.”

“Cô...”

“Noãn Thần, chúng ta đi nào.” Hạ Lữ không đợi anh nói xong liền lên xe, thò mặt ra, “Mặt trắng à, còn phải phiền cung nhường đường một chút.”

Mạnh Khiếu tức giận đến nổi nghiêng răng trèo trẹo!

Khách sạn Côn Luân.

Qua tám giờ, tiệc rượu thương nghiệp náo nhiệt trong phòng.

Sau khi Trang Noãn Thần cùng Giang Mạc Viễn chào hỏi người chủ trì bữa tiệc xong liền trốn một góc, tiệc tối nay không có gì khác với những buổi tiệc thương nghiệp trong một năm qua, vẫn tập hợp rất nhiều khách khứa phú thương, có người cô biết lẫn không biết.

Nhưng trong mấy bữa tiệc thế này, Giang Mạc Viễn đều chủ động bảo cô đi tìm gì ăn trước, biết rõ cô là con sâu ăn uống mà còn dẫn cô đi dự tiệc, đôi khi, ngay cả cô cũng có cảm giác vô cùng khó hiểu.

Cầm miếng bánh ngọt, cô đứng trước cửa sổ sát đất.

Bóng dáng cô in lên kính thủy tinh trong suốt, chiếc váy dạ tiệc màu đen tinh tế, phác họa dáng người là lướt yếu điệu của cô. Khuôn mặt in trên kính kia đã sớm không còn trang điểm đậm như trước nữa, từ sau khi bị Giang Mạc Viễn thấy mặt mộc, anh liền yêu cầu cô trang điểm nhẹ nhàng mỗi lần dự tiệc.

Lúc đầu, có vài người quen hiểu lầm Giang Mạc Viễn đổi bạn gái, ngược lại anh không phiền gì mà giải thích, cô nghe chỉ mím môi

cười, trong lòng có chút than vãn, thật ra trang điểm đậm cũng rất tốt, dưới những tình huống không được tự nhiên, mặt trang điểm đậm có thể che giấu được nội tâm.

Dự án được thông qua, khiến cô cùng cả nhóm bận rộn hơn, ngoại trừ phối hợp xây dựng thương hiệu trước ra, hoạt động quan trọng nhất chính là dịp Giáng Sinh, hoạt động lần này là cô mở ra bước đầu tiên của Tiêu Duy, cô hy vọng có thể mang đến cảm giác khác biệt cho mọi người.

Đang nghĩ ngợi, sau lưng có hơi căng cứng, nâng mắt nhìn vào tấm kính, là Giang Mạc Viễn, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau.

“Đang nghĩ gì vậy?” Vẫn ôn hòa, thổi vào bên tai cô có hơi nhột.

Trang Noãn Thần nhất thời không rời mắt được, có một thoáng, bóng anh cùng bóng cô in tấm kính, anh ăn mặc chỉnh tề, cao lớn anh tuấn, ôm cô từ phía sau, cô đã mang giày cao gót rồi mà chỉ đứng ngấp nghé vai anh, trong sách nói, đây là tỷ lệ chiều cao hoàn mỹ nhất của nam và nữ, vì góc độ thế này vừa vặn có thể khiến phụ nữ dựa vào.

Hết chương 23

Quyển 3 - Chương 24: Kinh hồn

Có thể dựa vào hay không cô không rõ, nhưng cô biết, khoảnh khắc Giang Mạc Viễn giam cô vào lồng từ phía sau, sự ấm áp lâu ngày không gặp lại ủa về.

Từ ngày tranh luận về dự án hoạt động, cô cũng chưa gặp lại anh lần nào.

Mãi đến hôm kia ở bệnh viện nhận được điện thoại của anh, ngoài việc anh nói cô có thể tiếp tục tiến hành dự án hoạt động ra, còn thuận miệng nhắc đến bữa tiệc thương nghiệp hôm nay.

Một Giang Mạc Viễn ôn hòa như vậy mới chính là người cô quen thuộc.

Nhưng Trang Noãn Thần hiểu, trong bữa tiệc anh và cô có thể tỏ ra thân mật, chẳng qua chỉ là diễn cho người khác xem.

Nhưng, cô thiếu đi lớp phấn dày để che giấu, đã không thể diễn được một mặt xinh đẹp muôn vàn của mình.

“Em đang nghĩ... không biết có thể gặp được Hải Nham hay không.”
Thật lâu sau, Trang Noãn Thần nghĩ ra được một cái cớ, tuy hơi hoang đường, nhưng cũng tạm chấp nhận được.

Hải Nham, ngoại trừ thân phận nhà văn nổi tiếng ra còn là chủ tịch của khách sạn Côn Luân Bắc Kinh.

Giang Mạc Viễn cười, dứt khoát dịch sát người lại, “Thích xem tiểu thuyết của Hải Nham à?”

“Vâng.” Cô khẽ gật đầu, cũng coi như tìm lối thoát cho hành vi thất thần ban nãy của mình.

Giang Mạc Viễn không nói nữa, nhưng lại hôn nhẹ lên trán cô, dịu dàng nói, “Đi thôi, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi.”

Cô gật đầu, theo anh chậm rãi đi vào sảnh tiệc.

Trong bữa tiệc, cô và Giang Mạc Viễn vẫn luôn được mọi người chú ý, vốn đã quen rồi, cho đến khi, cửa phòng tiệc lại lần nữa được đẩy ra, ba gương mặt quen thuộc thành công thu hút ánh nhìn của các vị khách ở đây.

Là ông Nam.

Theo sau ông ấy còn có hai người.

Người nữ, Trang Noãn Thần quen, là Nam Ưu Tuyền trước sau ưu nhã.

Người nam, Trang Noãn Thần càng quen hơn, là Trình Thiếu Tiên luôn đi công tác ở bên ngoài.

Nam Ưu Tuyền khoác tay Trình Thiếu Tiên đi theo sau lưng ông Nam, sau khi thấy Giang Mạc Viễn, sắc mặt hơi tối lại, rồi khi đối diện với Trang Noãn Thần, sắc mặt càng thêm khó coi.

Giang Mạc Viễn chủ động tiến lên, mỉm cười chào hỏi ông Nam.

Giờ khắc này Trang Noãn Thần rất muốn trốn đi, dưới tình huống thế

này, đúng lúc đụng mặt cấp trên của mình chắc chắn sẽ rất xấu hổ, nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao Trình Thiếu Tiên lại tham gia mấy buổi tiệc thương nghiệp kiểu này, sao ông Nam lại xem trọng anh đến vậy?

Mà quan trọng hơn chính là, hình như anh ta cũng rất thân với Nam Ưu Tuyền.

“Mạc Viễn, vị này chính là...” Ông Nam nhìn chăm chăm Trang Noãn Thần, ánh mắt có chút sững sờ.

Giang Mạc Viễn vừa định lên tiếng, Nam Ưu Tuyền đã cười lạnh, “Ba à, cô ấy chính là tình nhân của Mạc Viễn đó, không phải lần trước đã từng giới thiệu qua rồi sao?”

Hai chữ ‘tình nhân’ khiến Trang Noãn Thần cắn môi, bất giác nhìn sang Trình Thiếu Tiên, thấy ánh mắt anh ta đột nhiên chuyển thành nghiêm khắc, cô hết hồn nhanh chóng cúi đầu.

Ông Nam nghe xong càng thêm khó tin, nhìn Trang Noãn Thần hồi lâu vẫn không nói gì.

“Ông Nam, cô ấy chính là Trang Noãn Thần.” Giang Mạc Viễn kéo cô qua, cười nhạt.

“Trang Noãn Thần...” Ông Nam khẽ nhắm lại tên cô, trong mắt đầy vẻ kích động, “Cô gái nhỏ, cô đến gần đây để tôi nhìn xem nào.”

Trang Noãn Thần ngây người.

Thấy cô đứng yên bất động, ông Nam dứt khoát chủ động tiến lên trước.

Giang Mạc Viễn cũng tình bơ kéo cô về phía sau, nhìn ông Nam cười nhẹ, “Noãn Noãn nhát gan lắm, ông Nam à, ông nhiệt tình như vậy sẽ làm cô ấy sợ đó.”

Lần này đến phiên ông Nam ngây người.

“Ba à...” Nam Ưu Tuyền âm thầm kéo góc áo ông.

Lúc này ông Nam mới hoàn hồn, mỉm cười che đi vẻ xấu hổ, vẻ mặt tự nhiên nhìn về phía Trang Noãn Thần, “Nghe nói cô là cấp dưới của Trình Thiếu Tiên đúng không?”

Giang Mạc Viễn thả cô ra.

Cô gật đầu, trong lòng lại cảm thấy khó hiểu, biểu hiện vừa nãy của ông Nam có chút kỳ lạ.

Sắc mặt Trình Thiếu Tiên từ đầu đến cuối vẫn khó coi, anh ta tiến lên, nhìn Trang Noãn Thần, “Noãn Thần, sao em lại ở đây?” Buổi tiệc hôm nay không có liên quan gì đến công việc, vừa mới nhìn thấy cô, anh giật mình sửng người, lại nghe Nam Ưu Tuyền giới thiệu như vậy, biểu cảm sửng sốt mau chóng hóa thành không vui.

Trang Noãn Thần mở miệng toan nói gì đó, nhưng không biết phải giải thích thế nào.

Để lại ấn tượng không tốt với cấp trên cũng không hay lắm, nhưng rất dễ nhận thấy, mọi sự đã muộn.

“Giang tổng, Noãn Thần chẳng qua chỉ là đối tác của quý công ty mà thôi, có cần phải bàn chuyện công việc 24/24 với anh không?” Trình Thiếu Tiên cau mày, quay đầu nhìn Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn cười khẩy, lại đưa tay nắm lấy vai Trang Noãn Thần, “Anh hiểu lầm rồi thì phải, tôi và cô ấy ngoại trừ công việc ra, còn có rất nhiều chuyện để làm.”

Trình Thiếu Tiên cau mày chặt hơn, dời mắt qua Trang Noãn Thần.

“Trình tổng, tôi...” Trang Noãn Thần khó lòng giải thích.

“Trình tổng kính mến ơ, em thấy anh cũng quản nhiều quá rồi đó?” Nam Ưu Tuyền lạnh lùng châm biếm, đưa tay khoát tay anh, “Cô ấy là Trang Noãn Thần, anh đừng có nhìn nhầm người đấy nhé.”

Trang Noãn Thần nghe thấy mấy lời kỳ lạ này, lại nhìn thấy vẻ mặt càng thêm quái lạ của Trình Thiếu Tiên, trong lòng bồn chồn, vừa định mở miệng, lại nghe một giọng nói từ sau lưng truyền tới...

“Giang tổng, đã lâu không gặp.”

Giọng nói này có chút quen tai, Trang Noãn Thần ngoảnh lại, không khỏi tròn mắt!

Hôm nay ngọn gió nào thổi thế này, lại có thể thổi cả anh họ Nhan Minh đến đây.

Hôm nay anh ta ăn mặc vô cùng chỉnh tề, trông khỏe mắt hiện lên vẻ mệt mỏi, trên tay cầm ly rượu vang đang đi về hướng này, sau khi nhìn thấy Trang Noãn Thần thì sửng lại, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt.

“Anh?” Trang Noãn Thần nhẹ nhàng lên tiếng chào hỏi.

Nhan Minh không đáp lại cô, ánh mắt luôn nhìn Giang Mạc Viễn, bên trong hình như chất chứa thù hận.

Ông Nam thấy có người tiến lại gần, muốn xoay người rời khỏi, Nhan Minh lại lên tiếng trước, “Chào ông Nam, ông ở đây thật đúng lúc. Nghe nói quý công ty đang hợp tác với Tiêu Duy, vậy sao không ở lại nhìn xem Giang Mạc Viễn là loại người gì!”

“Anh, anh nói bậy gì vậy?” Trang Noãn Thần nghĩ chắc anh ta uống say, vội vàng bước đến túm anh lại khẽ hỏi.

Ông Nam và Trình Thiếu Tiên nhìn thoáng qua nhau, dừng chân lại, hòa nhã nói, “Vị khách này, nếu việc làm ăn không được như ý hay sao đó hãy tự mình giải quyết, ở chỗ này sẽ chỉ là chủ đề cho người khác chế giễu mà thôi.”

“Noãn Noãn, qua đây.” Giang Mạc Viễn không để ý tới Nhan Minh, đưa tay kéo Trang Noãn Thần lại.

Tình hình dường như trở nên khác thường, rất nhiều người ở xung quanh nhìn qua bên này, thì thầm to nhỏ.

Nhan Minh bật cười, “Tôi còn cái gì có thể để người khác chê cười chứ!” Nói xong, đột nhiên giơ ly rượu trong tay lên, hất thẳng vào mặt Giang Mạc Viễn!

“Á...” Có tiếng phụ nữ kinh hô ở xung quanh, ngay sau đó là tiếng hít khí lạnh.

“Anh, anh điên rồi!” Trang Noãn Thần hoảng sợ, vội vàng gọi phục vụ lại.

Tình huống đột ngột phát sinh khiến ai nấy cũng chấn kinh, ngay cả ông Nam và Trình Thiếu Tiên cũng sửng sốt tại chỗ.

Trên mặt Giang Mạc Viễn không có vẻ gì là kinh ngạc, vẫn lẳng lặng đứng yên tại chỗ, nhận lấy khăn từ tay Trang Noãn Thần, cười lạnh từ từ lau rượu trên mặt.

Trang Noãn Thần kinh hồn bạt vía, cảm xúc chưa lắng dịu xuống lại nghe tiếng hét chói tai từ trong đám đông truyền tới, ngay sau đó nghe được tiếng Nhan Minh rống lên giận dữ...

“Giang Mạc Viễn, hôm nay tao không thể không giết thẳng tiểu nhân bỉ ổi như mày!”

Một tia sáng sắc lạnh xẹt qua mắt Trang Noãn Thần, mang theo sự lạnh lẽo của kim loại. Cô không kịp nghĩ thứ Nhan Minh cầm trong tay là gì, lại linh cảm được mùi nguy hiểm, theo bản năng đứng chắn trước người Giang Mạc Viễn.

Nhưng cùng lúc đó, cô lại bị một luồng sức mạnh kéo lấy, bị nhốt vào vòm ngực ấm áp!

Ánh sáng sắc lạnh đâm đến.

Cùng với ánh sáng vung lên còn có tiếng hét sợ hãi từ bốn phía và... tiếng rên của ông Nam!

Cô chỉ nghe thấy Nam Ưu Tuyên hét lên một tiếng, “Ba!”

Xung quanh bắt đầu nhốn nháo, có bảo an chạy đến, đè chặt Nhan Minh lại.

Leng keng một tiếng, là tiếng con dao rơi xuống sàn.

Sự việc xảy ra quá nhanh, khi Trang Noãn Thần hồi phục tri giác mới phát hiện, bản thân được Giang Mạc Viễn ôm vào lòng, cô sửng sờ,

ngẩng đầu, đúng lúc Giang Mạc Viễn cúi xuống, tầm mắt hai người giao nhau.

Ánh mắt của anh vô cùng phức tạp, như đau lòng, hoặc như sợ hãi suýt nữa đã mất đi thứ đồ yêu thích nào đó...

“Anh...” Trang Noãn Thần có phản ứng lại, đẩy Giang Mạc Viễn ra mới thấy rõ ràng, hóa ra lúc này Nhan Minh muốn cầm dao giết Giang Mạc Viễn.

Con dao được anh ta giấu rất kỹ, cho nên mọi người không phát hiện ra, nhưng một khi thật sự bị lưỡi dao bén ngọt như vậy đâm trúng, hậu quả đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Giang Mạc Viễn không bị đâm trúng, người bị thương là ông Nam!

Trang Noãn Thần thấy đầu óc choáng váng, vừa nãy cô xông lên trước che chắn cho Giang Mạc Viễn, Giang Mạc Viễn lại nhanh tay nhanh mắt cản cô lại ôm cô vào lòng, nhưng chuyện ông Nam là sao vậy nhỉ?

Ông ấy bị thương ngay cánh tay, chắc chỉ là vết thương ngoài da, Nhan Minh cũng ngây ngẩn cả người, nhìn thấy người bị thương là ông Nam liền xua tay lia lịa, run rẩy nói, “Tôi, tôi không muốn giết ông đâu... không muốn...”

Nhanh chóng có người chạy đến xử lý vết thương cho ông Nam.

“Anh Giang, xử lý người này thế nào? Báo cảnh sát đi!” Nhân viên bảo an nói.

Trang Noãn Thần vừa nghe liền sợ, ngăn lại, “Đừng đừng đừng, làm ơn đừng báo cảnh sát.” Cô chạy vội đến bên cạnh Nhan Minh, hỏi

dồn, “Anh, anh làm gì vậy? Cuối cùng sao lại vậy?”

Nhan Minh lấy lại tinh thần, nhìn chằm chằm Giang Mạc Viễn khản giọng nói, “Tên họ Giang kia, có bản lĩnh thì giết tao đi, bằng không tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!”

Tất cả mọi người ở xung quanh đều nhìn Giang Mạc Viễn.

Bao gồm Trang Noãn Thần.

Cô nhìn thấy rõ ràng, khoe môi Giang Mạc Viễn mím chặt thành một đường sắc bén, cằm cũng bạnh ra, quanh thân tỏa ra khí lạnh xa lạ. Cô nhìn mà kinh hãi, rất sợ anh sẽ báo cảnh sát.

“Thả anh ta đi.” Anh bất ngờ nói.

Trang Noãn Thần cảm thấy nhẹ nhõm.

Bảo an vừa định buông tay, lại nghe Nam Ưu Tuyền hét lên bén nhọn, “Không được thả hắn! Báo cảnh sát! Tôi muốn báo cảnh sát!” Nói xong, chạy đến bên cạnh Giang Mạc Viễn, giận dữ xĩa vào anh...

“Anh bệnh à! Hắn ta suýt nữa giết anh! Cho dù anh không tính toán, ba tôi cũng không thể chịu một dao oan uổng được!”

“Chị Ưu Tuyền...” Trang Noãn Thần muốn cầu xin, thấy bảo an sắp gọi 110, trong lòng nhất thời nóng như lửa đốt.

Đúng lúc này, Nhan Minh lại vùng thoát khỏi nhân viên bảo an, lao ra đại sảnh phòng tiệc như kẻ điên, người xung quanh sợ hãi không ngừng la lên, anh ta thừa dịp trốn thoát.

“Anh...” Cô rất muốn đuổi theo, nhưng cổ tay lại bị Giang Mạc Viễn

giữ chặt.

“Đừng đuổi nữa, yên tâm đi, anh sẽ không truy cứu.” Giang Mạc Viễn thản nhiên nói, thoáng khựng lại rồi nói tiếp, “Anh nghĩ, ông Nam cũng sẽ không truy cứu chuyện này đâu.”

Anh nhìn cô, sau khi nói xong câu đó còn muốn nói thêm gì nữa nhưng lại thôi, ánh mắt chuyển thành u ám, đè nén đau lòng cùng căng thẳng thoáng dâng lên xuống. Vừa nãy, cô nàng này lại muốn thay anh chấn dao!

Quyển 3 - Chương 25: Lại nhớ tới nơi này

Giang Mạc Viễn anh sống đã hơn ba mươi năm, tự nhận đã trải qua không ít sóng gió, nhưng có một cô gái không chút do dự che trước mặt anh định chần dao như vậy, tình huống này đúng là lần đầu tiên anh trải qua.

Gắt gao ôm lấy cô, giây phút ấy, anh bỗng có cảm giác, cô còn sống thật tốt.

Bất giác nhìn về phía ông Nam, ánh mắt lại chuyển thành phức tạp.

Ông Nam đứng sát anh, đồng thời ra tay cản Trang Noãn Thần, nhưng dù sao ông ấy cũng lớn tuổi chậm chạp, không ngờ một nhát dao kia Nhan Minh không đâm lên được người anh, ngược lại khiến ông Nam bị thương.

Trang Noãn Thần xoay đầu nhìn anh, lát sau mới hỏi, “Anh đã làm gì anh họ em?” Tuy rằng bình thường anh ấy hay làm việc kích động, nhưng tuyệt đối không phải là người có khuynh hướng tự dưng dùng bạo lực, trước đó không phải Giang Mạc Viễn đầu tư vào khách sạn của anh họ sao? Sao hai người họ lại trở mặt thành thù?

Giang Mạc Viễn lẳng lặng nhìn cô, thấy ánh mắt chất vấn của cô, thản nhiên đáp, “Là do anh họ em hiểu lầm, yên tâm đi, anh sẽ giải thích với anh ấy.”

Đầu óc cô hỗn loạn, nhất thời không biết có nên tin anh hay không.

“Trang Noãn Thần, cô đúng là thứ yêu tinh hại người!” Nam Ưu Tuyền tức giận đến giậm chân, thấy Nhan Minh đã trốn nên trút giận lên người Trang Noãn Thần, xông lên trước, giơ tay lên định tát cô.

Cổ tay mới nâng lên trong không trung đã bị Giang Mạc Viễn trực tiếp ngăn cản!

“Giang Mạc Viễn, anh đừng có ở chỗ này vờ vĩnh giả người tốt nữa!” Nam Ưu Tuyền tức điên lên, ra sức vùng vẫy, nhưng lực tay Giang Mạc Viễn quá lớn, cô giãy cách nào cũng không ra được.

Sắc mặt Giang Mạc Viễn chuyển thành nghiêm nghị âm lạnh, thấp giọng hét lên, “Quậy đủ rồi thì đi chăm sóc ba cô đi!” Nói xong, hất tay cô ra.

Nam Ưu Tuyền lão đảo, được Trình Thiếu Tiên đứng phía sau đỡ lấy, anh ta đối diện với Giang Mạc Viễn, ánh mắt cả hai lạnh băng.

Trang Noãn Thần mơ hồ, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Đang nghĩ ngợi, ông Nam cất lời, lại trực tiếp hỏi thăm Trang Noãn Thần...

“Noãn Thần, cô có bị thương hay không?”

Trang Noãn Thần vô thức lắc đầu, trong đầu lại chợt lóe, vội vàng tiến lên đưa tay đỡ ông, khó tin hỏi, “Ông Nam, vừa rồi ông là vì tôi...” Cô nghi ngờ, đúng là khó hiểu.

Ông Nam lại không trực tiếp trả lời cô, chỉ khẽ cười, “Cô không sao là tốt rồi.” Lại nhìn về phía Nam Ưu Tuyền quát nhẹ, “Ưu Tuyền, ba chỉ bị thương ngoài da, chuyện này đừng làm lớn.”

“Bà à...”

“Cám ơn ông Nam.” Trang Noãn Thần cướp lời, lại tiếp tục thấy lạ, sao Giang Mạc Viễn lại đoán trước được ông Nam sẽ không truy cứu chứ?

Bấy giờ, Trình Thiếu Tiên mới tiến lên, nghiêm túc nói, “Noãn Thần, lập tức theo tôi.” Nói xong, một phen kéo lấy cổ tay cô.

“Trình tổng?”

Trước mắt tối sầm, Giang Mạc Viễn đứng chắn trước hai người, giọng nói của anh thật lạnh, “Trình tổng, anh quản cũng rộng quá rồi.”

Trình Thiếu Tiên nhìn thẳng vào anh, cười lạnh, “Trình Thiếu Tiên tôi cũng không muốn bị chụp cho cái tội danh bán nhân viên của mình, Giang tổng đi đâu cũng dẫn theo Noãn Thần, điều này khiến người ta phải nghĩ thế nào? Đức Mã vẫn chưa đến mức cần nhân viên bán nhan sắc để đổi lấy hợp đồng.”

“Trình tổng, anh hiểu lầm rồi, tôi không có...” Trang Noãn Thần biết sẽ là vậy, dù có một trăm cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng được.

Không nghe ra được là vui hay buồn, nhưng có thể phát hiện ra sự uy nghi bẩm sinh.

Trang Noãn Thần suýt chút nữa ngất đi, đây gọi là.... tình huống gì thế này?

Vốn muốn nghiêng đầu giải thích, ánh mắt lại lơ đãng bị thu hút bởi một bóng dáng đứng trong góc phòng tiệc, tập trung nhìn kỹ, đúng là Cố Mặc...

Trong lòng cô nhất thời dậy sóng!

Hôm nay bị sao vậy trời?

Sắc mặt Cố Mặc u ám khó coi, hiển nhiên là thấy hết toàn bộ một màn vừa nãy. Trái tim Trang Noãn Thần chột đau nhói theo vẻ mặt anh, sự chua xót khó có ngôn từ nào diễn tả được dâng lên cổ họng...

Thẳng đến vài ngày sau, Trang Noãn Thần vẫn còn lơ lơ lửng lửng.

Giang Mạc Viễn và ông Nam thật sự không truy cứu hành vi ngày đó của Nhan Minh, nhưng bác họ cô lại không ngừng làm âm ỉ, lúc đầu thì gọi điện cho cô mắng Giang Mạc Viễn té tát, sau đó còn chạy đến bệnh viện mượn cớ thăm bệnh lại mắng Giang Mạc Viễn đến vuốt mặt không kịp, nằng nặc bắt Trang Noãn Thần phải chia tay với Giang Mạc Viễn, đến khi cô đề cập đến chuyện rút cuộc thì Giang Mạc Viễn và anh họ có xung đột gì, thì bác cô lại im thin thít.

Tóm lại, trong trận nhốn nhào này có Giang Mạc Viễn, cộng thêm một Trình Thiếu Tiên, sau đó thì Cố Mặc cũng góp một chân vào. Ngày đó, ánh mắt Cố Mặc cực lạnh, lạnh hết như sáu năm trước lúc anh tận mắt nhìn thấy mẹ mình quỳ gối trước mặt cô vậy.

Cho nên, khi cô nhận được tin nhắn này đã do dự chừng mấy tiếng đồng hồ, trên bãi cỏ phản xạ ánh nắng rực rỡ, khiến đôi má cô như phát sáng.

Mẹ cô đè tay cô lại, chân thành khuyên lơn, “Noãn Thần, con phải rõ ràng điều bản thân con muốn là gì, nếu còn do dự, vậy thì đi đi, có lẽ

sẽ tìm được đáp án con muốn.”

Một câu nói giống như đả thông toàn bộ kinh mạch của Trang Noãn Thần, cô đứng bật dậy, chạy ra khỏi bệnh viện.

Đại học A, vẫn đẹp như trước.

Lúc lại đứng trong sân trường đại học, dãy phòng quen thuộc, nhóm sinh viên tụm năm tụm ba đan xem với hình ảnh mỹ lệ, sân bóng rổ ở xa xa, tiếng cười hào sảng lấp đầy không trung.

Cô giống như lại nhìn thấy hình ảnh Cố Mặc tay cầm trái bóng rổ xuyên qua ngăn trở, bay người ném nhanh vào rổ!

Lúc ấy, cô cùng các bạn hâm mộ khác điên cuồng đứng dậy, vì anh mà lớn tiếng hoan hô.

Là đã từng...

Chỉ chớp mắt mà đã sáu năm!

Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, chậm rãi đi tới ‘khu vườn tình nhân’, con đường ấy khiến cô suốt đời khó quên.

Con đường rải sỏi dẫn đến khu vườn tình nhân được mài sáng bóng, đây là do những đôi tình nhân trong trường đi mãi mà ra. Khu vườn tình nhân trong ký ức của cô có một hồ nước nhân tạo màu xanh chói mắt, đó là nơi đẹp nhất trong sân trường đại học, bởi vì hồ nước nhân tạo được bao bọc bởi hàng cây lê, mỗi độ xuân về hoa nở, từng mảng hoa lê tung bay, nổi bông bành trên mặt hồ, trông cực kỳ đẹp.

Hồ nhân tạo ở ngay phía trước, Trang Noãn Thần dừng chân một chút, cô không biết hôm nay Cố Mặc hẹn cô về trường là muốn làm gì.

Tiếng đàn réo rắt, như tiếng chuông chấn động mặt hồ yên ả.

Khóe môi Trang Noãn Thần khẽ run lên, là tiếng đàn ukulele...

Bước chân không nhìn được tiến về phía trước.

Ánh nắng lay động trên tàng lá vàng óng, xuyên qua đám lá lê, cuối cùng cô cũng thấy được chàng trai đứng bên hồ.

Anh tựa vào cây lê, ôm đàn Ukulele, cúi đầu khẽ hát.

Gió thổi qua, làm đám lá vàng rơi rụng, nhẹ nhàng bao phủ lấy chàng trai trong ký ức. Thứ ánh sáng đẹp đẽ khúc xạ trên người Cố Mặc, áo sơ mi trắng, quần bò, bóng dáng cao lớn ấy cứ lảng lảng dựa vào thân cây, không thấy cô, chỉ chuyên chú đàn hát, bật ra từng tiếng rõ ràng.

Lại nhớ đến điểm xuất phát thuở ban đầu

Vẻ mặt ngây ngô của em trong trí nhớ

Cuối cùng chúng ta cũng đi tới hôm nay

Tấm ảnh cũ dưới bàn

Kết hợp với vô số hồi ức

Ngày hôm nay chàng trai muốn hẹn cô gái lần cuối cùng...

Một ca khúc mới đang thịnh hành, bật ra từ miệng anh lại lộ vẻ cô đơn và đau đớn sau xói mòn của năm tháng.

Từng dòng ký ức đột nhiên ùa về!

Hoa lê bay bay, rơi xuống lạo xạo, hết như Cố Mặc của hôm nay, cũng sơ mi trắng dưới ánh dương ấm áp, đàn đàn ukulele, dưới tàng cây hoa lê, chàng trai áo trắng lẳng lặng nhìn cô, giữa hai đầu mày hiển rõ vẻ bất kham và ôn hòa trong yên tĩnh.

Trang Noãn Thần như thấy lại cảnh tượng ấy, giọng nói của anh, tiếng đàn ukulele của anh...

Anh nói, anh muốn hát cho cô nghe...

Còn đó đêm vũ hội ấy, khi có rất nhiều sinh viên nam bước đến mời cô khiêu vũ, rốt cuộc anh cũng đi đến, kéo cô lại từ trong tay nam sinh khác, vũ khúc xoay quanh, anh lại cúi đầu thì thầm vào tai cô, “Noãn Thần, chúng ta đã bỏ lỡ sáu năm sơ trung và cao trung, thời gian tiếp theo, anh muốn trải qua cùng em.”

Cô mỉm cười, mỉm cười trong hạnh phúc.

Nhưng hôm nay, hôm nay của sáu năm sau, khi cô lại nhìn chàng trai áo trắng ấy đứng dưới tàng cây lá vàng óng rơi xuống xung quanh, lại không kiềm được nước mắt, anh chưa nói gì cả, chỉ lặng lẽ đàn và hát.

Sáu năm sau, cô khóc...

Cố Mặc dưới tàng cây ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gảy đàn Ukulele...

Những năm bỏ lỡ mưa gió

Những năm lỡ mất tình yêu

Cứ nghĩ rằng sẽ đánh mất dũng khí ôm lấy em

Anh từng nghĩ muốn chinh phục cả thế giới

Đến cuối cùng ngoảnh lại mới phát hiện

Mỗi một tế bào trong thế giới này đều là em...

Những năm ư... đúng là cô và anh đã bỏ lỡ rất nhiều năm, sáu năm, cô và anh lặng lẽ chú ý nhau, rồi lại sáu năm, cô và anh cách nhau cả chân trời...

Nước mắt chảy xuống như mưa, che hết tầm mắt, có chút không nhìn rõ bộ dạng của anh. Cô đưa tay gạt đi nước mắt, nhưng lau mãi khóe mắt lại đỏ lên.

Cố Mặc bây giờ ở gần trong gang tấc, cô nhớ thương mất sáu năm, sáu năm sau, họ vẫn cứ vờn nhau như cũ mãi cho đến tận... hôm nay.

Tiếng đàn vừa dứt.

Vạn vật trong trời đất dường như cũng yên tĩnh theo.

Chỉ có thể nghe được tiếng lá lê rơi khẽ xuống đất.

Nơi sân trường đại học này từng chứng kiến tình yêu của cô và anh, hiện giờ, khi hết thảy đều đang tái hiện lại, hoàn toàn ứng với thời

gian trong ký ức, sự va chạm giữa ảo tưởng và hiện thực đủ để khiến người ta sụp đổ.

Cố Mặc đứng thẳng dậy, vài chiếc lá cây quét qua áo anh, anh đặt đàn sang một bên, đi về trước.

Trang Noãn Thần vẫn đứng chôn chân tại chỗ, nhìn thân hình cao lớn của anh dần dần che khuất ánh sáng trên đỉnh đầu cô. Anh cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đôi má lạnh lẽo của cô lên, khẽ hỏi...

“Còn nhớ anh đã từng viết rất nhiều ca khúc cho em không?”

Trang Noãn Thần chậm rãi gật đầu, nước mắt lại chảy xuống hai bên má.

“Con người trên đời có thể sống khoảng 36000 ngày, trừ thời gian ngủ ra chỉ còn lại 18000 ngày, anh viết cho em 1000 ca khúc, có thể để anh tiếp tục viết thêm cho em không? Cho đến ngày thứ 18000 cuối cùng, anh vẫn sẽ cầm đàn ukulele và hát cho em nghe.” Giọng nói của Cố Mặc chan chứa xúc động bị kiềm nén, nhìn cô thâm tình đau thương.

“Cố Mặc...” Cuối cùng cô cũng gọi tên anh, đáy lòng xẹt qua cơn đau như cào xé.

“Còn nhớ những lời anh từng nói với em vào sáu năm trước không? Anh đã nói rằng, chúng ta đã lỡ mất thời gian sáu năm, thời gian kế tiếp anh muốn trải qua cùng em.” Cố Mặc nhẹ nhàng nói.

Trang Noãn Thần gật đầu, sao cô có thể quên được chứ?

“Nhưng mà Noãn Thần à...” Cố Mặc nâng tay vén tóc cô, đáy mắt

hiện lên xót xa, “Thứ chúng ta bỏ lỡ đâu chỉ là sáu năm thời gian? Cộng thêm thứ mất đi trước đó, ước chừng có mười hai năm thời gian, vậy chúng ta còn có thể có được mấy cái mười hai năm để bỏ lỡ nữa chứ?”

Trang Noãn Thần đưa tay ôm miệng, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Ngay sau đó, cô liền bị Cố Mặc ôm vào lòng, môi anh phả ra hơi thở đau đớn, “Nếu em không muốn nói nguyên nhân chia tay thì anh sẽ không ép em, Noãn Thần à, chúng ta thử trở lại như trước được không? Em có biết những ngày không có em, mỗi ngày anh đều sống trong dày vò không?”

Nước mắt thấm ướt áo anh, trong hô hấp của cô là mùi hương tựa ánh mặt trời của anh, nước mắt không cầm được, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào, “Em không biết... Cố Mặc à, chúng ta thực sự có thể trở lại như trước kia sao?”

Cô không biết giữa cô và Cố Mặc có thể tồn tại khúc mắc hay không, anh thật sự có yêu cô, nhưng đồng thời cũng có hận, thứ tình cảm mâu thuẫn này thật sự có thể chuyển hóa thành thứ tình yêu cuồng nhiệt lúc ban đầu sao?

Cố Mặc đẩy nhẹ cô ra, hai tay cố định bả vai cô, cúi đầu nhìn cô chăm chú, “Nhìn anh đi.”

Cô ngược nhìn, nước mắt che khuất tầm mắt.

Anh cúi đầu, nhẹ hôn lên nước mắt cô.

“Sáu năm trước, em nói chia tay xong liền đi, sáu năm sau, anh chỉ muốn hỏi em một câu.” Viên mắt anh cũng hơi phấp phấp, “Trước khi hỏi em câu đó anh phải nói rõ ràng với em, anh yêu em, yêu em như

nhều năm về trước. Vậy thì Noãn Thần à, sáu năm trôi qua rồi, em có còn yêu anh không?”

Một cổ tình cảm như sóng cuộn trào khôn kể trong lòng ngực, cô nhìn anh, cuối cùng cũng nói ra hết thống khổ cùng tình cảm sáu năm qua của mình...

“Cố Mặc, em... còn yêu anh, nếu không tim em sẽ không đau thế này...”

“Noãn Thần à...” Cố Mặc kích động ôm siết lấy cô, hai người cứ thế ôm nhau.

“Em sợ... anh hận em...” Cô nức nở nói.

Cố Mặc nhìn cô, hai tay ôm mặt cô, vẻ thương tiếc đầy trong mắt, “Đúng là anh hận em, thống hận là bởi vì không chiếm được tình yêu của em. Nhưng Noãn Thần à, từ nay về sau chúng ta sẽ vẫn giống như trước kia, được không?”

Trang Noãn Thần siết góc áo anh, nhìn anh bằng đôi mắt đắm lệ.

“Trên đời này, ngoại trừ mẹ anh ra thì anh chỉ còn lại mình em, Noãn Thần à, đừng rời bỏ anh nữa, được không?” Anh đau đớn nhìn cô, giọng nói trầm thấp gần như cầu xin.

Cô cũng đau đớn, đưa tay lên sờ mặt anh, kêu ngạo như anh mà lại cúi đầu trước cô, cô yêu anh nhiều như vậy, sao nỡ nhẫn tâm bỏ anh một mình cô độc chứ?

“Cố Mặc, em sẽ không rời xa anh nữa, thật đó, vĩnh viễn sẽ không...”

Cố Mặc nở nụ cười, đưa tay ôm chặt cô hơn.

Giờ khắc này, như trở lại sáu năm trước, cô và anh ôm chặt lấy nhau, nụ cười của Cố Mặc chỉ vì cô mà nở rộ. Cô biết, khoảnh khắc cô quyết định để anh ôm, toàn bộ nghi vấn cùng hoang mang trong lòng cũng bay biến sạch.

Mẹ cô nói rất đúng, chỉ có tự mình lĩnh hội qua, cô mới có thể hiểu được bản thân muốn gì.

Cô muốn Cố Mặc, chỉ đơn giản vậy thôi.

Lặng lẽ vùi vào lòng anh, rốt cục Trang Noãn Thần cũng ngừng khóc, để mặc Cố Mặc ôm mình, dường như trong tâm trí cô có bóng dáng người đàn ông như gần như xa quấy nhiễu, cô nhắm chặt hai mắt lại, dụng tâm cảm nhận mùi của Cố Mặc, bóng dáng trong đầu cô mới biến mất.

“Noãn Thần, em vạch rõ ranh giới với Giang Mặc Viễn có được không? Coi như là vì anh.” Cố Mặc thì thầm vào tai cô.

Trang Noãn Thần hơi sửng người, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh cũng nhìn lại cô, nghiêm túc khát cầu.

Thật lâu sau, cô chậm rãi gật đầu, sau đó lại ôm chặt lấy anh!

Đúng vậy, nên vạch rõ giới hạn...

Dưới ánh mặt trời, một đôi tình nhân cách biệt nhiều năm rốt cục cũng ôm nhau trong hạnh phúc, không biết ngoài khu vườn tình nhân còn có bóng dáng cao lớn của một người, đưa lưng về ánh mặt trời. Đôi mắt đen của anh luôn dán chặt vào đôi tình nhân trong vườn kia, dần dần, nhiệt độ nơi đáy mắt giảm xuống tới cực điểm. Thật lâu sau

anh mới xoay người bước lên xe, nhàn nhạt ra lệnh, “Lái xe.”

Một chiếc xe thương vụ màu đen rời khỏi sân trường như một cái bóng, sau thân xe, một phiến lá bay xuống.

Khí trời, càng thêm lạnh lẽo!

Hoàn quyển 3

Quyển 4 - Chương 1: Tác thành

Rét đậm, vẫn cắn chặt cái đuôi mùa thu mà đến.

Trận tuyết này rất thuần khiết, bay lả tả che phủ toàn thủ đô. Tuyết rơi rầm rộ hiếm thấy, cả mùa đông của Bắc Kinh chỉ có thể rơi liên tiếp hai trận tuyết. Nhưng trước đó từng nói qua Bắc Kinh là một thành phố rất kỳ diệu, rơi chút mưa cũng kẹt muốn chết rồi, tuyết rơi càng như chặt đứt cả kinh mạch toàn thành phố, giao thông tê liệt khiến cả thành phố như đám người già kéo dài hơi tàn không thể nhúc nhích.

Theo lời Hoàng Đế tổ tiên lưu lại nói, mùa đông là mùa tích trữ, kể từ đó mới có thể bùng bùng sức sống vào mùa xuân. Nhưng con người hiện đại đã sớm vứt bỏ truyền thống của thế hệ trước, dưới sự cạnh tranh và áp lực cao, mỗi người đều như là một con kiến nơm nớp lo sợ, càng không ngừng theo đông đến tây, sau đó tái theo tây hướng đông; bận rộn, bận rộn, nôn nóng, phiền muộn, cảm xúc của mọi người đã phải chịu đựng hủy hoại, mỗi ngày phải suy nghĩ để thoát khỏi sự hốt hải điên cuồng này rồi lại bất lực, cuối cùng biến thành mâu thuẫn cùng chiến tranh; tâm trạng thân bất do kỷ này cứ như là một cái cửa không ngừng lôi kéo mọi người, rồi lại lâm vào vòng tuần hoàn ác tính ấy — — bận rộn, nôn nóng, giãy dụa, rối rắm, bận rộn...

Kỳ này, bởi vì tái hợp với Cố Mặc, Trang Noãn Thần càng dốc hết toàn lực để hoàn thành dự án của Tiêu Duy, bởi vì đây là phương thức duy nhất cô có thể báo đáp Giang Mạc Viễn. Cố Mặc là người nhiệt tình nhưng nhạy cảm, mỗi lần cô đến Tiêu Duy đều cố gắng chỉ tiếp xúc với quản lý cấp cao của phòng Kế Hoạch thôi, nhưng trong

khoảng thời gian này hình như Giang Mạc Viễn cũng bận rộn nhiều việc, không thấy anh ở công ty.

Hạ Lữ gần đây cũng không biết đang bận gì, cô ấy lười cãi nhau với Tề Viện Viện, ngày nào cũng gấp rút hoàn thành công việc trong tay rồi cuống cuống rời khỏi công ty, Trang Noãn Thần có rất nhiều chuyện muốn kể cho cô nghe, nhưng lần nào cũng không thấy bóng dáng cô đâu.

Không biết trong thời gian này chị Mai bị sao nữa, không thể tập trung tinh lực vào công việc, thậm chí có đôi khi họp với Trình Thiếu Tiên chị ấy cũng thất thần, rất hiển nhiên, Trình Thiếu Tiên phê bình chị ấy.

Chuyện có liên quan đến việc ông Nam thay cô chần dao không bị lan truyền ra ngoài, chuyện này cả Tiêu Duy lẫn Đức Mã cuối cùng cũng lấy được thái độ nhất trí giữ bí mật của giới truyền thông. Có lần cô từng hỏi Trình Thiếu Tiên về tình hình thương thế của ông Nam và nguyên nhân, Trình Thiếu Tiên cũng chỉ mỉm cười nói với cô, đổi lại là người khác thì ông Nam cũng sẽ làm vậy.

Lý do này không thuyết phục cho lắm, nhưng Trang Noãn Thần cũng không tìm ra được lý do nào thích hợp hơn thế.

Đợt này, cô và Trình Thiếu Tiên tiếp xúc nhiều hơn, vì dự án của Tiêu Duy, Trình Thiếu Tiên nhìn ra được dụng tâm của cô, nhưng bất ngờ nhắc nhở cô một câu: dự án thì dự án, vẫn phải cách xa Giang Mạc Viễn một chút.

Cố Mặc nói vậy thì cô còn có thể lý giải được, nhưng mấy lời này lại là của Trình Thiếu Tiên, nó khiến cô khó hiểu. Đương nhiên, cô không loại trừ cảm giác thần bí Giang Mạc Viễn gây ra cho người khác, có lẽ do tính cách giữ gìn kín đáo gây nên, về mặt khác, cô

không nghĩ ra được.

Thời gian phẫu thuật của ba cô cũng đã xác định rồi, sau một tuần, Mạnh Khiếu nói tình hình sức khỏe của ba cô không tồi, nếu phẫu thuật thuận lợi, không lâu sau ba cô sẽ được xuất viện.

Trong thời gian này, Cố Mặc cũng thường xuyên đến thăm hỏi ba mẹ cô, nhưng cô có thể nhìn ra được, ba mẹ cô đối xử với Cố Mặc luôn khách khách khí khí, có lẽ nguyên nhân do mẹ anh ấy.

Hoạt động của Tiêu Duy đã lên chương trình, phòng Kế Hoạch và Đức Mã cùng khẩn trương, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hợp tác của hai đối thủ cạnh tranh, chẳng những hai công ty khẩn trương, ngay cả giới truyền thông cũng quan tâm, đương nhiên, trong đó phải kể tới Kinh Tế Mới, bởi vì nguyên nhân Trang Noãn Thần, Cố Mặc chẳng những để lại trang báo tốt nhất cho Tiêu Duy, hơn nữa về mặt dư luận cũng phát ra âm điệu tích cực, Kinh Tế Mới vừa mở miệng, tự nhiên phần đông giới truyền thông đều quan tâm sôi nổi.

Hôm nay, Trang Noãn Thần vẫn ngồi ở chỗ làm việc của Tiêu Duy như cũ, lúc sắp bàn giao xong công việc, thư ký phòng Hành Chính vội vàng chạy đến kéo Trang Noãn Thần nói, “Quản lý Trang, tổng giám đốc gọi điện thoại về báo nói chị mau chóng hoàn thành công việc rồi lên đó một chuyến.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, “Giang tổng quay về Bắc Kinh rồi à?”

“Nghe nói vừa đến sân bay, chắc là đang trên đường về công ty.”
Thư ký hành chính nhìn cô, mỉm cười mờ ám, “Giang tổng bảo cô trực tiếp vào văn phòng đợi anh ấy.”

Trang Noãn Thần gật đầu, sau khi thư ký hành chính đi rồi, cô mới phát hiện ánh nhìn của mọi người xung quanh có bao nhiêu mờ ám,

dù họ chưa nói gì hết, nhưng không loại trừ đã có suy nghĩ khác.

Đợi sau khi hoàn thành công việc trong tay xong, Trang Noãn Thần dọn dẹp sơ lại tài liệu, đi ra khỏi phòng Kế Hoạch, lúc đi ngang qua phòng trà nước, đột nhiên nghe có người đang bàn tán về cô.

“Giang tổng rời khỏi Bắc Kinh nhiều ngày như vậy, vừa trở về người đầu tiên đòi gặp chính là cô ta, Trang Noãn Thần đúng là đặc biệt thật.”

“Đúng đó, không biết Giang tổng nhìn trúng cô ta điểm nào, nói về vóc dáng, cô ta lại không đầy đặn, luận diện mạo, cô ta cũng chỉ có thể được xem như loại bình thường thôi, không phải khuynh quốc khuynh thành gì, có phải gu thẩm mỹ của Giang tổng xảy ra vấn đề gì không nhỉ?”

“Tôi thấy mấy cô đúng là đang ghen tị. Theo tôi thấy hả, chắc Giang tổng ngán ăn đồ ngon nên thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị mà thôi. Sao các cô không thử nghĩ lại, Giang tổng bận bịu suốt mấy ngày nay rồi, khi trở về đương nhiên phải làm một ít vận động nhẹ mới có thể từ từ lấy lại sức khỏe chứ, nhưng mà Giang tổng của chúng ta cũng cường dã thật, lại thích cùng Trang Noãn Thần kia chơi đùa trong phòng làm việc đó.”

“Đúng vậy, lần trước thư ký tổng giám đốc còn thấy Trang Noãn Thần ở trong phòng làm việc của Giang tổng rất lâu, lúc Trang Noãn Thần đi ra thì vẻ mặt rất mệt mỏi, trời ơi, Giang tổng của chúng ta thật quá cường nhiệt mà.”

“Chuyện đó đâu cần phải nghĩ, chỉ cần nhìn thấy dáng người của Giang tổng là có thể tưởng tượng ra được rồi, ôi, thật rất muốn làm một lần với người đàn ông cực phẩm như thế...”

“Ha ha...”

“Không thì cô đi hỏi Trang Noãn Thần xem cảm giác thế nào đi?”

Trang Noãn Thần ở bên ngoài thật sự nghe không vào nữa, giận dữ xoay người bỏ đi.

Cái gì mà vẻ mặt mệt mỏi chứ? Con mắt nào của thư ký tổng giám đốc nhìn thấy cô đi ra khỏi văn phòng Giang Mạc Viễn với vẻ mệt mỏi hả? Đúng là đồ bà tám!

Trong văn phòng ấm áp của Giang Mạc Viễn lấp đầy mùi xạ hương nhàn nhạt.

Trang Noãn Thần cầm tách trà nóng ngồi trên sofa, lúc đang ngây người nhìn cảnh tuyết rơi bên ngoài cửa sổ, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Giang Mạc Viễn bước vào, theo sau là cô thư ký tràn trề nhiệt huyết.

Cô đặt vội tách trà lên bàn, đứng dậy.

Nhiều ngày không gặp, hình như Giang Mạc Viễn gầy đi một chút, lúc nghiêng mặt, đường nét gương mặt càng có vẻ sắc bén và nghiêm túc hơn, trong mắt anh cũng lờ mờ hiện lên vẻ mệt mỏi, nhưng khi nhìn thấy Trang Noãn Thần thì hơi cong môi, sự ôn hòa nhất quán cũng ảnh hưởng đến vẻ nghiêm túc nơi khóe mắt.

Chiếc khoác áo len màu vàng sậm không nút càng tôn lên dáng người cao lớn của Giang Mạc Viễn, phối hợp với tây trang màu tối vô cùng chính thức, áo sơ mi màu nhạt phối cà vạt cùng màu, khăn quàng cổ chỉ tùy tiện khoát lên, lúc cổ tay nâng lên có thể nhìn thấy

khuy măng séc màu tối sang trọng.

Nhìn thấy một người đàn ông xuất sắc thế này, Trang Noãn Thần không khỏi hoang mang, anh chính là hung thủ giết người từ trong miệng Hạ Lữ nhắc đến sao? Trước đó cô cũng hỏi qua Cố mặc, nhưng Cố Mặc chỉ thản nhiên nói, chuyện này cũng chỉ là phỏng đoán của kẻ khác, đối với những chuyện vô căn cứ, anh ấy không có kết luận gì.

Nếu Giang Mạc Viễn là hung thủ giết người, như vậy thì trên đời này còn có phạm nhân giết người nào tao nhã hơn anh chứ?

Sau khi Giang Mạc Viễn vào phòng làm việc thì đơn giản dọn dò một số công việc, sau đó bảo thư ký ra ngoài, anh đi lên trước, cởi áo khoác vắt tùy tiện trên sofa, ôn hòa hỏi, “Em đợi lâu rồi à?”

“Cũng không lâu lắm, lúc ngồi đây có thể thưởng thức cảnh tuyết rơi một chút.” Văn phòng của anh có vị trí khá tốt, cửa kính lớn trong suốt có thể tận hưởng cảnh bông tuyết bay bay, không có bất kỳ chướng ngại thị giác gì hết.

Lúc Giang Mạc Viễn ngồi xuống, bông tuyết bay bay sau lưng anh càng tăng thêm vẻ đẹp.

“Hai ngày trước ở trong điện thoại em nói gì vậy?” Anh hỏi, rót hai tách trà nóng, một tách tự nhiên đặt trước mặt cô.

Trang Noãn Thần khẽ cầm tách trà, nhấp một ngụm, suy nghĩ rồi nói, “Không có gì... Em chỉ muốn hủy bỏ hợp tác giữa em và anh.” Trước đó cô đã gọi điện cho anh, nhưng lúc ấy không biết anh đang ở chỗ nào, tín hiệu luôn ngắt quãng, sau đó anh nói mọi chuyện đợi anh quay về Bắc Kinh sẽ bàn lại.

Cô rất cảm ơn sự xem trọng của anh, vừa mới đáp máy bay liền quan tâm đến chuyện cô gọi điện.

Giang Mạc Viễn nghe thế liền nhú mày, “Hủy bỏ hợp tác à?”

“Anh đừng hiểu lầm, hợp tác đây không phải chỉ dự án của Tiêu Duy đâu.” Trang Noãn Thần sợ anh hiểu sai liền vội vàng giải thích, đặt tách trà xuống, nói, “Em cam đoan sẽ làm tốt dự án của Tiêu Duy.”

“Anh chưa từng nghi ngờ sự chuyên nghiệp của em, trên thực tế, một khi em mà cố chấp lên thì ngay cả anh cũng phải nhận thua.”
Giang Mạc Viễn cầm lấy tách trà, đặt nhẹ bên môi nhấp một ngụm, lại để xuống, sau khi nói xong câu này thì khóe môi có chút nhếch lên.

Trang Noãn Thần biết anh ám chỉ chuyện gì, cười cười, cầm ấm trà đích thân rót cho anh, nhẹ nhàng nói, “Đây là chức trách của em mà, bên B nhất định phải cung cấp đề xuất dự án thật chuyên nghiệp cho bên A.”

Giang Mạc Viễn nhìn cô, cô hơi cúi đầu, bộ dạng châm trà cho anh thật dịu dàng điềm tĩnh, như nắng mai hòa tan băng tuyết ngoài cửa sổ, ánh mắt dán vào khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo luôn mỉm cười của cô, cô mặc áo len trắng dạng rộng, dáng vẻ hết như mấy nữ sinh ngây ngô, làn mi dài khẽ chớp động, đôi mắt sáng như suối trong xanh, chẳng qua, sự trong sáng của cô lại không phải vì anh.

“Vậy thì em đang ám chỉ chuyện làm tình nhân thuê à.” Anh thản nhiên nói, thân hình cao lớn dựa vào sofa, giọng điệu không mang theo chút nghi vấn nào.

Trang Noãn Thần đặt ấm trà sang một bên, ngồi ngay ngắn lại, mười ngón tay đan vào nhau, rồi giương mắt khẽ đáp, “Dạ.”

Giang Mạc Viễn hơi chau mày, rất nhanh cười nhẹ, “Anh muốn nghe lý do.”

Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, chậm rãi kể hết mọi chuyện giữa cô và Cố Mặc, cả những gì cô và Cố Mặc từng trải qua, từng bỏ lỡ, và như hiện giờ...

[1] Nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng nhiều mặt của Hồng Kông, kiêm người viết lời, nhạc sĩ, người chế tác đĩa hát, ca sĩ kiêm giám chế, từng xuất bản tiểu thuyết, tản văn, kiêm viết kịch bản phim và sân khấu.

Trên đời này, người Trang Noãn Thần không muốn xin lỗi nhất chính là Giang Mạc Viễn, bởi vì anh quá tốt, bởi vì anh khiến cô cảm động biết bao, tất cả quyết định cho việc cô không muốn có suy nghĩ giấu giếm gì anh.

Trong quá trình cô kể lại, Giang Mạc Viễn chỉ ngồi đối diện im lặng lắng nghe, gương mặt sắc bén cũng không có biểu cảm gì, không biết anh suy nghĩ gì.

Cho đến khi cô nói xong, anh mới thoáng điều chỉnh tư thế ngồi, cười nhạt, “Theo như em nói, em ngừng quan hệ hợp tác ‘tình nhân dự tiệc’ với anh chỉ là sợ anh ấy hiểu lầm à?”

Trang Noãn Thần hít sâu, nhìn anh, “Cố Mặc là người rất nhạy cảm, nhất là anh ấy đã ở buổi tiệc lần trước, nên em sợ anh ấy suy nghĩ nhiều thôi.”

“Em không nói với anh ta, quan hệ giữa em và anh chỉ là hợp đồng thôi à?” Giang Mạc Viễn nhướn mi.

Mặt Trang Noãn Thần hiện lên vẻ xấu hổ, liếm môi, hồi lâu mới nói,

“Em nói rồi.”

“Anh ấy không tin sao?” Giang Mạc Viễn bất ngờ nhếch môi, vẻ mặt nhàn nhã, “Hoặc có thể nói, ngoài mặt thì anh ta tin tưởng, nhưng trên thực tế vẫn còn hoài nghi?”

Trang Noãn Thần ngây người, khẽ lặp lại câu nói ban nãy, “Anh ấy chỉ là quá căng thẳng mà thôi.”

Anh hoàn toàn nói trúng tình trạng tâm lý của Cố Mặc, Cố Mặc yêu cầu cô vạch rõ giới tuyến với Giang Mạc Viễn, cô biết anh đang lo lắng điều gì, tuy cô đã giải thích quan hệ giữa cô và Giang Mạc Viễn không dưới vài lần với anh, nhưng cô có thể nhìn ra được, trong lòng Cố Mặc vẫn mang hiềm nghi.

Đối với lý do từ chối của Trang Noãn Thần, Giang Mạc Viễn cũng không hề phản bác, chỉ là ý cười bên môi càng đậm hơn, rướn người với lấy tách trà nhấp một ngụm, ung dung nói, “Em cho rằng, hai người có thể thực sự trở lại như trước kia sao?”

Trang Noãn Thần cười nhẹ, “Tuy rằng vật đã đổi sao cũng đã dời, nhưng em nguyện ý cố gắng vì anh ấy.”

Giang Mạc Viễn đặt tách xuống, nhìn cô, trong mắt xẹt qua một tia ám muội gì đó, nhưng cô không thấy được.

Ngoài cửa sổ, bông tuyết nhẹ bay.

Mặt trời dường như cũng bị bông tuyết dày đặc che khuất, chỉ chừa chút ánh sáng héo hắt, mờ hồ lan tràn vào văn phòng, mặt anh bình tĩnh như biển, mắt đen cũng giấu kín như bưng, anh cứ vậy nhìn cô, nhìn gương mặt sạch sẽ không chút phấn son của cô, thật lâu sau anh thản nhiên hỏi một câu, “Em còn yêu anh ấy?”

Nụ cười của Trang Noãn Thần chan chứa tình cảm ấm áp, như ánh sáng xuyên thấu tầng mây, nhẹ nhàng gột đầu, “Vâng, em yêu anh ấy.”

Giang Mạc Viễn mỉm cười, nhưng bên môi lại có vẻ lạnh, nhưng không hiện rõ, lời nói thốt ra nghe nhẹ bẫng như mây bay, “Được, anh tác thành cho em.”

“Cám ơn anh.” Lòng cô hơi chùn xuống, nhưng nhiều hơn chính là cảm động vì sự thấu hiểu của anh.

“Đừng vội cảm ơn anh, bởi vì anh có một điều kiện kèm theo.” Giang Mạc Viễn chuyển đề tài, thản nhiên nói.

“Bất luận là gì em cũng sẽ đáp ứng.” Trang Noãn Thần vội nói, cô thầm nghĩ muốn làm chút gì đó cho anh, chỉ sợ làm quá ít.

Sau khi Giang Mạc Viễn nghe vậy thì hơi cong môi cười, “Nhanh như vậy đã đáp ứng anh, em không sợ anh đề ra yêu cầu quá đáng hay sao?” Anh nói xong, thân hình cao lớn hơi ngã về trước, nhìn chăm chăm cô bật ra từng chữ một, “Ví dụ như... anh muốn đêm nay em ở lại với anh.”

Trái tim cô thịch thịch một cái, kể cả tay cầm tách trà cũng run theo, cô kinh ngạc, đối mắt với ánh mắt thấu hiểu như biển của anh, trong đầu lơ đãng hiện lên vài hình ảnh mờ ám từng trải qua, nhịp thở cũng bất chợt tăng tốc, cô vội cúi đầu, đè nén bất an trong lòng, khẽ nói, “Anh không phải người như vậy.”

Giang Mạc Viễn, người ấm áp như anh, chưa bao giờ đùa giỡn với cô thế này.

Đương nhiên, cô rất rõ anh không phải là người thích đùa, những lời nói ra miệng thường thường đã trải qua suy nghĩ cặn kẽ, anh là một người mà một lời nói đáng giá ngàn vàng, đồng thời cũng là người không dễ nói đùa.

Giang Mạc Viễn thấy cô cúi đầu để lộ vùng cổ như đóa sen trắng, ánh mắt tối sầm lại, lát sau đột nhiên bật cười, “Làm em sợ à?”

Cô giương mắt nhìn anh, mỉm cười xấu hổ, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Trên phương diện công việc, cô tự nhận có năng lực thành thạo, nhưng lúc đối mặt với vấn đề nam nữ thì cách xử lý của cô hết như một nữ sinh, không có nhiều kinh nghiệm như Hạ Lữ, có thể chỉ đại một người đàn ông nào đó mà bình phẩm từ đầu đến chân. Cô không được, ngoại trừ Cố Mặc ra cô cũng chỉ có mình Cố Mặc. Cô đối với tất cả nhận thức tình cảm với đàn ông đều học được từ trên người của Cố Mặc, nhưng lúc ấy Cố Mặc còn trẻ, tâm tư cũng đơn thuần, cho nên bây giờ, cô đối với Cố Mặc vẫn chỉ hiểu biết có vậy thôi.

Nhưng Giang Mạc Viễn thì khác, anh và Cố Mặc hoàn toàn là hai dạng đàn ông khác nhau. Anh có lòng dạ sâu như biển mà Cố Mặc không có, cũng có sự thần bí mà Cố Mặc không có, mỗi khi ở bên cạnh Giang Mạc Viễn, Trang Noãn Thần cảm thấy chắc bản thân cô có thể hiểu anh, nhưng vừa xoay đầu thôi thì sẽ lại phát hiện anh vẫn khiến người khác khó hiểu như trước.

Cho nên, im lặng là phương pháp tốt nhất.

Giang Mạc Viễn thấy cô im lặng, thu lại vẻ cười, ánh mắt chuyển thành nghiêm túc, “Noãn Noãn, em là một cô gái thông minh, chắc là biết anh rất thích em.”

Lời nói gọn gàng dứt khoát khiến trái tim Trang Noãn Thần co lại, cô nâng mắt, cắn môi rồi chân thành nói, “Mạc Viễn à, anh thật sự đã giúp đỡ em và quan tâm em rất nhiều, thậm chí còn xuất hiện đúng thời điểm em bất lực nhất. Em biết, vì đến Cổ Trấn tìm em mà anh đã tổn thất một vụ làm ăn, em cũng biết nếu không có lời nói của anh, ba em đã bỏ lỡ thời gian điều trị tốt nhất, em càng biết nếu không phải mối quan hệ của anh, bác sĩ giỏi bậc nhất như Mạnh Khiếu chắc chắn sẽ không tiếp nhận ca bệnh của ba em.”

Cô cúi đầu, ngón tay đan chặt vào nhau, “Anh biết em cảm kích anh rất nhiều không?” Nói xong cô lại ngẩng đầu nhìn anh, ân cần nói, “Em thật sự rất cảm ơn anh đã thích em, nhưng, Mạc Viễn à, em đối với anh chỉ có cảm kích và cảm động, đúng là bởi vì anh đối xử với em quá tốt, cho nên em mới phải tận tâm tận lực hơn nữa để hoàn thành dự án anh giao cho em, có thể giúp anh san sẻ chút nào hay chút đó, như vậy trong lòng em mới có thể dễ chịu một chút.”

Giang Mạc Viễn im lặng nghe cô nói.

Trang Noãn Thần dứt lời cũng giữ im lặng, cô không biết anh nghe có rồi không, không biết tại sao, cô lại lơ mơ cảm giác được một luồng lạnh lẽo phát ra từ đáy lòng.

Trong văn phòng quá mức yên ắng, dường như có thể nghe thấy tiếng bông tuyết bay xuống bên ngoài cửa sổ.

Thật lâu sau, cuối cùng Giang Mạc Viễn cũng lên tiếng, vẫn ôn hòa như trước, ý cười bên môi nhẹ nhàng lan tràn lên khóe mắt, “Chưa từng có người nào từ chối anh, em là người đầu tiên.”

Trang Noãn Thần âm thầm quan sát anh, thấy anh mỉm cười, gánh nặng trong lòng cũng đột nhiên biến mất, khẽ cười, “Em cũng là lần

đầu tiên từ chối một người đàn ông xuất sắc như anh.” Cô mở miệng nói đùa.

“Xuất sắc ư? Thật vui khi có thể nhận được đánh giá cao của em như vậy.” Ý cười bên môi Giang Mạc Viễn càng sâu hơn.

Trang Noãn Thần nhìn anh, “Đây là đánh giá của mọi người, tại anh không biết chứ, trong công ty của anh có biết bao nhiêu nhân viên nữ trồng cây si anh đó.”

“Thật à?” Anh tùy tiện nói, vẫn duy trì nụ cười.

Cô cũng cười nhẹ theo.

“Trở lại chuyện chính đi, Noãn Noãn, vừa rồi chẳng qua chỉ là nói đùa thôi, đừng để trong lòng nhé.” Anh nhìn cô, nghiêm túc nói, “Điều kiện kèm theo của anh rất đơn giản, chính là bất luận thế nào em cũng không được chuyển giao dự án của Tiêu Duy, em phải phụ trách dự án này đến cuối cùng, không được thay người giữa chừng, biết chưa?”

Hóa ra là việc này.

Trang Noãn Thần mỉm cười, “Đây là đương nhiên, anh yên tâm đi, cho dù anh đòi thay người em cũng sẽ không đồng ý, dự án của Tiêu Duy là phương thức duy nhất em có thể báo đáp anh, nếu em bỏ dỡ, đúng là uổng công làm người.”

“Vậy thì tốt rồi.” Giang Mạc Viễn khẽ cười, ánh mắt thu lại một phần tâm tư, chốc lát lại bổ sung thêm một câu, “Em thật sự cho rằng làm như vậy có thể giải trừ sự hiểu lầm của Cố Mặc à?”

Mắt cô nhuộm một tia dịu dàng, “Nhưng em không nghĩ ra được biện

pháp nào tốt hơn.”

Giang Mạc Viễn thở dài, chìa tay về phía cô, “Em qua đây.”

Cô khẽ sừng sờ, siết chặt nắm tay, nhưng vẫn cứ đứng dậy đi đến bên cạnh anh, nhìn anh một cách chẳng lý do.

Giang Mạc Viễn không lập tức nói chuyện, lại đưa tay nắm lấy tay cô, bàn tay to bao lấy bàn tay hơi lạnh của cô, rồi sau đó nhẹ nhàng đan cài vào ngón tay cô.

Cô cúi đầu nhìn động tác của anh, nhiệt độ lòng bàn tay anh tiến vào lòng cô, khiến cô khẽ run.

“Anh chân thành cầu mong em được hạnh phúc.” Giang Mạc Viễn ngược lên nhìn cô, mười ngón tay lờ mờ tăng thêm sức, “Noãn Noãn, sau này bất luận gặp phải khó khăn hay phiền muộn gì, em đều có thể tìm anh, anh tình nguyện làm bạn của em, lúc em gặp khó khăn, lúc cần tâm sự, anh sẽ gọi là đến, hiểu không?”

“Mạc Viễn...” Trang Noãn Thần không ngờ anh sẽ nói vậy, trong lòng có gì đó thất lại, “Cám ơn anh.”

“Đồ ngốc, anh chỉ không hy vọng em làm bản thân ảm ức thôi.” Giang Mạc Viễn khẽ cười, “Trên đời này, giữa nam và nữ ngoại trừ quan hệ yêu đương ra, còn có một loại quan hệ gọi là lam nhan tri kỷ, em chỉ cần hiểu, bất luận xảy ra chuyện gì, anh sẽ luôn ở sau lưng âm thầm cổ vũ cho em là được. Vì vậy, đừng cố ý né tránh anh, chuyện với em và Cố Mặc, anh chỉ có thật lòng thật dạ chúc phúc, chỉ cần em được vui.”

Lời này khiến Trang Noãn Thần muốn khóc, khóe mắt đỏ lên, cắn môi gật mạnh đầu, “Cám ơn...”

Ngoại trừ cảm ơn ra, rốt cục cô không thể biểu đạt được tâm trạng của mình lúc này.

Tuyết rơi, lại đến cuối tuần, có thể nghĩ được tình hình giao thông buổi tối là như thế nào.

Lúc tám giờ tối, Trang Noãn Thần nhận được điện thoại của Cố mặc, nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi đi xuống lầu.

Tuyết càng rơi càng lớn, có dấu hiệu rơi suốt đêm.

Cố Mặc đỗ xe dưới tòa nhà công ty, đứng trong trời tuyết, thấy Trang Noãn Thần đi ra bèn mỉm cười.

Cố Mặc trong đêm càng thêm tuần tú đến cực điểm, khiến cho người đi đường liên tục ngoái đầu lại nhìn. Sau khi cô thấy anh liền bay nhanh đến chỗ anh, Cố Mặc cười sâu hơn, dang hai tay ra, đón lấy cơ thể cô, rồi sau đó nâng cô lên, bế cô xoay một vòng trong trời tuyết.

Nụ cười sáng lãng của người đàn ông và tiếng cười như chuông bạc của cô gái hòa vào nhau, vang vọng dưới bầu trời đêm, trong tuyết bay.

Hai người lên xe, Cố Mặc nhanh tay bật điều hòa, lại kéo tay cô qua, Trang Noãn Thần nhìn anh, trong mắt trong lòng đều ngập tràn hạnh phúc. Trong xe nhanh chóng ấm áp, anh cười hỏi, “Còn lạnh không?”

Trang Noãn Thần chớp chớp mắt với anh, “Đâu có lạnh, trong lòng rất ấm.”

“Cô bé nói năng ngọt lịm à.” Trên mặt Cố Mặc cũng hiện lên vẻ hạnh phúc, khẽ sát mặt qua nói, “Hôn anh một cái.”

Trang Noãn Thần nhích đầu sát lại, hôn lên mặt anh một cái thật kêu.

Cố Mặc cười ha ha, khởi động xe, “Tối nay muốn ăn gì nào?”

“Ừm... không biết.” Cô nghĩ một lát rồi tùy tiện nói, “Tùy anh.”

“Món Nhật được không?”

“Thôi đi, em ghét ăn thứ gì của Nhật lắm.”

“Được lắm, có khí phách. Vậy thì... món Quảng Đông thế nào?” Cố Mặc quay vô lăng, sau đó chạy lên đường, hỏi câu.

“Món Quảng hả? Không muốn ăn...”

“Vậy em muốn ăn gì?” Cố Mặc nhìn cô, khóe môi đầy vẻ cứng chiu.

Trang Noãn Thần nghiêng đầu, “Không biết mà... tùy anh đi.”

Hai người lại bắt đầu lặp lại câu hỏi như vậy, hết như mỗi một lần trước lúc ăn cơm của sáu năm trước, dường như, tất cả đều có thể trở lại như ban đầu, cũng dường như, có thứ gì đã lặng lẽ xảy ra biến đổi...

Hết chương 1

Quyển 4 - Chương 2: Nguy cơ tín nhiệm

Bữa tối Trang Noãn Thần thật sự ăn rất no, cô chính là người như vậy, ngoại trừ ăn cay ra, các món khác cô đều ăn được, tuy rằng miệng nói không thích, nhưng khi nhìn thấy món ăn bày ra thật tinh xảo và thơm nức mũi, ngón trỏ gấp liên tục không thể tự chủ được. Cố Mặc luôn hiểu cô, ngoài miệng thì sẽ cùng cô mặc cả một hồi, sau đó cuối cùng vẫn dẫn cô đi ăn mấy món cô thích.

Về phần Cố Mặc, anh luôn thích ăn đồ cay, nhưng mỗi lần cùng Trang Noãn Thần ăn cơm sẽ tránh ăn cay.

“Anh nói thử xem, anh thích ăn cay như vậy, sao da anh lại có thể trắng như trứng gà bóc thế kia chứ.” Hai người nô đùa trong trời tuyết, sau hồi lâu Trang Noãn Thần mệt nên dứt khoát đu lên người anh, nhìn vẻ mặt kháng nghị của anh. Nhìn kỹ lại, Cố Mặc có làn da như mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, chẳng những trắng trẻo còn không có chút tì vết nào, hơn nữa vóc dáng anh lại cao gầy, bất luận sáu năm trước hay sáu năm sau vẫn làm cho cô liên tưởng đến hình tượng mỹ nam trong mấy phim Hàn Quốc.

Cố Mặc giơ tay捏 má cô, cười mỉm chi nói, “Bạn học à, cái này gọi là di truyền, biết chưa?”

Trang Noãn Thần cười hì hì, đột nhiên kề sát lại há miệng ngoạm vào má anh một cái, khuôn mặt sáng trong không chút tì vết làm cho người ta không nhìn được muốn phá hủy nó. Cố Mặc không né tránh, càng không kêu đau, ngược lại ôm cô vào lòng, đáy mắt dâng lên kích động.

Dáng vẻ của anh làm Trang Noãn Thần sợ, vội vàng nhả ra, giơ tay xoa nhẹ mặt anh, nói, “Em cắn anh đau à?”

Cố Mặc lắc đầu, cúi đầu tì nhẹ vào trán cô, dịu dàng nói, “Sáu năm trước, em cũng thích làm vậy.”

Tim Trang Noãn Thần rung nhẹ, bị ánh mắt thâm tình này của anh làm cho đau lòng, nhịn không được nâng tay ôm siết anh, áp sát hai má vào ngực anh.

Sau khi mở cửa, nhiệt độ ấm áp trong phòng hòa cùng mùi hương nhàn nhạt phả vào mặt.

Trang Noãn Thần thay giày xong đi vào trong, đặt chìa khóa sang một bên, Cố Mặc cũng theo vào, vắt áo khoác sang bên cạnh, im lặng nhìn quanh quất một chút, rồi hơi nhíu mày.

“Sao vậy anh?” Trang Noãn Thần cầm áo khoác của anh treo lên giá, tò mò hỏi.

“Không có gì.” Cố Mặc ôm cô từ sau lưng, than nhẹ một tiếng, cố gắng xua đi hình ảnh đêm đó Giang Mạc Viễn xuất hiện tại phòng khách này, khẽ nói, “Em sống ở đây thật ấm ức cho em rồi.”

“Đâu có chứ? Em cảm thấy rất tốt.” Trang Noãn Thần cười cười, “Em cảm thấy một mình ở một phòng vừa đủ, không quá nhỏ cũng không quá lớn.”

“Nhưng từ nay về sau chúng ta là hai người mà.” Cố Mặc xoay người cô lại, nghiêm túc nhìn cô, “Noãn Thần, em phải tập quen dần với

cuộc sống không còn độc thân nữa.”

Trang Noãn Thần ngẩng đầu nhìn anh, mở to mắt, cười ngọt ngào, “Biết rồi, căng thẳng như vậy để làm gì? Anh ngồi trước đi, em đi lấy nước cho anh.”

Cố Mặc thả tay ra.

Đợi sau khi cô vào bếp rót nước xong đi ra, thấy Cố Mặc đứng trầm tư nhìn vách tường đối diện không nhúc nhích, anh lẳng lặng nhìn cây đàn Ukulele treo ở đó, nhin không được giờ tay vuốt ve mỗi sợi dây đàn trên đó.

“Đó là của anh, anh còn nhớ không?” Sau lưng, Trang Noãn Thần khẽ nói.

Ánh mắt Cố Mặc sâu sắc giàu tình cảm, nhẹ nhàng cười, “Đương nhiên là nhớ rồi, đây là cây đàn đầu tiên của anh.” Lúc ấy là ba anh sợ anh vừa về nước không kịp thích ứng nên đã tặng anh cây đàn này, bắt đầu từ hôm đó, cây đàn này vẫn luôn theo anh bầu bạn, từ sơ trung lên cao trung, sau đó là lên đại học...

“Anh xuất ngoại, nhưng lại không mang đàn theo.” Cô đưa tay, tháo cây đàn xuống, ánh mắt dịu dàng tràn ngập hồi ức.

Sau khi chia tay không bao lâu, cả nhà Cố Mặc di dân sang nước ngoài, lúc cô chạy đến giảng đường chỉ thấy bàn học trống trơn, trên ghế chỉ có cây đàn này...

Cô cẩn thận cất giữ nó, mỗi ngày nhìn nó như nhìn thấy Cố Mặc, nhớ lại mỗi lúc đau lòng liền sờ lên cái tên trên cây đàn kia, mỗi một nét đều là Cố Mặc chính tay khắc lên.

Mà khi đó, mỗi khi ngón tay cô lướt trên nét bút của Cố Mặc, trái tim liền đau thêm một lần.

Cố Mặc cầm đàn, nhìn cô, “Lúc ấy anh thật sự rất hận em, nhưng đồng thời cũng không buông bỏ được em, sợ sau này em sẽ quên anh cho nên mới để lại cây đàn này, anh muốn để em mãi nhớ về anh.”

Viên mắt Trang Noãn Thần đỏ lên, cố tình liếc anh một cái, “Anh nghĩ em là bà lão bảy tám chục tuổi hay sao? Trí nhớ nào có kém như vậy chứ?”

Cố Mặc đưa tay xoa nhẹ mặt cô, xúc động nhìn cô.

Cô bị anh nhìn đến nỗi phát ngượng, cúi đầu, “Hiện giờ người đã về rồi, trả đàn lại cho anh đó.”

Cố Mặc bị cô chọc cười, ôm cả đàn lẫn người vào lòng, trong vẻ dịu dàng lộ ra một tia lạnh lùng hấp dẫn, “Cả người anh đều là của em, đương nhiên cả đàn cũng là của em.”

“Nổi da gà hết rồi nè.” Cô cười hì hì, đưa tay chạm vào dây đàn, nhưng nhanh chóng a một tiếng, ngẩng đầu hoài nghi nhìn Cố Mặc.

Sau khi Cố Mặc nhìn cô cũng đưa tay chạm vào dây đàn, dây đàn được gảy lên nhưng lại phát ra âm thanh cực kỳ nặng nề.

“Dây đàn bị hư rồi.”

“Không thể nào, nó vẫn rất tốt mà.” Trang Noãn Thần vừa nghe liền sốt ruột, lại búng dây đàn một cái, cẩn thận lắng nghe.

Cố Mặc thấy cô sốt ruột liền nhẹ giọng an ủi, “Có thể do lúc chuyển

nhà không cẩn thận làm rớt rồi, dây đàn phát ra tiếng nặng thế này chắc là từng bị lực tác động rất mạnh rồi.” Anh là tay chơi đàn lão luyện, chỉ cần dựa vào âm thanh là có thể phân biệt được nguyên nhân trực trặc và hồng hóc.

Trang Noãn Thần nghe xong lại càng nhú mày, lắc đầu, “Điều đó không có khả năng, lúc dọn đến nơi này em cũng xem xét qua rồi, hoàn toàn không bị hồng mà.” Trước kia cô còn thường xuyên lấy ra bảo dưỡng, chỉ là thời gian này cô có hơi bận rộn một chút mà thôi.

“Lạ thật, treo ở đây sao có thể bị hư được chứ?” Cô thật sự khó hiểu.

“Thôi kệ đi, hư cũng hư rồi, chỉ là một cây đàn thôi mà.” Cố Mặc không nhin được cười khế.

“Không được, đây là cây đàn ba anh tặng anh mà.” Cô nhìn anh với vẻ nghiêm túc.

Đáy mắt Cố Mặc tràn đầy cảm động, “Cám ơn em, Noãn Thần.” Thấy cô có thể trân trọng đồ vật của anh như thế, trong lòng dâng lên nhu tình và xúc động vô hạn.

“Còn cám ơn em gì chứ, tại em làm hư đàn của anh.” Trang Noãn Thần hít mũi, tiếc nuối nói.

“Không sao mà, đến lúc đó chúng ta lại vì nó mà phối dây đàn mới là được.” Cố Mặc nhẹ nhàng nói.

Trang Noãn Thần gật đầu, cẩn thận treo đàn lại chỗ cũ.

Hai người trở lại sô pha ngồi xuống, Trang Noãn Thần rót nước cho anh, Cố Mặc dựa vào sô pha ngắm cô, lát sau lại nói, “Noãn Thần, em nghỉ việc được không?”

Cô đang rót nước bỏng sừng người, đặt ấm xuống kinh ngạc nhìn anh, “Nghỉ việc? Cố Mặc, em không có suy nghĩ này.”

Cố Mặc đứng dậy kéo cô ngồi xuống bên cạnh, ôm cô, “Đừng hiểu lầm, không phải anh muốn em cả ngày không có việc gì làm cứ nằm ở nhà đâu, anh chỉ hy vọng em nghỉ công việc hiện giờ, đến tòa soạn của anh làm.”

Trang Noãn Thần không hề phấn khởi như mong đợi, trái lại có hơi giật mình, “Đến tòa soạn của anh làm à?”

“Đúng vậy, em làm việc bên cạnh anh, vậy thì lúc nào chúng ta cũng có thể gặp nhau rồi, mặt khác, không phải em vẫn luôn rất thích công việc truyền thông sao?” Cố Mặc thấp giọng nhẹ nhàng.

Trang Noãn Thần thờ dài, nhìn anh một cách chăm chú, suy nghĩ hồi lâu bèn nói, “Cố Mặc, em không muốn đổi công việc.”

“Tại sao?” Anh nhìn thật kỹ biểu cảm trên mặt cô, vẻ cười trên mặt giảm bớt.

“Em...” Cô không biết phải nói thế nào, thấy sắc mặt anh có chút sượng lại, trong lòng liền sốt ruột, nhanh chóng nói, “Thứ nhất anh phải hiểu, không phải em không muốn làm việc chung với anh, nhưng nhiều năm vậy rồi, từ sau khi tốt nghiệp em đã gia nhập vào giới PR này, tất cả kinh nghiệm mà em có đều liên quan đến ngành PR, xây dựng thương hiệu, làm sự kiện hoạt động, cuộc sống trong giới PR của em đã sớm có tiết tấu, nếu chuyển sang truyền thông, em lại phải làm lại từ đầu, em hoàn toàn không thích ứng được.”

“Noãn Thần, em biết có bao nhiêu người làm PR muốn chuyển sang làm truyền thông không? Ngày nào cũng chen lấn đến sứt đầu mẻ

trán để vào được Kinh Tế Mới.” Cố Mặc nhíu mày, nghiêm nghị nhìn cô, “Chuyên ngành của em là thông tin, làm truyền thông là chuyện rất bình thường. Không cần nói mấy lời như quen hay không quen với anh, Noãn Thần, em phải rõ ràng một chút, làm PR nói trắng là chỉ là một người làm quan hệ xã hội, một người làm quan hệ xã hội và một người làm truyền thông nói ra ngoài thì người nào nghe lọt tai hơn? Người làm quan hệ xã hội, mỗi ngày đều phải tiếp xúc với rất nhiều người, xem sắc mặt của họ, nhưng làm truyền thông thì khác, chúng ta có đủ quyền lựa chọn và quyền chủ động, em đâu phải là không biết điều này.”

“Cố Mặc, người làm PR thì sao? Tụi em cũng là dựa vào bản lĩnh để kiếm cơm, sao anh lại có thể có tư tưởng như thế chứ?” Trang Noãn Thần không ngờ anh sẽ nói vậy, ngẩn ra hồi lâu mới phản bác.

“Anh không có ý xem thường nghề quan hệ xã hội đâu, nhưng quan niệm truyền thống ở Trung Quốc chính là như vậy, Noãn Thần, anh chỉ muốn hai chúng ta cùng chung một mục tiêu mà thôi.” Cố Mặc thở dài, nắm lấy tay cô, “Nghĩ lại thử xem, em làm PR, anh làm truyền thông, sau này chắc chắn sẽ vì chuyện của khách hàng mà xung đột với nhau, PR cùng truyền thông chính là như vậy, lợi dụng lẫn nhau cũng bài xích lẫn nhau, sau này lỡ như anh thật sự đưa tin tức gì gây bất lợi cho khách hàng của em thì làm sao? Chẳng lẽ em bắt anh vì em mà phải che giấu sự thật ư?”

“Đây không phải là vấn đề đáng để lo lắng, Cố Mặc à, truyền thông có cách làm của truyền thông, nhưng ngành PR cũng có phương thức giải quyết nguy cơ của riêng mình, em cảm thấy chuyện công việc hoàn toàn không có khả năng ảnh hưởng đến tình cảm của hai ta. Công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống, chẳng hề gì hết.” Trang Noãn Thần kiên nhẫn giải thích.

“Nói như vậy chính là em không muốn đổi công việc phải không?” Về

cười cuối cùng còn sót lại bên môi của Cố Mặc cũng tan đi, anh thán nhiên hỏi.

Trang Noãn Thần thấy anh có dấu hiệu nổi giận, cũng không dám tùy tiện nói gì, chỉ có thể xoa dịu lại, “Em biết anh muốn tốt cho em, nhưng nhiều năm như vậy rồi, em đã sớm yêu thích công việc PR, em thật sự ao ước bản thân có thể tổ chức được một sự kiện trước nay chưa từng có...”

“Em không muốn nghỉ việc, là bởi vì thật sự yêu thích nó hay là... bởi vì Giang Mạc Viễn?” Cố Mặc gần từng tiếng hỏi.

Trang Noãn Thần lập tức sửng người, lát sau mới mấp máy môi, “Cố Mặc, anh nói bậy bạ gì vậy?”

“Chẳng lẽ không đúng à? Hiện tại em chủ yếu phụ trách dự án của Tiêu Duy, hay nói cách khác chính là, hiện giờ bất cứ lúc nào em cũng có thể gặp được Giang Mạc Viễn, còn anh ta, cũng có thể dùng thân phận bên A để tới gặp em.” Chân mày Cố Mặc nhuộm lạnh, “Em đang luyến tiếc rời khỏi nghề này, hay là luyến tiếc rời khỏi hắn?”

“Cố Mặc!” Trang Noãn Thần hoàn toàn kinh hãi, quan sát anh, “Em đã giải thích với anh rất nhiều lần là em không có một chút quan hệ nào với anh ấy! Anh ấy giúp đỡ em rất nhiều, có thể nói, Giang Mạc Viễn là một người em rất tôn kính, em và anh ấy sao có thể có quan hệ gì được? Em thật sự rất thích làm PR, chuyện này không chút nào liên quan đến Giang Mạc Viễn! Còn nữa, em tiếp nhận dự án của Tiêu Duy, trước giờ vẫn luôn cố gắng chỉ tiếp xúc với người của phòng Kế Hoạch, em chỉ muốn làm tốt công việc của em, chỉ đơn giản vậy thôi, tại sao bây giờ ngay cả anh cũng không tin tưởng em vậy?”

Ánh mắt của cô tràn ngập chất vấn và khó hiểu, lại tổn thương sâu

sắc đến Cố Mặc, lúc này anh mới phát hiện thấy giọng điệu của mình gay gắt bao nhiêu, nhin không được ôm cô vào lòng, ôn hòa nhỏ giọng, “Xin lỗi Noãn Thần, không phải anh không tin em, chỉ là thời gian xa cách sáu năm quá lâu, cho nên anh rất sợ mất em lần nữa.”

Trang Noãn Thần là một cô gái ưa mềm lòng, tuy lúc nói chuyện hơi cố chấp, nhưng lại thuộc dạng người dễ thỏa hiệp, thấy Cố Mặc ăn nói nhỏ nhẹ với mình thì lòng cũng thấy đau, dựa vào anh khẽ nói, “Cố Mặc, anh biết em rất yêu anh mà, cho nên chúng ta đừng cãi nhau nữa được không?” Cô giống như chú thỏ, ngược lên nhìn anh, “Em biết vì em mà anh đã trả giá rất nhiều, cũng biết vì em mà anh bỏ qua cơ hội vào học ở Thanh Hoa. Em thật sự muốn bên anh trọn đời.”

Cố Mặc cũng mềm lòng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, “Sao em biết được chuyện này?”

“Là Nam Ưu Tuyên nói.” Cô khẽ đáp, sau đó lại ôm lấy anh, “Anh thật khờ quá đi, sao phải làm vậy chứ?” Cô chỉ nhắc đến Nam Ưu Tuyên, cô không muốn nói nhiều, những thứ từng trải qua, là quá khứ đều thoảng qua như mây khói, không đề cập đến cũng được.

Vẻ mặt Cố Mặc dịu đi, cúi đầu hôn lên tóc cô, “Nếu không làm vậy, anh sẽ không được gặp em.”

“Đồ ngốc.” Khóe mắt cô đỏ lên, ngẩng đầu, “Cố Mặc, chúng ta yêu thương nhau thật hạnh phúc có được không? Nếu trong lòng anh thật sự có khúc mắc, đợi sau khi dự án của Tiêu Duy kết thúc, em đồng ý với anh sẽ đổi nghề, được không?” Cô đã đáp ứng với Giang Mặc Viễn phải phụ trách dự án của Tiêu Duy đến cùng, cho nên tuyệt đối không thể nuốt lời, nhưng đồng thời, cô cũng không thể phụ những gì Cố Mặc đã trả giá vì cô, cho nên chỉ có thể ăm ức buông bỏ nghề nghiệp mà bản thân yêu thích, đợi sau khi dự án của Tiêu Duy

kết thúc sẽ từ chức, như vậy, cô cũng dễ ăn nói với Giang Mạc Viễn, cũng khiến Cố Mặc yên tâm hơn.

“Thật sao?” Trong mắt Cố Mặc lộ vẻ xúc động.

Trang Noãn Thần gật mạnh đầu.

Anh đưa tay, lần nữa ôm cô vào lòng.

Cô thì từ từ nhắm mắt lại, cảm nhận mùi hương cùng vòng ôm của anh.

Căn phòng yên tĩnh hẳn, ngoài cửa sổ là trời đông giá rét, bên trong lại ấm áp dị thường.

Cố Mặc ôm chặt lấy cơ thể cô, so với sáu năm trước, thân hình của Trang Noãn Thần càng thêm lả lướt thích thú, ôm vào lòng thật mềm mại. Anh cúi đầu, dưới ngọn đèn làn mi cô thật dài, được phủ một lớp ánh sáng màu vàng nhạt, cảnh tượng đẹp đẽ như vậy thôi thúc anh cúi đầu xuống, đôi môi mỏng quyến rũ khẽ chạm vào hàng mi cô, nụ hôn như chấm sao nho nhỏ nhẹ nhàng đáp xuống.

“Nhột quá...” Trang Noãn Thần ngây ngô bật cười, mở mắt né tránh anh, anh lại thuận thế hôn lên sống mũi trơn bóng của cô.

Mặt cô đỏ lên, lại không mở mắt nữa.

“Noãn Thần, anh yêu em.” Giọng Cố Mặc thật nhẹ, giờ tay cài vào mái tóc cô, hơi nâng mặt cô lên, gương mặt điển trai từ từ tiến gần...

Mùi hương nam tính đậm hơn, là mùi của nắng và rừng rậm dễ ngủ, thứ mùi chỉ thuộc về riêng Cố Mặc.

Có một thoáng trong đầu cô lại hiện lên một mùi hương quen thuộc khác, cũng thoang thoảng như thế, nhưng là mùi xạ hương. Nhưng suy nghĩ này vừa mới xẹt qua, môi của Cố Mặc đè xuống, dùng nụ hôn để xua đi mùi hương lưu lại trong đầu cô.

Trang Noãn Thần run nhẹ, chiếc hôn này đã lâu không gặp, vẫn dịu dàng như trước, môi anh mềm mại in lên cánh môi cô, cảm giác hạnh phúc mãnh liệt từ đâu kéo đến, cô khẽ nhắm hai mắt lại, nhớ lại thời đại học, dưới tàng cây đầy hoa lê bay múa, cô và anh cũng thế này, tất cả lại như trở về sáu năm trước, trở về thời thanh xuân ngây ngô của cô và anh.

Cô gái trong lòng nhỏ xinh động lòng người, hương thơm ngọt dịu, môi hồng mềm mại xinh tươi khiến ánh mắt Cố Mặc tối sầm lại, chiếc hôn nhẹ nhàng mới vừa rồi theo động tác từ từ nhắm mắt của cô bắt đầu đột ngột tăng thêm sức, hơn nữa còn quấn lấy môi đào trôn mềm thơm tho của cô.

“A...” Trang Noãn Thần hoảng hốt khi thấy anh bỗng hôn mạnh hơn, cô kêu lên một tiếng.

Cố Mặc lại thuận thế cạy mở hàm răng cô ý đồ công phá Ngọc Môn Quan, tay anh cố định gáy cô, không ngừng liếm mút đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô khiến cô run rẩy, ngay lúc cô mở miệng ra để thở, Cố Mặc cũng chui vào cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô.

Trang Noãn Thần kinh hãi trừng lớn hai mắt, hình ảnh dịu dàng trong trí nhớ đã sớm bị hung hăng xé rách, Cố Mặc của cô như thay đổi thành một người khác, điên cuồng khuấy đảo khoang miệng cô, khác hẳn với sự hồn nhiên tươi mát trong sân trường đại học, giờ khắc này, nụ hôn của Cố Mặc tràn ngập chiếm hữu và cường thế bẩm sinh của đàn ông, lực anh ôm cô cũng mạnh hơn, khiến cô ngay cả thở cũng thấy khó khăn.

Giống như anh muốn nuốt sống cô vậy.

“Cố...” Lưỡi cô bị anh cưỡng bạo quăn lấy biến thành đau đớn, muốn đẩy anh ra lại bị anh ôm càng chặt hơn.

Cố Mặc lại đè cô xuống dưới thân, thân hình cao áp xuống người cô, cô bị bắt phải thừa nhận sự quấy rầy của anh, lưỡi cô đang né tránh và bị động tiếp nhận sự dẫn dắt của anh, trong vụn phần mê loạn ấy, giữa tất cả thẹn thùng, cô mềm nhũn giống như chú cừu non mê người bất lực để mặc anh ôm lấy cô, khuôn mặt đỏ bừng, một cử động cũng không dám.

Cuối cùng, anh cũng thả cô ra, gương mặt tuần tú tì lên trán cô, tiếng nói khàn khàn trầm đục, “Noãn Thần...” Anh gọi tên cô, dường như lộ rõ khát vọng mãnh liệt.

Trang Noãn Thần không dám nhúc nhích, cô có thể cảm nhận rõ ràng sự biến hóa trên cơ thể của Cố Mặc, bởi vì tư thế của hai người dán sát vào nhau, thậm chí cô còn cảm giác được thân thể anh đang nóng bừng bừng, còn có... cô bị anh đè đến sinh đau.

Cô cũng biết là thứ gì đang đè cô, cũng từ trong đôi mắt rực lửa của anh hiểu được anh muốn gì.

Thế nhưng...

Cố Mặc như vậy khiến cô có chút không thích ứng, thậm chí... sợ hãi.

Đã từng chan chứa bao tốt đẹp, nhưng hiện giờ, rõ ràng là tràn ngập dục vọng, cô bàng hoàng phát hiện ra một mặt đáng sợ của Cố Mặc, hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài tuần tú nho nhã của anh.

“Em đang sợ à?” Anh nhạy cảm nắm bắt được vẻ khác thường trong mắt cô, bao gồm cả cơ thể dưới thân đang khẽ run rẩy.

Trang Noãn Thần không biết nên trả lời thế nào, chỉ cảm thấy cặp mắt anh đen tối đến dọa người, cô vô thức lắc đầu. Anh là Cố Mặc mà, sao cô có thể sợ anh chứ?

Thấy bộ dạng bất lực mê mẩn của cô, khóe môi đẹp đẽ của anh cũng gợi lên độ cung mê người, dịu dàng cúi đầu xuống, môi mỏng khẽ chạm vào vành tai cô chậm rãi dờn xuống, lại từ từ men theo cổ cô xuống dưới.

Vạt áo trước ngực có hơi xỏ ra, để lộ đầu vai mịn màng.

Cơ thể Cố Mặc càng thêm sôi sục, hơi thở cũng bắt đầu khàn đục, khẽ cố định vai cô, sau khi thành công khiến cô mềm đi, môi anh lại hạ dọc xuống, mở nút áo cô, đôi môi nóng rẫy lại in lên phần xương quai xanh đẹp đẽ của cô.

Cùng lúc đó, bàn tay anh khẽ đùa mái tóc mái bóng mượt như tơ của cô, lại lướt qua lỗ tai sáng bóng tới chiếc cổ mượt mà như thiên nga, mơn trớn đầu vai trắng mịn, đồng thời từng bước do dự lần vào bên trong.

“Đừng...” Trang Noãn Thần bất chợt giữ tay anh lại, trong mắt nổi lên căng thẳng, nhìn anh.

Cố Mặc cúi đầu, mắt đối mắt với cô.

“Chúng ta... quá nhanh rồi.” Cô đỏ mặt khẽ nói.

Biểu cảm của Cố Mặc quá mức rõ ràng, cô biết anh muốn làm gì với

cô rồi.

“Nhanh sao?” Cố Mặc giơ tay chạm vào mặt cô, tình cảm nồng nàn khẽ nói, “Noãn Thần, đã mười hai năm rồi, còn nhanh sao?”

Bởi vì lời nói này của anh mà mắt cô nhuốm một tia bối rối, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ấp úng nói, “Em, em biết... nhưng mà... nhưng...” Nhưng mà cái gì? Cô không biết nên biểu đạt thế nào.

Cô biết sáu năm trước sẽ khác với sáu năm sau.

Nếu nói sáu năm trước, Cố Mặc là một chàng trai hư hỏng bướng bỉnh bất tuân, thì bây giờ, anh đã sớm lột xác thành người đàn ông hấp dẫn đúng như cô nghĩ. Nhưng mà, trong quá trình anh từ một chàng trai chuyển thành một người đàn ông, cô lại không chứng kiến, cho nên, cô không biết nên đối mặt với nhiệt tình của anh thế nào.

Cố Mặc thấy cô căng thẳng đến nỗi nói năng lắp bắp, đáy lòng tràn ngập nhu tình, chỉ ôm chặt cô vào lòng, không ép cô làm gì nữa, tình yêu của anh với cô đã vượt qua khao khát thể xác, anh vui mặt vào cổ cô, hít sâu vài hơi để giảm bớt sự căng cứng thân thể, sau đó ôn hòa nói, “Yên tâm đi, anh sẽ không ép em.”

Trang Noãn Thần dựa vào lòng anh, im lặng, trong lòng lại nổi lên cảm giác áy náy mãnh liệt.

Cô thuộc về anh mà, đây là điều không thể nghi ngờ đúng không?

“Noãn Thần, dọn đến sống chung với anh nhé.” Cố Mặc vuốt tóc cô, đề nghị.

Đề nghị của anh khiến Trang Noãn Thần ngây người.

“Chúng ta có thể cùng nhau đi làm, cùng đến bệnh viện thăm ba mẹ, có thời gian chúng ta có thể cùng nhau làm bữa tối, như vậy không tốt à?” Cố Mặc thở dài, ôm cô càng chặt hơn, “Anh muốn mỗi ngày về nhà đều có thể nhìn thấy em, anh đã chịu đủ cuộc sống cô độc rồi.”

Trang Noãn Thần nghe mà đau lòng, giờ tay kéo lấy tay anh, đan vào tay mình, “Cố Mặc, chúng ta hiện giờ... như vậy không tốt sao?”

“Anh còn muốn tốt hơn nữa.” Anh bóp nhẹ cằm cô, buộc cô phải nhìn anh, “Anh muốn để em mau chóng thích nghi với cuộc sống có anh.”

“Em đã thích nghi rồi mà.” Cô nhẹ nhàng phản đối.

Anh hơi nhếch mày, làm ra vẻ phủ nhận.

“Cố Mặc, đợi ba em phẫu thuật xong có được không?” Cô khẽ làm nũng, trong đầu không phải chưa từng phác họa chân dung chung sống cùng anh, rất đẹp cũng rất khiến người ta phải hướng tới, nhưng, cô sợ hình ảnh đẹp đẽ này sẽ bị hiện thực bóp nát.

Sáu năm trước, anh và cô cứ tự nhiên mà ở bên nhau.

Nhưng sáu năm sau, tuy rằng ngoài mặt không nói, nhưng cô biết rõ, cô và anh đã trở nên dè dặt hơn.

Sau khi Cố Mặc nghe vậy liền cười nhẹ, cúi đầu hôn lên trán cô, “Được, nghe lời em vậy.”

Cô cười dịu dàng, trong lòng ngập tràn ấm áp.

Cùng lúc đó chuông cửa lại vang lên, cô hơi ngạc nhiên, Cố Mặc lại

cười đứng lên, “Để anh đi mở cửa.”

Cô gật đầu, trong lòng kinh ngạc không biết ai lại tới trễ thế này, nhưng ngấm lại, chắc là Hạ Lữ.

Cửa mở ra thật lâu, ngoài cửa lại im ắng.

Trang Noãn Thần cảm thấy lạ, đứng lên vừa đi vừa hỏi, “Ai đến vậy? Là Hạ Lữ à?” Đang nói cũng đồng thời đi đến ngưỡng cửa, sau khi nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng bên ngoài, cô thoáng sửng sốt ngay tại chỗ.

Sao có thể là anh?

Ngoài cửa, Giang Mạc Viễn đứng đó, trên người dường như còn mang theo khí lạnh của gió tuyết bên ngoài, thân hình ưu nhã che khuất ánh đèn nơi hành lang, anh nhìn vào bên trong, trong mắt trên môi đều là ý cười nhàn nhạt, gương mặt anh tuấn vẫn duy trì độ cung ôn hòa như lúc ban đầu.

So với biểu hiện của anh, sắc mặt của Cố Mặc lại âm lạnh đến cực điểm, lạnh lùng hỏi, “Anh tới đây làm gì?”

Trang Noãn Thần rõ ràng cảm giác được bầu không khí bỗng nhiên chuyển lạnh, trong lòng không khỏi hoang mang.

Giang Mạc Viễn ở cửa lại luôn luôn mỉm cười, khóe môi hơi nhếch lên, thản nhiên nói, “Ngại quá, tôi tìm Noãn Noãn có chút việc.”

Một người không thích hợp xuất hiện tại thời điểm không thích hợp, thì bầu không khí hòa hợp cũng sẽ trở nên cứng nhắc không thích hợp.

Người đàn ông đứng bên trong với vẻ mặt tái xanh sắc lạnh nghiêm nghị.

Ngoài đàn ông đứng ngoài cửa lại mỉm cười thông dong như mây trôi gió thổi.

Hình như, cách đây không lâu cũng là như thế, giờ hai người đàn ông này lại hoán đổi vị trí cho nhau, nhưng biểu hiện thì không hề thay đổi.

Chỉ có điều, người cảm thấy khó khăn nhất chính là Trang Noãn Thần, trong khoảng thời gian ngắn bầu không khí đột ngột chuyển lạnh, cho dù cô đứng một bên cũng có thể phát hiện ra, vội vàng đi lên trước, cố gắng đứng sát bên cạnh Cố Mặc, “Giang Mạc Viễn?”

Anh bất ngờ đến nhà làm cô ngạc nhiên, nhưng điều cô sợ nhất chính là Cố Mặc hiểu lầm.

Giang Mạc Viễn chuyển tầm mắt lên người cô, trên mặt vẫn duy trì nụ cười thản nhiên, từ trong cặp táp lấy ra một thứ đưa cho cô, “Khăn quàng cổ của em bỏ quên ở công ty.”

Trang Noãn Thần đang tập trung nhìn anh lúc này mới bừng tỉnh, nhớ tới lúc đi Tiêu Duy đúng là có choàng khăn, chỉ là cô lơ là sơ ý, sau đó lại không thấy nó đâu, hóa ra là để ở Tiêu Duy.

“Cám ơn anh.” Cô đi lên nhận lấy, đầu ngón tay chạm vào lớp len mịn, trên đó vẫn còn lưu lại hơi lạnh bên ngoài.

“Là thư ký đưa cho anh, sau này đừng sơ ý như vậy nữa nhé.” Giang Mạc Viễn như đang dặn dò một cô bé hay quên, ung dung mỉm cười, lại đưa mắt về phía Cố Mặc, ý cười ngay đuôi mắt càng thêm sâu...

“Đừng hiểu lầm nhé, chỉ là tôi lái xe tiện đường ghé qua mà thôi.”

“Trả đồ xong chưa? Trả xong rồi thì mời anh về cho, khuya lắm rồi, tôi và Noãn Thần còn phải nghỉ ngơi nữa!” Cố Mặc mau chóng tiến lên, kéo Trang Noãn Thần về sau lưng, trong mắt rõ ràng hiện lên vẻ không vui, lạnh lùng nhìn thẳng vào anh.

Giang Mặc Viễn hơi nhếch mày, chỉ im lặng cười cười. Cố Mặc lại duỗi tay cầm nắm cửa, đóng cửa rầm một tiếng đủ thấy đang mất kiên nhẫn.

“Cố Mặc...” Trang Noãn Thần cầm khăn quàng cổ đứng trong phòng khách, sau khi nhìn thấy sắc mặt lạnh băng của anh, trong lòng lại bắt đầu bồn chồn.

Cố Mặc không nói gì, chỉ lập tức đi đến sofa ngồi phịch xuống, mặt lạnh đến nỗi khiến người khác sợ hãi.

Sự im lặng dị thường lần nữa bao trùm lấy cả hai, ước chừng có hơn mười phút, Trang Noãn Thần đứng đến nỗi tê chân, thấy sắc mặt anh vẫn u ám, liền nghĩ nghĩ xoay người chuẩn bị cất khăn quàng vào trong tủ đồ.

Sau lưng, cuối cùng Cố Mặc cũng lên tiếng...

“Đứng lại đó!” Tiếng nói thật sắc lạnh.

Trang Noãn Thần dừng bước quay đầu, nhìn vào cặp mắt lạnh lùng của anh, trong lòng cũng bắt đầu nhuốm lạnh, bất đắc dĩ thở dài, “Anh lại suy nghĩ vẩn vơ gì nữa?”

“Là anh nghĩ vớ vẩn hay là đúng lúc bị em qua mặt?” Cố Mặc nhìn cô trân trối, hơi nheo mắt, đôi mắt hẹp dài rõ ràng xẹt qua vẻ không vui.

Lời nói của anh khiến cô nhếch mày, “Cái gì gọi là qua mặt?”

Cố Mặc cười lạnh, “Hắn chỉ đơn giản muốn trả lại khăn quàng cổ thôi sao?”

“Anh cũng thấy mục đích anh ấy đến đây rồi mà.” Cô vươn tay, chìa khăn quàng cổ cho anh xem.

“Phải không?” Cố Mặc hừ lạnh, “Hay chỉ là nghĩ ra một cái cớ tạm thời?”

Sau khi nghe vậy, Trang Noãn Thần ngẩn người, sau hồi lâu lẳng lẳng lên tiếng, “Cố Mặc, anh nói vậy là có ý gì?”

“Hàm ý rất đơn giản mà.” Cố Mặc tựa lưng vào sofa, nhìn cô, giữa môi bật ra từng chữ lạnh lùng, “Hình như hắn đến nhà em thường xuyên như ăn cơm bữa!”

Trang Noãn Thần ném khăn qua một bên, buộc bản thân đè nén bức dọc trong lòng, cố gắng giữ giọng nói của mình sao cho thật nhỏ nhẹ, “Cố Mặc, anh đừng như con chim sợ cành cong được không? Giang Mặc Viễn đến đây chỉ để trả lại khăn mà thôi, anh đừng phức tạp hóa vấn đề lên như vậy.”

“Khăn quàng cổ của em sao lại ở chỗ của hắn chứ?” Cố Mặc hơi lớn giọng.

“Anh hiểu lầm rồi, khăn của em chỉ là để ở Tiêu Duy mà thôi, vừa rồi chẳng phải anh cũng nghe thấy à, là thư ký đưa nó cho anh ấy.” Cô hít sâu một hơi, tiếp tục giải thích.

“Em lại đến Tiêu Duy?”

“Em đến Tiêu Duy là chuyện rất bình thường mà, có bên B nào lại không đến công ty bên A để làm việc đâu?” Cô nhìn anh bất đắc dĩ.

Cố Mặc mím chặt môi, không nói thêm gì nữa, nhưng từ hành động siết tay thành quyền của anh có thể thấy được sự ẩn nhẫn trong nội tâm.

“Cố Mặc...” Trang Noãn Thần đi đến, ngồi xuống bên cạnh anh, chủ động đưa tay ôm lấy thắt lưng anh, nhẹ nhàng áp má vào ngực anh, dịu dàng nói, “Chẳng phải vừa rồi chúng ta đã nói không cãi nhau nữa sao, anh đừng như vậy nữa, em thật sự không biết phải làm sao.” Cô hiểu Cố Mặc, sáu năm trước tính cách của anh tuy rằng hơi khó, nhưng đối xử với cô tốt vô cùng, đương nhiên, ham muốn chiếm hữu từ trong xương cốt của anh có hơi mạnh một chút, và sáu năm sau, ham muốn chiếm hữu này hình như trở nên càng mãnh liệt hơn, cô có thể lý giải, dù sao cũng xa cách sáu năm, khi tái hợp hai người họ đều phải cố gắng tìm về niềm vui mà họ từng có, anh trở nên cẩn thận cũng là chuyện bình thường.

Cô có thể lý giải rằng, đây là do anh rất để tâm đến biểu hiện của cô. Nghĩ như vậy, sao cô còn có thể tức giận chứ?

Nhưng mà, lần này hình như Cố Mặc không nghe lời khuyên, ngày trước chỉ cần cô tung chiêu làm nũng ra là sẽ không còn chuyện gì, nhưng giờ phút này sắc mặt anh vẫn xám xịt như vậy, thậm chí còn đẩy cô ra, bàn tay mạnh mẽ bỗng dưng bóp lấy cằm cô, khiến cô không thể không nhìn thẳng vào anh, “Anh chỉ hỏi em một câu thôi, nếu em còn yêu anh thì hãy thành thật trả lời anh!”

Trang Noãn Thần gật đầu, ánh mắt bình tĩnh.

“Em cùng Giang Mạc Viễn, rốt cục là có quan hệ gì?” Cố Mặc chậm

chập phun ra từng chữ lạnh băng.

Một tia tổn thương xẹt qua đáy mắt ảm đạm của Trang Noãn Thần, ngay cả làn mi xinh đẹp cũng khẽ nhướn lên, “Em đã giải thích rất nhiều lần với anh, Mạc Viễn giúp em rất nhiều, em cảm kích anh ấy, tui em chỉ là bạn bè. Về phần trong bữa tiệc ấy, quan hệ giữa hai người cũng là hợp đồng, rất trong sạch.”

“Trong sạch ư? Nếu em và hắn trong sạch như em nói, sao tối mịt thế này hắn còn đích thân đến đưa khăn quàng cổ cho em? Tại sao thư ký phải đưa khăn của em cho hắn? Cô ta hoàn toàn có thể gọi điện thoại cho em hoặc là để lần sau em đến Tiêu Duy lấy lại là được rồi mà!” Cố Mặc đột nhiên lớn tiếng, vẻ băng lạnh trong mắt gần như có thể giết người.

“Cố Mặc, anh công bằng một chút có được không?” Trang Noãn Thần thấy từ đầu chí cuối Cố Mặc đều không chịu tin tưởng mình, thật sự nóng giận, đứng phắt dậy, ngón tay tức giận đến phát run, “Tại sao thư ký đưa khăn cho Giang Mạc Viễn sao em biết được? Chuyện này chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ nhặt chẳng đáng kể gì, là em đáng để bị nghi ngờ hay là do anh quá nhạy cảm? Vừa rồi Giang Mạc Viễn cũng đã nói rất rõ ràng rồi, anh ấy chẳng qua chỉ tình cờ đi ngang qua đây, vậy thì cũng có khả năng thư ký chỉ tiện tay đưa khăn quàng cổ cho anh ấy, chuyện này có gì đâu? Từ đầu đến cuối, em cũng như anh không hề biết Giang Mạc Viễn sẽ đến, hiện giờ anh nổi giận với em làm gì?”

Cố Mặc nghe xong lời này thì nhúu mày, sau đó chậm rãi đứng lên, gương mặt vì tức giận mà trở nên trắng bệch, hai tay nắm lấy bả vai cô, gần giọng, “Anh không thể không nghĩ nhiều, bởi vì trong bữa tiệc hôm ấy, anh tận mắt thấy em chần dao cho Giang Mạc Viễn! Trang Noãn Thần, em không thấy quan hệ hợp đồng như vậy là quá nghiêm túc sao?” Còn có một câu anh không nói, đó chính là khoảnh

khắc Giang Mạc Viễn kéo cô ôm vào lòng, anh trông thấy rất rõ ràng, vẻ khăn trương lướt qua trong thoáng chốc ấy trên mặt Giang Mạc Viễn không hề giả!

Trang Noãn Thần nhìn anh, thịnh nộ trong lòng chuyển thành lạnh lẽo bi ai, “Cố Mặc, nếu lúc ấy đổi lại là anh, chẳng những em sẽ thay anh chấn dao, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện chết vì anh!” Cô siết chặt nắm tay, cơn lạnh từ đầu ngón tay vẫn lan đến trong lòng, “Giang Mạc Viễn là ân nhân của em, nếu không có anh ấy, ca phẫu thuật của ba em không biết phải kéo dài đến bao giờ. Em cảm kích anh ấy, chấn dao cho anh ấy cũng chỉ là trả ơn, điều quan trọng hơn là, người cầm dao lại là anh họ của em, em không thể trơ mắt nhìn anh em phạm tội, nếu người anh ấy đâm bị thương là em thì không sao cả, nhưng nếu làm người khác bị thương, như vậy anh ấy có nguy cơ phải vào tù, em làm như vậy chỉ muốn giảm thương tổn đến mức thấp nhất, tại sao anh lại không thể thấu hiểu chứ?”

“Thấu hiểu?” Tiếng nói Cố Mặc trầm xuống, đưa tay kéo cô lại bên cạnh, bàn tay khế cố định gáy cô, “Vậy em có thấu hiểu tình yêu anh dành cho em không?”

“Em đương nhiên thấu hiểu.” Trang Noãn Thần nói, nếu không hiểu, cô đã sớm bị sự nhạy cảm của anh tra tấn đến phát điên rồi.

Sau khi Cố Mặc nghe vậy lại cười, nhưng nụ cười này lại quá mức thô lương, kéo cô lại gần thêm chút nữa, để trán anh tì vào trán cô, giữa môi anh bật ra một câu khiến người khác phải tan nát cõi lòng...

“Trang Noãn Thần, em vĩnh viễn không hiểu anh yêu em nhiều bao nhiêu đâu.” Nói xong, anh đột nhiên buông cô ra, cầm áo khoác, xoay người bỏ đi.

“Cố Mặc...” Cô sửng sờ, vội vàng đuổi theo.

Bóng lưng cao lớn của anh nhanh chóng biến mất ở hành lang, cũng không thèm quay đầu lại.

Một luồng gió lạnh thổi thẳng vào hàng lang, hai chân Trang Noãn Thần đau nhói, cô đứng ở cửa, ánh đèn mờ ở hành lang chiếu nghiêng lên mặt cô, ngay sau đó, viễn mắt ửng đỏ, từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống...

Suốt một ngày, Cố Mặc không hề gọi đến, thậm chí cô gọi qua anh cũng liên tục không nghe máy. Trang Noãn Thần khóc cả đêm, hôm sau đi làm cũng không yên lòng.

Hạ Lữ là người sáng suốt, đi đến gõ cốc cốc lên bàn cô, thấp giọng hỏi, “Tái hợp bao lâu rồi?”

Trang Noãn Thần buông điện thoại, hít mũi, quay đầu nhìn cả trời băng tuyết rét mướt bên ngoài cửa sổ, im lặng không nói.

Hạ Lữ đưa tay lật mặt cô lại, bắt đắc dĩ nói, “Cậu nhớ kỹ cho mình, đây là lần đầu tiên cậu khóc sau khi tái hợp với anh ta, mình sẽ đếm giúp cậu, xem cậu đến cuối cùng có thể khóc bao nhiêu lần.”

“Cái gì chứ, là tối qua mình mất ngủ mà thôi.” Trang Noãn Thần không muốn nói nhiều về chuyện liên quan đến tình cảm, nói dăm ba câu liền xua cô đi, cầm lấy tài liệu trên bàn, thản nhiên nói, “Thông báo mọi người đi họp.”

Bận rộn sẽ làm con người tạm thời quên đi nỗi đau. Mặc dù có chút lừa mình dối người, nhưng đây là cách mang lại hiệu quả nhanh chóng nhất.

Cho đến khi, Trang Noãn Thần ngồi xuống tiệm cà phê trong khách sạn Marriott, chậm rãi nhâm nhi một ly sữa nóng, cảm giác lo lắng về Cố Mặc bất giác quay về.

“Không ngại bác gọi thẳng cháu là Noãn Thần chứ?” Giọng nói hòa ái như làn gió mát, khi lên giọng không hề chói tai, lúc xuống giọng thì dư âm vẫn lượn lờ.

Trang Noãn Thần đặt ly xuống, mắt đối mắt với ông, nhẹ nhàng cười, “Tất nhiên là được, bác Nam, vết thương trên tay bác thế nào rồi ạ?”

Lúc chiều, khi cô đang gọi cho Cố Mặc hết lần này đến lần khác, ông Nam lại đích thân gọi điện đến tìm cô, hy vọng có thể gặp cô một lần. Đối với nhân vật đứng đầu tập đoàn này, cô tự nhận không phải là người mà mình có thể nói chuyện được, nhưng bởi vì cảm kích hành vi ngày đó của ông, nên cô liền vui vẻ nhận lời.

Hết chương 2

Quyển 4 - Chương 3: Lời nói của ai mà dễ nghe quá?

Tiệm cà phê ban trưa không đông lắm, chỉ lác đác vài người. Nghe dự báo thời tiết nói rằng năm nay là một năm đầy tuyết, đối với tuyết, Trang Noãn Thần chỉ có ấn tượng là rét lạnh, chẳng qua khoảnh khắc tuyết rơi xuống trông rất là đẹp.

Mùi thơm tinh khiết của cà phê cùng vẻ biếng nhác của buổi trưa thấm vào không khí, hòa cùng một chỗ, thậm chí ở cách đó không xa còn có người đang ngủ gật.

Ông Nam gọi một ly hồng trà , chậm rãi nhấp một ngụm, đặt xuống, mỉm cười, “Đã không còn gì đáng ngại nữa, cảm ơn cháu vẫn còn nhớ đến vết thương của bác.”

“Bác đừng nói vậy, bác là vì cháu mà bị thương, huống chi, người làm bác bị thương lại là anh họ cháu, thật ra thì trước đó cháu nên nói lời cảm ơn và xin lỗi với bác, nhưng nghe Trình tổng nói bác đã về nước trong ngày, cho nên chưa kịp nói.” Trang Noãn Thần chân thành nói.

Ông Nam nghe vậy thì khẽ cười, “Là anh cháu làm bác bị thương, cháu không cần xin lỗi.”

“Bác Nam à, thật ra anh họ cháu không phải là người như vậy đâu, nhất định là xảy ra vấn đề gì đó trong kinh doanh...” Cô vội giải thích.

“Yên tâm đi, bác cũng không định truy cứu trách nhiệm anh họ cháu đâu.” Ông Nam bật cười, “Về phần trong kinh doanh, rõ ràng đó là

vấn đề giữa cậu ta và Giang Mạc Viễn, Noãn Thần à, chuyện này cho dù cháu có muốn nhúng tay vào cũng không có biện pháp đúng không?”

Trang Noãn Thần gật đầu, giương mắt nhìn ông, “Cám ơn bác.”

“Cháu là nhân viên của bác, bảo vệ sự an toàn cho nhân viên cũng là trách nhiệm của bác, cho nên cháu không cần thấy áy náy.” Ông Nam đơn giản nói rõ dụng ý của mình, lại cầm ly trà uống thêm một hớp, “Hôm nay bác gọi cháu ra cũng không có gì, chỉ là hỏi một chút về tiến độ dự án của Tiêu Duy thôi. Nghe Thiếu Tiên nói, cháu đã bỏ không ít tâm huyết cho dự án này.”

Trang Noãn Thần khẽ cười, “Bác Nam, đây là trách nhiệm công việc của cháu mà.”

“Được lắm, không tệ, thời buổi bây giờ còn có người trẻ tuổi nghiêm túc với công việc như cháu thật là hiếm có.” Ông Nam liên tục gật gù, từng câu chữ lộ ra vẻ khen ngợi.

“Bác quá khen rồi.”

“Thế nào? Làm việc vất vả không?” Ông nhẹ nhàng hỏi.

Ông Nam hòa nhã dễ gần, một chút kênh kiệu của ông chủ cũng không có, điều này làm Trang Noãn Thần vô cùng thoải mái, nhún nhún vai, cũng không câu nệ nữa, “Nói thật, rất vất vả, nhưng mà người làm PR chính là như vậy, cháu cũng quen rồi.”

“Có từng nghĩ sẽ chuyển đến tổng công ty làm không?” Ông Nam đột nhiên nói.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, làm việc ở tổng công ty?

“À, bác nói vậy làm cháu sợ hãi, thật ra đây cũng chính là nguyên nhân hôm nay bác đến tìm cháu.” Ông Nam chậm rãi nói về mục đích hôm nay của mình, “Thiếu Tiên nói về biểu hiện của cháu trong lúc đấu thầu, bác rất hài lòng, thời buổi bây giờ, chỗ bác đều rất cần nhân tài.”

“Bác Nam à, bác quá đề cao cháu rồi, thật ra cháu chỉ là cố hết sức làm tốt công việc của mình mà thôi, về phần đến trụ sở chính, cháu nghĩ cháu vẫn chưa có năng lực lớn vậy đâu, còn nữa, cháu... cháu cũng không muốn ra nước ngoài.” Trụ sở chính ở nước ngoài, nếu cô đi, ba mẹ cô phải làm sao?

Ông Nam nghe thế thì gật đầu, “Bác cũng không phải là người thích ép buộc người khác, không sao đâu, bất cứ lúc nào bác cũng giữ quyền lợi này cho cháu, chừng nào cháu thay đổi chủ ý thì cứ nói với Thiếu Tiên, Thiếu Tiên có thể giúp cháu sắp xếp tất cả.”

Trang Noãn Thần khẽ cảm ơn, trong lòng càng thêm xác định quan hệ giữa ông Nam và Trình Thiếu Tiên không hề đơn giản, lơ đãng nghĩ đến chuyện Nam Ưu Tuyền đã cùng với Trình Thiếu Tiên đi dự tiệc, chẳng lẽ, hai người họ đang yêu nhau sao? Nếu là vậy, thì ông Nam và Trình Thiếu Tiên thân thiết cũng là chuyện bình thường.

Ông Nam lại nhấp ngụm trà, nhìn Trang Noãn Thần, trong mắt ánh lên sự hiền hòa.

“Bác Nam, sao vậy?” Bị ông nhìn đến ngượng ngùng, cô khẽ cười.

Ông Nam nhẹ nhàng thờ dài, “Thật không dám giấu, cháu thật sự trông rất giống con gái của bác.”

Trang Noãn Thần không ngờ ông sẽ nói vậy, mỉm cười ngạc nhiên,

“Nam Ưu Tuyền à?” Sao cô có thể giống với Nam Ưu Tuyền chứ? Bất luận là chiều cao ngoại hình hay tính cách và khí chất đều thua xa vạn dặm.

Ông Nam lại không nói thêm gì nữa, chỉ cười nhạt.

Thấy ông không đáp, Trang Noãn Thần cũng không tiện hỏi nhiều, cầm lấy ly sữa chậm rãi uống.

“Giang Mạc Viễn là một người không tồi đâu.” Ông Nam lại bất ngờ buông ra một câu.

Cô để ly xuống, nhìn ông, không biết tại sao ông lại đột nhiên đề cập đến Giang Mạc Viễn.

“Giang Mạc Viễn dốc sức làm ra được thành tựu hôm nay thật không dễ dàng gì, nhưng cậu ta hoàn toàn đã được định trước là một người đàn ông thành công. Thằng bé này tâm tư kín đáo lắm, lại có tầm nhìn độc đáo, ngay cả một lão già tung hoành trên thương trường hơn mấy mươi năm như bác cũng cảm thấy không bằng...” Ông Nam cười khế lắc đầu, “Đúng là cha nào con nấy. Tuy hai cha con họ luôn bất hòa, thậm chí Mạc Viễn không mấy may dựa vào cha mình, chỉ lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nhưng không thể không thừa nhận, thủ đoạn trên thương trường của cậu ta cũng triệt để như cha mình, có thể nói là hậu sinh khả úy, là con trai cả trong nhà, từ nhỏ đã trầm ổn nhiều tâm sự, thằng bé này có một tật xấu, chính là vĩnh viễn cất giấu tâm sự trong lòng, cho dù người ngoài có hiểu lắm cậu ta thế nào, cậu ta cũng không có thói quen giải thích.”

Trang Noãn Thần nghe đến ngây ngẩn, đây là lần đầu tiên cô nghe nói đến chuyện có liên quan đến thân thế của Giang Mạc Viễn, có vẻ như gia cảnh của anh không tệ, nhưng rõ ràng là tất cả mọi thứ hôm nay anh có được đều đích thân anh đi tranh đấu giành lấy, lập nghiệp

từ con số 0, mấy chữ này không phải ai cũng có tư cách nhận được.

“Bác Nam à, Giang Mạc Viễn còn có anh chị em à?”

Lần này đến lượt ông Nam ngẩn người, “Cháu hoàn toàn không biết gì về Giang Mạc Viễn à?”

Cô lắc đầu, đâu chỉ là hoàn toàn không biết gì chứ? Thậm chí cô còn cho rằng Giang Mạc Viễn từ trong tảng đá chui ra, một chút tài liệu riêng tư liên quan đến thân thế của anh cũng không có.

“Cháu với Mạc Viễn yêu nhau bao lâu rồi?” Ông Nam ngạc nhiên.

“Dạ?” Trang Noãn Thần há miệng, qua một hồi mới giải thích, “Cháu với anh ấy... không phải là quan hệ yêu đương đâu.”

Ông Nam lại giật mình, lát sau mới thờ dãi, “Là vậy à, haiz, đáng tiếc thật...”

Trang Noãn Thần nhú mày, thật sự không hiểu ý trong lời nói của ông Nam, sao lại đáng tiếc? Cô và Giang Mạc Viễn không yêu nhau là đáng tiếc à?

Cô không hiểu...

Thời điểm mặt trời lặn, lại có tuyết rơi.

Trang Noãn Thần tăng ca đến tận chín giờ, ra khỏi công ty, vừa ngẩng đầu, bông tuyết bay lả tả dưới ánh đèn đường chiếu rọi, trong đêm đông giá rét thế này, lại tô điểm thêm cảnh sắc của mùa đông, phố Trường An lại đông đúc xe cộ, đèn đỏ đèn xanh lẫn vào nhau,

hình như không bởi vì một đêm tuyết rơi mà dừng lại.

Điện thoại của Cố Mặc vẫn không gọi được, cất điện thoại vào, xem thời gian, trên đường có nhiều người qua lại hối hả, nhưng cô không muốn về nhà sớm như vậy.

Chậm rãi tản bộ trên con phố dọc theo công ty, bông tuyết rơi, bước trên đường phát ra tiếng kịt kịt.

Lúc này, hàng quán hai bên đường chưa đóng cửa, đủ bảng hiệu bằng tiếng Anh với đèn led chớp tắt, cách đó không xa là cửa hàng bách hóa sáng choang, ngẩng đầu nhìn xung quanh các tòa nhà chọc trời, vẫn còn từng dải ánh đèn sáng rực, nhìn thấy vậy, tâm trạng của Trang Noãn Thần cũng tốt hơn một chút, ít ra, còn có người tăng ca trẻ hơn cô.

Trang Noãn Thần cứ rảo bước không mục đích, trời lạnh quá, cô nắm chặt áo khoác, cả khuôn mặt gần như chôn trong khăn choàng cổ, bông tuyết nhẹ bay, cô lại nhịn không được nhìn lên bầu trời đêm đen kịt, thờ ra một làn khói trắng, làn khói kia che khuất tầm mắt, dần dần trong không khí hình như có bóng dáng không rõ ràng của Cố Mặc

Cô không biết, phải giải thích như thế nào với anh mới ổn.

Không biết đi bao lâu, xung quanh chìm vào yên tĩnh, cô ngẩng đầu phát hiện bản thân đã đi tới quảng trường Hoa Mậu gần đó, suối phun trước quảng trường vẫn còn hoạt động, được vây quanh bởi cỏ cây hoa lá, ở trong đêm lại càng lộng lẫy hơn, một khoảng đèn đuốc hoa lệ ấy làm cho bông tuyết hình như mất đi vẻ bóng bẩy của mình, bay nhẹ vài cái liền nhanh chóng bị suối phun đoạt đi sinh mệnh.

Trang Noãn Thần đứng trong tuyết ngấm đến mê mẩn, cho đến khi

hơi lạnh len lỏi vào quần áo làm cô run rẩy, cô mới giật mình muốn rời đi.

Nhưng ngay lúc đó, có vài bóng người đi ra từ trong đại sảnh hoa lệ ở đối diện, dẫn đầu là người có thân hình cao lớn khỏe khoắn, trái tim Trang Noãn Thần bất giác run lên, quên cả bước đi, tầm mắt chăm chú nhìn người nọ.

Không thể phủ nhận, bất luận Giang Mạc Viễn ở chỗ nào cũng là người thu hút mọi ánh nhìn.

Dễ nhận thấy, có lẽ anh vừa mới bàn xong công việc, mấy người đi sau cung kính tiễn anh đi ra, nói thêm vài câu thì mấy người đó rời đi, anh đứng trước cửa, ngẩng đầu nhìn không trung.

Hôm nay, Giang Mạc Viễn mặc chiếc áo khoác dài màu đen, khăn choàng cổ che khuất chiếc áo len kẻ sọc cổ chữ V phối bên trong, bông tuyết bay xuống đậu trên áo anh, góc áo khẽ lay động trong gió. Dưới ánh sáng rực rỡ ấy, gương mặt anh càng thêm sáng ngời tuấn tú, ánh sáng lần lượt mờ đi, thân hình cao to ưu nhã của anh đứng thẳng, hệt như một vị thần trong đêm, làm chúng sinh gần như điên đảo vì anh.

Có một thoáng, tựa như có một con sóng lớn ập vào tuyến phòng bị của Trang Noãn Thần, khoảnh khắc ấy cô có chút thảng thốt, như là một loại trầm luân...

Nhưng rất nhanh, cô lắc đầu cười khế, đột nhiên lại nghĩ tới lời Hạ Lữ từng nói, yêu nhiều mỹ nam thực nữ hảo cầu (người đàn ông đẹp khiến phụ nữ muốn se duyên, biến thể từ câu Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu).

Xem ra, mọi người đều có lòng yêu thích cái đẹp.

Xoay người, cô nhanh chóng rời khỏi quảng trường, nghĩ tới Cố Mặc thì trong lòng thoáng nặng nề, sau khi nhìn giờ giấc liền vội vàng đi về hướng ga tàu điện ngầm.

Tuyết càng rơi càng lớn, trên mũ của cô đọng một lớp tuyết dày.

Đang lăm lũi bước, sau lưng vang lên tiếng kèn xe, cô quay đầu, hơi sửng sốt, dừng bước lại.

Chiếc xe thương vụ màu tối chậm rãi dừng lại ở ven đường bên cạnh cô, rất nhanh, kính xe hạ xuống, lộ ra gương mặt đàn ông quen thuộc, gương mặt này, cô vừa mới nhìn thấy lúc nãy.

“Noãn Noãn? Sao tan ca trễ vậy?” Giang Mặc Viễn lộ vẻ kinh ngạc, thấy gương mặt của cô lạnh đến trắng bệch, nhú mày, không nghe câu trả lời của cô đã nói tiếp, “Nhanh lên xe nào.”

Nếu đổi lại lúc bình thường, Trang Noãn Thần đã sớm mau chóng bước lên buồng xe ấm áp ấy, nhưng hiện giờ không được, cô nghĩ tới Cố Mặc, khẽ lắc đầu với anh, “Trước mặt là ga tàu điện ngầm rồi.”

Giang Mặc Viễn thấy cô từ chối, đành phải mở cửa bước xuống xe, đi đến dừng lại trước mặt cô, “Sao vậy?” Tiếng nói dịu dàng dễ nghe, trầm thấp êm tai, “Trời lạnh lắm, để anh đưa em về.”

“Thật sự không cần, cũng không lạnh lắm mà.” Trang Noãn Thần nhìn anh cười, “Lúc nãy em vừa thấy anh, anh mới làm việc xong đúng không? Mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

Tuyết rơi lã chã.

Thành phố Bắc Kinh hai mùa xuân và thu đều có gió thổi, còn lại mùa

đông và mùa hạ thường đứng gió. Chính như bây giờ, tuyết rơi nhẹ nhàng không tiếng động, hai người lúc nói chuyện hà ra khói trắng cũng nhẹ nhàng hòa vào tuyết, lại phối hợp với vàng sáng chói lóa trên đường, mùa đông này đúng là tràn ngập sắc thái.

Trang Noãn Thần trong tuyết mặc áo len trắng, màu mũ ngược lại tươi hơn, còn có dây bím len buông xuống hai bên, phần chóp mũ có đính quả cầu len cùng màu, dưới chân mang đôi giày tuyết đế bằng. Còn Giang Mạc Viễn ở đối diện cô lại ăn vận rất chững chạc, áo khoác dài màu tối làm nổi bật lên vẻ trầm ổn trang trọng của doanh nhân thành đạt.

Một Trang Noãn Thần như vậy đứng trước mặt anh, có vẻ càng thêm trẻ trung xinh xắn. Ánh sáng cùng bông tuyết đan xen vào nhau, cô ngẩng mặt lên nói chuyện với anh, trông giống như một cô nữ sinh trong sáng, hoặc giống như cô bé quàng khăn đỏ ngây thơ, nụ cười rạng rỡ bên môi hết như hoa lê trên cành.

Lời nói của cô khiến khóe môi Giang mạc Viễn gợn lên nụ cười yếu ớt, “Hóa ra vừa rồi đúng là em, anh còn tưởng mình nhìn nhầm.”

“Em chỉ tản bộ, đúng lúc đi ngang qua đây.” Cô hít hít mũi.

Giang Mạc Viễn nhìn thoáng qua sắc trời, không nói gì nữa dứt khoát kéo tay cô qua, “Nghe dự báo thời tiết nói tối nay tuyết rơi cả đêm, đi thôi, anh đưa em về nhà.”

“Thật sự không cần mà.” Cô vội vàng rút tay lại, lắc đầu.

Anh dừng lại, nhìn cô hồi lâu mới khẽ nói, “Em sợ Cố Mặc hiểu lầm à? Anh chỉ đưa em về nhà thôi mà, và lại anh ta đâu có ở bên cạnh em.”

Mắt Trang Noãn Thần tối đi, nhớ lại bộ dạng bỏ đi đầu không ngoảnh lại của Cố Mặc, trái tim cô cũng đau theo.

Giang Mạc Viễn tiến lại gần cô, cúi đầu xuống lúc này mới nhìn thấy rõ ràng mắt cô, nhíu mày, rồi nhanh chóng cong môi cười nhẹ, “Nếu không lên xe, anh sẽ bế em lên đó.”

“Hả?” Câu nói này của anh rất cục cựa cũng thành công khiến cô kinh ngạc, nhìn vào đôi mắt đen cười đùa của anh, cô hết cách, lại sợ anh thật sự làm vậy nên vội vàng lên xe.

Ý cười bên môi Giang Mạc Viễn rộng hơn, cũng theo cô lên xe.

Nhiệt độ ấm áp trong buồng xe nhanh chóng xua đi cái lạnh bên ngoài.

Trang Noãn Thần tháo bao tay ra, nhẹ nhàng xoa tay, Giang Mạc Viễn lên xe rồi nhưng không lập tức nổ máy, thấy động tác của cô bèn đưa tay kéo hai tay cô qua, ủ đôi bàn tay lạnh lẽo của cô trong lòng bàn tay mình, dùng nhiệt độ cơ thể của đàn ông để hòa tan sự lạnh lẽo cho cô gái.

Cô thấy nao nao, muốn rút tay ra lại bị anh nắm chặt hơn, tay cô quá mức lạnh lẽo, anh nhẹ nhàng ủ tay cô lại, từ bàn tay đến đầu ngón tay không hề thấy phiền, giương mắt nhìn cô, “Tối qua em khóc à?”

“Dạ không...” Trang Noãn Thần có chút mất tự nhiên, cụp mắt khẽ đáp.

“Hai mắt sưng hết lên rồi.” Giang Mạc Viễn nhìn cô, sâu trong đáy mắt xẹt qua một tia đau lòng.

Cô cắn môi, trong lòng lại cảm thấy ấm ức, nhưng nhanh chóng đè

nén xuống.

Thái độ của Cố Mặc với cô như một tảng đá cứng đè lên cô, khiến cô thấy áp lực và đau đớn.

“Xin lỗi em, là hành vi tối qua của anh làm cho Cố Mặc hiểu lầm.”
Giang Mạc Viễn thấp giọng, “Là anh nghĩ không chu đáo, gọi điện thoại cho em là được rồi, hoặc là để thư ký giao cho em.”

“Chuyện này thật sự không thể trách anh.” Thấy anh xin lỗi, ngược lại cô thấy băn khoăn, Giang Mạc Viễn có lỗi gì chứ? Chẳng qua chỉ đến trả khăn thôi mà, anh lại không biết Cố Mặc đang ở nhà cô.

“Tối qua hai người cãi nhau sao?” Anh vừa ử tay cho cô vừa hỏi.

Trang Noãn Thần không biết phải trả lời thế nào, nhất thời không gật cũng không lắc.

“Noãn Noãn à...” Anh dừng động tác lại, đưa tay ra khẽ nâng cằm cô lên, ôn hòa nhìn cô, giọng nói êm tai như tiếng hơi thở dịu dàng, “Em quên lời nói của anh rồi sao, chúng ta là bạn mà, em có gì ấm ức có thể nói với anh, đừng nén mãi trong lòng.”

Trang Noãn Thần rút tay về, cuộn mình tựa vào chỗ ngồi, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu mới hỏi, “Có phải đàn ông đều như vậy hay không? Mạc Viễn, đối với bạn gái của anh, anh cũng sẽ nghi thần nghi quỷ sao? Thậm chí bài xích luôn cả những người bạn khác phái bên cạnh cô ấy?”

Dưới ánh đèn mờ trong xe, Giang Mạc Viễn sau khi nghe câu hỏi này thì trong mắt xẹt qua tia kinh ngạc, một chút đau xót, bất quá rất nhanh được anh che giấu thật sâu, khẽ cười, “Yêu càng sâu sẽ càng lo được lo mất. Nếu em là bạn gái của anh, e rằng anh cũng sẽ giống

như Cố Mặc, quan tâm đến chuyện giao du bạn bè của em, nhưng có thể anh sẽ không khẩn trương quá mức như anh ta.”

“Cố Mặc khẩn trương ư?” Trang Noãn Thần khá bất ngờ.

“Đúng vậy.” Giang Mạc Viễn cũng tựa vào chỗ ngồi, thản nhiên nói, “Anh ta khẩn trương là bởi vì anh ta biết có một người đàn ông tên là Giang Mạc Viễn ở bên cạnh em. Nhưng nếu anh là anh ta, có thể anh sẽ khẩn trương chuyện khác.”

Trang Noãn Thần nhìn anh khó hiểu.

Anh quay qua nhìn cô, cười nhẹ, “Nếu em là bạn gái của anh, anh sẽ không phải lo lắng bên cạnh em có thể có một người tên là Giang Mạc Viễn hay không, anh chỉ khẩn trương không biết cô gái của anh có đủ yêu anh hay không. Nếu không yêu anh, thì đây mới là vấn đề khó khăn mà anh phải khắc phục.”

Trang Noãn Thần khẽ siết tay, cắn môi im lặng.

“Anh ấy là quá khẩn trương về em, quá yêu em mới có thể như vậy.” Giang Mạc Viễn đưa tay xoa đầu cô, cười nói, “Giải thích rõ ràng với anh ấy một chút, em phải biết rằng trong tình yêu, luôn luôn không bao giờ tồn tại sự tin tưởng, cái gọi là tin tưởng thật ra chỉ là thiếu hiểu và bao dung mà thôi. Nếu em yêu anh ấy, sẽ cảm thông cho tâm trạng quan tâm em quá mức của anh ấy.”

“Cám ơn anh, Mạc Viễn.” Cô không ngờ anh sẽ nói giúp Cố Mặc, trong lòng cô vô cùng cảm kích.

“Đồ ngốc à, cám ơn gì chứ.” Anh mỉm cười ung dung.

Trang Noãn Thần cũng cười theo, nhưng ánh mắt nhanh chóng ảm

đạm.

“Lại sao vậy?” Anh phát hiện ra vẻ mặt cô thay đổi.

“Suốt ngày hôm nay em gọi hoài mà Cố Mặc không bắt máy, tối qua sau khi anh về thì anh ấy cũng dùng dùng bỏ đi.” Trang Noãn Thần nhìn anh như cầu xin sự giúp đỡ, “Anh ấy cũng không chịu nghe em giải thích.”

Sau khi Giang Mạc Viễn nghe vậy thì hơi dăm chiêu, sau đó nhìn cô, “Vậy đi, tối nay em đừng suy nghĩ gì hết, về nhà ngủ một giấc thật ngon, đợi đến mai sau khi em tan ca thì chủ động đến tòa soạn tìm anh ấy, hai người là người yêu mà, đôi khi con gái chủ động một chút cũng không có gì.”

Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ, gật mạnh đầu, sau khi được Giang Mạc Viễn nhỏ nhẹ an ủi, cảm xúc bi thương quanh quẩn cả ngày nay cũng đột nhiên biến mất, ý cười trong mắt ngày càng thuần khiết hơn.

Giang Mạc Viễn thấy cô buông bỏ được thì cũng mỉm cười, chuẩn bị lái xe đưa cô về nhà.

Nhưng điện thoại lại đột ngột vang lên, là của Trang Noãn Thần.

Lấy ra xem, mặt cô hiện lên vẻ kích động, Giang Mạc Viễn cũng vô tình nhìn thoáng qua màn hình, cái tên trên đó sáng lên cực kỳ chói mắt, môi anh lơ mơ bặm lại, khi Trang Noãn Thần nhấn nút nhận máy thì anh cũng khởi động xe.

Tiếng nói của cô thật êm ái, như là âm thanh của tự nhiên, đối phương nói gì không rõ lắm, chỉ là khuôn mặt của cô bắt đầu trở nên lo lắng.

Thời gian nói chuyện khá ngắn, chưa đầy một phút đồng hồ.

Sau khi cúp máy, Trang Noãn Thần chụp lấy cánh tay của Giang Mạc Viễn, nôn nóng nói, “Dừng xe.”

Xe chạy được một đoạn liền dừng lại.

“Có chuyện gì?” Giang Mạc Viễn ngạc nhiên thấp giọng hỏi.

“Cố Mặc bệnh rồi, em phải đến đó xem sao.” Trang Noãn Thần vừa xách túi vừa trả lời.

Giang Mạc Viễn giữ cô lại, “Để anh đưa em qua đó.”

“Không cần đâu, để anh ấy thấy thì sẽ lại hiểu lầm.” Trang Noãn Thần mở cửa xe, quay đầu nhìn anh, “Mạc Viễn à, hôm nay thật sự rất cảm ơn anh.” Nói xong, cô xuống xe vội vàng chạy về phía ga tàu điện.

Kính chắn gió ngăn tuyết rơi.

Kể cả bóng dáng nhỏ xinh kia cũng dần dần biến mất trong tầm mắt của anh.

Trong buồng xe, còn lưu lại mùi hương của cô.

Hít một hơi thật sâu, để mùi hương ấy thấm vào tận đáy lòng, mở mắt ra, vẻ đen tối trong mắt khiến người ta phải sợ hãi...

Nhà của Cố Mặc ở bên cạnh công viên Triều Dương, bất luận là xuân hạ thu đông, từ nơi này nhìn ra ngoài đều là cảnh đẹp rất khác.

Khi anh nhìn thấy Trang Noãn Thần thờ hớn hển xuất hiện trước cửa nhà, gương mặt tái nhợt của Cố Mặc hiện lên vui sướng, đôi mắt cũng nhuốm xúc động, không nói gì đã đưa tay kéo cô vào trong, đóng cửa lại, ôm chặt cô vào lòng.

“Lạnh lắm đúng không?” Anh giống như đang ôm vật báu, ôn hòa nâng niu.

Viền mắt Trang Noãn Thần đỏ lên, từ trong ngực anh ngẩng đầu, lại đưa tay áp vào trán anh, “Sao lại phát sốt chứ? Ai bảo tối qua anh cẩu kình với em làm gì, nhất định là cảm lạnh rồi.”

Cố Mặc cúi đầu nhìn cô, thấy mắt cô rưng rưng, trong lòng mềm ngoặc, nhịn không được nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, hôn sâu lên môi cô.

Cô không phản kháng, để mặc môi anh, mùi hương của anh nhiễm vào hơi thở của cô.

Qua hồi lâu, anh mới buông cô ra, nói nhỏ, “Xin lỗi em, hôm nay anh ngủ mê man suốt cả ngày, mới xem điện thoại, thấy em gọi rất nhiều cuộc gọi nhỡ.”

“Không phải là lỗi của anh, là do em.” Trang Noãn Thần xót xa nhìn anh, “Em còn tưởng anh giận em nên không thèm nghe máy chứ, ai dè cả ngày nay anh bị bệnh, có phải tối qua thấy rất khó chịu không? Em đúng là sơ ý quá, đáng lẽ phải đến tòa soạn tìm anh trước, nếu em đi tìm anh nói chuyện, thì sẽ không để cho anh khó chịu cả ngày rồi.”

“Không sao, anh cũng không phải con nít, cảm mạo phát sốt không phải bệnh gì nặng lắm, bây giờ chẳng phải đã khỏe hơn nhiều rồi

sao?” Cố Mặc ôm cô, thở dài, “Chỉ cần có em bên anh, mọi chuyện đều tốt đẹp hơn.”

“Bị bệnh mà miệng lưỡi vẫn còn ngọt như vậy.” Trang Noãn Thần mỉm cười hạnh phúc, lại đột nhiên nhớ ra gì đó, ôm lấy mặt anh, “Cả ngày nay chưa ăn gì à?”

Cố Mặc lắc đầu.

“Còn bảo mình không phải con nít? Không ăn gì thì sao bệnh có thể khá lên được?” Cô trừng mắt liếc anh một cái, “Đợi tí nha, em đi nấu chút cháo cho anh, người bị bệnh mà ăn chút cháo thì dạ dày sẽ dễ chịu hơn.”

“Trong nhà không có gạo.” Anh không nấu ăn ở nhà, đương nhiên không có nguyên liệu này, kéo cô lại nói, “Em cũng chưa ăn tối đúng không? Chúng ta ra ngoài ăn đi.”

“Anh còn sốt mà ra ngoài làm gì? May mà em có tính toán trước, mua gạo rồi nè bạn.” Trang Noãn Thần mỉm cười tủm tỉm nhìn anh, chỉ chỉ túi đồ to lúc nãy cô mới mua ở siêu thị, “Em đây tuy rằng tài nấu nướng không thành thạo lắm, nhưng ít ra có thể hầu hạ đại thiếu gia đây, chờ chút, lát nữa là sẽ có thể ăn ngay món cháo thơm phức rồi.”

“OK.” Đáy lòng Cố Mặc tràn đầy hạnh phúc.

Trang Noãn Thần xách túi to nhìn xung quanh một chút, đây là lần đầu tiên cô đến nhà của Cố Mặc, nhưng với sự hiểu biết của cô về anh, cách bày trí trong nhà anh cũng vô cùng cá tính, diện tích rất lớn, có rất nhiều loại nhạc cụ, là một căn hộ theo kiểu thông tầng (căn hộ penthouse), không gian rộng lớn được thiết kế thuần phong cách, không nhiều màu sắc lắm, nhưng tràn đầy kích thích thị giác.

Hết chương 3

Quyển 4 - Chương 4: Đấu đá ngầm giữa cánh đàn ông

Cố Mặc khẽ cười, chỉ chỉ, “Bếp ở bên kia.”

“Nhà anh rộng thật.” Cô cười ngượng ngùng, xách đồ đi vào trong bếp.

Nhà bếp sạch sẽ đến chói mắt, cả vật dụng cũng sáng choang, một chút dầu mỡ cũng không có, dễ nhận thấy chỗ này chưa bao giờ nấu nướng gì.

Cố Mặc cũng theo cô vào bếp, dựa vào vách tường bên cạnh, dưới ánh đèn, gương mặt tuần tú của anh vẫn nhợt nhạt như cũ, nhìn qua có chút yếu ớt, nhưng nụ cười lại xuất phát từ nội tâm, “Chính vì căn nhà quá rộng nên thấy rất cô đơn, cho nên mới muốn em dọn tới đây sống chung. Chỗ này cách công ty em cũng khá gần.” Căn nhà này anh mua lúc lên đại học, sau mấy năm để trống, dọn về đây lần nữa vẫn hiu quạnh như trước.

Trang Noãn Thần bỏ rau vào rổ, quay đầu mỉm cười với anh, “Có vẻ như không thiếu phòng đâu, em có thể không cần lo lắng khi thú tính của anh trời dậy sẽ hiếp người quá đáng.”

“Trên lầu có một phòng ngủ chính, ba phòng ngủ dành cho khách, em mặc sức mà chọn.” Cố Mặc tiến lên trước, ôm cô từ phía sau, “Bằng không, ngủ chung với anh ở phòng ngủ chính cũng được.”

“Hời cho anh quá rồi.” Trang Noãn Thần bật cười quay đầu lườm anh một cái.

“Noãn Thần à, đợi sau khi bác trai phẫu thuật xong liền dọn đến đây được không? Bác Trang nếu muốn tịnh dưỡng cũng có thể dọn vào đây sống cùng chúng ta.” Cố Mặc vui đầu vào tóc cô, ôn hòa hỏi nhỏ.

“Ba em sẽ không chịu đâu, ba không quen sống ở nhà người khác.” Trang Noãn Thần rửa rau, nhỏ giọng nói.

“Đây đâu phải nhà người khác chứ?” Cố Mặc vừa ôm cô, vừa rửa rau cùng cô, khẽ cười.

Trang Noãn Thần không hiểu lời của anh lắm.

Anh dừng tay, nhìn cô, “Trên giấy tờ nhà anh sẽ điền tên của em lên đó.”

Trang Noãn Thần sững sốt, lại để ý thấy vẻ sâu xa trong mắt anh liền hiểu ra, đỏ mặt, lập tức xoay người lại tiếp tục bận rộn, “Nói linh tinh gì vậy?”

“Cô bé thông minh à, em hiểu anh đang nói gì mà.” Cố Mặc mỉm cười nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, nói một cách gọn gàng dứt khoát, “Anh muốn cưới em làm bà xã của anh.”

“Tự đại cuồng, ai nói muốn gả cho anh chứ.” Trang Noãn Thần càng xấu hổ, tim cũng thành thịch đập dồn, nghĩ một đằng nói một nẻo, lại bắt đầu vo gạo.

“Không gả? Vậy thì ngày nào anh cũng chạy tới công ty em cầu hôn.” Cố Mặc cười ha ha.

Trang Noãn Thần dựa vào anh, xoay người nhẹ nhàng đẩy anh ra, “Anh mà còn ở chỗ này quấy rối nữa là đến cơm tối cũng không kịp

ăn nhé.”

“Vậy em nói đi, vẫn không chịu gả à?” Cố Mặc với tay ôm cô càng chặt hơn.

“Thấy ghét.”

“Ghét anh vậy sao còn đỏ mặt?” Cố Mặc cúi xuống nhìn cô, vô cùng thân thiết nựng đôi má nóng ran của cô, “Nhưng anh lại nghe trong lòng em đang không ngừng gào thét, em muốn em rất muốn...”

“Lại nói linh tinh nữa rồi.” Trang Noãn Thần dứt khoát lắt tay che miệng anh lại, mặt đỏ như gấc, “Bị bệnh còn không im lặng được chút nào.”

Cố Mặc lại cười ha ha.

Lấy tay cô ra, anh dính lấy cô, “Thôi được rồi, hiện giờ anh không ép em nữa, đợi bác trai hết bệnh rồi anh sẽ đích thân đến cầu hôn.”

Mặt Trang Noãn Thần đỏ bừng bừng, đưa tay đánh anh, “Còn không mau ra ngoài?”

“Anh giúp em, hai đứa cùng làm.”

“Anh xem cả người anh còn nóng lắm, mau mau vào phòng nghỉ ngơi đi.” Trang Noãn Thần nhẹ nhàng nói.

Anh không chịu lại đứng sau lưng ôm lấy cô, siết chặt cánh tay, “Vậy đi, em nấu, anh thì ôm em, thế nào?”

“Anh ngoan đi, người bệnh thì đừng có cố khoe mình khỏe được không?” Trang Noãn Thần xoay người, đẩy anh ra khỏi bếp, “Lát nữa

còn có mùi khói mùi dầu mỡ nữa, dính vào người anh sẽ không tốt đâu, mau về phòng nằm nghỉ đi, đợi nấu xong em sẽ gọi anh.”

Cố Mặc đứng bất động tại chỗ.

“Ngoan đi mà.” Trang Noãn Thần kiểng chân, chủ động hôn một cái lên mặt anh.

Cố Mặc cười cười, lúc này mới nghe lời rời khỏi nhà bếp.

Nhà bếp, được lắp đèn màu vàng nhạt, trông thật ấm áp hài hòa.

Cố Mặc không về phòng ngay, đứng trong phòng khách nhìn ánh đèn trong bếp, đáy mắt tràn đầy hạnh phúc. Anh dứt khoát tựa vào cửa sổ, cảm nhận tình yêu sau sáu năm xa cách mới có được này, bóng dáng cao lớn kéo dài thật dài.

Ngoài cửa sổ, tuyết bay ngập trời.

Cố Mặc vốn định kéo kín rèm lại, vô tình nhìn thấy một chiếc xe dừng dưới lầu, đèn xe vẫn còn chớp tắt không có ý định rời đi, một người đàn ông đứng dựa vào thân xe, bóng dáng cao lớn phác thảo đường nét trắng kiêu.

Bóng của người đó quá mức quen thuộc, quen thuộc đến nỗi Cố Mặc chỉ nhìn thoáng qua đã biết là ai. Hơi híp mắt lại, ngón tay tái nhợt cũng bất giác siết lại thật chặt.

Hình như người đàn ông dưới lầu cũng nhìn thấy anh, ngẩng đầu, đôi môi mỏng chậm rãi nhếch lên, rồi sau đó đặt điều thuốc lên miệng, lấy ra một cái bật lửa, đánh lửa, châm thuốc, rít một hơi rồi từ từ nhả khói, cả quá trình đều nhàn nhã tùy ý, mắt đối mắt với Cố Mặc, dưới ánh đèn đường, vẻ tươi cười trên mặt người đàn ông

càng sâu hơn.

Chết tiệt!

Nắm tay Cố Mặc siết càng chặt hơn, sau đó kéo mạnh rèm lại, che đi nụ cười quá mức tự tin của người đàn ông dưới lầu!

Lại lơ đãng nghĩ tới tình cảnh hôm ở bệnh viện, Giang Mạc Viễn ghé vào lỗ tai anh, lạnh lùng buông ra một câu: Nói thật cho anh biết, tôi nhìn trúng người phụ nữ của anh! Con người của tôi thích nhất chính là tính toán thời gian, nghe nói anh học khoa Văn, thật có lỗi quá, tôi xuất thân từ khoa Lý, về mặt tính toán logic hình như phần thắng của tôi lớn hơn một chút thì phải.

Cố Mặc ước sao có thể lập tức vọt xuống dưới lầu đâm mạnh cho anh ta một cú, Giang Mạc Viễn đã ngang nhiên tuyên bố sẽ tranh giành với anh, sao anh có thể giữ bình tĩnh được?

Chưa đầy nửa tiếng, Trang Noãn Thần đã làm xong hai món một cháo, hương vị thanh đạm thích hợp cho người bệnh ăn.

Khi cô từ nhà bếp đi ra, không ngờ Cố Mặc vẫn còn ngồi trên sô pha ở phòng khách, gương mặt anh dưới ánh đèn hình như có chút lạnh lùng. Đáy lòng cô hơi kinh hãi, bước lên trước ngồi xuống, đưa tay sờ trán anh, “Có phải vẫn thấy khó chịu hay không? Hay chúng ta đến bệnh viện đi?”

Cố Mặc hất tay cô ra, xoay người nhìn cô.

“Sao vậy anh?” Thấy anh im im, trong lòng cô lại thấy sờ sợ.

“Noãn Thần, bên ngoài lạnh như vậy, em tới đây bằng cách nào?” Cố Mặc cuối cùng cũng lên tiếng, khẽ hỏi.

Trái tim Trang Noãn Thần đập lữ một một nhịp, mở miệng, trong đầu thoáng nghĩ tới hình ảnh ngồi trong buồng xe của Giang Mặc Viễn, trong lòng cũng bắt đầu bồn chồn, sao Cố Mặc lại đột ngột hỏi vấn đề này chứ?

Anh vẫn cứ nhìn cô, chờ đợi đáp án của cô.

“Đương nhiên là đi tàu điện ngầm rồi, nhưng vì phải mua đồ nên giữa đường em xuống, sau đó đón xe đến nhà anh, sao vậy?” Trang Noãn Thần nói thật, cô đúng là đến đây như vậy.

Một sự đau đớn khôn xiết va chạm mạnh vào đáy lòng Cố Mặc, đúng lúc, anh đột nhiên nhớ lại, khi anh nhìn thấy trên điện thoại hiển thị n cuộc gọi nhớ liền gọi ngay cho cô, một thoáng Trang Noãn Thần bắt máy, anh nghe được tiếng động cơ xe.

Cho đến lúc này, anh cũng chưa nghĩ ra tiếng động cơ xe đó là gì, rồi nhìn thấy xe của Giang Mặc Viễn đỗ ở dưới lầu, khoảnh khắc đó anh đã biết chính xác sự việc, anh không hiểu, nếu không phải Giang Mặc Viễn đưa cô đến đây, thì sao anh ta có thể xuất hiện ở dưới lầu chứ?

Nhìn thấy đôi mắt quá mức thật thà của Trang Noãn Thần, anh nâng tay, cố định mặt cô, có một thoáng anh thật sự rất muốn hỏi tại sao cô lại nói dối anh? Tại sao phải gặp Giang Mặc Viễn? Nhưng anh cố nhin, ngón tay phát run, mạnh mẽ áp chế cơn sóng đau thương nhuộm đầy nội tâm.

“Cố Mặc à?” Trang Noãn Thần thấy anh là lạ, dè dặt gọi anh.

Anh lại mỉm cười, khôi phục lại vẻ ôn hòa trước nay, cúi đầu nói, “Sau này đến chỗ anh em hãy đi taxi, trên tàu điện ngầm nhiều người lắm, em sẽ bị ép thành tấm ảnh mất.”

Trang Noãn Thần không nhịn được bật cười, “Làm gì mà khoa trương đến vậy.” Thấy anh đang lo lắng cho cô, sự bất an lúc nãy cũng tan biến.

Nụ cười của cô thuần khiết dịu dàng quá, trái tim Cố Mặc lại càng đau hơn, nhìn thấy cô cười, lại lơ đãng nghĩ đến cô cũng sẽ mỉm cười như vậy ở trước mặt Giang Mạc Viễn, trong lòng ghen lại, cuối cùng vẫn không kiềm được, nói câu, “Noãn Thần à, có câu này anh muốn hỏi em, hy vọng em đừng gạt anh.”

“Anh hỏi đi.” Trang Noãn Thần thấy vẻ mặt anh nghiêm lại, cũng dần dần thu lại ý cười.

Cố Mặc nhìn cô, ánh mắt ôn hòa, “Nói cho anh biết, hôm nay em có gặp Giang Mạc Viễn hay không?”

Trang Noãn Thần ngẩn người.

“Nói thật với anh được không?” Trái tim anh chùn xuống.

Trang Noãn Thần vốn định trả lời qua loa lấy lệ, nhưng sau khi thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh thì đành thôi, vả lại, cô chưa bao giờ muốn gạt anh, có một số lời nói dối sớm muộn gì cũng có ngày bị vạch trần. Cô suy nghĩ rồi hít sâu một hơi, nhìn anh và đáp, “Em có gặp anh ấy.”

Trong mắt Cố Mặc nhuộm vẻ đau đớn.

“Cố Mặc, em không muốn gạt anh, anh hãy chăm chú lắng nghe em

nói.” Trang Noãn Thần nắm lấy tay anh, “Hôm nay, lúc em tan ca đích thực em có gặp Giang Mạc Viễn, nhưng chỉ là tình cờ mà thôi, anh ấy cảm thấy sự việc tối qua là bản thân anh ấy làm không tốt, anh ấy xin lỗi em, còn hy vọng em hãy chủ động tìm anh giải thích rõ ràng chuyện tối qua, rồi hai người tán gẫu mấy câu, thật đó. Sau khi em nhận được điện thoại của anh liền vội vàng ngồi tàu điện ngầm tới đây, chuyện xảy ra chỉ có vậy thôi.”

Cố Mặc nhìn cô, hình như ý thức được vẻ mặt cùng ngôn ngữ của cô đều rất chân thành, đáy mắt hiện lên suy tư cũng như hiểu ra, kéo cô ôm vào lòng, “Anh tin em.”

“Thật à?” Trang Noãn Thần ngẩng đầu, nhìn anh một cách thâm tình.

“Thật.” Anh gật đầu, có lẽ, Trang Noãn Thần cũng là người chẳng hề hay biết gì. Ghen tuông đã che mờ hai mắt anh, vừa rồi ánh mắt của Giang Mạc Viễn rõ ràng là sẵn mồi, là anh sơ suất, lại có thể rơi vào bẫy của anh ta.

“Noãn Thần, Giang Mạc Viễn đúng là có ý đồ với em, cho nên sau này đừng qua lại thường xuyên với anh ta quá, đương nhiên, công việc là công việc, cái anh nói đây là việc tư.”

Trang Noãn Thần ngược lên, mỉm cười, “Cố Mặc, anh thật sự hiểu lầm rồi, Giang Mạc Viễn anh ấy không phải là người như vậy đâu, nếu anh ấy đúng là có ý đồ với em như anh nói, thì sao lại khuyên em đi làm hòa với anh? Anh ấy thật lòng muốn em và anh hạnh phúc.”

“Có lẽ vậy.” Cố Mặc cười nhẹ, ôm cô càng chặt, không giải thích gì thêm.

Trang Noãn Thần dựa vào người anh nhắm hai mắt lại, mỉm cười

thật hạnh phúc.

Trong mắt Cố Mặc lại nổi lên ý lạnh, Giang Mạc Viễn, anh đã thích diễn trò, thì tôi sẽ chơi với anh đến cùng! Để tôi xem thử là tính toán logic của anh lợi hại hay là sự thận trọng của tôi sẽ thắng đây?!

Thời gian loáng một cái đã đến đầu tháng 12, các hoạt động PR và quảng cáo của Tiêu Duy cũng đều được đẩy mạnh hơn. Các tin tức trên mạng trực tuyến, tạp chí báo chí và truyền hình cũng bắt đầu tiến hành xoay quanh sự kiện lễ Giang Sinh sắp tới, xây dựng thương hiệu giai đoạn trước cũng đạt tới bước công khai hóa, công cụ quảng cáo phổ biến rộng rãi chiếm được hưởng ứng tích cực của người tiêu dùng.

Cùng lúc đó, cuộc phẫu thuật của ông Trang cũng vô cùng thành công, Mạnh Khiếu quả không hổ là nhân tài bậc nhất, tiến hành phẫu thuật không có chút sơ sót nào, sau một thời gian tịnh dưỡng ba cô sống chết không chịu ở lại Bắc Kinh, Trang Noãn Thần thì muốn ba mẹ ăn tết ở Bắc Kinh luôn, nhưng ba mẹ cô quen sống ở Cổ Trấn, cuối cùng cô đành phải đồng ý để ba mẹ về quê.

Bắc Kinh tiến vào tháng 12, thời tiết càng thêm lạnh và khô, nhưng trong lòng Trang Noãn Thần ngược lại rất ấm, khoảng thời gian này cô và Cố Mặc cùng đi làm cùng tan ca, ngoại trừ những lúc quá bận thì gần như đều dính lấy nhau. Trên công việc, Trang Noãn Thần dốc hết tâm sức vào dự án của Tiêu Duy, đặc biệt là trong giai đoạn khởi động, cô càng không để xảy ra sơ suất.

Nhưng ngàn phòng vạn phòng, cuối cùng vẫn xảy ra chuyện, lại là... chuyện lớn!

Biến cố bất ngờ lần này thay đổi vận mệnh của rất nhiều người, bao gồm cả cô!

Quyển 4 - Chương 5: Đoạn phim ở hiện trường họp báo

Giai đoạn khởi động sự kiện họp báo là vô cùng quan trọng.

Buổi họp báo lần này được dẫn dắt bởi tạp chí dẫn đầu ngành là Kinh Tế Mới cùng các tòa soạn báo chí truyền thông đại chúng nổi tiếng, ngoại trừ đài truyền hình và đài phát thanh không nằm trong phạm vi tham dự, nhưng cũng mời hai trang web nổi tiếng để mở rộng quảng bá.

Nguyên nhân không mời đài truyền hình rất đơn giản, có liên quan đến sự ra mắt của dòng xe cao cấp Tiêu Duy lần này, người xem truyền hình sẽ không có khả năng mua nổi, người mua nổi chúng lại không xem tivi.

Bởi vì lần ra mắt quá phách lối của Tiêu Duy, mà đài truyền hình lại không được mời đương nhiên không tránh khỏi việc bị công kích lời ra tiếng vào, nhưng may mà bên B có sự chỉ đạo của Trang Noãn Thần với tư thế luôn có phương pháp thích hợp để đối phó, giải quyết nguy cơ quan hệ xã hội luôn luôn thỏa đáng nên cũng không xảy ra lộn xộn gì.

Chẳng qua là theo tần suất thường xuyên xuất hiện trước mặt công chúng của Tập Đoàn Tiêu Duy, mà người ngoài giới cũng cảm thấy tò mò về vị CEO cấp cao nhất được bổ nhiệm năm nay của Tiêu Duy, thế nhưng, Giang Mạc Viễn vẫn không chịu từ bỏ nguyên tắc 'không tiếp nhận phỏng vấn của giới truyền thông', mặc cho Trang Noãn Thần đích thân gọi điện đến xin anh phối hợp với truyền thông cũng không ăn thua gì.

Vào ngày diễn ra họp báo, Trang Noãn Thần đến hiện trường sớm, cùng với nhân viên tiến hành hoạt động bố trí hội trường. Đúng mười giờ sáng, cánh báo chí bắt đầu lục tục đi vào hội trường, nhân viên quan hệ xã hội cũng bắt đầu sắp xếp chỗ ngồi cho từng phóng viên.

Lần này Hạ Lữ ngược lại không còn thái độ tự ti như ngày trước, cô chủ động đến đón tiếp phóng viên, trong đó cũng có không ít đồng nghiệp ngày xưa của cô, lúc Trang Noãn Thần đang cảm thấy kỳ lạ, thì đã thấy Hạ Lữ tán dóc với hai phóng viên đang cầm túi xách của cô khen rối rít, trong lòng Trang Noãn Thần liền hiểu được, có những món hàng hiệu này bên người, Hạ Lữ ít nhiều cũng được quan tâm.

Trình Thiều Tiên và chị Mai cũng đến hiện trường họp báo, có thể thấy được hai người họ rất xem trọng sự kiện của Tiêu Duy.

Trước khi bên đứng ra tổ chức chính chưa xuất hiện, đều là thời gian các phóng viên quen biết lẫn nhau cùng trao đổi danh thiếp, giới truyền thông và quan hệ xã hội cũng giống nhau, nói lớn không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, trao đổi danh thiếp hay tán gẫu với nhau thường có thể lôi kéo nhiều mối quan hệ khác, đây cũng là nguyên nhân mà người làm truyền thông cùng người làm quan hệ xã hội thường liên tục thay đổi công việc. Ở thành phố Bắc Kinh này, phàm là chức vụ na ná nhau đều là một củ cải một cái hố, cách thức muốn thăng chức tăng lương nhanh nhất chính là đổi nghề, ‘cá không sống ở trong ao thì không mập’ dường như trở thành nhận thức chung của tất cả những người làm công ăn lương, thay đổi công việc trở thành con đường nhanh nhất và tốt nhất để thăng chức tăng lương. Trong hai giới truyền thông và quảng cáo kỳ diệu này, lính nhảy dù có mặt ở mọi nơi.

Cho nên khi Cố Mặc xuất hiện trong hội trường, cả đám phóng viên liền vây quanh, có cả khối người muốn đến đưa danh thiếp, ôn lại

chuyện cũ, ai không biết chuyện còn tưởng rằng chính Cố Mặc là bên chủ trì.

Đợi sau khi tất cả mọi người trao đổi xong danh thiếp, Trang Noãn Thần bước đến nén cười, thấp giọng nói, “Có cần nhắc chuyển qua làm nghệ sĩ hay không? Em có quen vài đại diện, quản lý trong tay đều là các ngôi sao hàng đầu, giới thiệu anh qua đó nói không chừng sẽ HOT lắm.”

Cố Mặc mỉm cười, nhân lúc mọi người không chú ý bèn kéo cô đến góc phòng, đưa tay捏 mũi cô, “Học đòi đem anh ra làm trò tiêu khiển đó à?”

“Chỉ cảm thấy anh làm truyền thông thật sự đáng tiếc quá, người nào đó da mặt mỏng khiến ai gặp cũng yêu.” Cô quan sát rất tỉ mỉ, vừa rồi có một nữ phóng viên nhìn Cố Mặc đến nổi hai mắt đều bốc hỏa.

Nhưng cũng khó trách, hôm nay Cố Mặc ăn mặc vô cùng thoải mái, một chiếc áo len màu xám trắng, phối với áo sơ mi caro đơn giản bên trong, thêm chiếc quần jean màu xanh nhạt, ngoại hình cao to điển trai quả thật nhìn đã mắt.

Cố Mặc không nhịn được cười cười, “Anh chỉ muốn có tình yêu của em là được, của người khác anh không quan tâm.”

Một câu nói khiến trong lòng Trang Noãn Thần thấy ấm áp, đưa tay phẩy bông tuyết còn vương trên vai áo anh, dịu dàng nhỏ nhẹ nói, “Anh mới công tác bên ngoài trở về liền tham gia buổi chiêu đãi ký giả, em còn nghĩ anh sẽ bảo phóng viên khác đến chứ.”

“Có gọi hai phóng viên đến đây rồi, anh chỉ là tạt ngang qua thế thôi, chủ yếu đến đây gặp em.” Cố Mặc cười nhẹ.

“Không làm việc đảng hoàng gì cả, đừng quên hiện giờ đang là thời gian làm việc, anh là chủ biên của Kinh Tế Mới, còn em là nhân viên quan hệ xã hội.”

“Được rồi, anh lập tức quay về chỗ ngồi là được mà.” Cổ Mặc giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng, mỉm cười quyến rũ rời đi.

Trang Noãn Thần cười cười.

Vừa quay đầu lại, cô hơi ngạc nhiên.

Lại có người không được mời mà đến.

Không đợi Trang Noãn Thần lên tiếng chào hỏi, Hạ Lữ mới tán gẫu cùng các phòng viên xong đi giày cao gót bước lên trước, trực tiếp chắn trước mặt Trang Noãn thần, giọng điệu không tốt, “Anh tới đây làm gì?”

Đối phương giơ một ngón tay gõ gõ đầu vai Hạ Lữ, nhấn mạnh từng chữ, “Thì đến xem dòng xe mới ra mắt của hai cô, cô đụng hư xe tôi, không sửa được, nên trực tiếp đền một chiếc cho tôi.” Nói xong, lại nhìn về phía Trang Noãn Thần thăm dò, nháy mắt với cô, “Noãn Thần, hôm ấy cô cũng ở đó mà, cô là nhân chứng mục kích phải ăn ngay nói thật nha.”

Người đến chính là Mạnh Khiếu, anh ta ăn mặc cũng rất thoải mái, không có áo blouse trắng, ngược lại có vẻ đàn ông cuồng ngạo bút người, nhưng không thể phủ nhận, anh ta luôn là giá treo quần áo (mặc gì cũng đẹp), hết như Giang Mạc Viễn.

Trang Noãn Thần đành cười khổ.

Còn Hạ Lữ thì hừ lạnh, “Anh có biết xấu hổ hay không hả? Tìm tôi

bắt đền xe? Tôi không bắt anh đền đúng là sai lầm mà! Còn nữa, tên mặt trắng kia, mở to cặp mắt không lớn không nhỏ của anh ra mà nhìn cho rõ dùm, hôm nay là buổi họp báo của Tiêu Duy, anh muốn xe hã, đi đòi Giang Mạc Viễn đó, không phải quan hệ của anh và anh ta rất tốt hay sao.”

“Anh ta hả? Con người Giang Mạc Viễn cũng chẳng hào phóng lắm đâu, ai từ trên người anh ta lấy một, anh ta sẽ lấy lại trên người người nọ đến mười! Tôi tìm anh ta chi bằng tìm cô đòi, nói không chừng một người rộng rãi như cô có thể tặng tôi một chiếc luôn đó chứ.” Mạnh Khiếu giống như đang cùng cô đấu võ mồm.

“Mạnh công tử à, anh là đầu bị lừa đá hay hôm nay ra cửa mà quên uống thuốc vậy? Tôi tặng xe cho anh á? Cứ mơ giấc mơ ngàn thu của anh đi nhá!” Hạ Lữ khiêu khích châm chọc.

Mạnh Khiếu không giận còn cười, “Dựa vào cái thân xác này cũng có chút giá trị tiền bạc chứ? Cô nói tôi là tên mặt trắng mà, vậy tìm một kim chủ như cô cũng không tệ.” Nói xong bèn kéo Hạ Lữ qua, mỉm cười xấu xa, “Ở trên giường tôi rất khá đó nha, muốn thử không?... Á!”

Vừa dứt lời, Hạ Lữ đã nện túi xách trong tay xuống, Mạnh Khiếu đau đến nỗi xoa đầu, nhe răng trợn mắt với cô, “Cô gái như cô có khuynh hướng bạo lực à?”

“Tôi đúng là muốn đánh cho con lợn giống như anh tỉnh ra đó! Trình độ trên giường không tệ hả? Hừ, anh mà cời hết tôi cũng lười xem đó!” Hạ Lữ trừng mắt liếc anh một cái, quay đi đầu không ngoảnh lại.

Mạnh Khiếu trợn tròn mắt, chỉ vào bóng lưng cô, lại nhìn về phía Trang Noãn Thần...

“Bạn của cô mắng tôi là đồ lợn giống?”

Trang Noãn Thần không nhịn được bật cười thành tiếng, qua hồi lâu đợi anh ổn định cảm xúc mới nói, “Anh và Hạ Lữ có khả năng kiếp trước là oan gia, đúng là, vừa thấy mặt liền cãi nhau!”

“Cô gái đó đúng là bất chấp lý lẽ.” Mạnh Khiếu đưa tay lên xoa đầu.

“Ai da, Mạnh Khiếu à, cuối cùng anh đến đây làm gì?” Trang Noãn Thần khó hiểu.

“Hôm nay được nghỉ rảnh rồi không có gì làm nên đến đây cổ vũ.” Mạnh Khiếu cười cười.

“Giang Mạc Viễn biết anh đến không?” Cô tò mò hỏi.

Mạnh Khiếu nhún vai, “Cho dù anh ta biết tôi đến cũng không dự họp báo đâu, con người này rất ghét phóng viên.”

“Tại sao thế?” Trang Noãn Thần cũng cảm thấy vậy, giống như trường hợp hôm nay, lãnh đạo của công ty bình thường sẽ yêu cầu tham dự, nhưng Giang Mạc Viễn vẫn từ chối tham gia mặc dù cô mềm mỏng yêu cầu hay uy hiếp dụ dỗ.

Mạnh Khiếu nhìn cô một cái, dường như muốn nói ra nguyên nhân nhưng cố nhịn, liếm môi, “Liên quan đến chuyện riêng tư của Giang Mạc Viễn, tôi nghĩ tôi không tiện nhắc tới, đợi ngày nào đó cô và Giang Mạc Viễn cặp bồ với nhau, anh ta có thể sẽ chủ động nói với cô.”

“Hả?” Trang Noãn Thần sửng ngờ, sao lại nhắc đến chuyện yêu đương? Vừa định lên tiếng đã thấy Mạnh Khiếu cười gian trá, cô hiểu

là anh cố tình trêu chọc mình, hận đến ngứa răng...

“Mạnh Khiếu, nếu không phải thấy anh điều trị bệnh cho ba tôi, tôi thật muốn đập một phát vào đầu anh.”

“Bạo lực quá, sao ai cũng là phụ nữ bạo lực thế này.” Mạnh Khiếu ra vẻ sợ sệt, vội vàng chạy đi nhanh như chớp.

Trang Noãn Thần mỉm cười nhìn anh ta, lại phát hiện thấy anh ta chạy đến quầy rầy Hạ Lữ, trong đầu nảy ra một ý, nói thật, Mạnh Khiếu và Hạ Lữ trong thật xứng đôi.

Bên A là do phó tổng giám đốc tham dự họp báo chiêu đãi ký giả, ngoài ra còn có phòng Kế Hoạch, nhóm quản lý cấp cao của phòng Quản Lý Chiến Lược Thương Hiệu. Trang Noãn Thần khẩn trương ngồi điều phối công việc ở hậu đài, Hạ Lữ phụ trách phần công văn tin tức quảng cáo và bản thảo sản phẩm sau khi họp báo kết thúc sẽ cung cấp cho các vị phóng viên truyền thông.

Bên chịu trách nhiệm chính làm một bài phát biểu ngắn gọn, tiếp theo sau đó là đoạn phim liên quan đến việc mở rộng quảng bá dòng xe mới.

Tề Viên Viên toàn quyền phụ trách.

Hội trường im phăng phắc, đèn đuốc bốn phía cũng từ từ tối lại.

Đoạn phim bắt đầu.

Đoạn phim này được chế tác phù hợp với khái niệm sản phẩm dòng xe cao cấp của Tiêu Duy, đem ý thức thương hiệu của Tiêu Duy hòa

trộn vào trong đó, mở đầu là một đoạn nhạc có tiết tấu nhanh.

Thế nhưng...

Khi đoạn phim bắt đầu được vài giây cũng không nghe thấy tiếng nhạc quen tai ấy.

Trang Noãn Thần luôn ở hậu đài còn tưởng rằng đoạn phim bị trục trặc, vội vàng ra hiệu Tề Việ Việ đi thăm dò xem sao. Nhưng lúc Tề Việ Việ chạy qua đó, trong đoạn phim lại truyền ra tiếng rên khe khẽ của phụ nữ.

Âm thanh ấy vô cùng ám muội, cùng lúc đó, còn có tiếng thở nặng nề trầm khàn của đàn ông phối hợp.

Hạ Lữ cùng mấy nhân viên khác đều ngây ngẩn cả người!

Trang Noãn Thần quá hoảng hốt, vội vàng chạy đến, vừa nhìn thấy thì choáng váng, bóng người đàn ông được làm mờ trong đoạn phim, nhưng dáng vẻ của người phụ nữ lại vô cùng rõ ràng, qua sự phóng đại của màn hình lớn, khuôn mặt của người phụ nữ được mô tả tỉ mỉ đến đáng sợ.

Người phụ nữ ấy là chị Mai.

Chị ấy trong đoạn phim đang ôm hôn một người đàn ông, khi vành tai hai người cọ vào nhau, người đàn ông động tình, bàn tay vuốt ve đường cong xinh đẹp của chị Mai thẳng xuống dưới, rồi sau đó tham lam chui vào trong váy, mặt chị Mai đầy vẻ xuân tình, phát tiếng kêu như mèo con.

Nhưng ngay sau đó, chị Mai lại hỏi một câu, “Bản thiết kế xe hơi năm đó Tiêu Duy đưa ra thị trường đúng là thiết kế của anh à?”

Tóc tai Trang Noãn Thần dựng đứng, trực tiếp ngắt nguồn điện của màn hình!

Đoạn phim phụt tắt.

Cô thấy rất rõ, cảnh trong đoạn phim kia là quay dưới bãi đỗ xe.

Hội trường rơi vào im lặng.

Nhóm quản lý cấp cao của Tiêu Duy cũng chết lặng, trên mặt ai cũng là vẻ tro tàn!

Xong rồi!

Đây chính là ý nghĩ đầu tiên xẹt qua trong đầu Trang Noãn Thần, ý nghĩ thứ hai trong đầu chính là... nguy cơ quan hệ xã hội vô phương dự đoán này đã đến.

Cánh báo chí nhanh chóng nhốn nháo, mọi người đều cầm máy chụp ảnh, hiện trường tràn ngập ánh đèn flash. Trang Noãn Thần vô thức nhìn về phía Trịnh Thiếu Tiên, sắc mặt của anh ta vô cùng khó coi, chủ động rời khỏi hiện trường họp báo đầu tiên.

Chị Mai ngồi bên cạnh cũng không yên, khi các phóng viên chưa kịp hướng ống kính máy ảnh vào chị, chị đã vội vàng lấy kính râm ra đeo vào, sau đó cũng vội vã rời khỏi hiện trường.

Những người còn lại cũng là một đồng hồ lớn!

“Hình tổng, xin hỏi đoạn phim xuất hiện trong buổi họp báo là ý gì vậy? Câu hỏi cuối cùng trong đoạn phim nghe thật mới mẻ, có phải mô hình thiết kế xe năm đó của Tiêu Duy quả thật có khuất tất?” Làm

chủ biên của Kinh Tế Mới, Cố Mặc xông pha dẫn đầu, đứng lên dứt khoát đưa ra câu hỏi với phó tổng giám đốc của Tiêu Duy. Trên phương diện công việc, anh là người nổi tiếng cay nghiệt, đối với từng câu từng chữ có thể trở thành tin tức đều cực kỳ nhạy cảm, rất hiển nhiên, thứ anh quan tâm không phải đôi nam nữ trong đoạn phim, Kinh Tế Mới cũng chưa bao giờ làm tin tức lá cải, điều anh muốn biết chính là hàm ý trong câu hỏi cuối cùng của chị Mai.

Nhóm lãnh đạo của Tiêu Duy mặt mũi xám xịt, sau khi buông một câu “không thể trả lời” liền phát tay bỏ đi, ngay cả nhân viên của phòng Kế Hoạch cũng mau chóng rời khỏi hiện trường.

Đám phóng viên ủa đến, câu hỏi đưa ra cũng nhiều dạng, có câu nghi ngờ Tiêu Duy trộm bản phác thảo thiết kế để lập nghiệp, có câu hỏi về tư liệu của đôi nam nữ trong đoạn phim, Hình tổng là người ngoài năm mươi tuổi, bị phóng viên vây quanh như vậy suýt nữa bệnh tim tái phát, trợ lý đứng bên cạnh vội vàng lấy thuốc trợ tim ra bỏ vào miệng ông.

Trang Noãn Thần dùng hết toàn lực mới có thể vọt đến phía trước Hình tổng, tuy thân hình nhỏ nhắn nhưng nói chuyện vô cùng có lực...

“Ngại quá các vị, buổi họp báo hôm nay của chúng tôi không có phần vấn đáp, xin mọi người nhường đường giúp.” Tiếp đó dùng mắt ra hiệu với đám người Hạ Lữ Tề Viện Viện, hai người đó lại dẫn theo vài nhân viên làm sự kiện khác chen vào, lúc này mới ngăn cách được đám phóng viên với người của Tiêu Duy.

Cố Mặc thân hình cao lớn, hơn nữa thái độ nghiêm túc của anh là thật, lúc hỏi cũng hùng hồn vang dội, “Hình tổng, năm đó ở Hàn Quốc, Tiêu Duy từng phát sinh vụ tranh chấp phát minh nghiên cứu kỹ thuật, xin hỏi có phải có liên quan đến nội dung mà đoạn phim

nhắc đến hay không?”

Hình tổng một mực ôm tim, vẻ mặt nhăn nhó.

Trang Noãn Thần cố gắng chen lên trước, nhìn Cố Mặc đáp một câu rất chuyên nghiệp, “Xin lỗi, Hình tổng không được khỏe nên không tiếp nhận bất kỳ phỏng vấn nào, xin nhường đường cho!”

Cố Mặc sững sốt, nhìn thấy vẻ nghiêm túc của Trang Noãn Thần, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Trang Noãn Thần nắm chặt tay, nhân lúc Cố Mặc còn đang ngẩn ra, dẫn theo Hình tổng chạy ra khỏi đám phóng viên, bên ngoài hội trường đã an bài xe xong, mấy người vội vàng lên xe, đợi đến khi phóng viên đuổi đến, người của Tiêu Duy đã sớm rời khỏi rồi.

Các phóng viên lại bủa vây lấy Trang Noãn Thần, nhưng làm thế nào cũng không moi được tin tức có giá trị, liền bất mãn bỏ đi.

Cố Mặc là người cuối cùng ở lại, thật ra anh cũng không nghĩ phải ở lại, lúc đi đến trước mặt Trang Noãn Thần, cô đang xoa xoa cánh tay, thấy anh đi đến bèn nhăn mũi, “Mấy người làm truyền thông đều xuất thân từ lao động chân tay à? Ai cũng khỏe như lực sĩ á.”

Rõ ràng, sau khi các phóng viên rời đi thì công việc cũng chấm dứt, cô không muốn nói chuyện có liên quan đến vấn đề công việc với anh.

Nhưng cô đã quên rằng, Cố Mặc là người có tính cách vô cùng cố chấp, tính cách này cũng khiến anh nhất định có thể nâng cao danh tiếng trong giới truyền thông, bởi vì chỉ có tính cách thế này mới có thể tìm ra được chân tướng của sự việc, phanh phui hết bản chất của tin tức, thời còn học đại học, giáo sư rất xem trọng Cố Mặc, nói

rằng tương lai anh nhất định có thể trở thành một nhà truyền thông xuất sắc.

Sự thật chứng minh, lời nói của giáo sư rất đúng, chính là có một chuyện ngay cả giáo sư cũng không lường trước được, người có thể trở thành đối thủ của nhà truyền thông xuất sắc cũng là học trò của ông, người làm PR, nhất định cùng người làm truyền thông có mối quan hệ phức tạp dây dưa không đứt.

Có thể hợp tác qua lại, cũng có thể trở thành địch thủ của nhau.

Cố Mặc nhìn cô, trong mắt vẫn giữ vẻ nghiêm túc như cũ, “Anh muốn biết chân tướng sự việc.”

Trang Noãn Thần dừng động tác, nhìn thẳng vào anh, “Đừng nói là ngay cả em cũng thật sự không biết, cho dù có biết chân tướng, em cũng không thể tiết lộ gì với anh.”

“Noãn Thần, có lẽ Tiêu Duy thật sự có vấn đề.”

“Cố Mặc, anh làm truyền thông, sao có thể nói lung tung mấy lời vô căn cứ đó?” Trang Noãn Thần lẳng lặng nhìn anh, “Anh đã quên điều chúng ta được học rồi sao, thân là người làm truyền thông điều không thể làm nhất chính là vận dụng quyền hạn thứ tư, truyền thông không thể tự tiện sử dụng quyền phán xét.”

“Hiện giờ em muốn phân biệt rõ ràng với anh có phải không?” Giọng Cố Mặc hơi lạnh.

“Là anh đã không xuất phát từ vai trò của người làm truyền thông mà nói.” Trang Noãn Thần nhìn anh bất đắc dĩ, “Hiện giờ em thà rằng bàn bạc với anh chủ đề tối nay ăn gì còn hơn.”

“Em cho rằng điều đó có thể sao?”

“Đương nhiên không thể, bởi vì em phải mau chóng về công ty, còn phải trình bày với bên A toàn bộ sự việc xảy ra, đêm nay em có thể nhắm mắt nghỉ ngơi hay không lại là chuyện khác, càng miễn bàn đến chuyện ăn cơm.” Trang Noãn Thần thấy thái độ của anh khá tệ, trong lòng vừa vội vừa tức, sau khi cầm lấy túi xách đồng nghiệp đưa cho liền thở dài, “Em đi đây.”

Cố Mặc hít sâu một hơi, như đè nén không vui trong lòng, đưa tay giữ chặt cô lại, thấp giọng, “Anh nói rồi, tính chất công việc của chúng ta đã sớm định sẵn sẽ rơi vào cục diện thế này.”

“Xin lỗi anh, đây là công việc của em, em cũng có thể thấu hiểu cho hoàn cảnh của anh, cứ vậy đi, em phải đi ăn mắng đây.” Trang Noãn Thần bất đắc dĩ nói, sau khi lắc đầu liền vội vã rời đi.

Cố Mặc đứng tại chỗ, vẻ mặt u ám.

Hạ Lữ thấy cảnh tượng như vậy bèn từ sau lưng anh tiến đến, nhìn theo bóng lưng rời đi của Trang Noãn Thần có chút dăm chiêu, “Cố Mặc, anh vẫn cho rằng hai người có thể trở lại như trước sao?”

Cơ thể Cố Mặc bỗng run lên, khi quay đầu nhìn cô ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, không nói gì đã sai bước bỏ đi.

“Người ta cũng không thèm nhận tình cảm của cô nha.” Mạnh Khiếu lười biếng đi đến, buông ra một câu lạ lùng, thấy Hạ Lữ không đáp nên tủm tỉm cười, “Không phải cô yêu thầm anh ta chứ?”

Hạ Lữ trừng mắt liếc anh, “Anh đúng là kẻ không tim không phổi, công ty bạn thân anh xảy ra chuyện lớn như vậy mà anh không sốt ruột chút nào sao? Giang Mạc Viễn đúng là gặp phải bạn xấu rồi!” Nói

xong, cô xoay người bỏ đi.

Mạnh Khiếu nhún nhún vai, đuổi theo, “Cái gì gọi là công ty của anh ta? Tiêu Duy cũng không phải là của Giang Mạc Viễn. Cô nói với tôi mấy lời như vậy, không phải cô thầm mến anh ta chứ? Bằng không quan tâm đến anh ta như vậy làm gì?”...

“Bốp...” Sếp phòng Kế Hoạch của Tiêu Duy ném mạnh văn kiện lên bàn hội nghị, giận dữ trừng mắt với Trang Noãn Thần ngồi ở đối diện, thất độ ác liệt, “Đức Mã các cô làm ăn như thế đó hả? Trang Noãn Thần, hiện giờ cô đúng là để Tiêu Duy khiến giới truyền thông phải kinh ngạc đó!”

Trang Noãn Thần ngồi ở kia tận lực khắc chế bản thân, ngay cả công ty cô cũng chưa về mà trực tiếp chạy đến Tiêu Duy, Trình Thiếu Tiên gọi điện thoại đến, chỉ thản nhiên buông ra một câu: hết thầy xem thái độ của Tiêu Duy, ước chừng mấy tiếng đồng hồ, người của Tiêu Duy mắng cô xối xả!

Quyển 4 - Chương 6: Thảm họa tin tức tiếp diễn

Cuối cùng Hình tổng giao toàn quyền xử lý cho người của phòng Kế Hoạch, bản thân thì không hề lộ diện.

Phòng Kế Hoạch đương nhiên cầm lông gà xem như lệnh tiễn, với việc Trang Noãn Thần tiến hành gần như là công kích theo ‘chủ nghĩa nhân đạo’.

“Trang Noãn Thần, cô nói thật xem, đoạn phim kia sao mà có được? Trong đoạn phim đó rõ ràng là người của công ty mấy cô, sao có thể phát đúng buổi họp báo của Tiêu Duy?” Sếp của phòng Kế Hoạch hùng hổ, vốn dĩ đã có thành kiến với Đức Mã, hiện giờ càng tệ hơn.

Trang Noãn Thần đè nén tức giận, trịnh trọng nói với mọi người, “Thưa các vị, chuyện này xảy ra quá đột ngột, cả tôi cũng không biết đoạn phim kia rốt cuộc là thế nào nữa, nhưng các vị hãy yên tâm, tôi sẽ điều tra rõ ràng chuyện này để giao phó với mọi người.”

“Giao phó? Còn tác dụng gì? Tất cả giới truyền thông có mặt hôm nay đều nhìn thấy, cô có thể chặn miệng của một nhà truyền thông, nhưng có thể ngăn được miệng của giới truyền thông toàn Bắc Kinh không?” Chị ta vẫn tức giận như cũ.

Huyết thái dương của Trang Noãn Thần sinh đau, như có một cái búa đang không ngừng nện lên đầu cô.

Cửa phòng họp bị đẩy ra, cắt ngang đoạn mắng chửi của quản lý.

Trang Noãn Thần đưa mắt nhìn, là Giang Mạc Viễn.

Lúc này anh đến có nghĩa là anh đã biết sự việc xảy ra trong buổi họp báo, Trang Noãn Thần thở dài, cúi gầm mặt, nói thật cô cảm thấy rất có lỗi với anh.

Khu vực Trung Quốc xảy ra vấn đề, Giang Mạc Viễn là người chịu trách nhiệm toàn bộ, anh phải giao phó với hội đồng quản trị.

Nhóm quản lý cấp cao thấy Giang Mạc Viễn tuy vào phòng họp nhưng vẫn không nói gì, sau khi ngồi xuống vẫn giữ im lặng.

“Quản lý Trang từ hội trường họp báo về thẳng đây à?” Cách đó không xa, Giang Mạc Viễn trầm thấp mở miệng, tiếng nói dễ nghe tràn đầy từ tính.

Trang Noãn Thần ngược lên nhìn về phía anh, vẻ mặt của anh vẫn bình tĩnh, như là đang hỏi một câu không liên quan đến chuyện cấp bách hiện giờ, cô thật không dám nhìn vào đôi mắt quá mức sâu thẳm ấy.

Giang Mạc Viễn hỏi xong thì có chút dăm chiêu, quay lại nhìn về phía mọi người, “Các vị, có thể để cho quản lý Trang về công ty của cô ấy trước để nắm bắt tình hình không?”

“Giang tổng, sự kiện lần này hơi nghiêm trọng, không phải cô Trang Noãn Thần phải về công ty, mà phải là người phụ trách của Truyền Thông Đức Mã đến công ty chúng ta để trình bày sự việc!” Sếp của phòng Kế Hoạch phản đối, trên dưới công ty đều đồn đại quan hệ của Trang Noãn Thần và Giang tổng rất mờ ám, hiện giờ thấy Giang tổng che chở cho cô như vậy, chị ta càng thêm xác định rõ tin đồn này.

“Người phụ trách của Truyền Thông Đức Mã? Đừng quên, quản lý Trang chỉ là người phụ trách hoạt động của Tiêu Duy thôi.” Giọng nói của Giang Mạc Viễn trầm xuống, “Sự việc đã xảy ra rồi, truy cứu trách nhiệm của ai chỉ là thứ yếu, quan trọng là phải vững vàng vượt qua lần khủng hoảng này.”

“Giang tổng xin anh hãy yên tâm, bất luận thế nào chúng tôi cũng nhất định cố gắng hết sức bù đắp lại tổn thất lần này, tôi sẽ đích thân đàm phán với bên truyền thông, hy vọng sẽ không tạo ra ảnh hưởng tiêu cực đến Tiêu Duy.” Trang Noãn Thần hít vào thật sâu, nhìn Giang Mạc Viễn hứa hẹn.

Tầm mắt Giang Mạc Viễn chuyển đến người cô, chỉ thản nhiên nói, “Xử lý nguy cơ là trách nhiệm của bên B, tôi chỉ là thương nhân, chuyện tôi phải làm rất đơn giản, chính là làm sao chuyển hóa sản phẩm thành chi phí, rồi từ chi phí chuyển hóa thành doanh thu, cho nên quản lý Trang à, Truyền Thông Đức Mã muốn giải quyết khủng hoảng lần này thế nào là vấn đề của bên cô, tôi chỉ có một yêu cầu, đó là nhìn thấy kết quả tốt nhất.”

“Vâng, tôi lập tức quay về công ty giải quyết.” Trang Noãn Thần tuy nói vậy, nhưng trong lòng lại vô cùng cảm kích Giang Mạc Viễn đã cho cô một con đường và thời gian đầy đủ, anh là lãnh đạo, hoàn toàn không cần ra mặt giống như Hình tổng, nhưng anh vẫn giúp cô giải vây, dưới tình huống cô làm ảnh hưởng đến hoạt động của công ty anh.

“Tan họp đi, mọi người đều đi làm việc của mình đi, trong khoảng thời gian này, giới truyền thông sẽ lợi dụng tất cả mọi phương diện, mọi người không cần trả lời là được.” Giang Mạc Viễn ung dung ra lệnh.

Người của phòng Kế Hoạch đồng loạt gật đầu, từng người đứng dậy

rời khỏi phòng họp.

Lúc Trang Noãn Thần đứng dậy thì đầu óc váng vất, cả đồ vật ngay trước mắt cũng nhìn không rõ, lắc mạnh đầu một cái mới hồi phục lại, Giang Mạc Viễn vẫn chưa đi, anh đi đến trước mặt cô thân thiết hỏi một câu, “Em sao vậy?”

Cô nhắm rồi lại mở mắt, ngẩng đầu lên nhìn anh, cười miễn cưỡng, “Không sao, có thể do ngồi quá lâu.”

“Anh thì thấy em là bị người ta mắng quá lâu.” Giang Mạc Viễn nhếch môi, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, “Bên B làm việc đến mức như em cũng đủ hiếm thấy, lại có thể tìm đến bên A để ăn mắng trước.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên nhìn anh, “Câu này nếu xuất phát từ miệng của Trình Thiếu Tiên thì em sẽ không thấy ngạc nhiên chút nào, là em làm cho công ty anh dính phải xì căng đan, anh lại còn cười được à?”

Giang Mạc Viễn cười nhạt, “Mọi việc đều có biện pháp giải quyết, hơn nữa bây giờ cánh truyền thông vẫn chưa có động tĩnh gì mà, tuy nói ‘phòng hoạn vu vị nhiên’ (trước khi mối họa phát sinh liền tăng thêm phòng bị) là không sai, nhưng cũng phải biết hướng đi của truyền thông mới có thể nghĩ ra biện pháp cụ thể chứ. Đi thôi, anh đưa em về công ty.” Anh đưa tay, nhẹ nhàng kéo vai cô.

“Em tự quay về là được rồi.” Trang Noãn Thần đúng là được yêu thương mà cảm thấy lo lắng.

“Đúng lúc anh lại muốn đến gặp Trình Thiếu Tiên, đi thôi.” Giang Mạc Viễn vỗ nhẹ bả vai cô, tiện tay cầm lấy áo khoác của cô.

“Sức nhẫn nại của anh đúng là tốt thật.” Trang Noãn Thần nhìn anh

khó hiểu, nhận lấy áo khoác mặc vào.

Giang Mạc Viễn thản nhiên cười, nói một câu đầy thâm ý, “Đây cũng là ‘nhân nhân nhi dị’ (tùy vào người khác nhau mà sẽ chọn lựa thái độ hoặc phương thức đối đãi khác nhau).”

Trang Noãn thần đứng trước cửa Tiêu Duy, ánh nắng ngày đông chiếu lên người cô, làm gương mặt cô gần như trong suốt. Thời tiết thật lạnh, cô túm chặt khăn choàng cổ, không biết từ khi nào, Giang Mạc Viễn đã đích thân lái xe từ bãi đỗ xe tầng hầm ra, chậm rãi dừng trước mặt cô.

Anh xuống xe, thấy cô đang đứng giậm chân tại chỗ, đưa tay kéo cô đến vị trí phụ lái, mở cửa xe, để cô chui vào.

Lên xe, Giang Mạc Viễn nổ máy, sau khi rẽ ngoặt liền nhẹ giọng hỏi, “Có ấn tượng với người đàn ông trong đoạn phim không?”

Từ khi xảy ra sự cố đến suốt một tiếng đồng hồ điên cuồng nghe mắng, đã khiến Trang Noãn Thần không còn thời gian suy nghĩ đến nội dung trong đoạn phim, sau khi Giang Mạc Viễn nhắc đến cô mới bắt đầu cố gắng nhớ lại, bóp tay, “Nếu nói người có khả năng nhất, chắc là chồng của Angel, người trước kia là quản lý bộ phận ba của tụi em.”

“Nếu người có khả năng?” Giang Mạc Viễn nhướn mày khó hiểu.

“Đoạn phim khá mờ, chỉ có thể nhìn thấy mặt của chị Mai, bởi vì trước đó em đã từng trông thấy... em mới có thể phán đoán như vậy.” Cô ám chỉ chính là cảnh tượng lần trước ở bãi đỗ xe.

“Em từng nhìn thấy?”

“Vâng.” Trang Noãn Thần thấy vẻ mặt anh khác thường, liền kể rõ sự việc cô nhìn thấy trước đó với anh.

Giang Mạc Viễn nghe xong thì im lặng, lát sau mới nói, “Vậy thì lúc ấy ngoại trừ em ra, cũng chỉ có Hạ Lữ và Tề Viện Viện?”

“Vâng.” Trang Noãn Thần đáp xong lại nghiêng đầu nhìn anh, “Không phải anh hoài nghi Hạ Lữ hoặc Tề Viện Viện chứ?”

“Không loại trừ khả năng này.” Anh thản nhiên buông ra một câu.

“Có khả năng, nhưng không có động cơ.” Trang Noãn Thần lắc đầu, “Lúc ấy cả Hạ Lữ lẫn Tề Viện Viện đều đứng bên cạnh em, nếu một trong hai người đó quay lên thì em sẽ thấy, còn nữa, bây giờ em còn chưa dám khẳng định đoạn phim này có phải là cảnh tượng em nhìn thấy ngày hôm đó hay không, nói không chừng họ thường xuyên gặp nhau ở bãi đỗ xe thì sao?”

“Góc quay của đoạn phim thế nào?” Giang Mạc Viễn hỏi một câu đơn giản.

Trang Noãn Thần nghĩ lại, trong đầu chợt lóe sáng, “Không phải là góc quay của điện thoại di động, ít nhất là không có khả năng quay chụp ở góc độ tui em đứng! Em đã xem qua đoạn phim, chắc là góc độ máy quay trên đầu. Nhưng mà nếu vậy thì rất lạ, chị Mai thường xuyên đậu xe ở vị trí đó, đối với chỗ nào có gắn camera hẳn là phải hiểu rất rõ mới đúng.”

Giang Mạc Viễn cười nhạt, “Vậy có thể phán đoán, máy quay này là tạm thời gắn lên, nhất định có người đã sớm biết quan hệ của hai người họ nên chuẩn bị sẵn sàng cũng không có gì lạ.”

“Kỳ lạ chính là, tại sao đoạn phim lại xuất hiện ở hiện trường buổi họp báo.” Trang Noãn Thần bám sát theo suy luận của anh, phát hiện vấn đề ngày càng quỷ dị.

“Nếu người trong đoạn phim là đối thủ cạnh tranh của Tiêu Duy, vậy thì không lạ chút nào.” Giang Mạc Viễn phân tích cực kỳ bình tĩnh và lý trí.

“Đối thủ cạnh tranh của Tiêu Duy?” Trang Noãn Thần kinh ngạc, mọi người đều biết đối thủ một mất một còn với Tiêu Duy chính là Đức Mã.

Hình như Giang Mạc Viễn nhìn thấu lòng cô, cong môi, “Ý của anh chính là công ty hiện nay cùng cạnh tranh dòng xe cao cấp với Tiêu Duy.”

“Tập Đoàn A.M?” Trang Noãn Thần đột nhiên nghĩ ra, tập đoàn này cũng đang triển khai dòng xe cao cấp, cũng có khái niệm bảo vệ môi trường không khác gì Tiêu Duy.

Giang Mạc Viễn không trả lời câu hỏi này, vừa đánh tay lái, xe lại rẽ qua khúc cua “Truyền Thông Đức Mã có nội gián, điều tra ra người này thì sự việc mới có thể giải quyết hoàn toàn được.”

Trang Noãn Thần cả kinh, “Có khi nào chị Mai chỉ là bia đỡ đạn hay không?”

Giang Mạc Viễn nhìn cô một cái, kín đáo, “Sao lại không lo lắng cho bản thân em vậy?”

Đôi mắt đẹp bỗng dừng ảm đạm xuống, qua hồi lâu cô mới lên tiếng, “Lần này là em quá khinh suất, cho dù bị xử phạt thế nào cũng đều là

theo lẽ thường phải làm thôi.”

Giang Mạc Viễn nhìn cô một cái, kín đáo, “Sao lại không lo lắng cho bản thân em vậy?”

Đôi mắt đẹp bỗng ngưng ảm đạm xuống, qua hồi lâu cô mới lên tiếng, “Lần này là em quá khinh suất, cho dù bị xử phạt thế nào cũng đều là theo lẽ thường phải làm thôi.”

Lời của cô khiến con ngươi của Giang Mạc Viễn thu hẹp lại, im lặng một lúc mới thản nhiên nói, “Em sẽ không có vấn đề gì đâu, dù sao Đức Mã cũng tốt, mà Tiêu Duy cũng được, đều cần phải có người ra mặt giải quyết êm xuôi chuyện này, em chính là người được chọn tốt nhất. Thế nhưng chị Mai mà em nhắc tới thì...”

Trang Noãn Thần nghe ra được ẩn ý trong lời nói của anh, đáy lòng run lên, “Chị Mai sẽ thế nào?”

Giang Mạc Viễn suy ngẫm, vẻ mặt bí hiểm, chỉ chậm rãi nhả ra hai chữ, “Rất căng.”

Rất căng?

Là có ý gì?

Trang Noãn Thần chỉ cảm thấy ngực như bị đâm đến hoảng loạn, nhất thời như trông thấy đại biến...

Sự xuất hiện của Giang Mạc Viễn khiến trên dưới Truyền Thông Đức Mã đều chết mê chết mệt, có rất nhiều nhân viên chưa từng gặp Giang Mạc Viễn, khi Trình Thiếu Tiên đích thân ra nghênh đón, sau

khi hai người vào văn phòng, ngoài cửa liền ỉ tai nhau, nhất thời ai nấy đều không làm việc, lo tám phét về chuyện Giang Mạc Viễn đẹp trai bao nhiêu, thậm chí còn có đồng nghiệp chạy đến trước mặt Trang Noãn Thần hỏi tình hình của Giang Mạc Viễn.

Cô đã sớm không còn chút ý niệm buôn chuyện nào trong đầu, một lòng một dạ nghĩ về hai chữ cuối cùng Giang Mạc Viễn nói.

Chị Mai không về công ty, đi đâu thì cũng không ai biết.

Văn phòng của Angel cũng đóng chặt cửa, không chịu gặp ai.

Thật lâu sau, cô mới nhìn qua Hạ Lữ, “Điều tra Tập Đoàn A.M nhé? Xem thử người đàn ông trong đoạn phim rốt cục là ai.”

“Không phải là chồng của bà Angel sao? Ngày đó chúng ta thấy rất rõ mà.” Hạ Lữ bay qua ngồi kế bên cô, nhỏ giọng nói.

“Nhưng chồng của chị ấy làm gì chúng ta cũng không biết mà. Không lẽ mình đi hỏi chị Angel à?” Trang Noãn Thần rầu rĩ.

Hạ Lữ gật đầu, vội vàng đi điều tra.

Trời nhá nhem tối.

Đến giờ tan ca rồi, các đồng nghiệp đều lục đục ra về, Giang Mạc Viễn vẫn còn ở trong văn phòng của Trình Thiếu Tiên chưa ra.

“Noãn Thần, đã trễ lắm rồi đó, không về hả?” Hạ Lữ đặt tài liệu lên bàn, hỏi cô.

Trang Noãn Thần lắc đầu, “Sự việc xảy ra lớn như vậy, mình muốn đợi Giang Mạc Viễn đi ra.”

“Ừm, vậy mình về nha, danh sách tư liệu nhân viên cậu muốn điều tra đều ở chỗ này, nhưng hình như không có người nào trông giống người đàn ông hôm đó chúng ta nhìn thấy thì phải, cậu xem lại đi.”

Trang Noãn Thần gật đầu, lấy tài liệu qua.

Lúc gần 10 giờ tối, Giang Mạc Viễn mới ra khỏi phòng làm việc của Trình Thiếu Tiên, không biết hai người nói với nhau chuyện gì, trông sắc mặt không giống quá nghiêm trọng. Thấy Trang Noãn Thần còn chưa về, Giang Mạc Viễn có chút ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ ung dung như cũ, mỉm cười nói một câu với Trình Thiếu Tiên, “Không ngại tôi mời nhân viên của anh ăn bữa cơm chứ?”

Nhìn ra được Trình Thiếu Tiên không thích lắm, nhưng vẫn cười nhạt, không nói gì.

Trang Noãn Thần trong đầu toàn là tư liệu của nhân viên A.M, mở mắt nhắm mắt đều hiện lên hình chụp của mấy người họ, nhìn đến nổi hoa mắt. Lúc Giang Mạc Viễn đến gần cô còn chưa kịp phản ứng lại.

“Em đang xem tư liệu nhân viên, nhưng không tìm thấy người đó.” Cô thở dài.

“Đi thôi, cùng nhau ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện.” Giang Mạc Viễn trực tiếp lấy áo khoác khoác lên người cô, giọng điệu không để cô từ chối.

Trang Noãn Thần toàn tâm đều nghĩ về công việc nên cũng không kiêng cử nhiều, gật đầu theo anh ra khỏi công ty.

Dưới tòa nhà Đức Mã, Giang Mặc viễn lái xe đưa Trang Noãn Thần đi.

Dưới ánh đèn đường ở cách đó không xa, sắc mặt của Cố Mặc sa sầm đến cực hạn, gắt gao siết chặt tay, thật lâu sâu mới cắn hận bỏ đi.

Ngày hôm sau, tạp chí dẫn đầu Kinh Tế Mới liền ra tin tức đầu đề, nội dung nhắm thẳng vào Tiêu Duy.

Đưa tin kịp thời là mạch máu của truyền thông phóng viên, cho nên một khi sự việc bị cánh truyền thông chú ý đến sẽ biến thành một thảm họa, bọn họ nhất định dùng thời gian nhanh nhất tìm được tư liệu mà người khác không thể tìm được, sau đó trải qua phân tích chính lý, cộng thêm vào các đánh giá của chuyên gia, báo chí sẽ dẫn dắt dư luận xã hội.

Ngay thời điểm Trang Noãn Thần còn chưa tra ra được thân phận người đàn ông trong đoạn phim đó, tạp chí Kinh Tế Mới vào hôm sau đã đăng tin về thân phận của anh ta, hóa ra đối phương thực sự chính là người của Tập Đoàn A.M, xuất thân là nhà thiết kế, trước kia làm việc ở A.M, nhưng sau đó lại rời khỏi công ty, hiện tại thì tự kinh doanh riêng, đồng thời còn có mối quan hệ không thể bỏ qua, người đàn ông này chính là chồng hiện giờ của Angel, báo chí cũng nêu rõ điểm này.

Dĩ nhiên, Kinh Tế Mới không lấy mấy tin tức lá cà này để thu hút quan tâm của mọi người, mà là thông qua chuyện này để ám chỉ đến chuyện Tiêu Duy từng ăn cắp thiết kế công năng sản phẩm xe hơi của Tập Đoàn A.M, cũng lôi chuyện vụ tranh chấp kinh doanh xảy ra ở Hàn Quốc vào hai năm trước ra nói.

Trước lúc Tiêu Duy gần ra mắt dòng xe mới, đột nhiên bị Kinh Tế Mới chơi một vố nặng trên mặt báo, đúng là ‘họa vô đơn chí’ (liên tiếp gặp nạn). Nhất thời các tờ báo khác cũng đồng loạt tranh nhau đưa tin, ngay cả mấy tạp chí lá cải cũng chen chân vào, tạp chí lá cải có công năng độc đáo hơn, đương nhiên là liệt kê rõ ràng mối quan hệ tam giác của người đàn ông đó cùng Angel và chị Mai.

Đài truyền hình cũng không chịu thua kém, dưới tình hình Tiêu Duy ngang nhiên tiến vào chiếm giữ thị trường Trung Quốc như thế, ai lấy được quyền chủ động đưa tin trước thì đương nhiên là người thắng cuộc. Hơn nữa, trong buổi họp báo chiêu đãi ký giả của Tiêu Duy đã cho đài truyền hình ra rìa, nhất thời không phân rõ là lấy công báo tư thù hay là tôn trọng tinh thần của tin tức, các nhà chuyên môn đăng đàn, mở các chuyên mục khảo sát xã hội, tất cả đều chống lại Tiêu Duy.

Trung Quốc là một quốc gia có mạng internet phát triển nhất, vồn vồn chỉ trong một ngày, trên internet tràn ngập tin tức tiêu cực về Tiêu Duy, tác giả của những bài viết này đều là Cố Mặc, cách hành văn của anh cay nghiệt có lực, những câu chữ đều chất chứa công kích, không thể nghi ngờ, anh đã thành công làm một chuyên đề, khiến cho các trang web lớn đều sao chép lại bài viết của anh, sau đó sản sinh ra các đề tài nhỏ hơn khiến tỷ lệ nhấp chuột tăng vọt.

Một ngày, Trang Noãn Thần trải qua như là một năm.

Nhóm của cô tiếp điện thoại đến nỗi sắp rụng tay, tất cả đều do các nhà truyền thông gọi tới. Các bộ phận khác của Truyền Thông Đức Mã lại tỏ vẻ như mọi chuyện không liên quan đến họ, cầm tạp chí tin tức riu rít hiếu kỳ...

“Hóa ra chị Mai và Angel thực sự dùng chung một người đàn ông

nha, người này trông đẹp trai thiệt đó.”

“Tình tay ba đó, trước kia ai cũng tự hiểu trong lòng không dám nói, lần này hay rồi, tất cả đều lộ hết.”

“Công nhận chị Mai cũng lợi hại thiệt, người ta đã kết hôn rồi, còn có thể làm đến mức này.”

“Là tên đàn ông quá tham lam...”

Nhất thời, tin vọt nổi lên bốn phía.

Cả ngày Trang Noãn thần chạy qua chạy lại giữa hai công ty, cùng bên A thương thảo biện pháp ứng phó tiếp theo, lại cùng người trong nhóm bắt tay vào giải quyết nguy cơ quan hệ xã hội, trên phương diện khác cũng không ngừng xin chỉ thị của Trình Thiếu Tiên, chị Mai không ở công ty, cô chỉ có thể làm phiền anh ta.

Ngược lại, Trình Thiếu Tiên không hề thấy phiền, cuối cùng dứt khoát để cửa phòng làm việc mở toang, bất cứ lúc nào Trang Noãn Thần muốn vào thì cũng không cần gõ cửa, có vấn đề gì anh sẽ trực tiếp bàn bạc với cô.

Tình hình ngày tiếp theo còn tồi tệ hơn, các bản tin của giới truyền thông bắt đầu phát triển theo chiều dọc, Cố Mặc lại đăng tin giựt gân lên trang đầu, từ vụ tranh chấp sản phẩm bay thẳng đến lãnh đạo của Tiêu Duy, đặt song song những phỏng đoán tương quan tuyên bố lãnh đạo của Tiêu Duy có hành vi tài chính phi pháp.

Tội danh này không phải nhỏ, như một hòn đá kích thích gợn sóng, đám truyền thông thích thú làm theo, rất hiển nhiên, tài chính phi pháp càng đủ tính thời sự hơn.

Cố Mặc không chỉ đích danh, nhưng trên internet đã bắt đầu chĩa mũi dùi về phía CEO của Tiêu Duy, tài liệu liên quan đến anh không nhiều lắm, nhưng mọi người cũng tra ra được bản lĩnh sở trường của anh là điều hành vốn, đồn đoán càng thêm sôi nổi.

Sau giờ trưa, Cố Mặc lại đăng tải thêm một tuyên bố, tuyển bố là có người gửi thư nặc danh đến, tự xưng là một ông chủ kinh doanh khách sạn ở Bắc Kinh, mấy tháng trước có nhận được một khoản tiền đầu tư, không ngờ lại là bẫy của đối phương, đối phương đã nuốt hết tâm huyết nhiều năm của anh ta. Trong thư nói rất rõ ràng, đối phương chính là CEO của Tiêu Duy.

Trong thời gian này, ba chữ ‘Giang Mạc Viễn’ trở thành từ khóa phổ biến tìm kiếm trên mạng internet, còn được cư dân mạng bàn tán say sưa, cũng có người biết chút nội tình lên mấy diễn đàn lớn nói Giang Mạc Viễn là một anh chàng độc thân sáng giá, nhận lời làm CEO của Tiêu Duy chẳng qua chỉ là trò tiêu khiển của anh, gia cảnh của anh cực kỳ giàu có...v.v...

Tóm lại, tin đồn càng thổi càng lớn, càng nói càng ly kỳ, thiếu chút nữa đội cái mũ vương tôn quý tộc cho Giang Mạc Viễn.

Con người thường thường chính là như vậy, càng bí ẩn lại càng được quan tâm.

Trang Noãn Thần tăng ca liên tục trong hai ngày, hai ngày này cô chỉ ngủ mỗi giấc có ba tiếng, cả tổ của cô cũng vậy, sự việc phát triển không còn dừng ở chuyện đoạn phim mờ ám xuất hiện trong buổi chiêu đãi ký giả của Tiêu Duy đơn giản vậy nữa, thái độ của Cố Mặc dẫn dắt phương hướng của giới truyền thông, anh là một người rất nhanh nhạy, biết đoạn phim mờ ám đó chẳng qua chỉ là xì căng đan, là hoa trong gương trăng trong nước, trở thành cơn sốt tin tức không lâu, như vậy trực tiếp chĩa mũi nhọn về phía Tiêu Duy thì ai cũng sẽ

chú ý đến người đứng đầu tập đoàn, đến tin tức mang tính xã hội, tính tiêu biểu như vậy.

Hết chương 6

Quyển 4 - Chương 7: Không thể trêu chọc

Hạ Lữ đấm cặp mắt gấu mèo bận rộn với mớ tài liệu quan hệ công chúng đến nỗi không trụ nổi, cả người lười biếng nằm dài trên ghế, đồng nghiệp bên bộ phận truyền thông cũng vác về mặt cầu xin đi tới, “Noãn Thần, căn bản là bên phía truyền thông mắc kệ mình, lần này cho dù Tiêu Duy muốn dùng tiền quảng cáo để bịt miệng họ cũng khó. Chủ yếu là tốc độ lan truyền trên mạng quá nhanh.”

Trang Noãn Thần hít vào thật sâu, cô thấy rõ tính chất nghiêm trọng của tình hình.

“Internet giống như bong bóng vậy, chúng ta xử lý chúng thật sự cũng không vất vả lắm, điểm mấu chốt chính là những phát ngôn trên báo Kinh Tế Mới.” Hạ Lữ gãi đầu, “Trước kia đâu phải chúng ta chưa từng xử lý mấy nguy cơ quan hệ xã hội thế này, nhưng lần này có chút đặc biệt.” Nói xong, cô trợn cặp mắt to trong vô thần nhìn Trang Noãn Thần, “Noãn Thần, cậu có định đi tìm Cố Mặc nói chuyện không, bảo anh ta thủ hạ lưu tình một chút.”

Trang Noãn Thần nhớ lại dáng vẻ nghiêm túc của Cố Mặc lúc ở hội trường, trong lòng liền chùn xuống, gơ tay chà xát mặt thật mạnh để cho bản thân tỉnh táo lại, sau khi đuổi đồng nghiệp bộ phận truyền thông đi rồi, mới quay sang Hạ Lữ, nhỏ giọng nói, “Không phải mình chưa từng nghĩ tới việc tìm anh ấy nói chuyện, nhưng cậu cho rằng với tính cách của Cố Mặc có thể đột nhiên dừng tay à?”

“Vấn đề khó khăn ở chỗ này, Cố Mặc là người nói một là một, lúc còn đi học anh ta từng tố giác chủ tịch hội sinh viên tiền nhiệm nuốt hội

phí của hội viên, một mình anh ta khởi động phong trào tố giác và phê bình những việc làm xấu xa với quy mô lớn, suýt chút nữa khiến chủ tịch hội sinh viên kia phải nhảy lầu. Lúc trước, mình còn hâm mộ anh ta, đứng ra vạch trần chân tướng sự thật, người làm truyền thông nên có tinh thần này. Nhưng vấn đề hiện tại là, cậu và anh ta trở thành kẻ địch, anh ta làm truyền thông, cậu làm PR, cậu nói xem nếu cậu đi cầu tình, anh ta vẫn không thể vì tình riêng mà làm việc trái nguyên tắc của mình, còn không đi cầu tình, thì Tiêu Duy hần là không qua được ải này, đúng là chết thật, ông trời sao lại an bài cho hai người làm hai nghề đối nghịch nhau thế này?”

“Thật sự thì Cố Mặc đã sớm nghĩ tới điều này, bằng không anh ấy cũng không bảo mình đổi nghề.” Trang Noãn Thần mệt mỏi ngoẹo đầu sang một bên, khuôn mặt tiều tụy có chút nhợt nhạt, thở dài, “Vấn đề hiện giờ chính là, nếu mình đi thuyết phục anh ấy thủ hạ lưu tình, thì anh ấy nhất định hiểu lầm quan hệ của mình và Giang Mạc Viễn.”

“Không hiểu làm cũng khó à, đổi lại mình mà là Cố Mặc thì mình cũng sẽ hiểu lầm. Chủ yếu là tính chất công việc của hai người quyết định, hết cách rồi, Giang Mạc Viễn là khách hàng của cậu, cậu phải giữ gìn lợi ích của anh ấy, Cố Mặc lại là bạn trai kiêm chồng sắp cưới của cậu, cậu cũng phải lo lắng đến cảm nhận của anh ta. Đồng thời, Giang Mạc Viễn là thương nhân, anh ta không thể thỏa hiệp với giới truyền thông, còn Cố Mặc lại làm truyền thông mảng kinh tế, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào mỗi một cử động nhỏ của thương nhân, muốn anh ta buông tay lại càng không có khả năng, ôi trời ơi, trái phải đều khó xử.” Hạ Lữ cũng lắc đầu, nghĩ nghĩ, “Hay là mình đi nói chuyện với Cố Mặc nhỉ? Cậu thì nói chuyện với Giang Mạc Viễn, để cho báo Kinh Tế Mới nhận được nhiều quảng cáo trong một năm? Cố Mặc không thể có tiền bày ra trước mặt cũng không chịu kiểm chút?”

“Thôi quên đi, Cố Mặc vẫn để mình đi nói thì hơn.” Trang Noãn Thần xoa trán, bảo Hạ Lữ đi nói thì có thể Cố Mặc càng thêm hiểu lầm, “Về phần Giang Mạc Viễn, thật ra cách tốt nhất chính là có thể thuyết phục được anh ấy tiếp nhận phỏng vấn của giới truyền thông.”

“Cậu cảm thấy tính khả thi có cao không?”

“Không cao lắm.” Trang Noãn Thần lắc đầu.

“Thật ra thì tin tức của Cố Mặc không chắc là thất thiệt, đừng quên còn có một lá thư nặc danh. Nhìn theo tình hình Cố Mặc phân tích, mình thật sự cảm thấy trên phương diện đầu tư tài chính, Giang Mạc Viễn chọn dùng thủ đoạn không thể cho người khác biết.” Hạ Lữ nhắc nhở cô một câu.

“Mình mặc kệ Giang Mạc Viễn có phải nhà đầu tư phi pháp hay không, mình chỉ là người làm quan hệ xã hội phụ trách đưa ra thị trường dòng xe mới của Tiêu Duy, cũng chỉ tập trung trong phạm vi dự án mà thôi, nếu mình cũng là người làm truyền thông, có thể cũng sẽ đào sâu hoạt động đầu tư của Giang Mạc Viễn như Cố Mặc, còn có...” Trang Noãn Thần uể oải ngừng một chút, lắc đầu bất đắc dĩ, “Người đưa tin cho Cố Mặc nhất định là anh họ của mình, lúc này, tất cả mọi chuyện đều kéo đến đồn dập.”

“Gì?” Hạ Lữ ngăn người.

“Anh họ mình có lần suýt nữa giết chết Giang Mạc Viễn, chính là vì chuyện của khách sạn.”

“Nói như vậy Giang Mạc Viễn thật sự nuốt khách sạn của anh họ cậu à?”

“Mình không biết rõ nội tình, có hỏi Giang Mạc Viễn nhưng anh ta giữ

kín như bưng, hỏi qua anh họ mình, thì anh họ mình lại không nói được gì, cuối cùng mình lại không thể nghe lời nói phiến diện của bác mình được. Nói thật, mình cũng sắp điên rồi.” Trang Noãn Thần hết sức nhứt đầu.

Hạ Lữ cũng hết đường xoay xở, sau hồi lâu nói, “Có trách thì trách đoạn phim đó.”

“Đoạn phim đó chính là được quay vào ngày chúng ta bắt gặp.” Trang Noãn Thần nghiêm túc nói.

Hạ Lữ hơi nhú mày, “Chắc chắn luôn à?”

Trang Noãn Thần không trả lời ngay, mà bật đoạn phim lên xem lại lần nữa, cuối cùng bấm dừng hình ảnh ở một chiếc xe, “Đây là xe của cậu nè, còn nhớ không? Ngày đó cậu và mình không còn chỗ đỗ xe, cho nên mới đỗ ở chỗ đó.”

“Đúng rồi, lúc bình thường mình cũng không đậu xe ở tầng này.” Hạ Lữ nhớ lại rồi gật đầu, ngay sau đó lại nhú mày, “Cậu nói thử xem, người quay đoạn phim này rốt cục là ai vậy?”

“Là ai không quan trọng, quan trọng chính là, mình chỉ sợ chuyện này này sẽ ảnh hưởng đến lượng tiêu thụ dòng xe mới đưa ra thị trường.” Trang Noãn Thần lo lắng, “Rất hiển nhiên, chuyện lần này có liên quan rất lớn đến Tập Đoàn A.M, sao lại vừa vặn đưa ra đúng lúc này? Đưa ra tin tức lớn như vậy, người ở giữa hưởng lợi chính là Tập Đoàn A.M.”

“Chẳng lẽ...” Hạ Lữ nghĩ nghĩ rồi đột nhiên giật mình, “Trong công ty có nội gián à?”

Trang Noãn Thần không đáp, nhưng ánh mắt càng thêm nghiêm

túc....

“Giang Mạc Viễn, anh thật sự phải suy xét một chút đến đề nghị của em.” Trên bàn ăn, Trang Noãn Thần ra sức thuyết phục.

Đây là một nhà hàng cơm Tây, không gian yên tĩnh tao nhã, tiếng đàn vi-ô-lông du dương như tơ quanh quẩn mỗi một góc ngách. Trong không gian thế này mà bàn công việc thật đúng là làm hỏng nó, nhưng Trang Noãn Thần không lo được nhiều như vậy.

“Ăn cơm trước đi, dạ dày của em vốn không khỏe mà.” Giang Mạc Viễn trả lời một nẻo, đưa đĩa thịt bò được cắt xong đến trước mặt cô, lại lấy qua đĩa thịt cô chưa động vào.

Ánh sáng rực rỡ bên ngoài nhà hàng chiếu lên cửa sổ thủy tinh sát đất, bên ngoài cửa sổ là cảnh đêm tuyệt đẹp, áo vest của Giang Mạc Viễn vắt ở một bên, bên ngoài chiếc áo sơ mi màu xám nhạt là chiếc áo len đơn giản, anh nói lỏng cà vạt, lúc giờ tay lấy thức uống nóng cho cô, chiếc đồng hồ nơi cổ tay ánh lên sự xa hoa. Nhìn anh vẫn nhàn nhã như trước, không gấp không nóng nảy, rất có dáng vẻ chuyên chú dùng cơm.

Thế nhưng, Trang Noãn Thần không thể nhàn nhã như anh được, bức thiết nhìn anh, “Anh bày tỏ thái độ được không.”

Giang Mạc Viễn buông dao nĩa xuống, cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, nhìn cô, nhếch môi, “Noãn Noãn à, em phải hiểu một chút, trước giờ điều mà giới truyền thông muốn không phải là anh ra mặt làm sáng tỏ chuyện này.”

“Nhưng ít ra có thể chứng tỏ là anh trong sạch.” Một tay cô cầm dao,

một tay cầm nĩa, cơ thể hơi rướn về trước.

“Ăn cơm trước đi.” Anh khẽ cười.

Trang Noãn Thần hết cách, xiên mấy miếng thịt bò bỏ vào trong miệng.

Giang Mạc Viễn nâng tay lên, nhân viên phục vụ bước đến.

“Lấy hai miếng bánh kem phô mai bỏ trước vào hộp nhé.” Anh căn dặn.

Nhân viên phục vụ gật đầu đi làm.

“Em luôn thích ăn bánh ngọt của nhà hàng này, tối nay cầm về ăn đi, không cần vì công việc mà làm ảnh hưởng đến sức khỏe của mình.”
Giang Mạc Viễn cắt một miếng thịt gà bỏ vào đĩa của cô, nhẹ nhàng nói.

Trang Noãn Thần ngẩn ngơ, cô chưa bao giờ biết thì ra bánh ngọt cô hay ăn là của nhà hàng này, thấy ấm lòng, vì vậy càng lo lắng cho anh hơn.

“Bên ngoài thích nói gì là chuyện của họ, Noãn Noãn à, danh dự của thương nhân không phải là thứ em nói, mà là thứ em làm được, cho dù anh xuất hiện trước mặt giới truyền thông cũng vô dụng thôi, nhiều lắm chỉ tăng thêm niềm thích thú yêu sách của họ.” Anh chậm rãi phân tích.

“Anh rất ghét giới truyền thông, đúng không?” Cô nhớ lại lời của Mạnh Khiếu.

Tay cầm dao của Giang Mạc Viễn hơi chững lại, thoáng chau mày,

thần nhiên đáp, “Đúng là không thích.”

“Được rồi, chuyện lần này là Kinh Tế Mới dẫn đầu đưa tin, để em xem thử có biện pháp nào khắc phục hay không.” Cô không ép anh nói ra lý do, chỉ dẹt dàng trả lại một câu.

Giang Mạc Viễn trong thấy bộ dạng hết cách của cô, cười cười, “Anh nói rồi, phạm là việc gì cũng có cách giải quyết của nó, mượn sự việc lần này mà nói, cuối cùng đều chĩa mũi dùi về phía anh hóa ra lại hay, tối thiểu sẽ chuyển dời lực chú ý của mọi người từ sản phẩm đến cá nhân, như vậy, bên em hoàn toàn có đủ thời gian để làm tốt việc xây dựng thương hiệu và hoàn thiện hoạt động.”

“Em chỉ sợ sự việc càng ầm ĩ càng lớn, để đối thủ cạnh tranh hưởng lợi thôi.”

Sau khi nghe vậy, Giang Mạc Viễn cười nhẹ, hơi dăm chiêu, “Chuyện này cũng không nhất định là vậy, mọi sự thường thường bùng phát đến cực điểm sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại, ít nhất ầm ĩ thế này, người tiêu dùng không muốn biết đến Tiêu Duy cũng khó.”

Trang Noãn Thần dờ khóc dờ cười khi nghe lý luận của anh, lại dùng ánh mắt kỳ lạ để nhìn anh.

“Sao vậy?”

“Lúc nào anh cũng thế này à?” Cô khó hiểu, “Giang Mạc Viễn, hình như em chưa từng thấy anh sốt ruột thì phải.” Người này luôn mang dáng vẻ ung dung bình tĩnh, mượn sự việc lần này mà nói, hoàn toàn là tai họa bôi nhọ nặng nề danh dự cá nhân anh, anh lại còn có tâm tư dẫn cô đến chỗ này thưởng thức món ngon. Người khi gặp phải sóng to gió lớn, có thể tỏ vẻ không quan tâm thiệt hơn, trầm ổn bình tĩnh thường có hai loại, một là biết bản thân đấu tranh không được

nên buông xuôi, thỏa mãn với hiện tại; loại thứ hai chính là không thèm tranh chấp, tâm bình như nước. Anh thuộc dạng người nào?

Giang Mạc Viễn nhíu mày suy nghĩ, đuối mắt nhuộm vẻ cười yếu ớt, “Loại chuyện thế này không đáng để sốt ruột.”

“Chứ đối với anh chuyện gì mới đáng gấp gáp.” Cô muốn biết chi tiết.

“Nói trắng ra là em vẫn còn là cô bé.” Anh cong môi, ý cười càng sâu, “Như vậy đi, nếu em có đi đàm phán với Cố Mặc thì hãy nói, về phương diện quảng cáo Tiêu Duy sẽ chiếu cố đến Kinh Tế Mới nhiều hơn, còn về chuyện khác thì em không cần phải lo.”

“Thật à?” Đây là chuyện Trang Noãn Thần cầu còn không được, giao dịch có lợi thế này có nhà truyền thông nào mà không muốn.

“Nếu anh ta không đồng ý, tiếp tục muốn biểu dương chính nghĩa thì...” Giang Mạc Viễn nói đến đây thì dừng lại, không nói tiếp nữa.

“Thì anh sẽ thế nào?” Trong lòng Trang Noãn Thần giật thót.

Giang Mạc Viễn nhìn cô, đáy mắt xẹt qua ý cười nhàn nhạt, cứ cười như thế, tuy rằng ấm áp, nhưng có một chút lạnh lùng bức người không thể khinh thường. Qua một lát, anh lại nói, giọng nói vẫn êm tai như trước, “Không hề gì, chỉ muốn nói, còn nhiều cách lắm, người ta cũng không thể treo cổ chết trên một thân cây mà? Em nói có đúng không? Nào, ăn thử món này xem, là bếp chính của nhà hàng làm đó, mùi vị không tồi, chắc là em sẽ thích.”

Trang Noãn Thần quên mất mình đã ăn gì, chỉ sững sờ nhìn anh, trong lòng nhen nhóm một nỗi sợ hãi không tên, đây là cảm giác cô chưa bao giờ có: sợ hãi Giang Mạc Viễn. Anh ngồi ở kia, vẫn anh tuấn tuyệt mỹ như thế, nhưng khi nói xong câu cuối cùng này, trong

sự ôn hòa nội liễm một luồng khí cực lạnh, cực kỳ nguy hiểm khiến kẻ khác... không dám trêu chọc.

Quyển 4 - Chương 8: Là người yêu cũng là đối thủ

Ông trời sẽ luôn tạo ra một cặp thế này, hoặc sinh tử ly biệt, hoặc yêu nhau không thể gần nhau, về trước là lỗi của ông trời, về sau lại là lỗi lầm do con người gây ra. Giống như từ xưa đến nay ai cũng thích tình tiết sinh tử duy mỹ của Lương Sơn Bá- Chúc Anh Đài, cũng như cái chết chói lọi trong Romeo và Juliet, nhưng cả hai đều là sinh ly tử biệt cả.

Thế thì trên đời này có một loại tình nhân chính như thiên sứ với cá heo, chúng chỉ tồn tại an nhàn ở phạm vi dành cho riêng mình, nếu không gặp gỡ nhau, nếu không có chuyện vừa gặp đã yêu, có lẽ chúng sẽ không khổ nhọc. Một loài chỉ có thể bay trên trời lại muốn học bơi lội dưới nước, một loài chỉ có thể sống trong nước lại ảo tưởng có thể bay lượn, đây nhất định là một tình yêu đầy đau khổ.

Trang Noãn Thần đã từng có lần cho rằng tình yêu giữa cô và Cố Mặc là một vở tình yêu bi thương có mở đầu mà không có kết thúc, nhưng lần tái hợp ở sáu năm sau, cô lại ảo tưởng có thể có một ngày đeo được chiếc nhẫn Cố Mặc trao cho mình, Cố Mặc chính tay phủ áo cưới cho cô, hai người cùng nhau trải qua cuộc sống đẹp để trọn đời, cho nên cô vẫn luôn hăng hái nỗ lực, cho dù ở phương diện công việc vấp phải trở ngại, cô cũng không muốn ảnh hưởng đến tình cảm của hai người.

Sự thật chứng minh, người đang bị áp lực thường có thể phát huy được tiềm năng vô hạn. Trang Noãn Thần là người vô cùng sợ lạnh, dưới thử thách trên hai phương diện là tình yêu và công việc, cô hứng gió lạnh đầu tiên là bắt xe đến nhà Cố Mặc ở khu công viên

Triều Dương, sau khi thấy anh không có nhà bèn chạy ngược về ga tàu điện ngầm để ngồi tàu đến toàn soạn báo Kinh Tế Mới tìm anh.

Cố Mặc là một người quên mình vì công việc, cô gọi n cuộc điện thoại, kết quả điện thoại di động của anh vẫn ở tình trạng tắt máy.

Cảnh đêm Bắc Kinh luôn để cho người có thời gian đến thưởng thức, Trang Noãn Thần sống nhiều năm ở Bắc Kinh như vậy nhưng không lần nào thư thả để thưởng thức sức hút của cảnh đêm thành phố, thật ra trong lòng cô luôn che giấu một khao khát, đó chính là có thể có một ngày, dưới bóng đêm, cô và Cố Mặc đan tay vào nhau thành thoir hưởng thụ cảnh đêm xinh đẹp này, bởi vì thành phố không có Cố Mặc thì chỉ là một thành phố chết.

Toàn bộ ban biên tập của báo Kinh Tế Mới đều tăng ca, thời gian đã qua 10 giờ, nơi này vẫn sáng đèn, nhưng bản chất của đại đa số giới truyền thông và PR không khác nhau là mấy, tăng ca đã thành thói quen, nhưng bên truyền thông sướng hơn bên PR chính là, lúc nhàn nhĩa sẽ nhàn nhĩa muốn chết, lúc bận bịu cũng bận muốn chết, còn PR hả, đa số là bận.

“Xin hỏi cô tìm ai?” Một biên tập trẻ tuổi ôm một chồng trang in mẫu đi ra, suýt nữa đụng vào Trang Noãn Thần, hết hồn, đẩy gọng kính trên mặt hỏi.

Trang Noãn Thần hiếm khi đến đây tìm Cố Mặc, cho nên có rất nhiều biên tập không biết cô là chuyện bình thường.

“Xin hỏi Cố Mặc có ở đây không?” Cô mỉm cười hỏi.

“À, Cố chủ biên à, đang họp ở ban biên tập, để tôi dẫn cô qua đó.” Người biên tập trẻ khá nhiệt tình, đi trước dẫn đường.

Trang Noãn Thần biết chỗ của ban biên tập, nhưng thấy đối phương nhiệt tình dẫn đường cũng không tiện từ chối, đi theo cô ấy đến thẳng ban biên tập, bên trong quả nhiên đang họp. Khác với tính chất cuộc họp ở công ty, cuộc họp ở tòa soạn chủ yếu là cơ sở tư duy, bầu không khí không hề căng thẳng, lại càng không yêu cầu rập khuôn người này người kia phải thế nào, trong ban biên tập có người uống trà, có người đang ăn, nhưng có thể nhìn ra toàn bộ sự chú ý của mọi người đều đổ dồn lên người Cố Mặc.

Cố Mặc tùy ý dựa vào ghế trên bàn họp, trên người mặc một chiếc áo sơ mi nhạt màu rộng rãi, cả người có vẻ phóng khoáng bất kham, cầm trong tay một cây bút chiếu tia hồng ngoại chỉ vào màn hình lớn nói chuyện, trong đó có một nữ biên tập đang phát biểu, theo ánh mắt có thể nhìn ra được sự ái mộ của cô ấy với Cố Mặc, “Chủ biên, hay chúng ta cứ trực tiếp làm chuyên đề liên quan đến đầu tư phi pháp, vậy thì càng khiến cho xã hội chú ý hơn.”

Trang Noãn Thần đứng bên ngoài vừa nghe lời này liền nhanh tay giữ cô biên tập dẫn đường lại, ra hiệu cô ấy khoan hãy thông báo.

Sau khi Cố Mặc nghe vậy bèn nhíu mày, “Tin tức phải có tính chân thật, trước đó quan điểm của chúng ta chỉ là dẫn dắt dư luận, cho dù trong văn vẻ của tôi cũng nêu rõ bước đầu nghi ngờ CEO của Tiêu Duy, thế nhưng mọi người phải hiểu rõ một chuyện, nghi ngờ và có kết luận là hai khái niệm khác nhau, cô muốn làm chuyên đề đầu tư phi pháp, cũng được thôi, tôi hỏi cô, cô có chứng cứ xác thực Giang Mạc Viễn đầu tư phi pháp hay không?”

Cô biên tập đỏ mặt, “Không phải có thư nặc danh sao?”

“Thư nặc danh chúng ta chỉ đăng thôi, sau khi đăng tin bên kia cũng không có bất cứ thái độ thanh minh gì, còn nữa, một lá thư nặc danh có thể chứng minh được gì? Tôi cũng có thể là tác giả của lá thư đó,

cả cô cũng vậy, trừ phi chúng ta có đầy đủ tin tức mang tính chân thật!”

“Vậy tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?” Một biên tập khác hỏi.

“Rất đơn giản, tiếp tục theo dõi động thái của Tập Đoàn A.M và Tiêu Duy, nếu hai tập đoàn này là đối thủ cạnh tranh khốc liệt trong lần ra mắt dòng xe mới này, vậy thì tự nhiên sẽ có càng nhiều tin tức tư liệu đổ về, yêu cầu của tôi rất đơn giản: thứ nhất, không phải tin tức không làm; thứ hai, không đúng sự thật tôi cũng không làm! Hiểu chưa?”

“Hiểu.” Nhóm biên đầu đồng loạt gật đầu.

“Chủ biên, có người tìm anh.” Cô biên tập đứng ở cửa lên tiếng.

Cố Mặc quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đang chất chứa ý cười của cô.

Đêm lạnh, có tách cà phê nóng hổi dường như ấm lên rất nhiều.

Tiệm cà phê dưới toàn soạn báo Kinh Tế Mới, có không ít người chưa ngủ.

Cố Mặc bưng một ly sữa nóng đến, đổi lấy tách cà phê trước mặt Trang Noãn Thần, đặt ly sữa trước mặt cô, còn tách cà phê thì kéo qua chỗ mình, “Người có dạ dày không tốt thì nên uống ít cà phê lại đi, còn nữa, em mà uống cà phê sẽ không ngủ được, anh cũng không muốn suốt đêm phải nấu cháo điện thoại với em đâu.”

Trang Noãn Thần bật cười, hóa ra anh vẫn còn nhớ. Đó là thời còn

học đại học, có một đêm cô thèm nên uống hết một ly cà phê, kết quả đêm cừu đến khuya vẫn không tài nào ngủ được, cho nên gọi điện thoại cho Cố Mặc, nói chuyện đến gần sáng.

Kết quả là, anh nghe cô nói đến tỉnh táo, còn cô thì nói đến ngủ quên, báo hại anh ngủ gật trên lớp, làm giáo sư râu bạc vô cùng tức giận.

Bởi vì nghĩ tới chuyện đã qua, trái tim cô bỗng mềm đi, thời đó đúng là vô ưu vô lo.

“Muộn thế này rồi còn đến?” Cố Mặc hỏi.

Trang Noãn Thần cười nhẹ, “Nhớ anh mà.”

Câu trả lời dịu dàng như nước thấm thấu vào trái tim Cố Mặc, vẻ cười trên mặt anh tăng thêm, giọng nói cũng nhẹ đi nhiều, “Ăn uống gì chưa? Nếu chưa thì anh dẫn em đi ăn.”

“Em ăn rồi.” Cô uống hớp sữa, tươi cười với anh.

Cố Mặc nhìn cô, như là nghĩ tới chuyện gì đó, cụp mắt cầm muỗng nhỏ khuấy nhẹ cà phê, cà phê trong tách hình thành một lốc xoáy đẹp để nòng nân, hấp thu lấy sự cô đơn lướt qua đáy mắt anh, “Ờ ha, chắc là em ăn rồi.”

Tay cầm ly chợt khựng lại, cô nhìn anh, nhanh chóng nắm bắt được hàm ý trong câu nói đó, mím môi nói, “Anh đừng hiểu lầm, hiện giờ tình hình thế nào anh là người rõ ràng nhất mà, hai ngày nay em và Giang Mặc Viễn thường xuyên tiếp xúc nhưng đều là vì công việc, thật đó.”

“Anh không hiểu lầm, có thể thấu hiểu mà.” Cố Mặc đưa tay nựng mặt cô, cười ôn hòa.

Thấy anh cười, Trang Noãn Thần thoáng an tâm, kéo tay anh qua nắm lấy, “Cố Mặc, chúng ta đi du lịch được không? Ngày phép của năm nay em vẫn chưa dùng đến, có nhớ anh từng nói với em cũng ta cùng đi ngắm biển không? Chúng ta có thể đi ngắm biển, hoặc đi đâu cũng được.”

Cố Mặc nhìn cô, ý cười bên môi vẫn nhu hòa, “Được, đợi anh hoàn thành xong chuyên đề kỳ này chúng ta sẽ đi, em muốn đi đâu anh cũng sẽ dẫn em đi.”

“Chuyên đề này quan trọng vậy à?” Cô nhin không được bèn hỏi.

Nghe vậy, mắt Cố Mặc đang nhìn cô chuyển thành u ám, nhấn mạnh từng chữ, “Rất quan trọng.”

“Vừa rồi anh còn nói tin tức có liên quan đến chuyện CEO của Tiêu Duy đầu tư phi pháp vốn không có chứng cứ xác thực nên không thể đưa tin rộng rãi cơ mà, vậy thì bên anh hoàn toàn có thể thay đổi chuyên đề khác.” Trang Noãn Thần bất giác nắm tay anh chặt hơn.

Nụ cười của Cố Mặc có hơi cứng lại, nhưng vẫn giữ giọng nói mềm nhẹ, “Noãn Thần, không phải chúng ta đã thỏa thuận rồi sao? Khi ở bên nhau sẽ không bàn chuyện công việc, nếu không thì sẽ cãi vã không dừng được.” Cảnh tượng ở buổi họp báo đã làm anh tan nát cõi lòng, nhưng anh lý giải đây là trách nhiệm công việc của cô, cho nên cố gắng tự nói với mình, lúc gặp cô chỉ nghĩ cô chính là bạn gái của mình, là người phụ nữ mình yêu nhất, quên đi thân phận người làm PR của cô.

“Cố Mặc, nếu em thật sự muốn bàn chuyện công việc với anh thì sao? Anh vẫn còn tăng ca mà, hiện giờ vẫn xem như là thời gian làm việc.” Cô thở dài, anh không nóng nảy nhưng cô sốt ruột, dư luận

nhều thêm ngày nào là thời phòng phiền toái của Tiêu Duy nhiều thêm ngày đó.

Nụ cười bên môi Cố Mặc rốt cục cũng tan đi, giọng điệu lạnh nhạt, “Như vậy thể thế này còn đi tìm anh, nghĩ ra chuyện đi du lịch chẳng qua chỉ là cái cớ, chuyện em muốn nói nhất vẫn là chuyện giữa Tiêu Duy và Kinh Tế Mới, được thôi, một khi đã như vậy, hai ta trở lại chuyện chính đi, em muốn thương lượng gì với anh?”

Trang Noãn Thần thấy thái độ anh chuyển lạnh, biết nhiều lời vô ích, hít sâu vào, buộc phải trình bày sự thật, “Nếu ngay cả anh cũng nói chuyện Giang Mạc Viễn đầu tư phi pháp vốn không có chứng cứ rõ ràng, vậy tại sao còn tăng thêm tin đồn chứ? Cố Mặc, chúng ta đều xuất thân từ ngành thông tin, anh là người có thể thấy rõ ràng tình hình hiện giờ nhất, thực tế thì lúc này anh họ cũng đã nhắc đến tình hình hiện giờ mà, lần này Tiêu Duy vô tội bị vạ lây, giới truyền thông phải chịu trách nhiệm lần này.”

“Nếu em có xem tin tức thì đã rõ, từ đầu đến cuối bên anh đều không nêu rõ 100% Giang Mạc Viễn tiến hành đầu tư phi pháp, trên phương diện khống chế câu chữ, Kinh Tế Mới luôn chịu trách nhiệm.” Cố Mặc thờ ơ nói, “Em phải hiểu rõ thói quen làm việc của giới truyền thông chứ, Kinh Tế Mới không hề muốn tạo ra dư luận, mục đích của bên anh rất đơn giản, chính là phân tích tình hình, về phần kết quả bên anh đương nhiên cũng sẽ theo đến cùng, cho xã hội một câu trả lời.”

“Công việc của anh không có gì đáng trách, nhưng không hề nghĩ đến chuyện Tiêu Duy mới là bên vô tội nhất?”

“Vô tội?” Cố Mặc như thể đang nghe truyện hài trong thiên hạ, híp mắt lại, “Noãn Thần, em hiểu Giang Mạc Viễn được bao nhiêu mà nói như vậy?”

Trang Noãn Thần lắc đầu, “Em không hiểu gì anh ấy cả, nhưng công việc của em là đảm bảo hình tượng thương hiệu của Tiêu Duy tiếp tục hoạt động.”

“Anh không công bố điều gì với bên ngoài, nhưng em có biết không, lá thư nặc danh kia chính là Nhan Minh đưa cho anh, là anh ấy đích thân đưa cho anh.” Cố Mặc đề thấp giọng, nghiêng rằng, “Là Nhan Minh chính miệng nói với anh, Giang Mạc Viễn vì muốn nắm quyền điều hành khách sạn của anh ấy mà nghĩ trăm phương ngàn kế. Noãn Thần, Giang Mạc Viễn ngoại trừ việc am hiểu quản lý công ty ra còn là nhà đầu tư vốn, mắc xích mờ ám không thể cho ai biết trong đó có lẽ không thể tưởng tượng nổi, anh ta không phải người đơn giản đâu.”

Quả nhiên là anh họ, cô đoán đúng rồi.

“Anh họ em có nói cụ thể chuyện gì xảy ra không?” Tim cô đập nhanh bất an.

“Nếu anh ấy nói rõ đầu đuôi ngọn ngành cho anh biết, thì bản tin của Kinh Tế Mới viết về Giang Mạc Viễn tuyệt đối không phải gói gọn trong hai chữ ‘ngghi ngờ’.” Cố Mặc chau mày, “Còn nữa, cho dù Nhan Minh có nói, anh cũng không thể sử dụng tên thật, trên lá thư này thật ra có viết tên của anh ấy, nhưng bị anh xóa đi.”

Trang Noãn Thần kinh ngạc, “Tại sao?” Với tính cách của Cố Mặc tuyệt đối sẽ không làm như vậy, anh là một người rất thực tế, nếu dùng tên thật công bố với bên ngoài thì mức độ ảnh hưởng sẽ cao hơn so với thư nặc danh.

Cố Mặc nhìn cô, ánh mắt tối đi, giọng điệu chuyển nhẹ, một tia tình cảm lạnh lẽo ẩn sâu trong đáy mắt, “Anh không muốn liên lụy đến em.”

Như có sóng lớn hung hăng đánh vào tim cô, Cố Mặc không phải là người vì tình riêng mà làm việc trái nguyên tắc, nhưng vì lý do này anh thà rằng gạt mọi người làm giảm độ chân thực của lá thư, cô biết, khi anh ra quyết định này trước đó có bao nhiêu rối rắm.

“Xin lỗi anh...” Trang Noãn Thần hít sâu vào, nắm mạnh ngón tay, “Nhưng anh biết không, trong việc này, em thà rằng bản thân bị liên lụy cũng không muốn nhìn thấy Giang Mạc Viễn bị đưa lên đầu ngọn sóng.”

Khi thấy trong mắt anh nghiêm lại, cô bổ sung thêm một câu, “Anh đừng hiểu lầm, em đã nói với anh, đối với Giang Mạc Viễn em chỉ muốn trả ơn, anh ấy quan tâm giúp đỡ em nhiều như vậy, em không thể trơ mắt nhìn giới truyền thông hủy hoại anh ấy.”

“Hay nói cách khác, vì Giang Mạc Viễn, em thà tổn thương anh và tình cảm giữa chúng ta?” Cố Mặc vô thức siết chặt nắm tay.

“Em không cho là vậy.” Trang Noãn Thần thở dài, kéo bàn tay đang nắm thành quyền của anh qua, dịu dàng nói, “Chỉ cần chúng ta tìm được phương thức chung sống thích hợp sẽ không thành vấn đề, không phải sao?”

“Hôm nay là vụ của Giang Mạc Viễn, ngày mai có thể sẽ là vụ nào khác, Noãn Thần, trừ phi bây giờ anh không làm tin tức nữa, chỉ làm mấy ghi chép vặt vãnh, như vậy giữa chúng ta sẽ đơn giản hơn rất nhiều, hoặc là, em cũng chuyển qua làm tin tức đi.” Làm báo và làm tạp chí khác nhau, làm báo thì trách nhiệm xã hội sẽ cao hơn nhiều so với làm tạp chí.

Trang Noãn Thần nhìn anh, “Cố Mặc anh phải tin rằng, em thật sự có thể vì anh mà bỏ công việc em yêu thích nhất, nhưng điều kiện tiên quyết chính là em phải giải quyết xong xuôi vụ của Tiêu Duy đã.” Cô

rút tay lại, giọng nói mềm đi, “Anh đã tha cho em một lần, em biết lúc này kêu anh rút lui chính là được voi đòi tiên, đây là công việc của anh, em cũng không muốn thấy anh bị liên lụy. Anh xem thế này được chưa, bên em sẽ giải quyết mọi nguy cơ quan hệ xã hội, bên anh cũng tạm hoãn việc theo dõi Tiêu Duy, cách nhìn nhận của Kinh Tế Mới luôn luôn là chong chóng đo chiều gió, nếu bên Kinh Tế Mới tạm thời ngừng đưa tin thì các nhà truyền thông khác cũng sẽ không tranh nhau đưa tin nữa.”

Cố Mặc sau khi nghe vậy thì đôi mắt hơi cong lên, nhìn cô như đang nhìn một người xa lạ, thản nhiên nói, “Điều kiện trao đổi là gì?”

Trang Noãn Thần cúi đầu, cắn mạnh môi mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, “Quảng cáo trong năm của Tiêu Duy sẽ nhiều hơn, còn nữa, Kinh Tế Mới có thể trở thành cố vấn truyền thông danh dự của Tiêu Duy.” Nói xong lời này, cô âm thầm bấu chặt tay mình, nhìn thẳng vào anh mà không dám chớp mắt.

Đôi mắt Cố Mặc vẫn bình ổn như nước, kể cả vẻ mặt của anh, nhưng lại là lần đầu tiên cô hoàn toàn không hiểu cách nghĩ của anh.

Mùi cà phê thơm thuần khiết lắng lặng lan tràn, xen lẫn vào giữa hai người họ, im lặng đã trở thành phương thức chung sống duy nhất giữa họ...

Quyển 4 - Chương 9: Yêu làm rồi sao?

Mãi cho đến khi, cà phê trên bàn nguội dần.

Cũng mãi cho đến khi, người qua lại ở ngã tư đường ngoài cửa sổ thưa dần.

Cố Mặc vẫn cứ im lặng, ngón trỏ chỉ gõ nhẹ lên mặt bàn, chậm chậm mà có tiết tấu, anh cứ dán mắt vào gương mặt Trang Noãn Thần, ánh mắt ấy như chứa đựng báo hiệu giông bão không thể lường trước. Sau hồi lâu, anh chậm rãi lên tiếng, “Điều kiện này, anh có thể định nghĩa nó là hối lộ hay dụ dỗ?”

Một câu nói như thau nước lạnh xối lên đầu Trang Noãn Thần, cô hết sửng sốt rồi lại kinh ngạc, “Cố Mặc, anh đang nói gì vậy? Anh đâu phải làm truyền thông ngày một ngày hai, hẳn là phải biết phương pháp và cách thức giải quyết của quan hệ xã hội với truyền thông khi xảy ra nguy cơ chứ. Kinh Tế Mới là tòa báo dẫn đầu trong ngành, em chỉ hy vọng có thể đạt được sự đồng thuận của bên anh, đóng góp thêm quảng cáo đương nhiên sẽ ưu tiên cho Kinh Tế Mới, nhưng tình hình trước mắt lại như vậy, Kinh Tế Mới và Tiêu Duy như nước với lửa còn hợp tác thế nào được nữa?”

“Có lẽ vừa rồi anh dùng ngôn từ không thích hợp, đúng vậy, anh rất rõ đây là biện pháp xử lý mà công ty bên A hy vọng nhất, bớt việc mà. Nhưng trên thực tế, giữa Kinh Tế Mới và Tiêu Duy đã nảy sinh mâu thuẫn, anh nghĩ hợp đồng quảng cáo này không phải dễ kiếm như vậy.” Cố Mặc hừ lạnh, “Tiêu Duy đưa ra yêu cầu này hy vọng Kinh Tế Mới làm gì? Xin lỗi? Thu hồi sai lầm?”

“Anh hiểu lầm rồi, Cố Mặc, em sẽ không để anh phải khó xử.” Trang Noãn Thần thấy thái độ anh không được vui, khẽ thở dài, kéo tay anh qua nghiêm túc nói, “Tính cách anh như vậy sao có thể xin lỗi người khác? Em chỉ muốn anh áp chế sự kiện lần này, đừng tiếp tục khuấy tung dư luận nữa. Em sẽ thuyết phục Tiêu Duy mở cuộc họp báo gấp gỡ phóng viên để làm sáng tỏ chuyện này.”

Cố Mặc để cô tùy tiện kéo tay mình, ánh mắt nặng nề thản nhiên nói, “Lúc công ty quan hệ xã hội giải quyết nguy cơ truyền thông, một là muốn xin giới truyền thông tiến hành xin lỗi về việc đưa thông tin sai lệch, hai là bên A chủ động mời dự họp báo chủ động làm sáng tỏ sự thật với đại chúng.” Cơ thể anh hơi rướn về trước, nhìn cô trân trối, “Em chọn con đường thứ hai cho anh, chẳng những có thể quan tâm đến thể diện của anh còn có thể để cho Kinh Tế Mới kiếm được chi phí quảng cáo lớn, Noãn Thần, nói vậy, anh nên cảm ơn em chứ nhỉ?”

“Chúng ta có thể tâm bình khí hòa giải quyết chuyện này không? Đây đúng là công việc của anh, nhưng đồng thời cũng là công việc của em, toàn bộ chuyện anh làm cho em, bản thân em có thể hiểu được, nhưng anh có từng nghĩ tới, là một người phụ trách cho bên A em đã tận lực đứng trên lập trường của anh, chính như anh đã nói đó, trách nhiệm công việc khiến ai trong chúng ta cũng không thể tránh được, cho nên em và anh chỉ có thể nghĩ ra biện pháp điều hòa nó.” Giọng nói của Trang Noãn Thần tha thiết, cách dùng từ khẩn khoản, “Chuyện tiền quảng cáo là Giang Mạc Viễn chủ động đề cập, điều này đại diện cho việc anh ấy nhượng bộ anh, xuất phát từ góc độ truyền thông, em biết bảo anh dừng tay sẽ khiến anh chán ghét, còn xuất phát từ góc độ quan hệ xã hội, em chỉ có thể làm như vậy mới bảo đảm được lợi ích của bên A.”

Cố Mặc bật cười, rút tay lại, nơi đầu ngón tay còn lưu lại độ ấm của

cô, “Theo như em nói, vậy thì anh phải cảm ơn em và Giang Mạc Viễn đã mở cho anh một con đường? Một người dùng tình cảm, còn một người thì dùng tiền tài? Theo em nói vậy, nếu đổi lại là Hạ Lữ hoặc đồng nghiệp nào khác, họ sẽ trực tiếp bắt anh nhận lỗi?”

“Cố Mặc, anh đừng nhạy cảm quá có được không? Chúng ta đang bàn công việc mà.”

“Anh cũng đang nói chuyện công việc với em.” Giọng điệu Cố Mặc chuyển lạnh, “Tiêu Duy tổ chức họp báo mời phóng viên anh không có quyền can thiệp, mời Kinh Tế Mới tham gia anh đương nhiên sẽ dự, nhưng, xin em đừng can thiệp vào công việc của anh!”

Nghe vậy, Trang Noãn Thần chấn kinh, ngơ ngác nhìn anh hồi lâu mới bắt lực nói, “Từ đầu chí cuối em chẳng hề can thiệp vào công việc của anh, Cố Mặc, em là đang cầu xin anh.”

“Vì Giang Mạc Viễn à?” Đáy mắt Cố Mặc càng thêm lạnh lẽo.

Trái tim cô cũng cũng nguội lạnh hoàn toàn như ánh mắt anh.

Im lặng, lại đan xen vào hương cà phê, từng lớp từng lớp thật dày, ép đến người ta không thở nổi.

Một lúc lâu, Trang Noãn Thần lên tiếng, ngữ điệu chậm chậm ưu thương, “Cố Mặc, không biết đến bao giờ thì anh mới có thể tin tưởng em?”

“Chờ đến lúc em thẳng thừng từ chức ngoan ngoãn ở bên cạnh anh.” Anh nghiêng răng.

Như nước từ đầu lan đến chân, vẫn nhuộm sự lạnh lẽo đến rùng mình.

“Anh có thể công bằng một chút không?” Trang Noãn Thần nghe thấy giọng nói của mình đang run rẩy, bàn tay bỏ dưới bàn đang siết chặt lại, tổn thương nhìn anh, “Em nói rồi, vì anh em có thể nghỉ việc, nhưng ít nhất phải để em làm xong giai đoạn khởi đầu mới có thể bàn giao được. Anh muốn em ngay lập tức từ chức không làm nữa, xin lỗi em làm không được, chuyện này chả liên quan gì đến Giang Mạc Viễn, đổi lại bên A là công ty nào khác em cũng xử lý theo cách y hệt thôi, em không thể vô trách nhiệm như vậy được. Cố Mặc, em biết anh khá miễn cảm với Giang Mạc Viễn, em đã cố gắng né tránh tiếp xúc với anh ấy rồi, trước khi xảy ra nguy cơ, những thời điểm quan trọng cần phải gặp Giang Mạc Viễn em đều bảo đồng nghiệp khác ra mặt, em thật sự không biết anh còn muốn em phải làm thế nào thì anh mới có thể yên tâm.”

Cô tỏ ra khá kích động, cố gắng đè thấp giọng nói để không chế nổi bi thương tràn ngập đáy lòng.

“Có lẽ hành vi của Giang Mạc Viễn thật sự làm anh hiểu lầm, nhưng tại sao anh không tin em? Đừng nói đến chuyện em và anh ấy không có khả năng, cho dù anh ấy có tâm tư ấy thì em cũng sẽ không đồng ý, em rất rõ ràng trong lòng mình yêu ai mà. Hôm nay là Giang Mạc Viễn, anh bắt em nghỉ việc, nhưng nếu tình hình này lại tiếp tục nảy sinh, cho dù em ở sát bên anh, anh sẽ yên tâm à? Anh có thể cam đoan tương lai sẽ không xuất hiện một Giang Mạc Viễn thứ hai hay thứ ba không? Vậy thì có phải chỉ cần có người khác phải đến gần em, anh sẽ ra mặt ngăn cản hay không? Ngay cả một người bạn khác phái em cũng không thể giao thiệp à?”

Cố Mặc nheo mắt, gằn giọng, “Có anh bên em, em không cần bất cứ người bạn khác phái nào cả, em cho rằng giữa hai người khác phái sẽ có tình bạn chân chính à?”

“Cố Mặc, lời này của anh đồng nghĩa với việc phủ nhận cả em!” Sắc mặt Trang Noãn Thần thê lương, khó tin những lời này có thể bật ra từ miệng anh, ngón tay cũng giật đến run rẩy, “Nói như vậy, anh không hề tin tưởng em, đúng không?”

Hai người chưa phát hiện ra, cuộc tranh luận đã mở rộng từ phạm vi công việc lan đến phạm vi cuộc sống.

“Đúng vậy!” Cố Mặc thẳng thắn khẳng định, “Giang Mạc Viễn có thể viện cớ trả khăn choàng cổ để đến tìm em, thì có thể lấy cớ khác để lừa em!”

“Cố Mặc, anh...” Trang Noãn Thần bỗng đứng bật dậy, mặt cô tức giận đến trắng bệch, rất muốn mắng anh một câu đồ khốn, nhưng thấy vẻ mặt đau thương của anh thì không đành lòng, anh là người đàn ông cô nhung nhớ suốt sáu năm, cho dù lời anh nói đã làm tổn thương cô, nhưng cô vẫn không nỡ mắng anh.

“Anh thay đổi rồi, hoàn toàn khác hẳn với sáu năm trước.” Qua hồi lâu, giọng cô nghẹn ngào, cố gắng kiềm nén ham muốn bật khóc trào lên đến ngực mình, “Cố Mặc em quen không phải là người như thế, tuy ngoài mặt anh ấy lạnh nhưng tâm địa lại nóng, anh ấy không biết biểu đạt thế nào cho nên mới luôn âm thầm quan tâm em. Cố Mặc ấy đã đi đâu rồi?”

Sau khi Cố Mặc nghe xong, gương mặt anh tuấn càng thêm lạnh lẽo, đứng lên, nhìn cô, “Trang Noãn Thần, có phải em muốn nói em yêu anh là sai lầm rồi không?”

Nước mắt xộc lên khóe mắt, lại bị cô cố gắng ngăn lại, cô muốn mở miệng nói không phải, nhưng lại nghẹn ứ ngay cổ họng.

“Hay là...” Cố Mặc thở hỗn hển, trong mắt lạnh bắn ra tia hoang vắng

nhìn không thấy chút hy vọng mỏng manh nào, “Ngay cả việc anh yêu em cũng là sai lầm rồi?”

“Cố Mặc...” Cuối cùng cô cũng bật thốt tên anh, tiếng nói run rẩy.

Cố Mặc nhìn cô một cái, sau đó bỏ đi không hề quay đầu lại.

Về mặt cô thê lương, ngã ngòi lên ghế...

“Hiện giờ, đây là biện pháp giải quyết tốt nhất, thứ nhất có thể giảm bớt dư luận một cách nhanh chóng, thứ hai có thể làm sáng tỏ sự thật, thứ ba có thể ngăn chặn hành động Tập đoàn A.M cố ý mượn dư luận tạo chỗ đứng cho sản phẩm của họ.” Trong phòng họp của Tiêu Duy, Trang Noãn Thần bình tĩnh phân tích, cuối cùng bổ sung thêm một câu, “Trái ngược với việc yêu cầu giới truyền thông xin lỗi thậm chí là kiện họ phỉ báng mà nói, nhanh chóng mở họp báo phóng viên mới là lý tưởng nhất.”

Sau khi khóc và đau đớn xong, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Từ cuộc nói chuyện không vui với Cố Mặc để cho cô hiểu được, cuộc sống này không phải là cổ tích, khi bạn mệt mỏi khó khăn chẳng ai có thể thay thế bạn làm những chuyện mà bạn phải làm, chỉ có thể cắn răng kiên trì tiếp tục nỗ lực, có lẽ sẽ càng đau đớn đó, nhưng sẽ tốt hơn chuyện trốn tránh không đối mặt mà chờ đợi đến mục rữa.

Tối thiểu, đau cũng là một loại cảm giác chứng minh bạn còn sống.

Phương thức tốt nhất chính là, cố gắng buộc chặt tuyến lệ của bản thân, sau đó hít sâu một hơi, tiếp tục phấn chấn, tiếp tục... đau đớn.

Sáng sớm, Trang Noãn Thần đến thẳng Tiêu Duy, cùng nhau họp

bàn biện pháp giải quyết thích hợp nhất, đề nghị cô ra rất đúng trọng tâm, chính là muốn xin Tiêu Duy mở thêm một cuộc họp báo nữa, nhưng lần này, hy vọng Giang Mạc Viễn có thể đích thân tham gia.

Phó tổng giám đốc và sếp phòng kế hoạch ngược lại đồng ý với biện pháp của Trang Noãn Thần, chỉ là trong thời gian hai ngày ngắn ngủi, việc tạo uy thế của A.M trên mạng xã hội có dấu hiệu tăng lên, người sáng mắt đều thấy rất rõ ràng, tập đoàn A.M bất luận là theo thực lực hay theo quy mô công ty, văn hóa trong ngành cũng không bằng Tiêu Duy, lần này ra mắt dòng xe mới, nếu muốn có được một thị phần nhất định trên thị trường thì phải thu hút được ánh nhìn của người tiêu thụ, vậy thì phải làm thế nào? Chính là cường điệu hóa nó lên!

Lợi dụng Tiêu Duy để mượn cơ hội leo lên, cho dù là tai tiếng tình dục, cho dù chỉ là một sự hiểu lầm, như vậy thì A.M cũng đạt được mục đích.

Cho nên trong cuộc chơi này, người nào có thể nắm trong tay quyền chủ động thì người đó có thể thắng, vấn đề chính là, Tiêu Duy có sẵn lòng dễ dàng tha thứ cho cách làm của A.M hay không?

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Giang Mạc Viễn, ai nấy đều biết, Giang Mạc Viễn luôn phản cảm với trường hợp này, thậm chí, cho đến bây giờ không có một nhà truyền thông nào được anh cho phép đăng hình của mình.

Hình tổng nói nghiêm túc, “Giang tổng à, vì lợi ích của công ty, anh xem có phải nên suy nghĩ một chút hay không? Cá nhân tôi thấy đề nghị của quản lý Trang không tệ, tuy nói trước đây mọi người ầm ĩ đến không thoải mái, nhưng trong chuyện này, cách xử lý của cô ấy lại mang đầy đủ tính chuyên nghiệp.”

Những người khác đều gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Giang Mạc Viễn ngồi ngay ngắn, vẻ mặt bình tĩnh như tấm gương soi, đường nét ngũ quan cương nghị góc cạnh không thấy một chút dao động, anh như là đang trầm tư hoặc như không đồng tình, cặp mắt kia vĩnh viễn sâu hun hút như đêm đen cùng ánh sáng lóe ra mang chút phức tạp và thần bí.

“Giang tổng, sự việc lần này đúng là xuất phát từ đoạn phim của công ty bên B chúng tôi, trong buổi họp báo tôi cũng sẽ nói rõ với đại chúng để có thể bàn giao với bên A.” Trang Noãn Thần không thể nhìn thấu tâm tư của anh, nghĩ nghĩ rồi tiếp tục thuyết phục, “Nhưng thái độ của bên A quan trọng hơn, phải để đại chúng nhìn thấy thành ý mới được, cho nên Giang tổng, hy vọng anh có thể thay đổi cách nghĩ của mình.”

Giang Mạc Viễn im lặng hồi lâu, đợi sau khi cô nói xong mới thản nhiên ra lệnh, “Quản lý Trang ở lại, những người khác ra ngoài trước đi.”

Quyển 4 - Chương 10: Tình bạn khi ấy, nỗi đau hôm nay

Hình tổng và quản lý phòng Kế Hoạch thấy Giang Mạc Viễn không nói gì thêm, cũng chỉ đành lắc đầu bất đắc dĩ, đứng dậy ra ngoài.

Ngoài cửa sổ là vầng dương ấm áp vào đông, ánh sáng nhạt màu khúc xạ lên tấm rèm che. Trang Noãn Thần mặc một chiếc áo len màu trắng đơn giản, chất len mềm mại làm tôn lên vẻ hài hòa sáng bóng trên mặt cô, mái tóc dài như rong biển buộc đuôi ngựa, chiếc quần bò màu xanh nhạt, toàn thân trông nhẹ nhàng khoan khoái, như thể chỉ cần nhìn cô là mọi thứ đặc biệt tốt đẹp hơn.

Cô vẫn ngồi tại chỗ, sau khi thấy mọi người đi ra ngoài, liền ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Giang Mạc Viễn, đợi anh nói tiếp.

So với sự thanh lịch của Trang Noãn Thần, Giang Mạc Viễn bất luận từ quần áo hay biểu cảm đều có vẻ trầm ổn khiêm tốn, lúc phòng họp chỉ còn lại hai người họ, tấm lưng rộng rãi của anh bèn dựa vào lưng ghế, gờ tay nói lỏng cà vạt, thản nhiên nói, “Đây cũng không phải là biện pháp lựa chọn duy nhất mà, tại sao?”

Trái tim Trang Noãn Thần băng quơ đập dồn, dừng bút, vẫn đối diện với anh, “Em cho rằng, đây là biện pháp tốt nhất có thể giải quyết tình cảnh nguy khốn trước mắt.”

“Tình cảnh nguy khốn?” Giang Mạc Viễn nhìn cô hứng thú, “Tình cảnh nguy khốn theo như lời em nói là gì?”

Đáy mắt Trang Noãn Thần xẹt qua một tia hoảng loạn.

“Tập đoàn A.M thừa cơ hội đưa dòng xe mới ra thị trường? Đừng quên, dòng xe A.M ra mắt hoàn toàn không thể so sánh với Tiêu Duy.” Ngữ điệu của Giang Mạc Viễn không nhanh không chậm, “Vậy thì tình cảnh nguy khốn em đề cập đến là gì? Nếu anh đoán không sai, là Kinh Tế Mới à?”

Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, đè nén sự xấu hổ khi bị anh liếc mắt một cái đã nhìn thấu, lí nhí nói, “Anh hiểu lắm rồi, em chỉ muốn vì Tiêu Duy mà lựa chọn biện pháp thích hợp nhất để hóa giải nguy cơ mà thôi, đúng vậy, biện pháp này có lẽ không phải là duy nhất, nhưng lại là tốt nhất.”

“Noãn Noãn à, anh bảo mọi người ra ngoài, mục đích chính là muốn nghe em nói thật.” Ngữ điệu của Giang Mạc Viễn nhấn mạnh hơn chút.

Như là một lời nhắc nhở rơi vào đầu, trong lòng Trang Noãn Thần lại bất ổn.

“Kinh Tế Mới sẽ không vì việc tăng hợp đồng quảng cáo mà buông bỏ dự tính ban đầu.” Cô thở dài, tối qua sau khi từ chỗ Cố Mặc về nhà, suốt đêm cô liền mất ngủ, suy nghĩ hai năm nay trong công việc cô từng xử lý không ít nguy cơ truyền thông, nhưng chưa bao giờ mệt mỏi như hiện tại.

Giang Mạc Viễn chẳng nói đúng sai, “Với tính cách của Cố Mặc, từ chối là bình thường mà.”

Cô nhìn anh, không tài nào hiểu nổi, nếu biết sớm bị từ chối tại sao còn muốn nếm mùi thất bại?

“Phí quảng cáo giống như loại cổ phiếu vậy đó, nếu anh ấy tiếp nhận ít ra em sẽ không vất vả thế này, còn nếu không nhận, chúng ta cũng có thể nắm quyền chủ động.” Giọng điệu Giang Mạc Viễn lạnh nhạt.

Trang Noãn Thần không ngờ tới sẽ như vậy, nhìn anh, trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng phức tạp, loại cảm giác này hết như cảm giác khi nghe Cố Mặc biến lá thư của anh họ cô thành thư nặc danh, hóa ra, Giang Mạc Viễn chỉ là muốn cho cô và Cố Mặc một con đường có thể đàm phán.

“Cám ơn anh.” Cổ họng Trang Noãn Thần thít chặt, khó chịu như có sợi dây nhỏ siết lại.

“Nhưng anh nào ngờ, em thà bắt Tiêu Duy ra mặt mở hộp báo cũng không chọn biện pháp bảo giới truyền thông nhận lỗi.” Cơ thể Giang Mạc Viễn đổ về trước, cánh tay đặt lên bàn họp, ngón tay đan vào nhau, “Chỉ vì Cố Mặc?”

Trang Noãn Thần bóp tay, lúc giương mắt nhìn anh lần nữa, vẻ mặt bình tĩnh, “Đúng vậy, em không chọn cách này, em sẽ không bắt Cố Mặc công khai nhận lỗi.”

Có lẽ Giang Mạc Viễn không dự đoán được cô sẽ thừa nhận một cách gọn gàng dứt khoát đến vậy, tròng mắt u ám hơi co lại, có một thoáng như xẹt qua một loại nguy hiểm nào đó không tên, nhưng quá nhanh, nhanh đến nỗi không ai nhìn thấy, anh chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười ấy quá mức dịu dàng, “Em sợ một khi yêu cầu giới truyền thông công khai xin lỗi sẽ làm mất hết danh dự của Cố Mặc, em cũng sợ làm như vậy thì anh ấy sẽ càng hiểu lầm em hơn. Nhưng Noãn Noãn à, em có từng nghĩ, thứ em phải bảo vệ là lợi ích của bên A, trên phương diện công việc và tình cảm em không thể mãi nghiêng về một bên được.”

“Truyền thông nhận lỗi là cách làm tổn thương cả đôi bên.” Trang Noãn Thần khẽ thở dài, “Kinh Tế Mới là tòa báo kinh tế lớn, Tiêu Duy vì chuyện lần này mà đắc tội Kinh Tế Mới, như vậy thì mai sau sẽ rất phiền phức. Giang Mạc Viễn, đây là Trung Quốc, doanh nghiệp nước ngoài tiến vào chiếm giữ thị trường Trung Quốc chẳng những phải có nhiều thành tích, càng phải giao thiệp nhiều hơn, cũng chính anh là người dạy em loại giao thiệp tình cảm thế này. Nếu tổ chức họp báo sẽ làm sáng tỏ mọi việc, như vậy chẳng những có thể cho người tiêu dùng một câu trả lời thuyết phục, mà còn không đắc tội với điều kiện tiên quyết của Kinh Tế Mới, tiếp tục tiến hành hợp tác với truyền thông, có sao lại không làm chứ?”

Giang Mạc Viễn vô cùng nhẫn nại nghe cô nói hết, thoáng trầm tư một lúc rồi nhẹ giọng nói, “Em hẳn là rất rõ, anh không bao giờ tham gia mấy trường họp gặp gỡ phóng viên này mà.”

“Chỉ lần này thôi, cầu xin anh.” Cô nghiêm túc nhìn anh và nói.

Làn mi đẹp của người đàn ông hơi nhúu lại, nhìn cô ước chừng vài giây, qua hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, “Nói cách khác, giữa anh và Cố Mặc, người mà em lo lắng luôn luôn là Cố Mặc?”

“Chính xác mà nói, là cả tình yêu lẫn công việc đều như vậy.” Cô nhẹ nhàng sửa lại cho đúng câu hỏi của anh, kết quả mất ngủ của tối qua chính là, cuối cùng cô vẫn hiểu cho Cố Mặc, cô và anh đều là giống nhau, đều cẩn thận với mối tình này, bởi vì mất đi sáu năm cho nên mới trở nên càng thêm cẩn thận. Sáu năm, cô thua không dậy nổi, mà Cố Mặc cũng thua không ngóc đầu lên được.

Nếu nói nhất định phải hy sinh cho mối tình này, cô tình nguyện người hy sinh là chính cô.

Giang Mạc Viễn, cô không biết tại sao anh lại ghét phóng viên đến

vậy, truyền thông nhận lỗi đích thực có thể để anh không cần đối mặt với giới truyền thông, nhưng kết quả lại khiến anh và Cố Mặc không ngừng sút mẻ tình cảm, hà tất phải vậy? Rõ ràng là có thể có cơ hội làm sáng tỏ, tại sao lại không chọn chứ?

Lời của cô khiến nụ cười bên môi Giang Mặc Viễn đông lại, ngay cả khóe mắt xưa nay ôn hòa cũng thoáng nhuộm sự lạnh lẽo.

Trang Noãn Thần không phát hiện ra biến hóa trên mặt anh, thu mắt lại, thản nhiên nói tiếp, “Hơn nữa, em cũng muốn biết chuyện anh thu mua khách sạn của anh họ em rõ ràng.”

Nói xong lời này cô mới nhìn anh, còn anh, vẻ mặt đã sớm khôi phục lại bình thường.

“Noãn Noãn, bắt đầu từ khi nào, giữa em và anh có ngăn cách vậy?” Giọng nói của anh trầm thấp nhẹ nhàng.

“Em không hề nảy sinh ngăn cách với anh, chỉ là có rất nhiều chuyện em thật sự rất muốn biết chân tướng, bởi vì em phát hiện... em không biết gì về anh.” Trong mắt cô ánh lên ngọn lửa can đảm, “Đối với sự giúp đỡ của anh, em thật sự rất cảm kích, nhưng đối phương một người là Cố Mặc, một người là anh họ em, em có quyền được biết chân tướng chứ, đúng không?”

Trong phòng họp, bầu không khí áp lực khác thường, tuy ngoài cửa sổ là ánh dương rạng rỡ.

Giang Mặc Viễn im lặng, biểu cảm bí hiểm trên mặt.

Trang Noãn Thần không biết anh đang nghĩ gì, nhưng cũng phát hiện ra ánh sáng trong mắt anh càng lúc càng tối lại, giống như đang kiềm nén điều gì. Loại cảm giác này khiến cô rất bất an, mắt anh như

một tấm lưới bủa vây khắp nơi, không thể thở nổi.

Sau một lúc lâu, anh đứng dậy, chậm rãi đi đến sau lưng cô.

Phần lưng Trang Noãn Thần có chút rét lạnh, vừa định đứng lên, hai tay anh lại đè xuống, đặt lên vai cô, sức lực không quá lớn nhưng lại có tác dụng răn đe, cơ thể của anh thẳng tắp, cô như là một con cá bị người đánh cá vớt từ biển lên phơi dưới ánh nắng chói chang, cô bất giác nuốt nước bọt, mùi hương nhàn nhạt dễ ngửi trên người anh giờ phút này lại như một thứ độc dược bao phủ lấy cô.

Phía sau, tay Giang Mạc Viễn từ từ di chuyển dọc xuống hai cánh tay cô, cuối cùng dừng lại ở bên sườn, cánh tay mạnh mẽ vừa vận hành thành nên một không gian nhỏ hẹp, cố định cô bên trong vòm ngực rắn chắc của anh, theo đó, tiếng nói trầm thấp của anh đồng thời hạ xuống...

“Em có biết hay không, một khi đề cập đến anh họ của em thì ngay cả bản thân em cũng sẽ bị liên lụy.”

Ngực Trang Noãn Thần tê rần, nhin không được nghiêng đầu nhìn anh, sự lo lắng của anh sao lại giống Cố Mặc đến thế?

Khoảng cách cả hai rất gần, anh cúi đầu, cô nghiêng đầu, khoảng cách giữa hai người họ bất quả chỉ hơn vài li, gần đến nỗi cô có thể thấy rõ sự quan tâm ánh lên trong mắt anh, cũng gần đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi hương dễ chịu trên người anh, khoảnh khắc này, cô thật sự rất muốn khóc.

“Lá thư của anh họ em đúng ra là có ký tên.” Thật lâu sau, cô nhẹ nhàng lên tiếng, cúi gầm mặt, làn mi sụp xuống thoáng mỏng manh.

Giang Mạc Viễn không nhúc nhích, sau khi nghe cô nói vậy, một

tràng cười trầm thấp bật ra từ lồng ngực, “Đúng là làm khó Cố Mặc rồi, với người có tính cách như anh ta có thể vì em làm chuyện trái nguyên tắc, có thể thấy được anh ấy thật sự rất yêu em.”

Trang Noãn Thần khẽ gật đầu, nghĩ lại vẻ mặt tối qua của Cố Mặc, trái tim cô liền nhói đau.

Hai người nhất thời im lặng.

Giang Mạc Viễn nheo mắt, nhanh chóng rút hai tay về, đi đến bên cửa sổ ngắm nhìn xe cộ qua lại bên ngoài, không nói gì nữa.

Cô quay đầu lại, vô thức đứng lên, thấy bóng lưng cao lớn của anh được ánh nắng kéo dài, có một thoáng cô dường như phát giác ra bóng lưng ấy như đang ẩn giấu sự cô đơn. Trang Noãn Thần bị từ ngữ lơ đãng nghĩ đến này làm cho hoảng hốt, cô đơn ư? Sao cô lại nhìn ra vẻ cô đơn trên người anh chứ?

Nhưng chỉ có như vậy.

Anh đứng lặng bên cửa sổ đưa lưng về phía cô, thân hình cao ngất phảng phất như một con chim ưng dũng mãnh đang lao xuống, trông anh quyền uy là thế, dù là chỉ đứng yên đó không làm gì, cũng có thể mang đến cảm giác uy nghi lớn lao cho người khác, nhưng không biết tại sao, giờ khắc này cô lại cảm nhận được sự cô tịch trong nội tâm anh, đây là một cảm giác cô chưa từng có bao giờ.

“Chuyện này anh sẽ lo liệu, em ra ngoài đi.” Anh lên tiếng, thản nhiên như làn mây trôi về chân trời, mơ hồ bất định.

Trang Noãn Thần giật mình, nhẹ nhàng đáp lại, “Dạ vâng, chừng nào anh có quyết định rồi thì báo với em một tiếng, em sẽ sắp xếp.”

Giang Mạc Viễn không nói gì nữa, chỉ nhìn ra bên ngoài, không biết đang nghĩ gì.

Sau khi cô nhìn anh một cái, thu dọn tài liệu trên bàn, ánh mắt hiện lên vẻ chần chờ nhưng vẫn đề nén xuống, bước nhẹ ra khỏi phòng.

Mới vừa trở về công ty, ngòi chưa nóng chỗ Hạ Lữ đã đi tới, thấp giọng thì thầm vào tai cô, “Chị Mai đến rồi.”

Trang Noãn Thần quay qua nhìn cô, ngạc nhiên, “Đến lúc nào vậy?”

“Cũng khoảng nửa tiếng rồi, mình thấy chị ấy đi ra từ văn phòng của Trình tổng, cậu nói xem là chị ấy chủ động nhận lỗi hay là bị Trình tổng khai trừ?” Hạ Lữ ngồi xuống, phân tích.

“Chị Mai cũng là người bị hại, đoạn phim kia cũng có phải chị ấy đưa lên đâu.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng Trang Noãn Thần hiểu được, bất cứ chuyện gì cũng có nhân mới có quả, nếu chị Mai không phát sinh quan hệ bất chính gì với chồng của Angel, sao lại bị người khác nắm lấy nhược điểm chứ?

Hạ Lữ nhún vai, “Nhưng chuyện này cuối cùng cũng phải có người đứng ra chịu trách nhiệm mới được? Tóm lại, không bắt được nội gián trong công ty thì ai cũng sẽ lo lắng đề phòng, ai biết sau này sẽ lại xảy ra chuyện gì nữa?”

“Ờ đúng.” Trang Noãn Thần đồng ý với quan điểm này của cô, nghĩ rồi hỏi, “Cậu nói, chị Mai vừa từ văn phòng của Trình tổng bước ra đúng không?”

Hạ Lữ gật đầu.

Trang Noãn Thần không có ý kiến gì, vội vàng đến phòng làm việc

tìm chị Mai.

Văn phòng của chị Mai ở trong cùng một tầng, cách chỗ làm việc của nhân viên khá xa, cho nên khi Trang Noãn Thần chuẩn bị giờ tay lên gõ cửa, lại nghe loáng thoáng có tiếng cãi vã bên trong truyền ra.

Cô vốn không muốn nhiều chuyện nghe lén, nhưng bất ngờ lại nghe có người vô tình nhắc đến hai chữ ‘Bách Khôn’, giọng nói của người gọi ra cái tên này rõ ràng là Angel, cảm xúc của chị ấy dường như khá kích động.

Bách Khôn, Nam Bách Khôn.

Chồng của Angel, cũng là người đàn ông trong đoạn phim nọ.

Nếu không nhờ bài báo của Cố Mặc, cho đến nay Trang Noãn Thần cũng không biết tên của người đàn ông đó là Nam Bách Khôn, một cao thủ thiết kế xe hơi.

Angel thay đổi hình tượng ôn hòa nhã nhặn thường ngày, gần như rống lên hung tợn, “Mục Mai, cô có biết xấu hổ hay không? Biết rõ Bách Khôn đã lấy tôi rồi còn quẩn lấy anh ấy? Cô cho rằng anh ấy sẽ ly hôn với tôi để cưới cô sao?”

Trang Noãn Thần đứng ngoài cửa vừa nghe biết chắc là đang tính nợ cũ rồi, nghĩ muốn rời đi, lại nghe thấy chị Mai lên tiếng, giọng nói vẫn già dặn như trước, nhưng lại có chút hờ hững.

“Vì để có được người đàn ông này, cô dùng biết bao nhiêu thủ đoạn rồi? Còn chưa mệt sao?”

“Cho dù mệt mỏi cũng đáng, đừng quên, hiện giờ anh ấy là chồng tôi.”

“Vậy sao?” Chị Mai cười khẩy, “Con người đó, bản tính vĩnh viễn không thể thay đổi. Cô cho là, khi Bách Khôn biết cô vì đối phó tôi mà toan tính đuổi Dương Thiên Vũ đi, anh ấy còn có thể ở bên cạnh cô sao?”

“Cô nói bậy cái gì đó? Mọi người trong công ty đều biết Dương Thiên Vũ là do cô đuổi đi mà!” Angel cao giọng.

“Ngày hôm đó, rốt cục là ai đã bỏ thuốc xổ vào trong cà phê của Dương Thiên Vũ, trong lòng cô biết tôi biết.” Chị Mai vẫn giữ vẻ lạnh nhạt, “Cô làm như vậy, không phải để Bách Khôn hiểu lầm tôi sao? Để cho anh ấy hoàn toàn chết tâm với tôi, Angel, cô thành công rồi, chẳng những cô trăm phương ngàn kế đuổi được Dương Thiên Vũ đi, còn khiến chỗ đứng trong công ty của tôi bị lung lay, đối với sự lợi hại và ngoan độc của cô, tôi thừa nhận mình thua rồi.”

“Mục Mai, cô nói thư thể bản thân là người vĩ đại lắm, chẳng lẽ cô không hề vì sự thăng tiến của mình mà dùng thủ đoạn sao?” Angel nghiêng rằng, “Người không vì mình trời tru đất diệt, câu này chính cô đã dạy tôi!”

“Đúng vậy, tôi là vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn, nhưng Mục Mai tôi có thể vỗ ngực nói rằng tôi không hề có lỗi với bất cứ ai, tôi không dám nói bản thân là người tốt đẹp gì, nhưng cũng không phải là kẻ mất nhân tính!” Chị Mai cười lạnh, “Cô có thể từng bước leo lên cao, cũng có thể tính trước lo sau làm một số chuyện đi ngược lại dự tính ban đầu, nhưng cô phải nhớ cho kỹ, bất luận thế nào cũng không thể làm tổn thương người bên cạnh cô, thậm chí là người thân của cô!”

“Người thân? Mục Mai, cô nói sao nhẹ nhàng quá! Hiện tại người có thể sống đến già với tôi chính là Bách Khôn, hôm nay anh ấy lại đề

ngộ ly hôn với tôi, cô hài lòng rồi chứ?”Angel khàn cả giọng.

“Angel, làm người đừng quá tham lam, cô trăm phương ngàn kế muốn thắng chứ, đương nhiên phải đánh đổi vài thứ đáng giá chứ.”
Chị Mai bình tĩnh nói, “Đừng quên, đây chính là sự lựa chọn của cô, khi cô nhắm mục tiêu vào Dương Thiên Vũ thì cô nên biết, khoảnh khắc ấy cô đã mất đi Bách Khôn!”

Tiếng nói của chị Mai trong vắt như suối, lộ ra sự lạnh lùng tận xương tủy, nhẹ nhàng băng quơ như thể đang nói đến chuyện chẳng hề liên quan đến mình, nhưng những lời này vừa thốt ra một giây trước, giây sau liền có tiếng tát tai vang dội phát ra, khoảnh khắc da thịt chạm da thịt phát ra tiếng động thật sự quyết liệt.

Trang Noãn Thần đứng ngoài giật thót, không cần nghĩ cũng biết cái tát này là Angel đánh chị Mai, trong lòng thấp thỏm, sợ hai người ra tay mạnh hơn, trong đầu nhanh chóng cân nhắc tiếp theo có nên xông vào can ngăn hay không?

Đang nghĩ ngợi, bên trong lại không có động tĩnh gì.

Hoặc như hai người đang kinh nhau, hoặc như làm gì khác.

Trang Noãn Thần không biết tình hình bên trong thế nào, gấp đến nỗi như kiến bò chảo nóng.

Sau hồi lâu, tiếng của chị Mai mới vọng ra từ bên trong, rất thản nhiên, không nghe ra chút giận dữ nào, “Àm ỉ đủ chưa? Quay đủ rồi thì mời ra ngoài dùm, tôi còn phải dọn đồ.”

“Mục Mai, trên đời này nhiều đàn ông như vậy, tại sao cô cứ phải giành Nam Bách Khôn chứ?” Nghe có vẻ Angel đang phát điên, lại có tiếng đồ vật rơi vỡ, “Mất Bách Khôn, tôi không còn gì cả!”

“Angel, mấy lời này cô nghe có quen tai không? Bốn năm trước, tôi cũng cầu xin cô như vậy.” Giọng chị Mai chuyển lạnh, bình tĩnh như dòng sông bị đóng băng, “Tôi cũng đã từng hỏi cô, tại sao lại giành Nam Bách Khôn? Đàn ông trên đời này đâu có thiếu, cứ sao phải cướp bồ của bạn chứ? Tôi cũng từng cầu xin cô, mất đi Bách Khôn tôi chẳng còn gì nữa, kết quả thì sao? Cô vẫn cướp đoạt đi mọi thứ của tôi.”

“Cho nên bây giờ cô bắt đầu trả thù tôi sao?”

“Trả thù cô?” Chị Mai nói trong nực cười, “Angel, người khiến cho em họ của Bách Khôn bị đuổi việc để vu oan giá họa là cô chứ không phải tôi, người hôm nay khiến tôi phải cuốn gói khỏi công ty này cũng là cô, cô nói xem, giữa chúng ta là ai đang trả thù ai?”

“Vì cô cướp chồng tôi!” Angel phẫn nộ.

“Là của cô, thì người khác muốn cướp thế nào cũng không cướp được, không phải của cô, cô có muốn giữ cũng chẳng giữ được đâu.” Chị Mai lạnh nhạt nói, “Và lại, Bách Khôn là bị cô sờ sờ đẩy đi, đoạn phim đó không phải cô quay sao? Angel, vì đối phó tôi, ngay cả thủ đoạn tệ hại đó cô cũng lấy ra.”

Trang Noãn Thần chấn động, camera ở bãi đỗ xe đúng là Angel lắp sao? Trời ơi!

“Tôi chỉ muốn xem thử hai người quá đáng đến mức nào!” Angel đột nhiên thét lên, rồi hạ giọng như một quả bóng xì hơi, lầm nhảm nói, “Nhưng không ngờ đoạn phim này lại bị công bố ra ngoài, tôi không biết...”

“Giữa tôi và cô, thật ra đến giờ không có ai thắng ai.” Giọng chị Mai lộ

về thể lương và mệt mỏi, “Đấu đến cuối cùng cũng là hai bên đều thiệt hại, Angel, cô tự giữ lấy mình nhé.”

Trong phòng lại yên ắng.

Trang Noãn Thần như hóa đá, ngơ ngác đứng ở cửa, cô vẫn chưa tìm được người khởi xướng chuyện này, nào nghĩ tới lại là Angel, điều càng khiến cô không ngờ tới chính là, Angel vì đối phó chị Mai mà lôi kéo luôn cả chồng mình vào, nhưng có vẻ như bản thân Angel cũng không biết tại sao đoạn phim lại xuất hiện ở cuộc họp báo.

Chuyện này, đúng là bộ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn.

Cửa phòng làm việc đột ngột mở toang.

Angel vác cặp mắt đỏ au đúng lúc đối mặt với Trang Noãn Thần, có lẽ không ngờ được ngoài cửa có người, sắc mặt đanh lạnh, nhưng không nói gì, bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Trong văn phòng, đồ vật rơi lung tung trên sàn.

Má phải chị Mai có hơi ửng đỏ, sau khi thấy Trang Noãn Thần đứng ngơ ngác ngoài cửa, dừng lại động tác thu dọn đồ đạc, nhìn cô, qua hồi lâu mới thở dài khẽ nói, “Ra ngoài uống gì đó nhé.”

Trong tiệm Starbuck dưới lầu, người không nhiều lắm, bởi vì đang là thời gian làm việc.

Bên ngoài có chút u ám, nói không chừng lại sắp có một trận gió tuyết kéo đến. Bên trong tiệm cà phê cực kỳ ấm áp, mùi cà phê lan tràn khắp không gian, như là một đứa trẻ ham ngủ.

Tuy rằng còn chưa đến lễ Giáng Sinh, nhưng trong tiệm đã có hơi hướng của lễ hội, sắc đỏ của ngày Chúa sinh ra đời lấp đầy tầm mắt của khách, còn có những quả bóng màu xanh, những hộp quà đủ màu sắc, những chú tuần lộc với hình dạng đáng yêu, còn có một cây thông Noel ở ngay góc tiệm, có lẽ chuẩn bị đem ra đặt ở trước cửa.

Chị Mai ngẩng nhìn bên ngoài thật lâu, sau khi cà phê được bùng lên liền nhấp một ngụm, từ trong túi xách lấy ra bao thuốc lá, mời cô...

“Em không hút thuốc.” Trang Noãn Thần khẽ nói, cô và chị Mai rất hiếm khi tiếp xúc riêng với nhau, ngồi mặt đối mặt thế này, nhìn một mặt tiêu tụy của chị Mai vẫn là lần đầu tiên.

Chị Mai gật đầu, tự mình rút một điếu đưa lên miệng, vừa định châm lửa, nhân viên của tiệm liền bước đến nhẹ nhàng nói, “Thật ngại quá, trong tiệm không cho hút thuốc.”

Trang Noãn Thần vội đứng lên kéo cô nhân viên sang một góc, khẽ nói, “Chị gái của tôi bị thất tình, làm ơn châm chước một chút, bây giờ trong tiệm cũng không có khách mà, không ảnh hưởng ai đâu.”

Có lẽ cô nhân viên nhìn thấy vẻ mặt chị Mai không được tốt, đành phải gật đầu, lại vội vàng đi làm chuyện khác.

Đợi Trang Noãn Thần ngồi xuống, chị Mai cười ảm đạm, “Noãn Thần, em thật giống chị của bốn năm trước.”

Trang Noãn Thần ngẩn ra, qua một hồi mới nhẹ nhàng cười, lần trước thì ông Nam nói cô giống con gái của ông ấy, bây giờ chị Mai lại nói cô giống chị ấy của trước kia, xem ra gương mặt cô quá phổ biến rồi.

“Trước kia chị cũng không hút thuốc, nhưng bây giờ, không có nó không được.” Giọng chị Mai thật thê lương, ý cười nơi khóe mắt càng như là tự giễu mình.

Trang Noãn Thần cầm ly sữa trên bàn, nhẹ nhàng uống một hớp, khói phả ra hòa quyện cùng mùi cà phê, ánh lên gương mặt chị Mai thêm mờ ảo, khoảnh khắc này cô mới chân chính cảm nhận được, chị Mai sắp phải rời khỏi mọi người rồi, có lẽ sau này cũng không có cơ hội gặp lại.

“Xin lỗi chị, không phải em cố ý nghe lén hai người nói chuyện đâu.”

Chị Mai khẽ nhả khói, khóe môi nhếch lên, không có ý trách cứ cô, chỉ thản nhiên nói, “Muốn nghe kể chuyện không? Câu chuyện về một đôi bạn thân sao lại trở mặt thành thù.”

Trong mắt Trang Noãn Thần có chút kinh ngạc, nhìn chị Mai, không ngờ chị ấy có thể nói với cô chuyện này, cô biết chị Mai muốn kể chuyện gì. Thái độ chân thành, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Ngoài trời bông tuyết bay lất phất, thật nhỏ thật nhẹ, người đi đường qua lại vội vàng.

Chị Mai cúi đầu khuấy cà phê, tay kẹp điều thuốc cầm chiếc tách lên nhấp thêm một ngụm, mùi vị pha tạp tưởng chừng như không thể che lấp đi sự xót xa trong đáy lòng, “Chị và Angel từng là đôi bạn rất thân, ví như thể hai ống của một chiếc quần cũng chẳng ngoa. Bọn chị là đồng hương, cùng học tiểu học, rồi sơ trung, cao trung, sau đó lại cùng thi đậu vào ngành báo chí của Đại học Bắc Kinh, nói thật, thời gian bọn chị ở bên nhau có thể ví bằng thời gian các cặp vợ chồng chung sống cả đời.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên nhìn chị Mai, đáy lòng lại dậy sóng, cô cũng từng nghe nói chị Mai và Angel là bạn thân, nhưng nào ngờ lại thân nhau từ nhỏ đến lớn, sự rạn nứt của tình bạn này chắc là tê tái lòng người lắm, từng có bao nhiêu tốt đẹp thì bây giờ có bấy nhiêu hận, đây là chuyện đương nhiên mà.

“Không ngờ đúng không?” Chị Mai nhìn ra suy nghĩ của cô, cười chua xót, “Chị còn nhớ cô ta từng nói với chị, nếu chị không tìm được bạn trai cũng đừng lo, cô ta cũng sẽ không quen bạn trai cũng không lập gia đình, một đôi bạn tốt cùng nhau chung sống đến già cũng là một chuyện đẹp để biết bao.”

Trang Noãn Thần khẽ gật đầu, cô có thể hiểu được tâm tình này.

“Thế nhưng, chị gặp Bách Khôn.” Chị Mai vừa nói đến đây, ngón tay khẽ giũ, tàn thuốc rơi xuống mặt bàn, như trái tim tro bụi chết lặng không còn sức sống.

Trái tim Trang Noãn Thần cũng rung lên theo động tác này, cô biết, người đàn ông này đã hoàn toàn thay đổi vận mệnh của hai người họ.

Gió bên ngoài thổi lớn, thổi tung cả bông tuyết bay lên.

Giọng của chị Mai khẽ lan tràn trong không gian ấm áp, chậm rãi kể hết những chuyện trong quá khứ, những vui vẻ qua mau, những bi thương từng trải, những thống khổ từng nếm, những phản bội từng nhận...

Trên đời này, tình yêu nam nữ cuối cùng không thể bằng được một tình bạn chân thành tha thiết, nhưng chị Mai và Angel nào ngờ, một tình bạn chân thành tha thiết là thế khi vấp phải vật cản là tình yêu nam nữ cũng sẽ bị phá vỡ hoàn toàn...

Bốn năm trước, Mục Mai cùng Angel vào làm việc tại Truyền Thông Đức Mã, Đức Mã khi đó vẫn là một công ty truyền thông nhỏ ở nội địa, Mục Mai và Angel là hai người giàu kinh nghiệm và kiến thức sâu rộng về truyền thông nên nghiễm nhiên trở thành những nhân viên được công ty coi trọng. Hai người cũng không phụ kỳ vọng, bắt đầu làm từ những dự án nhỏ lẻ, cách hành văn của Angel tốt hơn Mục Mai, cho nên trên phương diện cung cấp bài viết quảng cáo có ưu thế lớn hơn.

Cứ như vậy, sau nửa năm hai người đều đồng thời được thăng lên chức quản lý khách hàng, nửa năm nữa lại thăng lên quản lý khách hàng cao cấp, trong vòng một năm thăng chức hai lần đúng là hiếm thấy, có thể cho rằng, năng lực làm việc của hai người này đúng là không thể xem thường.

Làm việc cho công ty truyền thông rất nỗ lực, cũng rất cay đắng, ai cũng hiểu được đạo lý này.

Trên phương diện đàm phán với khách hàng, Mục Mai có ưu thế hơn, cô có năng lực phân tích logic mạnh lại có đủ sức thuyết phục, so với điều kiện ngoại hình Mục Mai làm cho người ta có cảm giác mạnh mẽ, Angel lại là hình mẫu con chim nhỏ nép vào lòng, ban đầu cô tiếp xúc với khách hàng thường xuyên nếm mùi thất bại, sau đó được Mục Mai chỉ bảo cách khắc phục nhược điểm thế nào mới ổn, từ ngày đó trở về sau Angel nói về dự án hợp tác cũng dần dần nắm được mấu chốt.

Lúc ấy, hai người thuê chung một căn hộ, cùng lên ca tan ca, cùng ăn cơm, cùng dạo phố, cuộc sống khi ấy vô ưu vô lo, mặc dù họ luôn phải cẩn thận dùng tiền để thiếp vàng lên người, nhưng đâu còn cách nào khác, giới này chú trọng hình tượng bên ngoài khi làm việc, bạn ăn mặc lôi thôi khách hàng cũng sẽ cho rằng bạn không chuyên

nghiệp.

Mục Mai là một nữ cường nhân điển hình, tiêu tiền cũng tiêu như nước, cho nên hậu quả chưa đến cuối tháng thường hết sạch tiền, nửa tháng sau toàn là Angel nuôi cô.

Sau một năm, vì ảnh hưởng của kinh tế toàn cầu, thị trường Trung Quốc cũng trì trệ không khởi sắc, mà các công ty quảng cáo muôn hình vạn trạng lại mọc lên như nấm mọc sau mưa, điên cuồng xâu xé các mối làm ăn. Bởi vì quy mô của Đức Mã hơi nhỏ nên khắp nơi đều từ chối, càng miễn bàn đến chuyện sẽ nhận được mối làm ăn lớn. Tình trạng kinh doanh của công ty không tốt, kéo theo ảnh hưởng đến lương bổng của nhân viên, rất nhiều nhân viên thay đổi chỗ làm, công ty nhất thời rơi vào khủng hoảng.

Lúc ấy Angel cũng muốn đi, nhưng Mục Mai không đồng ý, thứ nhất lãnh đạo công ty rất xem trọng hai cô, thứ hai Mục Mai chính là người mang tính cách càng khó khăn cô lại càng muốn tiến về phía trước.

Khi đó, một công ty gia đình cỡ lớn đang tìm một đối tác quan hệ xã hội để hợp tác, các công ty truyền thông đều muốn nuốt miếng thịt béo bở này, Mục Mai liền chủ động đến tìm sếp, xung phong nhận việc đích thân đi giành vụ làm ăn này, sếp lớn vô cùng vui mừng, bởi vì với tình trạng hiện tại của công ty, có thể có một nhân viên mang nặng ý chí chiến đấu như vậy là chuyện khiến người ta phải vui mừng, vì thế sếp lớn liền đồng ý, cũng hứa nếu có thể nắm được hợp đồng này thì chuyện thăng chức tăng lương cũng không thành vấn đề.

Angel không hiểu cách làm của Mục Mai, cô cho rằng đây là hành vi vượt quyền, đây không phải là chuyện ở chức vụ của Mục Mai có thể làm, trên hai cô còn có giám đốc, chuyện này hẳn là phải để giám đốc

ra mặt mới đúng. Nhưng suy nghĩ của Mục Mai là hai người sẽ tiến một bước xa hơn, con người luôn muốn leo cao là chuyện rất bình thường, nếu nắm được hợp đồng này thì sự nghiệp trong tương lai của hai cô sẽ tốt hơn rất nhiều.

Quả nhiên, lãnh đạo trực tiếp hai cô bắt đầu gây khó dễ, giám đốc là một nữ cường nhân vô cùng quả quyết, thấy hai cô qua mặt mình ra ngoài công tác giành hợp đồng thì rất khó chịu, ở trước mặt sếp lớn vu oan giá họa hai cô không ít, may mắn là, sếp lớn một lòng nghĩ đến chuyện hợp đồng, mấy chuyện thị phi khác đã sớm không có tâm tư hỏi đến, điều đó đã cho Mục Mai và Angel cơ hội và thời gian để trở mình.

Hai người chạy đôn chạy đáo bên ngoài, thương lượng với công ty đối phương, chuyện này tuy rằng không thuận lợi lắm, nhưng dựa vào tinh thần cắn chặt không buông của Mục Mai cùng dự án hoàn hảo của Angel, cuối cùng giành được cơ hội tham gia đấu thầu.

Cũng chính tại nơi này, cô gặp gỡ Nam Bách Khôn.

Là nhà thiết kế xe hơi, Nam Bách Khôn cũng tham dự buổi đấu thầu, gần như là trúng tiếng sét ái tình với Mục Mai. Hai người thường xuyên qua lại ngày càng thân thiết, lúc vừa mới bắt đầu, Mục Mai biết anh rất có tiếng nói ở công ty nên thật sự có lòng muốn mượn sức, nhưng sau này cô mới phát hiện ra bản thân dần dần đem lòng yêu mến người đàn ông cao to đẹp trai này.

Trải qua hơn nửa tháng rònɡ chiến đấu, cuối cùng Mục Mai và Angel cũng nắm được quyền đàm phán hợp đồng trị giá tám mươi triệu này, hai người đều vui sướng phát điên, không biết uống rượu cũng tìm một quán bar uống đến sáng, hồi tưởng lại những cố gắng từ trước đến bây giờ cuối cùng cũng nắm được hợp đồng hợp tác này thì xúc động không thôi, cứ cười cười khóc khóc.

Không biết là do cảm kích hay là trong lòng sinh cảm mến, hoặc là cả hai đều có lòng, rốt cuộc Mục Mai cũng mở rộng tấm lòng, ngày hôm sau khi Nam Bách Khôn lái xe đến tìm cô, cô và anh đã xảy ra quan hệ, trao cái ngàn vàng của mình cho người đàn ông khiến trái tim cô rung động.

Sau khi Angel biết chuyện này liền giáng cho Mục Mai một cái tát, cô nghĩ là do Mục Mai bán thể xác mới nắm được vụ hợp tác này, Mục Mai rất ảm ức, thừa nhận với Angel là do cô yêu Nam Bách Khôn, vì vậy Angel mới biết mình trách lầm Mục Mai, khóc lớn bảo cái tát này là mình nợ Mục Mai, sau này nếu cô vì công việc mà bán đứng bản thân thì Mục Mai hãy đánh trả lại cô.

Mục Mai bị cô làm cho cảm động, bật khóc theo bạn.

Hợp đồng nhanh chóng được đàm phán xong, nhưng sắp đến thời điểm ký kết, Mục Mai gọi điện thoại trực tiếp đến văn phòng của sếp lớn, cô thẳng thừng đưa ra điều kiện: Hợp đồng này chỉ còn thiếu một chữ ký, chỉ cần cô ký vào, vụ làm ăn trị giá tám mươi triệu này sẽ thuộc về công ty Đức Mã, điều kiện chính là, cô và Angel quay về công ty sẽ tách ra thành lập nhóm riêng, tiền chia hoa hồng cuối năm cũng không thể ít hơn vị trí giám đốc hiện giờ.

Tình trạng công ty lúc ấy không thể dung nạp nhiều nhóm được, yêu cầu của Mục Mai thật sự hết như muốn trèo lên đầu của giám đốc, sếp lớn trong lòng hiểu rõ, nhưng chỉ đành phải đáp ứng điều kiện này, sếp lớn cho rằng, đối giám đốc không sao cả, chỉ cần có tài cán kiếm tiền cho công ty là được.

Sau khi nhận được chấp thuận của sếp lớn, cuối cùng Mục Mai cũng đặt bút ký tên cô lên hợp đồng, khoảnh khắc ấy cô cảm thấy, trên đời này còn có rất nhiều thứ đợi cô đi kiếm đi liều mạng!

Angel không đồng ý với cách làm của Mục Mai, cho rằng cô là người thừa nước đục thả câu, nhưng Mục Mai đã nói một câu với Angel: người không vì mình trời tru đất diệt. Vị giám đốc kia thường ngày kiêu ngạo ương ngạnh, không bằng cướp lấy, hai cô cũng không phải không có năng lực này.

Angel cãi không lại Mục Mai nên đành thôi.

Sau khi hai người về Bắc Kinh, sếp lớn thực hiện lời hứa, gửi email thông báo thăng chức cho Mục Mai và Angel, cũng để cho hai người thành lập nhóm của riêng mình, từ nhân viên đến chế độ lương thưởng đều một tay hai người xử lý.

Hai nhóm cũng bắt đầu hợp tác với nhau, bởi vì dự án này là cả hai cùng nhau đàm phán, cho nên mọi người cùng nhau hợp sức làm tốt dự án là chuyện theo lý phải làm, sự thật chứng minh, hai bên A và B hợp tác vô cùng vui vẻ, công ty Đức Mã cũng bắt đầu đi vào vận hành suôn sẻ, hợp đồng lũ lượt kéo đến.

Không bao lâu, Nam Bách Khôn nghỉ việc, tự thành lập công ty riêng, khi anh ôm bó hóa đứng trước mặt Mục Mai, Mục Mai đứng trước toàn thể nhân viên trong công ty kim lòng không được mà ôm chầm lấy anh, cô cảm thấy, cô muốn sống cả đời cùng người đàn ông này.

Nam Bách Khôn đặt trụ sở ở Bắc Kinh, không còn những ngày phải yêu xa nữa, ngày tháng Mục Mai sống đều rất dễ chịu, mỗi ngày sau khi tan ca cô sẽ đi tìm Bách Khôn, vì anh mà đưa ra kế sách, không bao lâu, Nam Bách Khôn cầu hôn Mục Mai, Mục Mai hạnh phúc đồng ý.

Từ khi Đức Mã khuếch trương, nghiệp vụ cũng ngày càng bận rộn, Mục Mai lại là một phụ nữ rất có tham vọng trong sự nghiệp, thời

gian cô ở bên Bách Khôn ngày càng ít, đôi khi ngay cả thời gian cùng đi xem phim cũng không có, cô biết bản thân rất có lỗi với anh, nhưng không còn cách nào, sự nghiệp này là cô từng bước tranh đấu mới gầy dựng được, sao cô có thể buông bỏ đây?

Mỗi một vụ làm ăn cô đều đích thân hỏi, mỗi một khâu cô đều không lơ là, lúc người khác nằm dài trên sofa xem tivi, cô lại chỉ có thể ngồi uống rượu với khách hàng, bàn chuyện làm ăn, uống từng cốc từng cốc cà phê lớn, hút hết gói thuốc này đến gói thuốc nọ, thật sự không vì cái gì khác, chỉ vì muốn kiếm thật nhiều tiền để cuộc sống sau này thoải mái hơn.

Nhưng trên thực tế, cuối cùng cô kiếm được nhiều tiền đó, nhưng lại mất đi Bách Khôn.

Một đêm nọ, cô bận đến nỗi thân xác rã rời, xuống ca liền muốn gặp Bách Khôn, gọi điện thì anh tắt máy, cô lái xe đến thẳng nhà anh, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng không muốn thấy nhất: người bạn thân tốt nhất của cô cùng người đàn ông cô yêu nhất đang quấn nhau trên giường!

Trên đời này, hai người quan trọng với cô nhất lại đồng thời phản bội cô.

Mục Mai phát điên, khóc lóc đập vỡ đồ đạc, Bách Khôn chạy đến giữ cô lại, cô giáng mạnh cho anh một cái tát, Angel xông đến ôm lấy cô, cô ước gì có thể đánh chết cô ta, đêm ấy, trái tim của cô vỡ thành hai nửa.

Khoảng một tuần, Mục Mai nhốt mình trong nhà, bức rèm dày che khuất phong cảnh bên ngoài, cô thật sự rất muốn kết liễu cuộc đời mình.

Một tuần sau, sếp lớn phần nộ gọi điện thoại đến cảnh cáo cô, nếu không trở lại làm việc thì sau này đừng đến nữa. Lúc này cô mới vác theo trái tim vỡ vụn của mình đến công ty.

Bách Khôn chủ động đến tìm cô, cầu xin cô tha thứ, cũng nói anh chỉ yêu một mình cô thôi, cô nén thương tâm, nhìn anh như nhìn một người xa lạ, nhẹ nhàng hỏi, hai người họ rốt cuộc đã ở bên nhau bao lâu rồi?

Tuy rằng Bách Khôn thống khổ, nhưng không muốn lừa dối cô, anh nói với Mục Mai, thật ra trong thời gian này Angel đều ở bên anh, là có một lần anh bệnh nặng, Angel thức suốt đêm chăm sóc anh, thế rồi hai người phát sinh quan hệ.

Mục Mai không nói gì, chỉ cố gắng chống đỡ, đáy lòng lại dâng lên nỗi thê lương, cô có thể trách ai đây? Trách anh không có năng lực khống chế bản thân? Hay trách Angel cướp bồ của bạn? Hay phải trách bản thân quá mức sơ ý?

Cô đuổi Bách Khôn đi, cô yêu anh như vậy, yêu đến đau đớn vẫn không đành lòng buông tay.

Angel cũng chạy đến xin lỗi, nhưng cô ta坦然 nói với Mục Mai, cô ta yêu Bách Khôn, tuy biết rằng như vậy là rất có lỗi với cô, nhưng tình yêu vốn dĩ là thứ ích kỷ, cô ta muốn ở bên cạnh Bách Khôn.

Tim Mục Mai đau như dao cắt, nhìn người bạn thân chơi từ nhỏ đến lớn với mình, lòng ngực bốc lên phần nộ và bi thương, cô nén nước mắt cầu xin Angel rời khỏi Bách Khôn đi, cho dù là nể mặt tình bạn của cả hai cũng được, Angel khóc lóc nói với cô là không được, cô ta không thể rời xa Bách Khôn, bởi vì trong bụng cô ta đã mang giọt máu của Bách Khôn!

Điều nay như một đá kích cực lớn giáng xuống!

Mục Mai bắt đầu cuộc sống làm bạn với ma men, nhưng Bách Khôn không chịu buông tay cô, anh luôn miệng nói không muốn cưới Angel, anh sẽ chịu trách nhiệm với đứa bé, nhưng vợ thì anh chỉ thừa nhận một mình Mục Mai.

Cho đến một ngày, Mục Mai thức dậy thấy bản thân đang nằm trong lòng một người đàn ông xa lạ, hai người trần như nhộng không có mảnh vải che thân, đang lúc cô còn kinh ngạc, Nam Bách Khôn xông vào, thấy cảnh tượng đó mặt mày liền xanh mét, không nói gì mà quay đầu bỏ đi.

Ngày thứ ba, cô nhận được tin tức, Nam Bách Khôn đã đăng ký kết hôn với Angel.

Tiếp theo sau đó, rốt cục Mục Mai cũng biết, cảnh tượng buổi sáng hôm ấy chẳng qua là do Angel tỉ mỉ dàn dựng cho Nam Bách Khôn xem, vì để Bách Khôn mất hết hy vọng với cô.

Rồi sau này, Angel lại loan tin bản thân bất ngờ bị sẩy thai, nhưng Mục Mai vô tình nhìn thấy giấy chẩn đoán của bác sĩ, Angel căn bản là chưa từng mang thai!

Bắt đầu từ đó, Mục Mai và Angel như nước với lửa, nhất là trong sự nghiệp.

Nhưng nhiều năm sau đó, Bách Khôn đối với Mục Mai vẫn nhớ mãi không quên, anh đã sớm hối hận ngày đó cưới Angel, anh muốn cùng Mục Mai làm lại từ đầu, Mục Mai tuy rằng ở bên anh, nhưng nhớ lại chuyện năm đó liền đau lòng, vì thế, hai người cứ dây dưa đến tận bây giờ.

Kể đến đây, chị Mai cười cười uống một hớp cà phê, nhưng nụ cười kia tràn đầy bi thương cùng bất đắc dĩ sau khi bị năm tháng trêu đùa, “Cứ như vậy, tình bạn của chị và Angel hoàn toàn cắt đứt, sau khi Đức Mã bị thu mua, mấy người cũ trước kia cũng ra đi không ít, hiện giờ trên dưới công ty đều biết chị và cô ta không hợp nhau, luôn luôn đối đầu, nhưng nguyên nhân thật sự thì chẳng mấy ai biết được. Chị và cô ta đấu nhau nhiều năm, cái gì cũng tranh nhau, thậm chí ngay cả vị trí đậu xe cũng tranh nhau.”

Trang Noãn Thần đột nhiên nhớ đến chị Mai luôn đậu xe ở vị trí 808 ấy.

“Biết tại sao Angel lại muốn giành số 808 này không?” Chị Mai nhìn tách cà phê nguội lạnh ở trước mặt, ngữ điệu giống hệt như chị đang kể lại chuyện tình năm đó.

Trang Noãn Thần khẽ lắc đầu.

“808, ngày 8 tháng 8, là sinh nhật của Bách Khôn.” Chị nói, thái độ hờ hững, nhưng hờ hững chỉ để che giấu nội tâm chua xót của mình.

Lúc này Trang Noãn Thần mới ngộ ra, nhìn chị Mai, nhẹ nhàng lắc đầu, “Vì loại đàn ông này, thật sự không đáng.”

“Chị biết.” Chị Mai gượng cười, “Có rất nhiều chuyện, nói đạo lý ai mà chẳng nói được, nhưng thật sự phải quên một người là chuyện rất khó, Bách Khôn là người đàn ông duy nhất chị yêu, muốn bỏ à, nói thì dễ mà làm thì khó lắm.”

“Không công bằng, thật sự không công bằng.” Lòng ngực Trang Noãn Thần nghẹn ứ, cổ họng cũng vậy, cô lơ đãng nghĩ đến Cố Mặc, tự nhiên lại cảm thấy bi thương, “Chẳng lẽ phụ nữ không thể có sự nghiệp riêng sao? Sao phụ nữ làm chút chuyện lại khó như vậy?

Đến cuối cùng ngay cả thứ hạnh phúc nhỏ nhoi cũng không giữ được.”

“Có lẽ là sai thời đại, Noãn Thần à, em phải hiểu cho rõ, phụ nữ bất luận có hay không có sự nghiệp, thời điểm nên bị vứt bỏ thì cũng sẽ bị vứt bỏ như nhau cả thôi, sự nghiệp chẳng qua chỉ là cái có mà đàn ông lấy ra để tha thứ cho chính mình thôi em à.” Chị Mai nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh, “Nếu chúng ta thực sự sai, vậy sai ở chỗ chúng ta chọn nhầm đối tượng, người đàn ông đó không đủ yêu em, không đủ tin tưởng em, càng không đủ nhẫn nại để chờ đợi em.”

Hết chương 10

Quyển 4 - Chương 11: Chờ tin bất cứ ai

Bên ngoài tiệm cà phê, sắc trời u ám.

Đằng xa như có lớp tuyết đọng thật dày, nhưng mọi người đã sớm quen với thời tiết ở Bắc Kinh, trận tuyết kế tiếp không biết sẽ rơi vào ngày tháng năm nào.

Có lẽ lời nói của chị Mai làm cho Trang Noãn Thần cảm thấy thâm trầm, kèm theo cảm giác thời tiết cũng như vậy, lúc chị nói những lời này, giọng chị rất nhẹ, nhưng nghe cẩn thận không khó phát hiện là đang bắt đầu dĩ hòa hiệp với cuộc đời.

Trong mắt của một số người, trong cái thành phố lớn vừa mở mắt ra là thấy ngay áp lực này, chuyện mỗi ngày người ta hay nghĩ đến chính là đủ ăn đủ mặc, còn có một số người phải sống bôn ba vất vả vì những thứ ăn mặc cơ bản, tốt hơn nữa chính là muốn có một cuộc sống chất lượng hơn, nhưng những người lựa chọn con đường này sẽ càng mệt mỏi hơn nhóm đầu.

Trong xã hội áp lực tối thượng này, tình yêu nam nữ đã trở thành một thứ xa xỉ, có chăng chỉ là thêu hoa trên gấm, cũng không có thời gian để sửa chữa sai lầm, nguyên nhân chính là tình yêu là một góc bất khả xâm phạm trong phạm vi tinh thần, một khi dính vào, không chết thì cũng tàn phế.

Nhưng Trang Noãn Thần lại luôn luôn tin vào tình yêu.

Cô không tiếp lời chị Mai, không phải cô phủ định tính chính xác của

lời nói này, mà là nó quá chính xác đến nỗi khiến cô không biết nên nói gì, chỉ có những người đã trải qua nỗi đau tê tâm liệt phế mới có thể nhận rõ toàn diện như thế, lời nói mới có thể nhẹ nhàng khoan khoái đến thế.

“Chị Mai, chị nhất định phải đi sao?” Thật lâu sau, Trang Noãn Thần mới cất giọng hỏi, ly sữa trước mặt đã nguội, không còn chút hơi nóng nào, “Em nghĩ, Trình tổng sẽ không đồng ý để chị đi đâu.”

“Thật sự thì Trình tổng có giữ chị lại, nhưng, chuyện đoạn phim ít nhất cũng phải có người đứng ra gánh vác chứ? Nếu không thì làm sao ăn nói với Tiêu Duy?” Chị Mai cười buồn, “Hiện giờ Tiêu Duy không truy cứu không có nghĩa là sau này cũng không, chẳng qua là bây giờ thân họ còn lo chưa xong mà thôi. Chị là nhân vật xuất hiện trong đoạn phim, chị đi rồi, xem như có cái bàn giao với Tiêu Duy.”

“Nhưng mà, nhóm chúng ta thì phải thế nào?” Trang Noãn Thần thấy chị cương quyết ra đi, đương nhiên rất sốt ruột.

“Trình tổng sẽ có sắp xếp.”

Trang Noãn Thần thở dài, lắc đầu đành chịu, “Nếu có thể tìm ra người đổi đoạn phim thì tốt rồi.” Nói đến người này, cô cảm thấy tức giận, chau mày lại, “Em không hiểu, chuyện này rõ ràng Angel là người gây họa, lại để cho chị gánh? Chị cũng là người bị hại mà, là Angel quay lén chị.”

“Giữa chị và Angel phải có một người ra đi mới được, nói thật, nhiều năm như vậy chị thật sự mệt mỏi rồi.”

“Nếu Trình tổng để chị đi thì đúng là không phân biệt được thị phi trắng đen.”

Chị Mai khẽ lắc đầu, “Noãn Thần à, đợi một ngày em ngồi lên vị trí của anh ta sẽ hiểu được một đạo lý, vận hành công ty là dựa vào tập thể, mà không phải là chiến trường của một người, cạnh tranh lành mạnh hay không lành mạnh gì cũng như nhau cả thôi, chỉ cần có tài cán mang lại lợi ích cho công ty là được, chuyện riêng của nhân viên không phải việc ông chủ cần quan tâm, trong công ty, tất cả đều phải công tư rõ ràng. Nói thật, lần đấu thầu dự án của Tiêu Duy này, may mà suy nghĩ của riêng em không giống với người khác, nếu không dựa theo ý tưởng nhất quán của chị tám phần cũng sẽ có kết cục như Dương Thiên Vũ, ở phương diện này, không thể không thừa nhận thật ra Angel tốt hơn, như vậy em cho rằng trước mắt là ai có lợi cho công ty hơn? Chị nghĩ nếu em làm sếp, trả lời câu hỏi này cũng không khó khăn đâu.”

“Nhưng chỉ vì thế này đuổi chị thì đúng là hơi quá đáng.” Trang Noãn Thần phản bác.

Chị Mai nhìn cô, cười nhẹ, “Em nhầm rồi, không phải Trình tổng đuổi chị, mà là chị chủ động muốn rời khỏi công ty này. Nơi này có quá nhiều thứ chị không thích, tất cả những con người và sự việc chị không thích thì chị đã sớm giữ sạch sẽ hết rồi. Và lại, chị đâu thể nào làm công cả đời cho người khác? Điểm ấy, Trình tổng rất rõ ràng.”

Trang Noãn Thần nghe thế thì mắt liền sáng lên, “Chị Mai, chị định mở công ty riêng à?”

“Ừm.” Chị Mai khẽ nhếch mày, “Chị nghĩ dựa vào mạng lưới quan hệ chị tích lũy nhiều năm trong giới này, ra làm riêng chắc là không quá khó.”

“Em tin chị nhất định sẽ thành công.” Trang Noãn Thần sau khi nghe vậy thì vô cùng vui vẻ, gật đầu nói, lại đột nhiên nhớ tới Dương Thiên Vũ, lo lắng hỏi, “Liệu có phải Trình tổng đã biết suy nghĩ này của chị

không?”

Nguyên nhân Trình Thiếu Tiên đuổi hết cả bộ phận của Dương Thiên Vũ chính bởi vì ý tưởng muốn ra làm riêng.

Chị Mai mím môi, “Chị biết em đang nghĩ gì, yên tâm đi, chị và Dương Thiên Vũ không giống nhau, lập công ty riêng trước mắt chỉ là ý tưởng của một mình chị, chứ không có lừa dối như anh ta. Lúc này chị cũng đã nói suy nghĩ này của mình với Trình tổng, anh ấy tỏ vẻ rất ủng hộ, cũng hy vọng sau này có thể hợp tác qua lại về mặt nghiệp vụ. Thật ra Trình tổng là người hiểu biết lý lẽ, trước kia quả thật chị có chút hiểu lầm anh ấy.”

Sau khi nghe vậy, Trang Noãn Thần quả thực cũng thấy thế. Nhưng lời nói của chị Mai cũng có đạo lý, con người đều hướng đến vị trí cao hơn, nếu có càng nhiều cơ hội thì đương nhiên phải thử sức chứ.

“Vậy sau này thì sao? Ý của em là... tương lai của chị và Nam Bách Khôn đó.” Không phải cô nhất định muốn biết chuyện riêng tư này, nhưng lúc này Angel có nói Nam Bách Khôn đã đề nghị ly hôn, như vậy, có phải anh ta muốn ở bên cạnh chị Mai không nhỉ?

Chị Mai dập tàn thuốc vào gạt tàn, tựa vào lưng ghế, sắc mặt có chút trống vắng, “Chị và anh ấy, vĩnh viễn không có khả năng.”

“Sao vậy?” Trang Noãn Thần ngạc nhiên, rõ ràng đối phương muốn ly hôn mà.

Chị Mai nhìn ra bên ngoài cửa sổ, im lặng vài phút, sau đó thản nhiên nói, “Thật ra, vào đúng thời điểm gặp sai người với sai thời điểm gặp đúng người cũng không khác nhau là mấy. Những gì chị và Bách Khôn từng có với nhau trong quá khứ khiến khi đó chị đã nghĩ sẽ trôi

qua cả đời như thế, nhưng thực tế lại không phải vậy, một đôi tình nhân yêu thương nhau thì không ai có thể tách họ ra được, nếu tách ra được vậy chỉ có thể xem như họ yêu nhau chưa đủ. Trên đời này có nhiều cám dỗ lắm, nhiều đến nỗi khiến chúng ta mệt mỏi không thôi, em nghĩ rằng chị và Bách Khôn nếu tái hợp vẫn có thể vui vẻ hạnh phúc sao?”

“Nhưng đúng là anh ấy thực sự yêu chị mà, nếu không làm sao có thể có suy nghĩ ly hôn chứ?” Tục ngữ có câu: phụ nữ có thể tha thứ cho một gia đình tan vỡ nhưng không thể không có tình yêu, đàn ông có thể không có tình yêu nhưng lại không thể dễ dàng tha thứ cho một gia đình tan vỡ. Tỷ lệ đàn ông đề nghị ly hôn thấp hơn phụ nữ rất nhiều, Nam Bách Khôn nếu đã chủ động đề nghị, có thể chứng minh rằng anh ta đã trải qua suy nghĩ cặn kẽ rồi.

Sau khi chị Mai nghe vậy, khoe môi hơi nhếch lên, rướn cơ thể về trước, nhìn cô nhấn mạnh từng chữ, “Noãn Thần à, em nhất định phải nhớ kỹ một câu, một lần bất tín thì vạn lần bất tin!”

Trang Noãn Thần ngẩn người.

“Nếu anh ấy yêu chị, sẽ không lên giường với bạn thân nhất của chị, một người đàn ông ngay cả năng lực khống chế bản thân tối thiểu cũng không có, vậy thì chị còn dùng anh ta được chỗ nào? Em phải biết rằng, khi một phụ nữ biết rõ bản thân họ cần người đàn ông thế nào, thì họ cũng đã chuẩn bị đầy đủ mọi điều kiện cho một cuộc sống tự lập suốt cuộc đời.” Giọng nói của chị Mai kiên quyết mạnh mẽ, sau khi đau đớn xẹt qua nơi đáy mắt thì không còn thấy nữa, “Đôi khi, chị thật sự muốn trở lại trước kia, trở về những ngày chưa quen biết Nam Bách Khôn, thật ra, sự phản bội trong tình bạn càng khiến người ta đau khổ tuyệt vọng hơn cả phản bội trong tình yêu. Đó chính là cái gọi là thứ tình cảm hèn mọn nhất, bạc bẽo nhất của lòng người.”

“Chị không còn yêu anh ấy nữa sao?”

“Yêu chứ.” Chị Mai trả lời chắc nịch, “Tình yêu là một thứ cao cả, trong tình yêu thì tôn nghiêm cũng trở nên vô cùng hèn mọn không đáng một đồng. Nhưng so với thứ tình yêu cao xa ấy, chị thà sống trong cái tôn nghiêm hèn mọn của mình.”

Ngón tay Trang Noãn Thần khẽ run, cô biết, một câu của chị Mai đã hoàn toàn đẩy đi Nam Bách Khôn.

“Cố gắng làm việc cho tốt đi, có thể nhìn ra Trình tổng khá xem trọng em.” Chị Mai nói một câu thật lòng.

“Trình tổng hà chị? Em không thấy vậy, ngược lại em có cảm giác anh ấy để mặc em tự sinh tự diệt.” Trang Noãn Thần nghĩ đến chuyện lần này, than thở.

Chị Mai lắc đầu cười khế, “Em có từng nghe qua câu này chưa? Càng kỳ vọng thì càng buông thả, phải ném em vào lò tôi luyện, mới có thể biết được rốt cục em chứa bao nhiêu hàm lượng vàng trong đó chứ, đúng không?”

Trang Noãn Thần ngẩn ra nhìn chị Mai, phân tích thật lâu hàm nghĩa của lời nói đó.

“Bật mí với em, chị từng nói với Trình tổng là muốn lôi kéo em đi.” Chị Mai điều chỉnh tư thế ngồi, “Câu trả lời của Trình tổng chính là, nếu chị mở công ty riêng thì có thể dẫn đi bất cứ người nào trong công ty này, nhưng còn em, anh ta tuyệt đối không cho.”

“Vậy là xem trọng em?” Trang Noãn Thần như đang nghe kể chuyện cổ tích.

Chị Mai cười mà không đáp, nói cũng chỉ có thể nói bấy nhiêu, “Tóm lại, em phải cố gắng lên. Nhưng chị phải nhắc nhở em một câu.”

“Câu gì?”

Chị Mai thu lại vẻ cười bên môi, vẻ mặt chuyển thành nghiêm túc, nhìn cô, “Nhớ kỹ, đừng dễ dàng tin tưởng bất cứ ai, nhất là trong chốn công sở này.”

Một câu nói khiến Trang Noãn Thần lạnh dọc sống lưng, ý lạnh dọc theo cột sống lan rộng dần...

Chuyện chị Mai nghĩ việc không thua gì cơn giông bão, trên dưới công ty đều không ngừng đồn đoán, tâm trạng của Angel cũng không tốt lắm, có lẽ là do Nam Bách Khôn đề nghị ly hôn với cô.

Bên Tiêu Duy thì vẫn chưa cho câu trả lời chính xác, may mắn là Cố Mặc ít nhiều cũng thủ hạ lưu tình, về mặt dư luận không tiếp tục công kích Tiêu Duy nữa, cho Tiêu Duy một cơ hội để thở, nhưng Trang Noãn Thần rất rõ tính tình của Cố Mặc, anh không tiếp tục đào sâu vấn đề không phải bởi vì bị mua chuộc, mà là không tìm được tin tức có giá trị.

Cô biết, Cố Mặc vẫn còn đang điều tra chuyện này, một khi để anh tra ra manh mối, như vậy chờ đợi Tiêu Duy sẽ là một thảm họa tin tức cùng nạn kiếp dư luận với quy mô lớn hơn bây giờ nữa.

Hai ngày này, Trang Noãn Thần mệt như chó chết, liên tục đến thăm hỏi các nhà truyền thông, mục đích chính là kéo dài thời gian, cô luôn cảm thấy thà bên Tiêu Duy không có tin tức gì còn hơn là trực tiếp từ

chối đề nghị của cô.

Cố Mặc và cô hoàn toàn rơi vào chiến tranh lạnh.

Giống hệt như sáu năm trước, chẳng qua chiến tranh lạnh lần này dường như đều xoay quanh nguyên tắc làm việc.

Đêm nay, Trang Noãn Thần gấp rút hoàn thành công việc trong tay, ngay cả cơm nước cũng lười ăn, con người đến lúc đói quá ngược lại chả muốn ăn gì. Đêm đông giá lạnh, nhánh cây hai bên đường đều treo đầy đèn màu, chớp tắt chớp tắt làm sáng cả con phố Trường An, tuy là vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh, khép chặt quần áo trên người lại, nhưng làm sao cũng không ngăn được sự lạnh lẽo trong không khí.

Đang chuẩn bị băng qua đường chạy đến ga tàu điện, một chiếc xe thương vụ màu bạc từ từ dừng lại bên cạnh cô, Trang Noãn Thần đang cầm túi đi nên không chú ý, kính xe hạ xuống, một giọng nói trầm thấp vang lên...

“Noãn Thần.”

Trang Noãn Thần đứng chững lại, chun mũi quay lại nhìn, có hơi ngạc nhiên.

Đúng là Trình Thiếu Tiên!

Quyển 4 - Chương 12: Điểm tựa Trình Thiếu Tiên cho

Khu chung cư trong đêm lạnh thừa người, vào hè, bình thường càng đến tối lại càng náo nhiệt, các ông già bà lão cầm quạt hương bồ ngồi dưới tán cây cổ thụ trong khu chung cư hóng gió hoặc đánh cờ, trẻ nhỏ cũng ngủ rất muộn, ở trên bãi cỏ chạy chơi ồn ào. Vào đông, ai nấy đều chọn ở nhà ngủ sớm, khi màn đêm buông xuống, ngay cả tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Trình Thiếu Tiên đưa Trang Noãn Thần về tận nhà, tắt máy xe, anh ngồi bất động, đèn đường nhân nhật xuyên qua kính xe hắt lên gương mặt anh, ánh lên tia bí hiểm.

Trang Noãn Thần cũng ngồi im re, sau khi tháo dây an toàn xong thì nhìn anh, qua hồi lâu mới dứt khoát hỏi, “Trình tổng, anh có chuyện gì à?”

“Học được ước đoán lòng người?” Trình Thiếu Tiên nhếch môi cười, quay qua nhìn cô, tròng mắt đủ màu huyền mỹ có thể sánh với đêm pháo hoa, với lấy hộp thuốc lá, nhếch mi, “Không sao chứ?”

Cô khẽ lắc đầu.

Anh chậm rãi hạ kính xe xuống, kê điều thuốc lên miệng, châm lửa.

Lúc khói thuốc phả ra, chiếu lên mặt anh lóa sáng lúc tối, “Tôi tìm em có việc.” Sau khi nhả khói, anh khẽ nói.

“Thật sự hôm nọ tôi cũng có việc muốn nói với anh, nhưng bây giờ

thì hết rồi.” Trang Noãn Thần thú thật.

“Có liên quan đến Mục Mai?” Anh nói trúng tim đen.

Cô gật đầu.

“Khéo thật, tôi tìm em cũng vì chuyện của Mục Mai.” Trình Thiếu Tiên nhún vai, tay kẹp điều thuốc khoát bên ngoài cửa xe.

Cô nhìn anh ra chiều khó hiểu.

Trình Thiếu Tiên nhanh chóng hút xong điều thuốc, sau khi dập tàn thuốc, thì đóng cửa xe lại, trong xe hòa lẫn mùi hương dịu nhẹ khoan khoái của anh cùng mùi thuốc lá nhan nhản, hơi lạnh lại lấp đầy không gian nhỏ hẹp, rất thoải mái.

“Chuyện của Mục Mai, hy vọng em có thể hiểu.” Anh bất ngờ nói.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, ngăn lại, nói, “Tôi có thể hiểu mà, trước lúc chưa nói chuyện với chị Mai quả thật suy nghĩ của tôi có hơi cực đoan.”

“Vậy OK rồi.” Trình Thiếu Tiên mỉm cười ôn nhu, lại có chút dăm chiêu, “Thời gian này thật vất vả cho em, mâu thuẫn giữa Tiêu Duy và Kinh Tế Mới tôi đều thấy rất rõ, cách thức xử lý của em tôi cũng rất quan tâm.”

Trang Noãn Thần vừa nghe lời này liền sụp mắt xuống, nhẹ nhàng nói, “Chuyện này là bởi vì tôi không làm chặt chẽ công tác nghiệp vụ cho nên mới tạo nên phiền hà, là tôi có lỗi với công ty mới đúng.”

“Sơ suất không thể tránh được, hướng chi là có người cố ý làm?” Trình Thiếu Tiên không nghĩ vậy, trong mắt vẫn là vẻ thản nhiên,

“Cuộc sống đại khái không được như ý, chỉ có đặng chuyện nghĩ cách giải quyết mới có thể từ từ tôi luyện được cơ thể ‘kim cương bất nhập’.”

Cô bật cười.

Trình Thiếu Tiên nhìn cô, mặt nghiêm túc, “Vậy thì bây giờ em cho tôi hỏi, em vẫn có thể tiếp tục kiên trì đến cùng chứ?”

“Tôi...” Trang Noãn Thần ngạc nhiên, thật lâu sau cũng không cho ra được câu trả lời chắc chắn.

Cô không biết bản thân còn có thể tiếp tục kiên trì không, trong tình trạng một thân một mình như hiện nay, cô đột phá vòng vây thế nào để giành được thắng lợi không mấy may mắn này. Cô tự tin có thể thuyết phục được Giang Mạc Viễn, nhưng đến nay Giang Mạc Viễn vẫn chưa cho cô câu trả lời nào; cô nghĩ tính cách của Cố Mặc sẽ có chút thay đổi, nhưng thực tế chứng minh cô sai lầm rồi.

“Noãn Thần, toàn bộ thành công không phải tình cờ, vấn đề mà em gặp phải cho dù hôm nay có người ra mặt giải quyết dù em, thì sau này em cũng sẽ gặp lại vấn đề tương tự vậy.” Trình Thiếu Tiên nói sâu xa, “Kinh nghiệm mỗi người đều không thể sao chép được, nhưng con đường dẫn đến thành công thường là như vậy, va vấp thất bại không gì đáng trách mà sẽ trở thành bàn đạp dẫn đến thành công. Hôm nay nếu em nói với tôi em không kiên trì nổi, như vậy tôi sẽ phái những người khác đến giải quyết tranh chấp này, nhưng nếu em nói em vẫn tiếp tục kiên trì được nữa, vậy thì tôi hy vọng có thể nhìn thấy được ý chí chiến đấu của em.”

Lời anh nói như âm thầm đả kích cô, trong lòng cô nhất thời sáng lên. Nhìn anh, trong mắt cô dấy lên ánh sáng hừng hực, “Tôi có thể, tôi có thể tiếp tục kiên trì đến cùng! Tôi làm được giữa chừng lại vút

bỏ thì thực sự quá đáng tiếc.” Từ xưa đến nay, ai đạt được thành công mà không trải qua đau đớn vô cùng? Ai chưa từng ra quyết định trong sự thống khổ rối rắm? Hôm nay, cô có thể chọn cách trốn tránh, nhưng vấn đề vẫn cứ tồn tại, nếu cô đã làm thì sẽ phụ trách đến cùng.

Một người ngay cả cuộc sống và công việc cũng không phân biệt được, không có ý thức phân hóa tổng thể giữa cuộc sống và công việc thì tuyệt đối không thành nhân tài được.

Trình Thiếu Tiên thấy cô hứa chắc, gật đầu mỉm cười.

“Noãn Thần, em là một người rất có tiềm năng.” Lời của anh sáng lãng, “Thật sự em có thể làm được rất tốt, chỉ cần, tôi cho em một điểm tựa.”

Như gió xuân phơ phới phả vào mặt, những lời động viên bao giờ cũng dễ nghe. Trang Noãn Thần nhìn anh khó hiểu, nhất thời không nắm được hàm ý trong lời nói của anh.

“Mục Mai đi rồi, tôi không muốn tuyển ‘lính nhảy dù’ nữa.” Trình Thiếu Tiên tựa người vào lưng ghế, khẽ nói, “Tôi nghĩ, nếu cho em cơ hội rèn luyện, em tuyệt đối có thể đảm nhiệm chức vụ giám đốc.”

Ngạc nhiên không thua gì gặp phải gió bão.

Một thứ cảm giác không tả nổi như thủy triều điên cuồng dâng lên, sau khi cố gắng đè nén xuống, Trang Noãn Thần ngẩn ra một lúc mới hoàn hồn lại, lúc mở miệng có chút lắp bắp: “Tôi, tôi không có nghe lầm chứ? Anh thăng chức cho tôi lên làm giám đốc?”

“Sao nào, không có tự tin à?” Trình Thiếu Tiên buồn cười nhìn cô.

Niềm vui sướng về tương lai không biết trước được ùn ùn kéo đến, cô ôm cổ, cố gắng hít thở sâu mới đáp, “Nói thật, tôi thật sự không biết phải làm thế nào, tôi cảm thấy tôi sẽ không làm tốt được như chị Mai.”

“Năng lực của Mục Mai không phải trời sinh đã có, ai cũng vậy, chỉ cần không phải gỗ mục là có thể thành tài, nhưng phải xem thử có cơ hội thành tài hay không.” Trình Thiếu Tiên mỉm cười, “Theo quan điểm của tôi, em làm việc khá cố chấp, nhưng lại có dũng khí của Biễn mệnh Tam Lang[1], dự án của Tiêu Duy khắc nghiệt như vậy mà em vẫn có thể đàm phán được, đối mặt với tranh chấp của Tiêu Duy và Kinh Tế Mới em vẫn có thể kiên trì đến giờ, tinh thần này không phải ai cũng có. Xem một người có bản lĩnh đảm đương hay không thì phải xem người đó thuận lợi thoát hiểm, xoay chuyển khốn khó trong hoàn cảnh khốn cùng thế nào, Noãn Thần, em chính là người như vậy, tôi tin rằng tôi không hề nhìn nhầm.”

Trang Noãn Thần lắng nghe mà cảm xúc mênh mông, đây lần nói chuyện chính thức nhất giữa cô và Trình Thiếu Tiên, trước kia cô không nể nang gì anh, thậm chí có cảm giác anh có chút không hợp tình người, nào ngờ anh vẫn im lặng quan sát cô, sự hiểu biết về cô vượt xa cô tưởng tượng.

“Trình tổng, tôi sợ sẽ khiến anh thất vọng.” Cô lo lắng nói.

Trình Thiếu Tiên nhếch mày, “Em phải nhớ rằng, trên đời này ngoại trừ ba mẹ em ra thì em không cần sợ bất cứ ai thất vọng về mình, bởi vì một khi em làm không tốt, người duy nhất em có lỗi chính là bản thân em.”

Một câu mạnh mẽ đánh thức người trong mộng, trong mắt cô xẹt qua một tia linh ngộ.

“Như vậy bây giờ tôi hỏi lại em, em có tự tin với chức giám đốc này không?” Giọng điệu Trình Thiếu Tiên nhẹ như cơn gió, tròng mắt đen ánh lên sự mẫn tuệ nhìn thấu suốt hết thảy, “Nếu vẫn không có tự tin, tôi có thể xét đến những người khác.”

Trang Noãn Thần biết anh cố tình khích mình, mím môi khế cười, “Thật sự anh đã sớm biết tôi sẽ lựa nào thế nào mà đúng không?”

“Hử? Lời này phải hiểu thế nào đây?” Trình Thiếu Tiên hứng thú nhìn cô.

“Nếu không phải, cần gì đợi hết giờ làm việc mới đến nói chuyện này? Lấy danh nghĩa đưa tôi về nhà, thật sự là muốn dùng tình cảm để đả động lòng người, không phải sao?” Trang Noãn Thần cũng nhíu mày nhìn anh, rồi cười.

Trình Thiếu Tiên cười sảng lảng, đưa tay vỗ vỗ vai cô, “Noãn Thần à, quả nhiên tôi không nhìn nhầm em.”

“Một khi đã như vậy, tôi mà từ chối chẳng phải sẽ lãng phí ý tốt của anh sao? Hơn nữa, còn có vẻ tôi vừa già mồm vừa không có tự tin.” Tâm trạng Trang Noãn Thần tốt hơn, cảm xúc mãnh liệt cháy bỏng như ngọn lửa, “Tôi nhận, anh dám cho tôi một điểm tựa, tôi sẽ bầy cả địa cầu lên.”

“Tốt.” Trình Thiếu Tiên nhìn cô, đáy mắt không che giấu được vẻ tán thưởng.

Hai người đang cười, cửa xe lại bị gõ cộc cộc hai tiếng, Trang Noãn Thần giật mình quay đầu lại, vừa vặn đối mắt với người đàn ông bên ngoài xe.

“Cố Mặc?” Vẻ kinh ngạc nhanh chóng thay thế nụ cười, cô bước vội

xuống xe.

Trình Thiếu Tiên cũng xuống xe theo.

Xe Cố Mặc đỗ cách đó không xa, sắc mặt anh không nhìn ra là đang vui hay buồn, đứng trước mặt Trang Noãn Thần, lại đảo mắt nhìn qua Trình Thiếu Tiên, anh làm truyền thông đương nhiên biết đối phương là ai, nặng nề cất lời, “Noãn Thần, anh đợi em khá lâu.”

Ngực Trang Noãn Thần nhói lên, co rút hồi lâu, ngoảnh lại nhìn thoáng qua Trình Thiếu Tiên.

“Anh Trình, anh có thể trả lại bạn gái cho tôi không? Bây giờ đã hết giờ làm việc rồi mà.” Cố Mặc nhìn Trình Thiếu Tiên, cao giọng.

Trình Thiếu Tiên khoát tay, từ chối cho ý kiến.

Cố Mặc ôm vai cô, vừa định đi thì giọng nói của Trình Thiếu Tiên vang lên ở sau lưng...

“Cố chủ biên, có một câu không biết anh có thích nghe không.”

Cố Mặc dừng bước, khoảnh khắc quay đầu nhìn Trình Thiếu Tiên, trong mắt thoáng xẹt qua chút nghi kỵ.

Cô cũng nhìn anh, không biết anh định nói gì.

Màn đêm lẳng lặng lan tràn, cái lạnh mùa đông len lỏi vào giữa hai người đàn ông.

Trình Thiếu Tiên nhìn Cố Mặc, trong mắt ánh lên phức tạp, thản nhiên nói, “Yêu một người đừng cố kiềm giữ cô ấy quá, nếu không, buộc càng chặt lại càng dễ dàng mất đi.”

Trang Noãn Thần ngẩn người.

Có lẽ Cố Mặc cũng không ngờ anh sẽ nói như vậy, sững sờ mất vài giây, lúc hoàn hồn lại thì Trình Thiếu Tiên đã lên xe đi mất rồi.

Khu chung cư yên tĩnh, chỉ còn lại hai người họ.

“Cấp trên của em cũng quản nhiều thật đó.” Thật lâu sau, Cố Mặc lên tiếng, trong mắt hiện lên tự hỏi, anh là đàn ông, không khó nhìn ra trong mắt Trình Thiếu Tiên có tham niệm đối với Trang Noãn Thần, hết như tên Giang Mặc Viễn kia.

Trang Noãn Thần không tiếp lời, chỉ ngẩng đầu nhìn anh, hỏi, “Anh đến làm gì?” Nhớ đến chiến tranh lạnh suốt hai ngày nay, trong lòng cô lại tức giận.

Mắt anh dừng trên mặt cô lại trở nên dịu dàng, đưa tay ôm chầm lấy cô.

“Buông ra, đồ khốn!” Trang Noãn Thần dùng sức giãy dụa, đưa tay đánh anh, nhưng người đàn ông này lại hứng trọn khiến khóe mắt cô đỏ lên.

Cố Mặc không buông tay, càng ôm cô chặt hơn, tì cằm lên đỉnh đầu cô, đau lòng nói, “Noãn Thần, em có biết anh sợ mất em nhiều bao nhiêu không? Xin lỗi em, tha thứ cho anh được không? Anh biết thái độ lần trước của anh không tốt.”

Trang Noãn Thần bị anh ôm chặt, nghe lời xin lỗi của anh, nước mắt rốt cuộc cũng chảy xuống, cảm giác ấm ức chưa từng có tràn ra, Cố Mặc càng đau lòng, càng siết chặt cánh tay, càng không ngừng nói ba chữ ‘xin lỗi em’ vào tai cô.

[1] Thạch Tú, ngoại hiệu Biển mệnh tam lang (tiếng Trung: 拚命三郎: Chàng Ba liều mạng), là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử. Ông là một trong 36 Thiên Cương Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc.

Quyển 4 - Chương 13: Điều kiện của Giang Mạc Viễn

Chuối ngày kế tiếp thật có chút thuận buồm xuôi gió, Trang Noãn Thần nghĩ rằng thời gian trước đúng là mình đã phạm vào thái tuế, nhưng giờ tình thế bắt đầu xoay chuyển. Bởi vì thăng chức cần tiến hành theo trình tự, cho nên không thể lập tức công bố người được chọn, bất quá các đồng nghiệp dường như cũng đoán được chút manh mối, còn có vài người chạy đến chúc mừng Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần không để tâm đến chuyện thăng chức, việc quan trọng trước mắt chính là làm sao xử lý chuyện của Tiêu Duy, chuyện này ổn thỏa thì cô mới có thể ngủ ngon.

Đợt này, cô cùng Cố Mặc cũng hòa thuận, không cãi nhau nữa, hai người dường như cũng tìm được mấu chốt để cân bằng giữa công việc và cuộc sống, cái gì nên nói thì nói, không nên thì thôi, Cố Mặc đã rất có chừng mực.

Cho nên, mỗi lần Trang Noãn Thần lên ca đều rất thuận lợi suôn sẻ, ngay cả người ngoài cũng nhìn ra được cô đang trong thời kỳ yêu đương ngọt ngào. Cô thừa nhận, Cố Mặc là một bạn trai luôn luôn tạo ra điều bất ngờ, cô thật sự trân trọng khoảng thời gian bình yên không gì đổi được này.

Không bao lâu sau, rốt cục Tiêu Duy cũng cho ra câu trả lời chính xác, đối mặt với tranh cãi dư luận bay tới tấp, Tiêu Duy quyết định mở cuộc họp báo làm sáng tỏ chuyện này!

Cuộc họp báo được chuẩn bị khá suôn sẻ, các nhà truyền thông

cũng nể mặt, không xảy ra hiện tượng không tham dự, nhưng ngấm lại xem dưới tình hình thế này làm sao bên truyền thông có thể bỏ qua cơ hội đưa tin tức có giá trị chứ.

Cố Mặc là đối tượng quan trọng được mời.

Trước khi buổi họp báo sắp bắt đầu, trong lòng Trang Noãn Thần âm thầm cầu nguyện lát nữa đừng phát sinh sự cố gì, lại không thấy Giang Mạc Viễn, lòng càng bất an, cô không biết Giang Mạc Viễn cuối cùng có đến tham dự họp báo hay không, hỏi qua sếp của phòng kế hoạch, bọn họ cũng không rõ tình hình.

Hình tổng vẫn ngồi ở vị trí lần trước, người của phòng kế hoạch cứ theo thứ tự mà ngồi.

Hạ Lữ đi tới, vẻ mặt lo lắng, “Giang Mạc Viễn không hề nói sẽ tham dự đúng không?”

“Lúc này không tới thì cứ công bố thôi.” Trang Noãn Thần giơ cổ tay nhìn đồng hồ, bất đắc dĩ nói, “Cũng không biết sao anh ấy lại chán ghét truyền thông đến vậy, một người không chịu đối phó với giới truyền thông như anh ấy thì buộc anh ấy tham gia cũng bằng thừa.”

“Chỉ mong họp báo hôm nay Hình tổng có thể trụ nổi, nhưng mình thấy chỉ một mình Cố Mặc cũng có thể truy hỏi người ta đến bật khóc luôn.” Hạ Lữ lắc đầu, nói xong lời này thì ánh mắt quét một vòng quanh hội trường, ngay sau đó lập tức trừng lớn hai mắt, há miệng đưa tay chỉ về phía trước.

“Gì vậy?” Trang Noãn Thần thấy lạ, thuận thế quay lại, cũng lập tức mở to mắt nhìn!

Giang Mạc Viễn, lại có thể đến tham dự họp báo!

Anh mới từ ngoài vào dường như trên mặt còn mang theo hơi lạnh, gương mặt anh tuần kia bình tĩnh như nước, không mang theo nụ cười. Nhân viên bên cạnh nhận lấy áo khoát anh đưa, khi anh chậm rãi ngồi xuống vị trí bên A, tất cả máy ảnh của phóng viên đều đổ dồn về phía anh, nhất thời cả hội trường xôn xao hẳn lên.

Tất cả các phóng viên đều chen lấn về phía trước, tiếng chụp ảnh rắc rắc tràn ngập hội trường rộng lớn, mấy phóng viên không chen lên trước được đành phải đứng phía sau giơ cao máy ảnh lên.

Cố Mặc không động, ngồi tại vị trí nhìn tình hình bây giờ mà không hề chớp mắt.

Trang Noãn Thần nhanh chóng vọt đến, yêu cầu các phóng viên trở về chỗ ngồi.

Cô biết, sự xuất hiện của Giang Mạc Viễn không khác gì một cơn lốc, thậm chí tầm ảnh hưởng sinh ra còn vượt xa cả gió lốc. Người đàn ông chưa từng xuất hiện trước giới truyền thông, người đàn ông luôn được giới truyền thông không ngừng đồn đoán, một khi xuất hiện đương nhiên sẽ khiến họ điên cuồng, hôm nay họ chẳng những có thể có tư liệu do chính miệng Giang Mạc Viễn nói ra, mà còn đánh tan tin đồn vị trùm đầu tư không tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông, thậm chí ngay cả ảnh cũng không cho chụp này!

Sau khi vất vả xoa dịu được đám phóng viên, Trang Noãn Thần nhìn thoáng qua Giang Mạc Viễn mà không biết bản thân có cảm giác gì.

Đối với hiện tượng điên cuồng từ khi anh mới vừa xuất hiện, dường như anh không hề bị ảnh hưởng, ngồi ngay ngắn, ánh mắt bình tĩnh.

Có nữ phóng viên lén lấy di động ra, chụp anh vài tấm cất riêng cho

mình.

Trang Noãn Thần đều thấy rõ, nhưng không can ngăn, nếu Giang Mạc Viễn chịu tham dự họp báo, chứng tỏ anh có thể thản nhiên đối mặt với phóng viên. Bất quá không thể không nói, sự xuất hiện của anh còn làm người ta hưng phấn hơn cả mấy ngôi sao điện ảnh nổi tiếng lên sân khấu, anh của hôm nay vẫn mặc complet mang giày da, có thể nhận thấy sự xem trọng đối với cuộc họp báo này.

Đợi mọi người im lặng, buổi họp báo chính thức bắt đầu.

Giang Mạc Viễn chủ động phối hợp trả lời hết mọi câu hỏi đặt ra của phóng viên, chẳng những không lược bớt, ngược lại mỗi lời giải đáp càng thêm sắc sảo trí tuệ, kỳ lạ chính là, Cố Mặc vẫn giữ im lặng, chỉ tĩnh bơ xem chuyện diễn ra trước mắt.

Hình tổng bị các phóng viên hỏi đến đỏ mặt hơi lạnh.

Lúc này Giang Mạc Viễn mới lên tiếng, giọng nói trầm thấp dễ nghe, “Các bạn, tôi tham dự cuộc họp báo lần này là muốn làm sáng tỏ hai vấn đề, thứ nhất là vấn đề có liên quan đến mô hình kỹ thuật xe của Tiêu Duy.”

Tất cả mọi người đều im lặng, không biết là bởi vì lời nói của anh, hay là do giọng nói của anh quá hay, lời lẽ tuy nhẹ nhàng, nhưng bên trong sự nhẹ nhàng ấy vô ý lộ sự quyền uy khiến người ta không thể khinh thường.

Có thể do mọi người làm trong giới truyền thông đều là người thông minh, đương nhiên nhìn ra được lời nói của ai có trọng lượng hơn.

“Mấy năm trước, quả thực ở Hàn Quốc, bởi vì vấn đề mô hình kỹ thuật xe mà Tiêu Duy từng dính vào kiện tụng, trong tay tôi là tài liệu

ghi chép lại toàn bộ quá trình sự kiện ở thời điểm đó, giờ đây gửi cho các bạn truyền thông xem.” Giang Mạc Viễn giơ tay lên, Châu Niên đứng bên cạnh lập tức trình lên một tập văn kiện, anh giơ cao văn kiện trong tay, nói không nhanh không chậm, “Chiếc xe bị giới truyền thông nghi ngờ kia đích thực xuất phát từ tay của Nam Bách Khôn, nhưng mà việc chuyển giao kỹ thuật năm đó bất ngờ xảy ra chút vấn đề, mới khiến việc hợp tác bị chấm dứt, mẫu xe cuối cùng sau đó được hoàn thành bởi một nhà thiết kế khác, trên tài liệu có thông tin hợp đồng rõ ràng về chuyện này.”

Các phóng viên đều giơ cao máy chụp ảnh, không ngừng chụp lại văn kiện trong tay Giang Mạc Viễn.

Cố Lạnh cười khẩy, vẫn không nói gì.

“Thứ hai, đó là chuyện thư nặc danh.” Giang Mạc Viễn nói ít nhưng ý nhiều, lập tức đưa ra vấn đề thứ hai cần phải giải quyết.

Các phóng viên được một phen nhốn nháo, hiển nhiên không bắt kịp nhịp độ của anh.

Trang Noãn Thần đứng một bên nghe xong lời này thì tim lập tức đập mạnh, đúng là cô thật sự muốn biết rõ chân tướng từ miệng của anh, nhưng lại không muốn anh vạch trần anh họ cô, không phải vì cô, mà là không hy vọng anh họ cô phải trải qua công kích của dư luận.

Giang Mạc Viễn ngồi đó ánh mắt bình tĩnh, nhìn lướt qua toàn hội trường, ánh mắt kia dường như hơi dừng lại ở chỗ Trang Noãn Thần một chút, ngẩn ngui thôi liền lập tức dời đi.

Trang Noãn Thần nhạy cảm bắt được ánh nhìn của anh, lúc mắt đối mắt lại thấy anh vẫn nhìn giới truyền thông như cũ, hiểu lầm chắc là cô cảm giác sai.

“Vấn đề các bạn phóng viên quan tâm chính là liệu việc thu mua khách sạn và lãnh đạo Tiêu Duy có đầu tư phi pháp hay không.” Giang Mạc Viễn nói tiếp, “Việc thu mua khách sạn là thật, nhưng đầu tư phi pháp đúng là truyện cổ tích.”

Các phóng viên nhao nhao đặt câu hỏi, Giang Mạc Viễn lại giơ tay ra hiệu dừng lại.

Bất ngờ là, mấy phóng viên muốn đặt câu hỏi kia đều ngậm chặt miệng, im lặng chờ anh nói tiếp, Trang Noãn Thần thấy cảnh này không khỏi cảm thấy hoảng sợ, chỉ một động tác nhỏ thôi đã đủ quyền lực thế rồi, không thể không bội phục cảm giác uy quyền mà vô hình trung Giang Mạc Viễn mang đến cho người khác, nhưng nghe thấy việc anh chủ động thừa nhận thu mua khách sạn, trong lòng cô lại cảm thấy khổ sở vì anh họ, khách sạn là tâm huyết của anh họ mà.

“Cá nhân tôi không hy vọng nhìn thấy vì nguyên nhân này mà làm ảnh hưởng đến trình tự hoạt động bình thường của Tiêu Duy. Như các bạn cũng biết đó, lúc rảnh rồi quả thực tôi sẽ tìm một số hạng mục đầu tư có giá trị để làm. Thu mua khách sạn cũng không phải mục đích ban đầu, nhưng lúc ấy bởi vì quan hệ bạn bè nên tôi rót đầu tư vào một khách sạn đang xuất hiện vấn đề trong khâu vận hành, nhưng ai biết được, sau này việc quản lý nội bộ khách sạn đó lại nảy sinh vấn đề, thủ quỹ ôm tiền bỏ trốn, tôi mới cùng với phía khách sạn đạt được thỏa thuận thu mua toàn diện, lúc ấy cũng có sự hiện diện của luật sư liên quan, xuất phát từ nguyên tắc minh bạch, hôm sau sẽ có nhân viên bên luật sư cung cấp tài liệu, bên đó bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh mọi người đến xem. Đương nhiên, sau lưng chuyện này cũng làm phát sinh cái gọi là dư luận đầu tư phi pháp, thu mua khách sạn cũng được, đầu tư hạng mục khác cũng được, điều Giang Mạc Viễn tôi xem trọng chính là đôi bên tình

nguyện, trong đó không có mục nào là không minh bạch, nếu như các bạn vẫn nghi ngờ, lúc nào tôi cũng hoan nghênh các bạn đến tìm hiểu.”

Ánh mắt Giang Mạc Viễn vô cùng trầm tĩnh, nhìn về phía mọi người, “Nhưng mà tôi phải nhắc nhở các bạn một chút, mọi người chỉ là ký giả truyền thông, về mặt pháp luật không nên đưa nhận định gì mà trước đó các bạn lại cho ra một kết luận hoang đường như thế phải chăng là vượt quyền? Việc Tiêu Duy nên làm sáng tỏ tất nhiên sẽ không giấu giếm gì mà công khai toàn bộ, nhưng nếu có vị nào khi không sinh sự, tôi sẽ không loại trừ việc dùng pháp luật giải quyết hết thảy tranh chấp này.”

Các phóng viên sau khi nghe vậy thì quay qua nhìn nhau, có lẽ chưa từng gặp qua dạng người không nể nang ai này!

“Giang tổng, có tiện tiết lộ tên khách sạn đó không? Còn có, anh vừa nhắc đến một người bạn, xin hỏi người bạn này là ai?” Một phóng viên không nhịn được mở miệng hỏi, nghe ra được có lòng nghi ngờ.

Trang Noãn Thần cách đó không xa cúi đầu, thật sự trước khi Giang Mạc Viễn vô tình nhắc tới chuyện này cô vẫn còn suy đoán, trước kia cô không biết tại sao Giang Mạc Viễn lại đầu tư vào khách sạn của anh họ cô, có phải nguyên nhân vì cô hay không, nhưng khi chính miệng anh nói ra nguyên nhân, cô ngược lại có chút khó tin.

Giang Mạc Viễn bất ngờ cười nhếch mép, biểu cảm này khiến các ký giả giờ máy ảnh lên chụp không ngừng.

“Người có thể khiến tôi chủ động đầu tư không nhiều lắm, cô ấy chính là một trong số đó.” Về mặt Giang Mạc Viễn có chút thoải mái.

Trái tim Trang Noãn Thần đánh bộp một cái, bất giác nhìn chằm

chằm Giang Mạc Viễn cách đó không xa, anh không nhìn cô, khoe môi luôn giữ nụ cười thản nhiên. Cô lại nhìn sang Cố Mặc, không khó phát hiện biểu cảm của Cố Mặc có hơi khó coi.

Tất cả phóng viên nhao nhao cả lên, hiển nhiên rồi, họ càng muốn bới móc càng nhiều thông tin mà.

“Vừa rồi chỉ là nói đùa với các bạn thôi.” Giang Mạc Viễn lái trọng tâm câu chuyện sang hướng khác, nhẹ nhàng nói, “Phải nói là tôi rất quý trọng người bạn này, cho nên tình nguyện làm mọi việc vì cô ấy, về phần khách sạn, tôi biết các bạn ở đây có bản lĩnh lôi chuyện này ra, nhưng điểm này tôi không thể không cầu tình các bạn, các bạn ra làm việc cũng chẳng dễ dàng, công việc của các bạn đòi hỏi phải truy cứu căn nguyên đến cùng là không sai, nhưng nói về phương diện tình người, vẫn nên tìm chỗ khoan dung mà độ lượng đi, trong chuyện này tôi chỉ có thể tiết lộ thêm một chút với các bạn là, thu mua khách sạn chỉ là kế tạm thời thôi, đợi khi có cơ hội thích hợp, tôi sẽ dâng hai tay trả lại khách sạn, tôi cũng không phải là nhân tài quản lý khách sạn gì hết, cuối cùng, hy vọng tất cả mọi người có thể quan tâm đến dòng xe mới Tiêu Duy sắp đưa ra thị trường, so với việc quản lý khách sạn, tôi nghĩ tôi thích nghiên cứu xe hơi hơn.”

Mỗi một câu nói của anh đều hết sức chân thành, câu cuối cùng còn mang theo chút hài hước, các phóng viên đều bật cười.

Trang Noãn Thần nhìn thấy tất cả, trong lòng không khỏi buồn bực, anh sẽ trả khách sạn lại cho anh họ? Cuối cùng anh đang tính toán gì vậy? Thật ra trong quá trình anh họ điều hành khách sạn rất cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô quả thực không biết, liên tưởng đến vẻ ấp úng của anh họ lúc trước, Trang Noãn Thần cũng chỉ có thể phân tích theo lời giải thích của Giang Mạc Viễn, nếu anh nói thật, thì anh họ không dám nói ra sự thật cũng là hợp lý, Giang Mạc Viễn đầu tư vào khách sạn của anh họ, số tiền này lại bị thủ quỹ của khách sạn cuốn

mắt, nhìn từ phương diện nào cũng thấy là anh họ nợ Giang Mạc Viễn, anh họ là người quản lý khách sạn hẳn là phải chịu trách nhiệm.

Thật ra trong quá trình anh họ điều hành khách sạn rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô quả thực không biết, liên tưởng đến về áp úng của anh họ lúc trước, Trang Noãn Thần cũng chỉ có thể phân tích theo lời giải thích của Giang Mạc Viễn, nếu anh nói thật, thì anh họ không dám nói ra sự thật cũng là hợp lý, Giang Mạc Viễn đầu tư vào khách sạn của anh họ, số tiền này lại bị thủ quỹ của khách sạn cuỗm mất, nhìn từ phương diện nào cũng thấy là anh họ nợ Giang Mạc Viễn, anh họ là người quản lý khách sạn hẳn là phải chịu trách nhiệm.

Nghĩ vậy, cô dời tầm mắt lần nữa đến Giang Mạc Viễn, lại phát hiện ánh mắt anh cũng lia đến bên này, giữa không trung, ánh mắt cô và anh giao nhau, giờ khắc này, trái tim cô lơ đãng đập dồn.

Do Giang Mạc Viễn dự họp báo, hoàn toàn xoay chuyển tình thế bất lợi, bởi vì sự phối hợp tích cực của anh, nhiều phóng viên cũng chuyển hướng, bắt đầu quan tâm đến dòng xe mới và hoạt động ra mắt hơn.

Lúc đến gần lễ Giáng Sinh, trên mạng lại bắt đầu lan truyền ảnh chụp của Giang Mạc Viễn, trong lúc nhất thời đề tài liên quan đến đời tư của anh tràn ngập các chuyên đề lớn nhỏ, bất quá phần lớn đều là tin lá cải, đối tượng chủ yếu đều là nữ giới.

Hình ảnh Giang Mạc Viễn phát biểu trong họp báo còn nóng hơn cả mấy ngôi sao nổi tiếng, bởi vì tin đồn không có nhiều vấn đề mang tính giá trị lắm, tất cả cư dân mạng bắt đầu tám chuyện trên người anh mặc quần áo nhãn hiệu gì, đeo đồng hồ hiệu gì, còn có, rất nhiều

trang web mua sắm căn cứ theo quần áo của Giang Mạc Viễn khi tham dự họp báo để may bán, các trang web bán áo giống Giang Mạc Viễn mặc đắt như tôm tươi.

Bảng xếp hạng bình chọn người đàn ông có ngoại hình và nội hàm tuyệt nhất trên mạng, Giang Mạc Viễn cuối cùng được đứng đầu, giới nữ trên mạng cho rằng, Giang Mạc Viễn là hình mẫu đàn ông hiện đại, là người chồng lý tưởng được chọn lựa đầu tiên, tu dưỡng toàn diện, cao to đẹp trai, khó tưởng tượng một ông trùm trong giới đầu tư lại có thể trẻ trung xuất sắc đến vậy.

Thậm chí có người còn nói vui rằng, ai nói người đàn ông xuất sắc chỉ tồn tại trong tiểu thuyết ngôn tình nào? Sự tồn tại của Giang Mạc Viễn trong hiện thực đúng là làm cho vô vàn cô gái độc thân hy vọng và khao khát.

Đối mặt với tin tức ngày càng biến dạng này, Trang Noãn Thần không biết nên mỉa mai hay cười, sớm biết Giang Mạc Viễn có sức ảnh hưởng như vậy, lúc trước cô nên lôi anh ra ngay mới phải? Với tầm ảnh hưởng của anh trên mạng thì còn cần ngôi sao nào làm phát ngôn chứ, tự mình làm người phát ngôn hình tượng là được rồi? Nhưng mà, Trang Noãn Thần hiểu, lần này Giang Mạc Viễn đến dự họp báo đều vì cô may mắn, sự xuất hiện bất ngờ của anh đã giúp cô giải quyết chuyện khẩn cấp hiện nay, thì làm sao có thể hy vọng xa vời hơn thế?

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, cô chỉ cảm thấy vô cùng cảm động.

Hoạt động tuyên truyền của Tiêu Duy ngày càng thuận lợi, điều này phải cảm ơn sự thúc đẩy tích cực trên mạng, rất nhiều cư dân mạng chủ động quan tâm đến việc ra mắt dòng xe mới này, rốt cục thì quyền chủ động cũng về tay Trang Noãn Thần, bên A.M đương nhiên nhớn nhác, thời điểm đối mặt với công chúng cũng phát biểu không

mặt không nhạt, nhưng rất hiển nhiên là do lãnh đạo của đối phương không mang đến đủ quyền uy.

Ai nói bề ngoài của đàn ông là vô dụng?

Nhiều lúc, đó là điều mà nhiều người vẫn mua.

Bên Trang Noãn Thần làm việc rất thuận lợi, nhưng chỗ Cố Mặc lại vất vả phải khó khăn.

Buổi chiều, ánh nắng nhàn nhạt.

Lúc Cố Mặc đi vào phòng tổng biên tập, vị tổng biên tuổi ngoài năm mươi này đang ngậm tẩu thuốc, sau khi thấy anh bước vào thì ánh mắt trở nên nghiêm trọng, chỉ vào sofa ý bảo anh ngồi xuống.

Tổng biên họ Uông, hồi trước tốt nghiệp Đại Học Nhân Dân, cả đời làm công tác truyền thông tin tức, làm chuyện gì cũng rất có bài bản, là người nghiêm ngặt và cẩn thận, nhưng từ khi ông tuyển dụng Cố Mặc thì trên cơ bản không quản gì cả, Cố Mặc là trợ thủ ông tín nhiệm, ông đã sớm có lòng muốn giao toàn bộ tòa soạn này cho anh quản lý.

Cố Mặc thấy vẻ mặt nghiêm túc của Uông tổng biên, trong lòng xẹt qua dự cảm xấu, sau khi ngồi xuống thì lên tiếng, “Tổng biên, chú tìm cháu có chuyện à?”

Bên trong im lặng khác thường.

Hệ thống sưởi tỏa hơi ấm hòa cùng mùi mực in ngập phòng, Uông tổng biên không nói gì, lại đặt tẩu thuốc xuống, cầm lấy tách trà nhấp một miếng, thật lâu sau mới thở dài, “Nhìn xem đây có phải là chữ ký của cậu không?” Nói xong, đặt một bản hợp đồng lên bàn.

Cố Mặc đứng dậy cầm lên nhìn xem, là hợp đồng thỏa thuận quảng cáo, xem đến cuối cùng thì gật đầu, “Đúng vậy, là cháu ký tên.”

Ông tổng biên liên tục thở dài.

“Tổng biên, xảy ra chuyện gì vậy?” Cố Mặc hơi nheo mắt.

“Cố Mặc à, tôi luôn xem trọng cậu, cũng không nghĩ cậu lại làm việc chênh mảng như vậy, lần này tòa soạn bị cậu hại thê thảm rồi.” Ông tổng biên chỉ vào hợp đồng, ôm đầu, “Đối phương nói trắng ra là một công ty cấp da, chẳng qua là muốn lợi dụng báo chí để kiếm chác một khoản tiền. Người phía xưởng đã kiện lên tòa, muốn bắt tòa soạn bồi thường mọi tổn thất.”

“Sao có thể?” Cố Mặc nghe xong kinh hãi.

“Sao lại không thể?” Rốt cuộc Ông tổng biên cũng nổi giận, đập bàn, “Tôi luôn cảm thấy cậu làm việc rất đáng tin cậy, không ngờ cậu nhân lúc tôi vắng mặt ở tòa soạn liền có bản lĩnh gây họa cho tôi, Cố Mặc, cậu nghe đây, họa cậu tự gây ra thì tự đi mà gánh vác, tòa soạn tuyệt đối sẽ không trích một phân tiền nào để giúp cậu lau mông đâu!”

“Sau này thế nào đây?” Trong hội sở yên tĩnh, vẻ mặt lo lắng cùng hoảng sợ của Trang Noãn Thần in lên mặt cửa kính.

Sau khi tan ca, Cố Mặc đã đứng sẵn dưới lầu đợi cô, sau khi thấy cô thì không nói tiếng nào đã đưa cô đến hội sở này, nghe nói chỗ này là bạn anh mở, bởi vì chỉ dành cho hội viên nên không gian yên tĩnh, thích hợp để nói chuyện.

Nhưng không ngờ, Cố Mặc lại nói với cô chuyện kinh thiên động địa này.

Cố Mặc uống một hớp rượu mạnh, trong mắt tóe lửa, qua hồi lâu bèn nói, “Chuyện này là trách nhiệm của một mình anh, làm sao để tòa soạn gánh vác được? Chú Uông bây giờ chỉ muốn giết anh cho rồi.”

Trang Noãn Thần nghe xong thì hết hoảng, kéo tay anh qua, “Đừng gấp, em nghĩ chuyện này có thể xoay chuyển, nếu không chúng ta đến gặp quản lý công ty đối phương đi? Nói rõ tình hình với họ.”

“Vô ích thôi.” Cố Mặc lắc đầu, “Thực tế là anh đã làm họ thiệt hại, cho dù hôm nay chú Uông có đuổi anh, thì khoản tiền này anh cũng phải bồi thường, nếu không, đối phương sẽ kiện anh ra tòa, có hợp đồng này tồn tại thì chuyện này sẽ có vẻ như là hợp tác lừa đảo, anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.”

Trang Noãn Thần nhận thấy tính nghiêm trọng của việc này, kéo tay anh, “Cố Mặc, anh nói thật với em xem, lần này anh cần bồi thường bao nhiêu tiền?”

Cố Mặc hít sâu vào, uống cạn sạch ly rượu còn dở, tức giận nói, “Bốn mươi triệu.”

“Cái... cái gì? Bốn mươi triệu?” Trang Noãn Thần đứng bật dậy, vẻ mặt khiếp sợ.

Nhân viên phục vụ đứng cách đó không xa vội vàng chạy đến, lễ phép hỏi, “Thưa quý khách cần giúp đỡ gì ạ?”

Trang Noãn Thần đưa mắt nhìn người phục vụ, ước gì bản thân có thể hỏi anh ta có bốn mươi triệu hay không.

“Không có gì, cảm ơn.” Cô vội ngồi xuống, người phục vụ thấy vậy bèn lui ra.

“Sao nhiều quá vậy?” Trang Noãn Thần thấp giọng hỏi, bốn mươi triệu đó? Trời ơi!

Cố Mặc lấy tay chống đầu, “Tiền quảng cáo của hai năm.”

Một sự ấm ức không biết từ đâu dâng lên trong lòng, như là có ngọn lửa thiêu đốt lồng ngực, ngay cả cô cũng thấy không đáng thay anh, tức giận nói, “Đối phương sao lại không nói lý lẽ vậy? Người ký hợp đồng với anh là một người khác, bọn họ đáng lẽ phải đi tìm kẻ lừa đảo kia mới đúng, sao lại đổ hết trách nhiệm lên đầu anh vậy? Thật quá đáng, đi, đi tìm họ nói chuyện đi!” Nói xong, cô đưa tay kéo tay Cố Mặc.

Cố Mặc kéo tay cô ngồi xuống bên cạnh mình, “Vô ích thôi, em cho rằng công ty đối phương thích dây dưa với truyền thông sao? Người ký hợp đồng với anh đã trốn ra nước ngoài từ lâu rồi, muốn tìm cũng tìm không ra, đối phương chỉ có thể cắn chặt anh không tha. Thật sự chuyện này cũng nên trách anh, bởi vì không điều tra kỹ càng đã hấp tấp ký hợp đồng, hơn nữa vì để thúc đẩy hợp đồng này anh còn viết giấy bảo đảm, theo ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, đích thực là trách nhiệm của anh.”

“Tòa soạn thật sự tuyệt tình đến vậy?” Trang Noãn Thần nghe mà hờn xiêu phách lạc.

Cố Mặc lắc đầu, “Thời gian này chú Uông tạm thời đình chức anh, nói khó nghe chính là chú ấy muốn chờ sau khi sự việc kết thúc sẽ đá văng anh đi.”

Trang Noãn Thần nghe mà ghệt thở, “Sao đột nhiên lại xảy ra chuyện thế này?”

Cố Mặc cố gắng giữ bình tĩnh, tỉ mỉ phân tích, “Hôm nay lúc anh đứng đợi em đã suy nghĩ chuyện này từ đầu chí cuối, từ việc người ký hợp đồng với anh cung cấp cho anh rất nhiều tài liệu liên quan đến công ty, hết thấy trình tự đều hợp lệ, đúng là bởi vì thế này nên anh mới ký kết cho xong.” Nói đến người này, anh nhìn về phía Trang Noãn Thần, nhấn mạnh từng chữ, “Có người cố ý giăng bẫy để anh chui vào.”

“Hả?” Trang Noãn Thần nuốt nước miếng đánh ực, lòng càng lúc càng lạnh, sau hồi lâu mới nói, “Báo cảnh sát đi.”

“Vô dụng, tất cả chứng cứ đều bất lợi cho anh.” Cố Mặc lắc đầu.

“Vậy anh tự nguyện đền tiền sao?” Trang Noãn Thần khó tin nhìn anh, “Bốn mươi triệu lận đó, không phải là con số nhỏ đâu.”

“Anh biết.” Cố Mặc nhắm mắt lại, gương mặt điển trai hiện lên vẻ mệt mỏi.

Trang Noãn Thần đau lòng nhìn anh, lúc này đây cô ước gì bản thân mình có thể đổi thành bốn mươi triệu đặt trước mặt anh, vậy thì anh không phải khổ não như thế.

Hai người đang im lặng, điện thoại đột ngột reo lên.

Là điện thoại của Cố Mặc.

Trang Noãn Thần làm gì còn tâm tư để ý xem điện thoại nói gì, lúc nào bộ cô không ngừng quay tròn, Cố Mặc cúp máy, bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

“Sao vậy anh?” Trang Noãn Thần thấy biểu hiện của Cố Mặc, lòng càng chùn xuống.

Cố Mặc tùy tiện ném điện thoại lên bàn, sắc mặt càng sa sút, “Đúng là phúc không đến cùng lúc mà họa lại đến dồn dập, là điện thoại của bệnh viện, bệnh tình của mẹ anh bây giờ chỉ có thể dùng máy móc để duy trì, bác sĩ hỏi anh còn muốn tiếp tục kiên trì hay không.”

“Dĩ nhiên là muốn rồi.” Trang Noãn Thần không nghĩ ngợi gì, đáp ngay.

Cố Mặc gật đầu.

Trang Noãn Thần nhìn anh, đột nhiên ý thức được một chuyện, thấp giọng hỏi dò, “Tiền chữa bệnh mỗi lần cho dì Cố tốn hết bao nhiêu?”

Cố Mặc thở dài, “Chi phí lúc lên lúc xuống lung tung lắm, cũng xấp xỉ ba triệu.”

Chi phí điều trị đắt đỏ như vậy khiến Trang Noãn Thần trợn mắt cứng lưỡi, rốt cục cũng hiểu được câu có bạc nui cũng không nuôi nổi một người bệnh trong nhà, cô biết thực ra Cố Mặc có khả năng chịu toàn bộ gánh nặng này, nhưng điều kiện tiên quyết là không có gặp tai họa liên tiếp thế này!

Đầu tiên, là phải bồi thường bốn mươi triệu tiền quảng cáo cao ngất ngưỡng này, sau đó phải chạy chọt ba triệu tiền chữa bệnh, không cần hỏi cũng biết chuyện này hoàn toàn kẹt chặt Cố Mặc.

“Chỗ em có chút tiền gửi ngân hàng, anh cầm trước đi, để em đi gom góp thêm mấy người khác nữa.” Cô nói.

Cố Mặc nhú mày, “Không cần đâu, anh sẽ tự nghĩ cách.”

“Chuyện tới nước này còn phân biệt của em của anh làm gì? Hai người cùng nhau gánh vác sẽ đỡ hơn là một mình anh chịu chứ?” Trang Noãn Thần nổi nóng, nếu không phải thời gian trước đã đưa thẻ ngân hàng cho Giang Mặc Viễn, thì giờ cô có thể san sẻ bớt gánh nặng với anh rồi.

Cố Mặc giữ tay cô lại, nghĩ căn kễ rồi nói, “Đừng vậy, cùng lắm thì anh bán hết nhà và xe anh mua, cổ phiếu và trái phiếu anh đang đầu tư là được, đối phương đòi bốn mươi triệu tiền quảng cáo anh không có khả năng bồi thường hết một lần, nếu phải giải quyết riêng, chứng tỏ còn có chỗ bàn bạc lại, hiện giờ bệnh của mẹ anh mới quan trọng nhất.”

“Bán nhà cũng đâu thể bán ngay được, dù giao cho môi giới thì cũng không thể tìm được người mua ngay lập tức mà.” Trang Noãn Thần xét đến thị trường bất động sản hiện giờ không lạc quan lắm.

Cố Mặc có hai căn nhà đứng tên anh, một căn ở Cổ Trấn, căn còn lại chính là ở công viên Triều Dương Bắc Kinh. Nhà ở quê chắc bán giá không được cao lắm, còn nhà ở Bắc Kinh theo kiểu thông tầng, chỉ tính phòng khách ở lầu một thôi cũng đã ba bốn trăm mét vuông, chắc chắn là rất được giá, treo giá cỡ vài chục triệu chắc cũng có người mua, dù sao thì cũng có ưu thế về diện tích, kiểu dáng căn hộ, cảnh quan khu nhà và bày trí nội thất, nhưng vấn đề là, tìm đâu ra người mua thích hợp liền bây giờ. Ở Bắc Kinh, loại nhà cấp bốn là dễ bán nhất, chớp mắt cái là bán được ngay, còn căn hộ rộng thế này, thời gian lại quá gấp gáp nữa.

“Lúc cần thiết anh sẽ hạ giá xuống, đương nhiên đây chỉ là hạ sách mà thôi.” Cố Mặc nắm chặt tay cô, khẽ nói, “Anh chỉ là cảm thấy rất kỳ lạ, chuyện này quá trùng hợp, hết như bị người ta giở thủ đoạn,

đầu tiên là tiền bồi thường, tiếp đó là phí điều trị, tình trạng của anh hình như bị người khác nắm rất rõ thì phải.”

Trang Noãn Thần vừa nghe, vội vàng hỏi, “Anh nghi ngờ ai à?”

Trang Noãn Thần vừa nghe, vội vàng hỏi, “Anh nghi ngờ ai à?”

Cố Mặc không đáp, suy đi nghĩ lại những chuyện vừa qua, lại lơ đãng nhớ đến lời nói của Uông tổng biên: Nghĩ lại xem gần đây cậu đắc tội với ai, Cố Mặc à, lòng dạ người này rất khó lường à, cậu không thể biết được lúc nào người ta đào cáo hố để chôn cậu đâu, cho nên sau này cậu phải thu liễm tính tình của mình một chút mới được.

Lời nói của chú Uông có lẽ chính là lời nhắc nhở, làm cho anh càng nghĩ càng thấy bất thường.

“Cố Mặc?” Trang Noãn Thần không biết anh đang nghĩ gì, đưa tay hươ hươ trước mặt anh.

Lúc này Cố Mặc mới có phản ứng, mỉm cười với cô, lúc vừa định nói gì đó, ánh mắt đột nhiên tối lại, nhìn chăm chăm ra sau lưng Trang Noãn Thần, trong mắt bắn ra vô vàn giá lạnh!

Trang Noãn Thần bị biểu hiện đột ngột chuyển biến của anh làm hoảng sợ, nhích người ngoảnh lại nhìn, lúc này mới thấy là Giang Mạc Viễn đứng cách đó không xa!

Anh mới vừa từ tầng trên đi xuống, đương nhiên không nhìn bên này, chỉ là vừa đi vừa nói gì đó với người ở bên cạnh, mấy người đi sau cũng nói hòa vào, có thể thấy được chắc là vừa mới ký xong một hạng mục hợp tác nào đó.

Trang Noãn Thần khá bất ngờ, lại không muốn đụng mặt anh ở chỗ này, trong lòng thầm than không ổn, lập tức đứng lên kéo Cố Mặc, khẽ nói, “Hay là chúng ta đi tìm người môi giới hỏi tình hình một chút đi.” Từ trong đôi mắt sắp giết người của anh, cô hình như lờ mờ cảm giác được gì đó, càng thêm bất an.

Cố Mặc lại hất tay cô ra, đứng dậy, lạnh lùng nhìn Giang Mạc Viễn ở gần đó, trong đầu lại nghĩ mấy lời nói của chú Uông, lúc đó, anh cũng đột nhiên nghĩ đến khi điều tra Giang Mạc Viễn hình như có xem lướt qua các công ty mà anh ta hợp tác, một trong số đó chính là công ty bắt anh bồi thường tiền! Đúng vậy, gần đây anh đặc biệt tới ai? Ngoại trừ Giang Mạc Viễn ra e rằng chẳng còn người nào khác!

“Giang Mạc Viễn!” Trong không khí, giọng nói lạnh lẽo vang lên, như là tia chớp chém rách sự yên tĩnh trong hội sở.

Giang Mạc Viễn đang nói chuyện bỗng dừng bước, quay đầu lại, sau khi nhìn thấy hai người hình như thoáng chút ngạc nhiên, nhưng sắc mặt nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, lại quay về nói thêm vài câu với những người khác.

Hình như mấy người kia cũng phát hiện thấy khác thường, sau khi liên tục gật đầu cũng vội vàng rời khỏi.

Trang Noãn Thần sợ Cố Mặc sinh sự, kéo tay anh thấp giọng thuyết phục, “Chúng ta đi thôi anh.”

Cố Mặc nghiêng răng ken két, như không nghe thấy lời cô.

Giang Mạc Viễn đứng im bất động, thân hình cao to phát ra sự hờ hững, nhưng lúc chuyển hướng nhìn Trang Noãn Thần, ánh mắt thoáng dịu dàng hơn.

Cái liếc mắt này không được Trang Noãn Thần nhìn thấy, ngược lại bị Cố Mặc bắt được, nhất thời giận sôi gan, lại hất tay Trang Noãn Thần ra, đi nhanh về phía Giang Mạc Viễn.

“Giang Mạc Viễn, mày đúng là tên mặt người dạ thú!” Theo tiếng gầm, nắm tay anh cũng hung hăng vung lên, rồi nhanh chóng đánh lên mặt Giang Mạc Viễn.

Trang Noãn Thần hoảng hốt hét lên, rồi bụm chặt miệng lại, khó tin nhìn sự việc xảy ra ngay trước mắt.

Giang Mạc Viễn không né tránh, sau khi bị trúng một đấm của anh ta, cơ thể hơi lảo đảo một chút rồi té xuống đất.

Lửa giận bùng phát sao có thể bởi vì một đấm mà bình ổn lại ngay được? Bàn tay Cố Mặc lại túm cổ áo kéo anh đứng lên, ngay sau đó lại vung tay vừa định bồi thêm một đấm, sau lưng, tiếng hét thất thanh của Trang Noãn Thần vang lên...

“Đừng đánh! Cố Mặc, anh mau dừng tay!” Nói xong liền vọt đến, liều mạng lôi kéo anh.

Anh đang bị dính vào rắc rối, lại phát sinh lời nói kia nữa thì hoàn toàn cùng đường mặt lộ.

Khóe miệng Giang Mạc Viễn rướm máu, anh thử hất tay Cố Mặc ra nhưng lại bất lực nên đành thôi, ánh mắt tối tăm hiện lên một tia ẩn nhẫn, cất giọng lạnh nhạt như thường ngày...

“Tôi sẽ xem như anh say rượu đùa giỡn, buông ra!”

“Xin lỗi anh, xin lỗi, anh ấy có uống chút rượu.” Trang Noãn Thần vội vàng giải thích, sợ sự việc lớn thêm.

Ngược lại, Cố Mặc cười lạnh, hung hăng nhìn Giang Mạc Viễn, nhấn mạnh từng chữ, “Mày giả bộ gì hả? Giang Mạc Viễn, mày đang giả làm kẻ yếu ở trước mặt Noãn Thần à? Không phải mày đánh rất giỏi sao?” Giang Mạc Viễn có lòng đóng kịch càng làm anh vững tin chắc chắn chuyện này không thể không liên quan đến anh ta, ngày đó ở bệnh viện, lực tay của Giang Mạc Viễn có bao nhiêu sức mạnh không phải anh chưa từng lĩnh giáo, nếu thật sự đánh nhau, có lẽ anh không phải là đối thủ của Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn hơi nheo mắt, dứt khoát nhìn thẳng vào Trang Noãn Thần, thản nhiên nói, “Mau đưa bạn trai em về đi, anh ta say rồi!”

Trang Noãn Thần thấy anh không so đo, tảng đá trong lòng cũng buông xuống, nhanh chóng tiến lên nắm lấy tay của Cố Mặc, thấp giọng nói, “Buông ra đi anh, anh định chờ nhân viên ở đây báo cảnh sát sao?”

Màn đánh nhau của hai người đã làm cho nhân viên ở đây chú ý, Cố Mặc thấy thế bèn thả tay ra, trong mắt bốc hỏa.

Giang Mạc Viễn không đáp trả, đưa tay sửa sang lại quần áo xốc xếch, một nhân viên gần đó bước đến đưa khăn, anh nhận lấy, lau máu nơi khóe miệng, im lặng cười lạnh rồi xoay người bỏ đi.

“Giang Mạc Viễn, mày đứng lại đó!” Cố Mặc đứng sau lưng anh, hai bàn tay vì phần nộ mà siết chặt đặt hai bên sườn, toàn thân lạnh lẽo như băng tuyết.

Trang Noãn Thần khuyên cũng không được, mà không khuyên cũng không được, chỉ có thể thận trọng nhìn một màn trước mắt.

Giang Mạc Viễn dừng bước, quay lại nhìn anh ta.

“Giang Mạc Viễn, chuyện này là mày làm đúng không?” Cố Mặc dứt khoát hỏi, híp mắt, trán nổi đầy gân xanh, “Là mày xúi giục công ty kia nhất định phải bắt tao đền tiền, rồi lại đoán chắc thời gian nộp phí chữa bệnh của mẹ tao, người phụ trách công ty đó từng có qua lại làm ăn với mày, cũng xem như là bạn cũ, trong bệnh viện mày cũng có tên Mạnh Khiếu kia, mày đâu cần tốn nhiều người để làm chuyện này, chỉ hai người đó là đủ rồi.”

Trong lời nói của anh nồng nặc sát khí, như thanh kiếm đâm thẳng về phía Giang Mạc Viễn, lại khiến Giang Mạc Viễn có vẻ chẳng hiểu gì, nhú mày, tròn mắt hẹp dài co lại...

“Cố Mặc, tôi nghe không hiểu anh đang nói bậy bạ chuyện gì!”

“Cố Mặc...” Trang Noãn Thần kéo anh sang một bên, gấp đến độ giậm chân, “Anh đang làm gì vậy? Điên rồi à?” Cô biết anh ghét Giang Mạc Viễn, nhưng không thể có chuyện gì cũng trút lên đầu anh ta?

“Sao, em đau lòng à? Anh chỉ muốn cho em biết thằng đó đề tiện bao nhiêu thôi!” Cố Mặc thấy vậy càng nổi giận, bỏ tay cô ra, hướng về phía Giang Mạc Viễn nói, “Mày mà là đàn ông gì chứ? Có bản lĩnh vu oan giá họa mà không dám thừa nhận à?”

Lời nói của Cố Mặc khiến anh hứng thú, dứt khoát không đi nữa, ngồi xuống sô pha bên cạnh, lại đưa ngón cái tùy tiện quẹt quẹt khoe miệng, nụ cười kia có hơi lạnh, lan đến bên trong trong mắt thâm thúy.

“Được thôi, nếu đã gặp, vậy thì thù mới hận cũ tính luôn một lần đi, nếu không sẽ lãng phí đánh giá của anh dành cho tôi.”

Cố Mặc thấy thế, giận không chỗ trút, cất bước tiến lên.

“Cố Mặc...” Trang Noãn Thần toan giữ anh lại, liều mạng lắc đầu.

“Thả ra!” Cố Mặc lại đẩy cô ra, dứt khoát ngồi xuống đối diện Giang Mạc Viễn, Trang Noãn Thần nghiêng rằng, đứng chôn chân tại chỗ, ánh sáng lành lạnh đan xen với ánh đèn trong hội sở, chiếu lên khuôn mặt dần nhợt nhạt của anh.

Giang Mạc Viễn giương mắt nhìn cô một cái, ánh sáng trong mắt cũng nhạt hơn, thản nhiên nói, “Em cũng ngồi đi.”

Thấy hai người như vậy, cô cũng hết cách, đành phải đi đến ngồi xuống bên cạnh Cố Mặc.

Cố Mặc quan sát anh, cười lạnh, “Giang Mạc Viễn, trên đời này còn có người diễn kịch giỏi hơn anh sao? Đầu tiên là tìm người hại tôi phải đền bốn mươi triệu, sau đó lại làm ra vẻ vô tội trước mặt người ngoài, Giang Mạc Viễn, anh thật hiểm độc, cuối cùng hôm nay tôi cũng được lĩnh giáo thủ đoạn của anh rồi!”

Nghe thấy lời này, Giang Mạc Viễn chỉ hơi nhíu mày, đáy mắt vẫn là vẻ bình tĩnh ung dung, tựa lưng vào sofa, nhếch môi, “Người phụ trách công ty anh nói đích thực là người quen cũ của tôi, tôi cũng vừa mới nghe nói có nhà truyền thông dính líu đến chuyện tổn thất của công ty họ, hóa ra là anh à.”

“Giang Mạc Viễn, anh bớt giả vờ ở trước mặt tôi đi! Toàn bộ chuyện này không phải do anh bày ra à? Là anh hận tôi lôi chuyện anh đầu tư phi pháp ra ngoài ánh sáng, cho nên anh trả thù tôi đúng không?” Cố Mặc đập bốp lên mặt bàn, giọng điệu đột nhiên chuyển lạnh.

Trang Noãn Thần nhìn Giang Mạc Viễn, hình như cũng đang đợi câu trả lời của anh.

“Ngại quá, tôi thật sự không có hứng thú gì với anh.” Giang Mạc Viễn thản nhiên nói, tao nhã vắt chéo chân, bổ sung thêm một câu thâm thúy, “Phải hao tổn tâm tư đi đối phó anh, chi bằng tôi dành thời gian đó cho người hoặc việc đáng giá hơn.”

Câu trả lời này hoàn toàn kín kẽ, nhưng nghe có hơi là lạ, trong lòng Trang Noãn Thần vô thức xẹt qua chút phiền muộn, nhưng không biết là tại sao.

“Giang Mạc Viễn, anh đừng có đắc ý, tôi biết anh đang nghĩ gì, tôi sẽ không để anh thực hiện được đâu!” Cố Mặc lạnh lùng buông ra một câu, kéo tay Trang Noãn Thần qua, gắt gao nắm chặt.

Tay cô hơi lạnh, ở trước mặt hai người đàn ông này cô cảm thấy không thoải mái, thậm chí có một thoáng cô rất muốn đứng dậy đi về, bầu không khí khác thường không sao tả nổi này khiến con người ta ngạt thở.

Ánh mắt Giang Mạc Viễn nhìn chăm chăm vào bàn tay hai người giao nắm, tối đi một chút, lúc giương mắt lên vẫn là vẻ tỉnh bơ, cười nhạt, “Cố Mặc, anh nhạy cảm quá, à đúng rồi, anh phải bồi thường bốn mươi triệu đúng không?” Nói xong câu này, anh lại lắc đầu bất đắc dĩ, “Không phải con số nhỏ đâu.”

“Giang Mạc Viễn...”

“Còn nữa, lúc nãy anh nói gì nhỉ? À, chi phí điều trị cho mẹ anh đúng không?” Giang Mạc Viễn cắt ngang sự phẫn nộ của Cố Mặc, đuôi mày khóe mắt lộ vẻ thân thiết, “Lúc trước quả thật tôi cũng có nghe Mạnh Khiếu nhắc tới, nghe nói mẹ anh chỉ có thể dựa vào máy móc để sống, loại bệnh này thật sự rất tốn tiền, mấy triệu lận đó.”

Cố Mặc đột nhiên siết chặt nắm tay, hàm răng lại nghiến ken két.

“Nhưng phải nói anh đúng là người con hiếu thảo, một mình anh dốc sức làm việc mấy năm nay để gánh chi phí chữa bệnh kịch xù này, đúng là không đơn giản.” Giang Mạc Viễn nói xong bèn khoát tay, nhân viên phục vụ vội chạy đến.

“Một tách cà phê đen, cho anh này một tách trà hạ hỏa, còn cô này thì sữa đi.” Giang Mạc Viễn thản nhiên căn dặn.

Nhân viên gật đầu, chỉ trong chốc lát, ba loại thức uống nóng hổi được bung lên, anh nhân viên nọ cũng lặng lẽ lui đến một bên.

Cố Mặc không nhúc nhích, chỉ phẫn nộ trừng mắt với anh.

Giang Mạc Viễn lại tự nhiên cầm lấy tách cà phê nhấp một chút, đặt xuống, nhẹ giọng nói, “Tôi có thể hiểu được chỗ khó khăn của anh, nếu anh muốn tìm người giúp đỡ, tôi có thể giúp anh.”

Cố Mặc như thể đang nghe chuyện khôi hài, nhìn anh cười lạnh, “Đúng là buồn cười, câu vừa ăn cướp vừa la làng đúng là hợp với anh. Giang Mạc Viễn, tôi nói với anh này, cũng phiền anh chuyển lời đến bạn anh, tiền này Cố Mặc tôi sẽ bồi thường, nhưng bốn mươi triệu thì bảo anh ta nghĩ cũng đừng nghĩ đến, tôi chỉ dựa theo quy định trên hợp đồng bồi thường một khoản nhất định nào đó thôi, tôi biết trong lòng anh đang cười trộm, nhưng tôi tự nhận bản thân xui xẻo, số tiền này coi như tôi mua vàng mã đốt cho anh trước vậy!”

“Mấy lời nói không bằng không chứng, tôi khuyên anh nên nói ít một chút đi, anh xuất thân từ nhà báo mà, chắc là phải hiểu ý nghĩa của câu ‘họa từ miệng mà ra’ hơn ai hết chứ.” Giang Mạc Viễn vẫn giữ nụ cười, nhạt như gió mát, tròng mắt của anh vẫn đen tối như vậy, còn đen hơn cả màu của tách cà phê.

“Nhưng trái lại tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh, cho dù bồi thường ít đi cũng không ít hơn mười triệu được, hơn nữa còn tiền chữa bệnh cho mẹ anh mà, đương nhiên anh có thể bán nhà bán xe, nhưng tôi nghĩ không có tòa soạn nào dám nhận anh vào làm nữa đâu? Qua cửa ải khó khăn lần này, vậy nếu có lần sau thì làm sao đây?” Anh bồi thêm vài câu.

“Anh muốn nói gì?” Cố Mặc nghe ra hàm ý trong lời nói của anh.

Giang Mạc Viễn cười ảm đạm, “Ý của tôi rất rõ ràng mà, tôi có thể giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn lần này, bốn mươi triệu cộng thêm tiền chữa bệnh cho mẹ anh, anh không cần bán nhà bán xe, nếu vận khí tốt một chút nữa, tôi nghĩ tôi có thể thử thuyết phục người bạn kia, tối thiểu anh không cần phải mất việc.”

Trang Noãn Thần nghe vậy thì trong lòng vui mừng, nhìn anh, “Giang Mạc Viễn, nhờ anh sắp xếp cho bọn em gặp đối phương một lần, chuyện này đúng là không công bằng với Cố Mặc, em...”

“Điều kiện của anh là gì?” Cố Mặc không vui, ánh mắt nhìn Giang Mạc Viễn càng trở nên u ám.

Giang Mạc Viễn cười cười, lại dựa ra đằng sau, ánh mắt quét qua Trang Noãn Thần. Cô bị anh nhìn đến sợ hãi, trong lòng run rẩy, biểu hiện giờ phút này của Giang Mạc Viễn quá mức xa lạ, cô chưa bao giờ nhìn thấy, anh nhìn cô như thể đang nhìn một con mồi.

Hình như Cố Mặc biết anh muốn gì, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo!

Rốt cục Giang Mạc Viễn cũng dời mắt, trầm ổn hờ hững mắt đối với ánh mắt lạnh lùng của Cố Mặc, mở lời, “Tôi muốn bạn gái của anh.”

Trang Noãn Thần đột nhiên kinh hoảng, thộn mặt ra.

“Cô ấy chỉ cần ngủ với tôi một đêm, là anh có thể nhận được bốn mươi ba triệu, anh không cần bán nhà bán xe, lại không bị mất việc.” Thân hình cao lớn của Giang Mạc Viễn hơi rướn về phía trước, hai tay khoát lên đùi, mười ngón tay thon dài nhàn nhã đan vào nhau, cuối cùng nhấn mạnh trọng điểm, “Chỉ cần một đêm, tôi chỉ muốn cô ấy một đêm thôi.”

Hết chương 13

Quyển 4 - Chương 14: Đột kích

Có một câu nói như thế nào ấy nhỉ?

À, là họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm.

Những lời này của Giang Mạc Viễn hết như sấm sét giữa trời quang, người bị đánh trúng không phải là Cố Mặc, mà là người luôn ôm lòng cảm kích anh, Trang Noãn Thần. Hết như bị sét đánh trúng, cô ngồi cứng đờ tại chỗ, lưng thẳng tắp, một cảm giác không tên len lỏi vào trong mạch máu rồi từ từ khuếch tán, cô có thể cảm nhận luồng hơi lạnh này lan ra toàn thân một cách rõ ràng, lan tận đến chân tơ kẽ tóc, chỉ cần chạm nhẹ thì ngay cả đầu ngón tay cũng trở nên lạnh lẽo.

Luồng không khí nhập phổi khi hít vào khiến nỗi tuyệt vọng dồn nén ở ngực, lục phủ ngũ tạng như rất đau đớn, cảm giác đau này làm người ta không thể hít thở, ngạt thở đến chết. Mà cô, chỉ còn chút sức lực để nhìn chằm chằm đối phương, hết như một con mồi bị rơi vào bẫy, hơn nữa máu me đầm đìa, răng nanh và móng vuốt bị chặt đứt hết, chỉ có thể dùng ánh mắt kinh hoàng và cảnh giác để nhìn anh.

Giang Mạc Viễn không nhìn cô, luôn giữ nụ cười đối mặt với Cố Mặc, ánh mắt anh vẫn ung dung như trước, còn ánh mắt Cố Mặc lại lạnh như băng tuyết, hai ánh mắt như hai thái cực đang tiến hành độ sức nhau giữa không trung, như một loại đối đầu đầy tôn nghiêm và quyền uy.

Rốt cục, Cố Mặc từ từ đứng dậy, cúi xuống nhìn Giang Mạc Viễn trần trối, thân hình cao to dần dần đổ về trước, dí mắt sát vào mắt Giang Mạc Viễn, gương mặt hai người gần nhau đến nỗi có thể thấy được chỗ sâu thẳm trong tâm hồn của nhau.

“Anh muốn cô ấy?” Cố Mặc nhếch môi, một tia bất kham nhuốm nơi đuôi mắt, nhưng rất nhanh đã bị thay thế bởi sự lạnh lùng tận xương tủy, gằn giọng...

“Giang Mạc Viễn, tặng anh hai chữ: nằm, mơ!” Nói xong, đứng thẳng người dậy, kéo tay Trang Noãn Thần rời đi.

Trang Noãn Thần mơ mơ màng màng, mặt tái nhợt, để mặc Cố Mặc kéo mình đi.

Ngay lúc hai người sắp đến cửa ra vào, sau lưng, tiếng nói trầm thấp của Giang Mạc Viễn vang lên lần nữa, nhẹ nhàng băng quơ nhưng lại tàn nhẫn...

“Anh bước ra khỏi cánh cửa này thì cái gì cũng không có.”

Cố Mặc bỗng dừng bước, Trang Noãn Thần cũng đứng lại, ngẩng đầu nhìn Cố Mặc, đầu ngón tay vẫn lạnh đến thấu xương.

Giang Mạc Viễn ở cách đó không xa vẫn giữ nụ cười bên môi.

Cố Mặc cũng từ từ cong môi cười khẩy, cao giọng, “Tôi vốn dĩ chẳng có gì cả! Noãn Thần, chúng ta đi.” Sau khi nói xong, anh đưa tay đẩy cửa ra khỏi hội sở.

Bên ngoài, từng mảng ánh nắng rực rỡ khiến Trang Noãn Thần không mở mắt ra được.

Bên trong hội sở, toàn thân Giang Mạc Viễn bao phủ bên trong ánh sáng nhu hòa, nụ cười bên môi dần thu lại, khi bóng dáng hai người bị cánh cửa che khuất hoàn toàn, trong mắt anh chỉ còn lại vẻ bí hiểm.

Lên xe, Trang Noãn Thần liều mạng siết chặt hai bàn tay vào nhau, lại nắm mỗi một ngón tay lạnh ngắt, cô không biết mình ra khỏi hội sở thế nào, cũng không nhớ được lúc sau ra sao, toàn bộ hệ thần kinh của cô đều tập trung vào câu nói kia của Giang Mạc Viễn, từng lời anh nói như cây đinh thép đâm cô đau đớn tột cùng.

Cố Mặc không lái xe đi ngay, ngồi ở vị trí ghế lái, hai bàn tay siết chặt vô lăng, lồng ngực phập phồng lên xuống như đang ẩn nhẫn gì đó, qua hồi lâu anh mới quay qua, nhìn về mặt tái mét của cô mà đau lòng, kéo tay cô qua, khẽ gọi một tiếng, “Noãn Thần?”

Trang Noãn Thần hoảng sợ dờ mắt, nhìn vào ánh mắt thân thiết của anh, giờ khắc này cô mới xốc lại tinh thần, cảm thấy ngón tay được anh nắm lấy dần ấm lên, một cảm xúc không tả nổi dâng lên, ngay sau đó, cô nhào vào lòng anh, ôm chầm lấy anh.

“Không sao, đừng sợ.” Cố Mặc siết chặt vòng ôm, dịu dàng nói, “Có anh ở đây, bất luận thế nào anh cũng sẽ không để em phải chịu ấm ức.”

Thứ cảm xúc khó diễn tả ấy rốt cục cũng chuyển hóa thành nước mắt, men theo viền mắt chảy xuống, nước mắt cô thấm ướt áo anh, không biết vì cảm thấy ấm ức hay sợ hãi, cũng đúng, cô sống hai mươi sáu năm cũng chưa từng gặp phải chuyện thế này.

Cố Mặc cứ để cô khóc, chỉ ôm cô không rời, thật lâu sau mới cúi đầu

hôn nhẹ lên trán cô, đôi môi mỏng chạm rãi hôn lên giọt nước mắt cô, đau lòng khẽ nâng cằm cô lên, “Bây giờ, em đã rõ hẳn là loại người nào chưa?”

Hốc mắt Trang Noãn Thần lại đỏ lên.

Cô đã biết, hoàn toàn biết rõ!

Chỉ là một người tốt như vậy lại đột nhiên thay đổi, cô thật sự không tiếp thụ được.

“Sau này đừng qua lại với hắn nữa, chuyện công việc thì cố gắng để đồng nghiệp khác giao tiếp đi.” Lần này Cố Mặc nói rất nghiêm túc.

Trang Noãn Thần gật đầu.

Cố Mặc nhìn cô, thở dài, lau nước mắt giúp cô.

Thật lâu sau, cô mới lên tiếng, giọng nghèn nghẹn, “Vậy thì tiếp theo phải làm gì đây? Bốn mươi ba triệu cho dù có đi vay cũng vay không được.”

“Trang Noãn Thần.” Hai tay Cố Mặc ôm hai cánh tay cô, vẻ mặt lại trở nên rất tập trung và nghiêm túc, “Nhìn vào mắt anh đi!”

Công ngắc đầu, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh muốn em phải thề với anh, bất luận tình hình thế nào em cũng không được đi tìm Giang Mặc Viễn!” Anh cắn chặt răng, gằn giọng.

Trái tim Trang Noãn Thần run rẩy theo từng câu từng chữ của anh.

“Thề đi!” Anh nghiêm khắc yêu cầu.

“Em thề.” Đáy lòng Trang Noãn Thần dâng lên chua xót và phức tạp, hít sâu một hơi mới khống chế được ham muốn khóc lớn, “Em thề bất luận thế nào cũng sẽ không đi tìm Giang Mạc Viễn, nếu không, để ông trời trừng phạt em cả đời này không có được hạnh phúc!”

Cuối cùng Cố Mặc cũng cười, đáy mắt đầy vẻ cảm động, “Đồ ngốc.”

“Anh mới ngốc đó.” Trang Noãn Thần lại ôm chầm lấy anh, giây phút này cô thực sự cảm thấy đáng giá biết bao, sự căng thẳng Cố Mặc dành cho cô, yêu cầu của Cố Mặc dành cho cô, cùng với những lời Cố Mặc nói với Giang Mạc Viễn trong hội sở cô đều để tâm hết, hơn bốn mươi triệu, hấp dẫn biết bao nhiêu, có người cả đời này cũng không thể có được nhiều tiền như vậy, chỉ cần một đêm thôi là có thể dễ dàng giải quyết khó khăn, có thể giữ vững tiền đồ, đây không phải là cám dỗ mà ai cũng có thể từ chối!

Cho nên, cô có cảm giác hạnh phúc sâu sắc, thứ hạnh phúc này có lẽ sẽ tê tâm liệt phế, có lẽ sẽ có cãi nhau, có lẽ sẽ gian nan trùng trùng, nhưng, chỉ cần hạnh phúc là được rồi.

“Noãn Thần, không cần lo cho anh, anh sẽ giải quyết chuyện này, chuyện mà em cần làm chỉ có một, chính là yêu anh là được.” Giọng nói của Cố Mặc vô cùng kiên định.

Trang Noãn Thần ngược đầu lên nhìn anh, “Không.”

Cố Mặc biến sắc.

“Còn có một chuyện.” Sau khi thấy vẻ khẩn trương của anh, cô buồn cười đến quên khóc, “Em phải đồng cam cộng khổ, cùng vượt qua khó khăn với anh.”

Cố Mặc sững sờ, ngay sau đó lại ôm chặt lấy cô, vùi mặt vào mái tóc cô.

Trang Noãn Thần cũng ôm lại anh, dịu dàng nói, “Em tin ông trời sẽ không bức tử chúng ta đâu, em sẽ giúp anh nghĩ cách, cho nên anh cũng phải thề, cho dù tương lai vất vả thế nào, anh cũng không được đẩy em đi, để em cùng gánh vác với anh, được không?”

Cố Mặc hơi đẩy cô ra, xúc động nhìn cô, giơ tay vén tóc cô ra sau tai, nửa cười nửa mỉa, “Đồ ngốc, anh không đành lòng nhìn em chịu khổ.”

“Không thể ở bên anh mới là thống khổ nhất, anh nhẫn tâm để em ngày nào cũng khóc sao?”

Cố Mặc lắc đầu.

“Vậy thì, kể từ hôm nay trở đi chúng ta sẽ đồng tâm hiệp lực, công ty đối phương không gặp chúng ta, thì ngày nào em cũng đến quấy rầy lãnh đạo của họ, anh biết em có bản lĩnh quấy rối người khác không buông mà.” Trang Noãn Thần cố tình nói đùa để giảm bớt cảm giác bị thương.

Cố Mặc bị cô chọc cười, cảm xúc nơi đáy mắt càng sâu, “Anh và em cùng làm, hai đứa mình một làm truyền thông một làm quảng cáo, không thể không quán chết hần.”

“Đúng đó, chúc hai ngành chúng ta hợp tác vui vẻ!” Trang Noãn Thần vui vẻ bật cười.

Cố Mặc cũng cười, “N như vậy thì bây giờ hợp tác bắt đầu, quản lý Trang thân mến ơi, hai ngày này có thời gian rảnh đi cùng anh đến ngân hàng và thị trường xe hơi không? Anh nghĩ chuyện thanh toán

tiền viện phí trước sẽ không thành vấn đề.”

“OK, đi thôi.”

Cố Mặc cười ha ha, khởi động xe.

Trang Noãn Thần cũng thắt dây an toàn vào, mỉm cười nhìn sườn mặt của anh, cô có thể nhìn ra được Cố Mặc thật lòng vui vẻ, nhưng càng như vậy, cô ngược lại càng thấy uất ức, nụ cười bên môi nhạt dần, Cố Mặc vì cô mà bỏ đi cơ hội trả nợ, thật sự cô có thể vì Cố Mặc làm gì đó, nhưng duy nhất không thể làm chuyện khiến anh đau lòng, khoảnh khắc ở trong hội sở ấy, cô ngoại trừ khiếp sợ thì cũng không phải không động lòng, món nợ hơn bốn mươi triệu ngay lập tức có thể trả hết, cô tình nguyện dùng một đêm của mình để đổi, chỉ vì anh, nhưng nhìn thấy sự kiên quyết của Cố Mặc khi ấy, giây phút đó cô liền hiểu được, cho dù cả đời này cô phải theo anh trong lo lắng sợ hãi, theo anh trả nợ thì cô cũng cảm thấy vui vẻ, không vì cái gì khác, chỉ vì cô và anh yêu nhau sâu đậm.

Cố Mặc giao chuyện rao bán nhà cho người môi giới, cùng lúc đó, anh đưa hai chiếc xe đến thị trường xe hơi, lại ngưng hẳn việc đầu tư ở ngân hàng rút tiền về, anh vốn có tiền gửi ngân hàng nữa, cho nên nộp tiền phí chữa bệnh không có vấn đề gì lớn, nhưng nhà thì không biết ngày tháng năm nào mới có thể bán được, nhưng ngoại trừ đợi thì cũng chẳng còn cách nào.

Mấy ngày này, thời tiết chuyển lạnh, Trang Noãn Thần lại sục sôi ý chí theo Cố Mặc chạy đông chạy tây, tan ca xong cô còn đến công ty đối phương chặn người, có mấy lần đối phương bị cô chặn lại, kết quả bị từ chối không nói chuyện, sau đó đối phương sợ cô lun, vừa nhìn thấy cô liền vòng đường khác.

Cuối cùng Trình Thiếu Tiên cũng thăng chức cho cô, trở thành giám đốc bộ phận một, thời điểm này được thăng chức tăng lương giống như quảng phao cho người đuối nước, bậc lương và hoa hồng cuối năm của giám đốc cũng có thể đủ để cô mang đến giúp Cố Mặc, chị Mai làm giám đốc có một năm đầu tiên mà đã mua được nhà được xe, cô tuyệt đối có niềm tin bản thân có thể làm tốt như chị Mai, bởi vì có áp lực sẽ có động lực.

Trước đó, cô cũng có ý định hỏi mượn Trình Thiếu Tiên, nhưng không biết mở miệng thế nào, Trình Thiếu Tiên đã giúp cô nhiều rồi, sao cô có thể lại đến phiền anh nữa?

Còn có một chuyện chính là, Trình Thiếu Tiên giao cho cô dự án của một công ty khác, hợp đồng này không phải con số nhỏ, cô nắm tính, chỉ cần đến cuối năm cô có thể nhận được tiền chia hoa hồng, đó là một khoản tiền lớn, như vậy cô vừa có thể kiếm tiền vừa lấy cơ đó để bàn giao dự án của Tiêu Duy, không cần đối mặt với Giang Mặc Viễn nữa.

Chỉ là có lần cô vô tình nghe Angel ở trong văn phòng của Trình Thiếu Tiên tranh cãi ầm ĩ, chỉ trích anh sao lại vì tình riêng mà giao dự án này ra, lúc này Trang Noãn Thần mới hiểu, có lẽ Trình Thiếu Tiên biết được hoàn cảnh hiện giờ của cô, biết đưa thẳng cho cô thì cô sẽ không nhận, liền lặng lẽ giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn này, giây phút ấy cô liền quyết định, nhất định phải làm việc thật tốt, không thể để Trình Thiếu Tiên thất vọng.

Tối thứ sáu, bất ngờ trời lại nổi gió tuyết, Trang Noãn Thần vội vã chạy về nhà, lúc về nhà chuẩn bị mang canh hầm cùng Cố Mặc đến bệnh viện thăm dì Cố, một chiếc xe đỗ ngay cổng khu nhà khiến cô cảnh giác.

Cửa xe nhanh chóng mở ra, đôi chân thon dài rần rỏi trong chiếc quần tây, giày da bóng loáng thò ra, rồi sau đó, người đàn ông từ trên xe bước xuống, dưới bóng đêm, vẻ mặt anh hiện lên sự ôn hòa quen thuộc đến đáng sợ, sau khi thấy cô bèn cười khế, “Noãn Noãn.”

Cửa xe nhanh chóng mở ra, đôi chân thon dài rần rỏi trong chiếc quần tây, giày da bóng loáng thò ra, rồi sau đó, người đàn ông từ trên xe bước xuống, dưới bóng đêm, vẻ mặt anh hiện lên sự ôn hòa quen thuộc đến đáng sợ, sau khi thấy cô bèn cười khế, “Noãn Noãn.”

Tuyết rơi lã chã trong đêm, như là lông tơ, từng mảng từng mảng lớn trên đường.

Giang Mạc Viễn đứng ở bên cạnh xe, có chút tuyết rơi xuống đầu vai, thân hình cao lớn che đi ánh đèn đường, cả người anh lẫn khuất trong bóng đêm, đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhưng chỉ một tiếng ‘Noãn Noãn’ trầm thấp kia khiến trong lòng người khác vẫn còn sợ hãi.

Trang Noãn Thần ôm đồ trong lòng, không nghĩ đến anh sẽ đột ngột xuất hiện thế này, sau khi nghe thấy hai chữ ‘Noãn Noãn’, tay cô run lên, đồ đạc trong tay rơi phịch xuống đất, làm lớp tuyết đọng trên đường vỡ thành một hõm.

Giang Mạc Viễn trông thấy bèn đi về hướng này.

Trang Noãn Thần bất giác thối lui từng bước, ánh mắt vốn nhu hòa thoáng tràn đầy cảnh giác, không đợi anh đến gần đã nhanh chóng nhặt đồ trên đất lên, không đáp lại anh, phóng qua bên người anh đi về phía khu nhà.

“Noãn Noãn...” Giang Mạc Viễn không nhịn được cười, không thể không xoay người đuổi theo.

Trang Noãn Thần thấy anh đuổi theo, sợ đến nỗi tròng lớn hai mắt, tăng nhịp bước gần như chạy, nhưng Giang Mạc Viễn người cao chân dài, sai bước liền đuổi kịp cô, đuổi tay ra kéo cô lại!

“Buông ra!” Trang Noãn Thần giãy mạnh, ánh mắt chuyển lạnh.

Giang Mạc Viễn lại quá mạnh, dứt khoát lật người cô lại đối diện anh, hai tay cố định cơ thể cô, khiến cô không thể nhúc nhích.

“Anh muốn làm gì?” Trang Noãn Thần vùng vẫy không ra nên đành thôi, nhìn anh, ngữ điệu trở nên không mấy thân thiện.

Giang Mạc Viễn thấy cô tràn ngập cảnh giác, như con thú xù lông, nhin không được cười khế, “Thật đúng là xem anh như loài cầm thú? Anh có đáng sợ như vậy không?”

“Anh không hề đáng sợ, mà là đáng hận!” Trang Noãn Thần ngẩng đầu, quát cường hất hàm, “Giang Mạc Viễn, sao anh lại biến thành như vậy? Lúc trước đúng là tôi đã nhìn nhầm anh!” Nói xong, cô lại vùng vẫy muốn đi.

“Em tin anh có thể làm như vậy à?” Tiếng nói của Giang Mạc Viễn rất nghiêm túc và kiên định.

Trang Noãn Thần bỗng ngừng giãy dụa, nhìn anh, nghiền ngẫm thật lâu câu hỏi này của anh.

Sau khi thấy cô bình tĩnh lại, Giang Mạc Viễn thở dài, cặp mắt hẹp dài thâm thúy bắn ra thứ ánh sáng sâu sa trong đêm tối, nhìn cô, “Cho dù có ghét anh, cũng phải cho anh thời gian vài phút để giải thích chứ? Ngay cả người bị tử hình cũng có cơ hội để sám hối mà.”

Hơi thở của Trang Noãn Thần có hơi dồn dập, quan sát anh thật lâu mới nói, “Được, nhưng anh thả ra trước đi.”

“Vậy em hứa đừng chạy nữa.” Giang Mạc Viễn cười.

Trang Noãn Thần ghìm giọng, “Tôi hứa.”

Nghe vậy, anh mới mỉm cười hài lòng, buông tay ra.

Cô chỉ lui vài bước về sau, duy trì một khoảng cách nhất định với anh.

Thấy thế, Giang Mạc Viễn không giận mà còn cười, nhẹ nhàng lắc đầu, “Noãn Noãn, trước kia em đâu có đề phòng anh như vậy.”

“Anh cũng biết nói là trước kia, trước kia tôi hoàn toàn không biết anh là Nhạc Bất Quần!” Cô hung hăng nói.

Giang Mạc Viễn có chút ngẩn ra khi nghe lời này, “Nhạc Bất Quần?”

“Anh chưa từng xem tiểu thuyết của Kim Dung à?” Trang Noãn Thần hừ lạnh, “Đúng rồi, anh lớn lên ở nước ngoài làm sao hiểu được văn hóa Trung Quốc chứ? Cho nên chắc anh cũng sẽ không hiểu cái gì gọi là ‘thừa nước đục thả câu’ đâu nhỉ!”

Lúc này Giang Mạc Viễn mới nhớ ra Nhạc Bất Quần là nhân vật trong tiểu thuyết của Kim Dung, anh từng xem qua, cho nên khi cô liên tưởng anh với Nhạc Bất Quần, anh chỉ có thể cười cười bất đắc dĩ, khoanh tay trước ngực, “Noãn Noãn, anh biết ngay em sẽ hiểu lắm mà, cho nên hôm nay anh cố ý đến tìm em giải thích rõ ràng.”

Thấy thái độ rất nghiêm túc của anh, Trang Noãn Thần cũng không châm chọc khiêu khích nữa, chỉ đứng đó lạnh lùng nhìn anh, hết như

con thú nhỏ đề phòng anh tiến đến bất cứ lúc nào.

Nhưng mà, Giang Mạc Viễn không tiến đến.

Tuyết càng đổ càng nhiều, chạm trở hình dáng anh càng thêm anh tuấn nổi bật.

“Anh chỉ là muốn xem thử, em có phải là người quan trọng nhất với Cố Mặc hay không thôi.” Giang Mạc Viễn khẽ nói, đáy mắt tràn ngập ánh sáng nhu hòa, “Noãn Noãn, anh thích em, cho nên anh phải tôn trọng mỗi một sự lựa chọn của em, anh chỉ hy vọng em được hạnh phúc, có thể tìm được một người đàn ông chân chính, đáng để em gửi gắm cả đời, hiểu chưa?”

Trang Noãn Thần không ngờ anh lại nói vậy, ngây ngẩn cả người.

“Noãn Noãn...” Giang Mạc Viễn thờ dài khẽ gọi tên cô, bước lên trước vài bước rồi đứng lại trước mặt cô, “Em có thể ngẩng lại xem, nếu anh thật sự là người đê tiện như vậy, thì hai lần trước anh đã muốn em rồi.”

Trang Noãn Thần lập tức nghĩ đến hai lần đó, trái tim không hiểu sao lại đập dồn, vội cup mắt xuống.

“Anh chỉ muốn biết, giữa em và tiền tài Cố Mặc sẽ lựa chọn thế nào.” Giọng nói của Giang Mạc Viễn thật êm tai, như là tiếng trời từ xa xôi vọng tới, anh nhấc tay chạm nhẹ vào vai cô, “Lúc đó anh từng nghĩ, có lẽ anh ấy sẽ không lựa chọn ở trước mặt em, nhưng sau đó sẽ đến tìm anh. Nhưng anh đợi mấy ngày cũng không thấy anh ấy chủ động đến tìm, anh mới biết anh ấy thật sự chọn em, thật sự rất quan tâm em.”

Trái tim Trang Noãn Thần đang đập thành thịch, chuyện này chuyển

biến quá nhanh, nhanh đến nỗi cô không kịp thích ứng, ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng vẫn sợ hãi như trước, “Giang Mạc Viễn, em thật không biết câu nào của anh là thật, câu nào là giả nữa.”

“Em vừa mới nói anh không hiểu cái gì gọi là ‘thừa nước đục thả câu’, anh hiểu ý của em.” Giang Mạc Viễn cực kỳ nhẫn nại, đối mặt với cô, “Hơn nữa, anh càng hiểu được hàm nghĩa của câu ‘quân tử không đoạt tình yêu của người khác’. Noãn Noãn, hãy tin anh, anh chỉ muốn em hạnh phúc.”

Giang Mạc Viễn ở trước mặt sao mà quen thuộc quá, lại mang đến cho cô cảm giác như trước kia, ôn hòa nhã nhặn, đúng là cô đã hiểu lầm ý tứ của anh sao? Hay là, anh lại muốn ra chiêu đùa giỡn gì nữa? Nghĩ vậy, chỗ sâu thẳm nơi đáy lòng lại có một giọng nói đang phản bác, Giang Mạc Viễn anh ấy có tiền có quyền, cần gì phải đùa giỡn lừa gạt một người như cô chứ?

Trong lúc nhất thời, cô không biết nên nói gì.

“Anh thật lòng chúc phúc cho em và Cố Mặc.” Giang Mạc Viễn nghiêm túc nói.

“Thật sao?” Rốt cục cô cũng lên tiếng.

Giang Mạc Viễn gật đầu.

Tích tụ trong lòng được quét sạch sẽ, đối với sự bài xích và sợ hãi anh lúc trước cũng như bị gió cuốn đi, không còn chút dấu vết.

“Có thể tin anh không?” Giang Mạc Viễn nhíu mày, giơ tay ra, “Anh đứng trong trời tuyết lớn thế này đợi em những hai giờ liền, chỉ để giải thích rõ chuyện này với em, Noãn Noãn, anh lớn từng tuổi này chưa từng đứng chờ cô gái nào cả.”

Trang Noãn Thần bị bộ dạng của anh chọc cười, thấy rất vui, Giang Mạc Viễn lúc nói đùa vẫn rất đáng yêu.

“Được rồi, em cười là anh yên tâm rồi.” Giang Mạc Viễn nhẹ nhàng thở phào, đột nhiên nghĩ đến gì đó, rút tay vào túi áo lấy ra một thứ, “Đúng rồi, cái này trả lại cho em, em nhận đi.”

Trang Noãn Thần nhận lấy, là tấm thẻ ngân hàng.

“Giang Mạc Viễn, anh...”

“Đừng hiểu lầm, đây là thẻ ngân hàng lần trước em đưa anh.” Giang Mạc Viễn thấy vẻ mặt khẩn trương của cô bèn nhỏ nhẹ giải thích, “Chỗ tiền này anh chưa động đến, anh nghĩ lúc này em và Cố Mặc đều rất cần nó.”

Trang Noãn Thần ngẩn ra, nhanh chóng nhét tấm thẻ lại tay anh, “Không được, đây là tiền chữa bệnh và chi phí phẫu thuật của ba em mà, chỗ tiền này không thể để anh bỏ ra được.”

“Noãn Noãn...” Giang Mạc Viễn nhét tấm thẻ vào túi áo cô, động tác kiên quyết mạnh mẽ, “Xem như em nợ anh trước đã, bây giờ là thời điểm mấu chốt, cả em và Cố Mặc đều rất cần tiền.”

Trang Noãn Thần thấy ấm lòng, cắn môi, khẽ nói, “Cám ơn anh.” Nói thật, cô rất cần tiền, bất kể là nhiều hay ít, còn tốt hơn là không có tiền, tiền trong thẻ có bao nhiêu trong lòng cô rất rõ, tuy so sánh với bốn mươi triệu thì chẳng thấm vào đâu, nhưng ít ra có thể nhẹ bớt một chút.

“Cám ơn anh làm gì, anh chỉ đem tiền của em trả lại cho em thôi mà.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ, giơ tay xoa đầu cô, “Như vậy đi, anh sẽ

tìm cơ hội để hai người gặp gỡ người phụ trách của công ty đó một lần, nếu có anh đứng giữa làm cầu nối, đối phương sẽ nể tình, đến lúc đó hai người muốn thương lượng thế nào là chuyện của hai người.”

“Anh nói thật sao?” Cô mừng rỡ, gần đây cô đánh du kích với đối phương thật sự cũng sắp điên rồi, đối phương mặt nhạt gì cũng không chịu khiến cô hận đến nỗi muốn đào một cái lỗ để chôn bom ở trước cửa công ty luôn.

Giang Mạc Viễn gật đầu, trong mắt đầy ý cười.

“Cám ơn anh.”

Nụ cười Giang Mạc Viễn tối như đêm pháo hoa, thản nhiên, từng chút tràn ra khóe môi mỏng, sau đó, đưa tay ôm cô vào lòng.

Cả người cô cứng đờ, ngay sau đó lại nghe anh dịu dàng nói, “Noãn Noãn, anh hy vọng em mãi mãi hạnh phúc, chỉ đơn giản thế thôi.”

Lời nói ấm áp làm hốc mắt cô cay xè, cô ở trong lòng anh khẽ gật đầu, cô cũng hy vọng mình mãi hạnh phúc.

Tuyết bay bay, hai người nhẹ nhàng ôm chầm lấy nhau, một bóng người ở cách đó không xa từ từ rõ nét, sự dịu dàng nơi đáy mắt Giang Mạc Viễn chuyển thành vẻ thâm thúy không thể lường được, nụ cười bên môi rộng mở, chỉ thiếu điều muốn vỗ tay thỏa mãn.

Quả nhiên, trong tuyết vang lên tiếng gầm đầy giận dữ...

“Hai người đang làm gì?”

Hai người đang ôm nhau chợt tách ra, Trang Noãn Thần kinh ngạc

nghoảnh lại, Cố Mặc như con sói hoang lạnh lẽo, vẻ mặt tràn đầy bi thương, ngay sau đó anh vọt đến, đẩy Giang Mạc Viễn ra.

Giang Mạc Viễn loạng choạng lui về sau mấy bước, rồi đứng vững lại.

Một dự cảm xấu từ đâu kéo đến, Trang Noãn Thần nhanh chóng kéo ôm Cố Mặc, nói, “Anh hiểu lầm rồi.”

Cố Mặc cực kỳ phẫn nộ, siết chặt nắm tay, khớp xương kêu lên răng rắc.

“Cút!” Anh hét một tiếng về phía Giang Mạc Viễn, lửa giận trong mắt gần như thiêu đốt đối phương.

Trang Noãn Thần biết lúc này có giải thích cũng chẳng ăn thua gì, vì thế chỉ có thể hô lớn về phía Giang Mạc Viễn, “Anh đi nhanh đi.”

Giang Mạc Viễn đứng trong tuyết không có biểu hiện gì nhiều, chỉ nhìn Trang Noãn Thần một cái rồi xoay người bỏ đi, gió tuyết thổi qua khiến bông tuyết bay lên, bóng lưng cao lớn của anh bị tuyết bay rợp trời che khuất...

“Cố Mặc...” Trang Noãn Thần khẽ gọi tên anh, hiểu lầm chồng chất hiểu lầm thế này khiến thể xác và tinh thần cô mệt mỏi.

Cố Mặc lại chụp lấy cổ tay cô, nhìn cô lạnh lùng, “Về nhà!” Nói xong, anh lôi mạnh cô đi vào khu nhà.

Cửa mở ra, Trang Noãn Thần gần như bị Cố Mặc ném vào trong phòng, Cố Mặc vung tay lên, cơ thể cô như con thú không xương bị

ném xuống sô pha mà không hề báo trước, đau đến nỗi cô nhúu mày.

Rầm một tiếng, Cố Mặc đóng sầm cửa lại, đứng ở trước mặt cô, giận dữ trừng mắt với cô, nhất thời quanh thân tỏa ra mùi nguy hiểm của sát khí.

“Trang Noãn Thần, cô đã lên giường với hắn rồi đúng không?” Anh nổi giận gào lên, vang dội đến nỗi gần như rung chuyển cả đất trời!

“Cố Mặc, anh điên à? Lời này mà anh cũng nói ra được?” Trang Noãn Thần bị té đến mức đầu vầng mắt hoa, lại nghe thấy kết luận không phân phải trái đúng sai gì của anh thì tức giận, đứng dậy nhìn anh, “Tại sao anh không thể tin tưởng em một lần? Tại sao lần nào chúng ta cũng phải cãi nhau về vấn đề này?”

Hết chương 14

Quyển 4 - Chương 15: Lấy yêu chứng minh

“Đó là vì lần nào cũng để tôi bắt gặp cô ở cùng với hắn!” Cố Mặc trong cơn giận dữ, tâm trạng sợ mất đi sợ phản bội phát ra tận đáy lòng gần như tích tụ thành sự phẫn nộ khó có ngôn từ nào diễn tả được, như là con thú bị vây khốn nên sốt ruột bất an, cái cảm giác này tra tấn anh sắp phát điên lên rồi.

Tròng mắt vì phẫn nộ mà biến thành màu đỏ, Trang Noãn Thần thấy thế chỉ có thể cố gắng áp chế buồn bực trong lòng, cố gắng xoa dịu cuộc tranh cãi của hai người xuống mức thấp nhất, thật lâu sau, cô lên tiếng, giọng nói rất chân thành, “Cố Mặc, em đã giải thích không dưới mấy trăm lần về mối quan hệ giữa em và Giang Mạc Viễn, đúng, hôm nay anh thấy anh ấy, em cũng biết cho dù em giải thích thế nào cũng không có cách gì khiến anh tin tưởng, em chỉ muốn hỏi anh, có phải Giang Mạc Viễn sẽ vĩnh viễn kẹt giữa hai ta hay không?”

Cố Mặc cười lạnh, tiến lên một bước nắm lấy cằm cô, hơi nheo mắt lại, “Bây giờ là cô đang nói cho tôi biết, ngay cả giải thích cô cũng lười đúng không?”

“Em có thể giải thích, nhưng anh tin sao?” Trang Noãn Thần bình tĩnh nhìn anh, “Anh mãi mãi là như vậy, sáu năm trước anh chưa từng tin tưởng em, sáu năm sau anh vẫn là không tin em!”

“Cô muốn tôi tin tưởng cô thế nào? Sáu năm trước cô tự nhiên nói chia tay, là tại vì tôi yêu cô nên mới không hỏi cô tại sao lại chia tay với tôi! Hiện giờ xem ra, có phải cô đã chán ngán với mối tình này rồi

không? Nhìn bộ dạng cô hôm nay, thật để cho tôi hoài nghi năm đó có phải cô vì thằng nào đó mới chia tay với tôi không?” Cố Mặc cực kỳ tức giận.

“Anh...” Trang Noãn Thần vung tay lên, ước gì có thể giáng một cái tát lên mặt anh, sau đó sáng khoái nói với anh năm đó rốt cục là ai buộc cô phải chia tay. Nhưng, thời điểm ý nghĩ này xẹt qua, trong đầu bất giác hiện lên lời khẩn cầu của dì Cố, lòng cô nhất thời mềm đi, chậm rãi thả tay xuống, vẻ mặt bi thương.

Cô không thể nói, đối mặt với một người chỉ có thể dựa vào máy móc để sinh tồn, thì cô sao có thể bồi thêm một đạp được chứ?

“Cố Mặc, em chỉ muốn nói với anh rằng, bất luận là sáu năm trước hay sáu năm sau thì trong lòng em chỉ có mình anh, chỉ yêu một mình anh, nhưng em biết anh chẳng tin đâu.” Trang Noãn Thần ngẩng đầu nhìn anh, vẻ cô đơn trong mắt như bông tuyết yếu ớt trong đêm đông giá lạnh, “Đúng là anh đã sớm phán định em không đủ yêu anh, cho nên sáu năm sau anh mới về nước, trong mối tình này, người thật sự không tự tin chính là anh, Cố Mặc.”

Một câu đâm trúng tử huyệt của Cố Mặc, anh chết trân nhìn cô, lồng ngực phập phồng lên xuống, anh thả tay, đi đến xô pha cầm lên vật gì đó, thật lâu sau mới lên tiếng, trong giọng nói lộ rõ vẻ thô lương, “Noãn Thần, cô bảo tôi làm sao tự tin được đây?”

Trang Noãn Thần sững sốt, lúc này mới phát hiện tấm thẻ ngân hàng rơi ở xô pha, trong lòng cả kinh.

“Là chính miệng cô thề với tôi cô không gặp Giang Mạc Viễn nữa, chẳng mấy chốc hẳn liền cho cô tấm thẻ này, tôi hỏi cô, lúc cô ở cùng hẳn, người cô nghĩ đến trong lòng là ai? Có từng nghĩ đến tôi chút nào không?” Cố Mặc gần như sục sạo nhấn mạnh từng chữ, ném tấm

thẻ sang một bên, tiến lên chụp lấy hai vai cô, sự phẫn hận trong mắt gần như có thể giết người, “Tại sao? Tại sao cô lại nhận tiền của hắn? Chẳng lẽ cô không có lòng tin với tôi đến vậy sao?”

Trang Noãn Thần liều mạng lắc đầu, “Anh hiểu lầm rồi, tấm thẻ ấy vốn là của em!”

“Đúng vậy, tấm thẻ đó là của cô, nhưng tiền bên trong là của Giang Mạc Viễn, đúng không?” Cố Mặc đột nhiên hét lên, “Cô động lòng! Bởi vì hắn đưa ra điều kiện mê người như vậy! Bởi vì cô sợ theo tôi chịu khổ, có đúng không?”

Trang Noãn Thần chỉ cảm thấy hai cánh tay bị anh bóp đến sắp đứt lìa, dùng hết sức đẩy anh ra, hét lạc cả giọng, “Thẻ là của em, tiền cũng là của em! Đúng vậy, hôm nay em gặp Giang Mạc Viễn, nhưng là anh ấy chủ động đến tìm em, điều kiện trước đó anh ấy đưa ra chẳng qua chỉ là một phép thử, anh ấy hy vọng em và anh có thể hạnh phúc. Tấm thẻ này là lúc ba em còn nằm viện em đưa cho Giang Mạc Viễn, em không muốn nợ ân tình của anh ấy, hôm nay anh ấy trả lại thẻ cho em, chính là hy vọng em có thể giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn này, tuy rằng tiền trong thẻ không nhiều lắm, nhưng ít ra có thể giúp anh giảm bớt gánh nặng.”

Cố Mặc đứng im, toàn thân cứng ngắc.

“Mỗi một đồng tiền trong thẻ đều là mấy năm nay em nhịn ăn nhịn mặc tiết kiệm được, trước kia anh hiểu lầm quan hệ của em và Giang Mạc Viễn, chẳng qua chỉ là thấy em cùng anh ấy đi dự tiệc, nhưng anh đâu biết, vì kiếm tiền nên em mới nhận lời làm tình nhận dự tiệc của anh ấy, anh ấy sợ phụ nữ khác làm phiền anh ấy, em thì chỉ cần tiền, cho nên em và anh ấy mới hợp tác với nhau.” Giọng nói của Trang Noãn Thần lạnh nhạt yếu ớt, “Anh ấy trả thù lao rất hậu hĩnh, em không có lý do gì không kiếm, sau đó lại bán hết tất cả váy dự

tiệc cho một tiệm chuyên bán đồ si, mới có được một khoản tiền khá. Em và Giang Mạc Viễn thật sự không có chút quan hệ gì, giữa em và anh ấy cũng chưa từng xảy ra chuyện gì, em cần tiền không phải vì em ham hư vinh, mà chỉ mong sao có tiền mua nhà ở Bắc Kinh, ba mẹ em già rồi, lại chỉ có em là con một, ba em vốn là người Bắc Kinh, thật sự em biết ba vẫn luôn nhớ về nơi này.”

Trong mắt Cố Mặc nổi lên lòng trắc ẩn, môi giật giật, thật lâu sau mới nói, “Anh chưa bao giờ hoài nghi lòng hiếu thảo của em, nhưng Noãn Thần à, em có biết mối tình này đã tra tấn anh đến nỗi khiến anh không thể không cẩn thận, Giang Mạc Viễn đã tuyên bố thẳng thừng với anh là sẽ tranh giành em, em biểu anh làm sao không nhay cảm cho được?”

“Em không hiểu ý của anh lắm, cái gì gọi là tuyên bố thẳng thừng?” Trang Noãn Thần nhìn anh một cách khó tin.

“Giang Mạc Viễn có dụng ý xấu với em, hẳn muốn có được em!” Cố Mặc thẳng thừng nói ra những lời này.

Trang Noãn Thần nhìn anh, như nhìn chăm chăm một bệnh nhân sắp sụp đổ đến nơi, thật lâu sau mới nói, “Em chỉ biết Giang Mạc Viễn chỉ muốn chúng ta hạnh phúc, đương nhiên, điều này cũng chỉ đứng ở góc độ của em mà xem, nhưng mặc kệ thế nào, Cố Mặc anh phải nhớ cho kỹ, đừng nói Giang Mạc Viễn không có gì với em, cho dù anh ấy thật sự có ý với em, em cũng sẽ không ở bên anh ấy, trong tim em chỉ có mình anh, những lời này về sau em không muốn lặp lại nữa.”

Cố Mặc nhìn cô, thật lâu sau cúi đầu, tì trán vào trán cô, thở dài, lại lộ ra sự bi thương không sao diễn tả bằng lời...

“Noãn Thần à, anh phải làm gì mới có thể hoàn toàn tin tưởng em

đây? Thật ra, anh cũng rất mệt mỏi, anh còn chán ghét chính mình hơn cả em.”

Nghe xong lời này trong lòng cô phỉếm đau, cô biết thời điểm này, Cố Mặc sẽ trở nên càng thêm nhạy cảm.

“Em có cách làm anh tin tưởng.” Đáy mắt cô hiện vẻ bi ai, nhẹ giọng than thở, lại ghen nơi cuống họng.

Cố Mặc nhìn cô, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

Trang Noãn Thần ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào anh, sự đau khổ trong ấy khiến người ta thương tiếc. Cô cup mắt, nắm ngón tay, thật lâu sau mới buông ra, chậm rãi giơ tay lên, ngón tay run rẩy mở từng chiếc từng chiếc cúc áo...

“Noãn Thần?” Cố Mặc bỗng dừng hiểu ra cô muốn chứng minh thế nào, thân hình cao lớn cứng đờ, vẻ mặt ngạc nhiên.

Nhịp thở của Trang Noãn Thần càng thêm dồn dập, sự run rẩy của ngón tay lan tràn lên môi, sau đó là lông mi, hàng mi dày và cong khế run lên như cánh ve mùa đông, không biết là vì sợ hay ảm ức, đôi mắt to tròn dần dần bị nước mắt trong suốt thấm ướt, như là hai viên ngọc đẹp để ngâm mình trong suối.

Áo, rơi lã chã xuống đất...

Dưới ngọn đèn, da thịt trong suốt của cô gái vô cùng mịn màng, tựa như loài hoa bách hợp đẹp nhất, trơn bóng nõn nà.

“Chỉ cần... chỉ cần đêm nay anh ở lại đây, anh... là anh có thể biết... em thật sự chỉ thuộc về riêng anh, em và Giang Mặc Viễn hoàn toàn chưa từng phát sinh quan hệ...” Cô khó khăn nói xong câu đó, cắn

môi, cánh môi đỏ mọng trở nên trắng bệch.

Cố Mặc kinh hãi đến độ đứng im tại chỗ, thật lâu sau anh giơ tay, bàn tay cố định đầu vai cô, da thịt trắng mịn của cô gái làm ánh sáng nơi đáy mắt anh co rút mãnh liệt, hô hấp của anh càng thêm gấp gáp, ngón tay đã bắt đầu run rẩy, lại mở miệng, giọng nói trở nên trầm khàn, “Noãn Thần, em là vì anh, phải không?” Anh không ngờ tới Noãn Thần lại làm như vậy, tuy vừa rồi Trang Noãn Thần nói chuyện ấp úng, nhưng anh nghe hiểu được ý cô, cơ thể của cô chưa từng thuộc về bất cứ người đàn ông nào. Ý nghĩ này làm anh đột nhiên thấy phấn chấn, càng làm anh cảm động.

Trang Noãn Thần cúi đầu, hai bàn tay bất giác vặn vẹo, có hơi lạnh, cô chưa bao giờ như vậy, nhất là ở trước mặt Cố Mặc, chàng hoàng tử trong lòng cô ngưỡng mộ kia, cô chưa từng nghĩ tới sẽ dùng cách thức thế này để chứng minh sự trong sạch của mình.

“Cố Mặc, em muốn giữ lại thứ tốt nhất cho anh...” Cô chưa xót nói, rốt cục nước mắt không nhịn được chảy xuống. Hạ Lữ thường xuyên mắng cô là người quá bảo thủ, cô thừa nhận, bởi vì trong lòng cô chỉ có Cố Mặc, chưa bao giờ nghĩ sẽ yêu người đàn ông nào khác, tái hợp cùng Cố Mặc để cho cô nhìn thấy một tương lai hạnh phúc, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ phải ‘ăn cơm trước kẻng’, nhất là dưới tình huống thế này, cô biết tư tưởng như vậy đã bị xã hội hiện nay xem thường, nhưng không có cách nào khác, cô chính là một người như vậy, từ nhỏ mẹ cô đã dạy cô như vậy.

Cố Mặc cúi xuống nhìn cô, làn da trắng không tì vết của cô gần như làm anh không mở mắt được, hơi thở ngày càng dồn dập, ngón tay cũng không nhịn được nhẹ nhàng vuốt ve, qua hồi lâu, nụ hôn của anh rơi xuống trán cô, rồi dần dần hạ xuống.

Trang Noãn Thần như chú cừu non ngoan ngoãn, nhắm hai mắt lại,

để mặc nụ hôn anh di chuyển xuống dưới.

Sự ngoan ngoãn cùng mùi hương thơm mát của cô gái trong lòng càng thêm kích thích thần kinh của Cố Mặc, trái cổ anh trượt lên trượt xuống, một luồng nhiệt cực nóng quen thuộc quặn lên trong bụng, hơi thở anh trở nên nặng nề, nụ hôn rơi vào cánh môi cô, sau đó, từ từ dờn xuống xương quai xanh.

Cơ thể Trang Noãn Thần thoáng nảy mạnh, siết chặt nắm tay, toàn thân phát run, hiển nhiên là đang sợ hãi.

Nụ hôn, chỉ dừng lại ở đó.

Thật lâu sau không thấy hành động tiếp theo của người đàn ông.

Trang Noãn Thần mở mắt, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

“Cố Mặc...” Cô hiểu lầm rằng anh không thích.

Cố Mặc khẽ thở dài, đè nén xuống dự vọng nơi đáy mắt, khom người nhặt chiếc áo rách trên sàn lên, ngay sau đó nhẹ nhàng khoát lên vai cô.

“Anh... không thích đúng không?” Cô không biết phải làm sao, đây là cách duy nhất có thể chứng minh cô yêu anh.

Ngay sau đó cô được người đàn ông ôm vào lòng, tiếng nói thâm tình của Cố Mặc vang lên trên đỉnh đầu, “Không phải không thích, mà là cực kỳ thích. Noãn Thần, em có biết anh khao khát muốn có em biết bao không, chỉ ước sao có thể lập tức muốn em nhưng... anh biết dưới tình huống thế này mà muốn em, trong lòng em vĩnh viễn sẽ có khúc mắc, anh tin em, Noãn Thần, anh thật sự tin em.”

Quyển 4 - Chương 16: Một mỗi

“Thật ư?” Trang Noãn Thần ngược lên nhìn anh, vẻ mặt bi thương dần thay thế bởi sự vui sướng vì rốt cục anh cũng tin tưởng cô.

Cố Mặc không kiềm được cuối đầu hôn cô, ngón tay nghịch tóc cô, cảm động nói, “Em vì anh mà giữ lại món quà trân quý như thế, sao anh có thể hoài nghi em được chứ?”

Nước mắt dọc theo khóe mắt chảy xuống, Trang Noãn Thần nhào vào lòng anh, gắt gao ôm anh, “Cố Mặc, em yêu anh, yêu anh...”

Cố Mặc cũng ôm lại cô, sợ một khi lỏng tay thì cô sẽ biến mất không thấy.

Giáng Sinh đến, lễ hội tô điểm cho mùa đông thêm rạng rỡ, phố lớn ngõ nhỏ khắp nơi đều trang trí màu đỏ của Giáng Sinh, giai điệu Giáng Sinh vui tươi cũng lấp đầy không khí bên trong.

Các trung tâm thương mại lớn bắt đầu kinh doanh suốt đêm, người ra vô tấp nập trông rất náo nhiệt.

Trung Quốc là một dân tộc hòa nhập, năng lực tiếp thu cũng khá, từ xưa đến nay có thể kết hợp văn hóa Trung Quốc và phương Tây lại với nhau rất tốt, có người nói Trung Quốc chẳng qua chỉ thích học đòi, thực sự là rất sai lầm, Trung Quốc có thể trong thời gian ngắn chưa đầy một thế kỷ từ một nước phong kiến đã phát triển chóng

mặt, nếu là học đòi vậy có thể làm được không? Huống chi sự phồn thịnh của nền văn minh Hán- Đường của Trung Quốc đủ có thể ảnh hưởng cả thế giới, sở trường sở đoản như vậy mới là một trong những con đường phát triển.

Cho nên, Giáng Sinh ở Trung Quốc mang nét hấp dẫn riêng.

Đương nhiên, Trang Noãn Thần làm gì có thời gian hưởng thụ lễ Giáng Sinh, sự kiện ra mắt của Tiêu Duy vào dịp Giáng Sinh cuối cùng cũng bắt đầu, dòng xe mới lấy tình yêu làm chủ đề công khai trên thị trường với đợt tuyên truyền lớn từ Bắc Kinh thẳng đến Thượng Hải, rồi nhanh chóng mở rộng đến các thành phố trọng điểm khác, cùng lúc đó, tổ tuyên truyền của Tiêu Duy ở hải ngoại dưới sự đề nghị của Trang Noãn Thần cũng tích cực phối hợp, phạm vi ảnh hưởng của hoạt động này nhanh chóng lan tỏa, cùng một thời gian, tầm ảnh hưởng ở cả hải ngoại lẫn nội địa cực kỳ to lớn, ngày ra mắt giới truyền thông không một ai rời khỏi hội trường.

Bởi vì có sẵn độ nóng, hơn nữa từng là đề tài gây xôn xao dư luận, mô hình xe mới vừa ra mắt liền nhận được không ít đơn đặt hàng, bởi vì là dòng xe phát triển đầu tiên ở thị trường Trung Quốc, hải ngoại lẫn quốc nội thi nhau đặt hàng, cùng dòng xe tập đoàn A.M ra mắt lần này cạnh tranh gay gắt, Trang Noãn Thần hỗ trợ Tiêu Duy đánh một trận gọn gàng đẹp mắt.

Cùng ngày, chị Mai cũng đến hiện trường để cổ vũ, cùng lúc đó, giám đốc Lục San của bộ phận thương hiệu thuộc Oswald PR cũng đến, đợi sau khi hoạt động kết thúc, cô mỉm cười tiến đến chúc mừng, “Noãn Thần, chị thật sự hối hận lúc đấu thầu ấy đã mềm lòng, nếu cố lôi kéo em về Oswald của tụi chị, có thể lần này Đức Mã sẽ không thắng đẹp thế này.”

Trang Noãn Thần chưa kịp lên tiếng, chị Mai đã cướp lời, “Lục San,

cô nghĩ cũng đừng nghĩ tới, Noãn Thần là bảo bối của Trình Thiếu Tiên, ngay cả tôi cũng không chèo kéo được, sao đến lượt cô chứ? Nhưng Noãn Thần ở lại Đức Mã cũng tốt, em nó có thể thay tôi đấu tiếp với cô.” Chị Mai nửa đùa nửa thật nói.

Lục San cười, “Chỉ sợ sau này người đấu với tôi không chỉ có một mình Noãn Thần, Mục Mai, nghe nói cô đang chiêu mộ nhân tài.”

“Của tôi chỉ là cóc ké thôi.” Chị Mai thuận miệng nói.

Trang Noãn Thần nhìn hai người này, trong lòng lại dạt dào cảm xúc, con người đôi khi kỳ lạ thế đó, rõ ràng là hai người bạn tốt nhưng vì lợi ích mà trở mặt thành thù, chính như chị Mai và Angel; rõ ràng là hai đối thủ cạnh tranh cũng bởi vì tranh đấu nhiều năm mà trở nên thấu hiểu nhau, chính như chị Mai và Lục San. Con đường tương lai của cô sẽ như thế nào cô không đoán trước được, nhưng chỉ hy vọng là dễ dàng hơn, đơn giản hơn.

Sau khi hoạt động kết thúc, bộ phận có thể tạm thời xả hơi một chút, nhưng gánh nặng trong lòng Trang Noãn Thần vẫn chưa hoàn toàn buông xuống, tiền phí chữa trị cho mẹ Cố Mặc đã nộp rồi, nhưng tiền bồi thường vẫn chưa gom đủ, tiền gửi ngân hàng thêm trái phiếu trong tay Cố Mặc, gom lại cũng chỉ có hơn mười lăm triệu một chút, còn cách bốn mươi triệu một khoảng khá xa. Người môi giới cũng dẫn vài người đến xem nhà thương lượng giá, nhưng đương nhiên đối phương muốn nhân cơ hội này ép giá, căn nhà mấy chục triệu trả xuống còn vài triệu, Cố Mặc tức đến nổi muốn giết người.

Bất quá cũng may, công ty đối phương không cho người đến kiểm chuyện, chỉ đóng cửa không gặp, không biết suy nghĩ cái gì.

Khoảng thời gian này Cố Mặc ở lì trong nhà, anh cũng biết không trông mong gì ở tòa soạn được nữa, cho nên mỗi ngày đều tải sơ

yếu lý lịch của mình lên mạng, nhưng lại không thấy nhà truyền thông nào nhìn trúng điều kiện của anh để gọi lên phỏng vấn, có thể thấy được sau khi Cố Mặc mắc nợ tiền thì ai cũng lắc đầu, trận này Cố Mặc bị bít cửa, Trang Noãn Thần nhìn thấy mà đau lòng.

Giới truyền thông này không lớn, lời nói của Cố Mặc trong giới này từng rất có uy, cho nên người ngoài muốn biết tình trạng của anh quả thực dễ như trở bàn tay.

Giáng Sinh qua đi tiếp đó là Tết Nguyên Đán, Trang Noãn Thần muốn nhân dịp tất niên mà ăn mừng cùng với Cố Mặc, thứ nhất là để động viên tinh thần anh, thứ hai là năm mới vận khí mới, hy vọng sẽ đuổi đi vận xui trong năm cũ.

Trang Noãn Thần từng ít nhất một lần cho rằng, chuyện đoạn phim dẫn đến nguy cơ truyền thông đã qua đi, nhưng nhiều năm sau đó, mỗi khi cô nhớ lại khoảng thời gian này, cô mới hiểu được, sự kiện đoạn phim bất quá chỉ là một ngòi nổ mà thôi, ác mộng từ khoảnh khắc ấy mới chỉ bắt đầu, hoàn toàn phá hủy hết thảy!

Một ngày trước thềm năm mới, Trang Noãn Thần ăn bữa tối một mình, lại lẳng lặng ngồi trên xe buýt, bởi vì đã quá mười giờ, hơn nữa đại đa số người đi làm đã xin nghỉ phép về quê ăn tết, đêm nay, người trên xe thừa thớt đến đáng thương.

Khi xe buýt chạy với tốc độ nhanh thì đèn trong khoang xe cũng tắt, Trang Noãn Thần cuộn mình ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ lúc này mới thấp thỏm ngẩng lên, nhìn ra bên ngoài. Cảnh vật bên ngoài là cảnh vật cô quen thuộc mấy năm nay, mỗi lần đi làm tan ca đều có thể thấy, nhiều năm như vậy, cô giống như một chú sóc cẩn thận dè dặt sinh sống trong thành phố này, nhưng chưa bao giờ cảm thấy ấm ức, thất vọng như hôm nay!

Nước mắt rốt cục cũng chảy xuống, cô không thềm lau, bởi vì trên xe chỉ có vài người, cho dù cô thất thố cũng chẳng sợ ai chê cười. Bên tai vẫn văng vẳng lời nói hỗn hển của Cố Mặc lúc chiều...

“Trang Noãn Thần! Lần nào tôi cũng tin em, em lại lừa dối tôi hết lần này đến lần khác! Em nói em không có quan hệ gì với Giang Mạc Viễn, tại sao Giang Mạc Viễn lại giúp đỡ bồi thường bốn mươi triệu cho đối phương? Có người nào sang đến nỗi xuất ra bốn mươi triệu chỉ vì một người bạn bình thường không?”

Lúc ấy cô có phản ứng gì nhỉ?

Kinh hãi?

Rồi sau đó là mệt mỏi!

Kinh hãi là bởi vì, Cố Mặc sẽ không nói bậy bạ, nếu Giang Mạc Viễn không làm như vậy thì tuyệt đối anh sẽ không nói, nhưng sao Giang Mạc Viễn lại thay họ bồi thường tiền chứ? Đó là bốn mươi triệu lận, không phải bốn triệu hay bốn trăm ngàn, nếu anh ấy thực sự làm vậy, một người kiêu ngạo như Cố Mặc tức giận cũng chẳng có gì đáng trách, trong chuyện này có thể có gì đó hiểu lầm chăng?

Còn mệt mỏi chính là, Cố Mặc lại chĩa mũi dùi về phía cô, từ lúc tái hợp đến giờ, lần nào cãi vã cũng xoay chung quanh Giang Mạc Viễn, cô mệt mỏi, thực sự mệt mỏi đến độ lười giải thích. Cố Mặc là người yêu tốt, cô ở bên anh rất vui vẻ và hạnh phúc, nhưng anh lại là người đa nghi, giờ khắc này cô mới hiểu, cho dù cô làm thế nào thì anh cũng vẫn nhạy cảm như thế.

Cuối cùng, cô cũng chỉ nói với anh rằng, chuyện này em sẽ đi hỏi cho rõ ràng, phải biết rằng, em cũng nghe từ miệng anh mới biết chuyện này. Nói xong, cô liền cúp máy, cô vốn đã đặt sẵn nhà hàng muốn

cùng anh dùng bữa tối, sau đó cô sẽ đề nghị ngày mai cùng nhau đi Đàm Thác Tự cầu phúc đầu năm, tất cả kế hoạch đều bởi vì vụ cãi vã này mà đình lại.

Cô một mình ăn cơm, lại một mình lên xe buýt về nhà, sau đó, một mình ngồi trên xe lặng lẽ khóc.

Từng giây từng phút trôi qua, Trang Noãn Thần khóc mệt rồi thì tựa đầu vào cửa kính, từ từ nhắm hai mắt lại, điều hòa trên xe ấm áp, nước mắt vương nơi khóe mắt dần dần khô cạn, khi tài xế giảm mạnh phanh thì cả người Trang Noãn Thần nhào về phía trước, mở mắt ra!

Cô đang ngủ.

Không biết bởi vì quá mệt mỏi hay quá đau lòng, bản thân cô ngủ quên lúc nào cũng không biết, tiếng nhạc trong điện thoại đã tắt, tài xế lái xe không biết đang mải gì, có lẽ là có con vật nào đó đột nhiên phóng ra cản đường, suýt chút nữa cán trúng nó.

Trang Noãn Thần không để ý, quay đầu nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, cặp mắt vốn mệt mỏi nhất thời mở lớn!

Phong cảnh bên ngoài cửa hoàn toàn xa lạ với cô!

Đây là đâu?

“Dừng xe! Mau dừng xe!” Cô cả kinh, từ trên chỗ ngồi đứng bật dậy mà không hề nghĩ ngợi, vọt tới cửa, suýt nữa va vào tay vịn.

“Đi đâu đi đâu?” Chị bán vé hết hồn, lớn tiếng la lên, “Xe còn chưa tới trạm mà, gấp cái gì chứ, vừa nãy nguy hiểm quá thấy không?”

Trong xe chỉ còn lại năm người khách, tất cả đều mở to mắt nhìn cô.

Bên ngoài là đêm tối như mực, một chút ánh sáng cũng không có, Trang Noãn Thần nuốt nước bọt, vội nói, “Hình như tôi ngồi qua trạm rồi, phiền chị có thể nói tài xế dừng xe được không?”

“Cô xuống đâu?” Chị bán vé nhìn cô bất đắc dĩ.

“Bắc Uyển Thông Châu...”

Chị bán vé lắc đầu, “Ra khỏi Bắc Kinh rồi, sao không xuống sớm?”

“Đây là nơi nào vậy chị?” Cô hoảng loạn hỏi.

“Sắp đến Tam Hà rồi, hiện giờ không cách nào dừng xe cho cô được, cô xuống trạm kế tiếp nhé.” Chị bán vé nói xong bèn ngồi xuống ghế, lại chỉ chỗ trống bên cạnh, “Cô ngồi xuống đây trước đi, còn lâu lắm mới tới trạm.”

Trang Noãn Thần nghe xong thì cơ thể mền ngoặc ngã ngồi xuống ghế!

Tam Hà?

Đầu cô như bị ai đó đập mạnh một cú.

Tam Hà, nằm ở phía bắc Hà Bắc, gần đến Thiên Tân...

Ôi trời, sao cô lại ngủ quá trớn thế này, vừa mở mắt ra đã thấy mình đến một thành phố khác!

Đây đúng là lúc người ta xúi quẩy thì ngay cả uống nước cũng bị nhét kẽ răng!

Vất vả đợi xe buýt đến trạm, Trang Noãn Thần xuống xe, mù mờ đứng ở trạm xe, không còn ai lên xe nữa, xe buýt đóng cửa lại rồi chạy đi.

Chung quanh là một khoảng đen kịt, qua mười giờ ngay cả đèn đường cũng tắt ngúm, ngoại trừ cô đứng đây, trên đường không có lấy một bóng người.

Trang Noãn Thần khẩn trương nuốt nước miếng, vội vã chạy đến trạm xe buýt ở đối diện, nhìn thoáng qua thời gian hoạt động tuyến xe, 9g30! Rồi lại lấy điện thoại ra nhìn, không ngờ đã là 11g30!

Ánh mắt đảo nhanh qua thời gian hoạt động để tìm xe buýt khác, kết quả chỉ có thất vọng, chỉ cần là xe buýt quay về Bắc Kinh đều hết thời gian hoạt động!

Quyển 4 - Chương 17: Nhờ giúp đỡ

Nơi này chưa đến Tam Hà, nhưng chỉ cách trạm xe một con đường.

Qua 11g30, ánh sáng ở xung quanh cũng chỉ là thỉnh thoảng có vài chiếc xe chạy ngang qua, Trang Noãn Thần thử đi đón xe, nhưng đương nhiên tài xế xe tư nhân đâu ai dám dừng lại giữa đường vào lúc nửa đêm để đón người. Nếu lúc này là ở Bắc Kinh, xe taxi trên đường vẫn hoạt động, nhưng bây giờ ngay cả bóng dáng một chiếc taxi cũng không có.

Trước mặt không có thôn sau lưng cũng không có hàng quán, càng miễn bàn đến khách sạn có thể ở một đêm, vừa ra khỏi Bắc Kinh ngay cả phương hướng cũng không phân biệt được, rơi vào đường cùng cô đành phải đi về hướng ngược lại, đương nhiên, cô không ngốc đến nỗi định cuốc bộ về Bắc Kinh.

Sau hai mươi mấy phút, cuối cùng vẫn để cô tìm được hai chiếc taxi, nói taxi thì không chuẩn lắm, vì cô chỉ thấy hai chiếc xe màu đen thui, hai tài xế không biết đang nói chuyện gì, ra mời chuẩn bị thu xe, trong đó có một người vừa mở cửa xe, Trang Noãn Thần ba chân bốn cẳng chạy qua đó, làm tài xế sợ hết hồn...

“Khuya rồi cô còn muốn đi Bắc Kinh?” Tài xế mở to mắt nhìn cô.

Trang Noãn Thần gật đầu, hai mắt chờ mong, “Có đi hay không?”

Đầu tài xế lắc như đánh trống bỏi, liên tục xua tay, “Không đi không đi, đi rồi quay về mất rất nhiều thời gian, tôi sắp thu xe về nhà rồi.”

“Bác tài ơi, làm phiền chú đưa con về một chuyến với, làm ơn đi mà.”
Trang Noãn Thần đặt tất cả hy vọng vào đây.

Thế nhưng, tài xế vẫn cứ từ chối, lái xe đi thẳng.

Trang Noãn Thần suýt chút nữa ngất đi.

“Cô có thể trả bao nhiêu tiền?” Một tài xế khác do dự hỏi.

Trang Noãn Thần vừa nghe đến đây chợt tràn trề hy vọng, vội vàng đi qua đó, “Chú muốn bao nhiêu?” Cô chưa bao giờ ở cái nơi này đi về Bắc Kinh, cò kè mặc cả trước với tài xế xe đen còn hơn.

Tài xế nghĩ nghĩ, rồi giơ một ngón tay lên.

“Một trăm tệ?” Cô trợn mắt hỏi.

“Đùa hả cô hai?” Tài xế đảo cặp mắt trắng dã, “Một ngàn tệ.”

“Một... một ngàn tệ?” Trang Noãn Thần giật mình suýt nữa kêu lên, “Con thấy chú là đang nói đùa mới đúng? Từ chỗ này về Bắc Kinh mà chú đòi một ngàn tệ?” Đúng là cắt cổ! Một ngàn tệ, bằng giá vé máy bay rồi!

Tài xế không nhanh không chậm chèo kéo cô, “Cô hai ơi, cô cũng phải nghĩ giúp tôi một chút chứ, tôi đưa cô về Bắc Kinh, sau đó để xe không mà chạy về, giờ này ai còn đi về chỗ này chứ? Tiền xăng tôi chạy về không lẽ một mình tôi chịu?”

“Không được, cao quá.”

“Cô thân gái một mình ở chỗ này rất nguy hiểm, gần đây lại không có

khách sạn nào, không lẽ cô định ngủ trên đường à.” Tài xế nói.

“Chú đòi cao như vậy sao con đi được? Bớt chút đỉnh đi chú.”

“Không được, giá này thôi có đi hay không.”

Trang Noãn Thần bực bội lắc đầu bỏ đi, tài xế sau lưng cũng không gọi lại, có vẻ đối phương cũng không có tâm tư để làm vụ làm ăn này.

Lúc 12g, rốt cục cô cũng mệt mỏi đặt mông ngồi xuống vệ đường, nhiệt độ vào đêm lạnh buốt, tuy cô ăn mặc không phong phanh nhưng cũng không thể đứng ngoài trời lúc nửa đêm, ngón tay cô lạnh đến đông đá, kể cả nước mắt ở khóe mắt, vừa sợ vừa lạnh lại đôi...

Cầm lấy điện thoại, người đầu tiên cô nghĩ đến là Cố Mặc, cô rất muốn lúc này Cố Mặc có thể tìm được cô, dẫn cô về nhà, cô thực sự rất sợ.

Trời lại nổi tuyết, từng mảng lớn bông tuyết rơi lên người cô, gần như bao phủ cả thân hình nhỏ nhắn của cô.

Đầu dây bên kia reo liên hồi nhưng không ai bắt máy, hai chân Trang Noãn Thần lạnh đến tê rần, cả bàn tay và mặt cũng lạnh đến tái xanh, siết chiếc điện thoại trong tay, kề sát vào tai sợ không nghe được tiếng nói của Cố Mặc.

Cô hy vọng lúc này được nghe giọng nói của anh biết bao.

Giọng nói êm ái, quan tâm...

Chỉ tiếc rằng, gọi tám mươi cuộc điện thoại, Cố Mặc vẫn cứ không nhận máy.

Tim Trang Noãn Thần như bị khoét một lỗ một cách tàn nhẫn, vừa tức vừa lo lắng, anh bị sao vậy? Đang ở đâu? Sao không bắt máy?

Ngón tay đã đông lạnh đến cứng đờ, cô hít mạnh mũi, cơ thể cố gồng co lại thành một khối, mạnh mẽ ngăn lại dục vọng muốn khóc. Không còn biện pháp trông cậy vào Cố Mặc, cô lại nghĩ đến Ngải Niệm, rồi nhanh chóng lắc đầu, Ngải Niệm ở ngoại thành mà. Nghĩ nghĩ cô lại gọi cho Hạ Lữ, tuy rằng cô không có thói quen làm phiền đến bạn bè.

Đây là tia hy vọng cuối cùng của cô.

Tiếc rằng, Hạ Lữ tắt máy.

Lúc này Trang Noãn Thần mới nhớ đến Hạ Lữ có thói quen tắt máy khi đi ngủ, vì sợ có chuyện phiền toái tìm đến cô.

Hy vọng hoàn toàn mất hết!

Cô ngửa mặt, tuyết rơi vào mặt cô nhưng lại chưa tan ra, mặt cô đã lạnh ngắt đến nỗi không còn chút độ ấm nào.

“Hắt... xì...” Sau khi hắt xì hơi một cái rõ to, Trang Noãn Thần bắt đầu thấy choáng váng đầu óc, rồi sau đó liên tục đánh vài cái hắt hơi nữa, cái lạnh khiến cô càng sợ hãi.

Thế là cô quyết định thỏa hiệp, một ngàn thì một ngàn, chỉ cần về đến nhà là được.

Nghĩ nghĩ, cô đứng dậy đi ngược về, nhưng người tài xế duy nhất có thể đưa cô về nhà cũng đã thu xe!

Nỗi tuyệt vọng chưa từng có lấp đầy trong cô, huyết thái dương bắt đầu giật tăng tăng đau nhứt, trời đông giá rét bên ngoài hòa cùng nỗi sợ hãi trong lòng cô, hình thành nên một tấm lưới thật lớn bao trùm lấy cô, rốt cuộc không tài nào hít thở.

Cô không tìm được Cố Mặc.

Cảm giác cô độc mãnh liệt này khiến cô như nhớ lại khoảng thời gian trống rỗng của sáu năm.

Nhưng khác biệt chính là, giờ khắc này cô chẳng những không tìm thấy Cố Mặc, ngay cả Hạ Lữ và Ngải Niệm cũng không ở bên cạnh cô.

Một thân một mình đứng trong tuyết, cô thấy cái lạnh thấm từ từ vào trong người, gần như mỗi chân tơ kẽ tóc đều đang kêu gào rét lạnh. Cầm điện thoại trong tay, cô lại không có tự tin tìm được người nào có thể chắc chắn đến đón cô.

Thật giống như, số liên lạc trong danh bạ điện thoại của bạn thì nhiều thật đấy, nhưng khi bạn thật sự cô độc, không ngừng lật giở danh bạ điện thoại mới phát hiện ra không tìm thấy người nào có thể nói chuyện phiếm với bạn.

Loại cô tịch thế này thật đáng sợ, còn hơn đứng lặng trong giá rét mùa đông.

Cho đến khi...

Cái tên 'Giang Mạc Viễn' đập vào mắt cô.

Thật ra, ba chữ 'Giang Mạc Viễn' này bất luận khi nào nhìn thấy đều

cảm thấy rất ấm áp, nhất là tại đêm khuya giá rét tối mù như hôm nay. Nhưng cô lại nhớ đến lời nói của Cố Mặc, ngón tay cứng còng không tài nào nhấn xuống được, cô có một dự cảm, nếu cuộc gọi này chuyển được, Giang Mạc Viễn nhất định sẽ đến đón cô, cô có thể về nhà rồi.

Tại sao lại dám khẳng định như vậy, cô cũng không rõ ràng lắm, bất quá, thật giống như anh là bức tường phòng hộ cuối cùng khiến cô cảm thấy vững tin vậy.

Mẫu chốt là, gọi hay không gọi?

Cơn gió lạnh buốt thổi tới, đến cả da đầu của cô cũng phát lạnh, sau khi trải qua mười phút đấu tranh tư tưởng, rốt cuộc Trang Noãn Thần cũng nhấn nút gọi Giang Mạc Viễn.

Anh, là hy vọng duy nhất của cô đêm nay.

Cám ơn trời đất vì anh không tắt máy!

Đầu dây bên kia đang đổ chuông, trái tim sớm đông lạnh của Trang Noãn Thần cũng dần sống lại, đập mạnh mẽ trong ngực, va đập khiến cô sinh đau, mỗi một tiếng tút vang lên là tim cô lại tăng một nhịp, hàm răng run rẩy va vào nhau, không biết là do căng thẳng hay do lạnh.

Điện thoại nhanh chóng được nối!

Trang Noãn Thần nuốt nước bọt, nhưng lại không nói câu nào.

“Noãn Noãn? Là em à?” Chắc là anh vẫn còn đang đi xã giao tiếp khách, không gian không ồn ào lắm, nhưng có tiếng người đang trò chuyện, tiếng nói của anh ở đầu dây bên kia vang lên, ấm áp dịu

dàng, lại vì nguyên nhân cô không lên tiếng mà lo lắng quan tâm.

Bàn tay cầm điện thoại của Trang Noãn Thần lại khẽ run lên, cô hết như con thuyền trôi nổi trong bóng đêm cuối cùng cũng thấy ngọn hải đăng, đó là thứ ánh sáng ấm áp nhu hòa, gần như hòa tan cái lạnh xung quanh.

“Noãn Noãn?” Người đàn ông hình như đứng dậy, tiếng ồn xung quanh xa dần, chắc là anh tìm một nơi yên tĩnh hơn, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hồi lâu, cô mới tìm lại được giọng nói của chính mình, run rẩy nói, “Em, em... ngồi quá trạm.”

“Đừng sợ, nói cho anh biết vị trí hiện giờ của em nào?” Giang Mạc Viễn vừa nghe liền bình tĩnh hỏi.

Trang Noãn Thần nhìn xung quanh bốn phía, rùng mình một cái, lại lên tiếng, trong giọng nói mang theo chút nức nở, “Em cũng không biết nữa, chung quanh tối đen như mực, không có bất cứ dấu hiệu gì...”

Giang Mạc Viễn nghe tiếng cô gần như sắp khóc, lập tức nói, “Em nhớ lại xem em xuống trạm nào?”

Trang Noãn Thần hoảng loạn suy nghĩ, rốt cục nhớ lại tên trạm xe vừa nãy, nhanh chóng nói với anh, lại nhỏ giọng nói, “Nhưng em đã đi khỏi trạm đó rồi.”

“Bây giờ còn đi không?” Giang Mạc Viễn nhẹ nhàng hỏi.

Trang Noãn Thần lắc đầu, “Không đi được nữa, lạnh lắm.”

“Được, vậy ngoan ngoãn đứng im ở đó chờ anh, anh lập tức đến đón em.” Giang Mạc Viễn nhanh chóng cầm lấy áo khoát, lại dặn dò cô, “Nếu thấy lạnh thì đừng ngồi một chỗ mà hãy đi qua đi lại, biết chưa?”

“Vâng...” Lòng Trang Noãn Thần nghèn nghẹn, “Anh có thể tìm được em không?” Cô sợ lắm, thực sự sợ lắm.

“Yên tâm, đợi anh.” Giọng điệu của Giang Mạc Viễn kiên định có lực.

Sau khi cúp máy, Trang Noãn Thần lão đảo ngồi sụp xuống đất, như là đã dùng hết sức lực của mình, cũng như là sau khi trải qua tai nạn lớn rồi cực cũng biết mình an toàn, cả người đều mất nước.

Cô biết là không nên tìm Giang Mạc Viễn, cũng biết chính mình không nên ích kỷ như vậy, rõ ràng là anh đang có tiệc xã giao, cô không muốn làm lỡ thời gian của anh, nhưng mà, khoảnh khắc vừa nãy, sau khi cô nghe thấy giọng nói của anh, sự sợ hãi hoảng hốt cùng cô đơn trong lòng phút chốc bay biến sạch sẽ, cô lại không sợ anh từ chối, thậm chí trước lúc chưa gọi điện thoại xin anh giúp đỡ cô đã khẳng định, anh chắc chắn sẽ đến.

Tuyết càng rơi càng nhiều, từng đợt từng đợt ngợp trời đêm, nhìn không thấy sao đâu cả, trên bầu trời đều là bông tuyết dày đặc.

Trang Noãn Thần cố gắng thu người lại, lại co lại thêm một ít, độ ẩm trên người ít đến đáng thương, ngay cả thở ra cũng toàn là hơi lạnh...

Bầu không khí lạnh lẽo quét qua đường cao tốc.

Cần gạt nước trên kính chắn gió liều mạng đưa qua lại, từng mảng tuyết lớn nện lên kính xe, nhanh chóng bị cần gạt nước phủ đi.

Giang Mạc Viễn dựa theo lộ tuyến xe buýt Trang Noãn Thần nói mà lái xe dọc theo đó, chạy nhanh đến nỗi không có thời gian chú ý bằng cảnh cáo giảm tốc độ, đêm khuya trên đường cao tốc rơi đầy tuyết, xe vốn dĩ chạy rất nhanh rồi, anh còn nhấn ga đến mức cao nhất, sau khi rời khỏi đường cao tốc mới bắt đầu tìm kiếm dọc theo con đường gần đó.

Mắt anh nhìn chăm chăm ngoài cửa xe, không dám bỏ qua mỗi một góc, vì lo lắng mà vô thức siết chặt vô lăng, bên tai vẫn nghe văng vẳng tiếng nói sợ hãi cùng khẩn trương của Trang Noãn Thần, lúc anh nghe thấy, tiếng nói ấy như con thú bị rớt vào vực sâu khiến anh đau lòng.

Cúng lúc đó, trong lòng anh cũng có một dòng nước mãnh liệt vỡ bờ, thời điểm Trang Noãn Thần bắt lực nhất đã gọi điện thoại cho anh, điều này kích thích lòng tự tôn của đấng mày râu, loại tư tưởng bảo vệ trời sinh này va chạm kịch liệt trong ngực anh, anh chưa từng có cảm giác này, cũng chưa bao giờ để ý tới yêu cầu của bất cứ người phụ nữ nào, Trang Noãn Thần là người đầu tiên.

Quyển 4 - Chương 18: Nhà của Giang Mạc Viễn

Tuyết rơi dày trên đất, khi hai bóng đèn xe rớt cục cũng quét qua một dáng người cuộn mình thành một đống bên vệ đường, Giang Mạc Viễn giảm mạnh phanh xe, mở cửa xe bước nhanh qua đó.

Cách đó không xa, Trang Noãn Thần nhỏ gần như là một hình ảnh mờ nhạt, nếu không phải chiếc mũ quả dưa màu đỏ tươi cô đội trên đầu thì anh tuyệt đối không nhìn thấy cô, tuyết gần như bao trùm lấy cô, khi anh đi đến trước mặt cô, cả người cô rụt lại thành một cục, tì cằm lên đầu gối, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều tái xanh không ánh sáng.

Giờ khắc này, sự sợ hãi chưa từng có tràn ngập trong tim Giang Mạc Viễn, anh ngồi xổm xuống, đưa tay xoa nhẹ lên mặt cô, trời lạnh thế này, khi tay anh áp vào má cô mới phát hiện, nhiệt độ cơ thể cô còn muốn lạnh hơn cả thời tiết bên ngoài.

“Noãn Noãn?” Anh khẽ gọi, trong lòng luôn quanh quẩn một nỗi lo âu, là sợ mất đi!

Giữa lúc ngẩn ngơ, Trang Noãn Thần dường như nghe thấy tiếng nói quen thuộc, cô gian nan mở mắt, môi đào run rẩy, mừng rỡ khi đối diện với ánh mắt thâm thúy của anh, giờ khắc này cô dường như đã thấy được ánh sáng ấm áp.

Là ánh mặt trời.

Vì cô mà xua tan bầu không khí giá lạnh.

Hít vào buồng phổi là mùi xạ hương nhàn nhạt dễ chịu, giống như cơn gió ngày xuân ấm áp, mùi hương ấm áp như thế đủ để hòa tan cái lạnh trong lòng cô.

Giang Mạc Viễn thấy cô lạnh đến khuôn mặt tái mét, không nói gì liền cởi áo khoát trên người ra khoát cho cô, cố gắng quấn thật chặt, từ từ đỡ cô đứng dậy. Trên áo khoát còn lưu lại mùi hương của anh, như than ấm giữa trời tuyết, lúc này mới làm Trang Noãn Thần có phản ứng, anh đến rồi, thực sự đến rồi.

Không biết tại sao, nước mắt nãy giờ cố nén rốt cục cũng tràn mi, sự sợ hãi tận sâu trong đáy lòng rốt cục cũng được vỗ về trấn an, tất cả bàng hoàng tất cả bất an không biết tại sao đều tan thành mây khói từ khi Giang Mạc Viễn đến. Lúc nãy vừa mơ mơ màng màng thậm chí cô còn cho rằng mình sẽ vậy mà chết đi, chết cóng tại đêm khuya rét mướt này.

Giang Mạc Viễn thấy cô khóc, không kiềm được mà ôm cô vào lòng.

Trang Noãn Thần rốt cục cũng không nén nổi, khóc tu tu thành tiếng, hai tay siết chặt góc áo anh, như là đứa trẻ cuối cùng cũng tìm được gia đình.

Trên đầu, giọng nói trấn an của người đàn ông trở nên dịu dàng, “Không việc gì, đừng sợ.” Ôm chặt cô vào lòng, ôn hòa nói, “Chúng ta về nhà thôi.”

Cô gật đầu, lại khóc dữ hơn.

Giang Mạc Viễn trái lại cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, có thể khóc xem như là chuyện tốt.

Trở về xe, mùi ấm áp hòa cùng mùi thuốc lá thoang thoảng.

Trang Noãn Thần đắp áo khoát của Giang Mạc Viễn, cô vừa sợ vừa hãi rồi cục cựa cũng đến được một không gian ấm áp, đương nhiên thả lỏng tinh thần, chìm vào giấc ngủ.

Khi giọng nam nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, cô mới mở hai mắt ra, phát hiện xe đã ngừng lại.

Ngoài cửa là ánh sáng như sao, đẹp đến động lòng người, giờ khắc này cô mới cảm thấy ánh sáng quan trọng biết bao nhiêu.

Nhưng mà...

“Đây là đâu vậy?” Hình như là trong nhà để xe?

“Em đoán xem.” Giang Mạc Viễn thấy cô đã thức, nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó kéo tay cô khẽ nói, “Xuống xe thôi.”

Trang Noãn Thần ù ù cạc cạc theo anh xuống xe, lúc này mới phát hiện ra ga-ra này thật lớn, ngoại trừ chiếc xe thương vụ anh vừa chạy ra còn có một chiếc xe thể thao, cô nhìn khá quen mắt, lúc này mới nhớ đến Giang Mạc Viễn từng chạy chiếc xe thể thao này, nói như vậy... đây là ga-ra tư nhân của anh?

Giang Mạc Viễn thấy cô thất thần, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, dắt cô đi thẳng vào thang máy.

Dọc đường, Trang Noãn Thần thấy rất rõ ràng những điểm sáng vụn vặt lấp trên sàn ga-ra, đó là những chiếc đèn cực nhỏ, cô từng bắt gặp loại đèn này trên tạp chí, có thể đổi màu theo thời tiết, bởi vì nó

rất nhỏ, được khảm trên sàn trông như những ngôi sao rải rác trên bầu trời, rất đẹp.

Thang máy trực tiếp dẫn đến căn hộ, bởi vì bên trong không nút nhấn số, Trang Noãn Thần chấn động, ngẩng đầu nhìn Giang Mạc Viễn, nhin không được bèn hỏi, “Đây rốt cục là chỗ nào?”

“Nhà anh.” Lần này anh mỉm cười trả lời câu hỏi của cô, khi nói xong câu đó, cửa thang máy đúng lúc cũng ‘đinh’ một tiếng mở ra.

Cánh cửa bằng kim loại, ánh lên khuôn mặt nhợt nhạt của cô!

Giang Mạc Viễn trực tiếp nhấn vài con số, hệ thống trên cửa trái qua việc xác minh rồi mở ra.

Trong nhà, mùi hương thuộc về riêng anh càng thêm rõ rệt.

Trang Noãn Thần lại đứng ở bên ngoài.

“Vào đi.” Anh quay đầu lại, khẽ cười.

Lòng cô không khỏi run lên, lắc đầu, “Em... em muốn về nhà.” Nhà là phương thức biểu đạt trực tiếp nhất sự riêng tư của một người, cô không biết anh đưa cô về đây là có ý gì, cô cảm thấy rất lạ.

Giang Mạc Viễn nhìn cô xong, độ cong bên môi càng đậm nét, nhấn nại dịu dàng, “Trời đã khuya lắm rồi, ở lại chỗ anh nghỉ ngơi trước đã, sáng mai anh đưa em về.”

Lời nói như là thương lượng, lại vô cùng kiên quyết.

Trang Noãn Thần hết cách, đành phải gật đầu đi vào.

Xem diện tích, đây là một căn hộ thông tầng (penthouse), xem kết cấu, là một biệt thự.

Phong cách trong nhà là sự pha trộn của màu cà phê đậm, màu xám bạc và màu đen tạo thành tông màu tối ưu nhã, cực kỳ giống phong cách nhất quán của Giang Mạc Viễn. Có mùi thơm của sự sạch sẽ, còn mang theo hương cây tùng nhàn nhạt.

Giang Mạc Viễn lấy một đôi dép lê trong ngăn tủ ra, sau khi nhìn thoáng qua thì bất đắc dĩ nói, “Ngại quá, chỉ có dép nam, em mang tạm đêm nay vậy.”

Trang Noãn Thần nhận lấy, thấy là đôi dép mới, cùng kiểu dáng và màu sắc với đôi anh đang mang.

Vào nhà, cô quan sát xung quanh, diện tích căn nhà không quá rộng, vừa đủ, đặc sắc nhất chính là tháp đèn đặt dưới đất, độ cao từ tầng một thông đến tầng hai, chiếc đèn phát ra thứ ánh sáng dịu nhẹ, đẹp không sao tả xiết.

“Là nhà anh à?” Cô nghi ngờ hỏi.

Giang Mạc Viễn bưng ly nước ấm đến cho cô, “Sao? Em nghĩ anh nhập cư cướp bóc à?”

“Nhưng anh nói anh không có nhà ở Bắc Kinh mà.” Trang Noãn Thần tò mò hỏi, lại nghĩ tới vừa nãy nhìn thấy tên chủ sở hữu nhà để xe, lại bổ sung thêm một câu, “Nhà này của một mình anh à.”

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Anh chỉ nói anh không mua nhà ở Bắc Kinh thôi, căn nhà này là công ty mua cho anh.”

“Xa xỉ thật.” Cô bất đắc dĩ nói, cảm thấy choáng váng nên ngồi xuống

sô pha. Nhà của anh rất sạch sẽ, gần như không có hạt bụi nào, mọi thứ trong nhà bày biện vô cùng ngăn nắp, không có lấy một chỗ thừa thãi, có thể thấy được, người đàn ông này có năng lực tự gánh vác cuộc sống đủ lớn, đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng có người giúp việc theo giờ đến quét dọn.

“Đói không? Anh nấu gì đó cho em ăn nhé.”

Cô lắc đầu, đã đói quá mức chẳng muốn ăn, “Em mệt quá, muốn đi ngủ thôi.”

Giang Mạc Viễn nghĩ nghĩ, lại thấy quần áo trên người cô vừa lạnh vừa ẩm, khẽ nói, “Không ăn sao được? Như vậy đi, em lên tầng hai tắm trước đi, anh làm chút thức ăn cho em.”

Trang Noãn Thần khẽ gật đầu, vừa định lên lầu hai lại bị anh giữ lại.

“Đợi đã...” Giang Mạc Viễn giơ tay sờ trán cô, nhăn mặt, “Để anh nấu chút canh gừng cho em.”

Một cảm giác lo lắng kéo đến, Trang Noãn Thần cắn môi gật đầu, lại do dự hỏi, “Anh... có đồ ngủ dư ra hay quần áo gì có thể cho em mượn mặc không?” Quần áo từ trong ra ngoài của cô đều lạnh lẽo, nhưng nhiệt độ trong phòng lại cao, kết quả trở nên âm ẩm rin rít rất khó chịu.

Giang Mạc Viễn hiểu ý, cười cười, “Anh đi lấy cho em.”

Không bao lâu sau, anh trở lại, trong tay là chiếc quần màu trắng và chiếc áo sơ mi màu gạo, “Chắc bộ này được đó.” Đồ ngủ của anh quá lớn, chắc chắn cô mặc không vừa.

“Cám ơn.” Trang Noãn Thần nhận lấy, lập tức lên lầu.

Đợi sau khi bóng dáng cô biến mất ở tầng hai, Giang Mạc Viễn mới xoay người chuẩn bị đi tới nhà bếp, tiếng chuông điện thoại đổ dồn làm anh chú ý, nghe kỹ lại, tiếng chuông phát ra từ túi xách của Trang Noãn Thần.

Đi lên trước, lấy điện thoại từ trong túi xách ra, cái tên hiện trên màn hình khiến Giang Mạc Viễn nhíu mày.

Ngón tay nhẹ nhàng nhấn nút, điện thoại chuyển thành chế độ im lặng.

Giang Mạc Viễn đứng ở sô pha, vẫn nhìn cái tên hiện lên trên điện thoại, hai chữ ‘Cố Mặc’ mỗi khi liếc mắt xem một cái cũng làm anh thấy phiền chán, cho đến khi, điện thoại đột nhiên sáng lên nữa, anh hơi nhếch môi cười, ngay sau đó trực tiếp tắt nguồn điện thoại.

Sau khi nấu xong canh gừng, Trang Noãn Thần vẫn chưa xuống lầu.

Giang Mạc Viễn có chút lo lắng, lên tầng hai gõ cửa phòng tắm, bên trong không có tiếng động nào, lại gọi cô vài tiếng, vẫn im ru không thấy cô đáp lại, anh không nhìn được nữa, trực tiếp xông vào.

Tất cả cửa trong nhà đều là quét vân tay, anh muốn tiến vào thật dễ như trở bàn tay.

Trang Noãn Thần ngồi xổm bên cạnh bồn tắm lớn, sắc mặt càng thêm tái nhợt, cô đã tắm xong, trên người mặc chiếc áo sơ mi của anh, mái tóc dài ướt át xoa trên đầu vai, đôi chân thon dài trắng mịn gập lại một chỗ, cô cực kỳ giống nàng tiên cá vừa mới lên bờ, yếu ớt làm người ta phải lo lắng.

“Noãn Noãn, sao vậy?” Giang Mạc Viễn bước vội đến, mảng da thịt

sáng bóng ấy thu hút tầm mắt của anh, làm cho ánh mắt anh luyến tiếc không muốn rời khỏi giây nào, nhưng cuối cùng vẫn dời mắt đi, giọng điệu gấp gáp.

Trang Noãn Thần mở mắt, trong mắt đẹp có chút rã rời, thấy anh xông vào, cô cố vịn tường đứng lên. Vạt áo sơ mi thuận thế trượt xuống, thân hình Giang Mạc Viễn cao lớn, còn thân thể cô lại nhỏ xinh, chiếc áo sơ mi mặc trên người cô gần như biến thành chiếc áo ngủ rộng thùng thình, vạt áo che khuất mảng da thịt nơi chân, nhưng càng là vậy lại càng khiến cho đàn ông suy nghĩ xa xôi.

Hơn nữa, cô vừa mới tắm xong, làn da trắng nõn vì nước ấm mà biến thành màu hồng phấn, áo sơ mi bị nước thấm ướt, lờ mờ phác họa hình dáng mê người, cô mềm mại như vậy, dịu dàng hết như một chú cừu non đờn giết, không hề cảnh giác đem một mặt đẹp nhất của chính mình phô bày trước mặt người đàn ông.

Giang Mạc Viễn đứng im tại chỗ, thân hình cao lớn hơi cứng nhắc, cho đến khi Trang Noãn Thần lão đạo sắp ngã xuống lúc này mới kinh ngạc, đưa tay ôm cô vào lòng.

Vòm ngực ấm áp, mùi hương thơm ngát, nơi mềm mại trước ngực cô nhẹ nhàng tì vào vòm ngực anh, càng làm mắt anh bắt đầu trở nên thâm thúy u ám hơn.

Trang Noãn Thần không ý thức được giờ phút này có bao nhiêu nguy hiểm, trong lòng cô, Giang Mạc Viễn luôn là một quân tử hiền lành, cảm giác của cô với anh đôi khi vượt qua cả quan hệ nam nữ, ở trong lòng cô, anh luôn cao cao tại thượng, nhưng cô không biết, con người ở cao đến đâu cũng có dục vọng. Cô ngẩng đầu hướng về phía anh mỉm cười xin lỗi, yếu ớt nói, “Em không còn chút sức lực nào...” Cơ thể cô yếu ớt đến run rẩy.

Giang Mạc Viễn biết cô là vì lạnh vì đói nên mới thế, không nói nhiều trực tiếp bế cô về phòng ngủ.

Quyển 4 - Chương 19: Ánh sáng lung linh bay múa

Ánh đèn trong phòng ngủ ấm áp dịu dịu, màu vàng nhạt lộ ra sự thanh cao yên tĩnh, trên giường, mùi hương cây tùng thoang thoang thấm vào ruột gan. Trang Noãn Thần suy yếu vui mình trên đó, mái tóc ẩm ướt trải ra như tảo biển, đan cài vào ga giường chất lụa mỏng mịn, cô như nàng tiên cá trầm mình trong đại dương thăm thẳm, gương mặt nhợt nhạt làm người khác đau lòng, tí cầm lên gối, hai mắt nhắm lại thường run run, làn mi cong dài đổ bóng hình quạt xuống hai bên cánh mũi xinh đẹp.

Chỉ là ngủ không yên giấc, chốc chốc lại giật mình mở mắt, ngơ ngàng nhìn hoàn cảnh xung quanh mình.

Giang Mạc Viễn đã thay đồ bộ mặc nhà ngồi ở bên giường, tự mình đút cô ăn, cô đang đau đầu cũng cố gắng ăn một chút, sau đó lại uống không ít canh gừng, khi quay lại, anh cũng chuẩn bị xong một ít thuốc khẩn cấp để khi phát sốt là có thể dùng, thuốc này đều là thuốc của bác sĩ gia đình để lại.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, Trang Noãn Thần chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, yếu ớt nằm nghiêng người nhìn người đàn ông đặt chén canh gừng trống không sang một bên, anh đứng ngược sáng, ánh sáng lung linh làm khuôn mặt như giọt kẹo của anh càng thêm anh tuấn, cô chưa bao giờ thấy anh mặc đồ ở nhà, là màu sáng, anh mặc trông rất đẹp, mỗi cử động đều mang phong cách của một cái giá áo điển hình.

Cô lại nhìn thấy anh hướng về phía cô mỉm cười, bên môi xẹt qua

ánh sáng, động tác đắp chăn cho cô thật nhẹ nhàng và săn sóc.

Cơ thể cô càng lúc càng lạnh, vòm ngực của anh nhìn qua thật rộng lớn, thật ấm áp...

Cùng lúc đó, Trang Noãn Thần cũng cảm thấy mí mắt ngày càng nặng trĩu, muốn cố gắng mở mắt ra, thực ra cô còn có chuyện muốn hỏi anh, thực ra cô còn muốn cảm ơn anh tối nay đã xuất hiện, nhưng lại không chịu nổi sự nặng nề này, khẽ nhắm mắt lại.

Dưới ngọn đèn, cô gái nằm hơi nghiêng, có vài sợi tóc dính bên khóe môi cô, áo sơ mi cô mặc trên người cọ xát làm cô khó chịu vô cùng, để lộ ra rất nhiều cảnh xuân.

Ánh sáng rực rỡ, hình ảnh đen tối.

Giữa ánh sáng phản chiếu chuyển động, Giang Mạc Viễn không đứng dậy bỏ đi, cúi xuống ngắm cô gái nằm trên giường, trên người cô là áo sơ mi của anh, loại tiếp xúc thân mật thế này cứ nghĩ đến là làm lòng anh sinh trắc ẩn và rung động.

Có lẽ là do ánh nhìn của anh quá mức nóng rực, Trang Noãn Thần ngủ không yên kia cơ hồ cũng cảm nhận được nhiệt độ ánh mắt đó, không khỏi cọ cọ, vạt áo sơ mi vốn hơi che đi cơ thể cô hoàn toàn phản bội lại hai chân cô, mảng trắng trẻo ở trên hấp dẫn như có như không, ga giường màu tối làm nổi bật làn da trắng của cô, có một loại quyến rũ phong tình không diễn tả được, nháy mắt, ánh mắt kia lại càng nóng rực hơn.

Nhẹ nhàng nâng tay, Giang Mạc Viễn khẽ vuốt tóc cô, lại chần chừ chạm vào cái trán dần nóng lên của cô, cắn răng dứt khoát rời khỏi, khi trở vào phòng lần nữa, trong tay cầm theo một ly nước ấm cùng thuốc hạ sốt.

“Lạnh...” Trang Noãn Thần mắt nhắm nghiền, rên khẽ, chỉ cảm thấy cảm giác lạnh lẽo như con sâu bò trên lưng, ngay cả mạch máu cũng đều thít chặt lỗ chân lông. Cô nhanh chóng rơi vào một vòm ngực vững chãi cùng ấm áp, tuy rằng cách một lớp vải, nhưng vẫn có thể cảm nhận được đường cong cơ ngực phân chia rõ ràng của anh.

Trong miệng hơi đắng, hình như là thuốc, lại có nước ấm chảy vào khoang miệng, cô theo bản năng nuốt xuống, đầu cô vô lực tựa vào cổ anh, hít vào mùi xạ hương dễ chịu đầy buồng phổi, giữa lúc mơ hồ, cô hơi khôi phục chút ý thức, muốn đẩy anh ra, nhưng đầu cô nặng tựa bao cát, chỉ có thể để mặc anh ôm lấy mình.

“Lạnh quá...” Cô run lấy lấy, ngón tay nóng hổi nắm chặt góc áo của Giang Mạc Viễn.

Sự ỷ lại của cô gái bé bỏng thúc đẩy cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong lòng Giang Mạc Viễn, anh ôm lấy cô nằm nghiêng xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn úp vào cổ anh, cái lạnh của cô dưới sự tiếp xúc da thịt mới thoáng dịu bớt.

Nhưng mà, Giang Mạc Viễn rốt cục cũng không cách nào thờ ơ được.

Hơi thở rất nhẹ rất mỏng manh của Trang Noãn Thần phả vào cổ anh, đây là nơi khá nhạy cảm của phần lớn đàn ông, trái tim anh liền như bị móng vuốt của mèo khẽ cào cào quấy nhiễu, ngứa ngáy. Anh tự nhận năng lực tự khống chế của bản thân rất mạnh, nhưng vô tình lại liên tục bị cô gái này làm lộ ra sự mềm yếu bên trong.

Giang Mạc Viễn nghiêng đầu, hạ môi xuống cánh môi đỏ mọng của cô, trên đó còn vương chút nước nên ẩm ướt như tinh thể nước, rốt cục anh không nhịn được cúi đầu, đôi môi mỏng nhẹ nhàng trượt

dọc theo cái trán xinh đẹp của cô gái xuống dưới, chạm nhẹ vào chân mày, hàng mi, cánh mũi, cuối cùng phủ lên làn môi cô.

Trang Noãn Thần ưm một tiếng, tiếng ưm này như tiếng làm nũng của chú mèo làm trái tim anh sụp đổ rầm rầm, ham muốn có được cô đủ để làm anh quên mất cô đang bệnh mê man, thậm chí cũng quên luôn việc làm này gian ác và đáng xấu hổ biết bao! Trong đầu anh lúc này chỉ muốn cô, muốn cô càng nhiều hơn!

Dục vọng thúc giục anh chậm rãi cởi bỏ chiếc áo sơ mi màu gạo ấy, lột cựa toàn bộ làn da hoàn hảo bại lộ trước mắt anh, cô ở trước mặt anh không có thứ gì che đậy.

Màu hồng nhuận dưới nhiệt độ dần dần hồi phục phân bố ở xương quai xanh gợi cảm của cô, nơi đây đã hoàn mỹ lã lướt, chiếc bụng bằng phẳng như trứng gà mới bóc, anh biết cô hoàn mỹ, nhưng khi anh lần nữa nhận thức được sự hoàn mỹ của cô thì không khỏi cảm thán ông trời, sự hoàn mỹ ấy đủ để làm rung động trái tim anh.

Giống như bị cảnh xuân diễm lệ trước mắt vây lấy tâm hồn, anh nâng tay, ngón tay với khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng vuốt ve cô một cách không tự chủ, Trang Noãn Thần mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy từng chấm sáng dịu nhẹ, muốn mở mắt lại không tài nào mở nổi, cơ thể càng thêm mềm nhũn, bất giác giơ tay lên, chạm vào vòm ngực cường tráng của anh.

Giang Mạc Viễn bị hành động dịu dàng trong vô thức của cô cám dỗ, cúi hẳn đầu xuống, đôi môi mỏng nhẹ nhàng lướt qua da thịt trơn mềm, khước môi gợi cảm nhếch lên, hôn lên khắp nơi, mút vào, nhả ra.

Như con bướm khế đậu lên cơ thể cô.

Trang Noãn Thần cảm thấy cơ thể vốn lạnh lẽo của cô bắt đầu nhanh chóng nóng lên, thật giống như bị đàn bướm bao phủ dày đặc, chúng nó đập cánh, nhẹ nhàng vờn quanh cô, hơi hí mắt ra lại là màu đen ôn nhuận, màu đen ấy có lẽ còn tối hơn cả bóng đêm.

Động tác của chú bướm càng thêm dịu dàng, như thật như giả hạ xuống một loạt các vết tích ngựa ngựa, cánh của nó nhẹ lướt qua cổ cô, trên nơi đẩy đà, lại nhảy múa trên đỉnh hồng đào, hình như lại có cánh bướm đậu trên bụng cô, âm ỉ, thoải mái ướm át, rồi sau đó lại đi xuống, khi vũ điệu ầm ập ướm đó lạc vào vị trí mẫn cảm nhất của cô, cô vô thức rụt người lại, không tự chủ mà trả về về tiếng ngâm khẽ yêu kiều.

Cô gái trong lòng cuộn mình hết như chú mèo con, trong miệng phát ra thứ âm nhạc đẹp đẽ diệu kỳ nhất thế gian.

Mắt Giang Mạc Viễn ngày càng tối lại, như là thứ mực nước đậm đen không tan, hương vị của cô gái dưới môi quá mức ngọt ngào, yếu ớt của cô, mềm mại của cô, cái thở gấp của cô, mùi hương trên cơ thể cô, giờ khắc này đều hóa thành thứ mê dược dụ dỗ anh phạm tội, như là một liều hương thảo (tên khoa học là *Rosmarinus officinalis* (Lamiaceae)), hơi thở của anh cũng theo đó mà từ từ khàn đục, hô hấp nóng bỏng quét qua thân thể mềm mại của cô, phát ra từng đợt hương thơm.

Độ nóng trở nên ngày càng rõ rệt, trước mắt hết như có một đàn đom đóm bay qua.

Trang Noãn Thần hoảng hốt mở mắt, dưới ánh sáng lung linh màu vàng nhạt, hình bóng người đàn ông cao lớn dị thường.

Cô mang máng nhìn thấy người đàn ông trút bỏ quần áo trên người, như có đường sáng đỏ nhạt thoáng hiện lên trong tròng mắt hẹp dài

u tối, trái tim Trang Nỗan Thần không khỏi chấn động, đầu óc cô tuy vẫn vánh vất như trước, nhưng sâu trong nội tâm loáng thoáng có thể cảm giác được chuyện gì sắp xảy ra, sườn mặt anh tuấn của người đàn ông ngược sáng, thứ cô nhìn rõ chỉ là bờ môi mỏng gợi cảm lạnh lùng của anh.

Cô chưa từng trải qua chuyện chăn gối, cũng có thể nhận rõ ý đồ của anh.

Trong hơi thở ngày càng nhiều mùi xạ hương của người đàn ông, cô hoảng loạn, nhưng chỉ có thể bất lực nằm trên giường.

Là Giang Mạc Viễn sao?

Anh sẽ không...

Thế nhưng gương mặt ấy đã khắc sâu vào trong đầu cô, dưới ánh sáng lung linh trong phòng, cơ thể hoàn mỹ màu lúa mạch như pho tượng của Giang Mạc Viễn đủ để hấp dẫn ánh nhìn của người khác. Đôi mày rậm như vẽ, chiếc mũi anh tuấn phối với đôi môi gợi cảm, hợp thành gương mặt khí khái bức người.

Tầm mắt của cô trở nên mơ hồ, nhưng cho dù mơ hồ, thân hình cao lớn của người đàn ông vẫn rõ rệt như vậy, từ cổ đi xuống, là bờ vai rộng rãi rắn chắc, đường cong thật hào phóng, hai chiếc xương quai xanh hơi nhô lên. Vòm ngực vững chãi với đường rãnh chia rõ cơ ngực làm hai phần, theo hô hấp nặng nề của anh mà phập phồng lên xuống một cách có quy luật.

Cơ bụng chia ra sáu múi rõ ràng, hai chân thon dài nổi rõ cơ bắp, tàn mát ra sự năng động nam tính, cơ delta (phần tiếp giáp giữa vai và cánh tay) của cánh tay cường tráng, u lên thể hiện sự tráng kiện và sức mạnh, cũng bởi vì lẽ đó, anh mới là cái móc treo quần áo điển

hình.

Nhưng mà, sự ngộ ngược của đàn ông thường tạm thời ẩn giấu dưới những bộ đồ tây cao cấp, sau khi cởi bỏ lớp văn minh đẳng cấp ra thì anh căn bản chỉ là một dã thú giống đực hung hãn dũng mãnh, cho dù anh chỉ đứng tại chỗ, cũng có thể làm cho người khác cảm nhận được nguồn năng lượng bùng bùng chất chứa trong cơ thể anh.

Trang Noãn Thần chỉ cảm thấy cơ thể như bị ngọn lửa thiêu đốt, cô vốn rét run mà nay lại như trầm mình trong biển lửa, hơn nữa, khi người đàn ông đến bên cạnh mình, ánh mắt tèm nhèm của cô lơ đãng dừng ở vị trí đã từng khiến cô kinh ngạc vạn phần.

Trước kia cô vẫn chưa nhìn một cách trọn vẹn.

Giờ khắc này, thứ uy vũ của người đàn ông này đã sớm thức tỉnh hết như một thanh kiếm lợi hại, tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn, ngạo nghễ dị thường.

Cao lớn khỏe khoắn, tứ chi cường tráng rắn rỏi biểu hiện cho sinh khí và sức mạnh của anh, mỗi con người đều tiến hóa từ động vật, nên vẫn còn lưu lại phần dã tính của nó, điều này khiến con người khi đối mặt với tai họa lớn thường tỏ ra thích ứng ngoan cường, bày ra sức sống mãnh liệt, mà ở trên người Giang Mạc Viễn, lại thể hiện đầy đủ dã tính ấy.

Cô nhịn không được thở gấp, sợ hãi chỉ muốn trốn chạy, chỉ tiếc thân thể mềm nhũn như bị rút sạch gân cốt, ý thức theo nhiệt độ cơ thể khi thì tỉnh táo lúc thì mơ màng, còn Giang Mạc Viễn, đôi môi lợi hại của anh vẫn đang dán vào cơ thể cô chưa từng rời đi, cứ di chuyển khắp cơ thể nhạy cảm của cô, mãi mê tiến hành cướp bóc.

Trang Noãn Thần, thật giống như một chú thỏ, một chú thỏ bị trói hết bốn chân!

“Đừng mà...” Rốt cục cô cũng bật lên thành tiếng, như con mồi bị rơi xuống bẫy, lại bị bụi gai đâm nát đến toàn thân đầy máu.

Cô giãy dụa, lại bị thân hình cao lớn của anh đè lại, theo đó là giọng nói thô ráp như cát đá vang lên...

“Noãn Noãn, em là của anh, anh không định buông tay nữa.” Ánh mắt anh đặc biệt tối tăm sâu thẳm, ngay khoảnh khắc anh nhận được điện thoại nhờ giúp đỡ của cô, ngay khoảnh khắc anh tìm được cô sắp đông cứng trong trời tuyết kia, khoảnh khắc ấy anh liền nảy ra ý nghĩ kiên định này, anh sẽ không cho cô thời gian nữa, anh muốn cô!

Ánh sáng màu vàng nhạt vờn quanh đường nét của người đàn ông, chớp mũi cao thẳng xuyên qua mái tóc mềm mượt của cô hạ xuống bên tai, tiếng nói của anh là sự trầm khàn chìm đắm, đủ có thể hòa tan hơi thở nóng bỏng của anh, hòa quyện cùng mùi thơm trên cơ thể cô, đau khổ triền miên.

Trang Noãn Thần mông lung nghe thấy, nhất thời không phân biệt rõ là sự thật hay là trong mơ, có lẽ cô thật sự đang nằm mơ, nếu không cô sao có thể nhìn thấy mình và Giang Mạc Viễn tiếp xúc gần gũi thế này chứ?

Tuy rằng toàn thân cô không có sức lực, tuy rằng không thể nhúc nhích chút nào, tuy rằng ý thức của cô luôn mơ hồ, nhưng tất cả các cơ quan trên cơ thể và sinh lý vẫn duy trì cảnh giác, miễn cảm lĩnh hội được hết thay đụng chạm, chân thành truyền đạt đến ý thức của cô rằng... hiện tại cô đang trần như nhộng.

Cả căn phòng ngập ánh sáng bao phủ lấy cơ thể người đàn ông,

giống như mạ lên một lớp vàng kim óng ánh, ánh sáng dọc theo cơ bụng như chạm khắc, kéo dài tới phần bụng dưới, anh hoàn toàn đè xuống thân hình xinh xắn với làn da trắng trẻo mịn màng, trên thân thể như cừu non của cô là một thân xác giống đực tráng kiện mạnh mẽ, như đã thú tham lam nhìn cô.

Hình như cô bị cơ bắp quá mức kiên cố của anh làm đau, nhịn không được nhíu mày lại, giữa môi lại khẽ nói, “Đừng mà...” Cô muốn cách xa anh một chút, lại xa thêm chút nữa, bởi vì có một loại cảnh giác chưa từng có đang không ngừng kích thích đại não cô, nói cô phải tránh xa ra.

Nhưng, Giang Mạc Viễn độc tài không có ý định dừng lại.

Anh khẽ vỗ về cô, tay và môi bắt đầu thể nghiệm sự hoàn mỹ nhất của cô.

Tay Trang Noãn Thần khẽ run lên, rớt cuộc giỡn tay chống lên ngực anh ngược lại bị anh trói giữ, hơi ẩm dày đặc dọc theo cổ tay cô lan ra, cô không nhịn được ngâm khẽ, ngón tay với những khớp xương rõ ràng của anh giống như đang tấu lên một tổ khúc đẹp nhất, còn cô, lại dần dần lạc lối trong tổ khúc ấy.

Mỗi một nốt nhạc đều truyền đạt phương thức trao đổi nguyên thủy và xa xưa nhất giữa nam và nữ, sự khiêu khích của Giang Mạc Viễn vừa thuần thực lại nhẫn nại, Trang Noãn Thần yếu đuối phát hiện ra ý chí chống cự của bản thân ngày càng bạc nhược, khi một tràng nốt nhạc phát ra trên người cô, cơ thể vốn lạnh lẽo của cô lại nóng bỏng hệt như bị ngọn lửa thiêu đốt, bị đối đãi như thế hình thành nên cảm giác mãnh liệt xa lạ cùng không thể kháng cự lại.

Là Giang Mạc Viễn sao?

Là gương mặt anh.

Khắc sâu.

Đôi mắt hẹp dài tối đen sâu thẳm hơn bao giờ hết.

Đôi môi kia, lại nhẹ nhàng cong lên.

Không.

Anh sẽ không như vậy đâu...

Nhưng mà, Trang Noãn Thần vẫn cảm thấy ngày càng rõ ràng ý đồ tà ác của người đàn ông, ngón chân dễ thương xinh xắn của cô gập lại, toàn thân run rẩy như chú vẹt trong gió lạnh, một loại nóng cháy không thể diễn tả đang thiêu đốt toàn thân cô, đây là cảm giác gì? Hình như ngày càng bị ép đến bên vách núi, như lập tức sẽ bị rơi xuống.

Giống như một loại khủng hoảng, lại như kích thích tràn ngập mâu thuẫn.

Hết thấy đều do môi lưỡi cùng bàn tay của người đàn ông đó ban tặng.

Cô tận lực muốn đè nén lửa tình nóng rực đáng giận kia xuống nhưng nó lại cứ tăng vọt lên, nhưng ý thức khao khát được cắn mút không như mong muốn, cuồng loạn dị thường kia lại phản bội cô, hết như con ngựa đói khát được nếm chút cỏ tươi liền trở nên càng đói hơn vậy.

“Noãn Noãn...” Đôi môi của Giang Mặc Viễn mang theo hơi thở mờ ám nồng đậm, lúc khẽ gọi tên cô tiếng nói mê hoặc lòng người, bàn

tay lật gương mặt cô qua, vén gọn tóc cô, lại cúi xuống nhắm nháp môi cô, bắt cô phải nhìn anh.

Trang Noãn Thần hoảng loạn, huyết thái dương giật liên hồi, trái tim cô cũng nhảy múa đến cực hạn, khi hoảng hốt cô nhìn thấy bản thân bị anh nâng lên, sợi dây trong lòng như bị kéo căng ra, anh cố ý dẫn cô đến vách núi rồi lại bỏ đi, thúc đẩy ngọn lửa tình trong lòng cô càng thêm mãnh liệt, một nơi nào đó trên cơ thể cảm thấy trống rỗng, khao khát được lấp đầy.

Cô không kiềm được run rẩy và nỉ non.

Theo động tác nhắc người của anh, cô gần như thấy rõ anh ngửa cặp mắt đại bàng lên trời, mùi hương giống đực mãnh liệt là thứ độc được trí mạng thu hút bản năng giống cái trong cô, dã tính của động vật giống đực thật dữ tợn và tràn trề, làm cô cảm thấy vừa sợ hãi vừa xa lạ lại khát khao cùng cực.

Không phải là anh... cũng dùng nó để chinh phục qua rất nhiều phụ nữ đó chứ?

Giang Mạc Viễn ngấm cô, tròng mắt nhìn đáng vẻ giãy dụa trong đau đớn khi rơi vào cái bẫy do anh thiết kế, khoe môi luôn giữ nụ cười nhạt, dùng sức vừa đủ nhẹ nhàng nhưng không để cô cự tuyệt mà ôm cô vào lòng, mắt anh càng đỏ ngầu, khi thân hình cao lớn áp xuống là sức lực không cách gì lay chuyển.

Chiến hạm to lớn không chút lưu tình mà chiếm lấy cánh cổng khép kín!

Trang Noãn Thần mở to mắt, thét lên một tiếng! Toàn thân đông lại, thoáng cứng cứng như dây cung.

Chỗ trống trên cơ thể kia bị sức lực cuồng dã xâm chiếm, lại đau đớn đến muốn chết đi. Nước mắt trào ra từ hốc mắt, thấm ướt tóc cô, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Cô cảm nhận được, cơ thể mình như bị người khác tách ra làm hai nửa.

“Đau...” Cả người Trang Noãn Thần như bông hoa khép lại, mặt cô nhợt nhạt đến dọa người, ngón tay run rẩy lạnh lẽo, giờ tay đánh lên người anh một cách yếu ớt, sao lại có thể đối xử như vậy với cô?

Giang Mạc Viễn lại bất ngờ thẳng lưng lên, thật sự lúc anh vừa mới đặt vào cô, anh đã cảm giác được cô dung nạp anh một cách khó khăn, nhưng dưới lửa dục thiêu đốt anh không kịp nghĩ nhiều như vậy, khi anh cắn răng hưởng thụ cảm giác mới mẻ khi xuyên mạnh qua bụi gai đầy ngăn trở này, khoảnh khắc ấy, anh mới hoàn toàn sống sót!

Ngón tay thon dài đẩy nhẹ tóc cô, anh nhìn cô, không tin nổi hỏi, “Em là lần đầu tiên?”

Trang Noãn Thần đang mơ màng không nghe rõ anh nói gì, ngay tại thời điểm anh đè xuống, cô đã nhận thức rất rõ bản thân mình mất đi thứ gì, đau đớn hòa cùng ảm ức, nước mắt chảy ra ràn rụa như sợi châu bị đứt.

Vòm ngực Giang Mạc Viễn phập phồng lên xuống, kỳ thực cũng không cần cô phải trả lời, chỉ bằng trải nghiệm của anh cũng có thể xác định được chuyện này, cô như đóa hoa khép chặt, bị anh tách mở đến cực hạn, khi chậm rãi rút ra, dòng máu đỏ tượng trưng cho sự trinh tiết của phụ nữ nhuộm trên ga trải giường.

Cô co người như con tôm, khuôn mặt toàn là nước mắt!

“Xin lỗi em.” Anh cúi đầu, đau lòng hôn lên làn nước mắt của cô, động tác ôn hòa triền miên. Tuy miệng nói xin lỗi, nhưng trong lòng lại có một thứ cảm giác vui sướng khó tả cùng thành tựu nhanh chóng nổ tung, lấp đầy lục phủ ngũ tạng của anh, loại vui sướng thắng lợi này thậm chí vượt qua cảm giác mỗi khi anh đảm phán thành công một vụ làm ăn.

Chưa bao giờ có người phụ nữ nào mang lại cảm giác thành tựu to lớn như vậy cho anh!

Trước kia, Giang Mạc Viễn nghĩ cô đã sớm chung sống cùng Cố Mặc, ở thời đại này, chuyện chăn gối đã thành cơm bữa tập mãi thành quen! Anh không thể tưởng tượng nổi, Trang Noãn Thần đã thuộc về anh!

Trang Noãn Thần khóc rất nhiều, tiếng khóc tu tu như đang mắng nhiếc hung thủ đã biến cô từ con gái thành đàn bà.

“Noãn Noãn...” Giang Mạc Viễn hận bản thân vừa rồi làm quá nhanh khiến cô đau, ở trên giường, anh chưa từng quý trọng bất cứ người phụ nữ nào, mà nước mắt của cô, sự e thẹn của cô đủ khiến anh điên cuồng, anh biết, sau này bắt anh phải buông tay là điều không thể.

Ngôn ngữ dịu dàng hóa thành nộ hôn, lan ra toàn thân cô.

Khi màng đỏ hồng kia lấp đầy tầm mắt anh, thậm chí Giang Mạc Viễn cảm giác được mỗi một tế bào trong cơ thể đang hưng phấn đến run rẩy vì anh hoàn toàn có được cô.

Động tác của anh trở nên ngày càng triền miên, không nóng lòng chiếm hữu nữa, mà là dịu dàng dẫn dắt cô, anh không muốn làm cô

đau nữa, người con gái này đủ để khiến anh nâng niu trong lòng, anh quý trọng cô cho nên sẽ cho cô thứ tốt nhất!

Trang Noãn Thần có kiên cường đến đâu thì trong chuyện gối chăn này chẳng qua chỉ là đứa trẻ với trình độ mẫu giáo, dần dần, cơ thể cô lại bị anh nhen nhóm lên ngọn lửa, từ động tác âu yếm và khiêu khích càng lúc càng sâu của anh, ngọn lửa từ phần bụng dưới rồi cục cũng thổi quét qua toàn thân cô.

Nước mắt khô cạn, khuôn mặt nhợt nhạt cũng bắt đầu đỏ ửng.

Cô chỉ cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh ngày càng nóng, hoặc như là có thứ gì để ở trong cô, là nguồn nhiệt thần kỳ, cô thở gấp, thứ xúc cảm xa lạ vừa mới quần quanh lại lan tràn.

Cảm giác này dường như muốn mạng của cô, cô bất giác vận người theo động tác của anh, như con rắn nhảy múa trong gió, con rắn độc xinh đẹp, đủ làm người khác không khống chế nổi, cũng đủ làm người khác chết đi.

Sự nhẫn nại của Giang Mạc Viễn đạt tới cực hạn, hô hấp càng thêm khàn đục, anh biết cô đã động tình, thân hình to lớn chen vào, từ từ xâm chiếm lần nữa.

“Ừm...” Lần này vẫn là sự chiếm giữ vững vàng, tuy rằng vẫn đau, nhưng người đàn ông vô cùng có kỹ xảo khiến cô rùng người một cái, ngửa đầu ra sau, thân thể lại như cái cung bị kéo căng ra.

Người đàn ông càng xâm nhập sâu hơn vào bụi gai.

Chỉ vì cảm giác tràn trề cùng phong phú, cảm giác bị xuyên qua chưa từng có này, Trang Noãn Thần nhịn không được bật mở môi đào.

Vài lần thong thả lặp đi lặp lại, ý thức của cô đã sớm ném lên chín tầng mây.

Tình cảm và phấn khích mạnh mẽ từ chỗ sâu đồng thời xông thẳng vào óc cô, phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng đầy mỉa mai hoặc, chỉ đổi lấy sự xâm nhập càng sâu của Giang Mạc Viễn, mồ hôi thấm ướt mái tóc đen của anh, mắt anh cũng u tối đến dọa người.

Anh gắt gao ôm cô, lại thỏa mãn thì thầm vào tai cô, “Cực cưng à, em chặt khít đến nỗi như muốn mạng của anh.” Lời vừa nói ra, anh tựa như con báo dẫn dắt cô đến một lãnh thổ xa lạ.

Mái tóc mượt mà của Trang Noãn Thần giờ đây rối tung, vài sợi tóc vì mồ hôi mà dính lên mặt cô, cả khuôn mặt lại vì sự hỗn độn này lại càng lộ vẻ quyến rũ đầy cám dỗ, nằm ghé vào giường, cơ thể cân đối với đường cong đã lướt tán ra mùi hương mê người, thân thể mềm mại nhỏ xinh kia dường như vô cùng mịn màng, như giống cái bị nắm trong tay, bị chinh phục từ từ hiện rõ dáng người cùng tư thế dịu dàng.

Còn Giang Mạc Viễn thì cả người tràn trề tinh lực, cơ thể bóng loáng bởi một lớp mồ hôi, cơ ngực nảy lên vì mỗi một lần xâm nhập mạnh mẽ, cơ bụng sáu múi phập phồng lên xuống, con mãnh thú đứng sừng sững kia có được vóc dáng kiêu ngạo lấp lánh nhiệt huyết, trái cổ khiêu gợi, đường cong rắn chắc đầy khí khái, mỗi một bắp thịt đều tuôn trào thứ mị lực của giống đực tinh tráng.

Cơ thể trắng kiện đầm đìa mồ hôi của anh dưới ánh sáng càng thêm lấp lánh mê người, sau lưng ướt đẫm, từng giọt mồ hôi chạy dọc xuống đường cong rắn rỏi miêu tả ra vẻ sáng bóng, làm tôn lên sự nam tính đích thực.

Trang Noãn Thần tinh thần mơ hồ, chỉ biết là tất cả những thay đổi

ngiênng trời lệch đất trong bể dục này đều được Giang Mạc Viễn dẫn dắt, vòng xoáy dục vọng khiến con người ta như bị quỷ ám, hét lên, cơ thể cô tròn trành như con thuyền nhỏ bị sóng đánh, mặt mũi của anh, sức mạnh của anh...

Cô có thể nhìn thấy cơ thể người đàn ông như một khối đá cẩm thạch điêu khắc, thể hiện sự hoa lệ vô ngần của anh.

“Noãn Noãn, em là của anh!” Mệnh lệnh trầm thấp dường như bật ra từ đan điền, hùng hồn vang dội như chấn động núi sông, như sắt thép cứng rắn lại như ngọn lửa cháy bỏng nhiệt tình.

Giang Mạc Viễn mặc sức chinh phục, những va chạm giữa nam và nữ động lòng người, loại giao hợp giữa cứng rắn và mềm mại này thật tuyệt vời; cảm địa mềm mại nhất trên cơ thể người nữ, cùng cơ quan kiên cố nhất trên cơ thể người nam, là thứ hài hòa giữa giống cái và giống đực mà thượng đế ban tặng.

Trang Noãn Thần như một miếng đậu hủ mềm, khi người đàn ông phát huy dã tính như rong ruổi trên bình nguyên bao la càng không ngừng rên rỉ, rồi lại cảm thấy bản thân biểu hiện thái quá.

Cả đêm nay, cô như một diễn viên được khai phá, thiếp đi mấy lần, lại bị nhiệt tình của người đàn ông đánh thức, lần lượt trầm mê trong cuộc hoang đàng, thứ tình mê xa lạ chảy bên trong, mái tóc ẩm ướt dính vào mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tái nhợt.

Hết chương 19

Quyển 4 - Chương 20: Ban mai im tiếng

Mê man, mơ màng, Trang Noãn Thần cảm thấy mình như bị mắc trong một tấm lưới, hai tay hai chân đều không thể nhúc nhích, muốn thức dậy, nhưng mí mắt cứ díp lại hết như bị keo dính vào.

Chỉ có hô hấp là thông thuận, bầu không khí quanh mình lan tràn một mùi hương quen thuộc, nhàn nhạt, như hương cây tùng, hoặc như xạ hương, như xa như gần khiến cô không thể kháng cự.

Thân thể lúc nóng như lửa, lúc lạnh như nước.

Cô không biết cơ thể đang ở đâu, cũng không biết cảm giác hai thái cực như nước với lửa thế này sẽ kéo dài trong bao lâu, chỉ ở lúc ngẫu nhiên có một tia tương tác, cơ hồ như được người đàn ông ôm vào lòng, cơ thể mệt mỏi lại bị làm thành nhiều tư thế, sau đó một lần lại một lần thừa nhận sự va chạm của người đàn ông, có đôi lúc trong miệng thấy đắng đắng, nhưng được hút thuốc uống...

Trên giường, mắt Trang Noãn Thần vì mê man mà mất đi tiêu cự, mái tóc mềm mại đen nhánh xõa ra, rất muốn cố gắng mở hai mắt mê man lơ mơ ra để nhìn người đàn ông trước mặt lại chẳng ăn thua gì.

Người đàn ông lại ôm chặt cô vào lòng, ở bên tai cô là từng tiếng thờ đốc thô trọng khàn đặc, lại kiềm lòng không được mà cúi đầu xuống mút lấy đôi môi đỏ mọng của cô, bàn tay to vội vàng vuốt ve mỗi một tấc da thịt trên người cô.

Giữa ánh sáng, Trang Noãn Thần thừa nhận một lần rồi một lần hoan ái đã sớm mệt lã, rồi lại mất đi ý thức.

Trên giường, cô như con búp bê rách nát, khuôn mặt vốn đã gầy nay càng thêm nhợt, hai mắt gắt gao nhắm chặt, ngay cả sức lực để hàng mi dài run rẩy cũng bị hút sạch, mái tóc buông hai bên sườn, thê lương khiến lòng người đau nhói.

Giang Mạc Viễn sau khi được thỏa mãn liền ôm cô vào lòng, để tấm lưng mịn màng của cô dán chặt vào bờ ngực rắn chắc của anh, anh giờ tay, lau đi lớp mồ hôi trên trán cô, khi cả khuôn mặt của cô đều áp vào lòng bàn tay anh thì tận sâu trong đáy lòng anh nhanh chóng dâng trào thứ cảm giác hạnh phúc và thành tựu mãnh liệt.

Trang Noãn Thần, từ hôm nay trở đi, em chỉ có thể thuộc về riêng anh...

Khi nắng sớm lan tràn, Trang Noãn Thần bỗng nhiên bừng tỉnh từ trong mơ, cuối cùng cũng mở được hai mắt ra, đập vào mí mắt là tấm rèm trắng mỏng ở cách đó không xa, ánh nắng vào đông xuyên qua tấm rèm mỏng khúc xạ chỉ còn lại thứ ánh sáng ấm áp, tinh tế lan tràn vào phòng, tấm thảm lông đất tiền cũng rải rác ánh sáng.

Đây là đâu?

Cô ngủ bao lâu rồi?

Giờ tay xoa nhẹ huyết thái dương đang phát đau, lúc này mới kinh ngạc cảm thấy cơ thể mình như bị bảy tám cỗ xe ngựa đồng thời nghiền qua, thoáng động một chút cũng đau đớn muốn chết.

Hơi rên rỉ một chút, tiếng rên lại suy yếu hết như tiếng muỗi kêu.

Chiếc giường dưới thân thật thoải mái, nhưng cô có thể mau chóng phán đoán đây không phải là giường của cô, còn có...

Phần thắt lưng cô có chút nặng, tay từ từ di chuyển xuống, lại đụng phải một cánh tay trắng kiện của đàn ông đặt lên eo cô, cô thăm sợ hãi kêu lên, cơ thể lơ dửng dắn vào một vòm ngực rắn chắc như pho tượng.

Cơ bắp thể hiện góc cạnh rõ rệt, tản ra mùi hương nam tính.

Cô cả kinh, quay đầu lại, lại bị động tác khệp chặt vòng ôm của người đàn ông làm sợ chết khiếp.

Sau khi mắt cô hoàn toàn thu hết gương mặt anh tuấn của người đàn ông kia, Trang Noãn Thần mở trừng mắt, Giang Mạc Viễn! Sao cô lại nằm trên cùng một chiếc giường với Giang Mạc Viễn?

Giây kế tiếp cô xoay hẳn đầu lại, ánh mắt dừng ở quần áo vút lung tung, sắc mặt thoáng trở nên trắng bệch!

Không cần nghĩ cũng biết mớ quần áo này là của cô và anh...

Cố nén hoảng sợ để hồi tưởng lại, càng nghĩ, lòng cô càng lạnh.

Cô nhớ bản thân ngồi quá trạm, sau đó suýt nữa chết cứng ở trong trời tuyết.

Sau đó, Giang Mạc Viễn đến...

Rồi sau đó, anh dẫn cô về nhà, là nhà của anh...

Tiếp đó nữa, cô đi tắm, có lẽ do bị cảm, toàn thân rã rời không còn chút sức...

Rồi tiếp đó tiếp đó nữa?

Hơi thở Trang Noãn Thần ngày càng dồn dập, những hình ảnh hồi tưởng rõ ràng bấy giờ hoàn toàn vụn vặt! Trong đầu óc luôn quanh quẩn một hình ảnh như hư như thực!

Dưới sự vuốt ve của người đàn ông, cơ thể cô run rẩy tan chảy...

Cô mơ hồ nhìn thấy bóng dáng cao lớn của người đàn ông, khi anh đè xuống, cô thống khổ...

Những lời yêu trầm thấp vang lên bên tai cô, hết lần này đến lần khác tuyên bố quyền sở hữu của anh...

Cô chỉ cảm thấy bản thân mơ màng như người say, cơ thể bị tách mở cực độ, lại bị lần lượt nhồi nhét, rót vào, sau đó lại lần lượt trải qua sự sung sướng cực hạn rồi lại như từ trên cao rơi xuống.

Thế nào chứ?

Những hình ảnh này đều không phải cô đang mơ sao?

Nhưng hiện giờ, ngay trước mặt... đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì?

Người đàn ông ở sau lưng cũng trở mình, cô lại sợ đến mức không dám nhúc nhích.

Cho đến khi, người đàn ông lại siết chặt vòng ôm, nhanh chóng vờ cô vào ngực, cô mới giật mình kêu lên, muốn giãy dụa lại nghe thấy tràng cười nhẹ dễ nghe bật ra từ cổ họng của người đàn ông...

“Thức rồi?”

Là tiếng của Giang Mạc Viễn!

Trống ngực của Trang Noãn Thần gần như đột nhiên ngừng lại.

Giang Mạc Viễn có thể cảm nhận được sự cứng nhắc của cô, chống tay ngồi dậy, cúi xuống nhìn cô, thấy ánh mắt mơ màng khiếp sợ của cô, khoe môi cong lên một vòng cung hoàn hảo, cúi đầu, hơi thở ấm áp nhất dừng ở bên tai cô, quanh quẩn, “Noãn Noãn, tối qua là anh yêu em.”

Một câu nói diễn đạt quá rõ ràng!

Trang Noãn Thần đâu phải con nít, hàm ý của anh lại quá rõ nhưng mà lòng cô cùng cơ thể cô cũng theo đó mà đông cứng lại trong nháy mắt!

Rốt cục cô cũng hiểu, hóa ra những hình ảnh lưu giữ trong đầu này không phải là mơ, mà là thật sự đã xảy ra!

Từ từ, cơ thể cứng ngắc lộ ra run rẩy tuyệt vọng, ngay sau đó, cô bỗng đứng ngồi dậy, lại bị cơn đau từ giữa hai chân truyền đến mà kêu lên thành tiếng, xương cốt sắp tan ra, người đàn ông ngồi thẳng dậy, đúng lúc để cô tựa vào lòng.

“Cơ thể còn đau đúng không?” Giang Mạc Viễn đau lòng nhìn cô, đáy mắt hiện lên một tia xin lỗi, “Xin lỗi em, là anh làm em đau.”

Tiếng nói như mắc kẹt trong cuống họng, bật ra không được, nuốt xuống không xong, cô rất muốn đẩy anh ra, như cơ thể đã rời làm cô không thể không tựa vào vòm ngực của anh, vòm ngực rộng lớn này

mang đến chỗ dựa cho cô, cũng hoàn toàn hủy đi hết thầy hy vọng của cô!

Cô chỉ có thể ngẩng đầu, quan sát anh.

Có trời biết cô muốn tát mạnh vào gương mặt này biết bao!

Cô rất muốn đánh! Thật sự rất muốn.

Cô muốn chất vấn anh dựa vào cái gì mà đối xử với cô như vậy? Sao anh lại có thể làm vậy? Cô thuộc về Cố Mặc, toàn bộ mọi thứ đều là cô giữ lại cho Cố Mặc!

Hiện giờ lại bị anh cướp đoạt một cách trắng trợn!

Anh cũng biết mà, ngoại trừ thứ này, cô không còn thứ gì trân quý để chuẩn bị cho Cố Mặc nữa...

Thế nhưng...

Ánh mắt Trang Noãn Thần nhìn anh từ phần nộ lại dần dần chuyển thành tự giễu.

Cô có tư cách gì giả bộ là thánh nữ chứ?

Nếu Giang Mặc Viễn là tên khốn, thì cô chính là con khốn trong đám con khốn! Chính cô mới là thứ bẩn thỉu không hơn không kém! Giữa cuộc hoan ái đó, không phải cô cũng không có sức phản kháng đó sao?

Sau khi tỉnh táo, chuyện cô nhớ rõ cũng ngày càng nhiều hơn.

Giang Mặc Viễn gây ra cho cô một tai họa long trời lở đất, cô không

thể kháng cự, chỉ có thể khinh bỉ bản thân, chẳng trách được người khác!

Là cô, chính cô mới là kẻ hèn hạ!

Ngón tay gắt gao siết chặt ga giường, cô cụp mắt, không còn sức lực để trách cứ người khác.

“Làm sao vậy?” Trên đỉnh đầu, tiếng nói của Giang Mạc Viễn vẫn dễ nghe như trước, hình như càng thêm dịu dàng.

Trước kia, sự dịu dàng của anh còn mang theo chút xa cách.

Giờ đây, sự dịu dàng bật ra trong môi mắt anh lại cực kỳ rõ ràng.

Có phải giữa nam và nữ sau khi trải qua chuyện chăn gối thì kể cả quan hệ trên tâm lý cũng sẽ phát sinh biến hóa kỳ diệu hay không?

Không, điều này thật đáng sợ.

Thấy cô không nói, Giang Mạc Viễn bèn đưa tay áp vào trán cô, “Có đúng đã hết sốt hay không?”

Trang Noãn Thần bất giác né mặt sang một bên, tránh sự đụng chạm của anh, trong lòng lại chua chát dị thường.

Giang Mạc Viễn trái lại rất nhẫn nại, cười cười, cúi đầu hôn lên tóc cô, thấp giọng dịu dàng, “Em nằm nghỉ thêm một lát đi, anh đi nấu gì đó cho em ăn, ăn xong rồi uống thuốc.”

Đầu óc Trang Noãn Thần vẫn còn rối bời, không tỏ thái độ gì.

Giang Mạc Viễn nhìn cô thêm chốc lát, nụ cười rộng mở, không nói

gì nữa, xoay người bước xuống giường.

Sau khi anh ra khỏi phòng ngủ rồi, cô mới co chân lại, tựa vào đầu giường, trong không khí còn mùi hoan ái quanh quẩn, nhưng mà, nước mắt cô lại chảy xuôi...

Phố lớn ngõ nhỏ tràn ngập không khí vui vẻ của Tết nguyên đán, năm mới bắt đầu, các nhà buôn đều muốn tạo ra điềm may, chọn lựa đủ cách chèo kéo khách hàng.

Bên trong xe, Trang Noãn Thần thu mắt về, cảnh náo nhiệt này đã không còn đủ để làm cô hưng phấn. Nhìn đường phố ngày càng quen thuộc, đáy lòng cô vẫn cứ bi thương.

Cô không hận Giang Mạc Viễn.

So với hận anh, chẳng thà cô hận chính mình còn hơn.

Là cô làm không tốt, cho nên mới đánh mất lễ vật trân quý cô để dành cho Cố Mặc, là cô không tốt...

Ánh sáng nhạt hắt lên khuôn mặt nhỏ xinh của cô càng thêm tái nhợt.

Giang Mạc viễn vừa lái xe vừa quay qua nhìn cô, từ lúc cô tỉnh dậy cho đến giờ không nói câu nào, nhưng vào sáng sớm, trong ánh mắt cô để lộ một tia phần hận, mỗi khi nhớ đến, sẽ có một thứ cảm giác phiền muộn nảy lên trong lòng, xua hoài không tan.

Anh biết cô nghĩ đến ai, điều này làm anh lại càng không vui.

Nhưng, Giang Mạc Viễn nhận được.

Toàn thân Trang Noãn Thần như dán hẳn vào cửa xe, dựa đầu vào lưng ghế, mặt luôn luôn nghiêng về một bên, cuối cùng có chút mệt mỏi nhắm mắt lại. Thật sự cô mệt muốn chết.

Chỉ là lúc anh đang chuẩn bị bữa sáng, cô từng nghĩ sẽ lặng lẽ bỏ đi không một tiếng động.

Đứng trước cửa biệt thự rồi, ước chừng cũng hơn mười phút mà chẳng có lấy một chiếc taxi chạy ngang qua.

Giang Mạc Viễn chạy từ bên trong ra, khoát chiếc áo nam lên người cô, quần lại, giọng nói mang ý cười, anh nói với cô, taxi rất hiếm đến chỗ này, anh nói với cô, cơ thể cô còn yếu nên phải ăn chút gì đó trước đã, anh còn nói, hôm nay là ngày nghỉ, nếu cô muốn ra ngoài, anh có thể cùng đi với cô.

Mà cô chỉ nhẹ nhàng nói một câu: em muốn về nhà.

Giang Mạc Viễn đứng bên cạnh im lặng trong chốc lát, sau vài giây tiếng nói của anh vẫn ôn hòa như trước: Được, ăn sáng xong anh đưa em về.

Cô chỉ có thể để mặc anh bế ngang cô lên, ôm cô trở vào nhà.

Bởi vì cô thật sự không còn sức, cho dù là sức lực để trở vào nhà cũng không...

Xe của Giang Mạc Viễn chạy vào khu nhà, dừng lại dưới lầu.

Đợi sau khi vài hàng xóm đi siêu thị về lên lầu rồi, Trang Noãn Thần mới đưa tay mở cửa xe.

Cô mở mấy lần cũng mở không ra, ngón tay đang run rẩy.

Giang Mạc Viễn mỉm cười xuống xe, chạy nhanh qua vị trí ghế phụ mở cửa xe giúp cô.

Cô mở mấy lần cũng mở không ra, ngón tay đang run rẩy.

Giang Mạc Viễn mỉm cười xuống xe, chạy nhanh qua vị trí ghế phụ mở cửa xe giúp cô.

Có ai, sẽ vì mất đi cái màng mỏng manh ấy mà điên loạn, nhất là ở nhịp sống hiện đại như bây giờ, ý nghĩa của lớp màng ấy trong mắt nhiều người phụ nữ hiện đại còn không đáng bằng giá trị của một bữa tối thịnh soạn.

Nhưng Trang Noãn Thần sẽ vậy.

Chỉ là, điên loạn cũng không đại biểu cho việc sẽ quậy tung sẽ khóc lớn.

Chúng điên loạn của cô chỉ là sự im lặng vô tận.

Có đôi khi, im lặng còn đáng sợ hơn gào khóc, đây chẳng những là một loại tra tấn đối phương, còn là hình thức tự ngược đau đớn hơn cả lăng trì đối với chính mình.

Trang Noãn Thần không nghĩ vậy, nhưng cô không khác người, chỉ là cô không làm âm lên nổi.

Xuống xe, thời tiết lạnh lẽo khiến cô rùng mình một cái.

Giang Mạc Viễn cởi áo khoát của mình ra chuẩn bị khoát thêm vào cho cô, tay vừa định đựng vào, cô lại lui về sau, như cảnh giác loài

dã thú bất cứ lúc nào cũng có thể xông tới.

Anh thấy buồn cười.

Cô lại xoay người bước đi.

“Noãn Noãn...” Tiếng nói trầm thấp vang lên ở sau lưng.

Cô dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

Tiếng bước chân của người đàn ông từ xa đến gần, cuối cùng, ánh sáng trước mắt cô bị bóng dáng cao lớn che khuất.

Anh đứng trước mặt cô, cô không ngước lên nhìn, cũng không lên tiếng.

Tiết trời lành lạnh nổi lên tiếng thở dài của người đàn ông, Giang Mạc Viễn nâng tay quấn lại khăn choàng cổ cho cô, nhẹ nhàng nói, “Sau khi lên lầu thì ngủ một giấc, thức dậy thì gọi điện cho anh.”

Một cảm giác hoang đường như là ngọn lửa nhen nhóm dưới đáy lòng nhanh chóng bùng cháy, cô giương mắt, đối diện với cặp mắt nhu hòa nhưng u tối của anh, có một thoáng cảm thấy thật ngọt ngào.

Vì sao lại như vậy?

Thay đổi rất nhỏ giữa hai người họ cô có thể nhận thấy rõ ràng.

Cô không cần sự thay đổi này!

Anh là vị thần trên cao mà cô ngưỡng mộ, nhưng vị thần một khi có dục vọng thì không còn là thần nữa, đến bây giờ, cô vẫn không tài nào tin nổi chuyện này là thật, tất cả đến quá đột ngột, cứ như vậy,

quan hệ giữa cô và Giang Mạc Viễn hoàn toàn thay đổi.

Cuối cùng cô vẫn cụp mắt, hàng mi dài không tài nào che được ưu thương trong đáy mắt.

Trong tay cô vẫn cầm vài thứ, là thuốc Giang Mạc Viễn đưa cho cô, tiếng nói của anh xuyên qua không khí chấn động màng tai cô, sinh ra đau nhức.

“Cầm lấy thuốc, uống thuốc xong rồi đi nghỉ.” Anh nhẹ giọng dặn dò, trong mắt, trong lòng đều lộ vẻ quan tâm.

Trang Noãn Thần nắm chặt lọ thuốc, ngón tay lạnh lẽo bị rìa lọ thuốc cứa vào sinh đau, giờ khắc này cô ước gì thứ anh đưa cho cô là con dao, lưỡi dao không phải kề vào cổ anh, mà để cứa vào cổ cô.

Cắn nhẹ cánh môi khô khốc, sự lo lắng trong lòng rốt cục vẫn lặng lẽ tan đi.

Giang Mạc Viễn khẽ vịn cằm cô, bắt cô ngước lên nhìn vào mắt anh.

“Noãn Noãn, rốt cục em đang suy nghĩ điều gì?” Trong mắt anh xẹt qua một tia nghiêm khắc.

Môi cô run run, nhưng không tài nào bật ra được ngôn ngữ.

Thực ra cô muốn nói lắm, nhưng tiếng nói như bị nghẹn lại, bật ra không được, đến mức khó chịu.

Động tác như có vẻ giằng co này của hai người mất khoảng một phút, mắt Giang Mạc Viễn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt của cô, đuôi lông mày lại nhuốm màu đau thương, cuối cùng chỉ có thể thở dài thỏa hiệp, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, “Vào nhà đi, trời

lạnh lắm.”

Trang Noãn Thần xoay người bước đi.

Anh vẫn đứng trong tuyết chưa đi, bóng dáng cao lớn in trên đất để lộ sự cô tịch.

Trước cửa phòng bảo vệ, Trang Noãn Thần dừng bước, ngón tay cứng nhắc một lúc, cô quay đầu lại, nhìn người đàn ông vẫn chưa rời đi ở cách đó không xa, im lặng trong chốc lát, rốt cục cũng nói câu thứ hai, chẳng qua chỉ là một câu hỏi...

“Tại sao vậy?”

Là vấn đề cô vẫn luôn muốn hỏi.

Tại sao?

Điều kiện ưu tú như anh, tại sao lại cố tình phát sinh quan hệ với cô?

Rõ ràng biết trong lòng cô yêu người khác, tại sao còn phải làm như vậy?

Anh rõ ràng thấu hiểu con người cô, tại sao đảo mắt lại thay hình đổi dạng?

Cô không hiểu, vấn đề cô luôn suy nghĩ này chỉ có thể trông chờ anh đến giải đáp.

Giang Mạc Viễn dường như đọc hiểu được hàm nghĩa câu hỏi này, nhẹ nhàng cong môi, nụ cười ấm áp quanh quẩn bên môi, lan đến tận đáy mắt, “Rất đơn giản, bởi vì anh thích em.”

Trang Noãn Thần ngẩn ra.

Đứng vậy, lý do đơn giản biết bao, chỉ cần vài chữ liền giải thích được hành vi của anh, công khai như vậy, hợp tình hợp lý như vậy, là cô ngốc, đọc mãi không hiểu tâm tư của anh.

Nhưng mà, chỉ một chữ ‘thích’ là có thể hoàn toàn phá hủy hạnh phúc của người khác sao?

Chí ít, cô không làm được.

Trang Noãn Thần về đến nhà, ngâm mình trong bồn tắm khoảng hai tiếng đồng hồ.

Cô muốn tẩy đi toàn bộ mùi hương thuộc về Giang Mạc Viễn trên người, giống như chỉ có làm vậy mới có thể tự lừa mình dối người rằng hết thảy chưa từng xảy ra. Thật ra thì con người, bất kể nam hay nữ đều không thích biến cố.

Bởi vì biến cố sẽ mang đến quá nhiều sự không chắc chắn.

Cũng bởi vì phần lớn biến cố sẽ làm người khác bất an.

Cho đến khi tay cô ngâm nước đến trắng bệch, cho đến khi tiếng điện thoại reo lên giải cứu cô từ trong hoảng loạn.

“Bé cưng à, khai mau rốt cục cưng đi đâu vậy?” Là tiếng của Hạ Lữ, lo lắng gấp gáp, “Sao điện thoại tắt máy hoài vậy?”

Trang Noãn thần mệt mỏi dựa vào bồn tắm, “Sao vậy?” Có thể điện thoại bị trục trặc, tự động tắt nguồn.

“Còn sao vậy là sao? Cố Mặc tìm cậu khắp nơi sắp điên luôn rồi, gọi điện cho mình, mình chỉ có thể gạt anh ta nói cậu ở chỗ mình, chừng nào anh ta hỏi cậu thì cậu nói vậy nha.” Hạ Lữ thở dài.

Hai chữ Cố Mặc này, hệt như con dao đâm thẳng vào ngực cô, đau đốn đột ngột lan rộng.

“Mình biết rồi, cảm ơn cậu...” Giọng nói hơi run, vất vả lắm mới nói xong những lời này.

“Cậu sao vậy?” Hạ Lữ nhạy cảm nghe thấy giọng nói của cô không đúng lắm, vội hỏi, “Rốt cục cậu đi đâu vậy?”

Trang Noãn Thần nhắm mắt lại, khẽ nói, “Hạ Lữ, mình mệt quá, sau này rồi nói nhé.” Nói xong, cô cúp máy, sau đó tắt nguồn luôn.

Cuối cùng cô cũng biết, khi một người trải qua biến cố chưa từng gặp phải sẽ phát điên, chứng tâm thần phân liệt xuất hiện trong tiểu thuyết hay trong mấy bộ phim không phải không có cơ sở.

Gặp phải chuyện thế này, điều khó trải qua nhất là tự nhốt mình.

Cho nên sẽ rối rắm, sẽ buồn bực, sẽ luẩn quẩn trong lòng, cuối cùng chỉ có thể dồn ép trái tim mình đến góc chết, không thoát ra được.

Nhưng may mà, Trang Noãn Thần khóc.

Ngâm mình trong bồn tắm, nước đã nguội, nước mắt cô lại nóng ẩm đến dọa người!

Nghe thấy cái tên Cố Mặc, cô như bị chạm phải dây thần kinh nào đó, liều mạng vốc nước, vốc lên rửa gương mặt sững nước của cô

làm cô không thể thờ nổi, cô khóc lớn, dùng phương thích bình thường nhất của bệnh nhân tâm thần để phát tiết, cuối cùng chỉ còn lại sự mệt mỏi...

Trang Noãn Thần bị tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức, mở mắt ra, không biết bản thân mặc áo ngủ nằm trên sô pha tự bao giờ, tóc đã khô, rối tung nhón nhác không chịu nổi.

Tiếng gõ cửa cuối cùng biến thành đập cửa, lúc này cô mới sực tỉnh, khi lê tấm thân mệt mỏi đau nhức đi ngang qua tấm gương gắn trên tường, lại bị chính vẻ tiều tụy của mình làm cho hoảng sợ.

Khoảnh khắc mở cửa ra, trái tim Trang Noãn Thần cũng theo đó nhói lên!

Ngoài cửa là Cố Mặc.

Anh đứng ở đó, tay vẫn duy trì động tác gõ cửa, sau khi ngậy ra một lúc anh không nói gì liền ôm lấy cô.

Vòm ngực của người đàn ông đó vẫn là mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái trước giờ, hết như thái độ làm người của anh.

Chiếc ôm chớp nhoáng này làm trái tim Trang Noãn Thần như bị vạn con tuấn mã hung hăng giẫm qua, con tim đau đốn thôi thúc cô ôm lấy thắt lưng anh, khuôn mặt tái nhợt dán vào ngực anh, giờ khác này cô mới hiểu, căn bệnh tâm thần vừa rồi chẳng qua chỉ là khúc dạo đầu, nỗi thống khổ lớn hơn đều dâng trào kể từ giây phút nhìn thấy Cố Mặc.

Mọi sự im lặng giờ đây hóa thành nước mắt.

Lòng cô, hoàn toàn sụp đổ!

“Anh ở đâu? Thời điểm em cần anh thì anh ở chỗ nào? Tại sao không bắt máy? Tại sao?” Cô ra sức đánh anh, một đấm lại một đấm, nước mắt hòa cùng tiếng gào giận dữ tất cả đều tuôn trào, cô khóc hết như một đứa trẻ bất lực.

Cố Mặc để mặc cô đánh mình, cuối cùng gắt gao ôm lấy cô.

“Xin lỗi, xin lỗi em...” Anh nhận lỗi, một tiếng lại một tiếng.

Cô lại khóc lại nhào vào lòng anh.

Trong phòng thật ấm cúng.

Cố Mặc luôn ôm Trang Noãn Thần, một khắc không rời, đợi sau khi cô khóc xong rồi, anh đau lòng nhìn cô, còn nói câu xin lỗi.

Trang Noãn Thần cuối cùng cũng phát tiết đủ, trong lòng chỉ còn lại bi thương, cô giơ tay, áp vào hai má gầy gò của anh, môi run run, nhưng không nói được gì. Cô sao có thể trách anh? Cô là một đứa ích kỷ, ngay cả cô còn chán ghét chính mình!

Cố Mặc kéo tay cô qua, cúi đầu muốn hôn cô.

Cô lại giật mình rút tay về.

Anh kinh ngạc, nhìn cô.

Đáy mắt Trang Noãn Thần tràn ngập thê lương, cô dơ bản quá, làm sao còn xứng để anh chạm vào?

“Noãn Thần, anh biết hôm kia là anh không đúng, anh không nên nổi giận với em.” Cố Mặc nghĩ chắc cô vẫn còn giận dỗi, ôm chầm lấy cô, “Lúc cãi nhau xong với em, anh thực sự tức giận quá nên đến bar, anh uống rất nhiều rượu, lúc mơ mơ màng màng anh có gọi điện thoại cho em nhưng em lại tắt máy, anh say khướt, mãi cho đến chiều hôm qua mới tỉnh lại, xin lỗi.”

Trang Noãn Thần vốn dĩ đang im lặng lắng nghe, nhưng sau đó cô lại giật thót, ngẩng đầu nhìn anh, “Tối hôm kia? Không phải tối hôm qua sao?” Cô nhớ tối qua mình ngồi quá trộm mà.

Cố Mặc ngạc nhiên, “Noãn Thần, em sao vậy?”

Trang Noãn Thần hoang mang, trong đầu lại hỗn loạn, “Hôm nay... là ngày mấy?” Cô vô thức hỏi.

“Là ngày 2, mừng 2 tết âm lịch.” Cố Mặc thấy cô hơi lạ, ôm cô chặt hơn.

Nhưng Trang Noãn Thần như con diều đứt dây, sắc mặt thê lương như bị gió lạnh thổi qua.

Mùng 2!

Nói cách khác, cô ở lại nhà của Giang Mặc Viễn những hai đêm!

Cô cứ tưởng chuyện hoang đường này bất quá chỉ là một đêm!

“Không...” Trang Noãn Thần run rẩy bật ra một chữ, trên đầu như bị người khác đập mạnh một cú!

Cô ngủ trên giường cùng Giang Mặc Viễn những một ngày hai đêm, thậm chí có thể nói, khi Cố Mặc say rượu, cô lại đang ở trên giường

triền miên cùng Giang Mạc Viễn...

Như có một bàn tay chụp lấy trái tim cô, sau đó dùng sức bóp vặn, máu chảy đầm đìa.

Cái lạnh cũng chảy dọc theo mạch máu.

“Noãn Thần?” Cố Mặc thấy mặt cô xanh tái đến dọa người, lay cô, nhìn chăm chăm vào cô, “Tối qua rốt cục em đã đi đâu?”

Ý thức mãnh liệt của Trang Noãn Thần bị những lời này của anh kéo lại, có kinh hãi nhiều hơn nữa so ra cũng kém chuyện bị anh chất vấn, cô giương mắt, nhìn anh, trong đầu lơ đãng nhớ lại lời nhắc nhở của Hạ Lữ, môi mấp máy, mết mội nói, “Ở chỗ Hạ Lữ...”

Cô vẫn không có dũng khí nói thật với anh.

Bởi vì, cô ích kỷ, cô sợ sẽ mất đi.

Cố Mặc nhìn cô một lúc lâu, như đang đánh giá xem cô có nói dối hay không, nhưng sự bi thương nơi đáy mắt vẫn tồn tại ấy, cuối cùng anh như là tin lời cô, dịu dàng ôm cô vào lòng, “Anh biết, sau đó anh có đi tìm Hạ Lữ. Anh biết, hành vi hôm trước của anh đã chọc em khóc.”

Trang Noãn Thần lắc đầu, “Là em không tốt, Cố Mặc, là em.” Cô nghẹn ngào.

Cố Mặc lại nắm lấy tay cô, vội nói, “Noãn Thần, chúng ta kết hôn đi.”

Một yêu cầu bất ngờ khiến Trang Noãn Thần sửng sốt, nước mắt ở khóe mắt cũng đọng lại không chảy nữa, mắt cô như viên ngọc ngâm trong nước, thể hiện vẻ khiếp sợ đối với hành động này của Cố Mặc.

“Noãn Thần, anh không thể không có em, cho nên chúng ta kết hôn đi, lập tức kết hôn ngay.” Cố Mặc lật người cô qua, nghiêm túc nhìn cô, “Có người thích căn nhà của anh, có thể ra mức giá lý tưởng. Noãn Thần, chúng ta trả lại bốn mươi triệu cho Giang Mạc Viễn rồi lập tức kết hôn.”

Trang Noãn Thần nhìn anh mà không hề chớp mắt, hô hấp càng thêm gấp gáp.

“Anh biết lòng anh hay nghi thần nghi quỷ, sáng nay anh có hỏi công ty đối phương, hóa ra là Giang Mạc Viễn để công ty họ nhận được một hợp đồng trị giá bốn mươi triệu, anh còn tưởng Giang Mạc Viễn thay anh trả tiền, nhưng bất luận thế nào, anh cũng không muốn nợ ân tình của hắn, bốn mươi triệu này chúng ta vẫn phải trả lại cho hắn.” Cố Mặc thật lòng nói.

Trang Noãn Thần nhìn anh, nhìn rồi lại nhìn, nước mắt lại chảy xuống.

Nếu chuyện này phát sinh sớm một chút...

Nếu cô và Cố Mặc tra rõ sự việc một chút...

Có lẽ, tất cả đều không giống như bây giờ.

Nhưng hiện tại, nói những chuyện này có còn kịp không?

Đã muộn rồi.

Cô muốn cười, cười bản thân, cô lại muốn khóc, khóc cho chính mình.

Cố Mặc thấy cô khóc bèn lúng túng, vội vàng rút khăn giấy lau nước mắt cho cô, nhẹ nhàng dỗ dành nói, “Noãn Thần à, đừng khóc nữa, em cảm động à?” Anh muốn xoa dịu bầu không khí một chút.

Nhưng Trang Noãn Thần càng khóc càng dữ dội.

Cuối cùng Cố Mặc chỉ có thể ôm cô, một lần lại một lần dỗ dành an ủi.

Không biết khóc bao lâu, đợi khi nước mắt đã khô cạn rồi, Cố Mặc mới lên tiếng, ôm lấy gương mặt cô, nghiêm túc nói, “Hiện giờ chúng ta lập tức đi chọn nhẫn, được không?”

Trang Noãn thần nhìn vào cặp mắt vui sướng kia của anh, trong lòng lại càng thêm lương.

Thấy cô không nói, Cố Mặc không nói gì thêm mà kéo lấy tay cô.

Cô bất ngờ cự tuyệt anh, cuộn mình trên sofa muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?” Cố Mặc ngạc nhiên, sợ cô từ chối.

“Em...” Trang Noãn Thần gian nan mở lời, biết rõ hạnh phúc cách mình ngày càng xa, miệng cô mở ra, muốn nói sự thật lại bị đau đớn can ngăn, cuối cùng chỉ suy yếu nói, “có hơi mệt.”

“Vẫn còn chưa tha thứ cho anh à?” Cố Mặc hiểu lầm, gấp gáp giải thích, “Là lòng nghi ngờ của anh quá nặng, nhưng đó là bởi vì anh yêu em, Noãn Thần, anh cam đoan với em, sau này anh tuyệt đối sẽ không hoài nghi em nữa, chúng ta kết hôn đi.”

“Cố Mặc...” Cô mở miệng, đưa tay khẽ áp vào má anh, thu mắt về, “Em chưa từng trách anh, muốn trách thì trách em không tốt.” Bởi vì

cô của hiện tại, không bao giờ còn có thể ở trước mặt anh lý trí mà trách móc nữa, cũng không thể oán anh quá đa nghi, bởi vì, cô đã không còn tư cách để nói câu ‘anh hiểu lầm em và Giang Mạc Viễn rồi’ với anh nữa.

Hiếu lằm, lúc này đã biến thành sự mỉa mai tàn khốc, hoàn toàn đánh tan toàn bộ nhận thức của cô, kiên trì của cô, hy vọng của cô...

“Đồ ngốc.” Cố Mặc nghe vậy thì xúc động, lại ôm lấy cô.

Cô dựa vào lòng anh, từ từ nhắm hai mắt lại, còn không biết thứ hạnh phúc yên bình này có thể hưởng thụ được bao lâu, cho dù chỉ là một phút đồng hồ cô cũng mãn nguyện.

Hai người ôm nhau hồi lâu, cho đến khi, Cố Mặc ‘a’ lên một tiếng.

Trang Noãn Thần như con thỏ bị quấy rầy, anh buông tay ra, đưa tay vạch áo ngủ của cô.

Cô thuận thế nhìn xuống, toàn thân nháy mắt cứng lại như tấm thép!

Vạt dưới áo ngủ, là vết máu đỏ sẫm, không nhiều lắm, lại chói mắt vô cùng.

Mặt cô tái đi!

Đầu tiên Cố Mặc ngậy ra một lúc, rồi sau đó mỉm cười, đưa tay xoa đầu cô, “Chuyện này có gì đâu mà ngượng? Mỗi tháng đến mấy ngày này em thường thấy mệt mỏi và đau bụng à?”

Tim cô như mắc ở cuống họng, vừa nghe anh nói như vậy mới ngạc nhiên, hóa ra anh tưởng cô đến kỳ sinh lý.

Nhẹ nhàng lấu đầu, cô nói, “Không đau...” Đau chỉ là ở tim, may mà anh không nhớ chu kỳ nguyệt san của cô.

“Thay đồ đi, anh đi nấu nước đường đo cho em.” Cố Mặc dịu dàng nói.

Trang Noãn Thần cắn mạnh môi, gật đầu.

Hai phút sau, cô lại vọt vào trong toilet, mở vòi nước rồi bắt đầu khóc.

Cô biết máu này là gì.

Trên áo ngủ dính tinh dịch và máu hòa lẫn vào nhau, loang lổ nhiều chỗ, cho dù cô vừa mới tắm xong, vẫn không thể tẩy sạch hoàn toàn dấu vết Giang Mặc Viễn để lại sâu trong cơ thể cô!

Cô hận, rất hận!

Bên ngoài toilet là tiếng gõ cửa của Cố Mặc, anh dịu dàng nói, “Noãn Thần, đừng tắm lâu quá, lúc này dễ bị bệnh lắm.”

Nghe anh dịu dàng như vậy, Trang Noãn Thần bụm chặt miệng, theo tiếng nước ào ào mà òa khóc...

Mùng ba tết, mặt trời chói chang.

Thật ra mùa đông của Bắc Kinh vẫn rất đẹp, không có ẩm thấp như miền Nam, cũng không lạnh như Đông Bắc, duy chỉ là không thường có tuyết rơi, bất quá điều khiến người ta vui mừng chính là, gần như cả ngày hôm nay đều ngập nắng, lúc mặt trời lặn, cũng xem như ấm áp.

Thời tiết tốt, tâm trạng con người cũng khá hơn.

Đương nhiên ngoại trừ Trang Noãn Thần.

Sau khi Cố Mặc về, cô nằm xuống là ngủ, ngủ đến tận giữa trưa hôm sau mới thức dậy.

Gần nhà có tiệm thuốc, Trang Noãn Thần gần như đứng bên ngoài một lúc lâu, cuối cùng đợi cho toàn bộ khách hàng trong tiệm đi ra hết mới từ từ đi vào.

Nhân viên trong tiệm thật nhiệt tình, có nam có nữ, đều hỏi cô cần loại thuốc gì.

Cô mím môi, đi qua chỗ một nữ nhân viên còn trẻ, bóp ngón tay, gian nan hỏi, “Xin hỏi... có thuốc... thuốc ngựa thai không ạ?”

“Có ạ.” Cô nhân viên trong tiệm không ngạc nhiên, đi đến bên cạnh tủ thuốc, Trang Noãn Thần muốn bước nhanh đuổi theo nhưng giữa hai chân lại quá đau, cho nên chưa đi đến nơi thì cô nhân viên đã cầm thuốc giơ lên, lớn tiếng hỏi...

“Chị muốn mua loại ngựa thai bình thường hay là ngựa thai cấp ạ?”

“Hả?” Trang Noãn Thần ngạc nhiên, thuốc này cũng có phân loại nữa sao, “Tôi... cho tôi loại tốt...” Nói xong lời này, cô thật muốn tìm cái lỗ để chui xuống.

“Loại tốt?” Cô nhân viên hí mắt nhìn cô, nhú mày, “Không phải chị muốn mua thuốc ngựa thai à? Thuốc ngựa thai chỉ phân ra loại nhiều viên hay ít viên thôi, chứ hiệu quả đều như nhau.”

Trang Noãn Thần nghe đến mù mờ, lại nhạy cảm phát hiện một nam nhân viên đang nhìn cô, cổ họng cô khô khốc, “Loại nào cũng được, hiệu quả như nhau là được.”

Cô nhân viên nhún vai, từ trong quầy lấy ra một hộp thuốc, đặt xuống trước mặt cô, “Vậy ngựa thai cấp đi, uống một viên là được, còn ngựa thai thường thì chị phải uống hai viên, trong vòng 72 tiếng đều có hiệu quả.”

Hết chương 20

Quyển 4 - Chương 21: Không ký tên

Trang Noãn Thần nghe đến đỏ mặt, tính sơ sơ cũng vừa đúng ba ngày, may quá, vẫn còn kịp.

Vội vàng trả tiền, nhận thuốc từ nhân viên, cô vội vàng nhét thuốc vào trong giỏ xách, lại nhớ gì đó, ấp úng hỏi, “Thuốc này... có ảnh hưởng gì đến cơ thể hay không?”

“Chị nói thử xem?” Cô nhân viên nhíu mày nhìn cô, trong mắt ánh lên vẻ xem thường, “Nói trắng ra, thuốc này chính là Levonorgestrel, mấy loại thuốc ngừa thai cấp đều có thành phần này, chị nghĩ xem có thể gây tác hại đối với cơ thể hay không? Chị ơi, tôi hảo tâm nhắc nhở chị một câu, thuốc này một năm uống một lần cũng gây tổn hại cơ thể rồi, sau này muốn có con cũng khó.”

Trang Noãn Thần nghe mà kinh hồn bạt vía, không nói gì nữa. vội vàng rời khỏi tiệm thuốc.

Cô nhân viên phía sau lắc đầu bất đắc dĩ, “Phụ nữ thời nay nghĩ thoáng thật, không biết bảo vệ bản thân gì cả, không muốn có em bé thì phải có biện pháp tốt chứ, thứ đàn ông biến chính mình thành người đầy thương tích thế này thì làm gì biết đau lòng?”

Nam nhân viên bên cạnh cười cười, “Cô than thở quá khích rồi đấy.”

“Không phải than thở, chỉ là cảm thấy thế giới này đúng là sắp loạn rồi.” Cô ấy bĩu môi, “Thời buổi này người muốn có con lại không có được, ngày nào cũng chạy đến bệnh viện chữa vô sinh. Người

không muốn có con thì mang thai hoài, anh xem trong phòng phẫu thuật một ngày có bao nhiêu ca nạo phá thai? Phụ nữ đó, sợ nhất chính là trao thân dưới tình huống suy nghĩ không thông, đạt được sung sướng nhất thời, nhưng lại phải hối hận cả một đời!”

Trong tiệm bánh ngọt, lúc này không có nhiều khách lắm.

Trang Noãn Thần ngồi ở một góc sáng sủa, tập trung nhìn vào tờ hướng dẫn sử dụng hồi lâu, sau đó lại cầm viên thuốc nhỏ xíu kia nhìn thêm một hồi, cuối cùng, đem ánh mắt cầu cứu chuyển đến hai người bạn tốt ngồi ở đối diện.

Hạ Lữ trong điện thoại phát hiện thấy cô kỳ lạ, sợ có chuyện liền trực tiếp gọi cho Ngải Niệm, Ngải Niệm không nói gì đã từ ngoại thành hấp tấp quay về, hai người họ đang nghiêm hình bức cung cô.

Cho đến khi sữa nguội dần, Trang Noãn Thần vẫn cứ trố mắt nhìn chằm chằm hộp thuốc.

Hạ Lữ thuận tay cầm qua xem, nhìn kỹ nó, cảm thấy tán thưởng, “Thật không ngờ, một viên thuốc nhỏ xíu như vậy có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, Ngải Niệm, cậu có từng thử qua chưa?”

“Ngay cả cậu còn chưa từng thử, sao mình có thể thử rồi chứ?” Ngải Niệm vội vàng đặt thuốc xuống trước mặt Trang Noãn Thần, trừng mắt liếc Hạ Lữ một cái, “Mình làm việc gì cũng có kế hoạch cả, lúc muốn có em bé mới thả, chưa phải lúc đều dùng các biện pháp phòng tránh thai an toàn.”

Hạ Lữ cũng trừng mắt liếc cô một cái, “Mình cũng vậy nha, ai khi khổng khi không lại uống ba cái thứ này?”

Mặt Trang Noãn Thần bỗng tái đi!

“Xin lỗi cậu, Noãn Thần, mình không có ý gì khác đâu.” Hạ Lữ thấy bản thân nói sai liền xin lỗi, thấp giọng nói, “Mình thật sự rất sợ thuốc này có ảnh hưởng đến cơ thể cậu đó.”

“Chắc chắn sẽ có ảnh hưởng.” Ngải Niệm nhân lúc rảnh dùng điện thoại lên mạng kiểm tra một chút, “Nhìn xem, tác dụng phụ nhiều như vậy, cái gì mà dễ dàng dẫn đến lạc nội mạc tử cung, u xơ tử cung, ảnh hưởng đến khả năng sinh sản sau này, thật sự càng xem càng dọa người.” Nói xong, đưa điện thoại đến trước mặt Trang Noãn Thần, “Tự cậu xem rồi quyết định đi.”

Trang Noãn Thần không xem, trong tay vẫn nắm chặt viên thuốc, thật lâu sau, ngửa đầu, nuốt viên thuốc xuống.

Hạ Lữ cùng Ngải Niệm đồng thời kinh ngạc kêu lên.

“Cậu uống thiệt à?” Hạ Lữ ôm ngực, mở to mắt.

Trang Noãn Thần gật đầu, cô không thể không làm vậy, lỡ như mang thai thì sao? Cô cắn môi, khẽ nói, “Mình lên mạng tra một chút, tính toán lại ngày, khoảng thời gian này là thời kỳ nguy hiểm, mình không muốn mạo hiểm.”

“Chuyện này mà để Giang Mạc Viễn biết được chắc sẽ giết cậu mất!” Hạ Lữ lắc đầu bất đắc dĩ, “Người đàn ông có bản tính kiêu ngạo bẩm sinh như anh ta, một khi biết cậu giết con anh ta hả, không chừng anh ta sẽ liều mạng với cậu luôn đó?”

Trang Noãn thần không nói, sắc mặt càng thêm khó coi, cầm ly sữa lên uống một hơi mấy hớp liền, lại chậm rãi ăn miếng bánh xoài trên

bàn, không nói tiếng nào.

Ngải Niệm huých Hạ Lữ, ý bảo cô đừng tiếp tục chủ đề này nữa.

Hạ Lữ thở dài, ngậm miệng lại.

Ánh mặt trời chiếu vào tiệm bánh ngọt, bên trong dạt dào nắng ấm.

Ba người vẫn cứ duy trì im lặng.

Sau hồi lâu, Ngải Niệm lên tiếng, “Noãn Thần, vậy cậu quyết định thế nào?”

Lúc ăn cơm trưa, Trang Noãn Thần đã kể hết đầu đuôi ngọn ngành chuyện xảy ra cho hai cô bạn nghe, còn nói Cố Mặc cầu hôn cô.

Tay cầm nĩa của Trang Noãn Thần tạm dừng một chút, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, cô không biết tiếp theo sẽ làm thế nào, cô hoàn toàn mờ mịt.

“Cậu đã quyết định uống thuốc ngừa thai, vậy đã quyết định ở bên Cố Mặc rồi.” Hạ Lữ nói một cách dứt khoát, “Lựa chọn chắc chắn rồi thì không có gì phải rối rắm cả.”

Bánh xoài thật ngọt, nhưng Trang Noãn Thần lại cảm thấy đắng chát, buông nĩa, cô thản nhiên nói, “Hiện giờ mình thành như vậy rồi, sao xứng đáng với anh ấy chứ?”

Hạ Lữ bất đắc dĩ trả lại cái nhìn khinh bỉ, “Trời ạ, cậu cho rằng thời này vẫn còn ở xã hội phong kiến à? Hiện giờ gái trinh là của quý hiếm có, có thằng đàn ông nào còn vướng mắc chuyện này? Nếu vướng mắc thì không cưới nổi vợ đâu.”

“Cố Mặc biết mình còn.” Trang Noãn Thần cố gắng để giọng nói của mình bình ổn.

“Hà?” Hạ Lữ cùng Ngải Niệm quay qua nhìn nhau.

Người có phản ứng đầu tiên là Ngải Niệm, cô nghĩ nghĩ rồi nói, “Noãn Thần, nếu cậu thực sự yêu Cố Mặc, vậy nói thật cho anh ấy biết đi, cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, anh ấy sớm muộn gì cũng biết, chuyện cậu nói cho anh ấy biết và chuyện anh ấy tự biết là hai chuyện khác nhau, cậu hiểu không?”

Trang Noãn Thần ngây ra.

“Từ từ đã...” Hạ Lữ ở bên cạnh nhanh chóng ngắt lời của Ngải Niệm, nhìn về phía Trang Noãn Thần, “Cậu đừng có nghe lời cậu ấy, tính tình của Cố Mặc ra sao cậu còn không biết? Nếu anh ta biết cậu và Giang Mặc Viễn đã phát sinh quan hệ, nói không chừng ngay cả lòng giết người cũng có à, anh ta sẽ cưới cậu, nhưng về sau giữa hai người vẫn luôn có một Giang Mặc Viễn kẹp ở giữa, cậu cho rằng cuộc hôn nhân như vậy có thể hạnh phúc sao?”

“Hạ Lữ, lời nói trước sau của cậu mâu thuẫn quá vậy, chính cậu vừa nãy còn nói đàn ông bây giờ suy nghĩ rất thoáng mà.” Ngải Niệm phản bác.

“Không phải nghĩ thoáng, mà là không thể không chấp nhận sự thật rằng thời này gái trinh rất hiếm hoi. Nếu có hai người phụ nữ, một còn một mất, đồng thời đứng trước mặt đàn ông, cậu cảm thấy hẳn sẽ chọn người nào làm vợ? Chắc chắn là đứa còn rồi.” Hạ Lữ nhíu mày, “Đàn ông lấy vợ, không hẳn là muốn cái đó nhưng nhất định không muốn nhường cho người khác. Cố Mặc là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ điển hình, trong lòng anh ta có thể chứa nổi cái gai này sao?”

“Nhưng hiện giờ Noãn Thần như vậy rồi, có muốn giấu cũng giấu không được.” Ngải Niệm lắc đầu.

“Vậy thì có là gì?” Hạ Lữ khinh thường, giữ chặt tay Trang Noãn Thần, nghiêm túc nói, “Cậu hãy nghe mình nói, bây giờ lập tức đến một trung tâm chính hình dáng tin cậy đặt lịch hẹn vá lại màng trinh, cậu biết cô Tiểu Nhã ở bộ phận thiết kế không, cô ấy đã làm rồi đó, thật sự giống hệt như thật luôn, nghe nói ông xã của cô nàng niu cổ trong lòng bàn tay.”

Trang Noãn Thần nghe mà ù ù cạc cạc, đây là lần đầu tiên cô nghe nói có chuyện này.

Ngải Niệm không đồng ý, vội vàng nói chen vào, “Không nên không nên, chuyện này quá mạo hiểm, lỡ như không tốt cho cơ thể thì sao? Hơn nữa, trên đời này không có bức tường nào kín gió, một khi sự việc bại lộ, cậu bảo Cố Mặc sẽ nghĩ thế nào? Nếu lúc đó cho dù cậu muốn giải thích cũng không còn cơ hội.”

“Để anh ta biết làm gì? Trung tâm sẽ giữ bí mật mà.” Hạ Lữ lại không đồng ý, “Chuyện này không thể thú nhận với Cố Mặc, ngoài miệng anh ta nói không ngại, nhưng ai biết được trong lòng anh ta nghĩ gì? Có đôi khi, lời nói dối thiện chí thì có cái gì không tốt?”

“Đây là thiện chí sao? Đây là cố tình lừa gạt.” Ngải Niệm lắc đầu.

Hạ Lữ im miệng, làm động tác đầu hàng, “Mình tính xong cho cậu rồi đó, chuyện này rõ ràng có thể giải quyết lại cố tình làm cho nó phức tạp lên.”

“Là mình muốn suy nghĩ chu toàn mà thôi.” Ngải Niệm cũng không chịu nhường nhịn, nhìn Trang Noãn Thần, vẻ mặt nghiêm túc, “Cậu

may ra có thể lừa được Cố Mặc, nhưng còn Giang Mạc Viễn? Cậu cho rằng anh ta sẽ dừng tay sao?”

Hạ Lữ nghe vậy thì gật đầu, rốt cục cũng về cùng một phe với Ngải Niệm, “Lời cậu nói nghe cũng có lý, có lẽ Giang Mạc Viễn không thể nào ngờ lần đầu tiên của cậu lại cho anh ta, một người đàn ông có tham vọng thành công trong sự nghiệp giống như anh ta, thì dục vọng chiếm hữu đối với phụ nữ cũng mạnh, thay vì nghĩ nên nói sao với Cố Mặc, trái lại cậu nên nghĩ phải đối diện thế nào với Giang Mạc Viễn thì hơn. Một khi cậu kết hôn cùng Cố Mặc, anh ta có thể rộng lượng đến chúc phúc? Người đàn ông như anh ta tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn người phụ nữ của mình gả cho người khác.”

“Rầm...” Ly sữa bị Trang Noãn Thần giăng mạnh xuống bàn, sắc mặt của cô càng lúc càng khó coi.

“Sao vậy?” Hạ Lữ và Ngải Niệm cùng giật mình.

Trang Noãn Thần bóp mạnh cái ly, ngón tay siết đến sinh đau, qua hồi lâu mới run rẩy nói, “Mình không phải người phụ nữ của Giang Mạc Viễn.” Trong lòng cô cực lực phản đối điểm này, những lời này như cái gai đâm cô đau đớn.

Hạ Lữ và Ngải Niệm nhìn ra nỗi khổ của cô, qua hồi lâu, Ngải Niệm kéo tay cô qua, thở dài, “Noãn Thần à, đây là sự thật, cậu có thể trốn tránh được không?”

Trang Noãn Thần giương cặp mắt vô hồn nhìn cô, nhất thời không biết nói sao.

Đúng vậy, cô có năng lực quay ngược thời gian sao?

Không có...

Hạ Lữ và Ngải Niệm nhìn ra nỗi khổ của cô, qua hồi lâu, Ngải Niệm kéo tay cô qua, thở dài, “Noãn Thần à, đây là sự thật, cậu có thể trốn tránh được không?”

Trang Noãn Thần giương cặp mắt vô hồn nhìn cô, nhất thời không biết nói sao.

Đúng vậy, cô có năng lực quay ngược thời gian sao?

Không có...

Tết nguyên đán qua đi, tất cả người đi làm lại bắt đầu một chu kỳ chiến đấu mới, ngày nghỉ được mong chờ cũng chỉ có thể là tết năm sau.

Trang Noãn Thần ngồi trong văn phòng của chị Mai, hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong một năm nay, từng chuyện từng chuyện, cho đến khi nhớ đến chuyện vừa mới xảy ra hôm tết, nơi ngực lại nói lên từng hồi.

Trình Thiều Tiên từng đề nghị tu bổ lại văn phòng này nhưng cô từ chối. Chị Mai là người phụ nữ cô sùng bái nhất, ngồi ở chỗ này, ngồi ở vị trí chị ấy từng ngồi qua, nhìn thấy mỗi một đồ vật chị ấy từng sử dụng, trong lòng cô mới có điểm tựa, mới có động lực để tiếp tục.

Mọi người làm trong ngành này đều hiểu rõ, cho dù nghỉ ngơi để xả stress cũng không được nhiều lắm, muốn thỏa mãn khách hàng hoặc phải lý trí hoặc phải chỉnh sửa theo ham muốn khác thường của họ, còn phải không ngừng hoàn thiện dự án, lại càng phải chu toàn hoàn hảo cho khách hàng, kỳ nghỉ của khách hàng thì dài, còn bên B có

nghĩ cũng đừng nghĩ sẽ được an nhàn.

Cho nên, trước mặt Trang Noãn Thần là một chồng văn kiện chất đống cần được phê duyệt, mở máy tính ra, với kỳ nghỉ ngắn ngủi vào tết nguyên đán mà hộp thư lại đầy ắp, có hơn cả ngàn email chưa đọc.

Đang chuẩn bị mở cuộc họp, Hạ Lữ gõ cửa bước vào, đặt mông ngồi xuống sô pha, ỉu xiu.

“Sao vậy?” Trang Noãn Thần thấy sắc mặt cô hơi lạ.

Hạ Lữ thở dài, “Đến đợt kết khoản đầu tiên của Tiêu Duy rồi, không phải sáng sớm mình đã chạy qua đó canh sẵn sao? Nhưng Giang Mạc Viễn không chịu ký tên.”

Chiến dịch PR đầu tiên của Tiêu Duy toàn thắng, đơn đặt hàng trong nước ồ ạt kéo đến có thể nuôi sống cả một thị trường Châu Âu, anh còn có lý do gì mà không chịu ký tên kết khoản?

“Có nói nguyên nhân không?” Cô thản nhiên hỏi.

Hạ Lữ nhún nhún vai, “Anh ta nói cậu biết nguyên nhân.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, gạt văn kiện qua một bên, “Là có ý gì?”

“Nếu mình biết nguyên nhân thì sẽ không đi một chuyến uống công rồi.” Hạ Lữ nhìn cô chăm chú, “Giang Mạc Viễn nói, trừ phi cậu đích thân đến gặp anh ra, nếu không anh ta sẽ không ký tên.”

Ngực Trang Noãn Thần chấn động mạnh, nhất thời hô hấp không thông thuận, có chút ngạt thở.

Hai ngày nay, thật ra Giang Mạc Viễn đã gọi vô số cuộc điện thoại cho cô, nhưng cô không bắt máy, thậm chí Giang Mạc Viễn còn đến nhà tìm cô, cô thì sợ tới mức rúc ở trên giường không dám mở cửa.

Cô sợ anh, thật sự sợ anh.

“Hay là...” Hạ Lữ thấy mặt cô tái đi, nghĩ rồi nói, “Cậu đi tìm Trình tổng giúp đỡ, Giang Mạc Viễn không thể không nể mặt Trình tổng mà?”

Mắt Trang Noãn Thần sáng lên.

Đúng vậy, sao cô không nghĩ tới nhỉ?

Sáng nay Trình Thiếu Tiên không đến công ty, nghe thư ký nói vẫn chưa trở về nước.

Sau khi cô họp xong, lại sắp xếp dọn dò một số nghiệp vụ khác, hai giờ chiều, thư ký mới thông báo cho Trang Noãn Thần, Trình tổng đã đến công ty.

Khi Trang Noãn Thần đi lên phòng làm việc của Trình Thiếu Tiên, thì thứ cảm xúc trào dâng trong lòng lúc sáng đã sớm xẹp mất ở giữa đường.

Cô phải giải thích thế nào cho Trình Thiếu Tiên hiểu?

Chẳng lẽ phải nói với anh, Trình tổng, việc thúc giục thanh toán tôi không làm được, anh giúp tôi đi? Nguyên nhân là tôi và Giang Mạc Viễn đã lên giường với nhau, tôi không muốn gặp anh ta. Có thể nói vậy à? Tất nhiên là không được rồi.

Chuyện bên B cùng khách hàng phát sinh quan hệ là điều tối kỵ!

Chần chờ hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ xong, cô hít sâu một hơi giờ tay gõ cửa.

Tiếng nói trầm thấp của Trình Thiếu Tiên từ bên trong truyền ra ngoài.

Cô đẩy cửa bước vào.

Trình Thiếu Tiên đang dặn dò thư ký, Trang Noãn Thần ngồi xuống một bên, đợi anh ký xong văn kiện đưa cho thư ký xong, anh ngẩng đầu nhìn Trang Noãn Thần một hồi, hơi nhướn mày, “Mới ba ngày không gặp sao em lại gầy như vậy?”

Ba ngày?

Nội trong vài phút ngắn ngủi, có một số việc có thể hoàn toàn thay đổi, huống chi là đã ba ngày?

Cô cười khổ, nhưng chưa nói gì.

Trình Thiếu Tiên thấy cô không có hứng thú, cũng không miễn cưỡng, lên tiếng trở lại chuyện chính, “Sao vậy?”

Trang Noãn Thần bóp bóp ngón tay, giương mắt, “Trình tổng, dự án của Tiêu Duy có thể giao cho người của tổ khác phụ trách hay không?”

Trình Thiếu Tiên khá bất ngờ, “Dự án của Tiêu Duy là em dùng hết tâm sức mới có thể giành được mà.”

“Tôi biết.” Trang Noãn Thần cụp mắt, “Nhưng trước mắt mỗi thành viên trong tổ của tôi gần như cùng một lúc gồng gánh trên đầu vài ba khách hàng, mọi người thật sự rất vất vả.”

“Tôi biết mọi người vất vả, nhưng mà...” Trình Thiếu Tiên nhìn cô, ánh mắt sắc bén, “Đây cũng không thể trở thành một lý do đủ sức thuyết phục.”

Trang Noãn Thần cúi đầu, cắn môi.

“Noãn Thần, em làm nghề này cũng đâu phải ngày một ngày hai, hẳn là phải biết giải quyết tình huống này thế nào chứ.” Trình Thiếu Tiên mỉm cười, “Khối lượng công việc nhiều, đương nhiên phải nghĩ đến việc tăng nhân lực, còn việc chuyển giao khách hàng cho người khác không phải chuyện cá nhân em có thể quyết định, tối thiểu phải tôn trọng nguyện vọng của khách hàng, ở trong mắt tôi, em không phải là người có thể làm ra một quyết định lỗ mãng như vậy, nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì?”

Sự phân tích của anh quá đúng tim đen của cô, tuy rằng mỉm cười, nhưng ánh mắt vẫn sắc sảo như trước.

Trang Noãn Thần biết bản thân mình vẫn còn kém Trình Thiếu Tiên xa lắm, anh chỉ cần đảo mắt qua một cái, muốn ở trước mặt anh che che giấu giấu đúng là có chút khó khăn. Nhưng tối thiểu, cô vẫn muốn bảo vệ tốt tâm tư của chính mình, nhẹ giọng nói, “Kết khoản lần đầu bên Tiêu Duy xảy ra chút vấn đề, bên kia không chịu phối hợp cho lắm.”

“Chỉ vậy thôi?” Trình Thiếu Tiên cười nhạt.

Nhất thời Trang Noãn Thần cũng hiểu chuyện này không thể nào nói nổi, nhưng đã lỡ nói rồi thì không thể không tiếp tục, “Xin lỗi Trình

tổng, dự án lớn bên Tiêu Duy tôi cũng không muốn giao cho tổ của Angel, chỉ là tôi muốn có được sự đồng ý của anh.”

“Về chuyện gì?” Anh mỉm cười.

“Nếu bên Tiêu Duy không chịu phối hợp, tôi muốn mời những người khác tham gia.” Trang Noãn Thần nghiêm túc nhìn anh.

Trình Thiếu Tiên đối mặt với cô, đáy mắt xẹt qua một tia tự hỏi, thật lâu sau đột nhiên nói, “Cái gọi là khó xử của em là ám chỉ Giang Mặc Viễn?”

Trang Noãn Thần cảm thấy phiền muộn, không ngờ anh lại trực tiếp đoán đúng như vậy.

Thấy cô im lặng, Trình Thiếu Tiên nói tiếp, “Tôi sẽ giao cho em một dự án khác, chuyện như thúc giục thanh toán này em vốn không cần làm.”

“Tôi biết rồi.” Trang Noãn Thần đứng lên, đột nhiên sợ bị anh biết được nhiều hơn, ngăn lại nói, “Tôi nghĩ để tôi giải quyết cho xong chuyện này.”

Trình Thiếu Tiên nhìn cô có vẻ dăm chiêu, “Nếu khó khăn, tôi có thể xử lý thay em.”

“Không sao, cảm ơn anh.” Nền đến sẽ đến, cô có thể trốn tránh trong một lúc, nhưng chẳng lẽ phải trốn cả đời sao? Trong công việc, cô không thể núp dưới cánh của Trình Thiếu Tiên mãi được?

Trình Thiếu Tiên thấy cô làm ra vẻ kiên cường, đáy mắt xẹt qua lo lắng, thấp giọng nghi ngờ, “Thật sự không thành vấn đề?”

“Giống như anh đã nói, trải qua biến cố thật nhiều, nhân tài sẽ càng lúc càng cứng rắn, nếu không thì tôi sao có thể có tư cách ngồi lên vị trí của chị Mai chứ?” Trang Noãn Thần cười nhẹ, như là nói cho anh nghe, hoặc như cổ vũ chính mình.

Con người là một khối góc cạnh. Tiến vào xã hội sẽ nhận được đủ mọi loại chà đạp và giày xéo, chỉ có bị người ta đạp lên đến dẹt ra, đến khi cả một chút nước cũng không còn, khi trời nổi gió bạn mới có thể bay càng cao được.

Cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý để người ta tùy tiện giẫm đạp lên mình.

Sau khi Trình Thiếu Tiên thấy vậy cũng không cố ép nữa, cười cười, “Được, nhưng đồng thời tôi cũng sẽ cho em một sự đồng ý, nếu Tiêu Duy cố tình gây khó dễ, bất cứ lúc nào em cũng có thể gọi người khác tham gia vào, đây là quyền hạn của em.”

Là anh trao quyền lực này cho cô!

Trang Noãn Thần cũng cười, nhưng đáy mắt lại thêm một phần trống trải.

Trang Noãn Thần đợi tới buổi sáng hôm sau mới qua Tiêu Duy, bởi vì cuộc họp tổng kết của bên A và bên B cũng ở ngày này.

Với thành công của hoạt động lần này của Tiêu Duy, làm cho người của phòng Kế hoạch có thêm vài phần nể trọng Trang Noãn Thần, thấy cô đích thân mở cuộc họp, đều tiến lên chủ động đón tiếp, Cô nghĩ Giang Mạc Viễn sẽ không tham gia, không ngờ, anh lại đến dự.

Trong cuộc họp, nhóm Hạ Lữ tổng kết đơn giản nội dung lần hoạt động đầu tiên, rồi sau đó lại thông báo các hoạt động tiếp theo sẽ phối hợp thế nào với ngày lễ tết, còn bên nhóm chiến lược thương

hiệu cũng đưa ra phương án mới nhất, nhóm thiết kế cũng đưa ra nhiều mẫu để chọn.

Trong suốt cuộc họp, người lặng lẽ nhất có lẽ là Trang Noãn Thần và Giang Mạc Viễn.

Cô là giám đốc, mấy công việc báo cáo thế này đã sớm không thuộc phạm vi công việc của cô, cho nên cô im lặng là lẽ thường tình.

Giang Mạc Viễn là CEO, chỉ để ý lắng nghe là được, cho nên im lặng cũng là bình thường.

Chỉ là, Trang Noãn Thần cố tình không nhìn anh, ngay cả như vậy, cô vẫn có thể nhạy cảm nhận ra ánh mắt cực nóng của Giang Mạc Viễn cứ đảo qua đảo lại bên này.

Người của phòng Kế hoạch phấn khởi dạt dào, đưa ra đề nghị tổ chức tiệc ăn mừng, Trang Noãn Thần không có tâm tư để nghe, cô chỉ một lòng suy nghĩ phải dùng cách thức gì để Tiêu Duy nhanh chóng ký tên kết khoản.

Không nghĩ tới Giang Mạc Viễn lại chủ động đưa ra đề nghị, trầm thấp nói. “Một khi đã vậy thì cuối tuần này tổ chức tiệc mừng công đi, thứ nhất là khao bộ phận tiêu thụ, thứ hai là cảm ơn sự hợp tác nhiệt tình của bên B.”

“OK, kiến nghị này của Giang tổng thật tuyệt.” Sếp phòng Kế hoạch lập tức gật đầu tán thành.

“Giám đốc Trang.” Ánh mắt sắc bén của người đàn ông trực tiếp quét qua gương mặt không chút biểu cảm của Trang Noãn Thần, giọng nói thật trầm lắng.

Trang Noãn Thần không ngờ anh sẽ gọi cô như vậy, ngẩn người, vô thức ngẩng đầu đối mắt với anh.

Con người thâm thúy ấy thoáng chốc hiện lên vẻ cười, hoặc như một loại nhu tình vừa lắng đọng vừa tràn đầy.

“Giám đốc Trang đã dốc rất nhiều công sức vào hoạt động đầu tiên này, tiệc mừng công nhất định phải tham gia.” Giang Mạc Viễn tựa vào lưng ghế, tươi cười nhìn cô.

Nụ cười của anh chiếu thẳng vào ánh mắt sâu thẳm của cô, lơ đãng, cô lại nghĩ đến lúc trên giường, anh nhìn vào mắt cô, ý lạnh bắt đầu lan tràn, cô cup mắt, mượn động tác uống nước để che giấu nỗi bất an trong lòng, khi ngẩng lên lần nữa, cô cố gắng biểu hiện thật ung dung, “Mọi người chơi vui vẻ là được rồi, cuối tuần này, có thể tôi không có thời gian.”

Những người khác ngạc nhiên khi nghe vậy, sếp lớn chủ động đánh tiếng, cô lại không tiếp nhận.

Dưới bàn, Hạ Lữ đập nhẹ Trang Noãn Thần một cái.

Trang Noãn Thần vẫn giữ nụ cười như trước, trong mắt là vẻ yên tĩnh bình thản.

Bất ngờ chính là, cô nói vậy không thể làm cho Giang Mạc Viễn biết khó mà lui, ngược lại sau khi nghe vậy, anh chỉ nhẹ giương mi, khóe môi vẽ ra một độ cung hứng thú, “À? Là vậy à...” Anh ra vẻ dăm chiêu, khi nhìn về hướng cô, nụ cười càng sâu, “Nếu không thì vậy đi, ngày nào Giám đốc Trang có thời gian thì tiệc mừng công ấn định vào ngày đó, cô là nhân vật chính, không đến dự sao được?”

Trang Noãn Thần nhìn vẻ cười của anh, nhẹ nhàng nói, “Giang tổng

khách sáo quá rồi.” Ngón tay lại âm thầm siết chặt, anh thật sự chặn họng cô, tiếc mừng công là tổ chức cho tất cả mọi người, không phải cho một mình cô, ngoài mặt là anh cho cô một con đường, nhưng thực tế là khiến cô không còn lý do để từ chối!

“Sao, tất cả đều theo quỹ thời gian của Giám đốc Trang đó.” Giang Mạc Viễn dường như nhìn thấu tâm tư của cô, nhin cười, lại cố ý hỏi, “Không biết Giám đốc Trang ngày nào thì rảnh?”

Tất cả mọi người trong phòng họp đều quay qua nhìn Trang Noãn Thần.

Cô hơi xấu hổ, đành phải thản nhiên nói, “Nếu mọi người đều có hứng thú, vì không muốn làm mọi người cụt hứng, cuối tuần này tôi sẽ tham gia.”

Giang Mạc viễn mỉm cười, trước sau vẫn ung dung tự tin.

Trang Noãn Thần lại thất bại thảm hại, Hạ Lữ thở dài, tiến sát lại, nhỏ giọng nói bên tai cô, “Cậu tiết kiệm hơi sức đi, người ta dựa vào cái gì mới ngồi được lên vị trí đó? Cậu muốn đấu trí với anh ta? Hai người không cùng một đẳng cấp đâu.”

Trong lòng Trang Noãn Thần lạnh lẽo.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Giang Mạc Viễn bất ngờ không lên tiếng giữ cô lại, sau khi cô đợi mọi người ra ngoài hết mới thấp giọng nói với Hạ Lữ, “Cậu về trước đi.”

Hạ Lữ gật đầu, lại dặn dò bên tai cô, “Mình phải nói với cậu, con người Giang Mạc Viễn này đúng là am hiểu lòng người lắm, rõ ràng anh ta muốn cậu tìm anh ta, kết quả anh ta lại tỏ ra bình tĩnh như vậy, bởi vì anh ta đoán chắc rằng cậu khẳng định sẽ đến thúc giục

kết khoán, hiện giờ không thể không chủ động tìm anh ta.”

“Nếu là công ty của một mình mình, mình sẽ chẳng cần theo ý anh ta.” Trang Noãn Thần cực kỳ tức giận.

“Cậu nói ngược rồi đó, công ty của chính mình mới có thể khẩn trương chứ, hiện giờ, cậu có thể từ chức không làm nữa mà.” Hạ Lữ cười cười, dọn dẹp lại văn kiện rồi mau chóng rời khỏi.

Trang Noãn Thần đứng ngẩn ngơ hồi lâu, mới lắc đầu, cầm hợp đồng đi tìm Giang Mặc Viễn.

Sắp đến giữa trưa, ánh nắng nhẹ dịu.

Sau khi gõ cửa phòng làm việc rồi mở ra, Giang Mặc Viễn đang ngồi trên sofa uống trà, ra mời là đang đợi cô, thấy cô đến, khóe môi gợi cảm nổi lên nụ cười.

Trong không khí thoang thoảng mùi của anh, hòa cùng mùi trà hương Hầu Khôi (một loại trà hương truyền thống nổi tiếng của Hán tộc), nhàn nhạt, vấn vít quanh mũi.

Nếu là trước kia, cô chắc chắn sẽ cảm thấy mùi hương này thấm động lòng người, nhưng sau khi trải qua cơn ác mộng hôm tết, mùi hương của anh tựa như độc dược, khiến cô sợ đến tránh còn không kịp.

Cố nén sự sợ hãi và bài xích đối với anh, Trang Noãn Thần bước lên trước, sau khi siết chặt hợp đồng trong tay liền đặt xuống bàn trà, nhẹ nhàng nói, “Giang tổng, kỳ kết khoán đầu tiên hình như còn thiếu một chữ ký của anh.”

Giang Mặc Viễn liếc nhìn tập văn kiện một cái, lại giương mắt nhìn

cô, đáy mắt nổi lên nhu hòa, chìa tay về phía cô, “Lại đây.”

Trang Noãn Thần sợ hãi việc phải đụng chạm da thịt với anh, nhưng cũng không thể bỏ đi, đành phải bước đến ngồi sát mép sô pha, cách anh càng xa càng tốt.

Dáng vẻ của cô không khiến anh tức giận, ngược lại còn cong môi cười, sau khi nhìn cô hồi lâu liền chủ động đứng lên, bước đến rồi ngồi xuống sát bên cạnh cô.

Trang Noãn Thần cả kinh, muốn đứng lên lại bị anh giữ chặt.

Cô kinh hoàng nhìn anh, không biết anh định làm gì.

“Anh và em đáng lẽ phải ngày càng trở nên thân mật mới đúng, sao lại trở thành xa lạ thế này?” Giang Mạc Viễn đưa tay nắm lấy cằm cô, mỉm cười.

Cô theo bản năng dịch người ra sau, anh lại không ép cô nữa, chỉ dịu dàng hỏi, “Cơ thể còn khó chịu không?”

Sau khi nghe thấy câu hỏi này, cô quan sát anh như một phản xạ có điều kiện, trong mắt nổi lên cảnh giác.

Giang Mạc Viễn lại cúi đầu mỉm cười, đáy mắt xẹt lên vẻ hài hước, “Là anh hỏi tình trạng cảm cúm của em đã tốt hơn chưa.”

Lúc này, Trang Noãn Thần mới hoàn hồn, trên mặt hiện lên vẻ ảo não, là cô phản ứng chậm chạp lại để anh chiếm thế thượng phong, nhíu mày, nhẹ giọng hỏi, “Giang tổng, hợp đồng đã mang đến rồi, xin anh hãy ký tên, nếu anh không ký thì qua mấy ngày nữa xem như Tiêu Duy vi phạm hợp đồng.”

Thái độ của cô đâu ra đấy, không may mắn chứa chút tình cảm nào.

Giang Mạc Viễn nhìn cô, cười cười, “Được, đưa văn kiện lại đây.”
Như là đang nuông chiều một đứa trẻ cáu kỉnh.

Sự phối hợp bất ngờ của anh ngược lại khiến Trang Noãn Thần sửng sốt, sao lại dễ bảo thế này? Kêu anh ký thì anh ký ngay? Cô còn tưởng anh sẽ đưa ra điều kiện bất hợp lý gì đó chứ.

Thấy cô thất thần, anh càng cảm thấy buồn cười, “Sao vậy? Không cần ký vội à?”

Lúc này cô mới sức tỉnh, lấy hợp đồng nhét vào tay anh.

Hạ Lữ nói đúng, cùng so chỉ số thông minh với người đàn ông này thật quá mệt mỏi.

Mở văn kiện ra, Giang Mạc Viễn lấy qua chiếc bút máy, lưu loát ký tên mình vào. Nét bút cứng cáp mạnh mẽ rơi vào mắt cô, đợi sau khi ký xong cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Đóng văn kiện lại, cô thản nhiên nói, “Tuy rằng bên B đã vi phạm dịch vụ dành cho bên A, nhưng từ nay về sau xin Giang tổng tôn trọng nhân viên công tác của bên B một chút, văn kiện này đáng lẽ nên được ký từ hôm qua, như vậy thì Hạ Lữ hoàn toàn không cần đi một chuyến uống công.”

Cổ tay thu về ngay sau đó lại bị Giang Mạc Viễn giữ chặt, lời nói của cô vừa dứt, nụ cười của anh cũng lan tràn khắp trong mắt, ngón tay cô run lên, giây vài cái lại bị anh đột ngột kéo ôm vào lòng, ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt lạnh lẽo của cô, giọng điệu của anh thật tự nhiên, như những người yêu nhau đã lâu...

“Không nói như vậy, sao anh có thể gặp được em?”

Cô ngạc nhiên.

“Noãn Noãn...” Hơi thở anh vẫn vít hơi thở cô, bàn tay dịu dàng vuốt ve gương mặt mịn màng của cô, ôn hòa triền miên, “Anh rất muốn gặp em, anh rất nhớ em...”

Hết chương 21

Quyển 4 - Chương 22: Xem như trả lại anh

Giọng nam nặng tựa tảng đá, dày đặc ép lại đây, ngực Trang Noãn Thần bỗng cứng lại, tảng đá lớn này nặng nề đè ép ngực cô, ra sức vặn vẹo biến dạng, có hơi đau, nhưng cảm giác nhiều hơn chính là khiếp sợ.

Ôn nhuận nhã nhận như Giang Mạc Viễn, cũng chưa từng nói với cô những lời mờ ám thế này, sự thay đổi giữa hai người càng khiến cô hoang mang.

Thấy trong mắt cô đầy vẻ sửng sốt, môi Giang Mạc Viễn nhin không được nổi lên gợn sóng lăn tăn, nâng mặt cô lên, giọng điệu càng thêm nhẹ nhàng ấm áp, “Sao vậy em?”

Ngôn từ quá mức thân mật khiến cô bất an và bài xích, nghiêng mặt qua một bên, để ngón tay anh lạc lõng giữa không trung.

Ý cười trên mặt Giang Mạc Viễn thoáng sượng lại.

“Giang tổng...” Trang Noãn Thần đứng lên khỏi sofa, khi nhìn về phía anh, ánh mắt bỗng trở nên lạnh nhạt, từ trong túi xách rút ra một tấm chi phiếu đưa cho anh, “Số tiền này trả lại anh.”

Giang Mạc Viễn sửng sốt, cúi đầu nhìn thoáng qua, lại nhìn thẳng vào cô, “Em có ý gì?”

“Tôi đã đến khách sạn và bệnh viện dò la kỹ càng, số tiền này chính là toàn bộ chi phí ba tôi nằm viện điều trị và chỗ ngủ nghỉ của mẹ tôi,

không dư không thiếu.” Trang Noãn Thần đặt tấm chi phiếu lên bàn, thản nhiên nói.

Giang Mạc Viễn chột nhứ mày, gương mặt điển trai xẹt qua một chút không vui, nhưng rất rõ ràng bị anh mạnh mẽ đè nén xuống, đưa tay cố định hai vai cô, cúi đầu nhìn cô, giọng điệu lại chuyển thành dịu dàng, “Noãn Noãn, em đang giận dữ anh à?”

“Không hề...” Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, nhìn anh nghiêm túc nói, “Chỉ là tôi không muốn nợ anh bất cứ thứ gì, còn có món nợ của Cố Mặc, tôi và anh ấy sẽ cùng nhau trả cho anh.”

Hai tay giữ vai cô hơi dùng sức, con người thâm thúy co lại, anh không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn cô trân trối, cặp mắt kia sắc bén thế nào cô không biết, bởi vì cô đã cụp mắt xuống, che khuất tầm mắt của anh và cô.

Thật lâu sau, ngay khi bầu không khí im lặng thế này sắp làm người khác hít thở không thông, bàn tay Giang Mạc Viễn xuyên qua mái tóc cô, vòng qua cổ trực tiếp phủ lên gáy cô, hơi mạnh tay một chút, khiến cô không thể không ngẩng đầu nhìn vào mắt anh.

Cặp mắt ấy, là cặp mắt thâm sâu không hiểu được, có một thoáng lạnh lẽo lướt qua làm lông tơ cô dựng đứng.

Nhưng anh lại nở nụ cười.

Nụ cười kia, vẫn là vẻ dịu dàng say đắm xưa nay, nhìn kỹ thì đang lơ mơ nhẩn nại đè nén xuống vẻ không vui.

“Noãn Noãn, lần đầu tiên của em là cho anh.” Anh cúi đầu xuống, hơi thở nóng hổi nhẹ nhàng phả vào gương mặt cô, giọng điệu kiên định như kể lại một sự thật, lại nhấn mạnh từng chữ tuyên bố rằng, “Em là

người phụ nữ của anh.”

Ở trong lòng anh, Trang Noãn Thần đột nhiên siết chặt nắm tay, các đốt ngón tay đều trắng bệch, lời nói của anh như là cơn gió rét buốt thổi vào lòng cô, khiến toàn thân cô giá lạnh, cô thu mắt, sau khi im lặng thật lâu thì nói, “Tôi chỉ muốn sống một cuộc sống yên bình, trải qua ngày tháng cùng người mình yêu. Nếu Giang tổng cho rằng hai đêm kia là đáng giá...” cô ngẩng đầu, lòng nguội lạnh, kiềm nén run rẩy và muốn khóc, cố gắng để cho giọng nói của mình thật vững vàng, “Coi như đáp lại toàn bộ sự giúp đỡ của anh, từ nay về sau, tôi và anh không ai nợ ai.”

“Em nói gì vậy?” Ngữ điệu của Giang Mạc Viễn chuyển lạnh.

“Lời tôi nói đã quá rõ ràng.” Giọng cô yếu ớt mềm mại, “Tất cả ân tình của anh đối với tôi, tôi muốn dùng hai đêm đó để trả hết nợ cho anh. Chuyện xảy ra giữa tôi và anh lúc đó chẳng qua chỉ là chuyện hoang đường, Giang tổng cần gì phải bận tâm?”

Giang Mạc Viễn hơi nheo mắt, thả cô ra.

Trang Noãn Thần bỏ lại văn kiện vào túi, không nhìn anh, thản nhiên nói, “Sau này, Hạ Lữ sẽ toàn quyền phụ trách dự án của Tiêu Duy, xin Giang tổng hãy hiểu cho, bởi vì hiện giờ khách hàng khá nhiều, tôi chỉ có thể điều chỉnh nhân sự như vậy.”

“Em đã từng đồng ý với anh, bất luận thế nào cũng không chuyển dự án của Tiêu Duy cho người khác mà.” Giang Mạc Viễn ngồi xuống, nhìn cô thấp giọng nói.

Trang Noãn Thần cầm túi, ung dung đáp, “Anh cũng từng đồng ý với tôi rằng, chúng ta có thể là bạn bè.”

Giang Mạc Viễn thấy không cười nổi, đuôi mắt lại hiện lên vẻ bất đắc dĩ, “Anh thừa nhận là anh nuốt lời.”

Cô đứng cách đó không xa im lặng nhìn anh, anh nói không sai, điều kiện giữa hai người họ, người nuốt lời chính là anh. Giang Mạc Viễn mà cô quen có lẽ thâm trầm làm người ta không hiểu được, có lẽ lòng dạ sâu như biển, nhưng có một điều cô có thể khẳng định, chính là anh có thể nói được thì sẽ làm được, nhưng lần này, chính anh lại là người vi phạm lời hứa với cô trước.

“Nhưng Noãn Noãn à, thích một người không có sai.” Anh chuyển đề tài, ánh mắt chắc nịch.

“Tôi cũng thích anh đó, Giang Mạc Viễn.” Trang Noãn Thần chậm rãi nói, ánh mắt bình tĩnh lạ thường, “Tôi thích vẻ trầm ổn trí tuệ của anh; thích vẻ ung dung bình tĩnh của anh khi đối mặt với hoàn cảnh khó khăn; thích vẻ tự tin của anh khi ra sách lược trên thương trường, chính vì thế tôi hâm mộ anh, sùng bái anh. Chúng ta đóng giả người yêu, anh cho tôi một công việc, cho tôi kiếm thêm một khoản thu nhập kha khá, trong khoảng thời gian một năm đó, anh chưa bao giờ đưa ra yêu cầu gì quá đáng với tôi, tôi thích anh như vậy đó, khiến cho trong lòng tôi nảy sinh kính trọng anh. Truyền thông Đức Mã mất quyền đấu thầu, là anh đã âm thầm giúp đỡ tôi, trong buổi đấu thầu anh đích thân tham dự, anh có biết tôi cảm kích anh nhiều bao nhiêu không? Ba tôi bị bệnh, anh không nói gì đã lặng lẽ chạy về quê tôi, đúng là bởi vì có sự giúp đỡ của anh, bệnh tình của ba tôi mới có thể khỏi hẳn. Ở nhà bác tôi, anh bị mắng té tát cũng im lặng chịu đựng, cả một câu oán hận cũng không có. Tôi vì Cố Mặc mà muốn ra biển, anh liền cùng tôi đi biển, suốt đêm không ngủ chỉ vì quay lại cảnh mặt trời mọc cho tôi xem, là anh nói cho tôi biết, có lúc con người chân chính nhìn thấy và nghe thấy là hai cảm xúc khác biệt. Trong buổi tiệc, anh họ vì chuyện của khách sạn mà động vào dao, là anh bảo vệ tôi.”

Lúc nói đến chỗ này, tiếng nói của cô có chút nghẹn ngào, hít sâu một hơi rồi tiếp tục nói, “Toàn bộ mọi thứ anh làm cho tôi, đủ để lấy được cảm giác ỷ lại và kính trọng mãnh liệt của tôi với anh, Giang Mạc Viễn, anh là người đàn ông tốt, cho nên khi anh hứa sẽ làm người bạn tốt nhất của tôi, anh có biết tôi cảm kích anh nhiều lắm không? Tôi đã từng suy nghĩ không dưới một lần rằng, nếu anh ngã bệnh thì tốt rồi, như vậy tôi có thể thức trắng đêm không ngừng túc trực bên giường anh, chăm sóc anh, hoặc anh cần tôi làm gì, dù là việc nhỏ cách mấy tôi cũng sẽ không chút do dự mà chạy tới hỗ trợ. Tiêu Duy gặp khủng hoảng, anh có biết tôi dốc toàn lực ứng phó ra sao không, đến nỗi không tiếc thường xuyên cãi vã với Cố Mặc, tôi nghĩ rất đơn giản, chuyện của Tiêu Duy chính là chuyện của anh, anh xảy ra chuyện chính là tôi xảy ra chuyện, bất luận thế nào tôi cũng phải giải quyết tốt nguy cơ lần này, đây là báo đáp mà tôi có thể làm cho anh! Dòng xe mới tung ra thị trường tiêu thụ rất tốt, tôi vui hơn bất kỳ ai, bởi vì trong thành tích công việc của anh rất cục tôi cũng có đóng góp một phần sức. Hết thảy mọi chuyện, chính bởi vì anh là người bạn tốt nhất của tôi!”

Giang Mạc Viễn ngồi ở đó, im lặng lắng nghe mỗi một câu nói của cô, vẻ bình tĩnh trên mặt nhìn không thấu được độ nặng nhẹ trong lòng.

Trang Noãn Thần nhìn thẳng vào anh, trong mắt lấp lánh ánh lệ, lờ mờ đè xuống đau đớn trong lòng, “Chỉ là, mọi thứ đều bị hai đêm đó thay đổi. Giang Mạc Viễn, tôi không hận anh đâu, bởi vì tôi không có tư cách để hận anh. Thỉnh cầu duy nhất của tôi chỉ là, hãy để tôi sống những ngày bình yên, trở lại những ngày trước khi tôi gặp anh, tôi thừa nhận tôi không tiếp nhận nổi sự thay đổi trong mối quan hệ này, anh cho rằng tôi biện minh cũng được, giả bộ cũng được, xin anh hãy tha thứ cho chuyện tôi không thể duy trì mối quan hệ tốt đẹp với anh được nữa.”

Sau khi trút hết mọi ảm ức trong lòng ra, cánh mũi cô ửng hồng, nhưng vẫn cố chịu đựng, hít sâu một hơi, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Noãn Noãn...” Sau lưng, tiếng nói của Giang Mạc Viễn hơi khàn khàn.

Cô dừng bước.

Giang Mạc Viễn không làm gì, cô cũng không quay đầu lại.

Bầu không khí im lặng giữa hai người trở nên khô khan, gượng gạo.

Qua hồi lâu, Giang Mạc Viễn mới đứng lên, chậm rãi đi về phía cô, dừng lại sau lưng cô.

Trang Noãn Thần không cần quay đầu lại cũng có thể cảm nhận được áp lực mạnh mẽ tỏa ra từ người anh, sống lưng chột lạnh.

Giang Mạc Viễn lại đưa tay ra, ôm lấy cô từ phía sau.

Cô cả kinh, lại không giãy dụa, chỉ là toàn thân cứng ngắc.

Vòng ôm mạnh mẽ của anh siết lại, Giang Mạc Viễn ôm trọn cô vào lồng ngực mình, cúi đầu, gương mặt anh chôn vào mái tóc cô, khi lên tiếng, giọng nói ẩn chứa sự đau đớn van cầu, “Noãn Noãn, lần nữa trở về bên anh đi, anh sẽ cho em điều em muốn.” Nếu quan hệ có được trước kia chỉ là hợp đồng, như vậy thì ngay lúc này đây, anh chỉ muốn chiếm hữu được hoàn toàn.

Trang Noãn Thần không ngờ anh lại nói vậy sau khi cô đã nói tròng giang đại hải một hồi, cô kinh ngạc quay đầu.

Anh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt ngạc nhiên của cô, khuôn mặt hai người cách nhau thật gần, gần đến nỗi có thể thấy được ảnh phản chiếu của người kia trong mắt nhau, dáng vẻ của cô khắc sâu vào lòng anh, làm ánh mắt anh thoáng chốc chuyển thành nhu hòa quyến luyến, nhìn cô, anh cúi đầu nói, “Bất luận em muốn thứ gì, điều gì anh có thể làm được anh sẽ đáp ứng hết, chỉ cần, ở lại bên cạnh anh.”

Hơi thở của Trang Noãn Thần thoáng gấp rút, sững sờ nhìn anh, lát sau mới tuyệt vọng nói, “Hóa ra, anh hoàn toàn không hiểu vừa rồi tôi đã nói gì.” Nói xong, cô đẩy mạnh anh ra, mở cửa phòng làm việc bỏ đi, cũng không hề quay đầu nhìn lại.

Tiếng giày cao gót dần dần biến mất.

Cánh cửa từ từ đóng lại che khuất ánh mắt tò mò của thư ký ngoài kia.

Về mặt Giang Mạc Viễn trầm tĩnh lại, tay cầm nắm cửa, thật lâu sau, nhẹ nhàng thả ra, chỉ là màu trong mắt càng thêm u tối...

Gần đây, căn nhà của Cố Mặc lại không có ai đến xem, người lần trước đã thương lượng xong lại đột ngột đổi ý, công ty đối phương bởi vì trước đó có quan hệ với Giang Mạc Viễn cũng ít nhiều dãn xếp chút thời gian. Bên Kinh Tế Mới đã chính thức thanh lý hợp đồng với Cố Mặc, bất quá chút tiền bồi thường này cũng chẳng đủ để nhét kẽ răng. Cố Mặc đã cố gắng không so đo nhiều nữa, vẫn cứ nộp hồ sơ lý lịch lên diễn đàn việc làm trực tuyến.

Trang Noãn Thần nhìn thấy mà đau lòng, nhưng không thể biểu hiện nhiều, Cố Mặc là người có tính kiêu ngạo trời sinh, sao có thể để phụ

nữ đồng tình chứ? Trước kia cô cũng có nghĩ tới, nói Cố Mặc chuyển qua ngành quảng cáo, nhưng càng nghĩ càng thấy thôi quên đi, ngay cả Hạ Lữ làm nhiều năm trong ngành này cũng tồn tại chênh lệch tâm lý, Cố Mặc lại càng hơn.

Trong khoảng thời gian này, Cố Mặc cũng có lúc cáu kỉnh, nhưng không phải nhằm vào Trang Noãn Thần, phần lớn đều tự ngược đãi bản thân, đôi khi cả ngày không ăn cơm, Trang Noãn Thần gần như ngày nào cũng chạy đến nhà anh nấu cơm cho anh, nhưng ngày hôm sau trở lại, thức ăn vẫn đặt trong tủ lạnh không nhúc nhích.

Cô biết tâm trạng anh không tốt, cũng muốn tìm cách chọc anh vui vẻ.

Nhưng mà Cố Mặc dù sao cũng không phải là tuýp người cam chịu, sau khi trải qua mấy ngày buồn chán ở nhà thì cũng cởi mở, anh thường xuyên đi thăm mẹ, nếu không sẽ đón Trang Noãn Thần tan ca, giữa hai người rất êm ấm, chỉ là, mỗi lần Cố Mặc nhắc đến chuyện kết hôn cô lại sợ.

Quyển 4 - Chương 23: Trân trọng hiện tại

Thứ bảy, Cố Mặc đi gặp một bậc tiền bối trong giới truyền thông, Trang Noãn Thần không có hẹn hiểm được ngủ một giấc ngon lành, nhưng sau khi nhận được tin nhắn thì hơi kinh hãi, rửa mặt qua loa liền lao ra cửa.

Tầng một, tiệm cà phê Tân Quang Thiên, mùi trà hương hoa hồng ngọt ngào tinh tế cộng với tiếng đàn vi-ô-lông tao nhã, hít một hơi, hương hoa hồng tràn ngập buồng phổi.

Ngày thường, lúc bạn bè tán gẫu, Trang Noãn Thần rất thích hẹn ở chỗ này uống trà, nhưng hôm nay, sau khi cô cầm “quả bom màu đỏ” xong, một lòng thầm nghĩ phải điều chỉnh biểu hiện khiếp sợ trên mặt, xem nhẹ trà hoa hồng của nơi này là thứ cô yêu thích nhất.

“Ngải Niệm, cậu không phải chứ? Nhanh như vậy liền kết hôn?” Cô nuốt nước miếng, nhìn thấy ngày tháng in trên thiệp cưới, “Tháng giêng à, cái này cũng gấp gáp quá đó.”

Ngải Niệm lại cười tràn ngập hạnh phúc, nhấp ngụm trà hoa hồng rồi nói, “Nhanh đâu mà nhanh, mình và Lục Quân đều già đầu cả rồi.”

“Mình nói là các cậu chọn ngày quá gấp.” Trang Noãn Thần nhắc lại lần nữa, “Bây giờ cũng tháng giêng rồi, các cậu còn chưa đến mấy ngày để chuẩn bị?”

“Có Lục Quân mà, mình đâu cần lo nhiều, nhưng mà hôn lễ này của tụi mình cũng không định mời nhiều bạn, hai cậu đến lúc đó nhất định

phải đến nhé, mình ở Bắc Kinh cũng không có nhiều bạn bè, nghỉ việc rồi cũng không liên lạc với đồng nghiệp nữa.” Ngải Niệm cười cười.

Trang Noãn Thần quay qua nhìn Hạ Lữ bên cạnh, thấy cô đang ngoẹo đầu sang một bên, từ từ nhắm hai mắt lại, sau khi thấy thế bèn cầm lấy gối tựa lưng bên cạnh, ném vô mặt cô!

Ngải Niệm cười ha ha.

Hạ Lữ lại hết hồn giật thót mở mắt ra, thấy là Trang Noãn Thần chơi xấu, cầm lấy cái gối phản kích lại.

“Này này này, ai cho cậu nhàn hạ vậy hả? Chúng ta đang nói chuyện kết hôn, cậu lại đi ngủ.”

“Chị hai à, rạng sáng nay em mới về nhà, cuối tuần mà em không được phép đàn đúm hả? Tối mai còn có tiệc mừng công nữa, vậy mà hôm nay cũng không để em nghỉ ngơi cho khỏe.” Hạ Lữ bày ra đôi mắt gấu mèo, lại nhìn thiệp cưới của Ngải Niệm, “Thật sự thì các cậu nói gì mình nghe nấy, Ngải Niệm, mình chỉ hỏi cậu một câu, cậu muốn gả cho Lục Quân à?”

“Đương nhiên.” Ngải Niệm vô cùng kiên định.

Hạ Lữ nhún nhún vai, cầm tách trà uống một hơi, quay qua nhìn Trang Noãn Thần, “Ngải Niệm người ta đã nghĩ kỹ rồi cậu còn muốn quan tâm cái gì nữa? Cũng không phải bắt cậu gả cho Lục Quân mà.”

Trang Noãn Thần trừng mắt với cô, lại nhìn Ngải Niệm, “Cậu yên tâm, tụi mình nhất định sẽ tham dự hôn lễ của cậu, lúc còn đi học không phải chúng ta đều đã nói xong rồi sao?”

Ngải Niệm cười e thẹn, “Mình có thể lặp lại yêu cầu cụ thể hơn không?”

“Cụ thể là gì?” Hạ Lữ đưa tay捏 má của cô.

Ngải Niệm còn chưa nói, Trang Noãn Thần đã đoán ra, đặt tách trà xuống, khẽ nói, “Chắc chắn là chuyện phù dâu.”

“Thấy chưa, đúng là làm giám đốc nên tư tưởng giác ngộ cũng cao hơn, mình đương nhiên đồng ý rồi.” Ngải Niệm tươi cười thoải mái.

“Mình chẳng thèm vào, năm nay mình làm dâu phụ hai lần rồi, làm lần nữa chắc không gả đi được luôn quá.” Trang Noãn Thần cố tình ra vẻ nghiêm túc nói.

Hạ Lữ cười khúc khích, “Được được, để mình cho, lúc này chúng ta đừng có chọc vào bạn Trang nha.”

Ngải Niệm cũng nhin cười gật gù, kéo tay Trang Noãn Thần qua, “Noãn Thần à, chúng ta là chị em tốt, hay là cùng nhau gả đi đi.”

“Cùng nhau gả cho Lục Quân nhà cậu á?” Trang Noãn Thần cố ý bẻ cong ý tứ của cô, “Vậy thì cậu làm lớn hay mình làm lớn đây?”

“Chuyện này thì...” Ngải Niệm nghĩ nghĩ, “Chúng ta ai làm lớn mà chả được? Mình nhường cậu làm lớn đó, nhưng với điều kiện là cậu không được ăn hiếp mình.”

“Há há...” Trang Noãn Thần nhin không được bật cười khanh khách.

Hạ Lữ cũng chen chân vào, “Vậy thì để Lục Quân cưới luôn cả mình đi, mình làm bà ba rất được đấy nhé, mỗi ngày sẽ bắt bà cả và bà hai

xách nước quét nhà.”

“Cậu nghĩ là trạch đầu đó à?” Trang Noãn Thần huých cô một cái.

Ba người cười nói hết hồi lâu, Ngải Niệm mới trở lại chuyện chính, “Noãn Thần, cậu quyết định xong chưa?”

Hạ Lữ cũng ngưng cười nhìn cô.

Trang Noãn Thần ngưng cười, nhẹ nhàng gật đầu.

“Quyết định xong rồi à?” Hạ Lữ kinh ngạc.

Cô ngẩng đầu, “Mình đã nói rất rõ ràng với Giang Mạc Viễn.”

“Nói rõ ràng chuyện gì?” Ngải Niệm lập tức hỏi.

“Mình sẽ ở bên cạnh Cố Mặc.” Trang Noãn Thần nghịch nhẹ tách trà, khẽ nói, “Ai cũng sợ thay đổi, cả mình cũng vậy.”

Hạ Lữ và Ngải Niệm thoáng trao đổi ánh mắt, lại quay qua nhìn Trang Noãn Thần hồi lâu, sau đó đột nhiên hỏi, “Chẳng lẽ, cậu không có một chút cảm giác gì với Giang Mạc Viễn sao?”

Trang Noãn Thần giữ im lặng, không phủ định cũng không khẳng định.

Sau khi Ngải Niệm thấy thế liền hiểu ngay, khẽ thở dài, “Noãn Thần, mình hiểu rồi, đổi lại là mình, mình cũng sẽ lựa chọn như cậu.”

Trang Noãn Thần nắm chặt cái tách, nuốt xuống một ngụm trà hoa hồng, mùi hương quanh quẩn không gian, lại hơi xót xa, hồi lâu mới đáp, “Trên đời này có rất nhiều thứ đẹp đẽ thật đấy nhưng lại không

thể chạm vào, một khi chạm vào thì sẽ biến chất, mình không muốn thấy nó biến chất.”

Ngải Niệm gật đầu.

Hạ Lữ lại không hiểu, cau mày hỏi, “Gượng đã, có ý gì vậy? Ngải Niệm cậu hiểu được cái gì? Noãn Thần, rốt cục là cậu đang nói cái gì biến chất cái gì không biến chất?”

Trang Noãn Thần thở dài, nhìn Hạ Lữ, “Cậu có thể cùng một lúc yêu hai người đàn ông không?”

“Mình á?” Hạ Lữ ngẩn ra, “Có lẽ được.” Nói đến đây, cô dường như phát hiện ra châu lục mới, kêu lên kinh ngạc, “Trời ạ Noãn Thần, không lẽ cậu vừa yêu Cố Mặc vừa yêu luôn cả Giang Mạc Viễn sao?”

Trang Noãn Thần cười nhạt, lắc đầu.

“Người ta nói lòng dạ phụ nữ tựa đáy biển đúng là chẳng sai. Lúc đối mặt với tình cảm, phụ nữ thật sự còn lãng nhãng hơn cả đàn ông, phụ nữ chính là loài động vật có thể yêu cùng một lúc hai người đàn ông, bởi vì tính ỷ lại, thói quen chờ đợi trở thành nhân tố tạo nên loại tình cảm này, phụ nữ không giỏi trong việc tổng kết các yếu tố đó lại với nhau, cho nên họ sẽ biểu lộ thẳng thắn ra bằng tình cảm; đàn ông thì khác, có lẽ anh ta lãng nhãng cũng có lẽ anh ta có dự vọng, nhưng trong lòng anh ta luôn có một người mà anh ta yêu kiên định, đàn ông sẽ đem nhân tố tình yêu và nhân tố tình cảm khác phân ra rất rõ ràng, trên phương diện giải quyết chuyện tình cảm, thực ra người thật sự lý trí chính là đàn ông chứ không phải là phụ nữ.”

Cô thản nhiên nói tiếp, “Mình yêu Cố Mặc, cho nên rất muốn cùng anh ấy đi hết quãng đời này, đây là lời hứa hẹn lúc trước của hai đứa. Giang Mạc Viễn đối tốt với mình, làm mình thật cảm kích, mình

cảm kích anh ấy quá nhiều rồi rốt cục cũng nảy sinh cảm giác thích anh ấy, mình hiểu loại cảm giác này rất nguy hiểm. Mình muốn chuyển đổi cảm giác thích đó thành tình bạn, để xử lý tốt cảm giác trong lòng mình đối với anh ấy, nhưng hôm tết nguyên đán, mối quan hệ này rốt cục cũng không che giấu được. Mình sợ phải đối mặt với cảm giác thích này, cậu biết không? Cảm giác của mình đối với Giang Mạc Viễn là tốt đẹp khi chỉ cần mình nghĩ đến anh ấy thì sẽ cảm thấy ấm áp, cho nên, sao mình có thể để cảm giác thích đó biến chất chứ? Có một số người, có hơi thích thích cũng chỉ có thể đứng từ xa để nhìn, không thể đùa giỡn khinh suất, đây là phương thức cư xử tốt nhất giữa mình và anh ấy.”

“Cậu cho rằng, Giang Mạc Viễn không thể mang lại hạnh phúc cho cậu?” Hạ Lữ hiểu được ý cô, bèn hỏi.

“Mình không biết, cảm giác của mình đối với Giang Mạc Viễn vẫn còn nằm trong giới hạn thích, chưa bao giờ suy nghĩ khi ở bên anh ấy sẽ như thế nào, loại suy nghĩ này rất rủi ro, nên mình không nghĩ.”

Trang Noãn Thần bất lực thở dài, “Cố Mặc là người mình thấu hiểu, mình biết anh ấy sẽ hết lòng với mình, mà mình cũng sẽ thương anh ấy, yêu anh ấy, vậy là đủ. Nhưng Giang Mạc Viễn thì khác, mình không hiểu được tâm tư của anh ấy, không biết bối cảnh của anh ấy, cuối cùng mình lại cảm thấy tuy rằng anh ấy mang đến cho mình ấm áp đó, nhưng lại là người cao cao tại thượng không chạm đến được.”

“Noãn Thần, mình tán thành cách làm của cậu.” Ngải Niệm vô cùng chắc chắn nói, “Cậu nên ở bên Cố Mặc, người mà cậu có thể hiểu được, tìm chồng thì phải tìm người khiến cậu thoải mái về tinh thần lẫn thể xác, ông bà ta nói rất đúng, đối tượng kết hôn nhất định phải môn đăng hộ đối, Giang Mạc Viễn kia luận thân phận gia thế đều cách xa không thể sánh kịp, gán ghép vào cùng cậu không lẽ ngày nào cũng phải đoán xem anh ta nghĩ gì muốn gì, như vậy thì quá mệt

mỏi. Cậu muốn một người chồng đáng ngưỡng mộ thì được, nhưng không thể dựa vào cổ phiếu chiết khấu, sẽ chết người đó, Giang Mạc Viễn chính là dạng người như vậy. Cố Mặc thì khác à, anh ấy không có phức tạp như thế, yêu cậu là yêu cậu, muốn cưới cậu là muốn cưới cậu, tìm chồng thà rằng tìm cổ phiếu tiềm năng từ từ cải tạo, còn hơn là cổ phiếu thường xa không với tới.”

“Đúng vậy.” Trang Noãn Thần khẽ nhấp ngụm trà, “Phụ nữ đều thích lừa mình dối người, mình tự nhận mình chả phải loại người thanh cao gì, cho nên mình khẳng định mình có thích Giang Mạc Viễn, đồng thời mình lại là loại người nhát gan sợ thay đổi, cho nên phải nhận thức thật nghiêm túc về chuyện bảo vệ tình yêu trong lòng mình cho tốt. Mình suy nghĩ rất nhiều, có lẽ con người phải trân trọng hiện tại mới hạnh phúc.”

“Đúng vậy đúng vậy, trân trọng hiện tại!” Ngải Niệm vội nâng tách trà, “Vì câu nói này, chúng ta cạn chén nào.”

Trang Noãn Thần mỉm cười nâng tách.

Hạ Lữ trừng mắt, “Mình thấy các cậu đều thành nhà triết học hết cả rồi, mình không nghĩ xa đến vậy, hiện tại chỉ cần ai tốt với mình thì mình sẽ yêu người đó, há há.”

Tách của cả ba người chạm vào một chỗ, nhìn nhau cười.

Lại nói đông nói tây một phen, đề tài trở lại hôn lễ của Ngải Niệm, lúc ba người đang tám rất vui vẻ, sắc mặt Ngải Niệm đột nhiên thay đổi.

Trang Noãn Thần nhạy cảm phát hiện có chỗ không đúng, thuận thế quay lại, gương mặt vốn đang cười cũng sượng lại.

Một đôi trai gái ôm nhau vô cùng thân mật trên thang máy, người nữ

quyến rũ hấp dẫn, người nam vẻ mặt say đắm, thường xuyên cúi đầu xuống hôn lên mặt người nữ. Người nữ, Trang Noãn Thần không biết, nhưng người nam cô nhìn rất chướng mắt, là Lục Quân!

“Hai bạn làm sao vậy?” Hạ Lữ đang nói hăng say thì thấy sắc mặt hai cô bạn đều thay đổi, cũng quay đầu lại theo, chỉ cần liếc mắt một cái liền không kiềm giữ được, tức giận đến đập bàn đứng bật dậy...

“Mẹ nó, thằng khốn này khinh người quá thể? Đuổi theo mau...”

“Hạ Lữ...” Trang Noãn Thần giữ chặt tay cô lại, rồi nhìn về phía Ngải Niệm, bình tĩnh hỏi, “Cậu vẫn muốn ngồi ở đây à?”

Ngải Niệm chậm rãi đứng lên, ngón tay đều đang run rẩy.

“Còn do dự? Chỉ chốc nữa là chúng nó mất hút rồi!” Hạ Lữ tức giận đến nghiến răng, “Con nhỏ đó là ai? Cậu từng gặp qua chưa?”

Ngải Niệm lắc đầu, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, nhìn chăm chăm về hướng thang máy, không nói gì liền bám theo sau.

Bám theo họ đến một nhà hàng, thiết kế tường che tinh tế biến mỗi một bàn ăn ở đây thành dạng phòng bán mớ. Ba người họ lui vào một chỗ ngồi bên cạnh Lục Quân, cách vách, ba người có thể nghe rõ ràng tiếng Lục Quân và cô gái kia trò chuyện với nhau.

Quay đầu nhìn lại Ngải Niệm, cô tức giận đến nổi toàn thân đang phát run.

“Anh yêu à, lát nữa ăn xong hai chúng ta lại đi đâu nữa?” Là giọng nũng nịu của cô gái.

“Em muốn đi chỗ nào? Cưng à, thời gian nguyên cuối tuần này anh

đều dành hết cho cưng, hay là, chúng ta lại đến khách sạn lần trước nhỉ?” Là giọng của Lục Quân, “Lần này anh muốn làm em sướng đến nỗi không xuống giường được.”

“Anh đáng ghét lắm...”

Sát vách bên này, Ngải Niệm bóp tách trà, nghiêng răng ken két.

Hạ Lữ nhin không được, hạ thấp giọng căm hận nói, “Chỉ cần cậu gạt đầu, hiện giờ mình lập tức qua đó đổ ấm nước nóng này lên mặt bọn chúng, một đôi cầu nam nữ, mẹ nó!”

Quyển 4 - Chương 24: Tại sao phải sống như thế?

Mặt của Ngải Niệm như là bị đồ sập lên, tái xanh, nhìn qua khiến người khác vô cùng sợ hãi.

Cách vách bên kia, màn ‘thâm tình chân thành’ vẫn còn đang tiếp tục, tiếng cô gái lộ ra vẻ nũng nịu rõ ràng, “Chùng nào thì anh dẫn em đến gặp ba mẹ đây?”

Bên này, Trang Noãn Thần vừa nghe liền sửng sốt, yêu đương vụng trộm còn đòi dắt nhau về nhà?

Tiếng Lục Quân lại càng ‘du dương’ hơn, “Đừng nóng vội, sẽ nhanh thôi.”

“Anh vẫn chưa chia tay với bạn gái à? Là anh nói không có tình cảm với cô ta, cũng đã lâu rồi không liên lạc nên dứt khoát im lặng chia tay thôi.” Cô gái có chút không vui.

Lục Quân cười theo, nói vài lời không đầu không đuôi.

Bên này, Hạ Lữ giận đến mức xì khói, tay nắm ấm nước gần như nổi hết gân xanh, bỗng dưng đứng dậy, xách ấm nước đi về hướng phòng sát bên, Trang Noãn Thần bèn giữ chặt cô lại!

“Noãn Thần!” Hạ Lữ thấy Trang Noãn Thần ngăn cản, lại giận không có chỗ trút, hạ thấp giọng nhấn mạnh từng chữ, “Thằng chó này cõng trên đầu trên cổ Ngải Niệm nhà mình, cậu còn nhịn được à?”

Trang Noãn Thần cắn răng, nhìn ra được cô cũng là bị Lục Quân chọc giận không nhẹ, nhưng vẫn cố nén xuống, vừa dùng sức lôi kéo Hạ Lữ, vừa quay đầu nhìn Ngải Niệm, hàm răng va vào nhau, thấp giọng hỏi nhỏ, “Ngải Niệm, rốt cục cậu định thế nào?”

Ngải Niệm vẫn duy trì im lặng.

Mặt của cô có một loại trống vắng chết người, ngón tay đã sớm không còn run rẩy nữa, chỉ là lạnh lẽo, cuối cùng còn lại chết lặng.

“Nói!” Trang Noãn Thần hạ thấp giọng, lại nhấn mạnh, một tay kia kéo lấy Ngải Niệm, ngược lại, tay cô tức giận đến mức run rẩy.

Cách vách bên kia còn đang anh anh em em.

Bên này, ánh mắt Ngải Niệm cuối cùng cũng tĩnh lặng.

Sau hồi lâu, rốt cục cô mới lên tiếng, sau khi nhìn Hạ Lữ một cái thì thản nhiên nói, “Cậu ngồi xuống trước đi.”

“Ngải Niệm!” Hạ Lữ kinh ngạc.

Ngải Niệm không nói rõ nguyên nhân, ngược lại lấy thứ gì đó trong túi xách ra, chậm rãi đặt trước mặt Hạ Lữ và Trang Noãn Thần, vẫn im lặng không nói.

Hai người đồng thời cầm lên xem, cũng đồng loạt kinh ngạc!

Là giấy siêu âm.

“Đợt này mình luôn cảm thấy khó chịu, hôm nay lên Bắc Kinh một là thăm hai cậu, hai là tiện thể đi kiểm tra, không ngờ, mình thực sự có thai.” Tiếng của Ngải Niệm có chút run rẩy.

Trái tim Trang Noãn Thần cũng nhảy lên theo lời nói của Ngải Niệm, cầm lấy giấy siêu âm, trên đó viết rõ ràng hai chữ ‘có thai’.

Hạ Lữ không ngờ lại như vậy, ngăn ra nửa ngày rồi hỗn hển nói, “Bỏ đứa bé đi! Lập tức chia tay với Lục Quân!”

Ngải Niệm siết tay, lần thứ hai rơi vào im lặng.

“Cậu muốn đứa bé này?” Trang Noãn Thần hơi nheo mắt, làm bạn nhiều năm như vậy với Ngải Niệm, ít nhiều gì cô cũng hiểu được tâm tư của bạn mình.

“Mình vẫn luôn rất muốn có con.” Ngải Niệm thở dài, “Nhiều năm như vậy thật ra mình vẫn luôn cố gắng có em bé, lần này cuối cùng cũng có thì làm sao mình bỏ được? Bác sĩ nói cơ thể của mình không thích hợp sinh con.”

Hạ Lữ vừa nghe đã nổi nóng, “Vậy cậu định làm sao? Còn muốn sinh con cho thằng khốn đó hả?”

“Mình...”

“Hạ Lữ, cậu im lặng trước đi.” Trang Noãn Thần vẫn luôn cố ép mình giữ bình tĩnh, trong ba người, Hạ Lữ dễ kích động nhất, Ngải Niệm thì do dự, nếu cô không khắc chế được bản thân để xử lý tình hình trước mắt, sự việc sẽ càng hỏng bét, “Ngải Niệm, cậu nói thẳng cho mình biết rốt cục cậu định thế nào? Vấn đề của đứa bé chúng ta có thể nói sau, trước tiên nói về tình trạng trước mắt cái đã. Cậu ừ một tiếng thôi, mình và Hạ Lữ ngay lập tức qua bên kia cho thằng chó đó mấy bạt tai liền, cho dù liều mạng mình cũng sẽ đánh cho đôi cầu nam nữ đó sống dờ chết dờ! Nếu cậu lựa chọn nhẫn nhịn, mình cũng sẽ không để thằng đó sống dễ chịu, nhưng sẽ nghĩ biện pháp khác!”

“Nhịn mẹ gì mà nhịn? Nhịn cái đ* t á!” Hạ Lữ nắm chặt tay Ngải Niệm, chỉ vào cô, “Cậu nghe cho rõ đây, nếu cậu nuốt cục tức này xuống mình sẽ xem thường cậu cả đời! Thằng đó là cái thá gì? Lúc trước ở Bắc Kinh cũng không có công việc nào ra hồn, nếu không có cậu nó đã sớm chết đói mẹ rồi, hiện giờ nắm chặt bát vàng rồi còn không biết trân trọng cậu, lại có thể nổi tâm địa gian xảo ra, loại đàn ông này phải đập nó!”

Trang Noãn Thần vẫn luôn nhìn chăm chăm Ngải Niệm.

Môi Ngải Niệm khế run, sau hồi lâu, cầm nước lên uống, nhìn thấy được cả quá trình cô đều cố gắng khắc chế, cứ như vậy mà im lặng khoảng hai phút, mới lên tiếng, “Yêu đương là chuyện của hai người, nhưng hôn nhân lại là chuyện của hai gia đình. Mình không thể để tất cả bà con họ hàng chỉ trở sau lưng ba mẹ mình, tuổi họ đã cao rồi, không tiếp nhận nổi chuyện này.”

“Ngải Niệm cậu...”

“Ngải Niệm...” Trang Noãn Thần cắt ngang cơn giận của Hạ Lữ, nhìn Ngải Niệm, trên mặt hiện lên vẻ ẩn nhẫn, trịnh trọng hỏi, “Cậu thật sự quyết định rồi?”

Ngải Niệm gật đầu.

“Hắn là cậu biết, loại chuyện thế này một khi dung túng, thì sau này sẽ như thế nào.” Ngón tay Trang Noãn Thần siết chặt đến nỗi đỏ lên, hít sâu vào, “Chuyện vụng trộm này có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai.”

“Mình biết.” Mắt Ngải Niệm như ngôi sao vụt tắt, tối tăm không ánh sáng, chậm rãi nói, “Cho dù sau này có ly hôn, cũng phải ăn nói với ba mẹ, con người khi sống vốn sẽ không theo được ý mình, không

phải sao?”

“Đạo lý chó má gì vậy?” Hạ Lữ tức đến nổi bứt tóc!

Trang Noãn Thần nhìn Ngải Niệm, thật lâu sau bất đắc dĩ lắc đầu, “OK. Mình hiểu ý cậu rồi, nhưng mà Ngải Niệm à, mình phải nói với cậu, mình thật sự không đồng ý với cách nghĩ này của cậu, thật sự không tán thành xíu nào, nhưng lựa chọn của mỗi người là khác nhau, cậu đã chọn vậy, mình sẽ xử lý giúp cậu.”

Ngải Niệm giương mắt, nhìn cô, miễn cưỡng nở nụ cười.

Trang Noãn Thần nhìn thấy mà đau lòng.

Giữa phụ nữ sẽ luôn tồn tại một quan hệ như vậy, cho dù bạn thân cách mấy cũng có lòng so đo lẫn nhau, thứ mang ra so sánh thường là đàn ông. Bạn bè có tốt cách mấy, trước khi kết hôn thậm chí là trước mấy năm kết hôn cũng sẽ không để lộ chuyện tình yêu riêng tư của mình với đối phương, đây là lòng tự trọng của phụ nữ gây ra, cho dù người đàn ông của mình vô tích sự, cô ấy cũng sẽ làm bộ ra vẻ như rất hạnh phúc ở trước mặt bạn mình, đương nhiên, một khi trải qua ngưỡng bảy năm[1] thì khỏi phải bàn tới.

Phụ nữ rất giỏi nói dối, chỉ vì để bảo vệ cái tôn nghiêm rề rúng nhưng không thể vứt bỏ của mình khi ở trước mặt bạn bè. Khoe mẽ, có lẽ đã không còn đơn thuần là cố ý nữa, mà đã là một thứ tập mãi thành quen, một cuộc chiến hư vinh tôn nghiêm không muốn người khác bì kịp với mình.

Cho nên, Ngải Niệm như vậy là hoàn toàn để lộ hết gốc rễ trước mặt bạn bè, thứ cô vứt bỏ không phải là Lục Quân, mà là cái danh xưng ‘hạnh phúc’ mà cô vẫn thường tươi cười nói với bạn mình!

Trang Noãn Thần đứng lên, nói một câu với Ngải Niệm, “Cậu chỉnh điện thoại về chế độ im lặng đi, nếu hần có gọi điện thoại cho cậu thì cậu cũng đừng bắt máy.”

Ngải Niệm khó hiểu.

“Nghe lời đi, khoan hãy hỏi nguyên nhân.” Trang Noãn Thần thản nhiên nói.

Ngải Niệm gật đầu.

Hạ Lữ thấy thế bèn ngăn lại nói, “Mình với cậu cùng nhau qua đó.”

“Cậu ở lại.” Trang Noãn Thần cản cô, “Nếu không muốn quây chuyện này đến tình cảnh không thể cứu vãn nổi.”

Hạ Lữ siết chặt nắm đấm, nhăn mặt nhăn mày, nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh Ngải Niệm.

Trang Noãn Thần hít lâu một hơi, xoay người ra khỏi phòng.

Chỉ là cách một vách ngăn, bên này vui vẻ như tiệc, bên kia lại vắng lặng thê lương.

Trang Noãn Thần nén cơn giận, làm bộ như đi ngang qua, vừa quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy một màn Lục Quân đang quấn lấy cô gái nọ, lúc đó chỉ ước gì có thể giáng một cái tát, nhưng vẫn nhẫn nhịn, cố tình ngạc nhiên nói...

“Lục Quân?”

Đôi nam nữ đang triền miên đột ngột tách ra, Lục Quân quay đầu, nhìn vào mắt Trang Noãn Thần, thoáng chút bối rối.

“Sao trùng hợp vậy nè.” Trang Noãn Thần ngênh ngang tiến vào, đặt mông ngồi đối diện Lục Quân và cô gái kia.

Cô gái nhìn có hơi quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra. Trông còn đẹp hơn cả Ngải Niệm, nhưng mà khuôn mặt vừa nhìn liền thấy có vẻ lảng lơ và không an phận.

Lục Quân lại không thoải mái được như Trang Noãn Thần, bàn tay hơi run, hồi lâu mới hoàn hồn lại, “A... ha ha, là Noãn Thần à, ờ, để giới thiệu hai người nhau, đây là một người bạn của anh.” Anh ta giới thiệu như thế với Trang Noãn Thần.

Sắc mặt của cô gái trông không tốt lắm, hình như ở dưới gầm bàn đá anh ta một cái.

“Còn đây là...” Lúc Lục Quân định giới thiệu Trang Noãn Thần với cô gái kia thì chợt dạ, nhất thời không biết xưng hô thế nào.

Trang Noãn Thần lại mỉm cười, duỗi tay ra với cô gái kia, “Tôi là bạn rất thân của bà xã Lục Quân, tôi biết họ từ thời còn học đại học đến giờ, chính là một người bạn không tồi.”

“Bà xã của Lục Quân?” Cô gái kinh ngạc kêu lên, quay đầu nhìn về phía Lục Quân.

Lục Quân xấu hổ cười cười, giải thích không được mà không giải thích cũng không được.

“Ừa, Lục Quân à, vậy là anh không đúng rồi, không phải anh lên Bắc Kinh để mời bạn bè đến tham dự hôn lễ của anh và Ngải Niệm sao? Bây giờ còn chưa báo cho bạn anh biết nữa à?” Trong lòng Trang Noãn Thần đang tức giận mắng chửi tên Lục Quân kia, nhưng trên

mặt lại đầm đĩnh cười cười.

Sắc mặt cô gái càng thêm khó coi.

“Anh... vẫn chưa kịp nói, ha ha.” Lục Quân nghĩ ra một lý do sứt sẹo.

“Ngài Niệm đâu? Anh không đi cùng cậu ấy à?” Trang Noãn Thần lại hỏi.

Lục Quân bối rối, “Cô ấy, hôm nay cô ấy không lên Bắc Kinh.”

“Đâu phải, lúc nãy Ngài Niệm còn gọi điện thoại nói với em là đang ở bệnh viện phụ sản mà.” Trang Noãn Thần thăm dò nói.

“Bệnh viện phụ sản? Niệm Niệm bị làm sao?” Câu nói này làm Lục Quân ngây ngẩn cả người, gấp gáp hỏi.

“Anh không biết à? Cậu ấy nói cái gì mà có thai, được vài tuần gì đó, lúc nãy em đang ăn cơm cùng khách hàng nên cũng không tiện hỏi rõ, cậu ấy nói là đang ở bệnh viện phụ sản Triều Dương.” Trang Noãn Thần làm ra vẻ kinh ngạc nói.

Lục Quân đứng phắt dậy, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc vui mừng xen lẫn khẩn trương, “Niệm Niệm có thai? Thật không? Bệnh viện phụ sản Triều Dương? Là ở đâu nhỉ? À... có phải cái bệnh viện ở gần Hồ Đoàn Kết không?”

“Hình như là đúng đó, em cũng chưa đến đó nữa.” Trang Noãn Thần lười biếng nói.

Lục Quân luống cuống lấy điện thoại ra, gọi cho Ngài Niệm, hồi lâu vội vàng nói, “Sao cô ấy không bắt máy chứ? Gấp chết người ta rồi.”

“Có thể vẫn còn đang làm kiểm tra.” Trang Noãn Thần lại thản nhiên nói tiếp.

“Hiện giờ anh lập tức đi tìm cô ấy, Noãn Thần...” Lục Quân hoàn toàn không quan tâm cô gái bên cạnh, một phen kéo cô qua, “Nếu Niệm Niệm có gọi điện cho em thì em báo cô ấy ở bệnh viện chờ anh nha, đừng đi lung tung.”

Trang Noãn Thần âm thầm hừ lạnh một tiếng, ngoài mặt thì tươi cười, “OK.”

Lục Quân cầm túi lên liền xông ra ngoài.

“Này, Lục Quân...” Cô gái kia đứng dậy, hướng về phía bóng lưng anh ta gọi lớn, tức đến nổi giậm chân.

Thế nhưng, Lục Quân đã sớm không thấy bóng dáng đâu.

[1]七年之痒 (Thất niên chi dương): nghĩa là đôi lứa yêu nhau nếu vượt qua cái ngưỡng 7 năm thì coi như bách niên giai lão, bên nhau trọn đời. Bằng mà không được thì xa nhau vĩnh viễn, muôn thuở không thể tái hợp. Hoặc vợ chồng sống với nhau đến năm thứ 7, tình cảm xung động hay kích tình đều biến mất, điều còn với nhau chỉ là tình thân, trách nhiệm.

“Này, Lục Quân...” Cô gái kia đứng dậy, hướng về phía bóng lưng anh ta gọi lớn, tức đến nổi giậm chân.

Thế nhưng, Lục Quân đã sớm không thấy bóng dáng đâu.

Trong phòng, chỉ còn lại Trang Noãn Thần cùng cô gái kia.

“Đừng phí sức, một người đàn ông chẳng coi cô ra gì thì khẩn

trương làm gì chứ?” Trang Noãn Thần không nhanh không chậm rót một ly nước, uống thắm giọng.

Lúc này cô gái mới quan sát tỉ mỉ Trang Noãn Thần, ngồi xuống, “Là cô cố ý đuổi Lục Quân đi? Sao? Bệnh vực bạn bè à?”

“Tôi cần gì phải cố tình đuổi anh ta đi? Như cô thấy đấy, là anh ta chủ động bỏ đi.” Trang Noãn Thần bình tĩnh nói.

“Đúng vậy, hiện giờ tôi với Lục Quân rất tốt, cô có thể chuyển lời lại với bạn cô là đừng có quấy lấy Lục Quân nữa, không thấy phiền à?” Cô gái hừ lạnh.

Trang Noãn Thần mỉm cười, như là nghe được chuyện tiêu lâm buồn cười nhất trên đời, “Tôi thấy hình như cô nghĩ sai rồi, Lục Quân kết hôn cùng Ngải Niệm là thật, Ngải Niệm mang thai cũng là sự thật, ngay cả hành vi Lục Quân lo lắng cho Ngải Niệm cũng là thật, thậm chí...” cô dừng một chút rồi chậm rãi nói, “Anh ta bỏ cô ở đây rồi đi, cũng là thật nốt. Cô cảm thấy bây giờ là cô quan trọng hay là Ngải Niệm cùng đứa bé quan trọng?”

Lúc ở sát bên, cô nghe được rõ ràng, Lục Quân là đang lừa gạt cô gái này.

Sắc mặt cô gái xanh xám.

“À, tôi càng nhìn cô càng thấy quen, cuối cùng cũng nghĩ ra, cô không phải là thư ký của Dương Đông sao?” Dương Đông là một ông tổng của nhà máy phụ tùng ô tô lớn, gần đây tiếng tăm không tốt, liên tục bị lên báo, cô gái này chính là thư ký đi theo bên cạnh Dương Đông, cô từng nhìn thấy cô ta trên báo.

Cô gái ngạc nhiên, “Đúng vậy.”

Trang Noãn Thần cười nhẹ, “Gần đây, Dương Đông bị chuyện xấu quần thân, nhưng cũng không loại trừ là do người cùng ngành gây nên, bất quá cô cũng rõ ràng, chuyện bê bối bây giờ thường là đến cũng nhanh mà đi cũng lẹ!”

“Đều là thủ đoạn của mấy công ty quan hệ xã hội làm ra! Còn có đám phóng viên ngu xuẩn kia thích hùa theo!” Cô gái tức giận đến nỗi toàn thân phát run, bởi vì cô là thư ký của Dương Đông, rất nhiều bạn trên mạng của cô tìm cô để moi móc thông tin.

“Cô nói đúng đó, đôi khi công ty PR sẽ vì mục đích mà ‘tạo ra’ một chút tin đồn.” Trang Noãn Thần cố tình nhấn mạnh hai chữ ‘tạo ra’ thật rõ ràng, “Mà đôi lúc, đại chúng thường thích náo nhiệt hơn là sự thật. Hôm nay cô ầm ức khi bị người ta oan uổng, không biết ngày nào đó thì công ty PR cũng kéo cô vào để bôi đen, vậy thì hay rồi. Trong mấy vụ bê bối thế này, cho dù người có trong sạch cũng có thể khuấy đảo thành đen, huống chi cô còn quần lấy người đàn ông sắp kết hôn?”

Nói đến người này, vẻ tươi cười trên mặt Trang Noãn Thần dần giảm bớt, cơ thể hơi rướn về trước, nhấn mạnh từng chữ, “Cô muốn tự hủy hoại tương lai của mình, có phải không?”

Cô gái hoảng sợ.

“Nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền, chính là nói về giới làm PR của chúng tôi.” Trang Noãn Thần khôi phục lại nụ cười như cũ, ra vẻ vô tội.

“Chúng tôi?” Cô gái ngạc nhiên.

“À, tôi quên giới thiệu với cô, đây là danh thiếp của tôi.” Từ trong túi

xách cô lấy ra một tấm danh thiếp, tao nhả đưa cho cô gái, “Cô có thể cất đi, nói không chừng một lúc nào đó nó sẽ phát huy công dụng đấy.”

Cô gái cầm lấy xem liền mở to hai mắt, “Truyền thông Đức Mã?”

Trang Noãn Thần cười cười, đứng lên, đưa tay vỗ vỗ vai cô ta, “Tự giải quyết cho tốt đi ha, tôi nghĩ ba mẹ cô cũng không hy vọng nhìn thấy con gái của mình ngày nào cũng lên mặt báo đâu.” Nói xong, xách túi bỏ đi.

Tay cô gái cầm danh thiếp run rẩy dữ dội, ngồi chết trân tại chỗ không nhúc nhích.

Ánh nắng, chói chang đến nỗi làm mắt người ta sinh đau.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, đứng dưới lầu Tân Quang Thiên, Ngải Niệm cô đơn nhìn dòng xe cộ qua lại trước mặt, sau hồi lâu mới nhìn về phía Hạ Lữ và Trang Noãn Thần, khẽ nói, “Mình có hai yêu cầu, hy vọng các cậu có thể đồng ý với mình.”

“Cậu nói đi.” Trang Noãn Thần nhìn cô.

Ngải Niệm thở dài, ánh mắt nhìn các cô đặc biệt nghiêm túc, “Thứ nhất, vĩnh viễn đừng làm kẻ thứ ba, nếu một trong hai cậu ai làm tiểu tam của kẻ khác, mình sẽ hận các cậu cả đời!”

Trang Noãn Thần ngẩn ra, nhanh chóng gật mạnh đầu.

Hạ Lữ cũng ngẩn người, trong mắt nhanh chóng xẹt qua vẻ mất tự nhiên, nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu.

Ngải Niệm nói tiếp, “Yêu cầu thứ hai chính là, nhất định phải yêu thương chính bản thân mình hơn thương bọn đàn ông, đừng nên giống mình, kết cục chỉ là công cốc.”

“Ngải Niệm...” Trang Noãn Thần nghe mà trong lòng khó chịu, kéo tay cô.

“Noãn Thần, hôm nay cảm ơn cậu nhiều lắm, ít ra còn giữ lại chút tôn nghiêm cho mình.” Ngải Niệm cười chua xót, sau đó thả tay ra, “Hai cậu không cần lo lắng cho mình, có đứa bé, mình sẽ không dễ dàng bị đả kích như vậy.”

Cô đón ánh mặt trời, gương mặt tái nhợt lộ vẻ thê lương khi tĩnh mịch qua đi, bóng dáng gầy yếu bị ánh nắng phân tán thành từng mảnh nhỏ, giống như lòng cô, còn có, trái tim của Trang Noãn Thần.

Sau khi đợi Ngải Niệm rời đi, Hạ Lữ đẩy Trang Noãn Thần ra, hét lên, “Cậu bị bệnh đúng không? Nhìn thấy bạn của mình nhảy vào hố lửa cũng mặc? Tình huống giống như vừa nãy đáng lẽ phải trực tiếp xông đến đánh chết hai đứa dê tiện kia! Cho dù đánh không chết cũng phải cho nó biết bản thân nó dê tiện bao nhiêu chứ!”

“Đánh xong chửi xong sau đó thế nào?” Trang Noãn Thần không giận, dưới ánh mặt trời, ánh mắt cô cực kỳ bình tĩnh, nhìn Hạ Lữ nhẹ nhàng hỏi.

“Sau đó? Còn quái gì nữa mà sau với chả đó? Ngải Niệm sao phải kết hôn với loại người như thế! Còn sinh con cho nó à? Đầu bị cửa đè phải không?” Hạ Lữ tức đến khó chịu, xia vào Trang Noãn Thần, “Nếu chuyện này rơi xuống đầu cậu, cậu có thể chịu được không?”

“Không bao giờ.” Trang Noãn Thần đáp chắc nịch, “Một lần bất tín thì

vạn lần không tin.” Đây là lời nói của chị Mai, quan điểm của cô cũng giống với chị Mai.

“Một khi đã vậy, cậu còn giúp cho thằng khốn đó? Cả đời của Ngải Niệm sẽ bị phá hủy!” Hạ Lữ càng giận.

“Hạ Lữ, cậu có thể sửa tính tình một chút không? Dễ kích động như vậy sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.” Trang Noãn Thần nhìn cô, thấp giọng nói, “Mình cũng giống như cậu thôi, ước gì có thể đánh chết thằng khốn đó! Nhưng chúng ta quây xong sau đó thế nào? Người khó khăn chính là Ngải Niệm! Nếu Ngải Niệm thật sự quyết tâm chia tay không kết hôn với hắn, mình không nói hai lời lập tức kéo cậu qua đó đánh cho hắn tàn phế luôn, nhưng vấn đề là Ngải Niệm muốn kết hôn, còn muốn sinh con, chuyện này không thể xử lý theo cách cậu nói được.”

“Tình trạng thế này còn kết hôn cái quỷ gì nữa?”

“Hạ Lữ, mỗi người đều có quyền lợi lựa chọn cách để hạnh phúc, cậu phải tin mình, so với bất cứ ai, mình còn mong Ngải Niệm đập cho tên kia một trận, nhưng Ngải Niệm có suy nghĩ của Ngải Niệm, theo như lời cậu ấy nói, con người sống không phải vì chính mình, đôi khi còn phải lo lắng nhiều phương diện khác nữa. Mượn ba mẹ Ngải Niệm mà nói, muốn con gái kết hôn cũng muốn đến điên rồi, một khi hôn nhân của Ngải Niệm thất bại, có con, ba mẹ cậu ấy phải ngẩng đầu làm người ở trước mặt người ngoài thế nào đây? Dưới quê không giống như Bắc Kinh, có nhiều quan niệm cổ hủ lắm, cho dù là lỗi của nhà trai, nhiều người cũng sẽ cho rằng là do nhà gái làm không tốt nên mới bị như vậy. Mình hiểu tại sao cậu tức giận, như mình cũng đang rất giận đây, thậm chí tức giận luôn cả sự nhẫn nhịn của Ngải Niệm, nhưng cậu ấy rõ ràng biết con đường tương lai rất khó đi vẫn muốn đi, như vậy, điều mà những người làm bạn như chúng ta phải làm không phải là làm ầm lên, mà là giúp cậu ấy nghĩ

ra biện pháp giải quyết thật tốt, không phải sao?”

“Mình không nghĩ nhiều được như cậu, chỉ cảm thấy quá hời cho tên khốn Lục Quân kia!” Hạ Lữ vung tay lên, sắc mặt lạnh băng.

“Hạ Lữ, cậu phải nhớ rõ, con người có thể xúc động, có thể làm việc bất chấp hậu quả, nhưng phải xem tình hình đã, nếu hôm nay cậu làm ầm lên, đúng vậy, trả được hận đó, nhưng không hề nghĩ tới hậu quả? Có thể dựa vào suy nghĩ của Ngải Niệm giải quyết triệt để vấn đề không? Cậu ấy đã mất đi tình yêu, ít nhất cũng phải giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng chứ?” Trang Noãn Thần thở dài ngồi xuống đài phun nước bên cạnh, “Chúng ta có thể có suy nghĩ của bản thân, nhưng không thể ép buộc người khác cũng phải làm theo suy nghĩ của chúng ta, chỉ có thể nương vào đó mà đề xuất ý kiến thôi. Như mình hỏi quyết định của Ngải Niệm đó, thật ra suy nghĩ của cậu ấy lúc đó rõ ràng hơn bất cứ ai.”

Hạ Lữ buồn bực ngồi xuống cạnh cô, hất nước, “Mình nghĩ không hiểu, thực sự không hiểu nổi cách làm của cậu ấy.”

“Rất đơn giản.” Trang Noãn Thần hơi ngửa mặt, để ánh mắt chiếu vào mặt mình, từ từ nhắm hai mắt lại nhẹ nhàng nói, “Không phải ai cũng có can đảm bắt đầu lại từ đầu, rất nhiều người giữ thói quen cuộc sống theo nề nếp cũ, ngay cả những người lớn tuổi cũng hay nói với chúng ta thanh thản là phúc, cho nên mọi người không thích thay đổi, cho dù thực tế cuộc sống có tẻ nhạt bao nhiêu, lý tưởng đẹp đẽ bao nhiêu, cũng không muốn thay đổi hiện trạng an yên. Con người, chỉ khi trải qua đau đớn cùng cực mới có suy nghĩ phải thay đổi, đây là bản tính trốn tránh đau khổ bẩm sinh của con người, cũng là tính ỳ. Giống như Ngải Niệm, cậu ấy không dám thử vứt bỏ toàn bộ quá khứ, cho dù cậu ấy muốn chia tay đó, nhưng người ở bên cạnh cũng sẽ khuyên cậu ấy, sẽ nói rằng, nhiều năm như vậy ở bên nhau rồi thì cố nhẫn nhịn đi, tuổi thanh xuân tươi đẹp của cậu ấy đều

cho hẳn, hiện giờ có gì đảm bảo sẽ tìm được một người tốt hơn Lục Quân chứ? Nói không chừng, người tìm được còn chẳng bằng Lục Quân, vân vân. Cậu ấy không dám thử nghiệm, thực sự là bị trách nhiệm đè nặng lên người, sống vì cái gì? E rằng, con người càng coi trọng trách nhiệm thì sẽ càng sống vất vả, nhưng đâu còn cách nào, chúng ta không thể sống ích kỷ được, nếu cùng là sống không vui, vậy thì tại sao không chọn cách khiến cho những người bên cạnh mình được vui vẻ chứ?”

Hạ Lữ hít sâu vào, im lặng thật lâu mới nói, “Noãn Thần, cậu thay đổi rồi.”

“Vậy à? Trở nên bi quan hơn à, ha ha.” Trang Noãn Thần cúi đầu, nhìn mũi giày, ánh nắng hắt vòng tròn trên mặt đất, qua lại là tiếng người ồn ào, lòng cô lại dần dần trở nên yên tĩnh lạ thường.

Đúng vậy, người không muốn thay đổi, đâu chỉ có một mình Ngải Niệm chứ?

Chiều chủ nhật, Trang Noãn Thần đang chuẩn bị đi tham gia tiệc mừng công, Cố Mặc gõ cửa nhà cô, vui vẻ kéo cô xuống dưới lầu, dưới lầu, một chiếc xe mô tô hạng nặng siêu đẹp đỗ ở đó, dưới màn đêm hắt ra thứ ánh sáng lạnh lẽo.

“Đây là...” Cô kinh ngạc.

“Không có xe hơi thì mô tô cũng được, thế nào?” Trông tâm trạng của Cố Mặc không tệ, nhét mũ bảo hiểm vào tay cô, “Em biết anh vẫn luôn thích lái mô tô mà, còn có cái này, chính là bởi vì anh lái mô tô nên em mới tặng.”

Dưới ánh trăng, anh giơ cao ngón tay, chiếc nhẫn ở ngón út lóe sáng.

Trang Noãn Thần ôm nón bảo hiểm mỉm cười, lúc còn học đại học, Cố Mặc luôn lái mô tô, toàn bộ nữ sinh trong trường đều bị dáng vẻ phóng khoáng của anh làm điên đảo, lúc ấy cô liền tặng anh chiếc nhẫn này, xem như đóng dấu lên thứ chỉ thuộc về riêng cô.

“Noãn Thần...” Cố Mặc kéo cô qua, “Lái nó, anh chờ em đi chọn nhẫn được không? Anh nghĩ, đã đến lúc biến nhẫn đeo ngón út thành nhẫn kết hôn rồi!”

Hết chương 24

Quyển 4 - Chương 25: Oan gia ngõ hẹp

Dưới ánh trăng, chiếc nhẫn phát ra ánh sáng mờ ảo.

Trang Noãn Thần thấy đau khổ trong lòng, đưa tay kéo tay anh, cô đã từng hỏi anh, nhiều năm qua như vậy tại sao vẫn không tháo chiếc nhẫn này ra, anh mỉm cười đáp, năm đó đã hứa với cô phải luôn đeo nó.

Một câu nói băng quơ lại trở thành lời hứa hẹn anh khắc ghi trong lòng, cô đau.

Cố Mặc thấy cô im lặng, bàn tay khẽ vạch ngón tay cô ra, cười nhẹ, “Đi thôi.”

“Bây giờ à?” Cô sững sờ, một tiếng nữa là đến tiệc mừng công rồi.

Cố Mặc gật đầu, nắm chặt tay cô.

Cô chần chờ.

“Sao vậy em?” Anh cầm lấy nón bảo hiểm đưa cô, thấy vẻ do dự trong mắt cô, giọng anh chuyển thành nghi vấn.

Trang Noãn Thần giương mắt nhìn anh, nhất thời trong lòng tràn đầy cảm xúc, anh nhỏ nhẹ ân cần như vậy, càng là thế, cô ngược lại càng thấy bất an. Suy nghĩ, đưa tay nhận lấy nón bảo hiểm.

Cố Mặc mỉm cười.

Cầm nón trong tay, Trang Noãn Thần lại lần nữa không đội vào, dây đai quấn quanh trên tay, có một thoáng cảm thấy ngọt ngào, bóng lưng anh rơi vào trong mắt, ngay sau đó cô đột nhiên đưa tay giữ chặt lấy anh.

Cố Mặc quay đầu, lại ngập ngừng một lúc.

“Em... có chuyện muốn nói với anh.” Đầu ngón tay Trang Noãn Thần hơi lạnh, bất ổn không ngừng cuộn trào trong lòng.

Cô không muốn dối anh.

Cô không tài nào quên được hai đêm hoang đường ấy, không thể quên được nguyên nhân là bởi vì Cố Mặc. Cố Mặc càng đối tốt với cô, cô càng lo sợ bất an, mỗi ngày ý niệm mâu thuẫn đều đánh nhau trong đầu, nói hay là không, vấn đề ấy cứ mãi tra tấn cô.

Cô có thể lựa chọn cách như Hạ Lữ nói, nhưng lỡ như sau này bị Cố Mặc biết thì sao? Cô không dám mạo hiểm như vậy.

Giấy bày hết toàn bộ có lẽ là cách tốt nhất, ít ra, cô giao quyền lựa chọn vào tay anh, tuy rằng sẽ rất đau khổ, nhưng còn tốt hơn cứ mãi bị giày vò.

Biểu hiện phân vân rối rắm của cô rơi vào trong mắt Cố Mặc, sắc mặt anh thoáng ngưng đọng, nhưng vẫn mỉm cười thờ dãi, “Anh biết em muốn nói gì, Noãn Thần...” Vừa nói, anh vừa kéo lấy tay cô, cầm lấy nón bảo hiểm đội vào giúp cô, “Coi như vì anh được không? Thực sự, anh không muốn để em đi tham dự tiệc mừng công gì đó, em gặp hấn một lần, thì anh sẽ phiền muộn một lần. Em có biết, mỗi lần nghe tên của hấn phát ra từ miệng em, ngay cả lòng giết người anh cũng có.”

Lúc anh nói nửa đoạn đầu, Trang Noãn Thần thực sự thót tim, nhưng nghe đến nửa đoạn sau cô mới biết hóa ra anh hiểu lầm ý của cô, sợ hãi trong lòng cũng theo đó mà giảm đi đôi chút, nhưng lời nói đến bên miệng rốt cục cũng không thốt ra được, chỉ nghe đến tên của Giang Mặc Viễn thôi thì anh đã hận đến nỗi muốn giết người, một khi biết chuyện đêm đó, anh sẽ ra sao?

Cố Mặc thỉnh thoảng rất cực đoan, có thể làm ra chuyện gì ngay cả cô cũng không đoán trước được.

“Anh biết chuyện tiệc mừng công à?” Nghe anh nhắc đến, cô liền thay đổi dự tính ban đầu.

Chuyện tiệc mừng công vốn là chuyện nhỏ, cô thực sự không muốn tham gia.

Cố Mặc cười cười, mím môi, “Thấy được tin tức liên quan.”

Trang Noãn Thần tức ngực, đau lòng vì anh, nhịn không được bước lên trước ôm lấy anh, trong lòng cảm giác đủ ngọt bù cay đắng.

Cô chủ động ôm anh khiến anh vui mừng, gắt gao ôm cô hồi lâu mới buông tay, bắt nhanh lấy tay cô, “Đi nào, chọn nhẫn thôi.”

Trang Noãn Thần không cự tuyệt, khóe mắt giấu sau mũ bảo hiểm lại đỏ lên...

Tiệc rượu mừng công lần này của Tiêu Duy sửa lại một chút tác phong bảo thủ trước kia, phá lệ mời vài ba phóng viên, phía tổ chức ngoại trừ yêu cầu không được chụp ảnh của CEO thì cũng không

còn yêu cầu nào khác.

Tiệc mừng công chẳng những có người bên Tiêu Duy tham dự, còn có các thành viên phụ trách có liên quan của Truyền thông Đức Mã, và những người phụ trách giao dịch kinh doanh, các đại lý lớn thường có nghiệp vụ qua lại.

Bầu không khí tại hiện trường không cần phải nói nhiều, đương nhiên cũng là kết quả nỗ lực của các đồng nghiệp trong tổ truyền thông.

Khi ánh sáng rực rỡ trong bữa tiệc chiếu lên người Giang Mạc Viễn, một vài người phụ trách đều tiến lên mời rượu, đơn giản trò chuyện dăm ba câu, anh đảo mắt nhìn quanh phòng tiệc, ánh mắt sắc bén bình tĩnh lúc ban đầu dần dần chuyển thành không vui.

Chẳng được bao lâu, Hạ Lữ cầm ly rượu chân thành bước đến, sau khi chạm cốc cùng Giang Mạc Viễn, cô khẽ nói, “Nếu Giang tổng đang tìm Noãn Thần thì quên đi, đêm nay cậu ấy bận việc nên không đến, cố ý bảo tôi nói lại với anh.”

Giang Mạc Viễn tay cầm ly rượu, thân hình cao to lộ vẻ hờ hững, có khoảng một giây, ánh mắt u tối làm cho người ta phải sợ hãi, môi mỏng hơi mím lại, mượn động tác nhắm nháp rượu ngon trong ly, vô tâm hỏi, “À? Có chuyện gì quan trọng vậy?”

“Chuyện này...” Hạ Lữ do dự, cuối cùng vẫn nói, “Tôi nghĩ là chuyện chung thân đại sự phải quan trọng hơn buổi tiệc mừng công này chứ nhỉ?”

Tay cầm ly rượu của Giang Mạc Viễn hơi siết lại.

“Có một câu không biết có nên nói hay không.” Hạ Lữ không lập tức

quay đi, mỉm cười âm thầm nhìn Giang Mạc Viễn.

“Mời nói.” Sự lạnh lẽo ở sâu trong đáy mắt kia được anh giấu đi rất khéo, vẻ mặt của Giang Mạc Viễn cũng chuyển thành ung dung như trước giờ.

Hạ Lữ thoáng suy tư, nhưng vẫn nghiêm túc nói, “Cố Mặc, ngoại trừ Noãn Thần thì cái gì cũng không có, còn Noãn Thần, ngoại trừ Cố Mặc ra thì cũng chẳng còn gì. Hiện giờ Noãn Thần có thể từng bước thăng chức, thực sự nhờ vào sự giúp đỡ trước kia của Giang tổng. Người tốt, nếu làm đến hoàn toàn triệt để mới được gọi là người tốt, Giang tổng, anh nói có phải hay không?”

Giang Mạc Viễn cười khế, đuôi mày anh tuấn lại lặng lẽ nhuộm chút tàn độc.

Sau khi Hạ Lữ nói xong liền đi, anh hơi xoay người, “Châu Niên.”

Châu Niên đứng một bên liền đi đến, cũng complet giày da, cũng thu hút ánh nhìn của người khác, nhưng chỉ là biểu hiện hờ hững trên mặt quá nhiều, vì vậy nhiều năm qua, anh ta đã sớm hiểu được một ít tâm tư của Giang Mạc Viễn, cho nên khi anh còn chưa lên tiếng, anh ta liền hạ giọng nói nhỏ vào tai Giang Mạc Viễn.

Sau khi Giang Mạc Viễn nghe xong liền cau mày, sau hồi lâu trên môi bật ra một câu, “Thành phố Bắc Kinh này đúng là nhỏ thật.”

Trên phương diện lựa chọn nhân, Cố Mặc tỉ mỉ hơn Trang Noãn Thần rất nhiều.

Chỉ là, hơn hai tiếng đồng hồ trôi qua, ý kiến của hai người luôn trái

ngược nhau. Nguyên nhân khá đơn giản, Cố Mặc muốn mua cho cô chiếc nhẫn kim cương đẹp nhất, Trang Noãn Thần lại cố tình muốn mua một chiếc nhẫn bạch kim bình thường.

Một chiếc hơn ba ngàn tệ và một chiếc hơn ba mươi ngàn tệ, cô lựa chọn chiếc đầu tiên.

“Thưa quý khách, kết hôn cả đời chỉ có một lần, chọn nhẫn đương nhiên phải chọn chiếc có giá trị một chút.” Cô nhân viên trong tiệm trang sức tận tình khuyên bảo, “Tất cả kim cương trong cửa hàng chúng tôi đều được nhập từ Namibia, được Bỉ gia công cắt giũa, mỗi một chiếc nhẫn đều chế tác thủ công, quý khách đeo ra ngoài tuyệt đối sẽ không đụng hàng với người khác, mỗi một chiếc nhẫn đều là có một không hai. Nhẫn đương nhiên phải mua nhẫn kim cương rồi, nếu không sẽ rất mau rớt giá.”

“Không cần, tôi cảm thấy nhẫn bạch kim được rồi.” Trang Noãn Thần cười nhẹ.

Cố Mặc lại không chịu, lúc này anh nhìn trúng một chiếc nhẫn giá ba mươi ngàn chín trăm tệ, vốn muốn Trang Noãn Thần đeo thử, đảo mắt lại thấy chiếc khác thu hút hơn, đưa tay chỉ chỉ, “Lấy chiếc nhẫn này ra xem.”

“Mắt thẩm mỹ của quý khách tốt thật, chiếc này vừa mới nhập hàng không lâu.” Cô nhân viên đương nhiên biết ai là người cầm tiền, tươi cười mang chiếc nhẫn anh vừa chỉ ra, ánh sáng rực rỡ đến chói mắt.

“Viên kim cương đính trên đó là năm li, màu D độ sạch LC, được cắt theo tỷ lệ hoàn mỹ[1].”

Cố Mặc nhìn mà hài lòng.

Trang Noãn Thần cầm qua nhìn, lại nhìn giá cả, mở to hai mắt, “Nhẫn kim cương nửa carat mà giá hơn tám mươi ngàn?” Nhanh chóng trả lại chiếc nhẫn, ăn cướp à.

Cô nhân viên nghe vậy bèn nói, “Thưa quý khách, mỗi một viên kim cương đều là độc nhất vô nhị, quý khách đừng thấy nó chỉ có nửa carat, nhưng màu sắc độ sạch dạng cắt tất cả đều hoàn mỹ, cũng có khả năng tăng giá rất cao. Hiện giờ nhẫn kim cương một carat thấp nhất cũng hai trăm năm chục ngàn rồi, nếu màu D thì càng quý hơn, ít nhất phải hơn ba trăm ngàn đó. Mỗi chiếc nhẫn trong cửa hàng chúng tôi đều có thể đem ra bán đấu giá. Quý khách xem trong này cũng có rất nhiều nhẫn giá rẻ, nhưng màu sắc dạng cắt không tốt, vậy thì có ích gì đâu? Chỉ có thể đeo thôi. Rất nhiều cửa hàng trang sức ở thành phố này không có kim cương màu D, đây là màu sắc tốt nhất, còn nữa, dạng cắt kim cương rất quan trọng, nếu hai vị chọn lựa nhiều cửa hàng kim cương rồi hẳn là biết, thêm vào đó, những chủ cửa hàng khác đều đặt kim cương dưới ánh đèn cho khách xem, nhưng kim cương ở cửa hàng chúng tôi các vị có thể đặt ở chỗ tối để nhìn, vẫn phát ra ánh sáng rực rỡ lóa mắt như cũ, các cửa hàng khác không dám là bởi vì độ sạch của kim cương không đủ, màu sắc bình thường, quan trọng nhất là dạng cắt không hợp quy cách.”

Cố Mặc cầm nhẫn lại, đặt chỗ tối của quầy hàng xem một chút, gật đầu, nói với Trang Noãn Thần, “Đúng là một chiếc nhẫn không tồi.”

“Đúng vậy, thưa quý khách, kim cương được cắt hoàn hảo, chính là cắt làm sao cho toàn bộ ánh sáng bên ngoài xuyên qua viên kim cương có thể phản xạ lại cường độ ánh sáng một cách tối đa theo tỷ lệ kích thước mặt bàn, góc nghiêng phần trên và chiều sâu phần đáy, nếu cắt quá nông thì sẽ làm cho ánh sáng thoát ra khỏi viên đá qua phần hông, sẽ không thấy được độ rực sáng nhất của viên kim cương. Quan trọng hơn chính là, mỗi một chiếc nhẫn trong cửa hàng chúng tôi đều được chế tác thủ công, quý khách hoàn toàn không

cần lo lắng vấn đề ổ kim cương trên nhẫn bị lỏng lẻo ra, chạm vào vô cùng trơn nhẵn, không có hiện tượng vướng vào quần áo khi sử dụng, có rất nhiều cửa hàng không thể đảm bảo độ bền chắc của việc khám nạm, cũng có rất nhiều kim cương xảy ra hiện tượng lỏng lẻo, nhưng ở cửa hàng chúng tôi thì không, viên kim cương này đeo cả đời trên tay sẽ không rơi ra, chúng tôi có thể cam đoan điều đó.”

Cố Mặc nghe đến động lòng, gõ mặt bàn, “Vậy lấy chiếc này đi.”

“Quý khách, có cần đo kích cỡ nhẫn một chút không?” Cô nhân viên vừa nghe liền mừng rỡ.

“Được.”

“Khoan khoan...” Trang Noãn Thần hết hồn, vội vàng kéo Cố Mặc sang một bên, hạ thấp giọng nói, “Anh điên hả? Mua nhẫn đắt như vậy để làm gì?”

Cố Mặc cười cười, giơ tay nựng mặt cô một cái, nhẹ nhàng nói, “Nếu là hai tháng trước, anh sẽ mua cho em cái trứng chim bồ câu rồi, chiếc hiện giờ anh còn cảm thấy ấm ức cho em.”

Trang Noãn Thần nghe mà muốn khóc, trong lòng lại ấm áp, giữ anh lại nghiêm túc nói, “Em biết anh một lòng nghĩ cho em, nhưng thực sự không cần mua nhẫn đắt như vậy đâu, chúng ta còn dùng tiền vào nhiều chỗ khác, lần này nghe em đi, được không?”

“Không được, anh không thể để đồng nghiệp chê cười em được.” Cố Mặc cũng trả lời rất nghiêm túc.

“Cố Mặc!” Trang Noãn Thần nét mặt sa sầm, cố tình ra vẻ giận dỗi, “Em không thích kim cương được không?”

Cố Mặc bị biểu hiện của cô chọc cười, nhưng dứt khoát không thay đổi ý định ban đầu.

Trang Noãn Thần không còn cách nào, đi đến trước quầy thanh toán nhẹ giọng nói, “Xin lỗi, chúng tôi không lấy chiếc nhẫn này.”

“Noãn Thần...”

“Noãn Noãn...”

Còn tiếp...

[1] Tiêu chuẩn 4C (carat, color, clarity, cut) của kim cương: Có 4 yếu tố ảnh hưởng đến giá trị của kim cương gọi tắt là tiêu chuẩn 4C; đó là trọng lượng (Carat), màu sắc (Color), độ sạch (Clarity) và tỷ lệ cắt mài (Cut).

Màu D: Màu sắc của kim cương cũng đa dạng, tùy theo màu sắc người ta chia kim cương thành hai nhóm không màu và có màu. Nhóm không màu gồm những viên kim cương hoàn toàn không mang màu cho đến màu vàng rất nhạt. Ở loại không màu (Cape), màu được phân cấp và được biểu diễn bằng các mẫu tự bắt đầu bằng chữ D (hoàn toàn không màu, thường gọi là nước D) cho đến Z (màu sậm dần, có màu vàng nhạt), giá trị của kim cương cũng giảm theo độ tăng của màu vàng.

Độ sạch LC (Loupe Clean- Sạch dưới kính lúp) hay IF (Internal Flawless – Bên trong hoàn hảo): Độ sạch của kim cương được đánh dấu là “sạch dưới kính lúp” (loupe-clean), nếu như trong những điều kiện nhất định, viên kim cương có độ trong suốt tuyệt đối và không chứa bao thể bên trong.

Trang Noãn Thần không còn cách nào, đi đến trước quầy thanh toán

nhẹ giọng nói, “Xin lỗi, chúng tôi không lấy chiếc nhẫn này.”

“Noãn Thần...”

“Noãn Noãn...”

Tiếng của Cố Mặc cùng một người đàn ông khác đồng thời vang lên, người trước lộ ra hàm ý khuyên lơn bất đắc dĩ, người sau lại chất chứa đầy vẻ nuông chiều.

Ngón tay cầm nhẫn của Trang Noãn Thần run nhẹ, gần như quay đầu cùng lúc với Cố Mặc nhìn xem.

Trên lối đi dành cho hội viên của cửa hàng trang sức, Giang Mạc Viễn lại đứng ở chỗ đó.

Bộ complet màu xám ôm lấy thân hình vốn trắng kiện của anh, ánh sáng trong cửa hàng gần như bao phủ lên một mình anh, kể cả nụ cười bên môi kia, cũng lộ ra tình cảm ấm áp khi bất ngờ gặp gỡ.

Trang Noãn Thần kinh ngạc.

Sao anh có thể ở chỗ này? Không phải anh đang ở bữa tiệc mừng công sao?

Sự xuất hiện bất ngờ của Giang Mạc Viễn, người không thể tiếp nhận nhất chính là Cố Mặc, nét mặt anh nhất thời sa sầm, không nói gì liền kéo Trang Noãn Thần đi.

“Đi vội vàng như vậy làm gì?” Sau lưng, tiếng nói của Giang Mạc Viễn lại thản nhiên vang lên.

Cố Mặc dừng bước, quay đầu nhìn về phía anh, hừ lạnh nói, “Nhìn

thấy người khiến mình chán ghét tất nhiên phải đi rồi, tôi không có nội liễm trầm ổn như Giang tổng đây, đối mặt với người mình ghét vẫn có thể xem như bình thường.”

Trang Noãn Thần bên cạnh trong lòng bất ổn, âm thầm kéo Cổ Mặc, nhỏ giọng nói, “Đi thôi, đừng nói nữa.” Cô không muốn rầy rà.

Giang Mạc Viễn tuyệt đối không vô duyên vô cớ xuất hiện trong cửa hàng trang sức, nếu bình thường cô sẽ chẳng hoài nghi điều gì, nhưng hôm nay, giờ khắc này, tiệc mừng công không thể kết thúc nhanh như vậy được.

“Anh Cổ đề cao tôi quá rồi, có lẽ tôi với anh giống nhau đó, đều rất ghét nhìn thấy người khiến mình chán ghét, nhưng mà, gặp gỡ người khiến tâm trạng mình vui vẻ thì vẫn nên dừng lại chào hỏi một tiếng chứ?” Giọng nói của Giang Mạc Viễn trơn tru.

Trang Noãn Thần nghe đến nổi lỗ chân lông cũng phát run, bất giác quay đầu nhìn về phía Giang Mạc Viễn.

Ánh mắt của Giang Mạc Viễn lại không nhắm về hướng cô, mỉm cười thông dong, khiến trong lòng Trang Noãn Thần càng thêm bất an.

“Anh có ý gì?” Xưa giờ Cổ Mặc không phải là người thích quanh co lòng vòng, dứt khoát hỏi một câu, sắc mặt lạnh lùng đến cực điểm!

Giang Mạc Viễn bước lên trước, nhún nhún vai, cười nhẹ, “Ý của tôi dễ hiểu lắm mà, tôi và anh không tính là bạn thân, nhưng vài lần gặp mặt xem như là bạn cũ, gặp gỡ bạn cũ đương nhiên tâm trạng vui vẻ rồi, sao vậy? Tôi nói có gì sai à?”

Chơi chữ luôn luôn là sở trường của Cổ Mặc, hôm nay lại bị Giang Mạc Viễn vượt qua mặt đương nhiên trong lòng không vui, lạnh lùng

nói, “Tôi nào dám xưng là bạn cũ của Giang tổng cao cao tại thượng chứ? Chỉ là quan hệ giữa chúng ta e rằng muốn tránh còn không kịp nữa là? Nhưng không ngờ ngàn tránh vạn tránh lại vẫn có thể gặp phải anh, tôi nên cảm thán thế giới này quá nhỏ chẳng?”

“Cảm thán chi bằng xem nó thành duyên phận đi.” Giang Mạc Viễn ung dung lãnh đạm, không nhanh không chậm nói tiếp, “Thế giới quá nhỏ là thật, tôi đột nhiên nhớ đến từng đem lắc tay đến đây để sửa, hôm nay liền ghé qua xem, ai ngờ lại gặp được hai người.” Anh nói xong, duỗi tay ra, quản lý cửa hàng ở sau lưng lập tức tiến đến đưa một chiếc hộp hình chữ nhật bằng nhung cho anh.

Mở hộp ra, chiếc lắc tay lạng lẽ nằm bên trong, bề ngoài không quá phô trương sang trọng, nhưng có thể thấy chất liệu của nó rất đẹp và quý giá.

Cố Mặc chẳng hề có hứng thú với lý do của anh, xoay người muốn đi.

“Đợi đã.” Sau lưng, Giang Mạc Viễn lại lên tiếng.

Cố Mặc có hơi mất kiên nhẫn, nhíu mày, “Giang Mạc Viễn, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Giang Mạc Viễn lại mỉm cười vô cùng nhẫn nại, đưa tay lấy chiếc lắc ra khỏi hộp, lần này, anh nhìn thẳng vào Trang Noãn Thần, nụ cười ôn hòa như mặt nước không gợn chút sóng.

Chiếc lắc trong tay anh quen thuộc đến nỗi suýt nữa làm mắt Trang Noãn Thần bị thương.

Đáy lòng khẽ run.

Là chiếc lắc anh tặng cô, sau đó bị rơi gần quán bar.

“Chiếc lắc này là quà tôi tặng một người bạn, nhưng sau đó lại bị cô ấy vô ý làm hư, nên tôi đem đến đây sửa lại.” Trên mặt Giang Mạc Viễn như đang nói chuyện vô nghĩa chẳng liên quan gì, nhưng thực tế lại giải đáp nghi vấn trong lòng Trang Noãn Thần, mỉm cười bước đến, “Nhưng dù sao tôi cũng là phái nam, đối với mấy trang sức này thì không am hiểu nhiều, Noãn Noãn, nhờ em đến nhìn xem, chiếc lắc này sửa vậy đã được chưa?”

Cố Mặc nhú mày.

Trang Noãn Thần đè nén bất an trong lòng, nhìn cũng chẳng nhìn, khẽ nói, “Thứ gì đã hư rồi, cho dù có sửa lại cũng không còn giống như trước nữa, cần gì phải phí sức chứ?”

Giang Mạc Viễn nghe xong bèn cười ha ha, “Cúng đúng, nhưng ngộ nhờ chiếc lắc này sau này vẫn còn có thể dùng được thì sao? Chẳng hạn như, một ngày nào đó người bạn kia của tôi đột nhiên muốn đeo nó, giữ lại bên người cũng tốt mà.”

Tiếng nói của anh quá mức dịu dàng, nhưng ý tứ trong lời nói lại khiến lòng cô dâng lên cảnh giác.

“Noãn Thần, nói nhiều với anh ta như vậy làm gì?” Cố Mặc đương nhiên rất ghét cuộc gặp gỡ tình cờ này, kéo Trang Noãn Thần qua ôm chặt, nhìn Giang Mạc Viễn, “Tôi thấy anh vẫn nên tìm người khác xem giúp đi. Nói không chừng người bạn kia của anh đã không còn thích chiếc lắc này nữa, anh cần gì phải làm chuyện thừa thãi?”

Trang Noãn thần cúi đầu, trong lòng đoán được Cố Mặc hẳn là đã biết chiếc lắc này từng là của cô.

Sau khi Giang Mạc Viễn nghe vậy thì nhú mào, nhưng chưa nói thêm gì.

“Ngại quá, tôi và Noãn Thần không dư thời gian.” Cố Mặc nói tiếp, đuôi mắt ánh lên vẻ đắc ý, “Giang tổng chưa kết hôn nên không hiểu đâu, hóa ra chọn nhẫn vẫn là chuyện hao tổn tâm trí hơn cả.”

Anh có lòng khiêu khích, Trang Noãn Thần nghe hiểu, Giang Mạc Viễn nghe thấy càng hiểu hơn.

Ý cười bên môi vẫn lan đến tận đáy mắt, còn có vẻ ngạc nhiên mừng rỡ rất rõ, “Hai người muốn kết hôn à?”

Trang Noãn Thần bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, không rõ tại sao vẻ mặt anh lại biến hóa nhanh chóng đến vậy.

Cố Mặc lại siết chặt vòng ôm, rất có ý khoe khoang, “Noãn Thần đã đồng ý lời cầu hôn của tôi, hôn lễ sẽ tổ chức nhanh thôi, nếu Giang tổng có thời gian thì hoan nghênh anh đến chung vui nhé.”

“Thế à? Vậy thì phải chúc mừng hai người rồi.” Ý cười của Giang Mạc Viễn rất thâm thúy, nhìn không ra dấu hiệu giả bộ, tiến lên trước đưa chiếc lắc tay cho Trang Noãn Thần, “Một khi đã như vậy, chiếc lắc này xem như quà mừng của anh, nhận đi.”

Trang Noãn Thần vô thức tránh đi.

Cố Mặc lại cười lạnh, nói, “Chiếc lắc tay này không phải của bạn anh sao?”

“Chẳng phải anh nói, có lẽ cô ấy không còn thích nó nữa, vậy thì tôi chỉ thuận nước giong thuyền, coi như quà mừng vậy.” Giang Mạc Viễn nhú mào, tự nhiên nói.

Ánh mắt Cố Mặc u ám.

Trang Noãn Thần nãy giờ không nói gì liền bước lên trước, nhìn Giang Mạc Viễn, nhẹ nhàng nói, “Chiếc lắc này quý giá quá, tôi không thể nhận được, tôi và Cố Mặc nhận tâm ý của Giang tổng là được rồi, ngại quá, chúng tôi thực sự không kịp giờ rồi, đi trước vậy, tạm biệt.” Nói xong, cô nhẹ nhàng khoát tay Cố Mặc, xoay người bỏ đi.

Khóe môi Giang Mạc Viễn vẫn cười, nhưng vẻ u tối nơi đáy mắt lại dần dần biến thành thứ ánh sáng sắc bén vụn vặt.

Màn đêm càng lạnh.

Cái lạnh mùa đông vẫn thấm sâu vào lòng người.

Lên xe, Giang Mạc Viễn không bảo tài xế lập tức lái xe đi, chỉ là ngồi ở sau xe trầm tư.

Châu Niên ngồi bên cạnh, cảnh tượng vừa rồi anh ta cũng thấy rõ, im lặng hồi lâu rồi khẽ nói, “Giang tổng, tiếp theo đi đâu?” Chỉ sợ tin tức bỏ đi giữa chừng bữa tiệc để các phóng viên biết được lại đồn đãi, cũng may mà lần này phóng viên mời đến đều đáng tin.

Giang Mạc Viễn vẫn im lặng.

Tài xế nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, hy vọng có thể từ trên mặt anh ta biết được chút ý tứ của Giang Mạc Viễn.

Châu Niên dùng mắt ra hiệu hãy yên tâm chờ đợi một chút.

Giang Mạc Viễn lấy hộp thuốc lá, rút một điếu ra, kê lên miệng, Châu Niên châm lửa, tài xế vội vàng hạ kính xe xuống.

Hút vài hơi thuốc, nhả ra, khói thuốc như hình dáng người đẹp theo kính xe chui ra ngoài, lay động trong bầu không khí lạnh lẽo vào đêm. Giang Mạc Viễn kẹp điếu thuốc, cánh tay khoát lên cửa xe, nhìn làn khói sắp bị gió thổi tan đi, hình ảnh xinh đẹp làm anh lơ đãng nhớ đến đêm ấy...

Đêm ấy, dáng vẻ Trang Noãn Thần khi ở trên giường cũng lay động như thế, lay động theo tiết tấu va chạm của anh.

Anh thừa nhận phương thức anh có được Trang Noãn Thần không phải quang minh chính đại, thậm chí là đê tiện, nhưng, khi tinh thần cô mơ hồ thậm chí lơ đãng dựa vào lòng anh, loại khát vọng bị đè nén trường kỳ đối với cô tựa như cơn hồng thủy ồ ạt kéo đến, anh không thể ức chế thứ cảm xúc điên cuồng muốn chiếm hữu cô, thứ cảm xúc này anh chưa từng thể nghiệm trên người bất cứ phụ nữ nào.

Anh khao khát có được một cô gái như vậy, ý niệm điên cuồng này làm ngay cả anh cũng phải giật mình.

Vì thế, anh làm vậy thật.

Anh nhìn cô lăm bằm trong vô thức, nhét toàn bộ vẻ đẹp của cô vào trong mắt, thân thể cô mềm mại như nước, vừa chặt khít vừa ẩm ướt đến vậy, anh chỉ biết là, khoảnh khắc anh chiếm hữu cô hoàn toàn ấy, cảm giác thỏa mãn chưa từng có làm anh khiếp sợ, đó là cảm giác thỏa mãn sâu sắc mà anh chưa từng hưởng thụ qua bao giờ. Cô thật bé nhỏ, trong chuyện tình yêu đúng là một đứa nhỏ chưa trải đời.

Anh nhẫn nại, muốn cho cô thứ tốt nhất, nhẫn nại dẫn dắt cô, nhưng cuối cùng vẫn bị sa vào cơ thể chặt khít của cô, lần lượt làm anh si

mê.

Cô thuần khiết như vậy, khiến anh thật đáng xấu hổ.

Cô mơ ngủ lần lượt hét lên, anh lại nhận lúc cô hỗn loạn mà lần lượt phát tiết dục vọng lên cơ thể thanh xuân của cô.

Anh thừa nhận, nhìn thấy cô, rốt cục anh không khống chế được.

Anh biến cô thành của anh, là ngoài ý muốn, nhưng lại mừng đến phát điên, cô cắn anh, khuôn miệng nhỏ nhắn ấy cùng với sự thít chặt quá mức khiến mỗi một lần anh đều suýt nữa nộp vũ khí đầu hàng, cô gái này, có ma lực hủy diệt toàn bộ lý trí của anh mà những cô gái khác không có!

Làn khói trong không khí cuối cùng cũng tan đi, mắt Giang Mạc Viễn lại u ám đến dọa người, giống như màn đêm, luôn luôn nhìn không thấu.

Cuối cùng cũng hút xong liều thuốc, anh mới lên tiếng, giọng nói nhuốm màu u ám như màu mắt anh.

“Điều tra rõ chưa? Là con gái của Hứa tổng?”

Châu Niên vẫn chờ anh lên tiếng lập tức có phản ứng, đáp, “Vâng, đã điều tra xong.”

“Tên là gì?” Giang Mạc Viễn thu tay về, thản nhiên hỏi, kính xe chậm rãi đóng lại.

“Tên là Hứa Mộ Giai.”

“Hứa Mộ Giai?” Giang Mạc Viễn cẩn thận nghiền ngẫm cái tên này,

hứng thú nhìn tài xế, “Lão Vương, chú cảm thấy cái tên này thế nào?”

Lão Vương nghĩ rồi quay đầu lại mỉm cười, “Tên nghe rất hay, nhưng gọi ra miệng có chút phức tạp, chắc là trông xinh đẹp lắm nhỉ?”

Giang Mạc Viễn nhếch mi, cười, “Châu Niên, có đẹp không?”

Châu Niên cười nhẹ, cung kính nói, “Là dạng anh Giang thích.” Nói xong lời này, anh ta âm thầm quan sát Giang Mạc Viễn, lại nói, “Anh yên tâm, tôi sẽ lập tức gọi điện sắp xếp.”

Ý cười nơi đáy mắt Giang Mạc Viễn càng sâu, không nói thêm gì nữa.

Hết chương 25

Quyển 4 - Chương 26: Hứa Mộ Giai

Tết năm nay đến sớm, vừa qua Tết Dương Lịch xong là sắp đến Giao thừa. Càng gần đến cuối năm, công ty quảng cáo lại càng bận rộn, phải tiến hành phân loại khách hàng, căn cứ tình hình khác nhau mà chọn lựa màu sắc quà tặng khác nhau, ngoại trừ chuyện đó, các hoạt động tuyên truyền của năm trước cũng không thể lơ là, mọi người đều vì tiền thưởng cuối năm mà dốc hết sức mình.

Trang Noãn Thần là người làm việc có kế hoạch, đầu tuần cô đã bắt đầu tiến hành sắp xếp công việc đến hết cuối năm, cũng theo thứ tự phân công nhiệm vụ cho nhân viên các bộ phận, trong đó nhiệm vụ của Hạ Lữ khá quan trọng, khối lượng tin tức bài viết cuối năm đều do cô phụ trách, Cao Doanh chủ yếu phụ trách phát quà tặng cho khách hàng, cùng với các đồng nghiệp trong nhóm căn cứ tình hình phân công nhân viên đến thăm hỏi, hoặc là quản lý khách hàng cao cấp, hoặc đích thân Trang Noãn Thần đến thăm.

Theo lẽ thường, khách hàng như Tiêu Duy phải do đích thân Trang Noãn Thần đến thăm hỏi, nhưng cô giao trực tiếp cho Hạ Lữ phụ trách. Thứ nhất, cô không muốn tự nhiên chen ngang vào; thứ hai, bệnh tình mẹ Cố Mặc ngày càng chuyển nặng.

Thực ra từ sớm, bác sĩ đã gửi thư thông báo bệnh tình nguy kịch rồi, nhìn thấy mẹ Cố Mặc dần dần gầy đi, suốt ngày lại hôn mê, trong lòng Trang Noãn Thần cũng khó tiếp nhận được. Thời gian này, ngày nào Cố Mặc cũng đến bệnh viện, cô cũng cố gắng giảm tải bớt cường độ công việc cùng anh đến bệnh viện, lúc mẹ Cố Mặc tỉnh táo cũng có thể nói được dăm ba câu, sau khi biết hai người họ có dự

định kết hôn thì vô cùng vui vẻ, nắm chặt tay Trang Noãn Thần không buông, từ trong mắt bà Trang Noãn Thần có thể thấy được hàm ý xin lỗi rõ ràng, cô biết trong lòng bà rất cảm kích cô.

Có lẽ bởi do cuối năm, có lẽ công ty đối phương bỏ qua mối quan hệ với Giang Mạc Viễn sang một bên, tần suất họ thúc giục trả nợ cũng nhiều hơn, chăm sóc mẹ, còn phải ứng phó với sự dồn dập của công ty đối phương, cùng lúc đó anh còn phải đi phỏng vấn ở công ty truyền thông, đây là một cơ hội khó có được, nhà truyền thông này làm tin tức xã hội, so với Kinh Tế Mới mà nói, nền tảng của nhà truyền thông này còn lớn hơn, quan trọng hơn.

Vì có thể để anh toàn lực ứng phó đạt được công việc này, Trang Noãn Thần liền nhận lãnh trách nhiệm bán nhà, nhưng tình hình cuối năm không được lạc quan cho lắm, cho dù có người thích nhà của Cố Mặc cũng sẽ không dễ dàng bỏ tiền ra mua vào thời điểm cuối năm thế này.

Hôm nay, sau khi Trang Noãn Thần đi lấy nước trong phòng trà nước của bệnh viện, đi đến trước cửa phòng săn sóc đặc biệt (ICU) thì dừng bước, trong phòng, Cố Mặc vẫn túc trực ở đầu giường, nắm lấy tay của bà Cố, nhỏ giọng trò chuyện với bà. Cô không muốn đi vào quấy rầy cảnh tượng này, trong lòng vừa khó ở vừa căng thẳng.

Con cái muốn phụng dưỡng mà cha mẹ không đợi được, có lẽ là sự trừng phạt lớn nhất với những người làm con.

Trang Noãn Thần bất chợt nhớ đến cha mẹ mình, khóe mắt cũng đỏ lên, cô nhớ nhà, nhớ ba mẹ...

Đang phiền muộn, điện thoại trong túi reo vang.

Trang Noãn Thần cầm điện thoại ra xem, thấy bất ngờ khi là một dãy

số xa lạ...

Trung Quan Thôn, được mệnh danh là Silicon Valey (Thung lũng điện tử) của Trung Quốc, nơi mà có đầy đủ các thiết bị điện tử, người biết xem hàng thường kiếm được sản phẩm có giá trị như mong muốn ở đây, đương nhiên cũng có người không biết xem hàng, thường bị mua hớ, bởi vì nơi này cũng đầy rẫy hàng nhái.

Đường phố nơi đây ngày nào cũng vô cùng náo nhiệt, dân IT và sinh viên chiếm đa số, dân IT đến đây tìm kiếm linh kiện có giá trị, sinh viên thì đến nhà sách lân cận mua sách hợp với túi tiền, thêm vào đó có đường tàu điện ngầm đến thẳng đây, Trung Quan Thôn so với hai năm trước càng nhộn nhịp hơn.

Ở trước một tiệm cà phê tách biệt với dòng người đông đúc ấy, Trang Noãn Thần đẩy cửa đi vào, bước lên cầu thang gỗ dẫn đến lầu hai, bên cạnh cửa sổ gần sát đất, cô nhìn thấy một cô gái mặc áo len ôm màu hồng nhạt, mái tóc dài xoắn được ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ chiếu vào ánh lên độ sáng bóng, làn da trắng trẻo, phần gáy cũng nhuốm ánh sáng nhàn nhạt. Dù chỉ mới nhìn một bên mặt, cũng đủ có thể thấy nét xinh đẹp khá Tây của cô gái này.

Một chiếc áo khoát ngoài màu xám vắt hờ trên lưng ghế phía sau cô, nhìn kỹ, là chiếc áo hiệu Versace thu đông năm nay, giá trị không nhỏ.

Có lẽ là cô nghe thấy tiếng giày cao gót của Trang Noãn Thần, giờ này, người có thể nhàn nhã đến tiệm cà phê ngồi cũng không nhiều lắm, cô gái ngoảnh đầu lại, cánh mũi tinh tế, gương mặt sáng bóng trơn mịn, đôi môi đỏ mọng, tất cả như được điêu khắc tỉ mỉ, vẻ đẹp của cô gái này có chút 'khuyên thành'.

Cô gái đánh giá Trang Noãn Thần, đồng thời Trang Noãn Thần cũng đánh giá lại cô.

Đợi cô đi đến, cô gái mỉm cười đứng dậy.

Trang Noãn Thần thấy thế bèn bước nhanh hơn, nhẹ nhàng nói, “Cô chính là cô Hứa vừa mới gọi điện thoại cho tôi hỏi xem nhà à?”

“Đúng vậy.” Giọng nói của cô gái rất êm tai, như tiếng nước trong vắt, “Cô là Trang Noãn Thần?”

Cô gái mỉm cười, “Mau ngồi xuống gọi gì uống đi, bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vừa uống vừa nói chuyện.”

Trang Noãn Thần chuyên tâm nghĩ về chuyện bán nhà, sau khi nghe vậy liền cười, “Cô Hứa, tôi thấy hay là chúng ta đi xem nhà trước đi.”

“Không vội mà, trước khi xem nhà tôi còn có chuyện muốn nói với cô Trang đây.” Cô gái cười nhẹ, gọi phục vụ đến.

Trang Noãn Thần thấy thế đành ngồi xuống, gọi một ly sữa nóng, chẳng bao lâu sau, nhân viên phục vụ bưng thức uống lên.

“Cô Hứa, không biết cô đã xem qua hình ảnh trên mạng của căn nhà ở công viên Triều Dương chưa? Còn có giá cả, thật ngại quá chúng tôi không thể bớt được.” Bởi vì trước kia cũng có người hỏi mua, nhưng khi trao đổi loại hình căn hộ và giá cả thì không được rõ ràng chi tiết, nên trước tiên cô cứ nói rõ trước đã để không lãng phí thời gian.

Cô gái cầm chiếc muỗng nhẹ nhàng khuấy cà phê, khói tỏa lên ánh vào đáy mắt cô ấy, màu trông mắt cũng trở nên tối hơn. Cô ấy

giương mắt, đối mắt với Trang Noãn Thần, khẽ nói, “Tôi đã xem hình ảnh rồi, thiết kế căn hộ hay diện tích tôi đều vô cùng hài lòng, chuyện giá cả thì cô cứ yên tâm, tôi sẽ trả tiền theo mức giá quy định, hơn nữa còn là trả một lần.”

Trang Noãn Thần chưa từng gặp người nào phóng khoáng đến vậy, ngạc nhiên một lúc rồi sau đó không che giấu được niềm vui trong mắt, “Thật sao? Nếu được vậy thì tốt quá, hiện giờ tôi có thể dẫn cô đi xem nhà ngay, hợp đồng này nợ tôi cũng sẽ chuẩn bị đầy đủ, không biết khi nào thì tiện cho cô Hứa giao dịch vậy.”

Cô gái lại cười, uống cà phê, nói, “Cô Trang sao cứ gấp gáp thế? Tôi đã nói chuyện này không vội mà.”

Trang Noãn Thần sững sờ, cô ấy không vội, nhưng cô và Cố Mặc rất gấp à. Nhưng đối phương đã tỏ rõ thái độ, cô cứ giục đi mãi thì cũng không tốt, đành nhẫn nại, khẽ hỏi, “Cô Hứa còn có vấn đề nào khác à?”

Trên mặt cô gái lộ vẻ ung dung, “Trước khi đến tôi có tra qua một chút, chủ căn nhà ở công viên Triều Dương kia hình như không phải là cô Trang đây.”

“À, chủ nhà đích thực không phải tôi, mà là bạn trai tôi.” Trang Noãn Thần tưởng rằng cô ấy sợ mình là lừa đảo nên vội giải thích, “Cô yên tâm đi, lúc ký hợp đồng chắc chắn sẽ do chủ nhà đến giáp mặt ký tên với cô, tôi chỉ coi giúp anh ấy thôi vì anh ấy hơi bận.”

Sau khi nghe vậy, cô gái nhún vai, “Cũng đúng, lúc này quả thực phải tìm người giúp đỡ mới có thể bận rộn được chứ.”

Trang Noãn Thần không rõ hàm ý lời nói này của cô.

Cô gái lại cười khế, “Vừa phải ứng phó với công ty đòi nợ, vừa phải tìm việc, bên này phải bán nhà, bên kia phải lo bệnh tình của mẹ, cho dù là người sắt, vất vả như vậy cũng sẽ ngã quy thôi.” Nói đến đây, cô dừng một chút rồi lại bổ sung thêm, “Nhưng tính tình Cố Mặc chính là như vậy, cho dù có bận rộn cách mấy, thì chuyện của chính mình cũng không thích nhờ người khác làm hộ, vậy có thể nhìn ra được địa vị của cô trong lòng anh ấy thực sự rất khác biệt, cuối cùng thì anh ấy cũng chịu san sẻ một nửa phiền muộn của mình cho cô xử lý.”

Độ nóng của ly sữa chạm trán với ngón tay đột ngột chuyển lạnh, hình thành nên dòng đối lưu thật lớn nhanh chóng đánh úp vào lòng, Trang Noãn Thần ngẩn người, nhìn cô gái xinh đẹp ngồi ở đối diện hồi lâu, sự kinh ngạc trong lòng nhanh chóng tràn đầy trong mắt.

“Sao cô lại biết chuyện này? Sao cô lại biết cái tên Cố Mặc?” Cô nắm chặt ly sữa, độ nóng của ly sữa có bóng tay đi chẳng nữa cũng không sánh bằng cái lạnh dâng lên trong lòng, một dự cảm xấu nhanh chóng xuất hiện, nhìn cô gái nhấn mạnh từng chữ, “Rốt cuộc cô là ai?”

Cô gái đặt cà phê xuống, đối với sự nghi hoặc của Trang Noãn Thần, nhếch môi cười, “Tôi thật sự phải giới thiệu mình lại lần nữa rồi. Tôi tên là Hứa Mộ Giai, Hứa Tác Vinh là ba tôi.”

“Hứa Tác Vinh?” Cái tên khá quen thuộc, trong đầu chợt nhớ ra, toàn thân Trang Noãn Thần lạnh buốt, Hứa Tác Vinh là ông tổng của công ty thúc giục trả nợ, tuy rằng chưa từng được gặp mặt ông ta, nhưng cái tên của người đứng đầu công ty vẫn có thể tra ra được.

“Không ngại tôi gọi cô là Noãn Thần chứ?” Hứa Mộ Giai tươi cười, hơi nhếch mi, “Đúng là cái tên rất ấm áp, người cũng như tên, hôm nay được gặp cô, rốt cuộc tôi cũng hiểu được nguyên nhân Cố Mặc

mê đắm cô, đổi lại tôi là đàn ông, tôi cũng sẽ yêu cô.”

Đầu óc Trang Noãn Thần bỗng chốc trống rỗng, hoặc đang tê dại rồi tung thành một đồng, bất ngờ xuất hiện một cô gái họ Hứa đã đủ khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, cô ấy còn nói nhiều chuyện khó hiểu thế này nữa chứ.

“Cô Hứa, không biết mục đích hôm nay cô tới tìm tôi là gì.” Hơi bình tĩnh lại, Trang Noãn Thần điềm đạm hỏi.

“Tôi đã biểu lộ rồi đó, là muốn mua căn hộ của Cố Mặc.” Hứa Mộ Giai tao nhã bắt chéo chân, điều chỉnh tư thế ngồi.

“Chỉ đơn giản như vậy?” Bên kia Hứa Tác Vinh thúc giục trả nợ, bên này con gái ông ta đột nhiên đến mua nhà, hai cha con này đang diễn trò gì thế? Cho đến giờ, cô vẫn chưa biết mục đích thật sự Hứa Mộ Giai đến tìm cô.

Hứa Mộ Giai nhìn ra vẻ cảnh giác trong đáy mắt cô, trên mặt lộ vẻ lảng lơ, “Chuyện này, thực ra thì nói dễ cũng dễ, mà nói phức tạp cũng phức tạp, hôm nay sở dĩ tôi hẹn gặp cô, chỉ là muốn xem thái độ của cô thế nào. Hay nói cách khác, Cố Mặc có thể vượt qua được thời điểm then chốt này hay không, còn phải xem quyết định của cô Noãn Thần đây.”

Trang Noãn Thần càng nghe càng khó hiểu, nhú mày nói, “Cô Hứa, rốt cục cô muốn nói gì, nói ngắn gọn đi.”

“OK, tôi vốn là dạng người nhanh mồm nhanh miệng, một khi đã như vậy, tôi sẽ nói ngắn gọn thôi.” Cơ thể Hứa Mộ Giai hơi ngả về trước, ngón tay đan vào nhau, nhìn thẳng Trang Noãn Thần, bật ra từng chữ, “Điều tôi muốn nói rất đơn giản, chỉ cần cô có thể rời khỏi Cố Mặc, tất cả mọi vấn đề của anh ấy đều sẽ được giải quyết rất dễ

dàng.”

Quyển 4 - Chương 27: Dĩ từ chi mâu hãm tử chi thuẩn*

Lời nói của Hứa Mộ Giai khiến Trang Noãn Thần sửng sốt, có lẽ không đoán được cô ấy sẽ nói như vậy, hồi lâu sau, Trang Noãn Thần cũng không nói được gì.

“Không để ý tôi nói quá thẳng thừng chứ?” Hứa Mộ Giai thấy cô không nói lời nào, mỉm cười.

Rốt cục Trang Noãn Thần cũng ngẩng đầu, tay trong cầm ly sữa, từ từ mỉm cười, “Chắc cô Hứa đây xem tiểu thuyết ngôn tình hay là phim nhiều quá phải không? Tình tiết kiểu này hình như hơi cũ rồi.”

“Trong thực tế mà cũng có thể bắt gặp mấy tình tiết kiểu này thì cũng chứng minh được rằng tính chân thật và tất yếu của nó có tồn tại, ít ra, đây có thể là tình tiết khiến người xem dễ dàng tiếp nhận nhất, đương nhiên ngoại trừ đương sự, ví dụ như cô Noãn Thần đây.” Hứa Mộ Giai nói thật nhẹ nhàng, khẽ giơ ngón tay được sơn tỉ mỉ lên hất tóc, cười nhẹ, “Sự thật có lẽ còn tàn nhẫn hơn cả trong tiểu thuyết và phim, Noãn Thần, tôi cũng không phải là người thích nói đùa.”

Ý cười trong đáy mắt Trang Noãn Thần từ từ tan rã, trở nên lạnh lùng, ly sữa gần như sắp bị cô bóp nát, cổ đờ nén nặng trĩu trong lòng, cô hỏi, “Tôi không hiểu.”

“À, cô không hiểu là chuyện thường tình, chỉ trách tôi nói quá trực tiếp, còn chưa kể rõ nguyên nhân sự việc, đúng là ngại quá.” Hứa Mộ Giai trông thì có vẻ khách sáo đó, nhưng lời nói và cử chỉ lại thể hiện

về tự tin vô cùng, “Thật ra tôi là bạn học đại học cùng Cố Mặc, nói chính xác hơn, hai chúng tôi học cùng một trường đại học ở nước ngoài.”

Trái tim của Trang Noãn Thần cũng thành thịch theo lời nói của cô ấy.

“Nhưng mà cô đừng hiểu nhầm, tôi và Cố Mặc chưa bao giờ nói chuyện yêu đương.” Hứa Mộ Giai mỉm cười giải thích, “Mặc dù tôi yêu anh ấy đó, yêu anh một cách điên cuồng, tiếc là, trong lòng anh ấy chỉ có cô thôi.”

Trang Noãn Thần mở to hai mắt, cô ấy yêu Cố Mặc?

“Tôi chưa bao giờ nghĩ trên đời này có chuyện ‘tình yêu sét đánh’, nhưng đợi đến khi tôi gặp phải mới biết được, tình yêu sét đánh đúng là một chuyện khiến người ta khó quên biết bao.” Hứa Mộ Giai nhấp ngụm cà phê, đặt xuống, cúi đầu nhìn cà phê bên trong, ánh mắt càng sâu thẳm, ngay cả giọng nói của cô ấy cũng thâm tình khác thường...

“Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Cố Mặc chính là ở sân trường đại học, anh ngồi dưới tàng cây nhắm hai mắt lại. Rnh khi đó mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc vuông sáng màu cùng quần jean, trông khoan khoái và đẹp trai biết bao, chỉ một cái liếc mắt, tôi liền yêu anh ấy. Sau đó, vì để thấy anh ấy nhiều hơn, tôi cố tình chọn chuyên ngành năm hai cũng chính là chuyên ngành Cố Mặc đang theo học, như vậy, tôi có thể quang minh chính đại làm quen với anh.”

Trang Noãn Thần nghe cô kể mà trong lòng không biết có cảm giác gì, xót xa à, từ trong ánh mắt của Hứa Mộ Giai cô có thể thấy được tình yêu say đắm ấy, đấy rõ ràng giống cô khi xưa, lúc mới gặp Cố Mặc, cô cũng từng có cảm giác sững sờ như thế, rồi sau đó bị cuốn hút.

“Tôi không biết rốt cục Cố Mặc có điểm nào hấp dẫn tôi, tài hoa của anh ấy? Hay là nét u buồn thường trực của anh ấy? Tôi không rõ lắm. Thực ra, Cố Mặc là một người khó hòa đồng, không có phản ứng nhiều với hành động và lời nói của người khác, nhưng những kỳ tích của anh luôn dễ dàng khiến người ta thích anh. Người khác càng thích anh thì anh lại càng né tránh, có lẽ như vậy, mới hình thành nên cái vòng lẩn quẩn thế này.” Khi nói đến đây, ánh mắt Hứa Mộ Giai chuyển hướng sang Trang Noãn Thần, “Tôi vất hết óc mới đổi lấy được sự chú ý của Cố Mặc, vì anh ấy, tôi cũng gia nhập Hội sinh viên, như vậy khoảng cách giữa tôi và anh ấy sẽ ngày càng xích lại gần nhau hơn. Tôi và Cố Mặc dần trở thành bạn bè, nhưng cô có biết không, con người của Cố Mặc thực sự khiến người khác không tài nào kiềm chế được, rốt cục có một ngày tôi nhìn thấy tấm ảnh trong bóp tiền của anh ấy, tấm ảnh kia chính là cô, Trang Noãn Thần!”

Lạch cạch, ly sữa chạm vào đĩa, khiến âm thanh trong trẻo vang lên. Hơi thở Trang Noãn Thần ngày càng dồn dập, trong bóp tiền của Cố Mặc quả thực có tấm ảnh của cô, nhưng tấm ảnh đó cô chụp lúc học sơ trung, không ngờ Cố Mặc vẫn luôn mang theo bên người.

“Lúc ấy tôi nhìn thấy tấm ảnh của cô, còn tưởng rằng cô là em gái của anh ấy, nhưng anh ấy lại nghiêm túc nói với tôi rằng, người con gái trong tấm ảnh là bạn gái anh, là cô gái mà đời này anh yêu nhất.” Hứa Mộ Giai nhìn cô chằm chằm, ánh mắt chuyển thành đau khổ, “Vậy nên tôi mới biết tại sao anh ấy luôn có vẻ u buồn, tại sao nhiều cô gái tỏ tình với anh ấy đều bị anh từ chối, Trang Noãn Thần, trong lòng anh ấy luôn chỉ có mình cô, không ai có thể đi vào.”

Trang Noãn Thần siết chặt nắm tay, khuôn mặt Cố Mặc chợt hiện lên trong đầu cô, rất nhiều chuyện cô không hay biết, ví dụ như thời gian Cố Mặc ở nước ngoài, sau khi nghe Hứa Mộ Giai kể lại, trong lòng cô lại kích động không thôi.

“Tôi đâu chịu nổi cú sốc này, chỉ nghĩ tiếp cận ảnh lâu ngày sẽ có thể nảy sinh tình cảm, nhưng không ngờ trong lòng ảnh luôn cất giấu cô, rốt cục tôi cũng không đề nén được nữa, liền tỏ tình với anh ấy.” Nói đoạn, ngón tay Hứa Mộ Giai run nhẹ, giọng điệu lại càng bi thương, “Nhưng mà, khoảnh khắc tôi thổ lộ lời trong lòng mình thì tôi đã biết, tôi xong rồi, mối quan hệ tốt đẹp khó khăn lắm mới gây dựng được bị tôi một tay phá hủy.”

Trang Noãn Thần nhìn cô, đối với sự bần khoản và lo lắng của Hứa Mộ Giai, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được, cô cũng từng say đắm Cố Mặc như thế, luôn nghĩ cách để tiếp cận anh, thế cho nên vừa lên đại học, cô rốt cục cũng không nhịn được, bày tỏ tâm tư của mình với anh, lúc ấy anh chỉ im lặng, khoảnh khắc ấy, cô cũng nghĩ rằng mình đã mất anh ấy.

“Cố Mặc yên lặng nghe tôi bày tỏ xong, cuối cùng chỉ nói một câu.” Hứa Mộ Giai nhìn Trang Noãn Thần, cắn răng nói, “Ảnh nói, ảnh đã đặt hết tâm tư tình cảm cho một cô gái rồi, một cô gái rất ngoan rất ngoan, cô gái đó ngoan đến nỗi không hay biết ảnh yêu thầm cô ấy đã lâu, còn ngớ ngẩn chạy đến tỏ tình với ảnh. Tình yêu của ảnh đã hoàn toàn đặt hết trên người cô gái ấy, không thể nào rút lại được nữa.”

Nói đến đây, ánh mắt Hứa Mộ Giai lại chuyển thành đau buồn, “Tôi chỉ vào tấm ảnh trong bóp tiền, khóc lóc hỏi ảnh, có phải chính là cô gái này không? Ảnh không chút do dự nói rằng, người con gái ảnh yêu tên gọi là Trang Noãn Thần, một cái tên rất ấm áp, ấm áp đến nỗi chỉ cần nghĩ đến là sẽ không khống chế được mà nhoèn miệng cười. Lúc ấy tim tôi tê dại đi, hỏi ảnh tại sao? Đã chia tay rồi tại sao còn nhớ mãi không quên? Ảnh nói cho tôi biết, ảnh sẽ về nước tìm người ảnh yêu, cả đời này, ảnh chỉ yêu cô và cưới một mình cô.”

“Tôi rất tức giận, lúc ấy thực sự khó thở lắm, bèn rút tấm ảnh trong bóp tiền của anh ấy ném vào trong hồ.” Hứa Mộ Giai nhìn Trang Noãn Thần trân trối, bật ra từng chữ lạnh băng, “Nhưng tên ngốc xít Cố Mặc ấy, không nói gì đã nhảy xuống hồ nước nhặt lại tấm ảnh của cô! Lúc ấy là mùa đông lạnh lẽo, nước hồ lạnh đến thấu xương, ảnh thà rằng phát sốt đến 39 độ cũng sống chết nắm chặt lấy tấm ảnh của cô không chịu buông!”

Nước mắt, men theo viền mắt chảy xuống, trái tim Trang Noãn Thần đau nhói, cô không biết chuyện này, một chút cũng không biết.

“Cố Mặc... mấy năm ở nước ngoài anh ấy không quen với ai sao?” Cô lên tiếng, giọng nói run run.

“Tên ngốc ấy một lòng nhớ nhung cô, thì sao có thể yêu ai chứ? Còn tôi, lại càng ngốc hơn khi ở bên cạnh anh ấy nhiều năm, lại không được ảnh động lòng chút nào!” Hứa Mộ Giai cực kỳ tức giận nói.

Trang Noãn Thần từ từ nhắm hai mắt lại, nước mắt nhỏ xuống ly sữa.

Cô từng hỏi Cố Mặc về khoảng thời gian anh ấy ở nước ngoài, Cố Mặc lại lười biếng đáp, anh làm gì có thời gian để nhớ nhung cô, thời gian ở nước ngoài anh đào hoa lắm, cặp hết cô này đến cô kia.

Cô biết Cố Mặc chọc cô thôi, nhưng không ngờ Cố Mặc lại không quen ai cả.

“Noãn Thần, tôi biết hiện giờ khi cô nghe được chuyện này trong lòng sẽ thấy tràn đầy hạnh phúc và cảm động, nhưng thứ mà Hứa Mộ Giai tôi muốn có thì phải có cho bằng được.” Hứa Mộ Giai thay đổi biểu cảm, thu hồi nước mắt, “Cố Mặc yêu cô là thật, anh càng như vậy tôi lại càng si mê. Anh có thể hy sinh tất cả vì cô, như vậy còn

cô? Hiện giờ Cố Mặc rơi vào tình cảnh khốn đốn, người có thể giúp anh ấy chính là cô, tôi rất muốn biết, vì người đàn ông yêu cô như vậy, cô có can đảm để hy sinh không?”

Rốt cục cũng chuyển đến chủ đề chính.

Trang Noãn Thần mới biết, Hứa Mộ Giai này cũng không phải đến kể chuyện đơn giản như vậy, tâm tư muốn có được Cố Mặc thể hiện rất rõ ràng.

“Cố Mặc nợ công ty ba tôi bốn mươi triệu, số tiền này nhất định phải trả là điều chắc chắn, nhưng cách trừ nợ cũng có rất nhiều, đương nhiên, hai người nghĩ muốn bán nhà, không tồi, căn nhà rất đáng giá, nhưng cuối năm tuyệt đối sẽ không có người đến mua. Ba tôi đặt ra kỳ hạn là cuối tháng này, nếu Cố Mặc còn không trả, ba tôi quyết định kiện lên tòa án, đến lúc đó tương lai và danh dự của Cố Mặc sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.” Mỗi chữ của Hứa Mộ Giai như châu như ngọc, nhẹ nhàng đùa nghịch trong lòng bàn tay, “Và lại, tôi nghe nói Cố Mặc đang phỏng vấn ở một nhà truyền thông, nhà truyền thông nợ đúng là không tồi, với điều kiện của Cố Mặc hoàn toàn có thể đảm nhiệm, chẳng những có thể đảm nhiệm, tôi còn dám cam đoan chỉ cần có nền tảng của nhà truyền thông ấy, con đường tương lai của anh nhất định sẽ rất rộng mở, chỉ tiếc, nếu Cố Mặc không thể trả bốn mươi triệu kia, buổi phỏng vấn đó cũng bị liên lụy, quan trọng hơn là...”

Nói đến đây, thân mình Hứa Mộ Giai càng rướn về trước, gần sát Trang Noãn Thần chậm rãi gọi lên má lúm đồng tiền, “Ba tôi và tổng biên tập nhà truyền thông kia là bạn bè thân với nhau, nghe nói lúc hai người học chung đại học quan hệ rất tốt.”

Ngón tay Trang Noãn Thần run lên, “Cô đang uy hiếp tôi?”

“Đúng vậy.” Hứa Mộ Giai không hề che giấu mục đích của mình, cười nhẹ, “Tôi muốn nhìn thử xem có phải cô yêu Cố Mặc vô cùng không. Noãn Thần, nói có vẻ khó nghe hơn, trong tình yêu, có thể yêu đến chết không thay đổi đương nhiên là hoàn mỹ đó, nhưng nếu biến thành cả hai bên đều tổn thương chỉ bằng buông tay tác thành. Yêu một người, không phải chính là muốn người mình yêu sống hạnh phúc sao? Có đôi khi, rời khỏi cũng không phải là không yêu, đúng không? Sáu năm trước, cô có thể vì tương lai của Cố Mặc mà đề nghị chia tay, thì sáu năm sau, cô cũng có thể giống như vậy, chủ động rời khỏi ảnh vì tương lai của ảnh.”

Lời của cô ấy sao mà nhẹ nhàng quá, nhưng lại đủ làm Trang Noãn Thần chấn kinh, “Sao cô lại biết chuyện sáu năm trước?” Ngay cả Cố Mặc cũng không biết, lý nào cô ấy lại rõ ràng như vậy?

“Tôi nói rồi, yêu một người nên trả giá tất cả vì anh ấy, vì Cố Mặc, cái gì tôi cũng có thể làm, chuyện riêng của ảnh đương nhiên tôi sẽ nghĩ cách để biết tường tận.” Hứa Mộ Giai tươi cười, “Noãn Thần, ngoại trừ thua cô trên phương diện thời gian, nhưng cái khác, tôi dám cam đoan tuyệt đối sẽ không thua cô, nhất là sự quan tâm và thấu hiểu Cố Mặc. Đừng quên, thời gian hai người yêu nhau thật sự chỉ có nửa năm, hơn nữa hiện giờ, ngay cả một năm cũng chưa tới. Theo hiện tại mà nói, nếu Cố Mặc lựa chọn ở bên tôi, như vậy tôi hoàn toàn có thể giúp anh ấy vượt qua hết cửa ải khó khăn, còn cô? Trang Noãn Thần, xin hỏi, cô có năng lực làm gì cho anh ấy? Cô có thể giúp anh ấy thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn hiện nay không?”

Chú thích:

(*) Dĩ tử chi mâu hãm tử chi thuẫn: câu này được trích trong sách Hàn Phi Tử, thiên “Thuyết lâm”, dùng để giải thích nguồn gốc chữ “mâu thuẫn”. Các bạn có thể xem thêm tại đây hoặc đây, trong hai trang đó đã giải thích rất rõ rồi, mình sẽ không nói lại trong này nhé!

Giải thích nhiều như vậy, nhưng theo mình hiểu, ý của câu nói này chính là Hứa Mộ Giai mâu thuẫn, đến kể chuyện Cố Mặc yêu Trang Noãn Thần biết bao nhiêu, nhưng lại đề nghị cô rời xa anh.

Quyển 4 - Chương 28: Bờ vực tình yêu

Lời nói của Hứa Mộ Giai trực tiếp và sắc bén, như là thanh đao cắm thẳng vào ngực cô, thứ màu đỏ tươi ấy chính là hiện thực tàn khốc, thứ tái nhợt kia chính là cô không còn sức lực để tranh cãi và phản đòn. Một luồng khí cứ xoay quanh nơi ngực, mạnh mẽ dâng lên, như là thịnh nộ hoặc như một trận dây dưa độ sức cuối cùng, “Đích thực là tôi không có năng lực giúp anh ấy thoát khỏi hoàn cảnh khốn đốn hiện nay, nhưng, hai chúng tôi yêu nhau, chỉ cần điểm ấy là đủ.”

Hứa Mộ Giai nghe xong liền như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, che miệng lại, ngón tay nhỏ nhắn được chăm sóc bóng bẩy trắng nõn, “Noãn Thần à, cô còn tưởng mình là thiếu nữ ngây thơ mười sáu mười bảy tuổi à? Tình yêu sở dĩ vĩ đại là bởi vì ở tít trên ngôi cao, một khi hai người ngay cả vật chất cũng không đảm bảo được đầy đủ thì nói đến chuyện tình yêu để làm gì? Tin tôi đi, với tính cách của Cố Mặc, một khi thực sự trắng tay rồi, khi đánh mất tôn nghiêm thì tình yêu của hai người cũng sẽ hoàn toàn tan biến, anh là một người kiêu ngạo như vậy, thử nghĩ xem, khi anh lần lượt bị nhà tuyển dụng từ chối còn cô lại từng bước thăng tiến, anh sẽ cảm thấy thế nào? Không có một người đàn ông nào dễ dàng tha thứ cho một nửa của mình giỏi hơn mình cả đời được, đây là thói xấu của đàn ông đấy, đương nhiên cũng là tiêu chuẩn để phụ nữ bảo toàn được cảm giác an toàn. Với tính cách như Cố Mặc lại càng không như vậy, đến lúc đó, thứ hai người còn lại chỉ là tranh cãi âm ỹ, cuối cùng cảm thấy mệt mỏi rồi chia tay thôi.”

Trang Noãn Thần cúi đầu nhìn sữa trong ly, im lặng nghe cô ấy nói xong thì lạnh nhạt đáp, “Hai người vốn nên đỡ đàn cho nhau, hình

như cô Hứa quá lao tâm rồi, cho dù có nhiều cửa ải khó khăn hơn nữa tôi cũng sẽ vượt qua cùng anh ấy, tôi không tin, tất cả mọi con đường trên đời này đều sẽ bị cô phá hỏng.”

“Cô sai rồi, không phải bị tôi phá hỏng, mà nói chính xác hơn là ông trời sẽ hủy hoại hai người.” Hứa Mộ Giai nhàn nhã nhấp ngụm cà phê, cười khế, “Đúng vậy, nếu thời gian có phép, hai người sẽ vượt qua được cửa ải lần này, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không cho hai người cơ hội trở mình. Cuối tháng này, ba tôi sẽ chính thức đệ trình tố tụng, nếu tôi không ra mặt mua nhà, tôi dám đảm bảo tuyệt đối sẽ không có ai mua, cô nói tôi gây khó dễ cũng được, rắc tâm làm chuyện xấu cũng được, tóm lại, tôi nói cho cô biết, vận mệnh tràn ngập nguy cơ của Cố Mặc là do chính Trang Noãn Thần cô tạo nên; đương nhiên còn có công việc của Cố Mặc, cô muốn anh ấy tiếp tục được làm công việc anh ấy thích làm nhất không? Chỉ cần tôi đánh tiếng với vị tổng biên tập kia, Cố Mặc sẽ không thể làm việc trong giới này nữa, tìm công việc khác cũng được, nhưng đáng tiếc, anh ấy có tiền án rồi, ngoại trừ về mấy thành phố nhỏ để phát triển, còn ở Bắc Kinh này, một khi có tiền án thì lấy tư cách gì để chạm đến tương lai? Đúng rồi, chi phí điều trị cao ngất ngưỡng mỗi kỳ của mẹ anh ấy nữa chứ, kỳ này có thể thuận lợi hoàn trả, còn kỳ sau thì thế nào? Muốn giữ lại mạng của mẹ, vậy ít nhất phải có nguồn thu ổn định và hậu hĩnh, sau đó thì sao? Anh có bao nhiêu chiếc xe có thể bán? Nghe nói cô được thăng chức tăng lương, thu nhập hàng năm xem như đạt được mức ‘công nhân cổ vàng’[1], nhưng gánh nặng ngày càng chồng chất này để cho một mình cô chống đỡ hình như cũng quá khó khăn, vả lại, với tính cách của Cố Mặc, anh tuyệt đối sẽ không xài tiền của cô. Khi đó, cô vừa thất lưng buộc bụng lại bị từ chối cật lực, cô cho là, con đường tình yêu của hai người còn có thể đi được bao xa?”

Trang Noãn Thần rút tay lại, đặt trên đùi, cái lạnh nơi đáy lòng vẫn lan đến đầu ngón tay, gần như tê dại đến nỗi không còn chút cảm

giác. Thật lâu sau, cô ngược lên nhìn Hứa Mộ Giai, nhấn mạnh từng chữ, “Đây chính là cái mà cô gọi là tình yêu ư? Ép người đàn ông mình yêu đến đường cùng? Như vậy cô có vui vẻ được không?”

“Có vui vẻ hay không thì tôi không biết, tôi chỉ biết rằng không có được Cố Mặc thì tôi sẽ rất không vui.” Giọng điệu Hứa Mộ Giai thật nhẹ nhàng, nhưng từ ngữ lại cực kỳ sắc bén, “Tôi thừa nhận tôi là một người ích kỷ, đâu còn cách nào, cho dù không từ thủ đoạn để đạt được người đó thì sao, vẫn tốt hơn là mất đi cơ mà. Tôi sẽ không ngó ngàng đến nỗi tác thành cho người đó, nói mấy lời vớ vẩn linh tinh như chỉ cần anh hạnh phúc là em hạnh phúc rồi, nếu con đường mà anh lựa chọn không hạnh phúc, còn tôi lại có khả năng mang lại hạnh phúc cho anh ấy thì tại sao tôi phải buông tay tác thành chứ? Bởi vì tôi có năng lực mang lại hạnh phúc cho anh, Trang Noãn Thần, nói thẳng với cô luôn, tôi mà không có được Cố Mặc thì người khác cũng đừng vọng tưởng có được anh ấy.”

“Cô rất ích kỷ.” Trang Noãn Thần siết chặt nắm đấm, giận đến nghiêng răng.

Hứa Mộ Giai không giận còn cười, “Đúng vậy, tôi rất ích kỷ. Trang Noãn Thần, vậy còn cô? Không phải cô cũng ích kỷ giống tôi sao? Rõ ràng không thể làm gì giúp Cố Mặc còn giữ chặt không buông, đấy không phải là ích kỷ thì là cái gì? Cô rời khỏi anh, anh sẽ sống rất tốt. Trong tình yêu, cô cũng ích kỷ như tôi thôi, chẳng qua nước cờ của chúng ta bất đồng, tôi lấy vật chất để trói anh ấy, còn cô lấy tinh thần để buộc anh ấy, không phải sao?”

Sắc mặt Trang Noãn Thần tái đi.

Qua hồi lâu, cô bỗng nhiên đứng bật dậy, nhìn Hứa Mộ Giai, lạnh lùng nói, “Nếu cô Hứa đã không có lòng mua nhà, chúng tôi cũng không nhất thiết phải ở đây lãng phí thời gian, ngại quá, tôi còn có

việc.” Nói xong, cầm lấy túi xách, xoay người bỏ đi.

“Tôi tin cô nhất định sẽ cân nhắc kỹ càng đề nghị của tôi.” Phía sau, Hứa Mộ Giai nhẹ nhàng mỉm cười.

Trang Noãn Thần hơi khựng lại, nấn ná tại chỗ khoảng hai ba giây nhưng không ngoảnh đầu lại mà bỏ đi luôn.

Cửa tiệm cà phê dưới lầu phát ra một chuỗi tiếng leng keng.

Hứa Mộ Giai vẫn ngồi đó, phóng tầm mắt xuyên qua cửa sổ nhìn bóng dáng nhỏ nhắn dưới lầu kia, cơn gió thổi tung mái tóc dài của cô có hơi rối, che khuất khuôn mặt vốn chỉ lớn bằng bàn tay.

Lấy điện thoại ra, nhấn một dãy số, đợi đối phương bắt máy, cô khẽ cười, “Người phụ nữ được anh nhìn trúng đúng là may mắn, nhưng cũng là bất hạnh của cô ấy.”

Đối phương bình thản đáp lời.

“Tóm lại, tôi nhất định phải có được Cố Mặc.” Hứa Mộ Giai gần giọng, thái độ kiên quyết.

Trang Noãn Thần nhận được điện thoại lập tức đi thẳng đến khu công viên Triều Dương, cửa nhà để ngỏ, Cố Mặc từ bệnh viện về đang thu dọn phòng ốc, thấy cô quay về thì ra đón rồi hỏi, “Đối phương nói sao?”

Trang Noãn Thần nhìn anh, lồng ngực nghèn nghẹn, nhẹ nhàng lắc đầu.

Đáy mắt Cố Mặc hiện lên vẻ thất vọng, nhưng vẫn tươi cười, “Không sao, cuối năm vốn không hy vọng nhiều, chờ đến qua năm không chừng sẽ bán được.”

Cô giương mắt, nhìn vào đôi mắt mang ý cười của anh, lại nghĩ đến mấy hành động ngốc nghếch anh làm lúc còn học đại học qua lời kể của Hứa Mộ Giai, đau đớn trong lòng xông lên khóe mắt, không kiềm chế được bèn ôm chầm lấy anh, ôm anh thật chặt, tại sao, cô càng lúc càng thấy sợ hãi vậy chứ? Luôn có một dự cảm rằng cuối cùng cô cũng sẽ mất đi anh...

Cố Mặc lại nghĩ tâm trạng cô không tốt, giơ tay ôm lại cô, dịu dàng nói nhỏ, “Đồ ngốc à, đừng buồn, cuối năm như vậy là rất bình thường mà.”

“Nhưng mà không còn thời gian nữa.” Vùi vào lòng anh, cô cầm nước mắt nói.

Cố Mặc hơi đẩy cô ra, đặt hai tay lên vai cô, nghi ngờ hỏi, “Không còn thời gian gì?”

“Không phải Hứa Tác Vinh ra kỳ hạn là cuối tháng này sao?”

Cố Mặc biến sắc, buông tay trốn tránh câu hỏi của cô, mất tự nhiên đáp, “Sao em lại biết?”

Trang Noãn Thần đau lòng, hóa ra anh vẫn luôn gạt cô, chuyện này thực sự đã phát triển theo chiều hướng rất tồi tệ, vậy mà ở trước mặt cô anh luôn giữ nụ cười, chính là sợ cô lo lắng.

“Người hôm nay em gặp là Hứa Mộ Giai.” Giọng cô nghèn nghẹn, ngón tay lạnh lẽo khi nhắc đến cái tên này.

Cố Mặc khó hiểu, nhíu mày, “Hứa Mộ Giai? Sao cô ấy có tiền mua nhà được?”

Nghe anh nói vậy, Trang Noãn Thần mới biết Cố Mặc hoàn toàn không biết thân phận của Hứa Mộ Giai, “Cố ấy đúng là bạn học đại học của anh?”

Cố Mặc nhíu mày, gật đầu.

“Vậy anh biết cô là con gái của Hứa Tác Vinh không?”

Lúc này, Cố Mặc hoàn toàn ngẩn ra, sau một hồi lâu vẻ mặt trở nên u ám, hừ lạnh một tiếng, “Hóa ra là vậy, đúng là cùng một giuộc với nhau!” Nói xong, anh nhìn Trang Noãn Thần, nghiêm túc nói với cô, “Sau này đừng nói chuyện với cô ta.”

Trang Noãn Thần nhìn anh, nhìn sâu vào tròng mắt bức bối của anh, khẽ nói, “Nếu cô ấy chịu bỏ tiền ra mua căn nhà này...”

“Cho dù cô ta muốn mua thì anh cũng sẽ không bán!” Cố Mặc giận dữ nói, xoay người đi vào phòng ngủ thu dọn này nọ.

Trang Noãn Thần đứng tại chỗ, trong lòng cảm xúc phức tạp, cắn môi đi theo, đứng lại ở cửa, nhìn bóng lưng anh thật lâu rồi khẽ gọi một tiếng, “Cố Mặc...” Cô rất muốn nói với anh, chúng ta kết hôn đi, lập tức kết hôn ngay, cô biết Cố Mặc nhất định sẽ vui lắm, nhất định sẽ đồng ý, thế nhưng...

Lời nói của Hứa Mộ Giai cứ không ngừng nảy lên trong đầu cô, sau khi va chạm xong thì nỗi đau lại tích tụ tận sâu trong đáy lòng, rồi như thác nước lan tràn ra toàn thân.

Cố Mặc biết cô đi theo, thu dọn thêm một chút mới dừng tay, ngồi

bệch xuống sàn nhà, ngẩng đầu nhìn cô.

Cách một vài vật cản, hai người cứ thế nhìn nhau mà không nói gì.

Trong không khí như có thứ gì đó rạn vỡ.

Sau hồi lâu, ánh mắt Cố Mặc nhìn cô dần trở nên nghiêm túc, “Noãn Thần, anh hỏi em, nếu anh thật sự đi tù, em có thể chờ anh hay không?”

“Sẽ chờ!” Không hề do dự, cô trả lời dứt khoát, cùng lúc đó, nước mắt lại lăn dài...

Anh nghe vậy liền cười, đáy mắt đong đầy hạnh phúc, duỗi tay về phía cô, “Lại đây.”

Trang Noãn Thần đi lên trước, ngồi xuống bên cạnh anh, đưa tay ôm lấy anh. Cánh tay anh vây chặt lấy cô, giọng nói dịu dàng, “Noãn Thần, thật ra anh chẳng sợ gì hết, điều anh sợ nhất chính là mất đi em và mẹ, trên đời này anh chỉ còn có hai người thôi, vì hai người, anh phải nỗ lực hơn nữa.”

Nước mắt như sợi châu bị đứt, Trang Noãn Thần cuối cùng không nhìn được, ngẩng đầu hôn lên môi anh, nước mắt mặn chát chảy dọc theo khóe mắt xuống...

Bất luận anh lâm vào tình trạng thế nào thì cô cũng sẽ ở bên cạnh anh, cho dù ngồi tù thì cô cũng sẽ chờ, nhưng, cô sẽ không để anh phải ngồi tù.

Cả đời anh chỉ còn lại có cô và mẹ, anh là người đàn ông tốt như vậy, ít ra, cô nên vì anh mà giữ lại mẹ anh...

Cô thâm tình hôn anh, trong lòng lại âm thầm cầu nguyện.

Nếu có thể, cô tình nguyện dùng hạnh phúc của cả đời mình đến để đổi lấy sự bình yên của khoảnh khắc này, chỉ mong thời gian hãy dài thêm một ít, một ít nữa thôi, cô chỉ nguyện ôm anh như vậy, cảm nhận hơi ấm của anh...

Cho dù, khoảnh khắc sắp đến kia là vực sâu muôn trượng của cả anh và cô...

[1] “Công nhân cổ vàng” (gold-collar worker) là những người làm công ăn lương có trình độ đại học, cao đẳng hoặc tốt nghiệp các trường dạy nghề, trường kỹ thuật... Theo các nhà nghiên cứu xã hội học Mỹ năm 2007: “công nhân cổ vàng” bao gồm các kỹ thuật viên, phi công, điều khiển viên, y sĩ, y tá... Nhìn chung, “công nhân cổ vàng” có thu nhập khoảng từ 32.500 USD đến 60.000 USD một năm và được xếp vào tầng lớp trung lưu bậc dưới (lower middle class).

Quyển 4 - Chương 29: Lời nói khi say

Lý tưởng và hiện thực vĩnh viễn tồn tại khác nhau.

Tình yêu trong lý tưởng là thứ đẹp đẽ, đàn ông to lớn như trời bảo vệ phụ nữ, còn phụ nữ thì luôn nhỏ như chú chim non, hai người ở bên nhau ngọt ngào hạnh phúc. Nhưng hình như lại xem nhẹ một điểm, trong vương quốc lý tưởng ấy, đàn ông và phụ nữ đều sống như thần tiên, bọn họ không cần ăn uống ngủ nghỉ, cũng sẽ không nhíu mày vì cơm áo gạo tiền.

Nhưng hiện thực chính là, thường chỉ có bạch mã mà không có hoàng tử, thường chỉ có cô bé lọ lem mà không có cỗ xe bí đồ và giày thủy tinh. Mọi người trong hiện thực không ngừng lôi kéo chênh lệch tâm lý, cố gắng từng lượt một bổ khuyết vào nửa kia của chính mình, khi trái tim hai người hòa cùng một nhịp xem như là tình cảm đến từ hai phía, nhưng đại đa số lại không vượt qua được thử thách và tấn công của hiện thực.

Thực tế là, đàn ông cũng như phụ nữ đều bận rộn kiếm sống.

Khi không đạt được đảm bảo về mặt vật chất, khi kiến thiết văn minh vật chất không tiếp cận kịp với kiến thiết văn minh tinh thần, một khi cả hai người đều mang theo cái miệng đầy mùi rau hẹ cùng nhau chạy đuổi theo xe buýt đã sớm rời khỏi trạm, khi cùng nhau sàu sảo vì chuyện có nên mua bộ đồ đó hay không, khi cùng nhau cò kè trả giá đến đỏ mặt tía tai với người bán hàng vì một cân thức ăn thì...

Toàn bộ lý tưởng đều sụp đổ trước vật chất, trở nên không còn sót

lại chút gì.

Đương nhiên, cũng có một số người luôn đề cao lý tưởng.

Giống như là Trang Noãn Thần.

Cô rất có lòng tin, chỉ cần hai người yêu nhau, hết thảy cửa ải khó khăn đều có thể vượt qua, mãi cho đến một ngày khi cô nhắm mắt lại mới đúc kết ra được cái đạo lý này: yêu nhau thôi chưa đủ, quan trọng là hai người có thể đồng lòng gìn giữ, nắm lấy tay nhau cản rằng vượt qua năm tháng gian nan hay không, nếu trong lúc đó chỉ có một bên nới lỏng tay thôi, như vậy thì toàn bộ đều là phí công nhọc sức.

Tình cảnh của Cố Mặc ngày càng cam go.

Đây là điều Trang Noãn Thần nhìn ở trong mắt, cũng đau ở trong lòng.

Bệnh tình của bà Cố xuất hiện biến chứng cần tăng thêm lượng thuốc và cường độ trị liệu, cho nên chi phí mỗi kỳ tăng lên đến chóng mặt, Cố Mặc có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng, Trang Noãn Thần biết chứ, thi thoảng cô sẽ lén lút đến bệnh viện, nộp trước một số chi phí điều trị cấp bách, Cố Mặc đương nhiên cảm thấy xấu hổ, anh là người vô cùng sĩ diện, xài tiền của cô khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

Hôm nay tan ca, sau khi đi siêu thị mua chút thức ăn, cô chạy thẳng về nhà Cố Mặc, không ngờ Cố Mặc đang ở nhà, vừa mở cửa ra, trong nhà nồng nặc mùi rượu, lòng cô thấp thỏm, sau khi đặt thức ăn sang một bên, rốt cục cô cũng tìm thấy Cố Mặc trong phòng ngủ ở tầng hai.

Anh ngồi dưới thảm trải sàn dựa vào cửa sổ, chai rượu ngả nghiêng đầy đất, vể mặt sa sút.

Trang Noãn Thần đặt túi xuống vội vàng chạy đến, ngồi xổm xuống, giọng nói hòa nhã, đau lòng, “Sao lại uống rượu? Còn uống nhiều như vậy?”

Cố Mặc vẫn cúi đầu lúc này chậm rãi ngẩng lên nhìn cô, hình như phân biệt rõ hồi lâu sau mới đột nhiên cười cười, “Không có gì... uống chút rượu tâm trạng sẽ khá hơn.”

“Là bởi vì chuyện phỏng vấn sao?” Cô nhíu mày.

Ánh mắt Cố Mặc tối lại, “Tên tổng biên tập kia còn đang cân nhắc, anh biết ổng muốn cân nhắc cái gì! Không phải là biết tình trạng hiện giờ của anh sao?”

“Cố Mặc...” Trang Noãn Thần giữ chặt anh, đỡ anh đứng lên trước, sau khi ngồi xuống sofa, cô khẽ nói, “Nếu không thì đổi nghề đi, không nhất định phải làm truyền thông mà?”

“Đổi nghề? Ngoại trừ nghề này anh còn có thể làm được gì?” Cố Mặc cười lạnh, lão đảo đi đến trước ngăn tủ cầm lấy một phong thư, giận dữ nói, “Hứa Tác Vinh một lòng muốn ép chết anh, còn doanh nghiệp nào dám nhận anh chứ?”

Trang Noãn Thần trừng lớn hai mắt, đi lên nhận lấy phong thư, vừa thấy tóc tai liền dựng đứng, là lệnh triệu tập của tòa án!

“Sao lại nhanh như vậy...”

“Sớm muộn gì ổng cũng đi nước cờ này!” Cố Mặc cực kỳ tức giận nói.

Trang Noãn Thần nhìn chăm chăm giấy gọi từ tòa án, cảm thấy toàn thân đều đang run rẩy, nhanh chóng lục lại đầu óc xem có người nào mình quen biết có chút qua lại với luật sư hoặc là người có quan hệ với tòa án, lục lại cả buổi cũng không tìm ra một ai, nhìn Cố Mặc, “Anh có quen ai làm luật sư không? Có lẽ tìm luật sư đến hỗ trợ, tình hình sẽ khả quan hơn.”

“Ai muốn nhận tranh cãi miễn phí chứ?” Cố Mặc hừ lạnh.

“Ai nói miễn phí, chỗ em không phải có tiền sao?” Trang Noãn Thần sốt ruột nói.

Cố Mặc nghe thấy liền nhìn cô chăm chăm, cả buổi không nói gì.

Trang Noãn Thần biết anh đang suy nghĩ gì, khế thờ dài nói, “Lúc này đừng phân chia của anh của em nữa, Cố Mặc, em là bạn gái anh, san sẻ gánh nặng với anh là chuyện bình thường. Như vậy đi, chúng ta đi tìm luật sư trước, xem có thể kéo dài một chút thời gian hay không, sau đó em sẽ tìm cách hoàn trả lại tiền cho Hứa Tác Vinh, không phải là xong rồi sao?”

“Em tìm cách? Em muốn tìm cách gì?” Tay Cố Mặc lập tức bóp cằm cô, nheo mắt, “Em muốn đi cầu xin Giang Mạc Viễn, có phải không?”

Trang Noãn Thần sững người, “Anh nói bậy bạ gì vậy?”

“Anh không nói bậy!” Cố Mặc đột nhiên hét lên, lựa nhựa nói, “Anh biết em đi theo anh cảm thấy khổ lắm, muốn mau chóng ngã vào lòng tên Giang Mạc Viễn kia có phải không? Trang Noãn Thần, em thật sự nghĩ hấn quý trọng em sao? Không phải em thực sự nghĩ là chỉ cần em ở với hấn một đêm thì có thể kiếm được bốn mươi triệu sao?”

Trang Noãn Thần đứng chết trân tại chỗ, toàn thân lạnh lẽo, Cố Mặc điểm nào cũng tốt, nhưng mấy lời nói cứ lặp đi lặp lại thế này thật khiến cô thất vọng và đau khổ, thật lâu sau cô mới nghẹn ngào nói, “Cố Mặc, hiện giờ em chỉ một lòng nghĩ đến tương lai của chúng ta, chỉ là như vậy.” Nếu không có chuyện xảy ra hôm tết dương lịch kia, cô còn có thể hùng hồn biện giải, nhưng hiện giờ, cô không thể...

Cố Mặc loạng choạng đi đến trước cửa sổ ngồi xuống, bật nắp chai rượu, ngửa cổ tu ừng ực.

“Đừng uống nữa, anh uống như vậy sẽ làm tổn thương dạ dày đó.” Trang Noãn Thần nhìn mà đau lòng, bước đến muốn cướp lại chai rượu.

“Không cần em quản lý anh!” Cố Mặc một phen hất cô ra, lại tu thêm mấy ngụm, rồi đấm mạnh vào tường, Trang Noãn Thần giật mình khiếp vía.

“Không phải Hứa Tác Vinh muốn anh chết sao? Vậy thì ổng đạt được rồi, ngồi tù thì ngồi tù!”

Tim Trang Noãn Thần đau đớn không thôi, đứng cách chỗ anh không xa, lát sau mới nói, “Cố Mặc, nếu không thì chúng ta rời khỏi Bắc Kinh? Đi đến đâu cũng được hết, chúng ta ở đó bắt đầu cuộc sống mới? Chỉ cần hai ta có thể ở bên nhau.”

Cột một tiếng, Cố Mặc dẫn mạnh chai rượu xuống bệ cửa sổ, quay đầu nhìn cô, mắt đỏ quạch như sỏi.

Trang Noãn Thần bị vẻ mặt của anh làm cho hoảng sợ, vô thức lùi về sau.

Cố Mặc say khướt lại cười lạnh, nụ cười ấy lộ ra tất cả khinh thường

cùng mùa mai...

“Chỉ cần hai ta ở bên nhau? Trang Noãn Thần, sao em không nói lời này sớm hơn? Nếu sáu năm trước em không chia tay với tôi, hiện giờ tôi có thể như thế này sao? Bây giờ em mới nói như vậy có phải đang thương hại tôi không? Nếu em không chia tay với tôi, tôi sẽ không ngàn dặm xa xôi chạy đến Bắc Kinh, nếu không phải em trêu chọc Giang Mặc Viễn, tôi cũng sẽ không rơi vào tình cảnh hôm nay! Hẳn quen biết với Hứa Tác Vinh, tôi không tin trong chuyện này hẳn không có một chút trách nhiệm nào!”

Lời nói của anh lạnh lẽo mà sắc bén, là lần đầu cô nghe thấy, trái tim như bị dao cắt.

“Tôi nói cho em biết, tôi sẽ không rời khỏi Bắc Kinh, nếu đã đến đây rồi thì tôi tuyệt đối sẽ không đi!” Cố Mặc nghiêng rặng chỉ thẳng vào Trang Noãn Thần, “Tất cả đều là lỗi của cô! Cô có biết tôi vì cô mà thay đổi chuyên ngành, cô có biết tôi vì cô mới làm truyền thông! Bây giờ thì hay rồi, tất cả mọi chuyện tôi làm đều là vì cô, vì cô tôi đã chặt đứt hết nhánh cây của chính mình, bây giờ cô mới chạy đến nói với tôi, chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này, đến nơi khác làm lại từ đầu? Làm lại cái gì? Tôi còn có thể làm gì? Chẳng lẽ tôi phải để cô nuôi tôi cả đời hay sao? Cô là đang thương hại tôi hay đang châm chọc tôi vậy?”

“Em không có...” Trang Noãn Thần tái mặt, môi run lên bần bật, cô cũng không biết trong lòng Cố Mặc che giấu nhiều tâm sự đến vậy, lui về sau từng bước rồi ngã ngồi xuống sofa, nhìn Cố Mặc, nhìn nước mắt ướt nhòe tầm mắt, hóa ra, trong lòng anh trước giờ vẫn luôn không cam tâm đến vậy.

“Cô có! Sáu năm trước cô vốn đã không yêu tôi, cho nên mới chia tay không phải sao? Đó là mẹ tôi, mẹ tôi quỳ gối xuống trước mặt cô van

xin cô, cô lại không có chút động lòng!” Mắt Cố Mặc đỏ lên, giọng nói khàn khàn, “Sáu năm sau là cô cảm thấy cô đơn nên mới về lại bên tôi đúng không? Hay là bốn cột thẳng ngu như tôi vẫn yêu cô thắm thiết? Chiếc lắc tay đó là của cô đúng không? Là Giang Mạc Viễn mua cho cô đúng không? Đúng là có tiền mà, tôi thừa nhận tôi không mua nổi nó cho cô!”

Trang Noãn Thần cắn mạnh môi, cắn đến giữa môi răng bật máu mới nhả ra, nhìn anh, đau đớn nói, “Em yêu anh, anh biết mà. Vì anh em có thể làm tất cả, em nghĩ anh phải biết chứ.”

“Cô có thể làm cái gì vì tôi? Ngoại trừ khoe khoang năng lực của cô ở trước mặt tôi ra, đúng vậy, hiện giờ tôi chỉ là một kẻ đáng thương, giống như phải dựa vào cô mới có thể sinh tồn! Trang Noãn Thần, tôi nói thẳng với cô là tôi không thích! Thà tôi ngồi tù cũng không muốn nhận bố thí của cô!” Cố Mặc hung hăng vung tay lên, như bị tâm thần.

Trang Noãn Thần bỗng đứng bật dậy, chỉ ước gì có thể chạy đến tát anh thức tỉnh, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn, anh say mà, lúc này sao cô không thể bỏ qua mà còn tính toán chi li với anh, tuy trước giờ anh đều như vậy, chỉ cần rượu vào là nói lin tinh, nhưng cô biết, đây là lời anh luôn giấu trong lòng, cô nghe xong vẫn cứ đau như vậy.

“Anh say rồi, em đi nấu canh giải rượu cho anh.” Cô mệt mỏi nói xong câu đó liền xoay người đi.

Mới vừa mở cửa phòng ra, Cố Mặc lại đột nhiên xông đến, một phen ôm lấy cô từ phía sau, không còn ra vẻ hận đời khi nãy, giờ khắc này anh hết như đứa trẻ bất lực, vùi mặt vào tóc cô, khổ tâm thấp giọng, “Xin lỗi em, Noãn Thần, không phải anh mắng em đâu, một chút anh cũng không muốn, khi đối mặt với em anh không khống chế được bản thân, đừng rời khỏi anh, đừng đi...”

Trang Noãn Thần đứng cứng đờ tại chỗ, để mặc anh ôm mình, thật lâu sau cô xoay người, đau lòng vuốt tóc anh, thê lương nói, “Em đâu có đi, em chỉ muốn nấu gì đó cho anh, đừng uống rượu nữa được không? Đừng tra tấn bản thân như vậy.”

Tim cô đau, đau lắm.

Anh nói đúng, ngoại trừ có năng lực khoe khoang công việc của cô có bao nhiêu thuận lợi ra thì cô không thể làm được gì cho anh.

Cố Mặc vẫn cứ ôm chặt lấy cô không buông, “Noãn Thần, hiện giờ ngoại trừ có thể yêu em ra thì cái gì anh cũng không làm được, không làm được gì cả...”

Nước mắt, theo viền mắt ứa ra...

Không phải cả cô lẫn anh đều như hai con nhím, muốn nương tựa vào nhau lại chỉ có thể làm tổn thương nhau chứ? Hứa Mộ Giai nói đúng, cái gì cô cũng không thể làm cho anh, không có năng lực cũng không có nhiều tiền như vậy, tình yêu duy nhất ở trong mắt Cố Mặc giờ đây cũng trở thành gánh nặng, ai nói người say không nói lời thật lòng chứ? Cố Mặc yêu cô, nhưng đồng thời cũng không buông bỏ được một số chuyện, cô biết, chuyện của cô và Giang Mặc Viễn, cho dù chuyện có bé như hạt vừng cuối cùng rồi cũng trở thành khúc mắc, trừ phi rời khỏi đây mới có thể tháo gỡ khúc mắc này.

Chỉ tiếc rằng, Cố Mặc không chịu đi...

Quyển 4 - Chương 30: Tiệm cà phê khuya

Hơn mười giờ đêm, Cố Mặc mới nặng nề chợp mắt.

Trang Noãn Thần vẫn luôn ngồi suốt bên giường nhìn anh, thấy đêm đã khuya, cô lặng lẽ chuẩn bị thuốc nhứt đầu, thuốc đau dạ dày cho anh, tất cả đều đặt ngăn nắp ở đầu giường. Sau đó cô cứ ngồi ở đó như vậy.

Cô không khóc, chỉ nghiêng đầu nhìn Cố Mặc say giấc, người đàn ông cô yêu nhất, nỗi đau trong lòng đã rút cạn nước mắt, hoặc có thể nói, nước mắt đã chảy khô trong lòng, khóe mắt khô khốc đến sinh đau, loại đau đốn này lan ra toàn thân, ngay cả hô hấp cũng đau.

Dưới ánh đèn mờ, gương mặt Cố Mặc vẫn anh tuấn như thế, vẫn góc cạnh rõ ràng như sáu năm trước, cô cứ ngắm rồi khẽ cười, nhưng nước mắt lại cứ chảy xuống, hóa ra, nước mắt không hề khô cạn.

Giữa làn nước mắt, cô như lại thấy chàng thiếu niên mặc áo trắng ấy, im lặng theo sau cô...

Giữa lúc mơ hồ, cô dường như cũng thấy chàng thiếu niên ấy cuối cùng cũng đi lên phía trước, nắm lấy bàn tay của cô gái, cùng nhau cười vui cùng nhau hạnh phúc.

Trang Noãn Thần khẽ giơ tay, ngón tay bị thương khẽ vuốt gương mặt Cố Mặc, dịu dàng phác họa ra mỗi một đường nét trên mặt anh, chỗ râu nơi cằm làm đau đầu ngón tay cô, nụ cười cô lan đến khóe

mắt nhưng nước mắt cứ thi nhau rơi xuống, cô nhẹ nhàng nằm ghé lên người anh, thế nhưng cô vẫn lặng lẽ khóc...

Anh yêu cô như thế, cô là người hạnh phúc biết bao.

Cô cũng hy vọng anh được hạnh phúc...

Nếu tách nhau ra là biện pháp duy nhất, như vậy cô nguyện đeo mang phần tương tư này đến già, chỉ mong sao anh có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, đây là chuyện duy nhất cô có thể làm vì anh.

Cũng là phương thức cô yêu anh.

Chỉ là, có lẽ mai sau, hai người đều xa rời hạnh phúc, nhưng tối thiểu, không đến mức làm anh thống khổ như hiện giờ.

Chỉ cần nhớ rõ đã từng yêu thương nhau, là được rồi.

“Cố Mặc...” Cô thì thầm, nước mắt thấm ướt quần áo của nhau, “Anh chăm sóc bản thân cho tốt nhé, nhất định phải... chiếu cố chính mình cho tốt.”

Cô biết, đây là lần cuối cùng cô tựa vào anh.

Từ giờ trở đi, vòm ngực này không còn thuộc về cô nữa, cả mùi hương của anh, nụ cười của anh, sự dịu dàng của anh, tất cả mọi thứ của anh đều không còn liên quan đến cô...

“Em yêu anh...” Cô khẽ nói một câu cuối cùng, rồi hôn thật sâu lên môi anh.

Nước mắt dọc theo hai mắt nhắm chặt rớt xuống trên má của Cố Mặc, trái tim cô đau như dao cắt.

Ánh đèn lan tràn bóng dáng hai người...

Cho đến khi, Trang Noãn Thần rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại, như là đưa tay khép lại tình yêu của chính mình.

Trong phòng ngủ, dưới ngọn đèn mờ lung.

Cố Mặc ngủ không an giấc, vô thức chau mày gọi khẽ một cái tên: Noãn Thần...

Trong tiệm cà phê lúc nửa đêm, âm nhạc réo rắt lấp đầy đêm đông tĩnh mịch.

Lầu canh ở gần đây lưu giữ kiến thức truyền thống lâu đời của Bắc Kinh, tiệm cà phê này là một cô gái trẻ mở, trước kia khi chưa tái hợp với Cố Mặc, Trang Noãn Thần cũng thường xuyên đến đây, phần lớn là thời điểm cô mất ngủ.

Có lẽ chủ tiệm cũng mất ngủ như cô, cho nên mới mở tiệm cà phê khuya này, chỉ vì những người cũng bị mất ngủ trong thành phố này.

Trong tiệm cà phê nuôi rất nhiều mèo, mèo đốm, mèo trắng, mèo đen... tất cả đều là mèo lưu lạc được nhận nuôi, những con mèo này cũng không bởi vì bị vứt bỏ và sự bội bạc của nhân loại mà sinh lòng oán hận, mỗi khi có khách đến, chúng sẽ chủ động tiến đến làm thân.

Trang Noãn Thần không nghĩ ra được, những tinh linh đáng yêu như vậy, tại sao nhân loại có thể vứt bỏ được chúng.

Có lẽ, họ cũng có nỗi khổ không thể nói ra như cô...

Trong tiệm không có thực đơn, cô chủ sẽ căn cứ vào tâm trạng của khách mà tỉ mỉ pha chế thức uống.

Cho nên, cô ấy đã chuẩn bị một ly trà cúc đắng cho Trang Noãn Thần, còn đối phương thì lại pha một ly trà hoa hồng ngọt ngào...

Đây là lần đầu tiên Hứa Mộ Giai đến tiệm cà phê này, sau khi xem xét không gian xung quanh thì nhẹ nhàng nhếch mày, thấy chủ tiệm bung đến hai ly trà thì cười cười, “Trà hoa hồng ngọt à? Tôi rất thích uống gì đó ngọt...”

Bên ngoài là bóng đêm nhàn nhạt.

Chỉ có đèn đường lờ mờ kéo dài bóng dáng và chiếu lên làn mi thật dài của cô chủ, cô chủ mặc một chiếc áo dài màu tím sậm trông rất quyến rũ, làm tôn lên gương mặt trắng nõn, sau khi nghe Hứa Mộ Giai nói vậy liền cười nhẹ, “Trà tùy tâm trạng, như vậy sẽ thích hơn, thích ứng trong mọi hoàn cảnh hẳn là chuyện tốt.”

Hứa Mộ Giai nghe nhưng chưa hiểu hết ý, gật đầu, không nói thêm gì nữa.

“Hai vị dùng từ từ.” Cô chủ nói xong liền lui xuống, có mấy con mèo leo đẹo theo sau cô, kêu meo meo.

Trong tiệm, chỉ còn lại hai người các cô.

Vào rạng sáng hai giờ, mặc cho ai nấy cũng đều đang say giấc.

Nhưng trong thành phố này vẫn có người không ngủ được, như Trang Noãn Thần, như Hứa Mộ Giai, như cô chủ tiệm.

“Cố Mặc anh ấy...” Trang Noãn Thần cúi mặt nhìn cúc đắng trong ly, đóa hoa bị nước nóng làm tản ra, như trái tim bị chia năm xẻ bảy của cô, “Sẽ không chịu tiếp nhận cô, cô muốn dùng biện pháp gì?”

Những lời này, cô phải dùng sức lực rất lớn mới có thể nói ra được, sau khi nói xong, cô cảm thấy không còn chút hơi sức nào.

“Đây là chuyện của tôi, nếu tôi không nắm chắc thì tuyệt đối không dám bàn điều kiện với cô rồi.” Hứa Mộ Giai nhấp một ngụm trà hoa hồng ngọt, có lẽ do hương vị ngọt ngào, nên nụ cười của cô ấy phát ra từ nội tâm, “Cố Mặc, anh ấy nhất định sẽ chấp nhận tôi, thậm chí có thể nói, anh ấy hoàn toàn không có quyền từ chối.”

“Tại sao?” Trang Noãn Thần nhìn cô.

Hứa Mộ Giai nhú mày, “Tôi nói rồi, đây là chuyện giữa tôi và anh ấy, cô đã ra quyết định như thế này, có nghĩa là chuyện của Cố Mặc từ nay trở về sau đều không liên quan đến cô, anh ấy là của tôi.”

Vị đắng chát trong ly vẫn vút hơi thở, lồng ngực Trang Noãn Thần tung tức khó chịu, ánh mắt nhìn về hướng Hứa Mộ Giai lại vô cùng nghiêm túc, “Tôi chỉ muốn cô cam đoan, làm cho cuộc sống của Cố Mặc trở lại quỹ đạo bình thường, đừng để anh ấy vất vả như vậy nữa.”

Nước mắt, chảy ngược vào trong lòng, còn cay đắng hơn cả vị trà cúc đắng.

Nhưng khóe mắt đã sớm ráo hoảnh.

“Đó là đương nhiên, Cố Mặc sẽ trở thành chồng tôi, tất nhiên tôi sẽ toàn tâm toàn ý lo cho chồng mình rồi.” Hứa Mộ Giai nhìn cô, “Thế nhưng, nếu cô không có lý do chia tay đủ mạnh, thì Cố Mặc vẫn sẽ

không từ bỏ ý định. Noãn Thần, tôi có thể hứa khi cô rời đi, bốn mươi triệu cũng được, quan tòa cũng được, thậm chí là chuyện công việc, tất cả đều có thể giải quyết dễ dàng, nhưng tôi tuyệt đối không muốn nhìn thấy mình giống như cái giỏ trúc múc nước công toi, sau sáu năm hai người đều gặp lại nhau rồi yêu nhau lần nữa, thì cô phải làm thế nào để đảm bảo anh ấy không đi tìm cô nữa.”

Một tảng đá cực lớn đè lên ngực Trang Noãn Thần, cô thấy không thở nổi, nhiệt độ của trà nóng đến nỗi lòng bàn tay cô đau, khẽ lắc đầu, đáy mắt nguội lạnh, “Tôi không biết.”

“Trang Noãn Thần, câu trả lời của cô như vậy thật làm tôi khó xử.” Hứa Mộ Giai hiển nhiên không hài lòng với đáp án này.

Trang Noãn Thần ước gì bản thân có thể hắt ly nước trà lên mặt cô ấy, giương mắt nhìn Hứa Mộ Giai, nhấn mạnh từng chữ, “Không phải cô bắt tôi tìm đại ai đó gả đi chứ? Tôi đã cho cô Cố Mặc rồi, giờ cả cuộc sống của tôi cô cũng muốn thao túng?”

“Cô đừng kích động mà, tôi chỉ đề phòng ngộ nhỡ mà thôi.” Hứa Mộ Giai khẽ nhún vai, “Tôi làm gì có bản lĩnh ép cô lấy chồng? Chỉ cần tìm ai đó có thể khiến Cố Mặc tâm phục khẩu phục diễn kịch cùng cô, vậy tốt hơn chuyện khiến tôi suốt ngày cứ lo lắng đề phòng đúng không?”

“Có thể, nhưng với điều kiện cô phải rút đơn kiện đi đã.” Trang Noãn Thần nói.

Hứa Mộ Giai buồn cười nhìn cô, “Trang Noãn Thần, cô có năng lực gì mà mặc cả với tôi chứ?”

“Có chứ.” Trang Noãn Thần mặt đối mặt với cô ấy, đáy mắt lộ vẻ hờ hững trống tuếch.

“Cái gì?” Hứa Mộ Giai nhíu mày.

“Cố Mặc!” Trang Noãn Thần bật ra cái tên này lại cảm thấy đau lòng.

Hứa Mộ Giai sững sờ.

“Nếu cô không muốn làm cho Cố Mặc càng thống hận cô.” Trang Noãn Thần nói.

Ngón tay Hứa Mộ Giai run lên.

Trong không khí nồng nàn mùi cúc đắng và hoa hồng pha lẫn vào nhau.

Qua hồi lâu, Hứa Mộ Giai mới cười nhẹ, “OK, tôi đồng ý với cô, nhưng Trang Noãn Thần à, nếu cô dám lật lọng thì đừng trách tôi không nể mặt, khi đó đừng nói là Cố Mặc trắng tay, ngay cả cô tôi cũng cố gắng hết sức khiến cô không được sống yên thân.”

Đối mặt với uy hiếp của cô ấy, Trang Noãn Thần ngược lại cười nhạt, “Tôi sống yên hay không không cần cô lo, chỉ cần Cố Mặc ổn là được.”

“Được thôi, tôi cho cô hai ngày, qua hai ngày nữa, đừng trách tôi không nói tình cảm.” Hứa Mộ Giai nói xong, xách túi đứng dậy ra về, chỉ để lại mùi hương nước hoa xa xỉ.

Tiệm cà phê hoàn toàn tĩnh lặng.

Chỉ có âm nhạc nhẹ nhàng như cũ.

Trang Noãn Thần chưa đi vội, bởi vì cô đã dùng hết toàn bộ sức lực

để hoàn thành cuộc giao dịch này với Hứa Mộ Giai, đúng vậy, là giao dịch, cô chưa bao giờ biết, cô và Cố Mặc sẽ có một ngày như vậy.

Ngay cả hít thở cũng thấy đau, mỗi lần hít vào trong khoang mũi như có cơn đau đang giằng xé, trái tim bắt đầu rỉ máu, bởi vì cô như người thấy được mùi máu tươi.

Uống một ngụm trà cúc đắng, cảm nhận đầu tiên đúng là chua xót dị thường.

Cô nhúu mày, lại cố nuốt xuống.

Cách đó không xa, một bóng dáng màu tím sậm bước đến, ngồi xuống đối diện cô.

Trang Noãn Thần biết là cô chủ, cô rất muốn lên tiếng hỏi cô ấy, tại sao lại đem trà hoa hồng cho Hứa Mộ Giai, còn của cô thì cố tình chọn trà cúc đắng? Nhưng trong khoang miệng đắng quá, như là bị nước mắt phong bế lại, không bật lên thành tiếng được.

Hai người vẫn giữ im lặng, cho đến khi, một chú mèo đen nhảy phốc lên bàn, kêu meo meo quẩn bên cạnh cô chủ.

“Tôi cũng đã từng ‘bán’ một người.” Cô chủ lên tiếng trước, giọng nói kỳ ảo như đêm khuya đầy sao, du dương nhưng xa xôi không với tới.

Ngón tay Trang Noãn Thần khẽ run, gương mặt nhìn cô.

Cô chủ không nhìn cô, đưa tay gõ con mèo, mỉm cười trầm tĩnh.

“Tôi cũng từng đem bán người đàn ông tôi yêu nhất.” Khi nói xong lời này, cô chủ mới nhìn Trang Noãn Thần, nụ cười kia như làn mây nơi chân trời từ từ tản ra, mệnh mông đến vậy.

Trang Noãn Thần đè nén nỗi đau trong lòng, tuy rằng cô không muốn thừa nhận, thế nhưng, như lời của cô chủ, cô đúng là đem bán Cố Mặc. Còn cô chủ, hóa ra cũng đã từng như thế, có lẽ lòng của cô chủ đã chết, khi một người đau đến cực điểm mới có thể bình tĩnh như thế, bởi vì cơn đau kia đã chết lặng rồi.

Thật lâu sau, cô mới thấp giọng hỏi, “Sau đó thì sao?”

Cô chủ cười khẽ, “Không có sau đó.”

Cô ngần ra.

“Trên đời này có quá nhiều thứ không xác định, mất đi chính là mất đi, sự thật đã vậy, con người phải biết thích ứng trong mọi tình cảnh.” Cô chủ trông ra bên ngoài trời đông giá rét, ánh mắt bình tĩnh.

Trang Noãn Thần cắn môi, cô rất muốn thích ứng trong mọi hoàn cảnh, thế nhưng trái tim vẫn đau.

“Xem bài Tarot giúp tôi đi, nghe người khác nói, cô rất am hiểu nó.” Cô nén chặt bi thương, cố gắng mỉm cười.

“Muốn xem cái gì?” Cô chủ quay đầu nhìn cô, trong mắt ánh lên vẻ nhu hòa.

Trang Noãn Thần lắc đầu, cô cũng không biết.

Cô chủ lại cười khẽ, “Lúc con người đang mất phương hướng muốn nắm bắt hy vọng là đúng, nhưng người cuối cùng có thể giúp cô cũng chỉ có bản thân cô. Tôi nghĩ nhất định là quá thống khổ nên cô mới quyết định buông tay, thứ đã mất đi thì không tìm về được, biết tại sao tôi chuẩn bị trà cúc đắng cho cô không?”

Quyển 4 - Chương 31: Trời định

Trang Noãn Thần lắc đầu.

Cô chủ khẽ thở dài, “Bình thường, tôi cũng thích uống trà cúc đắng.”

Hai chú mèo nhảy phốc lên ghế, một con quấn lấy cô chủ, còn còn lại quanh quẩn bên Trang Noãn Thần kêu meo meo, Trang Noãn Thần đưa tay ra, nó liền tiến vào lòng cô, mở cặp mắt to tròn nhìn cô.

“Cúc đắng, uống vào thấy đắng chát đó, nhưng cẩn thận thưởng thức sẽ cảm thấy chút ngọt, cho cô giữa những cay đắng tìm lại chút hy vọng.” Cô chủ thản nhiên nói.

Trang Noãn Thần cầm lên uống lại một ngụm, nước mắt lại tràn mi...

Một chút ngọt ngào trong cay đắng, vị ngọt ấy làm cô khóc.

Cô chủ yên lặng nhìn cô, để mặc cô rơi lệ, ánh mắt thương xót.

Chú mèo trong lòng Trang Noãn Thần kêu khẽ, ngửa đầu liếm nước mắt trên cằm cô, lại dùng đầu cọ cọ mặt cô, kêu meo meo như đang an ủi cô.

Cô cúi đầu, ôm chặt lấy chú mèo.

Qua hồi lâu, nghẹn ngào nói, “Đàn một bài đi.”

Cô chủ nhìn cô, “Muốn nghe bài gì?”

Trang Noãn Thần hai mắt nhắm lại, nhẹ nhàng nhắm mắt, khẽ thốt ra tên một ca khúc, “Thời gian ba người.”

Cô chủ cười nhẹ, đứng dậy.

Cây đàn dương cầm ở một góc tiệm cà phê, cô chủ ngồi xuống, sau khi ngón tay hạ xuống là tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng phát ra.

Những nốt nhạc truyền ra từ chiếc đàn như đang phó thác linh hồn, lại lộ ra vẻ đẹp thâm lương.

Ngoài cửa sổ, trời nổi tuyết.

Trang Noãn Thần đứng dậy đi đến trước cửa sổ, cách đó không xa là tiếng đàn yên ả của cô chủ.

Bông tuyết rơi xuống lã chã, ánh sáng theo tròng mắt cô kéo dài xuống. Bóng dáng Trang Noãn Thần in lên kính thủy tinh, ánh mắt thâm lương, vẻ mặt tái nhợt, còn có... nước mắt tích tụ nơi khóe mắt ngày càng nhiều.

“Sau này, tôi còn có thể cười được nữa không?” Cô khẽ thì thầm, như là hỏi cô chủ, hoặc như hỏi chính mình.

Trong tiếng đàn dương cầm, tiếng nói của cô chủ cũng vang lên rõ ràng, mềm mại hết như bông tuyết ngoài cửa sổ...

“Có lẽ, hạnh phúc là một tầng hàm nghĩa khác...”

Trang Noãn Thần xoay người nhìn cô.

Cô không hiểu hàm ý của câu nói này.

Bên ngoài cửa sổ ở phía sau, tuyết càng rơi càng lớn...

Ngày hôm sau là chủ nhật, sau khi tuyết rơi thường là lạnh nhất, Trang Noãn Thần vừa ra khỏi cửa liền bị lạnh đến hắt hơi, đã sắp đến trưa, cô chỉ ngủ có hai tiếng đồng hồ. Nắm chặt điện thoại trong tay, có một khắc cô rất muốn gọi điện cho Cố Mặc, thế nhưng, cô nhẫn nhịn.

Vội vàng chạy đến trạm xe buýt, leo lên xe, người không nhiều lắm, vì là chủ nhật mà trời còn vừa có tuyết rơi, mọi người thích nằm vui ở nhà ăn vặt xem phim hơn.

Lúc đến dưới tòa nhà Tiêu Duy đã gần mười một giờ rưỡi.

Ngẩng đầu nhìn tòa nhà chọc trời ộp kính, Trang Noãn Thần có một thoáng hơi choáng váng, nếu có thể, cô thật sự không muốn gọi điện thoại cho anh.

Khoảnh khắc điện thoại được nối, cô ngần ngại như cách mấy đời.

Giang Mặc Viễn sau khi nghe Trang Noãn Thần chủ động gọi điện thoại cho anh thì mỉm cười thản nhiên, nói với cô, anh ở công ty đợi cô.

Lúc này, cả tòa nhà cũng chưa được vài người.

Bước vào Tiêu Duy, chỉ có bộ phận tăng ca ở dưới lầu, sau khi thư ký thấy cô liền mỉm cười, “Giám đốc Trang, Giang tổng ở trong phòng tổng giám đốc ở tầng trên, cô trực tiếp lên thang đó là được.”

Trang Noãn Thần gật đầu, lúc xoay người đi, khóe mắt đảo qua những ánh nhìn soi mói sau lưng.

Cô không đi thang máy mà trèo thang bộ, mỗi lần bước lên một bậc thang là một lần cảm thấy gian nan.

Trước cửa phòng tổng giám đốc, cô do dự hồi lâu, qua vài phút mới có dũng khí gõ cửa, sau khi bên trong truyền ra tiếng nói ôn hòa thì cô đẩy cửa đi vào, trong không khí toàn là mùi xạ hương dịu nhẹ chỉ thuộc về riêng anh.

Giang Mạc Viễn đang gọi điện thoại, đứng trước cửa sổ sát đất, sau khi thấy cô bước vào liền chỉ sofa ý bảo cô ngồi chờ một chút.

Trang Noãn Thần ngồi xuống, quay đầu nhìn Giang Mạc Viễn.

Hình như anh đang nói chuyện quan trọng, loáng thoáng nghe thấy vấn đề tài chính gì đó, anh đưa ra một số điều kiện, điều nào cũng tinh chuẩn hà khắc, đáy lòng Trang Noãn Thần lạnh đi, giao dịch cùng với một người đàn ông như vậy, cô có thể có phần thắng sao?

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ rọi lên đầu vai anh, hắt ra bóng dáng sáng rực rỡ.

Anh hơi tựa vào bên cạnh cửa sổ, khi ánh mắt chuyển hướng về phía Trang Noãn Thần thì bên môi khẽ mỉm cười, vừa nói điện thoại vừa công khai quan sát cô.

Cô cúi đầu, hai tay đan vào nhau, cho dù vậy nhưng cô vẫn cảm nhận được hai luồng cực nóng bắn ra từ ánh nhìn chăm chú cách đó không xa, giờ khắc này, cô rất muốn đi, bởi vì ngay tại không gian tù túng này chỉ có cô và anh, bộ dạng của anh khiến cô lơ đãng nhớ lại đêm đó, cái đêm đáng sợ ấy.

Ngón tay vẫn siết chặt lấy nhau, cuối cùng đợi đến khi Giang Mạc Viễn nói xong điện thoại thì cô vẫn không có đủ can đảm để bỏ đi.

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng không còn cách nào, Giang Mạc Viễn là biện pháp duy nhất cô có thể nghĩ đến.

Sau khi Giang Mạc Viễn cắt điện thoại đi, nhìn cô gái đang ngồi ở sofa, cô mặc chiếc áo khoát dài bằng len trắng, sắc mắt cũng trắng bệch đến dọa người, mái tóc dày óng mượt buông xõa trên vai, như tơ lụa mềm mại, anh nhìn thấy liền đau lòng, tiến lên trước.

Khoảng cách người đàn ông ngày càng thu hẹp làm cô giật mình, khoảnh khắc anh đến gần, cô đột nhiên đứng phắt dậy, quay đầu nhìn anh, toàn thân hết như con nhím.

“Bên ngoài lạnh không?” Giang Mạc Viễn không giận còn cười, đưa tay kéo lấy tay cô.

Ngón tay cô run lên, bất giác muốn rút tay lại nhưng bị anh nắm chặt hơn, anh cười bao lấy tay cô bên trong tay mình, sau đó kê sát bên miệng hà hơi ấm, giúp cô đuổi cái lạnh đi.

Trang Noãn Thần để mặc anh, mí mắt rũ xuống.

Lát sau, Giang Mạc Viễn mới buông tay cô ra, đưa tay vuốt ve gương mặt cô, ngón cái chai sần quyến luyến hưởng thụ cảm giác mịn màng của làn da cô, nhẹ nhàng nói, “Anh còn tưởng, cả đời này em sẽ không đến tìm anh.”

Tim Trang Noãn Thần đánh thụp một cái, mím môi rồi nói, “Giang tổng, tôi... có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ.” Đúng vậy, người tưởng thế đâu chỉ có anh? Lúc ở trong tiệm trang sức, cô cũng nghĩ

đời này sẽ không bao giờ chủ động đến tìm anh nữa.

Việc đời khó liệu.

Nhưng đến rốt cuộc, là lỗi của ông trời hay là lỗi của cô?

Giang Mạc Viễn rút tay về, nghiêm túc nhìn cô.

Trang Noãn Thần giương mắt nhìn thẳng anh, ánh mắt anh vẫn sâu thăm đến dọa người, như là biển sâu không thấy đáy, nhớ đến lúc này khi bàn chuyện làm ăn, anh không chút do dự và quyết đoán, nhất thời cô không biết phải mở miệng nói với anh thế nào.

Giang Mạc Viễn vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Sau một lúc lâu, cô liếm môi khô khốc, gian nan nói, “Chuyện này, chỉ có anh mới có thể giúp tôi...” Nói xong, cô cúi gầm mặt, loáng thoáng nghe thấy tiếng tự giấu trong đáy lòng.

Trên đỉnh đầu, là tiếng cười trầm thấp của người đàn ông.

“Ăn cơm trưa chưa?”

Trang Noãn Thần sững sốt, ngẩng đầu.

Giang Mạc Viễn lại cười nhẹ, đưa tay ôm lấy vai cô, khẽ nói, “Đi thôi, vừa ăn vừa nói.”

Nhà hàng ở tại tầng 66 của khách sạn Park Hyatt, có lẽ Giang Mạc Viễn là khách quen, không cần đặt trước, sau khi đến liền được quản lý nhà hàng xếp cho chỗ ngồi tốt nhất. Trang Noãn Thần chưa từng

đến nhà hàng này, nhưng cũng từng nghe nói, chỉ là bữa cơm trưa thôi mà, quá xa xỉ rồi.

Vào nhà hàng, Giang Mạc Viễn gặp vài người quen liền chào hỏi mấy câu, Trang Noãn Thần một mình ngồi ở đó, tâm tư đã sớm không đặt vào bữa cơm. Cô biết, khi cô chủ động gọi điện cho Giang Mạc Viễn cũng đồng nghĩa với chuyện cô hoàn toàn mất đi Cố Mặc, thế nhưng, cô không biết Giang Mạc Viễn sẽ đưa ra yêu cầu gì, chỉ hy vọng cuộc giao dịch lần này đừng quá dơ bẩn.

Đối phương rất muốn nói chuyện, vẫn bám theo Giang Mạc Viễn, lái nhai không ngừng.

Trang Noãn Thần ngồi đó mà thấy khó khăn quá, không biết mất bao lâu, một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh, “Noãn Thần?”

Cơ thể cô run lên, ngẩng đầu, là Trình Thiếu Tiên.

Chắc là Trình Thiếu Tiên cũng đến chỗ này dùng cơm bàn chuyện làm ăn với đối tác, sau khi nói vài câu với khách xong, anh hỏi với vẻ hoài nghi, “Noãn Thần, sao em lại ở đây?”

“Tôi...” Trang Noãn Thần nhất thời không biết phải nói thế nào.

“Sao vậy?” Trình Thiếu Tiên thân thiết hỏi.

“Trình tổng...” Trang Noãn Thần đứng lên nhìn anh, trái tim bất an nháy loạn, cô đổi ý rồi, cô không thể rời khỏi Cố Mặc! Cô không cần bàn giao dịch gì với Giang Mạc Viễn cả! Cô không cần!

Cô muốn đánh tiếng cầu xin Trình Thiếu Tiên giúp cô, tuy rằng mở miệng hỏi mượn anh bốn mươi triệu là rất hoang đường, nhưng còn tốt hơn chuyện cả đời cô phải sống trong đau khổ, cô sẽ trả lại, đau

này sẽ liều mạng làm việc để trả nợ!

Vẻ quan tâm trên mặt Trình Thiếu Tiên ngày càng rõ ràng, giữ chặt cô, “Noãn Thần, không phải em đang gặp chuyện gì đó chứ?”

Con người một khi hạ quyết định liền đặc biệt vui vẻ, sự lo lắng ban nãy bay biến sạch, nhìn Trình Thiếu Tiên, “Trình tổng, tôi muốn...”

“Trình tổng, tôi với cấp dưới của anh dùng cơm với nhau thôi mà, không cần khấn trương như vậy chứ?” Phía sau, đúng là tiếng nói cười của Giang Mạc Viễn.

Môi Trang Noãn Thần run lên, lời đến bên miệng lại phải nuốt xuống.

Trình Thiếu Tiên nghe tiếng liền xoay người, nhìn vào mắt Giang Mạc Viễn, cũng nhẹ nhàng mỉm cười, “Khéo dữ vậy.”

Giang Mạc Viễn cười mà không nói, sau khi đi đến bàn ăn liền ngồi xuống, nhẹ nhàng khoát tay, “Ngồi cùng không?”

Lúc này, Trang Noãn Thần ngược lại không hy vọng Trình Thiếu Tiên ở lại, sau khi cơ hội cuối cùng cũng bị phá hỏng, cô biết, toàn bộ hình như ông trời đã định sẵn rồi.

Ý cười bên môi Trình Thiếu Tiên càng rộng hơn, không trả lời, lại nhìn về phía Trang Noãn Thần, hạ giọng hỏi, “Noãn Thần, em có chuyện muốn nói với tôi phải không?”

Trang Noãn Thần ngẩng đầu, bất giác liếc nhìn Giang Mạc Viễn ở phía đối diện, thấy anh đang nhìn về bên này, vội vàng chuyển mắt về phía Trình Thiếu Tiên, khẽ lắc đầu, “Trình tổng, tôi... không có gì.”

Cô không cách nào nói ra quyết định ban nãy, lúc này, một khi đổi ý,

Hứa Mộ Giai có thể sẽ làm ra cái chuyện điên cuồng hơn nữa cũng không biết chừng.

“Trình tổng, Noãn Noãn là cấp dưới của anh, chứ đâu phải là em gái hay ai khác của anh đâu, không cần phải lo lắng vậy chứ?” Giang Mạc Viễn cầm lấy khăn ăn, cười nhạt.

Trình Thiếu Tiên giương mắt nhìn Giang Mạc Viễn, nhú mày chứ chưa nói gì.

“Có chuyện muốn nói thì cứ gọi điện thoại cho tôi.” Sau khi nói câu này với Trang Noãn Thần xong, anh rời đi.

Một lần nữa, chỉ còn lại cô và Giang Mạc Viễn.

Phục vụ dọn từng món lên.

Món nào cũng là món Trang Noãn Thần thích ăn.

Nhưng cô mất hết sức lực để thưởng thức.

Mùi rượu vang nhẹ nhàng lượn lờ, vẻ mặt Giang Mạc Viễn trông thật nhàn nhã thoải mái, còn cô, trước sau luôn căng cứng như dây cung, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị đứt.

Nhấp chút rượu, anh nhìn cô, ôn hòa nói, “Nói đi, chuyện gì anh có thể giúp?”

Quyển 4 - Chương 32: Nhấn cười

Trang Noãn Thần nhìn chăm chăm vào giữa ly rượu vang hồi lâu không nói chuyện, đột nhiên cầm lên uống, rượu vang quả thực cô đọng như thanh kiếm sắc bén đâm vào yết hầu, cô uống một chút mà ho khan vài tiếng, khóe mắt ửng đỏ nhưng vẫn cố nhịn.

Cả quá trình, Giang Mạc Viễn đều im lặng nhìn cô, chỉ là đến lúc nhìn thấy mắt cô đỏ lên, trong mắt u tối nổi lên sự thương tiếc.

“Xin anh cùng tôi diễn một màn kịch.” Cô tỉnh táo lại, khó khăn mở miệng, “Để Cố Mặc cam tâm tình nguyện rời khỏi tôi.”

Giang Mạc Viễn lặng lẽ nghe.

Cô không giải thích nguyên nhân, nhiều chuyện cũ cũng không thích hợp đề cập đến nữa, cô và Cố Mặc chính là như vậy.

“Chỉ vậy thôi?” Anh giơ tay cầm lấy chai rượu, rót chút rượu vang, nhẹ giọng nói.

Trang Noãn Thần giương mắt nhìn anh, nhẹ nhàng gật đầu.

Giang Mạc Viễn lại khẽ cười, chưa nói gì cả.

Thấy thế, lòng cô sợ hãi, thấy anh sau hồi lâu không phát biểu ý kiến gì đành mở miệng hỏi, “Chỉ cần để Cố Mặc tin tôi thay lòng đổi dạ hoặc là gì gì đó đều được, chỉ cần có thể khiến anh ấy chết tâm với tôi, bắt đầu làm lại cuộc sống mới.”

Giang Mạc Viễn cầm lấy ly rượu lắc nhẹ, trên thành ly nhuộm hồng, giống máu bị nước mưa hòa tan, đau đớn hiện trong mắt cô.

“Em xác định muốn anh giúp em?” Nói xong anh nhìn về phía cô, khóe môi khẽ nhếch lên.

Giọng nói hạ xuống, trong lòng Trang Noãn Thần thoáng run rẩy, trong lời nói của Giang Mạc Viễn có hàm ý sâu xa, kể cả mắt anh cũng sâu không thấy đáy, nụ cười lại xa xôi không với tới, cô cảm thấy mình giống như một con mồi ngày càng đến gần cạm bẫy được người thợ săn thiết kế tỉ mỉ.

Phía trước là cạm bẫy, phía sau là vực sâu muôn trượng, cô chỉ có thể lựa chọn nhảy vào cạm bẫy, ít nhất còn có một chút hy vọng sống sót.

Nụ cười Giang Mạc Viễn càng mở rộng như là sóng lẫn tăn đẹp không sao tả xiết, đưa tay ra, nhẹ nhàng vịn vào tay cô, “Tin tưởng anh, chỉ có anh mới có thể giúp em.”

Cô im lặng không nói.

Đầu ngón tay giao nhau với ngón tay anh, tay anh dày rộng mạnh mẽ, nhịp đập trái tim cô càng thêm bất an.

“Tôi biết, bởi vì điều Cố Mặc không thể chấp nhận nhất chính là tôi và anh ở bên nhau.” Cô yếu ớt nói, ánh mắt xa vắng.

Giang Mạc Viễn nhẹ nhàng nghịch tay cô.

“Như vậy...” Hít sâu một hơi, cô nhìn anh, “Anh muốn gì? Tôi biết anh luôn luôn không để bản thân chịu thiệt.” Trên đời này không có

bữa cơm nào miễn phí, đạo lý này là chính anh dạy cô.

Giang Mạc Viễn nghe vậy liền nhếch mày, “Từ khi nào em lại trở nên hiểu anh như vậy?”

“Sau tết dương lịch.” Cô nhàn nhạt nói, câu trả lời tự nhiên càng như một loại chống đối trong thâm lặng, chống đối hành vi vô sỉ ngày đó của anh.

Ánh mắt của người đàn ông đối diện bị ngưng trệ, đuôi mày nhanh chóng hiện lên vẻ không vui.

Nhưng, cô không phát hiện ra.

Trong không khí, là sự tĩnh lặng áp bức.

Sau một lúc lâu, Giang Mạc Viễn mở miệng, vẫn dịu dàng như trước, “Nếm thử bánh ngọt ở đây đi, chắc em sẽ thích.”

Trang Noãn Thần không biết anh rốt cuộc nghĩ như thế nào, gạt đầu, cúi đầu im lặng ăn bánh, quả nhiên rất thơm ngọt, nhưng cô ăn lại cảm thấy đắng chát.

Giang Mạc Viễn cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó thản nhiên nói, “Ăn cơm xong, theo anh đến một nơi.”

Ngón tay cầm nĩa ngừng một chút, “Đi đâu?” Cô sợ hãi, sợ ‘một nơi’ của anh chính là khách sạn...

Dường như đọc được tâm tư cô, nụ cười của anh lan đến tận mắt, kéo bàn tay nhỏ bé của cô qua, “Yên tâm đi, anh vẫn chưa đói bụng đến mức đụng gì cũng ăn, tuy rằng, anh rất nhớ hương vị của em. Em ăn trước đi, anh đi gọi điện thoại.” Nói xong, anh đứng dậy rời đi.

Anh cũng không muốn nói như vậy với cô.

Những lời ám muội như lưỡi dao, đâm đến toàn thân cô sinh đau.

Qua buổi chiều, trên đường phố nhiều người hơn, Vương Phủ Tỉnh lại càng đông đúc.

Giang Mạc Viễn lái xe vào bãi đỗ xe tầng hầm, Trang Noãn Thần đi theo anh vào trong thang máy, sau khi bước ra khỏi mới ngạc nhiên, trước mắt đúng là tiệm trang sức lần trước cô đến cùng Cố Mặc.

Thấy Giang Mạc Viễn đi tới, quản lý trong tiệm tươi cười bước đến tiếp đón, tràn đầy nhiệt tình làm người khác phải xấu hổ.

Hai chân Trang Noãn Thần như bị đóng đinh cứng ngắt, không thể nhúc nhích, cô không biết Giang Mạc Viễn dẫn cô đến nơi này làm gì.

Thấy cô đứng thất thần tại chỗ, Giang Mạc Viễn trái lại mỉm cười rất nhẫn nại, đi tới chủ động kéo tay cô đi vào bên trong, nhân viên đứng quầy vẫn là cô gái lần trước, chắc có lẽ là nhận ra cô, vẻ mặt kinh ngạc vô cùng rõ ràng.

Trang Noãn Thần cúi đầu, đổi lại là cô thì cô cũng kinh ngạc.

Trong phòng nghỉ VIP, quản lý cẩn thận mang hộp gấm lần trước đến, “Anh Giang, đây là sợi lắc tay lần trước anh quên mang đi.”

Giang Mạc Viễn nhận lấy, mở ra, lắc tay bên trong đẹp để tự nhiên.

“Lại đây.” Anh đưa tay, nhìn cô.

Trang Noãn Thần không biết anh đang nghĩ gì, đành phải duỗi tay ra, anh nhẹ nhàng cười, nắm lấy, dịu dàng đeo chiếc lắc vào cổ tay cô, trông mắt u tối ngăm nhìn cổ tay sáng bóng của cô, lắc tay xinh đẹp cùng làn da mịn màng vô cùng thích mắt, làm anh hài lòng mỉm cười, “Rất đẹp.”

Tiếng nói trầm thấp là sự tán thưởng tận đáy lòng.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay cô, triền miên lưu luyến.

Cô muốn rút tay lại, nhưng cố nhịn.

Quản lý là người có năng lực nhìn ánh mắt mà hành động, bèn nói, “Chiếc lắc này thật sự rất hợp với cô, da trắng đeo gì cũng đẹp.”

“Quản lý Bạch này, có lẽ nên đổi cách xưng hô đi.” Giang Mạc Viễn cười nhạt.

Quản lý ngẩn ra một chút liền phản ứng lại, “À à à, đúng, đúng, xem trí nhớ của tôi này, phải xưng hô là...”

“Thứ đó đã chuẩn bị xong chưa?” Giang Mạc Viễn lên tiếng cắt ngang lời nói của anh ta.

“Đương nhiên, đương nhiên, sau khi anh Giang gọi điện căn dặn, tôi lập tức sai người chuẩn bị ngay.” Quản lý mau miệng, “Xin đợi chút, tôi bảo người khác mang vào liền.”

Sau khi quản lý ra ngoài, Trang Noãn Thần cảm thấy khó hiểu, tò mò hỏi, “Chuẩn bị gì vậy?”

Giang Mạc Viễn kéo tay cô qua, khẽ nắm, cười nói, “Chút nữa biết

ngay.”

Quản lý nhanh chóng dẫn theo hai người đi vào, Trang Noãn Thần vừa thấy, đúng là cô nhân viên đứng quầy nọ, trong tay cô cùng người còn lại đang khiêng một cái kết sắt nhỏ, rồi cẩn thận lấy thứ gì đó từ bên trong ra, đặt vào giữa một cái khay tinh xảo, bước lên trước nhẹ nhàng đặt trước mặt cô.

Trang Noãn Thần trong lòng xấu hổ, chỉ có thể dán mắt vào trang sức, nhưng không ngờ lại càng bị hoảng sợ!

Giữa khay đựng là ba chiếc nhẫn kim cương cực lớn, mỗi một chiếc đều sáng lấp lánh đến đau cả mắt!

“Anh...” Cô ngây người, quay đầu nhìn Giang Mạc Viễn.

“Chọn một chiếc em thích đi, nhẫn kim cương ở tiệm này xếp hạng rất cao trên toàn thế giới.” Giang Mạc Viễn như đang nuông chiều một đứa trẻ, tiến sát vào, ôm cô từ sau lưng.

Ánh sáng kim cương dường như hấp thu hết toàn bộ nguồn sáng ở đây.

Cô tin rằng, mỗi một chiếc nhẫn kim cương ở đây đều có giá trị xa xỉ, thế nhưng...

“Vì sao? Tôi không hiểu.” Cô quay đầu nhìn anh, cơ thể đã hơi phát run, “Chọn nhẫn làm gì?”

“Đồ ngốc à, đương nhiên là kết hôn rồi.” Giang Mạc Viễn ôm lấy cô, cười nhẹ.

“Kết hôn?” Điều đầu tiên cô nghĩ đến chính là hôn lễ của cô và Cố

Mặc.

Hình như Giang Mạc Viễn nhìn thấu tâm tư cô, đưa tay nhéo mũi cô, trên mặt tràn đầy vẻ yêu chiều, “Là anh muốn kết hôn với em.”

“Cái gì?” Trang Noãn Thần đứng phắt dậy, trợn mắt nhìn anh.

Anh điên rồi sao?

Sau khi quản lý thấy thế bèn vội vàng giảng hòa, “Chọn nhẫn không phải chuyện dễ dàng, như vậy đi, hai vị từ từ xem, đừng gấp.” Nói xong, ra hiệu với nhân viên, ý bảo mọi người lui ra.

Cô nhân viên đứng quỳ sau khi hoài nghi nhìn thoáng qua Trang Noãn Thần, thì xoay người đi theo quản lý ra ngoài.

“Không cần, cô ấy đã chọn xong rồi.” Giang Mạc Viễn lại bất ngờ lên tiếng.

Quản lý cùng cô nhân viên dừng bước, vẻ tươi cười trên mặt rõ ràng có chút ngại ngùng.

Trang Noãn Thần như người mù mờ, cô nhìn Giang Mạc Viễn tươi cười ôn hòa đến vậy, nhìn anh lấy một chiếc nhẫn kim cương đi về hướng cô, nhìn anh cầm tay cô giơ lên, chiếc nhẫn kim cương nọ cứ như thế mà lồng vào ngón áp út của cô.

Làn da nơi ngón áp út nhanh chóng lạnh đi.

Sau khi đeo nhẫn xong cô mới bừng tỉnh, ngay sau đó vùng vẫy muốn tháo ra lại bị tay anh siết chặt.

“Giang Mạc Viễn, anh...”

“Cô, lại đây.” Giang Mạc Viễn không để ý đến sự khiếp sợ của Trang Noãn Thần, ngược lại nhìn về phía cô nhân viên đứng quỳ, thần nhiên ra lệnh, “Chất lượng viên kim cương này cũng không tệ chứ.”

Có lẽ đây là lần đầu tiên cô nhân viên trông thấy cảnh tượng này, khẩn trương nuốt nước miếng bước đến, trên mặt tuy rằng mỉm cười, nhưng tiếng nói rõ ràng lộ vẻ run rẩy, “Đây là chiếc nhẫn kim cương nặng 14 carat, nó, của nó... tiêu chuẩn 4C[1] của nó... loại nhất... trên toàn cầu, cũng là chiếc nhẫn cực kỳ quý giá...”

Quản lý vội vàng cắt ngang giọng nói run rẩy của cô, bước lên trước cười xòa, “Anh Giang, ba chiếc nhẫn mà anh chọn đều là hàng cao cấp, anh hãy yên tâm.”

Trang Noãn Thần vẫn nhìn chăm chăm Giang Mạc Viễn như trước.

Môi anh lại hơi mím thành độ cong đẹp đẽ, giờ tay cô lên khẽ hỏi, “Thích không?”

Người đàn ông trước mặt càng dịu dàng, cô càng cảm thấy chấn động trong lòng.

Nói thật, cô thực sự bị dọa rồi.

“Sao vậy? Không thích à?” Giang Mạc Viễn tiến lên kéo ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, “Nếu không thích thì còn hai chiếc nữa để em chọn.”

Toàn thân Trang Noãn Thần đều kiềm nén run rẩy, lát sau mới tìm lại được tiếng nói của chính mình, “Anh điên rồi sao?”

Nghe vậy, anh nhẹ nhàng lơ tay, cười cười, quay đầu nhìn quản lý,

“Lấy chiếc này.”

“Dạ vâng, lập tức viết hóa đơn cho anh ngay, xin anh chờ chút.”
Quản lý mừng đến nỗi suýt nhảy cẫng lên, vội vàng ra hiệu cho mọi người ra ngoài.

“Đợi đã...” Trang Noãn Thần lập tức lên tiếng, không nói thêm gì đã tháo chiếc nhẫn ra.

Quản lý cùng hai nhân viên đều sửng sốt.

“Chiếc nhẫn này tôi không thể đeo.” Hành vi của Giang Mạc Viễn vượt xa khỏi sự tưởng tượng của cô, cô nghĩ anh sẽ đưa ra một số yêu cầu khắc nghiệt, nhưng tuyệt đối không ngờ anh lại muốn kết hôn! Chuyện này quá hoang đường.

“Giang Mạc Viễn, hành vi của anh quá trẻ con.”

Giang Mạc Viễn im lặng đợi cô nói xong, lạnh nhạt mở miệng, “Đeo vào.”

“Cái, cái gì?” Trang Noãn Thần không ngờ anh sẽ nói một câu như vậy.

“Đeo nhẫn vào.” Anh lại bổ sung thêm một câu, sắc mặt bình tĩnh, nhìn không ra dấu hiệu tức giận, nhưng tiếng nói trầm thấp ấy như đang cất giấu sự nguy hiểm nào đó, tuy rằng cùng một câu, nhưng lộ ra vẻ uy nghiêm khiến người khác vô cùng sợ hãi.

[1] Xem lại chú thích Q4-C25

“Đeo nhẫn vào.” Anh lại bổ sung thêm một câu, sắc mặt bình tĩnh, nhìn không ra dấu hiệu tức giận, nhưng tiếng nói trầm thấp ấy như

đang cất giấu sự nguy hiểm nào đó, tuy rằng cùng một câu, nhưng lộ ra vẻ uy nghiêm khiến người khác vô cùng sợ hãi.

Trang Noãn Thần hơi thở dồn dập, nhìn anh, bất giác lắc đầu.

Giang Mạc Viễn đối mặt với cô, ánh mắt đen láy sâu thẳm, thật lâu sau hơi hí mắt rồi tiến lên trước, khẽ thở dài, ôm cô vào lòng lần nữa, hạ giọng đến mức thấp nhất, “Cách duy nhất để cho Cố Mặc hết hy vọng chính là cách này, em cũng đã quyết định buông tay rồi, vậy gả cho anh đi, chỉ cần hai chúng ta kết hôn, là anh ấy sẽ hết hy vọng.”

“Không...” Cô nào tiếp nhận được phương thức hoang đường thế này.

“Em không còn đường nào để lựa chọn đâu.” Giang Mạc Viễn cúi đầu, khuôn mặt anh tuấn vùi sâu vào mái tóc cô, “Em hiểu biết tích cách của Cố Mặc hơn ai hết mà, nhưng lại bài xích cách này như vậy, trừ phi em vẫn còn muốn chừa lại đường lui cho cuộc tình của em và anh ấy.”

“Tôi không có...” Cô hết đường chối cãi.

“Vậy gả cho anh đi.” Giang Mạc Viễn mỉm cười cúi xuống nhìn cô, mặt anh gần sát mặt cô, nhấn mạnh từng chữ, “Còn nữa, em đừng quên, lần đầu tiên của em là cho anh, giữa em và Cố Mặc vĩnh viễn luôn có ngăn cách.”

Mặt Trang Noãn Thần tái nhợt.

Cô là chừa lại một con đường cho cô và Cố Mặc sao? Cô vẫn mong có thể cùng anh tay trong tay sao?

Trong lòng đã sớm rõ ràng, không thể nào, một chút cũng không có

khả năng!

Lần chia tay này, Cố Mặc nhất định sẽ hận cô đến chết, còn cô, cũng không phải muốn như vậy sao? Từ nay về sau, thứ còn lại giữa cô và anh chỉ là hận, cuối cùng không có tư cách có được tình yêu của anh.

Thấy ánh sáng nơi mắt cô từ từ luân lạc, đuôi mày Giang Mạc Viễn lơ mờ hiện lên chút u ám, lại quay đầu nhìn thẳng vào quản lý, ra hiệu bằng mắt với anh ta, quản lý hiểu ý, lập tức đi sắp xếp.

“Chờ chút!” Trang Noãn Thần lại nói.

Quản lý than thầm, tổ tiên ơi, mau mau để anh ta lấy được phần huê hồng này đi, còn đợi thăng chức tăng lương nữa chứ.

“Nếu thực sự phải chọn nhẫn...” Giọng nói của cô yếu ớt thê lương, gương mặt nhìn Giang Mạc Viễn, cố nén nỗi đau như dao cắt, “Để tôi tự chọn đi, được không?”

Ánh mắt của cô khổ sở động lòng người, rơi vào trong mắt Giang Mạc Viễn, anh lại sinh lòng trắc ẩn.

Anh nhìn cô khoảng mười giây mới gật đầu.

Trang Noãn Thần đi ra ngoài, không chọn một trong ba chiếc nhẫn ở trước mặt, Giang Mạc Viễn thấy vậy thì nhú mày, cũng đi theo cô ra ngoài.

Quản lý ngăn người, cô đứng quỳ cũng nóng nảy, thấp giọng hỏi, “Vậy là ý gì? Số nhẫn này phải làm sao?”

“Gói chiếc nhẫn anh Giang vừa chọn lúc nãy trước đi, hai chiếc kia

cất lại vào két sắt, cô mau chạy ra ngoài xem thử.” Quản lý vội an bài.

Cô nhân viên đứng quầy nghe theo.

Trước quầy trong tiệm trang sức, có một cặp cô dâu chú rể vừa mới chọn nhẫn xong, sau khi thấy Trang Noãn Thần và Giang Mạc Viễn đi ra, cô gái khẽ nói, “Đôi kia xứng thật đó, người nam sao lại đẹp trai quá vậy nè.”

Bạn trai cô cũng nhìn thoáng qua, bĩu môi không nói gì.

Trang Noãn Thần nhìn mấy chiếc nhẫn trong quầy, ánh mắt trống vắng, thật lâu sau mới chỉ một chiếc trong số đó, nói với cô nhân viên, “Chiếc này.”

Cô nhân viên nhìn thấy liền giật mình, gương mặt xin ý kiến của Giang Mạc Viễn, “Anh Giang, chiếc này...”

Sắc mặt Giang Mạc Viễn hơi u ám.

“Chị Giang à, nếu không thì chiếc này đi...” Cô đứng quầy sốt ruột, chỉ có thể xưng hô như thế với Trang Noãn Thần.

Ngón tay Trang Noãn Thần run mạnh, gương mặt nhìn cô.

Cô nhân viên mơ màng, cô... gọi sai rồi sao?

Nhưng mà cô ấy thật tình không biết nên xưng hô với cô thế nào, người đàn ông lúc trước cô đi cùng rõ ràng không phải là người ở trước mặt này.

Nghĩ như vậy, cô ấy chần chừ lấy chiếc nhẫn ra, Trang Noãn Thần

ngắm nó, đúng là chiếc nhẫn lần trước cô đi xem cùng Cố Mặc.

“Tỷ lệ của chiếc nhẫn kim cương này là...”

“Không cần giới thiệu.” Cô biết rất rõ tỷ lệ của chiếc nhẫn này, lần trước cô ấy đã giới thiệu với cô một lần rồi.

“Dạ...” Lúc này cô nhân viên mới nhớ lại chiếc nhẫn lần trước mình giới thiệu, vẻ tươi cười trên mặt có hơi gượng gạo, cô ấy cũng nhìn ra được vẻ trống vắng trên gương mặt cô, so với lần trước nhìn thấy thì hoàn toàn không giống, chẳng lẽ là không muốn gả cho anh Giang?

Không đúng nha, cho dù người đàn ông lần trước cùng cô đến tiệm diện mạo cũng anh tuấn đó, nhưng rõ ràng anh Giang chính là rỗng trong loài người, chẳng những bề ngoài đẹp trai hơn nữa sự nghiệp còn rất thành công, nói tài giỏi- đẹp trai- giàu có chính là ám chỉ những người như thế, là người mà các cô gái ước gì có thể nào đến gả cho.

Điều hiếm có chính là anh Giang luôn tỏ ra dịu dàng săn sóc cô có thừa, người đàn ông như thế đốt đèn cũng khó tìm được à.

“Lấy chiếc này đi.” Trang Noãn Thần thản nhiên nói.

Cô nhân viên đâu còn cách nào, đành phải bất mãn lấy ra thêm chiếc nữa, đưa cho Trang Noãn Thần.

Giang Mặc Viễn nhìn thoáng qua chiếc nhẫn cô cầm trong tay, rồi nhú mày nhìn cô.

Cô chọn tới chọn lui lại đi chọn một chiếc nhẫn bạch kim?

“Chiếc này à?” Anh cảm thấy giật mình.

Trang Noãn Thần cầm lên, cụp mắt nhìn nó, khẽ nói, “Anh không cần bỏ vốn lớn như vậy vì tôi đâu.” Cô bây giờ không đáng để bất cứ ai trả giá vì mình, cô không nhận nổi.

Giang Mạc Viễn sau khi nghe vậy liền sa sầm, nhìn cô nói đầy hàm ý, “Trang Noãn Thần, em hãy nghe cho kỹ, là Giang Mạc Viễn anh muốn cưới em, chuyện kết hôn, trước giờ anh không hề xem nó là trò đùa! Sáng mai, chúng ta phải đi đăng ký.”

Trang Noãn Thần bị vẻ nghiêm túc của anh làm sợ hết hồn, lúc này mới hiểu anh thật sự nghiêm túc, ra vẻ bối rối một chút, vô thức nói, “Sao tôi và anh có thể kết hôn thật sự chứ?”

“Sao em và anh không thể kết hôn thật sự?” Anh hỏi vặn lại.

“Tôi...” Trang Noãn Thần bị anh hỏi đến á khẩu, hồi lâu mới thốt ra một câu, “Anh biết người tôi yêu là ai mà.”

“Vậy em cũng rõ tâm ý của anh đối với em mà.” Giang Mạc Viễn cong môi cười.

“Giang Mạc Viễn, anh có thể có rất nhiều cách để giúp tôi, hà tất phải là cách này.”

“Nhưng cách này là cách duy nhất có thể vĩnh viễn cắt đứt hậu hoạn.”

Cơ thể Trang Noãn Thần khẽ run lên, tay đặt trên quỳ, cô cảm thấy đầu vầng mắt hoa, có lẽ là hậu quả của việc tối qua không ngủ đủ giấc, hôm nay lại bị kinh sợ quá độ, “Trên đời này, không có bất cứ người đàn ông nào có thể dễ dàng tha thứ cho việc trong lòng người

phụ nữ cất giấu hình bóng của một người khác.”

“Anh có thể cho em thời gian.” Giang Mạc Viễn vô cùng nhẫn nại, cố định cô, hơi thở nhẹ nhàng phả vào cánh mũi cô, “Bởi vì anh tin rằng, sớm muộn gì cũng có một ngày anh tiến vào được nơi này của em.” Nói đoạn, anh giơ tay, ngón tay thon dài khẽ đặt lên vị trí trái tim cô.

Trái tim, co rút nhanh một nhịp.

Cô cũng theo đó mà lui về sau một bước.

Không, không thể nào...

“Nếu em thích chiếc này vậy mua một cặp đi.” Giang Mạc Viễn quay đầu nhìn cô nhân viên, “Có nhẫn nam không?”

“Có, đây vốn là nhẫn đôi mà...” Cô nhân viên nói xong thì nhìn thoáng qua Trang Noãn Thần, cô nhớ rõ lúc ấy cô gái này cũng muốn chọn nhẫn bạch kim, nhưng người đàn ông đi cùng hình như không đồng ý.

“Gói cặp nhẫn này cùng với chiếc nhẫn kim cương vừa nãy lại.” Giang Mạc Viễn không để ý tới vẻ mặt cô, lấy chi phiếu ra trực tiếp ký tên vào, đưa cho cô nhân viên, “Giao cho quản lý của cô, tối nay giao đến địa chỉ đã định.”

“Vâng, anh Giang xin anh hãy yên tâm, nhất định sẽ giao đến an toàn cho anh.” Cô nhân viên đứng quỳ nhanh chóng cúi đầu với anh, hưng phấn không thôi.

“Giang Mạc Viễn, anh...”

“Về nhà nghỉ ngơi một chút đi, trông em rất mệt mỏi đó.” Giang Mạc

Viễn cắt ngang lời cô, quan tâm nói, “Đợi em ngủ dậy, anh sẽ dẫn em đến một nhà hàng mới khai trương, hương vị không tồi đâu, ở bên Tây Thành.”

Trang Noãn Thần lắc đầu, “Tôi tự về là được.”

“Từ bây giờ trở đi, em đều phải ở bên anh, nghe lời anh đi.” Anh cười nhẹ, đưa tay ôm cô vào lòng, hạ thấp giọng nói, “Anh sẽ làm em quen với việc có anh ở bên nhanh thôi.”

Ngực Trang Noãn Thần nghèn nghẹn, anh nói đúng, cô đã không còn đường để lựa chọn, cho dù điều anh nói là sai, cô cũng không còn thời gian để trì hoãn nữa, Hứa Mộ Giai chỉ cho cô thời gian hai ngày, loại cảm giác bị người khác thao túng đúng là sống không bằng chết.

Trang Noãn Thần không ngờ sẽ bị Giang Mạc Viễn đưa về nhà anh, cô đứng ngoài cửa, trước sau không chịu bước tiến vào nhà!

Cô không muốn đến đây, cho dù chỉ là đứng ở cửa, cô vẫn có thể dễ dàng nhớ lại chuyện xảy ra trong hai đêm đó.

Giang Mạc Viễn lại kéo cô vào nhà, khẽ cười, “Muốn đông lạnh thành que kem à?”

“Tôi muốn về nhà.” Giọng nói của cô hơi run rẩy.

Giang Mạc Viễn tháo khăn choàng cổ xuống, quay đầu nhìn cô, buồn cười nhếch mày, “Từ nay về sau, chỗ này là nhà của em.”

“Không, đây là nhà của anh.” Cô cảm thấy hoang mang, ước gì có thể lập tức trở về cái ổ nhỏ nhỏ của mình, cho dù đó chỉ là nhà thuê

cũng có thể khiến cô có được cảm giác vô cùng an toàn.

Nơi đó của mùi hương của cô, còn nơi này, chỉ có những hồi ức khiến cô khinh bỉ chính mình!

Giang Mạc Viễn đặt khăn quàng xuống tay vịn sofa, bước lên trước giữ chặt lấy cô, hít sâu một hơi rồi cúi xuống nhìn cô, “Đồ ngốc ạ, của anh không phải là của em sao?”

Hơi thở ngày càng dồn dập, cô đột nhiên muốn khóc.

Sau khi thấy thế, anh kéo cô ngồi xuống sofa, hơi dùng sức nhắc cô ngồi trên đùi mình, ôm cô, “Ngày mai chúng ta đi đăng ký trước, sau đó dành ra hai ngày để về Cổ Trấn.”

“Về Cổ Trấn làm gì?” Cô giật mình, thậm chí quên mất tư thế của hai người có bao nhiêu mờ ám.

“Đương nhiên là chọn ngày tốt để cử hành hôn lễ rồi.” Khóe môi Giang Mạc Viễn ôn hòa nhếch lên, như là đang cười cô, “Sau đó, em còn phải theo anh về Thụy Sĩ.”

“Thụy Sĩ?” Cô lại lắp bắp kinh hãi.

“Ít ra em phải đến gặp cha mẹ chồng tương lai chứ?”

Trang Noãn Thần sửng sốt, “Người nhà anh đều ở Thụy Sĩ à?” Đây là lần đầu tiên anh đề cập đến người nhà ở trước mặt cô.

Giang Mạc Viễn mỉm cười gật đầu.

“Nhưng trong tư liệu của anh ghi là đi học ở Mỹ mà.” Cô nhớ lại tư liệu bộ phận truyền thông đưa cho cô.

“Thì anh học ở Mỹ mà.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Nhưng người nhà và đa số bà con thân thích của anh đều ở Thụy Sĩ, ba anh xuất ngoại rất sớm thông qua con đường đầu tư, sau đó, ba anh ở Thụy Sĩ gặp gỡ mẹ anh cũng là dân nhập cư, hai người lấy nhau rồi sinh ra anh...” Nói đến đây, anh ngừng một chút, sâu trong đáy mắt hơi tối lại.

Tiếc là Trang Noãn Thần không nhìn thấy sự biến hóa vẻ mặt anh, chỉ là thấy hơi lạ, không ngờ anh lại nói nhiều chuyện có liên quan đến người nhà như vậy, đây đều là tin tức mà giới truyền thông không thể nào nắm được.

Đang im lặng, điện thoại trong túi xách lại reo vang.

Trang Noãn Thần giật mình, nhanh chóng đứng lên lấy túi qua, cầm điện thoại ra vừa thấy liền hết hồn.

Trên màn hình điện thoại, cái tên Cố Mặc không ngừng lóe sáng, mỗi con số trong dãy số này cô quen thuộc đến vậy, cho dù đọc xuôi hay đọc ngược lại cũng vô cùng lưu loát, trước kia, mỗi khi số điện thoại này nhấp nháy, cô sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhưng hiện giờ, cô ngược lại không dám bắt máy...

Hết chương 32

Quyển 4 - Chương 33: Hãy để anh được chăm sóc em

Tay cầm điện thoại run lên nhẹ, đầu ngón tay cứ lượn lờ quanh nút nhận máy nhưng do dự xem có nên ấn xuống hay không, hai đầu chân mày chau lại đến sinh đau, trong đầu không ngừng hiện lên gương mặt của Cố Mặc, sau khi nghĩ đến sự lo lắng của anh, sự cô độc của anh, Trang Noãn Thần cuối cùng cũng không nhịn nổi, định nhấn nút nghe máy...

Thế nhưng điện thoại lại bị người đàn ông bên cạnh thuận thế giật lấy.

Trang Noãn Thần kinh ngạc thờ gập, xoay qua nhìn, đưa tay muốn giật lại, “Trả tôi.”

“Em muốn nói gì với anh ấy?” Giang Mặc Viễn ném điện thoại sang một bên, thấy cô bước đến liền đưa tay ngăn cô lại, hai bàn tay to lớn mạnh mẽ đặt lên đầu vai cô.

“Tôi... tôi chỉ muốn nghe được tiếng nói của anh ấy... Anh ấy không tìm thấy tôi nhất định sẽ rất lo lắng.” Cô vội vàng nhìn chiếc điện thoại đang reo không ngừng kia, giọng nói đầy nức nở.

Giang Mặc Viễn lại cúi đầu xuống, trong tròng mắt phản chiếu ra sự bất lực của cô, “Hiện giờ em mà nghe máy, toàn bộ sẽ trở thành công cốc, chẳng lẽ, em không có ý định chia tay với anh ta à.”

Vẻ kích động của Trang Noãn Thần như bị đóng băng, lời nói của anh khiến thần kinh cô nhói lên, nhất thời im lặng, nhìn chằm chằm

vào điện thoại ở đằng kia, ánh mắt từ từ trở nên lạc lõng.

Điện thoại vẫn còn đang réo ồm ồm.

Hết lần này đến lần khác, có thể thấy được sự cuống cuồng của Cố Mặc.

“Chia tay với anh ấy mà nói, đã là tra tấn lắm rồi, ít nhất tôi không thể để anh ấy cảm thấy quá khó khăn.” Sau hồi lâu, Trang Noãn Thần mới nặng nề nói.

Giang Mạc Viễn im lặng cân nhắc một chút, lật mặt cô qua, “Anh cho em hai đề nghị, em có thể lựa chọn một trong số đó.”

Cô nhìn anh.

“Một là lập tức tắt máy, đợi ngày mai sau khi chúng ta đi đăng ký kết hôn xong thì em mới đi gặp anh ta, nói rõ ràng với anh ta.” Giang Mạc Viễn nói không nhanh không chậm.

Trang Noãn Thần mở trừng hai mắt, đáy lòng dâng lên lạnh lẽo.

“Cái này... quá tàn nhẫn.”

“Vậy thì đề nghị thứ hai.” Giang Mạc Viễn lúc nào cũng nhẫn nại, khẽ mím môi nói, “Hiện giờ em lập tức tắt máy, hẹn anh ấy ngày mai gặp mặt, nhưng nhất định phải là sau khi đăng ký xong, thứ nhất, ít ra đêm nay có thể khiến anh ta không lo lắng, thứ hai, chia tay cũng dứt khoát hơn.”

Trong đầu Trang Noãn Thần lộn xộn, như là một mớ bòng bong, lảm bảm, “Tại sao... nhất định phải đợi sau khi đăng ký xong?”

“Em hiểu con người của Cố Mặc mà, không có bằng chứng chính xác để anh ta hoàn toàn chết tâm, anh ta có thể chia tay với em không?” Môi Giang Mạc Viễn vẽ nên một độ cong xinh đẹp, ôn hòa, thản nhiên.

Tim cô đập mạnh một chút, nỗi đau khôn xiết đang nhanh chóng khuếch tán.

Điện thoại tốt cục cũng không reo nữa, như là người bị từ chối lâu rất cục cũng nuốt giận.

Đau đớn bồng chốc hóa thành lạnh lẽo, thổi quét qua toàn thân cô, Giang Mạc Viễn lại cười, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng âu yếm.

“Giang Mạc Viễn... tôi không hiểu... tại sao anh muốn kết hôn với tôi?” Cô mờ mịt không hiểu vấn đề này, kết hôn, là bước quan trọng cần phải có can đảm, là sau khi đôi bên đều yêu thương nhau mới có thể tiến hành, nhưng rõ ràng anh hiểu lòng cô, rõ ràng biết cô lợi dụng anh, tại sao còn muốn cược cả chung thân đại sự của bản thân vào chứ? Đây chính là hạnh phúc của cả đời người mà.

Cô đã không còn hy vọng thứ hạnh phúc xa vời đó nữa, vì không thể nào với tới, đến mức tùy tiện tìm đại một người để gả đi, nhưng người ưu tú như anh, sao có thể thể chấp hạnh phúc cả đời để cùng cô diễn vở kịch hoang đường này?

Sau khi Giang Mạc Viễn nghe vậy thì trong mắt đầy ý cười, đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, đôi mắt ấy cũng vui như nụ cười bên môi, trong nụ cười dịu dàng ấy vẫn chất chứa sự nghiêm túc...

“Bởi vì em khiến anh cảm thấy ấm áp.”

Trang Noãn Thần ngẩn ra, đây là lý do gì thế này?

“Anh nói rồi, anh rất thích em, là sự yêu thích và say đắm rất thuần túy giữa đàn ông với phụ nữ. Có lẽ em sẽ mắng hành vi đê tiện vô si anh từng làm, đúng vậy, anh thừa nhận, anh thừa nhận lúc tết dương lịch anh đã không khống chế được mình trước em, nhưng xin em hãy tin anh, cảm giác của anh với em là thật. Chưa từng có người phụ nữ nào khiến anh phá vỡ nguyên tắc, lạ một điều là anh lại muốn tiếp cận em, giúp đỡ em, nhìn thấy nụ cười của em anh rất thỏa mãn, nhìn thấy em khóc anh cũng sẽ cảm thấy rất tội tệ. Anh rất muốn có được em, để em chân chính trở thành của anh.” Nói đến đây, anh lại cười nhẹ, ngón tay thon dài khẽ chạm vào cánh môi đang run rẩy của cô, “Ít nhất, anh phải chịu trách nhiệm với em chứ?”

Giọng điệu của anh thật sự rất nghiêm túc, có một thoáng, cô thật sự đã tin.

“Nhưng...” Cả buổi cô cũng chẳng nói được gì, chỉ cảm thấy quá mức thăng thốt, chuyện gì cũng đến quá nhanh.

“Noãn Noãn...” Giang Mạc Viễn khẽ gọi tên cô, giờ tay vén tóc cô ra sau tai, gương mặt anh tuần ánh lên vẻ ấm áp nhu tình, “Hãy cho anh một cơ hội, để anh được chăm sóc em, cả đời.”

“Cả đời...” Trang Noãn Thần bị chữ này dọa sợ, cả đời là dài biết mấy, cô bắt đầu sợ hãi.

Giang Mạc Viễn lại nhìn cô quả quyết, “Đúng, là cả đời.”

Trái tim như bị ngắt chéo, như bị kéo về hai hướng ngược nhau, càng kéo càng đau, ánh mắt của Giang Mạc Viễn quá mức trịnh trọng, cô vậy mà lại không dám nhìn thẳng vào anh, nơi sâu thẳm tận đáy lòng bị xâu xé, có một chút tanh ngọt như mùi máu tươi ngấm

vào trong miệng.

Ánh sáng dịu nhẹ rơi vào gương mặt anh, đường nét rõ rệt lại càng thêm sâu sắc.

Có một khoảnh khắc, cô lại bị ảnh hưởng bởi vẻ nhu tình trong đôi mắt anh.

Anh cúi xuống nhìn cô, mùi hương trên người anh hòa quyện cùng mùi hương trên cơ thể cô, hình thành nên một mùi hương khó có ngôn từ nào diễn tả được. Ánh mắt đen láy của cô hết như chú nai tơ trong rừng, đau đáu động lòng người, in vào trong mắt anh lại thành công khơi dậy dự vọng bảo hộ bẩm sinh của đàn ông. Giang Mạc Viễn giơ tay vuốt nhẹ gương mặt cô, mỗi một động tác đều lộ ra thương tiếc.

Đầu ngón tay anh ấm áp mà mềm nhẹ, như ẩn chứa tác dụng thôi miên, nhất thời làm cô quên né tránh. Trơ mắt nhìn anh cúi sát mặt xuống, đôi môi mỏng cách cánh môi cô ngày càng gần, gần đến nỗi... cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh, gần đến mức... cô có thể nhìn thấy khoảng mênh mông trong đôi mắt của anh.

Khoảnh khắc môi chạm môi, cô cảm nhận được nhiệt độ vô cùng nóng bỏng của anh...

Cô gái trong lòng mềm mại như nước, Giang Mạc Viễn không kiềm được, môi tăng thêm chút sức, cùng lúc đó, bàn tay của anh cũng dần dần hạ xuống, phác họa đường cong tuyệt đẹp của cô gái trong lòng.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, dồn dập hơn.

Trang Noãn Thần bất ngờ từ mê loạn choàng tỉnh, đẩy Giang Mạc Viễn ra, thở gấp nhìn anh, trái tim như vọt ra ngoài từ cổ họng, cô thật đáng xấu hổ, vậy mà lại không từ chối anh.

Trái lại, Giang Mạc Viễn không vội tiến lên, mà chỉ mỉm cười bất đắc dĩ, nhìn thoáng qua chiếc điện thoại đang reo ỉnh ỏi, cầm lên nhìn cô, “Là nhận hay là cúp?”

Một lần nữa, quyền lựa chọn lại rơi vào trong tay Trang Noãn Thần.

Lòng cô lại đau, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác áy náy và tự trách, thật lâu sau mới khẽ nói, ”Tôi bắt máy.”

Dường như Giang Mạc Viễn đã sớm đoán được lựa chọn của cô, khước môi hơi giật lên một chút, đưa điện thoại cho cô liền điềm đạm nói, “Anh đi thư phòng.”

Trang Noãn Thần gật đầu, trong lòng ít nhiều cảm kích anh có thể để lại không gian tương đối độc lập cho cô.

Giang Mạc Viễn ra ngoài.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, sống mũi cay cay.

Gần xế chiều, trong thư phòng tràn ngập ánh sáng vàng nhạt.

Giang Mạc Viễn ngồi trên sofa, thân hình cao lớn không động, mặt mũi ra chiều suy tư, sau lúc lâu anh thò tay lấy điện thoại qua, bấm một dãy số.

Đầu dây bên kia nhanh chóng chuyển được, là giọng nói uể oải của

Mạnh Khiếu.

“Anh bạn à, anh gọi điện thoại cũng quá không phải lúc đi?” Mạnh Khiếu cầu nhàu, cùng lúc đó truyền đến tiếng ngâm khe khẽ của phụ nữ.

“Là do anh ăn uống không điều độ mà thôi.” Giang Mạc Viễn nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường, cười nhạt, “Sớm vậy đã ăn tối rồi, vậy tối nay phải ăn gì?”

Mạnh Khiếu nghe ra được sự khiêu khích châm chọc của anh, khẽ hừ một tiếng, “Buổi tối á? Buổi tối ăn tiệc lớn chứ sao, muốn để dành một phần cho anh không?”

“Cám ơn, tôi không hứng thú.” Giang Mạc Viễn thản nhiên nói.

“Gì? Cái này thú vị à ghen.”

“Đừng nói sàm, tìm anh có chuyện nghiêm chỉnh.” Giang Mạc Viễn trở lại chuyện chính.

“Nói đi.”

Giang Mạc Viễn điều chỉnh tư thế ngồi một chút, “Ngày mai anh đến Đại sứ quán giúp tôi lấy giấy chứng nhận đem đến chỗ đăng ký kết hôn, anh có người quen làm ở chỗ đó chứ, thay tôi dàn xếp trước một chút, giấy tờ bổ sung thủ tục sẽ nhanh chóng nộp vào.”

Mạnh Khiếu nghe mà chẳng hiểu ra sao, hình như ngồi bật dậy, “Đợi đã, tôi chưa hiểu, anh muốn giấy tờ chứng nhận làm gì?”

“Tôi mang quốc tịch nước ngoài, thủ tục kết hôn tương đối rắc rối hơn.” Anh thản nhiên đáp, nói xong lời này, như là có khả năng dự

đoán trước nên đưa điện thoại xa ra một chút.

Quả nhiên, ở đầu dây bên kia, giọng của Mạnh Khiếu lớn đến nỗi có thể bật tung nóc nhà...

“Kết hôn? Anh muốn kết hôn? Này, Giang Mạc Viễn, tôi biết anh đang nghe, mau mau nói cho tôi biết chuyện này là sao?”

“Là tôi muốn kết hôn, anh kích động cái gì?” Anh cố ý khiến Mạnh Khiếu tò mò.

“Không nói à? Không nói thì đừng có hòng tôi giúp anh.” Mạnh Khiếu uy hiếp.

“Hả?” Giang Mạc Viễn nghe vậy thì buồn cười, dựa người vào sofa, nói không nhanh không chậm, “Anh cứ thử xem, nếu mười giờ sáng mai làm lỡ việc kết hôn của tôi, tôi sẽ có rất nhiều chiêu để chinh chết anh.”

“Mười giờ sáng mai anh muốn đi đăng ký kết hôn? Ôi trời ơi, không phải anh làm con gái nhà ai bị sinh bụng chứ? Ai vậy? Không đâu, anh luôn là kẻ không tim không phổi mà, cho dù có chạm vào phụ nữ cũng không để xảy ra chuyện lớn như vậy... Mà khoan, có phải bị ông già anh ép cưới không? Cũng không đúng, anh là điển hình của loại người thích mềm không thích cứng mà, vậy thì...”

“Không rảnh nghe anh nói nhảm, nhớ kỹ, chín giờ rưỡi ngày mai đến chỗ đăng ký kết hôn tìm tôi.” Giang Mạc Viễn nhin cười, không mặn không nhạt nói.

Đầu dây bên kia lại truyền đến tiếng cười sang sảng, sau đó cố tình nói biến âm thành uyển chuyển mềm mại, “Đồ quý sứ à, bảo tôi đến tìm anh làm gì? Người ta cũng không gả cho anh đâu.”

Giang Mạc Viễn phát run, toàn thân sồn gai ốc, “Cúp đây.”

“Này, từ từ...” Mạnh Khiếu vội ngăn lại.

“Lại sao nữa cậu chủ Mạnh?” Giang Mạc Viễn giờ tay day day huyết thái dương.

“Anh đang ở đâu vậy? Hiện giờ tôi đi tìm anh ngay, có phải ở nhà không?” Mạnh Khiếu nhiều chuyện hỏi.

“Không tiện đâu, trong nhà có phụ nữ.” Giang Mạc Viễn dứt khoát nói xong, rõ ràng không để cho anh ta có cơ hội hỏi thêm gì nữa, trực tiếp ngắt cuộc gọi.

Sau khi để điện thoại xuống, đôi môi mỏng của anh không kiềm được mà nhếch lên.

Ngắm lại, Trang Noãn Thần đang ở trong nhà của anh, ở ngay bên cạnh anh, thứ cảm giác thỏa mãn chưa bao giờ có này tự nhiên sản sinh.

Cười cô, là suy nghĩ phát ra từ nội tâm anh.

Tuy rằng sau này anh không thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng anh tình nguyện chọn ra tay trước vào lúc này để chiếm lợi thế. Anh là người đàn ông đã sớm quen với chuyện chủ động xuất kích và chiếm đoạt, lăn lộn tranh đấu trên thương trường nhiều năm đã làm anh có tính cảnh giác và ý thức được nguy hiểm cao hơn người bình thường, nếu muốn hoàn toàn có được thứ gì đó, thì phải sáng tạo ra thời cơ tốt nhất để đoạt lấy.

Quyển 4 - Chương 34: Khó ngủ

Giang Mạc Viễn, trước giờ chưa từng có suy nghĩ sẽ kết hôn dưới tình huống thế này!

Thậm chí, ngay cả khi Trang Noãn Thần xuất hiện ở trước phòng làm việc của anh.

Khi anh lái xe tìm kiếm cô trên đường cao tốc Kinh Thông, khi anh nhìn thấy cô ngồi co ro trong tuyết lạnh đến nỗi sắp đông cứng, khi đó anh thật lo lắng, tưởng tượng một cô gái còn ở ngoài đường giữa trời thối thui thế này, anh chỉ hận không thể lập tức tìm được cô, giữ cô bên mình.

Thời điểm ấy, anh đã hạ quyết tâm phải giữ cô ở bên.

Khi anh không tự chủ được mà chiếm lấy cơ thể cô, khi cơ thể ấy run rẩy để mặc anh khám phá, thời điểm ấy, anh càng thêm kiên định, anh không thể buông tay được.

Anh mưu tính tất cả, nguyên nhân rất đơn giản, chính là hy vọng cô có thể ở lại bên anh.

Nhưng, ý niệm này chỉ có thể.

Anh chưa từng có suy nghĩ kết hôn trong đầu, chưa từng nghĩ đến, chỉ nghĩ vẫn có thể dùng một loại phương thức khác để có được cô gái này.

Cho đến khi...

Cô dè dặt gõ cửa phòng làm việc của anh.

Mặc dù lúc ấy anh đang nói điện thoại đó, nhưng cả quá trình ánh mắt anh đều không rời khỏi cô, anh nhìn thấy cô hệt như con thú nhỏ đáng thương cuộn mình trên sofa, nhìn cô cố gắng đè nén vẻ căng thẳng, nhìn thấy nỗi đau giữa do dự của cô, khoảnh khắc anh, anh mới biết anh thật sự rất muốn có được cô.

Trong nhà hàng, cô gian nan nói xong thỉnh cầu của mình.

Còn anh, phút chốc ấy tâm tư cũng xảy ra biến hóa, vốn anh định nói muốn giữ cô bên mình, làm tình nhân hay bạn giường cho anh cũng được, chỉ cần ở lại bên anh; vốn anh nghĩ giới hạn của sự mê đắm và ham muốn của anh với cô chỉ có vậy.

Ngay lúc cô lên tiếng nhờ giúp đỡ, anh đã làm ra một quyết định ngay cả chính bản thân anh cũng cảm thấy kinh ngạc, kết hôn!

Nhiều năm trôi qua, anh làm việc luôn có sắp xếp và có trình tự, mỗi bước đều tính toán tỉ mỉ và thận trọng, anh có thể mỉm cười nhìn ngắm đối thủ từng bước một rơi vào cái bẫy mà anh dày công thiết kế, hướng chi là muốn có được một cô gái? Theo y như sắp xếp của anh, Trang Noãn Thần tất nhiên sẽ thuộc về anh, với thân phận làm tình nhân của anh.

Chỉ là, nguyên tắc của anh lại bị cô phá vỡ.

Anh muốn cưới cô, bởi vì, anh căn bản không dễ dàng tha thứ được chuyện sau này lại có một người đàn ông nào đó có được cô!

Quyết định kết hôn này xem ra cũng không tệ lắm, ít nhất, hiện giờ

anh rất chờ mong.

Thậm chí có thể nói, anh hơi hồi hộp.

Anh có thể thoải mái đi ra ngoài nghe Trang Noãn Thần nói gì trong điện thoại, nhưng vẫn cố nhịn.

Nhưng từng giây từng phút trôi qua, sự căng thẳng vốn chẳng tồn tại, giờ đây lại biến thành sự lo lắng cô sẽ đổi ý, tuy rằng, anh đã sớm tính toán không chừa đường cho cô hối hận.

Giang Mạc Viễn rướn người về trước dò xét, cánh tay khoát lên đùi, mười ngón tay đan vào nhau, đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chăm chiếc đồng hồ treo tường, kim giây nhảy tích tắc, mỗi chuyển động khiến trái tim anh cũng rung động theo nó, gương mặt anh tuấn lộ rõ vẻ chuyên chú.

Anh chưa từng khẩn trương như vậy, cảm giác này đã rất nhiều năm rồi chưa từng xuất hiện qua. Anh là người chưa bao giờ chờ đợi phán quyết của người khác, nhưng giờ phút này lại như đang đợi quyết định của ông trời.

Có lẽ là do chờ đợi đã lâu.

Có lẽ là do lạnh lẽo đã lâu.

Anh khao khát có được cô.

Khi kim giây nhích đủ một vòng, bên ngoài thư phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Tiếng động rất nhẹ nhàng, lại khiến ngón tay Giang Mạc Viễn run lên.

“Vào đi.” Anh cố kiềm giọng.

Cửa phòng đẩy ra, ráng chiều rực rỡ ánh lên người Trang Noãn Thần, thân hình nhỏ nhắn mềm mại hết như chú mèo nhỏ, lặng lẽ đứng ở cửa nhìn anh, ánh mắt ra chiều mệt mỏi.

“Nói điện thoại xong rồi à?” Giang Mạc Viễn cảm thấy tâm thần không yên, nhẹ giọng hỏi, nhưng không cách nào đè nén tâm tình rung động khi nhìn cô.

Trang Noãn Thần khẽ gật đầu.

“Lại đây.” Anh giơ tay ra.

Cô chậm rãi tiến lên, ngẩn ngơ nhìn tay anh.

Giang Mạc Viễn kéo tay cô lại, cảm giác được lạnh lẽo và run rẩy nơi ngón tay cô, có một thoáng tim anh nhói đau, ngược lên nhìn cô, hỏi, “Nói thế nào với anh ấy?” Trong mắt anh vì kiên quyết muốn biết rõ ràng ý niệm trong đầu cô mà càng trở nên sâu thẳm hơn.

“Đau...” Cô kêu khẽ, kinh ngạc nhìn anh.

Giang Mạc Viễn giật mình, lúc này mới ý thức được anh siết tay cô chặt quá, sau khi thấy thế thì trong mắt xẹt qua vẻ ảo não, thuận thế kéo tay cô đặt lên môi mình, “Xin lỗi em...”

Ngón tay bị những cọng râu mới nhú của anh đâm vào hơi ngứa, cô muốn rút tay ra lại bị anh kéo chặt hơn, nhưng sức lực lúc này vừa đủ, không đến mức làm đau cô. Hơi thở phả ra từ môi anh làm ấm tay cô, có chút mờ ám.

Thấy anh nhìn mình không chớp mắt, cô âm thầm thở dài, chậm rãi

ngồi xuống, “Tôi hẹn anh ấy chiều mai gặp.” Những lời này hao hết toàn bộ sức lực của cô, nói xong, cô vùi đầu vào giữa hai đầu gối, cuộn mình như con tôm, không phát hiện ra người đàn ông bên cạnh rồi cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm.

“Vậy tốt lắm.” Tiếng nói của Giang Mạc Viễn nghe càng thêm êm dịu, đưa tay kéo cô ôm vào lòng, dùng vòng ôm ấm áp để vỗ về sự mệt mỏi của cô.

Trang Noãn Thần không ngẩng đầu cũng không nói gì, đầu vai lại nhẹ nhàng phát run.

Giang Mạc Viễn biết cô đang khóc, cánh tay lại ôm chặt hơn, thấp giọng an ủi, “Anh sẽ ở bên em, yên tâm đi.”

Từ ngày mai trở đi, anh sẽ không cho phép cô nghĩ về người đàn ông khác, anh cũng không để cô có thời gian âu sầu cô độc.

Anh muốn cô hoàn toàn chinh chinh chỉ thuộc về mình anh.

Cả thể xác.

Lẫn... con tim.

Ánh trăng lan tràn vào bên trong.

Là một căn phòng ngủ trang hoàng xa hoa.

Cửa sổ sát đất bao quanh cả bức tường, hình thành nên vòng cung thị giác hoàn mỹ nhất.

Trên giường, lại là cảnh xuân vô hạn.

Thân hình cô gái xinh đẹp, mềm mại thờ dốc, cơ thể thanh xuân hết như con rắn quấn quanh trên người đàn ông. Người đàn ông nhìn qua gần sáu mươi tuổi, nhưng biết chăm sóc vóc dáng nên trông vô cùng khỏe mạnh, ông mê đắm ngắm nhìn cô gái dưới thân, những va chạm cực kỳ mạnh mẽ làm cô gái liên tục xin tha.

“Nhẹ chút... Anh nhẹ thôi...” Giọng cô gái ngắt quãng, hét lớn. Người đàn ông xâm nhập quá mạnh, xông vào quá ác liệt, sự đột ngột và thô lỗ ấy làm cô không chịu đựng nổi. Nửa thân dưới run lên, hơi đau, cơ thể cũng bị đâm vào đến lung lay bất định.

Đừng nhìn ông ta lớn tuổi, nhưng chuyện giường chiếu lại không chút thua kém trai trẻ, điều này cũng là nguyên nhân khiến cô mê đắm đến giờ.

“Cực cực à, em quá hấp dẫn.” Cánh tay cường tráng của người đàn ông ôm chặt lấy cô, thứ vũ khí vĩ đại ấy cứ đâm vào cơ thể cô, ngày một cuồng vọng hơn, ngày một sâu hơn...

Cô gái gắt gao bầu lấy lưng người đàn ông, móng tay khám sâu vào da thịt ông ta, bụng dưới không ngừng co rút dồn nén, cơ thể lại lên xuống một cách không tự chủ, dưới ánh trăng, toàn thân cô như nhuộm thứ ánh sáng màu hồng nhạt, ánh mắt mơ hồ, cái miệng nhỏ xinh đỏ mọng khẽ nhếch, thỉnh thoảng bật ra tiếng rên rỉ mê người...

Màn hoan ái quá mức dữ dội làm cho toàn thân cô như chìm ngập trong chấn động không cách nào diễn tả.

Nhìn thấy biểu hiện như vậy, động tác của người đàn ông ngày càng nhanh, bất thành linh đê chặt cô lại, toàn thân cứng đờ gào lên một tiếng, theo đó, tấm lưng chắc nịch thỏa mãn run lên vài cái.

Qua hồi lâu, người đàn ông mới áp cơ thể xuống, thoải mái ôm lấy cô gái dưới thân thờ phào, bàn tay cứng cáp có lực còn đang tham lam vuốt ve nơi cao ngất của cô gái, thỏa mãn nói, “Vẫn là cơ thể trẻ trung sướng hơn, đủ trơn mịn, đủ sáng khoái.”

Hạ Lữ nằm trên giường, hai mắt nhìn trần nhà, có một thoáng mơ màng, để mặc người đàn ông đáng tuổi cha mình tham lam vuốt ve cơ thể mình, hưởng thụ dục vọng trên người mình.

Từ lúc nào, mỗi lần hoan ái qua đi, cô lại bắt đầu cảm thấy trống rỗng?

Tinh dịch của đàn ông vẫn còn ở lại trong cơ thể cô, giờ đây chậm rãi chảy ra.

Cô một phen đẩy ông ta ra, ngồi dậy, thứ tinh túy nóng bỏng thuộc về đàn ông đó chậm rãi trượt ra khỏi cơ thể cô, nhúu mảy, mặc vào váy ngủ, bước xuống giường. Người đàn ông cười ha hả nhìn cô nhưng không nói gì.

Hạ Lữ vào phòng tắm, tắm xong không trở về giường ngay mà từ trong túi xách lấy ra một hộp thuốc, lấy ra một viên ăn vào.

Người đàn ông tựa vào đầu giường, sau khi thấy thế liền cười, “Yên tâm đi, anh cũng ở cái tuổi này rồi.”

“Thuốc này là thuốc tránh thai dài hạn, không thể ngưng được.” Hạ Lữ thản nhiên nói, rút một điếu thuốc ra, châm lửa, rít một ngụm rồi nhả khói, “Hơn nữa, em đã nói với anh hôm nay là kỳ nguy hiểm.”

“Anh cũng không muốn lãng phí đạn của mình.” Người đàn ông cũng rút một điếu, “Hơn nữa, cơ thể đẹp như vậy mà không chăm tưới,

không phải quá lãng phí sao?”

“Háo sắc!” Hạ Lữ ngồi xuống bàn trang điểm, nhìn vào gương hung hăng trừng mắt liếc người đàn ông.

Người đàn ông trong gương nói thực vẫn rất đẹp trai, tuy tuổi đã cao, nhưng trông đường nét gương mặt thì lúc trẻ chắc là một tay sát gái, hiện giờ cũng giống vậy, thói phong lưu không hề suy giảm theo năm tháng, đừng thấy ông ta lớn tuổi, nhưng không ít phụ nữ leo lên giường của ông, thứ nhất là có tiền có thế, thứ hai là ở trên giường có thể khiến phụ nữ đạt được cực khoái.

Ánh mắt Hạ Lữ chuyển hướng về chính mình, thế còn cô? Thứ cô mưu cầu rốt cục là gì?

Thấy cô sững sờ, ông ta hỏi, “Nghĩ gì đó? Lại đây?”

Hạ Lữ xoay người, không bước đến, tựa lưng vào bàn trang điểm, thản nhiên nói, “Em có đứa bạn thân, nó nói với em rằng, nếu em làm tiểu tam của người khác nó nhất định sẽ tuyệt giao với em.”

“Em là tiểu tam à?” Người đàn ông cười ha ha.

“Anh nói xem?” Hạ Lữ mỉm cười tự giễu, lại nói, “Đúng, em sao có thể được làm tiểu tam chứ? Chẳng qua chỉ là người tình để anh phát tiết mà thôi.”

Người đàn ông bước xuống giường, trần truồng đi về phía cô, “Cực cưng à, ở trong lòng anh, em chiếm một vị trí còn quan trọng hơn cả tiểu tam rất nhiều, đừng quên, vợ anh mới là tiểu tam.” Nói xong, lấy điều thuốc trong tay cô dúi vào gạt tàn, bàn tay tham lam chui vào trong váy ngủ của cô, mê mẩn nhìn cô.

Hạ Lữ nhắm mắt lại, nhú mào.

Người đàn ông áp người đến, kéo tay cô đến trấn an dục vọng của ông ta, thấp giọng nói, “Sau này đừng uống thuốc nữa.”

Hạ Lữ đột nhiên mở to mắt, “Anh nói gì?”

“Sinh con cho anh đi.” Người đàn ông cười nói.

Hạ Lữ đẩy ông ta ra, “Anh điên rồi.” Nói xong, nhặt quần áo trên sàn mặc vào.

Người đàn ông không vui, đưa tay nắm tóc cô, đau đến cô kêu lên.

“Tôi đập tiền lên người cô không phải để nhìn sắc mặt của cô, cho cô đi dễ vậy à?”

Hạ Lữ cắn chặt môi, lát sau, ngón tay buông thõng, quần áo rơi xuống sàn.

“Hạ Lữ, cô càng lúc càng to gan, đừng quên cô đang ăn của ai uống của ai! Là tôi nuôi cô! Cho nên, tôi muốn cô thế nào thì cô phải thế ấy, đừng suốt ngày bày khuôn mặt thối tha đó ra!” Người đàn ông quát lạnh, buông tay nắm tóc ra, lại kéo cô đến bên người.

“Phục vụ tôi!”

Hạ Lữ bị bắt quỳ gối giữa hai chân ông ta, ông ta ngồi trên giường, bàn tay to trực tiếp đè đầu cô vào giữa chỗ ấy.

Quyển 4 - Chương 35: Kết hôn

Hạ Lữ cố nén tâm tình cáu tiết, ngoan ngoãn há miệng.

Sự mềm mại ướt át trong nháy mắt khiến người đàn ông thỏa mãn thờ dờn, ông ta một mực đè đầu cô xuống, cúi đầu nhìn cảnh tượng cô quỳ giữa hai chân ông ta phục dịch như nô tì, vén mái tóc dài của cô, nhìn khuôn miệng nhỏ nhắn của cô không ngừng nhả ra ngậm vào.

“Đầu lưỡi thật trơn mềm...” Ông ta cực kỳ thỏa mãn, bụng dưới đều đang phát run, lại dí người về trước, Hạ Lữ suýt nữa ho khan. Ông ta vỗ nhẹ đầu cô...

“Hạ Lữ, cô ngoan ngoãn nghe lời, phục vụ tôi thư thái, thì cô muốn gì tôi cũng cho cô hết. Đừng tưởng cô sạch sẽ lắm, làm người tình của tôi, cho dù có một ngày tôi không thèm cô nữa thì trên người cô cũng bị đóng dấu tình nhân rồi, người đàn ông nào còn muốn cô nữa?”

Hạ Lữ cố gắng hàu hạ, nước mắt chảy ngược vào trong.

Con người một khi lựa chọn sai đường, muốn quay đầu lại cũng khó.

Cô, đã trải qua đủ cuộc sống này rồi...

Đêm khuya, tĩnh lặng đến nỗi chỉ còn lại tiếng kim đồng hồ chạy.

Trang Noãn Thần mất ngủ, nằm trên giường, nghiêng đầu ngẩn ngơ

nhìn cảnh đêm huyền ảo bên ngoài cửa sổ, bên tai cô vẫn còn quanh quẩn giọng nói khốn đốn của Cố Mặc, khiến cô đau lòng.

Cô không biết ngày mai phải đối mặt thế nào với anh, cũng không biết qua ngày mai sẽ thế nào.

Những điều không biết làm cô sợ hãi.

Cô hiện giờ, là người cô độc, như một cọng rơm vướng bên vách núi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi.

Cửa phòng bị ai đó đẩy nhẹ, cắt đứt mạch suy nghĩ của cô, cô vội vàng nhắm mắt lại.

Giang Mạc Viễn đi vào, sau khi thấy cô đã ngủ liền mỉm cười, đặt ly sữa ấm ở đầu giường, không rời đi ngay mà ngồi lại bên mép giường. Đưa tay chỉnh đèn ngủ tối lại một chút, ánh mắt chăm chú nhìn cô, ngày càng dịu dàng.

Sợ sự sốt ruột của bản thân dọa đến cô, anh liền nhường phòng ngủ lớn này cho cô, chiếc giường này sau khi dính mùi hương trên người cô, hàng đêm anh liền ngủ yên giấc.

Đưa tay khẽ vuốt gương mặt cô, nhận thấy hàng mi ấy hơi run theo va chạm, anh nhịn không được nhếch môi cười nhẹ, rút tay về, cúi xuống nhìn cô.

Trang Noãn Thần nhắm chặt mắt, bàn tay giấu trong chăn gắt gao nắm chặt, từ sau khi anh bước vào ngồi xuống giường, trái tim cô bắt đầu bất ổn đập loạn, va chạm vào lồng ngực sinh đau.

Cảm nhận được bàn tay anh áp lên mặt, cảm giác căng thẳng càng thêm mãnh liệt.

Nhưng, tiếp theo không có động tĩnh gì.

Loại tĩnh lặng khác thường này khiến trong lòng Trang Noãn Thần càng thêm bất an.

Anh muốn làm gì?

Sẽ không phải muốn...

Cô không dám nghĩ tiếp, sự khủng hoảng không biết bắt nguồn từ đâu đang thống trị cô, thậm chí nhớ đến chiếc giường này từng chứa đựng bao nhiêu chuyện hoan ái, có liên quan đến anh và cô, có lẽ còn có liên quan đến anh và... những cô gái khác.

Chờ chút...

Sao mà im lặng quá?

Không phải anh đi rồi chứ?

Nhưng trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi xạ hương mà.

Trong lòng Trang Noãn Thần bất an, lén mở hí mắt nhìn một chút.

Bất giác đối diện với tròng mắt đen sâu thẳm đầy ý cười của người đàn ông, thấy cô hí mắt, đôi môi gợn lên nụ cười, dường như nhìn thấu tâm tư cô.

“Á...” Cô hết hồn, không ngờ anh vẫn còn đang nhìn cô chăm chú.

Nhất thời xấu hổ, ước gì có cái lỗ để bản thân chui vào.

Giang Mạc Viễn bị bộ dạng của cô chọc cười, đưa tay xoa đầu cô, “Uống sữa đi rồi ngủ tiếp.”

“Không muốn uống.” Cô cảm thấy quá mất mặt, còn uống sữa gì chứ?

“Ngoan nào.” Anh nhấn mạnh thêm một chút, giống như yêu chiều, lại giống như mệnh lệnh.

Trang Noãn Thần không cách nào đành phải ngồi dậy, cầm lấy ly sữa, tu ừng ực hết sạch.

“Tôi muốn đi ngủ.” Đưa cái ly không cho anh, cô nói chặn đầu.

Trời khuya như vậy, anh lại ở bên cạnh, làm cô hồi hộp.

Giang Mạc Viễn nhìn cô, ánh mắt tối lại, nhưng không ép buộc gì cô, chỉ cười nhẹ, “Được, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa mà ngủ sớm chút đi.” Trong sữa anh có thêm chút thuốc an thần, không vì cái gì khác, anh chỉ thầm muốn cô ngủ ngon giấc hơn.

Trang Noãn Thần gật đầu.

Anh đứng lên, trước khi đi lại cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, nụ hôn nhẹ nhàng ngắn ngủi, sau đó anh lại cười khế, rời khỏi phòng.

Trang Noãn Thần nhất thời không kịp phản ứng, sững sờ nhìn bóng lưng người đàn ông ngày mai sẽ trở thành chồng mình, cửa phòng rốt cục vẫn che khuất ánh sáng nơi hành lang, làm tối hai mắt cô...

Tương lai, cả đời...

Cô sắp sửa trải qua cùng anh sao?

Đây là lời anh nói...

Thứ hai, Trang Noãn Thần xin nghỉ làm một ngày, Trình Thiếu Tiên đương nhiên thấy lạ, cô chỉ thản nhiên nói có chút việc riêng cần giải quyết.

Ngoài cửa sổ, thời tiết đặc biệt tốt.

Trời trong xanh vô cùng không xứng với tâm trạng u ám của cô, ánh mặt trời như đồng vàng rơi vãi, chiếu rọi cả ban công. Trang Noãn Thần nhìn bản thân trong kiếng cũng có chút ngây ngời, nhưng lại không tìm thấy vẻ mệt mỏi trong ấy.

Cô cứ ngỡ bản thân sẽ mất ngủ, ai dè lại ngủ thẳng đến trời sáng mà chẳng mộng mị gì.

Ăn xong bữa sáng, Giang Mạc Viễn lái xe đưa cô đến thẳng điểm đăng ký kết hôn.

Người đi đăng ký khá đông, người ly hôn cũng không ít.

Bên này vui vẻ bên kia căm hờn.

Trang Noãn Thần ngồi ở băng ghế chờ đợi, nhìn thấy từng đôi mới cưới hoặc vừa ly hôn xong, nhin không được khế thờ dài, “Bên này kết hôn bên kia ly hôn, còn cách nhau gần như vậy, đúng là châm chọc mà.”

Giang Mạc Viễn đang cầm bản sau hộ khẩu và chứng minh thư của cô nghe vậy thì ngẩn ra một chút, sau đó lập tức kéo đầu vai cô qua,

ôn hòa nói, “Yên tâm đi, chúng ta sẽ không ly hôn.”

Cô không nén được run rẩy.

Giang Mạc Viễn nhìn cô.

“Tôi... thấy hơi lạnh.” Cô giương mắt, thò thẻ giải thích.

Ánh mắt u ám Giang Mạc Viễn cũng nhanh chóng hiện lên vẻ tươi cười, cởi áo khoát đang mặc khoát lên vai cô. Nhiệt độ bên trong rất cao, cô thấy lạnh chằng qua là trái tim.

Cô nắm chặt góc áo, từ nay về sau, trong đời cô cũng chỉ còn lại mùi xạ hương nhàn nhạt này thôi sao?

Chín rưỡi, Mạnh Khiếu đúng giờ chạy đến, trong tay cầm một túi văn kiện, nhìn thấy Trang Noãn Thần ngồi bên cạnh Giang Mạc Viễn liền kinh ngạc, mở to mắt.

“Cô, hai người...”

Giang Mạc Viễn đứng dậy cầm lấy túi văn kiện trong tay anh ta, sau đó giao cho Trang Noãn Thần, “Em ngồi đây đợi anh một chút.”

Cô gật đầu.

Giang Mạc Viễn quay đầu lại, đang muốn kéo Mạnh Khiếu sang một bên, cánh tay lại bị sức lực nho nhỏ níu lại, cúi đầu nhìn thấy là Trang Noãn Thần.

“Sao vậy?” Bộ dạng bất lực của cô làm đáy lòng anh mềm đi.

Trang Noãn Thần ngẩng đầu nhìn anh, khẽ nói, “Tôi muốn gọi điện

thoại cho ba mẹ...”

Giang Mạc Viễn trầm tư một chút.

“Chuyện lớn như vậy, ít ra phải thông báo cho ba mẹ một tiếng mới đúng.” Thấy anh do dự, cô hơi sốt ruột.

“Noãn Noãn...” Anh ngồi xuống bên người cô, than nhẹ một tiếng, “Em muốn chúc thêm phần toái?”

“Không phải...”

“Toàn bộ đợi sau khi đăng ký xong rồi nói sau.” Anh đã quyết định rồi, tuy động lòng trắc ẩn đó nhưng vẫn không muốn mạo hiểm, kéo tay cô qua, nhẹ giọng trấn an, “Yên tâm, anh sẽ đích thân đi giải thích với họ chuyện này, sẽ không để em khó xử, được không?”

Trang Noãn Thần chớp mắt, không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Giang Mạc Viễn hài lòng mỉm cười, cúi đầu hôn nhẹ lên tóc cô, sau đó đứng lên, không vui nói một câu với Mạnh Khiếu đang trợn mắt, “Anh, đi theo tôi.”

Mạnh Khiếu nhìn thoáng qua Trang Noãn Thần, lại nhìn Giang Mạc Viễn, bất đắc dĩ đuổi theo.

Bên ngoài chỗ đăng ký.

Giang Mạc Viễn châm thuốc, tựa lưng vào thân cây bên cạnh, Mạnh Khiếu thì hai tay bứt tóc đi tới đi lui, miệng không ngừng than thở, “Không thể nào, sao lại là cô ấy.”

Đợi khi thuốc hút còn một nửa, anh ta vọt đến trước mặt Giang

Mạc Viễn, nghi ngờ nói, “Giang Mạc Viễn, anh chơi trò gì thế này? Anh điên rồi nên mới muốn kết hôn với cô ấy?”

“Vậy tôi phải kết hôn với ai mới là không điên?” Giang Mạc Viễn buồn cười nhìn anh, thông dong nhả khói.

“Không, không, ý của tôi là, kết hôn là chuyện trọng đại, anh không thể nói kết liền kết chứ?” Mạnh Khiếu cũng không nhàn nhã thông dong được như anh.

“Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, tôi kết hôn thì sao?” Giang Mạc Viễn nhún vai.

“Không phải anh xem cô ấy thành Sa Lâm đó chứ?” Mạnh Khiếu đột nhiên nhìn anh nói, “Giang Mạc Viễn, nếu vậy thì anh khỏi kết hôn nữa. Anh hãy nhìn cho rõ ràng, cô ấy không phải là Sa Lâm, ôi trời, ý của tôi là...”

Anh ta cố gắng cân bằng cảm xúc lại một chút, sau khi nghĩ xong từ ngữ chính xác rồi liền nói, “Ý của tôi là, thực sự thì chuyện của Sa Lâm không thể trách anh, anh cũng không nên vì tự trách mình mà bồi thường hạnh phúc cả đời.”

Cuối cùng đợi anh ta nói huyền thuyên xong, Giang Mạc Viễn dập tắt thuốc, thản nhiên nói, “Nói xong chưa?”

Mạnh Khiếu ngạc nhiên.

“Giờ đến lượt tôi nói.” Giang Mạc Viễn không thêm chấp nhận biểu hiện của anh ta, “Mục đích hôm nay tôi gọi anh tới, một là để đưa giấy tờ, hai là muốn anh tạm thời quản lý tốt cái miệng của mình.”

“Có ý gì?” Mạnh Khiếu mở to mắt nhìn anh, đột nhiên hiểu ra, “Anh

không muốn để người trong nhà biết được chuyện này?”

“Không phải không muốn, chỉ là không muốn thông qua cái miệng của anh mà truyền ra bên ngoài thôi, tôi sẽ để cho Noãn Noãn có thời gian từ từ thích ứng, không nên làm cô ấy sợ.” Giang Mạc Viễn thản nhiên nói.

Mạnh Khiếu dùng ánh mắt kỳ lạ để nhìn anh, như nhìn thấy một người không quen, thật lâu sau mới nói, “Rốt cục anh sao thế này? Yêu cô ấy rồi?”

“Sao anh lại làm ra cái vẻ mặt hâm mộ đổ kị ghen ghét vậy? Ganh tỵ à?” Giang Mạc Viễn bất ngờ nói đùa.

Hả...

Mạnh Khiếu vội vàng làm động tác nôn mửa, “Anh có thể đừng mắc ói như vậy không?”

“Tôi nghĩ Noãn Noãn cô ấy không ngại có thêm một người chị em như anh đây, anh làm bà hai cũng được.” Giang Mạc Viễn nhin không được cười khế.

Mạnh Khiếu ước gì có thể đấm anh một cái, lúc này rồi vẫn còn có tâm trạng đùa giỡn.

“Hôm nay vất vả cho anh rồi, thích thì ở lại làm người chứng hôn, còn nếu hâm mộ đổ kị ghen ghét thì có thể đi.” Giang Mạc Viễn cười ha ha vỗ vỗ vai anh ta, đi trở về chỗ đăng ký.

“À, đúng rồi, còn nữa...” đi được một quãng, anh xoay người lại, đón ánh nắng nhìn Mạnh Khiếu, biểu hiện nghiêm túc, “Tôi rất rõ ràng người tôi cưới chính là ai, yên tâm nhé.”

Mạnh Khiếu ngậy ra, nhíu mày nhìn bóng lưng Giang Mạc Viễn, tên này, sẽ không thật sự yêu Trang Noãn Thần đó chứ?

Mười giờ.

Đến lượt Giang Mạc Viễn và Trang Noãn Thần.

Mạnh Khiếu uể oải ngồi chờ trên băng ghế.

Đứng ở cửa, Giang Mạc Viễn dừng chân lại, từ trong túi lấy ra cặp nhẫn, khẽ nói, “Đeo nhẫn cưới vào trước đã.”

Hai vai Trang Noãn Thần khẽ run lên, nhìn anh nắm lấy tay cô, sau đó, từ từ lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út, trái tim gần như nháy vọt lên cổ họng.

Anh đưa chiếc nhẫn nam cho cô, mỉm cười nhìn cô.

Cô cầm lấy, phát hiện ngón tay mình đang run rẩy.

Giang Mạc Viễn giơ tay ra, kiên nhẫn chờ đợi cô.

Hít sâu một hơi đè nén cảm giác váng vất trong đầu, mặt của cô cũng tái nhợt đi, thật lâu sau mới đeo nhẫn vào ngón áp út của anh. Giang Mạc Viễn cười đậm, cầm bàn tay đeo nhẫn cưới của cô đặt lên môi, khẽ hôn.

Một đôi nhẫn cưới, phát ra ánh sáng chói mắt dưới ánh mặt trời.

“Chúng ta vào thôi.” Anh ôm cô khẽ nói.

Trang Noãn Thần gian nan gật đầu, bước chân này bước cực kỳ khó

khăn.

Chị gái ở chỗ đăng ký kết hôn là người nói giọng Bắc Kinh, rất nhiệt tình, giọng cũng lớn, thấy hai người ngồi xuống thì rất vui vẻ, “Hai người trẻ tuổi này, muốn kết hôn mà không chuẩn bị đầy đủ giấy tờ gì cả, nếu không phải Mạnh Khiếu nói rõ cho tôi biết tình hình, đổi lại là người khác cũng không thể cho hai người làm đâu.”

“Đúng đúng, phiền chị rồi.” Giang Mạc Viễn nói xong liền giao toàn bộ giấy tờ của cả hai ra, “Đây là tài liệu xác minh ở Đại sứ quán, giấy tờ còn lại tôi sẽ nhanh chóng bổ sung sau.”

“Tôi làm ở đây lâu rồi, chưa từng gặp cặp nào gấp gáp như hai cô cậu, được, tôi xem như là làm một chuyện tốt, em gái này trông xinh đẹp thật đó, trai tài gái sắc, không tồi không tồi.” Chị gái cười tủm tỉm, vừa nói vừa dán ảnh vào giấy chứng nhận.

Trang Noãn Thần dán mắt vào hai tờ giấy màu đỏ trong tay của chị gái, trong lòng căng cứng.

“Tiểu Giang à, hôm nay đăng ký xong cậu còn phải về Thụy Sĩ sửa đổi giấy tờ cá nhân mới được nha, đừng có quên đó.” Chị gái nhắc nhở.

Giang Mạc Viễn mỉm cười gật đầu.

“Được rồi, hiện giờ bắt đầu đóng dấu, hai cô cậu không đổi ý phải không? Đóng cái dấu này xuống thì hai người chính là vợ chồng hợp pháp đó.” Chị gái cầm giấy chứng nhận trong tay, nhìn hai người họ, nói.

Trước mắt Trang Noãn Thần như bị lóa, hé miệng thờ gáp nhưng lại không nói được gì.

“Em gái à, sắc mặt của em sao lại tệ như vậy?” Chị gái nhìn cô, cảm thấy kỳ lạ.

Trang Noãn Thần thật sự không nói nên lời.

Giang Mạc Viễn kéo tay cô qua, mỉm cười nói với chị gái họ, “Cô ấy rất căng thẳng.”

“Nè, chuyện này thì có gì đâu, bình thường, có người đến chỗ này đăng ký, đăng ký xong thì vui đến nỗi quên cầm giấy chứng nhận kết hôn luôn, có cô dâu còn bật khóc nữa ấy chứ.” Chị gái vung tay, cười ha ha nói.

“Chúng em không có vấn đề gì, là tự nguyện kết hôn.” Giang Mạc Viễn mỉm cười, ngầm giục chị gái mau mau đóng dấu.

Chị gái cười cười, đặt giấy chứng nhận bên dưới con dấu, cạch một tiếng, đóng dấu lên đó!

Trang Noãn Thần nghe thấy trái tim mình cũng đổ rầm theo một tiếng.

Ngay sau đó, chị gái tiếp tục đặt giấy chứng nhận còn lại vào bên dưới...

Mộc đỏ này ấn xuống, sẽ hoàn toàn thúc đẩy hiệu ứng pháp luật.

Hai mắt Trang Noãn Thần càng mở càng lớn, hơi thở gần như đông đặc lại.

Tay cô cũng bị Giang Mạc Viễn nắm càng lúc càng chặt...

Lúc tay của chị gái vừa định ấn xuống thì...

“Chờ đã...” Rốt cục cô cũng tìm lại được giọng nói của mình, môi run rẩy, nhìn chăm chăm tờ giấy chứng nhận kia.

Chị gái ngạc nhiên, dừng động tác.

Giang Mạc Viễn thì quay qua nhìn cô, vẻ mặt nghiêm nghị, bàn tay còn lại đặt trên đùi đột nhiên siết chặt, “Noãn Noãn...” Anh đè nén khẩn trương trong lòng, dịu dàng hỏi, “Sao vậy em?”

“Tôi...” Trang Noãn Thần cắn mạnh môi, lúc này cô rất muốn để cho đau đớn nhắc nhở bản thân đang làm gì, nhưng chỉ vô dụng, cô cảm thấy cực kỳ hỗn loạn. Bất giác cô quay qua nhìn Giang Mạc Viễn, nhìn sâu vào mắt anh.

Sự sợ hãi của cô chiếu vào đáy mắt anh, ngực bỗng nhiên tê rần, đưa tay ôm lấy cô, gương mặt anh tuấn kề sát bên tai cô, nói nhỏ, “Noãn Noãn, em là của anh.” Nói xong, anh lại có thể chủ động đặt tay mình lên tay của chị gái, dùng sức ấn xuống...

Cạch một tiếng, kết quả đã định!

Chị gái giật mình nhìn Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đầu óc Trang Noãn Thần hoàn toàn trống rỗng!

“Tiểu Giang à, cậu...”

“Chị vất vả rồi.” Giang Mạc Viễn đứng lên, rút ra một bao kẹo mừng đẹp để nhét vào tay chị gái nọ.

Trang Noãn Thần ngẩn ngơ ngồi tại chỗ, trong tai vẫn còn ong ong, cô đã không còn nghe thấy Giang Mạc Viễn nói gì với chị gái nữa, chỉ cảm thấy, trái tim... ngừng đập...

Không khóc như mắc bệnh tâm thần, cũng không có màn khóa môi khoa trương như trong phim truyền hình.

Hết thấy đều yên ả hoàn thành.

Cô và Giang Mạc Viễn.

Cứ như vậy mà... kết hôn.

Hoàn quyển 4

Quyển 5 - Chương 1: Lời giải thích đau đớn

Nếu có thể chạm trở một đoạn thời gian vào ký ức, như vậy hẳn là đoạn thời gian của Trang Noãn Thần không phải rực rỡ tươi đẹp gì, cho dù bầu trời ngày đông có sáng sủa bao nhiêu, bầu không khí có trong lành bao nhiêu.

Tám vài thời gian của cô hiện đầy bụi bặm trôi nổi dưới ánh mặt trời, còn cô, càng như là một con cá khô bị phong hóa, chỉ cần một làn gió thổi nhẹ qua, cũng sẽ xóa sổ cô khỏi thế giới này như chưa từng tồn tại.

Trước khi gặp mặt Cố Mặc, Trang Noãn Thần gọi điện thoại cho Hứa Mộ Giai, sau khi Hứa Mộ Giai nghe được tin cô kết hôn xong thì cười rất khoa trương, Trang Noãn Thần thậm chí có thể tưởng tượng ra ở đầu dây bên kia mặt mày cô ấy hớn hờ đến cỡ nào.

“Thật sao? Ôi trời ơi, đúng là người đẹp thì được cưới liền tay mà, chúc mừng nhé Noãn Thần.”

Trang Noãn Thần không nói thêm gì nữa, chỉ nói một câu rồi cúp máy.

Chúc mừng à?

Cô ta là đang chúc mừng bản thân cô ta sao?

Trang Noãn Thần từ chối không để Giang Mặc Viễn đi cùng, cũng trùng hợp bên công ty xảy ra chút chuyện khó giải quyết cần anh về

xử lý. Cô muốn một mình xử lý chuyện tình cảm giữa cô và Cố Mặc.

Vẫn là tiệm cà phê khuya ấy, hơn ba giờ chiều quán mới mở cửa, lúc này không có nhiều khách lắm, hơn nữa chỗ này cách xa nội thành, khách mới rất ít, bình thường đều là khách cũ giới thiệu thêm bạn bè đến đây.

Cô chủ vừa mới quét tước xong, còn có thể ngửi thấy hương thơm cam quýt thoang thoảng bên trong.

Đầu giờ chiều ánh nắng thật ấm áp, mấy chú mèo con trong quán nằm ườn trên sofa, trên ghế gỗ, thậm chí trên xà nhà cũng có thể nhìn thấy bóng dáng chúng.

Cố Mặc là người ưa sạch sẽ, đối với mấy động vật nhỏ như chó mèo tuy rằng không ác cảm nhưng vẫn không thích, nguyên nhân là do không thích mùi trên mình chó và lông mèo bay tứ tung, cho nên anh chọn một góc ít mèo nhất ngồi xuống.

Khi Trang Noãn Thần đẩy cửa bước vào, trùng hợp nhìn thấy Cố Mặc đang cau mày xua vội một chú mèo đang tiến gần làm nũng.

Nếu là lúc bình thường, cô chắc chắn bật cười chạy đến nói vài câu vui đùa với anh, nhưng hiện giờ, ngay cả tư cách làm bạn bè với anh cũng không có.

Cô chủ thấy cô đi vào trước, đuôi mắt hiện lên vẻ lưỡng lự, nhưng thấy cô một mực nhìn chằm chằm bóng lưng của Cố Mặc cũng hiểu được bảy tám phần, nhẹ nhàng nhếch môi cười không nói gì, tiếp tục chậm rãi xay cà phê.

Bóng lưng Cố Mặc bị ánh sáng phân chia nhìn qua có chút hư ảo, áo khoác tùy tiện đặt một bên, anh mặc một chiếc áo len mỏng màu

sáng, đây là chiếc áo cô chọn cho anh.

Trang Noãn Thần bước đi rất chậm, mỗi bước đến gần, trái tim như bị va chạm tàn nhẫn một chút, loại đau đớn này, thậm chí vượt hơn sáu năm trước.

Bóng lưng anh trông vô tội đến thế, còn cô, lại trở thành đao phủ lần nữa làm tổn thương anh.

Từ nay trở về sau, hai người cách hai phương trời.

Loại đau đớn này, tuyệt vọng đến không cách nào hồi phục.

Nếu có thể, cô hy vọng hết thảy trở lại biết bao, trở về sáu năm trước cô sẽ không chia tay với anh, thì sáu năm sau cô đã không cần rời khỏi anh, như vậy thì hiện giờ có phải cô và anh đã sớm kết hôn, thậm chí đã có những đứa con đáng yêu hay không?

Trong mộng, cô không ngừng mơ thấy được cùng anh nắm lấy tay nhau, dưới ánh mặt trời chiếu rọi khắp mặt sân, đứa bé ôm banh chạy nhảy vui đùa, còn cô và anh vừa nói cười vừa rửa xe, một nhà ba người họ chuẩn bị xong đồ ăn để đi dã ngoại, lên núi sau trưa vào mùa thu để ngắm lá đỏ, hưởng thụ sự biến hóa nên thơ của bốn mùa trong năm.

Mỗi khi thức giấc, cô đều mỉm cười rời giường.

Thế nhưng, cô chưa từng kể về giấc mơ này cho Cố Mặc nghe, có đẹp để quá mức cũng chỉ là cảnh trong mơ, cô rất sợ nói ra sẽ mất thiêng, bởi vì cô luôn luôn vững tin mình và Cố Mặc sẽ có một ngày như vậy, đợi đến khi hai người thực sự đi đến hôn nhân, thực sự có đứa con để âu yếm, thực sự có một buổi trưa mùa thu cả nhà họ có thể đi dã ngoại, cô sẽ kiêu ngạo mà nói với Cố Mặc rằng, trông này,

cảnh tượng này em đã từng mơ thấy đấy.

Nhưng hiện tại, rốt cuộc cô không thể nói với anh.

Cả đời này, cô đã không còn cơ hội để kể ra giấc mộng này.

Hóa ra, giấc mộng vĩnh viễn chỉ là mộng, không thể trở thành sự thật.

Đến trước mặt anh, Trang Noãn Thần cuối cùng cũng dừng bước, cơ thể nhỏ nhắn che khuất ánh nắng chênh chếch, con mèo bên cạnh Cố Mặc như quen biết cô, kêu meo meo mấy tiếng, tiếng kêu nhỏ nhẹ run rẩy làm trái tim người khác cũng phấp phấp.

Cố Mặc ngẩng đầu, thấy cô đến, gương mặt điển trai bỗng tươi cười, đưa tay vội kéo cô qua, “Noãn Thần, hai ngày nay em chạy đi đâu vậy?”

Trang Noãn Thần nhìn anh, nhìn nụ cười đọng đầy trong mắt anh, trái tim lại rỉ máu.

“Mau ngồi đi em.” Cố Mặc còn tưởng cô cảm thấy khó chịu nên quan tâm nói.

Trang Noãn Thần cố nhịn nỗi chua xót trong lòng, gật đầu, ngồi xuống đối diện anh.

Cô chủ bụng lên hai tách cà phê, nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt cả hai.

Cố Mặc ngạc nhiên, ngẩng đầu mỉm cười, “Cô chủ, chúng tôi vẫn chưa gọi nước mà.”

“Đây là nước của hai người.” Giọng nói của cô chủ vô cùng bình thản, bổ sung thêm, “Ở đây, khách đến không cần gọi nước.”

Cố Mặc cảm thấy kỳ lạ, cúi đầu nhìn thoáng qua, “Bình thường tôi không uống cà phê.”

“Có lẽ là từ hôm nay trở đi, anh sẽ thích nó.” Cô chủ nhẹ nhàng đáp, ánh mắt chuyển đến trên người Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần nhìn tách cà phê xa lạ ở trước mặt, khác biệt với tách cà phê đen của Cố Mặc, mùi hương nồng đậm, khi uống vào liền cảm thấy hơi chát, cô nhú đầu mày, chờ đến khi nuốt xuống cổ họng lại cảm thấy một chút vị ngọt.

“Cám ơn chị.” Cô ngẩng đầu, mắt đối mắt với cô chủ.

Cô chủ cười nhẹ không nói gì, chỉ xoay người rời đi.

“Chỗ này lạ thật đó.” Cố Mặc cười cười, vẫn cầm lấy tách nhấp một chút, hương vị đắng chát làm anh nhú mày.

Trang Noãn Thần không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn anh.

Sau này, không còn có bao nhiêu cơ hội có thể được nhìn anh thế này.

Cô muốn ghi nhớ dáng vẻ của anh, biểu hiện khi anh nói chuyện, một cái nhú mày, một nụ cười của anh...

Bởi vì cô sợ quên, trí nhớ của con người rất đáng sợ, sẽ quên mất một vài chuyện và một số người.

Cô không sợ trí nhớ giảm sút, chỉ sợ trong trí nhớ không còn anh.

Thấy cô không nói lời nào, Cố Mặc cảm thấy tò mò, kéo tay cô qua, khẽ hỏi, “Noãn Thần, em vẫn chưa cho anh biết hai ngày nay em đi đâu, hôm qua anh gọi điện tìm em cuống cuồng hết cả lên.”

“Xin lỗi đã để anh lo lắng.” Rốt cục cô cũng mở miệng, lại không nói được câu kia... em kết hôn.

“Là anh không tốt, Noãn Thần à, anh cam đoan với em, sau này anh sẽ không bao giờ uống rượu nữa.” Cố Mặc giơ tay lên làm động tác thề thốt, tâm trạng của anh trông có vẻ không tệ.

Trang Noãn Thần gian nan nở nụ cười, nhẹ nhàng nói, “Anh hứa với em rồi nhé, sau này đừng uống rượu nữa, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Cố Mặc nghĩ cô đã tha thứ cho anh, mỉm cười gật đầu.

“Chúng mình về nhà đi, sáng nay bên Hứa Tác Vinh đột nhiên bác bỏ cáo trạng, còn nói cái gì mà người chịu trách nhiệm chính không phải là anh, nói sơ sơ là họ đã bắt được người hãm hại anh rồi, bất kể thế nào, hiện giờ anh khỏi phải trả bốn mươi triệu lại cho ông ta, tối nay chúng ta ăn mừng nhé, anh đích thân xuống bếp nấu cho em ăn, được không?”

Trang Noãn Thần im lặng lắng nghe, cười theo anh, trong lòng lại đang rơi lệ.

Cuối cùng Hứa Mộ Giai cũng tuân thủ lời hứa.

Anh đang từng chút vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng người ở bên cạnh anh, đã không còn là cô...

“Vậy thì tốt quá, Cố Mặc, em tin tưởng mọi việc sẽ tốt đẹp hơn.” Qua hồi lâu, cô mới khẽ nói.

“Đi, về nhà nào.” Cố Mặc kéo tay cô đứng dậy muốn đi.

“Cố Mặc...” Trang Noãn Thần cũng đứng lên níu tay anh lại.

“Sao vậy?” Cố Mặc quay đầu nhìn cô, ánh mắt bất giác đảo qua bàn tay còn lại của cô không níu tay anh!

Trên ngón áp út ấy, chiếc nhẫn kim cương cực lớn lóe sáng đến lóa mắt.

Ánh mắt Cố Mặc run lên, bỗng nhiên gương mặt nhìn chằm chằm cô.

Trang Noãn Thần chậm rãi thả tay ra, ngồi xuống lần nữa, thều thào nói, “Xin lỗi, em không thể về nhà với anh.”

Cái gì nên đến sẽ đến.

Điều nên nói cũng sẽ nói.

Chỉ là, cô hy vọng có thể giảm bớt được tổn thương cho nhau.

Ánh nắng chiếu vào góc tiệm, toàn thân Cố Mặc chìm trong ánh sáng, lưng anh bỗng cứng còng, cầm cũng bạnh ra, thật lâu sau, anh khoát tay lên chiếc bàn gỗ, giọng điệu chuyển lạnh, gần từng tiếng...

“Em có ý gì? Còn có...” Nói xong vợ lấy bàn tay đeo nhẫn của cô, “Đây là ý gì?”

“Cố Mặc, ở bên anh thật sự rất khổ, em hoàn toàn không chịu đựng

nổi.” Cô không nhìn anh, cũng không giãi dụa, chỉ lặng lẽ nói.

Sức lực nơi cánh tay đột nhiên siết chặt, vẻ mặt Cố Mặc dần dần tái đi, “Cái gì gọi là hoàn toàn không chịu đựng nổi?”

“Thật sự anh nói rất đúng, sáu năm trước em đã không còn yêu anh, sáu năm sau em cho rằng hai chúng ta có thể thử tái hợp với nhau, nào ngờ anh lại rơi vào phiền phức này, khoảng thời gian này em cũng thử sống với anh, đáng tiếc thật sự quá mệt mỏi.” Trang Noãn Thần âm thầm cắn môi, nói nhẹ như làn gió, “Em không muốn cứ nhảy qua nhảy lại giữa anh và Giang Mặc Viễn, cho nên, em chọn Giang Mặc Viễn.”

Hơi thở của Cố Mặc đột ngột gấp gáp, hàm răng nghiến ken két, “Ý của em là muốn chia tay với anh?”

“Đúng, chia tay đi.” Cổ họng Trang Noãn Thần như bị dao cắt, hai chữ chia tay nói ra đã đau đến rút cạn sức lực, một nỗi tuyệt vọng khôn cùng kéo đến, như là hoàng vu vô vọng vùi lấp cô.

“Anh không tin, Noãn Thần, em hoàn toàn không phải người như vậy!” Cố Mặc lập tức ngã ngồi xuống ghế, gân xanh nổi đầy trên trán, “Em yêu anh mà, người em yêu vẫn là anh!”

“Nhưng Giang Mặc Viễn lại càng khiến em cảm thấy an toàn và hạnh phúc.” Trang Noãn Thần nói lời dối lòng, “Hai ngày nay em đều ở bên anh ấy.”

Cố Mặc lắc đầu, “Anh không tin.”

“Cố Mặc...”

“Noãn Thần, thứ hấn cho em anh cũng có thể cho em, em không cần

nhẫn của hắn, hiện giờ anh sẽ dẫn em đi mua nhẫn ngay, em muốn kiểu gì anh cũng mua cho em.” Cố Mặc đột nhiên đứng bật dậy, kéo cổ tay cô, nói năng lộn xộn.

Trang Noãn Thần ước gì có thể nhào đến ôm anh.

Nhìn dáng vẻ hiện giờ của anh, quả thực còn khó chịu hơn cả lăng trì.

“Cố Mặc!” Cô đột ngột cao giọng, đè nén dục vọng muốn khóc, dùng hết toàn bộ sức lực gọi tên anh.

Cố Mặc dừng động tác, quay đầu nhìn cô.

Cô nhìn thấy đôi mắt anh đỏ hoe.

“Cố Mặc...” Cô hít sâu một hơi, nước mắt cứ thế mà chảy ngược vào trong, xót xa, đau đớn, “Nhẫn em đeo là nhẫn kết hôn, em đã kết hôn với Giang Mặc Viễn, vào sáng nay.”

Quyển 5 - Chương 2: Quên nhau đi thì hơn

Tay, đột nhiên cứng đờ.

Kể cả biểu hiện của Cố Mặc.

Trang Noãn Thần chậm rãi gỡ tay anh ra, bàn tay đeo nhẫn buông thõng bên người. Cứ như vậy, hai người mặt đối mặt, ánh mắt trời xuyên qua giữa cả hai, có sự trầm lắng tĩnh lặng. Nhưng cho dù là đáng sợ như vậy, cô vẫn quý trọng, thà con tim đau đớn còn hơn không còn gặp gỡ.

Thật lâu sau đó, Cố Mặc mới tìm lại được giọng nói, tiếng run run, “Em, vừa mới nói gì?”

Có lỗi của đang giày xéo hơi thở của cô, mỗi lần hít vào cơn đau này liền lan tràn ra khắp lục phủ ngũ tạng, đau quá, cánh tay bên người Trang Noãn Thần siết chặt lại, các đốt ngón tay nhức nhối, nhưng cũng không sánh bằng nỗi đau trong lòng. Đây là nỗi đau đang thay thế một nỗi đau khác, chỉ vì muốn nhắc nhở cô rằng, cô đang từ từ mất đi người đàn ông cả đời mình quan tâm yêu quý.

“Em kết hôn cùng Giang Mặc Viễn.”

“Em nói dối!” Hàm răng Cố Mặc va vào nhau, nói xong câu đó thì cơ mặt gian nan giãn ra một nụ cười, “Anh biết mà, em đang cố tình chọc giận anh phải không? Noãn Thần, anh biết lời nói lần trước của anh có hơi quá đáng, anh...”

Trang Noãn Thần không đợi anh nói xong, liền lấy trong túi xách ra hai bản chứng nhận kết hôn, nhẹ nhàng đặt trước mặt anh, “Em không lừa anh, đây là giấy chứng nhận kết hôn của em và anh ấy.”

Vẻ tươi cười cuối cùng cũng đông cứng lại ở bên môi Cố Mặc, anh cúi đầu nhìn, thật lâu sau mới run rẩy cầm lên hai tờ giấy đỏ, lại qua hồi lâu cũng không mở ra.

Trang Noãn Thần cúi đầu, bởi vì, nước mắt đã tràn mi.

Khoảng một hai phút sau, giấy chứng nhận kết hôn mới được Cố Mặc chậm chậm mở ra! Trên giấy chứng nhận, tấm ảnh đôi tân nhân vô cùng chói mắt, nụ cười của cô gái thật dịu dàng, người nam thì cười đến sáng lạn, hai người ấy quen thuộc đến nỗi khiến anh đau lòng. Nhìn xuống phía dưới một chút, đó là tên của người nam và người nữ, người nam tên là Giang Mặc Viễn, người nữ tên là Trang Noãn Thần.

“Bẹp...” Giấy kết hôn rơi xuống mặt bàn.

Thân hình cao lớn của Cố Mặc lung lay một chút.

Trái tim Trang Noãn Thần thoáng chốc bị xé thành từng mảnh nhỏ, cơn gió nhẹ nhàng thổi đến, tản mát đến tận chân trời.

“Vì sao?” Cố Mặc bất lực, lẩm bẩm hỏi.

Trang Noãn Thần ngẩng lên nhìn anh, đôi môi đỏ mọng đang run rẩy.

“Tại sao? Tại sao em muốn gả cho hắn...” Cố Mặc cố đấu tranh để ổn định cơ thể, nhìn về phía Trang Noãn Thần, khóe mắt đỏ hơn, gương mặt đột nhiên xanh tái, hướng về phía cô gầm nhẹ...

“Tại sao em muốn gả cho hắn? Tại sao!”

Nước mắt, theo tiếng gầm nhẹ của anh mà chảy xuôi.

Nước mắt đàn ông không dễ rơi, chỉ là chưa đến lúc thương tâm.

Sáu năm trước, lúc cô nói chia tay với anh, anh cũng chẳng rơi lệ, nhưng hôm nay, anh khóc!

Trang Noãn Thần siết chặt khăn trải bàn, cô hiểu được nước mắt của anh, sáu năm trước là vì anh nắm chắc có thể tái hợp, nhưng sáu năm sau, rốt cục anh chẳng còn cơ hội nào nữa...

“Có oán có trách thì trách thời gian có thể thay đổi tất cả, em đã cho rằng mình lại yêu anh, nhưng Giang Mạc Viễn thật sự đối xử rất tốt với em, em là phụ nữ, hy vọng có người yêu thương có người chiều chuộng. Cố Mặc, em với anh rốt cục cũng chẳng quay về như trước kia được nữa, trong thời gian này thực ra hai ta đều hiểu, khi ở bên nhau cả hai dè dặt biết mấy, đây không phải là tình yêu mà là trói buộc, em không muốn thế.”

“Anh yêu em mà, chẳng lẽ em không biết?” Bàn tay Cố Mặc siết chặt lại, đau khổ tột cùng.

Cô biết, sao cô có thể không biết chứ?

Chính vì thế, cô mới không muốn anh đeo mang nhiều khổ cực.

“Tình yêu của anh trị giá bao nhiêu tiền?” Trang Noãn Thần nhìn anh, cố gắng để giọng mình cực kỳ lạnh lẽo, “Em biết em mà theo anh thì ngày nào cũng phải phập phồng lo lắng, em vất vả và mệt mỏi chết đi được. Tình yêu mà mất đi vật chất thì cũng chỉ là phù phiếm, Cố Mặc, thứ anh cho em Giang Mạc Viễn cũng có thể cho em, thứ anh

cho không được thì Giang Mạc Viễn vẫn có thể cho em, em chỉ muốn bình yên hưởng thụ cuộc sống, chứ không phải đi theo anh chịu khổ, chịu cực.”

“Em nói dối!” Cố Mặc phát điên, cầm lấy giấy chứng nhận xé vụn, giơ tay ném lên, giấy vụn rơi lả tả xung quanh hai người.

Trang Noãn Thần vẫn bình tĩnh đứng tại chỗ, không phải cô muốn giả vờ, mà là không dám nhúc nhích, vì chỉ cần nhích một xíu, cô sẽ bật khóc, “Anh chín chắn chút đi, chuyện em kết hôn với Giang Mạc Viễn đã thành sự thật, Cố Mặc, chúng ta hoàn toàn kết thúc rồi.”

Bàn tay Cố Mặc gặt gáo chống lên bàn, khóe mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Trang Noãn Thần.

“Giờ đứng ở chỗ này đau khổ van xin tình yêu, chi bằng hãy làm ra thành tích để khiến em hối hận.” Cô nhìn anh, ánh mắt cô tịch, “Cố Mặc, ở trong mắt em anh vĩnh viễn hết như một đứa trẻ, ở bên anh em sẽ chẳng có chút cảm giác an toàn nào. Cho nên, nếu anh thật sự có bản lĩnh hãy để cho em nhìn thấy sau này anh sống tốt bao nhiêu, đến ngày đó anh lại đến mắng em hận em, em sẽ nhận. Hiện giờ anh có thể về nhà soi gương nhìn xem mình thành cái dạng gì, nghèo túng chán nản hết như một phế vật vô dụng, anh lấy gì để so sánh với Giang Mạc Viễn?”

Cô không muốn nói những lời này đâu, bởi vì khi nói ra chúng cô cũng sống không bằng chết, nhưng cô hiểu Cố Mặc, không nói lời này anh sẽ không chết tâm.

Sau khi Cố Mặc nghe vậy đột nhiên ngửa đầu cười to.

Nụ cười kia bi ai đến cùng cực. Nước mắt theo khóe mắt anh chảy xuống, trượt qua cổ họng anh...

Trang Noãn Thần thở dồn dập, có một thoáng cô rất muốn nhào đến ôm lấy anh, nói với anh rằng cô yêu anh, rất yêu rất yêu anh...

“Trang Noãn Thần!” Cố Mặc rốt cục cũng ngừng cười, nhìn cô trân trối, khóe mắt ướt đầm bắt đầu sinh ra thù hận, “Cô đúng là kẻ tàn nhẫn! Cô cũng đừng quên, là cô trước kia chính miệng thề thốt, tôi thật muốn biết, lúc trước khi cô thề có phải cũng không tim không phổi hay không?”

Lời thề...

Đáy lòng Trang Noãn Thần co rút.

Cô nhớ chứ.

Cô đã từng thề với anh, bất luận thế nào cũng sẽ không đi tìm Giang Mặc Viễn, nếu không cả đời này cũng sẽ không được hạnh phúc...

“Nếu lời thề non hẹn biển thật sự tồn tại, vậy thì trên đời này cũng sẽ không có nhiều đôi si tình đến vậy. Cố Mặc, lời thề của phụ nữ thì thoáng cũng hết như đàn ông, chẳng qua chỉ nói cho có mà thôi.” Cô khẽ đáp.

“Nói cho có mà thôi...” Cố Mặc cười ghen ngạo, nhìn cô, “Tiếc là tôi quá ngu ngốc, tôi còn thật sự tin tưởng vào lời thề của cô. Trang Noãn Thần, hôm nay tôi mới biết cô độc ác bao nhiêu, cô nhớ kỹ cho tôi, từ giờ trở đi tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô nữa, bất luận hôm nay cô chia tay tôi vì bất cứ nguyên nhân gì thì tôi cũng sẽ không tha thứ! Bởi vì, cô hoàn toàn chưa từng tin tưởng tôi!” Nói xong, anh xoay người thất tha thất thểu chạy khỏi tiệm cà phê.

Lúc này đây, vẫn y nguyên như lúc anh quay đầu bỏ đi.

Mỗi lần cãi nhau hình như đều là như vậy.

Chỉ là, Trang Noãn Thần biết, anh sẽ không đến tìm cô nữa, vĩnh viễn sẽ không...

Tự cao như anh...

Kiêu ngạo như cô...

Cùng là hai người kiêu ngạo, có lẽ nỗi đau cũng sẽ như nhau.

Cố Mặc đi rồi, hoàn toàn bước ra khỏi thế giới của cô.

Sau một khắc, thế giới của Trang Noãn Thần hoàn toàn tối sầm, sụp đổ. Cô như con diều rách bươm trong gió, loạn choạng ngã ngời xuống ghế, cảm giác khổ sở ùn ùn kéo đến nhấn chìm cô, cô muốn khóc, nhưng mắt lại khô khốc đến đau đớn.

Cà phê trước mặt đã nguội, cô chủ khẽ khàng bưng lên một tách mới.

“Muốn khóc thì khóc đi.” Giọng nói của cô xa vắng, xót xa nhìn Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần dờ dẫm giương mắt, mùi hương cà phê thuần khiết cũng như lưỡi dao cứa rách trái tim, “Sau này sẽ thế nào? Anh ấy sẽ ra sao?” Cô bất lực hỏi một câu không đầu không đuôi.

Cô chủ lại nghe hiểu, cười nhạt, “Không biết nữa.”

Cô ngẩn ra.

Qua hồi lâu, ánh mắt dần dần lặng lẽ bi thương, “Tôi muốn biết tương lai của Cố Mặc.”

“Là tương lai của cô và anh ấy?” Cô chủ khẽ hỏi.

Trang Noãn Thần gật đầu.

Cô chủ nhìn cô một hồi rồi đứng dậy, lúc quay lại trên tay cầm bộ bài Tarot, lá bài tối màu như ngôi sao tắt ngúm trong vô vọng, nhẹ nhàng trải ra rồi nói, “Rút một lá đi.”

Trang Noãn Thần đè nén cơn đau trong lòng, run rẩy đưa tay rút một lá ở giữa.

Cô chủ bắt bài.

Lá bài rút ra được đặt dưới tay của cô chủ, cô ngẩng đầu, “Thật sự xác định muốn xem?”

Trang Noãn Thần nhìn chằm chằm lá bài kia, ngón tay nắm rồi lại thả, lát sau mới gật đầu.

Cô chủ hình như có chút đành chịu, nhẹ nhàng thở dài, đưa tay chuẩn bị lật bài.

Lá bài được giở ra một góc, trái tim Trang Noãn Thần cũng nhảy lên cuống họng, lúc sắp giở được một nửa cô đột nhiên đưa tay ngăn lại, lắc mạnh đầu.

“Tôi không muốn xem.”

Cô sợ.

Cô chủ cười khẽ, thu bài lại.

“Cô có thể bói cho bản thân không?”

Cô chủ lắc đầu.

“Vì sao?”

“Vậy tại sao cô không xem?” Cô chủ hỏi lại.

Trang Noãn Thần á khẩu.

“Có lẽ tôi và cô giống nhau, đều đang sợ.” Ánh mắt cô chủ trở nên xa xăm, “Bài Tarot chẳng qua chỉ là gửi gắm tâm linh. Có chăng là cô rõ ràng biết đáp án, nhưng không dám thừa nhận thôi.”

“Đáp án gì?” Trang Noãn Thần hít sâu vào, chớp mũi cay nồng.

Ánh mắt cô chủ chuyển đến người cô, nhẹ nhàng nói ra một câu, “Tình quá sâu đậm, chi bằng quên nhau.”

Trang Noãn Thần sững sốt, hồi lâu nước mắt đột nhiên trào khỏi khóe mắt, gục xuống bàn gỗ khóc nức lên...

Về đến nhà, Trang Noãn Thần khóc rồi ngủ thiếp đi.

Lúc điện thoại reo, cô từ trong mộng bừng tỉnh, khóe mắt vẫn còn đọng nước, giương mắt nhìn đồng hồ, sắp đến sáu giờ.

Điện thoại là Giang Mạc Viễn gọi đến, chần chờ hồi lâu mới nhận máy.

“Noãn Noãn, em đang ở đâu?” Tiếng nói đàn ông trầm thấp dịu dàng.

“Ở nhà.” Cô khịt mũi, kéo cái gối ôm vào lòng.

“Nhà?” Đầu dây bên kia, hình như Giang Mạc Viễn nghi hoặc, ngừng một chút lại cười nói, “Chìa khóa nhà có một thôi, còn đang ở trong người anh, em vào nhà thế nào?”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, miệng há to, “Tôi... ở Thông Châu.”

Người đàn ông im lặng một lát, cúi đầu mỉm cười, “Cô ngốc ơ, em quên chúng ta đã kết hôn rồi à?” Như là đang dung túng sự sợ hãi của cô, “Giờ anh đến đó đón em về ngay.”

“Hả không cần.” Trang Noãn Thần ngăn lại nói, “Tôi, tôi hẹn Hạ Lữ ăn cơm tối.”

Cô thực sự đã quên.

Lúc chiều khóc đến tối tắm mặt mũi, chỉ thầm nghĩ muốn tìm một chỗ thanh tĩnh, cô liền tự nhiên ngồi xe trở về căn phòng mình thuê, tự nhiên ôm lấy gối của mình chìm vào giấc ngủ, nhưng lại quên gọi điện cho Giang Mạc Viễn, cũng đã quên nơi này thật ra không còn là nhà của cô nữa, thậm chí cô cũng quên rằng, Giang Mạc Viễn đã trở thành chồng cô.

Cô vẫn còn quen nếp sống độc thân, trong đầu vẫn chưa ý thức được bản thân đã kết hôn, cho nên có hơi sợ hãi, mới mang Hạ Lữ ra làm bình phong, xem ra, lát nữa thực sự phải gọi điện thoại cho Hạ Lữ mới được.

Sau khi Giang Mạc Viễn nghe vậy bèn thở dài, dịu dàng nói, “Noãn

Noãn à, em đã là vợ anh, sau này em đi đâu, đi với ai có thể báo trước một tiếng cho anh biết được không?”

Quyển 5 - Chương 3: Anh là chồng em

“Hả...” Trang Noãn Thần mím môi, “Xin lỗi anh.”

Bên kia nhẹ nhàng cười, “Cô ngốc của tôi ơ, vợ chồng với nhau không cần nói xin lỗi. Đừng về muộn quá nhé, lúc gần về thì gọi điện cho anh, anh đến đón em.”

Trang Noãn Thần vốn muốn từ chối, nhưng nghĩ đến bản thân đã kết hôn nên đành gật đầu, “OK.”

Sau khi cúp máy, cô nằm xuống lần nữa, nhìn trần nhà có chút mệt mỏi.

Cô, thực sự kết hôn rồi sao?

Quán bar, đèn màu rực rỡ, nhạc DJ điên cuồng, người sống về đêm không ít, cũng không ngừng quay cuồng trong tiếng nhạc.

Đến đây đa số là người cô đơn, tìm khuây khỏa. Khi Mạnh Khiếu đến, cũng tiện tay đuổi đi nhóm lưu manh đang xúm xít quanh ba cô gái. Ba cô này không phải ai khác mà là Trang Noãn Thần, Hạ Lữ cùng Ngải Niệm.

Ngải Niệm bị Hạ Lữ gọi điện thoại réo về Bắc Kinh, còn Hạ Lữ là bị Trang Noãn Thần kêu ra, trong điện thoại cô không nói nhiều, chỉ nói mình đã kết hôn cùng Giang Mạc Viễn. Hạ Lữ bên này nghe mà nổ

tung, càng nghĩ càng thấy không đúng, đành phải gọi điện cho Ngải Niệm.

Trang Noãn Thần đến quán bar trước, lúc Hạ Lữ đến cô đã uống khá nhiều, Ngải Niệm nhìn thấy mà đau lòng, vừa nhét trái mơ vào trong miệng vừa hỏi chuyện gì đã xảy ra, tuy rằng cô mang thai không thể uống rượu nhưng bạn bè có chuyện không thể không quan tâm.

Trang Noãn Thần thấy hai cô bạn đến thì cười cười, lại gọi thêm một ly Tequila, uống hết ly này đến ly khác, thấy Hạ Lữ và Ngải Niệm kinh hồn bạt vía, hỏi nguyên nhân, cô chỉ nói là ăn mừng đám cưới. Không còn cách nào, Hạ Lữ chỉ đành gọi điện thoại kêu Mạnh Khiếu đến.

Vì thế, khi Mạnh Khiếu đuổi đám lưu manh đi liền nhìn thấy Trang Noãn Thần cầm một ly Tequila cười không ngừng, anh vội vàng bước đến giật lấy ly rượu trong tay cô, tiếng nhạc quá lớn nên chỉ có thể hét lên, “Sao uống nhiều vậy?”

Trang Noãn Thần thấy anh cũng đến, càng vui vẻ hơn nữa, quơ hai tay nói, “Mọi người hôm nay đừng ai hỏi tôi gì hết, uống rượu cùng tôi đi, tôi kết hôn rồi, ha ha ha...” Nói xong, chụp lấy một ly Tequila khác, ngửa đầu uống sạch.

Mạnh Khiếu bị hành động to gan này của cô làm hết hồn, nhìn thấy trên bàn bày đầy ly Tequila rỗng, thất kinh, “Chỉ có ba người mà sao uống nhiều quá vậy?”

Ngải Niệm ra vẻ vô tội.

Hạ Lữ lại bất đắc dĩ nói, “Không phải ba người chúng tôi uống, mà là một mình Trang Noãn Thần uống.”

“Ôi trời...” Mạnh Khiếu trừng mắt, “Bảo phục vụ đừng mang rượu đến nữa.”

“Đã nói rồi đó chứ, người pha rượu là người quen, nên pha nước vào Tequila, nếu không Noãn Thần đã nằm bẹp dí trên đất rồi.” Ngải Niệm thở dài.

Hạ Lữ giữ Mạnh Khiếu lại, không vui hỏi, “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Cái gì mà cậu ấy kết hôn với Giang Mạc Viễn? Chuyện này cũng thái quá rồi đấy?”

Ngải Niệm thấy cô sắp phát hỏa liền ngăn lại nói, “Cậu nắm anh ấy nhẹ thôi, đừng làm anh ấy sợ.”

“Mình mặc kệ!” Hạ Lữ lớn giọng, “Anh nói mau lên!”

Áo Mạnh Khiếu bị cô túm chặt, đè xuống suýt chút nữa ngạt thở, gian nan nói, “Tôi cũng hiểu chuyện này thái quá lắm, nhưng họ kết hôn là sự thật, là tôi tận mắt nhìn hai người nhận giấy chứng nhận kết hôn, ngay sáng nay.”

“Gì?” Ngải Niệm cả kinh, “Sao có thể chứ? Còn Cố Mặc đâu? Sao hai người họ lại đột nhiên kết hôn?”

Mạnh Khiếu không chống đỡ nổi những câu hỏi dồn dập như thế, ngăn lại nói, “Thả ra trước đã, để tôi nói từ từ.”

Hạ Lữ buông tay.

Mạnh Khiếu dễ thở hơn một chút, ngồi thẳng lên, thấy Trang Noãn Thần còn đang cười hi hi ha ha thì lắc đầu bất đắc dĩ, kể hết mọi chuyện anh biết từ đầu đến cuối ra, rốt cục thở dài, “Về phần tại sao họ đột nhiên kết hôn, tôi thực sự không rõ lắm. Nói thật, tôi cũng giật

mình như hai người.”

Hạ Lữ và Ngải Niệm đưa mắt nhìn nhau, lại nhìn Trang Noãn Thần, nhất thời cũng chẳng biết nói gì.

“Vậy thì phải làm gì bây giờ? Cậu ấy uống say như vậy, hay là đưa cậu ấy về nhà trước?” Sau hồi lâu Ngải Niệm mới nói, “Hạ Lữ, tối nay hai đứa mình ngủ chung với Noãn Thần đi, tất cả đợi ngày mai cậu ấy tỉnh rượu rồi nói sau.”

Hạ Lữ gật đầu.

Mạnh Khiếu lại kích động đến không nén nổi, “Này này này, hai cô ơ, hai cô phải hiểu cho rõ một chút, Noãn Thần đã kết hôn rồi, cho dù muốn ngủ chung cũng là chuyện của Giang Mạc Viễn, ngoại trừ đưa cô ấy về chỗ của Giang Mạc Viễn, hai cô còn có thể đưa về đâu?”

Ngải Niệm cùng Hạ Lữ á khẩu không đáp được, đừng nói là Trang Noãn Thần, ngay cả hai người cũng không quen với chuyện cô bạn thân đột ngột kết hôn là thật.

“Chuyện này...” Hạ Lữ chần chừ, “Gọi điện thoại cho Giang Mạc Viễn à?”

Ngải Niệm thở dài, “Không lẽ gọi cho Cố Mặc? Đến nước này cũng chỉ có thể báo với Giang Mạc Viễn thôi.”

Hai người nhìn về phía Mạnh Khiếu, Mạnh Khiếu nhún nhún vai, chỉ ra sau lưng, “Nếu không kẹt xe thì bây giờ chắc là đến rồi.” Trên đường anh đến quán bar liền thuận tiện gọi điện cho Giang Mạc Viễn, đối phương đang họp, anh chỉ nói một câu, nghe nói bà xã anh đang uống rượu.

Giữa ánh đèn giao nhau, Ngải Niệm cùng Hạ Lữ quả nhiên nhìn thấy bóng dáng của Giang Mạc Viễn, trông có vẻ là mới từ công ty chạy đến, trong đám đông, anh mặc complet mang giày da nên được chú ý. Rất nhiều cô gái chủ động đeo bám lấy anh, anh ngược lại tỏ vẻ hờ hững, đẩy hết mấy cô gái đang sát đến gần, ánh mắt sắc bén nhanh chóng quét một vòng quanh đám đông.

Mạnh Khiếu đứng hẳn lên trên ghế, ra sức vẫy tay về phía Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn nhanh chóng tìm ra họ, chen chúc đi về phía này, thân hình cao to càng lúc càng đến gần, chỉ là sắc mặt có chút khó coi, thoạt nhìn có vẻ như đang tức giận.

Mạnh Khiếu nhảy xuống khỏi ghế, Ngải Niệm có chút lo lắng, “Sắc mặt anh ta hình như không tốt lắm, thật sự phải giao Noãn Thần cho anh ta sao?”

“Ngày đầu tiên mới cưới, cô dâu lại say khướt ở bar, đổi lại là ai thì sắc mặt cũng không tốt được.” Mạnh Khiếu xoay người, gọi phục phục mang lên mấy ly Whisky, sau đó mỉm cười nhún vai nhìn Ngải Niệm, “Yên tâm đi, Noãn Thần cùng lắm là bị anh ta mang về nhà trừng phạt một chút thôi, à, ý của tôi ám chỉ là trên giường.”

Ngải Niệm sửng sờ.

Hạ Lữ nhíu mày không chấp mấy lời nói nhảm của Mạnh Khiếu, tiến lên ôm lấy Trang Noãn Thần, “Noãn Thần, về nhà thôi, có người đến đón cậu kìa.”

“Mình còn chưa uống đủ mà? Ai đến đón mình vậy, đáng ghét.” Hơn nửa cơ thể của Trang Noãn Thần đều dựa vào người cô, mắt lơ lơ say.

“Chồng cậu đến đón cậu.” May mà Hạ Lữ dặn phục vụ pha nước vào, nếu không Trang Noãn Thần mà say lên thì đập nát hết cả quán rượu này cũng không chừng.

Trang Noãn Thần nghe vậy liền giơ tay gãi đầu, nhú mày, “Chồng mình á? Chồng mình ở đâu ra?”

“Cậu kết hôn rồi, cùng với Giang Mạc Viễn.” Hạ Lữ lớn tiếng hét bên tai cô.

“Kết hôn á...” Trang Noãn Thần giương mắt, lơ lơ nhìn bóng dáng cao lớn của một người đàn ông đang đi đến, đầu như bị búa bổ mạnh đến nhẹ nhàng bay bổng, nhất thời trí nhớ như bị ngắt quãng không liên tục.

Giang Mạc Viễn rốt cục cũng chen được đến nơi, đúng lúc thấy Trang Noãn Thần đang giương cặp mắt say khướt lơ lơ nhìn anh, đôi mày anh tuấn đột nhiên cau lại, ngay sau đó ôm cô vào lòng, lúc lia mắt về phía Mạnh Khiếu thì trở nên có chút nghiêm khắc.

“Sao lại vậy?”

Hạ Lữ và Ngải Niệm cũng không biết nói gì, thật sự hai cô còn muốn hỏi anh là sao lại như thế, nhưng biết không moi được chuyện gì có giá trị từ miệng của Giang Mạc Viễn nên đành thôi, Mạnh Khiếu thì lười biếng trả lời dùm Trang Noãn Thần, “Là cô ấy vui quá thôi, ăn mừng vừa mới lấy chồng mà.”

Lời nói mang ngụ ý rõ ràng là có chuyện.

Giang Mạc Viễn là người thông minh đương nhiên nghe ra được, trừng mắt với Mạnh Khiếu một cái mới cúi đầu nhìn cô gái trong lòng,

ánh mắt nghiêm khắc chuyển thành bất đắc dĩ và đau lòng, “Sao lại uống nhiều như vậy?”

Mùi hương của anh nhẹ nhàng chui vào mũi cô, cô ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên đưa tay ôm cổ anh, cười ha ha, “Anh đã đến rồi à?”

“Ừ, anh đến rồi đây.” Giang Mạc Viễn bị bộ dạng của cô chọc cười, đôi môi khẽ mím rồi gợn lên độ cong đẹp đẽ, nổi phiến muôn trên đường đến đây thoáng cái bay biến sạch, đưa tay ôm lấy cơ thể cô.

Cô cười đến rạng rỡ, ánh sáng trong mắt như vì sao sáng ngời trong đêm tối, “Anh đâu phải là Cố Mặc, anh là ai vậy?”

Nụ cười bên môi Giang Mạc Viễn đông lại, nhưng nhanh chóng nhếch mép cười, “Anh là chồng em.”

“Chồng á?” Trang Noãn Thần ngạc nhiên với xưng hô này, nhả mặt nhúu mày.

Giang Mạc Viễn lại cúi đầu, đôi môi kề sát bên tai cô thì thầm, “Từ hôm nay trở đi, em thuộc về anh.”

Hơi thở nóng bỏng của người đàn ông phả ra lướt qua tóc cô sinh nhiệt, cô mỉm cười né tránh, lại bị anh ôm càng chặt.

“Giang tổng, không phải anh nên giải thích cho chúng tôi một chút sao?” Ngải Niệm lấy hết can đảm nói, tuy rằng cô vẫn luôn có cảm giác người đàn ông này khá bí hiểm, nhưng thông qua cử chỉ vừa rồi không khó nhìn ra hai người này thật sự đã kết hôn, cũng nhìn ra được anh ấy đích thực rất quan tâm Noãn Thần, nhưng mà, vẫn phải hỏi rõ sự tình.

Giang Mạc Viễn ôm Trang Noãn Thần, nhìn về mấy người Ngải

Niệm, thản nhiên nói, “Hôn lễ sẽ được cử hành tại Thụy Sĩ, chân thành mời mọi người đến tham dự.” Nói xong, bất ngờ bế thốc Trang Noãn Thần khỏi ghế, gạt đám đông đi ra.

Nhìn thấy bóng lưng ngày càng đi xa của anh, Ngải Niệm mở to mắt chỉ tay về hướng đó, “Anh ta, anh ta sao lại thế?”

Hạ Lữ thở dài nhưng không nói gì.

Mạnh Khiếu thì cười cười, “Đức hạnh của anh ta thế đấy.”

Xe chạy thẳng vào nhà để xe, sau khi vào nhà, Giang Mạc Viễn đặt Trang Noãn Thần lên giường, người cô mềm nhũn nhưng vẫn la hét đòi uống rượu.

Giang Mạc Viễn đau lòng nhìn cô, khẽ thở dài, đang muốn đứng lên, cánh tay liền bị Trang Noãn Thần níu lại.

Trái tim anh ấm áp, lại ngồi xuống mép giường lần nữa.

“Anh muốn đi đâu vậy?” Cô ra vẻ đáng thương, ngửa mặt lên hỏi, ánh mắt mơ màng xinh đẹp như ngọc.

Giang Mạc Viễn đưa tay vuốt tóc cô, dịu dàng nói nhỏ, “Anh đi lấy khăn ấm và trà giải rượu cho em.” Sau này anh phải giám sát cô chặt chẽ hơn, sao lại uống nhiều rượu như vậy làm gì?

“Khỏi đi...” Trang Noãn Thần hít mũi, nắm lấy cánh tay anh càng chặt hơn, mơ mơ hồ hồ nghiêng người, nhìn xung quanh một vòng, “Đây là đâu vậy?”

“Chúng ta về đến nhà rồi.” Giang Mạc Viễn cười khế.

“Nhà à?” Trang Noãn Thần nhú chặt lông mày, như là đang cố gắng nhớ lại gì đó, thật lâu sau mới rên rỉ lên, “Đây không phải nhà em, em muốn về nhà...” Nói xong giùng giăng muốn ngồi dậy.

Quyển 5 - Chương 4: Anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em

Giang Mạc Viễn giơ tay ôm cô, cánh tay trắng kiện khóa chặt thân hình bất an của cô, kiên nhẫn nhỏ giọng, “Noãn Noãn, đây là nhà em.”

Trang Noãn Thần ngừng giãy dụa, mở lớn hai mắt mù mờ nhìn anh, cứ nhìn rồi nhìn, nước mắt bất giác chảy ra như một đóa trê bất lực.

Lòng ngực Giang Mạc Viễn tê rần, một nỗi đau không biết từ đâu thay thế áp lực trong lòng, đưa tay lau đi nước mắt của cô. Anh thà rằng để cô uống say hơn nữa, thà rằng thái độ cô khác thường bám theo anh âm ỉ, thậm chí mắng anh đánh anh đều được hết, chỉ cần cô đừng khóc như vậy.

Cho đến nay, anh chưa bao giờ biết nước mắt phụ nữ sẽ có lực sát thương lớn như vậy, sẽ làm tay chân anh luống cuống, cảm giác thế này rất hiếm khi xuất hiện trong tự điển của anh, là một loại cảm giác thất bại, một loại cảm giác không cách gì bình phục, một loại mất mát không thể nào nắm bắt trong tay.

Ngón tay anh quệt nước mắt cô, khi thả xuống lại bị cô nắm chặt lấy. Giang Mạc Viễn cúi đầu, tay cô lạnh lạnh trắng nõn như ngọc, trở tay đan tay mình vào tay cô, ánh mắt ngắm cô hiện lên vẻ dịu dàng.

Trang Noãn Thần cười cười hi hi ha ha, nghiêng đầu nhìn anh.

Trong mắt cô gái còn vương ánh lệ, long lanh sáng trong còn hơn cả thủy tinh, dưới ánh đèn nhấp nháy thứ ánh sáng huyền ảo lơ mơ,

trông mắt chớp động như chú mèo trong đêm tối. Ánh mắt thâm thúy của Giang Mạc Viễn co lại, tình cảm trong lòng dâng lên, không kiềm được mà cúi đầu xuống, nụ hôn từ trán kéo dài đến giữa hai đầu lông mày, rồi trượt xuống chóp mũi yêu kiều... Cô như choáng váng, cứ ngửa gương mặt nhỏ nhắn, giương đôi mắt to tròn nhìn anh.

Anh cười nhẹ, ngẩng nhìn cánh môi căng mọng ấy, lúc cúi đầu xuống lần nữa, Trang Noãn Thần lại giơ hai tay áp vào má anh.

Giang Mạc Viễn sửng sốt.

Cô chưa bao giờ chủ động như vậy.

“Noãn Noãn...” Anh khẽ gọi tên cô, mỗi lần gọi ra là mỗi lần cảm thấy ấm áp.

Trang Noãn Thần như là không có nghe thấy tiếng anh thì thầm gọi tên cô, tò mò quan sát anh.

Anh bị bộ dạng của cô chọc cười, cứ ngồi yên để mặc cô quan sát mình, khoe môi gợn lên độ cong sáng sủa.

“Anh thật đẹp trai.” Nhìn rồi lại nhìn, đột nhiên cô phán một câu như vậy, sau đó cười ha ha.

Giang Mạc Viễn thoáng có chút dở khóc dở cười, đồng thời cảm thấy tự giễu, anh lại luôn nghĩ cô sẽ chủ động hôn anh cơ đấy, trong lòng ít nhiều gì cũng có chút mất mát.

“Anh trông đẹp trai như vậy, có phải có rất nhiều bạn gái hay không?” Trang Noãn Thần mơ mơ hồ hồ nhìn anh, giơ tay lên hình như muốn chạm vào hàng mi anh nhưng lại nắm tóc anh, nắm chặt không buông.

Anh cười cười kéo tay cô ra, khế hà hơi vào lòng bàn tay ấy, thấp giọng nói, “Anh đi pha cho em ly trà giải rượu.”

“Không cần... Không uống đâu... rượu cay lắm.” Cô lầu bầu.

“Cô ngốc ời, là trà giải rượu.” Giang Mạc Viễn khế thờ dài.

Trang Noãn Thần vẫn níu chặt anh như cũ, chau mày, “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em mà.” Trang Noãn Thần lúc này thật tốt, ngây thơ, ngốc nghếch nhưng rất đáng yêu.

Giang Mạc Viễn kiên nhẫn ngồi bên cô, cười cười, “Không có.” Nói xong, cốc nhẹ lên trán cô, giọng điệu ôn hòa, “Anh chỉ có một bà xã là em thôi.”

Trang Noãn Thần hình như nghe không hiểu lời anh nói, mơ mơ hồ hồ ngã ra sau, lại được anh một phen ôm lại.

“Anh có từng yêu đương chưa? Có yêu ai không?” Cô say khướt quan sát anh.

Cánh tay được cô ôm lấy bỗng cứng ngắt, kể cả ánh mắt của Giang Mạc Viễn cũng nhuốm chút đau thương khó phát hiện rồi lại nhanh chóng bị giấu đi. Anh không trả lời tiếp, chỉ hạ giọng dỗ dành, “Noãn Noãn, em say rồi, nằm xuống ngủ đi.”

“Em từng yêu đương đó chứ...” Cô vừa nói vừa khóc.

Giang Mạc Viễn đành phải ôm cô.

“Yêu anh ấy thật lòng thật dạ...” Tiếng nói của cô đứt quãng.

“Anh biết.” Giang Mạc Viễn ôm cô, cho dù như thế, anh cũng không hề cảm thấy hối hận.

“Anh biết không? Cố Mặc khóc rồi...” Tiếng nói của cô thốn thức, nước mắt rơi như mưa, thấm ướt vai áo anh,” Lần đầu tiên em thấy anh ấy khóc...”

Giang Mạc Viễn rất không thích nghe thấy cái tên Cố Mặc, lại đau lòng với nỗi khổ của cô, lấy khăn qua lau nhẹ hai mắt ướt đầm của cô, khẽ an ủi.

“Em đem anh ấy đi bán... bán rồi...” Cô kiềm chế không được, ôm mặt khóc rống lên.

Giang Mạc Viễn lại ôm trọn cô vào lòng, đưa tay vuốt ve gáy cô làm động tác trấn an, suốt quá trình không nói câu nào, chỉ nghe cô khóc, nghe cô tố khổ...

“Em vi phạm lời thề...” Cô đáng thương ngược đầu lên nhìn anh, “Cả đời này có phải em sẽ không được hạnh phúc đúng không? Có đúng không...”

Ngực Giang Mạc Viễn bỗng co rút lại, siết chặt vòng ôm, ánh mắt nhìn chăm chăm cô, gần từng tiếng, “Trang Noãn Thần, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em.” Tiếng nói của anh nặng tựa tảng đá, từng chữ rõ ràng, mặc kệ cô có tỉnh táo hay không.

Trang Noãn Thần lại đắm chìm trong thế giới của riêng mình, cúi đầu khóc rưng rức.

Giang Mạc Viễn cứ vậy mà ôm cô, để mặc cô khóc, vẻ mặt trầm tĩnh.

Cho đến khi cô mệt mỏi, khóc rồi thiếp đi trong lòng anh, anh mới đặt

cô nằm xuống, lau khô nước mắt trên mặt cô, sau đó trong mắt xẹt qua một tia phức tạp.

Dưới ánh đèn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên mặt Trang Noãn Thần, dịu dàng, đau buốt...

“Tại sao, em lại thương hắn như vậy, cho dù đã gả cho anh rồi còn nhớ mãi không quên?” Cái thở dài của anh lộ ra nỗi đau to lớn, lan tràn lên đuôi mày khóe mắt, anh không còn cười nữa, chỉ còn lại vẻ trống trải thật sâu...

Sương mù dày đặc, như là mực không tẩy được, rong ruổi trong đêm đen.

Xung quanh không có chút ánh sáng, tối thui đến dọa người.

Trang Noãn Thần chìm ngập trong đó, màn sương dày đặc dính vào làn váy, như là bàn tay quái thú vươn đến chỗ cô, cô kinh hãi, cố gắng chạy về trước, bàn tay ở phía sau lại đuổi sát không tha.

Cô muốn hét lên lại không hét được.

Chỉ có thể liều mạng chạy trốn.

Trước mắt lại bị một người cản đường, bởi vì trước mắt rất tối nên cô không thấy rõ, chạy đến va vào.

Ngẩng đầu thì thấy là Cố Mặc.

Như chút ánh sáng xua tan sự lo lắng trong lòng, sự sợ hãi bất an của cô cũng thoáng không còn, giữ lấy anh vui sướng gọi tên anh.

Nhưng anh lại hất tay cô ra, dùng ánh mắt tràn ngập oán hận nhìn cô.

Trang Noãn Thần giống như rơi vào hầm lạnh.

Cố Mặc của cô, sao lại dùng ánh mắt ấy để nhìn cô.

Khẽ gọi tên anh lại chỉ đổi lấy sự thống hận càng sâu sắc của anh, sau lưng anh là sương mù đen tối đặc quánh, gần như nuốt chửng lấy bóng dáng anh, anh chỉ tay vào cô, hung hăng nói, “Trang Noãn Thần, cô bội ước, đời này cũng đừng mong được hạnh phúc!”

“Không...” Trang Noãn Thần bịt lỗ tai lại, nhưng lời nói lạnh lùng của Cố Mặc cứ quanh quẩn khắp mọi nơi, chui vào lỗ tai cô, tiến sâu vào bên trong lục phủ ngũ tạng của cô...

“Á...”

Trên giường, Trang Noãn Thần mở mắt, trán ướt đầm mồ hôi, ngay cả tóc cũng ướt nhẹp, dính vào gương mặt trắng mịn, gấp gáp hít vào từng ngụm không khí, hồi lâu mới tỉnh táo lại.

Ánh sáng nhu hòa rọi lên rèm mỏng, rơi xuống thảm trải sàn.

Thì ra, cô mơ thấy ác mộng.

Khẽ rên một tiếng ngồi dậy, mái tóc dài thuận thế rũ xuống, cô giơ tay xoa mạnh hai bên thái dương, trán đau nhức như thùng một lỗ, sao lại đau như thế?

Bên tai vẫn quanh quẩn tiếng nói điên cuồng của Cố Mặc trong mơ...

“Trang Noãn Thần, cô bội ước, đời này cũng đừng mong có được

hạnh phúc!”

Ánh mắt Trang Noãn Thần cô liêu, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy mình không có duyên với hạnh phúc, chỉ là còn làm liên lụy đến Giang Mạc Viễn, là cô quá xấu xa hay là đáng đời?

Suy nghĩ, đầu lại bắt đầu đau nhứt.

Tối hôm qua, cô sao vậy?

Sẽ không uống quá nhiều nữa chứ?

Trang Noãn Thần vùng vẫy khỏi mớ suy nghĩ đó đứng lên đi uống nước, lúc này mới phát hiện không phải ở nhà mình, sau khi nhìn xung quanh một vòng, sững sờ một chút, là nhà của Giang Mạc Viễn, là phòng ngủ của anh.

À, không đúng, anh đã nói, nơi này sẽ là nhà của cả cô và anh.

Nói như vậy, tối qua là Giang Mạc Viễn đưa cô về nhà? Nhưng sao cô không có chút ấn tượng nào cả?

Trang Noãn Thần cố gắng hồi tưởng lại nhưng chỉ phí công vô ích, trong đầu chỉ có đoạn chia tay của cô và Cố Mặc, sau đó cô gọi Hạ Lữ đến bar, rồi sau đó nữa thì cô không còn nhớ.

“Ôi...” Cô ôm đầu rên rỉ, thật là uống nhiều quá rồi.

Khoảnh khắc cúi đầu rút cục cũng phát hiện, bản thân lại mặc một chiếc váy ngủ xa lạ. Chiếc váy lụa màu trắng, cảm giác thích thú vô cùng, nhưng không phải của cô. Xưa giờ cô mặc váy ngủ rất kín đáo, loại váy trễ ngực hở lưng thế này cô nào dám mặc?

Chờ đã...

Váy ngủ là Giang Mạc Viễn thay cho cô sao?

Hay là cô tự thay nhỉ?

Quay đầu nhìn thoáng qua đồng hồ ở đầu giường, bỗng dựng trợn to mắt! Ông trời ơi, đến lúc này, cô chỉ ít vẫn còn nhớ rõ hôm nay là ngày phải đi làm. Không nghĩ ngợi nhiều liền nhảy xuống giường, nhất thời quên mất trong phòng ngủ cũng có toilet, cô chạy lạch bạch xuống lầu.

Ánh sáng dưới lầu càng thêm rực rỡ.

Nắng sớm theo kính cửa sổ sát đất chiếu vào trong nhà, trên sofa ở phòng khách, là bóng lưng người đàn ông ngồi ngược sáng. Trang Noãn Thần dừng bước đứng ở cầu thang nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi trên sofa, một sự khấn trương không biết bắt nguồn từ đâu đang ùn ùn kéo đến.

Giang Mạc Viễn không đến công ty, trong không khí chuyển động mùi thơm thoang thoang của bữa sáng. Anh ngược lại ăn mặc chỉnh tề, nhưng lại không chính thức như bình thường, đang nhàn nhã nhâm nhi trà và đọc báo, nắng sớm cắt gọt gương mặt anh, phân chia mảng sáng tối góc cạnh rõ ràng.

Buổi sáng thế này, Trang Noãn Thần chưa bao giờ tưởng tượng ra được.

Buổi sáng thế này, Trang Noãn Thần chưa bao giờ tưởng tượng ra được.

Trong lòng hồi hộp, cô rón rén xuống lầu, đang chuẩn bị nhân lúc anh

không chú ý mà vọt qua, anh lại ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Trang Noãn Thần bất ngờ phanh gấp lại!

Trái tim cũng theo đó mà vọt lên cổ họng.

Giang Mạc Viễn đặt tờ báo xuống, thấy cô đi chân trần liền nhíu mày, đứng dậy cầm lấy một đôi dép lê đi về phía cô. Trang Noãn Thần bởi vì ăn mặc thiếu vải nên có hơi ngượng ngùng, gương mặt ửng đỏ, lui về sau từng bước, hai tay khoanh lại ôm lấy ngực.

Anh bị dáng vẻ này của cô chọc cười, khước môi khẽ nhếch, đặt đôi dép trong tay xuống sàn, khẽ nói, “Mang vào đi, đừng để cảm lạnh.”

Trang Noãn Thần cúi đầu nghe theo, trong lòng hiểu được cho dù cô không muốn thừa nhận, nhưng Giang Mạc Viễn đã trở thành chồng cô, đây là sự thật.

“Cám ơn anh.” Cô khẽ nói.

“Còn nhứt đầu không?” Giang Mạc Viễn khẽ hỏi.

Cô lắc đầu, lại giương mắt, “Tối qua tôi uống nhiều lắm à?”

“Không nhớ sao?” Anh cười.

Cô càng mù mờ.

“Cũng khá nhiều.” Giang Mạc Viễn nâng tay véo má cô.

“Trời ạ...” Mặt Trang Noãn Thần tái đi, trong mắt tràn trề vẻ cầu xin giúp đỡ, “Tôi có làm gì anh không?”

Giang Mạc Viễn không nói, chỉ cúi đầu nhìn cô cười.

Ánh mắt anh quá mức thẳng thắn, lại lộ ra sự thâm thúy khó giải thích. Cô bị anh nhìn đến toàn thân mất tự nhiên, bất giác liếm cánh môi khô khốc, ấp úng nói, “Tôi, tôi thực sự không có làm gì anh chứ?” Ông trời, chuyện cô sợ nhất chính là thế này, lơ đãng nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên say khướt ở trước mặt anh, hình như lần đó cô đã trối anh lại thì phải...

Theo lời của Hạ Lữ và Ngải Niệm, mỗi lần cô uống nhiều thì làm đủ trò không giống ai, có một lần ép buộc Ngải Niệm chạy đến trước mặt người lạ lớn tiếng nói bản thân là đồ đầu heo! Cho dù cuộc sống có vô vọng, cô cũng không muốn tự mình hại mình, đánh mất mặt mũi ở trước mặt Giang Mạc Viễn.

“Thực sự không có, tối qua em rất ngoan.” Giang Mạc Viễn hào tâm nói.

Trang Noãn Thần vô thức thở phào.

“Nhưng mà...” Sau khi anh đợi cô thở ra mới nói thêm một câu lấp lửng.

Trái tim cô lại treo ở cuống họng, chữ ‘nhưng mà’ của anh có chút khiến cô hoảng loạn.

Giang Mạc Viễn tới gần cô, gần đến nỗi có thể nhìn thấy vẻ sợ sệt trong đáy mắt cô.

Khí oxy xung quanh bắt đầu trở nên cạn kiệt, hô hấp của cô toàn là mùi xạ hương của anh, lấp đầy cả buồng phổi.

“Ngày đầu tiên kết hôn lại uống đến say mèm...” Giang Mạc Viễn cố

tình nén cười, chống một cánh tay lên tường, tay kia nâng mặt cô lên, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, nói, “Cực cưng à, muốn anh trừng phạt em thế nào đây, hửm?”

Khoảng cách của hai người quá mức thân mật, cô hoàn toàn bị anh giam giữ trong vòm ngực rắn chắc của anh, không có chút không gian để chạy trốn, lưng cô chỉ có thể dán chặt vào vách tường, đầu ngón tay anh dấn đầy mùi hương dễ chịu, men theo da thịt cô tiến sâu vào lỗ chân lông, giọng nói của anh cũng quá mức dịu dàng, bất ngờ giương mắt nhìn thẳng vào mắt anh, tròng mắt đen tối đến dọa người, cũng... mờ ám rõ rệt.

“Tôi... tôi...” Cô ấp úng chữ ‘tôi’ cả nửa ngày cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh, chỉ cảm thấy bầu không khí xung quanh ngày càng loãng, gần như không thở nổi.

Người đàn ông lại nở nụ cười, nét mặt giãn ra, chỉ là ánh mắt dần dần cực nóng, nhìn men theo chiếc cổ thiên nga trắng trẻo của cô xuống dưới... Cô bị anh nhìn đến nỗi tim đập loạn xạ, theo ánh mắt anh cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện cổ áo ngủ phanh ra có bao nhiêu khoa trương, từ độ cao của anh nhìn xuống đương nhiên thấy rõ tất tần tật.

“Anh...” Cô muốn lấy tay che ngực lại, nhưng bị người đàn ông nhanh tay chụp lấy cổ tay cô, dần dần kéo xuống.

Bàn tay khác thì vịn nhẹ mặt cô, ngón tay thon dài khẽ bóp cầm cô.

Trang Noãn Thần không dám cử động dù là nhỏ nhất, toàn thân cứng nhắc đứng yên tại chỗ. Cô có thể nhìn thấy vẻ quen thuộc ở trong ánh mắt kia của anh, có ngu ngốc hơn nữa cũng hiểu được ý đồ thực sự đằng sau vẻ ám muội ấy.

Anh cười tươi hơn nữa, từ từ cúi đầu...

Hơi thở nam tính ngày càng dày đặc, ngay lúc môi anh sắp dán vào môi cô thì cô đột nhiên xoay mặt đi, căng thẳng siết chặt ngón tay. Giang Mạc Viễn vẫn cứ duy trì động tác, ngón tay đột ngột dùng sức, cưỡng ép vặn khuôn mặt né tránh của cô lại.

“Ấy... đừng...” Lời nói phản kháng bị anh trực tiếp nuốt vào miệng, cô chỉ có thể mở trừng hai mắt.

Hơi thở đàn ông cay cay nóng bỏng, mang theo sức lực mạnh mẽ bầm sinh cắn nuốt môi lưỡi cô, cô không giãy thoát được, toàn thân càng căng cứng. Hơi thở của người đàn ông dần trở nên khàn đục, luồng hơi rơi vào hô hấp cô càng thêm nóng bỏng, khi nụ hôn của người đàn ông men theo cằm cô trượt xuống nơi cổ, cô lơ đãng chạm vào vật cứng rắn nam tính đã sớm thức tỉnh, sợ đến mức Trang Noãn Thần kinh ngạt hết lên, dùng hết sức lực đẩy anh ra.

Trong mắt Giang Mạc Viễn có chút hỗn loạn, nhìn cô, cúi đầu cười, bên trong có vẻ tà ác.

Cô chưa từng thấy anh như vậy, nhất thời trong lòng cảm thấy bất an, gian nan nuốt nước bọt, trái tim cũng suýt theo cổ họng vọt ra ngoài, môi run run cơ thể thì giật giật, “Tôi, tôi phải đi rửa mặt.”

Giang Mạc Viễn không buông tay, vẫn mỉm cười nhìn cô.

Sự bất an to lớn như màn sương mù dày đặc trong giấc mộng lúc này bao trùm lấy cô, nụ cười của anh càng khiến cô không biết làm sao, dứt khoát chui ra khỏi cánh tay anh, như con chuột chạy trốn chết vào trong toilet.

Giang Mạc Viễn ngăn ra, không ngờ cô lại có thể nghĩ ra cách thức

trốn chạy thế này, sau vài giây đột nhiên cười to sáng khoái, tâm trạng bất chợt tốt hơn.

Ánh ban mai có vẻ càng thêm tươi đẹp.

Ấm áp chiếu rọi lên cửa kính.

Chỉ là không mất bao lâu, Trang Noãn Thần lại chui ra khỏi toilet, thò đầu ra dò xét một cách cẩn thận.

Giang Mạc Viễn vẫn chưa đi, tựa vào tường buồn cười nhìn biểu hiện của cô, thấy vẻ mặt cô khó xử bèn hỏi, “Sao vậy?”

Trang Noãn Thần liều mạng cắn môi, sau một lúc mới ấp úng nói, “Tôi, tôi muốn đi vệ sinh, nhưng cái bồn cầu lại...” Lời còn đứt đứt, mặt liền đỏ lên.

Vẻ mặt ngượng ngùng của cô gái rơi vào trong mắt anh, lồng ngực khẽ chấn động, mỉm cười kéo tay cô đi vào toilet, lúc đi đến bên cạnh bồn cầu, anh nhẹ nhàng đưa tay nhấn, nắp bồn cầu tự động mở ra.

“Cái này hình như quá khoa trương đi, cũng đâu phải khách sạn, cả bồn cầu cũng lắp cảm ứng?” Trang Noãn Thần trợn mắt cứng lưỡi, nghĩ lại bản thân đúng là đưa quê mùa, ném hết cả mặt mũi.

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Đại đa số thiết bị trong nhà đều là thiết kế cảm ứng, cũng có phân biệt dấu vân tay, ví dụ như cửa phòng, lát nữa anh sẽ từ từ nói với em, cửa phòng anh cũng sẽ tăng thêm dấu vân tay của em.”

“Ờ...” Trang Noãn Thần lên tiếng, trong lòng lại âm thầm than thở, phiền thật.

Giang Mạc Viễn nói xong liền cứ nhìn cô như vậy, Trang Noãn Thần thì đợi hoài cũng không thấy anh đi ra ngoài, ngạc nhiên hỏi anh, “Sao vậy?”

“Cái gì sao vậy?” Anh mỉm cười nhíu mày.

“Anh...” Trang Noãn Thần siết nắm tay, nhỏ giọng nói, “Không còn việc gì nữa, anh ra ngoài chút đi.”

“Bắt anh ra ngoài làm gì?” Giang Mạc Viễn nói xong thì dựa người vào tường, cố ý ra vẻ khó hiểu nhìn cô.

Trang Noãn Thần thấy dáng vẻ cố tình của anh thì vừa tức vừa vội, chà chà chân, “Tôi muốn đi vệ sinh mà.”

“Anh cũng đâu có giành bồn cầu, em đi đi.” Giang Mạc Viễn ngày càng làm ra vẻ khó hiểu và vô tội.

“Anh...” Trang Noãn Thần mặt đỏ bừng, nóng nảy, “Sao lại có người như anh chứ? Lại còn xem người khác đi vệ sinh?”

“Em là bà xã của anh, hai vợ chồng thì làm gì có bí mật?” Giang Mạc Viễn ra vẻ khéo léo bóp méo vấn đề.

Trang Noãn Thần đêm qua uống không ít rượu, đương nhiên rất mất, lại thấy anh chậm chạp không chịu đi, dưới tình thế cấp bách đành bước đến dùng hết sức lực đẩy ra ra ngoài...

“Anh đừng có đáng ghét như vậy được không? Mau ra ngoài.”

Cho tới giờ cô cũng không biết Giang Mạc Viễn lại còn có một mặt xấu xa như vậy, vẫn luôn cảm thấy anh rất chín chắn trầm ổn.

Giang Mạc Viễn thấy cô nổi nóng, cũng không ép cô nữa, mỉm cười sáng lãng, “Được rồi, anh có thể ra ngoài, nhưng mà...” Anh kề sát vào cô, đáy mắt lóe lên tia mờ ám, “Em phải hôn anh một cái.”

“Anh... xấu xa!” Cô gấp đến độ giậm chân.

“Không hôn, anh sẽ không ra.” Giang Mạc Viễn đưa tay ôm cô, cố ý cười đen tối, “Chồng xem vợ đi vệ sinh cũng chẳng có gì ghê gớm.”

“Đừng đừng mà.” Trang Noãn Thần xấu hổ muốn chết, liều mạng lắc đầu.

“Vậy hôn anh đi.” Giang Mạc Viễn đưa mặt kề sát cô.

Trang Noãn Thần hận đến nghiến răng, lại xấu hổ khi phải đi vệ sinh ở trước mặt anh, đành phải kiễng mũi chân hôn nhanh lên mặt anh, sau đó mặt mày đỏ bừng nói, “Bây giờ có thể ra ngoài chưa?”

Hết chương 4

Quyển 5 - Chương 5: Giữa vợ chồng

Trang Noãn Thần ôm nỗi sốt ruột và giận hờn nho nhỏ, chẳng qua cũng là một thỏa hiệp về mặt tâm lý. Trong hôn nhân, quan hệ có chút nguy cơ chính là hai người đều kỳ phùng địch thủ, còn sợ nhất chính là vợ mạnh mẽ còn chồng thì nhu nhược, bất cứ người phụ nữ nào cũng không muốn chấp nhận chuyện này, sâu thẳm tận đáy lòng đại đa số đều muốn một mối quan hệ vợ chồng như thế này: phụ nữ muốn ngưỡng mộ người đàn ông của họ còn hơn cả chuyện muốn người đàn ông đó phải ngưỡng mộ mình. Giang Mạc Viễn tuyệt đối là một người đàn ông bẩm sinh mạnh mẽ và có thể khống chế được vọng, đối mặt với chuyện giành được thắng lợi vào sáng hôm sau ngày tân hôn, đương nhiên là cảm giác tốt hẳn lên.

Bầu không khí vào buổi sáng thoang thoảng mùi hương thơm mát ấm áp.

Trước kia, Giang Mạc Viễn cảm thấy căn nhà này quá trống trải, hiện giờ, ngay cả không khí cũng lây nhiễm hương thơm của cô, hít sâu một hơi là thấy ngập tràn hạnh phúc.

Sau hơn mười phút, Trang Noãn Thần rửa mặt xong đi ra, cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc váy ngủ trên người, âm thầm thờ dài, mù mờ đứng tại chỗ.

Trên sofa, Giang Mạc Viễn lần nữa ngồi xuống tiếp tục uống trà xem báo, cô thấy lạ, anh không cần đi làm sao?

Siết bàn tay, chậm rãi bước lên trước, vô thức khoanh tay ôm ngực,

đến gần anh mới phát hiện, anh đang xem báo tiếng Anh.

“Cái này...” Trang Noãn Thần ấp úng lên tiếng, mím môi.

Giang Mạc Viễn ngẩng đầu, nhìn cô, cười nhẹ.

Cô chìm ngập trong nắng sớm nhàn nhạt, ánh sáng dịu nhẹ khiến làn da cô trở nên sáng bóng, cô bất lực đứng trước mặt anh, mái tóc dài mượt còn đẹp hơn cả tảo biển, rũ xuống bờ vai, làm tôn lên gương mặt trắng mịn của cô, giờ phút này mọi thứ dường như có vẻ cực kỳ đẹp đẽ.

Anh im lặng, chờ cô nói tiếp.

“Quần áo của tôi đâu? Còn có...” Trang Noãn Thần ấp úng nói, “Lát nữa phiền anh đưa tôi đến công ty.” Cô không phải chưa từng thử gọi taxi ở chỗ này, nhưng hy vọng quá xa vời, đợi cô gọi được xe chắc sẽ càng đến muộn hơn.

“Đến công ty?” Giang Mạc Viễn nhướn mày, đặt tờ báo trong tay xuống, sau đó kéo tay cô qua, “Lúc này anh xin nghỉ giúp em rồi, hôm nay em không cần đến công ty.”

“Hả?” Trang Noãn Thần hết hồn, cũng quên mất rút tay về, “Anh thay tôi xin nghỉ phép à? Xin phép ai? Tại sao phải xin phép giúp tôi?” Cô không muốn ở đây, sẽ cảm thấy rất lạ lẫm.

Giang Mạc Viễn hơi dùng sức kéo cô xuống người mình, cô giật mình, hai má bỗng dưng đỏ bừng, sau đó giãy dụa, lại bị anh giữ càng chặt.

“Anh...”

“Còn lộn xộn nữa anh sẽ muốn em đó.” Tiếng nói trầm thấp của người đàn ông lộ ra đề nén rõ ràng.

Trang Noãn Thần toàn thân căng cứng, mở to mắt, cơ thể cũng không dám động, cô hiểu hàm ý trong lời nói của anh.

Thấy cô ngoan ngoãn, Giang Mạc Viễn bất giác cười nhẹ, siết chặt vòng ôm hơn, hài lòng thở dài, “Anh gọi thẳng cho Trình Thiếu Tiên.”

“Cái gì?” Trang Noãn Thần kinh hãi, quay đầu trừng mắt với anh, miệng mở lớn.

Trời ạ, anh cũng thật...

“Em ăn gì đi, hôm nay anh và em cùng về Thông Châu thu xếp một chút, dọn đồ đạc của em qua đây.” Giang Mạc Viễn khẽ nói.

“Nhưng cũng không phải ngày một ngày hai mà, tôi có rất nhiều nghiệp vụ phải làm, nhiều việc lắm, rất bận rộn.” Trang Noãn Thần gấp gáp nói.

Đáy mắt Giang Mạc Viễn hiện lên vẻ cười, “Cô nhóc, ở trước mặt anh mà em nói bận sao?”

Cô ngậm miệng...

Nói bận rộn, cô đích thực không bận bằng anh.

“Noãn Noãn...” Anh xoay mặt cô qua, nhìn cô rồi nghiêm túc nói, “Thu xếp xong đồ đạc thì em tranh thủ đến công ty xin nghỉ dài hạn, khoảng hai tuần.” Thấy cô định lên tiếng, anh liền giải thích ngay, “Trước hết nghe anh nói đã. Đầu tiên chúng ta phải về Cổ Trấn một chuyến đúng không? Chuyện kết hôn phải báo cho ba mẹ một tiếng

mới được, sau khi gặp ba mẹ xong, em còn phải theo anh về Thụy Sĩ, cần làm một số thủ tục, và thông báo cho một số người, bởi vậy có thể mất khoảng hai tuần.”

Trang Noãn Thần ngẩn ngơ nhìn anh, nhất thời còn chưa tiêu hóa được hàm nghĩa ba mẹ trong lời nói của anh. Đợi sau khi hoàn hồn lại thì không cười nổi, người này sao có thể sửa miệng nhanh như vậy chứ.

Thật lâu sao, cô lộ vẻ lưỡng lự, “Nhưng mà, thời gian này công ty thực sự rất nhiều việc...”

“Em phải hiểu rằng, trái đất sẽ không bởi vì ai mà ngừng chuyển động, công ty cũng vậy.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ, đưa tay quấn lấy ngón tay nhỏ nhắn mềm mại của cô.

Trang Noãn Thần khẽ nhú mày.

Cảm giác này, có chút không thoải mái.

“Giang Mạc Viễn...” Cô cúi đầu lên tiếng, ngẩng lên nhìn anh, “Tuy rằng, chúng ta đã kết hôn, nhưng, tôi thực sự không thích thế này.”

“Không thích chuyện gì?” Giang Mạc Viễn mỉm cười nhìn cô.

“Không thích cuộc sống của mình bị người khác an bài.” Cô luôn quen với việc độc lập, cuộc sống một thân một mình đã sớm rèn luyện thói quen tự thân vận động của cô, nhưng hiện giờ trong cuộc sống của riêng cô lại đột nhiên xuất hiện thêm một Giang Mạc Viễn, thậm chí mỗi ngày đều phải sống chung với anh, cô đã rất không quen rồi, mà tính tự tiện làm chủ của Giang Mạc Viễn càng khiến cô không thoải mái.

Giang Mạc Viễn không giận còn cười, ôm sát cô, “Thứ nhất, anh là chồng em, an bài cách sống thích hợp nhất cho em là lẽ dĩ nhiên; thứ hai, em là một cô nhóc không biết chăm sóc bản thân, anh không giúp em quan tâm em thì ai quan tâm?”

Trang Noãn Thần nghe vậy liền sững sờ, chớp chớp mắt mấy cái, chỉ vào mũi mình nói, “Tôi làm sao mà không chăm sóc bản thân?”

“Em mà biết chăm sóc bản thân thì có thể ngồi quá trạm xe được à?” Anh chỉ thuận miệng nói ra một ví dụ, lại nói đến Trang Noãn Thần á khẩu không đáp lại được.

Cả buổi, cô mới như con cá chết chỉ còn sót lại chút hơi tàn, thối ra một câu, “Khi đó là tôi, là tôi...” Nói cũng không nói xong được, cô chính là đau lòng vì Cố Mặc.

Giang Mạc Viễn dường như hiểu được cô muốn nói gì, ánh mắt thoáng u ám, nhưng chỉ cười nhẹ nhàng, giơ tay giữ lấy cằm cô, nhấn mạnh từng chữ, “Noãn Noãn, tóm lại, trong thời gian ngắn nhất, anh sẽ khiến em quen với cuộc sống có anh bên cạnh.”

Trang Noãn Thần cụp mắt, che giấu đi vẻ trống vắng bên trong đó, sau một lúc lâu thì nhẹ nhàng gật đầu.

“Còn có...” Anh cố ý xem nhẹ vẻ hoang vắng trong đáy mắt cô, giọng nói lộ ra chút xiu không vui, “Từ nay về sau phải đổi cách xưng hô với anh mới được.”

“Hửm?” Trang Noãn Thần bị lời nói của anh làm lơ mơ.

“Không thể gọi thẳng cả tên lẫn họ của anh ra được.” Giang Mạc Viễn bị vẻ mặt ngơ ngẩn của cô chọc cười, không vui trong lòng thoáng bay biến sạch, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn, “Em có thể

gọi anh là Mạc Viễn, hay trực tiếp gọi anh là ông xã đều được.”

Hờ...

Trang Noãn Thần há miệng, trái tim va mạnh vào lồng ngực, cô... không gọi ra miệng được.

“Thói quen... phải có cả một quá trình.” Cô lẩm bẩm nói.

Giang Mạc Viễn nhìn cô suy nghĩ mông lung mất mấy giây, rồi sau đó đôi môi mỏng khẽ nhếch, “Được, anh không ép em. Ăn sáng trước đi.” Nói xong, kéo cô đứng dậy.

“Ái khoan, từ từ...” Cô đứng tại chỗ.

Giang Mạc Viễn quay đầu lại.

“Tôi không biết phải nói chuyện này với ba mẹ mình thế nào.” Khẽ thở dài thườn thượt, đây là chuyện khiến cô buồn bực trong lòng nhất.

Giang Mạc Viễn giơ tay đặt lên vai cô, “Chuyện này để anh giải quyết. Còn nữa, họ cũng là ba mẹ anh.”

Trang Noãn Thần giương mắt nhìn anh, trong lòng lơ đãng xẹt qua một cảm giác khó có ngôn ngữ nào tả được, có chút hơi đau, cũng có chút xiu cảm động...

Thấy ánh mắt anh nóng bỏng nhìn mình, cô lại cảm thấy toàn thân cứng nhắc, xấu hổ cúi đầu tăng hắng, “Tôi, tôi lên lầu thay đồ trước.”

Giang Mạc Viễn thấy cô vậy cũng làm khó cô nữa, khẽ nói, “Bộ đồ tối qua của em mang đến tiệm giặt ủi rồi, trên lầu phòng thứ hai bên phải

là phòng để quần áo, anh có sắm vài bộ cho em, em thử xem có vừa người không.”

“À...” Cô liếm môi, cúi đầu nói, “Cám ơn.” Nói xong liền chạy thẳng lên lầu hai.

Giang Mạc Viễn đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng của cô, nở nụ cười bất đắc dĩ, sao lại giống thỏ chạy trốn sói thế này?

Phòng để quần áo ở lầu hai, diện tích còn rộng hơn cả phòng ngủ.

Trang Noãn Thần nhìn đến tắc lưỡi, không khỏi có chút xa xỉ.

Đi vào trong đóng cửa lại kỹ càng, kéo mở một cái tủ trong số đó, bên trong là quần áo đi làm của đàn ông, đa số là màu tối, chạm nhẹ vào chất liệu đã biết là sa hoa rồi, chắc mỗi bộ đều được đặt may thủ công. Cô lại nhìn đến áo sơ mi, cà vạt, giày da cùng khuy măng sét, kẹp cà vạt đều được phân loại đặt ngăn nắp. Hình như Giang Mạc Viễn rất chuộng mấy dạng ăn mặc rập khuôn, tùy tiện cầm lên một thứ xem đều là kiểu kinh điển trên thị trường hoặc là phiên bản số lượng có hạn.

Đi vào trong thêm một chút, phong cách phòng để đồ không còn nhợt nhạt như vậy nữa, ngược lại lộ ra một vẻ dịu dàng, trước tủ quần áo Trang Noãn Thần đứng ngẩn ra, cô vốn nghĩ anh chỉ có thể chuẩn bị cho cô vài bộ để mặc tạm, không ngờ đập vào mắt chính là trang phục nữ rực rỡ muôn màu, từ áo khoác mùa đông cho đến đồ mặc bên trong, quần tây, váy, đến những đôi giày xinh đẹp, nhìn đến cô hoa cả mắt.

Bên cạnh gương đứng có đặt một chồng tạp chí thật dày, Trang Noãn Thần tò mò mở ra xem, toàn bộ đều là album quần áo của các thương hiệu có mặt trên thị trường, album đều mới toanh, có thể thấy

được đều là mới chuẩn bị, rồi nhìn lại loạt quần áo và trang sức này sao thấy quen quen, các con số đều được gạch dưới, lúc này mới ngó ra, chỉ cần quần áo có con số được gạch chân thì tất cả đều xuất hiện trong tủ quần áo của cô.

Cô từng nghe Hạ Lữ nói rằng, cuộc sống mà cô ấy ước ao nhất chính là có thể cầm lấy album thương hiệu trang phục mới nhất để mua sắm, thích bộ nào thì trực tiếp báo cho nhãn hiệu đó vận chuyển hàng đến là được, nhưng cuộc sống mà Hạ Lữ muốn, lúc ấy cô chỉ cảm thấy quá lạ lẫm, nhưng giờ phút này, thật sự đặt mình vào hoàn cảnh đó mới phát hiện, cảnh này tuyệt đối có lực rung động siêu mạnh đến tâm lý của phụ nữ.

Trang Noãn Thần đứng trước tủ quần áo xinh đẹp hồi lâu, thở dài, đây... là cuộc sống mà cô muốn sao?

Hết chương 5

Quyển 5 - Chương 6: Hãy thử yêu anh

Căn phòng âm u, rèm cửa thật dày che khuất ánh mặt trời.

Trong phòng ngủ nồng nặc mùi rượu.

Cố Mặc mặc nguyên bộ đồ nằm trên giường, trong tay còn ôm chai rượu. Anh nhắm chặt hai mắt như đang ngủ, nhưng trong khi ngủ mơ thường xuyên nhíu mày, gương mặt anh tuần trông có vẻ hốc hác, râu ria mọc lởm chởm, toàn thân nhìn qua suy sụp không chịu nổi.

Khi Hứa Mộ Giai đẩy cửa phòng ngủ ra, thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Giơ tay phe phẩy đi mùi rượu trong không khí, khẽ chau mày, sau khi bước đến không có lập tức đánh thức anh, ngược lại ngồi xuống mép giường, lẳng lặng nhìn anh, sau hồi lâu đưa tay khẽ vuốt hai má anh, đáy mắt tràn ra tình yêu say đắm.

Cố Mặc, chàng trai ngang tàng bất kham này rốt cuộc không phải cũng thuộc về cô hay sao?

Cô có chút không dám tưởng tượng, đã từng biết bao nhiêu ngày đêm cô chỉ có thể đi tìm an ủi trong giấc mộng, Cố Mặc trong mơ rất thương cô, trong tim trong mắt toàn là cô, nhưng sau khi tỉnh mộng liền chìm sâu trong mất mát, Cố Mặc, chưa bao giờ yêu cô, cho dù là lúc học đại học cô ở bên anh một thời gian dài như vậy.

Cảm giác của Hứa Mộ Giai đối với Cố Mặc chưa bao giờ vơi đi theo

chuyển động của thời gian, từ lúc nhìn thấy anh lần đầu tiên, cô chỉ biết bản thân xong rồi, cũng chạy không khỏi bóng dáng của người đàn ông này.

Tình yêu của cô với Cố Mặc, sự si mê với Cố Mặc hết như thuốc phiện, cô chính là người ăn nhầm cây thuốc phiện ấy, một khi dính vào thì không cách gì từ bỏ.

Gió tay phủ lên mặt anh, râu trên cằm anh làm đau lòng bàn tay cô. Một chút đau đớn nhanh chóng khuếch tán lên đáy mắt cô, cô thuận thế nằm xuống, nhắm nhìn anh đang nhắm chặt hai mắt.

“Cố Mặc... em biết có được anh bằng cách thức này rất đáng xấu hổ, nhưng mà... em thực sự quá yêu anh.”

Ngón tay khẽ vuốt tóc anh, trong mắt Hứa Mộ Giai tràn ngập đau xót.

Cố Mặc say khướt, lẩm bẩm một câu trong mơ màng, Hứa Mộ Giai nghe rất rõ, anh vừa mới gọi một tiếng ‘Noãn Thần’. Con tim đột nhiên đau nhói, ghé đầu gối lên ngực anh, Cố Mặc ơi Cố Mặc, cho tới lúc nào thì anh mới có thể quên được cô ấy?

Trở về căn phòng thuê ở Thông Châu, trọng trách thu xếp đồ đạc rơi xuống người Giang Mạc Viễn, sau khi Trang Noãn Thần leo lên ghế lấy vali suýt chút nữa bị rơi xuống trúng đầu thì Giang Mạc Viễn dứt khoát kiên quyết bắt cô ngoan ngoãn đứng ở một bên, tự mình từ phòng ngủ bận rộn đến phòng khách, rồi từ phòng khách bận rộn đến toilet.

Trang Noãn Thần trong lòng không vui, nhưng chỉ có thể đi theo sau lưng anh giúp đỡ này nọ, lúc trước cô dọn đến chỗ nào đều là do Hạ

Lữ và Ngải Niệm trợ giúp, nhìn thấy Giang Mạc Viễn bận này bận nọ, vừa đóng gói vừa phân loại sắp xếp lại đồ đạc thì trong lòng không khỏi buồn phiền, cô ít nhiều gì cũng phải giúp đỡ để công việc tốt hơn một chút chứ.

“Tùy tiện bỏ vào đóng lại không phải là được rồi sao?” Cô ngồi xổm xuống bên cạnh vali, nhìn anh.

“Đồ đạc phải để trật tự ngăn nắp, như vậy thì lúc em tìm sẽ tiện lợi hơn.” Giang Mạc Viễn đưa tay xoa xoa đầu cô, tiếp tục bận rộn.

“Cũng không nhất định thế, trong bừa bộn có thứ tự mà.” Trang Noãn Thần nhú mày.

Giang Mạc Viễn đang dùng băng dính quấn mấy đồ trang trí nhỏ, sau khi nghe vậy liền thấy buồn cười, nhìn cô, “Lý luận kiểu gì thế này?” Trước khi đến đây, anh từng nghĩ trực tiếp thuê người dọn dẹp, nhưng ngẫm lại thấy thôi đi, dọn dẹp phòng cũng là một khâu cần thiết để thấu hiểu một người.

Trang Noãn Thần biện minh, “Thì chính là như vậy mà, anh thu dọn ngăn nắp quá ngược lại tôi tìm không ra.”

“Lúc không tìm được thì hỏi anh.” Giang Mạc Viễn tâm trạng tốt vô cùng.

Trang Noãn Thần quan sát bóng lưng anh, có chút không thể giải thích sao một người đàn ông lại có thể có tính tự giác như vậy chứ? Khẽ thở dài thườn thượt, “Hàn Hàn từng nói một câu, chần không cần gấp, vốn dĩ lúc ngủ cũng sẽ sổ ra. Cho nên làm như vậy chính là đang lãng phí thời gian đấy.”

Giang Mạc Viễn vừa thu dọn vừa thản nhiên nói, “Vậy hôm nay em

ăn cơm, thì dùng đến tận ngày mai khỏi cần ăn phải không? Dù sao cũng đều bị em tiêu hóa hết, chẳng phải là lãng phí nguyên liệu nấu ăn sao? Người lười biếng sẽ viện cớ này cớ nọ để tô điểm cho tính trì trệ của mình, thật sự họ đã quên, thói quen cuộc sống lành mạnh sẽ cực kỳ nâng cao hiệu suất làm việc của con người.”

Hờ...

Trang Noãn Thần bị anh nói đến nghẹn họng chẳng đáp được chữ nào.

Cô phát hiện, tranh luận với anh thì kết quả chính là thất bại thảm hại.

Giang Mạc Viễn nói xong lại đi vào bếp, sau đó lại đi ra, nhìn cô, bắt đầu nói, “Noãn Noãn à, anh chỉ không hiểu mấy năm em ở Bắc Kinh này làm thế nào để sống sót được.”

Trang Noãn Thần bị anh hỏi đến mù mờ, đứng dậy đi lên trước, ló đầu nhìn vào thì mặt cô nhất thời đỏ như quả táo, trong bồn rửa chén còn một số chén đĩa chưa rửa, nắp nồi cơm điện thì để mở, bên trong còn có nửa nồi cơm.

“Cái đó... Tôi lập tức thu dọn ngay.” Cô ước gì có thể tìm cái hang để chui vào.

Giang Mạc Viễn lại cố nén cười, cầm qua một túi rác siêu lớn, đưa tay trực tiếp quơ hết bát đĩa vào trong.

“Này, anh làm gì vậy?” Cô hết hồn vội ngăn lại, “Không thể ném, đều là tiền mua đó.”

“Trong nhà có hết rồi, mấy cái này không cần nữa.” Giang Mạc Viễn

nói xong lại mở cửa tủ lạnh ra.

“Cái đó cũng không được ném nha, lãng phí lắm...”

“Đây là gì vậy?” Giang Mạc Viễn chau mày, từ trong tủ lạnh lấy ra mấy đĩa thức ăn, hỏi.

“Đây là...” Trang Noãn Thần chạy đến nhận lấy mở nắp ra, “Cá hấp, ở nhà hàng ăn không hết nên gói mang về ăn tiếp.”

Vừa mới dứt lời, cánh tay đàn ông lại vung lên, trực tiếp ném cái đĩa cùng với cá hấp bên trong vào túi rác.

“Còn nhiều vậy mà, trưa nay có thể hâm lại ăn tiếp mà.” Trang Noãn Thần cảm thấy anh quá lãng phí, chẳng những ném bỏ nhiều đồ đặc của cô, còn ném luôn cả thức ăn của cô.

Giang Mạc Viễn đặt túi rác to dùng sang một bên, đặt hai tay lên vai cô, cúi đầu thờ dài, nhìn cô cả buổi mới lên tiếng, “Noãn Noãn, từ nay về sau anh sẽ không để em vất vả như vậy nữa.”

Lời nói của anh nặng tựa tảng đá, bỗng dưng chạm đúng chỗ sâu nhất trong đáy lòng cô.

Cô sững sờ nhìn anh, hồi lâu cũng chưa nói được gì.

Không biết tại sao, cho dù biết Giang Mạc Viễn đã từng làm ra chuyện xấu xa với mình, nhưng sâu trong tiềm thức cô vẫn luôn tin tưởng, chỉ cần là chuyện anh hứa hẹn thì nhất định sẽ thực hiện...

Giang Mạc Viễn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, thả cô ra rồi tiếp tục công việc.

Lúc chạng vạng, căn phòng cơ bản đã thu dọn xong.

Phòng không lớn, đồ đạc mọi thứ cũng không nhiều, dọn dẹp cũng không tốn sức như vậy.

Thứ còn lại, chỉ là cây đàn ukulele trên tường kia.

Trang Noãn Thần đứng trước nó, ngược nhìn, nhưng lần nữa không giờ tay tháo xuống.

Cây đàn này vẫn luôn ở bên cạnh cô, ngày qua ngày, năm qua năm, lâu rồi, mỗi khi cô rất nhớ rất nhớ Cố Mặc, cô sẽ tháo xuống nhẹ nhàng vuốt ve nó, nhìn đàn liền có thể nghĩ đến Cố Mặc, hiện giờ, cô còn có tư cách gì để nghĩ đến anh? Có tư cách gì giữ lại cây đàn của anh?

Đàn ukulele, lẳng lặng chiếu vào đáy mắt cô.

Ngắm rồi lại ngắm, cô hình như lại thấy ngày xuân ấm áp khi đó, hình ảnh chàng thiếu niên áo trắng nhẹ nhàng tựa người dưới tàng cây, ôm đàn ukulele khẽ hát, mùi hoa ngào ngạt, hết thấy đều như một giấc mộng huyền ảo và đẹp đẽ.

Ngắm rồi lại ngắm, mắt cô cũng đỏ hoe.

Thực sự ông trời đã định sẵn cô và Cố Mặc là một giấc mộng, nếu không, sao ngay cả cảnh tượng gặp gỡ nhau cũng đẹp đến thế chứ?

Tựa như hoa mơ hạnh, lúc nở hoa thì mềm mại xinh đẹp, nhưng mơ lại đắng chát, chính như tình yêu của cô và Cố Mặc.

Lòng ngực vẫn đau như thế, như là có lưỡi dao đang từng chút một

khắc vào đáy lòng cô cái tên ấy... Cố Mặc.

Giang Mạc Viễn từ sau đi tới, cô vội vàng cúi đầu, che khuất viền mắt đỏ hồng của mình.

Người đàn ông ở sau lưng im lặng thật lâu.

Cô muốn để bản thân trở nên bình tĩnh một chút, tự nhiên một chút, nhưng trong lòng lại không hồi phục như cũ được.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, mang theo tất cả thương tiếc.

Cơ thể Trang Noãn Thần khẽ run lên, giây tiếp theo, một tiếng nói ấm áp chân thành chui vào tai cô, “Noãn Noãn, hãy thử yêu anh.”

Bất ngờ, cô kinh ngạc sợ hãi.

Quay đầu nhìn Giang Mạc Viễn, vẻ mặt của anh cùng ánh sáng phát ra từ mắt anh giống hệt nhau, chân thành, nghiêm túc.

Đây là lần đầu tiên anh nói yêu.

Tình yêu, thật sự có thể thử sao?

Giang Mạc Viễn giơ tay, vén vài sợi tóc lòa xòa bên má cô, trong mắt lộ ra vẻ ôn hòa.

Nhất thời, cô hơi hoang mang, lời nói này của Giang Mạc Viễn làm cô rung động quá lớn, cô có chút không biết làm sao, cũng không cách gì trả lời.

Tâm tư của cô rơi vào mắt anh, đôi môi mỏng khẽ nhếch, nhẹ nhàng nhéo chóp mũi cô nói, “Mang đàn theo đi.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, anh lại có thể đồng ý?

Quay đầu nhìn thấy anh cẩn thận tháo dây đàn ukulele xuống, đáy lòng dâng lên xúc cảm khác thường, ở sau lưng anh khẽ nói, “Đàn hư rồi.”

“Không sao, anh sẽ tìm người quen sửa lại giúp em, yên tâm đi.”
Giang Mạc Viễn nhẹ nhàng cười, đưa đàn cho cô.

Cô ôm đàn ukulele, trái tim lại dậy sóng, rốt cuộc không thể bình tĩnh lại được...

Thời gian còn sớm, Trang Noãn Thần và Giang Mạc Viễn chia làm hai ngã, Giang Mạc Viễn lái xe đem đồ đạc của cô về biệt thự trước, còn cô thì trực tiếp đến công ty.

Trình Thiếu Tiên sau khi nhận đơn xin phép của cô thì thoáng trầm tư, đặt xuống, ngẩng đầu nhìn cô, “Ngồi đi.”

Cô ngồi xuống sofa.

Trình Thiếu Tiên cũng ngồi xuống đối diện cô, nhàn nhã châm trà cho anh và cô, lát sau anh hỏi, “Hiện giờ có thể nói với tôi quan hệ giữa em và Giang Mạc Viễn được không?”

Sáng nay, trực tiếp nhận cuộc gọi từ Giang Mạc Viễn, sau khi nhìn thấy số máy của Giang Mạc Viễn thì kinh ngạc vô cùng, Giang Mạc Viễn không bao giờ chủ động gọi điện cho anh, không ngờ sau khi bắt máy, thì Giang Mạc Viễn nói muốn xin nghỉ phép cho Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần biết sớm muộn gì cũng phải nói rõ với Trình Thiếu Tiên, âm thầm hít sâu một hơi, nói, “Tôi... tôi kết hôn với anh ấy.”

Một câu nói khiến Trình Thiếu Tiên kinh ngạc, bàn tay vô thức run lên, chút nước trà tràn ra khỏi tách. Trang Noãn Thần thấy thế vội vàng rút khăn giấy đưa anh.

Anh nhận lấy, lơ đãng lau ngón tay, có chút đăm chiêu.

“Em yêu anh ta?” Đầu lông mày khẽ nhíu lại.

Trang Noãn Thần cúi đầu nhìn trà trong tách, khi ngẩng đầu lần nữa, miễn cưỡng nở nụ cười, “Đúng, em yêu anh ấy.” Nếu không nói như vậy, người khác sẽ nghĩ cô thế nào?

Trình Thiếu Tiên sững sờ.

“Không phải em... đang yêu đương với Cố Mặc sao?” Anh từng thấy Cố Mặc đến công ty đón cô, hai người rất ngọt ngào.

Con tim đau đớn cố gắng nén chặt, cô cup mắt khẽ nói, “Không yêu...”

Trình Thiếu Tiên hoài nghi nhìn cô, nhưng không tiện hỏi nhiều, thật lâu sau âm thầm thở dài, “Thật muốn xin nghỉ phép?”

Cô ngẩng đầu, đáy mắt tràn ngập áy náy, “Tôi biết lúc này công ty rất bận rộn, nhưng chỗ ba mẹ thực sự cần phải nói rõ.”

“Tôi hiểu.” Trình Thiếu Tiên gật đầu, nghĩ nghĩ, “Ngày phép tôi có thể phê duyệt cho em, nhưng bộ phận các em cần tạm thời chọn ra một người phụ trách.”

Trang Noãn Thần gật đầu, “Tôi đã chọn rồi, Hạ Lữ có thể, bình thường làm việc rất nghiêm túc, hơn nữa, cậu ấy đang phụ trách toàn là khách hàng quan trọng, muốn cậu ấy tạm thời quản lý bộ phận này chắc là không thành vấn đề.”

“Hạ Lữ...” Trình Thiếu Tiên thoáng cân nhắc, “Em thực sự nghĩ cô ấy có thể.”

“Vâng.” Cô tin tưởng Hạ Lữ có năng lực này, “Đương nhiên, có lẽ trong lúc quản lý cậu ấy sẽ có lúc thiếu thỏa đáng, vẫn hy vọng Trình tổng có thể hỗ trợ nhiều hơn.”

“Cái này không thành vấn đề.” Đáy mắt trình Thiếu Tiên trầm tư, sau đó nhìn cô, “Em đã đề cử, vậy để Hạ Lữ tạm thời thay công việc của em trong vòng hai tuần đi.”

“Cám ơn.”

Lúc Trang Noãn Thần sắp rời đi, Trình Thiếu Tiên lại lên tiếng gọi cô lại.

Cô xoay người, nhìn anh.

Đáy mắt anh ánh lên ý vị sâu xa, “Nếu, tôi chỉ nói là nếu, em muốn tìm người để trút hết nỗi lòng ra, thì có thể tìm tôi.” Nói đến đây anh lại bổ sung thêm một câu, “Không dứt khoát chỉ là chuyện công việc.”

Lòng cô rung lên, sau hồi lâu mới khẽ cười, “Cám ơn anh.”

Chuyện âm thầm bi ai nhất chính là bất đắc dĩ đem bán người đàn ông mà mình yêu thương nhất, trên đời này, còn có thể có chuyện đau đớn hơn so với chuyện này sao?

Quyển 5 - Chương 7: Đừng quấy rầy vợ tôi

Đợi bàn giao tất cả công việc xong thì trời cũng đã khuya, lúc Trang Noãn Thần đi ra khỏi tòa nhà công ty, không khí lạnh lẽo ập đến khiến cô bất chợt rung mình. Đèn rực rỡ mới lên, khẽ hà hơi vào không khí, ánh đèn muôn màu lập tức xuyên thấu qua làn khói mỏng lung.

Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, xoay người đi đến trạm xe buýt, nhưng đi được vài bước bỗng ngừng lại, làm sao cô lại đi về hướng Thông Châu theo bản năng vậy? Đứng sững tại chỗ hồi lâu, cô nên đi đâu về đâu?

Ánh mắt từ một thoáng ngỡ ngàng cuối cùng chuyển thành cô đơn.

Nhà của Giang Mạc Viễn, cô cần phải về đó.

Thế nhưng...

Vẫn cầm điện thoại trong tay, có phải cô nên gọi điện hỏi anh lộ trình cụ thể một chút hay không? Tuy cô từng đi đến đó, nhưng lần nào cũng đều là Giang Mạc Viễn lái xe, nên cô làm sao biết được đường đến đó? Tối thiểu cũng phải để cho tài xế taxi tìm được chứ.

Đang nghĩ ngợi, cổ tay bỗng dừng bị một lực mạnh mẽ nắm lấy, ngay sao đó cơ thể cũng bị xoay qua, Trang Noãn Thần sợ hãi suýt la lên thất thanh, lại ngay phút chốc bị ôm vào lòng, bên tai là tiếng nói đàn ông nhỏ mà khốn khổ...

“Noãn Thần, là anh.”

Tiếng nói quen thuộc, mùi hương quen thuộc, đan xen với bất ngờ cùng nỗi đau lớn lao càn quét Trang Noãn Thần. Cô không cần ngẩng đầu cũng biết người đến là ai, không cần hỏi cũng biết cả người anh tiều tụy biết bao nhiêu.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn anh, chỉ sợ liếc mắt một cái thì sự kiên cường vất vả lắm mới gầy dựng được bỗng chốc sẽ bị phá hủy hoàn toàn.

“Noãn Thần...” Tiếng nói của người đàn ông lộ ra nỗi đau đớn vô hạn, ôm chặt lấy cô sau một lúc lâu mới quyến luyến rời lỏng tay ra, đưa tay nâng mặt cô lên, đau khổ nhỏ giọng, “Tại sao không nhìn anh?”

Cái lạnh trong không khí như ngàn vạn cây kim lút nhít đâm vào lòng Trang Noãn Thần, đau đến cô ngạt thở, e rằng chỉ thở một hơi nhẹ thôi cũng sưng đau cuống họng, cố nén dục vọng muốn khóc từ cơn đau sinh ra, khi giương mắt vốn định sẽ bình tĩnh, cũng không ngờ đập vào mắt cô chính là gương mặt cực kỳ tiều tụy của anh.

Con tim càng đau hơn.

Đây là Cố Mặc đó sao? Cô lại có thể tổn thương anh thành ra thế này ư.

Cố Mặc trước mắt vẻ mặt sa sút, gương mặt vốn điển trai giờ hốc hác không còn nét gì, xương ngạnh lộ ra đến dọa người, râu cũng không cạo, cả người như một âm hồn im hơi lặng tiếng, chỉ có đôi mắt anh vẫn vẹn thống khổ rõ rệt, như là một phạm nhân đang chịu đựng nỗi đau lăng trì, từng chút hứng chịu cơn đau cắt tim cắt thịt.

Trang Noãn Thần thất kinh rồi, khoe mắt đột nhiên đỏ hoe.

Sao cô tàn nhẫn quá, lại có thể biến anh thành ra bộ dạng thương tích đầy mình thế này!

“Noãn Thần...” Thấy mắt cô đỏ, đáy mắt đau đớn của Cố Mặc hóa thành yêu thương, lại đưa tay ôm lấy cô vào ngực, cúi đầu nói, “Em là đang quan tâm anh, đúng không? Noãn Thần, người em yêu là anh.”

Từng tiếng nói của anh như mũi khoan khoan vào tim cô, khoan đến cô đau đớn muôn phần. Nước mắt lưng tròng, cố nén cách nào cũng mau chóng trỗi lên, cảm giác này thực sự rất thống khổ, cô thà rằng giờ khắc này Cố Mặc mắng cô. Cô rất muốn đẩy anh ra, ít nhất muốn biểu hiện trông nhẫn tâm một chút, nhưng mở miệng thốt ra cũng là sự tưởng niệm sâu nhất tận đáy lòng đối với anh.

“Cố Mặc...” Một tiếng liền nghẹn ở cổ, lời tiếp theo lại mắc trong cổ họng, có nỗi đau nào đó đang sản sinh.

Cố Mặc cúi đầu nhìn cô, ngón tay vuốt ve đường nét gương mặt cô run lên nhẹ nhẹ, anh nhìn cô, khoe mắt cũng dần ướt át, “Noãn Thần, đi theo anh đi.”

Đi cùng anh ư?

Lời này của anh thể hiện rất nhiều xót xa trong lòng, cô hiểu rất rõ chứ, làm sao cô lại không muốn đi cùng anh?

“Anh đã quyết định rồi, chỉ cần có em ở bên anh, những thứ khác anh cũng không để ý.” Cố Mặc nắm chặt tay cô, viền mắt đỏ lên, “Chúng ta rời khỏi Bắc Kinh đi, về quê hoặc đến thành phố khác, anh chẳng cần gì cả, chỉ cần có thể tiếp tục ở bên em.”

Trang Noãn Thần ngơ ngác nhìn anh, nghe được lời nói tận đáy lòng anh, nhìn thấy gương mặt quá mức tiều tụy của anh, nhìn rồi lại nhìn... rồi cuộc không nén nổi nước mắt, từng giọt nhỏ xuống.

“Noãn Thần à...” Cố Mặc thấy cô khóc, không khống chế được cúi đầu hôn lên mắt cô, thì thầm bên tai cô hết lần này đến lần khác, “Anh yêu em, anh không thể mất em.”

Trái tim Trang Noãn Thần như bị người khác xé nát, đầu ngón tay khảm sâu vào lòng bàn tay, nỗi đau da thịt không sánh được với nỗi đau tâm hồn, sau hồi lâu rồi cuộc cô mới lên tiếng, “Cố Mặc, em đã kết hôn.”

“Anh không quan tâm!” Cố Mặc đột nhiên cao giọng, bàn tay cố định đầu vai cô, ánh mắt cấp thiết mà kiên quyết, “Trang Noãn Thần, anh muốn em! Anh không quan tâm em đã gả cho ai, hay từng ly hôn! Ly hôn với hắn đi, ly hôn ngay lập tức, ngày mai chúng ta sẽ đi, sẽ rời khỏi Bắc Kinh.”

“Cố Mặc...” Cô bị lời nói của anh làm thất kinh.

Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ kết hôn với Giang Mặc Viễn, nhưng cũng chưa từng nghĩ sẽ ly hôn với anh.

“Noãn Thần, trong lòng em hoàn toàn có anh.” Cố Mặc thống khổ nhìn cô, “Theo anh đi đi, anh biết em căn bản không thương Giang Mặc Viễn. Theo anh về nhà, từ nay về sau chúng ta không bao giờ phân ly nữa.”

Trang Noãn Thần nhìn anh, những lời này tuy nói trong đau khổ, nhưng vẫn hấp dẫn cô như loài hoa anh túc. Đúng vậy, cô hy vọng không phân ly cùng anh biết bao, nhìn vào mắt anh, lý trí trong đầu

cũng dần dần bị tình cảm lấn át.

Cô muốn đi cùng anh.

Bởi vì cô hiểu rất rõ, mỗi phút mỗi giây trong cuộc sống không có Cố Mặc đều là sự giày vò.

“Theo anh đi đi.” Cố Mặc lại cứ thì thầm vào tai cô.

Bức tường kiên cố được chính tay cô xây dựng ở trong lòng rốt cục cũng bị những chữ cuối cùng này của anh làm sụp đổ!

Đúng, cô không muốn bị ai chi phối nữa, cô muốn ở bên anh!

Ngay bây giờ!

Nghĩ vậy, trái tim cũng đập dữ dội, nỗi đau đè nén trước giờ bỗng chốc hóa thành tình yêu sâu đậm với anh hơn, cô muốn nói với anh cô chia tay là vì bất đắc dĩ bị bức bách, cô còn muốn nói với anh, cô muốn đi cùng anh!

Ngón tay đột nhiên siết chặt ngón tay anh, mắt Trang Noãn Thần cũng hiện lên vẻ khẩn thiết...

“Cố Mặc...” Tiếng nói của cô vì kích động mà hơi lớn, cô muốn nói với anh cô bằng lòng đi với anh, “Em...”

“Noãn Noãn.”

Sau lưng hai người truyền đến một giọng nói ấm áp trầm lắng, không sớm không muộn, vừa đúng thời điểm.

Tiếng nói bất ngờ mà quen thuộc này tuy nhẹ nhàng, nhưng lại như

một tiếng sấm đột nhiên kéo lại lý trí của Trang Noãn Thần!

Cơ thể của cô bỗng nhiên run lên, ngoảnh lại. Cách cô một khoảng không xa lắm, dưới ánh đèn đường, bóng dáng Giang Mạc Viễn bị kéo dài thật dài, anh lẳng lặng đứng đó xem cảnh tượng vừa rồi, vẻ mặt bình tĩnh như gương, nhìn không ra biểu hiện gì, còn có chiếc xe thương vụ của anh đỗ ở xa xa, hòa cùng màn đêm, phản chiếu sự xa hoa của nó.

Nhưng chỉ một tiếng gọi như vậy, đã thành công để cô ý thức được rằng ý niệm vừa rồi ở trong đầu cô có bao nhiêu hoang đường, tay đang nắm lấy tay Cố Mặc từ từ rơi lỏng, mắt cô lại chậm rãi khôi phục lại vẻ trống vắng, đem nỗi đau sâu thẳm đè ép về sâu trong đại não, rồi sau đó... chôn vùi.

Chỉ còn thiếu chút nữa thôi, có thể cô thực sự đi cùng anh rồi.

Chỉ còn thiếu chút nữa thôi, có thể cô và anh thực sự vĩnh viễn ở bên nhau.

Nhưng tại sao, giữa cô và Cố Mặc mãi mãi vẫn luôn thiếu một chút ấy?

Lý trí, là do sự xuất hiện bất ngờ của Giang Mạc Viễn hoàn toàn xua đi kích động.

Trang Noãn Thần rút cuộc buông hẳn tay ra, hơi lui về sau từng bước.

Cố Mặc nhìn cô một cách khó tin, đáy mắt đọng đầy đau đớn, lúc ngoảnh lại nhìn Giang Mạc Viễn, nỗi đau đột nhiên biến thành căm hận!

Người đàn ông cách đó không xa từng bước đi đến, mỗi bước chân đều trầm ổn thản nhiên, đến bên cạnh Trang Noãn Thần thì dừng lại, anh không để ý đến ánh mắt oán hận của Cố Mặc, giơ tay ôm chầm lấy cô gái bên cạnh, nghiêng đầu nói nhỏ: “Noãn Noãn, nên về nhà rồi.” Đầu ngón tay anh có thể cảm nhận được đầu vai cô đang run khẽ.

Trang Noãn Thần giương mắt nhìn anh, thoáng đau như dao cắt.

Đúng vậy, cô nên về nhà rồi.

Nhưng mà, không phải cùng với Cố Mặc, mà là cùng Giang Mặc Viễn, người chồng hợp pháp của cô.

Ánh mắt Cố Mặc trở nên lạnh lẽo, bước nhanh đến, một tay bắt lấy cổ tay của Trang Noãn Thần...

“Noãn Thần, đi theo anh!”

Giang Mặc Viễn thuận thế nhìn qua, khi ánh mắt trầm tĩnh lướt nhìn bàn tay người đàn ông đang nắm lấy cổ tay Trang Noãn Thần có hơi lạnh lùng, đuôi lông mày lặng lẽ nhuộm chút tà ác, mở miệng, lạnh giọng...

“Anh Cố à, anh lôi kéo tay của bà xã tôi, bảo cô ấy đi theo anh, hình như không hợp lý lắm?”

“Bà xã anh?” Cách xưng hô này tác động đến Cố Mặc, sắc mặt anh càng thêm xanh tái, “Giang Mặc Viễn, anh nghe rõ cho tôi, Noãn Thần là của tôi, cô ấy là của tôi...”

“Cố Mặc!” Trang Noãn Thần nhẹ giọng cắt ngang lời nói của anh, “Xin lỗi anh, em không thể đi theo anh.” Lên tiếng lần nữa, giọng điệu

của cô đã thay đổi, bình tĩnh lạnh nhạt, thương tích đã sâu đến tận tim, như vậy cũng tốt, có đau hơn nữa cũng nhìn không ra được.

“Noãn Thần...” Ngón tay Cố Mặc run rẩy.

Mắt Trang Noãn Thần từ từ trầm lắng, thoát khỏi tay anh, giờ tay nhẹ nhàng khoát lấy cánh tay Giang Mặc Viễn, nhìn về Cố Mặc, “Người em yêu là anh ấy, chồng của em.”

Giang Mặc Viễn quay đầu nhìn cô, gương mặt cô sáng trong như ánh trăng nơi chân trời, một câu nhẹ nhàng băng quơ lại có thể làm tròng mắt thâm thúy của anh co rút lại, một thứ tình cảm khó diễn tả bằng ngôn ngữ nổ tung trong lòng, anh biết cô chỉ đang nói dối Cố Mặc, anh cũng biết đây không phải là câu thật lòng của cô, nhưng anh vẫn không kìm lòng được mà đắm chìm vào đó, chìm vào sự cảm động cùng rung động chưa từng có ấy...

Mắt Cố Mặc lại đau thương, siết chặt nắm tay.

Cô không dám nhìn anh thêm nữa, chỉ ngược lên nhẹ nhàng nói với Giang Mặc Viễn, “Đi thôi anh.”

Giang Mặc Viễn gật đầu, ôm lấy cô xoay người rời đi.

“Noãn Thần...” Sau lưng là tiếng bước chân dồn dập và thống khổ.

Trái tim Trang Noãn Thần kịch liệt co rút, nước mắt tuôn ra ào ào.

Giang Mặc Viễn bên cạnh đột nhiên xoay người lại, đưa tay túm áo Cố Mặc, ánh mắt thoáng trở nên lạnh lẽo...

“Mặc Viễn...” Trang Noãn Thần bất ngờ lên tiếng, dùng hai chữ này để gọi anh lại, cô đứng im tại chỗ không quay đầu, trong không khí

chuyển động giọng nói nhè nhẹ, “Em lạnh, về nhà thôi.”

Cô không thể quay đầu lại, sợ Cố Mặc nhìn thấy dáng vẻ lệ rơi đầy mặt của cô, sợ trái tim cô mềm yếu, sợ một cái ngoảnh lại là đánh mất muôn đời...

Trong mắt Cố Mặc chỉ có mình cô, nhưng mà, bóng lưng của cô trông rất lạnh lùng, lạnh lùng đến nỗi khiến anh không còn sức níu giữ bất cứ gì nữa.

Giang Mạc Viễn xoay người trở về, thân hình cao lớn che khuất tầm mắt anh.

Ánh mắt Cố Mặc lại tràn ngập phần nộ.

Còn Giang Mạc Viễn, ánh mắt cũng lạnh băng.

“Đừng quấy rầy bà xã tôi nữa, nếu không... tôi sẽ không khách khí!”
Giang Mạc Viễn hạ giọng cảnh cáo, ngữ điệu lạnh buốt đến tận xương tủy.

Cố Mặc hung hăng siết nắm đấm, nếu không phải bóng lưng ấy quá đối lạnh lùng, anh ước gì mình có thể vung tay đấm vào mặt Giang Mạc Viễn.

Hết chương 7

Quyển 5 - Chương 8: Sợ hãi

Sau khi cảnh cáo xong, Giang Mạc Viễn buông tay ra, đi lên trước nắm chặt lấy tay của Trang Noãn Thần, hai người đi về chỗ đỗ xe.

Cố Mặc trước sau vẫn đứng tại chỗ.

Trong kính chiếu hậu của xe, bóng dáng anh dần dần mờ hồ, Trang Noãn Thần nhìn không chớp mắt, chỉ tiếc, nước mắt vẫn đọng đầy trong mắt...

Đêm xuống, đèn đường đều trở nên âm u.

Giang Mạc Viễn lái xe đi càng lúc càng xa, kể cả bóng hình gầy gò trong kính chiếu hậu kia...

Ngay tại khoảnh khắc ấy, Trang Noãn Thần nhắm chặt mắt lại.

Về đến nhà, Trang Noãn Thần liền lặng lẽ sắp xếp đồ đạc mọi thứ, không khóc nữa, cũng không nói gì, cô rất im lặng, gần như dọa người.

Giang Mạc Viễn từ đầu đến cuối đều ở sau lưng cô, thấy cô yên lặng thu dọn mọi thứ, cuối cùng vẫn không nhin được, nói, “Nếu em muốn khóc thì khóc đi.”

Tay đang mở thùng đồ ngưng trệ một chút, rốt cục Trang Noãn Thần cũng có phản ứng, quay đầu nhìn Giang Mạc Viễn, lát sau mới nhẹ

nhàng lắc đầu, “Tôi không sao, thật đó.” Khóc sẽ chỉ làm trái tim đau hơn.

Nói xong lời này, cô lại quay đầu sắp xếp đồ đạc.

Sự yên tĩnh kéo dài khoảng hơn vài phút.

Cơ thể đột nhiên bị Giang Mạc Viễn kéo lên, cô kinh ngạc.

Người đàn ông bất chợt ôm lấy cô từ đằng sau, thật chặt.

Trang Noãn Thần sửng sốt, tấm lưng kề sát vòm ngực anh, khiến cô choáng váng trong nháy mắt.

“Đừng gặp Cố Mặc nữa.” Giang Mạc Viễn thì thầm câu đầu tiên như vậy bên tai cô, như là khẩn cầu hoặc như là mệnh lệnh.

Trang Noãn Thần quay đầu nhìn anh, mắt đối mắt với anh.

Giờ khắc này, cô mới biết được, trong tình yêu và cuộc hôn nhân này, không ai là người chiến thắng.

“Tôi sẽ không gặp lại anh ấy đâu.” Cô lên tiếng, giọng nói yếu ớt, “Anh yên tâm đi, tôi đã đảo lộn cuộc sống của anh một cách quá ích kỷ, tôi không thể để người khác phải nói này nói nọ sau lưng anh, đúng không?”

Dọc đường đi cô đã tỉnh táo lại. Cô và Cố Mặc thực sự không còn hy vọng, có duyên vô phận chính là nói về cô và Cố Mặc, dù là thiếu một chút, cũng vẫn là thiếu...

Giang Mạc Viễn lại thở dài, giơ tay nắm cầm cô, ánh mắt sâu thẳm lộ ra vẻ nghiêm túc, “Anh không quan tâm cách nhìn của người khác,

Noãn Noãn, anh chỉ quan tâm đến em.”

Cô ngạc nhiên, nghiêm túc đối mặt với anh.

“Anh chỉ quan tâm, em có thể yêu anh hay không.” Lời nói của Giang Mạc Viễn nặng tựa tảng đá, ánh mắt bình tĩnh.

Câu nói bạo dạn của anh khiến Trang Noãn Thần thoáng bối rối, muốn cụp mắt xuống lại bị anh mạnh mẽ ép cô giữ nguyên, cô không thể không nhìn vào mắt anh, nhìn chằm chằm vào đôi môi mỏng của anh chậm rãi nhả ra một câu...

“Bởi vì Noãn Noãn, anh cũng giống như Cố Mặc, say đắm vì em...” Nói xong, anh cúi đầu, hôn lên cánh môi cô.

Lời nói triền miên khổ sở không nén nổi tình cảm, lại lộ ra cường thế bẩm sinh, ngay cả nụ hôn của anh cũng không để cô mảy may né tránh, cô chỉ có thể bị bắt phải ngửa đầu để mặc anh đòi lấy, bị bắt đắm chìm bên trong sự bá đạo và nam tính của anh.

Bởi vì hôm sau, hai người định sẽ về Cổ Trấn, cho nên có một số thứ vẫn chưa kịp sắp xếp xong.

Cả thể xác và tinh thần của Trang Noãn Thần có hơi kiệt quệ, lúc đẩy cửa đi vào phòng tắm liên dừng bước, nhanh chóng lui ra ngoài.

“Xin lỗi anh, tôi không biết anh đang dùng phòng tắm...” Cô cảm thấy mình chẳng có ý tứ gì cả.

Trong phòng tắm, Giang Mạc Viễn vừa mới tắm xong, trên cơ thể màu lúa mạch quế rử ấy còn vương bọt nước, chảy dọc theo

đường nét cơ bắp, thân dưới quấn một chiếc khăn tắm, lúc anh đang nhìn vào gương chuẩn bị cạo râu, Trang Noãn Thần đứng lúc đẩy cửa đi vào.

Thấy mặt cô đỏ rần đứng ở cửa, anh đặt dao cạo xuống, buồn cười nhìn cô.

“Tôi... dùng phòng tắm dưới lầu.” Trang Noãn Thần bị anh nhìn đến ngượng ngùng, cộng thêm sự xấu hổ lúc này, vội vàng cup mắt xuống, nói xong xoay người muốn đi.

Anh lại nhanh tay bước đến giữ chặt lấy cánh tay cô.

Cổ họng cô căng cứng.

Tay bị anh kéo chặt, cơ thể cũng bị cánh tay rắn chắc của anh ôm lấy, một cử động nhỏ cô cũng không dám, không biết anh muốn làm gì.

Thấy cô như con nhím xù lông, Giang Mạc Viễn nhin không được cười nhẹ, làn môi men theo gương mặt cô trượt xuống, kề sát bên tai cô, lộ ra ý cười, “Phòng tắm, anh dùng xong rồi, em dùng đi.”

Hờ...

Trang Noãn Thần không ngờ anh lại nói một câu như vậy, bất giác quay qua nhìn anh, lại nhạy cảm phát hiện môi anh hơi hiện lên ý cười, anh đang chọc cô.

Trong lòng vừa mới căng thẳng bỗng dung thả lỏng.

“Còn thẩn thờ? Hay để anh giúp em?” Giang Mạc Viễn ném ra một câu.

Trang Noãn Thần trợn mắt, vội vàng đẩy anh ra ngoài, khoanh khắc đóng cửa lại, cô nghe thấy tiếng cười sang sảng của Giang Mạc Viễn...

Ở trong phòng tắm kỳ cộ hơn nửa tiếng, lúc sắp bong da, Trang Noãn Thần mới ra khỏi phòng tắm. Nhưng không ngờ vừa bước vào phòng ngủ lại nhìn thấy người đàn ông trên giường!

Chiếc giường rộng như vậy, Giang Mạc Viễn nghiêng người tựa vào đầu giường, chân đắp ngang người, nửa thân trên để lộ ra ngoài, anh đang hờ hững lật tạp chí, sáu khi thấy cô đi vào liền đặt tạp chí xuống đầu giường, bên môi đầy vẻ cười nhìn cô, đuổi tay về phía cô, “Lại đây.”

Tim Giang Mạc Viễn thấp thỏm, mở to mắt nhìn người đàn ông ngồi trên giường.

Cô không ngờ anh lại ở trong phòng ngủ, nhất thời chân chừ không tiến lên.

Đảo mắt, sau khi nhìn thấy chiếc khăn tắm lúc nãy anh quần bị ném ở sofa, trong lòng lại kinh hãi, có thể tưởng tượng ra dưới chân là cơ thể đàn ông “màu mỡ thơm tho” đến thế nào. Đương nhiên, không phải cô chưa từng nhìn thấy, nhưng trong một buổi tối thế này, hàm ý mời gọi của anh tựa như càng thêm rõ ràng, mãnh liệt hơn.

Khăn trương, kéo đến như thác lũ.

Xoay gót, đầu óc cũng ‘trong sáng’ hơn, nụ cười trên mặt cố gắng trông sao cho được tự nhiên một chút, “Sáng sớm mai chúng ta phải xuất phát rồi, anh ngủ sớm đi ha, tôi, tôi đi qua phòng bên cạnh.”

Trang Noãn Thần biết bản thân đang trốn tránh cái gì, nói xong câu đó liền bước nhanh tới cửa, định mở cửa ra ngoài.

Giang Mạc Viễn buông thõng tay, cũng không vội ngăn cản, vẫn ngồi yên tại chỗ.

Cửa phòng, đóng chặt.

Đầu tiên, Trang Noãn Thần mở nhẹ nhưng mở không ra, sau đó lại kéo mạnh hơn, cửa phòng chắc là bị khóa rồi. Cô bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn vào ánh mắt có phần thích thú của Giang Mạc Viễn.

Trái tim bắt đầu liệu mạng đập thành thịch, sự khẩn trương bất giác hóa thành sợ hãi.

“Quên nhắc em, cửa phòng ngủ cũng khóa bằng cảm ứng vân tay, do bận quá, anh quên cài đặt thêm em vào.” Giang Mạc Viễn ra chiều tiếc nuối, nhún vai.

Trang Noãn Thần quan sát anh, quên ư? Trí nhớ của anh tốt hơn bất cứ ai.

“Sợ anh ăn em hả?” Giang Mạc Viễn hơi nhếch mày, mỉm cười.

Trang Noãn Thần ghen hòng.

“Cũng không phải hai ta chưa từng xảy ra quan hệ, bây giờ còn e thẹn?” Anh mỉm cười.

“Tôi, tôi ngủ hay đạp chân lắm, sợ quấy rầy anh mà thôi.” Nghĩ tới nghĩ lui, cô lại còn nghĩ ra được cái lý do sứt sọc như vậy.

Giang Mạc Viễn lại vô cùng tốt tính, nhẫn nại nói, “Không sao mà,

anh sẽ đắp chăn lại giúp em.”

“Phiền hà như vậy để làm gì? Anh giúp tôi mở cửa không phải được rồi sao?” Cô có hơi sốt ruột, trong đầu càng không ngừng quanh quẩn ký ức hình ảnh đêm tết dương lịch còn lưu lại, trong trí nhớ hình như chỉ còn lại cơn đau, sự đòi hỏi của người đàn ông tràn trề tinh lực khiến cô sợ hãi.

“Bây giờ hả?” Giang Mạc Viễn nhún nhún vai, “Không được, anh lười nhúc nhích lắm.” Nói xong, thân hình cao lớn trượt xuống, nằm hẳn trên giường.

“Này...” Cô chưa từng thấy người đàn ông nào xấu tính như vậy, tại sao có thể chứ.

“Em tính đứng giữ cửa cả đêm à?” Giang Mạc Viễn nhin không được cười khế, “Ngày mai, chúng ta phải ngồi xe rất lâu đó.”

Trang Noãn Thần hết cách, hơn nữa cơ thể vừa mệt mỏi vừa uể oải, đành phải đi từ từ đến giường, ngồi rồi nằm xuống, cả quá trình đều cực kỳ thận trọng.

Cô đưa lưng về phía anh, giữa hai người có một khoảng cách rất rộng, tuy rằng như thế, cảm giác căng thẳng trong lòng vẫn không thể tan biến.

Sự thật thì, cô lại càng lúc càng cảm thấy căng thẳng.

Nhất là, chỗ giường sau lưng cô bỗng nhiên lún xuống, Giang Mạc Viễn ôm lấy cô từ đằng sau.

Cô giật mình, lại trực tiếp bị anh đè xuống dưới thân!

“Anh muốn làm gì?” Trang Noãn Thần sợ đến mức trái tim muốn vọt ra ngoài, váy ngủ trên người cô mỏng manh như cánh ve, rõ ràng cảm nhận được đường nét quá mức cứng rắn trên người đàn ông, giọng nói cũng sắc bén hơn.

Dưới chân, là cơ thể nam nữ quấn lấy nhau.

Một trắng kiện, một mềm mại.

“Cuối cùng cũng chịu lên giường rồi?” Giang Mạc Viễn cúi đầu tì lên trán cô, mỉm cười, ánh mắt u tối đến đáng sợ.

“Đừng...” Trang Noãn Thần cực kỳ sợ hãi, sợ tới mức giọng nói cũng run rẩy.

“Đừng cái gì?” Nụ cười bên môi Giang Mạc Viễn rộng hơn, tiếng nói cũng khàn đục hơn, nồng đậm như rượu ngon, “Noãn Noãn, đêm nay là đêm tân hôn.”

Hàm ý bên trong lời nói lộ ra quá rõ ràng.

Trang Noãn Thần nghe thấy tiếng hàm răng va lập cập vào nhau, tay chống lên ngực anh, lại bị cơ ngực rắn chắc của anh ép đến sinh đau, muốn giãy dụa tránh sang một bên rồi lại rõ ràng cảm nhận được một sức mạnh kiêu ngạo khổng lồ đang đặt giữa hai chân mình, nhiệt độ nóng bỏng gần như có thể chạm đến đáy lòng cô. Cô biết thứ gì đang dán vào mình, nên không dám cử động.

Giang Mạc Viễn hình như nhìn thấu suy nghĩ của cô, nhin không được mỉm cười, cúi đầu hôn nhẹ lên chóp mũi của cô, tiếng nói dịu dàng lộ ra chút hư hổng như có như không, “Cực cưng thông minh.” Nói xong, bàn tay anh từ từ trườn lên, luồn vào trong váy cô.

Bàn tay anh thật lớn, lúc chạm vào cô lại vô cùng tỉ mỉ dịu dàng, ngón tay thon dài xoa dịu sự run rẩy của cô, không có trực tiếp xâm phạm nơi bí ẩn nhất của cô, chỉ êm ái vuốt ve giữa hai chân, thỉnh thoảng như lơ đãng chạm vào khe hẹp đó nhưng lại lập tức rời đi, như có như không.

“Giang Mạc Viễn, đừng...” Trái tim Trang Noãn Thần cũng đập nhanh theo động tác của anh, cô sợ muốn chết, lại vô thức xấu hổ.

Tay anh vẫn nhẹ nhàng, nhưng cô vẫn không khống chế được mà run rẩy.

“Sợ à?” Giang Mạc Viễn nói nhỏ vào tai cô, lại hơi ngẩng mặt lên nhìn cô, cơ thể phụ nữ dưới thân mềm mại, mịn màng, thơm mát; dục vọng quen thuộc lại dâng lên càng lúc càng căng cứng, anh lại nghĩ đến cô của đêm đó thờ dốc dưới thân anh, khoảng khắc xuyên qua cô, cô khe khẽ la đau, hết thấy hết thấy đều làm anh khó kiềm chế.

Trang Noãn Thần không dám nhìn vào mắt anh, môi không ngừng run rẩy.

“Noãn Noãn, anh là chồng em.” Anh vuốt nhẹ cơ thể cô, ôn hòa nói.

Sau khi Trang Noãn Thần nghe vậy, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào mắt anh, dục vọng trong đôi mắt ấy như biến cả âm u nuốt chửng lấy cô, giọng nói run rẩy, thỏ thẻ như con thú nhỏ không thể giã thoát và không cách nào thỏa hiệp, “Tôi, tôi biết... nhưng mà... nhưng mà tôi... vẫn thấy sợ.” Cơ thể đau bị xé rách đêm đó cùng với cơ thể đau nhức sau khi thức dậy như bị ngũ mã phanh thây ấy lại khiến cô sồn gai ốc, đêm nay, chỉ với ánh mắt tràn đầy dục vọng giống như muốn ăn thịt người của anh, bấy nhiêu đó cũng đủ đánh tan dũng khí của cô, càng miễn bàn đến chuyện nam nữ.

Quyển 5 - Chương 9: Nghiêm túc

Cô gái dưới thân kiều diễm xinh đẹp như hoa, đôi mắt như nai con ngập tràn sự sợ hãi rõ rệt. Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn cô, ánh đèn màu vàng nhạt chiếu lên gương mặt cô lúc sáng lúc tối, sự bất an trên mặt anh cũng lúc ẩn lúc hiện, anh muốn cúi đầu hôn cô, lại phát hiện khuôn mặt cô khẩn trương sợ hãi tựa như con thỏ bị rơi vào bẫy, nhin không được thấp giọng ra lệnh,

“ Mở mắt ra nhìn anh!”

Anh không muốn cô nhắm mắt lại trong lòng lại nghĩ đến bóng hình của người đàn ông khác, cho dù chỉ là suy nghĩ cũng đủ làm tâm trạng anh không vui.

Trang Noãn Thần theo bản năng mở mắt nhìn vào đôi mắt đen quá mức thâm thúy của anh, ngực thắt lại, hơi thở trong nháy mắt cũng trở nên gấp gáp. Hô hấp của anh gần sát cô, gần đến nỗi có thể giao hòa với nhau. Hai tay cô để nhẹ lên ngực anh, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay đều là sức mạnh cứng rắn, reo hò đến cả trái tim cô cũng bất ổn theo.

“Tôi , tôi mệt chết đi được, muốn ngủ...” Nhìn vào ánh mắt anh cô có thể đọc được sự khao khát của anh, nhưng cô trước sau vẫn không thể cùng anh tiến tới quan hệ thân cận thêm nữa. Đúng vậy, anh đích thực là người đàn ông đầu tiên của cô, nhưng là lúc không được tỉnh táo, dưới tình huống này cô thật sự không thể hoàn toàn mở lòng được.

Giang Mạc Viễn không có nhiều hành động, chỉ nhìn cô thật lâu, sau một lúc đột nhiên cúi đầu, nụ hôn nóng bỏng dọc theo hai má cô dần dần hạ xuống đôi môi, chiếc cằm tinh tế và xương quai xanh gợi cảm...

Trang Noãn Thần không giãy dụa, cũng không đẩy anh ra, anh là chồng của cô nên cô không có quyền cự tuyệt, đây quyền lợi của anh.

Nụ hôn triền miên của người đàn ông dừng lại tại đỉnh cao ngất của cô, lại ý thức được cô không phản kháng, ngẩng đầu nhìn cô, cũng có thể cảm nhận rõ ràng cả người cô run rẩy, như chú ve lạnh run đứng lạng trước gió lạnh. Bỗng dưng mềm lòng, âm thầm hít sâu một hơi nhẹ thành thở ra, động tác tiếp theo là xoay người nằm xuống, duỗi cánh tay ra một lần nữa ôm cô vào lòng.

Trang Noãn Thần đang khấn trương lại bị hành động bất ngờ của người đàn ông khiến cô sửng sò, mở to mắt nhìn anh.

Giang Mạc Viễn mỉm cười, như thờ dài lại như dung túng, “Ngủ đi.”

Tảng đá trong lòng âm âm rơi xuống đất, cảm giác thoải mái kéo đến đồng thời có chút cảm động, nhẹ nhàng gật đầu, kéo chăn lên đắp xoay người lại.

Cánh tay người đàn ông từ phía sau vươn đến ôm cô, tấm lưng cô nhanh chóng dán vào lồng ngực anh, xung quanh là mùi xạ hương của anh. Cả người Trang Noãn Thần nhỏ xinh tựa như chú mèo con, bị con báo dịu dàng ôm vào lòng.

Thế nhưng, bản chất nguy hiểm của con báo trước sau không hề biến mất.

Cô vừa nhẹ nhàng cử động liền có thể nhận thấy sức mạnh hùng hực nguyên thủy của người đàn ông, nồng hổi áp sát vào hông cô. Lúc này cơ thể người đàn ông lại dính chặt vào cô, sức mạnh kia liền dễ dàng tiến vào giữa hai chân cô, đang dán chặt và ma sát vào da thịt mềm mại của cô.

Một sức mạnh đáng sợ!

Cho dù không cần nhìn, Trang Noãn Thần cũng có thể dễ dàng hình dung ra sự khổng lồ của người đàn ông.

Cơ thể cô theo bản năng trốn tránh, lại bị Giang Mạc Viễn ôm chặt hơn, cùng lúc đó có tiếng nói chưa ý cười chui vào tai cô...

“Lộn xộn nữa coi chừng anh sẽ thực hiện quyền lợi làm chồng đấy.”

Một câu nói liền thành công uy hiếp cô.

Trang Noãn Thần không dám cử động nữa, chỉ có thể mặc anh dùng hành động ma sát để giảm bớt kiềm nén dục vọng.

Ngày hôm sau, Trang Noãn Thần mang một đôi mắt gấu mèo cùng Giang Mạc Viễn tới sân bay. Trên máy bay ngủ thẳng cho đến lúc bị kéo lên xe đi Cổ Trấn, cô ngủ quên mấy tiếng đồng hồ, cũng may có anh bên cạnh.

Lúc đến Cổ Trấn đã là hoàng hôn.

Thời tiết ở Cổ Trấn không giống với thời tiết lạnh và khô của Bắc Kinh, nơi này tuyết rơi rất ít. Thời tiết vào mùa đông thuộc loại khí hậu ẩm thấp thường xuyên mưa li ti. Tảng đá nằm bên đường bị ướt

hiển nhiên là vừa được cơn mưa đổ xuống cọ rửa, cùng lúc lại được ánh sáng mặt trời chiếu xuống mà càng trở nên sạch sẽ trơn bóng, ánh chiều tà chiếu xuống, những tảng đá mấy ngàn năm bên đường ánh lên từng vòng sáng hòa cùng ráng đỏ tươi đẹp tuyệt mỹ ở chân trời, sự đẹp đẽ của đất trời có thể thu hết vào trong đáy mắt.

Mùa này các nhà nông không có nhiều việc, người dân Cổ Trấn tốp năm tốp ba ngồi bên ngoài nói chuyện phiếm, đèn lồng màu đỏ thắm xếp thành hàng dài. Lúc Giang Mạc Viễn cùng Trang Noãn Thần xuất hiện ở cổng Cổ Trấn, có một đám trẻ con vui cười chạy ngang qua người họ, một đứa trong số đó nhận ra Trang Noãn Thần, liền ồn ào chạy đến nhà cô báo tin.

Thật ra họ đã gọi điện báo trước khi trở về.

Cổ Trấn rất ít có người ngoài đến, nên người lạ đến sẽ thu hút sự tò mò của người dân ở đây, hơn nữa thân hình Giang Mạc Viễn cao lớn lại ăn mặc sang trọng, vừa vào Cổ Trấn đương nhiên sẽ thành tiêu điểm của nhiều ánh nhìn.

Cũng có người nhận ra anh , nhiệt tình tiếp đón chào hỏi: “Bé Trang à, hôm nay lại đưa bạn trai về à?”

Cô lại nhớ lại lần trước đã đưa anh về khiến cho nơi này vô cùng ồn ào.

Lúc Trang Noãn Thần cùng Giang Mạc Viễn về đến cửa nhà, liền ngửi thấy mùi củi lửa thoang thoang trong không khí, cô lơ đãng nhớ tới tình cảnh lần trước đưa anh về, hoảng hốt ngẩng đầu liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, giống như đã qua mấy đời.

Cuộc đời quả thật khó đoán, lần trước cô với anh là bạn bè, bây giờ cô với anh đã thành vợ chồng.

Lúc vào nhà, hai ông bà đã chuẩn bị xong bữa tối, chỉ là thấy hai đứa nắm tay nhau thì kinh ngạc gấp bội.

Không khí bữa tối vô cùng hòa hợp. Ông Trang là người ăn ngay nói thẳng, Giang Mạc Viễn có thể cùng ông trước nói chuyện thiên văn, sau nói chuyện đại lý, giữa còn có thể nói tới chuyện chính trị. Nhìn vẻ mặt của cha Trang đích thị rất vui vẻ, xem ra ấn tượng của ông về Giang Mạc Viễn thật không tồi.

Cho đến khi, Giang Mạc Viễn nói thẳng vào việc bọn họ đã kết hôn cho hai người biết, sắc mặt bà Trang hơi trầm xuống, ông Trang cũng ra vẻ không vui.

Trang Noãn Thần thấy thế trong lòng liền bất ổn không biết nên giải thích như thế nào mới tốt, ngược lại Giang Mạc Viễn lại vô cùng bình tĩnh, chủ động rót một chung rượu đưa cho ông bà Trang, làm tốt động tác nhận lỗi trước.

Ông bà Trang cũng không phải là người không hiểu chuyện, nhìn thấy dáng vẻ nhận lỗi của Giang Mạc Viễn cũng không nổi trách cứ, nhưng bà Trang vẫn không nhịn được liền nói, “Mẹ biết hiện giờ người trẻ tuổi các con thịnh hành chuyện cưới gấp, nhưng chuyện hôn nhân là việc lớn, các con không thể nói kết hôn liền kết hôn, ngay cả ngày tốt cũng không chọn, thậm chí không thông báo trước cho người lớn.”

“Mẹ...”

“Mẹ...” Giang Mạc Viễn mở miệng cắt ngang lời nói của Noãn Thần, chủ động nói: “Con và Noãn Noãn là thực lòng muốn kết hôn, đối với chuyện hôn nhân đại sự trước giờ con không xem nó là trò đùa. Tuy hành vi chém trước sau này sẽ gây nghi ngờ, nhưng xin ba mẹ

yên tâm, nghi thức hôn lễ tụi con tuyệt đối nghe theo lời người lớn.”

Bà Trang định mở miệng, nhìn thoáng qua Trang Noãn Thần, cũng muốn hỏi thêm gì đó nhưng lại thôi.

Trang Noãn Thần liền đoán ra tâm tư của mẹ, mới đây, cô đã nói cho ba mẹ biết chuyện cô quen lại với Cố Mặc, hiện giờ lại đột nhiên kết hôn cùng Giang Mặc Viễn, khẳng định cha mẹ sẽ có nghi ngờ.

Bên này ông Trang uống một ngụm rượu, có chút đắm chiêu, thật lâu sau mới hỏi: “Ba muốn biết nguyên nhân hai đứa vội vã kết hôn như vậy là gì?”

Không đợi Trang Noãn Thần trả lời, bà Trang mẩu đột nhiên la lên: “Noãn Thần, không phải con mang thai chứ?”

Có thai trước khi cưới, đây là nguyên nhân trực tiếp nhất.

Đầu tiên Trang Noãn Thần sửng sốt, sau đó mới bất đắc dĩ xoay người liếc mắt một cái.

Giang Mặc Viễn lại kéo tay cô qua, cười vui nhìn về phía cha mẹ: “Ba mẹ đừng hiểu lầm, con và Noãn Noãn là thật sự yêu nhau, muốn chung sống cả đời với nhau, chỉ như vậy thôi.”

Lời nói của anh vô cùng tự nhiên, Trang Noãn Thần nhìn về phía anh, trong lòng xẹt qua một chút khác thường.

Bà Trang hình như nhìn ra chút gì đó, hắng giọng nói: “Thôi thôi, chuyện hai đứa nhỏ chúng ta là cha mẹ cũng không thể hiểu hết, tụi nó có chủ trương của tụi nó, chỉ là Mặc Viễn à, ý của ba mẹ con thế nào?”

Giang Mạc Viễn mỉm cười, nắm chặt tay cô trong tay mình: “Con sẽ đưa Noãn Noãn về Thụy Sĩ, hôn lễ cũng định tổ chức ở Thụy Sĩ, đương nhiên, con cũng muốn hỏi thử ý kiến của ba mẹ, bên ba mẹ con chắc là không có vấn đề gì lớn.”

Ông Trang gật đầu: “Chuyện hôn lễ phải suy nghĩ, chuẩn bị kỹ.”

“Con sẽ chuẩn bị.” Giang Mạc Viễn hứa hẹn.

Trang Noãn Thần nhìn anh, trong lòng không rõ có cảm giác gì.

“Ba mẹ nhận cái này đi ạ.” Giang Mạc Viễn lấy một chìa khóa điện tử từ trong túi áo ra, đưa đến trước mặt ông bà Trang.

“Đây là...” Hai người khó hiểu.

Trang Noãn Thần cũng hoài nghi.

“Đây là chìa khóa tứ hợp viện ở Bắc Kinh.” Giang Mạc Viễn uống một ngụm rượu nói, “Chỉ là tâm ý nhỏ của con, hy vọng ba mẹ có thể nhận lấy.”

Trang Noãn Thần hoàn toàn ngẩn ngơ, cô không biết Giang Mạc Viễn còn chuẩn bị lễ vật lớn như vậy! Cô ít nhiều gì cũng biết tình hình bất động sản ở Bắc Kinh, có thể dùng đến chìa khóa điện tử tứ hợp viện, thậm chí còn ở ngay Nhị Hoàn, tạm thời không nói đến giá nhà ở đó cao đến mức nào, chỉ nói người sống ở nơi đó toàn là xuất thân quan chức, có tiền cũng mua không được.

Căn tứ hợp viện mà Giang Mạc Viễn ra tay mua, hết tám phần là một tòa kiến trúc cổ ở Bắc Kinh với quy cách hoàn chỉnh, không có quan hệ với quan chức quân đội, cho dù có tiền muốn đổi mười căn biệt thự để lấy nó cũng không nhất định được như ý.

Quan trọng là cô chưa bao giờ biết Giang Mạc Viễn còn có bản lĩnh này, thậm chí có thể nói, bản lĩnh của anh rất cực có lớn bao nhiêu, nội tình rất cực sâu bao nhiêu, cô hoàn toàn không biết.

Vấn đề cô có thể nghĩ đến được thì ông Trang tự nhiên cũng có thể đoán ra, ông Trang là người Bắc Kinh, lại xuất thân quân nhân, nghe Giang Mạc Viễn nói như vậy đương nhiên cũng hiểu được nội tình trong đó, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi, đẩy chiếc chìa khóa điện tử về phía Giang Mạc Viễn, “Tôi không nhận thứ này! Nếu tôi nhận người khác sẽ nghĩ tôi thế nào? Tôi cũng không phải bán con gái mình!”

Mặc dù không hiểu rõ tình hình bất động sản Bắc Kinh nhưng bà Trang thấy chồng mình nổi nóng lên, cũng vội giảng hòa: “Mạc Viễn à, lòng hiếu thảo của con chúng ta nhận. Nhưng nhà thì chúng ta không thể lấy được. Con mau nhận chìa khóa lại, coi chừng rơi mất.”

Giang Mạc Viễn trước sau không nhận lại chìa khóa, nhìn về phía ông bà Trang, lại nắm chặt tay Trang Noãn Thần, vẻ mặt cũng trở nên cực kì nghiêm túc...

“Ba mẹ, tình cảm của con đối với Noãn Noãn là thật. Đời này con sẽ đối xử với cô ấy thật tốt!”

Lời nói của anh quá mức nghiêm túc khiến cho hai người đều ngây ngẩn, Trang Noãn Thần cũng vậy, ngơ ngác nhìn sườn mặt của anh, trái tim va chạm mạnh vì lời nói của anh, bên tai không ngừng quanh quẩn lời nói ấy, một lần lại thêm một lần...

Quyển 5 - Chương 10: Đến Thụy Sĩ

Ông Trang nghiêm túc quan sát anh bạn trẻ trước mắt, nói thật, ông là người đi qua sóng to gió lớn, nhưng vẫn bị lời nói quá mức kiên định của anh bạn trẻ này làm cho kinh ngạc! Ánh mắt anh lóe ra sự kiên nghị của hứa hẹn son sắt, ánh mắt tự tin và nghiêm túc đến mức đó nếu không phải phát ra từ nội tâm thì tuyệt đối không thể có được, ít nhất là không thể lừa gạt được người lớn tuổi như ông.

Nhưng ông ý thức được rất rõ, những lời nói của chàng thanh niên này đều phát ra từ đáy lòng.

“Ba, mẹ...” Giang Mạc Viễn lần nữa đặt chìa khóa trước mặt hai ông bà, từ ngón tay đến ánh mắt đều chứa đựng một sức mạnh không thể chối từ, “Noãn Noãn vẫn luôn có một tâm nguyện, chính là hy vọng có thể sống bên ba mẹ, ba vốn là người Bắc Kinh, một mặt cũng không muốn xa rời Cổ Trấn, mặt khác cũng muốn quay về Bắc Kinh, có nhà ở đó ba mẹ ít nhất có thể muốn ở đâu thì ở đó, ở Bắc Kinh dưỡng già cũng được, ở Cổ Trấn dưỡng già cũng có thể, ít ra có thể để Noãn Noãn được gặp ba mẹ thường xuyên hơn. Còn có...”

Nói đoạn, anh lại quay đầu nhìn thoáng qua Trang Noãn Thần, khẽ mỉm cười, “Ba mẹ nuôi Noãn Noãn lớn bằng này cũng không thể vô duyên vô cớ bị con cuốn mất, lại nói thêm, nếu sau này có em bé, không phải ba mẹ cũng phải chạy đến Bắc Kinh sao?”

Hai ông bà vừa nghe đến cháu, mắt liền sáng lên!

Trang Noãn Thần thì mặt mày xấu hổ, đỏ ửng lan đến cả mang tai...

Ăn uống trò chuyện cũng đến khuya, ông Trang lại kéo Giang Mạc Viễn ra đánh cờ thỏa thích. Lúc bà Trang dọn phòng, Trang Noãn Thần đưa ra yêu cầu muốn ngủ chung với mẹ.

Sau khi Giang Mạc Viễn nghe vậy thì bất đắc dĩ lắc đầu cười khế.

Bà Trang là người phụ nữ khôn khéo, hơn nữa hiểu con gái không ai bằng mẹ, cười nói, “Cũng được, con nhóc này mỗi lần về nhà đều đòi ngủ chung với mẹ.”

Giang Mạc Viễn cũng không nói gì, chỉ cười cười.

Đêm đã khuya, cả Cổ Trấn đều chìm trong tĩnh lặng, người dân nơi đây ngủ rất sớm, thiếu đi cái ồn ào xô bồ của thành phố, thêm vào sự yên ả chất phác.

Trời lại đổ mưa, từng giọt từng giọt tí tách rơi, vẩy lên cửa sổ lại có vẻ yên bình.

Trang Noãn Thần giúp mẹ trải đệm chăn xong thì nằm trên giường ngẩn ngơ, nghe tiếng mưa rơi, trong lòng vô thức cảm thấy bình yên.

“Noãn Thần à, bây giờ có thể nói thật với mẹ chưa?” Bà Trang vẫn luôn quan sát cô, sau khi dọn dẹp xong, hai người nằm xuống giường, bà hỏi.

Trang Noãn Thần biết mẹ nhất định sẽ hỏi, suy nghĩ rồi nói, “Con chỉ có thể nói rằng con và Cố Mặc là hữu duyên vô phận.” Không muốn nói hết chân tướng sự việc ra, vì cô nhìn ra được ba mẹ đều rất thích Giang Mạc Viễn, cô không muốn ba mẹ phải lo lắng thêm.

“Là đứa nào nói với mẹ rất yêu Cố Mặc?” Mắt bà Trang sắc bén, nhìn ra được vẻ cô đơn nơi đáy mắt cô, “Là con thực sự cảm thấy có duyên không phận với nó, hay có nguyên nhân nào khác?”

“Mẹ...” Trang Noãn Thần ôm lấy mẹ, nũng nịu vùi đầu vào lòng mẹ, “Không phải ba mẹ cũng thích Giang Mặc Viễn sao? Hiện giờ con gả cho anh ấy, sao mẹ còn không yên tâm?”

“Chuyện ba và mẹ thích Giang Mặc Viễn là sự thật, nhưng còn con?” Mẹ cô thở dài, “Nếu trong lòng con vẫn còn Cố Mặc, vậy thì thật không công bằng đối với nó.”

“Con biết.” Trang Noãn Thần cắn môi, “Con yêu Cố Mặc, nhưng con và anh ấy đã không còn có thể ở bên nhau.”

Bà Trang biết cô có nguyên nhân khó nói, nhưng cũng hết cách ép hỏi cô, sau khi nghe vậy cũng chỉ gật đầu, suy nghĩ một hồi liền khoác thêm áo xuống giường.

“Mẹ?” Trang Noãn Thần khó hiểu.

Mẹ cô mở ngăn tủ ra, từ trong ngăn kéo lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, sau đó lên giường dúi vào tay cô.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?” Trang Noãn Thần không hiểu lắm.

“Con cầm chỗ tiền này đi.” Mẹ cô nói, “Hiện giờ cũng không có đồ cưới gì, nhà của Mặc Viễn lại ở nước ngoài, họ càng không thích mấy lễ tiết thế này. Tiền trong thẻ này vốn muốn đặt mua đồ cưới cho con, lấy đi, sau này nhớ như có việc cần dùng tiền thì vẫn còn có bảo đảm.”

“Mẹ, con không thể lấy chỗ tiền này...”

“Noãn Thần à, con hãy nghe lời mẹ đi.” Bà Trang cắt ngang lời cô, “Trước khi con còn chưa thật lòng thật dạ đón nhận Mạc Viễn, căn tứ hợp viện kia mẹ và ba tuyệt đối sẽ không nhận đâu. Hiện giờ con đã kết hôn, sau này có nhiều chỗ cần dùng tiền, hơn nữa, mẹ có thể nhìn ra được con không hiểu lắm về hoàn cảnh của Mạc Viễn, có tiền phòng thân cũng tốt hơn.”

Trang Noãn Thần thực ra cũng không muốn ba mẹ nhận căn nhà đó, cô không muốn nợ anh quá nhiều, dù sao trong cuộc hôn nhân này cô trước sau vẫn là người có lỗi với Giang Mạc Viễn, sao có thể để anh tổn kém thêm vì mình?

Nhưng thấy mẹ cô rất kiên quyết, không cách nào khác đành phải nhận thẽ trước, nhủ thầm sau này có cơ hội trả lại cho ba mẹ cũng được.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Mạc Viễn là người không tài.” Bà Trang lại bắt đầu lái nhai.

“Mẹ...” Trang Noãn Thần có chút dở khóc dở cười, “Cả đêm mẹ nói câu này cũng hơn hai chục lần rồi đó.”

“Người tốt đương nhiên phải khen rồi.” Bà Trang thở dài, “Phụ nữ đó, tìm được một người đàn ông có thể chăm sóc mình mới là hạnh phúc nhất con à. Con cũng biết ba con mà, người có thể khiến ba con tâm phục khẩu phục cũng không có mấy người. Con người của Mạc Viễn thật kiên định, làm việc nói năng cũng chừng mực chín chắn; Cố Mặc thì khác, có thể do hai đứa xấp xỉ tuổi nhau, tuổi trẻ thì háo thắng mà. Cả hai đứa nó đều yêu con, nhưng lựa chọn Mạc Viễn vẫn là đúng lắm, một là nó có thể chăm sóc tốt cho con, hai là nó có thể dạy cho con rất nhiều thứ, rất có lợi cho sự trưởng thành của

con.”

“Con biết anh ấy rất tốt.” Trang Noãn Thần mím môi.

“Biết mà còn tùy hứng như vậy?” Bà Trang ra vẻ tức giận, răn dạy cô.

“Con sao chứ?”

“Con bé ngu ngốc này, con với nó cũng kết hôn rồi, có một số chuyện không phải muốn tránh là có thể tránh, hiện giờ do con đang ở nhà mẹ đẻ nên chẳng có gì, chẳng lẽ khi về nhà cũng muốn chia giường ngủ riêng hay sao?” Bà Trang tận tình khuyên bảo, “Hiện giờ là thời gian tân hôn nên còn mới mẻ, Mạc Viễn có thể dung túng con, nhưng về lâu về dài, hôn nhân của hai đứa cũng sẽ nảy sinh vấn đề, không lẽ con muốn Mạc Viễn phải ra ngoài tìm phụ nữ à? Không phải mẹ không nhắc con, hiện giờ đàn ông có ngoại hình chút xíu thôi đều dám ở ngoài nuôi bà hai bà ba rồi nhé, điều kiện của Mạc Viễn tốt như vậy, có rất nhiều phụ nữ rình rập nó như hổ rình mồi, đàn ông cho dù ý chí mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể chịu nổi vài ba ngày lại có người đến cám dỗ mình, con phải trông kỹ một chút.”

Trang Noãn Thần bấu môi không nói gì, cô làm sao lại không biết điều kiện của Giang Mạc Viễn tốt bao nhiêu chứ? Chỉ riêng ở phòng chờ sân bay thôi, anh đã đưa tới không biết bao nhiêu ánh mắt hâm mộ của phái nữ rồi.

“Suốt ngày cứ lơ lơ đãng đãng thế đó, tạm không nói đến Cố Mặc, con đã kết hôn với Mạc Viễn rồi, nó chính là chồng con, cái gì nên để tâm phải để tâm, cái gì nên quản phải quản, muốn biết thì phải chủ động hỏi, đã lựa chọn ở bên nhau rồi thì phải để tâm một chút.” Bà Trang dạy con gái.

“Mẹ, có một số chuyện không phải con để tâm là được, hơn nữa, tất cả mọi người đều thấy Giang Mạc Viễn xuất sắc bao nhiêu, còn con? Con cảm thấy mình chỉ là một người bình thường đến không thể bình thường hơn, con...” Cô nói quanh co, không biết nên nói thế nào.

“Con cảm thấy mình không xứng với nó à?” Bà Trang nhếch mày.

Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ rồi gật đầu, “Dạ.” Từ trước đến nay, cô đều nghĩ như vậy.

“Con gái ngọc của tôi ơi, xứng hay không xứng gì thì con cũng gả cho nó rồi, bất luận đối với người ngoài hay người trong nhà thì con cũng là bà Giang danh chính ngôn thuận, còn lo lắng nhiều như vậy làm gì?” Bà Trang cười cười, “Hơn nữa mẹ có thể nhìn ra được, Mạc Viễn nó rất yêu thương con, là tình yêu phát ra từ tận đáy lòng đối với con.”

“Anh ấy yêu con á?” Trang Noãn Thần ngẩn người, anh chưa từng nói như vậy, nhiều lắm cũng chỉ là thích thôi.

Bà Trang thấy cô không hiểu gì, bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay xoa đầu cô, “Bé con à con phải nhớ, không có người đàn ông nào tùy tiện thay đổi suy nghĩ kết hôn trong đầu, một khi thật sự bàn đến chuyện kết hôn, điều đó chứng minh rằng nó đã trải qua suy nghĩ rất kỹ càng. Mẹ thấy Mạc Viễn là người làm việc có kế hoạch, nó có thể lấy con chứng mình rằng trong lòng nó có con, hôm nay mẹ và ba con thấy rất rõ, trong lòng nó rõ ràng có con, không yêu con thì cưới con làm gì?”

Trang Noãn Thần nắm chặt chần, thật lâu sau không nói thêm gì nữa...

Kế hoạch của Giang Mạc Viễn là ở Cổ Trấn hai ngày, sau đó sẽ bay sang Thụy Sĩ, Trang Noãn Thần không có ý kiến gì, căng thẳng thế nào thì sớm hay muộn cũng phải đến gặp ba mẹ chồng.

Sáng sớm hôm sau, Trang Noãn Thần liền theo mẹ đi chợ mua đồ, giữa trưa hai mẹ con mới gấp gáp về nhà, ông Trang thì đang ở trong bếp nấu ăn khí thế, còn Giang Mạc Viễn thì ngồi ngoài sân chế củi.

Một số hộ gia đình ở Cổ Trấn vẫn duy trì thói quen nấu củi, nấu củi thì thức ăn nấu ra sẽ ngon hơn, hơn nữa không ô nhiễm không khí nhiều lắm. Đống củi đều là gỗ thô tích lũy nhiều năm, mùa đông chẻ ra để đốt, còn mùa hè thì đi nhặt thêm cành khô là dùng được.

Sau cơn mưa đêm qua, khoảng sân thật trong lành mát mẻ, buổi trưa còn có lớp sương mù mỏng chưa tan hết, không biết con chó nhỏ của nhà nào lại chạy đến ghé vào chân Giang Mạc Viễn nhìn anh chế củi, anh ngồi trong sân, tay áo tùy tiện xắn lên, lộ ra cánh tay rắn chắc màu lúa mạch, vung búa mạnh mẽ bổ xuống, khúc gỗ biến thành hai nửa.

Sau khi bà Trang thấy thế bèn chạy nhanh đến, “Sao có thể để con làm chuyện này chứ? Ông già này cũng thiệt là.”

“Không sao mà mẹ, con cũng nhàn rồi mà.” Giang Mạc Viễn cười nói.

“Mẹ phải đi nói chuyện với ba con mới được!” Bà Trang hùng hổ đi vào nhà.

Trong sân, chỉ còn là Giang Mạc Viễn và Trang Noãn Thần, à, còn chú chó nhỏ nữa chứ.

Sương mù bị ánh nắng ở chân trời dần dần tan đi, Trang Noãn Thần bước đến, nhìn anh, “Tôi có thể giúp anh làm gì?” Cô lại nghĩ đến dáng vẻ lần trước anh xách nước, không thể không nói, người đàn ông khi làm công việc tay chân còn có một phong vị khác.

Giang Mạc Viễn mỉm cười, “Rót nước cho anh đi.”

“Ừm.” Cô chạy vào nhà, chốc lát liền cầm chén nước ra đưa cho anh, “Là nước ấm đó, trời lạnh uống nước ấm rất tốt.”

“Cám ơn em.” Giang Mạc Viễn đưa tay nhận lấy, uống cạn sạch.

Trên trán rộng của anh nhuộm chút mồ hôi, là kết quả của việc chẻ củi vào buổi sáng. Giang Mạc Viễn giờ đây lộ ra chút khí chất quê mùa khác hẳn với thường này, không ôn hòa nhã nhặn như bình thường, trông phóng khoáng như một người đàn ông ở vùng quê.

Nhìn rồi lại nhìn, cô bất giác giơ tay lau mồ hôi trên trán anh, có lẽ anh thấy nóng lắm.

Giang Mạc Viễn không ngờ cô sẽ hành động như vậy, hơi giật mình nhưng cũng rất nhanh mỉm cười.

Cô cũng khẽ mỉm cười...

Sân bay quốc tế Zurich.

Sau khi xuống máy bay, Trang Noãn Thần hít một hơi thật sâu, không khí lành lạnh tươi mát.

Thụy Sĩ, cô lại có thể đặt chân đến nơi đây.

Sau khi ở Cổ Trấn hai ngày, ngày thứ ba cô liền cùng Giang Mạc

Viễn khởi hành đi châu Âu.

Trang Noãn Thần chưa từng đến châu Âu, thật ra cô vẫn luôn muốn đến Thụy Sĩ, Thụy Sĩ trong ấn tượng của cô hẳn là một vùng trắng xóa như tuyết, các trấn nhỏ cổ kính, người đi đường đều ăn mặc kín kẽ, giống hệt như miêu tả trong tiểu thuyết và mấy bộ phim.

Nhưng khi xuống máy bay cô mới biết, vẻ đẹp của Thụy Sĩ vượt xa tưởng tượng của cô.

Zurich, thành phố giàu nhất châu Âu, nói nó là thành phố quốc tế hóa cũng không ngoa, thành phố giàu có này nằm ở phía bắc dãy núi Alps là trung tâm thương mại quan trọng của châu Âu, là đầu mối giao thông đường thủy và đường hàng không then chốt, là trung tâm tài chính quan trọng nhất của Tây Âu, thành phố này có mấy trăm ngân hàng, nhiều hơn phân nửa số ngân hàng của các nước bên ngoài, được người trên thế giới gọi là ‘Thành phố triệu người giàu của châu Âu’. Nhưng trái ngược hoàn toàn chính là: một thành phố được toàn cầu chú ý tới lại là những trấn nhỏ yên bình vô cùng khiêm tốn, dân cư toàn Zurich chưa đến bốn trăm ngàn người, diện tích cũng không thể so sánh với Bắc Kinh, Paris và các thành phố khác, đây là một sứ xứ thần kỳ tập hợp tài phú cùng nội liễm (ẩn mình, thu mình).

Trang Noãn Thần có thể liên tưởng đến, khí chất nội liễm của Giang Mặc Viễn có lẽ có liên quan chặt chẽ tới nơi này.

Sân bay Zurich tọa lạc ở phía đông bắc nội thành, sau khi hai người xuống phi cơ liền ra cửa, một người đàn ông châu Âu trung niên bước vội đến, trên mặt Giang Mặc Viễn chứa vẻ cười, cũng bước nhanh đến ôm chầm lấy bác ấy, hai người nói với nhau vài câu bằng tiếng Pháp.

Trang Noãn Thần không hiểu hai người nói gì, chỉ thấy họ luôn mỉm cười.

Nhiệt độ ở Thụy Sĩ lạnh hơn nhiều so với Bắc Kinh, và lại còn khác mùi giờ, cô có vẻ không tập trung tinh thần lắm. Nhưng Giang Mạc Viễn nhanh chóng dắt tay cô giới thiệu một câu với người nọ, “Đây là bà xã cháu, Trang Noãn Thần.” Sau đó anh lại nói, “Noãn Thần, đây là bác quản gia, gọi bác ấy là Pori là được.”

Trang Noãn Thần mỉm cười với Pori, trong lòng trái lại hơi ngạc nhiên, thời đại nào rồi lại còn có quản gia.

Đầu tiên Pori mỉm cười nhìn Giang Mạc Viễn, sau đó chuyển sang nhìn Trang Noãn Thần, nào ngờ vừa nhìn thoáng qua một cái nụ cười trên mặt liền sượng cứng. Trang Noãn Thần ngạc nhiên, sao vậy nhỉ?

Giang Mạc Viễn lại ôm lấy cô, nhìn Pori nói thêm, “Đi thôi.”

Lúc này Pori mới hoàn hồn, liên tục gật đầu, đi trước dẫn đường.

Sông Limmat chia Zurich ra làm hai, một bên là thành phố mới, một bên là thành phố cổ kính.

Sau khi tiến sâu vào nội thành, ấn tượng trước đó của Trang Noãn Thần đối với Thụy Sĩ lại có chuyển biến lớn, tuy rằng là thành phố nhiều tuyết, nhưng đường phố lại sạch sẽ như gương, trước kia cô vẫn luôn nghĩ Zurich chính là thủ đô của Thụy Sĩ, bởi vì nó có nhiều nhà tư bản cao ngạo đủ để thành một thủ đô, nhưng sau mới biết là không phải.

Pori vừa lái xe vừa nhiệt tình nói huyền thuyên gì đó, Trang Noãn Thần nghe không hiểu nên luôn giữ im lặng, Giang Mạc Viễn thì lại bật cười, gõ gõ lưng ghế nhắc nhở Pori làm ơn nói tiếng Anh.

Trang Noãn Thần có chút xấu hổ, cô biết ở những nước châu Âu không phải ai cũng biết tiếng Anh, còn tiếng Pháp của cô thì dốt đến nỗi chỉ biết chào buổi sáng mà thôi.

Pori trái lại không phản đối, lại dùng một thứ tiếng Anh mang sắc mùi châu Âu huyền thuyên tiếp. Lúc này Trang Noãn Thần mới hiểu, bác ấy đang giới thiệu phong cảnh Zurich với cô.

Xe chậm rãi chạy trên đường sá nhỏ hẹp, uốn lượn, xuyên qua kính xe, Trang Noãn Thần cảm thấy rất hiếu kỳ. Hóa ra, xem Zurich như một thành phố ngàn hoa cũng không quá, xe chạy băng ngang qua những con đường đều có thể nhìn thấy vườn hoa được cắt tỉa tỉ mỉ khắp mọi nơi. Giang Mạc Viễn nói với cô, hiện giờ họ đang ở trong thành phố cổ của Zurich, thành phố này trải dài dọc theo dòng sông Limmat, mà sông Limmat là từ hồ Zurich chảy ra, tiện đà chia cắt thành phố này.

Trang Noãn Thần nhìn mà hai mắt sáng ngời, khuôn mặt nhỏ kè sát vào kính xe. Cô xem thỏa thuê những tòa kiến trúc có lịch sử lâu đời, khắp nơi đều lưu giữ không khí thời Trung cổ nồng đậm.

“Đó chính là chuỗi ô cửa sổ kính màu của Changall đúng không?” Khi nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc trong phim, cô hưng phấn kéo Giang Mạc Viễn qua nói, “Oa, trên tường còn có tranh bích họa nữa kìa.”

Giang Mạc Viễn mỉm cười làm hướng dẫn viên cho cô.

Trên đường có xe hoa biểu diễn, xe chạy chậm ngang qua nên xem

rất kỹ.

Trang Noãn Thần tràn trề hứng thú, lúc băng qua giáo đường, cả thành phố vang lên tiếng nhạc du dương dặt dìu.

“Sao lại có tiếng nhạc vậy?” Cô tò mò.

Giang Mạc Viễn mỉm cười nhìn cô, ôm lấy cô, “Bởi vì tròn một giờ rồi. Ở Zurich mỗi khi đủ một tiếng đồng hồ sẽ vang lên tiếng nhạc.”

“Đúng là một thành phố lãng mạn.” Trang Noãn Thần càng thêm hào hứng.

Giang Mạc Viễn thấy bộ dạng nóng lòng muốn thử của cô thì nghĩ nghĩ, rồi nói, “Có muốn xuống xe đi bộ một chút không?”

Trang Noãn Thần hai mắt sáng lên, gật đầu lia lịa.

Dáng vẻ của cô làm Giang Mạc Viễn buồn cười, anh quay đầu nói với Pori một câu, ai ngờ Pori lắc mạnh đầu, nói, “Như vậy không được, ông bà chủ đều đang chờ cậu, nếu về trễ, hai người họ sẽ không vui.”

Trang Noãn Thần ngẩn ra, Pori nói những lời đó bằng tiếng Anh, hiển nhiên là nói cho cô nghe.

Giang Mạc Viễn lại nhíu mày, “Dừng xe.” Giọng điệu hơi lạnh một chút.

Pori ra vẻ khó xử.

Sau khi Trang Noãn Thần thấy thế bèn lên tiếng hòa giải, “Chúng ta còn ở Thụy Sĩ lâu mà, không vội đâu, vẫn nên về nhà trước đi.”

“Đúng vậy, bà chủ đang đợi.” Pori cũng nói.

Chân mày Giang Mạc Viễn nhíu chặt, hồi lâu mới thản nhiên nói, “Đi thôi.”

Xe tiếp tục tiến về phía trước.

Bên ngoài xe vẫn náo nhiệt như cũ.

Nhưng Trang Noãn Thần đã mất đi hứng thú, cô nhạy cảm phát hiện Giang Mạc Viễn ngày càng lặng lẽ, vẻ mặt cũng ngày càng nghiêm nghị, trong lòng cô cũng bắt đầu cảm thấy bất ổn theo, rốt cuộc cha mẹ anh là người thế nào? Thông qua lời nói của bác quản gia Pori, không khó phát hiện cha mẹ anh chắc là người rất nghiêm khắc, thậm chí cô có thể cảm nhận được Giang Mạc Viễn cũng không muốn trở về nhà.

Cô chưa từng nghe anh nói tình hình trong nhà mình bao giờ, càng là thế thì cô càng tò mò.

Xe chạy càng lúc càng xa, rời xa khu phần hoa đô hội.

Cô không nén được hạ giọng hỏi, “Có phải ba mẹ anh rất khó gần hay không?” Nói xong lời này, Trang Noãn Thần vốn nghĩ anh sẽ mỉm cười sửa lại xưng hô của cô, nhưng Giang Mạc Viễn không có.

Anh vẫn cứ duy trì im lặng, ánh mắt cũng u ám đi rất nhiều.

Trang Noãn Thần cảm thấy là bản thân nói sai, cũng không dám hỏi nhiều. Chẳng được bao lâu, Giang Mạc Viễn lại ôm cô, nhìn cô rất lâu mới dịu dàng nói, “Không sao, chẳng qua chúng ta chỉ đến để chào hỏi mà thôi.”

Trang Noãn Thần nghe thì thấy rất lạ, anh cũng không nói thêm gì nữa, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô.

Hết chương 10

Quyển 5 - Chương 11: Nhà họ Giang

Một biệt thự cổ kính có vườn hoa tràn ngập hương vị thời Trung cổ, nếu tọa lạc ở Trung Quốc nhất định sẽ khiến người xem phải tắc lưỡi, còn ở ngay Thụy Sĩ ngược lại trông rất hòa hợp. Ở thành phố này, những ngôi nhà có kiến trúc như thế rất nhiều, nhưng diện tích khổng lồ của nó lại làm cho Trang Noãn Thần phải hết hồn.

Bởi vì xuống máy bay đã là xế chiều, khi về đến nhà, sắc trời đã tối.

Băng ngang qua rừng cây, không xa là khu biệt thự, nhà cửa không nhiều lắm, nhưng chỗ nào cũng đèn đuốc sáng choang. Lúc cổng lớn biệt thự từ từ mở ra, Trang Noãn Thần còn tưởng nhầm là một cung điện thời Trung cổ. Một đài phun nước cùng pho tượng thật lớn cao gần mười mét, phóng tầm mắt ra xa là một khu vườn rộng, xa hơn nữa là biệt thự chính, hai bên còn có bãi cỏ, mùa này đương nhiên là xanh um tươi tốt, không khó tưởng tượng bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi mặt cỏ, đủ thấy xa xỉ biết bao.

“Nhà anh... rốt cục là kinh doanh gì vậy?” Cô nhìn mà choáng váng, thậm chí còn có xúc động muốn bỏ chạy.

Chỉ cần nhìn vào hoàn cảnh xung quanh, không khó tưởng tượng gia cảnh giàu sang của anh...

Giang Mặc Viễn không đáp, chỉ kéo tay cô, dịu dàng nói, “Không sao đâu, đừng căng thẳng quá.”

Cô thở dài, không căng thẳng mới là lạ đó!

Xuống xe, không có màn nghênh đón khoa trương như trong tưởng tượng, Trang Noãn Thần đứng trước một biệt thự đồ sộ như vậy đột nhiên lại liên tưởng đến một cảnh tượng, giờ khắc này chắc là có một nhóm nữ mặc trang phục thời Trung cổ bước ra, ai cũng cung kính cúi gập người, giống như trong phim vậy.

Thực tế thì, bên ngoài biệt thự rất lạnh lẽo và yên tĩnh, bên trong ngược lại tràn ngập ánh đèn xa hoa.

Giang Mạc Viễn không lập tức vào nhà, đứng trên bãi cỏ im lặng nhìn vào trong hồi lâu, gương mặt anh tuấn rõ ràng lộ vẻ nghiêm nghị.

Trang Noãn Thần hơi bất an, không biết rốt cục sao lại cảm thấy thế, chỉ là trong lúc băn khoăn, Pori kéo hành lý trong xe ra bước lên trước khẽ nói, “Vào thôi, ông bà chủ đều đang chờ cậu.”

Ánh mắt Giang Mạc Viễn càng âm trầm hơn, quay đầu nhìn Pori, “Bỏ hành lý lại cốp xe đi.”

“Dạ?” Pori ngạc nhiên, “Tối nay cậu không ở nhà à?”

Trang Noãn Thần cũng nhìn anh đầy nghi vấn.

Đuôi mày anh xẹt qua chút hăm hực, thản nhiên nói, “Cháu nghĩ, không có ai hoan nghênh cháu ở lại đâu.” Nói xong, đưa tay về phía Trang Noãn Thần, “Vào thôi em.”

Trang Noãn Thần vô thức đưa tay ra nắm lấy tay anh, trong lòng âm ỉ bất an...

Thiết kế nội thất biệt thự cũng giống như trong tưởng tượng, lộ ra vẻ xa hoa hoài cổ, nếu không phải người làm đều mặc trang phục hiện đại, Trang Noãn Thần sẽ nghĩ mình đã xuyên không đến cung điện châu Âu cổ đại rồi.

Trần cửa sổ sát đất cao ngất khiến Trang Noãn Thần cảm thấy bị áp lực quá mức, nơi này tuy rằng sang trọng nhưng lại thiếu hơi ấm người, tuy rằng người hầu không ít, nhưng ai cũng nhất mực cung kính, hết như người máy.

Trang Noãn Thần quay qua nhìn Giang Mạc Viễn bên cạnh, lại phát hiện sắc mặt anh cũng có vẻ nặng nề.

“Tôi còn tưởng anh vĩnh viễn sẽ không bước vào cửa nhà này nữa.” Một tiếng nói nghiêm khắc từ trên cao vọng xuống, lạnh băng, đủ quyền uy, bằng tiếng Trung.

Tiếng nói đột nhiên phát ra khiến Trang Noãn Thần hết hồn, nhìn về phía phát ra tiếng nói, một người đàn ông đang chậm rãi đi từ trên cầu thang xuống, trông ông khoảng hơn sáu mươi, nhưng dáng người lại rất cao ráo, đôi mắt có vài điểm tương đồng với Giang Mạc Viễn, không cần đoán cũng biết ông hẳn là ba anh.

Quả nhiên, Giang Mạc Viễn khẽ gọi một tiếng ‘ba’, thái độ kính trọng rất xa cách.

Trang Noãn Thần cẩn thận quan sát ba của Giang Mạc Viễn, cũng là ba chồng cô. Trong mắt ông là sự nghiêm khắc, không nhìn ra được chút vui vẻ nào khi gặp lại con trai, ánh mắt lạnh lùng còn sâu thẳm hơn cả Giang Mạc Viễn, thế nhưng... Trang Noãn Thần càng nhìn người này thì càng thấy quen, hình như đã nhìn thấy ở đâu đó, nhưng có lẽ đã thấy quá nhiều người, nên nhất thời cô nghĩ không ra.

Ông Giang dừng bước ngay ngưỡng cầu thang, thản nhiên nhìn lướt qua Giang Mạc Viễn, khi ánh mắt dừng lại trên người Trang Noãn Thần, ánh mắt đột nhiên lại càng thêm lạnh lẽo.

Trang Noãn Thần hết hồn, lui về phía sau theo bản năng.

Giang Mạc Viễn đưa tay ôm cô lại, nhìn ba anh rồi nói, “Con kết hôn rồi, cô ấy là vợ con, Trang Noãn Thần.”

Ông Giang vẫn không nói gì, Trang Noãn Thần tựa vào lòng Giang Mạc Viễn vô thức nhìn qua, lại kinh ngạc phát hiện ông đang quan sát chính mình, ánh mắt thế này, gần như chất chứa thù hận.

Cô bị cái từ đột nhiên lóe lên trong đầu này làm cho hoảng sợ, thù hận ư? Cô cùng nhà họ Giang ở tận châu Âu có thể có thù hận gì chứ?

Thật lâu sau đó, ông Giang mới lên tiếng, “Anh về chính là muốn nói cho tôi và mẹ anh biết tin tức này à?”

“Đúng.” Giang Mạc Viễn đáp.

Ông Giang cười lạnh, “Giỏi lắm. Thật sự thì lần này anh về cũng chỉ uống công vô ích.”

“Nếu ba cho rằng như vậy, con chấp nhận.” Giang Mạc Viễn hờ hững nói.

Sắc mặt của ông Giang càng thêm lạnh lùng.

Lúc bầu không khí đang từ từ đóng băng, lại có tiếng phụ nữ vang lên, nhưng là vô cùng kinh ngạc...

“Mạc Viễn, con dẫn ai về vậy?”

Lòng Trang Noãn Thần lại giật thót, người nhà này sao giống như hồn ma dọa người vậy? Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy một thiếu phụ, thời gian hầu như không lưu lại dấu vết già nua trên người bà, bà xinh đẹp khiến người khác không thể không ngắm nhìn, tao nhã đoan trang, dáng người uyển chuyển, chỉ đứng ở đó thôi cũng tỏa ra thứ khí chất cao sang quyền quý.

Giang Mạc Viễn chỉ gọi bà một tiếng ‘mẹ’, sau đó lại giới thiệu Trang Noãn Thần lần nữa.

Trang Noãn Thần mở to mắt nhìn người thiếu phụ đang đến gần cô, ông trời cũng quá thiên vị bà rồi, đã là mẹ của người con trai lớn như vậy nhưng bà có thể giữ gìn nhan sắc như phụ nữ mới ngoài ba mươi.

Chỉ tiếc, người mẹ chồng này của cô dường như không mấy thân thiện, sau khi dừng bước ở cách đó không xa liền chỉ vào Trang Noãn Thần, nói, “Cô lại đây.”

Trang Noãn Thần sững sờ.

Giang Mạc Viễn vỗ nhẹ tay cô, ý bảo cô tiến lên.

Căng thẳng nuốt nước bọt, cô vẫn cố gắng tiến lên, nói thật, cô có chút không quen khi tiếp xúc với phụ nữ quá đẹp, hết thấy phụ nữ đẹp đều có loại khí chất kiêu ngạo bẩm sinh, càng miễn bàn đến hàng quý bà thế này. Ngón tay nắm chặt, chậm rãi đi đến.

“Cô chính là vợ của con trai tôi à?” Giọng điệu của bà Giang cũng lạnh lẽo âm trầm.

Trang Noãn Thần cảm thấy lạnh dọc sống lưng, người nhà này bị gì vậy trời? Hít sau một hơi, vẫn nhẹ nhàng gật đầu một cái, nhưng trước sau vẫn không gọi ra được chữ ‘mẹ’.

Bà Giang cũng quan sát cô cả buổi, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Giang Mạc Viễn, nói một câu suýt làm Trang Noãn Thần phải kêu lên...

“Mẹ sẽ không chấp nhận nó bước vào nhà họ Giang, Mạc Viễn, ngày mai ly hôn với nó ngay!”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, giương mắt nhìn bà Giang.

Bà Giang cũng nhìn cô, ánh mắt bắn ra thù hận không khác gì ông Giang.

Giang Mạc Viễn chậm rãi tiến lên, ung dung ôm Trang Noãn Thần vào lòng, nhìn về phía ba mẹ anh bằng ánh mắt kiên định, “Xin lỗi, để ba mẹ phải thất vọng rồi, con cưới cô ấy, không hề nghĩ đến chuyện ly hôn.”

“Mạc Viễn, con hồ đồ rồi!” Bà Giang đột nhiên cao giọng.

“Mẹ à, con rất tỉnh táo để biết bản thân đang làm gì.” Giang Mạc Viễn đối diện với bà.

“Con tỉnh táo ư? Con mà tỉnh táo sẽ không cưới nó!” Giọng nói của bà Giang lạnh lẽo vô cùng.

Trang Noãn Thần nghe mà trong lòng phát run, bất giác dán sát vào người Giang Mạc Viễn, ở một nơi xa lạ thế này, đối mặt với những người xa lạ, Giang Mạc Viễn là nơi nương tựa duy nhất của cô.

Giang Mạc Viễn lại không thèm để ý tới lời nói của mẹ mình, bình tĩnh nói, “Tóm lại, lần này con về chẳng qua muốn báo với ba mẹ một tiếng là con đã kết hôn.”

“Nói vậy, con sẽ không thay đổi ý định?” Bà Giang tức giận đến toàn thân phát run.

“Đúng.” Lời nói của anh chắc nịch, rơi vào tai Trang Noãn Thần lại nặng tựa tảng đá.

“Được lắm, vậy từ nay về sau con đừng bước vào cửa nhà này nữa!” Bà Giang tức giận xoay người bỏ lên lầu.

Trang Noãn Thần kinh hãi nhìn theo, kéo kéo ống tay áo của Giang Mạc Viễn, anh lại nhìn cô mỉm cười an ủi, lúc nhìn về phía ông Giang, vẻ mặt lại khôi phục bình tĩnh, “Ba, những lời cần nói con đã nói xong, chúng con đi đây.” Nói xong, kéo tay Trang Noãn Thần xoay người muốn đi.

Sau lưng, tiếng nói của ông Giang vang lên...

“Người cũng về rồi, cho dù muốn đi, ít nhất cũng phải dùng bữa tối rồi hẵng đi.”

Giang Mạc Viễn dừng bước.

“Pori, chuẩn bị bữa tối xong chưa?” Ông Giang hỏi.

Dường như Pori đã sớm dự đoán được bầu không khí trong nhà sẽ biến thành thế này, bác ấy chẳng chút nào kinh hoảng, ung dung đáp, “Đã chuẩn bị xong rồi.”

“Dùng cơm thôi.” Ông Giang thản nhiên nói.

Bữa tối, bất ngờ toàn những món ăn Trung Quốc, sắc hương vị đều có đủ, chỉ tiếc rằng bầu không khí không được tốt lắm.

Từ trước đến giờ, Trang Noãn Thần không tưởng tượng được ngồi trên một cái bàn dài gần năm mét ăn cơm sẽ có cảm giác thế nào, cô thường nhìn thấy cảnh này trên truyền hình, nhưng có rất nhiều người và cũng rất náo nhiệt. Giờ phút này chỉ có ba người họ ngồi dùng cơm, ông Giang ngồi ở vị trí chủ tọa, Giang Mạc Viễn cùng cô ngồi ở vị trí bên trái, bên phải trống không. May mà không có tiếng nhạc ồn ào, nếu không nói chuyện thì cũng không nghe được bất cứ âm thanh nào.

Ba người đang im lặng ăn cơm, cả phòng ăn rộng lớn yên tĩnh đến rợn người, thỉnh thoảng Trang Noãn Thần làm phát ra tiếng va chạm của bộ đồ ăn, tiếng vọng lại trong không gian cũng đủ vang dội, ông Giang sẽ ngẩng đầu nhú mày nhìn cô, cô xấu hổ, Giang Mạc Viễn thì không nghĩ vậy, chỉ mỉm cười giúp cô gấp thức ăn.

Không thể trách cô, chỉ trách cái bàn ăn quá lớn, cô là người tham ăn, nhiều thức ăn cô lại không với tới.

Lúc ăn được nửa chừng, ông Giang rốt cục cũng lên tiếng, “Ba mẹ của cô Trang vẫn khỏe chứ?”

Trang Noãn Thần nhanh chóng buông bộ đồ ăn xuống, cung kính đáp, “Dạ khỏe.” Một tiếng ‘cô Trang’ hoàn toàn lộ vẻ xa cách, rõ ràng ông không xem cô là dâu con.

“Ba mẹ của cô Trang làm nghề gì?” Ông Giang lại hỏi.

“Trước kia ba con từng đi lính, sau đó được điều đến phía nam làm viện binh, mẹ con làm giáo viên ở Cổ Trấn, nhưng hiện giờ ba mẹ con đều về hưu cả rồi.” Trang Noãn Thần cố gắng để cho lời nói của mình trở nên trang trọng một chút.

“À? Hóa ra ba cô từng đi lính à? Binh chủng gì?” Dường như ông Giang cảm thấy hứng thú.

Trang Noãn Thần nghĩ, “Nghe ba con nói là không quân...”

“Năm nào?”

Trang Noãn Thần hơi ngạc nhiên, lắc đầu, “Con không rõ lắm.”

“Thuộc đơn vị nào?” Ông Giang lại hỏi.

“Bình thường ba con rất hiếm đề cập đến chuyện này, con chỉ biết ba con được gọi nhập ngũ ở Bắc Kinh, ba con là người Bắc Kinh.”

Trang Noãn Thần trong lòng ảo não, sớm biết ba chồng cô thích nói chuyện này thì cô đã hỏi ba mình nhiều hơn rồi.

“À.” Ông Giang ra vẻ dăm chiêu, nghĩ nghĩ, “Dựa theo tuổi tác của ba cô, lại căn cứ vào địa phương, tôi cũng có thể nghĩ đến là thuộc sư đoàn nào.”

“Bác Giang... à không, thưa ba...” Trang Noãn Thần gọi ra chữ này thật không được tự nhiên, nhưng vẫn phải miễn cưỡng gọi, “Ba cũng từng đi lính ạ?”

“Một thương nhân người đầy mùi tiền như tôi thì làm gì từng đi lính?” Ông Giang lại mỉm cười, “Chỉ là có quan hệ khá tốt với vài sư đoàn ở Bắc Kinh thôi.”

Trang Noãn Thần phát hiện, lúc ông cười lên trông cũng rất hiền.

“Ba con chỉ là một quân nhân xuất thân bình thường thôi ạ.” Cô khiêm tốn nói.

“Tên của ba cô là gì?” Ông Giang nhẹ nhàng hỏi.

Trang Noãn Thần trả lời, “Dạ là Trang Quốc Lỗi.”

“Trang Quốc Lỗi à? Hình như tôi từng nghe qua cái tên này ở đâu đó.” Ông Giang nhấp ngụm rượu, ra vẻ trầm tư, hồi lâu sau bỗng nhiên nhớ ra, “Ba cô có phải là người quân nhân năm đó chủ động xin ở lại Cổ Trấn không về Bắc Kinh không? Từng lập được vài chiến công hạng nhất?”

“Dạ? Ba con đúng là chủ động ở lại Cổ Trấn, nhưng có lập công hay không thì con không biết.” Cô chưa từng nghe ba cô nhắc đến.

“Năm đó, người mà quân khu Bắc Kinh họp thảo luận chắc chắn là ba cô rồi, là nòng cốt của đội, nhưng lại sống chết không chịu về Bắc Kinh.” Ông Giang cười ha ha.

Trang Noãn Thần ngẩn người, “Ba biết ba con à?”

“Chưa từng gặp ba cô, nhưng có nghe qua sự tích của ông ấy.” Ông Giang cười nhẹ, “Năm đó tôi vẫn còn đang làm đầu tư ở quốc nội, thường xuyên tụ họp với vài sĩ quan thân thiết, cũng thuận tiện nghe nói chuyện của ba cô, chuyện trên đời này đúng là rất khéo.”

Giang Mạc Viễn nãy giờ ngồi một bên im lặng ăn cơm, nghe thấy vậy bèn ngẩng lên nhìn ba anh một cái, hơi dăm chiêu.

Trang Noãn Thần thì hết sức kinh ngạc, lặng lẽ quan sát ông Giang. Tuy lời nói mới vừa rồi của ông nhẹ nhàng như gió, nhưng lại để lộ một thông tin quan trọng. Tuy rằng cô không biết rõ tình hình lúc ba cô tham gia quân ngũ, nhưng hiểu được sự đoàn của ba cô là đơn vị quan trọng của quốc gia, có thể gặp gỡ sĩ quan, thậm chí lấy đề tài nội bộ để tán gẫu, chắc là thân đến nỗi không thể thân hơn, còn nữa, sĩ quan ông Giang quen biết nhất định xuất thân không thấp, cứ suy nghĩ theo hướng này, không khó tưởng tượng được ông Giang có một vị trí hết sức quan trọng trong mắt quân đội và chính quyền. Trước kia cô từng nghe ba cô nhắc đến, nếu ba cô không một mực ở lại Cổ Trấn thì hiện giờ ít nhất có thể ngồi vào vị trí Đoàn trưởng[1], ba cô có thể ngồi được vào vị trí này, có thể nghĩ lãnh đạo của ông chức vụ cao đến cỡ nào.

Quan trọng hơn chính là, ông Giang có nhắc đến đầu tư quốc nội...

Trang Noãn Thần nhìn rồi lại nhìn, đầu óc không ngừng kết hợp những thông tin ông vô tình tiết lộ này giờ cùng một chút ấn tượng về ông, hơn nữa, càng nhìn cô lại càng thấy quen.

Rốt cục là... đã từng nhìn thấy ông ở đâu nhỉ?

Cô chắc chắn mình đã từng nhìn thấy ông ở đâu đó rồi!

“Ba vẫn còn làm đầu tư ở quốc nội à?” Trang Noãn Thần bất giác hỏi.

Ông Giang hơi nhướn mày, “Hiện giờ già rồi nên không làm nữa, nhưng Mạc Viễn lại kế thừa điểm ấy của tôi, có nó tôi cũng có thể yên tâm dưỡng già, bằng không Giang Phong tôi chẳng phải là một chết rồi ư?”

“Giang Phong?” Trang Noãn Thần đột nhiên mở to mắt, kinh ngạc cao giọng, “Ba nói ba tên là Giang Phong? Ba chính là Giang

Phong?”

So với sự kinh ngạc quá mức của cô, ông Giang lại có vẻ ung dung, cầm ly rượu nhấp một ngụm, “Tôi chính là Giang Phong, sao nào, cô biết tôi à?”

“Dạ dạ! Con từng nghe qua tiếng tăm của ba.” Trang Noãn Thần hưng phấn đến độ nói năng có chút lộn xộn, tay cầm muống siết chặt, kích động nói, “Con không ngờ ba chính là ông trùm thương nghiệp Giang Phong trong truyền thuyết, từng sáng tạo ra thị trường tư bản, ba chẳng những là thương gia nổi tiếng, còn là nhà tư bản Hoa kiều nhất nhì, con từng xem qua những sưu tầm về ba của giới truyền thông!”

[1] Đoàn trưởng: người chỉ huy tối cao của các lực lượng vũ trang trong một đơn vị cấp trung đoàn, thường do Đại tá hoặc Trung tá đảm nhiệm, và mỗi đoàn có khoảng 1000 người, có khi lên đến 3000 người.

Quyển 5 - Chương 12: Trừng phạt

Giang Phong, bàn tay thần của thị trường vốn Trung Quốc thời kỳ đầu, những năm đầu tư đất đai địa ốc đang nóng hổi, tầm nhìn tổng thể đầu tư của ông đã vượt trội hơn người, từ các hạng mục kiếm tiền đến vận hành tài chính; trong quá trình mua bán đến đầu tư, ông nhận được danh hiệu trùm thương nghiệp. Lúc thị trường Trung Quốc xuất hiện thời kỳ ảm đạm, ông đã tận dụng khả năng lôi kéo của chính mình kích hoạt thị trường vốn Trung Quốc, hơn nữa cùng nhiều ngân hàng mô hình lớn giành được hợp tác mang tính chiến lược, điều này cũng là một bước cực kỳ quan trọng để ông có thể tiến quân vào ngành ngân hàng mới nổi lên này.

Nghe nói ông có am hiểu rất sâu về phương pháp trong thương nghiệp, được xưng tụng là ‘thiên tài’, vì ông chẳng những tinh thông thị trường vận hành vốn, còn có những cách thức độc đáo để đưa tiền tệ vào kinh doanh. Nghiên cứu về tiền tệ nếu không phải là thiên tài, không chuyên nghiệp thì không thể làm được, cho dù nắm được thị trường Trung Quốc hôm nay, lại không có thành lập tổ tiền nghiên cứu và nhân sĩ chuyên nghiệp có chuyên môn đến vận hành, có thể nghĩ năm đó tầm ảnh hưởng của Giang Phong không thua gì phố Wall với nước Mỹ.

Sau đó, Giang Phong bắt đầu phóng tầm nhìn vào ngoại tệ, theo mở rộng biên giới, khi văn hóa và kinh tế nước ngoài xâm nhập vào Trung Quốc ngày càng nhiều, ông đang nắm giữ tài sản trong nước sau lại chuyển tài sản ra nước ngoài, trải qua đầu tư, hội nhập và triển khai hoàn toàn tốt đẹp của đội ngũ chuyên nghiệp, giá trị con người của Giang Phong cũng càng lúc càng cao. Cho đến khi ông di

dân ra nước ngoài, trong nước liền có rất ít tin tức về ông, nhưng sự tích về Giang Phong luôn được xem như kiểu mẫu thương nghiệp, thường xuất hiện trong các tọa đàm thương mại, thậm chí còn xuất hiện trong giảng đường đại học.

Những chuyện liên quan đến ông, Trang Noãn Thần đều biết thông qua trên mạng cùng tạp chí sưu tầm, lúc ấy cô còn nhớ phóng viên từng hỏi tại sao ông lại di dân sang nước ngoài, câu trả lời của ông rất đơn giản, vì vợ ông không thể về nước. Câu trả lời của ông hiển nhiên đã làm chấn động giới thương mại, Giang Phong tiếng tăm lừng lẫy đúng là chung tình, vì một phụ nữ mà tình nguyện vứt bỏ sự phát triển tốt đẹp ở quốc nội.

Thế nhưng, bên ngoài cũng có lời đồn, Giang Phong có ngân hàng tư sản đặt tại trung tâm Zurich phụ trách tài chính nổi tiếng của Thụy Sĩ, theo như hiện giờ xem ra, việc ông cuối cùng chọn định cư ở Zurich là có nguyên nhân.

Trang Noãn Thần cũng thoáng hiểu được nguyên nhân Giang Phong có quan hệ tốt với chính khách, một ông trùm đứng trên đỉnh tài chính như thế, mang lưới giao thiệp đương nhiên là phủ rộng khắp nơi, không nói lên trời xuống đất nhưng ít ra cũng có thể phủ sóng bốn phương. Cách làm của Giang Mạc Viễn cũng không khác gì Giang Phong, cô cũng không vì chuyện anh có thể mua được căn tư hợp viện kia mà cảm thấy ngạc nhiên nữa, có lẽ mua được chỉ bằng một câu nói mà thôi.

Hai người đàn ông ở trước mắt này, đều là những ông trùm trên thị trường vận hành vốn, đều ngồi trước mặt cô dùng cơm, nhất thời Trang Noãn Thần có chút vừa mừng vừa lo.

Có lẽ Giang Phong không ngờ cô lại biết về ông như vậy, nhếch mi, “Không ngờ một cô gái trẻ lại thích xem tin tức tài chính kinh tế.”

“Chỉ là cần cho công việc của con mà thôi.” Trang Noãn Thần nhìn Giang Phong, trong mắt lộ vẻ kính nể, không đơn giản là kính nể năng lực của ông, mà còn kính nể sự yêu thương mà ông dành cho vợ mình.

Nghĩ đến người thiếu phụ vừa nãy, một người phụ nữ xinh đẹp ưu tú như thế quả thật có thể khiến ông trầm tư bản này điên cuồng, thế nhưng, sự bài xích của bà đối với cô quá mức rõ ràng, Trang Noãn Thần nhất thời không thể đánh giá chính xác toàn bộ những điều có liên quan đến bà.

Nói thật, cô thậm chí bắt đầu cảm thấy nhà họ Giang này có chút kỳ quái.

The lý thuyết, một cặp vợ chồng ân ái như thế thì bầu không khí gia đình nhất định sẽ rất hòa hợp và yên bình, nhưng cô nhìn ra được cả Giang Mạc Viễn cũng không muốn về nhà, anh cũng tỏ ra xa cách và dè dặt với ba mẹ mình, nhưng mà đổi lại là cô, cô cũng sẽ có cảm giác này. Căn nhà to lớn, tài sản dư dả cũng vô dụng, không có mái nhà ấm cúng trái lại có chút cảm giác sống không bằng chết.

Rốt cục cô cũng hiểu tại sao Giang Mạc Viễn lại thích Cổ Trấn, nhà cô tuy rằng không giàu có nhưng lại rất ấm cúng, người dân Cổ Trấn thật thà chất phác, mượn lần này mà nói, Giang Mạc Viễn chỉ ở Cổ Trấn có hai ngày mà đã thân thiết với hàng xóm, thậm chí mấy anh bạn nhỏ trong Cổ Trấn cũng thích tìm anh đi chơi. Thấy lúc ấy anh rất vui, chứ không phải lặng lẽ như bây giờ.

Ở trên mặt anh, cô không thấy chút vui vẻ nào.

Đối với câu trả lời của Trang Noãn Thần, Giang Phong không đáp lại nhiều, chỉ nhẹ nhàng nói, “Có thể nhìn ra được cô Trang là người chỉ

dùng trái tim để làm việc, chỉ tiếc...”

Một câu nói bỏ ngỏ, tim Trang Noãn Thần cũng thót lại theo, Giang Mạc Viễn bên cạnh ngược lại vẫn lặng thinh như cũ.

Cả ba người rơi vào im lặng, thời gian không ngắn không dài, lại giằng vò người khác.

Giang Phong uống sạch hớp rượu cuối cùng trong ly xong, đặt ly xuống, lúc này đây, ánh mắt ông trực tiếp dừng trên người Giang Mạc Viễn, “Sao nào? Chút thời gian dùng cơm như vậy có thay đổi chủ ý hay không?”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, quay qua nhìn Giang Mạc Viễn.

Hai cha con này đang nói gì vậy? Cái gì mà chút thời gian dùng cơm thay đổi chủ ý? Ông ấy bảo Giang Mạc Viễn thay đổi chủ ý gì?

Giang Mạc Viễn vẫn luôn giữ im lặng cuối cùng cũng dừng lại động tác ăn cơm, buông bộ đồ ăn xuống, cầm lấy khăn ăn tao nhã lau khóe miệng, lại đặt xuống... Toàn bộ động tác không nhanh không chậm, trên mặt cũng bình thản như không.

“Ba à, con sẽ không thay đổi chủ ý.” Giương mắt lần nữa, trông mắt thâm thúy.

Trang Noãn Thần nhìn gương mặt nghiêm của Giang Mạc Viễn, lại nhìn gương mặt lạnh lùng y vậy của Giang Phong, tại sao hai người họ càng bình thản như không thì trong lòng cô lại càng khẩn trương sợ hãi?

“Đây là lời thề do chính anh lập ra, anh muốn phá bỏ nó sao?” Giang Phong nhếch mày.

“Phải.” Giang Mạc Viễn thản nhiên nói.

“Bộp!” Giang Phong đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn, vẻ mặt nghiêm túc, “Tôi hỏi lại anh lần cuối cùng, là ly hôn hay là nhận hình phạt?”

Trang Noãn Thần bỗng dưng mở to hai mắt, cô nghĩ cuộc nói chuyện cởi mở vừa nãy đã có thể khiến Giang Phong thay đổi cách nhìn, không ngờ vẫn vô dụng. Tại sao lại như vậy? Cô đã làm gì khiến cho người nhà họ Giang bài xích cô đến thế?

Giang Mạc Viễn đứng lên, sống lưng thẳng tắp lộ vẻ kiên quyết, đối diện với Giang Phong, nhấn mạnh từng chữ, “Con tiếp nhận hình phạt.”

Đầu chân mày Giang Phong khẽ nhíu chặt, sắc mặt càng sa sầm.

Trang Noãn Thần nghe mà điếng hồn, vội vàng đứng lên kéo Giang Mạc Viễn, còn chưa kịp nói gì, Giang Mạc Viễn đã kéo ôm vai cô, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, khẽ nói, “Không sao đâu, em đừng sợ.”

“Giang Mạc Viễn...”

“Ngoan ngoãn ở đây chờ anh.” Giang Mạc Viễn không cho cô nhiều thời gian để suy nghĩ, xoay người rời khỏi phòng ăn.

Giang Phong im lặng trong chốc lát, cũng đi theo ra ngoài.

Phòng ăn chỉ còn lại Trang Noãn Thần, bộ đồ ăn va chạm nhẹ cũng có thể phát ra tiếng vang lớn. Cô bắt đầu đứng ngồi không yên, nghĩ đến Giang Mạc Viễn quyết định tiếp nhận trừng phạt, tại sao anh lại nhận trừng phạt chứ? Anh phải nhận hình phạt thế nào?

Càng nghĩ càng lo lắng, nhất là ánh mắt lúc Giang Phong nhìn Giang Mạc Viễn.

Nghĩ vậy, Trang Noãn Thần rốt cục cũng không kiềm chế được nữa, đứng dậy chạy ra khỏi phòng ăn.

Biệt thự to như vậy, khắp nơi đều đầy rẫy kỳ lạ.

Tất cả người làm đều đang hốt hoảng, cô thấy mà kinh hãi, vội kéo một trong số đó lại, sốt ruột hỏi han, “Xảy ra chuyện gì? Giang Mạc Viễn đâu?”

Người hầu đương nhiên nghe không hiểu cô đang nói gì, hoảng loạn chỉ ra bên ngoài không biết nói xí xồ xí xào gì nữa, Trang Noãn Thần thấy vậy đành buông tay, lại nhìn thấy tất cả người hầu đều chạy hết ra bên ngoài, lòng dạ cũng thót lại, cũng chạy theo họ ra bên ngoài.

Người hầu đương nhiên nghe không hiểu cô đang nói gì, hoảng loạn chỉ ra bên ngoài không biết nói xí xồ xí xào gì nữa, Trang Noãn Thần thấy vậy đành buông tay, lại nhìn thấy tất cả người hầu đều chạy hết ra bên ngoài, lòng dạ cũng thót lại, cũng chạy theo họ ra bên ngoài.

Ra tới ngoài sân, Trang Noãn Thần bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ, hai chân nhũn ra suýt nữa té xuống đất!

Trên mặt sân đá cuội, Giang Mạc Viễn đang quỳ gối dưới đất, áo vest trên người cũng cởi ra ném sang một bên, thời tiết lạnh thấu xương mà anh chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi đen, chiếc quần tây phẳng phiu chấm xuống mặt đá cuội, anh cứ vậy mà quỳ ở đó, để mặc gió lạnh thấm vào người.

Điều càng làm Trang Noãn Thần khiếp sợ chính là, dọc hai bên đường đá cuội ấy, có chừng mười mấy bảo vệ dàn hàng trái phải,

bọn họ ai nấy đều lực lưỡng, cầm trong tay gậy gỗ thô dài, biểu hiện trên mặt đều rất hờ hững. Giang Phong đứng trước bậc thềm, từ trên cao nhìn xuống cảnh tượng kia, vẻ mặt cũng lãnh đạm.

Trang Noãn Thần chưa từng thấy qua cảnh tượng thế này, một linh cảm xấu bắt đầu lượn lờ quanh đỉnh đầu cô, cô muốn gạt đám đông ra để xông lên trước lại bị một sức mạnh giữ chặt lại, xoay đầu thấy là Pori, bác ấy đang liều mạng lắc đầu với cô, ý bảo cô đừng tiến lên.

“Thả ra.” Trang Noãn Thần càng nhìn càng cảm thấy cảnh tượng này quá đáng sợ, hướng về phía cách đó không xa, kêu lên một tiếng, “Giang Mạc Viễn...”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía này.

Giang Phong nhìn cô một cái sau đó lại không nói gì.

Giang Mạc Viễn thấy cô đến thì đôi mày đột nhiên nhíu chặt, nhìn về hướng cô khẽ quát, “Pori, đưa cô ấy vào nhà.”

Pori liều mạng lôi kéo Trang Noãn Thần.

Mặc dù cô không hiểu anh la lên cái gì với Pori, nhưng cũng đoán ra được tám chín phần, tay còn lại chụp mạnh tay Pori, giọng nói run rẩy, “Nói cho cháu biết rốt cục họ muốn làm gì? Sao Giang Mạc Viễn lại quỳ ở đó? Nói cho cháu biết!”

Pori vẫn lắc đầu quầy quậy, dùng một thứ tiếng Anh sứt sọ để trả lời, “Cậu chủ bảo tôi đưa cô vào nhà, cô đừng làm khó tôi nữa.”

“Pori, van xin bác.” Trang Noãn Thần khấn khoản, đè nén sợ hãi trong lòng xuống.

Pori nhìn ra cách đó không xa, lại thấy Trang Noãn Thần ăn nói khép nép, đành phải trả lời, “Mạc Viễn cậu ấy phải nhận hình phạt, cô có thấy mấy bảo vệ cầm gậy gỗ kia không? Bọn họ phải đánh khoảng trăm gậy lên người Mạc Viễn, một hàng mười người, tổng cộng hai hàng.”

“Cái gì?” Toàn thân Trang Noãn Thần lạnh run, thời đại nào rồi, sao còn có hành vi tàn nhẫn như thế?

“Tại sao lại vậy? Chẳng lẽ bởi vì cháu.” Cô nhớ đến câu hỏi Giang Phong hỏi Giang Mạc Viễn, là lựa chọn ly hôn hay là nhận trừng phạt.

Vẻ mặt Pori khó xử.

“Nói mau đi!” Cô nóng nảy.

Pori hít sâu vào, “Nếu Mạc Viễn cố tình không ly hôn với cô sẽ phải nhận hình phạt này, trừ phi, giữa chừng cậu ấy thay đổi chủ ý.”

“Hoang đường! Sao có thể như vậy?” Trang Noãn Thần nghe trái tim mình co rút, “Cháu sẽ không để các người làm vậy, anh ấy sẽ chết mất!”

Pori lại một phen tóm lấy cô, lắc đầu với cô, “Đây là lời thề do chính cậu chủ lập nên, cậu ấy muốn cưới cô vào cửa nhất định phải chịu như vậy. Nhà họ Giang tuy rằng định cư ở nước ngoài đã lâu, nhưng có rất nhiều quy tắc vẫn tiếp tục kéo dài đến nay, năm đó ông chủ vì bà chủ mà rời xa quê hương, cũng đã phải nhận lấy hình phạt này.”

“Không...” Trang Noãn Thần nhìn gậy gỗ trong tay những bảo vệ kia, người nào người nấy đều là người châu Âu với bắp tay to khỏe, cánh tay trắng kiện, đừng nói mỗi người đánh một trăm gậy, chỉ một

người đánh một trăm gậy thôi cũng đã khó tưởng tượng ra rồi, càng miễn bàn đến chuyện hai mươi người, mỗi người đều phải đánh một trăm gậy!

Đang lúc sợ hãi, chỉ thấy có hai người làm thân thể cường tráng tiến lên, bưng một thùng nước đầy, sau khi đi đến trước mặt Giang Mạc Viễn thì nâng lên cao rồi xối xuống, nước pha lẫn nước đá đổ từ trên đầu xuống, sau đó lại thêm một thùng, toàn thân Giang Mạc Viễn ướt sũng, áo sơ mi đen cùng quần tây cùng màu ướt đến nỗi dính sát vào người.

“Không...” Trang Noãn Thần cố sống cố chết muốn thoát ra chạy đến đó, cô không thể trơ mắt nhìn Giang Mạc Viễn chịu hình phạt này.

Pori lại kiềm chặt cô, hướng về phía cô liều mạng lắc đầu, “Có lỗi phải bị phạt, đây là quy tắc tổ tiên nhà họ Giang lưu lại cho đời sau, cô không thể đến đó, ngộ nhỡ cô bị thương, cậu chủ nhất định sẽ liều mạng với ông chủ.”

“Giang Mạc Viễn anh ấy sẽ chết mất, cứ đánh như vậy thì anh ấy sẽ chết mất!” Trang Noãn Thần gấp đến độ bật khóc, hất tay Pori ra. Cô đã làm liên lụy đến hạnh phúc của Giang Mạc Viễn, tuyệt đối không thể lại trơ mắt nhìn anh nhận hình phạt tàn khốc này, Giang Phong là loại người có thể nhẫn tâm nhìn con trai của mình gánh chịu thống khổ như thế này sao?

Cách đó không xa, Giang Mạc Viễn nhìn về bên này gằm nhẹ một câu, ngay sau đó có hai gã người làm xông đến vây lấy cô, lôi kéo không cho cô tiến lên.

Đám đông ai cũng cúi đầu khiếp sợ, nhìn ra được tất cả mọi người đều trong trạng thái kinh hoàng.

Giang Phong làm như không nhìn thấy Trang Noãn Thần, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo nhìn đứa con trai quỳ trên đất, gần từng chữ một, “Bây giờ anh hối hận vẫn còn kịp.”

Giang Mạc Viễn từ từ ngẩng lên, khóe môi cong lên, “Năm đó, có phải ông nội cũng hỏi ba câu hỏi tương tự không? Ba có từng hối hận đã cưới mẹ không?”

Giang Phong nhíu mày, “Tôi với anh, tính chất khác nhau.”

“Con biết, là con phạm lỗi thì con sẽ gánh vác.” Giang Mạc Viễn cười ảm đạm, “Nếu con đã dám cưới cô ấy, thì con đã chuẩn bị xong chuyện phải nhận hình phạt rồi.”

“Có thể anh sẽ bị đánh chết.” Giang Phong nghiêng răng, đáy mắt hiện lên đau đớn.

“Đây là lời thề lúc trước con lập ra, nếu đã không giữa lời hứa, con cam tâm tình nguyện nhận lấy hậu quả.” Giang Mạc Viễn nhấn mạnh từng chữ, “Con chỉ hy vọng ba đừng làm khó dễ Noãn Noãn.”

“Đến nước này mà anh còn bảo vệ cô ta?” Giang Phong nhăn mặt nhíu mày, có chút tức giận, “Anh ngay cả bản thân mình còn khó giữ!”

“Bởi vì cô ấy là vợ con.” Trên mặt Giang Mạc Viễn luôn giữ vẻ bình tĩnh lạnh nhạt.

Giang Phong siết chặt nắm tay, bất giác ngẩng đầu nhìn lên.

Giang Mạc Viễn cũng thuận thế nhìn qua, bên cạnh bộ cửa sổ ở tầng hai, trên mặt người thiếu phụ xinh đẹp cũng lộ vẻ bi thương, nước mắt đã sớm ướt đầm mặt.

“Còn có...” Ánh mắt anh tràn ngập đau đớn, ánh mắt lần nữa rơi vào Giang Phong, “Từ trước đến giờ con chưa từng nói xin lỗi mẹ, xin ba hãy chuyển lời với mẹ rằng con xin lỗi mẹ, con cũng có lỗi với ba.”

Ngón tay Giang Phong hơi run lên, dường như đang cố gắng chịu đựng điều gì đó, bàn tay to siết chặt, gân máu trên mu bàn tay gần như muốn nứt ra. Thật lâu sau, ông quát một tiếng với người làm...

“Đánh!”

Những người hầu vây xem khác cũng kêu lên sợ hãi.

Đối thoại vừa rồi của Giang Phong và Giang Mạc Viễn cô nghe được rất rõ ràng, sự khiếp sợ nơi đáy lòng đã sớm như sóng lớn bao trùm lấy cô, rồi lại nghe Giang Phong ra lệnh thì cơ thể mềm nhũn đi suýt chút nữa ngất lịm!

Cô thấy một bảo vệ trong số đó tiến lên trước, giơ cao gậy gỗ giáng mạnh xuống lưng Giang Mạc Viễn!

Giang Mạc Viễn hự lên một tiếng, đột ngột chịu cú đánh như thế, nhưng mày cũng không nhíu lại chút nào. Nhưng cú đánh này lại như đánh vào lòng Trang Noãn Thần, nhất thời rách toạt ra một lỗ hổng, rốt cục cô cũng đã hiểu tại sao vừa nãy những người đó lại phải xối nước lên người anh, bởi vì, đau đớn sẽ được cảm nhận một cách sâu sắc hơn.

“Thả ra! Các người thả ra cho tôi!” Cô sắp phát điên rồi, liều mạng vùng vẫy.

Nhưng cô quá nhỏ nhắn, những người làm cố định cô đều là người to khỏe, cô liều hết sức để giãy ra cũng không được. Chỉ có thể trơ

mắt nhìn người nọ giơ gậy gỗ từng cú từng cú đánh vào trên người Giang Mạc Viễn, mỗi một gậy đều sử dụng hết sức mạnh toàn thân.

“Thả ra! Các người thả ra cho tôi!” Cô sắp phát điên rồi, liều mạng vùng vẫy.

Nhưng cô quá nhỏ nhắn, những người làm cố định cô đều là người to khỏe, cô liều hết sức để giãy ra cũng không được. Chỉ có thể trơ mắt nhìn người nọ giơ gậy gỗ từng cú từng cú đánh vào trên người Giang Mạc Viễn, mỗi một gậy đều sử dụng hết sức mạnh toàn thân.

Rắc một tiếng, gậy gỗ trong tay người nọ đánh đến nứt toát!

“A...” Thân hình cao lớn của Giang Mạc Viễn nảy lên một cái, hai tay chống bốp xuống mặt đất lạnh lẽo, vẫn còn đang gắng gượng quỳ gối tại chỗ không nhúc nhích, nhưng rất rõ ràng, sắc mặt của anh rất khó coi.

“Anh...” Giang Phong chỉ vào người thứ hai, “Đánh tiếp!”

Người bảo vệ thứ hai tiến lên, cây gậy mới nện mạnh xuống người Giang Mạc Viễn.

Máu, thấp ướt áo sơ mi của Giang Mạc Viễn, lại theo mồ hôi chảy xuống, nhuộm đỏ cả mặt đá cuội trắng toát...

“Đủ rồi...” Trang Noãn Thần gần như phát điên, cắn mạnh vào cánh tay người làm đang giữ chặt lấy cô, người đó đau đến nổi kêu lên, cô dùng hết toàn lực đẩy mạnh đám đông ra, chạy về phía Giang Mạc Viễn...

Gậy gỗ của người bảo vệ nọ vẫn liên tục trút xuống!

Trang Noãn Thần không chút nghĩ ngợi ôm chầm lấy Giang Mạc Viễn ...

Một cơn đau kéo đến, cô suýt nữa không chịu nổi mà ngất đi! Gậy gỗ đánh thẳng vào người cô, đau đến tróc da tróc thịt!

Giang Phong sừng sốt.

Mọi người cũng theo đó mà hét lên.

Người bảo vệ cầm gậy gỗ cũng ngăn người, lúc này Giang Mạc Viễn mới ý thức được là Trang Noãn Thần ôm lấy mình, gầm lên một tiếng, theo đó mà loạng chạng đứng dậy, bàn tay to lớn chộp lấy tên bảo vệ nọ, tàn nhẫn đâm mạnh vào hần. Người đó rống lên một tiếng thảm thiết, cơ thể bay ra ngoài, miệng đầy máu.

Giang Mạc Viễn như nổi điên, tiếp theo lại chạy qua, nhặt lấy gậy gỗ trên mặt đất đánh túi bụi vào người bảo vệ nọ...

“Mạc Viễn...” Trang Noãn Thần nằm dưới mặt đá cuội lạnh lẽo, gian nan gọi anh một tiếng. Trong đầu lơ đãng nhớ đến đèn thờ trình tiết ở Cổ Trấn, không ngờ rằng ở châu Âu xa xôi này cũng có thể kế thừa nỗi đau dưới chế độ cũ này, nhưng mà cô cũng thật khâm phục bản thân, lúc này lại có thể thất thần như vậy.

Chỉ là, như lời Pori nói, bộ dạng nổi điên của Giang Mạc Viễn khiến cô cảm động.

Giang Mạc Viễn sau khi nghe cô gọi liền ném gậy gỗ đi vọt đến chỗ cô, cố gắng ôm lấy cô, đè nén cơn đau thể xác, quát khế, “Em là ngu hay là ngốc vậy? Ai bảo em xông đến?” Gương mặt anh đỏ lên vì phần nộ, như một con sói.

Trang Noãn Thần ngẩng đầu nhìn anh, nhìn rồi lại nhìn, khóe mắt cô cũng đỏ theo, đưa tay chạm nhẹ vào đầu vai anh, khi giờ ra lại phát hiện dính đầy máu, lòng cô giờ đây đau đến cực hạn, giọng nói nghẹn ngào, “Vậy anh là ngu hay là ngốc đây?” Cô không đáng để anh phải làm như vậy.

“Quay vào nhà đi.” Giang Mạc Viễn không trả lời cô, ôm cô khẽ nói.

Trang Noãn Thần lắc đầu, cô cảm nhận được anh đã yếu sức rồi, nếu như đánh tiếp anh nhất định sẽ chết, cô nghĩ vốn dĩ trên đời này sẽ không có cha mẹ nhấn tâm đầu, hôm nay, hành vi của nhà họ Giang đã hoàn toàn phá vỡ suy nghĩ đó của cô.

Gian nan đứng dậy, cô bước từng bước đến cuối con đường đầy đá cuội, cơn đau bỗng rất nơi vai khiến hai chân cô mềm nhũn quỳ xuống đất, cô ngẩng đầu, yếu ớt nhìn Giang Phong, nói rõ từng chữ một, “Con sẽ ly hôn với Giang Mạc Viễn, đừng đánh anh ấy nữa.”

Ánh mắt Giang Phong kinh ngạc, lơ đãng xẹt qua chút cảm thông.

Giang Mạc Viễn lại lao đảo bước đến đây, một tay kéo cô dậy ôm cô vào lòng, “Ở đây không có chuyện của em, đừng nói bậy!”

“Giang Mạc Viễn!”

“Trang Noãn Thần!” Anh đột ngột cao giọng, ánh mắt chịu đựng đau đớn xẹt qua vẻ nghiêm túc, “Em nghe rõ cho anh, anh sẽ không ly hôn với em, em là vợ anh, suốt đời này đều là vợ anh!”

Trang Noãn Thần nhìn anh, nước mắt đọng đầy trong mắt, nhẹ nhàng lắc đầu, lệ tràn, “Không đáng đâu...”

“Anh nói đáng là đáng.” Giang Mạc Viễn yếu ớt ôm lấy cô.

Nước mắt làm nhòe tầm mắt cô, một cảm giác như tê tâm liệt phế, mùi máu tươi tràn ngập quanh cô đang nhấn chìm cô, cô chưa từng có cảm giác đau đớn đến vậy, đau như ngũ mã phanh thây.

Giang Mạc Viễn mỉm cười suy yếu, khi chuyển mắt nhìn về phía Giang Phong lại biến thành kiên nghị, lần nữa chậm rãi quỳ xuống, “Tiếp tục đi, con sẽ không ly hôn.”

Giang Phong quan sát anh, “Tội tình gì chứ?”

Giang Mạc Viễn nhắm chặt mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Trang Noãn Thần sau khi thấy thế cũng trực tiếp quỳ xuống.

“Noãn Noãn?” Giang Mạc Viễn cả kinh.

Trang Noãn Thần ngược lên nhìn về phía Giang Phong, nhẹ nhàng nói, “Nếu phải nhận lấy hình phạt, con tình nguyện nhận cùng anh ấy.”

“Noãn Noãn, đừng nói bậy!” Giang Mạc Viễn đưa tay giữ chặt cô.

Trang Noãn Thần nhìn anh mỉm cười.

Những người đứng xung quanh bắt đầu xôn xao.

Giang Phong híp mắt, “Chỉ bằng một con nhóc như cô? Tôi và mẹ của Mạc Viễn chưa từng thừa nhận cô là người của nhà họ Giang, cho nên dù là bị phạt cô cũng không có tư cách.”

“Con và Mạc Viễn đã là vợ chồng hợp pháp, con chỉ biết anh ấy là chồng con, con là vợ của anh ấy. Nếu chồng con tình nguyện bị phạt

cũng không chịu ly hôn, vậy thì con sẵn lòng bị phạt cùng anh ấy.” Ánh mắt Trang Noãn Thần kiên định, từng chữ như châu như ngọc, “Nhưng mà, con thực sự rất muốn biết, có thật là ba mẹ sẽ trơ mắt nhìn con trai của mình chết không!”

“Cô...” Giang Phong bị cô nói đến không trả lời được, nhìn cô trân trối.

Cô không hề thu mắt về, trước sau luôn quật cường đối diện với ông.

Xung quanh lưu động dòng khí của sự bất an.

Cho đến khi...

“Cô đã muốn bị phạt theo, được thôi, vậy cho cô toại nguyện.” Trong đám đông vang lên một tiếng nói, dịu dàng nhưng rất lạnh lẽo.

Cô theo tiếng nhìn qua, đúng là mẹ của Giang Mạc Viễn, người phụ nữ sang trọng đẹp để lại nói năng thận trọng kia, đi đến bên cạnh Giang Phong, cũng từ trên cao nhìn xuống hai người họ, khi ánh mắt dừng ở trên người Giang Mạc Viễn là đau lòng, thì lúc quét về phía Trang Noãn Thần lại là lạnh băng khiến người ta phải sợ hãi.

“Mẹ, nếu mẹ không muốn con và mẹ oán hận lẫn nhau thì tốt nhất hãy thu hồi lời nói vừa rồi.” Giang Mạc Viễn lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng.

Gương mặt xinh đẹp của bà Giang khẽ run rẩy, ánh mắt chuyển thành đau lòng, “Mạc Viễn, con đang uy hiếp mẹ ư?”

Giang Mạc Viễn nhìn bà, “Không, chỉ là con giống như ba năm đó, đang bảo vệ vợ mình!”

“Con...” Bà Giang tức giận chỉ vào anh, toàn thân phát run, “Con sao giống ba con được? Ba con từng làm ra cái chuyện đại nghịch bất đạo như con sao? Nó...”

“Mẹ!” Giang Mạc Viễn lạnh nhạt lên tiếng cắt ngang lời bà, gằn từng chữ, “Cô ấy là Trang Noãn Thần, vợ con, điều này đã là sự thật không thể thay đổi được!” Nói xong anh nhìn về phía Giang Phong, “Ba, con tình nguyện tiếp tục nhận hình phạt.”

“Không được...” Trang Noãn Thần siết chặt tay anh, nhìn chăm chăm ông bà Giang, “Con không biết rốt cục con phạm phải sai lầm gì làm cho ba mẹ không vui, con chỉ biết nếu ba mẹ còn đánh nữa thì chồng con sẽ mất mạng, ba mẹ không thừa nhận con cũng chẳng sao cả, nhưng Mạc Viễn là con của ba mẹ mà, sao ba mẹ có thể nhẫn tâm như vậy chứ?”

“Chỗ này có phần cho cô nói chuyện sao?” Ánh mắt bà Giang lạnh lẽo như băng.

“Có chứ.” Trang Noãn Thần cố nén sợ hãi đối diện với bà, “Anh ấy là chồng con, con có tư cách nói như vậy.”

Bà Giang kinh ngạc nhìn cô.

“Noãn Noãn...” Lòng Giang Mạc Viễn sinh cảm động, kéo cô vào lòng, giờ khắc này, cho dù chết cũng đáng giá.

Giang Phong vẫn im lặng nhìn Giang Mạc Viễn đột nhiên hỏi, “Anh đúng là thật sự yêu nó yêu đến bất chấp tất cả?”

Cơ thể Giang Mạc Viễn hơi sửng ra, những lời này lọt vào tai của Trang Noãn Thần cũng khiến cô ngẩn người, cô vô thức ngược nhìn anh. Ánh mắt anh hiện lên vẻ xúc động, cúi đầu nhìn cô, hình như

cũng mang theo chút tự hỏi. Sau một lúc lâu, anh lại ngẩng đầu lần nữa đối diện với Giang Phong, ánh mắt sớm đã chắc chắn, “Phải.”

Hết chương 12

Quyển 5 - Chương 13: Rời nhà

Sau khi Giang Phong nghe vậy thì lặng thinh.

Ánh mắt của bà Giang thì càng thêm lạnh lẽo.

Còn Trang Noãn Thần thì ngây ngẩn cả người.

Bất quá cô chỉ cảm thấy đây là một loại phương thức mà Giang Mạc Viễn dùng để bảo vệ cô, nhưng rõ ràng biết là như thế, làm thế nào mà khi chữ này bật ra từ miệng anh, rành rọt rơi vào tai cô, thì sâu thẳm nơi đáy lòng cô dâng lên một cảm giác khó tả không biết từ đâu ra, cái cảm giác này có chút đau thương lan tràn khiến cho trái tim cô cũng đập dồn theo. Cái cảm giác này thật khiến người ta bất an, cô không muốn suy nghĩ nhiều hơn.

Bầu không khí xung quanh cũng trầm lắng theo, cho đến khi Giang Phong lại lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng này...

“Vậy còn cô?” Lúc này, ông vút câu hỏi cho Trang Noãn Thần, ánh mắt cũng rơi vào người cô, nhìn một cách trầm tư, “Cô cũng yêu nó đến bất chấp tất cả ư?”

Trang Noãn Thần lại sửng sò, không ngờ câu hỏi đồng dạng sẽ rơi xuống đầu mình, nhất thời không biết phải nói ra đáp án thế nào. Tất cả mọi người xung quanh đều đổ dồn ánh mắt vào cô, kể cả Giang Mạc Viễn. Trước sau cô luôn cụp mắt không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cho đến khi lơ đãng đảo qua vẻ mặt của bà Giang, cô mới dứt khoát trả lời một cách kiên định, “Phải.” Cô cảm thấy rằng lúc này trả

lời ‘phải’ thì sẽ nắm chắc phần thắng nhiều hơn là ‘không phải’, tối thiểu đó là câu trả lời có thể giúp đỡ được Giang Mạc Viễn.

Mà từ sau khi gả cho Giang Mạc Viễn, đây nghiêm nhiên trở thành đáp án lớn nhất cô trả lời cho những nghi vấn của người ngoài.

Lúc bà Giang đang chờ đợi câu trả lời của cô, biểu hiện trên mặt rất kỳ lạ, thấy cô im lặng, biểu hiện quái lạ bao trùm trên gương mặt đó ngưng tụ thành một nụ cười mỉa bên môi, biến hóa vẻ mặt thật sự nhanh, chỉ tiếc cô không còn lòng dạ nào để nắm bắt. Nhưng khi cô trả lời ra đáp án này, ánh mắt của bà Giang dần dần được thay thế bởi oán hận...

Không biết tại sao, khi cô nhìn thấy sự biến hóa vẻ mặt này của bà lại có một thứ cảm giác hả lòng hả dạ, Trang Noãn Thần thừa nhận cách nghĩ của cô quá tiêu cực, nhưng đâu còn cách nào, đối với người mẹ chồng trang điểm tỉ mỉ, xinh đẹp như tiên lại lạnh lùng này, cô thật sự cũng chẳng thích nổi.

Chẳng qua là, khi cô trả lời xong từ này, cô rõ ràng cảm nhận được cánh tay người đàn ông đặt trên vai cô khẽ run lên, rồi sau đó lực siết rõ rệt hơn, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, hai ánh mắt chạm nhau giữa không trung, lồng ngực như bị điện giật nên vội vàng cúi đầu, nhưng cho dù là vậy, vẫn không thể xóa sạch ánh nhìn vừa nãy của anh, ánh mắt thâm thúy trầm tĩnh cố hữu của anh giống như đen tối hoặc như biển cả sâu không thấy đáy, nhưng tại sâu thẳm tối tăm đó lại vụt lên thứ ánh sáng của niềm hân hoan, nhấp nháy giống như ngôi sao trên không tô điểm cho đêm tối, cô chưa bao giờ thấy ánh mắt nhiệt tình như thế của anh...

Trái tim cô cứ đập rộn rã, Trang Noãn Thần âm thầm hít sâu vào không khí buốt lạnh, không ngừng nói với bản thân, câu trả lời vừa rồi chỉ là kế sách tạm thời, không nên cho là thật... Không nên cho là

thật, người cô yêu nhất vẫn là Cố Mặc.

Sự yên tĩnh đông đặc kéo đến, chẳng qua lần này, bên trong không khí thêm vào chút mờ ám...

“Hai đứa đi đi.” Giang Phong bất ngờ nói.

Tảng đá đè nặng trong lòng Trang Noãn Thần nhất thời rơi xuống, ngẩng đầu nhìn ông bà Giang.

“Mạc Viễn, lời thề anh từng lập ra, hôm nay anh vi phạm nó, xem như đã nhận lấy hình phạt, nhưng từ nay về sau đừng bước vào cửa nhà này nữa.” Giang Phong nhấn mạnh từng chữ.

Trang Noãn Thần kinh hãi nhìn Giang Phong, lại nhìn qua bà Giang, khóe mắt đỏ hoe.

“Cám ơn ba mẹ đã tác thành.” Giang Mạc Viễn không mấy kinh ngạc, hình như đã sớm đoán được sẽ như vậy, nói câu đó xong liền kéo Trang Noãn Thần đứng lên, nói thêm, “Chúng ta đi.”

“Mạc Viễn...” Cô nhìn sườn mặt của anh, không nén được đau lòng vì anh.

“Không sao đâu.” Giang Mạc Viễn giơ tay xoa đầu cô, vẫn cứng chiều như lúc bình thường, chẳng qua, sự trống trải trong đáy mắt anh cố che đi lại càng thêm sâu.

Lần này, cô lại nhìn rất rõ, trái tim bất giác cũng đau theo.

Cô hoang mang để mặc anh lôi kéo, xoay người rời đi.

“Mạc Viễn...” Sau lưng, bà Giang lên tiếng, lại chỉ gọi ra cái tên như

vậy.

Giang Mạc Viễn dừng bước, đầu không ngoảnh lại.

Trang Noãn Thần cũng không dám quay đầu, sợ ông bà Giang đột nhiên thay đổi ý định, bảo người làm tiến hành trừng phạt Giang Mạc Viễn tiếp, trái tim như mắc ở cổ họng.

Tiếp đó, phía sao trì trệ không có âm thanh.

Sự im lặng giằng co khoảng vài phút, giọng nói của bà Giang có chút run run, “Con thật sự muốn làm như vậy? Vì nó?”

Một cơn đau chèn ở ngực, Trang Noãn Thần nhìn anh không chớp mắt, nếu có thể, cô không hề muốn anh phải chịu phần tội lỗi này, thật sự ngay chính bản thân cô cũng rất rõ ràng, vì một người phụ nữ như cô, không đáng chút nào.

Giang Mạc Viễn lại như thấu hiểu tâm tư cô, bàn tay nắm tay cô hơi dùng sức, lúc quay đầu nhìn ba mẹ mình lần nữa, sự bình tĩnh tốt cuộc cũng bị nổi xót xa đau đớn đến cực điểm che lấp, trước mặt tất cả mọi người, anh lại từ từ quỳ xuống.

Tay Giang Phong run lên.

Bà Giang thì vẻ mặt khiếp sợ.

“Xin lỗi ba mẹ.” Giang Mạc Viễn nhìn ba mẹ anh, giọng nói lạc đi, “Ba mẹ, xin giữ gìn sức khỏe.” Nói xong câu đó, anh liền đứng dậy, đưa tay về phía Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần đặt tay mình vào tay anh theo bản năng.

Anh không cười, chỉ lặng lẽ nhìn cô, rồi sau đó bàn tay siết chặt, cùng cô tay trong tay đi ra khỏi sân của biệt thự.

Trang Noãn Thần cúi đầu nhìn, bàn tay anh vẫn ấm áp như xưa, nhưng lòng cô lại lạnh đến đau buốt, bất giác quay đầu nhìn thoáng qua ông bà Giang, lại phát hiện khóe mắt ông Giang cũng đỏ hoe...

UBS (Thụy Sĩ).

Xe dừng lại ngay cửa ngân hàng, Pori quay đầu nói với Giang Mạc Viễn, "Mặt Ban đang đợi cậu." Mặt Ban là quản gia quản lý tài sản riêng, còn được gọi là giám đốc quản lý tài sản, phục vụ thường niên cho nhà họ Giang.

Giang Mạc Viễn chỉ hơi gật đầu, nhìn về phía Trang Noãn Thần, "Cùng anh vào thôi."

"Mất nhiều thời gian không?" Cô hỏi.

Giang Mạc Viễn nghĩ nghĩ, "Cũng không nhiều, nhưng cũng không quá ngắn."

"VẬY..." Trang Noãn Thần nhìn ra xung quanh, "Hay là tôi đi dạo phố chờ anh, nghe nói Bahnhofstrasse rất đẹp."

Giang Mạc Viễn cười cười, xem như ngầm đồng ý, móc từ trong bóp những tờ tiền có mệnh giá lớn ra, lại rút thêm thẻ, toàn bộ đặt vào tay cô, "Em muốn mua gì thì mua, chỗ nào không cả thẻ được thì dùng tiền mặt."

Trang Noãn Thần ngẩn ra, vội lắc đầu, "Tôi có tiền."

“Của em là tiền trong nước.” Giang Mạc Viễn nói xong lấy túi xách của cô qua, nhét hết thẻ và tiền vào trong, “Nghe lời đi, xong việc anh đi tìm em.”

“Em không có điện thoại phải làm sao? Anh có thể tìm được em à?” Cô đột nhiên nhớ đến chuyện này.

“Có thể mà, yên tâm đi.” Giọng nói của Giang Mạc Viễn tràn ngập cương chiều.

Trong lòng kịch liệt nảy lên, lơ đãng nghĩ đến cái đêm mà cô ngồi quá trạm, ngữ điệu của anh cũng trầm thấp kiên định như vậy, cô tin tưởng anh có thể tìm được cô.

Cùng anh bước xuống xe, nhìn thấy Giang Mạc Viễn cùng Pori đi vào trong ngân hàng mới ngẩng lên nhìn rõ tên của ngân hàng. UBS nổi tiếng, hóa ra ở tại nơi này, nó chính là ngân hàng an toàn nhất thế giới thường xuyên xuất hiện trên truyền hình, đa số nhà tài phiệt gửi tiền ở đây, đồng thời là ngân hàng vốn lớn nhất toàn cầu, nơi giao dịch thương mại ngoại hối lớn nhất toàn cầu, nơi quản lý tài sản thương nghiệp lớn nhất toàn cầu.

Đứng ở cửa, Trang Noãn Thần có phần ngất ngây, nếu đổi lại là cô, e rằng ngay cả tư cách vào cửa cũng chẳng có? Khách hàng ư? Hiển nhiên cô không đủ tư cách...

Về phần Giang Mạc Viễn vào đó làm gì cô không biết, cô không dám hỏi nhiều, chuyện xảy ra trong hai ngày nay đã đủ làm cô kinh hồn bạt vía rồi.

Zurich thế nhưng rất khác biệt, với tư cách là một thành phố giàu có nhất châu Âu lại có vẻ nhún nhường hơn thế, phóng tầm mắt ra xa

không có tòa nhà chọc trời, tòa kiến trúc cao nhất e rằng chính là tháp chuông nhà thờ. Các ngân hàng UBS, BNP Paribas, Credit Suisse[1] lặng lẽ ẩn mình trong thành phố này, mỗi giây mỗi phút trong từng góc ngách của thành phố đều có những con số khổng lồ lưu động trong bóng tối, giao dịch lẫn nhau, nhưng lại không làm ảnh hưởng đến hòa bình và yên ả của Zurich, một thành phố thật thần kỳ, không biết những đầu tư ngoài ngân hàng của nhà họ Giang ở vị trí nào.

Trên con đường Bahnhofstrasse, bàn chân giẫm lên kho tiền cực lớn của các ngân hàng, chỉ nghĩ thôi thì lá gan cũng đủ run rẩy. Chỉ là, Trang Noãn Thần đã sớm mất đi nhiệt tình với Zurich, chắc nguyên nhân là do nhà họ Giang tạo thành.

Từ sau khi ra khỏi nhà họ Giang, Giang Mạc Viễn liền dẫn cô đến một biệt thự khác, nghe Pori nói biệt thự đó đứng tên Giang Mạc Viễn, đẩy cửa sổ ra còn có thể nhìn thấy dãy núi Alps tuyết phủ trắng xóa, phong cảnh thật tuyệt.

Tịnh dưỡng ba ngày, trong ba ngày này Pori chạy đôn chạy đáo, bác sĩ riêng ra ra vào vào.

Cô trái lại chẳng có gì đáng ngại, may mắn ngày đó cô mặc khá dày, không bị thương gì. Lưng của Giang Mạc Viễn bôi thuốc xong cũng khá hơn nhiều, sau đó cô lại được biết, cái mà nhà họ Giang gọi là gậy gỗ chẳng qua chỉ là cây mây thô, là một loài thực vật có tính đàn hồi, dẻo dai, cứng và bền; khi đánh vào người sẽ hứng chịu nỗi đau da thịt, nhưng không tổn hại nội tạng, hơn nữa Pori còn nói riêng với Trang Noãn Thần, ông Giang chỉ muốn dọa Giang Mạc Viễn mà thôi, hy vọng anh có thể thay đổi chủ ý, chứ không hề muốn đánh chết anh.

Trang Noãn Thần không hiểu lời Pori nói cho lắm, còn muốn hỏi thêm

những chuyện nhưng cái gì Pori cũng giữ kín như bưng.

Cô quyết định tìm thời gian thích hợp sẽ hỏi Giang Mạc Viễn, năm đó rốt cục anh đã lập lời thề gì, còn có, tại sao người nhà họ Giang lại đối xử với cô hết như với kẻ thù?

Con đường được xưng tụng là xa hoa bậc nhất thế giới này lại có vẻ khá khiêm tốn, cũng trưng bày các nhãn hiệu thời trang nổi tiếng, shop hàng hiệu, đồng hồ, châu báu, đồ cổ, trang sức cùng các loại nước hoa như ở đại lộ Champs-Élysées của Paris, nhưng điểm khác biệt chính là thiếu phô trương, là thánh địa theo đuổi hàng hiệu đẳng cấp lại là nơi rất tốt để nhàn nhã đi dạo, có chút bình dị gần gũi hơn so với Champs-Élysées.

Nhưng mà, hàng hiệu có nhiều hơn nữa, đường phố có sạch đẹp hơn nữa cũng không thể khiến tinh thần Trang Noãn Thần phấn chấn lên được, chuyến đi đến Zurich lần này hiển nhiên đã để lại vết hoen trong lòng cô, thành phố này không hề chào đón cô, kể cả Giang Mạc Viễn cũng bị bài xích ra ngoài.

Trên con đường rải đá tròn cổ kính của thành phố, Trang Noãn Thần lại đi thơ thẩn trên con đường dài 14 kilomet ấy, chỉ là đi ngang cửa hàng dọc theo hai bên đường lại không có tâm trạng vào mua sắm, cho đến khi đi đến cuối con đường, tầm mắt đột nhiên trống trải hẳn đi. Đập vào mắt có lẽ chính là hồ Zurich, làn nước trong xanh tươi mát, không hề bị ảnh hưởng bởi cái lạnh, bầu trời trong vắt sáng rõ, chiếu vào giữa hồ mang đến cảm giác thanh khiết, đứng xa xa cũng có thể nhìn thấy dãy núi Alps trắng xóa, như tuyết, làm cho cô vô tình nhớ đến một đoạn quảng cáo rượu trên truyền hình.

[1] UBS, BNP Paribas, Credit Suisse là ba trong số những ngân hàng lớn nhất thế giới.

Quyển 5 - Chương 14: Giấu đầu lòi đuôi

Không biết đi dạo bao lâu, cho đến khi mỏi mệt, Trang Noãn Thần tìm một tiệm cà phê ngồi xuống. Zurich có rất nhiều phố nhỏ hẻm tắt, lại giảng đầy cờ chữ thập, thể hiện niềm kiêu hãnh dân tộc.

Thời tiết rất tốt, không có tuyết rơi, không khí trong lành, hít sâu một hơi lấp đầy dưỡng khí. Trong tiệm cà phê lại vô cùng ấm áp, mùa này có rất ít du khách đến Zurich, nên phần lớn đều là người châu Âu, khi cô đang lười biếng ngồi dựa vào ghế bên cạnh cửa sổ uống cà phê, có rất nhiều nụ cười tràn đầy nhiệt tình chào đón cô.

Ngồi ở thành phố này, thời gian dường như cũng quay chậm lại, mỗi giây tận hưởng an nhàn, trong tiệm cà phê vang lên ca khúc When You Know, giờ khắc này, nghe giai điệu chậm chậm này đúng là có cảm giác.

Trang Noãn Thần buồn ngủ ghé vào bàn, nghiêng đầu hướng ra bên ngoài cửa sổ, một chiếc xe dừng lại trước cửa tiệm cà phê, sau khi xe dừng hẳn, một người đàn ông bước xuống, ánh nắng yếu ớt ngày đông chiếu vào người anh, bóng dáng cao to, thân hình rắn rỏi mang đến hương thụ thị giác tuyệt vời.

Anh vừa mới xuống xe, xuyên qua cửa sổ liền nhìn thấy Trang Noãn Thần ghé vào bàn như chú gấu túi, mỉm cười, sâu trong mắt cũng tràn ra ấm áp.

Trang Noãn Thần không cục cựa, vẫn nằm ườn như trước, nhìn anh đi về hướng bên này tiệm cà phê, khóe môi bất giác gợn lên, một

cảm giác vui vẻ nho nhỏ nổ tung trong lòng, ánh mắt cô vẫn luôn dán chặt vào bóng dáng thẳng tắp của người đàn ông đó.

Cho đến khi, trong hơi thở tràn ngập mùi xạ hương nhàn nhạt, Trang Noãn Thần mới miễn cưỡng ngẩng đầu, đưa tay chống cằm, “Anh thích cà phê đen chứ?”

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, không cần đợi lâu, nhân viên phục vụ bưng đến một tách cà phê đen nóng hổi.

“Dạ dày không tốt thì đừng uống cà phê, anh không trông chừng em thì chẳng có tính tự giác gì cả.” Anh khẽ nhấp chút cà phê, sau đó cầm tách cà phê của cô đặt sang một bên, lại gọi cho cô thức uống khác.

“Chỉ thêm chút thôi mà, nghiêm khắc quá đó.” Trang Noãn Thần than thở.

Nụ cười bên môi Giang Mạc Viễn càng rộng.

“Xong việc chưa?” Cô tò mò hỏi.

“Ừm.” Nhân viên phục vụ lại mang đến một đĩa bánh ngọt, anh đưa tay xé mở bao bì, lại cắt ra từng khối nhỏ mới đặt trước mặt cô.

Trang Noãn Thần nghiêng đầu, thoáng mỉm cười, “Sao tôi lại toàn nghĩ thấy mùi tiền thể này, thương nhân người đầy hơi tiền, chính là nói về người như anh sao?”

Giang Mạc Viễn ra vẻ trầm tư, rồi sau đó gật đầu, “Có lẽ vậy, nhưng mà em đừng quên, em là bà xã của vị thương nhân người đầy hơi tiền đó.”

Trang Noãn Thần trừng mắt liếc anh một cái.

“Mua gì rồi?” Anh lại hỏi.

“Một thứ rất tốt.” Trang Noãn Thần mỉm cười kín đáo, từ trong túi xách lấy ra một chiếc hộp được gói tỉ mỉ đưa cho anh, màu xanh đậm hệt như màu hoa diên vĩ trong truyện cổ Andersen.

Giang Mạc Viễn ra vẻ tò mò.

“Mở ra xem đi.” Hai tay cô chống cằm, biếng nhác tựa chú mèo.

Giang Mạc Viễn mở ra nhìn, hơi ngạc nhiên, “Mua cho anh à?”

Trang Noãn Thần mỉm cười, “Chứ tôi sao cài khuya măng sét được?” Ở trong phòng để quần áo trong nhà cô nhìn thấy có không ít khuya măng sét, anh sẽ dựa theo y phục khác nhau mà lựa chọn khuya măng sét khác nhau, vừa nãy lúc đi dạo cô đúng lúc trông thấy chiếc khuya măng sét này, vô cùng tinh xảo, nhìn là thích nên mua ngay.

Có lẽ Giang Mạc Viễn không ngờ cô sẽ mua quà cho mình, nhìn chiếc khuya măng sét cả buổi, ánh mắt hình như lướt qua vui sướng, khi ngẩng đầu lần nữa lại hơi nhướn mày, “Không mua gì cho mình à?” Bên người cô trống không, anh nghĩ ít ra cũng phải có vài cái túi mua sắm chứ.

Trang Noãn Thần lắc đầu, hài hước nói, “Tiết kiệm tiền cho anh.”

Câu trả lời ngoài ý muốn khiến Giang Mạc Viễn ngẩn ra, sau đó mỉm cười bất đắc dĩ.

“Chiếc khuya măng sét này có thể phối với complet của anh không?”

Giang Mạc Viễn nhận lấy, cười nhẹ, “Được chứ, rất đẹp.”

“Thích là được rồi.” Cô uống ngụm nước, nhìn anh muốn nói lại thôi.

“Không có việc gì mà tỏ ra ân cần, không phải gian cũng là trộm, nói đi, muốn hỏi anh chuyện gì?” Giang Mạc Viễn không phải loại người đầu óc càng nóng liền mất đi lý trí, sau khi nhấp ngụm cà phê xong thì nhìn cô, chậm rãi nói.

Trang Noãn Thần biết lòng dạ anh tinh tế, cũng không giấu diếm nữa, “Vậy có phải anh nên cho tôi một lời giải thích không? Chẳng lẽ sau này anh thật sự không về nhà nữa?”

“Là anh nợ họ, mấy năm nay luôn sống bên ngoài, về hay không về cũng chẳng có gì khác biệt.” Hiếm khi Giang Mạc Viễn không hề giấu giếm.

“Tại sao?” Trang Noãn Thần khó hiểu.

Giang Mạc Viễn im lặng, trầm tư uống cà phê.

Trang Noãn Thần thì gấp muốn chết, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp kéo tay anh qua, “Có thể nói rõ tình hình cho tôi biết được không? Nếu tôi không biết đang có chuyện gì diễn ra chắc là tôi sẽ điên mất.” Tay cô siết chặt tay anh, anh cúi đầu, ánh mắt rơi vào bàn tay cô nổi lên vẻ ôn hòa.

Sau khi đặt tách xuống, anh thờ dài nhìn cô, “Thật ra, anh có một người em trai, em trai ruột.”

“Hả?” Trang Noãn Thần sững sốt, cô nghĩ anh là con một.

Giang Mạc Viễn trầm tư, “Sở dĩ anh có lỗi với ba mẹ, là bởi vì cái chết của em trai anh có liên quan đến anh.”

“Em trai anh chết rồi?” Trang Noãn Thần cả kinh ôm miệng.

Giang Mạc Viễn gật đầu, “Ừ, lúc nó học đại học.” Trong mắt anh xẹt qua vẻ đau thương.

“Sao có thể như vậy... chuyện này có liên quan gì đến anh?”

“Có liên quan trực tiếp đến anh.” Giang Mạc Viễn hít sâu một hơi, cố gắng đè nén hoang mang trong giọng nói, “Anh từng giới thiệu bạn gái cho nó quen, cuối cùng nó lại tự sát vì người con gái đó. Cái chết của nó có quan hệ trực tiếp đến anh, nếu anh không giới thiệu cô gái đó cho nó quen, nó đã không chết...”

Trang Noãn Thần nghe mà hết hồn, bất giác hỏi, “Là cô gái kia muốn chia tay em trai anh à?”

“Không phải.” Màu trong đáy mắt Giang Mạc Viễn rất tối, như biển cả không thể tối hơn được nữa, mà lời nói của anh càng khiến người ta phải thương tâm, “Cô gái kia bất ngờ qua đời, em trai anh không chịu đựng nổi cú sốc này nên tự sát theo.”

“Bởi vì chuyện này mà ba mẹ anh trách anh à?”

“Họ trách anh là đúng, bởi vì khi đó anh là người ủng hộ hai đứa bên nhau.” Giang Mạc Viễn đau lòng nói.

Sự thật đến quá đột ngột, đột ngột đến nỗi khiến cô khó tiếp nhận, “Nhưng tại sao ba mẹ anh thấy tôi lại như thấy kẻ thù vậy? Chẳng lẽ tôi trông rất giống cô gái kia?” Nói đến đây, cô bỗng nhớ lại, vô tình nghĩ đến ông Nam từng nói cô rất giống Nam Ưu Tuyền.

Giang Mạc Viễn ngạc nhiên nhìn cô, đáy mắt che bớt biểu hiện nào đó, sau lại khẽ nói, “Không, chỉ bởi vì em cũng là con gái châu Á thôi.”

“Hả?”

“Sau khi em trai anh chết, anh vì quá áy náy nên đã thề trước mặt người nhà, sẽ không cưới phụ nữ Á Đông, nếu vi phạm lời thề thì tình nguyện chấp nhận mọi hình phạt.” Giang Mạc Viễn nói xong, nhẹ nhàng kéo tay cô qua, “Noãn Noãn, mẹ anh tuy là Hoa kiều, nhưng từ nhỏ đã sinh sống ở nước ngoài, người thân, bạn bè của bà tất cả đều ở nước ngoài, tình cảm của bà dành cho châu Á rất mỏng manh, nhiều nhất cũng chỉ biết qua ba anh. Cho nên, sau khi bà biết đứa con trai bà yêu thương nhất bị phụ nữ Á Đông hại chết, tự nhiên sinh ra tâm lý chống đối thậm chí thù hận đối với phụ nữ Á Đông, mẹ anh không phải chỉ nhắm vào mình em đâu.”

Trang Noãn Thần nghe hiểu được, cũng có thể cảm thông cho tâm trạng này, trong một gia đình đứa con út thường được yêu thương nhất, nhưng đứa con yêu thương nhất đó lại tự sát vì một cô gái, thân là cha mẹ sao lại không đau lòng cho được?

Nghĩ như vậy, cũng có thể lý giải được hành vi của họ, nhưng trong lòng lại cảm thấy lo lắng, “Chẳng lẽ thực sự cả đời anh cũng không về nhà?” Họ đã mất đi một đứa con rồi, hiện giờ không thể mất đi đứa con còn lại được.

“Đương nhiên sẽ không.” Giang Mạc Viễn thấy cô lo lắng, thản nhiên cười, “Yên tâm đi, anh sẽ thuyết phục họ, thời gian có thể chữa lành tất cả, ít nhất họ không có nhẫn tâm đánh chết anh mà?”

“Lúc này còn có tâm trạng nói đùa?” Cô nhú mày.

“Không phải nói đùa, chỉ là anh biết rất rõ phải dùng cách gì để có thể thuyết phục họ.” Giang Mạc Viễn nắm chặt tay cô, “Yên tâm đi.”

Trang Noãn Thần phát hiện anh không muốn tiếp tục đề tài này nữa nên cũng đành từ bỏ, gật đầu, trong lòng vẫn luôn cảm thấy gì đó.

Bởi vì Giang Mạc Viễn còn một số thủ tục cần giải quyết, cho nên họ còn phải ở lại Zurich thêm vài ngày.

Zurich vào đêm càng yên tĩnh, nhất là bên trong biệt thự.

Không giống với biệt thự nhà họ Giang, biệt thự này thiết kế theo dạng điền viên, trong đó lầu một có đặt một lò sưởi âm tường thật lớn là thứ cô thích nhất, chân trần giẫm lên mặt thảm dày mềm mại, nghe ngọn lửa bên trong cháy lép bép, uống thứ nước trái cây ngọt ngào, ngồi lọt thỏm trên chiếc ghế xích đu rộng rãi, cuộc sống này cũng rất lý thú.

Giang Mạc Viễn lại ra bể bơi bên ngoài bơi lội, không quan tâm sau lưng còn có vết thương, sau một tiếng anh trở vào nhà, cô quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy nửa thân trên trần trụi của người đàn ông cao lớn, vội vàng quay đầu lại uống nước trái cây, gương mặt lơ đãng đỏ lên, nhưng có lẽ là do ánh lửa chiếu vào.

Giang Mạc Viễn tắm rửa qua loa, lúc đi xuống lầu thấy cô vẫn còn vui vào ghế liền đi đến.

Trang Noãn Thần thấy anh bước đến thì trong lòng có chút hốt hoảng, đang do dự không biết có nên chừa chỗ cho anh ngồi không, thì cơ thể nhẹ nhàng được anh giữ từ phía sau, bàn tay rộng men theo đầu vai cô chậm rãi di chuyển xuống eo, “Nghĩ gì vậy?”

“Không có gì...” Trang Noãn Thần đột nhiên cảm thấy cổ họng khô khốc, sau khi uống hớp nước lại khẩn trương nuốt nước miếng, liếm môi cười gượng, “Lò sưởi âm tường này tốt ghê, chúng ta về nhà cũng đặt một cái đi.”

“Bắc Kinh không cần lò sưởi âm tường.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ, đi vòng qua kéo cô đứng lên, lại ôm cô cùng nhau chen chúc trên chiếc ghế xích đu, cô chỉ có thể dán sát vào lồng ngực anh, cơ thể khỏe khoắn của người vừa mới đi bơi có hơi lạnh.

“Nhưng nếu em thích, về nhà lắp một cái cũng được.”

“Ừm.” Nhẹ nhàng lên tiếng, lại bởi vì động tác quá mức thân thiết của cả hai làm cô xấu hổ, nhưng cô không dám lộn xộn, bởi vì anh mặc cực ít, cô chỉ dựa vào lòng anh thôi cũng dễ dàng cảm nhận được vật nam tính đang rục rịch nhảy loạn.

Giang Mạc Viễn siết chặt vòng ôm, gương mặt anh tuần kề vào gáy cô, hơi thở nóng rẫy phả vào da thịt nhạy cảm của cô, tiếng nói trầm thấp nồng hậu như rượu, “Noãn Noãn, đồng ý với anh, sau này bất luận thế nào cũng không được nói hai chữ ly hôn.”

Cơ thể cô sửng lại, trái tim lại bị lời nói của anh mà nảy lên, vô thức gật đầu, do hơi thở nam tính đến gần hòa cùng động tác thân mật làm cho đôi má cũng phấm hồng.

Thấy cô gật đầu, đáy mắt Giang Mạc Viễn cảm động, cô nhỏ nhắn tựa chú thỏ, dáng vẻ hai má hồng hồng làm người khác yêu thương, sâu thẳm tận đáy lòng dâng lên xúc cảm mãnh liệt, đến gần cô, không kìm được mà hé miệng hôn lên vành tai cô, tiếng nói thoáng có chút ám muội, “Đêm đã khuya rồi, đi nghỉ ngơi thôi.”

Cơ thể Trang Noãn Thần khẽ run, tiếng nói quá mức khàn đục của

anh để lộ thông điệp cùng khát vọng rõ rệt, cô hiểu, đây là lần thứ hai anh phát thông điệp này với cô, chỉ là lừa dối lần này của anh càng thêm giấu đầu lòi đuôi...

Vòm ngực rộng lớn vững chãi của người đàn ông, cô thì nhỏ xinh hết con rấn, để mặc cánh tay anh vây lấy cô, càng lúc càng chặt. Mùi xạ hương dễ chịu lại như một thứ độc dược đầy mê hoặc, lấp đầy hô hấp cùng bầu không khí xung quanh, ngay cả dòng khí lưu động cũng thấp thoáng mùi hương quyến rũ tương tự như kích thích tố.

Đêm tối yên tĩnh như thế, ở một đất nước xa lạ duyên dáng như thế, cảm xúc của con người cũng trở nên khác lạ hơn.

Tấm lưng cô dính sát vào vòm ngực anh, cơ thể cường tráng của người đàn ông nhuốm thứ ánh sáng mờ hồ của đèn thủy tinh, càng phác thảo đường nét cơ thể anh một cách sâu sắc hơn, Trang Noãn Thần vẫn luôn cúi đầu không dám ngẩng lên, cũng không dám nhìn anh nhiều, trong lòng lại kinh hoàng khu loạn như chú nai con vì lời mời mọc quá mức rõ ràng của anh, cô lại nhớ đến tết dương lịch, lại nhớ đến sức công phá và thể lực kinh người ẩn chứa bên trong cơ thể người đàn ông đằng sau lưng cô.

“Tôi...” Cô ấp úng, nhất thời không biết làm sao lại không còn sức đẩy anh ra, đáy lòng lại dâng lên một thứ cảm xúc mang tên ‘cảm động’, lúc nhìn anh vì cô mà bị đánh, vì cô mà phải rời khỏi nhà họ Giang, hình ảnh ấy cứ không ngừng xuất hiện, giờ khắc này lại được anh ôm như vậy, cảm xúc ấy như lan ra nhanh hơn, giống như tất cả đều tập trung lại ở động mạch chính, sau đó dọc theo các mao mạch nhỏ nhanh chóng khuếch tán ra, rồi nổ tung.

“Em sao vậy?” Giang Mạc Viễn mỉm cười nhìn dáng vẻ đỏ mặt của cô, nhất thời trong lòng cũng bị cảm xúc mềm mại lấp đầy, anh nghĩ đến từ ‘phải’ khi cô ở trước mặt ba mẹ anh thừa nhận yêu anh, tuy

rằng anh rõ ràng từ này chẳng qua chỉ là kế sách tạm thời của cô, nhưng anh tình nguyện chọn tin tưởng, từ khi rời khỏi nhà họ Giang đến giờ, anh lại phát hiện bản thân không dám hỏi lúc ấy cô có suy nghĩ gì.

Anh sợ cô nói thật, cũng sợ bản thân bị thất vọng.

Tiếng nói của anh trầm lắng dọa người, cô như con thú nhỏ bị kinh hoàng, quay đầu nhìn anh, tròn mắt anh cũng u tối đến dọa người. Trang Noãn Thần cảm thấy cổ họng khô nóng vô cùng, muốn dứt ra lại bị anh ôm chặt, chỉ có thể khẽ nói, “Không... tôi, tôi chưa buồn ngủ...” Tư thế này, lời nói ra cũng thơm mát như hương lan, khẽ hít vào cũng dày đặc mùi hương đàn ông.

“Vết thương của anh phải bôi thuốc đúng không? Tôi đi lấy thuốc cho anh.” Rốt cục cô cũng nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Giang Mạc Viễn có chút không kiềm chế được, nhất là khi nhìn thấy bộ dạng đáng yêu có chút sợ hãi không dám động đậy nhiều của cô, là trong sự thuần khiết mang chút thù mị, giữa mông lung lộ vẻ nhu hòa, như nước ấm dịu dàng vây lấy anh, anh luôn có sức tự khống chế rất mạnh giờ đây lại lần nữa bại dưới tay cô gái như nước này, anh ôm lấy vóc dáng mềm mại như không xương của cô, hạ thấp giọng, “Chút vết thương nhỏ ấy không đáng ngại.”

“Giang Mạc Viễn, anh làm tôi đau.” Lực tay của người đàn ông có hơi mạnh, cô nhăn nhó kêu lên.

“Không được gọi cả tên lẫn họ của anh như vậy!” Giang Mạc Viễn mỉm cười bế thốc cô lên, lập tức đi về hướng phòng ngủ ở tầng hai.

Phòng ngủ, đèn trong phòng còn mờ hơn cả phòng khách dưới lầu, cô cắn môi lại cố tình nói, “Vậy thì giờ Giang tổng có thể thả tôi xuống

chưa?”

Giang Mạc Viễn hơi ngạc nhiên, sau hồi lâu bất đắc dĩ mỉm cười, “Cô gái này đúng là.” Đặt cô lên giường, ngón tay thon dài đưa qua, nắm nhẹ lấy cằm cô, “Nói, anh là ai?”

Trang Noãn Thần mềm mại trườn đi như con rắn, mím môi cười khế, váy ngủ mềm nhẹ do tư thế trốn tránh mà phác họa hình dáng đầy đà như trăng tỏ lúc ẩn lúc hiện, cắn môi nói, “Anh là Giang Mạc Viễn làm cho người ta chán ghét.”

Giang Mạc Viễn không cười, vẫn nắm cằm cô như trước, nhìn cô không chớp mắt.

Cô bị anh nhìn đến trong lòng dâng lên cảm giác khác thường, ngoài cửa sổ lại có bông tuyết bay nhẹ nhẹ, lặng lẽ đậu trên bậc cửa, dường như đất trời giờ đây chỉ còn lại mình anh và cô. Trang Noãn Thần đối diện với ánh nhìn chăm chú của anh, sự dịu dàng ngấm dần vào trong mắt lại mang theo chút đau lòng, lên tiếng, “Anh là... người đàn ông tình nguyện chịu đựng đau đớn vì em, là... chồng em.”

Giang Mạc Viễn xúc động, đây là lần đầu tiên cô thừa nhận như vậy, trái tim đập rộn rã trong lồng ngực, môi anh cũng hơi giật giật, khẽ nói, “Gọi anh là Mạc Viễn, bây giờ.”

Anh lại không có can đảm ép hỏi cô có yêu anh hay không...

Trang Noãn Thần cảm thấy mỗi một tế bào trên cơ thể đều đang điên cuồng chuyển động, thôi thúc khiến cô ngạt thở, ngón tay nắm chặt, ánh mắt lại nhẹ nhàng giao nhau với anh, đôi môi đỏ mọng dịu dàng gọi ra hai chữ “Mạc Viễn”, cái tên khiến nhiều phụ nữ nhớ mong.

Trang Noãn Thần cảm thấy mỗi một tế bào trên cơ thể đều đang điên

cuồng chuyển động, thôi thúc khiến cô ngạt thở, ngón tay nắm chặt, ánh mắt lại nhẹ nhàng giao nhau với anh, đôi môi đỏ mọng dịu dàng gọi ra hai chữ “Mạc Viễn”, cái tên khiến nhiều phụ nữ nhớ mong.

Cái tên bật ra giữa môi cô thể hiện yêu thương nho nhỏ, sự e thẹn của cô gần như vò nát trái tim anh, tay khẽ nắm cầm cô chuyển thành tì nhẹ, nâng mặt cô lên, giọng nói của anh nồng đậm như thứ rượu ngon, “Noãn Noãn, đêm nay cho anh nhé.” Anh không muốn ép buộc cô, hai đêm tết dương lịch kia tuy rằng là thỏa mãn nhu cầu sinh lý, nhưng tâm hồn vẫn trống rỗng, điều anh muốn chính là sự cam tâm tình nguyện của cô.

Bông tuyết ngoài cửa sổ rơi càng dày đặc, chẳng bao lâu đã phủ một lớp mỏng.

Toàn thân cô lại khô nóng, yêu cầu của Giang Mạc Viễn gọn gàng dứt khoát, cũng không hề che giấu dự vọng, nhịp đập con tim cũng tăng tốc theo hơi thở của anh, cổ vũ bên tai cô, cô cúi đầu không dám nhìn anh, dùng sự im lặng để ngầm đồng ý với anh.

Vui sướng nhất thời lấp đầy trong mắt anh, ngón tay đặt ở mặt cô gần như hơi run rẩy, thấy cô không từ chối, cử chỉ nữ tính e ấp ngầm chấp nhận của cô cổ động lòng anh. Anh không kìm lòng được, cúi đầu, nụ hôn mang theo đam mê sắc sảo điên cuồng quện lấy môi cô, thân thể cao lớn thuận thế đè xuống, hoàn toàn phá bỏ khoảng cách giữa hai người.

Lúc này đây, Trang Noãn Thần không né tránh, cô cố gắng tự nói với bản thân hết thảy chỉ là vì cảm động, cảm động vì tất cả mọi chuyện anh làm cho cô. Nhưng thời điểm cơ thể anh đè xuống cô vẫn rất khẩn trương, nhắm mắt lại, ngượng ngùng không dám nhìn anh.

“Mở mắt ra nhìn anh đi.” Trên đỉnh đầu, anh cười nhẹ.

Cuối cùng vẫn e sợ mở mắt, lại bị đôi mắt quá mức nóng bỏng của anh làm cho kinh ngạc, chớp chớp mắt, ngay cả hơi thở cũng bởi vì khoảng cách quá mức thân mật của cả hai mà trở nên khó khăn. Tay của Giang Mạc Viễn lại bắt đầu táy máy, thuận thế trượt xuống, cô sợ nhột nhất, hơi rụt người lại.

Giang Mạc Viễn là người giàu kinh nghiệm, một động tác nhỏ của cô gái dưới thân cũng bị anh phát hiện ra, đôi môi mỏng kề sát vào tai cô, cười nhẹ: “Nhột à?” Khác hẳn với đêm tết dương lịch, cô vẫn tỉnh táo, cho nên anh phát hiện cô nhạy cảm và ngượng ngùng hơn rất nhiều.

Trang Noãn Thần ừ khẽ, giọng nói Giang Mạc Viễn ôn hòa, quan tâm suy nghĩ kỹ càng, cảm giác ngượng ngùng vốn có đang dần dần tan biến, bàn tay anh lại tiếp tục di chuyển xuống, kiên nhẫn từng chút một khám phá cơ thể cô.

Chỉ là, khi ngón tay anh chạm vào vòng eo, Trang Noãn Thần nhin không được phì cười một tiếng, phần eo là nơi mẫn cảm nhất của cô. Sau khi nghe được tiếng cười của cô thì Giang Mạc Viễn cũng bật cười, thân thể càng áp xuống thấp hơn, trực tiếp đặt tay lên lưng cô, cố ý chọc ghẹo cô.

“Đừng... đừng mà... nhột lắm.” Trang Noãn Thần cười không ngừng, thân mình né tránh như rắn nước, nhưng tránh thế nào cũng không thoát khỏi được bàn tay anh.

Đây là một loại từng trải rất kỳ lạ và đặc biệt, khi phụ nữ bộc lộ yếu điểm của bản thân lại phát hiện đối phương chẳng những không để ý mà còn dung túng một cách có thiện ý, mối quan hệ của hai người phút chốc sẽ được kéo lại gần hơn.

“Cưng à.” Trong mắt Giang Mạc Viễn tràn ngập vui sướng, dự vọng cũng bởi vì sự thu hẹp khoảng cách giữa hai người trở nên càng thêm rõ rệt, bàn tay anh càng thêm tham lam, tuy rằng đã không ngừng tự nói với chính mình là phải kiềm chế bớt, nhưng vẫn nắm bóp giống như tận hưởng sự mềm mại của cô.

Cơ thể Trang Noãn Thần dần dần trở nên mất đi sức lực, nhìn anh, tuy rằng cô nhìn ra được khoảnh khắc này anh nguy hiểm bao nhiêu, nhưng cơ thể quả thực không cựa quây được, chỉ có thể nhìn ngắm gương mặt điển trai của anh, để anh tùy ý hôn lên khắp cơ thể mình.

Có người nói, phụ nữ là người bị khai phá.

Cho đến tận hôm nay, Trang Noãn Thần mới hiểu được hàm nghĩa của câu nói này. Kỳ thực, phụ nữ rất hiếm khi biết bản thân cần gì hoặc không cần gì, bởi vì lẽ đó nên cần một người đàn ông giỏi để dẫn đường, người ấy sẽ kiên nhẫn dẫn dắt, khám phá, kích thích toàn bộ nhiệt tình của phụ nữ bộc lộ ra hết. Cô hoàn toàn chính là rơi vào tình cảnh bị làm cho rung động đó, khi bàn tay to lớn của anh phủ lên hông cô, cô mới sợ hãi than thầm tay anh lớn thật, săn sóc mà tinh tế. Nhất thời, cô thả lỏng toàn thân, như đóa hoa sắp nở, từ trung tâm nụ hoa tản ra, người đàn ông dịu dàng này đang vận dụng tính nhẫn nại to lớn của mình để làm cô thích ứng với sự thân cận của anh.

Trang Noãn Thần cảm thấy cơ thể căng cứng của mình đang chậm rãi thả lỏng, giương mắt nhìn Giang Mạc Viễn, trong lòng lại thấy cảm động, mạch máu hai bên thái dương anh co giật cùng đôi mắt đỏ quạch rõ ràng là đang cố nén dự vọng, là vì cô mà trước sau vẫn duy trì nhẫn nại, đúng là bởi vì sự dịu dàng của anh, sự xa lạ và bài xích đối với anh cùng cảm giác khẩn trương vừa phát sinh mới có thể biến mất, cuối cùng như đắm mình vào trong biển sâu, chỉ có thể chìm ngập trong đôi mắt sâu thẳm của anh.

Cho đến khi, ngón tay thon dài của anh cuối cùng cũng tìm được nụ hoa mẩn cảm nhất ấy, khoảnh khắc đó Trang Noãn Thần ưm một tiếng, theo đó là mặt đỏ lên như quả táo. Cô biết mình không nên kêu lên như vậy, cảm thấy xấu hổ vì ngay cả bản thân cũng không khống chế được, cô như chiếc thuyền nhỏ vốn đang ngao du trên đại dương đột nhiên bị sấm đánh rầm một tiếng. Giương mắt mang chút oán trách nhìn anh, anh ở trên giường đúng là vô cùng giàu kinh nghiệm, cô tựa như tờ giấy trắng chỉ có thể để tùy ý anh dẫn dắt, anh nhất định từng có không ít phụ nữ rồi, anh cũng đối đãi với các cô ấy như thế này sao?

Nghĩ vậy, trong lòng bất giác thấy chua xót, rồi lại không ngừng bị ngón tay anh cảm dỗ, rõ ràng nhận thấy nơi được ngón tay anh chạm vào ngày càng trơn trượt, cả quá trình đó anh luôn nhìn cô, mỉm cười, hai mắt tràn đầy lửa dục. Trang Noãn Thần cố gắng nuốt nước bọt, toàn thân như bị một thứ cảm giác như xa lạ như quen thuộc đánh thức, cơ thể không khống chế được nhẹ nhàng hòa theo anh, dường như muốn được càng nhiều hơn. Nhưng anh vẫn nhẹ nhàng như cũ, không hấp tấp cũng không vội vã tấn công, dường như cố ý muốn kích thích ra hết toàn bộ nhiệt tình của cô.

Cuối cùng, khi dòng nước xiết xa lạ này dâng trào lên, Trang Noãn Thần ngoại trừ đầu óc trống rỗng siết chặt ga giường ra, thì khoái cảm như thác lũ này trước sau vẫn không thể rút đi, nó lại càng như sóng thần vĩnh viễn không biết đỉnh điểm là đâu. Tay anh thoải mái tự nhiên như vậy, cô khi lên đến chỗ cao nhất lại nghe thấy tiếng nước chảy ra từ cơ thể, giống như sóng biển đánh vào đá ngầm. Rốt cục, cô cũng không nhịn được nữa, kêu lên thành tiếng, muốn quay cuồng, muốn nảy lên, nhưng cơ thể vẫn cứ chìm xuống, một cảm giác vô lực thăng lên, ngoại trừ cố gắng ưỡn người nghênh đón ra thì không còn cách nào khác, cứ như vậy, người đàn ông dịu dàng mang tên Giang Mạc Viễn này lại có thể dùng loại phương thức tra

tấn ấy để cô nếm lấy ngọt ngào.

Viễn mắt cô cũng theo đó mà ẩm ướt, không biết tại sao cô chỉ muốn khóc, tiếng hít thở thô trọng của Giang Mạc Viễn lại rơi xuống, cả người cô đều văng vất mơ màng, giống như con búp bê hồng bị rút mất linh hồn, cơ thể trống rỗng, thứ còn lại chỉ là tiếng hít thở kia, tiếng hít thở nặng nề, cảm giác choáng váng lên tục, như từng đợt sóng tản ra, lại lần nữa vỗ vào, không ngừng khuếch tán. Người đàn ông này cứ như vậy mà dễ dàng tìm được nhược điểm của cô.

“Thích không?” Anh thì thầm bên tai cô.

Mất đi khống chế, cô nói, “Thích.” Nhưng anh thật xấu xa, thật sự rất xấu xa.

Giang Mạc Viễn hài lòng mỉm cười, lau đi mồ hôi bên thái dương cô, bàn tay anh rời khỏi đó, ôn hòa bắt lấy tay cô, thuận thế kéo xuống, cô mờ mịt chỉ có thể đi theo nhịp điệu trượt xuống một tắc lại một tắc của anh, cho đến khi chạm vào vật to lớn nóng hổi kia, đại não cô nổ bùm một tiếng, Trang Noãn Thần như bừng tỉnh khỏi cơn mê hoang lạc, vô thức muốn rút tay về.

Anh ngăn cô lại, lúc này đây anh lại bắt đầu có chút quyết liệt, bắt tay cô cầm lấy nguồn nhiệt đã sớm căng trướng, dẫn dắt cô nhớ lại đêm tết dương lịch kia, khi cô hưởng thụ niềm vui chần gối mới lạ trong mơ hồ.

“Sợ à?” Trong mắt anh ánh lên ngọn lửa bập bùng, nhìn cô, khát vọng thật sâu.

Ánh mắt anh quá bỏng cháy, Trang Noãn Thần nhìn anh, chỉ cảm thấy người đàn ông trên người như là con thú sắp cúi đầu nuốt cô vào bụng, trái tim cô đập dồn dập hơn, mím môi, run rẩy nói, “Anh...”

của anh lớn quá... Em, em sợ... đau.” Cô thực sự không tài nào tưởng tượng nổi hai đêm tết dương lịch kia cô làm thế nào để dung nạp ‘nó’, hèn chi cơ thể cô đau nhức rất nhiều ngày. Nhưng lúc nói xong câu đó, mặt cô lại càng đỏ hơn.

Cô gái kia vốn đang sợ hãi nên vô tâm nói vậy, lại vô tình làm thỏa mãn tôn nghiêm kiêu hãnh nam tính của anh, sự sợ hãi của cô, sự ngượng ngùng của cô đều như đốt lửa toàn thân anh, anh thậm chí muốn đè mạnh cô xuống dưới cơ thể, liều mạng điên cuồng giày vò cô không chút thương tiếc.

“Anh sẽ không làm em đau.” Anh cúi đầu hạ xuống một câu nói cực kỳ nóng bỏng.

Lòng bàn tay cô nóng hơn, rõ ràng cảm nhận được nguồn nhiệt kia đang rung đập cương cứng trong lòng bàn tay mình, dưới sự ép buộc của anh cô chỉ có thể nắm chặt hơn, sự nóng rực trong lòng bàn tay đốt cháy tất cả lý trí cô. Nhưng mà hiển nhiên là Giang Mạc Viễn không dễ dàng thỏa mãn với cái nắm như vậy, bàn tay anh cố định cổ tay cô, bá đạo mà mạnh mẽ dẫn dắt cô chuyển động lên xuống, tạm thời đè xuống ham muốn sắp không khống chế được kia.

Cùng một lúc, bên trong chỉ nghe tiếng rên rỉ ức chế của cô cùng tiếng thở dốc của người đàn ông khi bị đánh về thẹn thùng của cô quấy rối. Cơ thể của Giang Mạc Viễn cũng càng lúc càng trở nên nóng hổi, đôi môi mỏng dừng ở bên tai cô, “Anh muốn em.”

Giống như chiến sĩ sắp xuất trận, anh phát ra tuyên ngôn khai chiến, điều anh cần phải làm tiếp theo chính là mặc sức cướp bóc.

Cảm nhận được nguồn nhiệt đặt kề vào cửa hang động, như gió nóng đột ngột thổi quét qua thung lũng, thiêu đốt, nổ tung! Cơ thể Trang Noãn Thần bỗng run lên, ngửa đầu rên khẽ, đây là lần đầu tiên

cô cảm nhận được một cách rõ rệt nhiệt độ nóng bỏng của anh, sợ hãi, hồi hộp, xa lạ, kích thích... toàn bộ cảm xúc phức tạp đều dâng lên.

Cô biết bản thân đã làm tốt công tác chuẩn bị đón nhận anh, nhưng đâu đó vẫn dâng lên cảm giác phức tạp không rõ ngọn nguồn. Giang Mạc Viễn cúi đầu hôn cô, bàn tay rộng của anh dịu dàng vuốt mái tóc cô, lại không vội vã xuyên qua cô, nhiệt tình sôi sục hưởng thụ nguồn nước thơm mát của cô gái dưới thân, cúi đầu khẽ nói một câu bên tai cô, “Noãn Noãn, anh yêu em...”

Hết chương 14

Quyển 5 - Chương 15: Anh yêu em

Lời yêu bất ngờ khiến Trang Noãn Thần thoáng thần thờ, đây là lần đầu tiên anh biểu đạt lời này rõ ràng như vậy, anh từng nói thích cô, trước sau lại không hề nhắc đến chữ yêu này, nhưng đêm nay, ba chữ ‘anh yêu em’ nặng tựa tảng đá đè xuống, đầu óc của cô hoàn toàn lâm vào một khoảng trống rỗng, mất đi hoạt động suy nghĩ tối thiểu.

Cô vẫn đang sốc, chưa kịp tiêu hóa câu nói này thì ngay sau đó một sức mạnh khổng lồ vừa từ tốn vừa kiên cố chui vào trong cơ thể cô, nháy mắt, cô chỉ cảm thấy lỗ chân lông ở toàn thân bị giãn nở, cơ thể bỗng chật chội, là lực mạnh tách mở và lấp đầy ẩn sâu trong ký ức, cơ thể như cây cung bị người khác kéo mạnh, đầu cô ngửa ra sau, vừa định mở miệng hít thở lại bị nụ hôn tiếp theo của người đàn ông hạ xuống chặn lại.

Gần như không cho cô nhiều thời gian để thích ứng, thắt lưng của Giang Mạc Viễn lại dùng sức đẩy một cái, như một dũng sĩ chinh chiến sa trường, đem vật to lớn ngạo nghễ di thường của chính mình xông thẳng vào nơi nhỏ bé của cô, sự chật khít của cô gái dưới thân khiến anh gần như ngất ngây điên loạn.

Trang Noãn Thần suýt chút nữa ngất đi, khi cô cảm nhận anh xuyên qua mình một cách rõ ràng thì cô biết, bản thân không thể mượn có nói là bị cưỡng ép được nữa, lúc này đây, cô không hề bị ép buộc.

Chính là thời điểm tinh táo mới hoàn toàn hiểu được sức mạnh đàn ông đáng sợ biết bao, ngay khoảnh khắc bị Giang Mạc Viễn chiếm

hữu, cô rốt cục cũng hiểu được điều Hạ Lữ từng nói, cô ấy nói rằng: Kích thước lớn nhỏ của ‘vật đàn ông’ quyết định phụ nữ có thực sự sẵn lòng khuất phục hay không, hoàn toàn bị chinh phục hay không, không có bất cứ phụ nữ nào khi đối mặt với vật kiêu ngạo kia vẫn có thể chuyên tâm dồn chí, trong lòng không có bất cứ tạp niệm nào, khoảnh khắc bị nó chiếm giữ, khi nơi sâu nhất trong cơ thể bị tách mở và lấp đầy, mới là thời khắc phụ nữ chân chính cam tâm tình nguyện bị chinh phục.

Giờ phút này, Trang Noãn Thần thật sự có cảm giác đó, cảm giác bị anh chinh phục một cách sâu sắc, giữa cảm giác căng đau còn có cảm giác phong phú bất ngờ.

Đừng trách Hạ Lữ khắc nghiệt, chỉ tại phụ nữ là động vật cảm tính.

“Căng quá...” Cô nhin không được bật ra một câu, ngón tay đầy mồ hôi đặt tại vòm ngực kiên cố của anh.

Giang Mạc Viễn yêu chết dáng vẻ này của cô, cong môi cúi đầu hôn lên vành tai cô, giọng nói trầm lắng để lộ ám muội nồng đậm, “Cứng à, còn chưa vào hết mà, mới vậy mà chịu không nổi rồi?”

Cô giật mình, toàn thân run rẩy theo.

“Là em quá nhỏ quá khít.” Ánh mắt kinh ngạc của cô thỏa mãn cảm giác ngạo mạn của anh, mắt anh hoàn toàn bị dục vọng thống trị, hai đêm tết dương lịch kia anh chỉ biết cô là yêu tinh câu hồn đoạt phách, cô của đêm nay lại làm cho anh cuồng loạn không thôi, sự chặt khít của cô càng mang theo chút run rẩy, anh có thể rõ ràng cảm nhận được kết cấu bên trong tinh tế nhất của cô, chỉ chuyển động nhẹ nhàng thôi cũng đã để cho anh không khống chế được.

Bàn tay anh giữ chặt cô, lúc đè xuống sâu hơn, kèm theo tiếng kêu

sợ hãi của cô lúc hoàn toàn bị xuyên qua, mang theo năm phần quyết liệt năm phần dịu dàng, cơ thể anh và cô thực sự chùng lên nhau, mũi nhọn nóng rầy cạy mở cánh cửa kếp chặt, như con rồng lửa vĩ đại xông thẳng vào nơi sâu thẳm trong linh hồn cô, để cô trong thoáng chốc gần như phiêu diêu đến miền cực lạc, cảm giác phong phú chưa từng có lan tràn ra toàn thân, cảm giác ấm áp này khiến sâu thẳm trong linh hồn cô đột nhiên xúc động muốn bật khóc, tiếp theo đó là giọt nước mắt trong suốt chảy dọc theo hai gò má hoa đào xuống mép gối.

Giang Mạc Viễn cúi đầu hôn lên nước mắt của cô, anh rất muốn dừng lại hoặc nhẹ nhàng hơn một chút, nhưng giờ phút này anh chỉ cảm thấy bản thân như rơi vào trong một vũng lầy nóng hổi, lớp lớp cánh hoa bị anh đè ép đến bằng phẳng, rồi lại cố gắng đàn hồi bật lại, loại cảm giác này khiến anh lâng lâng cực độ, cuối cùng không thể kiềm chế nữa, đè lên cơ thể mềm mại của cô gái này mà cuồng dã rong ruổi.

Tiếng rên rỉ vô thức bật ra từ khoe môi Trang Noãn Thần, giống như trút ra hết mọi phiền não của cô, cảm giác tê ngứa pha lẫn sung sướng chấn động đã phá vỡ phòng tuyến rụt rè cuối cùng trong miệng cô. Tiếng ngâm như nốt nhạc thiên tiên cứ vẩn vít quanh căn phòng, cô vút bỏ sự e dè còn sót lại, nhận được đợt khoái cảm lần nữa kéo đến, đưa thẳng cô lên đỉnh bình lai.

Sự mềm mại chặt chẽ quấn quanh anh, cơ thể xinh đẹp vận vẹo kích thích thị giác anh, tiếng rên rỉ của cổ vũ bao hàm sự sung sướng của cô gái đánh sâu vào lỗ tai anh, dưới ba điều cấm dỗ chí mạng ấy, kiềm nén dục vọng của bản thân đã biến thành một chuyện cực kỳ khó khăn.

Sự bất lực của cô gái biến thành hình ảnh uốn éo đẹp đẽ, Giang Mạc Viễn ôm chặt lấy cô, giống như muốn khám cô vào trong cơ thể

mình, lại kéo cô vào vòng tay mình, lấy tư thế này để tiến vào sâu hơn.

Trang Noãn Thần không còn sức để bò dậy, giữa khoái hoạt mãnh liệt cảm thấy một chút đau đớn, nhưng cơn đau nhỏ nhất này lại làm cô cho cảm giác thỏa mãn chưa từng có, cô vận vẹo vòng eo mảnh khảnh, toàn thân rốt cục cũng mềm ngọt đi, không còn chút sức lực nào, để mặc anh vuốt ve cô, nắn bóp cô.

“Cô gái mềm mại[1]...” Giang Mạc Viễn khẽ cười nói, để cô ghé vào trên giường.

Cô vô lực để mặc anh chi phối, cả nửa thân trên mềm nhũn dán trên giường, hai đầu gối yếu ớt run rẩy dưới bàn tay anh, anh úp sấp sau lưng cô, mũi giáo uy vũ nương theo khoái cảm tràn trề của cô mà thông thuận tiến vào.

Trang Noãn Thần nhịn không được hét lên, tư thế xâm nhập như thế khiến cô gần như sắp cận kề cái chết, cô vùi mặt thật sâu vào gối nằm, vòng eo bủn rủn làm cô chỉ có thể để tùy ý người đàn ông càng nâng càng cao, lực càng lúc càng mạnh, hai người tựa như hai cánh ve mỏng manh bầu vịu vào nhau cùng một chỗ, kiến tạo thỏa thích thế giới chỉ có hai người.

Phần thịt ở mông va đập vào vùng bụng của anh phát ra thứ giai điệu hài hòa, hòa cùng tiếng cô rên rỉ trong gối trở thành âm thanh đẹp để tuyệt vời nhất...

Một đêm đáng sợ trôi qua.

Trang Noãn Thần thiếp đi tự lúc nào cô không nhớ, khi ánh nắng

ngày mới ấm áp chiếu rọi vào phòng, giữa hông lưng cô lại cảm giác thấy bàn tay của người đàn ông lại đang chu du khắp cơ thể mình, ưm một tiếng, cô cọ cọ mặt, như là đang vùi vào trong ngực người đàn ông.

Thế nhưng, cô trong mơ màng nồng đượm vẫn không tránh khỏi sự xâm nhập của anh, giữa cơn mê, con thú khổng lồ tra tấn cô cả đêm lại đang ở chỗ sâu nhất trong cơ thể cô điên cuồng rít gào, cường thế mà rong ruổi.

Cơ thể Trang Noãn Thần lại bị cảm giác quen thuộc dẫn dắt, mơ hồ mở mắt ra, đôi mắt tràn đầy bất mãn đối mắt với Giang Mạc Viễn, thấy cô mở mắt, anh đè người xuống cúi đầu cười, hôn lên môi cô, lại không ngừng nâng người cô lên cao hơn.

Cường độ của anh, nhiệt độ của anh, thứ ngạo nghễ của anh... Giang Mạc Viễn trên giường thay đổi dáng vẻ quân tử ôn hòa của ngày thường, như dã thú tham ăn hết lần này đến lần khác khai phá cơ thể cô, lúc chiếm giữ được cô thì không để cô kháng cự, không để cô trốn thoát!

Trang Noãn Thần còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, khoái cảm lại dâng trào mãnh liệt như thủy triều, từng đợt từng đợt từ nơi sâu thẳm nảy lên bụng, tiếp đó nhanh chóng khuếch tán ra nửa thân dưới, không mất bao lâu, khoang bụng dần dần không ngăn nổi sự tập kích dồn dập của đợt thủy triều này. Bất ngờ co giật như vỡ đê, dòng thác mãnh liệt từ cột sống dâng lên gáy, nhiệt tình phun trào suýt nữa làm Giang Mạc Viễn phải tước vũ khí đầu hàng.

“Đừng mà... Dừng lại...” Cô lo lắng van nài như thế, cơ thể vượt ra khỏi tầm kiểm soát mà cong về phía sau, giữa cuống họng bất giác bật ra tiếng ngâm thích thú, nhu cầu của người đàn ông quá mức cuồng dã, cô hết sức chống đỡ.

Trong căn phòng ngủ ấm cúng lại tràn ngập hương thơm say lòng người, không ngừng phát ra tiếng kêu yêu kiều của cô gái tựa như chú mèo nhỏ, tiếng rên rỉ cùng thở gấp tinh tế ấy khuấy động lòng người, bên trong còn kèm theo cùng tiếng thở dốc trầm thấp cùng tiếng gầm nhẹ sung sướng cực hạn của người đàn ông.

Trên chiếc giường rộng lớn êm ái, cơ bắp người đàn ông chặt chẽ, hai chân thon dài khỏe khoắn, mỗi đường cong trên cơ thể đều kêu ngạo thể hiện khát khao dục vọng, anh như một con báo đen điên cuồng chuyển động trên người cô, ánh mắt đã sớm bị ham muốn nhuộm đỏ ngầu, vẻ mặt cũng bởi vì khoái cảm cực hạn mà có phần dữ tợn.

“Mạc Viễn...” Hai gò má của Trang Noãn Thần bởi vì đòi hỏi quá độ của anh mà trở nên ửng hồng, cổ họng đã sớm khản đặc vì rên rỉ, hiện giờ chỉ có thể phát ra tiếng nức nở như động vật nhỏ.

Gương mặt anh tuấn của Giang Mạc Viễn chôn vào bên trong nơi đầy đà của cô, vì thở dốc sung sướng mà trở nên khàn khàn, trong miệng cũng mơ hồ khẽ gọi tên cô, ở bên tai cô lặp đi lặp lại câu nói, “Noãn Noãn, anh yêu em...”

Trong phòng, tiếng thở gấp kiều mị cùng tiếng gầm phát tiết dục vọng phát ra thật lâu không ngừng nghỉ.

Khi Trang Noãn Thần thức dậy lần nữa đã là sau giờ trưa.

Tuyết rơi suốt một đêm, ngoài cửa sổ đã trắng xóa một màu, ánh dương chiếu rọi lớp tuyết trên mặt đất phản xạ ra những luồng sáng vụn vặt. Trong phòng ngủ là dòng khí ấm áp, có chen lẫn chút mùi

hương cây tùng.

Lại là một ngày đẹp trời.

Nhưng khi cô vội vàng vùng dậy thì suýt chút nữa đã kêu ra tiếng, cơ thể rã rời như bị bánh xe hung hăng nghiền qua, đau nhức không chịu nổi, chính là hậu quả của một đêm buông thả.

Gối bên cạnh trống không, Giang Mạc Viễn đã thức dậy, nhưng dấu vết bừa bộn trên giường luôn nhắc nhở cô tối qua có bao nhiêu kịch liệt. Vậy còn tốt hơn đêm tết dương lịch, nếu giờ vừa mở mắt ra liền nhìn thấy anh, nhất định sẽ rất xấu hổ.

Khi chiếc đồng hồ ở đầu giường điểm đúng hai giờ chiều, cô thực sự đã ngủ đến tận giờ này, lúc đang gắng gượng nhắc người, cửa phòng ngủ chợt bị đẩy ra, Trang Noãn Thần hết hồn, kêu lên một tiếng rồi vội vàng kéo chăn lên cao, yếu ớt ngồi tựa vào đầu giường.

Giang Mạc Viễn ăn mặc rất thoải mái, trang phục ở nhà che khuất dáng người cuồng dã tối qua, sau khi thấy cô ngượng ngùng che người lại thì mỉm cười bước đến, ngồi xuống đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Thức rồi à? Ngủ ngon không?”

Cô cảm thấy môi trường mất liếc anh, biết còn cố hỏi. Không đợi cô trả lời, nơi nào đó trong cơ thể đột nhiên có một luồng nóng bỏng trào ra, Trang Noãn Thần ngạc nhiên, lặng lẽ đưa tay sờ soạng thử, trong suốt dinh dính...

Mặt cô bỗng đỏ gay, tựa như cô có thể ngửi được mùi hương nam tính mãnh liệt.

“Sao vậy em?” Thấy dáng vẻ của cô, Giang Mạc Viễn hình như cũng đại khái đoán được tình hình, lại ra vẻ thân thiết khẽ hỏi.

Trang Noãn Thần xấu hổ lên tiếng, ấp úng nói, “Không, không có gì.”

“À...” Giang Mạc Viễn lại cố ý kéo dài giọng, đưa tay rút miếng khăn giấy trong hộp ra đưa cho cô, “Có cần anh cố gắng chút sức lực không?”

Trang Noãn Thần ngẩn ra, hồi lâu sau mới hoàn hồn, mặt còn đỏ hơn, tức giận trừng mắt với anh, “Anh, anh...” Anh anh cả buổi cũng không nói ra được chữ tiếp theo, cô gấp đến độ giậm chân, nhưng tư thế hiện giờ lại không cho phép.

“Anh làm sao?” Giang Mạc Viễn lại bày ra vẻ mặt vô tội, nhướn mày, kề sát gương mặt điển trai lại gần cô, “Hay là anh bế em vào phòng tắm, đích thân tắm rửa cho em nhé?”

[1] Nguyên văn câu này dịch ra là cô gái làm từ nước, Trung Quốc có quan niệm con gái được kết tinh từ nước, còn con trai kết tinh từ bùn đất (từ Hồng Lô Mộng), nên ở đây ám chỉ cô gái dịu dàng, mềm mại, yếu đuối như nước (Chú thích của Mon).

Hết chương 15

Quyển 5 - Chương 16: Em nghĩ đến ai

Ấm áp trầm tĩnh như anh, chưa từng xấu xa như vậy, đôi mắt thâm sâu như cười như không lộ ra mờ ám rõ rệt.

Bên ngoài, là nắng ấm lan tràn, tấm thảm màu trắng thuần được rọi đến sáng rõ, như là miếng vàng vụn vặt.

Trước mắt cô là bóng dáng cao lớn của người đàn ông đổ xuống, tờ khăn giấy đưa đến trước mặt cô, thấp giọng, nhìn chăm chú.

Lời đề nghị của anh như thật như giả, mặt Trang Noãn Thần đỏ lên, “Anh ra ngoài mau.”

“Ra ngoài làm gì?”

“Anh...” Cô nhúu mày, anh biết còn cố hỏi.

Giang Mạc Viễn mỉm cười, “Được rồi, anh ra ngoài.” Vẫn là không muốn làm khó cô.

Nghe vậy, cô bất giác thở phào.

Bảo cô mặc quần áo trước mặt anh, giả như không có chuyện gì rồi mạnh dạn đi vào phòng tắm, chuyện thế này ít nhất hiện giờ cô vẫn chưa làm được. Tuy có chuyện giường chiếu xảy ra, nhưng điều cô có thể làm chỉ là thích ứng với tình thế.

Giang Mạc Viễn nhìn cô thật lâu, không nói thêm gì nữa, đưa tay xoa

đầu cô rồi mới nhồm dậy đi ra ngoài. Đợi đến khi bóng dáng cao lớn kia cuối cùng cũng khuất sau cánh cửa, Trang Noãn Thần mới chống giường đứng lên.

Gấm lụa đen từ trên người trượt xuống, ánh sáng ấm áp chuyển động trên da thịt, là thân thể mềm mại với đường cong lả lướt, mái tóc dài dày đặc như rong biển đổ xuống đầu vai, làm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cô.

Phòng tắm ở trong phòng ngủ, chiếc váy ngủ tối qua mặc trên người đã không còn thấy đâu. Đang xoay cơ thể đau nhức tìm kiếm nó, một giọng nói bất ngờ truyền đến...

“À, quên hỏi em muốn ăn gì.” Tiếng nói trầm thấp lộ ra ý cười rõ rệt.

Đang im lặng tự dung vang lên tiếng nói làm Trang Noãn Thần giật nảy mình, quay đầu, đối diện với ánh mắt thâm thúy đầy ý cười của người đàn ông kia, thân hình cao lớn tựa vào cạnh cửa, hai tay khoanh trước ngực, trông có vẻ rất thông dong nhân hậu.

“Á...” Cô hét lên, lại rút về giường.

Sao anh im hơi lặng tiếng quá vậy?

“Sao vậy, giống như thấy quỷ vậy?” Giang Mạc Viễn ra vẻ kinh ngạc, ý cười bên môi càng sâu hơn.

Trang Noãn Thần nghiêng răng tròng mắt liếc anh, anh chính là con quỷ kia đó!

“Anh quay lại làm gì?”

“Muốn hỏi em ăn gì.” Giang Mạc Viễn không tiến lên, vẫn đứng tại

chỗ, cười cười.

“Gì cũng được.”

Giang Mạc Viễn nghĩ nghĩ, “Có người quen mở nhà hàng không tồi, lát nữa dẫn em đi ăn thử.”

Trang Noãn Thần nhìn anh, “OK.” Nếu đã quyết định rồi, còn giả vờ quay lại hỏi cô làm gì?

Anh mỉm cười rồi rời đi.

Lúc này đây, Trang Noãn Thần ngồi ở trên giường đợi khoảng chừng mười phút mới dám xuống giường.

Trong phòng tắm, hơi nước dày đặc.

Trong bồn tắm đầy nước, có chút nước tràn ra, bên tai là tiếng nước chảy rào rào. Trong gương là thân hình bị hơi nóng xông thành màu hồng phấn, xinh đẹp như trăng, trên làn da còn lưu lại dấu vết hoan ái đêm qua.

Trang Noãn Thần thần thờ nhìn mình trong gương, ngượng ngập nhuộm hồng đôi má, sóng mắt quyến rũ động lòng người, do một đêm hoan lạc mà thân thể trở nên mềm mại hơn... Nhất thời ngấm đến mê mẩn, đây là cô sao?

Nhìn rồi lại nhìn, trong lòng dâng lên một nỗi phiền muộn khó có ngôn từ nào tả được, cúi đầu xoa thái dương đau nhức, cô làm sao vậy? Tối qua đúng là cô cam tâm tình nguyện ư? Hay là giống như Hạ Lữ nói, cơ thể phụ nữ có chức năng ghi nhớ, giống như chiếc hộp Pandora, tự nhiên sẽ ghi nhớ người mở nó từng chút một, thậm chí, ngay cả thói quen cũng sẽ bị sửa đổi.

Cô không giải thích được, lại càng mù mờ.

Cố Mặc, không phải mới là người cô yêu sao?

Thở dài một hơi, tâm trạng phức tạp đến ngay cả bản thân cũng không thể định nghĩa. Ngẩng đầu lần nữa, trên mặt gương mờ ảo đầy hơi nước, cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt một đường, trong gương lại hiện lên bóng dáng cao lớn của người đàn ông.

Trang Noãn Thần lại bị hết hồn, quay đầu nhìn chằm chằm Giang Mạc Viễn bất ngờ xuất hiện sau lưng cô, trừng lớn hai mắt, nhưng xung quanh cô hiện giờ chẳng còn chỗ nào có thể ẩn náu.

Anh giơ chiếc khăn tắm trong tay lên, “Vừa nãy anh nhớ ra, trong này không có khăn tắm sạch.”

Cô chuyển mắt theo bản năng, đúng là không có khăn tắm thật.

Là cô sơ ý, không kiểm tra trước.

Hai tay vòng quanh ngực, hai má đỏ đến tận mang tai, cho dù như thế, vẫn không tránh khỏi bị anh nhìn thấy tất cả.

“Để ở đó là được, anh ra ngoài đi.” Cô cắn môi, gian nan nói. Người đàn ông này đúng là cố tình mà.

Giang Mạc Viễn cười cười đặt khăn tắm sang một bên, lại không vội ra ngoài, quan sát cô như thể đang đánh giá đồ gốm thượng hạng, ánh mắt nóng rực không chút che giấu khi nhìn thấy sạch sẽ.

“Anh ra ngoài mau.” Cô bực bội, dứt khoát xoay người đưa lưng về phía anh.

Cô thực sự không quen đối mặt với anh thế này.

Tiếng bước chân sau lưng chẳng những không đi xa mà ngược lại càng đến gần, cô ngạc nhiên, không đợi cô kịp phản ứng, anh đã ôm chầm lấy cô từ phía sau.

“Đừng...” Trang Noãn Thần bị hành vi của anh làm cho kinh ngạc, xuyên qua chất vải mỏng manh cô cũng có thể cảm nhận được vòm ngực cường tráng kiên cố của anh, cũng nóng rực hết như ánh mắt anh.

“Em, em muốn đi tắm, đừng làm chậm trễ em mà...”

“Anh còn hiểu biết cơ thể em hơn cả em, còn mắc cỡ gì chứ?” Tiếng nói của Giang Mạc Viễn trầm thấp, có chút khàn đục.

Bên tai là luồng nhiệt ngập tràn mùi đàn ông, khẽ quét qua đầu vai cô, vô cùng mẫn cảm, luồng nhiệt đảo qua kích thích da thịt run rẩy, mặt cô càng đỏ hơn, lại vừa không dám cử động.

Một màn tối qua, mỗi một hình ảnh đều rõ ràng trước mắt, không giống với hôm tết dương lịch, lần này cô nhớ vô cùng rõ ràng.

Bởi vì cô của tối hôm qua vô cùng tỉnh táo.

Giang Mạc Viễn của tối qua, lúc cuồng dã rong ruổi, lúc lưu luyến triền miên, cô có chút mù mờ, đâu mới là con người thật của anh?

Nuốt ngụm nước bọt, Trang Noãn Thần cố gắng làm cho bản thân trông có vẻ điềm tĩnh, thờ thề, “Ít nhất anh phải ra ngoài thì em mới có thể tắm được chứ?”

“Tắm yên ương cũng không tồi mà.” Người đàn ông phía sau nhướn mày, mỉm cười.

“Anh...” Cô quay đầu, ngược mắt, trong mắt xẹt qua ngọn lửa.

Nhìn ra được, anh cố tình muốn thay đổi hoàn toàn thói quen sống độc thân của cô.

Giang Mạc Viễn cúi đầu đối diện với cô, hai gương mặt gần sát nhau, mắt anh đối với mắt cô, không chớp mắt, lại bất ngờ lên tiếng, “Vừa rồi, em nghĩ đến ai?”

Cô sửng người, sau vài giây bỗng đứng quay đầu đi.

Có lẽ anh đã vào rất lâu rồi, nhưng tâm tư của cô rõ ràng như thế sao?

Giang Mạc Viễn lại đưa tay, lau một đường trên gương, trong gương lại hiện ra hình ảnh hai người.

Cô không thể né tránh, cứ thế nhìn hình ảnh anh ôm cô trong gương. Anh ăn vận chỉnh tề, cô lại trần truồng chật vật không chịu nổi, sức lực bên hông chật hơn, cánh tay trắng kiện của người đàn ông thu hẹp, gương mặt anh tuấn cúi thấp, nụ hôn tình tế đầu tiên rơi xuống đỉnh đầu cô, tiếp đó là chôn giữa mái tóc, xuống đôi má, đến cổ... hàng mi rậm lạnh lùng, mắt cụp xuống che khuất tròng mắt không muốn người khác biết bản thân đang nghĩ gì.

Cho đến khi, hơi thở khàn khàn của người đàn ông lần nữa chui vào tai cô, cô mới nhìn thấy trong gương ánh mắt thâm sâu u tối kia của Giang Mạc Viễn một cách rõ ràng, giữa thứ ánh sáng mờ tối đang trôi nổi giống như ôn hòa, tìm tòi nghiên cứu sâu hơn lại khiến người khác sợ hãi.

“Em là vợ anh, trong mắt trong lòng em chỉ có thể nghĩ đến một mình anh.” Tiếng nói của anh mềm mại gợi cảm, giống như tán tỉnh, nhưng rót vào tai lại nghe ra thành mệnh lệnh không thể cưỡng lại.

Trang Noãn Thần bị câu nói của anh dọa sợ, nhất thời quên cả chớp mắt, cứ sững sờ nhìn anh trong gương.

Cô sao lại đột nhiên có cảm giác, cho dù đã lên giường với nhau, cô vẫn hiểu biết rất ít về người đàn ông này.

Giang Mạc Viễn lại mỉm cười, hình thành sự đối lập rõ ràng với vẻ kinh ngạc của cô. Nụ hôn lại rơi vào tóc cô, cười khẽ, “Lại sao vậy?”

Cô cúi đầu, không nói lời nào, hàng mi dày cong che khuất cặp mắt.

Anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Thật lâu sau đó, cô khẽ thì thầm, “Là chính anh nói, có thể cho em thời gian.”

“Anh đổi ý rồi.” Ý cười của anh càng sâu hơn.

Cô quay đầu quan sát anh.

Môi anh cách mũi cô rất gần, cho nên cô có thể nhìn rõ những nếp gấp hiện lên hai bên khóe môi anh khi cười, đậm nét cũng khắc sâu.

“Anh là người nói lời giữ lời.”

“Lần này là ngoại lệ.” Giang Mạc Viễn cực kỳ tự nhiên, nhướn mày nhìn cô, “Bởi vì anh đã không thể nào chờ đợi thêm được nữa, anh muốn em phải hoàn toàn tiếp nhận anh, bởi vì em xinh đẹp biết

bao...” Nói đoạn, môi anh cũng sát lại bao phủ lấy môi cô, bá đạo hôn cô.

Đầu Trang Noãn Thần oành một tiếng.

Nụ hôn, cũng ngang ngược như anh, không chừa lại bất kỳ chỗ trống để thương lượng, tấn công càn quét lời lẽ của cô, xâm nhập không chút do dự.

“Ừm...” Cô nhận thấy có hơi đau, giữa môi răng dày đặc mùi hương nam tính, nóng lòng giấy thoát lại bị anh ôm chặt hơn, bàn tay anh lật mặt cô qua, cô không tài nào nhúc nhích.

Cho đến khi, nụ hôn bá đạo trở nên liên tục gấp gáp hơn, dọc theo môi cô lạc xuống cổ, lại lan đến tấm lưng xinh đẹp của cô...

Lỗ chân lông toàn thân đột nhiên như bị anh mở ra, cơ thể hưởng thụ qua một đêm hoan tình lại trở nên run rẩy mất cảm.

“Em mệt lắm...” Cô nhìn chằm chằm vào ánh mắt u tối của Giang Mạc Viễn trong gương, cơ thể bỗng căng cứng, xảy ra chuyện tối qua, cô đã hiểu rất rõ ràng hàm nghĩa của ánh mắt này của anh.

Khát vọng của anh đã vượt qua khỏi sự tưởng tượng của cô.

Nhu cầu của anh càng khiến cô khó lòng chống đỡ.

Bên tai, lần nữa vang lên tiếng nói trầm thấp khàn đặc đầy mê hoặc của anh, “Anh sẽ mang đến điều nhẹ nhàng nhất cho em, em cứ nương theo anh là được.”

Cô chợt thở gấp.

Anh cười nhẹ, bàn tay men theo ngực trượt xuống thân hình lã lướt...

Trong phòng tắm.

Không mất bao lâu liền vang lên tiếng kêu sợ hãi của cô gái khi bị xuyên qua, nhưng âm thanh này nhanh chóng bị chôn vùi, chỉ còn lại tiếng thở hổn hển với khoái cảm mãnh liệt cùng với tiếng gầm nhẹ thỏa mãn của người đàn ông.

Lúc từ biệt thự đi ra thì trời đã tối.

Trong thành phố cổ kính Zurich có rất nhiều nhà hàng mang phong cách hoài cổ. Nhà hàng này yên tĩnh, tao nhã.

Cả nhà hàng không có lấy một bóng đèn hình thành nên phong cách ở đây, đương nhiên, nhà hàng không hề tối tăm, nơi này vẫn sáng. Dụng cụ dùng để thắp sáng rất đơn giản, là cây nến lớn màu trắng trên cổ tay một pho tượng người đàn ông, trên đỉnh đầu, thậm chí là xung quanh hành lang đều bày đầy loại nến này, nhìn qua thật có hương vị thời Trung cổ.

Nếu đổi lại là trước kia, Trang Noãn Thần sẽ vội vàng chụp ảnh lưu niệm, có thời gian sẽ tải lên blog, nhưng hôm nay cô không có tâm trạng.

Trên bàn, cô ghé vào một góc như con mèo cực kỳ mệt mỏi, lười nhác, động cũng không muốn động.

Phía đối diện bàn ăn, Giang Mạc Viễn ăn mặc chỉnh tề, tinh thần phơi phới xem thực đơn gọi món.

Bên cạnh, người phục vụ vừa ghi chép vừa âm thầm đánh giá cặp đôi này, trên mặt lộ vẻ kỳ lạ.

Bên trong nhà hàng, kèm theo tiếng nhạc, loáng thoáng pha lẫn tiếng Đức, thỉnh thoảng có tiếng Pháp, rất ít tiếng Anh, còn tiếng Hoa lại càng không có. Đợi Giang Mạc Viễn gọi xong, Trang Noãn Thần đột nhiên ngẩng đầu nhìn chăm chăm người phục vụ, nhấn mạnh từng chữ, “Tôi muốn ăn sủi cảo, phải có giấm chua Sơn Tây!”

Cô dùng tiếng Hoa để nói, người phục vụ sững sờ, hiển nhiên anh ta không hiểu tiếng Hoa, nhưng cho dù có hiểu cũng không chắc có thể biến ra một đĩa sủi cảo cho cô, huống hồ còn có giấm chua Sơn Tây? Có lẽ nghe cũng chưa từng nghe qua.

Hết chương 16

Quyển 5 - Chương 17: Người yêu của anh trai

Giang Mạc Viễn vẫn ung dung ngồi tại chỗ, hình như bị cô chọc cười, khóe môi cong lên, quay đầu nói vài câu với nhân viên phục vụ, lúc này anh ta mới rời đi. Khi ánh mắt thâm thúy chuyển sang cô, ý cười trên môi càng đậm, “Về Bắc Kinh sẽ cho em ăn sướng luôn.”

Trang Noãn Thần trừng mắt với anh, “Vừa rồi anh nói gì với anh ta thế?”

“Không có gì, anh chỉ nói bà xã tôi có chút xúc động.”

Trang Noãn Thần nghiêng răng, “Hóa ra anh còn biết em có cảm xúc cơ đấy.”

Ánh mắt của người đàn ông này thật độc, tự nhiên có thể nhìn ra cô có lòng chống đối, cô tự biết bản thân là người vui buồn hiện rõ trên mặt, không thể tránh được cặp mắt anh. Cô là muốn phát tiết ra, phát tiết hành vi cưỡng ép lúc chiều của anh.

Tuy rằng trong lòng cô vẫn còn nhiều nghi vấn về anh, nhưng ở trên giường, thực sự không khó phát hiện anh là người đàn ông dồi dào cảm xúc và tinh lực, lúc âu yếm thích giở trò đùa dai, nhìn cô run rẩy xin tha.

Lúc chiều, anh lại dẫn dắt cô đến cung điện kích tình mãnh liệt, dùng năng lực thuần thục lão luyện của anh một lần lại một lần khai phá cơ thể cô.

Tay anh nhuần nhuyễn hiểu ý người, lại mang theo vài phần ép buộc như đám mây ẩm áp, ở trên vòng eo cô, nhẹ nhàng hết lần này đến lần khác miêu tả dáng người cô, có lẽ anh nói đúng, đối với cơ thể cô, sự hiểu biết của anh còn vượt xa hơn cả cô.

Anh thường thì thầm gọi tên cô, ở bên tai cô nói những lời tình ái khiến cô xấu hổ đến không ngẩng mặt lên nổi, trong phòng tắm đầy hơi nước, anh tỉ mỉ nhìn ngắm cô, sau đó lại hôn lên mỗi tấc da thịt cô.

Đôi môi anh ẩm áp và mạnh mẽ, sẽ hòa tan cô đến khi cô dần dần mất kiểm soát, chỉ có thể nhắm tịt mắt, rồi anh lại ở bên tai cô thì thầm: Noãn Noãn... mở mắt ra nhìn anh đi.

Cô thử đào thoát cùng chống cự, sẽ thấy nụ hôn của anh bất chấp hơn, trong phòng tắm đầy hơi nước, cô càng lúc càng mê mẩn, anh bế cô tựa lưng vào vách tường lạnh lạnh, sức lực càng lúc càng mạnh hơn, cho đến khi cô thực sự mở mắt nhìn anh.

Anh bá đạo không cho phép trong mắt cô không có anh.

Vì thế, anh mỉm cười...

Cũng vì thế, cô nhìn thấy rõ ràng cơ thể của mình, như con cá trơn bóng, một con cá không đuôi không vây, dưới môi răng anh mà uốn éo vô độ.

Mắt anh cũng sẽ trở nên chăm chú sâu sắc hơn, cơ thể của cô cũng bất động in vào đáy mắt anh.

Cho dù nội tâm có đấu tranh thế nào đi nữa, cô không thể không thừa nhận, Giang Mạc Viễn là người đàn ông vô cùng am hiểu phụ nữ.

Anh nâng mặt cô dịu dàng đến vậy, thâm tình nhìn ngấm làm cho người khác không thể không động lòng, sau đó, cứ bất ngờ như vậy, cơ thể của cô có cảm giác lấp đầy quen thuộc.

Bên tai là tiếng thở đầy thỏa mãn của anh, nóng bỏng, trầm khàn.

Sau đó, anh thỏa mãn vô cùng.

Còn cô, khớp xương toàn thân lần nữa rã rời, chỉ còn lại nỗi bàng hoàng sâu sắc cùng mệt mỏi.

Hiện giờ, nỗi bàng hoàng ấy chuyển thành chống đối nho nhỏ, cô biết, đấy chính là kết quả mâu thuẫn nội tâm của chính mình.

Nhưng Giang Mạc Viễn, nghiêm nhiên trở thành một chính nhân quân tử nhẫn nại dung túng sự chống đối đó của cô, từ người khởi xướng biến thành người ba phải.

“Noãn Noãn.” Anh kéo tay cô qua, đặt bên môi hôn khẽ, “Anh sẽ toàn tâm toàn ý yêu em, câu này tuyệt đối sẽ giữ lời.”

Suy nghĩ này từ lúc bắt đầu ngay cả chính bản thân anh cũng không rõ, anh cố gắng nghĩ đơn giản một chút, liền định nghĩ đêm tết dương lịch kia khi trông thấy đóa hoa màu đỏ từ từ thẩm thấu rồi nở rộ rõ rệt trên ga giường, thâm tình trong khoảnh khắc đó đến nay anh vẫn còn nhớ rõ, anh lạnh người, chính là cảm giác yêu thương mãnh liệt ngập lòng chưa bao giờ có.

Anh không ngờ, bản thân lại là người đàn ông đầu tiên của cô.

Anh là người ích kỷ, không muốn để bất cứ người đàn ông nào khác có cơ hội chạm vào người phụ nữ mà anh đã từng đụng chạm.

Ánh nấn nhẹ nhàng lay động, biểu hiện trên mặt anh được rọi đến rõ ràng, ánh mắt cô cũng theo ánh sáng xẹt qua tia cảm động, lồng ngực bất giác dâng lên ấm áp...

Khẽ rút tay về, nhất thời không biết nên nói gì.

Anh cho cô một xác định, còn cô, ngoại trừ thân thể này còn có thể cho anh cái gì?

Giang Mạc Viễn không hề bực bội, vẫn nhìn cô như cũ, khẽ cười.

Cô ngẩng đầu, ánh mắt lần nữa tiếp xúc với anh, khẽ nói tiếng cảm ơn. Theo lương tâm mà nói, ngoại trừ lúc ở trên giường anh bạo ngược ra, thì những lúc khác đều rất dịu dàng, là một người đàn ông kiên định khiến người khác an tâm.

Nhân viên phục vụ bùng thức ăn lên.

Sắc hương vị đều có đủ, mùi thơm nồng đượm.

Cô lại ngạc nhiên, Giang Mạc Viễn không hề hỏi ý kiến cô lại có thể gọi được món mà trong lòng cô muốn ăn.

“Nếm thử xem, chắc là em sẽ thích.” Anh luôn cười, đợi nhân viên phục vụ rót rượu xong thì bảo anh ta lui xuống.

Là món cô thích ăn, cô không nếm chỉ ngửi thôi cũng biết, cúi đầu ăn một chút liền kinh ngạc, “Thịt cá tươi quá.”

“Ồ Thụy Sĩ, cá là tặng vật tốt nhất ông trời ban cho. Cá của nhà hàng này tất cả đều được vận chuyển trong ngày từ Geneva đến, vị ngon hơn Hồ Châu nhiều.” Giang Mạc Viễn nói xong, đặt một miếng pho

mai đã được cắt xong xuống trước mặt cô, động tác tự nhiên, “Uống chút nước rồi nếm thử cái này xem, ở Bắc Kinh không ăn được loại phô mai chính thống thế này đâu.”

Lực chú ý của Trang Noãn Thần nhanh chóng bị món ăn rực rỡ trước mặt hấp dẫn.

“Nếu thích ăn phô mai như vậy, thì ngày mai chúng ta xuất phát đi Lausanne.” Giang Mạc Viễn vừa nói vừa cắt nhỏ thịt bò, cắt xong thì đặt trước mặt cô, “Ở đó có một nhà hàng nấu lẩu phô mai rất ngon.”

Mắt Trang Noãn Thần sáng lên, suýt nữa chảy nước miếng.

Lẩu phô mai cô chỉ nhìn thấy trên báo chí, chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng thèm đến rỏ dãi.

Lausanne được mệnh danh là thủ đô Olympic[1], đúng là thánh địa thức ăn ngon.

“Làm thế nào vậy? Ăn ngon không?” Cô vừa cầm nĩa vừa hỏi.

Giang Mạc Viễn trầm tư một chút, “Mấy cô gái trẻ chắc là thích. Trước tiên tuyển chọn phô mai thượng hạng nhất, thường là loại Emmental[2], cho vào nồi đất nhỏ, đun trên lửa liu riu để phô mai tan chảy ra, khi phô mai sôi bùng lên thì cho thêm ít rượu, để cho hương vị phô mai hòa quyện cùng hương vị rượu, ăn kèm với bánh mì cắt khối vuông nhỏ, các cô gái không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của phô mai, anh nghĩ em cũng vậy.”

Cô chỉ nghe thôi liền thèm...

“Sau khi đến Lausanne, chúng ta có thể dạo quanh mấy quốc gia lân cận.” Giang Mạc Viễn nhìn cô.

Lý trí Trang Noãn Thần bị kéo lại, khẽ lắc đầu, “Thôi đi, thời gian ngắn lắm.” Thời gian hai tuần nhoáng một cái liền qua, không thể chơi đến nỗi quên hết tất cả.

Rượu vang trong ly khẽ sóng sánh dưới bàn tay anh, mắt anh càng lúc càng sâu thẳm, thật lâu sau mới nói, “Có từng nghĩ đến chuyện từ chức không?”

“Cố Mặc cũng từng yêu cầu như vậy.” Chiếc nĩa bạc bị ngưng lại, cô giương mắt bình tĩnh nhìn anh.

Giang Mạc Viễn nhíu mày, “Anh là anh, Cố Mặc là Cố Mặc.”

“Em biết, chỉ là muốn nói với anh rằng, em rất thích công việc của mình.” Trang Noãn Thần thản nhiên nói.

Xung quanh là mùi rượu vang, pha trộn với sự ấm cúng bên trong.

Cô nghĩ anh sẽ không vui.

Sau hồi lâu, tay cô lại bị anh nhẹ nhàng nắm lấy, nhìn vào ánh mắt đầy ý cười của anh, tiếng nói của anh cũng rất dịu dàng, “Được, theo ý em vậy, anh chỉ là sợ em mệt mỏi quá thôi, dù sao thì anh cũng nuôi nổi em.”

Trong lòng Trang Noãn Thần chợt ấm áp, vì sự hiểu lầm anh lúc nãy mà cảm thấy xấu hổ.

“Sau này thời gian sẽ rất hiếm hoi, hơn nữa anh cũng bận công việc mà, không phải sao?” Cô liếm môi, hạ thấp giọng.

Giang Mạc Viễn cười khẽ, “Ừm.”

Bầu không khí giữa hai người lại trở nên hài hòa.

Đang ăn, một giọng nữ vang lên, đầu tiên là kinh ngạc rồi sao đó là mừng rỡ.

“Mạc Viễn, sao anh lại ở đây?”

Cô theo tiếng ngẩng đầu, nhìn thấy có hai cô gái đang đi đến, hiển nhiên là vừa đi mua sắm xong, trong tay xách túi lớn túi nhỏ, người lên tiếng là một cô gái châu Âu, mái tóc xoăn màu nâu đỏ cùng nụ cười tràn trề nhiệt tình, người còn lại là cô gái Á Đông mắt đen tóc đen, nhìn cô với vẻ mặt khiếp sợ.

Tim Trang Noãn Thần khẽ run lên, ánh mắt này cô đã từng nhìn thấy ở bà Giang, khiến cô rất không thoải mái.

Cô gái châu Âu hứng thú với Giang Mạc Viễn, đặt đồ đạc trong tay xuống bên cạnh rồi chạy đến bên người anh, giọng điệu ngạc nhiên mừng rỡ, ánh mắt quyến luyến.

Trang Noãn Thần nhìn thấy rất rõ, là ánh mắt mê đắm của phụ nữ với đàn ông.

Giang Mạc Viễn có bản lĩnh này.

Thế nhưng, tình tiết khoa trương thế này không nhất thiết phải diễn ra ở trước mắt cô chứ?

Giang Mạc Viễn giương mắt, so với sự nhiệt tình của cô gái ấy, anh trái lại có vẻ rất bình thường, “Michelle?”

Tình yêu nơi đáy mắt Michelle càng đậm nét, quàng tay anh, “Anh về

Zurich lúc nào vậy? Sớm biết anh về thì em đã đến đây rồi.” Nói xong ngẩng đầu nhìn cô gái người châu Á, “Gina (Cát Na), sao không nói cho mình biết?”

Trang Noãn Thần nhìn cô gái nọ, nói giọng Anh chuẩn, chắc là người Anh.

Cô gái có tên Gina nhún nhún vai, bước lên trước nhìn thoáng qua Trang Noãn Thần một cái sâu xa, sau lại nhìn Giang Mạc Viễn, cười nói, “Không để ý hai em ngồi xuống chứ?”

Giang Mạc Viễn thờ ơ nhấp rượu, “Để ý.”

Ý đuổi khách rất rõ ràng.

Cát Na lại không khách sao mà ngồi xuống, Michelle thấy thế cũng nhanh chóng ngồi xuống cạnh Giang Mạc Viễn.

“Em đến Zurich để mua một cây trâm cài phiên bản giới hạn, Mạc Viễn, em thật hy vọng mình đến sớm hơn vài ngày.” Michelle liếc mắt đưa tình.

Cảnh tượng đối diện đều lọt vào đáy mắt Trang Noãn Thần, cô cúi đầu, vô thức đùa nghịch miếng thịt bò trong đĩa, không khỏi than thầm, cô Michelle này đúng là đứa phá sản, vì một chiếc trâm cài mà ngàn dặm xa xôi chạy đến Zurich.

“Có tiện giới thiệu một chút với chúng em không?” Là tiếng của Cát Na.

Giang Mạc Viễn thản nhiên nói, “Đây là bà xã anh, Trang Noãn Thần.”

Vừa dứt lời, tiếng nói khiếp sợ của Michelle vang lên, “Oh My God, Mạc Viễn, anh kết hôn?”

Giang Mạc Viễn chỉ cười nhạt, không trả lời.

“Trang Noãn Thần? Cái tên rất êm tai.” Lần này Cát Na nói tiếng Hoa, đưa tay về hướng cô, “Chị gọi em là Cát Na được rồi, em là...” Nói đoạn, vẻ mặt cô hiện lên tia giảo hoạt, nhìn thoáng qua Giang Mạc Viễn, “Là em họ xa của anh ấy, tuy rằng, từ trước đến nay người làm anh trai như anh ấy chưa từng chăm sóc đứa em gái này.”

Hóa ra là em gái của anh.

Trang Noãn Thần mỉm cười, bắt tay với cô, “Xin chào.”

Mắt Cát Na tràn ngập vui vẻ, tỉ mỉ đánh giá cô, “Dáng vẻ của chị...” Lại thấy vẻ nghiêm nghị của Giang Mạc Viễn, bèn lập tức ung dung nói, “Rất xinh đẹp...”

Trang Noãn Thần cảm thấy nghi ngờ, vô duyên vô cớ lại nói ra một câu lạ lùng như vậy, ánh mắt lại chuyển đến Michelle, cô ấy chắc không phải là em gái của Giang Mạc Viễn đâu nhỉ? Loại ánh mắt âm thầm đưa tình thế này, có đánh chết cô cũng chẳng tin.

Cát Na như là hiểu được suy nghĩ của cô, mỉm cười xảo quyệt, không đợi Giang Mạc Viễn ngăn cản liền trực tiếp lên tiếng, “Cô ấy tên là Michelle, là người mẫu, còn em là người đại diện kiêm stylist của cô ấy, cô ấy còn là... người yêu của anh trai em.”

[1] Lausanne (Thụy Sĩ) được mệnh danh là “thủ đô Olympic” do trụ sở của Ủy ban Thế vận hội Quốc tế (International Olympic Committee) được đặt tại đây.

[2] Emmental cheese: một loại phô mai có mùi khá nhẹ.

Hết chương 17

Quyển 5 - Chương 18: Mượn ông xã cứng

Sắc mặt Trang Noãn Thần hơi ngớ ra, vốn đang mỉm cười, sau khi Cát Na vừa dứt lời, nụ cười bên môi đông cứng lại, thế nhưng lại kinh ngạc nhiều hơn.

Người đàn ông ngồi đối diện có vẻ tức giận, mặt tỉnh bơ nói một câu, “Em rãnh quá đúng không?”

Ý tứ cảnh cáo quá rõ ràng.

Đổi lại là người khác có lẽ đã sớm sợ hãi, nhưng Cát Na lại mỉm cười, mím môi nhìn chằm chằm Trang Noãn Thần rồi mới nói với Giang Mạc Viễn, “Chỉ là muốn nhìn thử xem tâm lý của chị dâu em có bao nhiêu vững vàng thôi mà. Noãn Thần, không ngại em gọi chị như thế chứ?”

Trang Noãn Thần lắc đầu, nhất thời lại thông cảm với Giang Mạc Viễn vì bị chính em gái mình bán đứng.

“Anh trai em trước kia rất tốt với Michelle đó.” Cát Na càng tùy tiện.

Trang Noãn Thần nhìn cô gái ngồi đối diện, vóc dáng chuẩn đến ấn tượng, còn có gương mặt đẹp để chuẩn mực tuyệt đối có thể khiến đàn ông mê đắm, Michelle đã phá vỡ quan niệm của cô về người tình, về tiểu tam; trang phục của cô ấy không quá khoa trương, nhìn ra được là để mặt mộc, thời buổi này, mấy cô nàng có nền tảng tốt đều đi lên bằng đường tắt.

Làn da của cô ấy dưới ánh nến càng thêm sáng bóng, Trang Noãn Thần không nói gì, ở trước mặt người yêu cũ của Giang Mạc Viễn, cô ngược lại trông như chú vịt xấu xí.

Giang Mạc Viễn giương mắt nhìn cô, thấy vẻ mặt cô bình tĩnh, đầu chân mày hơi nhíu, khóe môi hơi nhếch, chiếc cằm gợn cảm có chút căng cứng.

Michelle bên cạnh nhiệt tình quấn lấy cánh tay anh, hơn nửa thân trên dán sát vào người anh, “Mạc Viễn, cô ta nhìn chẳng xứng với anh chút nào, anh vì loại phụ nữ tầm thường thế này mà không cần em sao?”

Cô ấy nói tiếng Anh, Trang Noãn Thần nghe hiểu hoàn toàn, tâm tư vốn tĩnh lặng liền bị câu nói này làm bốc hỏa!

Giang Mạc Viễn không để ý đến Michelle, ngược lại lạnh lùng nói với Cát Na, “Dẫn người của em đi đi, nếu không em đừng mong làm công việc này nữa!”

“Trời ạ, em sợ chết mất thôi.” Cát Na ra vẻ kinh ngạc, lại cười hì hà nói, “Anh sẽ không nhẫn tâm như vậy với em chứ, em là em gái anh đó.”

Michelle bên cạnh vẫn đang tiếp tục trình diễn tiết mục dịu dàng triền miên, cộng thêm bộ dạng đáng yêu, “Mạc Viễn, anh lạnh lùng thế làm gì? Vì cô gái này sao? Đồ đáng ghét.” Nói xong lại quay đầu nhìn Trang Noãn Thần, trực tiếp khởi xướng công kích, “Cưng à, không ngại tôi mượn ông xã của cưng vài ngày chứ? Tôi với Mạc Viễn lâu rồi không gặp nhau, muốn yên tĩnh ôn lại chuyện cũ một chút.”

Cơ thể cô ta hết như con rắn quấn lấy người anh, nói ra ám chỉ vô cùng rõ ràng.

Giang Mạc Viễn vẫn ngồi yên không nhúc nhích, không hòa theo Michelle, nhưng cũng không đẩy cô ta ra, cả quá trình chỉ nhìn chăm chăm Trang Noãn Thần, vẻ mặt hờ hững chẳng biết đang nghĩ gì.

Chiếc nĩa bạc bị Trang Noãn Thần siết trong tay, cô không đáp lời, trong lòng ít nhiều thấy kinh ngạc, thời buổi này đúng là loại người nào cũng có.

Không khỏi nhớ đến tiểu tam của Lục Quân, ít nhất người ta còn biết tránh né, còn cô gái trước mặt này thì ngược lại, trực tiếp ở trước mặt cô khơi mào cuộc chiến tranh đoạt đàn ông, cộng thêm cô em gái của chồng ở bên châm ngòi thổi gió.

Đây là thói đời gì thế này?

“Xin lỗi nha, mọi người cứ tiếp tục đi, tôi đi vệ sinh.” Đặt nĩa ăn xuống, cô đứng lên, mỉm cười.

Khóe môi Giang Mạc Viễn đột nhiên đình trệ.

Xoay người, tiếng nói hấp dẫn của Michelle lại vang lên, “Mạc Viễn à, đêm nay ở cùng với em nhé? Người ta nhớ anh lắm đó...”

Vẫn còn một màn nằm ngoài dự đoán thế này ư?

Trang Noãn Thần đột nhiên dừng bước, cô đổi ý rồi, cô nàng Michelle này chết tử tế không muốn lại hoàn toàn kích thích ý chí chiến đấu của cô. Vốn định mắt nhắm mắt mở cho qua, vì tối thiểu cô và Giang Mạc Viễn kết hôn cũng không phải có nền tảng tình yêu, nhưng là tình nhân cũng được mà tiểu tam cũng được, ít ra cũng phải có ‘đạo đức nghề nghiệp’ chứ nhỉ? Vợ lớn là cô đây còn chưa đi khỏi đã công nhiên vượt quá quyền hạn của tiểu tam!

Cô có tật xấu thế đấy, người ngoài tuyệt đối đừng khiêu khích cô.

Xoay gót chân, bổ sung thêm vài câu.

Ánh mắt bình tĩnh đầy ý cười, cũng trực tiếp nhìn Giang Mạc Viễn.

“Ông xã à, thức ăn ở nhà hàng này không ngon lắm nên đổi nhà hàng khác đi, em đi vệ sinh trước, còn anh giải quyết mấy người tạp nham xong đợi em có được không?” Ngữ điệu cực kỳ dịu dàng, rót vào tai nghe rất thích.

Giang Mạc Viễn ngẩn ra, lát sau mới có phản ứng, liên tục gật đầu, “Được, được.” Đây là lần đầu tiên anh nghe cô gọi ông xã, cảm giác này... thoải mái và thỏa mãn không thể diễn tả nổi.

Bên cạnh, Cát Na mở to mắt nhìn cô, trong mắt lộ vẻ thích thú.

Nụ cười của cô càng đậm, đáy mắt gần như dịu nhẹ đến nổi trên mặt nước, giọng nói càng nhẹ hơn, “Vậy thì đêm nay?”

Nhất thời anh chưa kịp phản ứng, lại nhìn cô.

Trang Noãn Thần lại cười chúm chím, “Không phải muốn đi mua sắm cùng với em sao? Nhưng mà, hôm nào cũng được, anh bận mà.”

“Không bận, ăn cơm xong anh đi cùng em, đi dạo mấy tiếng cũng được.” Giang Mạc Viễn bỗng nhiên có phản ứng, nhìn Trang Noãn Thần, trong mắt lóe sáng.

Michelle cùng Cát Na bên cạnh ngây người, rất dễ nhận thấy, Giang Mạc Viễn mà các cô biết làm gì đi dạo phố cùng phụ nữ?

“VẬY xin lỗi nhé, là cô Michelle phải không?” Trang Noãn Thần cười khẽ, đối diện với vẻ trợn mắt há mồm của cô ta, “Chị cũng nghe rồi đó, không phải tôi không thấu tình đạt lý, tôi thật sự rất cảm thông cho tâm trạng đã lâu không gặp ông xã tôi của chị, nếu không cũng sẽ không dùng chuyện mua sắm để giải khuây buổi tối cô quạnh đâu, đáng tiếc là, anh ấy muốn đi cùng tôi, ai da, xem ra, chị chỉ có thể tiếp tục cùng Cát Na đi mua sắm dạo phố rồi.”

“Cô, cô...” Michelle trừng mắt với cô, tức giận đến mặt mày trắng bệch, lại nhìn về phía Giang Mạc Viễn ra vẻ ầm ức, “Sao cô ấy lại nói vậy chứ?”

“Ông xã à, em nói sai gì sao?” Trang Noãn Thần cũng kinh ngạc, ra vẻ vô tội.

Tâm tư của Giang Mạc Viễn đều chìm đắm trong tiếng gọi ông xã của cô, nghe vào tai thiếu điều trái tim bị tan chảy mất rồi, làm gì còn thời gian để đáp lại Michelle, trong mắt chỉ chứa nụ cười của cô, khẽ nói, “Đi vệ sinh đi, anh đi tính tiền.”

“Mạc Viễn...” Vẻ mặt Michelle tổn thương.

Trang Noãn Thần cười nhẹ, lúc này mới xoay người rời đi.

Trong mắt Cát Na lóe lên sự tán thưởng.

Trong nhà vệ sinh, ánh nến vàng nhạt lan tràn.

Trong gương, hiện lên gương mặt trắng bệch của cô gái.

Trong lòng có chút chua chát, như uống phải giấm, thiêu đốt trong

lòng, trong dạ dày thậm chí là thực quản cũng khó chịu.

Trong gương giống như hiện lên hình ảnh Michelle kề sát vào Giang Mạc Viễn, cô gái mềm mại như rắn, nhẹ nhàng trườn lên cơ thể cao lớn của anh, Trang Noãn Thần nhìn thấy mà nhúm mày.

Thực sự cô đã sớm đoán được chính là như vậy.

Ưu tú như anh, làm gì mà không có người yêu?

Nếu không, chuyện giường chiếu lão luyện thế này sao mà có?

Như là giải quyết tâm tình, nhưng lại nghĩ, chuyện này có liên quan gì đến cô? Cô có tư cách gì xen vào chuyện của anh? Cho dù là vợ chồng, quan hệ hôn nhân này cho tới bây giờ cũng mờ mờ không chân thật.

Cô trong gương lắc mạnh đầu, đưa tay, dòng nước ấm áp chảy vào bàn tay cô.

Lại ngẩng đầu, trong gương hiện ra thêm một gương mặt u oán không vui.

Cô quả thực hoảng hồn, quay đầu nhìn cô ta, cô nàng này là quỷ sao? Đi đường không có tiếng.

Hiển nhiên, Michelle đặc biệt đến tìm cô, vẻ phong tình trên mặt đã sớm không còn nữa, tất cả đã bị biểu hiện lạnh lùng thay thế.

Trang Noãn Thần rút khăn lau tay, nở nụ cười.

Được lắm, rốt cục cũng đến màn tiểu tam không dẫn nổi chủ động đến khiêu chiến.

Hình như, mấy tình tiết thế này chưa từng thay đổi.

Quả nhiên, Michelle nhìn cô chăm chăm, gợn gàng dứt khoát nói, “Tôi là tình nhân của Mạc Viễn đã hơn một năm rồi, tôi rất yêu anh ấy.”

Trang Noãn Thần đặt khăn xuống, cười nhạt, “Tôi vừa mới kết hôn với Giang Mạc Viễn không bao lâu, nhưng lại muốn dắt tay nhau cả đời.”

“Cô...” Michelle cắn răng, “Tôi thực sự là tình nhân của anh ấy.”

“Tôi tin mà.” Cô cười, “Người đàn ông như anh ấy, sẽ có rất nhiều phụ nữ bên cạnh.”

“Mạc Viễn trước giờ chỉ chơi đùa với phụ nữ thôi, tôi mới là người phụ nữ bên cạnh anh ấy thời gian lâu nhất.” Michelle siết nắm tay, “Cô không biết đâu, Mạc Viễn đối với tôi rất tốt, ở trên giường anh ấy có bao nhiêu nhiệt tình với tôi.”

“Anh ấy đối với chị rất tốt à?” Trang Noãn Thần nghe mà trong lòng kích động, “Vậy tại sao không cưới chị?”

Một câu đánh trúng yếu điểm của Michelle?

Thấy cô ta im lặng, Trang Noãn Thần lạnh nhạt nói tiếp, “Đàn ông luôn phân biệt thích và yêu rất rạch ròi, gặp dịp thì chơi là căn bệnh chung của đại đa số đàn ông, đàn ông mây mưa trên giường với chị cũng không hẳn là muốn kết hôn với chị.”

“Tôi chỉ muốn tình yêu của Mạc Viễn, không quan tâm đến những thứ khác.” Michelle bị tổn thương.

“Yêu à? Giang Mạc Viễn từng nói với chị rằng anh ấy yêu chị sao?” Trang Noãn Thần tựa người vào bồn rửa mặt, nhướn mày nhìn cô ta.

Michelle cắn chặt môi, hiển nhiên là không có.

“Là chị tự mình nhập vai quá thôi, cũng đừng trách đàn ông làm tổn thương chị.” Sau khi thấy thế, cô thờ dãi, không biết tại sao trong lòng lại cảm thấy phiền muộn.

“Cô cũng đừng quá đắc ý! Cô cho rằng trong lòng Mạc Viễn có cô sao?” Michelle bắt đầu phản kích, “Cô hiểu anh ấy được bao nhiêu? Nói cách khác, Mạc Viễn là người tình hoàn mỹ nhất, nhưng cũng là một người tình rất tuyệt tình, đừng tưởng rằng anh ấy cưới cô thì sẽ yêu cô cả đời.”

“Cám ơn lời nhắc nhở của chị, tôi sẽ chú ý.” Trang Noãn Thần bình tĩnh, “Nhưng tôi nghĩ, cho dù có một ngày anh ấy không yêu tôi nữa, tôi vẫn là bà Giang danh chính ngôn thuận, ít nhất, tôi giữ được danh hiệu này, sẽ tốt hơn nhiều so với công dã tràng.”

Michelle trừng mắt liếc cô, sau hồi lâu cực kỳ tức giận nói, “Tôi đã biết tin Mạc Viễn muốn kết hôn, mấy năm trước đã biết rồi, nhưng năm nay anh ấy mới lấy cô, ngẫm lại xem trong thời gian đó anh ấy còn có biết bao nhiêu người tình, cô cho là, anh ấy cam tâm tình nguyện cưới cô à?”

Những lời này khiến Trang Noãn Thần sững sốt.

“Mấy năm trước chị đã biết anh ấy muốn kết hôn? Có ý gì?”

“Hừ.” Michelle hừ lạnh, “Lúc tôi làm người tình của Mạc Viễn, chỉ biết

anh ấy có một vị hôn thê, nhưng mà hai người bây giờ mới kết hôn, có vẻ làm cho có hình thức thôi, sao nào? Ghen tuông ư? Tôi yêu anh ấy, cho nên chẳng quan tâm chuyện anh ấy đã kết hôn hay chưa. Tôi biết tình nhân của Mạc Viễn không ít, nhưng tôi chẳng để ý, còn cô có thể làm được thế không? Mạc Viễn chính là tình nhân đại chúng, cô biết có bao nhiêu phụ nữ khát khao ở bên anh ấy không?”

Trang Noãn Thần hoàn toàn không nghe vào lời nói của Michelle nữa, trong đầu chỉ quanh quẩn lời nói lúc nãy của cô ta, Giang Mạc Viễn có vị hôn thê, là người muốn kết hôn...

Rất hiển nhiên, Michelle tưởng cô chính là vị hôn thê đó, nhưng cô không phải.

Như vậy thì vị hôn thê của Giang Mạc Viễn là ai? Hiện giờ đang ở đâu?

Thấy cô im lặng, Michelle còn tưởng đã đả kích được cô, ý cười càng đậm, bước lên trước, giọng nói mờ ám, “Muốn biết Giang Mạc Viễn ở trên giường làm sao yêu thương tôi không? Chắc hẳn anh ấy chẳng hứng thú nổi với cô đâu nhỉ?”

Trang Noãn Thần lặng thinh.

Hết chương 18

Quyển 5 - Chương 19: Anh có yêu ai không?

“Cô nhìn cô xem, Mạc Viễn sao lại thích loại giá đỡ dậy thì còi cọc như thế này chứ?” Michelle càng nói càng quá trớn, “Mạc Viễn luôn thích phụ nữ đầy đặn, cô hoàn toàn không thể tưởng tượng ra được trên giường anh ấy dũng mãnh bao nhiêu, nhiệt tình bao nhiêu đâu. Anh ấy hết như một dũng sĩ chinh chiến trên sa trường, chỉ cần là phụ nữ thì không thể không yêu thân hình cao lớn của anh ấy, độ nóng bỏng của anh ấy, độ mạnh yếu của anh ấy, của anh ấy cũng đủ lớn để có thể chinh phục hoàn toàn phụ nữ, để phụ nữ phải khuất phục, chỉ muốn ở bên anh ấy.”

Trong đầu Trang Noãn Thần hỗn loạn, chính bởi vì cô biết được hóa ra Giang Mạc Viễn còn có vị hôn thê.

Michelle lại càng hớn hờ, sự im lặng của Trang Noãn Thần đúng lúc làm thỏa mãn lòng phục thù của cô ta, “Mạc Viễn lười chạm vào cô à? Đúng thôi, sao cô có thể thỏa mãn được anh ấy?” Nói xong, cô ta kề sát miệng vào tai Trang Noãn Thần, cố ý nói, “Mạc Viễn ấy mà, anh ấy là người đàn ông có dục vọng rất mạnh...”

Hơi thở ám muội bỗng dưng đánh thức Trang Noãn Thần, cô nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Michelle.

“Không tưởng tượng ra được à?” Michelle cười lạnh, “Xem ra Mạc Viễn đúng là chẳng có hứng thú với cô. Anh ấy...”

“Chị ở bên anh ấy năm nào?” Trang Noãn Thần bất ngờ lên tiếng, cắt ngang câu nói của cô ta.

Về mặt Michelle trơ trơ, “Bốn năm trước.”

“Lúc đó chị đã nghe nói anh ấy có vợ chưa cưới?” Trang Noãn Thần lại hỏi.

“Đúng vậy, tiếc là chưa từng gặp qua, sớm biết vị hôn thê của anh ấy là loại giá đỡ dậy thì còi cọc như cô, tôi đã không lo lắng chuyện anh ấy bị ai kia cướp đi.” Michelle nghĩ rằng cô đang định tính sổ với mình, cười cười, “Cô hoàn toàn không phải thể loại Mạc Viễn thích, càng miễn bàn đến chuyện trên giường, Mạc viễn luôn thích phụ nữ nhiệt tình, cô có tư cách gì bắt anh ấy bên cô cả đời?”

Tiếp theo là cười khẩy.

Trang Noãn Thần nhìn cô ta trân trối, sau khi đợi cô ta cười xong, chỉ thản nhiên nói, “Cho dù anh ấy thực sự ghét tôi thì cũng chẳng tới lượt chị đâu, chị đã hiểu biết anh ấy như thế, vậy có từng thấy anh ấy có thói quen gặm lại cỏ cũ không?” Loại đàn ông được phụ nữ chiều hư đa số đều không có thói quen này. Hơn nữa, với thái độ mới nãy của Giang Mạc Viễn, thì cô cũng đủ nói những lời này một cách ung dung kiên định rồi.

Quả nhiên, sắc mặt của Michelle sa sầm.

Trang Noãn Thần thầm thở dài, không phải cô muốn làm kẻ xấu đâu, thực sự bản thân là một cô nàng có tâm địa thiện lương, chỉ là không muốn bị người khác nắm bóp thành quả hồng mềm mà thôi, cô cùng cô người mẫu này không thù không oán, không phải tình huống đặc thù, cô tuyệt đối sẽ không đối xử cay nghiệt với cô ta như vậy.

Lúc bầu không khí giữa hai người đang căng thẳng, cửa nhà vệ sinh đột nhiên bị đẩy ra.

Trang Noãn Thần quay qua nhìn, ngạc nhiên.

Giang Mạc Viễn, lại có thể xông vào nhà vệ sinh nữ!

Còn có Cát Na theo sau với vẻ mặt lo lắng, lúc thấy trong nhà vệ sinh không có người ngoài mới yên tâm.

Michelle cũng không ngờ một Giang Mạc Viễn có tính kiêu ngạo bẩm sinh lại có thể xông vào nhà vệ sinh nữ, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

Anh nhìn thấy cảnh tượng này thì nhú mày, sai bước tiến lên kéo Trang Noãn Thần qua, không nói câu nào đã đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Phía sau, là Michelle tức đến độ giậm chân.

Trên đường đi, Trang Noãn Thần bị Giang Mạc Viễn kéo, thấy cảm anh bạnh ra, môi mím chặt, cô có chút buồn cười nhưng cố nhịn. Bạo ngược như anh, xông vào nhà vệ sinh nữ cũng không phải là chuyện quá kinh ngạc nhỉ.

Từ đường Bahnhofstrasse[1] đến phố Augustine[2], rồi đến những cửa hàng có thương hiệu thiết kế độc lập nằm sâu trong con phố, suốt mấy tiếng đồng hồ, Trang Noãn Thần gần như không nói câu nào.

Trái lại, cô thực sự đến để dạo phố.

Giang Mạc Viễn cũng nghiêm túc đi dạo cùng cô hết con đường này đến con phố khác.

Không mua thứ gì, trong đầu cô chỉ nghĩ có một chuyện duy nhất: vị hôn thê.

Giang Mạc Viễn ngược lại thấy lo lắng, nhìn cô lặng thinh không nói gì, anh luôn âm thầm quan sát biểu hiện của cô. Anh tự xưng luôn thấu hiểu lòng người, lúc này cũng không biết cô đang suy nghĩ gì.

Mãi đến khi, dừng chân lại trước tủ kính của một cửa hàng, suy nghĩ của Trang Noãn Thần bắt đầu phân tán.

Giang Mạc Viễn có vợ chưa cưới, nhưng lại chưa từng đề cập qua ở trước mặt cô.

Theo như ‘lời khai’ của Michelle, vị hôn thê này ít nhất đã xuất hiện bốn năm trước, hay nói cách khác, bốn năm trước Giang Mạc Viễn đã có người hứa hôn. Như vậy, tại sao anh lại kết hôn với cô?

Vị hôn thê của anh bây giờ ở đâu?

Lơ đãng nhớ đến lời của Hạ Lữ, Hạ Lữ từng nói, Giang Mạc Viễn là hung thủ giết người, những lời này là do Cố Mặc nói, nhưng sau đó cô cũng từng hỏi qua Cố Mặc, Cố Mặc lại nói đây bất quá chỉ là lời đồn đại, nhưng anh nghe ai nói? Nếu cứ suy nghĩ theo đà này, chắc người đó chính là Nam Ưu Tuyền.

Nam Ưu Tuyền, hình như có thành kiến rất lớn với Giang Mạc Viễn, không khó phát hiện ra điều này từ mấy lần gặp gỡ và trò chuyện.

Như vậy, nếu lời này thực sự truyền ra từ miệng của Nam Ưu Tuyền, vậy Giang Mạc Viễn giết ai?

Không lẽ... chính là vợ chưa cưới của anh?

Ý nghĩ này đột ngột lóe lên trong đầu, như ánh chớp bất ngờ xẹt qua!

Bên tai, bỗng nhiên vang lên tiếng nói đàn ông.

Trầm lắng, gợi cảm, tràn đầy sức hút.

“Thích chiếc áo này à?”

Cô ngẩn ra, lúc này mới phát giác bản thân đứng rất lâu trước tủ kính.

Trên người ma-nơ-canh trong tủ kính, là một chiếc áo khoác len rất đơn giản và thời thượng, nhìn ra được là thiết kế của một bậc thầy.

Quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, gương mặt anh tuấn dưới ánh đèn đường, lại được ánh sáng từ tủ kính phân chia góc cạnh rõ ràng, nhất thời cô lại bị mê hoặc, một người đàn ông thế này lại là hung thủ giết người sao?

“Sao vậy em?” Giang Mạc Viễn thấy cô biểu hiện khác lạ, ôn tồn hỏi.

“A, không... không có gì.” Cô vội vàng thu ánh nhìn, thản nhiên nói.

Giang Mạc Viễn lại hiểu lầm ý cô, dắt tay cô cùng bước vào cửa hàng.

“Này, anh làm gì vậy?” Cô ngạc nhiên.

Trong cửa hàng thơm tho ấm cúng.

“Lấy chiếc áo khoác trong tủ kính ra.” Giang Mạc Viễn nhìn cũng

không nhìn chủ tiệm với vẻ mặt đỏ hồng cùng hai mắt tràn đầy ái mộ với anh, thân nhiên nói một câu.

Chủ tiệm vội vàng đi lấy.

Trang Noãn Thần kéo tay anh, hạ thấp giọng, “Em không thích cái áo đó.”

“Cái áo này rất hợp với em.” Giang Mạc Viễn nở nụ cười.

Chủ tiệm nhanh chóng lấy chiếc áo đến, nói một tràng dài với Giang Mạc Viễn.

Cô nghe không hiểu vì chủ tiệm nói tiếng Đức.

“Mặc thử xem.” Giang Mạc Viễn nhận lấy chiếc áo từ tay chủ tiệm.

Trang Noãn Thần thấy vậy đành phải nhận lấy, cởi áo khoác ra, sau đó mặc thử chiếc áo lên người mình. Không thể không nói, chất liệu của chiếc áo này siêu tốt, xúc cảm mềm mại, nhưng không khó nhìn ra cái giá xa xỉ của nó, tiền nào của nấy, đồ tốt cho dù không mặc vào người cũng có thể nhìn ra được.

Chủ tiệm bước lên trước tươi cười, có lẽ vừa rồi nghe hai người họ nói tiếng Hoa, liền dùng vốn tiếng Hoa nghèo nàn của mình khen ngợi, “Cô đúng là hợp với chiếc áo này, kích cỡ cũng vừa vặn, hết như dựa theo số đo của cô để thiết kế ra vậy.”

“Thiết kế?” Trang Noãn Thần ngạc nhiên, “Đây không phải hàng may sẵn ư?”

“Đương nhiên không phải, chiếc áo này là áo thiết kế mẫu thôi, nếu quý khách thích tôi có thể mời nhà thiết kế chiếc áo này đến đây,

nhưng mà không phải hiện giờ, vì trước mắt nhà thiết kế đang nghỉ phép ở nước ngoài.” Chủ tiệm cười cười.

Trang Noãn Thần càng nghe càng hồ đồ, chỉ là chiếc áo thôi mà, sao lại hết nhà thiết kế rồi mẫu thiết kế?

Giang Mạc Viễn bước lên trước, trực tiếp nói với chủ tiệm, “Lấy cái này, bây giờ ghi lại số đo của cô ấy đi.” Nói xong, lấy danh thiếp ra, “Địa chỉ ở trên đây, nhanh nhất mất bao lâu?”

Trang Noãn Thần kéo anh lại, lắc đầu với anh.

Chủ tiệm nhìn thoáng qua danh thiếp, suy nghĩ, “Thưa quý khách, nhanh nhất cũng phải mất một tháng.”

“Mười ngày thôi.” Giang Mạc Viễn thản nhiên nói.

“Chuyện này...” Chủ tiệm khó xử, “Điều này hoàn toàn không thể. Trước mắt, nhà thiết kế đang nghỉ phép, làm ra thành phẩm cũng cần thời gian, còn có địa chỉ của quý khách là ở Trung Quốc...”

“Mười ngày.” Anh lại nhấn mạnh.

Trang Noãn Thần thấy chủ tiệm thật sự khó xử, nhanh chóng nói, “Thôi đi anh, đừng làm khó chị ấy.”

“Trên cơ sở phí thiết kế cô nhận, tôi sẽ trả thêm gấp đôi phí phục vụ.” Giang Mạc Viễn nhìn chủ tiệm.

Mặt chủ tiệm lộ vẻ kinh ngạc mừng rỡ, nhưng nhanh chóng đè nén xuống, “Vậy thì tôi sẽ nhanh chóng liên hệ với nhà thiết kế cho quý khách.”

“Còn thời gian?”

“Trong vòng mười ngày sẽ hoàn thành cho quý khách.” Chủ tiệm lập tức nói.

Giang Mạc Viễn cười nhạt.

“Tiền cọc quý khách thanh toán bằng đồng Fanc hay đồng Euro?” Chủ tiệm hỏi.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, một cửa hàng nhỏ thế này lại có thể nhận đồng Euro? Tuyệt đối không phải đơn giản là một cửa hàng nhỏ, nhin không được tiến đến hỏi chủ tiệm, “Cửa hàng của chị là cửa hàng gì?”

“Cửa hàng trang phục.” Chủ tiệm ngạc nhiên.

“Quần áo trong này đều là mẫu thiết kế?” Cô hỏi.

“Thưa vâng, cửa hàng chúng tôi luôn nhận thiết kế đặt may.” Chủ tiệm cười nhẹ.

Trang Noãn Thần há hốc mồm, nuốt nước miếng hỏi, “VẬY chiếc áo này giá bao nhiêu?”

“Không tính phí thiết kế và phí phục vụ, một chiếc áo giống y hệt thế này có giá khoảng 40 ngàn Fanc (~ hơn 847 triệu VNĐ), còn phải đợi ra thành phẩm mới tính cụ thể được.” Chủ tiệm mỉm cười báo giá.

Vừa nói ra con số này, trong đầu cô lập tức hình thành một bảng chuyển đổi tiền tệ dày đặc!

40 ngàn Fanc đổi thành đồng Euro chính là hơn 33 ngàn... 33 ngàn

lại đổi thành nhân dân tệ... (~ khoảng hơn 242 ngàn tệ)

Mắt cô trừng lớn, kéo Giang Mạc Viễn qua, “Em không muốn chiếc áo này.”

Đùa gì vậy? Một chiếc áo thôi mà gần 300 ngàn tệ? Cô thà mua một nhãn hiệu thông thường ở ngoài chợ, cho dù mua hiệu Versace cũng không cắt cổ thế này. Hạ Lữ đang sở hữu một chiếc túi mới nhất của Hermes giá 250 ngàn tệ, lúc đó cô nhìn thấy liền hồng mắt, bây giờ muốn cô mặc một chiếc áo giá 300 ngàn tệ? Giết cô đi cho rồi.

“Em mặc rất đẹp mà.” Giang Mạc Viễn thấu hiểu lòng cô, nhẹ nhàng cười, từ trong ví móc ra thẻ quốc tế đưa cho chủ tiệm.

Chủ tiệm lập tức bước đến nhận lấy, không cho phép Trang Noãn Thần khước từ.

“Nhìn xem còn thích gì nữa không? Giày? Trang sức? Túi xách?” Giang Mạc Viễn ra vẻ ông chồng với giọng điệu kiêu ngạo.

“Không không không.” Trang Noãn Thần vội xua tay, ông trời ơi, cô nào dám muốn thứ gì nữa?

“Thích gì thì mua đi.” Anh thầm suy đoán ý nghĩ của cô, từ sau khi Michelle xuất hiện, anh thấy cô thì trong lòng liền thấp thỏm, đây là cảm giác lần đầu tiên anh có, sự im lặng của cô còn khó chịu hơn cả giết anh.

Trang Noãn Thần lắc đầu, chỗ tiền đó chi bằng mua đồ ăn còn hơn.

Chủ tiệm cầm thẻ đi cà...

Giang Mạc Viễn nhìn cô, sau hồi lâu thở dài, “Noãn Noãn à, thực ra

anh có thể giải thích với em chuyện của Michelle.”

“Giang Mạc Viễn, anh từng yêu ai chưa?” Cô khẽ hỏi, giương mắt nhìn anh, “Ý của em là, trước khi kết hôn, anh có yêu... cô gái nào không?”

[1] Bahnhofstrasse: Một trong những đại lộ mua sắm sầm uất nhất tại Zurich.

[2] Phố Augustine: Con phố nhỏ hẹp quanh co với các ô cửa sổ nhiều màu sắc.

Hết chương 19

Quyển 5 - Chương 20: Đừng nghĩ đến anh ta

Lúc trở vào xe, Trang Noãn Thần hỏi ra câu này.

Từ lúc bước ra khỏi nhà hàng, cô vẫn luôn do dự có nên hỏi hay không.

Gặp phải sự công kích ngang nhiên của tiểu tam, cho dù vậy cũng không chấn động bằng chuyện nghe nói trước kia anh có vị hôn thê.

Đèn xe ánh sáng trắng cùng đèn đường rực rỡ đan vào nhau, gương mặt Giang Mạc Viễn bị ánh sáng chia nhỏ thành từng khối lập thể, chìm vào nửa sáng nửa tối. Nghe vậy, anh không khởi động xe ngay, mà quay đầu nhìn cô, giữa hai đầu chân mày hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Em đang hỏi gì vậy?” Nụ cười của anh thật ấm áp.

“Trước khi anh kết hôn, anh có từng yêu ai chưa?” Trang Noãn Thần giương mắt đối diện với anh.

Giữa đầu mày anh hơi dao động một chút, cực nhanh, như là nỗi đau sâu sắc nhanh chóng bị che giấu, nháy mắt khôi phục lại bình tĩnh. Sau đó, anh mỉm cười, nụ cười dịu dàng như gợn sóng từ từ khuếch tán, từ khóe môi lên đáy mắt sâu thẳm của anh.

“Noãn Noãn, đúng vậy, năm đó Michelle thực sự ở bên anh một thời gian, nhưng đó chỉ là quá khứ.” Lúc trong cửa hàng trang phục, anh đã gấp gáp muốn giải thích với cô.

Nghiêng người, bóng dáng cao lớn bao phủ đỉnh đầu cô.

“Nhưng anh không yêu cô ấy.” Giọng anh kiên định, đưa tay kéo tay cô, ánh sáng nơi đáy mắt chuyển thành mềm mại, “Sự việc xảy ra hôm nay anh thực sự rất có lỗi, là anh để em chịu ấm ức.”

Trang Noãn Thần không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn anh.

Thấy cô im lặng, anh có chút nóng ruột, đưa tay vò đầu một chút rồi thở dài, “Anh thừa nhận, cuộc sống trước kia của anh có hơi bừa bãi.” Em gái anh luôn thích làm quản lý người mẫu, lúc ấy Michelle chỉ là một người mẫu quần chưa có danh tiếng gì, một lần anh bị Cát Na lôi kéo làm khách VIP cho một nhãn hiệu, đúng lúc gặp gỡ Michelle, Michelle bản tính nhiệt tình, khi hoạt động còn chưa kết thúc đã chủ động chui lên xe anh.

Anh là một người đàn ông có khát vọng sinh lý bình thường, đêm đó liền đưa cô đến khách sạn. Tiếp theo sau đó, cô liền trở thành tình nhân cố định của anh, anh thỏa mãn ham muốn trên người cô, còn cô đạt được cơ hội danh và lợi ở trên người anh.

Nói trắng ra là, đây bất quá chỉ là một cuộc đổi chác theo nhu cầu mà thôi.

Nương theo ánh sáng, Trang Noãn Thần nhìn vào mắt anh, hồi lâu lên tiếng, “Anh không yêu Michelle, vậy thì, trước khi kết hôn anh có yêu ai không? Chẳng lẽ không có bất cứ cô gái nào khiến anh rung động ư?”

“Có chứ.” Giang Mạc Viễn nhìn cô, bất ngờ thốt ra câu này.

Trang Noãn Thần ngẩn ra.

“Anh thực sự từng động lòng với một cô gái, nhưng sau này mới phát hiện, thích và yêu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Anh nghĩ như vậy chính là yêu, nhưng sau khi gặp em, anh mới phát hiện là không phải.” Giang Mạc Viễn nhắc tay, nâng cằm cô lên, “Có lẽ cả đời này tình yêu của anh chỉ đến một lần, một lần duy nhất là dành cho em.”

Hai vai cô run khẽ.

Nhìn anh, nhất thời không biết nên nói gì.

“Sự bắt đầu của chúng ta hoàn toàn là một cuộc giao dịch, anh chán ghét cuộc sống trước kia, cho nên tìm em đến vì muốn ngăn cản những phiền phức không cần thiết, đây thật sự là suy nghĩ ban đầu khi thuê em.” Giang Mạc Viễn thật lòng nói, “Nhưng dần dà anh phát hiện ra, cảm xúc của anh sẽ bị cảm xúc của em chi phối, nhìn thấy em vui anh sẽ phấn khởi, thấy em khóc thì tay chân anh luống cuống. Noãn Noãn à, em là cô gái đầu tiên khiến anh bắt đầu sản sinh cảm giác muốn mang lại hạnh phúc cho em, là người con gái đầu tiên làm anh có ý nghĩ cam tâm tình nguyện kết hôn trong đầu.”

Cô nghe mà cảm động, nhưng trong lòng vẫn liên tục xuất hiện nhiều nghi vấn.

“Cô gái khiến anh rung động, là vị hôn thê của anh?”

Ngón tay đặt lên mặt cô chợt đình trệ, tròn mắt Giang Mạc Viễn đột nhiên co rút.

“Theo lời của Michelle em mới biết, anh từng có vị hôn thê.” Cô nhìn anh, giọng nói mềm nhẹ.

Anh buông tay, thân hình cao lớn vẫn nghiêng về phía cô như cũ.

“Ừ.”

“Vậy cô ấy...” Trang Noãn Thần siết nắm tay, “Còn sống không?”

Nghe vậy, trong mắt Giang Mạc Viễn ngẩn ra, nhưng nhanh chóng cong môi, “Đương nhiên, sao lại nghĩ vậy?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy lạ sao hai người không ở bên nhau.” Câu trả lời của anh khiến cô nhẹ nhõm.

Có lẽ Cố Mặc nói đúng, chẳng qua chỉ là lời đồn mà thôi.

Giang Mạc Viễn thầm thở phào, ôm lấy cô, “Em cũng biết, hôn nhân thương nghiệp là phương thức hợp thức hóa tài nguyên tốt nhất, anh và cô ấy biết nhau từ nhỏ, không tính là thanh mai trúc mã thì cũng coi như là hiểu biết lẫn nhau. Lúc ấy, hai người cũng chưa cảm thấy gì, nhưng khi chính thức dấn thân vào chuyện cưới xin mới phát hiện tính cách hai người ngày càng không hợp nhau, anh thích cô ấy, đương nhiên cũng tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy.”

Nói đến đây, anh nhìn cô rồi cười nhẹ, “Hiện tại không phải tốt lắm sao? Anh cưới được cô gái mình yêu, còn cô ấy gả cho người cô ấy ngưỡng mộ, ai cũng đều vui vẻ.”

“Cô ấy lập gia đình rồi?” Cô bất ngờ.

“Chuyện này có gì là lạ? Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng.” Anh cười, đưa tay xoa đầu cô, như cưng chiều một chú mèo.

“Em nghĩ, ba mẹ đôi bên sẽ rất phản đối chuyện này.”

“Quả thực phản đối, nhưng không có biện pháp.” Anh nhún vai.

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng gật đầu, chuyện bị cô suy nghĩ cho phức tạp hóa ra vô cùng đơn giản.

“Còn có vấn đề gì nữa không?” Anh cười, hỏi.

Cô bất giác nhìn anh, mím môi, sắc mặt lộ vẻ xấu hổ.

“Giờ đến phiên anh hỏi.” Giang Mạc Viễn điều chỉnh tư thế ngồi, cách cô càng gần.

“Hỏi gì?” Cô tò mò.

Ngón tay lần nữa đặt lên má cô, da thịt mềm mại mang đến sự hưởng thụ nơi tay.

“Sau khi gặp Michelle, em có ghen không?”

Trang Noãn Thần ngẩn ra, ánh mắt đang nhìn anh mất tự nhiên rũ xuống.

Anh lại tiếp cận cô gần hơn, đôi môi mỏng dán vào tai cô, mùi hương nam tính càng lấp đầy bầu không khí xung quanh, “Cho dù chỉ là một chút, cũng nói cho anh biết.”

Hai má cô bỗng dựng đỏ lên, không biết là do lời nói của anh hay là khoảng cách thân cận của anh.

Cô rụt người ra sau, lúng túng nói, “Đừng làm loạn nữa, lái xe đi.”

“Nói cho anh biết đi, anh lái xe liền.” Anh cười, cúi xuống ngắm nhìn gương mặt ửng đỏ của cô.

“Em chẳng thèm ăn giấm đâu, làm gì mà phải ăn giấm của anh chứ?”
Hơi thở của anh ấm nóng, hà hơi xuống cổ cô, cô sợ nhột, rụt người lại đưa tay đẩy anh ra.

Cơ thể anh không lung lay chút nào, mỉm cười nhìn cô chăm chú, lại bắt lấy cổ tay cô đang chống lên ngực anh, đặt lên môi khẽ hôn,
“Cưng nói dối.”

Trái tim cô cũng nhẹ nhàng rung động theo lời nói của anh, hai mắt hơi trốn tránh, ngay cả bản thân cô cũng không biết có phải mình đang nói dối hay không.

Cho rằng cô biết rõ ràng nơi đáy lòng vẫn còn chất chứa một bóng hình, gương mặt chàng thiếu niên dưới ánh dương u buồn đến vậy...

Cố Mặc, cho dù hiện giờ cô gọi lên cái tên này, vẫn cứ đau lòng như trước.

Thấy mắt cô ánh lên vẻ do dự, Giang Mạc Viễn hơi mím môi, không nói gì nữa, khởi động xe lái đi.

Dưới bóng đêm, xe chạy rất nhanh.

Nhưng đến lân cận biệt thự họ đang sống đột nhiên ngừng lại, chung quanh im ắng thanh bình, chỉ có ánh đèn mờ cùng những vì sao nhỏ rải rác trên bầu trời.

Trang Noãn Thần đang suy nghĩ vẫn vướng cú phanh gấp của anh làm cho giật mình, khi có phản ứng, tầm mắt đảo qua bên ngoài xe, bóng đêm dày đặc như mực, lại quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, anh đang quay qua nhìn cô, khóe môi đuôi mày lộ ra vẻ tăm tối.

Cô không biết anh bị sao nữa.

Giang Mạc Viễn lại tắt máy xe.

Cô ngạc nhiên, anh dừng xe ở chỗ này làm gì? Chẳng lẽ phải xuống xe ở đây sao?

Đang khó hiểu, Giang Mạc Viễn lại áp người đến, bóng dáng cao lớn bao phủ lấy cô. Mắt anh đối với mắt cô, đáy mắt đen đặc không nhìn ra biểu hiện gì.

Ánh mắt chập chờn nhất thời có tiêu cự, cô kinh ngạc, “Mạc Viễn... ưm...”

Sự kinh ngạc còn lại bị anh hút vào trong miệng, nụ hôn của anh đến bất ngờ, lại mãnh liệt và bá đạo như cũ.

Trên xe, Trang Noãn Thần hơi run rẩy.

Chung quanh rất yên tĩnh, trong thùng xe lại còn im ắng, im ắng đến nỗi chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của anh, lúc quét qua màng tai cô phát ra tiếng ong ong.

Giang Mạc Viễn dùng sức hơi mạnh, làm cô đau.

Cô không thể giãy dụa, chỉ có thể nhúu mày, hai tay chống lên ngực anh, lại bị cơ ngực kiên cố của anh ép đến sinh đau.

Có lẽ cảm nhận được cô bị đau, Giang Mạc Viễn mới buông cô ra, cúi đầu nhìn cô, trong mắt cô còn mang theo dư âm kinh hãi mờ mịt, cánh môi bị anh hôn mạnh đến sưng đỏ, nhìn qua càng thêm mê người.

Trang Noãn Thần không biết anh bị làm sao, giây trước còn tươi

cười, giây sau lại trở nên không nắm bắt được, vì thế không dám cử động nhiều, máu chốt là, thân hình cao lớn của anh đang đè cô, muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

Giang Mạc Viễn vẫn cúi xuống nhìn cô, động tác này duy trì thời gian khá lâu.

Bầu không khí tĩnh lặng, tiếng cô có thể nghe được chỉ còn lại tiếng tim đập của nhau.

Bởi vì xung quanh rất im lặng.

Bởi vì hai người kề sát vào nhau.

Não bộ cố gắng vận hành, vừa định mở miệng nói gì đó, Giang Mạc Viễn lại bất ngờ thờ dài, cúi người, gương mặt điển trai dán sát vào cổ cô, râu mới mọc đâm ngứa da thịt cô.

Toàn thân cô căng cứng.

“Khi ở trong lòng anh thì đừng nghĩ tới anh ta, được không?” Tiếng nói trầm thấp có chút khàn khàn mờ ám, câu trước như một mệnh lệnh, câu sau lại như một thỉnh cầu.

Tim Trang Noãn Thần rung lên, cuối cùng anh vẫn nhìn thấu cô.

Anh hơi ngẩng đầu, trong mắt ánh lên sâu thẳm, nhìn cô, tựa như muốn nhìn xuyên qua tâm hồn cô, “Noãn Noãn, em công bằng một chút đi.”

Cô khó hiểu, ánh mắt mù mờ.

“Thử quên anh ta, thử cho bản thân cơ hội yêu anh, như vậy mới

công bằng.” Giữa hai đầu chân mày Giang Mạc Viễn ánh lên vẻ nhu hòa.

Một tia xúc động từ đáy lòng dâng lên, hoặc như giọt mưa nhẹ nhàng lan trong mắt cô, sau hồi lâu, cô khẽ gật đầu, như con thú cưng khiến người khác yêu thương.

Cô gái trong lòng ánh mắt xa xăm, cánh môi đỏ mọng như anh đào, chút hoảng sợ nho nhỏ cùng dè dặt hiện lên trong đáy mắt cô, sóng mắt lay động, như hai hồ nước sâu, hút anh vào bên trong sự dịu dàng không thấy đáy.

Vẻ thương tiếc trong đáy mắt Giang Mạc Viễn càng đậm nét, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô.

Cô khẽ nhắm mắt, gương mặt trong sáng như trăng.

Anh nhìn mà sinh lòng yêu thương, đưa tay tháo dây cột tóc của cô xuống. Mái tóc như mây xõa tung ra, anh say sưa nắm lấy, là hương tóc thoang thoảng.

Trang Noãn Thần bất giác mở mắt, thấy ánh mắt anh như ngọn lửa, lại vội vàng cup mắt, nhịp tim lại bắt đầu tăng tốc.

Dáng vẻ động lòng người của cô cuốn hút Giang Mạc Viễn, một tay anh nắm lấy vòng eo mảnh mai của cô, một tay khác giơ lên, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve đường nét gương mặt cô, di chuyển xuống dưới, cởi bỏ từng chiếc nút trên áo cô.

“Đừng...” Cô sững sốt, trong đáy mắt anh phát ra tín hiệu rất rõ ràng.

Anh muốn ở trong này?

Giang Mạc Viễn lại nở nụ cười, vùi đầu vào hõm cổ cô, khẽ hôn.

Cơ thể cô như bị đóng đinh trên ghế, nhanh chóng bị nhiệt tình mãnh liệt của người đàn ông dẫn dắt, mảnh che đậy cuối cùng cũng bị người đàn ông từ từ trút khỏi đầu vai trơn mịn.

Hết chương 20

Quyển 5 - Chương 21: Lời nhắc nhở

Chỗ ngồi trên xe từ từ lún xuống.

Trang Noãn Thần lại nhìn thấy cơ thể mình như con cá trần trụi, uốn lượn dưới thân Giang Mạc Viễn. Ánh mắt anh phát ra sự điên cuồng, Michelle nói đúng, cô không thể không thừa nhận, Giang Mạc Viễn là một người đàn ông có dự vọng cùng tinh lực dồi dào.

Bên ngoài xe, bất ngờ phát ra tiếng vang.

Xa xa như là tiếng bắn pháo hoa lên không trung, sao khi nổ tung, hắt ánh sáng mờ mờ vào trong khoang xe.

Trang Noãn Thần giật mình, anh lại cười khế, vỗ về.

“Đừng ở đây mà.” Cô sợ bị người khác nhìn thấy, pháo hoa cách khá gần, chắc là gần đây có người.

“Yên tâm đi, nếu thực sự bị nhìn thấy, còn có cả anh mà.” Giang Mạc Viễn tươi cười, tiếp đó là ép người xuống.

Những lời này tuy mờ ám, lại đủ làm cô xiêu lòng.

Không biết tại sao, cô lại thích cảm giác này, khi nội tâm của cô yếu đuối, anh lại ở bên tai cô khẽ thì thầm một câu nói khiến cô yên tâm, giữa lúc vô thức lại khiến cô nảy sinh cảm giác ỷ lại cùng gửi gắm cả đời.

Phụ nữ chính là thế, càng là phụ nữ kiên cường, thì nội tâm càng yếu đuối, mong muốn được đàn ông chi phối, kéo theo đó là đạt được hạnh phúc ngọt ngào.

Pháo hoa liên tiếp nổ rộ trên không trung, càng lúc càng dày đặc, ánh sáng phản chiếu lẫn nhau.

Anh lại mở hần cửa trên nóc xe, tầm nhìn đột nhiên trống trải.

Cô nhìn thấy, cả ánh mắt và động tác của Giang Mạc Viễn đều cuồng dã.

Đây là cảm giác gì?

Cô chưa từng nghĩ sẽ cuồng nhiệt như thế ở trong khoang xe cùng một người đàn ông. Không gian nhỏ hẹp chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, tiếng thân thể va vào nhau.

Giữa lúc mây mưa, pháo hoa bên ngoài như đại dương sáng rực rỡ nhuộm hồng, từng đợt kéo đến.

Loại cảm giác này vừa tuyệt vời, hồi hộp lại đủ kích thích, gây cho cô thể nghiệm tình ái không thể tưởng tượng được.

Từng đợt pháo hoa nổ rộ trên nóc xe, cả bầu trời đêm đều được thấp sáng.

Giang Mạc Viễn dùng miệng mình quyen chặt môi cô, hành vi xâm chiếm càng lúc càng táo bạo, cô muốn kêu cũng không kêu thành tiếng, đều bị chôn vùi giữa môi anh. Thứ mắt cô có thể trông thấy chỉ là vòm ngực kiên cố, bờ vai rộng rãi, còn có cánh tay rắn chắc đang ôm lấy cơ thể cô của anh.

Anh là người đàn ông hư hỏng.

Lại dưới tình huống kích thích nhất tiếp tục khơi dậy nhiệt tình của cô, sau đó không ngừng áp bức, trải qua cuồng nhiệt thế này e rằng cả đời cô cũng khó mà quên được.

Trang Noãn Thần cảm thấy bản thân như một con cá bị ép khô, bị mê hoặc, bị lạc lối, bị điên cuồng dưới thân hình cáo lớn rắn chắc lại ẩn chứa tinh lực tràn trề của anh. Điều cô có thể làm chính là nhìn bầu trời đêm qua ô cửa trên nóc xe, nhìn thấy từng đợt pháo hoa không ngừng nở rộ trong đêm nhuộm thành biển hoa đủ màu sắc, từng chấm sao còn ngáy ngủ tựa như đều bị đánh thức.

Khoái cảm dâng trào mỗi một góc ngách trong cơ thể, cứ mặc sức di chuyển tán loạn.

Vạn vật dưới bầu trời sao dường như đang trộm nhìn bữa tiệc thịnh soạn mà anh mang đến cho cơ thể cô tối nay.

Thân hình trắng muốt như ngọc, lưu lại vết bầm của cuộc hoan ái, Trang Noãn Thần nhỏ nhắn hết như đứa trẻ mệt mỏi úp mặt vào lồng ngực kiên cố của người đàn ông, vùi vào lòng anh, tiếp nhận sự tấn công mãnh liệt của anh.

Cuối cùng, không biết đợt khoái cảm ném cô lên chín tầng mây đến lần thứ mấy, cô mệt mỏi đến nỗi chẳng muốn bận tâm đến thứ gì, mang theo cơ thể hỗn loạn thiếp đi.

Ngày hôm sau là một ngày nắng, ánh dương ấm áp, thành phố Zurich yên tĩnh được nắng ấm tỏa khắp.

Bầu không khí đầu giờ chiều bay bổng mùi vị ngọt lành, có lẽ là từ cửa hàng nào đó truyền ra.

Trang Noãn Thần mặc một chiếc áo khoác màu trắng, quần jean giản dị cùng giày da Martin, đội mũ len hồng xõa tóc nhẹ nhàng, càng tôn lên khuôn mặt trắng sáng, dưới ánh mặt trời, cô hệt như con búp bê, trong tay cầm một danh sách các cửa hàng.

Sắp trở về nước, cô muốn mua cho người nhà và bạn bè một vài món quà.

Cô không đến mức nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại tràn trề sức sống khiến người ta phải yêu thích, dẫn đến nhiều người qua đường liên tục quay đầu nhìn cô. Cô gần như đi rất chậm, ngoại trừ việc tiện thể phờn nắng ra còn có thể giảm bớt sự đau nhức của cơ thể.

Giang Mạc Viễn của tối qua vẫn cuồng nhiệt như thế.

Màn hoan ái trong xe kia suýt nữa muốn mạng của cô.

Lúc sáng sớm, Giang Mạc Viễn hôn cô đến tỉnh, trong lúc mơ mơ màng màng, cô chỉ nhớ anh nói phải ra ngoài bàn chút chuyện, cơ thể cô nặng trĩu, không đợi nghe xong anh nói thêm gì nữa liền tiếp tục ngủ thiếp đi.

Đợi đến cô hoàn toàn tỉnh lại đã là đầu giờ chiều.

Ánh mặt trời chiếu thẳng vào phòng ngủ, ánh nắng ấm áp.

Hơn nửa tiếng đồng hồ, thứ mua được không nhiều lắm, dù sao cô cũng không phải là người biết chọn quà.

Rốt cuộc cô dừng lại trước một cửa hàng trang sức, chọn cả buổi thấy cái nào cũng đẹp, đang lưỡng lự xem phải lấy cái nào, đầu vai bị người khác vỗ nhẹ một cái từ phía sau, cô quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Cát Na.

Trong quán cà phê, hương thơm đậm đà pha lẫn mùi của nắng.

Cát Na cầm một cốc cà phê sữa lớn nhìn cô, như là phát hiện đại lục mới. Trang Noãn Thần bị cô nhìn đến mất tự nhiên, nhin không được bèn hỏi, “Dáng vẻ của chị kỳ lạ lắm ư?”

“À, không phải...” Cát Na kéo dài giọng, cười quái lạ, chuyển đề tài, “Không ngại ngồi đây uống cà phê với em chứ?”

Trang Noãn Thần lắc đầu, đã ngồi xuống rồi còn có thể làm sao?

“Thế còn hôm qua?” Cát Na lại cười rất lạ.

Cô hơi ngạc nhiên, không hiểu ý của Cát Na lắm.

“Hành vi hôm qua của em không làm chị hết hồn chứ?” Cát Na uống ngụm cà phê.

Cô cười khẽ, lắc đầu, chỉ là có hơi hiếu kỳ, “Em thật sự là em gái của Giang Mạc Viễn à?”

“Phải thêm vào chữ ‘xa’ nữa.” Cát Na cười, “Em biết chị hoài nghi lắm, làm gì có cô em nào bóc trần khuyết điểm của anh trai? Thật sự em chỉ thích nhìn thấy dáng vẻ mất khống chế của anh ấy thôi, chị biết không? Người anh này của em lúc nào cũng tỏ ra chín chắn trầm ổn, khiêu chiến với sự nhẫn nại cực hạn của anh ấy chính là lạc thú

của em.”

Trang Noãn Thần nghe mà mở to mắt kinh ngạc, cong môi cười, “Lạc thú của em đúng là rất... khác biệt với người thường.”

“Ồi...” Cát Na đột nhiên thở dài, tựa vào lưng ghế, “Là do cuộc sống của em quá nhàm chán, nhưng tối qua em cũng rất khốn đốn, Michelle nổi điên lên muốn đi tìm anh trai em, tối qua chắc hai người ngọt ngào lắm đúng không? Nếu mà em không cản, nói không chừng Michelle sẽ đến gây rối.”

Trang Noãn Thần bất giác nắm chặt áo, cô có quàng khăn, dấu hôn trên cổ chắc sẽ không bị lộ ra đâu nhỉ.

Sau khi Cát Na thấy thế thì cười nhẹ, “Anh trai em là người rất bạo ngược, có vẻ như chị bị anh ấy giày vò không ít.”

Sau khi nghe thấy thế mặt cô liền ửng đỏ, lát sau hắng giọng, nói, “Michelle nói anh trai em từng có vị hôn thê.” Sau khi nghe Giang Mạc Viễn nói xong, cô vẫn muốn nghe thử Cát Na nói thế nào.

Lần này đến lượt Cát Na kinh ngạc, tròn mắt co rụt, khôn ngoan nói, “Chuyện này em thấy hay là chị hỏi anh em có vẻ hay hơn đó. Có một số chuyện có thể đem ra để kích thích anh trai em, có một số chuyện lại không thể được. Ví dụ như nói ra chuyện làm ảnh hưởng đến tình cảm của anh chị, em có thể nhìn ra được, anh trai em rất yêu chị.”

Trang Noãn Thần lên tiếng, “Em cảm thấy, chuyện này có thể ảnh hưởng đến tình cảm của chị và anh em sao?”

“Còn phải xem chị cư xử thế nào, em nghĩ anh trai em sẽ nói với chị thôi.” Cát Na vô cùng thông minh, mặc Trang Noãn Thần nói gì vẫn

khách sáo né tránh.

Trang Noãn Thần nghe vậy cũng biết sẽ chẳng hỏi ra được gì nên đành thôi.

“Nhưng mà có một điều em muốn nhắc nhở chị trước.” Về mặt Cát Na đột nhiên nghiêm túc hẳn.

“Điều gì?” Trang Noãn Thần nhìn cô, thấy cô nghiêm túc, trong lòng cũng hơi bất an.

Cát Na cúi đầu nghĩ nghĩ, như là đang cân nhắc xem phải mở miệng thế nào, lát sau mới giương mắt, “Anh em là người đàn ông có dự vọng chiếm hữu rất mạnh, nếu anh ấy đã cưới chị biểu hiện anh ấy quả thực rất yêu chị, đời này anh ấy sẽ đối xử rất tốt với chị, nhưng mà... điều kiện tiên quyết là chị phải một lòng một dạ với anh ấy.”

Ngực Trang Noãn Thần hơi chấn động.

“Nhất định phải nhớ kỹ điều này, bằng không...” Cát Na mở to mắt.

“Bằng không thế nào?” Tai nghe mà lòng thấp thỏm.

Cát Na rướn người về trước, nhìn thẳng vào hai mắt cô, nhấn mạnh từng chữ, “Anh trai em sẽ làm ra chuyện gì em cũng không rõ lắm, nhưng điều em có thể khẳng định chính là, anh ấy sẽ vô cùng vô cùng đáng sợ!”

Cô dùng tận hai từ ‘vô cùng’ đến tô điểm cho từ ‘đáng sợ’, Trang Noãn Thần nghe mà sởn gai ốc.

Hình tượng ấm áp của Giang Mạc Viễn lại thoáng hiện trong đầu cô, như thế nào cũng không thể liên hệ đến hai chữ ‘đáng sợ’ này.

“Nhớ kỹ nhé, nhất định phải nhớ kỹ.” Cát Na lại nghiêm túc dặn dò.

Trang Noãn Thần khẽ rùng mình, thật lâu cũng không cách nào hồi phục tinh thần.

Cô thà rằng Cát Na đang nói đùa với cô.

Cát Na đi rồi, Trang Noãn Thần lại lẻ loi một mình, đi qua đi lại như một u hồn.

Sau khi nghe xong lời nói của Cát Na, cô nghiễm nhiên mất hẳn tâm trạng mua sắm, trong đầu luôn quanh quẩn lời cảnh cáo nghiêm túc cùng hai chữ ‘nhớ kỹ’ cuối cùng kia, liên tiếp va chạm vào bước chân cô.

Ánh nắng sáng rực rỡ, hình thành nên sự đối lập rõ rệt với tâm trạng của cô.

Ở bên đường, cô ngồi trên bồn hoa, lúc này người qua lại không nhiều lắm, dường như chỉ có mình cô chống chọi với thời gian.

Từng mảng ấm áp rọi lên mặt cô, tại ngày đông hôm nay cô lại có chút mơ màng.

Không biết qua bao lâu, Trang Noãn Thần nghe thấy tiếng còi xe.

Giương mắt nhìn qua, đúng là Giang Mặc Viễn. Xe đỗ bên đường cách chỗ cô không xa, anh bước xuống, bộ đồ vest sang trọng phác họa hình dáng nghiêm nghị của anh, sau khi thấy cô ngồi trên bồn hoa, anh đi về hướng bên này.

Ánh nắng rơi xuống sau lưng anh, anh ngược sáng, cô chỉ có thể nheo mắt lại, nhìn anh càng lúc càng đến gần.

Cho đến khi, anh dừng lại trước mặt cô.

Bóng dáng cao lớn bao phủ trên đỉnh đầu cô, che khuất đi ánh nắng.

Trang Noãn Thần vẫn nhìn anh, đến khi ngửa đầu lên.

Thấy thế, sự nghiêm nghị trên mặt anh từ từ giãn ra, khóe môi hiện lên vẻ đàn chịu, đưa tay xoa đầu cô hơi mạnh, “Sao không nghe lời?”

Giang Mạc Viễn dứt khoát ngồi xuống, kéo cô vào lòng, “Xem ra tối qua anh vẫn rất nường tay với em, nên em vẫn còn sức lực để chạy loạn.” Hôm nay lúc ra ngoài anh bảo cô ở nhà chờ anh, không ngờ sau khi về thì nhà trống không người thì chẳng thấy đâu, cô nhóc này xem lời nói của anh như gió thoảng qua tai.

“Ai nói? Em ngủ đến chiều mới dậy nổi.” Mặt cô đỏ lên, chống đối.

“À? Vậy ngày mai cho em ở nhà ngủ cả ngày được không?” Anh mỉm cười, thì thầm lời ám muội bên tai cô.

“Đáng ghét!” Mặt Trang Noãn Thần càng đỏ hơn, giơ tay đánh anh.

“Vẫn còn sức mưu sát chồng ư? Xem tối nay anh dạy dỗ em thế nào.” Giang Mạc Viễn cười tươi hơn, ôm lấy cô, đi về phía xe.

Trang Noãn Thần dựa vào lòng anh, tầm mắt rơi vào chiếc cằm gợi cảm của anh, trong mắt dù cười nhưng trong lòng lại vô cùng hoài nghi, người đàn ông tốt như vậy, dịu dàng như vậy, lại là người đáng

sợ ư?

Hết chương 21

Quyển 5 - Chương 22: Làm khó anh

Ăn một bữa cơm no nê.

Trang Noãn Thần điển hình là người như vậy, nếu trong tay có ba trăm ngàn, bảo cô chọn mua đồ hay mua thức ăn, dưới tình huống trong hai chọn một, cô nhất định sẽ chọn điều thứ hai.

Giang Mạc Viễn cho rằng cô quá gầy, ăn xong bữa tối còn gọi thêm rất nhiều món tráng miệng, sau đó Giang Mạc Viễn mới phát hiện ra một chân lý, mặc dù cô ăn khỏe cũng là con sâu đồ ngọt siêu cấp, nhưng ăn thế nào cũng không mập.

Cô trái lại cảm thấy không sao, Giang Mạc Viễn thì có chút đau lòng khi thấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, trên đường đi tới nhà để xe luôn nắm chặt tay cô, còn nói sợ rằng một cơn gió thổi cũng sẽ thổi bay cô đi mất, khiến cô giận dỗi ước gì có thể đánh anh một trận.

Ban đêm, bên ngoài trời lạnh, bên trong lại ấm áp.

Giang Mạc Viễn tắm xong, đi về hướng phòng ngủ trên lầu, chỉ quần khăn tắm quanh thắt lưng, chưa sấy khô tóc, bọt nước nhiều xuống, có vài giọt rơi trên đầu vai, lại men theo hình dáng cơ ngực rõ rệt chậm rãi chảy xuống, phát sáng dưới ánh đèn.

Pha một ly sữa ấm đặt trên đầu giường, ngồi xuống.

Sau khi đợi hơn nửa tiếng, rót cục cũng ngồi không yên, đứng lên đi đến trước cửa phòng tắm, giơ tay gõ cửa, “Noãn Noãn?”

Trong phòng tắm nhanh chóng truyền ra tiếng nói nhỏ nhẹ, “Em đang ở trong.”

“Đừng tắm lâu quá, sẽ bị choáng đó.” Giang Mạc Viễn đứng bên ngoài cửa phòng tắm, dịu dàng dặn dò một câu.

“Dạ...” Giọng nói của Trang Noãn Thần có vẻ yếu ớt.

Giang Mạc Viễn xoay người chuẩn bị quay lại giường, mới vừa đi hai bước liền cảm thấy không đúng lắm, lại đi ngược trở về, gõ nhẹ, “Noãn Noãn?”

Trong phòng tắm không có động tĩnh.

Anh nhú mào, trực tiếp mở cửa xông vào.

Trong phòng tắm, Trang Noãn Thần cuộn mình như con chim cút ngồi trên bồn cầu, cau mày, khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay giờ đây tái nhợt như tờ giấy, ngay cả màu môi cũng bợt đi, tóc dài tung xõa, sau khi thấy anh bước vào, trong mắt thoáng hiện lên vẻ xấu hổ.

“Làm sao vậy?” Giang Mạc Viễn bị dáng vẻ này của cô làm sợ hết hồn, sai bước đi đến.

“Đừng đừng đừng, anh đừng đến đây.” Cô nhanh chóng ngồi thẳng người lên, xua tay về phía anh.

Chân của Giang Mạc Viễn đang lơ lửng giữa không trung, giật mình hạ xuống, “Noãn Noãn?”

“Anh... Anh ra ngoài đi.” Vẻ xấu hổ lấp đầy trong mắt cô.

“Rốt cục là sao vậy? Em khó chịu chỗ nào?” Giang Mạc Viễn thấy cô như vậy liền đau lòng, trông mắt nhuộm màu khẩn trương, “Em đau bụng à?”

“Em, em...” Trang Noãn Thần ấp úng, mím môi, “Không có gì.”

Giang Mạc Viễn cố đè nén không đi đến gần cô, “Anh đưa em đi bệnh viện.” Nói xong duỗi tay ra muốn kéo cô lên.

“Đừng...” Cô vội ngăn lại, “Không cần đi bệnh viện phiền phức như vậy.”

“Vậy em nói cho anh biết rốt cuộc là khó chịu làm sao? Sao lại ngồi ở đó?” Giang Mạc Viễn cúi người nhìn cô, mắt đối mắt với cô.

Gương mặt tái nhợt của cô thoáng ửng đỏ, hồi lâu mới nói ra nguyên nhân, “Em, em... hôm nay đến kỳ sinh lý.”

Anh ngẩn ra, có lẽ lúc đầu chưa kịp phản ứng, đợi sau khi hiểu được mới bừng tỉnh, nhin không được cười cười, “Quay về giường nằm nhé, đừng để bị cảm.”

“Không được đâu...” Cô thật muốn chết quách đi cho rồi, “Em, em quên mua... băng vệ sinh rồi.”

“Hả?” Lần này, ngay cả Giang Mạc Viễn lâu nay luôn trầm tĩnh cũng biết kinh ngạc như mọi người, gương mặt khô ngô thoáng ngẩn tò te.

Trang Noãn Thần dứt khoát gục đầu xuống, ước gì có cái lỗ để chui vào, đây cũng là nguyên nhân cô lần nữa không ra khỏi phòng tắm, cô làm thế nào mà ra ngoài được?

Ngược lại, Giang Mạc Viễn lại rất nhanh thích ứng, đứng nhìn cô chốc lát, sau đó liền trực tiếp đi đến bế bổng cô lên, ra khỏi phòng tắm.

“Trời ạ, mau buông xuống, rất bẩn...” Trang Noãn Thần không ngờ tới anh sẽ làm vậy, hoảng hốt kêu to.

“Chẳng lẽ em muốn ngồi trên bồn cầu suốt đêm?” Trong mắt anh chứa đầy ý cười, dứt khoát đặt cô xuống giường.

Trang Noãn Thần không dám ngồi.

Anh lại xoay người đi lấy cuộn giấy vệ sinh đến, cẩn thận trải ra.

“Như vậy cũng không được, lỡ như dây vào giường thì sao?” Trang Noãn Thần lắc đầu.

“Bẩn thì bẩn có sao đâu.” Giang Mạc Viễn dứt khoát tuyên bố, bắt cô nằm trên giường, “Giờ uống hết sữa đã, trước khi anh về đừng lộn xộn.”

“Anh muốn đi đâu à?” Trang Noãn Thần xoay mặt qua nhìn anh.

Anh cúi người, hai tay đặt hai bên sườn cô, cười nhẹ, “Bình thường kỳ sinh lý của em mất mấy ngày?”

“Khoảng bốn năm ngày.” Cô ngượng ngùng đáp.

Giang Mạc Viễn cười, “Cho nên em không thể ngồi trên bồn cầu đợi suốt bốn năm ngày được.”

Nghe vậy, cô tròn mắt kinh ngạc, “Anh muốn mua băng vệ sinh giúp em?”

Không phải cô chưa từng có ý định này trong đầu, nửa tiếng trước còn đang chần chờ cân nhắc xem có nên mở miệng nhờ anh giúp đỡ không, nhưng thế nào cũng không mở lời được. Cô biết chắc hẳn anh sẽ không từ chối, nhưng để cho một người đàn ông như vậy đi mua đồ dùng phụ nữ, có thể không cảm thấy xấu hổ ư?

Giang Mạc Viễn bị dáng vẻ của cô chọc cười, đứng lên, “Hết cách rồi, anh không đi mua thì phải làm sao? Cho dù nhờ người làm giúp đỡ thì cũng phải đợi đến ngày mai.”

“Anh... Cám ơn.” Cô xấu hổ muốn chết, lại ngẩng đầu lên, “Anh biết mua loại nào không” Hỏi xong lại cảm thấy quá ngốc nghếch.

Giang Mạc Viễn cười nói, “Đương nhiên là không biết rồi, cho nên em phải nói với anh.”

“Cái đó... Giúp em mua loại dùng ban đêm là được, tốt nhất là siêu mỏng. Loại dùng ban ngày để ngày mai em tự mua.” Trang Noãn Thần nói xong nhìn thấy anh có vẻ mù mờ nên lại vội nói thêm, “Trên bao bì có ghi rõ, lúc mua anh xem một chút là được.”

Giang Mạc Viễn nghe mà chẳng hiểu ra sao, nhưng vẫn gật đầu, mua băng vệ sinh thôi mà, chắc sẽ không khó bằng chuyện đầu tư đâu nhỉ?

Mặc áo vào, cầm lấy chìa khóa xe liền ra cửa.

Khi thấy đèn xe quét qua cửa kính, Trang Noãn Thần lúc này mới tựa vào đầu giường, tay nhắm chặt từ từ mở ra, trong lòng bàn tay bị mồ hôi thấm ướt là bột phấn hơi khô lại.

Khẽ thở dài, ngón tay nhẹ nhàng phủi bột phấn đi.

Cô vào phòng tắm vốn định lên uống thuốc cho hôm nay, không ngờ lại đến kỳ nguyệt san, nên ném viên thuốc vẫn luôn nắm trong lòng bàn tay vào trong bồn cầu.

Tựa vào đầu giường, Trang Noãn Thần cắn môi.

Chỉ mong rằng, chuyện cô lên uống thuốc tránh thai đừng bị anh phát hiện ra...

Xa chạy khá xa, cuối cùng dừng lại ở trước siêu thị tiện lợi 24 giờ.

Giang Mạc Viễn xuống xe, đi thẳng vào trong.

Lúc này người đi siêu thị không nhiều lắm, chỉ lác đác mấy người, có lẽ là người ở gần đây.

Lúc anh đẩy cửa vào, cô bán hàng vô cùng niềm nở, hai mắt phát sáng dõi theo anh, “Anh cần mua gì?” Siêu thị tự do, không phải thấy ai cũng nhiệt tình như vậy.

Giang Mạc Viễn chỉ chuyên tâm nghĩ đến chuyện băng vệ sinh, hơi xấu hổ, thản nhiên nói, “Tôi tự chọn là được rồi.”

Cô bán hàng có vẻ thất vọng.

Đảo quanh một vòng qua mấy hàng kệ, rốt cục cũng nhìn thấy hàng kệ ở giữa bày nhiều gói băng vệ sinh đủ màu sắc, nhưng lại bất giác cảm thấy căng thẳng. Giơ tay xấu hổ sờ chóp mũi, vừa ngước lên, một khách hàng nữ trung niên cũng đi về hướng bên này.

Anh hết hồn, xoay gót chân đột ngột chuyển hướng, quay người lại, kệ trước mắt là vật dùng hằng ngày.

Nữ khách hàng trung niên đi ngang qua anh, hoài nghi nhìn thoáng qua.

Giang Mạc Viễn vội vàng đưa tay vớ đại mấy món vật dụng hàng ngày làm bộ như đang lựa chọn, thực tế thì đuôi mắt lại quan sát chị kia xem khi nào thì rời khỏi.

Thế nhưng, nữ khách hàng này cũng chọn bằng vệ sinh, đứng trước kệ hàng khoảng hơn mười phút, hai chân Giang Mạc Viễn đều đứng đến tê rần, còn căng thẳng sợ đứng hoài một chỗ sẽ bị nghi ngờ, đành phải nhanh chóng chạy đến kệ đối diện tùy tiện chọn vài thứ, rốt cục thì anh cầm gì anh cũng không biết nữa, mọi sự chú ý của anh đều đổ dồn trên người vị nữ khách hàng kia.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn quanh.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Có camera, cho dù anh cẩn trọng đến thế nào thì vẫn có thể bị chụp lại.

Cuối cùng thì nữ khách hàng kia cũng chọn xong và đi tính tiền.

Giang Mạc Viễn thấy không có khách hàng nào vào nữa, cầm giỏ mua sắm trực tiếp sải bước đến kệ đặt băng vệ sinh, nhấc mắt, liếc một cái liền há hốc mồm!

Trên kệ đặt đầy băng vệ sinh, màu sắc gói nào cũng sắc sỡ, anh nhìn mà hoa cả mắt.

Trong đầu vẫn quanh quẩn lời nói của Trang Noãn Thần: mua loại dùng ban đêm, siêu mỏng...

Anh nghĩ sẽ dễ tìm lắm, không ngờ lại thành vấn đề khó khăn.

Cho đến tận hôm nay, ngay lúc này, Giang Mạc Viễn mới nhận ra rằng phụ nữ tuyệt đối là loài động vật cao cấp có tính nhẫn nại vô cùng, có thể đứng trước nhiều loại băng vệ sinh thế này chọn ra được một loại dành cho mình, nhìn thấy nhiều gói thế này, sao có thể ung dung bình tĩnh đứng ở chỗ này lựa chọn?

Làm ăn nhiều năm như vậy, tự nhận chẳng có chuyện gì có thể làm khó anh, hôm nay xem như đã có rồi.

Cửa siêu thị vang lên một tiếng ding, lại có người đi vào.

Điều này khiến Giang Mạc Viễn ngay cả thời gian cân nhắc cũng không có, anh không muốn bị người khác xem mình là kẻ cấp mà bắt lại. Không nghĩ nhiều, trực tiếp cầm gói băng vệ sinh trên kệ, cũng không quan tâm là dùng ban ngày hay ban đêm, siêu mỏng hay siêu dày, toàn bộ bỏ hết vào giỏ mua sắm, gần như tất cả mỗi loại trên kệ anh đều lấy hết.

Lúc đến chỗ thanh toán, cô bán hàng lại mỉm cười nhiệt tình với anh.

Giang Mạc Viễn miễn cưỡng nặn ra nụ cười, đặt giỏ mua sắm lên bàn, nhưng anh nhanh chóng cảm thấy hối hận.

Sau khi cô bán hàng nhận lấy cũng chưa xem bên trong là gì, chuẩn bị quét mã vạch, trút mọi thứ lên bàn, rồi lúc cô bán hàng nhìn thấy liền ngạc nhiên, sau đó là gương mặt nhìn anh.

Mấy từ như mất tự nhiên, lúng túng đã sớm không còn từ khi sự

ngiệp của anh càng lên càng cao, trên thương trường anh có thể ứng phó tự nhiên, đối mặt với sự khiêu chiến nào cũng có thể bày mưu tính kế, nhưng là, giờ khắc này, đối mặt với một đồng băng vệ sinh màu sắc sặc sỡ, hơn nữa còn bày đầy trên bàn thế này, anh lại rất muốn lao ngay ra khỏi siêu thị, xem như chuyện này chưa từng xảy ra.

Điều tồi tệ hơn chính là, người khách hàng mới vào lúc này cũng đến quầy tính tiền, là một cô gái trẻ, nhìn thấy cảnh này cũng hơi giật mình nhìn Giang Mạc Viễn.

Cô bán hàng nén cười, hắng giọng, “Anh ơi, anh mua hết chỗ này à?”

“Ừm, tính tiền đi.” Giang Mạc Viễn ra vẻ bình tĩnh, hạ giọng nói.

Cô bán hàng không nói gì, vừa quét mã vạch vừa trộm nhìn anh.

Giang Mạc Viễn vẫn cúi đầu, cái nào quét xong liền lập tức nhét vào túi lớn.

Đợi sau khi anh tính tiền xong, cô gái trẻ đứng bên cạnh đột nhiên nói, “Làm bạn gái của anh thật là hạnh phúc.” Rõ ràng mang ý hâm mộ tán thưởng.

Giang Mạc Viễn hơi ngạc nhiên, lát sau mới cười nhẹ, “Là bà xã tôi.” Nói xong câu này, liền cầm đồ đi khỏi.

Hết chương 22

Quyển 5 - Chương 23: Có bản lĩnh mua nhà

Trở vào xe, lúc này Giang Mạc Viễn mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy đồng băng vệ sinh ở vị trí ghế phụ lái, Giang Mạc Viễn cảm thấy buồn cười, bản thân lúc nào lại trở nên thảm hại như thế?

Nghĩ đến người phụ nữ ở nhà kia, đúng là không biết phải nói sao.

Chỉ là nhìn nhìn, đôi chân mày hơi nhíu lại, trong tròng mắt xẹt qua vẻ mất mát.

Nếu như cô mang thai...

Có lẽ anh sẽ rất hưng phấn.

Nắm chặt vô lăng, đúng vậy, anh rất muốn có con với cô.

Khi Giang Mạc Viễn xách túi to đi vào phòng ngủ, Trang Noãn Thần trợn mắt.

“Anh không biết chọn cái nào, em xem thử có loại em thường dùng không?” Đi lên trước, anh dốc ngược túi xuống, thứ bên trong đổ ào ra ngoài.

“Trời ạ, anh mua nhiều vậy để làm gì?” Trang Noãn Thần chấn động, “Ai không biết còn tưởng anh dọn hết kệ băng vệ sinh về nhà đó

chứ.”

“Cũng gần như là vậy.” Giang Mạc Viễn nói xong, lại xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Trang Noãn Thần cầm lên xem, ôi thôi, đúng là đủ loại, nhân lúc này vội vàng cầm một gói chạy vào phòng tắm.

Đợi Giang Mạc Viễn đi trở vào, cô mới từ trong bước ra, lại vội vàng gom giấy vệ sinh trải trên giường đi ném, sau đó chui vào trong chăn.

“Không mua quá tệ chứ?” Giang Mạc Viễn có hơi khẩn trương.

Trang Noãn Thần nhin không được bật cười thành tiếng, cầm từng gói băng vệ sinh lên, “Không, anh mua rất đầy đủ, xem nè, đây là loại dùng ban đêm, đây là loại dùng ban ngày, còn đây là loại dùng cuối chu kỳ, ôi trời, còn có cái này...” Cầm một gói trong tay giơ lên, “Anh đúng là chu đáo quá, ngay cả cái này cũng mua.”

“Đây là cái gì?” Giang Mạc Viễn ngạc nhiên.

Trang Noãn Thần nín cười, “Là tampon.”

“Hả?” Anh không hiểu.

Trang Noãn Thần cũng không muốn giải thích cặn kẽ cho anh nghe, sau khi cất tất cả vào lại túi mua sắm thì nhìn anh mỉm cười: “Cám ơn anh, làm khó anh rồi phải không?” Cũng không nhìn tận mắt, chỉ nghĩ đến bộ dạng mặc complet mang giày da của anh đi mua băng vệ sinh liền có thể liên tưởng có bao nhiêu xấu hổ.

“Không khó xử, không sao.” Giang Mạc Viễn vờ nói, mua cũng đã mua về rồi.

Trang Noãn Thần nghiêng đầu quan sát anh, muốn cười nhưng vẫn cố nén.

Giang Mạc Viễn đưa nước đường đỏ cho cô, ngồi xuống, nhếch môi nói, “Muốn cười thì cười đi.”

“A, anh còn biết nấu nước đường đỏ nữa à?” Trang Noãn Thần ra vẻ kinh ngạc.

Giang Mạc Viễn đưa tay nhéo chóp mũi cô, “Là bác sĩ bảo.”

“Bác sĩ? Anh đến bệnh viện ư?”

Anh gật đầu.

“Sao vậy?” Trang Noãn Thần sững sờ, vội vàng hỏi.

“Không phải em bị đau bụng à? Sau khi mua xong mấy thứ này thì anh thuận tiện tạt qua bệnh viện, bác sĩ đề nghị uống thêm thuốc này thì có thể bớt đau bụng kinh.” Giang Mạc Viễn đưa thuốc cho cô, “Uống chung với nước đường đỏ đi.”

Trang Noãn Thần hoàn toàn sững sờ, hồi lâu mới nhỏ giọng hỏi, “Sao anh biết em bị đau bụng kinh?”

“Lúc nãy ở phòng tắm thấy em ôm bụng, trước đó anh còn tưởng là em đau bụng, sau khi hỏi bác sĩ mới biết là đau bụng kinh.” Giang Mạc Viễn nhìn cô, giơ tay áp lên mặt cô, trong mắt hiện lên vẻ thương tiếc, “Trước kia cũng thường bị vậy à?”

Cô cắn môi gật đầu.

Giang Mạc Viễn thở dài một tiếng, kéo cô vào lòng, kéo chần đấp kín người cô.

Mùi hương nam tính dễ ngủi lấp đầy hô hấp, cô dựa vào lòng anh, trong lòng lơ đãng cảm thấy ngọt ngào, cơ thể hình như không còn đau nữa. Cô không ngờ ánh mắt anh lại tinh tường như thế, càng không dự đoán được anh sẽ săn sóc cô chu đáo đến vậy.

Mặt cô lẳng lẳng dán vào ngực anh, nghe nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ của anh, từng chút từng chút đập vào cửa lòng cô.

Không biết tại sao, giờ khắc này, cô lại cảm thấy thực sự rất hạnh phúc...

Máy bay tiến về bầu trời Bắc Kinh, khi hạ cánh, Zurich chỉ còn là một chấm nhỏ trên bức tranh.

Tuy rằng Zurich đã để lại ấn tượng kinh khủng, nhưng điều không thể không thừa nhận chính là những ngày sống ở đó đúng là rất nhàn nhã. Trở lại Bắc Kinh, vừa đặt chân xuống đất Bắc Kinh, dòng người hối hả, xe cộ qua lại đông đúc cùng thành phố ồn ào, bận rộn kịp với tiết tấu nhanh lũ lượt kéo đến, áp lực cũng bất giác vây chặt lấy con người.

Trang Noãn Thần từng có cảm giác này, là mỗi lần đến lễ mừng năm mới.

Lúc tàu hỏa chạy về quê, thứ áp lực bó buộc trên người rơi xuống như cởi bộ áo giáp nặng nề, về đến nhà thật là thoải mái. Còn hành trình khi quay trở về Bắc Kinh, lại phải khoát lên người bộ giáp nặng nề ấy, một thoáng tiếp xúc với bầu không khí dưới vòm trời Bắc Kinh,

toàn thân cô cũng bắt đầu võ trang.

Cô không rõ con người là tự ngược hay là bị buộc phải như vậy, chỉ biết rằng, trở lại Bắc Kinh, cô cũng phải bắt đầu bận rộn với công việc, có lẽ, vừa đau đầu mà vừa hạnh phúc.

Ở nhà đánh một giấc đến tận chiều, buổi tối, Giang Mạc Viễn có tiệc xã giao, trước khi ra ngoài đã dặn đi dặn lại bảo cô ngoan ngoãn ăn cơm xong thì ở nhà chờ anh.

Nhưng mà vừa ăn cơm xong, chủ cho thuê nhà liền gọi điện đến, cô đành phải trở về Thông Châu một chuyến.

Trước khi đi Thụy Sĩ, Trang Noãn Thần đã gọi điện thoại báo trả lại nhà cho bà chủ, biết bà chủ cho thuê là một người tính toán chi li nên cô đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Càng đến cuối năm trời càng lạnh.

Trang Noãn Thần ra ngoài, sau khi gió đêm kéo đến liền khép chặt áo len, taxi cô gọi nhanh chóng đến, Trang Noãn Thần chui nhanh vào xe.

Xe chạy thẳng về hướng đường cao tốc Kinh Thông.

Đèn đường lui về sau, kéo ánh đèn thành một chuỗi dài.

Ánh đèn lướt qua, Trang Noãn Thần ngồi tựa vào kính xe cảm thấy mê muội.

Thời gian có tiếng là bậc thầy thần kỳ, sẽ lặng lẽ thay đổi một số chuyện, thời gian thấm thoát trôi qua, cô và Giang Mạc Viễn đã kết hôn được gần một tháng. Một tháng trước, cô còn nắm tay Cố Mặc,

một tháng sau, cô đã trở thành vợ của Giang Mạc Viễn.

Thở dài một hơi.

Cố Mặc, hiện giờ có khỏe không?

Căn nhà ở Thông Châu, cửa nhà rộng mở.

Lúc Trang Noãn Thần đi vào, bà chủ hệt như chú chó đang tra xét mỗi một góc ngách trong nhà.

Sau khi thấy thế, cô cũng không nói gì, đứng sang một bên nhìn chủ nhà.

Chủ nhà là một phụ nữ trung niên đến thời mãn kinh, có căn bệnh chung tương xứng với tuổi tác và sự từng trải của mình: tiểu thị dân, tự kiêu, thích so đo từng ly từng tí về mặt tiền bạc, nhưng không có lòng xấu xa, chỉ là miệng mồm hơi thiếu đạo đức một chút.

Hai năm nay làm khách thuê nhà của bà, Trang Noãn Thần thường xuyên phải cùng bà đấu trí so dững, bà chủ nhà này cứ cách hai ba ngày lại đến kiểm tra nhà một lần, sợ cô vô ý phá hủy căn nhà nhỏ xíu còn bị ngăn thành phòng khách và phòng ngủ, Trang Noãn Thần không hài lòng nhưng vẫn cố nhịn, ai kêu cô là khách thuê nhà làm gì? Người đang đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Chủ nhà thấy cô đến, cũng chẳng hỏi chẳng rằng, nghiêm mặt đi thẳng vào bếp.

Trang Noãn Thần biết nguyên nhân bà không vui, cuối năm rất hiếm có người đến thuê nhà, điều này có nghĩa là chủ nhà phải thất thu

khoảng một hai tháng tiền thuê. Tuy rằng cô có thể hiểu cho bà chủ, nhưng không có nghĩa là cô phải vừa trả tiền thuê nhà, vừa để cho nhà trống, đúng không?

Tối thiểu, cô cũng đã báo cho chủ nhà trước hai tuần, dựa theo hợp đồng để trừ tiền thì cũng chỉ có thể trừ nửa tháng thôi.

Chủ nhà từ bếp chui ra, đôi mắt hí hị đánh giá cao thấp Trang Noãn Thần một phen, lâu bầu nói, “Tiền nước, tiền điện, tiền gas đã nộp hết chưa?”

“Con đi hơi vội nên vẫn chưa kịp đóng, nhưng mà ngày mai con sẽ đi đóng.”

“Ngày mai đóng? Hôm nay trả nhà xong, ngày mai tôi biết tìm cô ở đâu? Cô trốn mất thì sao?” Chủ nhà không vui, “Chẳng lẽ số tiền này tôi phải tự trả ư?”

Trang Noãn Thần thở dài bất đắc dĩ, từ trong túi xách lấy ra giấy tờ đưa cho chủ nhà, “Đây là giấy báo đóng tiền điện, nước và gas. Nếu cô sợ thì bây giờ con than toán luôn, con có thể đưa trước số tiền này cho cô.”

“Chỗ này gần đủ thôi.” Chủ nhà cầm lấy, “Đợi tôi kiểm tra nhà xong hết rồi tính.”

Trang Noãn Thần nhẫn nại đứng sang một bên để chờ.

“Á...” Trong nhà vệ sinh, bà chủ kêu lên một tiếng.

Trang Noãn Thần hoảng hồn tưởng rằng bà bị té, tức tốc vọt vào nhà vệ sinh, nhìn thấy bà chống nạnh đứng giữa nhà vệ sinh, ngẩng đầu nhìn chăm chăm bóng đèn trên trần.

“Sao vậy cô?” Cô hỏi.

Chủ nhà chỉ vào bóng đèn trên đầu, “Sao không sáng?”

“Bị hư dây tóc, lúc trước con có báo với cô rồi mà.” Trang Noãn Thần cảm thấy bất đắc dĩ.

“Cô nói với tôi thì có lợi ích gì?” Bà chủ nhà nhú mày, “Hư thì tự tìm thợ sửa chứ, giờ hư rồi thì sao tôi cho thuê được nữa?”

Trang Noãn Thần cũng chao mày, “Trên hợp đồng có viết rõ chuyện này là bên chủ cho thuê phải phụ trách, lúc trước con đã nói nhiều lần với cô rồi, là do cô không chịu tìm người đến sửa.”

“Ừa, là tôi xài hay là cô xài?” Bà chủ nhà khinh thường liếc cô một cái.

Trang Noãn Thần lười cãi nhau với bà, giong tay từ bỏ, “Được được rồi, xem như của con đi, cứ trừ vào tiền cọc.” Thất lưng của cô vẫn còn đau âm ỉ, kỳ sinh lý còn chưa qua, cơ thể khó chịu khiến cô lười cãi cọ.

Bà chủ nhà hừ nhẹ một tiếng, đi đến phòng khách chỉ vào bộ sô pha, “Bộ sô pha lúc trước đâu rồi?”

“Con ở đây thời gian dài như vậy, bộ sô pha lúc trước đã không thể dùng được nữa, vả lại, lúc mới dọn vào thì nó cũng đã rất cũ rồi, lúc ấy con cũng báo với cô là phải đổi.” Trang Noãn Thần biết bà chủ là cố tình muốn trừ tiền, nhưng vẫn cố nén sự không vui mà giải thích.

Bà chủ nhà cù cưa không thôi, “Cô không thể dùng không có nghĩa là những người khác không thể dùng, ai cho cô ném đi? Bộ sô pha

kia của tôi còn tốt hơn bộ của cô nhiều.”

“Vậy cô muốn thế nào?” Trang Noãn Thần cúi kính, lớn giọng hỏi.

Bà chủ nhà thấy cô không vui liền nhẫn nhịn, “Để bộ sô pha này của cô lại, không được mang đi.”

Trang Noãn Thần không nói thêm nữa, cô vốn cũng chẳng muốn mang đi.

Khoảng hơn hai tiếng đồng hồ, bà chủ nhà suýt nữa dỡ từng mảnh ngói xuống để kiểm tra, cuối cùng hạch toán lại, tiền cọc lại có thể không còn đồng nào, tất cả đều bị trừ sạch.

“Cô cũng quá bắt nạt người khác rồi?” Trang Noãn Thần không thể nhịn được nữa.

“Tôi không bắt cô đền tiền là may lắm rồi, cô nhìn vách tường này đi, cô đi rồi tôi còn phải tốn tiền sơn lại.” Bà chủ nhà cũng cố gắng tranh luận.

“Sơn lại? Lúc con dọn đến cô còn không chịu quét vôi nữa là!” Cô nhìn chằm chằm chủ nhà, tức giận đến ngón tay đều run rẩy.

“Tóm lại tiền cọc tôi sẽ không trả lại cô xu nào, nếu không phục thì cứ đi kiện đi.” Bà chủ nhà rõ ràng ngang ngược, trừng mắt lên với cô.

Trang Noãn Thần đau lưng đến nỗi không còn sức để cãi nhau với bà, xua tay, “Được rồi, cô muốn trừ gì cứ trừ đi, tham lam chút tiền đó con xem cô làm sao phát tài.”

“Cô nói gì đó? Sao lại độc mồm độc miệng vậy hả?”

“Độc mồm à? Con đây phải xin cô chỉ giáo thêm đó.” Trang Noãn Thần lười cãi lại bà, xách túi đi khỏi.

“Ngại ầm ức hả? Ngại ầm ức thì có bản lĩnh tự mua nhà cho mình đi, nhà thuê phải có quy định của nhà thuê, còn không phải là do mấy người từ vùng khác đến như các cô làm cho giá nhà lên cao sao?” Bà chủ nhà khinh khỉnh nói, “Mua nhà không nổi thì đừng có mà kén cá chọn canh!”

Hết chương 23

Quyển 5 - Chương 24: Anh dưới trăng

Bước chân đột nhiên dừng lại.

Trang Noãn Thần xoay đầu, nhìn chăm chăm bà chủ nhà.

Bà chủ ngẩn ra, đang nói hăng say lại theo động tác của cô mà im bật, vốn dĩ bà cũng chỉ thể hiện ngoài miệng thế thôi, thấy bản thân lỡ lời xúc phạm đến người khác cũng cảm thấy mất tự nhiên, sau khi hắng giọng cũng không nói thêm gì nữa.

Ngọn lửa áp chế đã lâu trong đáy lòng lại không thể nào dập tắt, Trang Noãn Thần không đi ngay, mà lạnh lùng trả về một câu, “Không có người vùng ngoài như chúng tôi, ngay cả tiền thuê nhà từng tháng cô cũng không có!”

“Cô...” Bà chủ nhà trừng mắt với cô, thấy ánh mắt cô sắc lẹm nên từ bỏ, vung tay lên, “Được, được, tôi không rãnh cãi nhau với cô.” Nói xong cầm lấy túi thở hổn hển đi đến trước mặt cô, “Cô còn định cù cưa đến chừng nào, tôi phải khóa cửa.”

Trang Noãn Thần không đáp, xoay người đi xuống lầu.

Sau lưng là tiếng cửa đóng rầm, tiếp theo là tiếng khóa cửa lộp cộp.

Ra khỏi tòa nhà, bà chủ nhà và cô liếc mỗi người một ngã.

Cô phải chia tay căn nhà nhỏ chứa nhiều niềm vui và ấm áp.

Bước đi, bầu không khí lạnh lẽo xộc vào phổi, giờ khắc này cô mới phát hiện bản thân như tấm bèo trôi, căn nhà nhỏ kia cho dù ấm áp cách mấy cũng không phải thuộc về cô.

Cô muốn mua nhà!

Khi ý niệm này hiện lên trong đầu, nhiệt huyết toàn thân đều đang sôi trào.

Đúng vậy, kể từ khi nghe câu nói khinh thường của bà chủ nhà, cô đã có quyết định này!

Nhà, cô nhất định phải có được căn nhà của riêng mình, cho dù nhỏ, cho dù vị trí không lý tưởng, thì đó cũng là của cô, khi cô mệt mỏi thì có thể nghỉ ngơi trong chính căn nhà của mình, không cần lo lắng chuyện dăm ba hôm chủ nhà lại đến tra xét.

Tuy rằng hiện giờ cô đã kết hôn, cô vẫn muốn có được một căn nhà của riêng mình, mua được bằng chính bản lĩnh của mình. Bản thân không ở đó thì cô sẽ giữ nó lại cho ba mẹ, đây là kế hoạch lúc trước cô đã nghĩ.

Trái tim, vì kế hoạch lâu dài này mà sôi trào.

Nhẩm tính lại số tiền trong tay, cũng dư dả để mua một căn nhà.

Có nhà rồi, cô có thể đón ba mẹ đến Bắc Kinh, nếu ba mẹ tạm thời không ở đó thì cô sẽ cho thuê!

Nhịp bước theo suy nghĩ đó mà nhanh hơn rất nhiều.

Trang Noãn Thần chỉ ước sao ngay bây giờ cô có thể bay đến từng ngõ ngách ở Bắc Kinh để xem nhà.

Trắng sáng trong đêm tối, bóng cô được kéo ra thật dài.

Nhưng phút chốc cô đột nhiên dừng chân lại.

Cách đó không xa là bóng dáng đàn ông cao lớn, đi đường có chút lảo đảo.

Trang Noãn Thần kinh ngạc, vội vàng nép mình sau thân cây, mở to mắt nhìn người đàn ông đi loạng choạng về phía khu nhà.

Nơi anh đi vào, là khu chung cư cô sống.

Cô tin rằng, anh muốn lên lầu sáu.

Cố Mặc.

Không ngờ rằng, ngày đầu tiên cô trở về nước lại gặp được anh.

Trang Noãn Thần từ sau thân cây chậm rãi đi ra, nhìn bóng lưng của anh, nỗi đau như dùi núi lấp biển lại kéo đến, những vết thương chưa khép miệng hay đã gần lành lại nháy mắt đều nứt ra, đánh sâu vào cổ họng cô, mỗi một tế bào đều đang đau đớn gào thét.

Anh uống rượu.

Anh sau cơn say lại tìm đến nơi này.

Hay là, hai tuần nay anh đều như thế?

Hai chân Trang Noãn Thần như bị đóng đinh trên đất, cố ép bản thân không được đuổi theo anh.

Cứ như vậy, cô nhìn thấy anh vào tòa nhà, gần như có thể nghe được tiếng bước chân nặng nề của anh.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, Cố Mặc mới thất tha thất thểu đi xuống.

Mượn ánh trăng, Trang Noãn Thần trông thấy rất rõ ràng.

Gương mặt hốc hác trắng bệch của Cố Mặc, mỗi một đường nét càng thêm khắc sâu.

Trang Noãn Thần suýt nữa đã chạy đến ôm chầm lấy anh, bởi vì tất cả nỗi đau của anh đều do chính cô tạo thành.

Thế nhưng...

Khi Cố Mặc đi về phía bên này, cô vẫn không có dũng khí, tạm thời nấp lại phía sau thân cây, sau khi đợi anh ra khỏi khu nhà, cô liền bước nhanh theo sau anh, nhưng luôn duy trì khoảng cách mấy thước, chỉ đủ để nhìn anh.

Dưới ánh trăng.

Phía trước là người đàn ông đi thất tha thất thểu.

Phía sau là cô gái chậm rãi bước theo anh.

Hai người một trước một sau, một tiều tụy, một ưu thương.

Trang Noãn Thần vẫn cứ bám theo sau lưng Cố Mặc, không vì cái gì khác, chỉ là cô sợ anh uống quá nhiều rượu ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì. Cô không biết Cố Mặc muốn đi bao lâu, càng không biết mình có thể theo sau bao lâu, trừ phi là đảm bảo an toàn của anh, lòng cô

mới có thể thả lỏng được.

Khoảng hơn nửa tiếng trôi qua.

Một chiếc xe bỗng nhiên dừng lại ở bên vệ đường cách phía trước cô không xa lắm.

Cô ngừng bước.

Chiếc xe thể thao sang trọng, đẹp đến chói mắt.

Cửa xe mở ra, Hứa Mộ Giai từ bên trong bước xuống, chạy nhanh đến đỡ Cố Mặc, vẻ mặt lo lắng.

Cố Mặc đẩy cô ra.

Cô lại càng sát lại gần, cố gắng kéo anh vào xe.

Trang Noãn Thần đứng lảng lảng quan sát cảnh này từ xa, trong mắt thể lương như ánh trăng.

Cố Mặc nhanh chóng bị Hứa Mộ Giai kéo vào trong xe.

Xe chạy đi, lưu lại trong không khí mùi khói nhàn nhạt.

Dưới trăng, chỉ còn lại mình cô, như một u hồn.

Nước mắt mờ lung, chớp mạnh, lệ đắng bị cô ép chảy lại vào trong bụng. Trên đời này ai cũng có thể mang lại hạnh phúc cho Cố Mặc, duy nhất mình cô là không thể.

Cô và Cố Mặc, thực sự đã trở thành người xa lạ của nhau...

Cảnh đêm Bắc Kinh vẫn rực rỡ muôn màu.

Trang Noãn Thần không quay về biệt thự ngay, mà ngồi ở đài phun nước nhìn xuống phố Trường An cách đó không xa, đèn nê ông thấp sáng thành phố này, đêm đông vẫn đẹp như thế.

Cú điện thoại của Giang Mạc Viễn làm Trang Noãn Thần hơi kinh ngạc.

Nổi máy, giọng nói trầm ấm gợi cảm của anh vang lên, “Em đang ở đâu?”

“Đông Phương Tân Thiên Địa.” Hít sâu một hơi, trời lạnh thật, thông minh như anh, cô không thể gạt anh rằng mình đang ở nhà.

“Anh đến đón em, ngoan ngoãn chờ anh.” Sau khi Giang Mạc Viễn nói xong câu này liền cúp máy.

Trang Noãn Thần nhét điện thoại vào túi xách, rút cổ.

Chưa đầy hai mươi phút, Giang Mạc Viễn chạy đến.

Trước bậc thang, dưới ánh trăng, bóng dáng của anh bị kéo dài, giữa hai đầu lông mày hiện lên vẻ nghiêm nghị, sắc mặt nhìn qua cũng khá nghiêm trang.

Anh đang giận ư?

Giang Mạc Viễn bước lên trước, dừng chân lại đứng trước mặt cô.

Cô ngược lên nhìn anh.

Thật lâu sau, anh mới ngồi xuống bên cạnh cô, đưa một ly thức uống nóng cho cô.

Trang Noãn Thần nhận lấy, ủ trong lòng bàn tay, mới lại quay qua nhìn anh, anh nhìn cô mỉm cười, đuôi mắt hiện lên chút bất đắc dĩ, còn có chút dung túng.

“Là từ nhà chạy đến à?” Lần này là cô không đúng, đáng lẽ phải gọi điện báo một tiếng với anh.

Khóe môi Giang Mạc Viễn nhếch lên, “Kết quả chẳng thấy bà xã đâu.” Gián tiếp trả lời câu hỏi của cô.

“Xin lỗi anh, chủ nhà gọi điện thoại cho em.” Trang Noãn Thần khẽ nói.

“Xem ra bị chọc giận rồi, nếu không cũng chẳng đến chỗ này ngắm cảnh đêm.” Giang Mạc Viễn giơ tay xoa đầu cô.

Trang Noãn Thần cúi đầu cười nhạt, tâm trạng không tốt đâu chỉ bởi vì bà chủ nhà.

“Như vậy đi, nói cho anh biết tên tuổi, số điện thoại cùng nơi làm việc của chủ nhà.” Thấy cô buồn buồn, anh nghĩ rồi nói.

Trang Noãn Thần nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt đầy hoài nghi.

“Báo thù cho em.” Giang Mạc Viễn ra vẻ nghiêm trang, “Dám bắt nạt bà Giang à, chán sống rồi mà.”

Trang Noãn Thần phì cười.

Thấy cô cười, Giang Mạc Viễn cũng cười, đưa tay kéo cô vào lòng, tiếng nói trầm thấp tràn đầy cưng chiều, “Bây giờ hết giận chưa?”

Cô lắc đầu, khi cô quyết định mua nhà đã không còn tức giận nữa.

“Về nhà thôi, trời lạnh lắm, đừng để bị cảm.” Giang Mạc Viễn đứng dậy, kéo cô lên.

Trang Noãn Thần gật đầu, lại hỏi, “Anh có quen người môi giới nhà đất hay công ty địa ốc nào không? Người nào đáng tin cậy một chút ấy.”

Giang Mạc Viễn vừa trùm kín khăn choàng cổ lại cho cô, vừa cười nhẹ. “Tất cả người mà anh tiếp xúc đều đáng tin cậy.”

Mặt cô hơi đỏ lên, cũng đúng, sở trường của anh là vận hành vốn mà, người có thể hợp tác toàn là người có năng lực, sao có người nào không đáng tin chứ?

“Sao vậy em?”

“À, em... có một người bạn muốn mua nhà, nhờ em giúp đỡ để ý dùm, nhưng em lại không biết hiện giờ có tòa nhà nào mới mở bán, nhà thầu nào có độ tin cậy cao, nên hỏi anh.” Cô nói dối.

Chỉ là cảm thấy không nên tạo ra hiểu lầm không cần thiết.

Giang Mạc Viễn cúi xuống nhìn cô, “Người bạn nào của em muốn mua nhà?”

Cô ngẩn ra, vội vàng sửa lại, “Là đồng nghiệp, bình thường hay nói chuyện phiếm vậy thôi.”

Chắc chắn là bạn bè của cô anh đều quen hết.

“Nhanh như vậy đã liên lạc với đồng nghiệp rồi à?” Giang Mạc Viễn cười cười, sâu trong mắt lại có vẻ dăm chiêu.

“Ừm, vừa nãy có chạm mặt cô ấy, trò chuyện mấy câu có nghe cô ấy nhắc đến chuyện mua nhà.” Cô cụp mắt, nói băng quơ.

Giang Mạc Viễn nắm tay cô, cười khẽ, “Ừm, ngày mai anh sẽ hỏi thăm.”

“Cám ơn anh.” Anh giao thiệp rộng rãi, cô chỉ muốn tìm một ngôi nhà có giá trị một chút.

Giang Mạc Viễn ôm lấy cô, “Đi thôi, về nhà.”

Dưới ánh trăng, cô được anh ôm lấy, đi về hướng bãi đỗ xe tầng hầm.

Hôm sau, đúng lúc là thứ hai.

Giờ cao điểm vào buổi sáng vẫn luôn như vậy.

Đường từ biệt thự đến công ty không xa lắm, nhưng lại mất thời gian một tiếng đồng hồ.

Đối với vấn đề phương tiện đi lại, dưới yêu cầu cứng rắn của Giang Mạc Viễn, cô rất cục cựa cũng thỏa hiệp. Mỗi cuối tuần, thầy dạy lái xe sẽ chủ động đến nhà dạy cho đến khi cô dám lái xe ra đường mới thôi, trước khi thi được giấy phép lái xe, cô đều được lão Vương tài xế đưa đón đi làm.

Trang Noãn Thần đương nhiên không quen lắm, nếu để đồng nghiệp nhìn thấy cũng không hay.

Nhưng mà cô thực sự cũng có ý định mua xe, bước đầu tiên chỉ mua chiếc xe rẻ một chút, bởi vì còn phải lo nghĩ vấn đề mua nhà, ở Bắc Kinh không có xe quả là rất bất tiện, nhất là cô phải thường xuyên ra ngoài xã giao với khách hàng.

Thật ra Giang Mạc Viễn có đứng tên vài chiếc xe, nhưng cô không định lái xe của anh, thứ nhất là quá khoa trương, thứ hai là chạy xe của anh đi gặp khách hàng cũng khá kỳ, tuy rằng trước mặt khách hàng phải có thể diện, nhưng thể diện này lại dựa vào đàn ông mà có, cô không muốn như vậy.

Lúc mời thầy dạy lái xe, Giang Mạc Viễn cũng có ý định chuyển một chiếc xe đứng tên mình sang cho cô, nhưng bị cô dửng dăng từ chối.

Đức Mã vẫn bận rộn như trước, lại bởi vì Trang Noãn Thần trở về sau kỳ nghỉ mà càng tăng thêm sức sống.

Cô gần như tặng cho mỗi đồng nghiệp thân thiết với mình một món quà, đều là quà cô tỉ mỉ lựa chọn, mấy đồng nghiệp nhận lấy rất là vui vẻ.

Trở lại văn phòng giám đốc, đang đặt đồ xuống, đảo tầm mắt một lượt, nhìn thấy tấm ảnh trưng trên bàn làm việc, là Hạ Lữ.

Cô cười nhẹ, cầm lên xem.

Đúng lúc cửa phòng làm việc mở ra, Hạ Lữ đi đến, thấy cô xuất hiện trong văn phòng đầu tiên là giật mình rồi sau đó mỉm cười, “Cậu về rồi à.”

Trang Noãn Thần ngẩng đầu nhìn cô, quơ quơ khung hình trong tay, “Chụp lúc nào vậy? Nhìn chuyên nghiệp thật đó.”

Hạ Lữ trong ảnh mặc một bộ đồ công sở, hình như chụp lúc nhận phòng văn của tạp chí.

“Lúc trước làm chuyên mục của tạp chí thời trang, chẳng qua mình chỉ phối hợp một chút.” Hạ Lữ bước đến, lấy lại khung hình, “Chơi vui không?”

Hết chương 24

Quyển 5 - Chương 25: Vượt quyền

“Chơi gì chứ, chỉ là chọn quà cho cậu và Ngải Niệm suốt một ngày, nhất là quà của cậu.” Trang Noãn Thần từ trong giỏ xách lấy ra một lọ nước hoa bao bì bắt mắt, mỉm cười hươu hươu, “Đây là thứ cậu luôn mong muốn phải không?”

Hạ Lữ nhận lấy mở ra, bên trong là lọ nước hoa màu tím sậm, chữ khắc trên đó mềm mại duy mỹ, thân lọ cao nhã tinh tế, mặt sau là tên của nhà thiết kế nước hoa.

“Trời ạ, là nước hoa của Clive Christian thiết kế?” Cô kinh hỉ kêu lên, “Sao cậu biết mình cực thích hiệu nước hoa này vậy?”

“Thì tạp chí đăng quảng cáo loại nước hoa này đều bị cậu xem đến nát bét hết cả mà.” Trang Noãn Thần mỉm cười.

“Cưng ơi, mình yêu cậu chết mất thôi.” Hạ Lữ tiến lên ôm chầm lấy cô.

Nước hoa của Clive Christian là một trong những loại nước hoa được bán khắp toàn cầu, nhưng số lượng có hạn và giá cả đắt đỏ, bên trong chứa nguyên liệu quý hiếm mà những thương hiệu nước hoa bình thường không thể so sánh được, chỉ chấm một lượng nhỏ là có thể lưu lại hương thơm dài lâu, đây cũng là nguyên nhân phải chấm ở cổ tay. Ở Zurich, rốt cục cô cũng mua được một lọ duy nhất trong một cửa hàng.

“May mà cậu không phải thích Imperial Majesty No.1[1].” Trang Noãn

Thần thấy cô vui vẻ, bản thân cũng vui lây.

“Mình cũng muốn thích nó lắm, nhưng có thích cũng chẳng mua được.” Hạ Lữ cười cười, “Toàn cầu chỉ bán đúng mười lọ, mà chỉ có năm lọ bán ra nước ngoài, mấy đại gia cũng chẳng giật được.”

Chai Imperial Majesty No.1 của nhà thiết kế người Anh, Clive Christian, trở thành nước hoa đắt nhất hiện nay, nước hoa được tinh luyện từ 170 loại hoa, mỗi một lọ nước hoa cần thời gian hơn nửa năm để điều chế thành, thân lọ nước hoa có thể đặc chế theo yêu cầu của khách hàng, ngoài ra nắp lọ còn được nạm kim cương 5 carat và dây vàng, hơn nữa với công nghệ đặc biệt, mỗi lọ nước hoa có giá bán trên dưới hai trăm ngàn đô la Mỹ, được nữ hoàng Anh trao tặng huân chương danh dự Obe.

“Cho dù có bán 100 lọ thì cũng không mua nổi.” Trang Noãn Thần cười nhẹ.

Hạ Lữ nhếch mày nhìn cô, “Đừng nói nghe thê thảm vậy chứ? Cậu được gả cho đại gia mà.” Nói xong đi đến bên cạnh cô, huých cô một cái, “Lần này đi Thụy Sĩ, có biết được giá trị đức ông chồng của cậu tốt cuộc nhiều bao nhiêu chưa?”

“Bộ tự cậu không tính được à? Hạng mục mà anh ấy đầu tư đều trong sạch nhé.” Trang Noãn Thần liếc cô trắng mắt.

“Biết đâu còn có gì mờ ám thì sao?” Hạ Lữ nhún vai.

“Cậu thật là nhàm chán.” Trang Noãn Thần không nhiều lời, nếu để cho Hạ Lữ biết Giag Mạc Viễn là con trai của Giang Phong, thế nào cũng kinh ngạc cho xem, “Chuyện của mình và Mạc Viễn không có đồng nghiệp khác biết chứ?”

“Biết chỉ là chuyện sớm muộn.” Hạ Lữ lắc đầu.

Trang Noãn Thần gật đầu, cô cũng hiểu, hơn nữa ý của Giang Mạc Viễn là sẽ mời đồng nghiệp của hai công ty tham dự lễ cưới.

Sau khi im lặng chốc lát, cô hỏi, “Dạo này thế nào? Các hạng mục đang theo không có vấn đề gì chứ?”

“Yên tâm đi nha.” Hạ Lữ đáp qua loa.

Trang Noãn Thần gật đầu, “Vậy gửi hết tất cả báo cáo công việc của hai tuần nay vào email của mình nhé, lúc này mình có kiểm tra, thấy email của hai tuần nay vẫn chưa gửi cho mình.”

“Sợ cậu nghỉ phép mà bị làm phiền thôi, lát nữa mình gửi tất cả cho cậu.” Hạ Lữ nói xong thì thu dọn đồ của mình, cười cười, “Giờ cậu về rồi, văn phòng này trả lại cho cậu.”

Trang Noãn Thần mỉm cười nhìn cô, tầm mắt vô tình đảo qua cô gái có lúm đồng tiền trong khung ảnh, trong lòng đột nhiên cảm thấy khác lạ.

Không biết tại sao, nụ cười của Hạ Lữ trong bức ảnh kia lại mang đến cho cô một cảm giác xa lạ...

Trình Thiếu Tiên đang phê duyệt giấy tờ, thấy Trang Noãn Thần gõ cửa liền mỉm cười ý bảo cô đi vào.

Trang Noãn Thần bước đến, đặt quà lên bàn.

“Là gì vậy?” Trình Thiếu Tiên mỉm cười, cầm lên tò mò hỏi.

“Chẳng phải xem sẽ biết à.” Cô vẫn giữ vẻ thần bí.

Trình Thiếu Tiên cũng bị lây tâm trạng vui vẻ của cô, mở hộp quà, vừa thấy thì cười, “Không tồi nha, là hàng cao cấp của David.” Một chiếc cà-vạt giá cả không rẻ.

“Thế nào? Thích không?” Cô hỏi.

“Đương nhiên, tôi luôn thích màu tối mà.” Trình Thiếu Tiên ngẩng đầu nhìn cô, “Nhưng chiếc cà-vạt này đắt tiền như vậy, coi chừng bị nghi là hối lộ cấp trên đó.”

“Xem như hối lộ cũng được, may mà đây không phải ở Hồng Kông, nếu không có phải anh định đến sở liên chính tố cáo không?” Trang Noãn Thần mỉm cười ngồi xuống chiếc ghế ở đối diện.

Trình Thiếu Tiên nhận quà, “Không tệ, nghỉ phép xong quay lại có thêm chút tế bào hài hước.”

Trang Noãn Thần cười mà không đáp.

“Hôn lễ tổ chức ở đâu? Thụy Sĩ à?” Anh hỏi.

Cố lắc đầu, “Định làm ở Bắc Kinh.”

Hành trình đến Thụy Sĩ chẳng vui vẻ gì, cho dù làm ở Thụy Sĩ cũng là xấu hổ cho đôi bên thôi, ở Bắc Kinh xem như nơi trung gian, Giang Mặc Viễn cũng tôn trọng ý kiến của cô.

Trình Thiếu Tiên nghe xong ngẩn ra, nhưng không tiếp tục hỏi thêm nữa, nhẹ nhàng nói, “Ở Bắc Kinh cũng tốt, ít nhất tôi cũng tiện tham gia hôn lễ.”

“Cám ơn anh.”

“Không cần cảm ơn tôi sớm vậy đâu, Noãn Thần, động cơ chúng ta biết nhau có chút mờ ám mà.” Đuôi mắt Trình Thiếu Tiên nổi lên ý cười, “Nếu Giang Mạc Viễn đối xử không tốt với em, tôi sẽ bắt em đi bất cứ lúc nào.”

“Câu này nghe sao kỳ cục vậy ta?” Trang Noãn Thần nhin không được bật cười.

“Nói trắng ra là, Giang Mạc Viễn chưa hẳn là lựa chọn duy nhất của em.” Trình Thiếu Tiên cười ha ha, tựa lưng ra sau.

Có lời nói khiến nhịp tim của người khác tăng tốc.

Có lời nói lại khiến người khác chán ghét.

Nhưng lời nói dễ nghe của Trình Thiếu Tiên lại khiến tâm trạng cô thoải mái. Anh biểu đạt tình cảm của mình không chút nào che giấu, cũng rất tự nhiên, như một cấp trên cũng như một người bạn, anh là một người thẳng thắn và thật thà, cho dù là lời nói ám muội, khi xuất phát từ miệng anh cũng không làm người khác phải ngượng ngập.

Có một vài người chính là như vậy đấy, Trình Thiếu Tiên được xem như là loại người này.

“Anh thực sự muốn tôi ngoại tình à?” Trang Noãn Thần mỉm cười nhìn anh.

Trình Thiếu Tiên nghĩ nghĩ, khoanh hai tay lại, “VẬY ĐI, em mà ngoại tình thì tôi rất vui đấy.”

“Có người nào làm cấp trên như anh không?” Trang Noãn Thần cố tình xụ mặt, “Làm gì có ai mắng người ta là ngoại tình chứ?”

“Đừng bực bội mà, tôi chỉ ghen tị với tên Giang Mạc Viễn kia thôi.”
Trình Thiếu Tiên hiếm khi tranh luận với cô.

“Thế à?” Trang Noãn Thần rướn người về trước, “Sao nhìn thế nào cũng cảm thấy anh và anh ấy chơi rất thân với nhau nhỉ.” Mỗi lần anh nói đến Giang Mạc Viễn đều không khách sáo, không có vẻ xa cách như những người làm ăn trong nghề với nhau.

Trình Thiếu Tiên đối diện với Trang Noãn Thần, lát sau mới bưng tỉnh, “Hiểu rồi, mua cho tôi quà đắt tiền như vậy hóa ra chỉ là để moi tin.”

“Quả thật là có ý này.”

Trình Thiếu Tiên cười nhạt, “Nói xem, em muốn biết được điều gì từ chỗ tôi?”

“Vị hôn thê của anh ấy.” Trang Noãn Thần dứt khoát nói.

Nụ cười của Trình Thiếu Tiên hơi sượng lại, “Từ đâu mà em biết anh ta có vị hôn thê?”

“Anh có biết đúng không?” Sau khi thấy thế, hai mắt Trang Noãn Thần sáng lên.

Trình Thiếu Tiên có chút quanh co, “Xem như là có đi.”

“Anh từng gặp chưa? Cô ấy là ai vậy? Trông thế nào? Vì sao lại hủy hôn với Giang Mạc Viễn?” Không phải cô không tin tưởng, chỉ cảm thấy hiếu kỳ thôi.

Trình Thiếu Tiên cười yếu ớt, lắc đầu bất đắc dĩ nói, “Em hỏi dồn dập như vậy bảo tôi phải trả lời thế nào? Tôi chỉ có thể nói, người con gái kia xuất thân danh môn vọng tộc, năm đó đã đính hôn với nhà họ Giang, nhưng phải nói thật là, không thể nào so sánh cô ấy với em, về phần vì sao lại hủy hôn, chuyện này... tôi cũng không rõ.”

“Cái gì gọi là không thể nào so sánh với tôi chứ?” Trang Noãn Thần khó hiểu, lời giải thích của Trình Thiếu Tiên cô đều biết hết rồi.

“Cô ấy trông không tệ, nhưng tính cách không tốt lắm, có chút...” Trình Thiếu Tiên dường như đang cân nhắc cách diễn đạt, “Có chút ích kỷ. Còn những chuyện khác thì tôi cũng không rõ lắm.”

“Vậy cô ấy...”

“Noãn Thần à.” Trình Thiếu Tiên ngắt ngang lời cô, “Tôi nghĩ chuyện này hay là em đi hỏi Giang Mặc Viễn sẽ tốt hơn đó, dù sao cách nhìn nhận của tôi cũng có chút chủ quan.”

Thấy anh không muốn tiếp tục đề tài này, cô cũng đành từ bỏ, trong giờ làm việc mà nói chuyện này thì có vẻ không thích hợp lắm.

“Chỗ tôi có một tập tài liệu của em, có thể do thư ký cầm đến nhằm phòng rồi.” Trình Thiếu Tiên lần nữa quay lại chuyện công việc, giao một tập tài liệu cho Trang Noãn Thần.

Cô nhận lấy, mở ra xem qua, kinh ngạc, “Kết toán tiền lương của Tề Viện Viện?”

“Em đã quay về thì tiếp nhận ngay chuyện của bộ phận em đi.” Trình Thiếu Tiên giơ tay chỉ vào văn kiện, “Văn kiện kết toán này còn thiếu mỗi chữ ký của em.”

“Có ý gì?” Cô lại càng không thể lý giải.

Trình Thiếu Tiên nhìn cô, “Hạ Lữ thanh lý hợp đồng lao động của Tề Viện Viện với công ty, chuyện này em không biết à?”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, Hạ Lữ đã khai trừ Tề Viện Viện à?

Tại sao lại như vậy?

“Đây là bản báo báo mà Hạ Lữ đưa cho tôi, trên đó trình bày rất đầy đủ, cũng nói rằng chuyện này đã được em thông qua rồi.” Trình Thiếu Tiên lại đưa một văn kiện cho cô, nhìn cô có chút dăm chiêu.

Trang Noãn Thần nhận lấy, vừa mở ra lại càng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

“Noãn Thần?” Bên tai vang lên tiếng gọi của Trình Thiếu Tiên.

Cô theo bản năng giương mắt nhìn anh.

“Chuyện Tề Viện Viện bị sa thải, em biết hay là không biết?” Anh hỏi, bộ dạng quyền uy.

“Tôi...” Trang Noãn Thần nhìn vào mắt anh, sau lúc lâu khẽ nói, “Tôi có biết chuyện này, Hạ Lữ đã gửi mail thông báo cho tôi, việc sa thải Tề Viện Viên cũng được tôi đồng ý.”

Trình Thiếu Tiên nhìn chằm chằm cô hồi lâu mới gật đầu, “Vậy là tốt rồi, tôi còn tưởng do một mình Hạ Lữ tự quyết định.”

Trang Noãn Thần mỉm cười gượng gạo, không nói gì nữa, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Trở về phòng làm việc, Trang Noãn Thần mệt mỏi ngồi sụp xuống ghế, mở báo cáo của Hạ Lữ trình lên ra, xem xét từng câu từng chữ trong đó.

Trong báo cáo viết rõ Tề Viện Viện chính là người lấy trộm đoạn phim ở bãi đỗ xe, chẳng những bình thường để lộ cơ mật thương nghiệp cho Oswald PR biết, còn phối hợp với công ty này hãm hại chị Mai, phát đoạn phim ngày đó. Báo cáo có liệt kê ra những bằng chứng trò chuyện của Tề Viện Viện liên hệ trực tiếp với người của Oswald PR, camera ở thang máy công ty cũng có ghi lại hình ảnh Tề Viện Viện lên quay về công ty cùng ngày diễn ra họp báo, tiếp đó Tề Viện Viện thành thật khai ra, đoạn phim thật sự là cô lấy trộm trong văn phòng của Angel.

Chuyện này bị Hạ Lữ phanh phui ra, cùng ngày hôm đó Tề Viện Viện bị sa thải.

Trang Noãn Thần xem báo cáo này, thật lâu không nhúc nhích.

Chỉ trong vòng hai tuần ngắn ngủi, cô không ngờ lại xảy ra chuyện thế này.

Sau hồi lâu, cô ngồi thẳng người lên, nhắc điện thoại trên bàn làm việc, gọi số nội bộ của Hạ Lữ...

“Hạ Lữ, đến văn phòng mình một chuyến.”

[1] Năm 2006, Clive Christian ra mắt dòng nước hoa giới hạn 10 chai “Imperial Majesty No.1” với giá 12.700USD/20ml. Mẫu chai của Imperial Majesty No.1 được làm thủ công từ pha lê Baccarat, nắp

chai làm bằng kim cương 5 carat và cổ chai được trang trí bằng sợi dây vàng 18 carat.

Chỉ trong vòng hai tuần ngắn ngủi, cô không ngờ lại xảy ra chuyện thế này.

Sau hồi lâu, cô ngồi thẳng người lên, nhắc điện thoại trên bàn làm việc, gọi số nội bộ của Hạ Lữ...

“Hạ Lữ, đến văn phòng mình một chuyến.”

Lúc Hạ Lữ gõ cửa bước vào, ánh nắng chói chang, xuyên qua cửa kính pha lê phản chiếu lên mặt cùng nụ cười nhàn nhạt bên môi cô. Nụ cười của cô tự nhiên là thế, tự nhiên gần như hoàn mỹ.

Nếu không phải vấn đề trong công việc, Trang Noãn Thần thật hy vọng bây giờ là thời gian nghỉ trưa, hai người chính là bạn tốt, mặt đối mặt nhâm nhi trà nói chuyện phiếm, mà không phải là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới, phải giải quyết một vấn đề khiến cả hai đều cảm thấy ngượng ngập.

“Có chuyện gì à?” Hạ Lữ sau khi tiến vào thấy cô hơi dăm chiêu liền hỏi.

“Ngồi xuống trước đi.” Trang Noãn Thần trầm thờ dài.

Hạ Lữ kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn cô đầy khó hiểu.

Trang Noãn Thần chưa nói gì cả, trực tiếp đặt hai bản báo cáo đến trước mặt cô, một là đơn kết toán tiền lương của Tề Viện Viện, một cái khác là báo cáo sa thải Tề Viện Viện.

Hạ Lữ cầm lên, mở từng cái ra xem, nụ cười trên mặt thoáng đông

lại.

“Mình muốn biết chuyện gì đã xảy ra.” Trang Noãn Thần đón ánh sáng, đối mặt với cô.

Hạ Lữ đóng văn kiện lại, tựa lưng vào ghế, “Đúng vậy, là mình sa thải Tề Viện Viện. Sự thật đã chứng minh chị ta thực sự có liên hệ với người bên Oswald PR với tần suất dày đặc, hai tuần nay cậu không ở đây, điểm mấu chốt của các ý tưởng trong cuộc họp chưa kịp hình thành bản kế hoạch thì đã bị rò rỉ ra bên ngoài.”

“Mình đã xem qua báo cáo, cậu chính là người tìm được thông tin ghi chép chị ấy có liên hệ với người của Oswald, nhưng đây quả thực không phải chứng cứ xác thực, cậu không có lý do gì để khẳng định một mực là chị ấy tiết lộ nội dung phương án.” Trang Noãn Thần hơi nhíu mày.

“Ngoại trừ chị ta, đội chúng ta chẳng có ai có liên hệ chặt chẽ với Oswald PR cả.” Hạ Lữ mở tay ra, “Đương nhiên, đây chỉ là một trong những nguyên nhân mà mình khai trừ chị ta, quan trọng nhất là, chị ta bán đứng chị Mai, lúc ấy là chính chị ta biến cả đội chúng ta thành bị động, đây là sự thật không thể chối cãi.”

Trang Noãn Thần im lặng quan sát cô, hít sâu một hơi, “Cho dù thực sự phải sa thải chị ấy, cũng phải chờ mình trở về chứ? Ít nhất cậu cũng phải cho mình biết quyết định này, để mình biết chuyện này. Vừa rồi ở trong văn phòng của Trình tổng, người thực sự bị động chính là mình.”

“Mình vẫn chưa kịp nói với cậu.” Hạ Lữ nhíu mày.

“Chưa kịp?” Trang Noãn Thần nghiêng người về trước, “Ngay hai mươi phút trước mình đã hỏi cậu tình hình trong thời gian này, là

chính miệng cậu nói với mình vẫn ổn. Nếu cậu muốn nói chuyện này với mình, thì hai mươi phút trước sao lại không kịp?”

“Hiện giờ là cậu đang trách mình làm cậu bị động ở trước mặt Trình tổng, đúng không?” Ánh mắt Hạ Lữ hơi không vui, hỏi vặn lại.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, nhìn cô một cách khó tin, “Hạ Lữ, cậu có biết bản thân đang nói gì không?”

“Mình đương nhiên biết bản thân đang nói gì, là cậu mới không biết bản thân đang làm gì mà thôi.” Hạ Lữ thoáng cao giọng, cũng nhúu mày khó hiểu nhìn cô, “Noãn Thần, cậu làm ơn nhìn cho rõ, mình là Hạ Lữ! Là người bạn thân thiết từ thời ở chung ký túc xá cho đến bây giờ! Cậu lại vì một Tề Viện Viện mà đến chất vấn mình, cậu cảm thấy thích hợp không?”

“Hạ Lữ, đây là hai việc khác nhau!”

“Theo mình thấy chỉ là cùng một việc!” Hạ Lữ đứng bật dậy, vì giày cao gót bước lên thảm nên không nghe một tiếng động, nếu không âm thanh nhất định sẽ rất khó chịu, “Chẳng lẽ cậu đã quên lúc trước Tề Viện Viện đối xử không tốt với cậu sao? Trước kia chị ta khinh khi cậu thế nào, chẳng lẽ cậu quên rồi à? Việc gì khó khăn thì giao cho cậu làm, tăng ca đến tối mịt cũng là cậu, thậm chí còn bảo cậu chạy đến sự kiện làm phương án chương trình, làm mấy công việc nặng nhọc, kết quả thì sao? Tất cả công lao thì chị ta hưởng, không có liên quan chút nào đến cậu.”

Trang Noãn Thần nhìn cô, không nói câu nào.

Cô biết tính tình Hạ Lữ luôn nóng nảy, chính là lúc này đây, hình như trong lời nói của cô đè nén áp lực rất lâu rồi.

“Trước kia cậu là cấp dưới của chị ta, chị Mai tán thưởng cậu đề bạt cậu, cậu mới có thể lên ngang hàng với chị ta, hiện giờ thì sao? Sau khi chị Mai đi rồi, công ty liền để cử cậu lên vị trí giám đốc bộ phận, Tề Viện Viện có thể phục không? Chị ta đã sớm muốn kéo cậu xuống rồi! Chỉ là bản thân cậu ngốc nghếch không biết mà thôi! Không phải chị Mai và Trình tổng thì cậu cũng chẳng thể từng bước thăng chức, chị ta không đối phó được với Trình tổng nên nghĩ cách nhắm vào chị Mai, chị Mai là người khôn khéo cỡ nào lại bị chị ta hại đến phải nghỉ việc, còn cậu? Giữ chị ta lại bên người thì sớm muộn gì cậu cũng bị chị ta đẩy đi thôi!” Hạ Lữ càng nói càng kích động, bước chân cứ đi qua đi lại.

“Chuyện mình làm tất cả chỉ vì muốn tốt cho cậu, mình chỉ là diệt trừ tận gốc một mối họa cho cậu, có cái gì không đúng?”

Trang Noãn Thần đứng lên giữ cô lại, đáy mắt sâu thẳm, “Hạ Lữ, mình biết cậu tốt với mình, nhưng cậu làm vậy là gây thù hằn, muốn khai trừ một người hoàn toàn có thể làm một cách không có dấu vết, giới này rất nhỏ, Tề Viện Viện lấy lý do này ra khỏi Đức Mã, không biết sẽ nói sau lưng chúng ta thế nào.”

“Muốn nói thì cứ nói cho đã thôi.” Hạ Lữ không đồng tình, hừ lạnh.

“Hạ Lữ, thời gian này thực sự là một mình cậu quản lý hết chuyện của đội, nhưng mình vẫn là câu nói kia, phải báo cho mình biết chuyện, cậu chẳng những giấu mình, còn nói dối với Trình tổng đã nhận được sự đồng ý của mình? Hạ Lữ, cậu làm việc như vậy là thiếu suy xét rồi.” Trang Noãn Thần thở dài.

“Chẳng qua mình chỉ là không muốn để cho một người như Tề Viện Viện ở lại trong đội chúng ta thêm một ngày mà thôi!”

“Vậy thì không cần đợi mình quay về à? Thậm chí gửi mail cho mình

cũng được mà.”

Hạ Lữ đột nhiên nhìn chăm chăm cô, “Ý của cậu chính là mình lừa trên dối dưới?”

“Không.” Trang Noãn Thần đối diện với cô, đáy mắt xẹt qua vẻ bất đắc dĩ, “Hành vi này của cậu là vượt quyền, một khi bị Trình tổng biết đây là hành vi của một mình cậu, tương lai của cậu cũng không bảo đảm, ít nhất cách dùng từ trên báo cáo đánh giá phẩm hạnh sẽ gây bất lợi với cậu.”

“Ha ha ha.” Hạ Lữ cười lạnh, “Đúng là phải cảm ơn cậu đã quan tâm mình, nhưng mà hình như cậu đã quên, hai tuần nay là mình ngồi ở vị trí này, mình có quyền xử lý hết những chuyện xảy ra trong đội! Trang Noãn Thần, hay cho một cậu vượt quyền, hóa ra trong lòng cậu, mình không có năng lực ngồi lên vị trí này!”

“Hạ Lữ, mình không nghĩ như vậy...”

“Thôi đủ rồi, mình chẳng muốn cãi nhau với cậu!” Ánh mắt Hạ Lữ bốc hỏa nhìn cô, “Cậu muốn làm thế nào thì cứ làm thế ấy, người là do mình sa thải, không thông báo cho cậu cũng là sự thật, cậu thích đâm thọc với Trình tổng thì cứ việc!” Nói xong, xoay người bỏ đi.

“Hạ Lữ...”

“Rầm...” Cửa phòng làm việc bị đóng sầm.

Trang Noãn Thần ngồi bệt xuống ghế, gơ tay xoa thái dương, sự việc sao lại diễn biến đến mức này chứ?

Buổi chiều, bệnh viện tư nhân phụ nữ.

Tường sơn màu hồng nhạt trở thành nét đặc trưng của bệnh viện này.

Trong phòng bệnh, ấm áp như xuân, bầu không khí thoang thoảng mùa hương hoa bách hợp.

“Chị nhận được không ít hoa, nhưng hoa do phụ nữ tặng là lần đầu tiên chị nhận đó.” Trên giường bệnh, chị Mai cười nhẹ, nói.

Trang Noãn Thần gọt táo, đưa cho chị, “Sớm biết vậy em tặng chị một đóa hoa hồng thì hay rồi, để niềm kiêu hãnh của chị tăng thêm một chút.” Cô vốn gọi điện cho chị Mai để nói về chuyện của Tề Viện Viện, dù sao chị ấy cũng là người bị hại, ít nhiều gì cũng phải nói với chị ấy, nhưng không ngờ chị Mai nhập viện, chỉ là viêm a-mi-đan dẫn đến sốt cao chứ không có gì nghiêm trọng.

“Thôi đừng, chị ghét màu sắc chói mắt của hoa hồng.” Chị Mai nháy mắt với cô, cười rất rạng rỡ.

“Đúng vậy, đỏ như máu ấy.” Cô cố ý nói.

“Đừng có mà mèo chê chó lắm lông thế, nếu bình thường em không chú ý chẳng phải cũng giống chị à.” Chị Mai cắn một miếng táo.

Trang Noãn Thần cười cười, chị Mai chính là người như vậy, rõ ràng là quan tâm đối phương, nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha người.

“Thế nào? Trong điện thoại em muốn nói gì với chị?”

Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ, rồi đem chuyện Tề Viện Viện nói hết cho chị Mai, trong lúc nói, chị Mai không chen vào, đợi sau khi cô kể xong, chị mới nhẹ nhàng hỏi, “Nói như vậy, Hạ Lữ không thông qua

sự đồng ý của em đã sa thải Tề Viện Viện?”

“Đúng vậy.” Trang Noãn Thần đáp.

Chị Mai không nói nữa, chỉ khẽ thở dài, đặt táo sang một bên.

“Hình như nghe xong chuyện của Tề Viện Viện, chị không kinh ngạc lắm thì phải.” Trang Noãn Thần thấy chị bình tĩnh nên hơi khó hiểu.

Chị Mai miễn cưỡng cười cười, “Lúc trước chị cũng nghi ngờ Tề Viện Viện.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, “Chưa nghe chị đề cập qua, Trình tổng biết sự hoài nghi của chị không?”

Chị Mai lắc đầu.

“Vì sao?’ Trang Noãn Thần càng thêm khó hiểu, với năng lực của chị Mai, chị ấy muốn tra khảo định có thể tra ra được chân tướng.

“Một là lúc ấy qua thực chị chẳng còn tinh lực và sức chịu đựng để tiếp tục ở lại công ty tra đến tận cùng, hai là...” Chị Mai nhìn cô, thăm thía nói, “Tìm một chỗ để khoan dung độ lượng đi.”

Trang Noãn Thần ngẩn ra.

“Con người quả thực có thể vì lợi ích mà làm ra cái chuyện trái với lương tâm, nhưng không ai thấy dễ dàng, có thể cho đối phương cơ hội thì cứ cho đi.” Chị Mai nói thật nhẹ.

“Mà nếu quả thực không khai trừ Tề Viện Viện, ai cũng không biết sau này chị ấy có thể làm ra chuyện gì nữa.” Trang Noãn Thần thờ đưng ở góc độ của Hạ Lữ mà nghĩ.

Chị Mai lắc đầu, “Dù Tề Viện Viện có hư hỏng đến mức nào cũng sẽ không thể đi giết người phóng hỏa đúng không? Chẳng qua chỉ là hám lợi đen lòng, cứ nhắc nhở thích đáng với em ấy, chị nghĩ người có gốc thì cũng biết về sau nên làm thế nào. Đương nhiên, cũng có lúc không linh nghiệm với người hồ đồ ngu xuẩn, đã cho cơ hội mà còn không biết quý trọng, thì lúc đó không nhất thiết phải dùng nữa.”

Trang Noãn Thần gật đầu, có chút dăm chiêu.

“Trình Thiệu Tiên là một người cực kỳ thông minh, chị nghĩ anh ta đã sớm phát hiện ra hành vi vượt quyền của Hạ Lữ.” Chị Mai nghĩ.

“Vậy giờ phải làm sao? Em không muốn để cho Hạ Lữ phải gặp phiền phức vì chuyện này.”

Chị Mai cười nhẹ, “Noãn Thần, em phải nhớ kỹ, tuyệt đối đừng chơi trò đấu trí so dững với cấp trên của em, anh ta có thể ngồi lên vị trí đó, em cho rằng dựa vào cái gì? Mượn người bên cạnh em mà nói, có hai người đàn ông em tuyệt đối phải nâng cao tinh thần, đương nhiên, nâng cao tinh thần ở đây là không cần cố ý giấu giếm chuyện gì, đàn ông thông minh muốn nhìn thấu tâm tư em là chuyện dễ như trở bàn tay, chẳng thà ăn ngay nói thật, có thể hiệu quả sẽ rất tốt.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, “Hai người đàn ông nào ạ?”

Chị Mai nhìn thẳng cô, chậm rãi nói. “Một người chính là cấp trên của em, Trình Thiệu Tiên. Người còn lại chính là ông xã em, Giang Mạc Viễn.”

Như bị sét đánh ngang tai, Trang Noãn Thần ngẩn ra hồi lâu mới hoàn hồn, “Có cần thêm một người nữa không?”

“Là nói chị à?” Chị Mai cười khẽ.

Trang Noãn Thần gật đầu, “Chuyện của em và Giang Mạc Viễn chẳng thể gạt được chị.”

“Là chị đảo mắt khắp nơi, dỏng tai nghe ngóng, nhưng trở lại chuyện chính thôi, chị sao có thể biết nặng biết nhẹ, cái gì nên nói cái gì không nên nói như hai người đàn ông đó chứ.” Chị Mai kéo tay cô qua, “Em nhất định phải tin lời chị nói, hai người đàn ông này bỏ ra bất cứ cái gì cũng không phải là đèn cạn dầu đâu, kỳ thực lúc trước nếu Giang Mạc Viễn không tạo áp lực, có thể chị sẽ không cho em nhúng tay vào hạng mục của Tiêu Duy, cấp trên của em là người đàn ông có năng lực và khôn khéo, lại thêm vào một người am hiểu sâu lòng người, sao em có thể chịu đựng nổi vậy?”

“Giang Mạc Viễn tạo áp lực?” Đây là lần đầu tiên Trang Noãn Thần nghe nói vậy, kinh ngạc đầy trong mắt.

Chị Mai cup mắt, cười ảm đạm, “Có thể là chị hình dung có hơi quá lên, thực sự trước và sau khi đấu thầu chị đều lên đi gặp Giang Mạc Viễn, anh ta là người quang minh chính đại không nói dông dài, trực tiếp yêu cầu chị bảo em đến tranh hạng mục của Tiêu Duy, nếu không sẽ không ký hợp đồng, cũng không rút vốn.”

Trang Noãn Thần nghe mà ngẩn ngơ, cô đúng là không biết chuyện này.

“Lúc ấy, chị rất muốn làm hạng mục này, còn nữa, năng lực của em quả thực không kém, cho nên yêu cầu của anh ta cũng không tính là quá đáng.” Chị Mai nói thật lòng.

“Em biết, thủ đoạn xử lý sự việc của anh ấy có thể hơi...bá đạo.” Suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra được từ này.

Chị Mai cười nhẹ, “Đúng rồi còn gì, thực ra cả Giang Mạc Viễn và Trình Thiếu Tiên đều là dạng đàn ông mạnh mẽ, Giang Mạc Viễn là dạng tấn công, còn Trình Thiếu Tiên là dạng lấy lui làm tiến, nói trắng ra là, hai người này cũng cỡ như nhau.”

“Trình tổng nhìn thế nào cũng là người rất khiên tốn.” Trang Noãn Thần đáp, lại nghĩ đến kỳ thực bề ngoài của Giang Mạc Viễn trông rất tao nhã, nhưng cô tin vào phán đoán của chị Mai, chị Mai lăn lộn nhiều năm trong giới này, nhìn người chuẩn xác hơn cô rất nhiều.

Chị Mai nhún vai, “Sự lợi hại của đàn ông không ở bề ngoài mà ở nội tâm.”

Cô có chút đăm chiêu.

“Thực ra Trình Thiếu Tiên đã sớm thương thức năng lực của em, nhưng lại sợ nếu một mình anh ta tự ra quyết định sẽ khiến cho đồng nghiệp trong bộ phận không phục, dù sao thì anh ta cũng phải cấp trên trực tiếp của em.”

“Chị Mai, em không hiểu ý chị lắm.” Cô hoài nghi.

“Nói thật, công ty truyền thông luôn thích bay nhảy, một khi chị đi rồi, chức vụ giám đốc này sẽ theo lệ mà tuyển người mới vào. Trình Thiếu Tiên đã nhìn thấy tâm tư muốn rời khỏi công ty của chị từ lâu, cũng đã sớm chọn sẵn người, chẳng qua chỉ mượn miệng của chị để nói ra thôi, như vậy anh ta có thể danh chính ngôn thuận thăng chức cho người mình đã chọn.” Chị Mai vỗ tay cô, “Người anh ta vẫn luôn muốn cất nhắc chính là em.”

“Dạ?” Trang Noãn Thần nghe mà ù ù cạc cạc, Trình Thiếu Tiên đúng là lao tâm suy nghĩ rồi.

“Khi em vì đoạn phim của chị mà rơi vào thế bị động, thực sự là Trình Thiếu Tiên luôn kiềm hãm lại lòng rục rịch của Angel, công ty xảy ra chuyện lớn như vậy, em cảm thấy tại sao tổng công ty lại không có động tĩnh gì nhiều?” Chị Mai cười cười nhìn cô.

Trang Noãn Thần nhìn vào mắt chị, trong đầu chột lóe, bất giác nói, “Là Trình tổng...”

“Đúng vậy, bộ phận hoạt động gặp sự cố, anh ta là người trực tiếp đi trình bày với tổng bộ, lúc ấy nếu không phải anh ta vẫn luôn gánh áp lực từ cấp trên, chị nghĩ em cũng sẽ không có nhiều thời gian để xử lý sự cố đâu, nói không chừng đã bị Angel mượn cơ hội để đuổi khỏi công ty từ lâu rồi. Còn có lúc em đối mặt với áp lực của Tiêu Duy, thậm chí anh ta còn vận dụng tư quyền cho em điều phối dự án, mục đích chính là không để bộ phận các em bị công kích.”

Chị Mai nói đoạn, thở dài một hơi rồi tiếp tục, “Đương nhiên, trong chuyện này cũng có công lao của Giang Mặc Viễn, cùng ngày họp báo lại xảy ra chuyện, hơn nữa còn ở trước mặt cánh truyền thông, điều này hoàn toàn phạm vào tối kỵ, anh ta cũng phải bàn giao với tổng bộ, có thể nghĩ được lúc ấy anh ta cũng phải chịu không ít sức ép, còn có một điều chính là, lúc ấy chị vẫn luôn không hiểu, thực ra Tiêu Duy và Đức Mã ở nước ngoài luôn ở thế đối đầu nhau, là đối thủ cạnh tranh, sao anh ta lại không quan tâm đến sự phản đối của cổ đông, mà nhất định để cho chúng ta đấu thầu? Nghe nói lúc ấy còn có vài vị cổ đông lớn tuổi bất mãn với hành vi của anh ta, đích thân báo cáo đến tổng bộ, sau lại, khi chị nhìn thấy hai người đứng cùng nhau, chị liền hiểu được nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì chị?” Trái tim cô bất giác lồi nhịp, hoang mang.

Chị Mai nói trúng tim đen, “Anh ta có tình ý với em.”

Trang Noãn Thần mở to mắt, không phải vì Giang Mạc Viễn mà là vì lời nói của chị Mai, chuyện này... chị ấy cũng có thể nhìn ra được à? Ánh mắt quá sắc bén rồi.

“Đừng trách chị nhiều chuyện, mà là ánh mắt của Giang Mạc Viễn nhìn em quá rõ ràng.” Chị Mai vội thừa nhận, “Một người đàn ông làm việc luôn trầm ổn như anh ta mà động tình, chắc chắn chính là như vậy. Còn nữa, chị biết lúc đó đẩy em ra là bất nhân bất nghĩa, nhưng khi chị biết anh ta đối với em hoàn toàn là sự yêu thích và say đắm của đàn ông đối với phụ nữ, thì chị cũng chẳng lo lắng lắm.”

Trang Noãn Thần lại trở mắt nhìn chị, với lấy quả cam bóc vỏ, “Hóa ra chỉ có mình em là chẳng biết gì.”

“Giao thiệp với hai người đàn ông này, không phải người trăm năm tu hành đúng là không xong, mượn chị của hiện giờ mà nói, muốn hoàn toàn đoán được tâm tư của Trình Thiếu Tiên và Giang Mạc Viễn căn bản là không làm được.” Chị Mai giơ hai tay lên đầu hàng.

Trang Noãn Thần tách múi cam ra đưa cho chị, “Trước tiên không nói đến Giang Mạc Viễn, hiện giờ em chỉ lo chỗ Trình tổng, nếu nói như vậy, anh ấy có ý định gì với Hạ Lữ không?”

“Trình Thiếu Tiên không vạch trần em ngay chính là không định truy cứu chuyện này, em cũng đừng ngớ ngẩn đi khua nòng súng nữa.” Chị Mai tước sơ cam, dặn dò cô, “Hiện giờ người em nên lo là Hạ Lữ, hành vi vượt quyền thế này nói lớn không lớn nhỏ không nhỏ, nếu không giải quyết thỏa đáng, quan hệ của em và Hạ Lữ sau này sẽ tràn ngập nguy cơ.”

“Em sẽ chú ý.” Trang Noãn Thần gật đầu, tính tình Hạ Lữ luôn nóng nảy, cách xử lý chuyện này đúng là phong cách của cậu ấy.

Đáy mắt chị Mai đầy ý cười, lấy cam từ từ ăn, lát sau đột nhiên hỏi cô, “Thực ra em có nghĩ đến chuyện từ chức hay không?”

“Dạ không.” Trang Noãn Thần không hề nghĩ ngợi, đáp ngay, “Tuy rằng cũng đã có vài người hỏi em vấn đề này.”

“Chị nghĩ một trong số đó có Giang Mạc Viễn?” Chị Mai quan tâm hỏi.

Trang Noãn Thần gật đầu, cũng không muốn giấu chị.

“Yêu cầu của anh ta không hề quá đáng, xét ở góc độ người chồng, nhất là một người đàn ông có sự nghiệp thành công như anh ta, đương nhiên hy vọng có người vợ chờ anh ta về nhà, mà không phải là người vợ suốt ngày cứ ở bên ngoài tiếp đãi khách hàng. Nói thật, Noãn Thần, em đúng là rất hạnh phúc, nhìn ra được toàn bộ tâm tư của Giang Mạc Viễn đều đặt trên người em, nếu không cũng sẽ không vì em mà làm nhiều chuyện như vậy.”

“Em biết mà.” Trong lòng cô làm sao không thấy tràn đầy cảm kích và động lòng chứ?

“Vậy em nghĩ thế nào? Ai cũng nói phụ nữ giỏi không bằng lấy được chồng giỏi.” Chị Mai nhìn cô.

Trang Noãn Thần lại cười nhẹ, hỏi lại, “Em lại nghĩ chị cũng có rất nhiều cơ hội để gả vào hào môn đó?”

“Ờ, chỉ tiếc là không người nào mà chị thích hết.” Chị Mai thở hắt ra, “Cho nên cô độc sống nốt quãng đời còn lại chính là số mệnh của chị.”

“Cái này chẳng qua chỉ là kiếm cơm.” Trang Noãn Thần lắc lắc tay chị, nhấn mạnh, “Em nghĩ, giữa hai lựa chọn lấy một đại gia làm phu nhân và tự biến mình thành đại gia, chị có khuynh hướng chọn về sau.”

Chị Mai cười nhìn cô, đáy mắt lủi qua sự khen ngợi, “Không tồi nhé, bắt đầu học được nhìn thấu lòng người rồi.”

“Bởi vì em cũng có suy nghĩ như vậy mà.” Trang Noãn Thần cười cười.

“Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu chị thích em.” Chị Mai cũng cười theo.

Trong phòng bệnh, ánh nắng ấm áp lan tràn...

Quyển 5 - Chương 26: Đừng động tay động chân

Công viên Triều Dương.

Xa xa, là một màn sương mù trắng xóa.

Ánh nắng cố gắng xé toạt màn sương, lại vẫn yếu đuối bị sương mù dày đặc che lấp.

Lúc Hứa Mộ Giai đi vào phòng ngủ, không ngoại lệ mà nhìn thấy bộ dạng uống đến say mềm của Cố mặc, lắc đầu đành chịu, bước đến đỡ anh ngồi xuống.

“Đừng uống rượu nữa, anh xem bản thân anh giống cái dạng gì?”

Nói lớn tiếng nhưng vẫn không nhận được đáp lại.

Hứa Mộ Giai bực bội không chỗ trút, ra khỏi phòng ngủ, lúc trở lại trong tay cầm theo một chậu nước, không hề nghĩ ngợi trực tiếp xối thẳng lên đầu Cố Mặc đang gục xuống.

Nước lạnh lẽo kích thích Cố Mặc, mở mắt, ánh mắt say khướt nhìn Hứa Mộ Giai dần trở nên nóng nảy không vui...

“Cô điên à?”

“Em phải là người nói câu này mới đúng!” Hứa Mộ Giai tức giận trừng mắt với anh, “Bên tòa soạn điện thoại rất nhiều lần gọi anh đi làm, sao anh không bắt máy?”

“Chuyện của tôi không cần cô quan tâm!” Cố Mặc đẩy cô ra, lão đảo đi vào phòng tắm, cởi áo thun lót ướt sũng ném sang một bên, hai tay chống trước gương, vẻ mặt say khướt như cũ.

Trong ánh sáng mờ mờ, là đường cong phần lưng trơn bóng của anh, chiếu vào trong gương, là một người đàn ông cao lớn như pho tượng bán khỏa thân.

Hứa Mộ Giai đi theo anh vào phòng tắm, sau khi thấy thế thì thờ dài nói, “Em không quan tâm thì ai đến quan tâm?”

Cố Mặc không trả lời cô, mở nước lạnh rửa mặt.

“Đi ra ngoài, tôi phải thay quần!” Anh hét lên về phía cô, bọt nước vương trên mặt.

“Không nói cho rõ thì đừng mong thay quần!” Hứa Mộ Giai dây dưa không thôi.

Cố Mặc kéo cô đến, cúi đầu, mắt đối mắt với cô, mũi anh gần như dán vào mũi cô, gần giọng, “Cô có biết mình rất phiền không?” Nói xong, lại hất cô ra.

“Trên đời này chỉ có em mới có thể đối xử tốt với anh như vậy, anh ngại phiền cũng phải chịu đựng.” Hứa Mộ Giai đã quen với tính tình lạnh băng này của anh, khoanh tay trước ngực, “Anh nói cho em biết, khi nào thì đến toàn soạn báo danh.”

“Không đi!” Anh ném ra một câu, xoay người ra khỏi phòng tắm, lại đi ra khỏi phòng ngủ.

Hứa Mộ Giai giật mình, sau khi hoàn hồn thì vội vàng đuổi theo, thấy

anh vào phòng thay quần áo, cô cũng chui vào theo.

Cố Mặc vốn đầu vầng mắt hoa, bị cô làm rợn như vậy thì càng đau đầu, dứt khoát dựa vào tường, vẻ mặt khổ sở, “Đại tiểu thư à, đây là nhà tôi, cô làm ơn không có việc gì thì đừng xuất hiện như u hồn ở đây có được không?”

“Tốt thôi, vậy anh trở lại là mình như trước đây mới được, hiện giờ Hứa Tác Vinh đã tra ra kẻ đầu têu, cũng không còn thúc giục anh trả nợ, cơ hội làm việc ở toà soạn lớn nhất cũng bày ra trước mặt anh, em không rõ anh còn gì ẩn khuất trong lòng, nếu không sao lại dùng rượu để tra tấn bản thân mỗi ngày!” Hứa Mộ Giai quan sát anh, đè nén cơn thịnh nộ.

Thực ra trong lòng cô hiểu được tại sao anh uống rượu.

Mấy hôm nay, cô vẫn luôn ở bên anh, chính là muốn thời điểm anh yếu đuối nhất mang lại ấm áp cho anh, đương nhiên, tạm thời không thể cho anh biết chuyện Hứa Tác Vinh là cha cô.

Cố Mặc thấy cô không chịu ra ngoài, cũng lười quan tâm cô, đi đến trước tủ đồ lấy ra cái quần đùi mặc nhà, chẳng may may che đây mà cởi chiếc quần ướt nhẹp ra, thay quần ở trước mặt cô.

Khuôn mặt anh dù hốc hác không ít, nhưng đường cong cơ thể vẫn rắn chắc hấp dẫn như cũ, anh sở hữu tỷ lệ vóc người hoàng kim.

Hứa Mộ Giai nhìn thấy mà đỏ mặt, cúi đầu ngượng ngùng, vừa ngước lên, tim lại đập nhanh hơn.

Cố Mặc thay quần xong đi lướt qua người cô, nhìn cũng chẳng nhìn lấy một cái đã ra khỏi phòng ngủ.

“Cố Mặc...” Cô gọi giữ anh lại.

Anh không dừng bước, vẫn tiếp tục lên lầu.

“Chúng ta kết hôn đi.” Hứa Mộ Giai đột ngột nói.

Cố Mặc dừng bước, quay đầu lại, từ trên cao nhìn xuống cô, hờ hững đáp, “Hình như người say là tôi không phải là cô mà.” Nói xong, xoay người.

“Em có thai!” Hứa Mộ Giai lí nhí nói.

Lần này, Cố Mặc hoàn toàn dừng bước, quay đầu lại kinh ngạc nhìn vào mắt cô.

“Con là của anh, chính là đêm tết dương lịch đó.” Hứa Mộ Giai bóp ngón tay.

Thân hình cao lớn của Cố Mặc thoáng lung lay, bàn tay vịn mạnh vào tay vịn cầu thang, sau một lúc lâu, sa sút tinh thần ngồi phịch xuống bậc thang, nhìn chằm chằm cô, im lặng thật lâu.

“Anh hẳn là phải rồi, em với anh, đêm đó... là lần đầu tiên.” Cô nói xong, mặt càng đỏ hơn.

Ánh mắt Cố Mặc chuyển lạnh, “Cô định dùng đứa bé để trói buộc tôi?”

“Không phải em muốn trói buộc anh, mà là đứa bé không thể không có cha, em tuyệt đối sẽ không bỏ đứa bé này.” Hứa Mộ Giai trở nên rất kích động.

“Hay lắm.” Cố Mặc đứng lên, khuôn mặt điển trai ngày càng lạnh, gần

giọng, “Sinh đứa bé ra đi, tôi sẽ nuôi, nhưng mà Hứa Mộ Giai à, tôi sẽ không cưới cô.”

Sắc mặt Hứa Mộ Giai tái xanh, nghẹn ngào, “Tại sao?”

“Rất đơn giản, tôi không yêu cô.” Quăng lại một câu lạnh lùng như thế xong, để lại cho cô một bóng lưng hờ hững.

Hứa Mộ Giai yếu ớt tựa vào tường, nước mắt lăn dài trên má.

Đêm đó, là cô mất rất nhiều công sức mới lên giường được với anh, không ngờ kết quả vẫn vậy...

Hạ Lữ và cô chiến tranh lạnh.

Lúc Trang Noãn Thần muốn nói chuyện với cô, Hạ Lữ dứt khoát xin nghỉ bệnh, đóng cửa không tiếp.

Hội nghị hằng năm của Tiêu Duy lại rơi xuống đầu cô.

Hội nghị không lớn không nhỏ, Giang Mạc Viễn cũng tham gia.

Đây là lần đầu tiên sau khi cô và anh kết hôn dùng hình thức này để gặp mặt, anh là khách hàng của cô, là bên A. Khi anh mặc complet mang giày da ngồi ở trong hội nghị, Trang Noãn Thần vẫn ít nhiều cảm thấy áp lực.

Áp lực là vô hình, cụ thể là gì thì cũng không diễn tả được.

Bởi vì sắp đến những ngày cuối năm, đứng trước kỳ nghỉ tết của công ty, cho nên sau khi tổng kết lại báo cáo của hai kỳ hoạt động,

Trang Noãn Thần lại đưa ra đề xuất tổng thể hoạt động của năm sau, Giang Mạc Viễn cùng bộ phận kế hoạch nghe xong cũng không có ý kiến gì quá lớn.

Cao Doanh là người làm kết toán số tiền cuối năm, sau khi nhận lấy báo cáo kết toán trong tay, Giang Mạc Viễn thản nhiên nói, “Tan họp thì giám đốc Trang đến văn phòng tôi một chuyến.”

Những người khác, trước sau như một, vẫn dùng ánh mắt mờ ám để nhìn cô.

Tan họp, Trang Noãn Thần sắp xếp cho Cao Doanh và mọi người đi trước, đợi sau khi xã giao mấy câu với vài quản lý cao cấp của phòng kế hoạch xong mới đợi thang máy đến phòng tổng giám đốc hành chính trên lầu.

Thư ký hành chính vừa từ phòng thư ký đi ra, có lẽ thư ký trưởng gọi đến không biết giao cho việc gì, thấy Trang Noãn Thần đi lên thì vẻ mặt vui sướng, kéo cô qua nhỏ giọng hỏi, “Giám đốc Trang, nghe nói lần này Giang tổng về Thụy Sĩ nghỉ phép có dẫn theo cô đi cùng?”

Trang Noãn Thần mỉm cười gượng gạo, cố sức rút tay mình ra, “Theo tin vỉa hè từ đâu thế?” Trước khi công bố lễ cưới, cô và Giang Mạc Viễn không muốn rắc rối, càng không muốn chuyện này trở thành đề tài bàn tán trong giờ rỗi rãi, cho nên tới bây giờ, người biết được hai người họ kết hôn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Còn giấu tôi hả? Là lúc thư ký trưởng sắp xếp lộ trình cho Giang tổng vô tình phát hiện ra lộ trình của cô, sao đúng lúc cô cũng đến Thụy Sĩ vậy?”

“Tôi...” Trang Noãn Thần cảm thấy cô ta không làm phóng viên săn tin thì đúng là đáng tiếc, nghĩ nghĩ, “Chỉ là trùng hợp mà thôi. Giang

tổng có ở đây không?”

Dời đề tài đi, không muốn nói về nó nữa.

Thư ký hành chính thấy thế cũng đành bỏ cuộc, nhún vai nói, “Giang tổng đã dặn khi cô đến thì trực tiếp đi vào trong.”

Trang Noãn Thần gật đầu, đi vào phòng tổng giám đốc, cố tình không quan tâm đến cặp mắt đầy vẻ hoài nghi ở sau lưng.

Sau khi gõ cửa vào văn phòng, Giang Mạc Viễn đầu cũng không ngẩng dậy, trực tiếp nói, “Không cần quay về công ty nữa chứ?”

“Dạ.”

“Vậy đúng lúc lắm, lại đây xem tài liệu này.” Giang Mạc Viễn đang ký tên vào một văn kiện, ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười, tay chỉ chỉ vào một chồng tài liệu bên cạnh.

Trang Noãn Thần bước lên trước, vừa muốn xem, Giang Mạc Viễn lại đưa văn kiện trong tay cho cô, “Cất đi.”

Cô nhận lấy, là giấy đồng ý bút khoản cuối năm lúc này, anh đã ký tên xong.

“Quan hệ giữa chúng ta có phải là có chút kỳ lạ hay không?” Sau khi cất văn kiện vào túi xong, cô chợt nói. Ông xã của cô lại đồng thời là ông chủ gián tiếp của cô, đưa cho cô phê duyệt khoản tiền cô phục vụ cho công ty?

Bên môi Giang Mạc Viễn nở nụ cười, duỗi tay về phía cô, “Em lại

đây.”

Cô bước đến.

Anh xoay ghế dựa qua, đưa tay kéo cô ngồi lên đùi mình.

“Đừng vậy mà...” Cô hoảng hốt.

“Sợ gì chứ?” Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Những người ở bên ngoài kia sớm muộn gì cũng phải biết quan hệ của hai ta.”

“Vậy còn tốt hơn so với chuyện hiện giờ bị bắt quả tang tại trận.”
Trang Noãn Thần nói xong rướn thân, lại bị anh ôm chặt hơn.

“Đừng lộn xộn.” Bên tai, là tiếng nói gợi cảm cùng nụ cười trầm ấm của anh.

Cúi đầu, thật ấm áp bù tai.

Mùi hương nam tính cùng hơi thở nóng bỏng đảo quanh bên tai cô, mặt cô hơi đỏ lên, cắn môi trách móc, “Gọi em lên chính là muốn như vậy sao?”

“Giữa hai vợ chồng còn có thể thế nào? Chẳng lẽ anh còn phải cùng em thảo luận về nội dung hội nghị ban nãy?” Giang Mạc Viễn bị cô chọc cười, nghiêng mặt nhìn cô, thấy hai má cô ửng hồng, nhin không được lén hít nhẹ mùi hương của cô.

“Đừng quậy nữa, trong văn phòng mà còn như vậy? Trước kia chưa từng thấy anh không đứng đắn như vậy nha.” Mặt cô càng đỏ, xoay người giơ tay muốn đánh anh.

Cổ tay lại bị anh bắt lấy, trong ánh mắt thâm sâu hiện lên nụ cười mờ

ám, “Về đứng đắn trước khi kết hôn đều là giả vờ, biết chưa? Trước kia mấy lần gọi em vào văn phòng, ngoài mặt là chuyện công việc, còn trên thực tế? Biết khi đó anh nghĩ gì không?”

Cô quan sát anh, cắn môi nhíu mày, thấy anh hỏi vậy tám phần cũng chẳng có gì hay, giận dỗi nói, “Nghĩ gì?”

Giang Mạc Viễn siết chặt vòng ôm, khuôn mặt anh tuần kờ sát bên tai cô, bên môi hiện lên vẻ cười, “Mỗi một lần, anh đều phải cố gắng áp chế dục vọng mãnh liệt muốn đè mạnh em xuống sofa...”

Trang Noãn Thần không ngờ anh sẽ nói trắng trợn như vậy, ngẩn ra, sau đó giơ tay đấm anh, “Sói đội lột người!”

Sự không vui của cô còn lộ ra một chút trách móc, bản thân cô không phát hiện ra, nhưng anh cảm nhận được.

Giang Mạc Viễn cười sang sảng, hé miệng cắn nhẹ vào vành tai cô, “Còn động tay động chân với anh nữa, cẩn thận anh ở trong này muốn em.”

“Thật không biết xấu hổ, ai thèm động tay động chân với anh? Hay anh mới chính là người làm vậy?” Trang Noãn Thần hung dữ trừng mắt với anh, đồng thời cũng bị lời nói nửa đùa nửa thật lúc nãy làm cho hết hồn, cô cũng không muốn để ai đột ngột xông vào nhìn thấy cảnh tượng ám muội này.

Quyển 5 - Chương 27: Lờ mờ dậy sóng

Giang Mạc Viễn nhìn cô chăm chăm, ánh mắt chan chứa ý cười thâm thúy.

Trang Noãn Thần nhân cơ hội đứng lên.

Thấy cô đỏ mặt chạy trốn, anh bật cười, ý cười bên khóe môi ngày càng đậm. Vài phút sau anh không chọc ghẹo cô nữa, đưa tay lấy qua mớ tài liệu trên bàn, “Nhìn xem em có thích hay không.”

Trang Noãn Thần nhận lấy, mở ra nhìn, là bản vẽ của vài căn nhà, hình ảnh môi trường xung quanh, bản vẽ nội thất... có còn một số tư liệu nữa, cô kinh ngạc nhìn thoáng qua Giang Mạc Viễn, không ngờ anh lại để bụng chuyện này.

“Đây là những căn nhà hiện nay có ở Bắc Kinh, chung cư và điều kiện xung quanh toàn bộ đều đã xong, không cần phải đợi một hai năm. Trong mấy công ty bất động sản này, đất của Hồng Đồ và Vạn Cơ là có thể cân nhắc, vị trí tốt, tuyệt đối có không gian tăng trị giá và giá trị cư trú.” Giang Mạc Viễn ngồi tại chỗ nhìn cô, từ từ lên tiếng giới thiệu, cùng lúc đó âm thầm quan sát cô.

Hai mắt của Trang Noãn Thần đảo qua đảo lại trên tài liệu, mỗi một chỗ đều đẹp như hội quán tư nhân, bất luận là thiết kế nội thất đến hoàn cảnh xung quanh, chỉ dùng mắt nhìn thôi đã biết giá cao thế nào.

“Mấy căn nhà này... có phải rất mắc không?” Cô giương mắt nhìn

anh, hỏi.

Giang Mạc Viễn cười nhạt, “Đồng nghiệp của em muốn mua căn nhà có giá thế nào?”

“Dạ... Cô, cô ấy muốn mua căn nhà giá được một chút, có lâu là được, sau này tiện việc đón cha mẹ lên ở cùng.” Trang Noãn Thần vắt hết óc mới nói được câu này.

Giang Mạc Viễn nhíu mày, làm ra vẻ chột hiểu ra, “À, anh chọn mấy căn này đều thích hợp để người già ở, hoàn cảnh yên tĩnh lại ở nội thành, gần như là trong náo nhiệt lấy nơi yên ả vậy.”

“Nhưng mắc quá.”

“Đồng nghiệp của em không có tiền à?” Giang Mạc Viễn nhàn nhả nhìn cô, “Cô ấy không có tiền, còn chồng của cô ấy thì sao?”

Trang Noãn Thần nhìn anh, từ trong mắt anh nhìn ra được ẩn ý gì đó, đáy lòng bắt đầu gióng lên hồi chuông cảnh báo.

“Chuyện mua nhà chí ít ý kiến của hai người phải thống nhất mới được. Còn nữa, Noãn Noãn à, hình như em rất hiểu người đồng nghiệp đó thì phải.” Giang Mạc Viễn tựa lưng vào ghế, khóe môi bất giác nhếch lên.

Trang Noãn Thần sụp mắt, có ngu cũng dễ dàng phát giác ra sự bất an đang lớn vồn trong không khí, chuông cảnh báo trong lòng một mực kêu vang, sợi dây kia cũng căng đến cực hạn. Sau hồi lâu, cô ngẩng đầu, thấy Giang Mạc Viễn vẫn nhìn cô chăm chú, ánh mắt đen tối sâu thẳm.

Sợi dây kia cuối cùng cũng đứt phụt.

Hít sâu một hơi, lần này, cô dừng cảm nhìn lại ánh mắt đầy quyền uy của anh.

“Em không muốn gạt anh, thực ra...” Cô liếm đôi môi khô khốc của chính mình, thờ dài một tiếng, “Thực ra là em muốn mua nhà.” Nói xong, cô lặng lẽ quan sát biểu hiện của anh, cô không biết sau khi anh nghe xong những lời này thì sẽ có thái độ gì.

Giang Mạc Viễn lại hết sức bình thường, bình thường đến nỗi khiến Trang Noãn Thần hoảng hốt, hay thật, lần đầu tiên cô nói dối đã bị vạch trần một cách đầy xấu hổ.

Nhất thời, cô không biết nói thế nào để diễn đạt ý của mình, thực ra cô nghĩ rất đơn giản. Thấy anh không nói lời nào, cô cũng tạm thời giữ im lặng, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, nghĩ xem phải giải thích chuyện này thế nào.

Tiếng nói của Giang Mạc Viễn lại bất giác vang lên...

“Em muốn mua nhà, có thể nói thẳng với anh.” Giọng nói bình thản như nước.

Trang Noãn Thần bóp ngón tay, đáy mắt chân thành, “Chuyện em muốn mua nhà thật ra là bị bà chủ nhà kích thích, lúc nhận nhà bà ấy nói chuyện rất khó nghe, còn nữa, em rất muốn đón ba mẹ em lên Bắc Kinh. Hồi trước, em liều mạng kiếm tiền cũng là muốn mua nhà cho họ, em thừa nhận chuyện này với anh, chính là muốn cho anh biết em thực sự rất muốn dựa vào năng lực của chính mình để mua nhà cho ba mẹ. Trong mắt anh có thể cho rằng một căn nhà không đáng bao nhiêu, nhưng em rất để ý, em muốn lúc ba mẹ em dọn vào ở, họ có thể kiêu hãnh mà nói với hàng xóm rằng: đây là nhà mà con gái họ mua cho họ.”

Giang Mạc Viễn im lặng nghe cô nói, sau đó đứng lên, không nói câu nào, đi vào phòng nghỉ.

Trang Noãn Thần thấy thế thì ngạc nhiên, do dự một lát cũng đứng lên đi theo.

Mặt trời sắp lặn, từng mảng ánh sáng chìm vào nơi cuối chân trời hắt lên cửa kính.

Bóng dáng của anh rơi vào bức tranh nửa sáng nửa tối.

Anh lấy hộp thuốc lá trên bàn trà, từ bên trong rút ra một điếu, kề lên miệng, châm thuốc, hút một hơi rồi nhẹ nhàng nhả khói, anh đứng trước cửa sổ sát đất, từ trên cao nhìn xuống bên ngoài, không biết suy nghĩ điều gì.

Trang Noãn Thần đứng ở đằng sau, tầm mắt chỉ có thể tiếp xúc với bóng lưng hờ hững cao lớn của anh, trong lòng có chút không yên.

Cô chậm rãi đi lên trước, ngẩng đầu nhìn nửa bên mặt của anh, nhẹ nhàng nói, “Em biết là không nên giấu anh, nhưng em... chỉ muốn độc lập một chút ở trước mặt anh, em muốn dựa vào nỗ lực của bản thân mà hoàn thành một việc.”

Nghe vậy, Giang Mạc Viễn quay đầu nhìn cô, tròn mắt thâm thúy theo sự biến mất của chút ánh sáng nơi chân trời cũng trở nên càng thêm u ám, bàn tay kẹp điếu thuốc phủ lên mái tóc cô, lơ mơ dùng sức, cúi đầu nhìn cô, “Trang Noãn Thần, em có xem anh là chồng em không, hửm?”

Anh gọi cả tên lẫn họ của cô, nhất là sau khi nói xong câu đó, sắc mặt anh rõ ràng trở nên khó coi, xem ra, anh rất tức giận.

“Em... xin lỗi...” Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy biểu cảm của anh thay đổi nhiều như vậy, mở miệng còn định giải thích gì thêm, nhưng chỉ nói được mỗi câu xin lỗi.

Sau khi nói xong câu đó, Giang Mạc Viễn đi tới bàn trà, dập tắt điếu thuốc trong tay.

Trong không khí thoang thoảng mùi thuốc lá.

Còn có, sự bất an lơ mờ phát ra quanh thân anh.

Anh không nói gì nữa, cô cũng không lên tiếng, cô không biết phải đối mặt thế nào với một Giang Mạc Viễn như vậy.

Bầu không khí đang căng thẳng, điện thoại nội bộ của thư ký tổng giám đốc vang lên, Trang Noãn Thần lơ mờ nghe thấy, hình như có người khách nào đó hẹn trước đã đến.

Giang Mạc Viễn dặn thư ký để cho người đó vào.

Trang Noãn Thần sau khi nghe vậy thì đi đến sofa, cầm lấy áo khoác, khẽ nói, “Em đi trước.”

“Đứng lại.” Sau lưng, Giang Mạc Viễn lên tiếng.

Cô dừng bước, quay đầu nhìn anh khó hiểu.

“Để đồ xuống đi, ngồi đó.” Đuôi lông mày Giang Mạc Viễn nhuộm sự cường thế.

“Nhưng anh...” Nói một nửa liền thôi, là bị ánh mắt cảnh cáo hờ hững của anh dọa im bật.

Cứ như vậy, Trang Noãn Thần đành phải ngồi ở một bên đợi anh.

Sau khi người khách đi vào, hai người vào trong phòng tiếp khách nhỏ ở bên cạnh thương lượng công việc, lúc đi người khách còn gượng gạo nhìn Trang Noãn Thần, Trang Noãn Thần dứt khoát lui về một góc, thực ra đối lại là người nào cũng sẽ cảm thấy kỳ lạ, dù sao hai người họ cũng là bàn bạc công việc.

Nhưng Giang Mạc Viễn ngược lại rất tự nhiên, nói chuyện vui vẻ, không chút nào cảm thấy có vấn đề gì muốn giấu giếm cô mà không thể nói.

Cứ như vậy, cô đợi anh khoảng hai tiếng đồng hồ.

Lơ đãng nhìn khuôn mặt nghiêng của Giang Mạc Viễn ở cách đó không xa, nhất thời bị mê hoặc, thực ra anh rất bận, trong thời gian hơn hai tiếng này, điện thoại di động của anh reo liên tục, đều được chuyển đến chỗ thư ký tổng giám đốc.

Nhìn rồi lại nhìn, nghĩ đến mỗi lần cô gặp khó khăn thì anh sẽ đột ngột xuất hiện, trong lòng bất giác thấy xót xa, anh bận như vậy, chắc lúc đó bởi vì cô mà làm lỡ dở không ít chuyện?

Lúc ngoài cửa sổ tối mịt, người khách nọ cuối cùng cũng đi khỏi.

Khi Giang Mạc Viễn từ phòng tiếp khách đi ra, thư ký trước gõ cửa đi vào, đưa sổ ghi chép các cuộc gọi trong lúc anh tiếp khách, có lẽ không ngờ trong phòng lại có người, nhìn thấy Trang Noãn Thần liền ngẩn ra.

Trang Noãn Thần nhìn cô mà mỉm cười cũng không được, chào hỏi lại càng không xong, chỉ có thể làm như không thấy.

“Châu Niên đâu?” Giang Mạc Viễn không ngần đầu, hờ hững hỏi.

“Trợ lý Châu đã đến khách sạn.” Thư ký tổng giám đốc vội vàng báo lại.

Bên này Trang Noãn Thần nhìn thoáng qua đồng hồ, tám giờ tối. Làm thư ký tổng giám đốc cũng thật vất vả, lãnh đạo chưa xuống ca thì cũng phải tăng ca theo.

Sau khi Giang Mạc Viễn ký xong mấy văn kiện thì giao cho thư ký, bảo cô ấy ra ngoài.

Thấy anh có vẻ như đã xong việc, Trang Noãn Thần cũng nhanh chóng đứng lên, ngồi thời gian lâu làm chân cô tê rần.

Giang Mạc Viễn đưa tay cầm lấy áo khoác mặc vào, Trang Noãn Thần thấy thế thì nhanh chóng bước đến lấy khăn choàng ở bên cạnh, nhón chân tự mình choàng cho anh, cẩn môi quan sát vẻ mặt anh.

Hành động này của cô cùng sự chờ mong nho nhỏ xẹt qua trong mắt khiến chiếc cằm cứng cứng của anh cũng hơi dịu đi, khóe môi bất giác cũng thay đổi theo.

Trang Noãn Thần nhạy cảm nắm bắt được, cẩn thận nói, “Đừng giận mà.”

“Mặc áo vào, đi thôi.” Giang Mạc Viễn không cười, nhưng vẻ nghiêm nghị trong mắt vơi đi chút ít.

Trang Noãn Thần không biết có phải về thẳng nhà hay không, thấy anh sai bước ra khỏi văn phòng cũng không kịp hỏi nhiều, đành phải

mặc áo khoác nhanh chóng đi theo anh ra khỏi văn phòng.

Thư ký tổng giám đốc còn đang chỉnh lý lại lộ trình, sau khi thấy Trang Noãn Thần, ánh mắt rõ ràng mờ ám.

Thấy vậy, trong lòng Trang Noãn Thần than thở gào thét...

Quyển 5 - Chương 28: Người đàn ông lòng dạ thâm sâu

Không ngờ rằng, Giang Mạc Viễn trực tiếp lái xe thẳng đến Điều Ngự Thai ở lân cận.

Đây là nơi bình thường mở tiệc chiêu đãi trọng thể.

Trừ điều đó ra, ở chỗ này là nơi đẹp nhất vào cuối thu ở Bắc Kinh.

Mọi người đều nói lá đỏ ở Bắc Kinh là đẹp nhất, thật ra không phải, cuối mùa thu thứ đẹp nhất chính là cây bạch quả rụng đường.

Gần khu vực Điều Ngự Thai trồng hàng hàng cây bạch quả, mỗi độ thu sang, lá cây vàng rực phủ kín cả con phố, xe chạy băng qua, vài phiến lá bạch quả vươn lên, trông rất thơ mộng.

Nhưng mà, bây giờ đang mùa đông, lá cây đều bị rụng sạch.

Nhưng, nơi này vẫn lấp đầy hình ảnh thu nhỏ đẹp đẽ của Bắc Kinh.

Ban đầu, Trang Noãn Thần còn nghĩ hai người họ sẽ dùng bữa tối ở gần đây, không ngờ Giang Mạc Viễn đưa thẳng cô đến phòng VIP, khoảnh khắc nhân viên đẩy cửa phòng VIP ra, ánh sáng từ đèn thủy tinh hắt ra gần như làm nhức mắt cô.

Bàn trong phòng VIP ngồi đầy người, đều mặc complet giày da, sau khi thấy Giang Mạc Viễn đi vào thì tất cả đều đứng lên.

Trang Noãn Thần giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt, sao anh lại

mang cô đến tham gia bữa tiệc thương vụ thế này?

“Các vị thật ngại quá, có chuyện nên đến trễ, thứ lỗi thứ lỗi.” Giang Mạc Viễn nói xong, lúc cởi áo khoác, nhân viên liền chạy vội đến nhận lấy.

Trang Noãn Thần cũng bỏ áo khoác ra, rõ ràng phát hiện ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào mình.

Trong bàn toàn là đàn ông, chỉ có mình cô là phụ nữ.

“Làm gì có chứ, Giang tổng người sang bận rộn, vả lại, bạn bè cũ chúng ta tụ họp mà, có chờ chút cũng không sao.” Một người trong số đó mở miệng cười nói, những người khác cũng cười theo.

Giang Mạc Viễn nắm tay cô, kéo cô ngồi xuống.

Bên cạnh cô là Châu Niên, nhìn thấy được anh ta cũng khá kinh ngạc.

“Sao không ngại được chứ? Các vị, có muốn tôi tự phạt ba ly để tạ tội không?” Giang Mạc Viễn nửa đùa nửa thật nói.

“Chúng tôi nào dám bắt Giang tổng tự phạt ba ly chứ, như vậy đi, nếu mọi người đã đến đông đủ, chúng ta cạn ly một cái nào.” Một người đàn ông trung niên khác đề nghị.

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh vội vàng tiến lên rót rượu cho từng người.

Lúc đến lượt Trang Noãn Thần, Giang Mạc Viễn đưa tay ngăn lại, nói với người nọ, “Đổi cho cô ấy nước trái cây.” Căn dặn xong thì nâng ly, sau khi nói cười mấy câu với mọi người liền uống cạn.

Tuy rằng những người khác thấy nghi nghi, nhưng cũng uống cạn theo.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng bưng nước trái cây lên.

Giang Mạc Viễn nhận lấy mở giúp cô, sau đó tự mình rót cho cô.

“Giang tổng, vị này là...” Trong bữa tiệc, có người không kiềm chế được liền hỏi.

Những người từng giao tế với Giang Mạc Viễn đều rõ ràng, trong mấy bữa tiệc thương vụ hoặc xã giao, bên cạnh Giang Mạc Viễn chưa bao giờ xuất hiện bạn gái, đương nhiên, chuyện đưa bạn gái đi dự tiệc xã giao thế này cũng là tập mãi sẽ quen, nhưng từ cử chỉ đến hành động của Giang Mạc Viễn không khó nhìn ra sự quan tâm của anh với cô gái này, không khỏi khiến người khác tò mò.

“Đây chính là bà xã tôi.” Giang Mạc Viễn giới thiệu một cách gọn gàng dứt khoát.

Mọi người đều kinh ngạc.

Trang Noãn Thần cũng ngạc nhiên, không ngờ anh lại giới thiệu cô tự nhiên như vậy.

“Giang tổng, anh như vậy là không đúng nhé, kết hôn rồi mới báo cho mọi người biết là sao?” Một anh chàng ngồi đối diện nói.

“Vẫn còn chưa cử hành hôn lễ, mọi người yên tâm, đến lúc đó nhất định thông báo cho mọi người biết.” Giang Mạc Viễn thản nhiên mỉm cười, đưa tay ôm lấy Trang Noãn Thần, chỉ vào những người đang ngồi đây, “Noãn Noãn, anh giới thiệu một chút với em, vị này chính là

Tề Hành Trường, kế bên anh ta là Vương tổng, là tổng giám đốc của điền sản Vạn Cơ, còn có vị kia là...”

Anh giới thiệu từng người một, cô mỉm cười chào hỏi từng người.

Trong lòng cũng tự nhiên sáng tỏ, bữa tiệc xã giao này, tất cả mọi người ở đây đều lấy lợi ích làm điều kiện tiên quyết, không biết sẽ ở trên bàn rượu này đàm phán hạng mục như thế nào, những người này ít nhiều gì cô cũng từng nghe nói qua, đều là tay to mặt lớn trên thương trường, tùy tiện bốc ra một người cũng là phú thương xuất chúng trong bảng xếp hạng, có thể làm cho những người này có vẻ ôn hòa, thậm chí vâng lời, có thể thấy được quyền uy của Giang Mạc Viễn.

Cô biết Giang Mạc Viễn trong giới đầu tư rất có sức ảnh hưởng, nhưng mà không ngờ lại khiến những người này cũng chẳng dám khinh thường.

“Ai da, hóa ra là em dâu.” Vương tổng của điền sản Vạn Cơ vỗ đùi, nhìn Giang Mạc Viễn, cố gắng ra vẻ thân thiết, “Giang lão đệ à, vậy là cậu không đúng rồi. Chúng ta có quan hệ gì chứ? Còn để em dâu và cậu đích thân đi tư vấn mua nhà? Trong tay anh đang có một chỗ bất động sản mở rộng, bất luận là hoàn cảnh xung quanh hay thiết kế phòng ốc, ở Bắc Kinh này mà xưng đứng thứ hai thì chẳng ai dám xưng đứng nhất, tuyệt đối rất được.”

Anh ta dựng ngón tay cái lên, vừa cười ha ha vừa nhìn Trang Noãn Thần, “Anh sai người chữa một căn tốt cho, em dâu, em thấy sao?”

Trang Noãn Thần kinh ngạc, bất giác nhìn về phía Giang Mạc Viễn, Giang Mạc Viễn lại chỉ cười cười, nhàn nhã nhấp rượu.

“Vương tổng khách sáo quá, không biết giá cả thế nào...”

“Em dâu à, đây là em xem thường anh đúng không? Hối giá làm cái gì? Xem như là quà gặp mặt anh tặng cho em dâu đi.” Vương tổng cố ý xụ mặt, sáng khoái nói, “Ngày mai, anh sẽ bảo trợ lý mang chìa khóa căn nhà đó qua, nhà đó chỉ cần dọn vào là ở ngay, em dâu muốn dọn đến lúc nào thì dọn lúc ấy.”

“Như vậy sao mà được? Không không, tôi xin nhận tâm ý của Vương tổng.” Trang Noãn Thần vừa nghe liền vội vàng lắc tay, tặng không cho cô căn nhà? Trên đời này có bữa cơm nào miễn phí chứ?

“Em dâu nói vậy thật xa lạ, anh cũng là mượn hoa kính phật mà thôi.” Vương tổng cười ha ha, nhìn ra được là thật sự muốn tặng căn nhà này.

Trang Noãn Thần biết chuyện này vốn chỉ là chuyện thường tình, nhưng cô không muốn vô duyên vô cớ nhận ân tình này, quay đầu nhìn Giang Mạc Viễn cầu cứu, hy vọng anh có thể nói giúp.

Giang Mạc Viễn cười cười, có lẽ phát hiện thấy cô xấu hổ, buông ly rượu, nhìn Vương tổng, “Anh Vương à, anh đừng dọa bà xã tôi mà, đây là anh công nhiên hối lộ đó.”

Vương tổng nghe vậy liền tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn về phía mọi người, “Nhìn thấy không? Ý tốt của tôi lại trở thành hối lộ cơ đấy.”

Trên bàn rượu tiếng cười không ngừng.

“Vương tổng, anh cũng không phải ngày đầu tiên tiếp xúc với Giang lão đệ mà, ai muốn để anh ta cam tâm tình nguyện nhận lấy lễ vật lớn như vậy còn phải cân nhắc một phen, lễ vật này cũng không phải muốn tặng là tặng.” Tề Hành Trường mỉm cười chạm cốc với Vương tổng.

Vương tổng làm động tác giơ tay đầu hàng, “Được được, tôi sẽ không trực tiếp kết giao với Giang lão đệ, em dâu...” Anh ta lại nhìn qua Trang Noãn Thần, “Em có thích mấy căn nhà của Vạn Cơ không?”

Trang Noãn Thần trả lời thích cũng không được, không thích cũng không xong, trước kia khi đi dự tiệc với Giang Mạc Viễn, cũng sẽ gặp phải vài trường hợp xã giao giống như vậy, nhưng dù sao cũng là rất hiếm, cô bất quá chỉ làm bình hoa tô điểm bên cạnh anh thôi, cho dù gặp phải tình huống như vậy, cô cũng chỉ là người đi cùng, nên không nói câu nào.

Hiện giờ tình huống khác biệt.

Hành vi tối nay của Giang Mạc Viễn làm cô có chút khó hiểu.

Tuy cô ít có kinh nghiệm xã giao trong trường hợp thế này, nhưng có thể phát hiện, mỗi một người ngồi đây đều không tầm thường, chuyện họ trao đổi thường có liên quan đến biến động trên thương trường, trường hợp quan trọng thế này Giang Mạc Viễn lại dẫn cô đến dự, đừng nói là người ngồi đây bị kinh ngạc, ngay cả cô cũng kinh ngạc không kém.

Mà hiện tại, chỉ là ứng phó với một tổng giám đốc của Vạn Cơ thôi cũng đủ làm cô đau đầu.

Đầu tiên, cô không biết quan hệ giữa vị tổng giám đốc này và Giang Mạc Viễn là thế nào, lúc nói chuyện giọng điệu nặng hay nhẹ, nội dung nói chuyện thế nào đều đưa đến hiệu quả khác nhau. Ngộ nhớ hai người họ kết giao nhiều năm, cô lại quá xa cách cũng không hay; nhưng lỡ như quan hệ của hai người họ chỉ là hợp tác làm ăn, cô quá mức nhiệt tình cũng không tránh khỏi chuyện bé xé ra to. Tiếp

theo, đừng nhìn đây chỉ là bữa tiệc, trong đó không thể thiếu những biến động ngầm ngấm. Người Trung Quốc trước giờ đều có thói quen bàn chuyện làm ăn trên bàn rượu, mỗi một vị ở đây cũng không phải loại người hợp tác hữu nghị, mỗi một quyết định như chạm cốc hay đổi ngọn đèn thôi đều có thể khuấy đảo biến hóa trên thương trường, còn cô, là bà xã của Giang Mạc Viễn lại càng phải cẩn trọng từ lời nói đến hành động, nói chuyện suy nghĩ phải có chừng mực, trước mắt cô còn chưa nhìn rõ được tình huống thì tuyệt đối không thể nhiều lời.

Trang Noãn Thần cười mà như không, lúc đang nhú mày cân nhắc nên trả lời thế nào, bên tai vang lên tiếng nói trầm ấm dễ nghe của Giang Mạc Viễn, “Vương tổng, anh nói vậy không đúng rồi.”

Vương tổng ngạc nhiên.

Trang Noãn Thần không nói gì, cũng không ngẩng đầu, đáy lòng lại âm thầm thở phào, không biết tại sao, nghe được tiếng nói của Giang Mạc Viễn, một thứ cảm giác an toàn tự nhiên sản sinh ra đặc biệt rõ rệt, có anh ở đây sẽ không làm cô rơi vào cục diện khó khăn.

“Mọi người nhìn thử xem, Vương tổng tính tặng nhà cho bà xã tôi, một khi chuyện này truyền ra ngoài thì thế nào?” Giang Mạc Viễn cố ý bẻ cong ý tứ của Vương tổng, ánh mắt quét qua một một vị ngồi ở đây.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, quay đầu nhìn Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn như cười như không, nhìn không ra hàm nghĩa cụ thể của những lời này.

Bên kia, Vương tổng lại luống cuống, vội vàng xua tay giải thích, “Giang lão đệ, lời này không thể nói lung tung.”

Rất rõ ràng, những người khác cũng không đoán được tâm tư và ý đồ trong lời nói này của Giang Mạc Viễn, như là đang nói đùa nhưng lại không phân biệt được, như là nghiêm túc nhưng vẻ mặt không hề có nét không vui.

Không khí trên bàn rượu trở nên kỳ lạ.

Mãi cho đến khi...

Giang Mạc Viễn bất ngờ phá lên cười.

Toàn bộ người trên bàn rượu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Vương tổng, mọi người làm ăn cũng không dễ, tình cảm là tình cảm, làm ăn là làm ăn, hai chuyện này khác nhau.” Giang Mạc Viễn cười mỉm, vừa nói vừa nâng ly lên, “Tôi nhận tâm ý.”

Ngữ điệu của anh nghe rất tùy ý, lại ẩn chứa quyền uy cùng chấn động.

Vương tổng cười ha hả, nâng lên, cũng không đề cập đến vấn đề này nữa.

Bên này, Trang Noãn Thần cũng ít nhiều phát giác ra mức độ nông sâu.

Cô phải cảm ơn lời nhắc nhở của Giang Mạc Viễn?

Đợi sau khi thức ăn được dọn lên, đề tài trên bàn cũng sinh động hẳn lên.

Trang Noãn Thần chỉ im lặng dùng cơm, trên mặt cũng luôn giữ nụ

cười ung dung.

Cô nghe những người đàn ông này nói về chuyện đang tiến hành kiến thiết quốc lộ và cầu vượt ở nơi nào đó, có rất nhiều thuật ngữ chuyên môn cô nghe không hiểu lắm, nhưng đại ý thì có lẽ cũng nắm được. Hạng mục này vốn là của chính phủ, Giang Mạc Viễn sau khi xem báo cáo đánh giá xong là cố tình muốn đầu tư vào, cùng lúc đó bên Tề Hành Trường cũng muốn ra mặt bảo đảm, trên bàn rượu còn có người của chính phủ, họ đang phân tích tính khả thi và lợi nhuận sau cùng của hạng mục này. Mà Vương tổng của Vạn Cơ cũng có ý định muốn tham gia vào đó.

Lúc này Trang Noãn Thần mới hiểu, mục đích tặng nhà của anh ta chẳng qua chỉ muốn kéo gần quan hệ với Giang Mạc Viễn, để tiện cho việc anh ta chen vào trong hạng mục này.

Ngẫm ra lại cảm thấy quan hệ thế này thật là lạ.

Giang Mạc Viễn rất thích đầu tư, cái anh chơi chẳng qua chỉ là trò tiền đẻ ra tiền, nhưng Vương tổng lại thuộc mảng công nghiệp, vấn đề điều động tài chính đương nhiên không thể sánh với Giang Mạc Viễn, lại muốn chen chân vào đây, không thể nghi ngờ thuần túy chỉ vì muốn nổi danh.

Cống hiến cho xã hội đó là tạo phúc cho nhân loại, trải đường xây cầu là một trong số đó, khi tiền bạc trong tay một gã thương nhân đã đạt được con số không đếm xuể, như vậy điều hắn muốn chính là muốn lưu danh.

Nhưng rất dễ nhận thấy, Vương tổng mà tham dự vào đó cũng có chút kiên cường.

So sánh với vài vị khác đang có mặt ở đây, thì thật là không bằng

được ai.

Trang Noãn Thần cũng không biết phân tích của mình có đúng hay không, trong lúc ngồi đây, thỉnh thoảng cô lại quay qua nhìn Giang Mạc Viễn. Anh vẫn giống như hiểu biết của cô về anh, luôn giữ im lặng giữa mọi người, thời điểm tất yếu sẽ phát biểu một chút cách nhìn của bản thân, đa số thời gian anh đều lắng nghe, trên môi luôn giữ nụ cười thản nhiên, tâm tư như biển khiến người khác không dò được.

Nhìn anh, Trang Noãn Thần lại nhớ đến một câu thế này: Người lặng lẽ nhất giữa một đám đông thường là người quyền uy nhất.

Thật vậy, Giang Mạc Viễn không cần nói thêm gì cũng đã chứng minh được thực lực của mình, hiển nhiên, cho dù anh không nói lời nào cũng là một thành phần trên bàn rượu này.

Dễ nhận thấy, quan chức chính phủ kia và Tề Hành Trường rất muốn thúc đẩy chuyện này, hai người họ nói nhiều nhất, Tề Hành Trường ngồi kế bên Giang Mạc Viễn, Trang Noãn Thần có thể mơ hồ nghe được mỗi lần Tề Hành Trường kính rượu thì lần nào cũng khe khẽ nói nhỏ trước mặt anh.

“Nào nào nào, người ta thường nói một câu tục ngữ thế này, có tiền mọi người cùng nhau kiếm, lưu danh thì mọi người cùng nhau lưu.” Vương tổng lại giơ ly rượu lên.

Giang Mạc Viễn cong môi cười nhạt, không nói gì, nâng cốc ra hiệu với anh ta, sau khi khẽ nhấp một ngụm, bất ngờ chuyển đề tài, “Tôi rất thích cái câu có tiền mọi người cùng nhau kiếm, các vị, bà xã tôi có thể nhận được bao nhiêu hạng mục trong tay đều phải dựa vào sự chiếu cố của mọi người rồi.”

Trang Noãn Thần sửng sờ, sao lại chuyển đề tài sang cô thế này?

Mọi người nghe xong lại thấy hứng thú.

“Hiện nay, đối ngoại truyền thông và xây dựng thương hiệu của Tiêu Duy đều giao cho bà xã tôi vận hành, nếu mọi người tin tưởng, hoan nghênh hợp tác.” Giang Mạc Viễn đưa tay ôm cô, nhẹ nhàng bâng quơ nhưng lại đang bắt cầu cho cô.

Người trên bàn rượu đều hứng thú, không biết là thực sự có nhu cầu hay là nể mặt Giang Mạc Viễn.

Trang Noãn Thần nhất thời đáp ứng không xuể.

“Em dâu à, em yên tâm đi, đợi anh về sẽ thay đổi công ty đối tác liền, không biết chỗ làm của em dâu là công ty nào vậy?” Vương tổng cuối cùng hỏi.

“Là truyền thông Đức Mã.” Trang Noãn Thần đáp, vẫn giữ nụ cười trên mặt.

Nhưng người khác có chút ngạc nhiên.

Tề Hành Trường không nhịn được bèn hỏi, “Em dâu à, tổng bộ của Tiêu Duy và Đức Mã luôn ở thế đối đầu, sao lại...”

Không đợi Trang Noãn Thần trả lời, Giang Mạc Viễn thản nhiên lên tiếng, “Lão Tề à, đây là hai chuyện khác nhau.”

“Giang tổng, nói chi xa xôi, chỉ mượn hạng mục trước mắt mà nói, ông Nam chính là xin chính phủ rất nhiều lần, ngoài sáng hay trong tối gì cũng đang tranh đấu.” Tề Hành Trường đón đầu trước.

“Ông ấy đang nghĩ gì tôi rất rõ, yên tâm đi.” Giang Mạc Viễn cười nhạt.

“VẬY...”

“Thứ ông Nam muốn trước giờ chưa từng là danh và lợi, điểm ấy, tôi rõ ràng hơn tất cả các vị.” Anh nói xong, tiên phong cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Những người khác cũng không dám chậm trễ, cũng một ngụm uống hết.

Lúc rượu qua ba tuần, Trang Noãn Thần mượn cơ đi toilet.

Bồn rửa mặt được một tấm gương lớn hình cung ngăn thành hai bên trái phải.

Sau khi Trang Noãn Thần rửa tay xong thì nhìn mình trong gương, thở phào một hơi, rốt cục cô cũng tin đàm phán thương vụ thuần túy và tiệc xã giao giữa những người đàn ông thực sự là một cuộc đại chiến ngược tâm, người nào cũng nham hiểm, nghiền ngẫm lòng người đúng là một công việc phí sức lao động.

Bữa tiệc xã giao này còn mệt hơn những bữa tiệc khác mà cô đã tham dự.

Nếu trong bữa tiệc, những người đàn ông khác có dẫn theo bạn gái đến thì có lẽ còn thoải mái một chút, không thể không nói đôi khi phụ nữ cũng có tác dụng điều hòa, tuy cô luôn phản đối điều này, nhưng đối mặt với loại trường hợp thế này thì đích xác phải vậy.

Lúc vừa tắt nước, bồn rửa mặt phía bên kia truyền đến tiếng vui cười, nghe ra là hai cô gái trẻ.

Giọng nói của một trong hai người êm ái như chim oanh, “Thương lượng với cô một chuyện nhé, hai ta đổi phòng VIP với nhau đi.”

“Để chi vậy?” Cô kia cười hỏi.

“Còn hỏi nữa à? Mấy vị khách trong phòng VIP của tôi có chút rầy rà, phiền muốn chết luôn.”

“Phòng tôi cũng không dễ hầu đâu nhé, tất cả đều là nhân vật có máu mặt, sơ hờ tý đắc tội với ai cũng rất phiền.”

“Nếu khó hầu hạ vậy có dễ nhìn không, nghe nói, cái người tên Giang Mạc Viễn kia ở trong phòng VIP của cô đúng không.”

Bên này, Trang Noãn Thần vốn định đi ra nhưng sau khi nghe hai cô đề cập đến Giang Mạc Viễn thì đột nhiên dừng bước lại.

“Thì cô cũng biết đó, là rất dễ nhìn.” Cô nọ cười vang, “Tôi không đối với cô đâu, khó khăn lắm mới nhìn được cực phẩm, tôi còn nhìn chưa đủ.”

“Vậy cô kể tôi nghe xem có phải anh ấy rất đẹp trai hay không? So với ảnh chụp trên mạng thì thế nào?” Cô ‘chim oanh’ vô cùng tò mò.

Trang Noãn Thần nhú mày, ảnh chụp trên mạng? Giây tiếp theo liền nhớ ra, Giang Mạc Viễn từng tham dự buổi ra mắt truyền thông, khi đó ảnh chụp có anh xuất hiện quả thực chấn động trên mạng.

“Rất đẹp trai ư? No no, từ ngữ hình dung của cô quá kém rồi, phải là đẹp trai điên người luôn.” Cô gái nọ nói vô cùng hưng phấn, “Cô biết tôi phấn khích thế nào không? Tiếp xúc với anh ấy quả đúng là sự hưởng thụ của thị giác, anh ấy hả, vóc người chuẩn nha, đường nét

gương mặt ôi thôi góc cạnh rõ ràng, mỗi cử chỉ lại rất quyền uy, ông trời quá đãi ngộ người đàn ông này rồi.”

“Cô để tôi vào nghĩa một chút đi.”

“Nghĩa thì có lợi ích gì? Nhìn thấy còn phát bực hơn, anh ấy dẫn bà xã đến, người ta kết hôn rồi, cho dù còn độc thân thì anh ấy có thể nhìn trúng con nhóc như cô à? Nghe nói vợ anh ấy cũng là quản lý của công ty nào đó? Nhưng mà tôi cảm thấy, người phụ nữ có thể được Giang Mạc Viễn xem trọng, tám phần cô ta là ‘cô chiêu’ của một gia đình giàu có, chẳng qua chỉ là ra ngoài tự lập mà thôi, trời ạ, tôi ghen tị chết đi được.”

“Giang Mạc Viễn cũng kỳ cục quá đi? Ra ngoài xã giao còn dẫn vợ theo? Cô xem trong mấy phòng VIP tất cả đều dẫn theo bồ nhí hoặc vợ bé, còn không thì tìm cô nào đó góp vui, làm gì có ai dẫn vợ theo chứ?”

“Cho nên tôi nói, vợ anh này nhất định không phải dạng vừa đâu, mới có thể quản chồng chặt đến cỡ đó.”

“Chẳng lẽ toàn bộ tài sản của Giang Mạc Viễn đều nằm trong tay vợ anh ấy à?”

“Có lẽ vậy.”

“Ha ha ha...”

Ở bên này, Trang Noãn Thần nghe mà dở khóc dở cười, chuyện gì đây trời? Mấy cô nàng này lạm phim truyền hình quá rồi ư? Sức tưởng tượng rất chi là phong phú...

Hết chương 28

Quyển 5 - Chương 29: Áp lực

Bữa tiệc kéo dài đến gần mười hai giờ mới kết thúc.

Lão Vương tài xế tự mình lái xe đến đón.

Những người khác đợi Giang Mạc Viễn lên xe mới giải tán.

Buổi đêm thật lạnh.

Đèn đường đan vào nhau bị đèn xe kéo thành từng dải ánh sáng, lướt qua qua tầm mắt.

Giang Mạc Viễn hình như hơi say, thân hình cao lớn dựa vào ghế ngồi, nhắm mắt nghỉ ngơi, quanh thân tỏa ra mùi rượu nhàn nhạt hòa cùng mùi xạ hương nam tính.

Trang Noãn Thần ngồi bên cạnh anh, nhìn anh cả buổi mới đưa tay đến.

Khi đầu ngón tay vừa chạm nhẹ vào cà vạt của anh, anh bất giác mở mắt.

Trong bóng tối, anh đối diện với cô, ánh mắt trầm tĩnh đến đáng sợ.

Ngón tay của Trang Noãn Thần hơi run, Giang Mạc Viễn đêm nay tâm tư khó nắm bắt hơn ngày thường, khẽ than thở, “Em chỉ muốn nói cà vạt giúp anh.”

Giang Mạc Viễn không nói chuyện, dường như ngầm đồng ý để cô

làm vậy.

Ngón tay kéo nhẹ, cà vạt của anh lỏng ra.

Cả quá trình, Giang Mạc Viễn đều nhìn cô.

Trang Noãn Thần bị anh nhìn đến trong lòng hốt hoảng, vừa định rút tay về, cổ tay lại bị anh giữ chặt.

“Em lấy nước cho anh uống nhé.” Cô khẽ nói, sức lực nơi cổ tay có hơi mạnh, cô cảm thấy có chút đau, chỉ có thể nhẹ nhàng giãy ra.

Giang Mạc Viễn thấy cô thoáng chau mày, trên mặt cũng hiện lên chút hoảng, như ý thức được đã làm cô đau, anh lập tức buông tay.

Trang Noãn Thần cầm lấy chai nước khoáng bên cạnh, vặn nắp rồi đưa cho anh.

Anh nhận lấy, tu vài hơi, vặn nắp lại rồi ném sang một bên, tiếp tục nhắm mắt, từ lúc lên xe đến giờ anh chưa nói câu nào.

Cô khẽ cắn môi, chỉ khi anh say rượu vầng đầu, cơ thể mới tựa vào ghế ngồi, anh lại vươn tay về phía cô.

Ánh mắt cô dời đến sườn mặt của anh, anh vẫn nhắm mắt như cũ.

Khẽ thở dài, cô đặt tay mình vào lòng bàn tay anh. Anh thu tay đặt lên bụng, cách lớp áo sơ mi, ngón tay cô cảm nhận rõ ràng thân thể trắng kiện rắn rỏi của anh.

Bụng anh phập phồng lên xuống, cùng lúc đó, cô cũng phát giác sự biến hóa lạnh lẽo của anh.

Trang Noãn Thần kinh ngạc, muốn rút tay về, trong không khí lại vang lên mệnh lệnh trầm thấp của người đàn ông, “Đừng nhúc nhích!”

Tay đặt trên bụng anh không dám lộn xộn nữa, để mặc bàn tay to lớn của anh bao trùm lấy.

Anh đang tức giận?

Vẫn còn không vui ư?

Trang Noãn Thần quay qua nhìn anh, nhìn rồi lại nhìn đột nhiên muốn cười, bộ dạng tức giận của người đàn ông này lại giống hệt đứa trẻ.

Về đến nhà đã là 00h30, sau khi Trang Noãn Thần tắm qua loa đi ra, thấy Giang Mạc Viễn vẫn ngồi không nhúc nhích trên sofa trong phòng ngủ, ánh đèn bên trong thật mờ, ánh sáng u ám bao phủ lên người anh.

Cô không ngờ anh vẫn ngồi đó, giật mình, hoàn hồn lại mới bước đến, “Anh đau đầu à? Em pha trà giải rượu cho anh nhé?” Cô cứ tưởng anh đã đi tắm rồi.

Giang Mạc Viễn lắc đầu, gơ tay ấn ấn vào thái dương.

Thấy thế, Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ, rồi xoay người trở vào phòng tắm, khi trở ra, trong tay cầm một chiếc khăn ướt, ngồi xuống bên cạnh anh, nhẹ nhàng giúp anh lau mặt.

Cô không biết rốt cục là anh say hay tỉnh.

Nhưng đêm nay quả thực anh uống không ít rượu.

Giang Mạc Viễn không từ chối, để cô lau mặt giúp mình.

“Đỡ hơn chưa?” Trang Noãn Thần khẽ hỏi.

Giang Mạc Viễn hơi gật đầu, ánh mắt dừng ở gương mặt cô, nhìn cô.

Dưới ánh đèn vàng nhạt, cô chỉ cảm thấy ánh mắt anh thật lạ.

“Em đi lấy đồ ngủ cho anh.” Cô liếm môi dưới, đè nén sự bối rối dâng lên trong lòng, nói.

Vừa định đứng lên, tiếng nói của Giang Mạc Viễn nhàn nhạt vang lên, “Không cần quan tâm đến anh.”

Trang Noãn Thần thấy anh nói vậy đành phải gật đầu, đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, lấy máy sấy ra, bắt đầu sấy tóc.

Trong gương, ánh mắt của anh trước sau vẫn không dời đi, cứ nhìn cô không chớp mắt.

Bầu không khí có chút kỳ lạ.

Trang Noãn Thần cố gắng để lực chú ý của bản thân tập trung vào chuyện sấy tóc, cố tình không nhìn vào cặp mắt của anh trong gương, nhưng càng nghĩ vậy thì trong lòng càng bối rối, dứt khoát tắt máy sấy, đi đến bên giường sửa soạn chăn mền.

Cho dù là vậy, cô vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt nóng rực của anh, ở sau lưng cô, cứ nhìn cô chăm chú không chớp mắt.

Sự im lặng cùng ánh nhìn soi mói của Giang Mạc Viễn vô hình trung

sinh ra áp lực to lớn, đè cô đến ngạt thở.

Đang nghĩ làm thế nào để phá vỡ tình hình căng thẳng này, cô lại liếc thấy anh đứng lên khỏi sofa.

Cô thở phào theo bản năng, tưởng là anh vào phòng tắm, vừa định khom người tung chăn lên, vòng eo bỗng nhiên bị khóa bởi cánh tay rắn chắc, cô giật mình, ngay sau đó cả người bị sức lực mạnh mẽ lật lại, Trang Noãn Thần ngẩng đầu, đối diện với cặp mắt đen tối của Giang Mạc Viễn.

“Anh... ưm...” Vừa mới nói được một chữ, môi liền bị anh cúi xuống chặn lại.

Anh hôn mạnh lên môi cô.

Sức lực bá đạo mạnh mẽ làm cô đau.

Trang Noãn Thần nhú mày, giữa môi răng thoang thoảng mùi rượu cùng hương thơm đặc trưng trên cơ thể anh.

Không đợi cô kịp thích ứng, đã bị anh đẩy ngã xuống giường, cơ thể anh cũng theo đà mà ép xuống!

“Mạc Viễn à... Anh say rồi.” Cô chưa từng thấy Giang Mạc Viễn như vậy, hai tay chống vào lồng ngực anh.

Giang Mạc Viễn lại chỉ dùng một tay cố định hai cổ tay cô kéo qua đỉnh đầu, một tay khác xé mạnh một cái, váy ngủ của cô tản ra như cánh hoa...

“Anh làm đau em.” Cô bị anh đè đến nghẹt thở, nhìn anh bằng cặp mắt kinh ngạc.

Mắt anh lại cháy bỏng như ngọn lửa, gần như có thể nuốt trọn lấy cô, từ trên cao nhìn xuống cô, đôi môi mỏng kề sát cánh môi cô, thì thầm, “Cho anh.”

Trang Noãn Thần không thể động đậy, lại bị ánh mắt anh dọa sợ.

Trong lúc hoảng hốt, hình như cô nghe thấy tiếng anh tụt quần tây xuống...

“Giang Mạc Viễn, cổ tay em đau quá, buông ra.” Cô cảm thấy hai cổ tay như sắp đứt lìa, càng khiến cô xấu hổ hơn chính là, ‘phong cảnh’ trước ngực bị nhìn không sót thứ gì.

Giang Mạc Viễn lại cúi đầu, gương mặt anh tuấn chôn sâu vào mái tóc cô, không để ý đến cô đang nói gì.

Cô như bị đóng đinh trên giường, động cũng không động được.

Một sức lực mạnh mẽ xông thẳng vào cơ thể cô, cô thét lên, cơ thể như cây cung bị kéo căng đến cực điểm.

Đêm đông, ngoài cửa sổ yên tĩnh, ngay cả ngôi sao cũng im tiếng.

Chỉ có căn phòng dưới ánh trăng.

Người đàn ông dùng cơ thể rắn chắc mạnh mẽ của mình hết lần này đến lần khác phác họa hình dáng mềm mại của cô gái, cơ thể cô gái bị nhào nặn thành đủ mọi tư thế, tiếng kêu sợ hãi hòa cùng nhịp thở thô trọng trầm đục của người đàn ông.

Đêm khuya, gần sân vận động vẫn náo nhiệt như cũ.

Nơi này là một khu khác của Bắc Kinh, càng về đêm lại càng điên cuồng.

Trong một quán bar đồng tính, người tìm được ‘bạn tình’ thì triền miên, người chưa tìm được ‘bạn tình’ vẫn cứ đưa cái mũi như chó săn cùng cặp mắt lang sói quan sát tìm kiếm chung quanh.

Hạ Lữ ghé vào quầy bar nhâm nhi tequila, hết ly này đến ly khác, bên cạnh là bảy tám miếng chanh, sau khi nốc cạn ly cuối cùng, cô đưa cặp mắt lơ đãng nhìn vào một nhóm cả nam lẫn nữ cách cái sân khấu, có người uống rượu, có kẻ chơi thuốc, có người lại quấn lấy nhau, đương nhiên, là đồng tính tìm đồng tính, ai bảo đây là quán bar đồng tính chứ.

Cô cười ha ha, dãy ghế rộng kia dưới ánh đèn mờ ảo lại càng thêm mê hoặc, cộng thêm thứ âm nhạc ma quái, mỗi người hình như đều hưng phấn chí cực.

Chỉ có cô, tự tiêu khiển, tự vui.

Nãy giờ cô đã đuổi đi không dưới mười ‘bạn nữ’ ăn mặc nam tính, lôi lôi kéo kéo, cô chẳng hứng thú, điều cô hứng thú chỉ là hoàn cảnh ở đây.

Đầu càng lúc càng vầng vất, cô quay đầu giương mắt nhìn người pha rượu, gõ gõ quầy bar.

“Muốn gọi gì nữa?” Người pha chế rướn người về trước, là một cô gái vô cùng ‘đẹp trai’, tóc hớt ngắn, mặc đồ bartender màu đen.

“Martini...” Cô cười cười, giơ ngón tay thon dài như ngọc.

Nữ pha chế giờ tay bắt lấy ngón tay cô, hai mắt phát ra hấp dẫn, “Uống rượu trước mặt tôi rất là nguy hiểm đấy.”

“Được thôi, tôi còn chưa nếm qua phụ nữ mà.” Hạ Lữ đưa tay ôm gáy cô ta, vẻ say rượu hấp dẫn nhìn cô ta, lại giờ một tay đẩy cô ta ra, “Đáng tiếc, tôi mê đàn ông hơn.”

“Vậy cô em đến đây làm gì?” Nữ pha chế tám phần cũng là muốn chọc cô, cười cười, đặt một ly Martini xuống trước mặt cô.

Hạ Lữ không trả lời cô, giờ tay định lấy rượu, Martini lại bị bàn tay đàn ông giật đi, gương mặt anh tuần kiêu ngạo xuất hiện, thấy cô nhìn mình trân trối, anh ta mím môi cười, ngửa đầu nốc sạch ly rượu.

“Này...” Hạ Lữ muốn giật lại, “Mạnh Khiếu, anh lại dám cướp rượu của phụ nữ sao? Đáng chết!”

Mạnh Khiếu lại đưa tay tiếp gọn cơ thể đang lao đảo của cô, thuận thế ôm lấy, cúi đầu nhìn cô, mỉm cười quyến rũ, “Chủ động dâng hiến à?”

“Đồ biến thái! Hóa ra anh bị đồng tính à!” Hạ Lữ giãy giụa muốn thoát khỏi vòng ôm của anh.

“Sao cũng được, nhưng thỉnh thoảng đùa một chút với người khác phái cũng không tệ.” Vẻ tươi cười trên mặt Mạnh Khiếu càng đậm nét.

“Biến! Tôi chẳng phải đồng tính nhé!” Hạ Lữ hất anh ra, lại bị anh ôm càng chặt.

Nữ pha chế nhìn thấy, có chút hứng thú.

“Eva, có người hứng thú với cô ấy à?” Mạnh Khiếu quay qua hỏi nữ pha chế.

Eva nhún vai, “Đều bị cô ấy đuổi đi, ở chỗ này tám phần cũng chỉ có anh và cô ấy xem như khác loài.”

“Cái gì gọi là khác loài, chẳng qua định hướng tình dục của chúng tôi bình thường mà thôi.” Mạnh Khiếu nhíu mày, “Mà cô mau mau đổi chỗ làm khác đi, nếu không phải mẹ cô khóc lóc bảo tôi đến đây khuyên cô, có đánh chết tôi cũng chẳng tới chỗ này, thật hỗn tạp.”

Eva cười thoải mái, “Không tệ nha, anh và mẹ tôi là đồng minh, tôi thì không nhé, quản nhiều chuyện vậy để làm gì? Phát huy tình làng nghĩa xóm tương thân tương ái ư? Đừng nói như mình ầm ức lăm vậy, này nhé, cho anh vớt được mỹ nhân còn gì.”

Mạnh Khiếu cúi đầu nhìn Hạ Lữ say khướt, ánh mắt đúng lúc dán vào khe rãnh mê người kia, tròng mắt tối lại, bất đắc dĩ nói, “Hạ Lữ, cô say rồi, mau về thôi.”

“Đừng đụng vào tôi.” Rốt cục Hạ Lữ cũng đẩy được anh ra, lão đảo ngồi lại bên quầy bar, “Mạnh Khiếu, tôi cảnh cáo anh nhé, hôm nay tâm trạng của bốn tiểu thư rất tệ, tốt nhất anh giang xa ra một chút, đừng làm phiền tôi.”

Hứng thú nơi đáy mắt của Eva càng đậm, nhìn Mạnh Khiếu, châm thêm dầu vào lửa, “Mạnh đại soái ca à, hình như anh chưa từng bị phụ nữ mắng thì phải.”

Mạnh Khiếu lười trả lời cô, dứt khoát ngồi xuống bên cạnh Hạ Lữ, “Được thôi, để tôi nhìn xem cô có bản lĩnh gì?” Nói xong, đưa tay kéo cô sát lại, cười xấu xa, thì thầm vào tai cô, “Cô em à, cô ăn mặc hờ

hang như vậy, muốn quyền rũ ai hả?”

Quyển 5 - Chương 30: Không thể đáp lại

Hạ Lữ cũng không giãy ra, để tùy anh lôi kéo mình, mặt không biến sắc, trả về một câu: “Không phải tôi ăn mặc hở hang, là cặp mắt của Mạnh đại thiếu gia đây mọc ở bên dưới.”

Mạnh Khiếu sững sờ, rồi bật cười ha ha.

“Đồ thần kinh.” Hạ Lữ liếc anh một cái, ném ra một câu mắng mỏ, ai bị ăn mắng mà còn cười được chứ.

Không thèm để ý đến anh nữa, cô loạng choạng đứng dậy.

“Đi đâu đó?” Mạnh Khiếu bước đến đỡ lấy cô.

“Về nhà.” Hạ Lữ đẩy anh ra.

“Uống say thế này cô còn định lái xe?” Mạnh Khiếu kinh ngạc hỏi, lại sắp đến giữ lấy cô.

Hạ Lữ vốn đang bực dọc, sau khi bị anh lôi kéo hỏi han lại càng mất kiên nhẫn, giơ tay đẩy anh ra, “Ai nói tôi lái xe đến? Tôi ngồi taxi không được sao? Anh có phiền hay không? Máy quán bar gần đây không thiếu gái đẹp đâu, anh đi chơi của anh đi, sao lại thích đến phiền tôi?”

Mạnh Khiếu đứng tại chỗ, im lặng nhìn cô.

Bầu không khí có chút ái ngại.

Hạ Lữ liếm môi, cũng biết lời nói của mình hơi quá trớn, đè thấp giọng, nói, “Xin lỗi nhé, không phải tôi nổi nóng với anh đâu, nhưng anh thực sự rất phiền, tôi có thể tự về nhà, tạm biệt.” Nói xong, xoay người bỏ đi.

Mạnh Khiếu không ngờ cô lại xin lỗi, giật mình một chút, rồi nhìn theo bóng dáng nghiêng ngã lao đảo suýt té ngã ở cách đó không xa thì lắc đầu bất đắc dĩ, không hề nghĩ ngợi trực tiếp sải bước đến, một tay vác bóng cô lên.

Hạ Lữ sợ đến mức kêu la oai oái.

“Im miệng!” Mạnh Khiếu tức giận khế quát cô.

Mở cửa ra đi vào nhà, Hạ Lữ đưa tay ném túi xách lên sô pha, đến toilet rửa mặt, đầu óc thoáng tỉnh táo lại.

Lúc đi ra, lại thấy Mạnh Khiếu không vội ra về, ngược lại đang đi loanh quanh trong nhà.

“Này, anh đừng nhìn bậy bạ nhé.” Thấy anh đẩy cánh cửa ở phòng ngủ ra, Hạ Lữ vội vàng chạy đến ngăn lại.

Cửa phòng ngủ mở được một nửa thì bị đóng mạnh lại.

Mạnh Khiếu cười rất mờ ám, đưa tay ép cô vào vách tường, khế hỏi, “Trong phòng ngủ có bí mật gì à?”

Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào vành tai cô, kích thích khiến tim cô thót lại một chút, nhúu mày, thản nhiên nói, “Mặc kệ có bí mật gì

hay không, phòng ngủ là không gian riêng tư, anh làm vậy là rất bất lịch sự.”

“Hạ Lữ, cô có cần khất khe thế không? Tôi là người đã đưa cô về nhà đấy.” Mạnh Khiếu rú lên quái dị.

“Cám ơn anh.” Cô nhẹ giọng, nói một câu chân thành. Cô chưa bao giờ muốn nợ ân tình của người khác, nhất là bọn đàn ông.

“Thái độ thế này cũng không tệ lắm.” Mạnh Khiếu cười cười, cúi đầu nhìn cô.

Lưng Hạ Lữ vẫn dán chặt vào tường, mùi rượu thoang thoảng len lỏi quanh hai người, một tia mờ ám cùng do dự như có như không đang lan tràn. Cô ngẩng đầu, vốn định nhắc nhở anh đêm đã khuya rồi cần phải ra về, nhưng sau khi đối diện với ánh mắt anh, trong lòng như bị thứ gì đó va chạm mạnh, rốt cục không dờn mắt được.

Đồng dạng, Mạnh Khiếu cũng nhìn cô không chớp mắt, đôi mắt cô gái trong lòng lờ mờ mê ly, dưới gương mặt mộc lại hiện ra một vẻ đẹp hoang dại, mắt cô sáng sủa như nước, lay động một vẻ hoang mang và bướng bỉnh, hình dáng đôi môi cô thật hấp dẫn, dọc theo chiếc cằm tinh tế xuống dưới là cằm cổ trắng nõn và đường cong nhấp nhô bất định, với chiếc áo cổ chữ V, khe rãnh mê người kia lại như ẩn như hiện.

Hai mắt anh trở nên sâu lắng.

Đưa tay nhẹ nhàng phủ lên gương mặt cô, ôm lấy nó, tiếp đó là cúi đầu xuống.

Hạ Lữ chỉ thấy trước mắt tối lại, môi anh chọt dán vào môi cô, cô nghe thấy đầu óc mình nổ tung, toàn thân cứng nhắc, ngay sau đó,

anh liền cạy mở răng môi cô, nụ hôn mãnh liệt theo đó kéo đến.

Mạnh mẽ, nhiệt tình cùng cướp bóc.

Bàn tay của Mạnh Khiếu trở nên nóng hổi.

Trái tim cô tăng tốc, đáp trả anh theo bản năng.

Nhận được sự đáp lại, anh càng nhiệt tình hơn.

Bàn tay anh men theo đầu vai cô trượt xuống, kéo mạnh một cái, cổ áo cô gái rộng mở, lộ ra đầu vai trơn bóng.

Cô cảm thấy ấm nóng ngay đầu vai, là hơi thở và nhiệt độ cánh môi anh.

Tiếp đó ngực cũng bị kích thích, cùng lúc là đau đớn thật sâu.

Môi Mạnh Khiếu đang khuấy đảo nơi ngực cô, nụ hôn như đang in những con dấu nóng bỏng.

Sự yên tĩnh trong không khí bị tiếng quần áo ma sát của cả hai cùng tiếng thở khàn đục của người đàn ông khuấy động đến bất an, khi anh lại muốn hôn lên môi cô, Hạ Lữ bỗng dựng né đầu sang một bên.

Mạnh Khiếu giật mình.

“Khuya rồi, anh nên trở về.” Hạ Lữ cố gắng vỗ về trái tim đang không ngừng kinh hoàng của mình, thản nhiên nói.

Mạnh Khiếu cúi đầu nhìn chăm chăm vào mặt cô, sau hồi lâu bật cười, đưa tay quay mặt cô qua, “Làm sao vậy? Vừa rồi không phải

vẫn tốt hay sao?” Anh muốn cô, ý niệm này trong đầu anh rất trực tiếp.

Hạ Lữ biết suy nghĩ của anh, hơn nữa, chuyện tình một đêm giữa nam và nữ cũng không phải chuyện gì mới mẻ.

Cô đẩy anh ra, đi đến trước cửa sổ, trên mặt hiện lên nụ cười tự giễu, “Anh không thể chạm vào tôi.”

Cô nói nhẹ nhàng như thế, nhưng đáy mắt lại có vài phần xót xa.

Ánh trăng len lỏi vào phòng, bóng lưng cô cũng có vài phần cô tịch.

“Cám ơn anh hôm nay đã đưa tôi về, hôm nay tôi mới phát hiện ra, anh là người tốt.” Trong lòng Hạ Lữ dâng lên chút bi thương, bởi vì ngay vừa nãy thôi, cô bỗng nhiên phát hiện ra, bản thân có chút rung động với anh.

Đôi khi, thứ cảm giác này chính là bất giác đến, không hề báo trước, chỉ là cô, đã hoàn toàn hết hy vọng với tình yêu.

Mạnh Khiếu nghe mà chẳng hiểu ra sao, lát sau mới bước đến, đưa tay ôm lấy vai cô, có chút lúng túng nói, “Xin lỗi, vừa rồi là tôi quá kích động, cô đừng hiểu lầm, tôi không phải loại đàn ông thấy phụ nữ liền muốn, tôi chỉ là... chỉ là...” Nhất thời anh không tìm ra được từ ngữ thích hợp.

“Không, là anh hiểu lầm mới đúng.” Hạ Lữ thản nhiên cười, “Sở dĩ anh không thể chạm vào tôi, là bởi vì tôi rất dơ bẩn.”

Mạnh Khiếu không ngờ cô lại nói vậy, nhìn cô ngẩn ra.

“Tôi không phải là liệt nữ thánh khiết gì đâu, mà hiện giờ, tôi là bồ nhí

của người khác.” Hạ Lữ nói thật nhẹ nhàng, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt ngạc nhiên của anh, “Đừng liên quan đến nốt phụ nữ như vậy, để tránh anh cũng bị ô uế theo.”

Tay Mạnh Khiếu đang ôm lấy đầu vai cô hơi dùng sức, mày cũng đột nhiên nhíu lại, “Sao lại hủy hoại bản thân như vậy?”

“Vì tiền.” Cô trả lời vô cùng thẳng thắn, đẩy tay anh ra, ngồi xuống sofa, “Trên đời này cái gì cũng có thể lừa dối anh, nhưng vật chất thì không như vậy, khi anh chết lòng nó sẽ ở bên anh, khiến anh có cảm giác an toàn.”

“Hạ Lữ, cô đang nói gì vậy?” Mạnh Khiếu như đang nghe chuyện nực cười nhất trên đời.

“Đang nói sự thật.” Hạ Lữ hít sâu vào, “Tôi vốn dĩ là một người có cuộc sống hồngбет, cho nên như hiện giờ rất tốt.”

“Tốt gì mà tốt? Cô hoàn toàn có thể bắt đầu một tình yêu mới.” Chân mày Mạnh Khiếu càng nhíu càng chặt, không vui hét lên.

Ánh mắt Hạ Lữ bi thống, “Anh nghĩ là tôi chưa từng thử à? Trên đời này, không phải ai cũng may mắn như Trang Noãn Thần, trên đời này cũng chẳng có nhiều tình yêu cổ tích như vậy, thời điểm tình yêu trở nên không còn đáng tin nữa, chúng ta chỉ có thể bầu víu vào vật chất, tôi muốn thành công đến dễ dàng hơn một chút thì có gì là sai trái?”

“Cô có thể đổi phương thức khác, phương thức gì cũng tốt hơn chuyện cô làm bồ nhí cho người ta.” Mạnh Khiếu bước lên trước, từ trên cao nhìn xuống cô.

Hạ Lữ lắc đầu cười cười, “Tôi nhận ra rằng, nếu cuộc sống đã là như

vậy, thì tôi cũng chấp nhận. Dù sao, tôi hoàn toàn không để ý đến cách nhìn của người khác.”

Cầm đột nhiên bị người đàn ông nắm chặt.

Cô bị ép phải ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt rõ ràng không vui của anh.

“Hạ Lữ, trước khi cô còn chưa gặp được tình yêu chân chính thì cô không có tư cách nói những lời này.” Mắt Mạnh Khiếu thâm thúy mà nghiêm túc, “Đợi đến ngày cô gặp được tình yêu đích thực, sẽ hiểu được hành vi của mình hoang đường bao nhiêu!” Nói xong, anh buông cô ra, xoay người bỏ đi.

Hạ Lữ ngồi chờ ra rất lâu.

Đợi tiếng bước chân của Mạnh Khiếu biến mất hoàn toàn hồi lâu, cô mới có lại ý thức.

Cô cuộn mình trên sofa, nhắm hai mắt lại.

Là như thế ư?

Chẳng qua cô chỉ không muốn khiến bản thân bị thương một cách triệt để.

Tự sa ngã chẳng qua chỉ là một phương thức để bảo vệ chính mình.

Sao cô không biết hành vi của mình hoang đường bao nhiêu, chỉ là, bản thân đã đi trên con đường không thể quay đầu lại, trên con đường này, cô chỉ có một mình...

Ăn xong bữa sáng, trời có chút âm u.

Ngoài cửa sổ lạnh và khô đến đáng sợ.

Trong phòng để quần áo, chiếc gương sát đất chiếu ra bóng dáng của đôi nam nữ.

Cô gái đang thắt cà vạt cho người đàn ông, trên mặt có chút hốc hác, nơi cổ lơ lơ có thể nhìn thấy dấu hôn mãnh liệt triền miên.

Hai mắt cô song song với chiếc cà vạt.

Mắt của người đàn ông vẫn dừng trên gương mặt cô, không hề chớp.

Ngón tay mảnh dẻ thắt một nút thắt hợp quy cách, rồi lấy qua một cái kẹp cà vạt tinh xảo, nhẹ nhàng kẹp lên đó.

Mắt cô vô tình đảo qua tấm gương, bị bóng dáng nam nữ trong gương làm cho giật mình một chút. Đã bao nhiêu lần, cô tưởng tượng ra cảnh sáng sớm giúp ông xã thắt cà vạt, hình ảnh đó hiện lên trong đầu cô vô số lần, nhưng lần nào cô cũng không thể hình dung ra được khuôn mặt của chồng mình.

Trong gương, khuôn mặt chồng cô lại rõ nét như vậy.

Cô buông tay, vừa đưa mắt sang chỗ khác, cánh tay rắn chắc của anh lại vòng qua thắt lưng cô, cô cúi đầu không nói, ánh mắt chỉ dõi theo cà vạt của anh.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng than nhẹ.

Ngay sau đó, mặt cô được anh nâng lên, mắt anh ôn hòa mà áy náy.

“Noãn Noãn à, tối qua là anh không tốt, anh say.”

Lời xin lỗi trầm ấm lấp đầy bên tai cô, lại như một thứ mê hoặc khiến cô mềm lòng.

Trang Noãn Thần không nói, chỉ nhẹ nhàng cắn môi.

Anh của tối qua qua thực khiến cô sợ, cô biết tinh lực của anh tràn trề bao nhiêu, cũng từng lĩnh giáo qua thói quen đòi hỏi ở trên giường của anh, nhưng tối qua, biểu hiện của anh còn mạnh mẽ hơn bình thường, hành vi thì bá đạo, như là một con mãnh thú, suýt nữa hủy đi xương cốt của cô.

“Noãn Noãn à...” Giang Mạc Viễn thấy cô im lặng, trong lòng có chút thấp thỏm, dứt khoát ôm chầm lấy cô, nhẹ nhàng nói nhỏ, “Nói gì đó đi được không? Em như vậy sẽ khiến tinh thần anh cả ngày bất ổn, không còn tâm trạng để làm việc.”

Mặt Trang Noãn Thần nhẹ nhàng dán vào lồng ngực anh, sau khi nghe vậy thì ngẩng đầu, “Là em chọc giận anh, em không trách anh đâu.”

Giang Mạc Viễn nghe vậy, đau lòng một chút, kiềm lòng không được, cúi đầu hôn lên trán cô, dịu dàng nói, “Anh yêu em, thực sự rất yêu em.”

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận sự dịu dàng của anh.

Chỉ là mỗi lần anh nói yêu cô, lòng cô sẽ lại cảm thấy rất nặng nề, tình yêu này, cô có thể đáp lại không?

Quyển 5 - Chương 31: Khách không mời

Cô gái trong lòng từ từ nhắm hai mắt lại, trông mắt thâm thúy của Giang Mạc Viễn co rút, phủ lên mặt cô, dịu dàng ra lệnh, “Mở mắt nhìn anh.” Anh không thích lần nào anh nói yêu cô thì cô cũng nhắm mắt lại, cô đang nghĩ đến ai?

Trang Noãn Thần chậm rãi mở mắt, hàng mi cong vút như cánh ve khẽ run.

Giang Mạc Viễn bất giác thấy động lòng, không nói gì nữa, chỉ lần nữa cúi đầu hôn lên môi cô...

Thời gian trôi qua thật nhanh, nhanh đến nỗi Trang Noãn Thần không kịp xoa dịu mối quan hệ giữa cô và Hạ Lữ thì đã đến cuối năm, Hạ Lữ xin nghỉ đông, còn cộng dồn ngày nghỉ của năm mới thành ra nghỉ hơn nửa tháng. Tuy rằng thái độ của cô không tốt, nhưng làm việc rất trôi chảy, tất cả hạng mục trong tay đều hoàn thành trước khi nghỉ phép.

Trang Noãn Thần là người nghỉ tết trễ, cùng cô tăng ca còn có Trình Thiếu Tiên.

Các nhân viên đều nghỉ cả, cô và Trình Thiếu Tiên lần nữa mang hạng mục ra sửa chữa lại một chút, làm kỹ càng lại báo cáo văn tắt hồ sơ, buổi sáng trước 30 Tết một ngày, Trình Thiếu Tiên phải ngồi chuyến bay ra nước ngoài, cô đích thân đi tiễn, biết anh muốn ra

nước ngoài nghỉ tết.

Đêm 30, là ngày lễ mà người Trung Quốc rất coi trọng, ngày này mọi người đều xin nghỉ dài hạn, Bắc Kinh vắng vẻ hơn rất nhiều.

Hai ngày nay Giang Mạc Viễn bận tối mặt tối mày, ngày nào cũng có tiệc xã giao đến khuya mới về, nhưng anh đã hứa với cô, đêm 30 sẽ cùng cô quay về Cổ Trấn, hơn nữa anh đã chọn được ngày cử hành hôn lễ, là trước khi lập xuân, sau hôn lễ của Ngải Niệm.

Sáng hôm 30, Giang Mạc Viễn ra ngoài sớm.

Trang Noãn Thần sau khi thu dọn xong đồ đạc thì chờ anh trưa về chờ cô ra sân bay.

Sáng nay nắng tốt, ánh dương sáng lạn.

Trên ban công toàn là hoa cô mua về từ chợ hoa, cô chuyên tâm tưới nước, lại cắt tỉa đơn giản một chút, làm xong mấy chuyện này thì nhìn ra ngoài cửa sổ, khu biệt thự cũng lây nhiễm không khí hân hoan của lễ mừng năm mới, tiết trời có vẻ không lạnh lắm.

Giơ tay mở chốt cửa, nghiêng đầu nhìn lồng đèn treo dưới mái nhà nơi cửa sổ.

Đây là đèn lồng cô mua từ trong thành phố về, Giang Mạc Viễn không hiểu biết nhiều về tập tục ngày tết, nhưng vẫn nghe lời cô treo đầy đèn lồng ở cửa sổ trên mái nhà.

Tập quán lễ mừng năm mới của người Trung Quốc, thả đèn phải từ đêm 30 đến 15, từ nhỏ cô đã thích tết, hiện giờ cũng không ngoại lệ, tuy rằng mỗi năm mỗi thêm một tuổi.

Đèn lồng dưới ánh nắng không rõ ràng lắm, cô nhìn lại mỉm cười nhớ ngẩn theo bản năng.

Cười cười, trong mắt lại xẹt qua tia ưu thương.

Hai ngày trước, cô lén chạy đến bệnh viện thăm dì Cố, dì vẫn nằm trên giường, nhưng điều khiến người khác vui mừng là bệnh tình đã ổn hơn rất nhiều, Trang Noãn Thần không vào, chỉ đứng xa xa mà nhìn, cho đến khi nhìn thấy bóng dáng của Cố Mặc liền chạy biến đi.

Cố Mặc, vẫn gầy như vậy, lúc ngồi bên giường dì Cố lại mỉm cười.

Bên cạnh anh luôn có một cô gái đi theo.

Cô nhận ra, là Hứa Mộ Giai.

Hứa Mộ Giai rất biết cách ăn mặc, sửa đổi hình tượng thời thượng xa hoa lúc bình thường, lại như một cô gái nhà bên, lẳng lặng ngồi ở bên kia chiếc giường, nhìn Cố Mặc bằng ánh mắt nhu hòa.

Trang Noãn Thần nhìn ra được, Hứa Mộ Giai thật sự yêu Cố Mặc.

Giao thừa năm nay, Hứa Mộ Giai hẳn là sẽ ở bên cạnh Cố Mặc.

Như vậy cũng tốt, ít ra anh không phải cô đơn.

Đang nghĩ ngợi, chuông cửa vang lên.

Trang Noãn Thần còn tưởng rằng Giang Mặc Viễn về, đứng lên đi đến phòng khách, mở cửa ra vừa định hỏi sao anh lại ấn chuông, nhưng lúc nhìn thấy bóng dáng người phụ nữ thì cô lại ngây người.

Người phụ nữ ở cửa lại hơi cong môi, thản nhiên nói, “Không ngại

mời tôi vào chứ?”

Lúc này Trang Noãn Thần mới có phản ứng, vội vàng nghiêng người, “Mời bác vào.”

Người phụ nữ thay giày ra, nhìn xung quanh bốn phía.

“Mời bác ngồi.” Trang Noãn Thần khẽ nói.

Người phụ nữ nhìn cô một cái rồi gật đầu, ngồi xuống sofa, đặt túi xách sang một bên.

Trang Noãn Thần đứng không được mà ngồi cũng không xong, nhất thời không biết phải tiếp đón bà thế nào, người tới không phải ai khác, là người mẹ chồng thần bí ở Zurich khiến cô nhớ lại cơn ác mộng, mẹ của Giang Mạc Viễn.

“Bác muốn uống gì ạ? Trà, cà phê hay nước trái cây?” Cô có chút luống cuống.

Bà Giang lại bình thản nhìn cô, “Trà được rồi.”

“Dạ, bác chờ chút.” Trang Noãn Thần vội vàng đi pha trà, vừa bận rộn vừa cân nhắc mục đích đến đây của bà.

Không mất bao lâu, cô pha trà xong mang lên, lại thận trọng đứng nép sang một bên.

“Nhìn tôi có đáng sợ thế không? Ngồi đi.” Bà Giang nhẹ giọng nói.

Trang Noãn Thần ngồi xuống.

Bà Giang liếc mắt nhìn tách trà, lại giương mắt nhìn cô, “Mạc Viễn rất

hiếu trà nghệ, bên cạnh lúc nào cũng để sẵn một bộ trà cụ, sao nào, cô không học được à?”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, sau hồi lâu mới chép miệng, “Dạ xin lỗi, cháu không học được.” Cô từng nhìn thấy dáng vẻ pha trà của Giang Mạc Viễn, nhìn ra được anh xem trà nghệ như một trò tiêu khiển, cũng từng khó hiểu là tại sao anh lại thích trà nghệ, anh lại trả lời rằng, trà nghệ là một loại phương thức tôi luyện trầm tĩnh.

Bà Giang nghe vậy thì không lên tiếng, cầm tách trà lên, nhẹ nhàng ngửi qua hương trà, lại nhíu mày, “Mạc Viễn từ khi nào đổi qua uống Hầu Khôi[1]?”

“Dạ... là cháu mua cho anh ấy.” Thấy bà Giang chỉ cần ngửi mùi hương là biết tên trà, trong lòng Trang Noãn Thần than thở, lại thấy dường như bà có vẻ không thích, lập tức thừa nhận.

Bà Giang thoáng ngạc nhiên, “Loại Hầu Khôi cô mua cũng không phải hàng thượng phẩm, con trai tôi hiểu biết, nó cũng không uống loại trà lá kém chất lượng thế này.”

Trang Noãn Thần sững sốt, kém chất lượng ư? Loại trà lá này cũng khá đắt đấy.

“Xem ra nó vì để cô vui vẻ nên ngay cả gu thưởng trà cũng thay đổi.” Bà Giang không uống, đặt lại tách trà xuống bàn.

Trang Noãn Thần cảm thấy hơi xấu hổ.

Trước kia cô thấy trong nhà có để trà lá, cũng biết Giang Mạc Viễn thích uống trà, vài lần đi qua tiệm trà nên thuận tiện mua chút Hầu Khôi, thường ngày Giang Mạc Viễn uống loại trà gì cô cũng không rõ lắm, nhưng cô cho rằng Hầu Khôi đã không phải là loại trà dở rồi.

Sau khi mua về, Giang Mạc Viễn cũng rất vui, đêm đó liền mở ra uống, sau đó anh cũng thường xuyên uống Hầu Khôi mà cô mua, không có vẻ gì là không thích...

Nhưng bà Giang không thể thuần tâm nói dối chuyện thế này, có lẽ tám phần là Giang Mạc Viễn cố nén để uống cho xong.

Nghĩ vậy, trong lòng cô lại càng áy náy.

Lát sau, cô mới nói, “Để cháu gọi điện cho Mạc Viễn nói anh ấy về.”

Bà Giang bất ngờ đến nhà, cô thực sự không biết nên cư xử thế nào cho phải phép.

“Không cần, tôi đến Bắc Kinh chẳng qua chỉ đi cùng với ba Mạc Viễn thăm bạn bè cũ, sẵn tiện tạt ngang qua đây nói vài câu sẽ đi ngay.” Bà Giang thản nhiên nói.

Trang Noãn Thần gật đầu, ngồi đối diện bà, giữ im lặng.

“Nghỉ thức hôn lễ sắp xếp vào lúc nào?” Bà Giang hỏi.

“Dạ, là qua tháng giêng.”

“Ở Bắc Kinh?”

“Dạ.”

Bà Giang hơi dăm chiêu, “Tôi và ba của Mạc Viễn sẽ về Bắc Kinh tham dự hôn lễ của hai đứa.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, hồi lâu mới hỏi, “Cháu không rõ lắm...” Rõ ràng họ phản đối cô và Giang Mạc Viễn mà, sao đột nhiên lại đến

tham dự hôn lễ?

“Cô đừng hiểu lầm, tôi và ông ấy tham dự hôn lễ không phải chấp nhận hôn sự của hai đứa, chẳng qua không muốn để cho con trai khó xử mà thôi.” Bà Giang nói thẳng, “Tôi hiểu tính cách của Mạc Viễn, nếu nó nhận định phải kết hôn với cô, tôi và ba nó cũng chẳng có cách nào, nhưng cô phải hiểu, bất luận là trong lòng tôi hay ba nó, cô tuyệt đối không phải nàng dâu tốt nhất được chọn của nhà họ Giang, chúng tôi vẫn vậy, không thể đón nhận cô.”

Lòng ngực Trang Noãn Thần nghèn nghẹn.

“Tôi đến đây chỉ có hai chuyện, chuyện thứ nhất tôi vừa nói rồi, còn chuyện còn lại, cô Trang à, là câu hỏi mà cô cần phải trả lời tôi.” Bà Giang nói.

Trang Noãn Thần nhìn bà, hít sâu một hơi, “Xin bác cứ hỏi.”

Bà Giang đối mặt với cô, chậm rãi cong môi, “Tôi rất không hiểu cô muốn yêu con trai tôi như thế nào?”

Nghe vậy, cô ngẩn ra, không hiểu ý của bà Giang lắm.

Sau khi bà Giang thấy thế thì hừ lạnh, “Hay đổi cách nói khác nhé, con trai tôi yêu cô, nhưng cô, đâu có yêu nó.”

Ánh mắt Trang Noãn Thần bàng hoàng.

“Chuyện có liên quan đến cô tôi đã điều tra rất rõ ràng. Bạn trai cô nợ một số tiền lớn, tương lai tràn ngập nguy cơ, vì người đàn ông cô yêu, cô mới tìm đến con trai tôi.” Bà Giang tựa lưng ra phía sau, lạnh lùng nhìn cô, “Cho nên, cô Trang à, tôi thấy rất lạ, cô ở bên cạnh người đàn ông mà mình không yêu thì sẽ có cảm giác thế nào? Cuộc

hôn nhân này được xây dựng trên một giao dịch bản thiêu, cô dựa vào đâu mà cho rằng tôi có thể chấp nhận cô? Thậm chí để cho Mạc Viễn dẫn cô về Zurich?”

“Cháu...” Trang Noãn Thần khó lòng giãi bày, muốn giải thích nhưng không được, lời nói đến miệng lại nuốt xuống, bà Giang nói đúng, cô tìm đến sự giúp đỡ của Giang Mạc Viễn không phải là vì Cố Mặc sao? Giang Mạc Viễn đề nghị kết hôn, còn cô, không phải cũng đã đồng ý sao?

“Cô hiểu biết con trai tôi được bao nhiêu?” Bà Giang lại hỏi.

Trang Noãn Thần liếm môi, gian nan nói, “Mạc Viễn, anh ấy là người tốt.”

Ánh mắt bà Giang thoáng do dự, im lặng hồi lâu mới thản nhiên nói, “Chỉ mong cô vẫn sẽ tiếp tục nghĩ như vậy. Nhưng mà, cô vẫn là người phụ nữ duy nhất khiến nó phá lệ.”

Trang Noãn Thần nghe mà không hiểu.

“Giúp tôi thăm hỏi ba mẹ cô, có vẻ chỉ có thể gặp mặt vào ngày hôn lễ, xin họ đừng vì vậy mà thấy phiền lòng.” Bà Giang cầm lấy túi xách, đứng dậy.

“Mạc Viễn sắp về rồi, bác có muốn đợi anh ấy một chút không?” Thấy bà định đi, Trang Noãn Thần khẽ hỏi.

Bà Giang đi đến ngưỡng cửa, quay đầu nhìn cô, “Không cần, tôi nghĩ nó cũng chẳng muốn gặp tôi, cứ như vậy đi.” Sau khi mở cửa ra, bà lại bổ sung thêm một câu, “À, tôi nghe nói Mạc Viễn vận dụng quan hệ mua một căn tư hợp viện cho cô.”

“Bác đừng hiểu lầm, cháu sẽ không nhận căn nhà ấy.” Trang Noãn Thần vội vàng giải thích.

“Nhà cũng đâu có gì, mua cũng mua rồi, cũng không bao nhiêu tiền.” Bà Giang nhìn cô bằng cặp mắt hờ hững, giọng điệu rất nhẹ, “Nghe nói nó đã sang tên căn tứ hợp viện đó cho cô, cho nên tôi khuyên cô hãy nhận đi, như vậy, mới phù hợp với quan hệ hôn nhân đôi bên cùng có lợi chứ.”

Giọng điệu của bà tràn ngập hèn mọn, sau khi nói xong lời này, bà bỏ đi mà không quay đầu lại.

Cơ thể Trang Noãn Thần khẽ run, bị lời nói của bà...

Sân bay, phòng nghỉ hạng thương gia.

Giang Mạc Viễn giúp cô kiểm tra lại hành lý mang theo, lúc sắp đăng ký, anh đội mũ lên đầu cô, dặn dò, “Đáp máy bay thì lập tức gọi cho anh, nhớ chứ?”

“Dạ.” Cô gật đầu, giương mắt nhìn anh, “Hôm nay anh có thể chạy về Cổ Trấn sao?”

“Có thể. Lát nữa còn có buổi xã giao, anh xong việc sẽ chạy về Cổ Trấn.” Giang Mạc Viễn cúi đầu hôn lên trán cô, ôn hòa nói, “Yên tâm, sẽ không làm lỡ bữa cơm tất niên đâu.”

Trang Noãn Thần cắn môi, gật đầu, cầm lấy túi, “Mạc Viễn, thật ra... lúc sáng bác gái... mẹ có đến.”

[1] Hầu Khôi: tên một loại trà truyền thống nổi tiếng của Hán tộc.

Quyển 5 - Chương 32: Gia nghiệp to lớn

Giang Mạc Viễn vốn đang cười thì ánh mắt chợt sững lại.

“Em vốn muốn gọi điện nói anh về, nhưng... mẹ nói, mẹ ngồi một chút sẽ đi ngay.” Trang Noãn Thần thấy vẻ mặt anh thay đổi, trong lòng cảm thấy hơi đau, nghĩ nghĩ rồi nói, “Mẹ nói cùng ba về Bắc Kinh thăm bạn cũ, em nghĩ chắc sau đó ba mẹ cũng chưa đi đâu được, anh hẳn nên bên cạnh ba mẹ.”

Nghe vậy, ánh mắt anh dừng trên mặt cô, không tiếp lời cô ngược lại thấp giọng hỏi, “Mẹ nói gì với em?”

“Mẹ hỏi ngày diễn ra hôn lễ, còn nói sẽ cùng ba đến tham dự.”

Giang Mạc Viễn có chút đăm chiêu.

“Mạc Viễn...” Thấy anh im lặng, Trang Noãn Thần khẽ gọi tên anh.

Nụ cười lần nữa khôi phục trên môi anh, kéo kín áo khoát của cô lại, nhẹ giọng nói, “Như vậy rất tốt.”

“Anh không sao chứ?” Trang Noãn Thần nhìn anh, hỏi.

“Không sao. Sắp đến giờ rồi, đi đăng ký đi.” Giang Mạc Viễn vỗ đầu cô, cười như gió xuân.

Trang Noãn Thần gật đầu, cầm lấy túi.

Lời nói của bà Giang cô không định kể cho Giang Mạc Viễn nghe, nhất là chuyện căn nhà, tuy rằng cô rất nóng lòng muốn hỏi anh là chuyện gì, nhưng lúc này hỏi rõ ràng là nói ra ý của bà Giang với anh, quan hệ giữa anh và ba mẹ đã không hòa hợp rồi, cô không muốn đổ thêm dầu vào lửa.

Về phần căn tứ hợp viện kia, đừng nói cô chẳng có lòng dạ nào mà muốn, cho dù muốn cũng không được, ý tứ của bà Giang rất rõ ràng, thái độ coi khinh như vậy, dù cô ngốc cách mấy cũng có thể cảm nhận được, tình yêu đổi chác, vậy thì coi như giữ lại chút tôn nghiêm đáng thương cuối cùng đi?

Cô sẽ chủ động đợi Giang Mạc Viễn đề cập đến chuyện này, ít ra cũng sẽ không làm ảnh hưởng thái độ của anh với mẹ mình.

Phi cơ bay xẹt qua bầu trời Bắc Kinh.

Giang Mạc Viễn vẫn ngồi trong phòng nghỉ chưa đi, nhân viên công tác đỏ mặt bừng tách cà phê sữa đến, lúc cúi xuống đặt trước mặt anh thuận tiện đảo mắt nhìn anh một chút. Chỗ cà phê đó vẫn không nhúc nhích, hương cà phê quanh quẩn bên người.

Thật lâu sau, Giang Mạc Viễn lấy điện thoại di động ra, sau khi nghịch trong tay một lúc mới nhấn một dãy số.

Đầu dây bên kia không bao lâu liền được nối, kết nối xong thì đối phương vẫn không nói gì.

Giang Mạc Viễn âm thầm hít sâu một hơi, thở nhẹ ra, lúc lên tiếng lại nhẹ nhàng trầm thấp, “Cám ơn ba mẹ có thể đến tham dự hôn lễ.”

“Ba và mẹ sở dĩ tham dự hôn lễ của con, chẳng qua không muốn làm mất thể diện nhà họ Giang, con rõ ràng điều đó mà.” Tiếng nói bà Giang lãnh đạm.

“Con biết, nhưng vẫn cảm ơn.” Giang Mạc Viễn mặt không biến sắc, sau hồi lâu lại hỏi, “Bây giờ mẹ và ba vẫn còn ở Bắc Kinh?”

“Đã rời khỏi rồi.”

Trong mắt Giang Mạc Viễn ít nhiều nổi lên sự mất mát, “VẬY... CHÚC ba mẹ thượng lộ bình an.”

Đầu dây bên bà Giang im lặng một chút, khi nói lại rất thắm thía, “Mạc Viễn, có lời mẹ vốn không muốn nói, nhưng con đã gọi điện, mẹ không thể không nói.”

“Mẹ cứ nói đi.” Giang Mạc Viễn điều chỉnh tư thế ngồi.

Đầu dây bên kia như thở dài, “Mẹ thực sự không hiểu, rốt cục con yêu Sa Lâm nhiều bao nhiêu, mới có thể nhớ mãi không quên dù nó đã chết, thậm chí nức cười đến nỗi cưới một cô gái có diện mạo y hệt nó về làm vợ. Không phải con không biết, ba mẹ vừa nhìn thấy khuôn mặt đó thì liền đau lòng, con làm vậy chính là đang đâm dao vào tim của ba mẹ đấy.”

“Mẹ à, con cưới Trang Noãn Thần không phải vì Sa Lâm.” Giang Mạc Viễn gơ tay xoa huyệt thái dương.

“Cho dù con có thực sự yêu Trang Noãn Thần, chẳng qua là bởi vì nó giống Sa Lâm thôi!” Tiếng nói của bà Giang có vẻ không vui, “Năm đó là con chính miệng thề thốt sẽ không có quan hệ và tiếp xúc gì với Sa Lâm nữa, nếu không sẽ nhận lấy trừng phạt, con mang Trang Noãn Thần về nhà họ Giang là muốn chứng minh điều gì? Dùng sự

đau đớn thể xác của con để ép ba mẹ tiếp nhận nó ư?”

“Mẹ...”

“Mạc Viễn, mẹ nói cho con biết, mẹ sẽ không chấp nhận Trang Noãn Thần, ba con cũng vậy. Tuy nó thực sự vô tội, nhưng hết cách rồi, mẹ chỉ cần nhìn thấy mặt nó, e là chỉ một chút nét tương đồng thôi thì mẹ cũng cảm thấy toàn thân không thoải mái, thậm chí càng nhớ đến em trai con bị hai đứa bức tử như thế nào!”

Giang Mạc Viễn nhắm mắt lại, bàn tay đặt trên đùi siết chặt lại.

“Con đã quyết định cưới Trang Noãn Thần, ba mẹ cũng chẳng có biện pháp. Lúc sáng ở nhà con, mẹ có nói với Trang Noãn Thần là nó không xứng với con, nhưng thực tế mẹ lại cho rằng, là con không xứng với nó.” Tiếng bà Giang thật khắc khe, “Nếu không phải nó trông giống Sa Lâm, mẹ nghĩ mẹ sẽ thích nó. Mẹ chưa từng gặp qua cô gái nào trong sáng như vậy, có thể xem một người ích kỷ như con là người tốt, mẹ còn chưa bao giờ nghe thấy có người vợ nào lại dùng từ này hình dung chồng mình, nhất là dùng từ này để hình dung con.”

Giang Mạc Viễn mở mắt, giọng nói lạnh nhạt, “Con không hiểu ý nghĩa của lời này cho lắm.”

“Con là đứa thông minh nhất trong hai đứa con trai của mẹ, sao lại không hiểu ý của mẹ chứ? Con là con mẹ, mẹ hiểu bản tính của con, từ nhỏ đến lớn con muốn thứ gì sẽ cố gắng chiếm cho bằng được, thậm chí bất chấp tất cả, đừng tưởng rằng mẹ không biết con dùng cách gì để lấy được Trang Noãn Thần.” Bà Giang như thật mệt mỏi, thở dài, “Mạc Viễn, giấy không gói được lửa đâu, sự ích kỷ của con đã hoàn toàn phá hủy Trang Noãn Thần, nếu có một ngày bị nó phát hiện, con sẽ hoàn toàn mất đi nó.”

“Sẽ không, con sẽ không để chuyện này xảy ra.” Giang Mạc Viễn nắm chặt tay, tròng mắt co rút.

“Con không phải thần thánh, tay con che trời cũng có hạn thôi, con lừa nó, rồi sẽ có một ngày chân tướng bị bại lộ.”

“Cho dù thực sự có ngày đó, con cũng sẽ không buông cô ấy ra.” Giọng điệu Giang Mạc Viễn chuyển lạnh, nhấn mạnh từng chữ.

Đầu dây bên kia thoáng im lặng, sau lúc lâu bà Giang mới buông tiếng thở dài, “Mẹ biết con sẽ như vậy mà, tự giải quyết cho tốt đi.”

Cuộc gọi kết thúc.

Giang Mạc Viễn lảng lảng nhìn di động, con người càng thêm u ám.

Đúng vậy, thứ gì là của anh, ai cũng đừng hòng cướp đi!

Giao thừa ở Cổ Trấn lúc nào cũng náo nhiệt.

Chợ phiên kéo dài đến giữa trưa giao thừa mới hết, đợi sau khi Trang Noãn Thần về nhà, ba mẹ cô đã mua túi lớn túi nhỏ ở chợ xách về. Thời tiết bên ngoài thật tốt, không có mưa, hàng xóm qua lại càng thêm thường xuyên, mang hạt dưa, mút khô cùng chút quà đến biếu tặng lẫn nhau.

Trên con đường rải đá đầy tiếng cười của bọn trẻ.

Dưới cây cổ thụ ngàn năm, bọn trẻ vây quanh cùng nhau làm đèn lồng đơn giản, dùng để đêm giao thừa và rạng sáng mừng một chúc

tết lẫn nhau.

Nhà nhà đều chuẩn bị sẵn bao lì xì, để phát cho lũ trẻ.

Nhà họ Trang cả ngày đều bận rộn, hàng xóm qua chúc tết không ít, bởi vì sự cống hiến của nhà họ Trang với Cổ Trấn đã được người dân nơi đây tôn trọng.

Ăn cơm đại khái, Trang Noãn Thần liền giúp mẹ gói sủi cảo.

Ba cô ngồi trong sân nhàn nhã làm đèn hoa đăng, miệng còn hát điệu dân gian của Bắc Kinh, cửa sân rộng mở, có mấy bạn nhỏ nhà hàng xóm vui cười đi ngang qua, ba cô sẽ chia cho bọn nhỏ vài cái đèn hoa ông làm.

Trước giờ Cổ Trấn đều có một truyền thống, không biết lưu truyền bao đời nay, bởi vì dân Cổ Trấn thuần hậu chất phác, tối không có trộm, cho nên buổi tối người dân ở đây hiếm khi khóa cửa, chỉ móc hờ. Đến hôm giao thừa, cửa nhà ai cũng rộng mở, mang hàm ý hoan nghênh hàng xóm đến thăm.

Điệu hát dân gian truyền vào trong nhà, bà Trang cười, nói với Trang Noãn Thần, “Nhìn xem, cả đời ba con cũng chỉ biết hát mỗi bài này.”

“Lại nói xấu gì sau lưng tôi đấy?” Bởi vì cửa nhà cũng để mở, ông Trang thính tai nghe thấy, cố ý hỏi vọng vào.

Trang Noãn Thần và mẹ cô không nhịn được bật cười ha ha.

Ngoài sân, ông Trang lại cao giọng hát điệu dân gian.

Nhân khẩu dù không nhiều bằng nhà khác, nhưng quan trọng là vui vẻ.

Trang Noãn Thần trở về nhà sẽ dễ dàng cảm giác được niềm vui này, gói xong cái sủi cảo trong tay, đặt sang một bên rồi nói, “Vẫn là nhà chúng ta tốt nhất.” Nhà cô tuy gia cảnh bình thường, nhưng lúc nào cũng vui vẻ hạnh phúc. Nghĩ đến Zurich, nhà họ Giang gia nghiệp to lớn, nhưng lại thiếu thứ hạnh phúc đơn sơ này, không khỏi cảm thấy đau lòng thay cho Giang Mặc Viễn.

Sau khi về nhà, ba mẹ có hỏi qua gia cảnh nhà họ Giang, Trang Noãn Thần cũng lựa mặt tốt mà nói, che giấu chuyện kinh hồn bạt vía kia, cô không muốn để ba mẹ lo lắng.

Bà Trang gói nhanh sủi cảo, sau khi nghe Trang Noãn Thần kể xong thì thở dài, “Cái tên Giang Phong này ba và mẹ đều từng nghe nói, không ngờ bây giờ lại thành cha chồng con. Mẹ chồng con cũng không đơn giản đâu, tên là Lâm Kỳ đúng không?”

Trang Noãn Thần đang chuẩn bị nhét nhân vào bánh sủi nghe vậy thì ngạc nhiên, “Cái này... con còn không biết, mẹ, mẹ quen biết à?”

“Không phải mẹ quen biết, là những sinh viên ở thời đại của mẹ đều biết, có lẽ là tin tức mà mọi người quan tâm nhất thời bấy giờ.” Bà Trang nhanh nhẹn nhét nhân bánh sủi, lại lấy cái thau trong đó có bột bánh ra nhào nặn, “Giang Phong – Lâm Kỳ, chính là một tình yêu truyền kỳ, ai mà không biết.”

“Mẹ, mẹ kể cho con nghe với.” Trang Noãn Thần nghe mà hiếu kỳ.

“Giang Phong chắc mẹ không cần nói nhiều con cũng biết, ông ấy là một trong những người sớm giàu có nhất trong nước, thậm chí là người ưu tú. Nghe lúc ông ấy tiếp nhận phỏng vấn từng nhắc đến, có một lần ông ra nước ngoài làm ăn liền quen biết Lâm Kỳ. Lâm Kỳ, có thể người trong nước không biết nhiều về bà ấy, cho dù có biết cũng

là thông qua Giang Phong. Lâm Kỳ là người Hoa Kiều, là nhà vật lý học nổi tiếng, bà ấy từng đưa ra rất nhiều khái niệm khoa học mà hiện giờ vẫn còn được quốc gia xem trọng, đương nhiên, quốc gia mà mẹ nói là Thụy Sĩ, không phải Trung Quốc. Cả nhà họ Lâm đều làm nghiên cứu khoa học, ba của bà ấy còn có hứng thú với vật lý học lượng tử, còn từng nghiên cứu chung một đề tài khoa học với Hawking[1], gia đình của Lâm Kỳ như một báu vật quốc gia được nhà nước bảo vệ. Giang Phong yêu Lâm Kỳ, vì bà ấy mà bỏ hết tất cả sự nghiệp trong nước, cho nên lúc ấy trong nước chấn động không nhẹ.”

Trang Noãn Thần nghe mà kinh ngạc, dừng động tác, nuốt nước bọt, gian nan nói, “Người mẹ nói chính là khoa học gia vĩ đại bị liệt toàn thân, Stephen William Hawking?”

“Đúng vậy.” Bà Trang gật đầu, có chút dăm chiêu, “Không ngờ gia thế Giang Mặc Viễn lớn như vậy, càng không ngờ ba mẹ chồng con lại nổi tiếng như vậy. Mẹ còn nhớ từng đọc qua luận văn của Lâm Kỳ, lúc ấy luận văn của bà đoạt được giải thưởng trên trường quốc tế, rất lợi hại.”

[1] Tên đầy đủ là Stephen William Hawking (sinh ngày 8/1/1942), là một nhà vật lý lý thuyết, vũ trụ học, tác giả viết sách khoa học thường thức người Anh, hiện là Giám đốc Nghiên cứu tại Trung tâm Vũ trụ học lý thuyết thuộc Đại học Cambridge. Trong số những công trình khoa học quan trọng của ông, nổi bật nhất là sự hợp tác với Roger Penrose về lý thuyết kỳ dị hấp dẫn trong khuôn khổ thuyết tương đối tổng quát, và tiên đoán lý thuyết hố đen phát ra bức xạ (tức bức xạ Hawking). Hawking là người đầu tiên khởi đầu một nền vũ trụ học dựa trên sự thống nhất giữa thuyết tương đối tổng quát và cơ học lượng tử. Ông là người ủng hộ mạnh mẽ cách diễn giải đa vũ trụ về cơ học lượng tử. (Nguồn wiki)

Quyển 5 - Chương 33: Dưới pháo hoa

Trang Noãn Thần hoàn toàn bị kinh ngạc, Giang Mạc Viễn chưa từng nói qua chuyện này với cô.

Trong đầu lại hiện lên gương mặt cao sang xinh đẹp của mẹ chồng lúc sáng, chỉ cảm thấy như cách nửa đời.

“Con đó, làm vợ người ta thì phải chú ý ngôn hành cử chỉ, hiện giờ truyền thông chưa biết chuyện này, một khi biết rồi, chắc chắn con sẽ trở thành tiêu điểm.” Bà Trang dặn dò, “Nhưng điều quan trọng nhất là phải khiến ba mẹ chồng vui vẻ, như vậy gia đình mới hạnh phúc được, à đúng rồi, nghe nói điểm ấy Lâm Kỳ làm không tốt, mẹ của Giang Phong nổi tiếng là khó hầu hạ, hồi trẻ mẹ có nhìn thấy bà ấy trên báo, lần này con đến có gặp bà nội không?”

“Dạ không có...” Trang Noãn Thần ngạc nhiên, Giang Mạc Viễn còn có bà nội?

“Chắc là còn sống, nghe nói bà ấy suốt ngày ngao du bốn biển, thường xuyên đi làm từ thiện.” Bà Trang cầm cái cán bột gõ nhẹ trước mặt cô, “Sản nghiệp nhà họ Giang rắc rối phức tạp, sao con lại chẳng có để tâm chút nào vậy?”

Trang Noãn Thần không hiểu ra sao, “Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy?”

“Phụ nữ đó, phải giữ lại cho mình đường lui, nhà họ Giang chỉ có một đứa con trai, tuy rằng con không dính dáng gì đến tài sản nhà họ, nhưng ít nhiều gì cũng phải để giành chút tiền riêng.” Bà Trang thấp

giọng nói.

Trang Noãn Thần mím môi cười, cố ý nói, “Người Thượng Hải tính toán kinh thật.” Sau đó là bồi thêm một câu, “Bụng dạ hẹp hòi.”

“Con nhỏ này, mẹ là lo trước tính sau.” Bà Trang cười cười.

“Vậy lúc mẹ theo ba cũng chuẩn bị sẵn sàng thế à?” Trang Noãn Thần chọc ghẹo.

“Ba con hả? Trên đời này nào có mấy ai thành thật đáng tin như ba con chứ?” Bà Trang cười nói.

Trang Noãn Thần nói hùa theo, “Đúng đúng, người đàn ông tốt nhất trên đời này đã lấy mẹ con rồi.”

“Đương nhiên.” Bà Trang cũng không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Trong lòng Trang Noãn Thần thấy thật ấm áp...

Mùa đông ngày ngắn, còn chưa đến giờ ăn cơm chiều, trời đã tối.

Khi hoàng hôn hoàn toàn buông xuống, không trung tối đen được đèn lồng đỏ treo khắp Cổ Trấn thấp sáng, các bạn nhỏ gấp rút rủ rê nhau đi bắn pháo hoa.

Trong nhà hết muối, Trang Noãn Thần ra ngoài mua muối.

Trong không khí lảng đãng mùi thuốc pháo.

Có bạn nhỏ vui cười chạy qua, cầm pháo hoa trong tay đùa giỡn, Trang Noãn Thần nhìn thấy chúng chơi vui liền dừng bước, mỉm cười. Cảm giác ngày tết luôn rất tốt, cô còn nhớ rõ hình ảnh lúc nhỏ, mình còn cầm đèn lồng chạy khắp thôn làng.

Khi đó cô được nhận tiền lì xì, còn bây giờ đến lượt cô phát bao.

Cách đó không xa lại hiện lên pháo hoa muôn màu muôn vẻ.

Dưới pháo hoa, mặt cô được ánh lên rạng rỡ.

Cô nhìn đến khi pháo hoa tàn, trước mắt dường như hiện ra gương mặt của Cố Mặc, đó là đêm trước khi đi thi đại học, giao thừa năm ấy, Cố Mặc cầm pháo hoa đến tìm cô, mượn cớ trước khi thi phải thả lỏng tâm trạng, đêm 30 ấy, bọn họ vui cười phóng hàng loạt pháo hoa, đêm giao thừa ấy cũng trắng sáng sao thừa hết như đêm nay, không mưa.

Cố Mặc, không biết từ khi nào cái tên này mỗi lúc mỗi xa xôi, chỉ là mỗi khi đột nhiên nhớ tới, đáy lòng chỉ còn lại nỗi phiền muộn mơ hồ. Có lẽ, khi một thứ hy vọng xa vời tan biến mất, người ta có thể lần nữa bắt đầu.

Cô hy vọng Cố Mặc có thể làm lại từ đầu.

Bởi vì, cô đã quyết định bắt đầu lại từ đầu.

Đời người rất ngắn, sống lạc quan vui vẻ mới là điều quan trọng nhất.

Tiếng pháo hoa bùm bùm ở cách đó không xa cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, nhìn thấy đám nhỏ đã sớm chạy xa, cô mỉm cười tiếp tục bước đi.

Ba cô đã mang rượu ngon nhất ra, tuyên bố phải uống say một phen với Giang Mạc Viễn.

Mẹ cô thì cứ nhắc luôn miệng, sao trể thế này mà còn chưa về.

Trang Noãn Thần mượn cớ đi ra ngoài mua muối, cốt yếu là muốn gọi điện cho Giang Mạc Viễn. Vừa mới móc điện thoại ra, không ngờ nó lại reo lên.

Là Giang Mạc Viễn.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên một lúc, mới nhấn nút nghe máy...

“Tới rồi sao?”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng nói tràn đầy áy náy của Giang Mạc Viễn, “Noãn Noãn à, xin lỗi em, chỗ anh vẫn còn bận rộn, đêm giao thừa không thể về rồi.”

“Hả...” Cô dừng bước, một tay đút vào túi áo, cầm chặt tiền, “Việc này rất khó giải quyết sao?”

“Ừ, có chút.” Giang Mạc Viễn khẽ thở dài.

“VẬY...” Trang Noãn Thần cắn môi, điều chỉnh tâm trạng một chút, “Không sao đâu, em sẽ nói với ba mẹ một tiếng, anh cứ yên tâm làm việc đi.”

“Giận à?” Tiếng nói Giang Mạc Viễn dịu dàng.

“Không có.” Trang Noãn Thần khẽ nói, “VẬY anh có về Cổ Trấn không?”

“Chuyện này phải xem tình hình đã.” Giang Mạc Viễn nói.

“Ờ...” Trang Noãn Thần hơi thất vọng.

“Em ở nhà ăn tết vui nha, anh sẽ cố gắng xử lý nhanh công việc rồi về Cổ Trấn.” Giang Mạc Viễn dặn dò.

“Ừ, nhưng mà anh đừng nóng lòng quá, chỗ em không có chuyện gì đâu.” Trang Noãn Thần thân thiết nhắc nhở anh.

“Ừ.”

Lúc điện thoại cắt đứt, cô nhạy cảm nghe được có tiếng pháo hoa, hơi buồn bực, bất luận là công ty hay chỗ ở của Giang Mạc Viễn đều không phải là nơi cho phép bắn pháo hoa.

Cũng không muốn nghĩ sâu hơn nữa, mua muối xong rồi, thì mau về nhà thôi.

Bước chân có hơi nặng nề.

Trong lòng ít nhiều có chút không vui.

Không khí vui mừng dường như cũng giảm đi rất nhiều.

Lòng ngực có hơi buồn bực, cô tăng tốc muốn mau chóng về nhà.

Đi qua hai khúc quanh, không biết pháo hoa nhà ai phóng rất nhiều, sáng hẳn một góc trời, hết như ban ngày.

Trang Noãn Thần đưa một tay lên che mắt lại, còn chưa kịp làm động tác tiếp theo, dưới bầu trời đêm, pháo hoa làm phong nền, người đàn

ông lẳng lẳng đứng ở đó, dáng người cao to rắn chắc, sau lưng là mấy đứa nhỏ đang vui cười đùa giỡn.

Sự xuất hiện bất ngờ này của anh khiến bước chân Trang Noãn Thần dừng hẳn!

Bóng đêm đan xen cùng pháo hoa, anh mặc một chiếc áo khoát dài màu xám tro, bên trong là bộ complet tinh xảo, mang cà vạt màu nâu đậm, không cài nút áo khoát, gió xung quanh thật nhẹ, khẽ tung cà vạt của anh lên.

Anh đứng đó, một tay cầm hộp quà, mỉm cười nhìn cô đứng cách đó không xa, không hề chớp mắt, nụ cười bên môi tựa hồ mang theo chút nuông chiều.

Trang Noãn Thần nghĩ mình nhìn nhầm, cố gắng mở to mắt hơn.

Cho đến khi, anh đặt đồ đạc trong tay xuống, rồi giang hai tay về phía cô.

Một dòng nước ấm áp không ngôn từ nào tả nổi lan tràn trong Trang Noãn Thần, sự kiềm nén tích tụ trước đó bỗng chốc tan biến, cô bất giác bước nhanh hơn, khi chỉ còn cách anh vài bước thì cô chạy đến.

Nụ cười bên môi anh càng rộng mở.

Nụ cười này, ôn hòa chiếu vào mắt Trang Noãn Thần, rồi lan ra trong lòng, sự sung sướng vừa mới nổ tung thoáng khuếch tán, thôi thúc cô sà vào lòng anh, khoảnh khắc áp má vào lồng ngực anh, cô như nghe tim mình đập rộn rã.

Hai cánh tay anh thuận thế vòng ôm cô, rắn chắc và mạnh mẽ.

Quanh cơ thể anh tràn ngập mùi hương dễ chịu thuộc về riêng anh.

Cô lại nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn có lực của anh, thứ cảm giác kỳ lạ này, ngay tại khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy trái tim cô và trái tim anh như đã xích lại gần nhau.

Mãi cho đến khi nhìn thấy anh bất ngờ xuất hiện, cho đến khi cô nhào vào lòng anh, Trang Noãn Thần mới ý thức được rõ ràng cô vui vẻ bao nhiêu, đêm giao thừa này hình như bởi vì sự xuất hiện của anh mới càng thêm hoàn chỉnh.

“Sao anh lại gạt người ta chứ?” Thật lâu sau, cô mới ngẩng đầu, đánh anh một cái.

Giang Mạc Viễn cúi đầu cười, để mặc cô đánh để hả giận, “Để tạo bất ngờ cho em.”

“Lớn cả rồi anh còn như vậy?” Trong lòng Trang Noãn Thần tràn đầy cảm động, ngoài miệng lại không buông tha anh.

Giang Mạc Viễn ôm chặt lấy cô, cúi đầu nhìn cô, “Nếu không sao anh biết được em rất khẩn thiết muốn gặp anh chứ?” Khi anh nhìn thấy cô vội vã bước về phía anh, thậm chí là nhào vào lòng anh, toàn thân anh như tan chảy, từ lúc tiễn cô lên máy bay đến lúc anh xuất hiện ở Cổ Trấn này, chỉ vồn vện mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà anh ước gì có thể tận dụng hết nó, rốt cục cũng giải quyết xong công việc để chạy đến đây, nhìn thấy cô dưới pháo hoa, khoảnh khắc ấy anh đã phát hiện, anh thực sự rất nhớ cô, tuy chỉ xa nhau vài giờ.

“Em... em đâu có...” Trang Noãn Thần trong lòng hoảng hốt, cúi đầu, pháo hoa nổ rộ trong không trung, rõ ràng chiếu ra gương mặt đang ửng đỏ của cô.

Giang Mạc Viễn không ép cô phải thừa nhận, chỉ cong môi cười.

“Không được cười.” Cô càng ngượng hơn, dứt khoát đưa tay che miệng anh lại.

Râu mới nhú trên cằm anh đâm vào tay cô hơi nhột, cô lấy tay ra, lại bị anh kéo đến đặt bên hôn một cái, dưới pháo hoa, cô hết như một con thú cưng sinh động khiến anh yêu thương.

“Ra ngoài mua đồ à?” Anh khẽ hỏi.

Trang Noãn Thần gật đầu, lắc lắc bao muối trong tay, “Trong nhà hết muối.”

Giang Mạc Viễn cười nhận lấy, lại cầm hộp quà lên, chừa ra một tay nắm lấy tay cô, trách cứ, “Ra ngoài mà không mang bao tay à?”

“Vì gần mà.” Cô cười nói.

Giang Mạc Viễn lắc đầu bất đắc dĩ, nắm tay cô nhét vào túi áo, lòng bàn tay ấm áp to lớn hòa tan nhiệt độ lạnh lẽo của bàn tay cô.

“Về nhà thôi.”

Trang Noãn Thần gật đầu, để mặc anh nắm tay mình.

Pháo hoa càng được phóng lên nhiều hơn.

Hai người chậm rãi đi về nhà.

Cơm tất niên, ông bà Trang ăn rất vui vẻ, chuyện này không thể

không nhắc tới bản lĩnh cao siêu khiến mọi việc suôn sẻ của Giang Mạc Viễn. Quà Giang Mạc Viễn mang tới cũng không linh kinh chút nào, mà là mua được món quà chính xác hai ông bà ngưỡng mộ trong lòng, nhất là bà Trang, suốt đêm đều cười toe toét.

Hôm lễ năm sau, đều do Giang Mạc Viễn một tay chuẩn bị.

Ông bà Trang cũng không có ý kiến gì nhiều, đối với tập tục lễ cưới Giang Mạc Viễn đương nhiên cũng rất tôn trọng, cũng đề cập đến từng cái.

Tối nay, đa số lời nói đều xoay quanh chủ đề hôn lễ, sau đó là Giang Mạc Viễn kể rõ ràng gia cảnh nhà mình, đương nhiên, anh không đề cập đến chuyện xảy ra ở Zurich, đây cũng là ý của Trang Noãn Thần.

Ông bà Trang nghe nói bên thông gia cũng không có ý kiến gì về hôn sự này nên cũng yên tâm, chuyện khác cũng không hỏi nhiều.

“Mạc Viễn à, đây là lần đầu tiên con ăn tết ở Trung Quốc, người Trung Quốc ăn tết rất chú trọng tập tục thức đêm vào hôm giao thừa, chờ đến rạng sáng mồng một, con có thể theo Trang Noãn Thần đến bãi hoa đăng, đây chính là tập tục của Cổ Trấn chúng ta, không thể bỏ qua.” Bà Trang càng nhìn con rể càng thích, không ngừng gấp thức ăn vào chén anh.

Quyển 5 - Chương 34: Chúc mừng năm mới

Giang Mạc Viễn nghe có chút mới mẻ, gật đầu với bà.

Đón giao thừa là truyền thống ăn tết của người Trung Quốc, qua mười hai giờ đêm chính là ngày đầu tiên của năm mới, tạm biệt năm cũ đón năm mới chính là như vậy, mục đích là cầu hạnh phúc khỏe mạnh đầu năm cho người thân và bạn bè.

Trước nửa đêm, pháo hoa ở Cổ Trấn càng thêm rực rỡ.

Hàng xóm thăm hỏi nhau cũng nhiều hơn ban ngày.

Cửa nhà rộng mở, bất cứ đứa trẻ nào đi vào cũng có kẹo mứt linh tinh để ăn.

Bờ sông Cổ Trấn sáng như ban ngày.

Giang Mạc Viễn một tay nắm tay Trang Noãn Thần, một tay xách túi lớn, hai người chậm rãi đi về phía bờ sông.

Không khí vào đêm càng thêm nồng đậm mùi pháo hoa, nhưng hít sâu một hơi, có thể cảm nhận được mùi vị cố hữu của Cổ Trấn.

Khi đi ngang qua đèn thờ trình tiết, Trang Noãn Thần ngẩng đầu cười, nhìn anh hỏi, “Anh có ngửi được mùi gì trong không khí không?”

Giang Mạc Viễn cười nói, “Mùi thuốc pháo à?”

“Không phải, ngoại trừ mùi thuốc pháo, thực ra còn có mùi khác nữa.” Tâm trạng của Trang Noãn Thần rất tốt, mắt sáng long lanh dưới ánh trăng hệt như ngôi sao nhỏ, “Bốn mùa trong năm thật ra đều có hương vị, mùi mùa đông ở Cổ Trấn càng đậm, là một thứ mùi mát lạnh, trong lành.”

Giang Mạc Viễn nghe vậy thì cảm thấy mới mẻ, cũng thử hít vào một hơi, sau đó lắc đầu, “Ngoại trừ mùi thuốc pháo vẫn là mùi thuốc pháo.”

“Cho nên anh chỉ có thể làm ông chủ.” Trang Noãn Thần nén cười, “Những người có trí tưởng tượng phong phú như em mới có thể làm thực thi.”

“À...” Giang Mạc Viễn cố ý dăm chiêu rồi làm ra vẻ hiểu ra mọi chuyện, “Hóa ra ông chủ đều xuất thân như vậy.”

“Đúng vậy.” Trang Noãn Thần cười rạng rỡ.

Giang Mạc Viễn ôm lấy cô, xoa đầu cô, “Dám đem ông xã em ra làm trò đùa à?”

“Không đùa anh thì đùa ai?” Trang Noãn Thần cười ngất, lấy một cái lồng đèn hoa đăng từ túi lớn ra.

Giang Mạc Viễn thấy lạ, bèn hỏi, “Thả đèn hoa đăng cũng là tập tục chào năm mới à?”

“Ừ...” Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ, “Chính xác mà nói thì chính là tập tục mừng năm mới ở Cổ Trấn.”

Sau khi đặt một cái đèn hoa ven sông, cô khom người châm lửa, nhẹ

giọng giải thích, “Ngày Tết của người Trung Quốc có rất nhiều tập tục, tập tục ở hai miền nam bắc cũng khác nhau, nhưng tập tục tế tổ vào đêm giao thừa lại được giữ lại, Cổ Trấn cũng vậy, chẳng qua có khác với hình thức đốt vàng mã dâng hương ở những nơi khác, dân Cổ Trấn thả đèn hoa có ghi chữ xuống sông, bởi vì người ở đây tin rằng đây là cách chiếu sáng để tổ tiên biết đường về nhà ăn tết.”

Giang Mạc Viễn hứng thú gật đầu.

Lại cầm một cái đèn hoa, châm lửa rồi đặt ven sông, cô tiếp tục nói, “Nhà nhà ở Cổ Trấn đều làm vậy, trong nhà có người thân qua đời sẽ thả nhiều đèn hoa hơn, nhà nào không có bạn bè thân thích qua đời cũng vẫn thả đèn hoa, đây là một tập tục giúp đỡ lẫn nhau.”

Giang Mạc Viễn cũng lấy một cái ra, ngồi xổm xuống châm lửa, “Vậy còn nhà em?”

“Nhà em đã không còn thân thích gì, ngoại trừ người bác ở Bắc Kinh. Mỗi năm ba đều làm rất nhiều đèn hoa giúp các hương thân khác, nhà em không cần thì những người khác cũng sẽ cần.” Trang Noãn Thần cười khẽ.

Giang Mạc Viễn thờ dài, ánh mắt dừng ở những chiếc đèn hoa trôi trên sông, tự đáy lòng nói, “Theo anh thấy, nơi xa xôi này còn đẹp hơn Zurich gấp vạn lần.”

“Có thể khiến một người đi đây đi đó như anh khen thưởng thế này, em nên thấy vui phải không?” Trang Noãn Thần nương theo ánh sáng nhìn anh.

“Anh nói thật mà.” Sau khi Giang Mạc Viễn thắp hết tất cả đèn hoa thì kéo cô đứng lên, “Cổ Trấn tuy nhỏ, lại rất có hệ thống. Mỗi hộ dân nơi đây đều rất tự giác, Cổ Trấn có quy định của Cổ Trấn, người dân

Cổ Trấn rất nhiệt tình yêu thương giữ gìn môi trường sống của mình, hiện giờ hiếm có chỗ nào mà ô tô không thể chạy vào, nhưng ở Cổ Trấn lại vậy. Mượn đêm nay mà nói, nhà nào cũng mở rộng cửa hoan nghênh hàng xóm ghé thăm, bọn nhỏ có thể vào bất cứ nhà nào để ăn bánh mứt, cả Cổ Trấn như một đại gia đình, rất hòa thuận. Em có biết cho dù là ở một quốc gia du nhàn như Thụy Sĩ vào dịp lễ Giáng Sinh cũng không cách nào đạt được trình độ này.”

Trang Noãn Thần gật đầu, “Anh nói đúng đó, Cổ Trấn thực sự rất tốt, anh biết không, một năm bốn mùa ở Cổ Trấn đều có nét thu hút khác nhau.”

Dưới ánh trăng, Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn cô, trong mắt là sự tán thành sâu sắc.

Nụ cười của cô dịu dàng điềm tĩnh.

Anh đưa tay, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, ôn hòa nói, “Anh vẫn luôn rất tò mò, là nguyên nhân gì đã tạo nên một cô gái như em, sau khi đến Cổ trấn, tiếp xúc với người nhà của em, anh rất cực cũng tìm được nguyên nhân đó. Noãn Noãn, em chính là quà tặng tốt nhất mà ông trời ban cho anh.”

Gương mặt cô lặng lẽ ngượng ngùng.

Nhẹ nhàng mím môi, cô cúi đầu, cười nói, “Em có rất nhiều khuyết điểm.”

“Đáng quý là ở chân thật.” Giang Mạc Viễn kéo cô qua, nhẹ nhàng ôm vào lòng, thở dài, “Hiện giờ rất nhiều người thích đeo mặt nạ ra ngoài xã hội, nhưng em thì khác, em thật trong sáng, quá chân thật, không làm cho người ta cảm thấy mệt mỏi.”

“Có người khiến anh cảm thấy mệt mỏi sao?” Cô ngẩng đầu, lơ đãng hỏi.

Mắt Giang Mạc Viễn hơi tối lại, gật đầu.

Sa Lâm đã từng.

Trang Noãn Thần thấy anh gật đầu, hơi giật mình, rồi sau đó lại nghĩ đến vị hôn thê anh từng nhắc, là nói cô ấy sao? Nghĩ thì nghĩ nhưng cô vẫn không thể hỏi ra miệng.

Xa xa, lại vang lên tiếng pháo.

Cô khẽ cười.

Điện thoại rung, là tiếng báo tin nhắn.

Giang Mạc Viễn vừa lấy điện thoại ra xem, có hơn mười tin nhắn chưa đọc, tùy tiện mở một tin ra xem rồi cười nói, “Không ngờ nhân duyên của anh ở Trung Quốc cũng không tệ.”

Trang Noãn Thần dòm qua thì đều là tin nhắn chúc mừng năm mới.

“Khoe khoang gì chứ, làm như chỉ mình anh có.” Cô cũng lấy điện thoại ra quơ quơ trước mặt anh, trong đó cũng có nhiều tin nhắn chúc mừng của bạn bè.

Giang Mạc Viễn cười càng ấm áp.

“Sắp đến nửa đêm rồi.” Anh khẽ nói.

Cô cười rồi gật đầu, kéo anh đi về Cổ Trấn.

Đại đa số người dân Cổ Trấn đều chạy ra ngoài đón giao thừa, mọi người đều đang đếm ngược số giây.

Trang Noãn Thần cũng lớn tiếng đếm theo...

“10, 9, 8, ...”

Mắt của cô ánh lên tinh thần, lúm đồng tiền đẹp như trăng sáng.

Giang Mạc Viễn nhìn cô mê mẩn, nhin không được ôm lấy eo cô.

“4, 3, 2, 1!” Số cuối cùng được mọi người đếm ra thì trên trời muôn vàn pháo hoa được đồng loạt phóng lên, bầu trời đêm nháy mắt được nhuộm thành đủ mọi màu sắc.

“Chúc mừng năm mới!” Trang Noãn Thần nhìn anh, cười chúc tết.

“Chúc mừng năm mới!” Giang Mạc Viễn cũng nhẹ nhàng chúc cô, nói xong câu này liền ôm chặt cô, “Noãn Noãn, anh yêu em.” Tiếp đó là nụ hôn rơi vào môi cô.

Pháo hoa nở rộ đầy trời.

Bên dưới, hai người ôm hôn nhau...

Chưa hết tháng giêng, Ngải Niệm và Lục Quân cử hành hôn lễ theo kế hoạch.

Hôn lễ được cử hành ở quê nhà, từ sáng sớm chú rể và cô dâu đều bận rộn không ngừng nghỉ.

Trang Noãn Thần đương nhiên cũng đến dự, còn kéo theo cả Giang Mạc Viễn. Ngải Niệm vốn định để Trang Noãn Thần làm phù dâu, sau khi nhìn thấy Giang Mạc Viễn thì lập tức thay đổi chủ ý, sợ phù rể như Giang Mạc Viễn cướp hết nổi bật của chú rể, sau đó Hạ Lữ liền làm phù dâu cho cô.

Giang Mạc Viễn và Trang Noãn Thần đều được xem như người bên nhà gái, nhưng người bên Lục Quân không đủ, nên Giang Mạc Viễn đến khách sạn giúp đỡ.

Trong phòng cô dâu, sáng sớm Ngải Niệm đã được trang điểm, cô vốn đang mang thai, ốm nghén nghiêm trọng cộng thêm ham ngủ, ngồi một chút đã cực kỳ khó chịu, nhưng may mà có Hạ Lữ và Trang Noãn Thần làm bạn, trong lòng dễ chịu chút ít.

Trong lúc đó, Trang Noãn Thần cũng thử bắt chuyện với Hạ Lữ, Hạ Lữ đã có lòng lắng tránh, cuối cùng lấy cớ chuẩn bị pháo để rời khỏi phòng cô dâu.

Sau khi trang điểm xong, đợi thợ trang điểm ra ngoài, Ngải Niệm mới kéo Trang Noãn Thần qua hỏi, “Hạ Lữ và cậu tốt cuộc làm sao vậy?”

Trang Noãn Thần thờ dãi, vốn không định nói thật với cô, nhưng nghĩ nghĩ vẫn nên nói thẳng, liền kể hết chuyện xảy ra trước tết cho Ngải Niệm nghe.

Sau khi nghe xong, Ngải Niệm cười nhẹ, “Tính tình của Hạ Lữ chúng ta còn không hiểu sao? Với tính cách của cậu ấy, làm chuyện này cũng rất bình thường, yên tâm đi, hôm nay mình lớn nhất, cậu ấy không cho cậu thể diện cũng phải nể mặt mình chứ? Lát nữa mình sẽ nói với cậu ấy, sẽ ổn thôi.”

Trang Noãn Thần cười cười, gật đầu.

“Như nói lại, quan hệ giữa Hạ Lữ và bác sĩ Mạnh tốt hơn khi nào thế?” Ngải Niệm thấy lạ nên hỏi.

“Hạ Lữ và bác sĩ Mạnh? Hai người họ à? Không thể nào, đâu có nghe nói gì.” Trang Noãn Thần càng cảm thấy lạ, chuyện của Mạnh Khiếu, Giang Mạc Viễn biết rất rõ, nếu hai người họ quen nhau, thông qua Giang Mạc Viễn cô có thể biết chuyện này.

Ngải Niệm nghĩ nghĩ, “Có thể là mình nghĩ sai, bởi vì mình thấy Mạnh Khiếu cũng đến, là đi cùng với Hạ Lữ.”

“Gì? Mình chưa gặp.” Cô ngạc nhiên, quái lạ, Mạnh Khiếu và Hạ Lữ thân như vậy hồi nào chứ?

“Thì cùng với ông xã cậu đến khách sạn giúp đỡ đó, là Hạ Lữ nói với mình, mình còn nghĩ có phải cấp đôi sai rồi không, cậu biết không, phù rể là bạn của Lục Quân.” Ngải Niệm hơi lo.

Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ, “Có lẽ họ chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Chuyện này đợi lát nữa mình phải hỏi cậu ấy mới được, hai người họ quen nhau cũng tốt, cậu xem, túi xách và mỹ phẩm của Hạ Lữ đều là hàng hiệu, nói không chừng chính là Mạnh Khiếu mua cho cậu ấy.” Ngải Niệm mỉm cười kín đáo.

Trang Noãn Thần hơi dăm chiêu, sự thay đổi của Hạ Lữ thực ra trước kia cũng rất rõ ràng...

Ngải Niệm còn định nói gì đó lại biến sắc chạy vào toilet, bắt đầu nôn khan.

Trang Noãn Thần lo lắng chạy theo, đợi sau khi cô dễ chịu hơn một chút mới rút khăn giấy đưa cho cô, thở dài, “Ngải Niệm, thực sự mình không hiểu...”

“Không hiểu tại sao mình còn muốn gả cho Lục Quân à?” Ngải Niệm yếu ớt ngồi xuống, vỗ ngực.

“Đúng vậy, rõ ràng cậu biết anh ta phản bội cậu mà.” Trang Noãn Thần đau lòng nhìn cô.

Ngải Niệm ngã sang một bên, nhìn cô, xoa bụng, “Đứa bé là vô tội, mình muốn đứa con này, đồng thời cũng không thể để nó thiếu cha, chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Lục Quân có biết chuyện ngày đó cậu ở ngay bên cạnh không?”

Ngải Niệm lắc đầu.

Ngực Trang Noãn Thần càng đau hơn, kéo tay cô qua, “Tội tình gì chứ?”

“Nếu đã quyết định kết hôn với anh ấy, chuyện này nói ra đối với ai cũng chẳng ích lợi gì.” Ánh mắt Ngải Niệm trống trải.

Trang Noãn Thần nhìn cô, nhất thời không biết phải nói gì.

“Đừng khổ sở thay mình, cậu phải biết rằng, hiện giờ phần đông người ta lấy nhau đều là vì cha mẹ.”

“Cậu còn yêu anh ấy?”

“Nói không yêu là giả, dù sao tình cảm cũng nhiều năm như vậy rồi, nhưng mà, bởi vì yêu anh ấy nên rất hận anh ấy.” Ngải Niệm cắn

môi.

“Vậy cuộc sống của cậu sẽ rất vất vả.” Trang Noãn Thần không hiểu được tâm trạng của cô.

“Tình cảm có lẽ chính là như vậy, sở dĩ cậu cảm thấy không tiếp nhận được là bởi vì cậu chưa từng trải qua.” Ngải Niệm siết nắm tay, cười dịu dàng, “Con người sống ở đời chưa hẳn mọi chuyện sẽ được như ý, sẽ có người đàn ông như vậy làm cậu vướng bận không thôi, có lẽ anh ta hoàn toàn là tên khốn, có lẽ anh ta cài bẫy để cậu yêu, có lẽ anh ta tồi tệ đến mức cậu ước gì có thể giết quách anh ta đi, thế nhưng, khi cậu còn chưa hoàn toàn tuyệt vọng về anh ta, chỉ có thể dùng thứ cảm giác vừa yêu vừa hận để đối mặt. Giống như mấy bộ phim thường nói đó, trên đời này có ai chưa từng yêu qua một hai kẻ xấu chứ?”

Trang Noãn Thần nhìn cô có chút dờ khóc dờ cười, lắc đầu, “Đây là lý luận của cậu?”

“Tin mình đi, đây là lý luận mà đại đa số phụ nữ đã trải qua chuyện này đúc kết được.” Ngải Niệm nhìn cô, “Người có thể ung dung buông tay, thực sự chính là không yêu, mình hiện giờ vẫn chưa làm được.”

Trang Noãn Thần thở dài ôm lấy cô, “Cậu là bạn tốt của mình, mình chỉ hy vọng cậu sống thật hạnh phúc.”

“Mình biết.” Ngải Niệm khẽ nói, “Đây cũng chính là lời chúc phúc lớn nhất mà mình muốn nói với cậu.”

Trong phòng cô dâu, lấp đầy tình bằng hữu nồng đậm.

Cho đến khi...

“Ngài Niệm, cậu vẫn là lo cho bản thân thì hơn, Noãn Thần luôn là người hạnh phúc hơn chúng ta, không đến lượt chúng ta quan tâm đâu.” Hạ Lữ chuẩn bị xong mọi thứ thì trở về phòng cô dâu, cô mặc váy phù dâu, đẹp đến nỗi người khác không dám nhìn thẳng.

Trang Noãn Thần ngẩn ra, giương mắt nhìn cô.

Hạ Lữ đi vào, ngồi xuống giữa hai người, như cười như không nhìn Trang Noãn Thần, “Mình nói đâu có sai, làm gì dùng ánh mắt thế này nhìn mình chứ? Hiện giờ cậu gả vào nhà giàu rồi, là bà Giang tiếng tăm lừng lẫy, nhưng có chuyện cậu có thể không biết, có liên quan đến ông xã Giang Mạc Viễn của cậu.”

Quyển 5 - Chương 35: Hôn lễ

Ngải Niệm hết nhìn Trang Noãn Thần lại nhìn Hạ Lữ, nói: “Nói gì vậy?”

Hạ Lữ nhún vai.

“Hạ Lữ, cậu nghe được chuyện gì?” Trang Noãn Thần lưu tâm đến câu nói vừa nãy của cô, khẽ hỏi.

Hạ Lữ nghĩ nghĩ, nhìn Trang Noãn Thần, “Mình cũng chỉ nghe Mạnh Khiếu vô tình nói ra thôi, ý tứ đại khái là con gái của ông Nam và ông xã cậu Giang Mạc Viễn từng yêu nhau, chuyện này cậu biết không?”

Trang Noãn Thần sững sờ, lắc đầu.

Ngải Niệm không thể tưởng tượng nổi, nói, “Gì đây? Giang Mạc Viễn và Nam Ưu Tuyên á? Họ từng yêu nhau?” Nói xong kéo tay Trang Noãn Thần qua, “Hiện giờ cậu sắp gả cho anh ta rồi, tốt nhất nên điều tra rõ ràng rốt cục anh ta từng có quan hệ với cô gái nào, sao lại loạn như vậy chứ?”

Tin tức bất ngờ này khiến Trang Noãn Thần cũng ngơ ngác, nhất thời không biết nên nói gì.

“Lúc trước, không phải cậu nói thái độ của Nam Ưu Tuyên với Giang Mạc Viễn thực sự rất gay gắt sao? Theo như lời này vậy chính xác trước kia hai người từng có quan hệ rồi, nếu không có cô gái nào rảnh rồi lại đi thờ ơ với anh ta chứ?” Hạ Lữ thở dài.

Hàng loạt cảnh tượng từng chạm mặt với Nam Ưu Tuyền hiện lên trong đầu Trang Noãn Thần, cảm giác nghi hoặc và bế tắc nổ tung trong đầu cô, không phải Giang Mạc Viễn có vị hôn thê sao? Khi nào mà anh ấy lại từng quen biết với Nam Ưu Tuyền? Anh ấy chưa từng đề cập qua.

“Vậy Mạnh Khiếu kia nói thế nào?” Cô không nhịn được hỏi.

Hạ Lữ lắc đầu, “Chỉ nói hớ một câu như vậy, mình có hỏi lại thì anh ta lại làm ra vẻ giữ kín mọi chuyện, sống chết cũng không chịu nói thêm.”

Ngải Niệm nhìn thấy vẻ mặt của Trang Noãn Thần, vội vàng lên tiếng an ủi, “Ai da, nói không chừng chỉ là hiểu lầm, đừng nghĩ nhiều quá.”

Sự nghi hoặc lan tràn trong mắt Trang Noãn Thần, cô lắc đầu: “Nếu thốt ra từ miệng của Mạnh Khiếu, nhất định chuyện này không sai được.”

“Tóm lại cậu quản tốt ông xã cậu đi, đừng để giống như Lục Quân.” Hạ Lữ không nể nang nói.

“Hạ Lữ.” Trang Noãn Thần ngẩng đầu nhìn cô.

Lần này đến phiên Ngải Niệm im lặng.

Hạ Lữ nhìn thoáng qua Ngải Niệm, kéo tay cô qua, ẩn tình sâu xa nói, “Cậu thực sự cho rằng sẽ hạnh phúc khi gả cho Lục Quân?”

Ngải Niệm cup mắt, thật lâu sau mới nói, “Hạ Lữ, hạnh phúc là thứ không có tiêu chuẩn và định nghĩa.”

“Được rồi.” Hạ Lữ lắc đầu bất đắc dĩ.

“Nếu Ngải Niệm đã lựa chọn, chúng ta nên tôn trọng quyết định của cậu ấy, cho dù hiện giờ có muốn hối hận cũng không kịp rồi, chỉ bằng thật lòng chúc phúc.” Trang Noãn Thần khẽ nói.

Hạ Lữ nhìn cô cười cười, “Noãn Thần, không phải cô gái nào cũng may mắn như cậu đâu.”

Lại chĩa mũi dùi về phía cô, Trang Noãn Thần cũng đành chịu, đối diện với Hạ Lữ nói, “Hạ Lữ, chúng ta phải vì một Tề Viện Viện mà cương với nhau thế này ư? Mỗi người khi đạt được thứ gì đó cũng sẽ mất thứ gì đó tương tự, không phải là tình bạn giữa chúng ta cũng sẽ là như vậy chứ?”

Hạ Lữ nhú mày, “Chuyện Tề Viện Viện đã qua rồi, mình không muốn nhắc lại, Noãn Thần, mình cảm thấy chuyện cũng chẳng có gì mà cậu cứ làm quá lên.”

“Là thái độ cậu nói chuyện quá dở hơi.”

“Mình nói cậu gả vào nhà giàu có gì sai không?”

“Mình có được cũng có mất, trong mắt cậu cũng chỉ thấy được mặt vẻ vang mà thôi.”

“Noãn Thần, không phải cậu quá mức thanh cao đó chứ?”

Hai người càng cãi càng hăng, Ngải Niệm bị hai người làm cho nhút đầu, vội vàng lên tiếng ngăn cản, “Đủ rồi đủ rồi, hai cậu đừng cãi nữa, đang yên đang lành tự nhiên sao lại cãi nhau vậy.”

Trang Noãn Thần không thềm lên tiếng, nhưng ngón tay run rẩy, xem ra tức giận không nhẹ.

Hạ Lữ không vui đứng dậy, “Quên đi, mình cũng lười nói thêm gì nữa.” Lúc đi tới cửa, cô xoay lại nhìn thoáng qua Trang Noãn Thần, nói, “Cậu luôn miệng nói quý trọng tình bạn giữa chúng ta, kết quả thì sao? Đừng ra vẻ như bản thân oan uất lắm, trong tình bạn này, Trang Noãn Thần cậu nhớ cho kỹ, mình chẳng nợ cậu cái gì.” Nói xong, mở cửa bỏ đi.

Ngải Niệm nghe mà chẳng hiểu ra sao, quay đầu nhìn Trang Noãn Thần, “Cậu đã làm gì?”

Trang Noãn Thần yếu ớt lắc đầu, “Cậu ấy trách mình chuyện của Tề Viện Viện, ngoài chuyện đó ra, mình thực sự không nghĩ ra mình đã chọc gì cậu ấy khiến cậu ấy bất mãn.”

“Quên đi quên đi, tính tình của cậu ấy chính là như vậy, sáng nắng chiều mưa.” Ngải Niệm nhẹ giọng an ủi.

“Xin lỗi cậu, trong ngày trọng đại của cậu còn khiến cậu bận lòng.” Trang Noãn Thần cảm thấy thật có lỗi.

“Là mình nói xin lỗi mới đúng, còn bảo sẽ giảng hòa cho hai cậu, kết quả còn làm cho hai cậu cãi nhau dữ hơn.” Ngải Niệm thở dài, “Từ từ đi, cậu cũng không phải không biết Hạ Lữ là người cảm tính, không có mâu thuẫn gì mà không thông được.”

Trang Noãn Thần kéo tay cô qua, gạt đầu.

Nơi diễn ra hôn lễ thật ấm cúng.

Cảnh tượng này khiến Trang Noãn Thần nhớ đến bộ phim ‘33 ngày

thất tình’.

Có người cười chúc phúc, có người cứ luôn miệng lải nhải, có người chúc sớm sinh quý tử, có người khóc...

Người khóc là mẹ của Ngải Niệm, Ngải Niệm cũng rớt nước mắt theo.

Còn có... cô.

Trang Noãn Thần cũng khóc, không biết vì sao, khi MC nói đến đoạn hai người phải dắt tay nhau cả đời, tin tưởng đối phương, không giấu diếm không lừa dối, khoe mắt cô lại đỏ lên, cuối cùng quay mặt đi, nước mắt cứ thế tuôn ra.

Bạn thân kết hôn, đây là cảnh tượng cô muốn nhìn thấy nhất, nhưng cảnh tượng này có bao nhiêu xót xa thì có cô biết, Hạ Lữ biết, bản thân Ngải Niệm cũng biết.

Giang Mạc Viễn ôm cô vào lòng, ung dung cười mỉm nói với những người khác, “Bạn thân kết hôn nên cô ấy xúc động quá.”

Cô xúc động, nhưng nhiều hơn cảm giác đó chính là đau lòng.

Khi phù dâu Hạ Lữ xuất hiện làm trước mắt mọi người sáng ngời, nói một cách công bằng, Hạ Lữ xinh đẹp hơn Trang Noãn Thần rất nhiều, bất luận là dáng người cao ráo hay số đo ba vòng đều thuộc hàng hot girl, ngoại trừ việc không trắng bằng Trang Noãn Thần, làn da của Trang Noãn Thần rất đẹp khiến ai nấy đều ganh tị, tuy rằng cô không phải người đẹp nhất, nhưng làn da lại đẹp bẩm sinh không chút tỳ vết. Còn Hạ Lữ có màu da của người châu Á, phơi nắng một chút sẽ bị đen đi, cũng giống như da của Ngải Niệm.

Nhìn ra được váy phù dâu của cô là dày công chuẩn bị, không phải hàng rẻ hay hàng ở những khu mua sắm bình thường, bộ váy mặc lên cơ thể hoàn mỹ của cô phác họa nên hình thể đầy đặn, phù rể bên cạnh cứ dán mắt nhìn cô, còn Hạ Lữ thì không hề ngó ngang đến anh ta, cả quá trình chỉ dịu dàng mỉm cười.

Mạnh Khiếu ngồi cùng bàn với Trang Noãn Thần và Giang Mạc Viễn.

Trang Noãn Thần nhìn không được huých Giang Mạc Viễn, thấp giọng hỏi, “Có phải Mạnh Khiếu có ý gì với Hạ Lữ không? Anh có nghe nói hai người họ đang qua lại với nhau không?”

Giang Mạc Viễn quay đầu nhìn thoáng qua Mạnh Khiếu, ánh mắt của Mạnh Khiếu đều tập trung vào Hạ Lữ ở trên sân khấu, hiển nhiên cũng thấy phù rể không ngừng đưa mắt quan sát Hạ Lữ, sắc mặt anh có chút không vui. Sau khi nhìn xong cảnh đó, Giang Mạc Viễn quay đầu lại, thấp giọng nói vào tai Trang Noãn Thần, “Có vẻ rất giống, nhưng anh không nghe nói hai người họ đang quen nhau.”

“Vậy sao Mạnh Khiếu lại đến đây? Anh ấy đâu có quen biết Ngải Niệm.” Trang Noãn Thần khó hiểu hỏi.

“Vừa rồi Mạnh Khiếu nói với anh, anh ta và Hạ Lữ tình cờ gặp nhau trên đường, thấy Hạ Lữ đang đi dự lễ cưới nên anh ta cũng chạy tới góp vui.” Giang Mạc Viễn giữ nguyên nụ cười, lại kể rõ mọi chuyện cho cô biết.

Trang Noãn Thần ngược nhìn anh, “Anh tin lời anh ta nói à?”

“Tin chứ, đây là tác phong của Mạnh Khiếu.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ, nhưng lại chuyển đề tài, “Nhưng mà anh cảm thấy hai người họ không hợp nhau.”

Trang Noãn Thần hoài nghi hỏi, “Tại sao?”

“Không có ý bội nhọ bạn em đâu nhé, anh thấy tính mục đích của Hạ Lữ quá mạnh.” Anh nói đúng trọng tâm.

Trang Noãn Thần cúi đầu trầm tư, trong lòng có chút buồn, Giang Mạc Viễn nhìn người rất chuẩn, những biến cố trên thương trường đã sớm tôi luyện cho anh một đôi mắt sắc bén, nhưng bình luận này đặt trên người Hạ Lữ ít nhiều có chút tàn nhẫn.

“Em biết anh muốn nói cái gì, là cảm thấy trên quan hệ nam nữ cậu ấy có hơi quá đúng không?” Cô nói.

Giang Mạc Viễn cười cười, từ chối cho ý kiến.

“Ai cũng bị bức ra nông nổi đó, không có ai bẩm sinh đã thích cuộc sống như bèo trôi, nhất là phụ nữ.” Trang Noãn Thần nhìn Hạ Lữ trên sân khấu, ánh mắt dịu dàng, “Hạ Lữ của trước kia tin tưởng vào tình yêu hơn bất cứ ai, mỗi một cuộc tình cậu ấy đều rất thật lòng cho đi, tốt với đàn ông đến nỗi ngay cả em và Ngải Niệm cũng phải chê cười cậu ấy. Còn nhớ người bạn trai đầu tiên của cậu ấy là vào thời đại học, đối phương là đàn anh của tụi em. Hai người họ yêu nhau cuồng nhiệt, Hạ Lữ ngoan ngoãn phục tùng anh ta, mỗi lần tự học đều pha nước chanh mà anh ta thích uống nhất, anh ta học khuya bao nhiêu thì cậu ấy thức khuya bấy nhiêu, quần áo dơ của anh ta đều do cậu ấy giặt, biết anh ta muốn ăn thức ăn quê nhà liền mạo hiểm chạy đến nhà hàng trong thành phố đến tối mịt chưa về để mua cho anh ta. Anh có biết khu tụi em học là ở Xương Bình, khi đó làm gì có tàu điện ngầm chứ, rất dễ bắt hụt xe.”

Giang Mạc Viễn nhìn cô, chăm chú lắng nghe.

Giang Mạc Viễn nhìn cô, chăm chú lắng nghe.

“Kết quả thì sao? Đối xử tốt với tên đó thì được ích lợi gì? Sau khi tốt nghiệp hẳn liền dứt khoát chia tay Hạ Lữ, nguyên nhân chính là cảm thấy Hạ Lữ không giúp đỡ được gì cho hẳn, tên đó nhanh chóng tìm một thiên kim nhà cục trưởng, ở Bắc Kinh hẳn được một công việc tốt, lúc ấy Hạ Lữ như sắp phát điên.” Trang Noãn Thần nhớ lại chuyện này cũng thấy đau lòng, “Cuộc tình thứ hai, Hạ Lữ cũng đầu tư không ít tình cảm vào đó, là lúc cậu ấy vừa đi làm, cậu ấy thực sự muốn quên đi quá khứ bắt đầu lại lần nữa, lúc ấy người đàn ông đó đề nghị sống chung, cậu ấy không đồng ý, nhưng đến lễ tết hay ngày nghỉ đều chạy đến nhà anh ta dọn dẹp. Đừng thấy Hạ Lữ tùy tiện, cậu ấy nấu ăn rất ngon, lúc công việc anh ta không suôn sẻ, là Hạ Lữ dùng tiền lương của mình để nuôi hẳn, mấy ngày lễ lộc không có hoa tươi hay quà tặng, Hạ Lữ hoàn toàn không cần, thứ cậu ấy cần là tình cảm từ phía hẳn, nhưng cuối cùng thì thế nào? Tên đó trộm hết tất cả tiền gửi ngân hàng của Hạ Lữ, trả phòng, rời khỏi Bắc Kinh, còn bảo rằng vì Hạ Lữ quá bảo thủ nên hẳn không chịu đựng nổi!” Trang Noãn Thần càng nói càng tức, nhìn Giang Mạc Viễn, “Anh nói xem tên đó có phải đàn ông không? Ngay cả em cũng muốn mắng người. Lúc ấy Hạ Lữ còn nhốt mình trong nhà suốt một tuần, em và Ngải Niệm luôn ở bên cậu ấy. Sau đó cậu ấy cũng có quen thêm hai người bạn trai nữa, nhưng lần nào cũng bị tổn thương, sau khi chấm dứt mối tình cuối cùng, Hạ Lữ không rơi bất cứ giọt nước mắt nào, cậu ấy chỉ bình tĩnh nói một câu, từ nay về sau mình sẽ không tin vào tình yêu nữa. Có lẽ, khoảnh khắc đó cậu ấy hoàn toàn mất hết hy vọng vào tình yêu nam nữ.”

Giang Mạc Viễn im lặng lắng nghe, sau khi nghe xong thì thở dài đáng tiếc, ôm lấy cô, “Thật xin lỗi, anh thu hồi câu nói mới nãy, anh không biết những chuyện xảy đến với Hạ Lữ.”

Trang Noãn Thần nhìn anh, ánh mắt dịu dàng, lại nhìn Mạnh Khiếu ở kia, “Cho nên, em thật sự rất hy vọng Mạnh Khiếu có thể mang đến

niềm tin và hạnh phúc cho Hạ Lữ, hiện giờ Hạ Lữ hoàn toàn dùng một thái độ dửng dưng và tùy tiện để đối đãi với tình yêu, thực sự em biết, là do cậu ấy sợ lại bị tổn thương, lại thất vọng, người ta là muốn trốn tránh thống khổ để có được chút vui vẻ, không phải sao?”

Giang Mạc Viễn cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, cười, “Tin tưởng Mạnh Khiếu vậy à? Anh ta lẳng nhăng lắm đấy.”

“Có thể trở thành bạn của anh, em nghĩ người đó cũng không quá tệ?” Trang Noãn Thần chớp chớp mắt với anh, “Con người Mạnh Khiếu tuy rằng nhìn quá có chút bất cần đời, nhưng khi làm việc lại vô cùng tỉ mỉ và nghiêm túc, đàn ông như vậy thực ra là người rất có ý thức trách nhiệm, chỉ là chưa gặp được người khiến anh ta rung động thôi.”

“Em phân tích như thế cũng có chút thấu đáo, từ ngày anh quen biết Mạnh Khiếu đến nay chưa từng thấy cậu ta yêu đương nghiêm túc.” Giang Mạc Viễn có chút dăm chiêu.

“Hai người quen nhau khi nào?”

Giang Mạc Viễn cười cười, “Từ thuở còn để chỏm.”

“À.” Trang Noãn Thần cười.

“Chỉ mong tất cả mọi người đều hạnh phúc.” Giang Mạc Viễn khẽ thở dài, tự đáy lòng nói.

Trang Noãn Thần nhìn đôi tân nhân trên sân khấu kia, lại nhìn Hạ Lữ, thực sự lúc trong phòng cô dâu cô cũng khá tức giận, nhưng cô làm sao có thể giận Hạ Lữ được lâu chứ, thời điểm tất yếu cô phát hiện mình vẫn nói giúp cô ấy, cô biết rõ quá khứ khó khăn của Hạ Lữ, thật ra thì gia cảnh cô, Hạ Lữ và Ngải Niệm đều không khác nhau là bao,

nhưng là con gái của gia đình bình thường, không nhờ cậy gì được trong nhà, chỉ có thể dựa vào bản thân mình, cho nên mặc kệ thế nào, cô cũng không thực sự tức giận với Hạ Lữ.

Lơ đãng nhớ đến lời nói vừa nãy của Hạ Lữ, Trang Noãn Thần thoáng tự hỏi một chút rồi nhìn Giang Mạc Viễn, “Gần đây anh có tin tức gì của Nam Ưu Tuyền không?”

Giang Mạc Viễn nhếch mày, “Nam Ưu Tuyền? Không rõ lắm, có gì không?” Trước giờ anh không có qua lại với cô ấy.

“À không có gì, chỉ là hôm nay tán dóc với Ngải Niệm vô tình nhắc đến chị ấy, dù sao cũng từng học chung trường, hôm nay không thấy chị ấy đến tham dự hôn lễ nên không biết có bận gì không.” Trang Noãn Thần vừa nói vừa âm thầm quan sát vẻ mặt của Giang Mạc Viễn.

Thế nhưng, vẻ mặt của Giang Mạc Viễn bình thường, nếu không phải anh giỏi ngụy trang, vậy chứng tỏ chuyện này chỉ là tin đồn vô căn cứ. Nghe vậy, anh chỉ cười nhẹ mà không nói tiếp.

“Mạc Viễn, anh cảm thấy... Nam Ưu Tuyền là người thế nào?” Cô lại hỏi dò.

“Cái gì thế nào?” Anh khó hiểu.

“Chỉ là có người muốn làm quen với chị ấy.” Cô viện cớ, “Anh có giao tình với nhà họ Nam, chắc cũng khá hiểu biết chị ấy.”

Giang Mạc Viễn nhếch môi cười, kéo tay cô qua, “Nói thật, anh chẳng biết nhiều về cô ấy đâu. Có điều nếu em muốn giới thiệu bạn trai cho cô ấy, không ngại nghe lời đề nghị của anh chứ.”

Cô nhìn anh chăm chú.

“Nói thế nào thì Nam Ưu Tuyền cũng là thiên kim của nhà họ Nam, con mắt của cô ấy nhất định rất cao, hẳn là sẽ không chịu người bạn mà em muốn giới thiệu đâu.” Giang Mạc Viễn khẽ nói.

Trang Noãn Thần thở ra, phát hiện anh hiểu nhầm ý mình, đang nghĩ làm thế nào để tiếp tục đề tài này, chú rể và cô dâu đã làm lễ xong, cả phòng vang lên tiếng vỗ tay như sấm rền.

Giang Mạc Viễn cũng vỗ tay theo.

Nhìn gương mặt nghiêng mỉm cười của anh, Trang Noãn Thần không khỏi nhủ thầm, lời Mạnh Khiếu nói rốt cục có phải thật hay không?

Qua năm mới, lại bắt đầu một năm đầy bận rộn.

Mọi người nghỉ tết xong ít nhiều còn đắm chìm bên trong không khí ngày nghỉ lễ, trước mười lăm tháng giêng cũng không thể nào có tâm trạng để làm việc.

Tiêu Duy là công ty vốn nước ngoài, mấy chuyện nghỉ lễ thế này cũng thể hiện rõ tính ưu việt, hết thủy hạng mục đều chuyển đến sau tết nguyên tiêu mới hoạt động, trước ngày mười lăm làm chút việc duy trì công tác là được.

Mặt khác, công ty đối tác cũng không khẩn trương lắm, nhưng Trang Noãn Thần không chút lơ lửng, lượng công việc mỗi ngày chỉ có hơn chứ không thấy giảm bớt.

Điều đáng mừng chính là, Hạ Lữ và cô hòa thuận trở lại, trên phương diện công việc cũng tốt mà riêng tư cũng bình thường không khác gì, điều này khiến cô an tâm rất nhiều. Bạn của Lục Quân, cũng chính là phù rể hôm lễ cưới bắt đầu công cuộc theo đuổi Hạ Lữ, mỗi ngày đều gửi một bó hoa to đến công ty, sẵn đón từ lúc đi làm đến lúc tan ca, biểu hiện hình tượng người đàn ông cực kỳ si tình.

Nhưng hiển nhiên Hạ Lữ không tiếp nhận, hoa tươi được đưa tới bị ném thẳng vào sọt rác hoặc đưa cho cô lao công, lúc tan ca đều về cùng với Trang Noãn Thần, sau khi thấy anh ta thì nói thẳng là muốn cùng bạn bè ăn cơm.

Gia cảnh của phù rể này không tệ, nghe Lục Quân nói trong nhà có khu quặng mỏ, bình thường lái xe xịn, chỉ là diện mạo không hợp nhãn, là loại người điển hình không biết cách ăn mặc, ăn mặc hết như địa chủ. Vì thế, Hạ Lữ rất phản cảm, người cô ghét nhất chính là ông chủ quặng mỏ hoặc cậu ấm của ông chủ quặng mỏ, cô cảm thấy nội tâm của mấy người như thế luôn ẩn chứa ý tưởng nhà giàu mới nổi không cải thiện được.

Thực ra thì Trang Noãn Thần cũng đề nghị Hạ Lữ nên tiếp xúc thử xem thế nào, nhưng sau khi tiếp xúc một hai lần thì ngay cả cô cũng lắc đầu ngao ngán, anh chàng này quá thích khoe mẽ, cho anh ta thời gian năm phút đồng hồ, anh ta sẽ dùng toàn bộ nó để giới thiệu bản thân mà không phải lắng nghe, người như thế quá mức tự đề cao mình, ở bên cạnh anh ta sẽ mệt chết mất.

Hạ Lữ không cho đối phương chút mặt mũi nào, mỗi đêm vẫn đi bar uống rượu nhảy nhót, Trang Noãn Thần vốn rất lo lắng, nhưng phát hiện khoảng thời gian này, tần suất xuất hiện của Mạnh Khiếu ngày càng dày đặc thì cũng an tâm không ít.

Hy vọng, Mạnh Khiếu có thể mang đến cuộc sống hoàn toàn mới cho

Hạ Lữ.

Sau hôn lễ của Ngải Niệm thì chính là hôn lễ của cô và Giang Mạc Viễn, là ngày chủ nhật tuần đầu tiên sau khi qua mười lăm tháng giêng, thời gian này Giang Mạc Viễn cũng có hỏi ý kiến của cô, sau đó thì không hỏi nhiều nữa, dường như toàn bộ lễ cưới đều do anh sắp xếp.

Trang Noãn Thần không phải không cảm động đối với chuyện này, dưới tình huống cả hai đều bận rộn công việc, anh đảm nhiệm nhiều việc vặt của hôn lễ hơn, sao không khiến cô rung động được chứ?

Vì thế tối nay, cô đã tan ca sớm, trước đó đã tranh thủ đi siêu thị, mua túi lớn nguyên liệu nấu ăn về nhà, lại in ra một tập dày thực đơn tải được trên mạng xuống, đích thân vào bếp.

Quyển 5 - Chương 36: Hai ngày quan trọng

Giang Mạc Viễn về đến nhà, vừa mới chuẩn bị đổi giày, liền loáng thoáng nghe được tiếng động truyền đến từ nhà bếp, anh hết hồn, đặt cặp táp xuống chạy nhanh xuống bếp.

Là tiếng chảo có cán nện xuống mặt đá cẩm thạch.

Người gây ra tiếng động là Trang Noãn Thần.

Giang Mạc Viễn đi vào chính là nhìn thấy cảnh tượng thế này: Trang Noãn Thần đeo tạp dề, một tay cầm một xấp giấy dày, một tay dùng ở giữa không trung, mắt mở to nhìn vào cái chảo rớt xuống đất, đứng bất động giữa bếp chưa nhúc nhích.

Anh ngạc nhiên, nhìn một hồi mới hiểu ra, là cô muốn xuống bếp?

“Noãn Noãn, em...”

Lúc này Trang Noãn Thần mới hoàn hồn, vội vàng cầm cái chảo lên, xấu hổ cười cười với anh, “Cái này... Thực ra mới vừa trượt tay thôi.”

“Em đang muốn làm gì?” Giang Mạc Viễn lại nhìn thoáng qua nơi khác, trên thớt có đầy nguyên liệu nấu ăn đủ màu sắc, “Nấu nướng?”

“Đúng vậy, tối nay anh đợi ăn tiệc lớn đi, yên tâm, rất nhanh sẽ xong thôi.” Trang Noãn Thần tràn đầy tự tin, lại nhìn anh khế nói, “À, sao anh mang giày vào nhà thế, mau đi thay đi.”

Trong lòng Giang Mạc Viễn cảm thấy ấm áp, môi mỏng khẽ mím, xoay người ra cửa đối giày.

Trong bếp, lại là một tràng tiếng lách cách.

Giang Mạc Viễn thay dép xong, lại lên lầu thay đồ ở nhà, đứng ở cửa bếp ngắm cô bận rộn, thật lâu sau thật sự nhìn không được, hỏi, “Noãn Noãn, em xác định em nấu được à?”

Trang Noãn Thần cúi đầu xem công thức nấu ăn, liếc mắt nhìn anh một cái, “Đương nhiên, lúc ở Thông Châu đều là em tự nấu cơm cho mình mà.” Nói xong ngẩng đầu, nhìn anh giải thích, “Em đó, tuy rằng tài nghệ nấu nướng kém đầu bếp một chút, nhưng món ăn bình thường vẫn có thể nấu được. Nhưng tối nay em lại không nấu món ăn bình thường, đều là những món rất cầu kỳ, là loại Trung-Tây kết hợp, trước kia em chưa từng nấu, đương nhiên có chút luống cuống rồi.”

“Đưa công thức cho anh xem.” Giang Mạc Viễn đưa tay.

Trang Noãn Thần đưa cho anh, anh cầm lấy nhìn lướt qua, nhìn không được cười nói, “Cách làm món này khá rườm rà, em được không?”

“Đương nhiên được, anh đói rồi à? Đói thì ăn chút đồ lót bụng ở trước mặt đi.” Trang Noãn Thần lấy lại công thức trong tay anh, nhẹ giọng nói.

Giang Mạc Viễn lắc đầu, đi hẳn vào bếp.

“Này, anh định làm gì?” Cô ngạc nhiên, giữ anh lại.

“Giúp em, lỡ như em làm nổ luôn cả nhà bếp thì sao?” Giang Mạc Viễn nhin cười, rửa tay thật sạch.

“Không cần không cần, anh mau ra ngoài đi, anh ở đây em không phát huy tốt được.” Trang Noãn Thần vội vàng nói, đẩy anh ra cửa bếp, “Anh yên tâm đi, hiện giờ em đã quen với mấy dụng cụ trong bếp rồi, tuyệt đối không xảy ra vấn đề đâu. Nhưng nói đi phải nói lại, anh chú trọng ăn uống thật đó, bếp có rất nhiều dụng cụ em chưa từng nhìn thấy.”

“Nhiều thứ đều dùng để làm món Tây, người giúp việc thỉnh thoảng sẽ nấu.” Giang Mạc Viễn giải thích.

“À.” Trang Noãn Thần lấy chai dầu ô liu ra, quay đầu nhìn anh.

Anh tựa vào khung cửa, như cười như không nhìn cô.

“Ai da, anh mau ra đi mà, lát nữa toàn mùi dầu khói bếp không đó.” Cô xua tay với anh.

Giang Mạc Viễn mím môi, “Anh đứng quan sát cũng không được?”

“Không được.” Trang Noãn Thần vừa nói vừa xem công thức bắt đầu đổ dầu ra, lại trộn đều những nguyên liệu đã chuẩn bị sẵn, đảo chúng xong mới nói, “Em vốn muốn làm anh ngạc nhiên, không ngờ hôm nay anh về sớm vậy.”

Nụ cười bên môi Giang Mạc Viễn rộng mở, nhìn bóng dáng cô qua lại, anh chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ đeo tạp dề của cô, hôm nay là lần đầu tiên. Cô buộc tóc đuôi ngựa, mặc đồ bộ màu vàng nhạt, có vẻ tạp dề cũng là mới mua, là hình kẻ ô vuông màu nhạt cô thích, cô gọn gàng thoải mái như vậy, dáng vẻ cúi đầu chăm chú nêm gia vị vô cùng nghiêm túc.

Anh không ra ngoài ngay, vẫn đứng đó nhìn cô không chớp mắt.

Khi lồng ngực tràn ngập ấm áp, không tự chủ được bước nhẹ đến, dịu dàng ôm lấy cô từ đằng sau.

“Trên người em toàn mùi dầu mỡ, anh buông ra đi.” Trang Noãn Thần quay đầu vội vàng nói.

“Anh đâu chê hôi.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ, cánh mũi dán vào tóc cô, tự đáy lòng nói, “Cám ơn em.”

Anh chưa bao giờ có cảm giác này, sau khi tan ca về nhà, bà xã bận rộn trong bếp nấu bữa tối, trong nhà ngập tràn ánh sáng màu vàng nhạt, ánh sáng này ấm áp và thỏa mãn như cảm giác trong lòng. Ở Thụy Sĩ, lúc anh còn nhỏ, nhìn thấy chỉ là dáng vẻ bận rộn của đầu bếp riêng trong nhà, cha mẹ anh thì bận rộn công việc, bận đến nỗi đôi lúc cả thời gian về nhà dùng cơm cũng không có. Thời gian anh du học ở nước ngoài, sinh hoạt trong cuộc sống đều do anh tự làm, từ lúc đó, anh đã sớm hình thành thói quen tự lập.

Nhưng hôm nay, Trang Noãn Thần bất giác mang đến cảm giác ấm áp cho anh, anh hiểu được, có cô, nơi này mới là nhà. Nhìn thấy Trang Noãn Thần thế này anh mới thực sự ý thức được, có vợ thật thần kỳ, anh cho cô một căn nhà, còn cô có thể cho anh cả một gia đình.

Vùi đầu thật sâu bên tai cô, hơi thở phả ra cũng đầy thỏa mãn.

Trái tim Trang Noãn Thần lờ mờ rung động, hơi thở ấm nóng anh phả ra làm tai cô ngứa ngáy, cô rụt cổ cười nhẹ: “Cám ơn gì chứ? Còn không ra ngoài? Anh ở đây em không thể nào nấu được.”

“Để anh làm cho.” Giang Mạc Viễn tuy cảm động nhưng vẫn giữ được lý trí, anh thực sự sợ cô không cẩn thận cắt trúng tay.

“Đồ ngốc, là anh sợ em không biết thương bản thân mình.” Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn cô, cười cười.

“Chỉ cần anh không ở đây nhìn chăm chăm thì em sẽ không bị gì hết, anh ở đây em sẽ căng thẳng.” Trang Noãn Thần nói xong thì đẩy anh ra khỏi bếp.

Nụ cười lan tràn trong mắt anh.

Trạng thái cuộc sống thế này là thứ mà đại bộ phận gia đình đều có.

Người chồng mệt nhọc cả ngày về đến nhà, tắm rửa xong, nhàn nhã ngồi ở sofa xem báo hoặc coi tin tức trên TV, vợ thì nấu ăn trong bếp, trong không khí thoang thoảng mùi hương của cơm, con cái thì ngồi trên thảm chơi đồ chơi.

Nghĩ vậy, Giang Mạc Viễn buông tờ báo trong tay, có chút dăm chiêu nhìn vị trí bên cạnh sofa, nếu có thêm trẻ con, để chúng chơi ở đằng kia cũng rất tốt, Noãn Thần thích lò sưởi âm tường, anh sẽ xây một lò sưởi ở phòng khách, ánh lửa hắt lên bóng dáng bọn trẻ, cảnh tượng thích thú biết bao.

Nghĩ như vậy, nụ cười trên khóe môi càng tươi hơn.

Một tiếng đồng hồ sau, bữa tối cuối cùng cũng xong.

Phòng ăn được bày biện tràn ngập hơi thở mùa xuân, đồ tươi rộ rãi.

Từng món ăn được dọn lên cũng là việc đáng mừng, có món chẳng biết tên nhưng nhìn qua cũng khá hấp dẫn, ngửi mùi vị cũng không tệ. Trang Noãn Thần tháo tạp dề ra, ngồi xuống phía đối diện, giới thiệu tên của các món với Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn nghe rất chuyên chú, vừa cười vừa gật đầu.

Bắt đầu động đũa, anh ăn cũng rất vui vẻ.

Trang Noãn Thần vẫn chưa ăn, nhìn anh nhấm nháp từng miếng, sau đó nhanh nhẩu hỏi, “Thế nào? Mùi vị thế nào?”

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Ngon lắm.”

“Thật à?” Trang Noãn Thần mừng rỡ, cười không khép miệng lại được, cầm lấy đôi đũa, đặc ý nói, “Em đã nói mấy món này căn bản không làm khó được em mà, nghĩ lại lúc học làm mấy món ăn thông thường cũng không tốn bao nhiêu công sức.”

Tâm trạng của Giang Mạc Viễn cũng không tệ, gật đầu, “Ừ, bã xă của anh luôn thông minh hơn hẳn người thường.”

Trang Noãn Thần được tặng bốc lên tận mây xanh, gấp một miếng bỏ vào miệng, sau khi nhai mấy cái, nụ cười liền đông lại.

“Ôi trời ạ...” Cô lại vội vàng gấp mấy món khác, sau khi nếm xong thì như sắp khóc, “Sao lại nhạt thế này?”

Giang Mạc Viễn cười mà không nói.

Trang Noãn Thần buông đũa, chạy vào bếp, hồi lâu vẻ mặt ỉu xiu trở vào nhà ăn, “Thôi xong, em quên bỏ muối.” Nói xong, đưa tay dọn hết mấy món đi.

“Ngon mà, ăn ít muối cũng tốt cho sức khỏe.” Giang Mạc Viễn cười cười ôm lấy cô, “Nguyên nước nguyên vị mà.”

Trang Noãn Thần trừng mắt với anh, “Rõ ràng không thể ăn mà còn bảo là ngon.”

“Anh nếm thấy ngon mà.” Giang Mạc Viễn cười xòa.

Trang Noãn Thần mím môi, thờ dài.

Hơn chín giờ, Trang Noãn Thần vừa mới tắm xong, chuẩn bị ngồi xem hai tập phim truyền hình, sau khi nghe dưới lầu có tiếng động liên vội vàng đi xuống.

Giang Mạc Viễn vừa vặn từ nhà bếp đi ra, trong tay bưng một bát mì, nhìn thấy cô xuống dưới thì nhíu mày, “Sao lại không mang dép lê?”

“Anh làm gì đấy?” Cô đi ngang qua sofa, tò mò hỏi.

“Em xuống đúng lúc lắm, ăn mì đi.” Giang Mạc Viễn đặt bát mì lên bàn trà, rồi cầm đôi dép lê đến đặt bên cạnh chân cô, “Tối nay em ăn ít quá, đói bụng thì làm sao ngủ ngon được?”

Trang Noãn Thần nhìn mì udon trong bát, suýt nữa rót nước mắt, xuýt xoa nói, “Anh đúng là con sâu trong bụng em.” Cô quả thực khá đói, còn định xuống bếp tìm gì đó bỏ bụng.

Mấy món cô nấu được Giang Mạc Viễn ăn sạch sẽ, nhìn anh mà cô cảm thấy áy náy.

“Ăn đi.” Giang Mạc Viễn cười cười, ngồi xuống bên cạnh cô.

Trang Noãn Thần nghe lời, bưng bát lên, gắp một đĩa ăn thì tròng to hai mắt, lại húp một ngụm nước dùng, quay đầu nhìn Giang Mạc Viễn, “Mùi vị thơm ngon thật.”

“Thích thì ăn nhiều một chút.” Giang Mạc Viễn cầm tờ báo, cười cười.

Trang Noãn Thần cặm cùi ăn, không mấy chốc đã ăn sạch, sau đó ghé người vào sô pha cảm thán nói, “Sao anh có thể nấu ra một bát mì udon ăn ngon như vậy?”

“Muốn biết à?” Giang Mạc Viễn ước chừng cũng xem xong báo chiều rồi, để xuống, nhếch mày nhìn cô.

“Chứ sao, bằng không điều này thực sự quá đả kích lòng tôn nghiêm phụ nữ của em.” Cô tốn cả nửa ngày để chuẩn bị một bàn thức ăn, kết quả bị một bát mì udon đơn giản của anh đánh bại, ngấm lại thật xót xa.

Nụ cười bên môi Giang Mạc Viễn càng tươi, “Không thành vấn đề, anh có thể dạy em, nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

Anh áp sát vào cô, môi mỏng giơ lên độ cong gợi cảm, “An ủi anh trước đã.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên.

Không đợi cô phản ứng, Giang Mạc Viễn một tay bế xốc cô lên, đi về hướng phòng ngủ trên lầu.

“Này này, sao anh lại như vậy? Hôm nay em mệt chết đi được? Sao lại phải an ủi anh?” Trang Noãn Thần từ trong mắt anh nhìn ra được dục vọng, ở trong lòng anh phản đối.

Giang Mạc Viễn cười sang sảng, “Vậy đổi thành anh an ủi em, cũng như nhau thôi.”

“Giang Mạc Viễn...”

Tiếng phản đối của cô cuối cùng biến mất giữa phòng ngủ.

Tự bao giờ, phong cảnh diễm lệ tràn ngập phòng ngủ.

Tiếng thở gấp của người đàn ông hòa cùng tiếng rên rỉ của phụ nữ, trong đêm đông giá lạnh...

Lúc cửa phòng khách sạn mở ra, trông thấy một người đàn ông đang quần khăn tắm.

Hạ Lữ đi vào, vẻ mặt thản nhiên.

Người nọ kéo cô vào phòng ngủ, ngồi trên giường, bàn tay vỗ nhẹ vào hông cô, “Tiểu yêu tinh, thời gian này có nhớ anh không?”

Hạ Lữ không né tránh, nhưng không mở miệng nói chuyện.

“Lần này đến Bắc Kinh có mang theo quà cho em nè.” Người nọ đưa cho cô một chiếc hộp, cười tủm tỉm nói, “Xem thử có thích không.”

Hạ Lữ nhận lấy cái hộp, nhưng ngay cả xem cũng chẳng buồn xem,

trực tiếp đặt sang một bên.

Người nọ sau khi thấy thế thì hừ nhẹ, “Bên trong là quà quý giá đó, là anh đấu giá giành được, ngay cả xem cũng không thêm?”

“Em không cần.” Hạ Lữ rất cục mớ miệng, thản nhiên nói.

Người nọ ngạc nhiên, hồi lâu mới cười nói, “Lại giờ chúng rồi à? Nào, không thích thì anh tặng em cái khác, đi tắm một cái đi, anh chỉ ở Bắc Kinh được một tuần, tuần này hầu hạ anh nhé.”

Hạ Lữ không động đậy.

“Sao vậy cưng?” Người nọ nhíu mày nhìn cô.

Hạ Lữ cúi mắt trầm tư chốc lát, sau đó lấy từ trong túi ra thứ gì đó rồi đặt xuống trước mặt người nọ, “Thứ này, em trả lại cho anh.”

Người nọ vừa thấy, là tấm chi phiếu, lại khó hiểu, “Em có ý gì?”

“Tiền trong tấm chi phiếu này chính là xe, túi xách hàng hiệu, quần áo giày dép linh tinh anh mua cho em, em đã bán hết tất cả, bây giờ hoàn trả lại cho anh.” Giọng điệu của Hạ Lữ rất lạnh, “Về phần những thứ anh tiêu tốn trên người em, em nghĩ khoảng thời gian này em đã trả cũng khá đủ ở trên giường rồi.”

“Hạ Lữ à, em là muốn chia tay với anh sao?” Người nọ không đồng tình, cười cười, lấy ra điếu xì gà, châm lửa rồi ngồi xuống sofa nhìn cô.

“Vâng, cuộc sống thế này em đã sống đủ rồi.” Mặt Hạ Lữ không chút thay đổi.

Người đàn ông cười lạnh, “Lá gan của em cũng lớn lắm, em biết không, chỉ có anh đá phụ nữ thôi, chứ chưa bao giờ có người phụ nữ nào dám đá anh.”

“Em biết chứ.” Cô máy móc đáp.

Người nọ nheo mắt, nhả ra vòng khói, hồi lâu mới hỏi, “Tên đó là ai?”

Hạ Lữ ngạc nhiên, “Gì?”

“Người đàn ông hiện tại đang nuôi em là ai?” Rồi hắn đột nhiên cao giọng, trên mặt rõ ràng không vui.

Hạ Lữ cũng nhú mày theo, “Anh hiểu lầm rồi, hiện tại em chỉ muốn sống cuộc sống độc thân, không có đàn ông, cũng không có ai nuôi em.”

Người nọ nghe xong cười lạnh, “Sao nào, giờ mới giả bộ thanh cao ư? Hạ Lữ, anh nói cho em biết, cho dù hiện giờ em thoát ly quan hệ với anh thì em vẫn là bồ nhí của anh thôi! Em cảm thấy anh có thể tin lời em nói ư? Ngoan ngoãn nói cho anh biết hắn là ai, nếu không, để anh điều tra ra được sẽ cho hắn lãnh đủ đó!”

“Tùy anh thôi, nếu nghĩ như vậy có thể làm anh tìm về được lòng tự trọng, em tới gặp anh ngoại trừ trả lại tiền cho anh, còn muốn cắt đứt hoàn toàn với anh.” Hạ Lữ hít sâu một hơi, nhìn hắn, “Em đã trải qua đủ những ngày thế này rồi, ở bên cạnh anh không thiếu phụ nữ, cho nên, ít đi em thì có là gì.”

Người đàn ông đứng lên, đi đến trước mặt cô, “Đúng vậy, khắp thế giới đều có phụ nữ của anh, anh tùy tiện gọi một cú điện thoại đều có thể đến chỗ anh. Nhưng mà Hạ Lữ à, em biết anh thích em điểm nào không?” Hắn giơ tay, đặt lên cổ cô.

Hạ Lữ siết nắm tay, không nói chuyện.

“Anh là thích dáng vẻ lạnh lùng của em, cũng thích vẻ phóng đảng trên người em, anh còn chơi em chưa đủ, em nghĩ anh sẽ thả em đi à?” Hấn nói xong, bàn tay hung hăng bóp mạnh.

Chiếc cổ mảnh khảnh của cô bị tóm chặt.

Hấn càng ngày càng mạnh tay.

Hạ Lữ lại chẳng động đậy, mặt bị căng đến đỏ lên, sức lực càng lớn khiến cô không thở nổi, nhưng cô vẫn không giãy dụa, vẫn nhắm chặt hai mắt.

Vẻ tàn nhẫn của người đàn ông càng lúc càng nồng nặc.

Thời điểm cô sắp chết ngạt, hấn buông mạnh tay ra, một tay ném cô lên giường.

Hạ Lữ nằm bò trên giường thở phì phò, mỗi một hơi thở đau đớn như cuống phổi sắp vỡ tung ra.

“Anh biết, là em muốn qua cầu rút ván.” Hấn đứng bên giường, nụ cười ngày càng lạnh lẽo, “Sao nào, nợ cờ bạc của ba em đều đã trả hết rồi ư?”

Hạ Lữ chậm rãi ngồi dậy, cắn răng nhìn hấn, tuyệt tình nói, “Đúng, cho nên em không muốn làm bồ nhí dựa vào anh để sống nữa.” Lúc trước, sở dĩ cô chấp nhận tất cả là bởi vì muốn giúp ba cô trả hết nợ cờ bạc, cuộc đời của ba cô không có công việc gì đáng hoàng, đến lúc tuổi già lại ham mê cờ bạc, cuối cùng nợ nần chồng chất, đi vay nặng lãi để trả, lãi mẹ đẻ lãi con, cứ tuần hoàn ác tính, cờ bạc càng

nợ càng nhiều.

Người nợ khinh thường nhìn cô, “Đê tiện, cô cho rằng bản thân vẫn là khuê nữ đang hoàng sao? Ngủ với tôi nhiều lần như vậy, hiện giờ mới nghĩ muốn giải thoát?”

“Giữa anh và tôi luôn luôn là giao dịch.” Giọng điệu cô chuyển lạnh.

“Được thôi, cô muốn rời khỏi tôi, đi đi, tôi thực sự rất muốn nhìn xem cô có quyết tâm này hay không.” Hắc rít một hơi xì gà xong đưa cho cô, “Nào, chứng minh cho tôi thấy cô có bao nhiêu can đảm muốn đi ra khỏi cửa khách sạn này.”

Hạ Lữ cúi đầu nhìn điếu xì gà còn thô ráp hơn cả ngón tay hắc, tàn thuốc đỏ rực như con thú hung tợn đang há mồm, hơi thở dồn dập hơn, gương mặt nhìn lại vẻ mặt khinh thường cố hữu của hắc, cô cắn răng, không nói gì thêm giật lấy điếu xì gà, giơ tay dí đầu thuốc vào đầu vai mình!

Tàn thuốc tiếp xúc vào da thịt, là tiếng xì xèo bỏng rát.

Hạ Lữ đau đến chảy mồ hôi, nhưng không kêu tiếng nào, cắn chặt môi, đầu vai tứa máu, môi cũng bị cô cắn đến bật máu...

Quyển 5 - Chương 37: Ngày thành hôn

Qua mười lăm tháng giêng, mọi ngành nghề lại bắt đầu khẩn trương, công việc lu bù cả lên.

Trong tuần này, Trang Noãn Thần nhận được rất nhiều lời ‘ân cần thăm hỏi’ của các đồng nghiệp, đại khái đều có liên quan đến hôn lễ của cô. Thiệp mời hôn lễ chưa phát, người khác muốn biết quan hệ giữa cô với Giang Mạc Viễn cũng khó, cứ như vậy, có người hờn dỗi đòi làm phù dâu, có người trách cô phong tỏa tin tức tốt quá, còn có người nói nhất định phải tham gia hôn lễ.

Ngay cả nhóm mấy bà tám giỏi nói xấu sau lưng cô ở Tiêu Duy cũng sửa lại dáng vẻ ba hoa, cười nói gọi điện thoại tới chúc mừng.

Hạ Lữ tuân thủ lời hứa lúc còn đi học, sáng khoái đồng ý làm phù dâu của cô, mà lúc này đây, phù rể chính là Mạnh Khiếu.

Hôn lễ diễn ra vào thứ bảy, tiệc cưới được tổ chức tại nhà hàng nổi tiếng được các nhân vật tầm cỡ yêu thích, từ trên cao nhìn xuống, gần như thu hết phong cảnh đẹp nhất của thành phố Bắc Kinh vào mắt. Trước một tuần, Giang Mạc Viễn đã đón ba mẹ cô lên, chẳng những đón gia đình cô, còn phái máy bay riêng đón luôn các hàng xóm thân thiết với nhà cô ở Cổ Trấn đến thẳng sân bay quốc tế Bắc Kinh, sau đó lại sắp xếp vào ở trong khách sạn, một đám người trùng trùng điệp điệp cũng khá hoành tráng.

Bởi vì lo lắng có người lần đầu tiên đến Bắc Kinh, Giang Mạc Viễn và Trang Noãn Thần lại an bài hướng dẫn viên du lịch dẫn họ đi tham

quan mọi nơi, ba mẹ cô không đi, chỉ lo giúp đỡ con gái chuẩn bị một số chuyện vặt trong hôn lễ.

Sợ cha mẹ cảm thấy như không được quan tâm, Trang Noãn Thần đề nghị Giang Mạc Viễn để dành một số chuyện nhỏ cho hai người làm, kết quả là: tất cả kẹo, trái cây, bánh ngọt đều để hai người lo liệu. Ba mẹ cô tuy bận rộn nhưng lại rất vui, lại vì giá cả của mấy món điểm tâm này mà tặc lưỡi, nhất là bà Trang, trong xương tủy còn có thói quen thích cảm rằm của người Thượng Hải, mỗi lần phải xuất tiền thanh toán là thấy đau lòng.

Ông bà Giang cũng về Bắc Kinh, so với ông ba Trang thì đến trễ hơn hai ngày.

Tổng giám đốc khách sạn đích thân ra đón, có thể thấy tầm ảnh hưởng của Giang Phong trên thương giới vẫn hết sức quan trọng.

Thế nhưng, ông bà Giang lại không có ý làm khó nhà chủ, ngược lại thu xếp hôn sự cho con trai như những cha mẹ bình thường khác, đối mặt với hôn lễ, Giang Phong sửa lại hình tượng im lặng kiệm lời như ở Zurich, suốt ngày trò chuyện với ông Trang. Hai người một là tinh anh trong thương giới nói một không hai, một người lại xuất thân từ quân nhân cũng nói một là một, vì vấn đề khăn trải bàn trong tiệc cưới phải chọn màu gì mà có thể tranh chấp cả nửa ngày, thế nhưng hai người cũng không phải là người ngang ngược, tự nhiên cũng không không động tay động chân, ngay khi Trang Noãn Thần và Giang Mạc Viễn lo lắng vấn đề chung sống giữa họ, hai ông lại tìm được một thú vui chung, là đánh cờ, mỗi lần có tranh chấp liền dùng kỹ thuật đánh cờ để phân định thắng thua, ai thắng thì nghe theo người đó.

Ngay lúc Trang Noãn Thần và Giang Mạc Viễn đều thờ phảo nhẹ nhõm, thì vấn đề lại phát sinh.

Hai ông chỉ lo chơi cờ, kết quả một đồng chuyện vặt đều giao cho bà Trang và bà Giang. May mà bà Giang không rành tiếng Trung lắm, bà Trang lại là người Thượng Hải, trong xương vẫn còn bản tính kiêu ngạo cùng mạnh mẽ của người thành phố lớn, dẫn theo bà Giang bận rộn nhưng trái lại cũng rất vui.

Nhà họ Giang ngoài hai ông bà Giang đến ra, còn có các thân thích khác cũng lục tục đến Bắc Kinh, còn có người bận rộn từ các nơi ở toàn thế giới bay tới, nhưng đều hứa hẹn có thể đến đúng ngày.

Hôn lễ chưa cử hành liền có thể nhìn ra thanh thế của nó to lớn đến dường nào.

Trang Noãn Thần tính giản lược bớt một số, chỉ là chi tiêu tiệc cưới khiến cô phải trợn mắt há hốc mồm, khó trách mẹ cô nhìn thấy con số này liền bị dọa đến sắp ngất đi, ngay cả cô còn muốn ngất.

Cách ngày thành hôn ngày càng gần, cô không được thấy nhà hàng trang hoàng thế nào, Giang Mạc Viễn nói sẽ cho cô một sự ngạc nhiên vui mừng.

Trước hôn lễ một ngày, áo cưới đặt may từ Milan cùng áo cưới truyền thống Trung Quốc của Thụy Phù Tường đều được gửi tới, Hạ Lữ và Ngải Niệm đều ở bên cạnh cô, giúp cô thử từng cái một, cũng như để giữ cảm giác mới mẻ, Giang Mạc Viễn không được phép nhìn trộm.

“Noãn Thần, cậu nói xem, ngày mai Giang Mạc Viễn đến đón dâu, bọn mình làm khó anh ta một chút được không?” Ngải Niệm vừa nói vừa nhìn cô trong gương, cười.

“Mình cảm thấy có hơi khó khăn, anh ấy chắc chắn sẽ chuẩn bị tiền lì

xì hậu hĩnh.” Chị em của Trang Noãn Thần cũng chẳng nghịch ngợm lắm, nhưng chị em tham dự hôn lễ của cô cũng không phải người dễ đối phó.

Hạ Lữ nghĩ nghĩ, nhíu mày, “Bắt anh ta hít đất tại chỗ.”

“Gì?” Trang Noãn Thần sừng sốt, nhưng ngẫm lại thì không nhịn được, bật cười ra tiếng.

Ngải Niệm cũng bị chọc cười, “Ôi trời, bắt Giang tổng đại danh lừng lẫy hít đất, sẽ có dáng vẻ thế nào ta? Hạ Lữ, chiêu này cũng quá tổn hại rồi.”

“Chúng ta phải thống nhất cách giải quyết, không thể để anh ta dễ dàng đón người đi được phải không?” Hạ Lữ hắng giọng, “Thành ý chỉ dựa vào tiền lì xì thôi thì chưa đủ.”

Trang Noãn Thần mặc váy cưới, ngắm soi trước sau một chút, “Tùy các cậu, nhưng đừng nghịch quá đáng.”

Hạ Lữ huých Ngải Niệm một cái, “Nhìn thấy chưa, nhanh như vậy đã hướng về ông xã của cậu ấy rồi.”

“Mình đâu có.” Mặt Trang Noãn Thần đỏ lên.

Ngải Niệm cười ha ha nhìn cô, “Còn nói không có, mặt đỏ lên cả. Nhưng phải nói lại, ngày mai cậu phải đến từng bàn kính rượu sao? Kính rượu một vòng thì trời tối thui mất rồi.”

“Mạc Viễn nói chỉ kính rượu toàn thể là được, người tham dự nhiều lắm, mình cũng không thể chiếu cố hết mỗi người họ được.” Trang Noãn Thần nói.

Ngài Niệm gật đầu, “Cũng đúng, bằng không cậu đeo nhiều trang sức quý giá như vậy cũng đủ mệt chết rồi.” Nói đến đây, cô cố ý nhấn mũi nói, “Noãn Thần, mình ghen tị chết cậu, cậu xem, hôn lễ của cậu làm long trọng biết bao nhiêu, áo cưới và lễ phục tất cả đều được đặt thiết kế may riêng, á... mình muốn gả lại!”

“Được, cậu gả lại đi, lần này mình làm phù dâu.” Trang Noãn Thần thử đồ có hơi mệt mỏi, ngồi xuống chọc ghẹo nói.

Hạ Lữ bất đắc dĩ liếc nhìn hai người, lắc đầu, “Một đám không đáng tin.”

Trang Noãn Thần và Ngài Niệm cười bò.

“Nói thật nha Noãn Thần, cậu định vẫn uống thuốc tránh thai à?” Hạ Lữ hỏi.

Nụ cười trên mặt Trang Noãn Thần hơi thu lại một chút, khẽ thở dài, “Có thể do mình quá ích kỷ, cảm thấy vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để làm mẹ.”

“Chuyện này cậu cũng không thể giấu lâu được, không phải Giang Mặc Viễn không thấy báo cáo kiểm tra sức khỏe, hai người đều bình thường khỏe mạnh đến không thể bình thường hơn, mà cứ không có con thì anh ấy chắc chắn sẽ nghi ngờ.” Ngài Niệm nghĩ tường tận, nói.

Hạ Lữ cầm trái táo qua, cắn một miếng, gật đầu, “Chuyện này cậu vẫn nên mau chóng nói cho anh ấy hiểu đi.”

“Mình định sau khi hôn lễ xong xuôi sẽ nói với anh ấy.” Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, về chuyện con cái, họ chưa từng nghiêm túc bàn bạc với nhau, cũng đến lúc phải thảo luận rồi.

Hạ Lữ cắn mấy miếng đã ăn xong quả táo, ném cùi táo đi, “Cậu còn xem nhẹ một người.”

Trang Noãn Thần ngẩn ra, “Ai?”

“Cố Mặc.” Hạ Lữ nói ra cái tên này, nhìn cô, “Chuyện cậu làm đám cưới với Giang Mạc Viễn đã trở thành đề tài nóng hổi, tuy nói ngày mai sẽ không mời giới truyền thông đến, nhưng mọi người đều biết đã là sự thật, anh ta không thể không biết, cậu nói xem, ngày mai có khi nào anh ta đến dự hay không?”

Lòng ngực Trang Noãn Thần bị va chạm một chút, ngồi tại chỗ không nhúc nhích, hồi lâu mới yếu ớt nói, “Anh ấy... người kiêu ngạo như vậy, sẽ không đâu.”

“Chỉ mong là vậy.” Ngải Niệm cũng lo lắng theo, “Ngày mai quan trọng như vậy, nếu thực sự bị Cố Mặc đến quấy phá, nói không chừng ông xã cậu ngay cả lòng giết người cũng có.”

“Mình trái lại luôn cảm thấy ngày mai sẽ có chuyện gì đó xảy ra.” Hạ Lữ nhìn Trang Noãn Thần phân tích, “Cố Mặc yêu cậu đến chết đi sống lại, Nam Ưu Tuyền nhìn thấy Giang Mạc Viễn lại đỏ mắt, ngày mai không phải nhà ông Nam cũng đến tham dự hôn lễ sao? Đến lúc đó, Cố Mặc lại tới nữa, thêm vào một Nam Ưu Tuyền, một cướp cô dâu một đoạt chú rể, vậy sẽ khiến toàn bộ thế giới mở rộng tầm mắt.”

Trang Noãn Thần lắc đầu, “Có vẻ như Giang Mạc Viễn chưa từng yêu đương với Nam Ưu Tuyền, ở hôn lễ của Ngải Niệm, mình từng hỏi dò.”

“Không đúng nha, Mạnh Khiếu rõ ràng nói anh ta từng yêu đương với con gái của ông Nam mà.” Hạ Lữ nhăn mặt nhíu mày.

“Nguyên văn anh ta nói như thế nào?” Trang Noãn Thần hỏi.

Hạ Lữ nghĩ nghĩ, “Anh ta nói: Con gái của ông Nam trong lòng Giang Mạc Viễn rất quan trọng, họ từng rất hạnh phúc.”

Ngải Niệm nuốt nước bọt, “Trời ạ... nghĩ sao cũng nghĩ không ra Nam Ưu Tuyền và Giang Mạc Viễn ở bên nhau sẽ thành thế nào.”

Trang Noãn Thần nổi lên nghi ngờ, nói thật thì thắc mắc của cô cũng không được giải...

Trang Noãn Thần cuối cùng cũng hiểu được sự vất vả của Ngải Niệm trong ngày kết hôn.

Khi thợ trang điểm tới, cô còn đang ngủ, bà Trang lôi cô từ trong chăn ra mà hai mắt cô còn lơ lơ, buồn ngủ gục gặt đầu, mơ mơ màng màng quên mất chuyện cưới xin.

Bà Trang cũng ác, ném thẳng một cái khăn lạnh toát vào mặt cô, cô kinh hãi đến rùng mình, ông Trang thì đau lòng muốn chết, nên giận mắng thầm bà Trang quá dã man.

Khoảnh khắc từ lúc thức dậy cho đến lúc ngồi trước gương để trang điểm, Trang Noãn Thần như con rối gỗ, được thợ trang điểm, thợ tạo hình, thợ trang phục nghịch qua nghịch lại, cô buồn ngủ mà không dám nhắm mắt, sợ bà Trang lại xối thẳng chậu nước lạnh xuống, loại chuyện thế này, mẫu thân vĩ đại của cô không phải không làm được.

Tuy nói Cổ Trấn cũng giống với đại đa số khu vực phía nam, nghi thức hôn lễ thường cử hành vào buổi chiều, nhưng hôn lễ tổ chức ở

Bắc Kinh nên nghi thức dựa theo tập tục của phía bắc, ở phía bắc không kết hôn vào buổi chiều, chỉ có tái giá mới cử hành hôn lễ vào buổi chiều thôi. Cho nên, Trang Noãn Thần hận lắm, nếu là buổi chiều, cô còn có thể ngủ thêm một giấc.

Vừa qua bảy giờ, Giang Mạc Viễn đã đến rước dâu, trên người mặc lễ phục chú rể trắng thơm, đẹp trai kinh người.

Chị em Trang Noãn Thần đương nhiên phát huy tác dụng quan trọng, liên tục làm khó Giang Mạc Viễn, may mà Giang Mạc Viễn đều có chuẩn bị sẵn, ra tay hào phóng, đầu tiên phát cho mỗi người một phong bì đỏ thắm, nhưng qua ải của Hạ Lữ và Ngải Niệm sẽ không có dễ dàng như vậy.

Một đám người vây lấy Giang Mạc Viễn đến cửa phòng ngủ, Ngải Niệm và Hạ Lữ làm người giữ cửa, bảo vệ kín kẽ cửa ải cuối cùng là phòng ngủ, thấy Giang Mạc Viễn tiến vào, đầu tiên là xòe tay ra với anh.

Giang Mạc Viễn không nhiều lời, trực tiếp lấy ra hai phong bao lì xì.

Hai người vui vẻ nhận lấy.

Giang Mạc Viễn nghĩ đã êm xuôi, định đi thẳng vào phòng ngủ, ai ngờ bị Ngải Niệm ngăn lại!

Đang hăm hở bước liền thẳng lại, anh cũng không dám đụng thẳng vào người bà bầu, ngộ nhỡ có chút sai sót, Trang Noãn Thần sẽ giết anh mất.

Giang Mạc Viễn nghĩ đã êm xuôi, định đi thẳng vào phòng ngủ, ai ngờ bị Ngải Niệm ngăn lại!

Đang hăm hở bước liền thẳng lại, anh cũng không dám dừng thẳng vào người bà bầu, ngộ nhỡ có chút sai sót, Trang Noãn Thần sẽ giết anh mất.

Ngải Niệm cười thật ‘hiền lành’, rất có tư thế của ‘kẻ làm quan’.

Hạ Lữ thì dựa vào khung cửa, biếng nhác nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Này hai cô, chú rể người ta đã giao tiền lì xì ra còn làm khó nữa à? Tục ngữ nói rất hay, ít gây khó dễ cho người, không nên qua cầu rút ván như vậy.” Phía sau là tiếng nói tà mị không chịu nổi của Mạnh Khiếu, anh ta cùng mấy anh em phía trước đều là quân tiếp viện của Giang Mạc Viễn.

“Đừng nói như thế chúng tôi là châu chấu bên đường chứ, muốn đón cô dâu đi, được thôi, qua ải này của chúng tôi mới được.” Ngải Niệm cười hì hì nói.

Giang Mạc Viễn chưa từng gặp phải tình huống thế này, dù sao cũng là lần đầu tiên kết hôn, cố nén cười nhẹ giọng nói, “Hai cô muốn làm khó tôi thế nào?”

“Rất đơn giản, hoặc là ra tiền, hoặc lập tức hít đất năm mươi cái.” Hạ Lữ nhún nhún vai nói.

Giang Mạc Viễn hai lời chưa nói lập tức lấy tiền ra.

Không đợi họ xông lên, Ngải Niệm và Hạ Lữ đồng loạt lắc đầu.

“Tiền chúng tôi nói không phải là như vậy.”

Giang Mạc Viễn khó hiểu nhìn hai cô.

Mạnh Khiếu chen lên, cười khì nói, “Không phải chứ? Các cô là tàu há mồm à?”

“Sao nào, nếu không Mạnh Khiếu anh làm hộ đi ha?” Hạ Lữ trừng mắt liếc anh ta.

“Hả? Chuyện này... quên đi.” Mạnh Khiếu nhanh chóng đẩy Giang Mạc Viễn ra.

Giang Mạc Viễn bắt đắ dĩ liếc Mạnh Khiếu, quay đầu lại nhìn Ngải Niệm và Hạ Lữ, “Tôi ra tiền, bao nhiêu tiền mới có thể cho tôi đón người đi?”

“Một đồng.” Hạ Lữ nói.

“Cái gì?” Bao gồm cả Giang Mạc Viễn, tất cả mọi người đều ồ lên kinh ngạc.

Ngải Niệm cười tủm tỉm bổ sung thêm, “Đúng vậy, chính là một đồng. Giang tổng, hoặc là anh lập tức lấy một đồng ra, là nhân dân tệ, tiền giấy hay tiền xu đều được, chỉ cần là một đồng tiền, không có thì chỉ có thể hít đất.”

Giang Mạc Viễn không đoán được sẽ có loại yêu cầu thế này, nhất thời ngẩn ra, sau khi phản ứng lại thì quay đầu hỏi mọi người phía sau, “Ai có một đồng tiền?”

Tất cả đều lắc đầu.

Mạnh Khiếu nhích lại gần, thì thầm nói, “Vậy thì, hoặc là anh dùng tốc độ nhanh nhất đến ngân hàng đổi, hoặc là lái xe đến siêu thị gần nhất, siêu thị bình thường ở Bắc Kinh đều có tiền lẻ để đổi.”

Giang Mạc Viễn kinh ngạc.

“Này, thời gian chỉ có một phút thôi, đừng làm càn nhé.” Ngải Niệm và Hạ Lữ đều nghe được ý đồ xấu của Mạnh Khiếu, ‘hảo tâm’ nhắc nhở.

Giang Mạc Viễn đành phải đầu hàng, “Hai cô à, tôi thực sự không có một đồng tiền.”

“Vây tình nguyện chịu phạt đi.” Ngải Niệm mím môi cười.

Giang Mạc Viễn cởi áo vest ra, không chút lãng phí thời gian cò kè mặc cả, hít đất tại chỗ, Mạnh Khiếu mở to mắt nhìn Giang Mạc Viễn, tất cả mọi người đứng sau đều hoan hô.

Ngải Niệm và Hạ Lữ nén cười, bắt đầu đếm.

Có lẽ các cô đều xem nhẹ chuyện Giang Mạc Viễn thích tập thể thao, chút vận động ấy đối với anh căn bản mà nói chẳng thấm tháp gì, không mất bao lâu đã hoàn thành năm mươi cái hít đất, tiếp nhận lại áo vest, trực tiếp mặc vào, cười cười, “Hiện giờ tôi có thể vào chưa?” Nói xong, không đợi hai cô đồng ý, trực tiếp xông thẳng vào.

Ngải Niệm và Hạ Lữ đều tròn tròn mắt.

Trong phòng ngủ, Trang Noãn Thần mặc áo cưới đã sớm cười nghiêng ngả, sau khi Giang Mạc Viễn tiến vào, lại bị dáng vẻ xinh đẹp của cô mê hoặc, đứng tại chỗ cả buổi mới hoàn hồn.

Người ta nói khoảnh khắc phụ nữ mặc áo cưới là đẹp nhất.

Câu này áp dụng trên người Trang Noãn Thần thật sự chưa đủ.

Cô xinh đẹp bẩm sinh, thợ trang điểm cố ý lựa chọn phấn nền thịnh hành nhất để phối với làn da cô, cô vốn trắng trẻo không đánh phấn cũng đã rất đẹp, khác hẳn với cách trang điểm đậm trước kia, cô hôm nay như đóa hoa sen mới nở, tươi mát thanh nhã. Tóc dài được vấn thành búi, áo cưới đuôi dài ôm lấy thân hình nhỏ xinh của cô.

Cô đẹp như thứ ánh sáng thánh thiện, chiếu rọi khiến Giang Mạc Viễn gần như lóa mắt.

Chậm rãi bước đến, cúi người.

Đưa tay nâng nhẹ gương mặt cô, như quý trọng món báu vật duy nhất trên trần gian, ôn hòa nói nhỏ, “Noãn Noãn, em thật đẹp.”

Trang Noãn Thần khẽ cúi đầu, đôi gò má lặng lẽ ửng đỏ.

Nét đẹp và sự ngượng ngùng của cô chiếu vào đáy mắt anh, anh cúi đầu khẽ hôn lên trán cô.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua tầng mây, ánh nắng len lỏi qua cửa sổ sát đất.

Trong gương, người đàn ông anh tuấn phi phàm, đôi mắt lại nhuốm ưu thương.

Soi gương, anh cẩn thận thắt cà vạt, bộ complet tinh xảo mặc trên người anh, ôm lấy thân hình cao lớn.

Nhìn chính mình trong gương, dần dần, chút vẻ ưu thương nơi đuôi mắt biến mất, thay thế bằng vẻ kiên quyết một trận thắng thua.

Hứa Mộ Giai đi vào, sau khi nhìn thấy cảnh này liền kinh hãi, “Cố Mặc, anh muốn làm gì?”

Cố Mặc không nói chuyện, xoay người ra khỏi phòng thay đồ.

Hứa Mộ Giai vừa muốn cùng đi ra ngoài, mắt lại quét qua một quyển tạp chí, trên bìa là ảnh chụp của Giang Mạc Viễn, nội dung là hôn lễ hôm nay của anh ta. Tạp chí trượt khỏi tay cô, một dự cảm không tốt bất giác sản sinh, cô vội vã đuổi theo.

“Cố Mặc, anh muốn đến hiện trường hôn lễ?” Cô hô lớn về phía Cố Mặc đang đi xuống lầu.

Tấm lưng anh cứng nhắc một chút, lên tiếng lại lạnh lùng, “Chuyện của tôi, cô quản ít chút đi.”

“Không được, em không thể để anh đi!” Hứa Mộ Giai bước nhanh đến, chắn trước mặt anh, “Anh tỉnh táo lại đi, Trang Noãn Thần sắp lấy chồng rồi, cho dù hôm nay anh cướp cô ấy về thì thế nào? Còn nữa, mấu chốt chính là cô ấy cũng sẽ không đi theo anh đâu.”

“Cho dù có cướp tôi cũng muốn cướp lại cô ấy!” Hai mắt Cố Mặc đỏ quạch, siết chặt nắm tay.

“Anh điên rồi à?” Hứa Mộ Giai bị suy nghĩ của anh làm cho hoảng sợ, giữ chặt lấy anh, “Anh không thể đi, Giang Mạc Viễn là loại người không thể trêu chọc, hôm nay anh quấy rối hôn lễ của hắn, ngày mai nói không chừng chết thế nào cũng không biết.”

Cố Mặc bỗng nhiên híp mắt nhìn cô chăm chăm, “Cô hiểu Giang Mạc Viễn quá nhỉ?”

“Em...” Hứa Mộ Giai ý thức được bản thân lắm lời, hơi thu liễm một chút, “Cái này không phải hiểu biết, loại người có tiền như hần thật sự không chọc được.”

Cố Mặc nghe mà phiền chán, hất tay cô ra.

“Cố Mặc...” Hứa Mộ Giai từ phía sau ôm lấy anh, nước mắt theo đó rơi xuống, “Đừng đi, van anh đừng đi. Cố Mặc, cho dù anh không thương em cũng nên nghĩ lại cho đứa con trong bụng em với.”

Cố Mặc cứng đờ.

“Van anh, đừng đi...”

“Hứa Mộ Giai...” Cố Mặc khàn khàn lên tiếng, “Tôi đã nói rất rõ, tôi sẽ không cưới cô, lại càng không vì đứa bé mà cưới cô.” Nói xong, gỡ tay cô ra, đi ra cửa.

“Cố Mặc...” Hứa Mộ Giai thống thiết gọi tên anh.

Lúc tay anh vừa mới chạm vào núm cửa, điện thoại di động vang lên.

Dừng một chút, lấy điện thoại ra, nhấn nút nghe, sau khi nghe nội dung đối phương nói liền biến sắc, chạy nhanh ra khỏi nhà.

Hứa Mộ Giai cảm thấy sự việc không ổn, cũng vội vàng theo ra ngoài.

Tới nhà hàng, thời gian vẫn còn sớm.

Phòng trang điểm là chuẩn bị riêng cho cô dâu, thợ trang điểm vội

vàng đậm phấn lại cho Trang Noãn Thần, không cần nghĩ cũng biết bên ngoài náo nhiệt biết bao nhiêu, cô trong gương có hơi căng thẳng, ngón tay hết nắm lại buông, cứ như vậy, không chút nào giảm bớt cảm giác hồi hộp.

Đợi đậm phấn gần xong, lúc cửa phòng trang điểm mở ra, một cô gái không biết từ đâu thò đầu vào, chớp mắt vài cái nhìn Trang Noãn Thần, vẻ mặt tươi cười.

Trang Noãn Thần nhìn thấy thì hơi kinh ngạc, người này lạ mặt, cô không quen.

Cô gái lại nhiệt tình đi vào, kéo lấy tay cô, “Trời ạ, rốt cục cậu với Giang Mạc Viễn cũng tu thành chính quả rồi nha, mình đã nói mà, hai người là một đôi trời đất tạo nên, có mâu thuẫn gì cũng mau chóng huề thôi, chẳng phải hai người đi một vòng lớn, rốt cục cũng kết hôn sao?”

Trang Noãn Thần nghe mà không hiểu gì.

Thợ trang điểm bên cạnh còn tưởng hai người là bạn bè thân thiết, liền biết điều ra ngoài.

Phòng trang điểm chỉ còn lại hai người các cô, cô gái lại không có gì giấu giếm, “Mình nghe tin Giang Mạc Viễn kết hôn liền đến góp vui, không ngờ nhìn thấy ảnh chụp cô dâu thực sự là cậu.”

Trang Noãn Thần nhanh chóng ngăn lại nhiệt tình của cô, mỉm cười nói, “Ngại quá, chúng ta... trước kia quen biết nhau sao?”

Cô gái ngạc nhiên, sau đó đưa tay huých cô một cái, “Sa Lâm à, cậu đùa hơi quá rồi đó.”

“Sa Lâm?” Lần này đến lượt Trang Noãn Thần ngẩn ngơ.

Cô gái kêu lên một tiếng, “Không phải chứ? Cậu thật sự không quen mình? Mình là Đại Dư nè.”

Trang Noãn Thần ngơ ngàng nhìn cô, trong đầu quay mòng mòng.

“Sa Lâm, mình biết mình không nằm trong danh sách khách mời của cậu, đúng là quá đáng thật, chúng ta tốt xấu gì cũng quen biết nhau mà.” Đại Dư đưa tay cốc nhẹ đầu cô một cái.

“Xin lỗi nha, cô nhận nhầm người rồi, tôi không phải Sa Lâm.” Trang Noãn Thần trong lòng lơ mơ bất an, bất giác nói.

Đại Dư trừng mắt nhìn cô, hồi lâu sau mới bất đắc dĩ lắc đầu, “Cậu cũng thật là, không phải chúng ta chỉ là vài năm không gặp, cậu còn ghi hận với mình à? Còn cố ý hù mình sợ nữa chứ?” Nói xong, từ trong túi xách lấy tấm hình ra, chỉ chỉ, “Thấy chưa, ảnh chụp hai đứa mình còn giữ đây nè, đây chính là lúc hai đứa mình du lịch ở Ai Cập chụp đó.”

Trang Noãn Thần cúi đầu, mắt vừa chạm vào cô gái trong tấm ảnh liền trừng to!

Cô gái trong tấm ảnh...

Khuôn mặt kia sao lại quen mắt thế?

“Hết chối cãi rồi nhé? Bây giờ còn dám chọc mình nữa không?” Đại Dư nhét tấm ảnh vào tay cô.

Trang Noãn Thần cầm tấm ảnh trong tay, hơi thờ gằn như ngừng lại, khuôn mặt trên tấm ảnh quen thuộc đến nỗi làm đau mắt cô, gương

mặt cô gái ấy sao giống quá, ngay cả nụ cười cũng giống đến lạ, cô đương nhiên không xa lạ với gương mặt này, bởi vì cô đã nhìn thấy nó trong gương suốt hai mươi sáu năm qua...

“Thế nào, cảm động rồi ư? Không ngờ mình còn giữ ảnh chụp của hai đứa.” Đại Dur cười nói, “Nhìn thấy cô dâu là cậu, mình thật sự sướng điên lên được, nhưng mình đã sớm đoán được cậu và Giang Mạc Viễn nhất định sẽ kết hôn mà. Còn nhớ lúc hai đứa mình quen nhau ở Ai Cập, cậu và Giang Mạc Viễn lúc đó rất hạnh phúc, khi đó hai người đã đính hôn rồi đúng không? Hiện giờ người có tình đều thành quyến thuộc, tốt quá rồi.”

Gáy Trang Noãn Thần như bị ai đó đập mạnh, đầu ngón tay lạnh lẽo, nhẹ nhàng run lên, tấm ảnh trượt khỏi tay cô...

“Đúng rồi, mình còn nhìn thấy chị cậu đến dự lễ cưới, sao thái độ của chị cậu với Giang Mạc Viễn kém vậy?” Đại Dur hoài nghi hỏi.

“Chị mình? Cậu ám chỉ ai vậy?” Tim Trang Noãn Thần như ngừng đập.

“Nam Ưu Tuyền đó, à không, nói là em gái cậu cũng được, mình còn nhớ lúc ấy cậu rất ghét gọi cô ấy là chị, hai người gần như sinh ra cùng một thời gian, cậu còn nói ngay cả bác sĩ cũng không xác định được rốt cuộc cậu là chị hay cô ấy là chị nữa.” Đại Dur cười hì hì, lắc lắc người cô, “Nhưng mà mình thật hâm mộ cậu quá, cậu nói cậu với Nam Ưu Tuyền là chị em cùng cha khác mẹ, nhưng tình cảm lại tốt như vậy, đổi lại là mình, sớm muộn gì cũng nghiêng trời lệch đất cho coi.”

Quyển 5 - Chương 38: Đột ngột

Cả người Trang Noãn Thần hóa đá, sự hồi hộp, vui sướng cùng với sự chờ mong trước hôn lễ, nháy mắt bị đông lại, giống như một tai nạn thế kỷ ùn ùn kéo đến thổi quét qua người cô, dự cảm không tốt càng thêm nghiêm trọng, như có một ngọn lửa thiêu đốt trong ngực, càng cháy càng dữ dội.

“Sa Lâm?” Đại Dư hoài nghi nhìn cô.

Trang Noãn Thần hơi giương mắt, như là tượng gỗ, mặt không chút thay đổi đối diện với cô, tất cả khiếp sợ bị vùi sâu tận đáy lòng, mở miệng lại nhẹ nhàng yếu ớt, “Mình với cô ấy... đã sớm nghiêng trời lệch đất rồi.”

“Hờ?” Đại Dư ngạc nhiên một chút, sau một lúc lâu than nhẹ, an ủi, “Thực sự cũng khó trách, như cậu từng nói với mình, Nam Ưu Tuyên là do vợ cả sinh, người ta họ Nam mà, tính tình mẹ cậu lại mạnh mẽ, sống chết bắt cậu theo họ Sa của bác, năm đó đã chọc ba cậu rất không vui. Trước kia, quan hệ giữa cậu và Nam Ưu Tuyên cũng cải thiện đáng kể rồi, nhưng không phải hôm nay cô ấy cũng đến tham gia hôn lễ của cậu đấy sao, chứng minh quan hệ giữa hai người cũng không tệ lắm.”

Trang Noãn Thần đột nhiên cười nhẹ, tròng cười kia đầy mỉa mai.

“Sa Lâm?” Đại Dư hoảng sợ, “Cậu sao vậy?”

Trang Noãn Thần vừa cười, ánh mắt lại vừa ngập tràn đau thương.

Đại Dư sợ hết hồn.

Trang Noãn Thần mặc áo cưới vẫn đang cười, dần dần cười bật ra tiếng, ánh nắng theo song cửa đi vào, soi vào mặt cô, nỗi đau của cô như trận hồng thủy lan ra toàn thân. Thật lâu sau đó, cô mới dần dần thu lại nụ cười, bên trong phòng thật ấm áp, nhưng trước sau vẫn không khổng chết được sự xâm nhập của khí lạnh vào đông, cô cảm thấy đầu ngón tay lạnh ngắt, lạnh đến run rẩy.

Đột nhiên, cô nhớ đến rất nhiều chuyện...

Cô nhớ lại dáng vẻ kinh ngạc của Giang Mạc Viễn lần đầu tiên nhìn thấy cô...

Cô nhớ tới lúc vừa nhập học, lần đầu tiên Nam Ưu Tuyền gặp cô...

Cô nhớ tới lúc ông Nam quên mình cố gắng cứu cô, sau đó vừa hoài nghi nhìn cô, bất giác nói cô trông rất giống con gái ông...

Cô như vậy mà lại không phát hiện ra, lại có thể cho rằng ông nói đến Nam Ưu Tuyền.

Cô biết Giang Mạc Viễn có vị hôn thê, Giang Mạc Viễn cũng nói với cô vị hôn thê của anh và anh đã mỗi người mỗi ngã...

Nhưng điều không ngờ tới chính là, vị hôn thê của anh lại có thể là con gái của ông Nam.

Cô tin tưởng Mạnh Khiếu và Hạ Lữ nói đều là sự thật, Giang Mạc Viễn thực sự từng hạnh phúc với con gái của ông Nam, chỉ là cả cô và Hạ Lữ đều nghĩ sai rồi, hạnh phúc với anh không phải là Nam Ưu Tuyền, mà là Sa Lâm, là cô gái có diện mạo giống hệt cô.

Cô nhớ có người từng nói, trên đời này không có hai chiếc lá nào giống y hệt nhau. Nhưng tại sao lại có gương mặt tương tự như thế?

“Có thể tặng tấm ảnh này cho mình không? Mình muốn giữ lại làm kỷ niệm.” Cô lên tiếng, cuống họng đau như dao cắt.

Đại Dư đưa tấm ảnh cho cô, hoài nghi nói, “Cậu không sao chứ?”

“Không sao.” Trang Noãn Thần nhìn vào mắt cô, tươi cười, “Đại Dư, cảm ơn cậu hôm nay đã đến thăm mình.”

Đại Dư bất giác gật đầu.

Trang Noãn Thần đứng dậy đi đến cửa sổ sát đất, dưới chân là thế giới ồn ã, phóng tầm mắt là cảnh phồn hoa nhà cao tầng san sát, lẳng lặng đứng tại chỗ đó, ánh mắt trời chiếu qua đỉnh đầu cô, kéo bóng dáng cô ra thật dài.

Như một hình ảnh tuyệt mỹ.

Vẻ mặt cùng bóng dáng của Trang Noãn Thần vẫn bình tĩnh như nước, ngoài cửa sổ là thế giới chuyển động, song người bên trong lại tĩnh lặng, trên cửa kính thủy tinh là ảnh phản chiếu gương mặt cô, chỉ còn lại một màu nhợt nhạt đến vô tận.

Đại Dư nhìn theo bóng lưng ấy, trong mắt xẹt qua vẻ bất an nồng đậm.

Sau một lúc lâu, Đại Dư lặng lẽ rời khỏi phòng trang điểm, lặng lẽ chính như khi cô đến.

Trong phòng nghỉ VIP của khách sạn.

Đẩy cửa ra, là hương trà thoang thoảng, mùi hoa thối quét không khí trong khách sạn, hòa vào nhau lại có chút quý dị.

Trên sô pha, giữa bàn trà là bộ trà cụ điêu khắc từ gỗ hoàng mai trân quý, giá trị liên thành. Trình Thiếu Tiên ngồi ở đó nhàn nhã pha trà, mỗi một động tác, trình tự đều làm rất thuần thực, sau khi thấy cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, đầu cũng không ngẩng dậy, đuôi lông mày nổi lên ý cười thỏa mãn.

“Vất vả rồi, ngồi xuống uống chén trà đi.” Đặt một tách trà xuống đối diện, giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ.

Đại Dư đứng ở cửa một lát, sau đó đi đến, ngồi xuống đối diện Trình Thiếu Tiên, lấy chén trà trên bàn uống một ngụm hết sạch.

Trình Thiếu Tiên lắc đầu, vẻ mặt có chút tiếc nuối, “Trà là phải từ từ thưởng thức mới có hương vị được.” Nói xong, lại rót thêm một tách cho cô.

Lúc này đây, Đại Dư lại không uống.

Trình Thiếu Tiên cũng không cưỡng cầu, tự rót một ly, chậm rãi thưởng thức.

“Có vẻ như cô ấy rất khó chấp nhận.” Đại Dư lên tiếng, vẻ mặt buồn tênh.

Trình Thiếu Tiên không ngạc nhiên lắm, thản nhiên nói, “Đổi lại là bất cứ ai biết mình vẫn luôn là thế thân, đều sẽ rất khổ sở.”

“Sa Lâm đã chết, cần gì phải làm như vậy?” Đại Dư khó hiểu hỏi. Tấm ảnh trong tay cô là thật, cô cũng thật sự là bạn của Sa Lâm, chính như cô nói, cô từng cùng Sa Lâm đến Ai Cập, hai cô là bạn du lịch, đều thích đi phượt, quan hệ bạn bè này là rất sâu sắc. Nhưng bởi vì nguyên nhân công việc, có một thời gian dài cô không đi du lịch nữa, lúc thật sự có thời gian, muốn đi, cô mới biết Sa Lâm đã chết.

Người báo cho cô tin này chính là người ngồi trước mặt cô, Trình Thiếu Tiên.

Cô không biết rốt cục Trình Thiếu Tiên và Sa Lâm có quan hệ gì, nhưng nhìn ra được, anh ta biết rất nhiều chuyện của Sa Lâm.

Tay cầm chén trà của Trình Thiếu Tiên hơi cứng nhắc, sau một lúc lâu, mới nâng tay, uống miếng trà cuối cùng vào miệng.

“Chính bởi vì Sa Lâm đã chết, mới cần thiết phải làm như vậy.” Hương trà mới che lấp tàn dư trà cũ, giọng điệu nói chuyện của anh vẫn thản nhiên.

Đại Dư nhíu chặt mày, lắc đầu, “Vậy tại sao nhất định phải là tôi?”

“Giang Mạc Viễn luôn đa mưu túc trí, sẽ luôn giữ người có lợi cho hắn bên cạnh, người gây bất lợi cho hắn muốn đến gần cũng khó. Còn cô lại khác, Giang Mạc Viễn chưa bao giờ biết sự tồn tại của cô, cô và Sa Lâm không phải bạn bè thân thiết, chỉ là bạn bè đi du lịch cùng nhau, trà trộn vào hiện trường hôn lễ sẽ rất dễ dàng.”

Đại Dư đánh giá Trình Thiếu Tiên, đột nhiên hỏi, “Anh làm vậy là bởi vì căm thù cô dâu à?”

“Không, tôi và Trang Noãn Thần không thù không oán.” Trình Thiếu

Tiên cười nhẹ, khẽ nhấp trà.

Đại Dư ngạc nhiên, “Vậy thì tôi thực sự không hiểu...”

“Rất đơn giản.” Trình Thiếu Tiên buông chén trà, nhìn Đại Dư nhấn mạnh từng chữ, “Ít nhất tôi cũng muốn cho cô ấy biết rõ, người đàn ông cô ấy yêu là người như thế nào.”

Đại Dư không hỏi thêm, sau hồi lâu lại thở dài.

“Nhưng vừa rồi anh không nhìn thấy, cô ấy thực sự khiến người khác phải đau lòng.”

Trình Thiếu Tiên gật đầu, “Tôi biết, Noãn Thần quả thực là một cô gái làm cho người khác phải đau lòng.”

“Anh Trình à, diện mạo Trang Noãn Thần và Sa Lâm giống nhau như vậy, hai người họ có phải là...” Chần chờ một lúc, Đại Dư vẫn không nói ra miệng hai chữ ‘chị em’.

Lời cô chưa nói xong, Trình Thiếu Tiên lại nghe vào tai thật đầy đủ, anh khẽ lắc đầu, “Hai người đó chẳng có quan hệ gì cả, chỉ có thể nói ông trời thật sự thích đùa cợt con người, hoặc là nói, Giang Mạc Viễn quá tốt số.”

Đại Dư nghe không hiểu được hết nguyên nhân trong đó, nhưng biết nhiều lời vô ích, đứng dậy, “Anh Trình, chuyện này tôi cũng đã làm xong, tôi nên rời khỏi rồi.”

Trình Thiếu Tiên gật đầu.

Đại Dư cầm lấy túi, vừa muốn đi đột nhiên nghĩ đến gì đó, dừng chân quay lại nhìn anh, “Thời gian này có cần tôi phải trốn ra nước

ngoài không?”

Trình Thiếu Tiên quay đầu nhìn cô, đuôi lông mày nổi lên hoài nghi.

“Tôi sợ Giang Mạc Viễn tìm được tôi, tấm ảnh kia đang ở trong tay Trang Noãn Thần.” Cô nhấn mạnh.

“Tiền gửi vào tài khoản của cô cũng đủ để cô du lịch khắp thế giới, tùy cô nhé.” Trình Thiếu Tiên cong môi cười, “Nhưng cô yên tâm đi, hẳn sẽ không tìm cô. Giang Mạc Viễn là người thông minh, đương nhiên sẽ tìm đến chỗ tôi.”

Đại Dư gật đầu, rời khỏi mà không ngoảnh đầu lại.

Phòng nghỉ lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Chỉ có hương trà tràn ngập, kim đồng hồ trên tường nhảy tích tắc...

Còn có, người đàn ông rơi sâu vào trầm tư...

Trong phòng ICU của bệnh viện.

Từng nhóm y tá vội vã qua lại trên hàng lang.

Trong phòng phó chủ nhiệm khoa, tiếng rít gào của Cố Mặc gần như hất tung cả nóc bệnh viện lên.

“Tại sao bác sĩ chủ trị chiều nay mới đến? Tại sao thiết bị mới này chỉ có thể sử dụng khi hẳn đến đây?”

“Anh Cố à, anh bình tĩnh chút đã.” Phó chủ nhiệm khoa vừa trấn an

Cố Mặc, vừa phải chú ý những sự cố khác xảy ra.

“Hiện giờ tình hình thế này mà anh bảo tôi phải bình tĩnh?” Cố Mặc túm lấy cổ áo của bác sĩ, ánh mắt gần như bốc hỏa, “Hiện giờ mẹ tôi rất khó chịu, anh không thấy sao? Không lập tức dùng thiết bị mới sẽ nguy hiểm đến tính mạng của mẹ tôi!”

“Anh Cố à, hiện giờ bệnh nhân cần dùng thiết bị mới này rất nhiều, cho dù bây giờ anh muốn dùng cũng không được, bác sĩ chủ trị của mẹ anh chưa tới, chúng tôi chỉ có thể cho người khác dùng trước.” Vẻ mặt bác sĩ khó xử.

“Không được, một tháng trước mẹ tôi đã đăng ký sử dụng máy này, dựa vào cái gì để người khác dùng trước?” Cố Mặc nổi nóng, “Anh cũng là bác sĩ, hiện giờ lập tức thông báo bật máy.”

Bác sĩ vừa nghe vừa mở to mắt, liên tục lắc đầu, “Không được không được, tôi không phải bác sĩ chủ trị của mẹ anh, ngộ nhỡ xảy ra sai sót thì sao? Anh Cố, tôi hiểu tâm trạng của anh, tôi cũng đang cố gắng liên hệ với bác sĩ chủ trị của mẹ anh đây. Anh ta nói buổi chiều sẽ đến, như vậy nhất định trong lòng đã có dự tính, yên tâm đi, tôi đã bảo bác sĩ khác tạm thời tăng cường điều trị cho mẹ anh rồi.”

Hứa Mộ Giai vẫn luôn đứng phía sau thật sự không nhìn được nữa, tiến lên giữ lấy Cố Mặc, nhẹ giọng an ủi, “Cố Mặc, anh bình tĩnh trước đã, dì nhất định sẽ không sao đâu, hô hấp của dì không có trở ngại mà.”

Cố Mặc siết nắm tay, hai lời chưa nói chạy thẳng ra khỏi văn phòng.

Phó chủ nhiệm khoa lập tức ngồi phịch xuống ghế, giơ tay lau mồ hôi trên trán.

“Rốt cục bác sĩ chủ trị của dì Cố ở đâu vậy? Còn có thiết bị mới kia rõ ràng là phải để dì Cố dùng trước, sao lại bảo cho người khác dùng?” Hứa Mộ Giai đập bàn, trừng mắt với bác sĩ, “Anh có biết thiết bị cũ hiện giờ dì Cố đang dùng, không có bao nhiêu tác dụng không!”

Bác sĩ lắc đầu bất đắc dĩ, “Tôi cũng chỉ làm việc dựa trên nguyên tắc thôi, nào có quyền hạn làm nhiều chuyện như vậy chứ? Thực sự mà nói, thiết bị cũ mà bà Cố dùng cũng không tệ như hai người tưởng tượng đâu, cho dù dùng thêm vài ngày cũng chẳng có gì nguy hiểm đến tính mạng, tôi biết, lời này từ miệng bác sĩ nói ra thì có chút vô trách nhiệm, nhưng tôi nói thật.”

Quyển 5 - Chương 39: Sự phẳng lặng trước cơn giông

“Nói thật? Tôi thấy anh đang trốn tránh trách nhiệm thì có!” Hứa Mộ Giai cũng nổi giận.

“Cô Hứa, cô không thể nói bậy bạ! Tôi cũng phải có trách nhiệm với bệnh nhân tôi phụ trách, thiết bị mới đương nhiên phải ưu tiên dùng cho người bệnh đang cần nhất, đạo lý đơn giản như vậy mà cô cũng không rõ ư? Người bệnh nào cần nhất chúng ta sẽ cho người đó dùng trước!” Giọng điệu vị bác sĩ thoáng đề cao.

“Nhưng dì Cố vừa mới ngất!” Hứa Mộ Giai cắn chặt răng nói.

“Đây là do bệnh tình gây nên, cho dù dùng máy mới cũng sẽ như vậy.” Bác sĩ bất đắc dĩ nói.

Hứa Mộ Giai không còn cách nào, cũng biết nhiều lời chỉ lãng phí thời gian, hết cách đành phải ra khỏi văn phòng, đi về hướng phòng bệnh ICU.

Phòng ICU, Cố Mặc ngồi ở mép giường, bà Cố đang thở dưỡng khí, nhắm hai mắt.

Gương mặt Cố Mặc rơi vào nửa sáng nửa tối.

Hứa Mộ Giai đứng bên ngoài phòng bệnh, xuyên qua kính thủy tinh nhìn thấy dáng vẻ bi thương và lo lắng của Cố Mặc thì đau lòng, nhìn rồi lại nhìn, cô như nhớ tới gì đó, lui đến trước cửa sổ cuối hàng lang, đáy mắt vì một tia to gan phóng đoán mà trở nên kinh hãi.

Lấy điện thoại ra gọi đi, đối phương hồi lâu không bắt máy.

Hứa Mộ Giai siết chặt điện thoại di động trong tay, lần nữa đi đến bên ngoài phòng ICU nhìn Cố Mặc, sau khi nhìn thật lâu mới xoay người rời khỏi.

Nhà hàng, phòng trang điểm.

Chút nắng ấm áp vào đông vẫn tươi sáng như vậy.

Len lỏi vào cửa kính chỉ còn lại một khoảng vắng lặng.

Rốt cục thời điểm ánh dương chênh chếch, hắt ra gương mặt tái nhợt của cô gái.

Cô cụp mắt, hàng mi dài che khuất biểu hiện nơi đáy mắt.

Cô đơn là như thế đó ư, cô đơn như thứ ánh sáng lạnh lẽo hắt ra từ cửa kính.

Áo cưới trắng tinh khôi bị ánh sáng chiếu thành màu vàng nhạt, đuôi áo dài thướt tha như một mỹ nhân ngư tịch mịch và cô độc.

Từ sau khi Đại Dư đi khỏi, Trang Noãn Thần vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Ánh mắt vẫn dán vào tấm ảnh trong tay.

Cô gái trong tấm ảnh có lúm đồng tiền như hoa, khoát vai Đại Dư vô cùng thân thiết, làn da phơn nắng có hơi ngăm, có lẽ do nguyên nhân

du lịch trường kỳ.

Cô ấy cũng có mái tóc dài như cô, nhưng lại dợn sóng đẹp hơn, kéo tay Đại Dư ngồi trên sa mạc mênh mông, tóc cô cũng được ánh nắng rọi thành vàng óng.

Ai Cập, một nơi có nền văn minh cổ kính.

Cũng là một nơi chẳng lâu sau cô muốn đi.

Trang Noãn Thần giơ tay, đầu ngón tay sẽ chạm vào khuôn mặt tươi cười của cô gái trong ảnh, cô quen thuộc nụ cười này biết bao, còn khờ khạo nghĩ rằng, nụ cười này chỉ thuộc về riêng cô.

Như vậy cô còn muốn đến Ai Cập hay không?

Sợ là cả tượng nhân sư trông thấy cô cũng sẽ thấy lạ, thấy lạ là bởi vì sao cô lại đến gặp nó hoài.

Có cô gái đã thay cô đi rồi.

Cô gái này, cô không quen, nhưng ngày hôm nay, ngay bây giờ lại khiến cô không biết làm sao.

Cô gái ấy, mới thật sự là cô gái trong lòng Giang Mạc Viễn.

Như lời Mạnh Khiếu nói, con gái của ông Nam chiếm cứ một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng Giang Mạc Viễn.

Nguyên nhân chính là khuôn mặt này đây, Giang Mạc Viễn mới có thể dịu dàng như vậy.

Thâm tình của anh, sự quan tâm của anh, chỉ vì người đó.

Nhưng, không phải cô.

Trên cửa kính hiện lên nụ cười của Trang Noãn Thần, nụ cười nhợt nhạt...

Cô cứ thế vuốt ve cô gái trong tấm ảnh, vuốt ve môi cô ấy, tóc cô ấy... Trang Noãn Thần cũng cười theo cô ấy, nhẹ nhàng, như nụ cười này không có chút nào lan tràn lên mắt.

Làm bạn cùng cô, chỉ có thê lương và cô độc.

Trang Noãn Thần rút cục ngẩng lên.

Đồng hồ trên tường nhảy tích tắc, kim giây nhanh chóng xoay vòng.

Dòng suy nghĩ của cô lại luôn dừng ở thời điểm bắt đầu quen biết Giang Mạc Viễn.

Là cô nghĩ, sự gặp gỡ quen biết của cô và anh chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên.

Hiện giờ nghĩ lại thấy buồn cười biết bao.

Tất cả đồng thoại trên đời này đều là thứ gạt người, sao cô bé lọ lem có thể gặp được hoàng tử chứ?

Trang Noãn Thần cười nhẹ, nụ cười trên mặt ngày càng rõ rệt, bi thương ở đáy mắt lại càng mãnh liệt, nếu không phải bởi vì khuôn mặt này, con chim sẻ như cô làm sao có thể bay lên ngọn cây thành phượng hoàng?

Tất cả tình cờ, chẳng qua chỉ là sự an bài tất yếu.

Ngón tay buông thõng.

Tấm ảnh rơi nhẹ xuống đất.

Hiện trường nhà hàng, bên trong nhóm khách mời, Giang Mạc Viễn như hạc trong bầy gà.

Anh đang tiếp đãi từng người đến dự, tươi cười đầy mặt.

Mạnh Khiếu đi theo bên cạnh anh, không biết nói cái gì, chọc mọi người cười phá lên.

Là chủ nhân của bữa tiệc, hai nhà Giang-Trang, bốn ông bà vui vẻ tán gẫu, Ngải Niệm cũng ngồi đó góp vui, Hạ Lữ thì giúp chiêu đãi các khách mời đến từ Cổ Trấn.

Hôn lễ có mời dàn nhạc, có ca sĩ nổi tiếng đang đứng hát trên sân khấu, các nhân viên khác thì bận rộn sắp xếp, chủ nhà hàng đích thân đến giám sát, sợ rằng có gì sơ suất.

Máy nước đá khô, máy ảnh, máy quay 360 góc độ cùng các thiết bị cỡ lớn khác đã yên vị ở hiện trường, chỉ còn chờ giờ lành đến.

Hiện trường, toàn tiếng hò reo chúc tụng.

Trong phòng ICU.

Cố Mặc vẫn luôn canh giữ bên giường bệnh, khi nhìn thấy bà Cố hơi

mở mắt, trên mặt rốt cục cũng hiện lên vẻ vui mừng.

“Mẹ, mẹ tỉnh rồi à.” Đưa tay cầm chặt lấy bàn tay gầy yếu của bà.

Bà Cố dần dần khôi phục ý thức, giương mắt nhìn anh, thật lâu sau mới mấp má môi.

Cố Mặc nhanh chóng tháo mặt nạ thở oxy ra, khẽ nói, “Mẹ cảm thấy thế nào?”

Bà Cố chậm rãi nói, “Mẹ không sao, chỉ là mẹ thấy mệt quá.”

“Mẹ, mẹ nghỉ ngơi một chút đi, đừng nói chuyện.” Cố Mặc sợ bệnh tình bà chuyển nặng, lo lắng nói.

“Yên tâm đi, hiện giờ mẹ tỉnh táo lắm.” Giọng nói của bà Cố thật mong manh, lại cố nén cơn đau, nặn ra nụ cười.

Cố Mặc nhìn càng thêm đau lòng.

“Mẹ ngủ lâu rồi à?” Bà hỏi.

Cố Mặc lắc đầu, gượng cười nói, “Không lâu lắm đâu.”

“Có phải mẹ lại ngất không?”

Anh nghĩ rồi gật đầu.

Bà Cố khẽ than thở, gương mặt gầy gò hiện lên vẻ có lỗi, “Mấy chuyện này cũng bình thường thôi, con gây sức ép với bệnh viện làm gì.”

“Mẹ, con là con trai mẹ, lo lắng cho mẹ là lẽ thường tình.” Cố Mặc

kéo tay bà qua, thấp giọng nói.

Bà Cố cười cười, tầm mắt đánh giá anh một phen, “Hôm nay con ăn mặc chỉnh chu vậy, muốn đi đâu à?”

Trong lòng Cố Mặc đau xót, “Không có, con không đi đâu cả.”

Bà Cố nhìn anh, dần dần, ánh mắt nổi lên đau lòng, muốn giơ tay sờ mặt anh nhưng lại bất lực, chỉ có thể cười nói, “Bất giác con đã lớn thế này, tốt quá. Hiện giờ con thế này, cho dù mẹ có đi cũng có mặt mũi gặp ba con.”

“Mẹ, con sẽ không để mẹ có chuyện đâu, mẹ còn phải sống với con nữa.” Cổ họng Cố Mặc nghèn nghẹn, mắt đỏ lên.

“Con trai ngốc, cha mẹ nào cũng phải đi trước con cái hết.” Bà Cố yếu ớt nói, ánh mắt dần dần xa xăm, “Chỉ là, mẹ sợ con sẽ cô đơn.”

“Mẹ...”

“Vừa rồi lạ lắm, mẹ mơ thấy rất nhiều người, mơ thấy bà ngoại con, ông bà nội con, còn có ba con nữa, cuối cùng mẹ lại thấy Noãn Thần.”

Cố Mặc ngẩn ra.

“Mẹ mơ thấy Noãn Thần, vẫn là dáng vẻ lúc nó học đại học, mặc quần trắng, mái tóc dài bay bay trong gió, nó cười đẹp lắm, đứng dưới tàng cây hoa lê trong vườn trường tại con, lúc gió nhẹ nhàng thổi qua, cảnh tượng đẹp xiết bao...” Bà Cố nhẹ giọng miêu tả cảnh trong mơ, “Trong mơ, mẹ thấy hai đứa nắm tay nhau, thật vui vẻ, thật hạnh phúc.”

Khóe mắt Cố Mặc đỏ au, siết chặt nắm tay.

“Noãn Thần đâu con? Sao nó không đến nữa?” Ý thức của bà Cố kéo về hiện thực, nhìn anh hỏi.

Cố Mặc nghẹn giọng, sau hồi lâu mới đè nén nỗi khổ trong lòng, khẽ nói, “Cô ấy sẽ không đến nữa.”

Bà Cố ngạc nhiên, thật lâu sau, ánh mắt trở nên ảm đạm.

“Mẹ, mẹ nghỉ ngơi một lát đi.” Cố Mặc đề nghị.

Bà Cố lại lắc đầu, bi thương nhìn anh, “Gần đây, có cô Hứa xuất hiện bên cạnh con, mẹ biết con không thương cô ấy.”

Hơi thở của Cố Mặc lộ vẻ đau đớn.

“Đi tìm Noãn Thần đi, nếu còn yêu nhau hãy ở bên nhau.” Bà Cố giờ tay vỗ nhẹ anh, “Đi tìm nó, nói với nó là mẹ xin lỗi nó...”

Cố Mặc bỗng sững sốt, nhìn mẹ mình, vẻ khó hiểu đầy trong mắt.

Bà Cố rơi vào nỗi đau to lớn, kéo tay anh qua, “Chuyện này sớm muộn gì mẹ cũng nói với con, trước kia không nói là do mẹ sợ con sẽ thất vọng về mẹ. Nhưng hóa ra, con người thực sự không thể che giấu bí mật, nếu không ngay cả nằm mơ cũng thấy bất an.”

“Mẹ, mẹ muốn nói gì?”

“Thực ra, năm đó Noãn Thần chia tay con không có nguyên nhân nào khác, chỉ là bởi vì mẹ từng đi tìm nó, năn nỉ nó rời khỏi con, sợ con không tiếp nhận được nên mẹ mới diễn màn quỳ gối đó, kết quả con thực sự tin, con tin năm đó là mẹ đau khổ cầu xin nó đừng chia tay

với con, con tin năm đó nó nhẫn tâm vứt bỏ con...” Tiếng nói bà Cố nghẹn ngào, “Kỳ thật là mẹ, Noãn Thần là bởi vì mẹ mới lựa chọn làm như vậy.”

Sau khi Cố Mặc nghe xong thì đột nhiên đứng dậy, lắc đầu không tin, bước chân lảo đảo lui về sau mấy bước, thở gấp, “Không thể nào, đây không phải là sự thật...”

“Sự thật là năm đó, chính mẹ đã ép Noãn Thần đi.” Bà Cố ho khan mấy tiếng, gian nan nói, “Lòng ích kỷ của mẹ đã chia rẽ con và Noãn Thần.”

“Tại sao? Tại sao mẹ lại làm như vậy?” Cố Mặc đột nhiên gầm lên, vẻ mặt thống khổ.

Nước mắt, dọc theo khóe mắt bà Cố chảy xuống, tiếng nói của bà trở nên run rẩy, “Nếu không làm vậy... Năm đó con sẽ không theo ba mẹ xuất ngoại, mẹ nghĩ làm vậy sẽ tốt cho con, cũng nghĩ sau khi con xuất ngoại sẽ nhanh chóng quên đi Noãn Thần, chỉ là... mẹ không ngờ làm như vậy lại là hại con.”

Cố Mặc lắc đầu, lưng anh dầm sát vào tường, toàn thân run lên, gằn giọng, “Sao mẹ lại có thể ích kỷ chi phối cuộc đời của con? Mẹ hoàn toàn không biết, ba năm sơ trung, ba năm trung học, con đã sớm yêu cô ấy suốt sáu năm.”

“Mẹ biết, mẹ biết chứ, sao mẹ lại không biết? Con là con trai mẹ mà.” Mắt bà Cố chan chứa ánh lệ, nhìn anh, “Chính bởi vì biết nên mẹ mới làm như vậy, mẹ không thể nhìn một cô gái làm trẻ nãi tương lai của con được. Con đâu chỉ yêu nó sáu năm, thêm bốn năm đại học cho đến bây giờ, con còn đang yêu nó, ước chừng cũng có mười hai năm.”

Nước mắt đọng đầy khóe mắt Cố Mặc, như lại bị anh cứng rắn đè nén xuống.

“Noãn Thần là đứa con gái tốt, cho tới bây giờ mẹ và nó chưa từng nói ra chuyện tình năm đó, lúc hai đứa gặp lại nhau, mẹ thật sự rất vui, nhưng vẫn lo lắng không biết nó có nói với con hay không, nó đã hứa với mẹ, cho nên con vẫn không biết chuyện này. Mẹ thật biết ơn nó, cũng biết ơn cả nhà nó, chuyện năm đó họ cũng biết.” Bà Cố nói hết tất cả mọi chuyện.

Thân mình Cố Mặc nảy lên, lại chậm rãi trượt xuống ngã ngòai xuống đất, lắc đầu.

“Đi tìm Noãn Thần đi, đi tìm nó...” Bà Cố dùng hết sức lực quay đầu nhìn anh, “Chỉ có nó ở bên cạnh con, con mới có thể mỉm cười, mới có thể hạnh phúc...”

Quyển 5 - Chương 40: Không phải ai cũng có thể thừa nhận chân tướng

Trong phòng ICU của bệnh viện, ánh sáng càng thêm âm đạm.

Cố Mặc ngồi dưới đất, vẻ mặt một màu tịch liêu.

Thật lâu sau, anh mới ngẩng đầu, nhìn mẹ mình nằm trên giường bệnh, có vẻ muốn nói lại thôi.

“Đi đi, không cần lo cho mẹ, mẹ không sao.” Bà Cố cười yếu ớt, cố hết sức giơ tay xua đuổi anh.

Cố Mặc chậm rãi đứng dậy, nhìn mẹ mình thật lâu mới gật đầu, mở cửa đi ra khỏi phòng bệnh.

Trên giường, bà Cố vẫn luôn nhìn theo bóng lưng của Cố Mặc, cho đến khi mất hút...

Nhà hàng hôn lễ.

Cửa phòng trang điểm chậm rãi mở ra, Trang Noãn Thần mặc váy cưới bước ra như một du hồn, trong tay cầm chặt tấm ảnh kia, trên mặt không biểu hiện gì nhiều, đáy mắt lại chất chứa rất nhiều ẩn nhẫn.

Hạ Lữ đứng lúc từ phòng tiệc bên kia đi lại, sau khi thấy cô đi ra liền nhanh chóng chạy đến thông báo, “Còn hai mươi phút nữa, hôn lễ chính thức bắt đầu, sửa soạn lại chút đi nha.”

Trang Noãn Thần dừng bước, ánh mắt dao động.

“Noãn Thần?” Hạ Lữ nhìn thấy sắc mặt cô có hơi tái nhợt, hoài nghi khẽ gọi cô một tiếng.

Ánh mắt Trang Noãn Thần trông thấy sự quan tâm của cô, đôi môi đỏ mọng hơi giật giật, “Giang Mạc Viễn đâu?”

“Chắc là ở trong phòng nghỉ chỉnh lại complet.” Hạ Lữ nói.

Trang Noãn Thần không nói gì thêm, đi về phía phòng nghỉ.

“Ê, Noãn Thần...” Hạ Lữ giữ cô lại, buồn cười nhìn cô, “Không phải chứ? Chỉ có một chút thôi mà đã muốn gặp rồi à?”

Trang Noãn Thần miễn cưỡng cười nhạt.

Phòng nghỉ của cô dâu và chú rể ở cuối hành lang bên trái, bởi vì không ở cùng khu với phòng tiệc và phòng khách quý, cho nên hành lang này thật im lặng, chỉ có nhân viên công tác phục vụ lễ cưới bận rộn tới lui, hôn lễ sắp bắt đầu, tất cả họ cũng đều đã đi đến phòng tiệc hỗ trợ.

Phòng nghỉ phân ra ba khu vực là phòng khách, phòng thay đồ và phòng dùng cơm. Đẩy cửa ra, Giang Mạc Viễn không có ở trong phòng khách, ở khu thay quần áo lại mơ hồ truyền đến tiếng có người nói chuyện, ngón tay cô theo bản năng siết lại, bước nhẹ đi đến chỗ tiếng nói truyền ra.

Cửa phòng thay đồ khép hờ, trong không khí thoang thoảng mùi xì gà thượng hạng, theo khe hở nhẹ nhàng bay ra, thuận tiện chui vào giữa hơi thở của Trang Noãn Thần, giữa cửa và sô pha trong phòng thay đồ còn có một khoảng cách, lại đủ để cô xem rõ toàn bộ tình huống xảy ra bên trong phòng.

Trên sô pha, Giang Mạc Viễn ngồi ở đó, từ góc độ này của cô nhìn qua trùng hợp có thể thấy sườn mặt anh.

Sau lưng anh là cửa sổ sát đất thật lớn, bên ngoài ánh dương tản mát, khúc xạ thành vô số quang ảnh chiếu lên mặt anh, phân cách gương mặt điển trai của anh thành hai vùng sáng tối.

Điều xì gà trong tay anh yếu ớt phà khói, như là một linh hồn xinh đẹp, chui ra từ thể xác hóa thành từng mảng khói, mặt anh được ánh sáng phân cắt, lại lâm vào giữa làn khói mờ mờ, nhìn qua vừa xa xôi lại xa lạ.

Ngoại trừ anh ra, còn có một người phụ nữ, bởi vì góc độ này, cho nên Trang Noãn Thần không nhìn thấy diện mạo người đó, nhưng từ vóc dáng, cô cảm thấy trông rất quen mắt, chắc là đã từng gặp ở đâu rồi.

Cô gái kia cũng ngồi trên sô pha, hai người hình như đang nói chuyện gì đó.

Tiếng nói cả hai có hơi nhỏ, hơn nữa còn bị âm nhạc che lấp, Trang Noãn Thần ngoài cửa không nghe rõ nội dung nói chuyện của hai người.

Ảnh chụp trong tay cô dường như sinh nhiệt, cô giương mắt nhìn đồng hồ, kim giây vẫn cứ xoay tròn như trước, thời gian đang trôi qua từng giây từng phút. Cô cắn chặt răng, lúc đang chuẩn bị xông

thăng vào thì...

Cô gái vẫn ngồi trên sô pha lại đột nhiên đứng dậy!

Tình hình ngoài dự đoán khiến Trang Noãn Thần dừng bước lại, tay khoát lên khung cửa, không dám hành động nông nổi.

“Giang Mạc Viễn, anh làm như vậy sẽ hại chết dì Cố!” Cô gái hơi cao giọng, hỗn hển nói.

Tiếng nói quen thuộc như một mũi tên bắn lên bay vèo đến cấm xuyên qua lồng ngực Trang Noãn Thần, tốc độ cực nhanh, nhanh đến nỗi chỉ có thể khiến cô ngẩn ngơ!

Cô gái bên trong tuy rằng không nhìn được chính diện, nhưng từ bóng lưng cũng có thể phát hiện ra lo lắng và khủng hoảng của cô, tiếng nói cô sắc nhọn như tiếng chim bị người ta kết liễu, đâm đau màng tai của Trang Noãn Thần.

Tiếng nói này, sao cô có thể quên được!

Là Hứa Mộ Giai!

Trong lòng nổi lên dự cảm không tốt, cũng vì sự xuất hiện bất ngờ của cô gái này trong hôn lễ mà cảm thấy khiếp sợ.

Hứa Mộ Giai và Giang Mạc Viễn, hai người họ quen biết nhau ư?

Ngón tay Trang Noãn Thần bấu chặt vào cánh cửa, hai mắt khó tin nhìn vào bên trong.

Cho đến khi, khuôn mặt cô gái hoàn chỉnh lọt vào tầm mắt cô...

Nghĩa trang ký ức bị cô chôn sâu lại lao ra như cơn ác mộng, mỗi một tình hình ồ ạt trở về.

Cô ấy nói, chỉ có cô ấy mới giúp được Cố Mặc.

Cô ấy nói, chỉ có cô ấy mới có năng lực mang đến cho Cố Mặc một tương lai sáng lạn.

Cố ấy nói, chỉ có cô ấy mới xứng đôi với Cố Mặc.

Cô ấy có thể làm cho Cố Mặc trở mình chỉ trong một đêm, điều kiện là, cô ấy phải có được Cố Mặc.

Hai mắt Trang Noãn Thần dán chặt vào gương mặt cô gái trong phòng thay đồ, quanh quẩn bên tai cô là lời nói ngày đó cô ấy từng nói, vết thương lòng khó khăn lắm mới khép miệng giờ đây lại tét ra, bắt đầu tứa máu.

Chính là bởi vì lời nói của cô ấy, nên cô mới bán Cố Mặc cho cô ấy.

Nhưng vì sao cô ấy lại ở chỗ này?

Dì Cố trong miệng cô ấy...

Trái tim thắt lại, chẳng lẽ là... mẹ của Cố Mặc?

Giang Mạc Viễn anh ấy, rốt cục đã làm cái gì?

Trong phòng thay đồ, Giang Mạc Viễn ngồi trên sofa, vẻ mặt vẫn nhàn nhã như trước, bình tĩnh hút xì gà, bình thản nhìn vào ánh mắt gần như điên cuồng của Hứa Mộ Giai, thật lâu sau mới thản nhiên nói, “Trở về nói lại với Cố Mặc, chỉ cần anh ta an phận thủ thường, tôi cam đoan mẹ anh ta sẽ không sao.”

Ở cửa, Trang Noãn Thần bỗng đứng trợn tròn mắt, cách một lớp sương khói mờ mờ nhìn Giang Mạc Viễn ở kia, vẻ mặt anh là sự bình tĩnh quen thuộc đến cực hạn, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng vậy, nhưng tại sao, cô lại cảm thấy anh như một người xa lạ?

Lời nói của anh mang ý tứ gì?

“Mục đích của anh đã sắp đạt được, Cố Mặc anh ấy tuyệt đối không đến hôn lễ phá rối, khi anh ấy nghe nói đến chiều dì Cố mới có thể dùng thiết bị mới thì đã sớm chạy đến bệnh viện rồi.” Tiếng nói Hứa Mộ Giai có phần gấp gáp, “Tôi van xin anh, nói bác sĩ chủ trị mau chóng ký tên đi.”

“Không được, còn chưa phải lúc.” Giọng nói Giang Mạc Viễn vẫn lãnh đạm như cũ, “Hết thảy đều phải đợi cho đến khi hôn lễ kết thúc. Tình hình sức khỏe của mẹ Cố Mặc, tôi rõ ràng hơn bất cứ ai, trước mắt không dùng máy mới cũng chẳng có vấn đề.”

“Nhưng ngộ nhỡ thì sao?” Tay Hứa Mộ Giai run rẩy, “Sáng nay dì Cố bị ngất đó.”

“Đó là bệnh tình của bà ấy gây nên, cho dù dùng thiết bị mới, bà ấy vẫn sẽ ngất thôi.” Giang Mạc Viễn rít một hơi xì gà, nhả khói, động tác lộ vẻ hờ hững.

“Anh không thể như vậy, vì hôn lễ của mình mà giờ hết thủ đoạn, một khi Trang Noãn Thần biết chuyện này, anh cho rằng cô ấy vẫn có thể gả cho anh sao?” Hứa Mộ Giai dứt khoát trở mặt, khàn giọng nói.

Giọng nói bén nhọn của cô quanh quẩn trong không gian, cho đến khi chạm vào đôi mắt chột chuyển lạnh của người đàn ông thì bật trở về.

Dúi xì gà vào gạt tàn, Giang Mạc Viễn dựa lưng về sau, giữa vùng chân mày bình thản đã nhuộm vệt tàn nhẫn, vệt tàn nhẫn này lại lan tràn lên mắt, tròng mắt vốn đen tối không thấy đáy chợt như tinh thạch ngâm trong băng lạnh, sắc lạnh đến nỗi khiến Hứa Mộ Giai bất giác rùng mình.

Bộ complet sa hoa cố gắng che giấu bản tính tà ác bẩm sinh của người đàn ông, nhưng sự lạnh lẽo phát ra quanh thân anh, ngay cả Trang Noãn Thần đứng nép bên ngoài cửa đang khiếp sợ khi nghe những lời này, cũng cảm thấy lạnh như ngâm mình trong băng tuyết.

Anh vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, bình tĩnh đối diện với Hứa Mộ Giai.

Ánh mắt này lại khiến hai chân người ta phát run.

“Cô tốt nhất nên thành thật cho tôi, Cố Mặc là tôi cho cô đạt được, nếu lễ cưới hôm nay bị hủy, cô cũng sẽ chẳng có ích lợi gì.” Thật lâu sau anh lên tiếng, ngữ điệu trầm thấp cố hữu lại đủ để người nghe chấn động.

Hứa Mộ Giai mỉm cười chua xót, “Hết thảy đều nằm trong vòng khống chế của anh, hôn lễ này có có thể bị đổ vỡ sao? Anh cho tôi có được Cố Mặc, có phải tôi nên cảm ơn anh không? Người thắng cuộc thật sự là anh chứ không phải tôi, tôi chẳng qua chỉ là quân cờ anh dùng để đạt được Trang Noãn Thần thôi! Giang Mạc Viễn, anh dùng trăm phương ngàn kế, mọi việc đều được anh sắp xếp không có chút sai lầm, công ty khai thác thiết bị mới có cổ phần của anh, anh đã sớm an bài xong tất cả, thậm chí lúc chuẩn bị chiếm lấy Trang Noãn Thần, anh cũng đã định liệu được đến ngày hôm nay rồi!”

Giang Mạc Viễn lạnh lùng nhìn cô, không nói gì.

“Anh vì muốn có được Trang Noãn Thần, nhưng lại không muốn dùng thủ đoạn chiếm đoạt quá rõ ràng, anh muốn Trang Noãn Thần cam tâm tình nguyện đến tìm anh, đến cầu xin anh. Anh thành công rồi, khi một tay anh bày bố đẩy Cố Mặc vào nguy cơ nợ nần, quan hệ của Trang Noãn Thần và Cố Mặc thực sự đã rạn nứt, chỉ tiếc là, Trang Noãn Thần yêu Cố Mặc như vậy, cho dù anh ấy hai bàn tay trắng cũng không quan tâm, lúc anh thấy cô ấy và Cố Mặc đi chọn nhà, rốt cục cũng xuất ra độc chiêu, hoàn toàn đẩy Cố Mặc vào vực sâu vạn trượng không góc đầu lên nổi, lợi dụng tôi đến bảo Trang Noãn Thần rời khỏi, Cố Mặc cho dù có chết cũng không ngờ rằng, dụng cụ y tế mới anh ấy nỗ lực muốn có cho bằng được hóa ra chính anh là người đầu tư. Mà hôm nay, anh lại một tay khởi động kế hoạch đã sớm dự trù, đẩy lùi việc sử dụng thiết bị mới mà Cố Mặc ngày đêm mong muốn dùng trên người di Cố lại, ở bệnh viện chỉ có một máy, các bác sĩ đương nhiên sẽ chiếu cố đến những bệnh nhân có nhu cầu cấp bách hơn, anh làm cho Cố Mặc không thể thoát thân, chỉ có thể đợi ở bệnh viện. Giang Mạc Viễn, anh giỏi lắm, mỗi một bước đi đều trù tính sâu xa, khiến đối phương hoàn toàn không có năng lực chống đỡ. Cho nên, anh đều đã lập kế hoạch hết tất cả, còn lo lắng cái gì nữa chứ? Anh chữa lại một con đường sống cho Cố Mặc đi.”

Bên ngoài, Trang Noãn Thần đã sớm mềm nhũn dựa vào cánh cửa, nếu không phải có chỗ dựa, cô đã sớm xụi lơ trên đất. Cơ ớn lạnh thổi quét qua toàn thân, đầu ngón tay bấu vào cánh cửa gần như trắng bạch, ngoài chết lặng cũng chỉ còn lại lạnh lẽo.

Cô cố gắng bấm mạnh đầu ngón tay mình, chỉ ít, cô có thể ném được đau đớn.

Nhưng, khi đau đớn trong tim đã sớm vỡ òa, sự lạnh lẽo đã sớm làm máu trong cơ thể đông đặc lại, đau đớn, chẳng được tính là gì...

Tuy rằng như thế, Trang Noãn Thần vẫn cố gắng dòng tai lên, như một con cá giấy giữa trong bão tuyết, cùng với Hứa Mộ Giai, lắng nghe phán quyết cuối cùng của Giang Mạc Viễn...

Trong đau đớn, có lẽ còn chút tia sáng le lói, chỉ chờ một câu nói của Giang Mạc Viễn.

Quyển 5 - Chương 41: Nhân danh yêu ai?

Bầu không khí hoang mang, dường như cũng bị tiếng vang của cái tát này chấn động đến vỡ nát.

Rào rào rơi xuống, đã hóa thành băng.

Tay cô hạ xuống khe khẽ run rẩy, đau đớn đến bỏng rát.

Lần đầu tiên trong đời cô tát người khác, chưa từng nghĩ cái tát này lại in lên mặt người đàn ông luôn khiến cô cảm thấy ấm áp.

Giang Mạc Viễn đứng chết trân tại chỗ, không động đậy không nhúc nhích, sừng mặt cương nghị hằn lên vết tích khó coi, một tia kinh ngạc hiện lên từ đáy mắt thâm thúy, nhanh chóng bị đau đớn thay thế, bàn tay to lớn khoát lên vai cô đột nhiên nắm chặt, rồi từ từ thả ra, cứ như vậy mà xui lơ trượt xuống bên hông.

Nỗi đau không biết tên, như máy khoan điện khoét sâu vào đáy lòng cô, thu tay lại, trong lòng bàn tay nhanh chóng lạnh đi.

“Anh tính toán giỏi, có từng tính đến ngày hôm nay không?” Mắt Trang Noãn Thần ngấn lệ nhìn anh, “Giang Mạc Viễn, sao anh có thể ích kỷ như vậy? Vì dục vọng riêng tư của bản thân mà phá hoại hạnh phúc của người khác?”

Giang Mạc Viễn cúi xuống nhìn cô, sâu trong mắt là đôi mắt rung rung của cô, trong lòng dâng lên thương tiếc, xộc thẳng lên đuôi lông mày, mở miệng lần nữa, tiếng nói lại lộ vẻ âm trầm lạnh lẽo...

“Em cho rằng, em và Cố Mặc đi đến ngày hôm nay nguyên do hoàn toàn là bởi vì anh hay sao?”

Trang Noãn Thần ngược lên nhìn anh, cực kỳ giận dữ.

“Không phải anh chưa từng cho hai người cơ hội, anh cũng từng thử buông tay, chỉ hy vọng em có thể hạnh phúc.” Giang Mặc Viễn gần từng chữ, “Kết quả thì sao? Sự đa nghi của Cố Mặc thiếu chút nữa hại chết em, nếu em yêu anh, thì cách nghĩ của Cố Mặc, cách làm của Cố Mặc không có gì đáng trách, nhưng trên thực tế, cho dù không có sự xuất hiện của Giang Mặc Viễn anh, anh ta cũng có thể vì những người đàn ông khác mà không ngừng cãi vã với em. Anh thừa nhận, Cố Mặc rất yêu em, nhưng tình yêu của anh ta hoàn toàn không thích hợp với em.”

“Giang Mặc Viễn, anh thật lợi hại, anh là lấy danh nghĩa cứu vớt để che lấp hành vi hèn hạ của anh!” Tiếng nói Trang Noãn Thần run rẩy, rống lên với anh, “Đó là chuyện của tôi, anh dựa vào cái gì mà xen vào? Còn dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy?”

“Anh không thể không quản! Anh không thể trơ mắt đứng nhìn người con gái anh yêu cứ lần này đến lần khác rơi nước mắt vì thằng đàn ông khác!” Giang Mặc Viễn đột nhiên lớn tiếng, tiếng nói nặng tựa tảng đá đè xuống, “Trong tình yêu, hoàn toàn không có ai đúng ai sai, chỉ có thích hợp và không thích hợp. Nếu tình yêu của hai người thích hợp, anh muốn cướp cũng chẳng cướp được; nếu tình yêu của hai người thích hợp, thời điểm em cần anh ta nhất, anh ta nên xuất hiện trước mặt em. Anh không phải chỉ một lần nhìn thấy hai người cãi nhau, anh đứng xa xa nhìn thấy, nhìn thấy khuôn mặt hung dữ của anh ta khi cãi nhau với em, anh chỉ ước gì mình có thể lập tức xuống xe vặn gãy cổ anh ta. Anh còn thấy anh ta cãi nhau với em xong thì bỏ đi, đầu cũng không ngoảnh lại, liền hận không thể lập tức

dắt tay em dẫn em đi. Mỗi lần anh đều nghĩ, sao lại có tên đàn ông khốn kiếp đến nỗi có thể vứt người phụ nữ của mình trên đường lớn? Mỗi lần anh đều suy nghĩ, nếu em là người phụ nữ của anh, cho dù ngày đó em có giết anh, thì anh cũng tuyệt đối không là người quay đầu bỏ đi trước. Noãn Noãn, còn nhớ buổi tối hôm trước tết dương lịch không? Em có biết đêm đó anh khẩn trương bao nhiêu, anh lái xe đi tìm em mà sợ đến phát điên lên! Anh sợ em sẽ gặp phải người xấu, sợ em bị lạnh mà sinh bệnh, sợ... không tìm thấy em...”

Nói đến đây, bàn tay Giang Mạc Viễn cố định đầu vai cô có chút run rẩy, khóe mắt đỏ lên, cũng nhanh chóng nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, sâu trong đôi mắt là sự đau lòng sâu sắc.

“Anh chưa từng có cảm giác sợ hãi như vậy, Trang Noãn Thần, anh chưa từng như vậy.” Anh cúi đầu nhìn cô, tiếng nói nghe qua có chút khàn khàn, “Khoảnh khắc anh tìm được em trong trời tuyết, khoảnh khắc ấy anh đã quyết định không buông tay, em là của anh, cho dù thủ đoạn của anh có đê hèn, cho dù anh mang đến cho em ấm ức lớn bao nhiêu, anh cũng tuyệt đối không cho phép bất cứ thằng đàn ông nào làm cho em phải chịu uất ức.”

Nước mắt Trang Noãn Thần ràn rụa, vừa rồi cô nhìn thấy rõ khóe mắt Giang Mạc Viễn đỏ au, đau lòng cũng từ đó mà phát sinh, càng nghĩ càng thấy bi ai, càng khóc như một đứa trẻ bất lực.

“Noãn Noãn...” Giang Mạc Viễn đau lòng ôm lấy cô, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô.

Cô lại đẩy anh ra, yếu ớt lắc đầu, hai mắt đẫm lệ, cười khổ, nức nở nói, “Giang Mạc Viễn, nếu là trước đây, tôi sẽ thấy rất cảm động vì lời nói này của anh, hay là ông trời cho tôi biết ít hơn một chút thì tôi cũng sẽ không cảm thấy tuyệt vọng. Anh luôn miệng nhân danh tình yêu, tôi rất muốn biết, anh là nhân danh yêu ai?”

Giang Mạc Viễn sững sờ.

Trang Noãn Thần lấy ra tấm ảnh suýt bị cô vò nát, chậm rãi mở ra, lại từ từ giơ tấm ảnh lên trước mặt anh, “Người anh yêu là tôi sao? Giang Mạc Viễn, từ đầu chí cuối, thứ mà anh yêu chỉ là khuôn mặt này.”

Cô gái trong tấm ảnh dúm dỏ vẫn tươi cười như cũ.

Giang Mạc Viễn nhúu chặt đầu mày, ánh mắt hơi nheo lại, “Tấm ảnh này là ai đưa cho em? Cô gái trong hình?”

“Sao, anh còn muốn tìm cô ấy để hỏi tội?” Trang Noãn Thần nhìn thẳng vào mặt anh, mỗi chữ mỗi câu đều tan nát cõi lòng, “Tôi phải xưng hô cô ấy như thế nào? Sa Lâm? Vị hôn thê của anh hay là... cô gái giống hệt tôi?”

Giang Mạc Viễn nhìn chăm chăm vào tấm ảnh.

“Một năm trước, tôi những tưởng bản thân may mắn tìm được một công việc làm thêm lương cao, khi đó ánh mắt của anh có phải đã chú ý đến gương mặt này của tôi không? Tôi thuyết trình đề án trong phòng họp, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt hoài nghi để nhìn tôi, chỉ có một mình anh mang đến khích lệ và hy vọng cho tôi, anh khi đó rốt cuộc là cho tôi cơ hội hay vẫn là gương mặt này mang đến cho anh hoài niệm cũ? Đêm khuya, tôi ở trên đường lớn liều mạng tìm kiếm Cố Mặc, là anh lái xe dẫn tôi lật tung cả thành phố Bắc Kinh để tìm kiếm, cuối cùng thà rằng cả đêm không ngủ để quay lại cảnh tượng mặt trời mọc cho tôi xem, khi đó anh là thật lòng muốn cho tôi xem hay là đang ôn lại kỷ niệm với Sa Lâm? Ba tôi bị bệnh, tôi gấp đến độ luống cuống, anh không nói hai lời liền sắp xếp chuyên cơ bay thẳng đến bệnh viện Bắc Kinh, anh khi đó rốt cuộc là bởi vì tôi hay

là bởi vì tôi giống cô ấy cho nên mới khiến anh động lòng trắc ẩn? Trong bữa tiệc, anh che chắn để tôi không bị dao đâm trúng, có phải lúc ấy anh cũng xem tôi là Sa Lâm để bảo vệ hay không? Anh luôn miệng nói yêu tôi, lần lượt dùng tình yêu để cảm hóa tôi, tôi rất muốn biết, lúc anh nói anh yêu là nói với tôi hay vẫn thông qua gương mặt này nói với người phụ nữ của anh? Giang Mạc Viễn, thực sự anh khiến tôi rất cảm động, tôi đã từng nghĩ qua vô số lần rằng muốn cùng với anh bắt đầu một cuộc sống mới, muốn thử quên đi quá khứ, đón nhận một tình yêu mới; điều buồn cười chính là, để cho tôi ở trong hôn lễ của mình biết được nhiều chuyện như vậy, anh cảm thấy, tôi còn có thể tin lời anh nói được không? Tôi không rõ, anh đã không buông bỏ được cô ấy, vậy tại sao anh không ở bên cô ấy đi? Tại sao lại đến tìm tôi? Chẳng lẽ anh cảm thấy đùa giỡn một con người là chuyện rất thú vị sao?”

“Noãn Noãn, anh...”

“Lời anh nói quả thực rất êm tai, nhưng sau khi thấy tấm ảnh này rồi, tôi lại cảm thấy, những chuyện mà anh làm chẳng qua cũng là vì chính anh mà thôi.” Trang Noãn Thần quan sát anh, thống khổ nói, “Quả thực mà nói, người anh muốn cướp đi trước giờ đều không phải là tôi, mà là khuôn mặt giống hệt Sa Lâm này, bắt đầu từ ngày anh nhìn thấy tôi, chẳng qua anh chỉ đem tôi trở thành thế thân của Sa Lâm!”

“Không có, em là em, Sa Lâm là Sa Lâm.” Giang Mạc Viễn rất cục cựa lên tiếng, hai tay cố định cô, ánh mắt chắc nịch kiên quyết, “Tin tưởng anh, trước giờ anh chưa từng xem em thành cô ấy.”

“Anh cảm thấy, tôi còn có thể tin anh?” Đáy mắt Trang Noãn Thần che kín ý lạnh, “Ngay cả chính anh cũng không tin, nếu không sao anh lại không nói cho tôi biết sự thật chứ? Anh hoàn toàn không cho tôi quyền được lựa chọn.”

Giang Mạc Viễn nhíu mày càng sâu, cúi đầu nhìn cô, đè thấp giọng, “Noãn Noãn, hiện tại bên ngoài tất cả các khách khứa đều đang chờ chúng ta, sau khi cử hành xong hôn lễ, anh sẽ giải thích với em rõ ràng tất cả, được không?”

Trang Noãn Thần khó tin nhìn anh.

“Đúng vậy, Sa Lâm là vị hôn thê của anh, diện mạo của em và cô ấy cũng rất giống nhau, nhưng trước giờ anh chưa từng yêu Sa Lâm.” Giang Mạc Viễn nhìn thoáng qua đồng hồ, ánh mắt dừng ở gương mặt cô, “Anh rất rõ ràng người anh yêu là ai. Thực sự hai người chẳng giống nhau điểm nào, hai người chỉ giống nhau ở gương mặt mà thôi, nhưng tính cách, sở thích của cả hai lại khác một trời một vực.”

Giang Mạc Viễn nắm chặt tay cô, sợ buông lỏng bàn tay này thì từ nay về sau sẽ mất đi.

Thế nhưng, Trang Noãn Thần lại hất tay anh ra, nhìn anh như nhìn một người xa lạ, “Tôi sẽ không tin lời anh nói nữa, cũng sẽ không ở lại bên anh.”

Bàn tay vốn muốn kéo cô của Giang Mạc Viễn đột nhiên dừng lại, ánh sáng trong mắt từ từ ngưng tụ thành ánh sáng khắc nghiệt, “Anh có thể để mặc em càn quấy, nhưng hôm nay thì không được!”

Nụ cười thê lương xuất hiện bên môi Trang Noãn Thần, cô nhìn anh, lắc đầu, “Sau khi anh làm tất cả hành vi dâm tiện này thì lại chụp cái mũ càn quấy cho tôi? Giang Mạc Viễn, người khởi xướng là anh chứ không phải tôi!”

Sắc mặt Giang Mạc Viễn dần dần trở nên khó coi.

Còn cô, đối mặt với anh không chút úy kỵ.

Nhất thời hai người không ai nói chuyện, bầu không khí như di động sự yên lặng của chết chóc.

Cho đến khi...

Tiếng đập cửa dồn dập phá vỡ sự yên tĩnh này.

Giang Mạc Viễn thu lại vẻ lạnh lẽo.

“Vào đi.” Khi nói chuyện, anh vẫn nhìn chăm chăm cô như cũ.

Người đẩy cửa là Châu Niên.

Anh ta là người có tính cách không nóng vội có tiếng, nhiều năm như vậy ở bên cạnh Giang Mạc Viễn cũng đã sớm luyện thành vẻ mặt hồ hững, nhưng hôm nay, sắc mặt anh ta nhìn qua khá tồi tệ, vào cửa liền nói ngay...

“Anh Giang, đã xảy ra chuyện...”

Lời kể tiếp nhất thời nuốt xuống khi nhìn thấy Trang Noãn Thần đang ở trong phòng thay đồ, ánh mắt rõ ràng sửng sốt, cả người cũng khựng lại không nhúc nhích.

Trang Noãn Thần theo bản năng quay đầu nhìn Châu Niên, trong lòng đột nhiên có một dự cảm chẳng lành, chậm rãi đi tới chỗ Châu Niên, run rẩy hỏi, “Anh vừa mới nói xảy ra chuyện... Ai đã xảy ra chuyện? Là ai?”

Châu Niên bị biểu cảm của cô làm kinh ngạc, vẻ mặt xấu hổ không

biết nên trả lời thế nào.

“Có phải là dì Cố hay không? Có phải mẹ của Cố Mặc đã xảy ra chuyện?” Trang Noãn Thần dừng bước đứng trước mặt anh ta, thấy anh ta im lặng không nói, rõ ràng nổi nóng, “Nói mau!”

“Chuyện này...” Châu Niên bất giác nhìn thoáng qua Giang Mạc Viễn, không biết nên trả lời hay không.

Giang Mạc Viễn đứng tại chỗ, ánh mắt u ám, “Châu Niên, nói đi.”

“Anh Giang...” Về mặt Châu Niên khó xử.

“Nói ngay bây giờ!” Giang Mạc Viễn chau mày, trầm thấp ra lệnh.

Châu Niên đành phải nhìn qua Trang Noãn Thần, lắc đầu, “Là Cố Mặc.”

Giang Mạc Viễn ngạc nhiên.

Trang Noãn Thần trừng lớn hai mắt, một phen tóm lấy Châu Niên, “Cố Mặc đã xảy ra chuyện? Chuyện gì? Nói mau.”

Quyển 5 - Chương 42: Hợp đồng hai bên

Châu Niên nhìn Trang Noãn Thần, lại nhìn qua Giang Mặc Viễn, cắn răng nói, “Căn phòng ở đối diện có thể nhìn thấy.”

Trang Noãn Thần đầu tiên là kinh ngạc, rồi sau khi có phản ứng liền xông ra ngoài.

Giang Mặc Viễn nhú mày, cũng sai bước theo ra.

Phòng đối diện cũng là phòng nghỉ, diện tích nhỏ hơn một chút, nhưng tầm nhìn lại rộng rãi hơn.

Xuyên qua cửa sổ sát đất là lầu cao san sát, phong cảnh phồn hoa của thành phố Bắc Kinh được nhìn không bỏ sót.

Trang Noãn Thần sau khi vào phòng thì mờ mịt nhìn Châu Niên.

Châu Niên chỉ ra ngoài cửa sổ.

Cô thuận thế nhìn qua, đột nhiên mở to mắt...

“Cố Mặc...” Hai chữ vô lực chui ra từ giữa môi răng.

Cách một cái cầu vượt, Cố Mặc đứng trên nóc tòa nhà đối diện, bởi vì nguyên nhân khoảng cách, không nhìn được tầng thượng của tòa nhà đó có rào chắn hay không, nhưng lại có thể nhìn thấy bóng dáng mỏng manh của người đàn ông bị gió thổi trúng.

Gió thổi làm rối tóc anh, che khuất gương mặt nhợt nhạt.

Anh cứ đứng ở đó không nhúc nhích, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, không biết đang nghĩ gì. Bên dưới tòa nhà đứng đầy người, đều nhìn lên trên chỉ trỏ.

Đối diện bên này, Trang Noãn Thần sợ tới mức hai chân mềm nhũn, bụm miệng lại.

Giang Mạc Viễn cũng thấy được cảnh tượng này, sắc mặt đột nhiên xanh tái, giữa hai đầu mày nhíu chặt!

“Sao lại vậy?” Giọng nói của anh cũng chuyển lạnh.

Châu Niên hít sâu một hơi, nói, “Nghe nói là trên đường tới hiện trường hôn lễ thì nghe được tin bà Cố chủ động rút thiết bị ra.”

Giang Mạc Viễn ngẩn người.

Trang Noãn Thần cũng đột ngột quay đầu lại, sợ hãi nhìn chằm chằm vào Châu Niên, sững sốt hồi lâu, hai lời không nói toan chạy ra bên ngoài...

Cổ tay bỗng nhiên bị anh giữ lại, dùng một chút sức, thuận thế kéo cô vào lòng.

“Buông ra! Anh không thấy anh ấy định nhảy lầu sao?” Trang Noãn Thần nghe được tin này xong gấp đến phát điên rồi, cô hiểu Cố Mặc, tin này cô nghe còn cảm thấy như chìm ngập trong tai ương, huống hồ là Cố Mặc?

Giang Mạc Viễn lại ôm chặt lấy cô không buông, quay đầu nhìn về phía Châu Niên, “Tình hình bên bệnh viện thế nào rồi?”

“Đang cấp cứu.”

Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn Trang Noãn Thần, lại nhìn thoáng qua Cố Mặc trên nóc nhà, ánh mắt sắc lẹm như muốn giết người, lạnh lùng nói, “Lập tức báo cảnh sát, gọi xe cứu thương và thông báo với cục chữa cháy.”

“Anh yên tâm, cảnh sát và cục phòng cháy đã tới hiện trường, xe cứu thương đang chạy về phía này.”

Giang Mạc Viễn siết tay, kéo lấy Trang Noãn Thần qua, “Em nghe chưa? Cố Mặc anh ta không chết được đâu!”

“Anh điên rồi, rốt cục anh có nhân tính hay không?” Hàm răng Trang Noãn Thần đều đang va đập, khó tin nhìn Giang Mạc Viễn, “Bệnh biến đang cấp cứu chính là một sinh mạng, đang đứng trên nóc nhà cũng là một sinh mạng, hai mạng người ở trong mắt anh cũng không đáng giá sao?”

“Em phải thấy may mắn vì anh đang đứng ở đây, nếu anh đang đứng ở bên cạnh Cố Mặc, anh sẽ trực tiếp đá anh ta rớt xuống!” Ngữ điệu của Giang Mạc Viễn như kết tủa thành băng, “Khả năng của anh ta cũng chỉ có nhảy lầu thôi sao?”

“Anh Giang...” Châu Niên muốn nói lại thôi.

“Nói!” Giang Mạc Viễn gầm lên.

Châu Niên nhìn thoáng qua Trang Noãn Thần, gian nan nói, “Cố Mặc không vào được hiện trường hôn lễ, anh ta chủ động gọi điện thoại tới, yêu cầu phu nhân đến gặp anh ta.”

“Buông ra!” Trang Noãn Thần nghe xong càng thêm sốt ruột, liều mạng giãy dụa.

Thế nhưng, lực tay của Giang Mạc Viễn lớn hơn, quay đầu lạnh lùng nói với Châu Niên, “Nói với anh ta, Trang Noãn Thần đã là vợ tôi, cô ấy sẽ không đi gặp anh ta, anh ta muốn nhảy lầu thì tùy!”

“Giang Mạc Viễn, anh...”

“Em nghe rõ cho tôi!” Giang Mạc Viễn cúi đầu trừng mắt nhìn Trang Noãn Thần, lạnh lùng cắt ngang lời cô, “Cho dù hôm nay Cố Mặc có chết ở đối diện, tôi tuyệt đối cũng sẽ không để em đi ra khỏi hiện trường hôn lễ nửa bước!”

“Anh có còn là người không?” Mắt Trang Noãn Thần đỏ hoe trừng anh.

“Em muốn gặp hắn rồi nói gì với hắn? Muốn bỏ đi cùng hắn?” Anh hơi híp mắt, vẻ sắc lạnh nhuộm đầy đuôi lông mày vốn hòa nhã, lộ ra bá đạo ẩn sâu tận xương tủy, “Em đừng hòng, tôi nói với em là em đừng hòng!”

Nước mắt thấm đẫm làn mi lại bị nén lại, cô ngửa mặt, thái độ ngang ngạnh chuyển thành van xin, “Giang Mạc Viễn, xem như tôi cầu xin anh, tính tình của Cố Mặc rất quyết liệt, nếu tôi không đến gặp anh ấy, anh ấy thực sự sẽ nhảy lầu đó.”

Lòng ngực Giang Mạc Viễn phập phồng lên xuống, bàn tay nắm lấy cô đột nhiên dùng sức, nhìn vào mắt cô, gần từng chữ, “Nếu tôi là hắn thì tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Tôi phải sống, còn phải sống thật tốt, sống đến khi thực lực ngang bằng với đối phương sẽ đến để giành lại em!”

“Dì Cố đã xảy ra chuyện, anh ấy làm sao phấn chấn lại được? Anh ấy không phải anh, Giang Mạc Viễn, anh không thể dựa vào tiêu chuẩn của mình mà nhìn nhận mọi việc, anh sẽ hại chết người khác!” Trang Noãn Thần hét lớn vào mặt anh.

Giang Mạc Viễn ngẩn ra, nỗi đau ẩn sâu trong đầu được áp chế xuống, hơi giật mình, những lời này đã từng có người nói với anh, cũng cuồn cuộn hết như cô gái ở trước mắt này, gần như đâm thủng trái tim anh.

Bàn tay anh vô thức nói lỏng.

Trang Noãn Thần giãy khỏi sự trói buộc của anh, nhưng lúc này lại nghe thấy tiếng kinh hô của Châu Niên!

Cả hai người đều nhìn về phía cửa sổ...

“Không...” Một tiếng thét sợ hãi đến thê lương bật ra từ miệng Trang Noãn Thần, cô bổ nhào vào trước cửa thủy tinh, như một chú bướm mất sinh khí.

Nhưng người càng giống con bướm hơn lại là Cố Mặc.

Anh rơi từ trên cao xuống như một con diều đứt dây, hay tay dang rộng, chao đảo bên trong gió lạnh buốt người.

Giang Mạc Viễn sai bước đến giữ chặt lấy Trang Noãn Thần, giờ tay bịt mắt cô lại.

Cô đã cứng đờ vô lực, nhưng tại một khoảnh khắc có lại sức phản kháng, cô đẩy tay Giang Mạc Viễn ra, tận mắt nhìn thấy Cố Mặc rơi vào bên trong tấm đệm cứu sinh lớn do đội viên cục phòng cháy giăng ra, tiếp theo đó, cái gì cũng không nhìn được...

Ánh mắt Giang Mạc Viễn thì lạnh băng đến cực điểm...

Trang Noãn Thần đẩy mạnh anh ra, giờ tay đánh vào ngực anh, tiếng nói lại nghẹn ứ trong cổ họng, một câu cũng không nói nên lời, chỉ dùng sức đánh hết cái này đến cái khác vào ngực Giang Mạc Viễn.

Anh trước sau vẫn không buông tay, để mặc cô đánh.

Đối diện lại loạn thành một đống.

Rốt cục, Trang Noãn Thần cũng tìm lại được tiếng nói của mình, quát to lên, dùng hết sức lực toàn thân đẩy anh ra, xoay người muốn chạy ra ngoài...

“Em dám ra khỏi hiện trường hôn lễ thử xem!” Sau lưng, tiếng nói trầm thấp của người đàn ông càng làm cho người ta sợ hãi.

Tay Trang Noãn Thần đã đặt lên núm cửa, sau khi nghe tiếng nói vô cùng lạnh lẽo của Giang Mạc Viễn thì đột nhiên dừng lại, toàn thân đều cứng đờ tại chỗ.

“Tôi khó xử cũng chẳng có vấn đề gì, em muốn để cho ba mẹ em cũng cảm thấy khó xử ư? Đừng quên, hôm nay khách khứa cũng có người của Cổ Trấn!” Giang Mạc Viễn lạnh lùng nói.

Tay khoát lên núm cửa lạnh băng cứng còng, ngay cả lưng của cô cũng vậy.

“Trên phương diện luật pháp, tôi và em đã là vợ chồng, đây là sự thật không thể bàn cãi. Trang Noãn Thần, tôi tuyệt đối không cho phép hôm nay em làm loạn trong lễ cưới của chúng ta.” Giang Mạc Viễn nói xong thì bước lên trước, “Đừng thử chọc giận tôi, nếu

không, chuyện gì tôi cũng có thể làm ra được.”

Hơi thở của cô càng thêm dồn dập, đứng tại chỗ, bị thương kéo đến, khiến cô ngạt thở. Người đàn ông đến sau lưng cô thì dừng bước, đưa tay, chậm rãi ôm lấy cô, cúi đầu thấp giọng, nói: “Ngoãn ngoãn theo tôi làm xong nghi thức, đừng để khách khứa chê cười, tôi cam đoan cả Cố Mặc và mẹ anh ta đều bình an vô sự.”

Tay đặt lên cửa của Trang Noãn Thần bắt đầu run rẩy, rồi lan đến toàn thân, hồi lâu sau, yếu ớt bật ra một câu, “Rốt cục anh cũng lộ ra bộ mặt thật của mình, bây giờ, anh là đang uy hiếp tôi?”

“Tôi có thể an bài dụng cụ tốt nhất và mời bác sĩ giỏi nhất đến điều trị cho bà Cố, về phần Cố Mặc, có đệm cứu sinh dày như vậy, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà...” Lời nói vừa chuyển, sống mũi anh tuấn kè sát vào vành tai cô, “Hành vi ngu xuẩn của hắc hôm nay đã chọc tôi rất không vui vẻ, tôi dựa vào cái gì phải cho xe cứu thương đến đây nhanh chóng để đưa hắc đến bệnh viện? Phải biết rằng, cấp cứu trễ một chút, để hắc tàn tật một chút cũng xem như bù vào cơn giận của tôi.”

Trang Noãn Thần đột nhiên xoay người, nhìn anh, khó tin lắc đầu, “Giang Mặc Viễn, tôi nhìn lầm anh rồi...” Nỗi đau đã chết lặng, nhưng rõ là đã chết lặng, cô vẫn có thể cảm thấy được đau đớn phía sau tuyệt vọng, nhìn thấy người đàn ông này, người đàn ông đã mang đến vô số ấm áp cho cô, trong lòng lại lạnh lẽo thê lương.

Ngay phút chốc như thế, cô mới phát hiện, thì ra bất giác trái tim cô đã bị sự ôn hòa trong dĩ vãng của anh mê hoặc mà lún sâu vào, chính vì thế cô lại càng thấy đau, là cô nhìn nhầm người, thích nhầm người rồi.

Loại cảm giác này đáng sợ đến nỗi khiến cô không biết nên đối mặt

với anh như thế nào nữa.

Cô không muốn anh là người như thế...

Con người chính là thảm thương thế đấy, đôi khi, cảm giác ngay tại phút chốc khiến bản thân hiểu ra, cũng ngay tại khoảnh khắc ấy khiến bản thân hoàn toàn tuyệt vọng, thích một người có lẽ chỉ cần thời gian một giây đồng hồ, nhưng thống hận một người, thì ra cũng chỉ cần mất đúng một giây.

Giang Mạc Viễn nâng tay, ánh mắt hiện lên chút thương xót, ngón tay chạm vào thái dương cô, “Hiện tại, hoặc là em rời khỏi hiện trường, hoặc là theo anh cử hành hôn lễ.” Anh cũng chẳng thừa nhận bản thân là người tốt gì, nhưng ánh mắt cô làm anh đau đớn.

Mỗi lần hít thở Trang Noãn Thần đều thấy đau đến tê tâm liệt phế, nhìn anh thật lâu, ánh mắt dần bình tĩnh lại, gơ tay gạt nước mắt, cô cũng không có bất cứ ngôn từ hay hành vi kích động nào nữa.

“Tôi và anh cùng nhau cử hành nghi thức.” Giọng nói của cô quá mức bình thản, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Giang Mạc Viễn chậm rãi thả tay ra.

Châu Niên đứng một bên bất an nhìn Trang Noãn Thần, cô quá bình tĩnh, có chút không hợp lẽ thường.

“Nhưng tôi có ba điều kiện, chỉ cần anh đáp ứng, tôi mới cam tâm tình nguyện cử hành nghi thức với anh.” Trang Noãn Thần thờ ơ nhìn anh.

“Nói.”

Trang Noãn Thần điều chỉnh hơi thở, nhấn mạnh từng chữ, “Một, cam đoan tính mạng của Cố Mặc và mẹ anh ấy được an toàn, tôi không muốn họ xảy ra chuyện gì.”

“Anh đồng ý.”

“Hai, khách sạn là tâm huyết của Nhan Minh, anh phải trả lại cho anh ấy.”

Giang Mặc Viễn nhìn cô trân trối, gật đầu, “OK.”

Châu Niên nghe xong cực kỳ hoảng sợ, bật thốt lên, “Anh Giang, không được...”

Lời nói bị động tác giơ tay của Giang Mặc Viễn ngăn lại, anh nhìn Trang Noãn Thần không hề chớp mắt, “Điều kiện cuối cùng là gì?”

Mắt cô như giếng cạn không thấy đáy, hàng mi cong dài cũng không che được vẻ cô đơn và tuyệt vọng đến chết lặng trong nội tâm, đôi môi đỏ khế mấp máy, “Từ nay về sau, phàm là cuộc sống của tôi, là chuyện của tôi đều không liên quan đến anh, anh không được nhúng tay can thiệp, một chuyện cũng không thể.”

Giang Mặc Viễn ngẩn ra một chút.

Cô ngược lên nhìn thẳng vào anh, đợi câu trả lời của anh.

Thật lâu sau đó, anh mới nhàn nhạt đáp, “Được, anh bằng lòng.”

Nước mắt đã khô cạn.

Ngoại trừ khóe mắt ửng đỏ, dáng vẻ của cô như một con cá, thê lương nằm trên tảng đá không nhúc nhích, chờ đợi năm tháng phơi

khô hoặc đông chết.

Biểu hiện của cô rơi vào đáy mắt Giang Mạc Viễn, trong mắt nổi lên vẻ không vui, thoáng như mũi khoan đâm đau đáy lòng anh. Ngón tay thon dài vươn ra, nhẹ nhàng miết chiếc cằm nhọn của cô, “Anh cũng có điều kiện.”

Trang Noãn Thần hờ hững nhìn anh.

“Sau khi ra nhiều điều kiện như vậy với anh, ít nhất cũng phải có qua có lại chứ?” Ngón tay anh đặt lên cằm cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trang Noãn Thần vẫn không nhúc nhích, hai mắt vẫn nhìn chòng chọc vào anh.

“Điều kiện anh đưa ra rất đơn giản.” Anh lên tiếng, từng câu từng chữ trầm thấp như nặng tựa ngàn cân, cúi đầu nhìn cô chăm chăm, “Em phải tuyệt đối chung thủy với anh, cả đời này không được đề nghị hai chữ ‘ly hôn’.”

Trang Noãn Thần nghe, ánh mắt tịch mịch dần nổi lên tia tự giễu, lại mấp máy môi biến ảo thành nụ cười lạnh, “Anh yên tâm, cho dù có một ngày anh chủ động đề nghị ly hôn thì tôi cũng sẽ không, bởi vì tôi muốn nhìn ông trời làm thế nào để trừng phạt anh, tôi cũng muốn cho anh biết tôi không phải là Sa Lâm mà anh muốn lấy, anh sẽ phải hối hận khi lấy tôi.”

Tròng mắt thâm thúy của anh bỗng dưng co rút, thật lâu sau, giữa hàm răng bật ra hai chữ, “Tốt lắm.”

Châu Niên ở bên cạnh cẩn thận mở miệng, “Anh Giang, khách khứa đều đang chờ ở ngoài.”

Giang Mạc Viễn nhìn về phía Trang Noãn Thần rồi duỗi tay về hướng cô.

Cô cúi đầu, nhìn bàn tay anh hồi lâu.

Bàn tay thon dài ôn hòa cực kỳ giống với tính cách của anh, vừa nhìn là có thể làm người khác ấm áp, chỉ tiếc, hết thấy chỉ là biểu hiện giả dối!

Nhíu đầu mày, cố gắng xua đi chút hình tượng hòa nhã cuối cùng còn sót lại của anh ở quá khứ trong đầu cô, cũng không đưa tay đặt vào tay anh, chỉ thản nhiên nói, “Không ngờ, sự gặp gỡ giữa tôi và anh là bởi vì làm một bản hợp đồng, hiện giờ, ngay cả hôn nhân cũng thế.” Nói xong, cô cười tự giễu, chủ động đẩy cửa phòng nghỉ ra, rời khỏi đó.

Giang Mạc Viễn ngẩn ngơ tại chỗ.

Cửa lớn từ từ mở ra, ánh sáng chói lọi ở đối diện chiếu vào.

Trang Noãn Thần mặc áo cưới màu trắng đứng ngược sáng, toàn thân đều được ánh sáng màu vàng bao bọc lấy, ánh sáng dường như xuyên thấu da thịt mịn màng của cô.

Giang Mạc Viễn bị ánh sáng làm không mở mắt ra được, hơi nheo mắt lại, khoảnh khắc nhìn cô gái trong ánh sáng ấy bất giác cảm thấy hoảng sợ, anh lại có thể... có một loại cảm giác đã mất đi cô.

Bên ngoài phòng nghỉ, Ngải Niệm, Hạ Lữ và Mạnh Khiếu đang lo lắng đi qua đi lại trên hàng lang, Ngải Niệm là người đầu tiên thấy Trang Noãn Thần đi ra, cô bước nhanh đến, những người khác cũng bước đến theo.

“Noãn Thần, cậu... không sao chứ?” Cô vốn muốn hỏi sao lại trể như vậy, lại phát hiện khóe mắt cô hơi đỏ, không nịn được hỏi một câu quan tâm, theo câu hỏi lại vô thức ngẩng đầu liếc nhìn Giang Mạc Viễn theo sau Trang Noãn Thần, vẻ mặt đầy hoài nghi.

Hạ Lữ đứng đằng sau, cũng hoài nghi quan sát cảnh tượng này.

Trang Noãn Thần bước lên trước, nhẹ nhàng ôm lấy Ngải Niệm, không nói câu nào.

Ngải Niệm lo sợ, vội vàng vuốt lưng cô, “Cưng à, sao vậy?”

“Đừng hỏi gì cả, khóc cùng mình có được không?” Trang Noãn Thần càng ôm chặt cô hơn, tiếng nói nghẹn ngào, hai mắt nhắm nghiền.

“Noãn Thần?” Ngải Niệm sợ hãi phát hiện toàn thân cô đều đang run rẩy, càng ôm cô chặt hơn, còn tưởng cô bị chuyện gì ám ức và kinh hoàng lắm, vốn mang thai cảm xúc dồi dào rồi, khóe mắt theo đó mà đỏ lên, tiếng nói cũng run run, “Cậu làm sao vậy? Đừng dọa mình nha, Noãn Thần à, đừng làm mình sợ mà.”

Giang Mạc Viễn đứng phía sau, sắc mặt vốn im lặng lại trở nên lo lắng.

Còn Mạnh Khiếu, một câu không nói, chỉ đứng sang một bên, im lặng đánh giá vẻ mặt của Giang Mạc Viễn, khi ánh mắt dừng trên người Trang Noãn Thần thì trở nên phức tạp.

Hạ Lữ cũng phát hiện thấy không thích hợp, bước đến nhẹ nhàng hỏi, “Sao thế?”

Mắt Ngải Niệm thực sự đỏ lên, không chỉ đỏ mắt, còn nghẹn ngào hỏi tình hình.

Trang Noãn Thần rốt cục mở mắt ra, dục vọng muốn khóc kia bị cô đè mạnh xuống, buông Ngải Niệm ra, khi đối mặt với hai cô bạn thân thì khóe môi cố nặn ra nụ cười, “Mình không sao, chỉ là vừa rồi căng thẳng quá.”

“Cậu thực sự không sao?” Ngải Niệm còn sụt sịt.

“Không sao.” Trang Noãn Thần lại kéo Ngải Niệm đi, “Không phải cũng có loại tập tục này sao, tên là cái gì khóc khi gả đó, cậu là bạn tốt của mình, cũng coi như dùng hình thức này tiễn mình lấy chồng đi ha.”

Sau khi Ngải Niệm thấy cô cười, nhịn không được đánh cô, “Cậu học ai vậy hả? Vừa rồi làm mình sợ muốn chết biết không?”

Trang Noãn Thần cười nhẹ, nuốt ngược nước mắt vào trong.

Nên khóc thì Ngải Niệm cũng đã khóc thay cô rồi.

Cô sẽ không rơi bất cứ một giọt nước mắt nào trước mặt người đàn ông này nữa.

Giang Mạc Viễn sau khi im lặng hồi lâu thì nhẹ giọng nói, “Đi thôi, đừng để khách đợi lâu.” Nói xong, lại vươn tay về phía cô.

Trang Noãn Thần cố diễn ở trước mặt mọi người, cô gật đầu, lúc này đây, cô ngoan ngoãn đặt tay mình vào lòng bàn tay anh.

Anh hơi cong môi, nhẹ nhàng siết chặt bàn tay ấy.

Ngón tay cô, lạnh lẽo như băng...

Trong phòng tiệc, như một biển cả màu trắng xen màu tím, ánh sáng di động trong không gian là màu tím nhạt, đẹp đến mộng ảo.

Hai bé gái đi tuốt đằng trước, trong tay cầm một bó hoa lớn, hai bé gái khác đi sau cô dâu chú rể, tay cầm đuôi áo cưới dài thướt tha, đi sau cùng, là phù dâu Hạ Lữ cùng phù rể Mạnh Khiếu.

Vô số hoa tím từ trên không trung bay xuống, rơi đầy áo cưới của Trang Noãn Thần, đẹp không sao tả xiết.

Cô ngẩng đầu, thăm ngưỡng mộ những cánh hoa trong không trung kia.

Bay lượn thật đẹp.

Nhìn rồi lại nhìn, cô như nhớ tới mùa xuân ở quê nhà, hoa hạnh bay múa đầy trời cũng xinh đẹp như vậy.

Giờ khắc này, cô không biết cánh hoa đang bay lượn là gì, trước hôn lễ, Giang Mạc Viễn cố ý sai người ra ngoài ô vận chuyện vô số hoa dâm bụt về, tất cả các cánh hoa này đều tách từ những hoa nhỏ nhất, bởi vì chỉ có màu tím hoa dâm bụt mới đẹp thuần khiết như vậy, cũng chỉ có hoa dâm bụt mới có thể bay nhẹ nhàng trong không trung như thế.

Một cánh hoa lượn trước mắt cô, Trang Noãn Thần theo bản năng giơ tay đón lấy, cánh hoa khẽ đáp vào lòng bàn tay cô, một vật mềm mại như thế nằm đó, mắt cô lướt qua một tia cô đơn.

Có lẽ cánh hoa này cũng sợ hãi giống cô, không biết tương lai rồi sẽ thế nào.

Nhưng hiển nhiên rằng bản thân cánh hoa đã không còn tương lai gì nữa, buổi hôn lễ này chính là tang lễ của nó. Khi Giang Mạc Viễn dùng chúng để trang hoàng hôn lễ thì cũng trực tiếp tuyên cáo vận mệnh tử vong của chúng.

Hiện trường hôn lễ, linh đình và trọng thể hệt như trong tưởng tượng của cô.

Nhìn thấy bên dưới khách khứa tụ hợp, có một số gương mặt Trang Noãn Thần từng thấy trên tivi và tạp chí, một số không quen biết, có các hương thân đến từ Cổ Trấn, cũng có bạn bè đến từ khắp các nơi trên thế giới, có người tóc đen, cũng có kẻ tóc vàng, có người Trung Quốc, cũng có cả người ngoại quốc nữa. Mọi người đều không nói cùng chung một ngôn ngữ, nhưng đều có mặt ở đây để biểu đạt lời chúc phúc.

Toàn bộ quá trình, Trang Noãn Thần đều ung dung mỉm cười, lúc còn làm tình nhân dự tiệc của anh, cô đã học được nụ cười tiêu chuẩn thế nào là xem tốt nhất.

Nhìn thấy cha mẹ bên dưới, ảm ức trong lòng có nhiều bao nhiêu cũng tạm thời lắng xuống.

Nụ cười của họ, là sự trấn an to lớn của cô.

Theo bản năng nhìn về phía Ngải Niệm, cô ấy cười rất vui vẻ, trong mắt còn vương chút lệ, đây là nụ cười tự đáy lòng, nụ cười của sự cảm động. Giờ khắc này, Trang Noãn Thần rốt cục hiểu được lời nói của Ngải Niệm... Có hôn lễ, thực sự là kết hôn vì ba mẹ.

MC của lễ cưới là người dẫn chương trình nổi tiếng, nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy nhiệt tình của anh ta, Trang Noãn Thần lúc này mới chân

chính lĩnh giáo được hàm nghĩa của câu ‘Có tiền có thể sai quẻ xay cối’, người bình thường nhìn thấy luôn kiêu ngạo trên tivi, không phải cũng vì năm đấu gạo mà cúi đầu khom lưng sao?

Đầu tiên anh ta nhìn về phía Trang Noãn Thần, trang nghiêm hỏi, “Cô Trang Noãn Thần, cô có bằng lòng xem anh Giang Mạc Viễn trở thành chồng của cô, và cùng anh ấy ký kết hôn ước? Bất luận đau ốm hay khỏe mạnh, hoặc bất cứ lý do nào khác, đều yêu anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng anh ấy, vĩnh viễn chung thủy không đổi với anh ấy cho đến hết cuộc đời?”

Trang Noãn Thần giương mắt nhìn người chủ trì buổi lễ, ánh mắt tĩnh lặng nhu hòa, bên tai vẫn còn văng vẳng bốn chữ ‘thủy chung không đổi’ này, chấn động đến nỗi ngực cô sinh đau, cô lại nhận thấy, tay cô đang khoát khuỷu tay người đàn ông rõ ràng cứng nhắc.

“Tôi bằng lòng.” Cô không mảy may chậm trễ, thản nhiên đáp.

Người đàn ông bên cạnh dường như thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng có lẽ cô cảm nhận sai.

MC lại nhìn về phía Giang Mạc Viễn, vẫn hỏi ra câu đó.

Trong không khí quanh quẩn tiếng nói trầm thấp mạnh mẽ của Giang Mạc Viễn, “Tôi bằng lòng.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt dừng trên gương mặt cô.

Trang Noãn Thần không cần quay đầu cũng có thể nhận thấy ánh mắt chú mục của anh, làn mi nhẹ nhàng rung động, sau đó chậm rãi sụp xuống.

Toàn khán phòng lâm vào không khí xúc động.

Cũng đúng thôi, bầu không khí lễ cưới thế này ít nhiều cũng khiến người ta cảm động, nhưng mà đại đa số cũng chỉ là đến góp vui, có chút bù ngủi, thật lòng chúc phúc thì cũng chỉ có vài người bạn chí cốt.

Bởi vì, chân chính cảm động là người sẽ rơi lệ.

Như ba mẹ cô.

Như Ngải Niệm.

Trang Noãn Thần cũng nhạy cảm phát hiện thấy, trong mắt ông Giang là niềm vui, còn khóe mắt bà Giang lại ửng đỏ...

Tới khâu tuyên thệ, vô số cánh hoa lại lượn vòng từ lầu ba bay xuống, như những tiên nữ vờn bay.

Giang Mạc Viễn xoay người, đối mặt với cô, nâng tay phải cô lên, ánh mắt nhuộm màu tím cánh hoa phát ra thứ ánh sáng nhu hòa, nhìn cô mà nói: “Anh trịnh trọng tuyên thệ: nhận em trở thành vợ anh, kể từ hôm nay, bất luận giàu sang hay khốn khó, đau ốm hay khỏe mạnh, đều yêu em, tôn trọng em, cho đến cuối đời.”

Cô dõi theo ánh mắt anh, khóe môi bất giác giơ lên độ cung lạnh lùng, hay cho câu ‘yêu em, tôn trọng em’...

Khi đến phiên cô tuyên thệ, nụ cười bên môi đã dần lợt lạt, nâng tay Giang Mạc Viễn lên, ánh mắt cô đối diện với ánh mắt anh...

“Em trịnh trọng tuyên thệ: nhận anh trở thành chồng em, từ hôm nay trở đi, bất luận giàu sang hay nghèo khó, đau ốm hay khỏe mạnh,

đều yêu anh, tôn trọng anh cho đến cuối đời.”

Giang Mạc Viễn chỉ thản nhiên mỉm cười.

Cô cũng cười, trong lòng thừa nhận, diễn xuất của cô không giỏi bằng anh.

Khâu trao nhẫn lại càng khiến người ta cảm động.

Căn cứ theo ngoại hình cao lớn phóng khoáng của Giang Mạc Viễn, có thể tưởng tượng được đến mức độ chân thành nồng nàn tình cảm khi anh lồng chiếc nhẫn vào tay cô, Trang Noãn Thần không cần xem cũng biết bên dưới có rất nhiều ánh mắt bị làm cảm động.

Quyển 5 - Chương 43: Ngày sau không cô quạnh

Giang Mạc Viễn cúi đầu, chậm rãi lồng chiếc nhẫn tượng trưng cho hạnh phúc cả đời vào ngón áp út của cô, nhẹ nhàng nói, “Anh trao em chiếc nhẫn biểu trưng cho tình yêu và hạnh phúc, đây là tín vật và chứng nhân cho cuộc hôn nhân của hai ta.”

Buông tay, cô cũng cầm lấy nhẫn, khi đeo vào ngón áp út của anh, cũng nói câu tương tự, “Em trao cho anh chiếc nhẫn biểu trưng cho tình yêu và hạnh phúc, đây là tín vật và chứng nhân cho hôn nhân của chúng ta.”

Giang Mạc Viễn cúi xuống hôn lên môi cô.

Bên tai là tiếng vỗ tay như sấm rền.

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng nhắm nghiền mắt, trái tim lờ mờ run rẩy trong bất an.

Có lẽ Cố Mặc nói đúng, cô vì vi phạm lời thề lúc trước, cả đời này, sẽ không đạt được hạnh phúc đích thực...

Càng là hôn lễ long trọng, lại càng giống như một hoạt động mạng lưới nhân tế rộng rãi được bố trí tỉ mỉ.

Bản thân ba chữ ‘Giang Mạc Viễn’ đã đại diện cho giá trị của đám cưới này rồi.

Đối với một số nhân vật nổi tiếng trong thương giới tiến lên kính rượu chúc mừng, cho dù họ không nói gì, Trang Noãn Thần cũng nhìn ra được dáng vẻ tiền tài quay cuồng trong mắt họ, kể cả rượu vang trong ly cũng sặc mùi nhân dân tệ.

Trang Noãn Thần cười đủ tao nhã, đủ thông dong, nếu không làm sao xứng với danh hiệu ‘bà Giang’ này. Nhìn thấy mẹ của Giang Mạc Viễn và mẹ cô nói chuyện hợp cạ, Trang Noãn Thần không khỏi trầm tư, có lẽ lúc trước Lâm Kỳ một lòng muốn làm học thuật nghiên cứu cũng không phải lập tức học được xã giao thương trường, có ai bẩm sinh thích đeo mặt nạ để sống đâu?

Đến lúc ném hoa, các cô nàng chưa lập gia đình đều chen chúc lên trước, tươi cười cố gắng đón được hoa cưới.

Ngải Niệm kéo Hạ Lữ chen lên, vẻ mặt Hạ Lữ xấu hổ.

Mạnh Khiếu ở một bên làm ồn, la lớn về hướng Trang Noãn Thần, “Ném cho Hạ Lữ, ném cho Hạ Lữ.”

Một nắm kẹo bay về phía Mạnh Khiếu, Hạ Lữ trừng mắt với anh, “Ai bảo anh xen vào chuyện của người khác, hả?”

Người xung quanh cười giòn.

Trang Noãn Thần nhìn Hạ Lữ cười nhẹ, sau khi nhắm đúng vị trí của cô thì xoay người, thời điểm mọi người cùng nhau đếm ngược đến 1, cô vung tay ném bó hoa đi.

Bó hoa xinh đẹp vẽ một đường cong trong không trung, bay về hướng Hạ Lữ.

Hạ Lữ đứng ngẩn ra, trơ mắt nhìn bó hoa cách mình ngày càng gần... ngày càng gần... Theo bản năng, cô khẩn trương nuốt nước miếng, do dự đưa tay lên...

Ngay thời điểm cô gần như có thể ngửi được mùi hoa, cơ thể bị các cô nàng đoạt hoa đụng phải, lệch người đi một chút, bó hoa rơi vào tay cô gái đứng bên cạnh cô. Cô gái nọ mừng rỡ hét toáng lên, Hạ Lữ nhúu mày, giờ tay bịt lấy măng tai đau nhức.

Trang Noãn Thần xoay người thấy Hạ Lữ không đón được hoa, trong mắt lộ vẻ tiếc nuối.

Ngải Niệm quắc mắt bước đến huých Hạ Lữ, thấp giọng thì thầm, “Vừa rồi lo nghĩ cái gì vậy? Sao không đi giành hoa chứ? Hiện giờ mở to mắt dòm đi, bị người khác giật mất rồi.”

Trang Noãn Thần khẽ thở dài một hơi, bước đến bên Hạ Lữ, áy náy nói, “Ngại quá.”

Hạ Lữ nhún nhún vai, “Đâu có liên quan đến cậu.”

“Ngải Niệm nói đúng, có vài thứ chỉ dựa vào chờ đợi là không được, phải đi tranh giành.” Giang Mạc Viễn tay cầm ly rượu tiến lên, sau khi chạm cốc với Mạnh Khiếu thì nhấp một ngụm, trầm thấp nói.

Có vẻ như hòa theo Ngải Niệm, nhưng lời này quả thực có hàm ý sâu xa khác.

Trang Noãn Thần nghe ra, cặp mắt cười ảm đạm, “Nhưng có vài thứ, muốn đoạt cũng không đoạt được. Là của anh, vốn dĩ không cần tranh giành vô ích.”

Ý cười trong mắt Giang Mạc Viễn hơi đanh lại.

Tâm trạng Hạ Lữ không tốt lắm, xua tay, “Không biết mấy người đang nói gì.” Nói xong, đi thẳng đến chỗ uống rượu.

“Con ngốc kia sẽ không vì một bó hoa mà mất hứng chứ?” Ngải Niệm lắc đầu đành chịu, “Noãn Thần, mình qua đó với nó, ai da, gái ế lớn tuổi... phát rầu à.”

Trang Noãn Thần gật đầu.

Đợi sau khi Mạnh Khiếu cũng đi xã giao, Giang Mạc Viễn đưa tay vỗ lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, nâng cốc, “Có phải hai ta nên uống rượu giao bôi không nhỉ?”

Trang Noãn Thần không giãy ra, trên mặt luôn giữ nụ cười ôn hòa hạnh phúc với người ngoài, cầm lấy một ly rượu vang, nhẹ nhàng nói, “Được thôi, một chút bản lĩnh đó vẫn phải có để có thể bảo đảm thể diện của anh chứ.” Nói xong, nhẹ nhàng chạm cốc của anh, chủ động làm động tác uống rượu giao bôi.

Giang Mạc Viễn duỗi tay qua, giao bôi với cô, đẽ thấp giọng, cười nhẹ, “Anh không ngờ bã xã của anh lại là người nhanh mồm nhanh miệng, nói chuyện chanh chua đến thế.”

“Sau này, tôi sẽ không để anh cô quạnh đâu.” Trang Noãn Thần mỉm cười với vị khách bước đến chúc mừng, cố gắng nói thật nhỏ.

Giang Mạc Viễn vẫn cười nhạt, “Như thế chính là mộng đẹp mà anh chờ đợi.”

“Mộng đẹp? Chỉ mong sau này anh đừng cho rằng đó là ác mộng.” Trang Noãn Thần đặt ly rượu xuống, thản nhiên nói.

“Đúng ha, suýt nữa anh quên, người có thể đoạt được hạng mục từ tay của Oswald, trình độ nói chuyện đương nhiên sắc bén, chỉ là bị bề ngoài dịu dàng thường ngày che lấp mà thôi.” Giang Mạc Viễn ngắm cô, trên mặt không có vẻ gì là không vui.

“Người bị vẻ ngoài dịu dàng che lấp đâu chỉ có một mình tôi? Chỉ khác nhau ở chỗ có thuần tâm cố ý hay không thôi.” Giọng điệu Trang Noãn Thần chuyển lạnh.

Giang Mạc Viễn mím môi cười, đột nhiên cúi đầu, nói vào tai cô, “Anh thật ra rất muốn lĩnh giáo trình độ mềm mếp của em có bao nhiêu lợi hại.”

Trang Noãn Thần nhú mày, trong lúc nhất thời không hiểu được ý anh nói.

Bên tai, nụ cười của anh càng thêm mờ ám, “Anh rất nghi ngờ nhưng không sao, trình độ loại này cần luyện tập tích lũy theo năm tháng, bắt đầu từ đêm nay, anh sẽ từ từ dạy em.”

Lời nói của anh càng khiến cô chẳng hiểu ra sao, nhưng thấy anh cười gian xảo như vậy cũng biết chẳng có gì hay ho, cắn răng, lạnh nhạt nói, “Đồ thần kinh.”

“Khoảnh khắc vừa rồi trao nhẫn xong, em đã hoàn toàn được gả cho đồ thần kinh là anh đây.” Giang Mạc Viễn đưa tay ôm chặt lấy cô, thì thầm vào tai cô, người ngoài xem ra, hai người vô cùng thân mật.

Trang Noãn Thần không giãy ra được, không nhúc nhích, cứ để mặc anh ôm, “Còn chuyện anh đồng ý với tôi?”

Sau khi nghe vậy, Giang Mạc Viễn đứng thẳng lưng, khoe môi ngưng trệ, sau đó thản nhiên nói, “Yên tâm, bà Cố đã được dùng máy mới,

Mạnh Khiếu cũng đã liên hệ với bác sĩ giỏi nhất khoa chỉnh hình cho Cố Mặc.”

“Tốc độ nhanh thật.” Trang Noãn Thần cười trào phúng.

Giang Mặc Viễn buông ly rượu, xoay người cô qua, bàn tay anh đặt sau gáy cô, “Trang Noãn Thần, em nhớ kỹ thân phận của mình cho anh, từ nay về sau sự sống chết của hắc không liên quan đến em. Em có nhớ hắc thương hắc cũng vô ích, người đứng trước mặt em đây mới là chồng em, người đàn ông chung giường chung gối với em cả đời này cũng chỉ có thể là anh mà không phải hắc.”

“Nói xong chưa?” Trang Noãn Thần ngẩng đầu nhìn anh, tiếng nói thanh mát như hoa sen, “Nói xong rồi thì tôi muốn đi ăn chút gì đó, tôi đói lắm, ngại quá, xin lỗi không tiếp chuyện được.” Nói xong, cười hờ hững rồi quay đi.

Giang Mặc Viễn đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng cô ngày càng xa, lần đầu tiên có cảm giác, anh dường như không hoàn toàn nắm bắt được cô...

Sau khi hôn lễ kết thúc, các khách khứa cũng sắp về hết, Hạ Lữ rời khỏi nhà hàng.

Phía sau, Ngải Niệm gọi cô lại.

Cô dừng bước, xoay người nhìn Ngải Niệm đang đi tới, bất đắc dĩ lắc đầu, “Cậu mang thai đó, sao suốt ngày chạy đi chạy lại thế? Lục Quân đâu?”

“Anh ấy còn ở bên trong trao đổi danh thiếp, thật không biết một công

chức còn trao đổi danh thiếp gì, mình ra ngoài đứng chờ, thuận tiện hít thở không khí.” Ngải Niệm nén giận nói, sau đó khoát tay cô, “Nè, cậu có cảm thấy Noãn Thần lạ lắm hay không?”

“Không cảm thấy, mình lại cảm thấy cậu rất lạ đó.” Hạ Lữ lắc đầu nói.

“Mình á?”

“Ờ...” Hạ Lữ ngồi xuống bồn hoa, “Biết rõ ông xã cặp bồ còn giả bộ ân ái.”

“Vậy thì phải sao? Cấu xé anh ta ra à?” Ngải Niệm không ngồi, đứng đó chà xát tay.

“Kệ cậu đi, dù sao tới lúc đó đừng tìm tội mình khóc lóc là được.” Hạ Lữ thở dài, “Không phải mình cố ý nói mấy lời khó nghe đâu, Lục Quân của hiện tại thay đổi rất nhiều so thời đại học, mới lên được trường ban, lúc nãy còn ra vẻ hách dịch nói chuyện với mình, đúng là nhìn chẳng quen.”

Ngải Niệm cười hì hì nhìn cô, “Thôi thôi thôi, cậu quản cách nói chuyện của anh ấy làm gì, cũng không phải cậu chung sống với anh ấy mà.”

“Cho mình cũng chẳng thêm.” Hạ Lữ trừng mắt với cô.

“Tội mình đừng nói về anh ấy nữa được không? Cậu thực sự không cảm thấy Noãn Thần có chỗ nào không ổn à?” Ngải Niệm đổi đề tài.

Hạ Lữ cẩn thận nghĩ, lắc đầu, “Không có.”

Ngải Niệm à một tiếng, “Có lẽ do mình nghĩ nhiều quá.”

Ở cửa nhà hàng, Lục Quân đi ra, sau khi Ngải Niệm thấy thì nói với Hạ Lữ, “Mình về trước nha, các cậu có chuyện gì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho mình.”

Hạ Lữ vẫy tay với cô.

Đợi Ngải Niệm lên xe của Lục Quân xong, cô ngửa đầu, uể oải hưởng chút nắng ấm, vừa mới chuẩn bị cất bước, phía sau vang lên một giọng nam trêu chọc...

“Xe cô lại bị đụng nữa rồi à? Sao lại không lái xe tới?”

Hạ Lữ quay đầu nhìn vào ánh mắt như cười như không của Mạnh Khiếu, không đáp lại anh, quay đầu bỏ đi.

“Ê, sao vậy hả? Tôi nhỏ nhắn đến nỗi cô không trông thấy sao?”
Mạnh Khiếu đuổi theo.

Hạ Lữ lười nhiều lời với anh, tóm lại đồ trên người, bước chân nhanh hơn, “Ngại quá, là tôi có mắt không trông.”

Mạnh Khiếu nghe lại càng vui vẻ, bám theo cô sát gót, “Bạn Hạ Lữ à, bạn thật không phải nha, thấy người khác phải chào hỏi là phép lịch sự tối thiểu, lúc đi nhà trẻ cô giáo cũng đã dạy chúng ta biết văn minh hiểu lễ phép rồi chứ.”

“Tôi không có đi nhà trẻ.” Hạ Lữ rùng mình vì lạnh.

Mạnh Khiếu thấy cô lạnh đến chóp mũi đỏ lên, vội vàng giữ cô lại, “Được rồi đừng đi nữa, cô về nhà hay là muốn đi đâu, tôi đưa cô đi.”

Hạ Lữ dứt khoát dừng bước, bất đắc dĩ nhìn anh, “Mạnh Khiếu, anh làm ơn đừng có cách hai ba hôm lại như ma quỷ bám riết lấy tôi

được không? Gái đẹp bu xung quanh anh nhiều như vậy, anh đi tìm mấy cô ấy tiêu khiển đi mà, đừng đến phiền tôi được không?”

“Bộ tôi đáng ghét lắm à?” Mạnh Khiếu càng lộ vẻ bất đắc dĩ hơn.

“Anh không đáng ghét, kẻ đáng ghét là tôi.” Hạ Lữ đứng tại chỗ chà chà hai chân rét run, “Tôi không cần anh đưa đi, cảm ơn ý tốt của anh.”

Quyển 5 - Chương 44: Hai người đàn ông thông minh

Mạnh Khiếu thấy thái độ của cô thờ ơ, khó hiểu nhíu mày, “Bạn Hạ Lữ à, tôi đặc tội với bạn à?”

“Không, là con người tôi không thích vui thôi.” Hạ Lữ nhìn vào ánh mắt chân thành của anh, “Cho nên đừng theo tôi nữa, tôi còn có việc, tạm biệt.” Nói xong lời này liền xoay người bỏ đi, không để anh có cơ hội nói thêm gì nữa.

Trời nổi gió, gió lạnh và hanh thổi vào trong quần áo, cô lơ đãng rung mình một cái, bước chân nhanh hơn.

Mạnh Khiếu nhìn theo bóng lưng cô, có hơi đăm chiêu.

Người trên đường vội vàng qua lại, trời lạnh quá, cũng ít người thích đi bộ trên đường.

Lúc này không phải giờ cao điểm gì, người đi tàu điện ngầm chắc cũng ít. Thời điểm Hạ Lữ sắp đi đến đầu đường tàu điện, cánh tay bị một sức lực từ phía sau níu lại, cô hết hồn hét toáng lên quay đầu lại, thấy vẫn là Mạnh Khiếu.

“Anh làm gì?” Thấy anh lại đi theo một đoạn xa như vậy, Hạ Lữ quả thực sắp điên rồi, trừng mắt khó tin nhìn anh, như là nhìn một hồn ma từ dưới đất chui lên làm người ta sợ hãi.

Người lui tới liên tục nhìn về phía bên này.

Không muốn tò mò cũng khó, Hạ Lữ trông rất bắt mắt, hiện giờ lại có thêm một Mạnh Khiếu, bộ complet tôn lên vẻ điển trai bất phàm của anh, người trên đường ai mà không muốn nhìn một đôi trai xinh gái đẹp thêm vài lần chứ.

Anh không mặc áo khoát, lạnh đến rùng mình mấy cái, lại kéo chặt cô, hai mắt như tia x-quang nhìn chòng chọc vào cô.

Hạ Lữ bị anh nhìn đến nổi da gà, nhú mào hỏi, “Anh cứ như vậy mà đi theo tới đây à? Cũng không mặc áo khoát?”

Mạnh Khiếu chỉ chỉ về phía không xa, cô ngoái lại nhìn, thì ra xe anh đỗ ở ven đường.

“Rốt cục anh muốn gì đây?” Cô đứng tại chỗ nhìn anh bất đắc dĩ.

Mạnh Khiếu kéo cô lại gần, thấp giọng hỏi, “Rốt cục cô gặp phải chuyện gì vậy?”

Câu hỏi này khiến Hạ Lữ chẳng hiểu ra sao, mào càng nhú chặt, “Có ý gì?”

Mạnh Khiếu nhìn cô từ trên xuống dưới, “Đi tàu điện ngầm còn chưa tính, ngay cả túi xách hàng hiệu cũng không đeo, cô bị cướp à?”

“Anh mới bị cướp đó.” Hạ Lữ rút tay lại, “Sao tôi lại không thể đi tàu điện? Sao nhất định phải mang túi hiệu? Mạnh Khiếu, anh đừng xen vào chuyện của người khác, quản tốt xe của anh đi kìa, chỗ đó cấm đỗ xe.”

“Theo tôi lên xe tôi sẽ không phiền cô nữa.” Mạnh Khiếu lại nín lấy cô, ra vẻ như là miếng thuốc dán điển hình.

Hạ Lữ hoài nghi nhìn anh, “Anh đối với phụ nữ nào cũng vậy à?”

“Là sao?”

“Mặt dày á.”

Mạnh Khiếu ngớ ra, lập tức cười ha ha.

Người xung quanh đều quay lại nhìn.

“Cười gì mà cười?” Cô cảm thấy khó chịu đựng nổi.

Mạnh Khiếu cố gắng nhịn cười, trong mắt vẫn tràn đầy vẻ buồn cười, “Hạ Lữ đúng là Hạ Lữ, đây là lần đầu tiên tôi nghe phụ nữ dùng từ ngữ này để hình dung tôi đó.”

Hạ Lữ dứt khoát không nói nữa, trợn mắt nhìn anh, lát sau thờ dài nói, “Đi thôi.”

“Đi thôi là sao?” Lúc này đến lượt Mạnh Khiếu ngẩn ra.

Hạ Lữ khoanh hai tay trước ngực, nhìn anh như cười như không nói, “Tôi có thể tiết kiệm được hai tệ tiền đi tàu điện ngầm, thì ngu gì không tiết kiệm?” Nói xong, đi về hướng xe anh.

Mạnh Khiếu nhú mày rồi bật cười đi theo cô.

Lên xe, gió mát lấp đầy thùng xe. Ấp áp hết như gió xuân, trong không khí còn di động mùi hương dễ chịu, ngửi vào như là đặt mình vào trong rừng, mơ hồ còn có mùi hương mát lạnh nam tính trên người anh, xen lẫn cùng nhau chui vào trong buồng phổi, vô cùng thư thái.

Mạnh Khiếu không lập tức khởi động xe, lại kéo lấy tay Hạ Lữ qua.

Hạ Lữ liếc mắt nhìn anh, nhú mày, “Lên xe của anh không hẳn là cho anh động tay động chân nhé.”

“Đừng trừng mắt lên với tôi hoài, tôi rất sợ đó nha.” Mạnh Khiếu làm bộ hoảng sợ, lại còn đưa tay lên vỗ ngực trấn an.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên reo vang.

Hạ Lữ làm động tác nôn nửa, rút tay ra, nhận máy.

Tiếng nói đầu bên kia rất nhỏ rất nhẹ, trong khoang xe im lặng cũng nghe không lớn lắm.

Sau khi Hạ Lữ nghe xong thì gật đầu, đáp, “Được, sau khi xem xong mình sẽ gọi lại.”

Hai người đối thoại rất ngắn, một nói một đáp đã kết thúc.

Sau khi cúp máy, Hạ Lữ vừa quay qua lại bị kinh ngạc, Mạnh Khiếu chồm hẳn cả người qua đây làm động tác nghe trộm, cô nhú mày, nhấc tay đẩy anh ra, “Không phải lúc đi nhà trẻ cô giáo cũng đã dạy chúng ta biết văn minh hiểu lễ phép rồi sao? Sao ngay cả chuyện không được nghe lén cũng không biết?”

“Ha ha, thật ngại quá, giáo viên từ nhỏ của tôi toàn nói tiếng Anh, chưa từng giảng thể văn ngôn.” Mạnh Khiếu cười cợt chớp chớp mắt với cô.

“Đồ củ chuối.” Hạ Lữ nhú mày.

Mạnh Khiếu ra vẻ nghiêm túc, “Ai nói? Tôi là con cháu Viêm Hoàng

chính tông, trên người tôi chảy dòng máu của người Trung Hoa đấy nhé.” Nói xong, trong mắt lại lóe lên vẻ gian tà, kề sát vào cô, “Vóc dáng của tôi đều đúng chuẩn con cháu Viêm Hoàng, có muốn tự mình kiểm chứng hay không?”

Hạ Lữ không cười, quan sát anh cả buổi, đột nhiên bật ra một chữ, “Được.”

“Ờ?” Mạnh Khiếu còn tưởng cô sẽ đỏ mặt hoặc thẹn quá hóa giận, không ngờ cô lại đáp như thế, sững sốt, “Ý của cô là...”

“Ý của tôi là, để xem tình yêu của con cháu Viêm Hoàng là anh đây có bao nhiêu.” Hạ Lữ đưa tay kéo qua cánh tay đeo đồng hồ của anh, xem thời gian, “Lúc này Bắc Nhị Hoàn không kẹt xe, thế nào, hiện giờ từ đây xuất phát, nửa tiếng sau có thể có mặt ở bệnh viện nơi Cố Mặc nằm chứ?”

Mạnh Khiếu sau khi nghe vậy thì nhếch đuôi mày, “Cố Mặc? Cô cùng tên liều mạng cắt cổ tay kia có quan hệ ư?”

“Ờ.” Hạ Lữ lười giải thích, “Vậy anh chờ tôi đi hay không chờ?”

“Vừa rồi... Là Trang Noãn Thần gọi cho cô?” Mạnh Khiếu hoài nghi nhìn cô, “Hay là, cô cũng yêu thầm tên đó?”

Hạ Lữ dùng ánh mắt bất mãn liếc anh từ trên xuống dưới.

“Không giải thích rõ ràng với tôi, tôi sẽ không lái xe đi đâu.” Mạnh Khiếu cười cười dựa lưng ra sau.

“Không lái thì thôi.” Hạ Lữ cũng chẳng thêm chiều theo ý anh, dứt khoát đưa tay mở cửa chuẩn bị xuống xe.

Mạnh Khiếu thấy thế lập tức cuống cuồng lên, kéo cô lại, “Giận rồi à? Đi đi đi, hiện giờ tôi chở cô đi được chưa? Đi ngay đây.”

Hạ Lữ dường như bị dáng vẻ này của anh chọc cười, khóe miệng cong lên, “Còn không lái xe?”

Mạnh Khiếu nhún vai, đây là lần đầu tiên anh răm rắp nghe lời phụ nữ, khởi động xe, “Thăm Cố Mặc xong thì sao?”

Hạ Lữ nhìn anh một cái, thản nhiên nói, “Tôi biết anh đang muốn gì, thăm Cố Mặc xong, thời gian còn lại tùy anh sắp xếp.”

“Tốt như vậy sao?” Mạnh Khiếu cười cười.

Hạ Lữ cũng chỉ cười lấy lệ, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa xe...

Hiện trường hôn lễ, cuối cùng là Giang Mạc Viễn thu xếp.

Trang Noãn Thần cùng ba mẹ thu xếp ổn thỏa cho người ở Cổ Trấn.

Hội quán Hoa Mậu.

Cửa sổ kính sát đất gần như có thể ngắm toàn cảnh thành phố Bắc Kinh, trong không khí thoang thoảng hương trà, hoàn cảnh yên tĩnh, trên bộ sofa đen, một người đàn ông nhàn nhã ngồi đó, tay cầm tách trà, lắc nhẹ.

Ánh mắt anh trước sau vẫn chăm chú nhìn ra phong cảnh bên ngoài, từng mảng ráng chiều chiếu vào cửa sổ, đổ rực một khoảng.

Thật lâu sau, anh lại nhìn thoáng qua cổ tay, tiếp tục chờ đợi.

Ngoài cửa sổ, có gió thổi qua.

Cành khô lay động.

Chỉ tiếc, người ngồi trên cao nên nhìn không thấy.

Lại qua hơn mười phút, một người đàn ông khác đi đến, sau khi nhìn thấy người đàn ông ngồi bên cửa sổ thì môi mỏng hơi nhích lên, rồi nhanh chóng che đi vẻ u ám trong đáy mắt, bước đến, không nói gì, trực tiếp ngồi xuống đối diện.

“Xem ra, tôi càng ngày càng hiểu anh.” Người đàn ông thấy anh ngồi xuống, cười cười, chủ động rót một tách trà cho anh, “Vì điểm ấy, chúng ta phải lấy trà thay rượu, làm một tách chứ nhỉ?”

“Sao nào, hôm nay trong đám cưới của tôi, anh uống còn chưa đủ nhiều ư?” Giang Mạc Viễn dựa lưng vào sofa, khi nói chuyện thì gờ tay nói lỏng cà-vạt, thần thái có vẻ như nhàn nhã, nhưng đuôi lông mày lại lạnh lẽo xẹt qua tia tà ác.

“Thì do uống hơi nhiều, nên muốn đến đây giải rượu.” Trình Thiếu Tiên nhếch mày, chỉ chỉ vào ấm trà, “Cố ý gọi cho anh, cũng là cố ý pha cho anh đó, nhưng trà nghệ vẫn còn kém xa anh.”

“Dù sao cũng là tôi dạy trà nghệ cho anh mà.” Giang Mạc Viễn hừ nhẹ một tiếng, thò tay cầm lên uống một hớp, đặt xuống, “Quả nhiên trình độ vẫn chưa học được.”

Trình Thiếu Tiên nhún vai, làm ra vẻ không sao cả.

Giang Mạc Viễn lấy tấm ảnh từ trong túi áo vest ra, ném thẳng lên bàn trà, “Nhân lúc hương trà còn chưa tan, tôi vẫn còn có thể nhẫn

nại nghe lời giải thích của anh.”

Trên ảnh chụp, là hai cô gái cười tươi như hoa.

Một là Đại Dư, người còn lại là Sa Lâm, cô gái có gương mặt giống hệt Trang Noãn Thần.

Trình Thiếu Tiên cầm tấm ảnh lên, quơ quơ, “Nhiều người như vậy, anh lại cứ khur khur nghĩ đến tôi, Giang Mạc Viễn, anh đúng là nhạy bén khiến người ta sợ hãi nha, đương nhiên, tôi là ám chỉ một khi trở thành kẻ đối địch với anh.”

“Từ sau khi Sa Lâm chết, tôi và anh hình như không còn tình bạn nữa.” Ý cười trong mắt Giang Mạc Viễn thật sâu, vừa tỉnh bơ nói, vừa bắt đầu ngâm trà.

Hương trà, theo đầu ngón tay anh bay ra, lấp đầy không gian hai người.

“Nhưng mà, có Trang Noãn Thần làm cầu nối, tôi nghĩ, quan hệ của hai ta có lẽ còn có khả năng trở lại như trước.” Trình Thiếu Tiên cười ha ha, không cho là đúng.

Giang Mạc Viễn giương mắt liếc anh một cái, “Nếu đây là suy nghĩ thật sự của anh, vậy hôm nay tấm ảnh này sẽ không tới tay Trang Noãn Thần. Trình Thiếu Tiên, anh cũng là người thông minh, không phải anh cũng ngồi ở đây đợi tôi chủ động tìm tới sao?”

“Vậy anh nói xem, giữa hai đối thủ rốt cục là tương tự nhau tốt hay là bổ sung cho nhau tốt nhỉ?” Trình Thiếu Tiên ra vẻ suy ngẫm.

“Vậy phải xem trình độ của đối thủ cái đã.” Giang Mạc Viễn cầm tách trà lên nhấp một chút, dường như khá hài lòng, thản nhiên uống tiếp,

“Nhưng mà...” đặt chén xuống lại đột ngột nói, “Anh đã phạm vào điều tối kỵ là cuốn phụ nữ vào đó.”

Trình Thiếu Tiên khoanh tay lại, “Chính là bởi vì tấm ảnh này?”

“Tấm ảnh này đủ để dấy lên một cơn giông bão, không phải anh không rõ tôi đã phải làm thế nào để áp chế cơn giông này.” Đôi mắt Giang Mạc Viễn tối sầm lại, ngữ điệu cũng chuyển lạnh.

Trình Thiếu Tiên cười ha ha, lắc đầu, “Giang Mạc Viễn, Noãn Thần có quyền biết chân tướng.”

“Chỉ là vì một cô gái trông giống hệt cô ấy, đáng để dấy lên một cơn giông hay sao?” Giang Mạc Viễn hơi nheo mắt lại.

“Đừng quên, cô gái có diện mạo hệt cô ấy đã từng là vị hôn thê của anh.” Giọng nói của Trình Thiếu Tiên cũng chuyển lạnh, “Mà nhà họ Nam bây giờ, vẫn cho rằng anh là người hại chết cô ấy!”

Quyển 5 - Chương 45: Bị trói

Giang Mạc Viễn lại mỉm cười, “Ít nhất, thái độ của anh vẫn không khẳng định.”

“Đó là bởi vì tôi không có chứng cứ xác thực.” Trình Thiếu Tiên thoáng thu liễm lại chút lạnh lẽo trong lời nói, thái độ chuyển thành thoải mái, “Bất quá tôi lại rất muốn biết anh xuất phát từ tâm tư gì khi làm cho Sa Lâm cùng đường? Có phải cũng giống như Cố Mặc của hôm nay không?”

Động tác lấy trà của Giang Mạc Viễn hơi khựng lại, ánh mắt nhìn về Trình Thiếu Tiên lại lạnh xuống.

“Đừng hiểu lầm, tôi cũng là không có chuyện gì làm, đi ngang qua hành lang đúng lúc nhìn thấy được một màn náo nhiệt mà thôi.” Trình Thiếu Tiên cười nhẹ, “Yên tâm, tôi nghĩ khách khứa chẳng ai nhìn thấy đâu, hiện trường bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, quan trọng hơn là tính chất riêng tư bí mật lại mạnh như vậy, cho dù khách khứa muốn đến góp vui cũng khó có cơ hội này.”

Giang Mạc Viễn trước sau giữ im lặng.

“Lúc anh nhìn thấy Cố Mặc rơi từ trên cao xuống thì có cảm giác gì? Khoái cảm khi tình địch ngã lâu? Hay là cảm giác hung tàn khát máu ngụ sâu trong lòng anh lại dâng lên?” Trình Thiếu Tiên làm ra vẻ khó hiểu hỏi, “Nhắc tới Cố Mặc thật đúng là quá ác, biết rõ gạo sống đã nấu thành cơm lại cố tình rút điện vào lúc này, một nồi cơm vốn có thể ngon lành lại biến thành cơm sống, chậc chậc... Anh đoán xem anh ta xuất phát từ tâm lý gì mà làm như vậy?”

Giang Mạc Viễn nhìn anh, từ từ, trên mặt khôi phục lại vẻ bình tĩnh cổ hữu.

“Cố Mặc này là muốn chết để hồi sinh lại à, lúc trước là anh đã từng nói một câu thế này, đắc tội với bất cứ ai cũng đừng nên đắc tội với người có tính cách cực đoan, sao anh lại cố tình phạm sai lầm thế? Lần nhảy lầu này của Cố Mặc, anh ta đã tính toán đúng, Trang Noãn Thần sẽ vì vậy mà áy náy suốt đời, mỗi năm tới ngày này, tới ngày kỷ niệm ngày cưới của hai người sẽ có chương ngại tâm lý, chiêu này đúng là độc mà.” Trình Thiếu Tiên cứ nói đều đều như vậy, lại nói ra suy nghĩ trong lòng của Giang Mạc Viễn, câu cuối vừa dứt, ánh mắt bỗng dừng tập trung nhìn vào mắt anh, gần từng chữ, “Chính như Sa Lâm của năm đó!”

Trên mặt Giang Mạc Viễn không có cảm xúc gì, bình tĩnh phẳng lặng không gợn sóng, ráng chiều dừng trên người anh, có ánh vàng nhàn nhạt di động, đợi sau khi Trình Thiếu Tiên nói xong, cũng chỉ nhẹ nhàng cong môi, “Nói nhiều như vậy, mục đích của anh là gì?”

“Tôi sẽ không để anh biến Noãn Thần thành Sa Lâm.” Anh sáng khoái nói thẳng.

“Vậy còn anh?” Giang Mạc Viễn không tiếp lời, mà hỏi ngược lại.

“Noãn Thần và Sa Lâm khác nhau.”

“Hiếm có thật, ý kiến của hai chúng ta lại thống nhất với nhau.” Giang Mạc Viễn hờ hững nói.

“Nhưng tôi sẽ không gạt Noãn Thần về chuyện của Sa Lâm nữa.” Trình Thiếu Tiên nói thẳng không quanh co, nhìn anh, “Hoặc là, anh kể rõ ràng mọi chuyện của Sa Lâm cho tôi biết, hoặc là anh tự đi giải

thích với Noãn Thần.”

Giang Mạc Viễn cười nhạt, “Trình Thiếu Tiên, biết vì sao vĩnh viễn tôi cũng không lo lắng anh sẽ làm sai chuyện không? Cho dù hôm nay đã xảy ra chuyện tắm ảnh.”

Trình Thiếu Tiên im lặng nhìn anh.

“Bởi vì anh luôn là người chú ý đến chứng cứ, mấy lời nói vô căn cứ anh tuyệt đối sẽ không nói lung tung, chuyện vô căn cứ anh cũng tuyệt đối không làm bậy.” Nụ cười bên môi Giang Mạc Viễn rộng mở, ung dung bình tĩnh, “Tắm ảnh chẳng qua là thủ đoạn anh muốn ép tôi nói ra chân tướng mà thôi. Bởi vì anh rất rõ bản thân sẽ mềm lòng với Noãn Noãn, sợ khi cô ấy lại đi hỏi chuyện liên quan đến Sa Lâm, anh giấu cũng giấu không được, nhưng lại không biết toàn bộ mọi chuyện nên không dám nói bậy, thật ra là anh sợ nói sai với Noãn Noãn.”

Trình Thiếu Tiên cầm tách trà lên, nhẹ nhàng cười, ra vẻ tự giễu, “Mùi vị bị người ta nhìn thấu tâm tư đúng là khó chịu thật.”

“Đúng vậy.” Giang Mạc Viễn dựa ra sau, hai tay mở ra khoát lên sofa, dã tính đàn ông che dấu kỹ dưới bộ quần áo sa hoa lộ ra, “Chính như tôi khi đi vào hội quán này, nhìn thấy anh quả nhiên ở chỗ này chờ tôi, mùi vị đó đúng là khá tồi tệ.”

“Tôi không muốn thấy bi kịch tái diễn, Giang Mạc Viễn, chỉ cần để tôi biết anh đối xử không tốt với Noãn Thần, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh.” Trình Thiếu Tiên nghiêm mặt, hờ hững nhìn anh.

Giang Mạc Viễn nhẹ nhàng cong môi, “Được, bất cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh lòng hữu nghị này của anh, tình bạn này tuyệt nhiên đừng biến chất nhé, bởi vì anh đã không còn cơ hội tranh giành nữa

rồi.” Uống nốt chỗ trà còn lại, đặt tách xuống, sau khi đối diện với cặp mắt lạnh lùng của Trình Thiếu Tiên, anh cười ảm đạm, “Làm khó tri kỷ làm khó địch, ngay cả sở thích về lá trà chúng ta cũng giống nhau. Hôm nay cảm ơn trà của anh, hôm nào sẽ mời lại. Ngại quá, giờ không còn sớm nữa, anh biết ngày đầu tiên tân hôn có rất nhiều chuyện bận rộn lắm mà, xin lỗi không tiếp chuyện được nữa.” Nói xong, anh đứng dậy.

“Giang Mạc Viễn...” Sau lưng, Trình Thiếu Tiên gọi anh lại.

Giang Mạc Viễn dừng bước, quay lại nhìn anh.

“Chuyện liên quan đến cái chết của Sa Lâm, anh thật sự không định nói cho tôi biết?” Trình Thiếu Tiên nhíu mày.

Giang Mạc Viễn lâm vào trầm tư, sau vài giây, vẻ mặt lạnh nhạt như cũ, “Chuyện có liên quan đến cô ấy, tôi không cần thiết phải giải thích bất cứ gì với anh, xin lỗi.” Nói xong, dứt khoát rời khỏi hội quán.

Trên sofa, sắc mặt Trình Thiếu Tiên ngưng trệ.

Nhưng anh không đuổi theo, chỉ là ngồi yên không nhúc nhích, sau hồi lâu, chậm rãi giong tay, lấy chén, châm trà...

Sau khi làm xong mọi chuyện, Giang Mạc Viễn và Trang Noãn Thần về nhà.

Ông bà Giang không ở lại Bắc Kinh, lấy lý do phải đi thăm bạn cũ nên bay đi từ sớm. Ông bà Trang thì được bác của Noãn Thần mời đến nhà bà chơi vài ngày, hai người mặc dù cảm thấy hơi bất tiện nhưng bác cô quá nhiệt tình nên cũng đồng ý.

Trên đường về, Trang Noãn Thần đều thấy buồn bực, theo lý thuyết, Giang Mạc Viễn thu mua khách sạn của anh họ, thái độ của bác cô với Giang Mạc Viễn đương nhiên không tốt lắm, vậy thì cô và người nhà cũng bị vạ lây, không ngờ thái độ của bác cô lại khiến cô quá kinh ngạc.

Chẳng những thái độ của bác làm cô khó hiểu, ngay cả thái độ của Nhan Minh cũng khiêm tốn không ít, không có ngang tàng cao ngạo với cô như trước kia nữa.

Giang Mạc Viễn không có khả năng giải quyết thủ tục giấy tờ nhanh như vậy, cho dù tốc độ của anh mau chóng hoàn thành, Nhan Minh cũng sẽ không có thái độ này, anh ta hẳn là phải càng hùng hồn hơn mới đúng.

Trăm tư không được giải, chẳng mấy chốc đã về tới nhà.

Giang Mạc Viễn trên đường về nhà đã điều chỉnh nhiệt độ bên trong vô cùng ổn định, vừa vào cửa, đã thấy rất ấm áp, ngoại trừ điều đó, màn hình LCD trên vách tường ở các tầng, nước tắm, bồn tắm đều được thiết bị điều khiển từ xa khổng lồ thỏa đáng. Trên màn hình đồng thời đang phát hoặc là tin tức kinh tế hoặc chính trị của các nước.

Nhưng đa số Giang Mạc Viễn đều nghe thôi, nhiều lúc anh còn nằm trong bồn tắm lớn, nghe tin tức từ các quốc gia.

Điểm ấy, Trang Noãn Thần đã được lĩnh hội đầy đủ, chính như phân tích của cô, phần lớn người xem tivi đều không phải là người lắm tiền, kẻ lắm tiền thì đa phần không có thời gian xem tivi, Giang Mạc Viễn xem như là một kẻ có tiền bình thường rồi.

Nhưng hôm nay, Giang Mạc Viễn về đến nhà, không lập tức lên lầu thay đồ, đổi giày ra, ngồi trên sô pha, không biết đang nghĩ gì.

Trang Noãn Thần trên đường về không nói câu nào với anh, vào nhà thì đi thẳng lên lầu hai.

Giang Mạc Viễn ngồi trong phòng khách, ngẩng đầu nhìn cô lên lầu, cho đến khi bóng lưng cô khuất hẳn, anh mới đứng dậy, chậm rãi theo cô lên lầu hai.

Trong phòng thay đồ, ánh trăng bàng bạc xuyên qua màn ren chui vào.

Trong gương hắt ra gương mặt nhỏ nhắn của cô, váy cưới tinh xảo phác họa nên đường cong lá lướn.

Đứng trước gương, Trang Noãn Thần im lặng nhìn ngắm khuôn mặt mình, nhìn rồi lại nhìn, trước mắt lại dần hiện ra cô gái trong tấm ảnh kia, hiện ra khuôn mặt tươi cười của cô ấy, hai gương mặt cứ luân phiên di động, trong nhất thời, cô gần như khó có thể khẳng định, rốt cục đây là gương mặt của cô hay là của Sa Lâm.

Điều này quả là rất đáng sợ!

Hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên vẻ trống trải mênh mông.

Lấy miếng bông thấm nước tẩy trang, nhẹ nhàng lau đi son còn trên môi, thật chậm, không vội vàng.

Nhưng lòng cô, không tài nào tĩnh lặng.

Cô lại nhớ tới Cố Mặc, anh rơi từ trên cao xuống, cú nháy của anh đủ rút đi hết toàn bộ sức lực trong cơ thể cô, cô tin tưởng, cả đời này cô

không bao giờ quên được cảnh tượng hôm nay.

Trái tim cứ thế mà đau, nhưng ánh mắt vẫn yên ả như nước.

Cho đến khi...

Ánh mắt đảo đến trông mắt đen phản chiếu trong gương kia, thâm thúy như biển cả, khó có thể đọc hiểu được.

Động tác lau môi bị đình trệ một chút, rồi sau đó lại tiếp tục, kể cả ánh mắt cũng khựng lại một chút, theo đó cũng không có phản ứng gì nhiều.

Ném miếng bông gòn vào trong thùng rác, cô tháo vòng cổ xuống, đặt vào hộp trang sức ở bên cạnh.

Cả quá trình, Trang Noãn Thần đều lặng lẽ như chiếc bóng, cử động trong im hơi lặng tiếng.

Còn Giang Mạc Viễn, cứ tựa vào khung cửa, chăm chăm nhìn cô đi qua đi lại.

Trang Noãn Thần vốn muốn thay đồ bỗng dừng động tác, thấy anh rõ ràng không có ý định rời đi, cô đi ra cửa, khi đang chuẩn bị lách người đi ngang qua anh, cổ tay bỗng nhiên bị Giang Mạc Viễn giữ lại.

Cô bị níu đến đau, chau mày ngoái lại nhìn anh.

Sắc mặt Giang Mạc Viễn bất ngờ thay đổi, không nói gì mà lôi cô ra khỏi phòng thay đồ.

Cô bị hành động bất thành linh này của anh làm cho kinh ngạc, anh càng nắm càng chặt, cuối cùng cô đành hét lên, “Giang Mạc Viễn,

anh muốn làm gì?”

Hỏi ra nhưng không được đáp lại, Giang Mạc Viễn chọn im lặng không nói, chỉ nghiêm nghị kéo cô tới chiếc ghế bành rộng trên ban công trong phòng nghỉ.

Buông cô ra, không biết anh lại đi tìm thứ gì.

Trang Noãn Thần không biết anh muốn làm gì, đứng lên tại chỗ, ánh mắt cảnh giác quan sát anh, thấy anh lục lọi, chân mày cô càng nhíu càng chặt.

Giang Mạc Viễn dường như đã tìm được thứ muốn tìm, lại đi về chỗ cô. Trang Noãn Thần chỉ lo nhìn vào mắt anh, không chú ý tới thứ trong tay anh, đợi anh lần nữa đè cô ngồi xuống ghế, lúc này cô mới hoảng sợ phát hiện, thứ anh cầm trong tay là cuộn băng keo lớn.

“Giang Mạc Viễn, anh...” một nửa câu nói còn lại bị hành vi của Giang Mạc Viễn làm cho kinh ngạc quá đổi mà nuốt trở về.

Giang Mạc Viễn một tay cố định hai cổ tay cô, chừa ra một tay để kéo đầu băng keo.

Cô hoảng sợ la lên.

Anh lại trực tiếp kéo tay cô qua, dùng băng keo dán tay cô vào tay vịn ghế.

“Thả tôi ra!” Trang Noãn Thần trừng lớn hai mắt, vươn tay kia ra muốn giãy thoát lại bị anh giữ chặt, rồi cứ thế dán tay cô vào tay vịn ghế còn lại.

“Giang Mạc Viễn, anh là thằng điên!”

“Đừng cho rằng tôi không biết em đang nghĩ gì!” Giang Mạc Viễn từ trên cao nhìn xuống cô bị trói hai tay, lại ngồi xuống trói hai chân cô lại, lạnh lẽo nói, “Em muốn đi xem Cố Mặc có phải không? Em đừng có mơ!”

Quyển 5 - Chương 46: Đấu trí

Trang Noãn Thần nghe anh nói như vậy hoàn toàn không có gì là kinh ngạc, ngay cả động tác giấy dựa cũng không có, để mặc anh buộc mình như cái bánh chưng rồi mới thản nhiên nói, “Vậy anh định trói tôi bao lâu?”

“Trói đến khi em xóa bỏ suy nghĩ ấy ở trong đầu thì thôi.” Giang Mạc Viễn làm xong hết thấy, trực tiếp ngồi xuống đối diện, nhìn cô.

Trang Noãn Thần cũng nhìn thẳng vào anh, cúi đầu nhìn thoáng qua tay chân bị trói của mình, nhin không được cười lạnh, “Cho dù là trước hôm nay, tôi đều tuyệt đối không tin tưởng anh có thể hành động như thế này.”

“Đây là biện pháp trực tiếp nhất tôi có thể nghĩ đến, cũng là biện pháp dứt điểm một lần.” Khóe môi Giang Mạc Viễn bật ra tia cười khổ, “Em muốn mắng tôi thì cứ việc mắng. Em khát tôi sẽ dứt em uống nước, em đói tôi có thể dứt em ăn cơm, nhưng tuyệt đối sẽ không để em ra khỏi cửa nhà này.”

“À.” Trang Noãn Thần ra vẻ đã hiểu gật đầu, nhưng ngoài mặt không có phản ứng gì quá khích.

Giang Mạc Viễn nhìn thấy cô bình tĩnh, ngược lại cảm thấy không thích hợp, hơi nheo mắt lại, “Rốt cục em đang nghĩ cái gì?”

“Anh nhìn người vô số, không phải luôn có thể nhìn ra tôi đang nghĩ gì sao?” Cô hỏi lại.

Tròng mắt anh co rút, kể cả vè u ám cũng chưa được quét sạch, anh đứng dậy, cúi người xuống, hai tay chống vào tay vịn ghế bành, nhốt cô hoàn toàn vào trong phạm vi của anh, mặt gần như kề sát cô, ánh mắt đối diện với ánh mắt cô...

“Tôi hỏi em, em đang suy nghĩ cái gì?”

Anh gần giọng cũng không có được câu trả lời của cô, cô vẫn cứ bình thản nhìn anh như cũ, một câu cũng không nói.

“Em nghĩ đến Cố Mặc, nghĩ đến làm sao để ra khỏi căn nhà này.” Anh đè thấp tiếng nói, ánh sáng sâu trong đáy mắt như cơn gió u ám thổi quét, quay cuồng.

“Anh đã nghĩ vậy rồi, hỏi tôi nữa để làm gì?” Trang Noãn Thần thản nhiên nói.

Sự thẳng thắn bất ngờ của cô ngược lại làm anh ngẩn ra, nhìn chăm chăm cô hồi lâu, đột nhiên bật cười, đưa tay nắm lấy cằm cô, “Giỏi lắm, bắt đầu học được đấu trí so đũa khí với tôi rồi.”

Trang Noãn Thần nhú đầu mày, tiếp tục im lặng.

Giang Mặc Viễn buông tay đứng thẳng người dậy, đưa tay tháo nút cổ áo ra, rồi cởi từng chiếc cúc áo sơ mi, nói, “Tôi trái lại rất thương thức dũng khí của em, nhưng em cần phải biết rõ làm như vậy người chịu thiệt là chính em.”

Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Nụ cười bật ra từ môi anh đột nhiên trở nên bí hiểm, ánh sáng trong mắt lại tối hơn một chút, nhìn cô, ‘tốt bụng’ giải thích, “Bởi vì, tôi sẽ không chọn địa điểm để sử dụng quyền lợi làm chồng của mình.”

Trang Noãn Thần đột nhiên hiểu được ẩn ý trong lời nói của anh, ánh mắt vốn im lặng bỗng trở nên không vui, quan sát anh, nghiêng răng nói, “Đồ khốn!”

Anh không giận còn cười, không nói gì nữa, xoay người lên lầu.

Trang Noãn Thần tức giận đến nghiêng răng, dùng sức dịch chuyển cơ thể, nhưng tay chân bị trói chặt, muốn thoát ra được chính là chuyện không tưởng, nên dứt khoát từ bỏ.

Tựa lưng vào ghế dựa, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ánh trăng thật đẹp, đẹp đến kinh động lòng người.

Trên cửa kính nhợt nhạt ánh ra đường nét gương mặt cô, có một chút cô liêu, còn có một chút tiều tụy.

Nếu nhiều năm sau còn nhớ lại ngày hôm nay, chỉ sợ cũng như vậy.

Ngày tân hôn đầu tiên của cô lại trải qua ‘phấn khích’ thế này.

Đầu tiên, cô biết chồng cô dùng trăm phương ngàn kế đoạt được cô chẳng qua chính vì khuôn mặt cô tương tự với cô gái khác, rồi sau đó bạn trai trước lại nhảy lầu, bây giờ về đến nhà lại bị trói gô thế này.

Phấn khích của hôm nay còn vượt xa mỗi một ngày trong cuộc đời cô.

Trang Noãn Thần rơi vào trầm tư, trong đầu lần nữa nhớ lại cuộc nói chuyện lúc ban ngày với cha mẹ.

“Mẹ, mẹ biết cái tên Sa Lâm này không?”

“Sa Lâm? Là tên tiếng Anh à?”

“Không, cô ấy tên Sa Lâm, là họ Sa.”

“Không biết, sao vậy?”

“Mẹ, mẹ chỉ có một đứa con là con thôi đúng không?”

“Đương nhiên, lúc trước mẹ và ba con thật ra còn muốn sinh thêm đứa nữa, kết quả khi trưng cầu ý kiến của con lại khiến chúng ta giật mình hoảng sợ, khi đó con ba tuổi, chúng ta nghĩ con ba tuổi rồi đúng lúc có thể thích em trai hay em gái, ai biết con vừa nghe chúng ta hỏi con có muốn có em trai hay em gái không thì lại gào khóc, cảm thấy ba mẹ không cần con nữa, cho nên con là con một.”

“Nhưng mà, diện mạo của Sa Lâm giống con lắm, ba mẹ thật sự không giấu con chuyện gì sao?”

“Con bé ngốc, thế giới rộng lớn thế này, người có khuôn mặt giống nhau thiếu gì chứ, vậy thì sao? Con rãnh rỗi đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi phải không.”

...

Nghĩ đến đây, dòng hồi tưởng bị đứt.

Trang Noãn Thần nhú mi, mẹ cô có vẻ như không nói dối, nhưng khuôn mặt của Sa Lâm luôn hiện lên trong đầu cô, thực sự cô cũng từng cẩn thận phân tích, dáng vẻ của cô và Sa Lâm chỉ là có hơi giống một chút mà thôi, cũng không phải giống như hai chị em sinh đôi khoa trương đến vậy.

Nhưng cảm giác này thật sự rất khó chịu.

Con người khó hiểu thế đấy.

Mỗi ngày nhìn mình trong gương, không có ai hài lòng một trăm phần trăm với dung mạo của mình, người hơi xấu hy vọng mình trong gương ngày càng xinh đẹp, người đẹp thì hy vọng mình trong gương ngày càng đẹp hơn nữa. Dù có soi mói khuôn mặt mình thế nào, nhưng từ sau khi có một khuôn mặt tương tự xuất hiện, sẽ tự nhiên nảy sinh loại tâm lý độc chiếm đối với dung mạo này.

Trang Noãn Thần chính là cảm thấy như vậy.

Ngày đầu tiên tân hôn, làm cho cô biết, khuôn mặt này không phải là độc nhất vô nhị trên đời...

Đang cảm thán, Giang Mạc Viễn đi xuống lầu, hiển nhiên anh đã tắm rửa, lại thay đồ mặc nhà, nhìn qua vô cùng khoan khoái, ánh đèn dừng ở đầu vai anh, hình dáng cao to lộ ra vẻ cường thế.

Bước đến, anh cúi xuống nhìn cô, cười như không cười, “Muốn ăn khuya không? Nếu muốn tôi có thể làm cho em một ít.”

Trang Noãn Thần không trả lời anh.

Thấy thế, anh cũng chẳng gấp, xoay người chuẩn bị vào bếp.

“Anh có thể thả tôi ra.” Sau lưng, cô thản nhiên nói.

Giang Mạc Viễn dừng bước, quay đầu, lại nhếch môi cười, “Rốt cục cũng muốn cởi trói?”

Trang Noãn Thần ngược lên nhìn anh, “Là anh đơn phương nghĩ tôi muốn đi xem Cố Mặc, cũng là anh đơn phương trói tôi lại, từ lúc vào nhà đến giờ, tôi chưa từng nói với anh là tôi muốn đi gặp anh ấy.”

Giang Mạc Viễn ngẩn ra, một lần nữa bước đến, hoài nghi nhìn cô, sau lúc lâu mới hỏi, “Em thật sự không định ra ngoài?”

“Tôi chỉ muốn đi tắm, tôi mệt muốn chết đây.” Cô trả lời.

Giang Mạc Viễn không động đây, cứ thế mà nhìn cô.

“Anh muốn trói tôi cả đời à? Tôi rồi cũng phải đi làm.” Cô cảm thấy buồn cười.

Anh thở dài, giơ tay nâng khuôn mặt cô lên, “Đừng đi gặp Cố Mặc, được không?” Giọng điệu của anh dịu đi rất nhiều, nghe như là yêu cầu nhưng càng giống như thỉnh cầu.

Ánh mắt cô là bình thản yên ả, không gợn chút sóng, “Tôi chưa từng nói sẽ đi gặp anh ấy.” Lúc trước, là cô chủ động đề nghị chia tay, hiện giờ, cô lại hại anh phải nháy mắt, rõ ràng biết đã không còn khả năng trở về bên nhau, vậy cô càng không thể gặp, bất luận áy náy bao nhiêu, hai người cũng không thể gặp nhau.

Giang Mạc Viễn buông tay, dường như đang cân nhắc độ chân thật của những lời này.

Sau một lúc lâu...

“Chẳng lẽ, em không muốn biết hiện giờ anh ta thế nào? Có bị thương nặng không? Mẹ anh ta sau khi dùng dụng cụ mới sẽ như thế nào? Mấy chuyện này em không muốn biết ư?”

Trang Noãn Thần khẽ thở dài, “Tôi nghĩ, chuyện đã đến nước này, tôi không thể cứ lúc này lúc khác được. Về phần Cố Mặc, tôi đã biết toàn thân anh ấy được gói như cái bánh chưng rồi, nhận được ban tặng của anh, sinh mạng không có trở ngại.”

“Em làm sao mà biết được?” Sắc mặt Giang Mạc Viễn bỗng nhiên lạnh lùng, biểu hiện cũng chuyển thành nghiêm khắc.

“Tôi đã sớm biết anh sẽ đưa ra điều kiện này nọ, nên đã nhờ người thay tôi đến thăm anh ấy, tôi không muốn lại cho anh bất cứ cơ hội nào để uy hiếp tôi nữa, chỉ là không ngờ anh sẽ biến thái thế này.” Trang Noãn Thần nhìn xuống tay chân bị trói, thái độ lạnh lùng.

Giang Mạc Viễn nhìn cô chằm chằm, sau một lúc lâu bất đắc dĩ lắc đầu cười nhẹ, “Trang Noãn Thần, tôi thực sự đã đánh giá thấp em rồi.”

“Là tôi không thêm so đo với người như anh thôi.” Trang Noãn Thần liếc mắt, “Thế nào? Vẫn không định cởi trói cho tôi?”

Giang Mạc Viễn có chút dở khóc dở cười, đây vẫn là lần đầu tiên anh bị một người phụ nữ chọc tức đến nỗi muốn bật cười.

Nghĩ nghĩ, sau đó cởi trói cho cô, thấy cổ tay cô bị đỏ, mày hơi nhíu lại, trong mắt xẹt qua tia đau lòng.

Trang Noãn Thần được tự do rồi, đơn giản hoạt động cổ tay cổ chân một chút, làm xong hết thảy thì lạnh lùng nói, “Hy vọng lần sau lúc anh muốn trói tôi thì dùng dây mà trói, băng keo không phải dùng để trói người.” Nói xong, định đi lên lầu.

“Đứng lại.” Phía sau, Giang Mạc Viễn ra lệnh.

Trang Noãn Thần dừng bước.

“Đến bây giờ, em vẫn còn yêu Cố Mặc?” Anh bất ngờ hỏi.

Trang Noãn Thần không quay đầu lại, nghe xong thì bình tĩnh đáp, “Một người đàn ông có thể vì tôi mà đi tìm cái chết, tối thiểu tôi có thể chắc chắn anh ấy là người yêu tôi nhất.”

“Anh ta chỉ muốn khiến em áy náy! Là yêu sao?” Tiếng nói của anh thật nghiêm khắc.

Trang Noãn Thần ngoái lại nhìn anh, sau khi nhìn thật lâu bỗng nhiên cười nhẹ, “Đúng vậy, anh chín chắn anh ổn trọng, cho nên mới mỗi người mỗi ngã với vị hôn thê của anh. Một khi đã vậy, anh làm gì cứ phải nhớ cô ấy mãi không quên, thế nào cũng phải tìm một cô gái trông giống cô ấy về nhà để tự ngược đãi mình?”

Giang Mặc Viễn không đáp, nhìn chăm chăm cô, vẻ thâm thúy trong mắt khiến người ta nhìn không thấu.

Thấy anh không trả lời, cô cũng không hỏi nữa, cười lạnh rồi quay đi.

“Cô ấy chết rồi.” Đợi đến khi cô đến trước thang lầu, anh mới mở miệng nói câu này.

Bàn tay vừa khoát lên thanh vịn cầu thang bỗng nhiên run rẩy một chút, ngạc nhiên quay đầu nhìn anh, nghĩ rằng bản thân nghe nhầm.

“Sa Lâm đã chết.” Giang Mặc Viễn thản nhiên lặp lại câu nói, giọng điệu tuy nhẹ, cũng không khó nhìn ra nội tâm đè nén của anh.

Toàn thân cô cứng đờ, khó tin nhìn anh, theo bản năng lắc đầu, “Anh rõ ràng đã nói...”

“Đối với chuyện liên quan đến cô ấy, tôi không muốn nói nhiều, cho nên khi em hỏi, tôi chỉ có thể thuận miệng trả lời một lý do mà em có thể chấp nhận được.” Giang Mạc Viễn chậm rãi đi tới, đưa tay kéo cô ôm vào lòng, tì cằm lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng nói, “Thực tế thì cô ấy đã không còn trên đời này nữa.”

“Cô ấy chết như thế nào?” Toàn thân Trang Noãn Thần lạnh lẽo, lập tức nhớ lại câu nói của Hạ Lữ: ‘Anh ấy là hung thủ giết người’...

Giang Mạc Viễn nhắm mắt lại, giữa chân mày lộ vẻ cứng nhắc, thật lâu sau mới hạ giọng nói, “Cô ấy tự sát, chết ngay trước mặt tôi.”

Trang Noãn Thần đột nhiên trừng lớn hai mắt, hơi thở dồn dập, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Giang Mạc Viễn cũng mở mắt, chỉ là bên trong lộ vẻ hỗn loạn và ngưng trọng.

Quyển 5 - Chương 47: Thi gan

“Là tôi đã gián tiếp hại chết cô ấy.” Giang Mạc Viễn chậm rãi thốt ra câu này, ngữ điệu nặng nề, “Nếu lúc trước tôi thử quan tâm cô ấy nhiều một chút, có thể cô ấy sẽ không chết.”

Trang Noãn Thần sợ đến ngẩn người, cô nghĩ đến vô số khả năng, duy nhất mỗi kết cục này là cô không ngờ tới. Hiện tại, rốt cục cô cũng hiểu, vì sao khi Nam Ưu Tuyền gặp Giang Mạc Viễn luôn có dáng vẻ cực kỳ phần nộ như vậy, nói thế nào thì Sa Lâm cũng là em gái cô ấy, cho dù hai người bất hòa thì cũng là chị em với nhau.

“Giang Mạc Viễn, chuyện có liên quan đến anh và Sa Lâm tôi không muốn nghe thêm nữa.” Cô nói, nhẹ nhàng đẩy anh ra, “Nhưng hôm nay tôi đã biết, hóa ra không chỉ có mình tôi sống trong áy náy, tôi cũng hiểu được nguyên nhân thật sự khi anh tìm đến tôi.” Nhẹ bước lên lầu, đầu cũng không ngoảnh lại.

Cô khinh thường bản thân, nhưng lại phát hiện, lúc này vừa nhìn thấy ánh mắt đó của anh, sâu trong đáy lòng đột nhiên đau đớn một chút, mỗi người đều có quyền bảo vệ bí mật, toàn thân cô giờ đầy máu, rõ ràng là tên đao phủ này phải bị sự trừng phạt của lương tâm, cũng rõ ràng bản thân rất muốn biết cả quá trình câu chuyện, cô rõ hơn ai hết chỉ cần cô hỏi anh sẽ nói, sau đó cô có thể hoàn toàn đẩy anh vào địa ngục đen tối khi bị lương tâm lên án, thế nhưng...

Cô lại không đành lòng hỏi tiếp, bởi vì có một số bí mật một khi bị đào bới ra, là máu chảy đầm đìa.

Trang Noãn Thần thống hận bản thân mình như vậy.

Thấy thái độ cô thờ ơ, thậm chí cũng chẳng ngoái lại nhìn, Giang Mạc Viễn nắm chặt thanh vịn, sau lưng cô buộc miệng nói, “Tôi cưới em, là bởi vì tôi yêu em.”

Trang Noãn Thần dừng bước, cũng không quay đầu lại, “Giữa anh và tôi vĩnh viễn cách một Sa Lâm, tình yêu của anh rốt cục có bao nhiêu độ chân thật tôi không biết, chỉ biết là tình yêu đó tôi hoàn toàn không nhận nổi, hơn nữa, tôi cũng sẽ không tin tưởng lời nói của anh nữa.”

Giang Mạc Viễn nhìn theo bóng dáng cô lên lầu, bàn tay siết càng chặt hơn.

Ánh trăng huyền ảo.

Trong căn phòng ngủ rộng lớn, tràn đầy hơi thở triền miên của đôi trai gái.

Trên tấm thảm lông đắt tiền của Úc, quần áo của chàng trai và cô gái vút hỗn loạn từ đầu cầu thang xoắn đến cửa phòng ngủ ở tầng hai, cửa phòng khép chặt, chiếc áo ngực màu đỏ tươi bắt mắt nằm ở kia, vừa bị ánh sáng mờ ảo trong phòng ánh càng thêm màu sắc mờ ám, vừa bị ánh sáng ở hàng lang chiếu vào chói mắt như ngọn lửa.

Giữa phòng ngủ, chiếc giường lớn tạo thành thành phần chủ yếu của gian phòng.

Chàng trai quỳ gối trên giường, xung quanh ngoại trừ ánh sáng lấp lánh như đom đóm tựa hồ đang hôn nhẹ lên tấm lưng khỏe khoắn bóng loáng của anh, ánh mắt cũng như động tác của anh đều ngổ

ngược đến điên cuồng.

Trên giường như dậy sóng.

Rốt cục cô gái cũng không chịu đựng nổi nữa, bắt đầu xin tha, hai tay chống lên lồng ngực rắn chắc như đá của chàng trai, không ngừng lắc đầu.

Tóc dài bị mồ hôi thấm ướt dán chặt vào má cô, làn da cô vì phải chống chịu động tác cuồng dã của anh mà lộ ra vẻ diễm lệ say men, chăm chú nhìn vào đôi mắt lóng lánh của anh.

Dùng bốn chữ ‘hoạt sắc sinh hương’ để hình dung cô là thích hợp nhất.

Toàn thân Mạnh Khiếu khô nóng, ước gì có thể hòa tan cô gái dưới thân vào bên trong cơ thể mình, ánh mắt càng như lang như sói, anh càng thêm điên cuồng, khiến cô vận vẹo hết cả người.

Ánh sáng mờ ảo chảy xuôi trên mặt Hạ Lữ, hai mắt cô mơ màng, trước mắt chỉ có ánh hoa lửa văng tung tóe.

Sóng triều không ngừng lan ra toàn thân, rốt cục khiến cô lại bắt đầu rên rỉ.

Cho đến khi cả hai đạt được đỉnh cực khoái, màn làm tình kinh tâm động phách này mới từ từ dừng lại.

Toàn thân Hạ Lữ chần chịt dấu vân vân của anh, ửng hồng ám muội.

Cô chỉ có thể thở sâu, để mặc anh thỏa mãn ôm chầm lấy cô.

Trong hô hấp đều là mùi hương của anh, mãnh liệt, cường thế.

Hạ Lữ nhắm mắt lại, không nhìn anh.

Mạnh Khiếu lại nằm xuống, kéo cô ôm vào lòng, chừa ra một tay khẽ mơn trớn khắp da thịt cô, thấp giọng thì thầm, “Em đúng là cừ thật...”

Hạ Lữ mở mắt, bên trong đầy vẻ hoang mang, cũng nhanh chóng giấu đi, xoay người chủ động vòng tay qua sau gáy anh, mỉm cười, “Còn anh đúng là dã thú.” Cô không thể không thừa nhận, trình độ trên giường của Mạnh Khiếu vượt trội hơn hẳn tất cả bọn đàn ông từng lên giường với cô, cô vẫn là lần đầu tiên chân chính cảm nhận được cái gì gọi là bị chinh phục, cảm giác phong phú chưa từng có ấy khiến cô chỉ muốn khóc.

Cô hẳn là hoang mang, cũng rất sợ cái cảm giác này.

Sau khi thăm Cố Mặc và gọi điện thoại xong cho Trang Noãn Thần, cô liền trực tiếp hỏi Mạnh Khiếu, nhà anh hay là nhà tôi?

Cô biết anh chẳng phải thiện nam gì, mà chính cô cũng không phải tín nữ, anh luôn theo đuổi cô bất quá chỉ vì chuyện này thôi, vậy thì cô trực tiếp cho anh vậy.

Lúc ấy, Mạnh Khiếu nhìn cô với ánh mắt phức tạp, còn cô ngay cả nhìn thẳng cũng không dám, ngay lúc định nói sang chuyện khác, anh lại trực tiếp nói hai chữ, “Nhà tôi.”

Cô chỉ cười nhạt, không nói gì nữa.

Mạnh Khiếu dứt khoát khởi động xe chạy về nhà, dọc trên đường đi anh cũng không nói chuyện.

Hai người đến nhà anh, vừa vào cửa, Mạnh Khiếu đã hôn cô ngẫu

nghiến.

Hạ Lữ cũng chẳng chịu yếu thế, nhiệt tình đáp trả.

Thân thể hai người càng lúc càng quấn lấy nhau, từ phòng khách hôn lên tới trên lầu, rồi đến phòng ngủ, cho đến tận bây giờ.

Sau khi nhiệt tình trút hết, không biết tại sao, Hạ Lữ lại không dám đối diện với anh.

Anh mang đến cho cô một trải nghiệm tình ái ‘long trọng’, là thứ cảm giác cô chưa từng nếm trải, cô thực sự sợ... bản thân sẽ bị mê hoặc.

“Thích không?” Bàn tay của Mạnh Khiếu xấu xa, cười gian trá.

Lòng Hạ Lữ đánh thót, cặp làn mi cong dài, ra vẻ phong trần, cười cười, “Đương nhiên thích rồi, tôi thích đàn ông giàu kinh nghiệm sa trường.” Nói xong, ngón tay vẽ vòng trên ngực anh.

Anh bắt lại ngón tay cô, khẽ hôn một cái.

Nụ cười của cô hơi sượng lại.

Chưa bao giờ có người đàn ông nào sau khi làm tình xong lại âu yếm cô như vậy.

Cô bất giác rút tay về.

Mạnh Khiếu lại cười tà mị, cúi đầu, lần nữa hôn lên môi cô.

Nhịp thở của cả hai lại dần dần trở nên hỗn loạn.

“Hạ Lữ, em lại đánh thức nó rồi.” Tiếng nói xấu xa của anh rơi vào tai

cô.

Cô lại bắt đầu nóng người, không chút do dự xoay người cười lên người anh, mắt đối với ánh mắt cười xấu xa của anh...

“Lần này, đến lượt tôi chinh phục anh.”

Ánh mắt Mạnh Khiếu ngày càng nóng bỏng.

Môi Hạ Lữ lại cười xấu xa...

Trên vách tường, bóng dáng hai người lại quấn lấy nhau...

Dưới cùng một bầu trời đêm, một nơi khác trong thành phố lại diễn ra cảnh tượng bất đồng.

Trong phòng tắm, Trang Noãn Thần tẩy trang xong, mặc áo khoác tắm vào, đang rửa mặt.

Nước trong bồn tắm từ từ đầy, mùi tinh dầu định thần thoang thoang, rất dễ chịu, mùi hương nhàn nhạt.

Khóe mắt trong gương lại hơi đỏ.

Hít mũi, cô cố gắng không khóc.

Loại bi thương này không biết là vì mình, hay là vì thứ gì khác.

Khoảnh khắc vừa mới nãy, cô vẫn tin Giang Mạc Viễn, cô tin Sa Lâm là tự sát, tin vào sự áy náy của Giang Mạc Viễn.

Bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn mình trong gương, cô oán hận nói, “Trang Noãn Thần, mày cũng ti tiện lắm.”

Anh từ từ lừa cô, dùng thủ đoạn nhìn như dịu dàng nhất để không ai biết mục đích của anh, cuối cùng cô vẫn lựa chọn tin tưởng anh?

Đưa tay đến vòi nước, điều chỉnh độ ấm đến thấp nhất.

Bàn tay dần dần bị nước lạnh tê buốt làm mất đi tri giác.

Khi cảm giác chết lặng thổi quét qua toàn thân, cửa phòng tắm lại bị anh đẩy ra.

Dòng nước, đột nhiên ngừng chảy.

Cô rút tay về nhìn Giang Mạc Viễn xông thẳng vào, mím chặt môi, nhúu mày không vui, “Ra ngoài, tôi muốn tắm.” Cô không thể ngăn anh đi vào, cửa có thể mở thông qua dấu vân tay.

“Trang Noãn Thần, tôi muốn nói với em, tôi cưới em không phải vì em trông giống Sa Lâm, chỉ là bởi vì tôi yêu em.” Giang Mạc Viễn nhìn cô, nhấn mạnh.

Trang Noãn Thần thở dài, với lấy khăn mặt qua lau, thản nhiên nói, “Lúc trước nếu không phải bởi vì gương mặt này, anh nhất định sẽ không chú ý đến tôi đâu.”

“Lúc trước quả thật là bởi vì em giống cô ấy mới thu hút sự chú ý của tôi.” Giang Mạc Viễn thừa nhận, “Nhưng em là em, Sa Lâm là Sa Lâm, hai người hoàn toàn khác nhau.”

“Tôi biết rồi.” Trang Noãn Thần mệt mỏi nói, “Hiện giờ có thể ra ngoài chưa?”

Giang Mạc Viễn lại làm ngơ, bước nhanh đến kéo cô lại, đầu mày nhú lại, tiếng nói trước sau vẫn duy trì trạng thái ấm áp, “Tôi biết em không cam lòng không tình nguyện, nhưng, em đã là vợ tôi.”

“Anh hiểu lầm rồi, tôi không hề không cam hay không nguyện gì cả.” Giọng điệu Trang Noãn Thần càng nhẹ hơn, nhìn vào mắt anh, “Trước khi cử hành hôn lễ, anh đã đồng ý ba điều kiện của tôi rồi thì tôi chính là cam tâm tình nguyện, bây giờ, tôi chỉ muốn tắm xong rồi ngủ một giấc thôi.”

“Đây là thái độ cam tâm tình nguyện của em?” Anh cúi đầu, bình tĩnh nói.

Trang Noãn Thần trông rất mệt mỏi, cũng lười nói thêm gì với anh, dứt khoát đi ngang qua người anh.

Giang Mạc Viễn bị thái độ của cô làm cho không hiểu ra sao, nhin không được lắc đầu, xoay người theo cô ra ngoài.

Vừa mới đi đến cửa phòng ngủ, trong lòng anh liền bị nhét thứ gì đó, cúi đầu nhìn, là cái gối của mình.

“Noãn Noãn?”

“Kể từ hôm nay, anh ngủ ở phòng dành cho khách đi.” Cô nói xong, đặt gối đầu của mình vào giữa, phúi phúi vài cái.

Giang Mạc Viễn ngạc nhiên, “Tại sao tôi phải ngủ ở phòng khách?”

“Bởi vì tôi không muốn bản thân chịu ấm ức.” Cô trả lời, tung chăn chui thẳng vào hết như chú mèo.

Giang Mạc Viễn thấy cô hiểu lầm ý của anh, dứt khoát đi đến, ném chiếc gối lên giường, ngồi xuống bên cạnh cô, cúi người nhìn cô, “Ý của tôi là tại sao phải ngủ riêng?”

Trang Noãn Thần không buồn mở mắt, chỉ giơ ba ngón tay lên, “Đã quên điều kiện thứ ba?”

“Từ nay về sau, phạm là cuộc sống của em, chuyện của em đều không liên quan đến tôi, tôi không được nhúng tay can thiệp, một chuyện cũng không.” Anh nhắc lại không sót chữ nào.

“Ừ, cho nên đừng đến quấy rầy tôi.” Trang Noãn Thần lười biếng nói, rút tay lại, thuận thế kéo chăn trùm kín đầu.

Thấy cô như con nhím, Giang Mạc Viễn ngược lại muốn cười, nghĩ nghĩ, trong mắt lướt qua tia đùa giỡn, duỗi tay ra trực tiếp xóc chăn lên.

Trang Noãn Thần nhú mày, lại lười mở mắt, trở mình đưa lưng về phía anh.

Giang Mạc Viễn không vội, cúi người, áp mặt sát vào tai cô, khẽ thì thầm, “Mấy chuyện giường chiếu không phải là chuyện của một mình em. Cuộc sống của em cũng không bao gồm giữa hai chân em...”

“Anh...” Quả nhiên, lời này rất cực cũng khơi dậy phản ứng mãnh liệt của Trang Noãn Thần, cô bỗng mở mắt, vừa định xoay người lại bị anh đè lại.

Nụ cười Giang Mạc Viễn càng dịu dàng, lại lộ ra ám muội rõ rệt, bàn tay chậm rãi trượt dọc theo tấm lưng cô, thẳng đến giữa hai chân cô, sau khi cảm nhận được toàn thân cô căng cứng, nụ cười bên môi càng khoa trương hơn, “Còn có, nơi này cũng không cần nhúng

tay...” Đôi môi mỏng gần sát vào cô, gần như thì thầm nói, “Chỉ cần cắm vào thứ có thể thỏa mãn em, em yêu à, em rõ nhất mà.”

Quyển 5 - Chương 48: Yêu chưa đủ sâu

Bà Cố từ phòng ICU chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt, không khí trong phòng bệnh lưu thông tốt hơn, kéo rèm cửa ra là cửa sổ sát đất, có thể trông ra vườn hoa của bệnh viện.

Hôm nay nắng tốt.

Chói chang nhưng không quá gắt, lại không quá yếu ớt, vừa đủ.

Cho nên, khi Trang Noãn Thần đẩy cửa bước vào, trên tấm thảm trong phòng bệnh là ánh nắng nhỏ vun nhu hòa, bên trong không có mùi thuốc khử trùng, luôn có một mùi ấm áp thoang thoảng, là mùi của ánh nắng mặt trời.

Bà Cố nhắm mắt nằm trên giường, bên cạnh là thiết bị mới duy trì sự sống, có chức năng tự động vận hành.

Cô bước nhẹ đến, quan sát sắc mặt bà Cố, nhìn tốt hơn nhiều so với lúc ở phòng ICU.

Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, ánh mắt Trang Noãn Thần nhìn bà Cố toát ra vẻ áy náy và tự trách.

Hứa Mộ Giai có nói với cô, bà Cố không biết chuyện Cố Mặc nhảy lầu, lúc hỏi đến chỉ cần nói anh ra ngoài tỉnh để công tác là được.

Cô cụp mắt, tất cả chuyện này đều tại cô, nếu không phải vì cô, Cố Mặc cũng sẽ không nhảy lầu, là cô bội ước với anh, cho nên anh mới

phải dùng đến phương thức cực đoan nhất để trừng phạt cô, nhắc nhở cô là người phụ nữ phụ tình bạc nghĩa thế nào.

Theo bản năng thờ dài, không ngờ bà Cố lại tỉnh.

Bà mở mắt, khi thấy Trang Noãn Thần thì mắt sáng lên, rồi kích động.

“Noãn Thần? Là con à?”

Trang Noãn Thần rướn người về trước, nhẹ nhàng nói, “Dì Cố, là con.”

Sau khi bà Cố nghe vậy thì xúc động, run rẩy đưa tay về phía cô, “Đúng là Noãn Thần rồi, dì còn tưởng... tưởng rằng sẽ không còn gặp lại con.”

“Dì Cố à, con đang ngồi trước mặt dì đây, sao lại không gặp được con chứ?” Cô vội vàng cầm lấy tay bà, trong lòng lại vô cùng khó chịu.

“Cố Mặc đâu? Nó có biết con đến không?”

Ngực Trang Noãn Thần đau đớn, cố nén bi thương nở nụ cười, “Anh ấy biết, nhưng thời gian này anh ấy phải đi công tác.”

Bà Cố gật đầu, “Cái thằng này đi công tác thật không đúng lúc mà...”

Cô cup mắt, đè nén cảm giác ngọt ngào.

“Dì Cố, dì tìm con đến có chuyện gì sao?”

Ánh nắng nhàn nhạt chiếu lên mặt bà Cố, tinh thần của bà trông tốt

hơn rất nhiều, nhìn Trang Noãn Thần với vẻ lo lắng, “Thật ra dì muốn hỏi thử xem con và Cố Mặc rốt cục là sao vậy? Bây giờ lại vô duyên vô cớ có thêm một cô Hứa, Noãn Thần, là Cố Mặc có lỗi với con đúng không?”

“Không, Cố Mặc tốt lắm, anh ấy không làm gì có lỗi với con hết.”
Trang Noãn Thần vội vàng phủ định, tiếng nói có chút mất mát, “Chỉ là con, con có lỗi với anh ấy.”

Bà Cố nghe xong ngạc nhiên mất vài giây, sau đó cười cười bất đắc dĩ, nắm chặt tay cô, “Noãn Thần à, tính tình của con dì Cố còn không hiểu sao? Tính tình Cố Mặc hư lắm, con thì khác, con tuyệt đối sẽ không chủ động giận nó đâu. Có lẽ, trận này hai đứa cãi nhau mâu thuẫn nhiều bao nhiêu thì dì không biết, nhưng hai đứa yêu nhau lâu như vậy, không cần thiết lúc tức giận thì liên lụy đến người khác, dì thấy, cô Hứa kia yêu Cố Mặc lắm, hai đứa không được vì cãi nhau mà tạo điều kiện cho cô gái khác.”

Trái tim cô co rút, nếu có thể, cô cũng rất muốn trở về ngày tháng vô ưu vô lo lắm, chỉ tiếc rằng không thể quay lại...

Thấy cô im lặng, bà Cố còn tưởng rằng nói trúng tim đen của cô, thờ dãi, “Dì có thể nhìn ra được Cố Mặc còn yêu con, nó không thích cô Hứa kia đâu, nhưng dì hỏi nó thì nó không nói, chỉ nói con không đến nữa, dì sốt ruột quá, lại không biết rốt cục hai đứa có chuyện gì, cho nên đành gọi con đến hỏi cho rõ ràng. Nói như thế nào thì dì cũng có lỗi với con và Cố Mặc, cho nên hiện tại dì không hy vọng hai đứa có bất kỳ biến động nhỏ nào nữa, chỉ mong con và Cố Mặc có thể mau chóng kết hôn.”

Cổ họng Trang Noãn Thần như bị thít chặt, như có thứ gì đè nặng khiến cô không thở được.

“Năm ngoái không phải hai đứa chuẩn bị kết hôn sao?” Bà Cố nhìn cô thân thiết nói, “Dì hy vọng hai đứa có thể nhanh nhanh kết hôn, như vậy, cho dù dì có chết cũng không còn gì tiếc nuối.”

“Dì Cố à, dì đừng nói điều không may mà, hiện giờ tinh thần của dì khá hơn nhiều rồi đó.” Trang Noãn Thần nói.

“Đồ ngốc, người già thì đến lúc nào đó cũng sẽ chết, từ lúc dì ở bệnh viện thì cũng đã nhìn nhận sinh lão bệnh tử cởi mở hơn rất nhiều.” Bà Cố nói.

“Nếu vậy thì sao dì lại rút dụng cụ ra chứ? Dì làm vậy sẽ khiến Cố Mặc lo lắng nhiều lắm.”

Bà Cố thở dài, “Chỉ là dì không muốn tăng thêm gánh nặng cho Cố Mặc mới làm vậy, dì hiểu bệnh của dì mà, mỗi ngày chỉ sống nhờ vào máy móc, như vậy còn có ý nghĩa gì? Chỉ tổ lãng phí tiền bạc và thời gian.”

“Dì không thể nghĩ như vậy, dì còn sống là động lực lớn nhất để Cố Mặc cố gắng, nếu dì thật sự muốn tốt cho anh ấy, dì tuyệt đối không được làm như vậy nữa.” Giọng nói của cô cũng rất kiên quyết.

Bà Cố gật đầu, “May mà ngày đó Cố Mặc vừa ra ngoài công tác, bằng không nếu nó biết chuyện này sẽ chậm trễ công việc của nó, dì đã dặn cô Hứa và bác sĩ đừng nói với nó rồi.”

Trang Noãn Thần hơi ngạc nhiên, lúc này mới nghĩ ra, ngày đó Cố Mặc chắc là muốn đến hiện trường hôn lễ, kết quả là bên chỗ dì Cố xảy ra vấn đề, anh không thể không đến bệnh viện trước.

Hóa ra dì Cố nghĩ ngày đó là Cố Mặc đi công tác.

Nhìn bà Cố, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Quả thực Cố Mặc đã biết chuyện này.

Ngẫm lại liền cảm thấy tức giận, Cố Mặc làm như vậy đúng là vô trách nhiệm với dì Cố mà.

“Làm hòa với Cố Mặc đi, dì dám chắc người nó yêu là con.” Bà Cố tận tình khuyên nhủ.

Trang Noãn Thần mím môi, hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra, thật lâu sâu mới cầm tay bà Cố, khẽ nói, “Dì Cố à, thực sự có vài chuyện con không muốn giấu dì...”

Bà Cố nhìn thấy vẻ mặt của cô, hình như cũng đoán ra không phải là chuyện gì tốt, ánh mắt cũng trở nên nghiêm trọng.

“Nhưng mà dì phải hứa với con là không được kích động quá.”

Bà Cố vô thức siết chặt tay, gật đầu.

Cô suy nghĩ, sau đó nói, “Thực ra năm ngoái con và Cố Mặc đã chia tay rồi.”

“Cái gì? Hai đứa chia tay? Không thể nào... Hai đứa sao có thể chia tay chứ?”

“Dì Cố à, dì nghe con nói trước đã.” Trang Noãn Thần vốn cảm thấy chuyện này không nên xuất ra từ miệng cô, hẳn là phải để Cố Mặc nói với bà mới được, nhưng tình trạng trước mắt thế này rồi, cô cảm thấy càng giấu giếm lại càng tàn nhẫn, chi bằng nói ra sẽ tốt hơn.

Bà Cố nhìn cô, hơi thở có chút dồn dập.

“Dì Cố à, dì kích động như vậy con thực sự không dám nói thêm gì với dì nữa.”

“Được được rồi, dì không kích động.” Bà Cố vội điều chỉnh hơi thở, sau hồi lâu mới khôi phục bình thường, nhìn cô hỏi, “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Trang Noãn Thần cắn môi, “Là con có lỗi với Cố Mặc, con nghĩ sau khi tái hợp hai đứa có thể thực sự sống đến răng long đầu bạc, nhưng thực tế thì không. Khi chúng con lần nữa quay về bên nhau, thì cảm thấy dè dặt nhiều hơn cả vui vẻ, thực sự thì cả hai đều hiểu thời gian có thể làm thay đổi mọi thứ, thời gian sáu năm thật sự đã lặng lẽ thay đổi hai chúng con, nhất là con. Con nghĩ mình vẫn thương anh ấy như xưa, đáng tiếc con nhanh chóng phát hiện, con đã yêu người khác, đây là sau khi quay về bên Cố Mặc con mới phát hiện ra...”

Trong tình yêu không có ai đúng ai sai, nếu phải biên soạn lại quá khứ, cô tình nguyện vào vai phản diện, so sánh với chuyện cô đem bán Cố Mặc cho Hứa Mộ Giai, thì sự phản bội trong tình yêu có thể làm người khác dễ chấp nhận hơn.

Ngay từ đầu là cô đã sai.

Cố Mặc nên có một tương lai sáng lạn, anh nên có một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, dù là anh không quay về Bắc Kinh cũng tốt, nhưng anh đã trở về, anh lại gặp cô, là cô tạo ra bi kịch cho anh.

Bà Cố lẳng lẳng nhìn cô thật lâu rồi lắc đầu, “Noãn Thần, con không phải là người như vậy.”

“Dì à, ai rồi cũng sẽ khác, con thực sự không thể chịu đựng việc ngày

nào cũng cãi nhau với Cố Mặc, mới đầu con tưởng là vì anh ấy không đủ tin con, không đủ bao dung con, cuối cùng con mới phát hiện vấn đề là ở mình, là con, đã không đủ yêu anh ấy.”

“Con làm sao không đủ yêu nó chứ? Người khác không rõ chẳng lẽ dì còn không rõ sao? Nếu không phải con yêu nó thì lúc trước sao con có thể hy sinh bản thân vì tương lai của nó, thà rằng bản thân chịu ấm ức cũng không nói sự thật với nó.” Bà Cố chết sống không tin Trang Noãn Thần là người như thế, “Trên đời này không có người con gái nào có thể giả như thế vì Cố Mặc.”

“Thế nhưng, con thực sự hết thương anh ấy rồi.” Trang Noãn Thần quyết tâm, đè nén tất cả đau đớn, chậm rãi giơ bàn tay lên, “Thực tế thì con đã kết hôn, gả cho người đàn ông con yêu nhất.”

“Cái gì?” Bà Cố kinh hãi, nhìn trừng trừng chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô.

“Dì Cố, con biết dì rất mong con và Cố Mặc ở bên nhau, nhưng chuyện tình cảm thật không thể miễn cưỡng, con đã không còn thương anh ấy thì không thể tiếp tục lừa dối anh ấy. Hiện giờ con rất hạnh phúc, cho nên cũng hy vọng anh ấy được hạnh phúc.” Trang Noãn Thần cố gắng nở nụ cười, “Thực tế thì Hứa Mộ Giai thực sự rất yêu Cố Mặc, tình yêu của cô ấy với Cố Mặc còn vượt xa hơn cả con, điểm ấy, con dám chắc chắn.”

“Nhưng người Cố Mặc yêu là con.” Bà Cố dùng tay cố gắng nện xuống giường.

“Nhưng dì cũng thương Cố Mặc mà, cho nên về sau xin dì khuyên anh ấy nhiều một chút, bảo anh ấy quên con đi.” Trang Noãn Thần cố nén đau thương, nói, “Con hoàn toàn không đáng để anh ấy yêu.”

Bà Cố thờ gấp nhìn cô chăm chăm, thật lâu sau đột nhiên hỏi, “Con thực sự hết thương Cố Mặc rồi?”

Trang Noãn Thần ngẩn ra một lúc rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Bà Cố không nói ngay, chỉ tiếp tục nhìn cô chăm chăm.

“Hôm nay con đến đây cũng là ý của Hứa Mộ Giai, thực sự cô ấy rất quan tâm tới dì Cố và Cố Mặc.” Hứa Mộ Giai làm sai nhiều chuyện, nhưng có một câu cô ấy đúng, vì yêu mà mưu tính không có gì sai.

Cô chủ động buông tay Cố Mặc, đây chẳng phải là vì yêu mà mưu tính hay sao?

Sau khi bà Cố nghe vậy thì lắc đầu đành chịu, nhắm mắt lại, thật lâu mới mở ra, nặng nề thở dài, “Là dì làm chậm trễ hai đứa, nếu lúc trước không chia cắt chúng con, hiện giờ cũng không bị thời gian làm thay đổi tất cả.”

“Dì Cố à, thứ thời gian có thể thay đổi thì trước sau gì cũng sẽ thay đổi.” Trang Noãn Thần khẽ nói, “Điều này chẳng có liên quan gì đến dì, nếu con và Cố Mặc yêu nhau thì ai cũng không chia cắt được, nếu yêu không đủ sâu đậm, điều gì cũng có thể trở thành ngòi nổ thúc đẩy chúng con chia tay, chuyện này cùng thời gian dài ngắn chẳng có quan hệ gì.” Nói xong, lòng cô theo đó mà chấn động!

Yêu sâu sắc thì chia cắt thế nào cũng không được, nếu yêu không đủ sâu, điều gì cũng có thể trở thành ngòi nổ thúc đẩy chia tay? Là như vậy sao?

Cô và Cố Mặc... thực sự yêu chưa đủ sâu?

Đột nhiên ý thức được điều này, cô lại bất giác hoảng sợ.

Không...

Loại ý thức và cách nghĩ này phá vỡ hoàn toàn quan điểm lâu nay của cô với tình cảm, cô bắt đầu sợ hãi nội tâm chính mình.

Vì cô luôn luôn cho rằng tình yêu giữa cô và Cố Mặc vô cùng kiên cố, cho dù bị ngoại lực ngăn trở không thể ở bên nhau thì anh và cô vẫn luôn yêu nhau, nhưng bây giờ... Sự thật là như vậy ư?

“Nếu thực sự là vậy thì dì cũng chẳng còn gì để nói...” Lời nói của bà Cố cắt ngang dòng sợ hãi của cô, ánh mắt lộ vẻ cô đơn, nhẹ nhàng kéo tay cô qua, “Nhưng dì cũng cảm ơn con đã không gạt dì, Noãn Thần à, dì vẫn luôn thấy có lỗi với con.”

Trang Noãn Thần cũng nắm chặt tay bà, nhất thời không biết nói gì thêm nữa...

Sau khi từ phòng bệnh đi ra, Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, lại phát hiện hơi thở ra cũng đều là đau đớn.

Từng mảng ánh nắng theo cửa sổ cuối hành lang hắt vào.

Nhìn thấy cửa sổ bị ánh mặt trời ánh đến sáng rực, cô có chút hoang mang.

Có đôi khi, lúc bạn chắc chắn một điều gì thì sẽ không chút do dự, nhưng sự thật sẽ dùng một phương thức trực tiếp nhất để mách với bạn rằng thật ra thì chuyện không phải là như vậy.

Chính như tình yêu của cô và Cố Mặc.

Cô hoang mang, bàng hoàng, thậm chí hoảng hốt.

Thời đại học, Ngải Niệm từng hỏi cô một vấn đề, hỏi cô nếu có hai người đàn ông ưu tú cùng đứng trước mặt cô thì cô sẽ lựa chọn ai? Lúc ấy câu trả lời của cô rất đơn giản, yêu ai thì chọn người đó.

Khi Cố Mặc và Giang Mạc Viễn đồng thời xuất hiện trong đời cô, cô tỉnh táo nhận biết, người cô yêu là Cố Mặc, với Giang Mạc Viễn chỉ là sự cảm kích, từ cảm kích dần dà chuyển thành thích.

Cô cũng không né tránh điều ấy.

Đúng vậy, cô thích Giang Mạc Viễn, thích và yêu dù sau cũng khác nhau.

Thế nhưng...

Theo thời gian trôi qua, trái tim cố chấp đi yêu Cố Mặc của cô thực sự đã thay đổi rồi ư?

Lí trí của cô thì không thay đổi, nhưng còn trái tim thì thế nào?

Đạo lý thì ai cũng sẽ nói, nếu đổi lại cô là người khác thì cũng sẽ nói chút lý luận rỗng tuếch ấy. Nhưng khi tĩnh tâm, cô cẩn thận phân tích lại, cô và Cố Mặc tách nhau ra thực sự không phải bởi vì người ngoài, mà thực sự là bởi vì... hai người yêu nhau chưa đủ?

Cô không thể chấp nhận chuyện này là thật.

Nhưng điều cô càng không thể chấp nhận chính là, cô rõ ràng cảm nhận được trái tim mình đang lung lay, cái cảm giác thích với Giang Mạc Viễn này không biết từ lúc nào đã biến chất!

Ngón tay siết chặt lấy nhau, trong mắt cô tràn đầy hoang mang.

Cô không biết bản thân đang bài xích điều gì.

Đang bài xích trái tim mình, hay là bài xích hành vi làm nhiều chuyện xấu của Giang Mạc Viễn, hay là, cô đang khủng hoảng vì bản thân đang bị lung lay bởi một tên ma quỷ, cô không muốn như vậy!

Quyển 5 - Chương 49: Lại một sự thật

Mặt Trang Noãn Thần bị ánh nắng soi đến tái nhợt.

Đang mất phương hướng đứng trước vựa số.

Cho đến khi Hứa Mộ Giai bước tới, đứng sau lưng cô hỏi, “Có tiện tán gẫu vài câu không?”

Cô quay lại, nhìn vào ánh mắt cô liêu của Hứa Mộ Giai, hồi lâu mới nhẹ nhàng gật đầu.

Lại ra bãi cỏ.

Nhưng so với vừa nãy, Trang Noãn Thần và Hứa Mộ Giai đã hết căng thẳng.

Ánh nắng chiếu vào băng ghế, Hứa Mộ Giai ngồi xuống.

Lúc này Trang Noãn Thần mới cẩn thận quan sát cô, phát hiện hai mắt cô ấy lộ vẻ mệt mỏi, oán hận trong lòng cô cũng theo đó mà giảm đi chút ít.

Có lẽ, cô và cô ấy cũng giống nhau, trong thời gian này sống cũng không mấy tốt.

“Cô muốn nói gì với tôi?” Trang Noãn Thần không ngồi, chỉ giẫm

giẫm lên đám cỏ khô, nhàn nhạt hỏi.

Hứa Mộ Giai ngược lên nhìn cô, cười khổ, “Không phải cô định mắng tôi nữa chứ?”

“Đúng, nhưng tôi đã tát cô rồi.” Trang Noãn Thần nhìn lại cô.

Hứa Mộ Giai trái lại mỉm cười, lắc đầu bất đắc dĩ.

“Có chuyện tôi thực sự muốn hỏi.” Trang Noãn Thần bất ngờ nói.

Hứa Mộ Giai hoài nghi nhìn cô.

“Tôi thật tò mò hình thức hợp tác giữa cô và Giang Mạc Viễn.” Hai tay cắm vào túi, cô qua lại từng bước thong thả, “Cô chủ động tìm tới anh ấy hay anh ấy bắt ép cô?”

Hôm đám cưới, là cô chính tai nghe thấy Giang Mạc Viễn uy hiếp Hứa Mộ Giai.

Hứa Mộ Giai không trả lời ngay, lại hỏi một câu, “Vì sao cô muốn biết?”

“Bởi vì nó sẽ quyết định cô rốt cục có thật lòng yêu Cố Mặc không, hay là, chỉ vì Giang Mạc Viễn uy hiếp mà phải hy sinh tình cảm của chính mình.”

Hứa Mộ Giai đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó cười giễu, nói, “Cũng được nhỉ, sau khi tôi làm ra cái chuyện đê tiện thế này, còn có thể có người nổi lên lòng trắc ẩn với tôi.”

Trang Noãn Thần ngừng bước, đứng tại chỗ nhìn cô.

“Tôi không vĩ đại thế đâu, nếu tôi không yêu Cố Mặc, tôi sẽ không bao giờ hợp tác với Giang Mạc Viễn.” Hứa Mộ Giai trả lời rõ ràng, “Nhưng sau này, Giang Mạc Viễn quả thực có uy hiếp tôi, chính như cô nghe được đó.”

Trang Noãn Thần nhú mày, “Tôi không hiểu lắm.”

“Cô từng gặp qua ma quỷ chưa?” Cô cười, hỏi.

Trang Noãn Thần hờ hững nhìn cô, “Đã từng, là Giang Mạc Viễn.”

Hứa Mộ Giai ngạc nhiên, rồi bật cười ha ha, cười đến nước mắt gần như chảy ra.

“Buồn cười lắm sao?”

Hứa Mộ Giai cố gắng lắm mới nhịn cười được, đứng lên đến gần cô, nhìn vào mắt cô, nhấn mạnh từng chữ, “Cô nói đúng đó, Giang Mạc Viễn chính là một tên ma quỷ.”

“Còn có cô nữa.” Trang Noãn Thần thản nhiên bổ sung một câu.

Ai ngờ, Hứa Mộ Giai lại lắc đầu.

“Trang Noãn Thần, cô nghĩ sai rồi, tôi nhiều nhất chỉ là một người đi giao dịch với ma quỷ thôi.” Hứa Mộ Giai than thở, “Có người thích làm giao dịch với người, có người tự tiện giao dịch với thượng đế, còn có người bắt buộc dĩ chỉ có thể giao dịch cùng với ma quỷ, mà tôi chính là người bắt buộc dĩ ấy. Chỉ là cô nên hiểu, người giao dịch với người còn có thể nói điều kiện, giao dịch với thượng đế còn có thể nói khoan dung, còn làm giao dịch với ma quỷ thì...” Nói đến đây, cô chỉ lắc đầu tự giễu.

“Ma quỷ là ai? Cô tìm kiếm trợ giúp của hắn, hắn sẽ giúp cô, nhưng hậu quả chính là hắn sẽ lấy lại gấp bội những gì thuộc về hắn. Một khi giao dịch với ma quỷ, cô không thể nói điều kiện, càng đừng vọng tưởng nhận được sự khoan dung của hắn, hắn chỉ có cướp bóc.”

“Giang Mạc Viễn chính là người như vậy. Tôi thật sự rất yêu Cố Mặc, vì để có được anh ấy cũng từng bỏ ra rất nhiều công sức, chỉ tiếc người anh ấy yêu luôn là cô.” Hứa Mộ Giai quay đầu nhìn Trang Noãn Thần, thản nhiên nói, “Tôi từng nghĩ phải buông tay, nhưng khi quay trở về Bắc Kinh gặp lại Cố Mặc, vẫn là không buông bỏ được. Tôi thừa nhận mình ích kỷ, cũng thừa nhận rất hận cô vì cô có thể nhận được tất cả mọi sự chú ý của Cố Mặc. Khi đó, Giang Mạc Viễn bất ngờ đầu tư vào công ty của ba tôi, trở thành đại cổ đông đứng thứ hai. Là tôi chủ động đến tìm anh ta, bởi vì tôi biết, cô thường xuyên cùng anh ta đến dự các bữa tiệc, tôi cảm thấy cô là kẻ bắt cá hai tay, một bên quán lấy Cố Mặc, một bên lại phát sinh quan hệ không thể cho ai biết với Giang Mạc Viễn. Vì thế tôi liền chủ động đến tìm Giang Mạc Viễn, cũng từ giây phút ấy, tôi đã đạt thành thỏa thuận với anh ta.”

Trang Noãn Thần siết chặt nắm tay, nhất thời lại có xúc động muốn đánh người.

“Giang Mạc Viễn cũng giống như tôi, thật lòng muốn có được cô.” Hứa Mộ Giai lần nữa ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng cười, “Tôi không ngờ, ngay cả một người đàn ông kiêu hãnh như Giang Mạc Viễn cũng có thể vì một người phụ nữ mà giao dịch. Sau đó tôi lại phát giác, thực sự người đứng ở vị trí chủ đạo vẫn là anh ta mà không phải là tôi, bởi vì chỉ cần trong quá trình đó, tôi mềm lòng thì công ty của ba tôi sẽ tràn ngập nguy cơ. Nói về nhấn tâm, tôi thật sự thua xa Giang Mạc Viễn.”

Trang Noãn Thần nhắm mắt lại, hít thở đều.

“Thực sự cô rất hạnh phúc đó, cả Cố Mặc và Giang Mặc Viễn đều dốc lòng yêu cô như vậy, Cố Mặc thậm chí còn tự tử vì cô.” Giọng điệu Hứa Mộ Giai có chút rét lạnh.

Trang Noãn Thần mở mắt ra, nhìn Hứa Mộ Giai: “Vậy cô có biết, Giang Mặc Viễn từng có vị hôn thê không?”

Hứa Mộ Giai ngạc nhiên, chau mày lắc đầu.

Thấy cô chẳng biết gì, Trang Noãn Thần âm thầm thở dài, gật đầu nói, “Tôi chẳng qua chỉ là thế thân mà thôi, cho nên chẳng có gì phải hâm mộ.”

“Thế thân?” Hứa Mộ Giai chẳng hiểu ra sao, suy nghĩ cả buổi rồi cực cũng tường tận, cười lạnh nói, “Hóa ra là thế, Trang Noãn Thần, vậy thì cô đúng là chẳng đáng để tôi hâm mộ.”

Trang Noãn Thần im lặng, cụp mắt.

“Hôm nay tìm cô đến còn có một chuyện muốn nhờ cô.”

“Chuyện gì?”

Hứa Mộ Giai khẽ hà hơi vào không khí, một luồng sương mù tỏa ra, như u hồn vô chủ, “Sau này đừng bao giờ gặp Cố Mặc.”

“Tôi đã nói với cô rồi, tôi sẽ không gặp anh ấy.” Trang Noãn Thần nhú mày.

Hứa Mộ Giai nhìn cô, có vẻ chần chờ.

Trang Noãn Thần cau mày, “Lúc trước là tôi chủ động buông tay anh

ấy, cô cho rằng tôi còn có thể quay đầu lại sao? Hơn nữa, tôi đã kết hôn, tôi và anh ấy lại càng không thể, cho nên tôi không biết cô còn điều gì băn khoăn nữa. Nếu cô lo lắng chuyện này, hôm nay tôi cam đoan với cô đó, còn cô tin hay không là chuyện của cô.” Trang Noãn Thần lười phí lời với cô, nói xong liền xoay người muốn đi.

“Thực tế thì...” Sau lưng, Hứa Mộ Giai lên tiếng, “Tôi đã có thai con của Cố Mặc, tôi muốn đám cưới với anh ấy, cho nên cô không thể tìm gặp anh ấy nữa.”

Bước chân đột nhiên dừng lại!

Trang Noãn Thần quay phắt lại, khó tin nhìn Hứa Mộ Giai, ánh mắt theo bản năng dờn xuống bụng cô.

“Cố Mặc cũng biết tôi mang thai con của anh ấy.” Hứa Mộ Giai đặt tay lên bụng, bởi vì mặc rộng, nên không nhìn ra có gì khác lạ, cô lại nhìn Trang Noãn Thần cười cười, cố ý cường điệu nói, “Tôi nghĩ, cục cưng này sẽ rất dễ thương, đẹp trai như ba nó.”

Hơi thở Trang Noãn Thần trở nên dồn dập, trái tim liều mạng va vào lồng ngực, đau đến nổi lan đến đầu ngón tay, thật lâu sau mới lên tiếng hỏi, “Cái thai này... bao lớn?”

Cô không tin, thực sự không tin!

“Thực tế thì cô muốn hỏi tôi và Cố Mặc phát sinh quan hệ khi nào đúng không?” Hứa Mộ Giai cười nhẹ, dứt khoát nói, “Hiện tại tôi chỉ mới vừa bị ghen thôi, cái thai này dính vào hôm tết dương lịch.”

“Tết dương lịch?” Gáy Trang Noãn Thần như bị ai đánh mạnh vào.

“Chuẩn xác mà nói là một đêm trước tết dương lịch.” Hứa Mộ Giai

nhìn cô, cười như không cười, “Đêm đó tôi đúng lúc gặp Cố Mặc ở quán bar, anh ấy uống rất say, rất đau khổ, vì thế tôi liền uống cùng anh ấy. Sau đó chúng tôi cùng nhau quay về nhà, sau lại lên giường với nhau.”

Trang Noãn Thần bắt giác lui về sau hai bước...

Không, Cố Mặc không phải là người như thế...

“Nói vậy nhưng, thực sự đêm đó anh ấy lên giường với tôi, nhưng luôn miệng gọi tên cô, nói thật, tôi bất chấp bản thân làm thế thân của ai, cho dù đời này trong lòng anh ấy toàn nghĩ về cô, cho dù từ nay về sau ở trên giường anh ấy có xem tôi là cô thì cũng chẳng sao cả.” Hứa Mộ Giai nhìn cô bằng ánh mắt kiên định, “Tôi yêu anh ấy, bất luận làm sao cũng phải ở cạnh anh ấy, cho dù không chiếm được trái tim anh ấy cũng có được thể xác anh ấy, mỗi ngày được nhìn thấy anh ấy, vậy là đủ rồi.”

Trang Noãn Thần không nghe vào bất cứ gì nữa, đầu óc vẫn ong ong, bên tai vẫn quanh quẩn lời Hứa Mộ Giai vừa mới nói: Tối hôm trước Tết dương lịch chúng tôi lên giường, tôi có đứa con của Cố Mặc...

Cô ấy có đứa con của Cố Mặc...

Ký ức dường như nổ tung, ánh chớp như thoáng hiện trước mặt cô.

Cô nhớ rõ hôm sau tết dương lịch về đến nhà, Cố Mặc cũng đến nhà tìm cô, vội vàng nói với cô, chúng ta kết hôn đi...

Thì ra, đêm trước đó người cảm thấy áy náy không chỉ có mình cô.

Trái tim như bị xé thành hai nửa, vá víu cũng chẳng ích gì.

Có một nỗi đau bất chợt quấn lấy cô, khiến hai nửa trái tim cô không tài nào ghép lại nguyên vẹn được.

Là ông trời trêu đùa, hay là... cô và anh đã định sẵn phải chia xa?

“Tôi hy vọng, cô đừng đến quấy rầy tôi và Cố Mặc, còn có con tôi nữa.” Cuối cùng, Hứa Mộ Giai lạnh lùng buông ra một câu.

Lúc này, Trang Noãn Thần mới nhận về được lý trí mơ hồ ấy, quắc mắt nhìn cô, chôn chặt nỗi đau cùng thê lương sâu trong đáy mắt, nhẹ nhàng nói, “Cô yên tâm, tôi sẽ không bao giờ đến quấy rầy các người.”

Lần này, cô thực sự đi thẳng một mạch ra khỏi bệnh viện.

Bóng dáng nhỏ nhắn bị ánh nắng kéo thật dài, như một u hồn...

Hứa Mộ Giai vẫn nhìn theo bóng lưng cô, đợi cô mất hút trong biển người mới nhẹ nhàng thở ra...

Mùa đông chẳng mấy ấm áp.

Trang Noãn Thần lại thả bước vô định như một linh hồn.

Người xung quanh qua lại tấp nập đều ngoái lại nhìn cô.

Cũng khó trách, một cô gái mặc áo khoác dài trong tay lại cầm một phần lòng chiên, vừa đi vừa ăn, đi tự nhiên thế nào cũng đều trở thành tiêu điểm.

Bên một băng ghế dài, Trang Noãn Thần rốt cục dừng bước, càng nghi ngờ lại càng ngăn càng hoảng, càng ăn lại càng muốn khóc,

trong lòng rầu rĩ, khóe mắt đỏ ngầu, mỗi lần sắp khóc lại bị cô đè nén lại.

Cô không biết tại sao mình muốn khóc.

Vì một phần lòng chiêm rớt cục không tìm về được cảm giác?

Hay là vì một phần tuyệt vọng rớt cục lần nữa quay về như lúc trước?

Hay là, vì cảm giác hụt hẫng mãnh liệt này, đối với chuyện vốn cố chấp lại bị thực tế cuộc sống lặng lẽ thay đổi?

Cô không biết.

Chiếc áo khoác dài mặc trên người này là chiếc mà Giang Mạc Viễn đặt mua ở Zurich, còn lòng chiêm trong tay lại là ký ức của cô và Cố Mặc, có chút buồn cười nhỉ...

Lòng chiêm còn non nửa chén, lại ăn không vô nữa, nước mắt tuôn trào rơi xuống chén, từng giọt chua xót.

Gió làm nguội món lòng, cô như đứa trẻ bất lực, khóc đến thương tâm.

Quay đầu lại nhìn không ít người xung quanh, nhưng không có người xúm lại nhìn cô.

Xã hội bây giờ, thời gian của ai cũng quý báu cả, người có thời gian đứng nhìn cô khóc thật sự rất hiếm.

Sau hơn mười phút trôi qua, Trang Noãn Thần mới từ từ đứng lên, gạt nước mắt, đi đến bên cạnh thùng rác, vờ mặt đơn côi.

Lòng chiêm trong tay đã nguội ngắt, như lòng của cô.

Nhẹ nhàng thả tay, cả chén lòng rơi vào thùng rác.

Tạm biệt, tình yêu từng là của cô...

Thu tay lại, mắt Trang Noãn Thần đã mờ nhòe, khóc xong chỉ còn lại bất lực cùng chết lặng thật sâu.

Khóe mắt lơ đãng đảo qua chiếc xe không biết chạy theo cô từ lúc nào, chiếc xe sang trọng cùng biển số quen thuộc khiến cô lỡ mất nhịp thở.

Sau khi hung hăng tổn thương cô giờ lại định làm gì?

Bù đắp ư?

Hay là im lặng nhìn cô bẽ mặt?

Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, ngửa đầu xoay người, chẳng thém để ý đến chiếc xe kia.

Tiệm cà phê, không khí ấm áp như xuân.

Cô lẳng lặng ngồi bên cửa sổ, áo khoác đặt đối diện, sau lưng là giá sách chiếm trọn vách tường, bên trong bày biện nhiều loại sách.

Nhân viên tiệm cà phê bung một ly trà hoa hồng nóng đến, đặt nhẹ xuống trước mặt cô.

Mùi hương thanh mát khiến cô chú ý, sau khi nhìn thoáng qua, định

bảo nhân viên bưng nhầm rồi, thì một bóng lưng cao lớn xuất hiện phía sau, cô liền im bật, không cần hỏi cũng biết, là anh đổi cà phê của cô.

Sau khi nhân viên rời khỏi, anh ngồi xuống đối diện cô, đặt áo khoác của cô sang bên cạnh.

“Uống xong ly trà này thì về nhà đi.” Giọng điệu anh ôn hòa, như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Trang Noãn Thần không thèm nâng mắt, xem xong một trang sách thì lật qua, thản nhiên nói, “Anh không định gọi thức uống à? Đi theo tôi lâu như vậy chắc cũng mệt rồi.”

Giang Mạc Viễn cười cười, sau khi giơ tay gọi một ly cà phê thì nhìn cô, “Anh nghĩ em thấy chồng mới cưới của mình sẽ kinh ngạc vui mừng lắm chứ.”

“Kinh sợ hơn là kinh ngạc vui mừng.” Cô tỉnh bơ nói, uống hớp trà.

Hương trà tỏa bốn phía, khắp nơi tràn ngập hương hoa hồng ngào ngạt.

Một ly cà phê nhanh chóng được bưng tới, là cà phê đen trước giờ anh thường uống.

“Anh đi theo em là lo lắng cho em.” Anh khuấy cà phê, sau khi đặt xuống, ôn hòa nói.

Trang Noãn Thần chẳng thèm ngẩng đầu, “Nếu không có hành vi cảm thú tối qua, tôi nghĩ tôi sẽ tin lời anh.”

Giang Mạc Viễn thấy thái độ cô thờ ơ, nhin không được đưa tay

đóng quyển sách cô đang xem lại.

Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng anh.

“Là anh quá yêu em nên mới như vậy.” Anh nhú mày.

“Tình yêu của anh, đúng là biến thái thật.” Cô bình tĩnh đáp.

Giang Mạc Viễn thờ dài, có chút không vui, chậm rãi kéo tay cô qua. Anh theo sau cô rất lâu, bao nhiêu lần rất muốn xuống xe ôm lấy cô, nhưng cố chịu đựng.

Anh thấy cô từ bệnh viện đi ra, thấy cô thất thểu đi trên đường, thấy cô vào một quán nhỏ mua một chén lòng chiên đi ra, thấy cô vừa đi vừa ăn, vừa ăn vừa khóc.

Anh nhìn mà đau lòng.

Nước mắt của cô, chui vào mắt anh còn đau đớn hơn cả lấy dao giết chết anh.

“Em đi gặp mẹ của Cố Mặc?”

Trang Noãn Thần ngẩn ra, bất giác nói, “Vì sao không trực tiếp cho rằng tôi đi gặp Cố Mặc? Khoa chỉnh hình ngay dưới lầu mà.” Nói xong đột nhiên ý thức được gì, bất đắc dĩ cười cười, “Tôi biết rồi, lúc ở bệnh viện anh đã theo tôi, cho dù không theo thì Hứa Mộ Giai cũng gọi điện cho anh.”

Giang Mạc Viễn nắm tay cô, lắc đầu, “Em sai rồi, anh không ở bệnh viện, Hứa Mộ Giai cũng không gọi cho anh.”

Cô hoài nghi nhìn anh.

“Anh tin em sẽ không đi gặp Cố Mặc.” Anh nhấn mạnh.

Tay Trang Noãn Thần chợt run lên.

“Vì sao tin tưởng tôi như vậy?” Cô hỏi.

Giang Mặc Viễn nâng tay cô, hôn nhẹ lên đó, “Không biết nữa, chỉ biết là rất muốn tin em. Chính như em nếu hỏi anh, vì sao anh lại yêu em, anh cũng chẳng biết xuất phát từ nguyên nhân gì, chỉ biết là yêu em thôi.”

Cô rút tay khỏi tay anh.

Trang Noãn Thần cầm lấy ly trà ủ trong tay mình, cụp mắt, che khuất ưu thương nhàn nhạt trong đáy mắt.

Giang Mặc Viễn cũng không nói gì nữa, chờ cô uống xong ly trà, rồi im lặng giúp cô choàng áo khoác vào, dắt tay cô rời khỏi tiệm cà phê.

Bóng đêm ma mị.

Hai người ở bên ngoài dùng xong bữa tối mới quay về nhà.

Giang Mặc Viễn lên lầu gọi điện thoại.

Trang Noãn Thần vui mình vào sofa gọi điện thoại hỏi thăm ba mẹ, hai ông bà chơi ở nhà bác rất vui, nghe giọng có vẻ rất hớn hờ.

Dàn xếp xong xuôi hết chuyện nhà, Giang Mặc Viễn cũng từ trên lầu đi xuống, trong tay cầm hai tấm thẻ.

“Noãn Noãn, lại đây.” Anh ngồi xuống ở đầu kia của sô pha, duỗi tay về phía cô.

Trang Noãn Thần không biết anh muốn làm gì, đi tới.

Anh kéo cô ngồi xuống, kế bên anh.

“Em cất hai tấm thẻ này đi.”

Cô cúi đầu nhìn, ngờ vực.

“Tấm thẻ này là làm cho em, sau này muốn mua bất cứ gì thì dùng tiền trong thẻ này, tấm thẻ kia em cũng giữ đi, chỉ dùng để chi tiêu hết thảy tiền trong gia đình.” Giang Mạc Viễn nhét hai tấm thẻ vào tay cô.

Trang Noãn Thần cầm lấy, lại khó hiểu, “Cái gì gọi là hết thảy tiền chi tiêu trong nhà?”

Nghi vấn của cô làm Giang Mạc Viễn cười nhẹ, đưa tay nhéo mũi cô, “Hiện tại chúng ta chung sống, gạo thịt mắm muối trong nhà đều cần tiền, cưới hỏi bà con thân thích bạn bè đi lại xã giao cũng cần tiền, dọn dẹp vệ sinh căn nhà này không phải việc mà một mình em làm nổi, phải thuê người giúp việc làm đúng không? Mùa xuân sẽ nhanh tới, vườn hoa cũng cần phải có người đến chăm sóc, tất cả đều cần tiền để thuê mướn người.” Nói đoạn, anh ôm lấy cô, “Em là nữ chủ nhân căn nhà này, hết thảy trong nhà đều cần một mình em tính toán, hoặc là tìm người giúp việc theo giờ cố định hoặc thuê dài hạn luôn, hay là em muốn thuê quản gia thì mọi chuyện đều do em định đoạt, chỗ tiền đó rút từ thẻ này ra là được. Tóm lại chỉ một câu, căn nhà của chúng ta giao cho em quán xuyến, kiếm tiền nuôi em và nuôi con thì để anh.”

Trang Noãn Thần cúi đầu nhìn tấm thẻ trong tay, nghe anh nói xong, trong lòng dâng lên một cảm giác khó có thể diễn tả, cảm giác rất lạ.

“Tấm thẻ này có toàn bộ giá trị con người anh à?” Cố xem nhẹ cảm giác lạ lẫm này, cô khẽ hỏi, nhưng hỏi xong mới cảm thấy đây đúng là câu hỏi ngu ngốc.

Giang Mạc Viễn quả nhiên buồn cười, hứng thú nhìn cô, “Muốn toàn bộ giá trị con người anh sao?”

“Tôi đâu nói vậy.” Trang Noãn Thần nhú mày, ra vẻ mất tự nhiên.

Anh cười rồi lại ôm cô, “Muốn thì anh cho em, của anh chính là của em.”

“Tôi không cần.” Trang Noãn Thần hết hồn, đẩy anh ra.

Anh lại bị cô chọc cười.

“Vậy đưa tấm này là đủ rồi, sao lại đưa thêm tấm này nữa?”

“Bã xă lấy về nhà là để nuôi để yêu thương mà.” Giang Mạc Viễn đâu chịu buông tha cô, lần nữa kéo cô vào lòng, cúi xuống thì thầm vào tai cô, “Mỗi lần em giận anh, ra ngoài tiêu tiền cũng là một loại phát tiết.”

Cô lấy làm lạ nhìn anh.

“Ý anh là, mỗi khi em giận anh, muốn tìm anh trút giận thì có thể làm vậy.” Anh mỉm cười, trong mắt hiện lên vẻ xấu xa.

Trang Noãn Thần giận dữ liếc anh, mặt lại đỏ lên, nhìn anh, cất tấm

thẻ vào, “Được thôi, tôi cắt nó vậy! Anh đừng có mà trách tôi tiêu xài làm anh phải phá sản!”

“Yên tâm đi, nếu anh thực sự có ngày phá sản cũng sẽ không buông em ra đâu.” Giang Mạc Viễn cười càng rạng rỡ.

“Khùng!” Cô không thèm chấp anh.

“Hiếm có nha, anh còn tưởng em sẽ từ chối nên đã chuẩn bị sẵn cả một bài diễn văn đó.” Anh ôm sát cô, cúi đầu hôn lên tóc cô, lại theo tóc mà dừng bên tai cô, há miệng, cắn nhẹ vào vành tai non mềm.

Hơi thở cực nóng của anh phả vào cổ cô ngura ngúra, cô hơi run nhưng không dám giãy dụa, trải qua kinh nghiệm xương máu, cô rút cục cũng phát hiện càng giãy dụa thì lại càng kích thích bản năng chinh phục của anh, chi bằng ngoan ngoãn tùy anh muốn làm gì thì làm.

“Ngu gì tôi phải từ chối? Có tiền tiêu ai mà chẳng muốn?” Cô dỗi hờn, “Tôi không tiêu tiền của anh, chẳng lẽ để hời cho người phụ nữ khác đến tiêu dùm sao?”

“Đúng đó, bên ngoài nhiều tiểu tam như vậy.” Giang Mạc Viễn không giận còn cười, rà rà vành tai cô, cười nhẹ, “Đôi lúc quản lý túi tiền của chồng so với quản dạ dày của chồng càng hiệu quả hơn đó. Vì thế bà Giang à, có nên cân nhắc đến chuyện đặc biệt đảm nhiệm chức vụ bà xã của anh không? Kể từ đó là có thể toàn tâm toàn ý quản lý toàn bộ con người anh.”

“Không hứng thú.” Trang Noãn Thần nhả ra ba chữ không chút khách khí.

Giang Mạc Viễn nhếch mày, lật khuôn mặt nhỏ nhắn của cô qua, ra

vẻ không vui, “Trang Noãn Thần, câu trả lời này thật sự làm anh tổn thương có biết không?”

“Quản tôi làm gì? Hết chuyện rồi đúng không, hết chuyện rồi tôi lên lầu nhé.” Trang Noãn Thần hất tay anh ra, nói xong thì thản nhiên đứng dậy.

“Chưa nói xong mà...” Giang Mạc Viễn mím môi, giữ cô lại, lại đưa một thứ cho cô.

Lòng bàn tay hơi lạnh, cô cúi đầu, là chiếc chìa khóa, có hơi quen mắt.

“Căn tứ hợp viện kia anh đã sang tên cho em, còn ba mẹ cũng đừng để họ quay về Cổ Trấn, ở lại Bắc Kinh đi, sống ở chỗ đó tiện hơn.” Giang Mạc Viễn nghiêm túc nhìn cô.

Trang Noãn Thần quơ quơ cái chìa khóa trong tay, nheo mắt nhìn anh, “Anh cảm thấy tôi sẽ nhận à?”

“Sẽ không, cho nên mới âm thầm sang tên cho em.” Giang Mạc Viễn cười bí hiểm.

Cô hừ lạnh, “Anh đã biết còn làm như vậy?”

“Nhưng mà anh lại có cảm giác em sẽ nhận.” Trong mắt anh nổi lên vẻ dịu dàng.

Trang Noãn Thần nhú mày.

“Thẻ cũng nhận, xá gì căn nhà này.” Giang Mạc Viễn tựa lưng ra sau, nhàn nhã nhìn cô, “Nói rồi, bên ngoài nhiều tiểu tam như vậy, ngộ nhờ anh dùng căn nhà này nuôi vợ bé thì sao? Em là chủ sở hữu thì

khác, chỉ cần anh không về nhà, bất cứ lúc nào em cũng có thể đến căn nhà đó bắt gian.”

Quyển 5 - Chương 50: Vượt mặt

Trang Noãn Thần sau khi đứng yên nhìn anh thật lâu, khóe môi hiện lên độ cong như cười như không: “Tuy rằng anh là người làm nhiều chuyện xấu, nhưng chuyện đụng vào tiểu tam, tôi nghĩ không phải người có tính cách như anh có thể làm được.”

“À?” Giang Mạc Viễn nghe vậy thì có hơi thích thú, nhếch mày, “Xem ra ở trong mắt em, anh còn bị phân chia là người có nhân cách bất đồng.”

“Không phải là nhân cách, mà anh là người có tật không thích bị làm phiền, nếu không thì trước kia cũng không tìm tôi làm tình nhân dự tiệc, thứ nhất có thể tìm được người có gương mặt quen thuộc để anh tưởng nhớ quá khứ, thứ hai còn có thể trở thành lá chắn, giúp anh xua oanh đuổi yến.” Giọng nói Trang Noãn Thần rất nhẹ, giọng trần thuật nghe như đang kể một chuyện hết sức bình thường, “Nhưng mà phía sau một người đích thực có không ít nhân cách, giống như anh đó, ngoài mặt ôn hòa nhưng nội tâm đen tối, người như thế tuyệt đối không thích mang đến phiền toái cho mình.”

“Bã xã của anh từ khi nào trở thành chuyên gia phân tích tâm lý vậy?” Giang Mạc Viễn dựa lưng vào sofa, mỉm cười nhìn cô.

“Phụ nữ đều bị bức phải trở thành chuyên gia phân tích tâm lý, nhất là gả cho người đàn ông như anh vậy đó.” Cô không chút nể nang, thản nhiên ném ra một câu, “Thận trọng là mẹ an toàn thì có gì không tốt.”

Giang Mạc Viễn không giận còn cười, khóe miệng nhếch lên độ cong chế nhạo: “Ngộ nhớ sở thích của anh thay đổi thì sao? Không phải phụ nữ các em thường nói đàn ông có tiền liền hư hỏng à?”

Nghe vậy, Trang Noãn Thần khế hừ lạnh: “Người giống như anh muốn nuôi bồ nhí còn cần lén lút sao? Ngay cả lén lút cũng không cần, cần gì phải đi bắt gian.”

“Đây là khen anh hay là chê anh?”

“Anh muốn nghĩ sao thì tùy.” Trang Noãn Thần nói xong xoay người lên lầu.

Giang Mạc Viễn nhìn theo bóng lưng cô, bất đắc dĩ cười nhẹ.

Không mấy chốc, cô lại đi xuống, trong tay cầm theo xấp giấy tờ, ném xuống trước mặt anh.

Giang Mạc Viễn hoài nghi, lấy lên xem, khuôn mặt vốn mỉm cười đột nhiên cứng đờ, lại nhìn cô, hơi nheo mắt lại.

“Tiền của anh cũng không phải gió to thổi hoài không tới? Tôi nghĩ chìa khóa này anh vẫn nên lấy lại đi.” Trang Noãn Thần ngồi xuống, để chìa khóa trong tay xuống trước mặt anh.

Lúc vừa định thu tay lại, anh đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, giọng điệu có vẻ không vui, đáy mắt u ám khiến người ta sợ hãi, “Điều này không thể.”

“Anh có thể gọi điện thoại hỏi lại.” Trang Noãn Thần thản nhiên cười.

Giang Mạc Viễn nhìn cô cả buổi, nhúu mày, nhanh chóng móc điện thoại ra, nhấn một dãy số.

Trang Noãn Thần đứng lên đi vào phòng ăn, rót ly nước từ từ uống.

Giang Mạc Viễn nhanh chóng nói xong điện thoại, cô có thể cảm nhận được khí thế cường đại ùn ùn kéo đến sau lưng mình.

Chưa đợi nuốt xong ngụm nước, anh giữ chặt cô từ phía sau, ngay sau đó cô rơi vào lồng ngực ấm áp của anh, tấm lưng dán chặt vào ngực anh, tựa hồ có thể cảm nhận được sự bất mãn nồng đậm của anh.

“Anh đúng là đã coi thường năng lực của em, lại dám ở sau lưng anh hoàn tất thủ tục sang tên một cách thần không biết quỷ không hay.” Trên đỉnh đầu, hơi thở nam tính đè ép xuống, bao gồm tiếng nói quá mức âm trầm.

Trang Noãn Thần bình tĩnh uống cạn ly nước, đặt xuống rồi khẽ nói, “Cho nên nói, căn cứ hợp viện kia đã không còn là của tôi, chìa khóa tôi không thể nhận.”

Phía sau, lưng anh cứng đờ, cánh tay vòng qua eo cô hơi siết lại, “Em đúng là rất có cách đó, ngay cả đối phương chưa tự mình đến trình diện em cũng có thể hoàn thành thủ tục, Trang Noãn Thần, là anh quá xem thường quan hệ nhân tế của em rồi.”

“Quá khen, so với năng lực mắt nhìn sáu phương tai nghe tám hướng của anh mà nói, tôi chẳng qua chỉ là tài mọn mà thôi, nhưng mà trùng hợp là tôi có người bạn tốt làm ở cục quản lý bất động sản, cô ấy chỉ tiện tay giúp đỡ mà thôi. À đúng rồi...” Trang Noãn Thần xoay người, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xám xịt của anh, khẽ nhếch môi, “Tặng và sang tên đúng là rất phiền, đổi tới đổi lui, thuế trước bạ do anh trả nhé.”

“Em làm khi nào?” Giang Mạc Viễn lần này đúng là không hề nghĩ tới, khi anh vô cùng đắc ý cầm chìa khóa căn nhà đưa cho cô, cô lại có thể cầm một xấp giấy tờ chứng minh sang tên trực tiếp sang khoái từ chối hành vi của anh.

Hơn nữa, lại dưới tình huống mà anh không biết gì!

Anh chưa từng bị cô gái nào xỏ mũi như thế.

“Trước khi tổ chức hôn lễ đó, tôi cũng không ngờ hiệu suất làm việc của bạn tôi lại nhanh như vậy, phải tìm thời gian rảnh rồi mời cô ấy đi ăn mới được.” Trang Noãn Thần ra vẻ tự hỏi.

Cầm cô bị anh nắm lấy nâng lên, khiến cô không thể không nhìn thẳng vào mắt anh.

Sóng ngầm đang lờ mờ quay cuồng trong đáy mắt anh.

“Em hoàn toàn không thấy giấy chứng nhận bất động sản, dưới tình huống anh chưa nói với em thì sao em biết được căn nhà kia anh đã sang tên cho em?” Anh là người thông minh đương nhiên sẽ nghĩ đến điểm này.

“Người có sở thích tập kích đột ngột không riêng gì mình anh, vừa đúng lúc tôi cũng có sở thích này, chúng ta như nhau cả thôi.” Cô cười đẩy tay anh ra, trả lời.

“Nói!” Anh lại đột nhiên gần giọng, hai tay chống hai bên sườn cô.

Cô bị nhốt kín trong phạm vi của anh.

“Làm sao mà biết thì có quan trọng không?” Cô cười đậm, chẳng những không tránh né, ngược lại còn vươn tay choàng qua gáy anh,

giọng điệu chuyển thành nũng nịu, “Chỉ có vậy mà cũng giận thì tôi không dám nói mấy chuyện khác đâu nha.”

Giang Mạc Viễn chỉ cảm thấy trước ngực nhồn nhột, hơi thở dịu nhẹ của cô khẽ khàng quét qua ngực anh, anh giật mình vì sự chủ động và dịu dàng của cô, nhất thời vẻ không vui trong mắt bay sạch, cánh tay bầu chặt, vẫn cúi đầu nhìn cô.

“Còn có chuyện giấu anh?” Giọng hỏi thiếu một phần nghiêm khắc, thêm vào phần mềm mại.

Trang Noãn Thần cười tủm tỉm nhìn anh, “Nếu có chuyện muốn giấu anh chẳng phải còn khó hơn lên trời sao, cho nên dứt khoát nói với anh. Tôi đã mua một căn nhà, để dành sau này cho ba mẹ sống, tiền trả theo kỳ là thích hợp với tôi nhất, dư lại chút tiền đúng lúc có thể mua xe.”

Cô cười đến vô tội, sắc mặt anh lại càng khó coi.

“Trang Noãn Thần, hiệu suất làm việc của em đúng là mau lẹ.” Anh nhấn mạnh từng chữ.

“Chuyện này may mà có anh giúp tôi thu thập tài liệu của căn nhà đó, như vậy tôi cảm thấy rất tốt.”

Giang Mạc Viễn dờ khóc dờ cười, “Quỹ đen của em đúng là không ít nhỉ.”

“Đấy không phải là quỹ đen, là tiền tiết kiệm của chính tôi.” Trang Noãn Thần nhíu mày, “Anh xem nhẹ nghề nghiệp của tôi thuộc nghề có mức lương cao, càng xem nhẹ chức vụ hiện tại của tôi cùng tiền lương và chia hoa hồng hằng năm từ chức vụ đó, đương nhiên, tôi không cách nào đánh đồng với nhà tư bản lớn như anh được.”

Giang Mạc Viễn còn muốn nói chuyện, cô lại dứt khoát gior ngón tay, đặt nhẹ lên môi anh, “Quên bổ sung thêm một câu, hoa hồng nhiều nhất tôi kiếm được không phải từ Tiêu Duy các anh nhé.”

Anh gior tay kéo tay cô xuống, bàn tay lại nhanh chóng giữ lấy gáy cô, thật lâu sau lại cúi đầu, tì vào trán cô, thở dài, “Em muốn mua nhà có thể nói với anh, để cho người ngoài biết vợ của Giang Mạc Viễn này mua nhà còn phân ra trả theo kỳ thì sẽ nói thế nào?”

“Nhà này không phải mua cho hai chúng ta, là mua cho ba mẹ tôi, cho nên đây là chuyện của tôi.” Cô cụp mắt, có hơi đánh cược tâm lý.

Giang Mạc Viễn nâng mặt cô lên, “Ba mẹ em không phải là ba mẹ anh à?”

“Nhà không phải chuyện nhỏ, tôi chỉ muốn để họ yên tâm thoải mái vào đó sống.” Cô than nhẹ, “Vả lại, lúc còn học đại học tôi đã muốn làm chuyện này cho ba mẹ rồi.”

Giang Mạc Viễn nhìn cô trân trân, hồi lâu mới cười bất đắc dĩ, “Người phụ nữ như em đúng là kỳ lạ thật, thứ đã tới tay còn đẩy đi, nếu là phụ nữ khác đã sớm nhận chìa khóa rồi.”

Trong mắt Trang Noãn Thần lập lòe ánh sáng, đáy mắt xẹt qua một tia u oán.

Nhưng đã bị hàng mi dài che khuất, không chút tiết lộ tâm tư.

Giang Mạc Viễn là cúi xuống nhìn, nên không phát hiện câu nói vừa rồi có tác động mạnh đến cô, thấy cô im lặng, giọng nói có phần chế nhạo, “Căn phòng đó nếu đem đổi thành Nhân Dân Tệ, em có biết em đã trả lại cho anh bao nhiêu tiền không?”

“Không biết, cũng không muốn biết.” Cô không cách gì tính ra giá cả, tạm thời không kể đến vị trí hoàng kim của căn tứ hợp viện này, chỉ lấy một chỗ ở Nam La Cổ Hạng ra mà nói, một căn tứ hợp viện bình thường cũng hết giá trên trời, khó trách lúc cô làm thủ tục sang tên, bạn cô dùng cặp mắt kinh ngạc để nhìn cô.

Giang Mạc Viễn hình như cũng không định nói ra con số làm cô sợ, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, “Em đã quên vợ chồng đồng sở hữu tài sản à?”

“Anh cũng đã quên luật sở hữu tài sản chung đối với vợ chồng hợp pháp của Trung Quốc vừa mới được chỉnh sửa à.” Trang Noãn Thần ung dung nhìn anh, “Cho dù chúng ta đã kết hôn, căn nhà đó trên pháp luật cũng không có quan hệ gì với tôi.”

Giang Mạc Viễn ngẩn ra, sau hồi lâu bất đắc dĩ cười nhẹ, “Anh thừa nhận anh không rõ luật hôn nhân trong nước cho lắm.”

Trang Noãn Thần cúi đầu.

“Biết không, em đúng là người phụ nữ anh cảm thấy rất đặc biệt, vợ người ta chỉ ước gì mình có thể khoét rỗng túi của chồng mình, còn em lại ước gì có thể đào rỗng túi chính mình.” Anh thở dài, nhìn vào mắt cô, “Đôi khi anh thật hy vọng em có thể giống như mấy cô vợ của những gia đình bình thường khác, ở trước mặt anh nói mấy chuyện vặt vãnh, khi anh về nhà muộn sẽ lẻo đẹo sau lưng anh mà lải nhải, thậm chí xem trộm điện thoại của anh, nhân lúc anh tắm rửa lén ngửi quần áo anh xem có mùi nước hoa của phụ nữ khác không... Noãn Noãn, mà không phải giống như bây giờ, em lúc nào cũng tỏ ra xa cách với anh, anh không muốn sự ngọt ngào của anh và em chỉ thể hiện ở trên giường.”

Trang Noãn Thần vẫn cụp mắt suy tư, nghiền ngẫm lời nói của anh hồi lâu mới chậm rãi ngược lên, nhìn vào mắt anh, “Lời anh nói thật làm người ta phải cảm động, nhưng anh nên biết rằng, hạnh phúc là tự nhiên thì sẽ vậy, nhưng khi anh giở hết mọi thủ đoạn để chiếm lấy hạnh phúc, hạnh phúc thật ra đã chạy xa rồi.”

“Chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu, hiện tại nói những lời này e rằng quá sớm.” Anh thấp giọng.

Cô lại cười nhẹ, “Chỉ là tôi không thể lại đi nhận lòng tốt của anh.”

Ánh mắt của Giang Mạc Viễn dần dần trở nên lạnh lẽo âm u, “Vì sao?”

Một tiếng thờ dài vương trên môi cô, khẽ đẩy anh ra, rửa cái ly trên bệ xong, giọng nói cô liêu, “Bởi vì anh đối xử càng tốt với tôi, tôi sẽ càng cảm thấy rằng... Anh là đang đền bù cho Sa Lâm.” Nói xong câu này, cô xoay người ra khỏi phòng ăn.

Thân hình cao lớn của Giang Mạc Viễn cứng đờ, cầm bạnh ra, thấy cô ra khỏi phòng ăn, anh cũng đi theo ra ngoài.

“Tâm tư của anh thế nào, đến bây giờ em vẫn chưa đoán được ư?” Tiếng nói trầm thấp vang lên sau lưng cô, mạnh mẽ nhưng cô liêu hệt cô.

Quyển 5 - Chương 51: Một công đôi việc

Bước chân đang lên lầu bỗng dừng lại.

Đứng ở thang lầu, Trang Noãn Thần cầm tay vịn, bấu chặt.

Lời nói của Giang Mạc Viễn cứ lẫn quẩn trong không khí, va đập vào khoảng cách giữa hai người.

Cô nghe rất rõ, cũng nghe trái tim lờ mờ đau nhói theo.

Sau lúc lâu, ngón tay bấu chặt thanh vịn dần dần thả lỏng.

Nhưng vẫn không ngoảnh lại.

“Tâm tư của anh, tôi không dám đoán nữa, bởi vì tôi sợ...” Nói đến một nửa lại thôi, hơi thở của cô theo đó mà đau thêm một chút.

Giang Mạc Viễn đứng dưới lầu, nhìn theo bóng lưng cô, nheo mắt hỏi: “Em sợ gì chứ?”

Bầu không khí lơ lửng sự kỳ dị...

Vấn vít lẫn nhau, đau đớn lờ mờ đan xen.

“Không có gì.” Trang Noãn Thần nhẹ nhàng để lại một câu, rồi chậm rãi lên lầu.

Cô trước sau không dám quay đầu nhìn anh, bởi vì cô sợ để lộ vẻ

mặt bị thương của mình.

Thật sự cô chẳng qua chỉ là con hổ giấy.

Cô sợ rất nhiều thứ.

Sợ lại bị tổn thương.

Càng sợ lại từ hy vọng biến thành thất vọng.

Nhưng mà điều làm cô sợ hãi nhất chính là...

Bản thân bị hút vào.

Cô thực sự sợ bản thân sẽ... hoàn toàn triệt để yêu anh.

Thứ hai đầu tuần, lại đến thời gian chiến đấu.

Qua tháng giêng, khắp phố lớn ngõ nhỏ của Bắc Kinh lại bắt đầu trang hoàng nghênh đón mùa xuân.

Đương nhiên, từ cuối tháng ba đến đầu tháng tư mới là thời gian đẹp nhất.

Tháng ba, mùa xuân.

Lòng vui sâu ngủ đông của mọi người lại bắt đầu có dấu hiệu rục rịch, trở về guồng công việc.

Bận rộn, càn quét từ công ty lớn đến công ty nhỏ, nhịp điệu bước chân của người đi đường cũng nhanh hơn rất nhiều.

Dưới sự quản lý của Trang Noãn Thần, bộ phận một tiến hành điều chỉnh nhân viên, lại căn cứ nhu cầu hạng mục thông báo tuyển dụng thêm nhân sự, mỗi năm đều có một lượng sinh viên vừa tốt nghiệp đổ vào thị trường nhân tài, ước mơ mới, nhiệt huyết mới tràn ngập khắp các ngành nghề.

Đầu năm, thường thường chính là giai đoạn hoàn kim để thông báo tuyển dụng.

Trong hộp mail nhân sự của Truyền thông Đức Mã ngày nào cũng nhận được một đồng sơ yếu lý lịch của nhân viên dự tuyển.

Hạ Lữ gõ cửa phòng làm việc, đặt hai phần sơ yếu lý lịch lên bàn của cô, thở dài ngồi xuống.

“Sao vậy?” Trang Noãn Thần cầm hồ sơ lên xem qua, “Chỉ có hai cái này à?”

“Mỗi ngày người gửi hồ sơ dự tuyển đến rất nhiều, nhưng người thích hợp lại rất hiếm, cuối cùng chỉ còn lại hai người này.”

Trang Noãn Thần đại khái xem lướt qua, “Bằng cấp trình độ không tệ, sinh viên đại học danh giá, chuyên ngành tin tức.”

Hạ Lữ bất đắc dĩ cười cười, “Cũng không biết mấy người ở phòng nhân sự làm cái gì nữa, ngày nào cũng tuyển bình hoa di động cho mình. Hai người này chỉ có thể nói là nhìn được một chút, nhân sự phỏng vấn xong mình cũng xem, dùng thử trước đi, mình đã bảo hai cô ấy viết bản thảo PR rồi.”

“Bản thảo đâu?”

Hạ Lữ nhìn đồng hồ, hai tay khoanh trước ngực, “Còn đang ở trong phòng cần bút á, trời ơi, hơn bốn tiếng đồng hồ rồi... Chuyên ngành tin tức đó.”

“Từ từ đi mà, có ai vừa tốt nghiệp đã thích ứng ngay được, nhịp điệu của ngành quảng cáo vốn nhanh hơn các ngành khác rất nhiều, phải cho người mới cơ hội rèn luyện thích ứng mới được.” Nói xong, Trang Noãn Thần gấp bản ghi chép lại, “Đã đến giờ, thông báo mọi người vào họp.”

Phòng họp, bầu không khí tương đối khác thường.

Mọi người tỉ mỉ báo cáo tiến trình hạng mục mình chịu trách nhiệm.

Hạ Lữ và Cao Doanh chính thức được thăng chức hồi đầu năm, hai người xem như là lão làng trong công ty, Trang Noãn Thần giao hai hạng mục quan trọng nhất cho hai người, một trong hai là Tiêu Duy do Hạ Lữ phụ trách, còn lại là Mỹ Á, trước mắt do Cao Doanh phụ trách.

Trừ hạng mục đó ra còn có vài hạng mục hoạt động nhỏ lẻ, với ba khách hàng lớn còn lại thì giám đốc phụ trách.

Mỹ Á cũng là hạng mục Trang Noãn Thần đích thân đàm phán, tiếp xúc với hạng mục này thời gian không ngắn, gần như là cùng thời gian với Tiêu Duy, nhưng tổng giám đốc của Mỹ Á không có dễ chịu sòng phẳng như Giang Mạc Viễn, cho nên hạng mục cứ phải bàn đi bàn lại, gần như là sau khi làm sáu đề án mới bắt đầu khởi động.

Mỹ Á chủ yếu sản xuất trang phục nữ, công ty mẹ đặt tại Pháp, nhãn hiệu của nó bao gồm thông dụng cho thanh thiếu niên đến các

thương hiệu cao cấp, đồng thời thiết kế trang sức nữ, đồng hồ, mỹ phẩm cũng bắt đầu lục tục tiến quân vào thị trường Trung Quốc.

Trang Noãn Thần chủ yếu phụ trách liên hệ với tổng giám đốc ở Trung Quốc, thái độ bên đó luôn cần trọng bởi vì chịu kiểm soát của trụ sở chính, thế nên cho tới bây giờ, hợp tác giữa Đức Mã và Mỹ Á chỉ giới hạn trong thương hiệu trang phục có tên là L, năm nay chuẩn bị thúc đẩy thêm nhãn hiệu nước hoa.

Thế nhưng, chỉ cần hai bên đạt được hợp tác sẽ là một hạng mục với số tiền không nhỏ, trước kia chị Mai lèo lái rất khá, sau khi Trang Noãn Thần tiếp nhận lại ôm tinh thần cẩn chặt không buông, công lao của bộ phận một đã vượt mặt bộ phận của Angel rất nhiều.

Đợi Hạ Lữ báo cáo xong hạng mục của Tiêu Duy, Cao Doanh cũng thông báo tình hình của Mỹ Á.

“Người phụ trách bên Mỹ Á hy vọng có thể thông qua quảng cáo lần này để ra mắt trang phục mới “L” cùng nước hoa bản giới hạn.”

Sau khi Trang Noãn Thần nghe vậy thì cân nhắc một chút, “Cậu chưa thương lượng với bên kia sao? Hoạt động tuyển dưới (cái này là thuật ngữ tiếp thị quảng cáo, giải thích ra thì dài dòng lắm nên mình bỏ qua nhé) như vậy sẽ dễ khiến người tiêu dùng sinh ra lẫn lộn thương hiệu.”

“Đã đàm phán, nhưng đối phương kiên trì làm vậy.” Cao Doanh bắt đầu nói, “Hơn nữa, đối phương còn đưa ra một điều kiện.”

“Điều kiện gì.”

“Muốn mời một ngôi sao nữ nổi tiếng nhất Trung Quốc tham dự.”

“Vậy thì không có gì đáng trách.” Trang Noãn Thần chẳng lấy làm lạ, nhìn về phía Hạ Lữ, “Cung cấp tài nguyên ngôi sao trong tay cậu cho Cao Doanh.”

Hạ Lữ gật đầu.

“Noãn Thần, Mỹ Á có người chỉ định rồi.” Cao Doanh thở dài.

Trang Noãn Thần giật mình, “Ai?”

“Lăng Phi.” Cao Doanh nói.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Không đợi Trang Noãn Thần lên tiếng, góc phòng họp vang lên giọng nói vui vẻ: “Trời ạ, là muốn mời cô ấy sao? Cô ấy chính là ngôi sao phim truyền hình và điện ảnh HOT nhất hiện nay, tuyệt quá!”

Tất cả mọi người đều bị giọng nói này làm cho giật mình, kể cả Trang Noãn Thần, theo tiếng nhìn lại, là một gương mặt trẻ trung lạ hoắc.

“À, cô ấy là nhân viên mới, còn đang thử việc.” Hạ Lữ hơi ngượng ngùng giới thiệu.

Trang Noãn Thần nhíu mày, lúc này mới nhớ tới hai hồ sơ kia, cô này là một trong hai người nợ, giọng nói lạnh nhạt, “Từ Hiểu Kỳ?”

“Dạ đúng.” Sinh viên vừa tốt nghiệp rất hăng hái, vừa nghe gọi tên liền nhanh nhẩu đứng lên, tràn đầy nhiệt tình.

“Ngồi xuống trước đi.” Trang Noãn Thần nói, nhìn thẳng cô, “Điều kiện tiên quyết khi làm quảng cáo, trước tiên nên quản cho tốt cái miệng cùng tình khí để hưng phấn của chính mình. Còn có, bất cứ

chỗ nào khi nào cũng phải đeo thẻ của cô, một khi không đeo, cô không được vào công ty, không vào được căn tin của tòa nhà này, thậm chí ngay cả WC cô cũng không đi được.”

Từ Hiểu Kỳ kinh ngạc, sau khi nhìn thấy cả phòng họp chỉ có mỗi mình cô không đeo thẻ, mặt liền đỏ lên, gật đầu, vội vàng ngồi xuống.

“Việc huấn luyện người mới do ai phụ trách?” Trang Noãn Thần hỏi Hạ Lữ.

“Phòng nhân sự thống nhất an bài.”

Trang Noãn Thần đảo mắt qua hai người mới, thở dài, “Gọi người bên phòng nhân sự huấn luyện thêm vài ngày nữa.”

“Vâng.” Hạ Lữ gật đầu.

“Trở lại chuyện của Lăng Phi.” Trang Noãn Thần đảo mắt đến chỗ Cao Doanh, “Mình biết nguyên nhân Mỹ Á muốn mời Lăng Phi, cô ấy không nằm trong tài nguyên ngôi sao mà công ty chúng ta tiếp xúc.”

Vẻ mặt Cao Doanh đau khổ, “Mình biết, nhưng người phụ trách đối phương nói, tổng giám đốc khu Trung Quốc chính là thích khí chất ngôi sao của Lăng Phi, nếu không mời được cô ấy tới, vậy thì Mỹ Á sẽ cân nhắc đến Oswald PR.”

Trang Noãn Thần thở dài, quả quyết nói, “Liên hệ với người đại diện của Mỹ Á chưa?”

“Rất khó.” Cao Doanh lắc đầu, “Lăng Phi là ngôi sao khó chạm tới, người quản lý của cô ấy cũng vênh váo, vừa nghe công ty quảng cáo đến mời cũng chẳng thèm để ý, còn có, mình đã tra ra được ngày 25 đúng lúc có tiệc sự kiện do tạp chí BAO tổ chức, Lăng Phi cũng là

khách mời.”

“Ngày 24? Đúng lúc xung đột với hoạt động của chúng ta.” Hạ Lữ giạt mình lên tiếng, “Vậy thì Lăng Phi càng không có khả năng tham gia hoạt động bên chỗ chúng ta, mấy nghệ sĩ như cô ta có thể sẽ không để mắt đến công ty PR như chúng ta, nhưng lời mời của tạp chí thì sẽ không từ chối.”

BAO là tạp chí thời trang hàng đầu, tài nguyên ngôi sao có được vượt xa khỏi sự tưởng tượng, hàng năm tổ chức tiệc ngôi sao đều được giới giải trí săn soi, không có ngôi sao nào không nể mặt không đến dự, bởi vì tạp chí này đại diện cho thời trang.

Trang Noãn Thần suy tư.

“Noãn Thần, mình thật sự hết cách, vốn giao tiếp với nghệ sĩ không phải sở trường của mình, nghe người trong giới nói Lăng Phi rất khó gần.” Cao Doanh bắt đầu phát tín hiệu cầu cứu.

“Tặng hạng mục này cho Oswald PR là chuyện tuyệt đối không thể, Cao Doanh, sau khi tan hợp cậu nộp danh sách toàn bộ email nhân viên mấy ngày nay cậu liên hệ cho mình.” Thái độ Trang Noãn Thần kiên quyết, “Hoạt động ngày 25 của Mỹ Á cậu tiếp tục khai thông, bên chúng ta sẽ làm phương án dự phòng, Hạ Lữ...” Cô quay đầu, “Cậu vẫn cung cấp thêm tài liệu cho Cao Doanh, để bên Mỹ Á có thêm nhiều lựa chọn.”

“Ừ, lát nữa mình sẽ đưa.” Hạ Lữ gật đầu.

“Bên thực thi hoạt động không thành vấn đề chứ?”

Cao Doanh gật đầu, “Mỹ Á không có ý kiến với sân bãi, nhưng mà chỗ ánh sáng thì...”

Còn chưa nói xong, phòng họp có người gõ cửa, đi vào là Angel.

Phòng họp im ắng.

Angel đi lên trước, đặt một phần hợp đồng cho thuê xuống trước mặt Trang Noãn Thần, ngoài cười nhưng trong không cười, “Trang Noãn Thần, tôi phát hiện cô ra tay còn độc ác hơn cả Mục Mai, rõ ràng biết sân bãi kia là bên tôi nhìn trúng trước, cô lại cướp đi, cô nói xem hoạt động của chúng tôi phải làm sao?”

“Sân bãi của bên chị?” Trang Noãn Thần làm ra vẻ ngạc nhiên, quay đầu nhìn Cao Doanh, “Là vậy à?”

Cao Doanh vuốt cằm, “Mình không biết, cũng không ai thông báo.”

Trang Noãn Thần sau khi nghe vậy liền nhẹ nhàng gạt đầu, quay qua nhìn Angel, cười nhạt, “Ngại quá, lần sau lúc bên chị định thuê sân bãi nhất định phải đánh tiếng trước, trí nhớ của em kém lắm.”

“Xem như cô lợi hại.” Angel gõ bản hợp đồng, “Để tôi xem hợp đồng này của cô có thể sử dụng được bao lâu.”

Trang Noãn Thần cười mà không nói.

Angel tức giận, xoay người định đi.

“Đợi đã...” Trang Noãn Thần gọi cô lại.

Cô quay đầu.

“Đừng nói là bộ phận em với chị đánh nhau, thực tế thì em chẳng có dư thời gian như vậy, cầm hợp đồng này đi đi.” Trang Noãn Thần

nói, ném một phần văn kiện trong tay lên bàn họp.

Angel vè mặt hoài nghi.

“Trước đó có xem mấy nơi em thấy cũng tạm được, đừng nói em không chữa lại chỗ cho bên chị.” Trang Noãn Thần hừ nhẹ.

Angel cầm lấy văn kiện mở ra, ngây ngẩn cả người, không ngờ cô lại làm như vậy, khác với Mục Mai, tuy rằng ra tay độc ác nhưng vẫn chữa lại đường sống cho đối phương.

“Tôi sẽ không cảm ơn cô đâu.” Thật lâu sau Angel mới nói.

“Em cũng không định nhận lời cảm ơn của chị.” Cả giọng nói và ánh mắt của Trang Noãn Thần đều lãnh đạm, chìa tay ra với cô, “Mang tài liệu nơi cung ứng ánh sáng đến đổi.”

“Cô...”

Trang Noãn Thần nhìn cô, ý cười càng sâu.

“Được, lát nữa tôi sẽ sai người đưa cho cô.” Angel cực kỳ tức giận, hóa ra cô bị tay này chơi một vố.

“Cao Doanh, Angel giúp cậu giải quyết vấn đề ánh sáng rồi đó, còn không cảm ơn?” Trang Noãn Thần gấp bản ghi chép lại, tựa lưng vào ghế.

Cao Doanh cười tủm tỉm nhìn Angel, ngọt ngào nói, “Cảm ơn chị.”

Angel tức giận cầm lấy văn kiện mà Trang Noãn Thần đưa xoay người bỏ đi, vung tay, cửa phòng họp đóng rầm một cái.

Trang Noãn Thần ngồi trên ghế dần dần thu lại nụ cười, nhìn về phía mọi người, “Tiếp tục họp.”

Quyển 6 - Chương 1: Đối thoại cùng chị Mai

Tình yêu là thứ tình đáng tin tưởng, chỉ là đừng đánh mất vốn liếng của chính mình. Tôi mang tất cả vốn liếng ra để yêu một người, cuối cùng mới phát hiện, chỉ trái tim này có người ấy thôi là chưa đủ, người mà ngay cả trái tim cũng đánh mất thì không đáng có được tình yêu. (Ngải Niệm)

:

Việc mời mọc ngôi sao giữa Mỹ Á và Đức Mã nảy sinh bất đồng, thậm chí bắt đầu giằng co.

Trang Noãn Thần sau khi xem qua một số hoạt động tuyên truyền mà Lăng Phi tham gia, thì cho rằng hình tượng của cô ấy không phù hợp với Mỹ Á.

Nhưng Mỹ Á lại cho rằng, Lăng Phi hội tụ đầy đủ sự hấp dẫn của phụ nữ Á Đông, là lựa chọn thích hợp nhất.

Vì thế, Trang Noãn Thần vắt óc suy nghĩ, Cao Doanh lần lượt bị người đại diện của Lăng Phi từ chối, rõ ràng thái độ khá cứng rắn.

Bước vào tháng ba, không gian bắt đầu có chút hương vị ngọt ngào.

Hai mùa đẹp nhất ở Bắc Kinh là xuân và thu, cứ như vậy, mùa xuân đã tới.

Không khí se lạnh pha lẫn chút ấm áp, cửa hàng trên đường bắt đầu

tân trang lại cho quy mô lớn vào mùa xuân.

Mùa xuân thật ngắn, nhưng lại đẹp đến rung động lòng người.

Trang Noãn Thần lại không thêm quan tâm đến sự thay đổi của bốn mùa, cường độ công việc ở công ty quảng cáo sẽ kéo dài liên tục từ đầu năm đến cuối năm, mỗi ngày tinh thần đều bị bủa vây trong sự tập trung và khẩn trương cao độ, đây chính là cuộc sống của người trong ngành quảng cáo.

Trong tiệm cà phê Starbucks.

Sau giờ trưa, người uống cà phê không ít, tất cả đều là công nhân viên chức ở mấy công ty xung quanh trốn việc, hoặc bàn bạc công việc.

Ăn mấy miếng lót dạ, căng thẳng giảm đi không ít.

Lúc chị Mai ngồi xuống trước mặt cô, trước mắt liền sáng ngời.

“Thần sắc tốt hơn nhiều.” Trang Noãn Thần nhìn chị mỉm cười.

Chị Mai đánh giá cô một hồi, “Đây chính là sự khác biệt của làm chủ và làm công, cho dù vị trí làm cho Trình Thiếu Tiên kia cũng được xem là người làm công cao cấp.” Nói xong, nhấp ngụm cà phê, “Mới mấy ngày không gặp sao lại ốm thế này rồi? Trình Thiếu Tiên bóc lột em à? Hay là chồng em?”

“Chị Mai, trước kia chị đâu thích nói đùa.” Trang Noãn Thần ra vẻ không vui, nhúu mày.

Chị Mai lại cười sảng lảng.

“Lần sau hẹn chị thì tìm một tiệm cà phê đẳng cấp hơn chút nhé, đường đường là một tổng giám đốc đi bàn chuyện với một nữ giám đốc của công ty khác ít ra cũng phải đến Lam Sơn chứ?”

“Đợi chừng nào em làm chủ rồi sẽ mời chị đến Lam Sơn uống.”
Trang Noãn Thần giễu cợt.

“Trông em cũng có tương lai lắm.” Chị Mai cố làm ra vẻ thất vọng.

Hai người lại nhìn nhau cười.

Rồi sau đó, Trang Noãn Thần kể hết tình cảnh trước mắt với chị Mai, chị Mai là thầy giỏi của cô, lại đầy kinh nghiệm trong ngành quảng cáo, nói vậy chắc gặp phải chuyện thế này cũng không đếm hết.

Chị Mai nghiêm túc lắng nghe rồi sau đó gật đầu, ra vẻ dăm chiêu nói, “Đầu tiên, em phải tiếp xúc được với Lăng Phi này, nói thật càng là nghệ sĩ HOT thì yêu cầu cô ta lúc nào cũng giữ đạo đức nghề nghiệp là chuyện tuyệt đối không có khả năng, tiếp theo, em phải thỏa mãn nhu cầu của khách hàng nữa, đây là nguyên tắc của ngành quảng cáo.”

“Chị Mai, chị cũng biết hình tượng thương hiệu của Mỹ Á mà, sao ngay cả chị cũng cho rằng Lăng Phi thích hợp?” Trang Noãn Thần thờ dãi hỏi lại.

“Không hợp, nhưng khách hàng thích.” Chị Mai ôm ly cà phê, nhìn cô cười, “Còn nhớ câu chuyện khi huấn luyện người mới, chị đã kể cho các em nghe không?”

Trang Noãn Thần cup mắt, bất đắc dĩ cười, lắc đầu: “Đương nhiên, câu chuyện này rất thích hợp với công ty quảng cáo mà. Có một ông chủ giàu có muốn tuyển thư ký, người đến ứng tuyển đồng thời có ba

người. Ông chủ phát cho mỗi người ứng tuyển 100 tệ, xem các cô ấy ai có thể dùng số tiền ít nhất làm đầy cả căn phòng. Người đầu tiên dùng tiền mua hoa, đáng tiếc chỉ làm đầy được một phần ba căn phòng; người thứ hai dùng tiền mua bong bóng, đáng tiếc cũng chỉ làm đầy được hai phần ba căn phòng; còn người thứ ba chỉ dùng một số tiền ít ỏi mua vài cây nến, trong phòng liền được thắp sáng lên. Kết quả, người cuối cùng ông chủ tuyển dụng là cô gái có bộ ngực lớn hơn những cô kia.”

Chị Mai cười khế, khuấy cà phê, “Đúng vậy, câu chuyện này chính là nói về ngành quảng cáo, nắm bắt được nhu cầu của khách hàng mới là điều quan trọng nhất.”

“Thật sự khi em nghe xong câu chuyện này cho đến tận bây giờ em vẫn thường xuyên nghĩ, vì cái gì lại không tuyển người có lợi cho mình, ngược lại đi tuyển người chỉ để thỏa mãn dục vọng bản thân?” Trang Noãn Thần lắc đầu.

“Vậy làm sao em biết người thỏa mãn dục vọng kia không phải là người có lợi cho mình? Hoặc là nói, ở đây, bên cạnh ông chủ hoàn toàn không thiếu người có năng lực, cái thiếu chính là người có thể cho ông ta thời gian tiêu khiển.”

Trang Noãn Thần trầm tư.

“Chị biết sự kiên trì của em, Noãn Thần.” Chị Mai nhìn cô, “Hơn nữa, với năng lực của em bây giờ muốn gặp gỡ Lăng Phi nói chuyện tuyệt đối dễ như trở bàn tay, mấu chốt chính là em không vượt qua được tâm lý của mình. Thực tế thì lòng trách nhiệm của em đang quấy phá, nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể lý giải được lòng trách nhiệm của em. Nói một câu khó nghe, nếu công ty Đức Mã là của em, sự kiên trì của em chính là cá tính, nhưng hiện tại em là người làm công, thành tích làm ra sẽ do cấp trên trực tiếp của em nhìn

nhận, sự kiên trì của em ngược lại sẽ ảnh hưởng đến thành tích của em.”

Trang Noãn Thần im lặng không nói.

“Không phải khách hàng nào cũng biết thưởng thức lòng kiên trì này đâu, thực tế thì đại đa số khách hàng cũng sẽ không cho em cơ hội để kiên trì, còn nữa, Lăng Phi đúng là còn quá trẻ, nhưng người ta đang HOT mà, nghệ sĩ HOT thì rất giá trị, có lẽ Mỹ Á nhìn trúng điểm này.”

Trang Noãn Thần có chút dăm chiêu, gật đầu.

Thấy thế, chị Mai cũng biết là cô đã hiểu, cô luôn tán thưởng lòng kiên trì cùng trí tuệ của Trang Noãn Thần trong công việc, thực tế thì đây lại là tiềm chất của sự thành công.

“Thế nào? Nói nhiều như vậy có nghĩ tới chuyện nhảy qua công ty khác làm không? Chị cuối cùng cảm thấy hai chúng ta mới là một cặp ăn ý, Trình Thiếu Tiên dù sao vẫn là đàn ông, mà quan trọng là, vẫn là người đàn ông luôn có ý với em.” Chị Mai nói trúng trọng tâm, “Đối với người đã kết hôn như em mà nói thì rất là nguy hiểm.”

Dòng suy nghĩ của Trang Noãn Thần còn chưa hoàn toàn thoát ra, nghe vậy lúc đầu là ngơ ngác một lúc, hồi lâu sau mới có phản ứng, bất đắc dĩ nhìn chị Mai, “Vì cướp người, chị không tiếc bỏ đen cả Trình Thiếu Tiên?”

“Trình Thiếu Tiên có ý với em, đừng nói là em không biết?”

“Em cảm thấy anh ấy như là một người bạn trong công việc.” Nói đến đây, Trang Noãn Thần lại yếu ớt lắc đầu, “Bạn hay không phải bạn em nói thì tính là gì, lòng người khó dò, còn không biết tiếp theo sẽ

thế nào, thuận theo tự nhiên đi.” Cô lại nhớ tới Giang Mạc Viễn, người ấy cũng từng thề thốt sẽ bảo vệ cô như một người bạn...

Chị Mai dường như nghe ra điều gì trong đó, cười cười, “Nào, vậy chúng ta nói đến chuyện nhảy công ty đi.”

“Tiện thể nhắc luôn cả Tiêu Duy và Mỹ Á qua nhé?” Trang Noãn Thần vô cùng thông minh, cười khẽ hỏi lại.

“Đây chính là nguyên nhân chị thích nói chuyện với người thông minh, Tiêu Duy chị nghĩ chắc không có vấn đề quá lớn, cho dù không thể nắm toàn bộ thương hiệu đang hoạt động, nắm một trong số các hoạt động hợp tác đó cũng được rồi. Hợp tác với Mỹ Á là do em tiếp nhận, muốn chuyển qua cũng không phải chuyện không có khả năng.” Chị Mai nhìn cô.

“Vậy thì Trình Thiếu Tiến sẽ oan ức lắm.”

“Nhưng em sẽ cách cánh cửa thành công ngày càng gần, phải biết rằng một mình em gánh hai hạng mục này, vậy số tiền em thu được không thể không hơn số tiền hiện tại em có được.”

Trang Noãn Thần nghịch cái muỗng trong tay, nhìn chị Mai, “Nếu em thật sự làm vậy, chị vẫn dám nhận em sao?”

Chị Mai hứng thú nhìn cô, đối diện với đôi mắt thấu đáo kia của cô, nhìn không được, mỉm cười thừa nhận, “Noãn Thần à Noãn Thần, quả nhiên chị không nhìn lầm em.”

“Chỉ có thể nói học hỏi người nào đó mà thôi.” Trang Noãn Thần cũng bật cười.

Chị Mai vui mừng nói, “Noãn Thần, em phải tin chị, em nhất định sẽ

làm rất tốt, thật đó. Trên đời này có nhiều cám dỗ lắm, trong đó cửa ải lợi ích là khó qua nhất, nhiều người có thể vì lợi ích mà bán đứng những gì mình sở hữu, nhưng em thì không, đây chính là phẩm chất hiếm có. Thương trường như chiến trường, lại như trận chém giết, mặc dù không đao không kiếm và máu chảy thành sông, nhưng mức độ giông tố không thua gì đổ máu. Có thể giữ vững được lòng tin này, có nguyên tắc để theo đuổi, lúc này mới có thể đạt được thành công trên thương trường chém giết này.”

“Cám ơn chị Mai, em sẽ ghi nhớ.” Trang Noãn Thần gật đầu, chân thành nói.

Chị Mai cười nhẹ, “Không cần cảm ơn, chị chỉ hy vọng phụ nữ chúng ta có thể được thoải mái một chút trong trận chém giết này thôi.”

Ánh mắt Trang Noãn Thần nhìn chị Mai thêm phần kính nể.

Lúc tạm biệt, cô lại nhìn thấy người đàn ông đó.

Nam Bách Khôn.

Ngoài tiệm Starbuck, xe của Nam Bách Khôn trực tiếp chặn đầu xe của chị Mai, hai người đang giằng co.

Về mặt chị Mai hờ hững, còn Nam Bách Khôn lại nôn nóng.

Trang Noãn Thần nhìn ra được, Nam Bách Khôn vẫn còn yêu chị Mai nhiều lắm.

Nhưng mà, phản bội chính là phản bội, có một số chuyện cho dù muốn tha thứ cũng cần phải có thời gian.

Uống xong tách cà phê, lại quay đầu nhìn xem, chị Mai đã lái xe đi

khỏi, còn nam Bách Khôn vẫn đứng ở đó, bóng dáng cao lớn có vẻ cô đơn.

Thở dài một hơi.

Có lẽ không phải ngẫu nhiên mà phụ nữ lại trở thành nữ cường nhân, không có phụ nữ nào muốn như vậy, chính như chị Mai, sự mạnh mẽ của chị làm sao không phải là bị xã hội này thậm chí là nói bị đàn ông ép thành như thế?...

Trở về công ty đã gần đến giờ tan ca, trên đường Trang Noãn Thần đã gọi điện thoại cho quản lý truyền thông, muốn hỏi số điện thoại của một tổng biên tập.

Nói như vậy, nếu thực sự bạn muốn tìm một người, thông qua bốn năm người là có thể tìm được, đây chính là quan hệ nhân tế, đương nhiên, đối mặt với một người xa lạ không hề có qua lại với mình, khi tìm kiếm nhất định phát triển theo hướng ngang.

Chính như cô muốn trực tiếp nói chuyện với Lăng Phi, như vậy có thông qua người đại diện nữa thì chắc chắn vẫn không được.

Vì thế, cô tìm quản lý truyền thông hỗ trợ, cô ấy có chấp nối giao tình với rất nhiều tổng biên tập, thông qua tổng biên tập đó tìm ra bạn tốt nhất của Lăng Phi trong giới nghề sĩ, kể từ đó, lần theo tuyến quan hệ này, ít nhất có thể mặt đối mặt nói chuyện với Lăng Phi.

Làm xong chuyện này, nhân viên công ty bắt đầu lục tục tan ca.

Người ở lại cơ bản đều là người cần tăng ca.

Trang Noãn Thần vừa mới bước vào khu làm việc của bộ phận một, một trong hai cô gái còn đang thử việc đi tới, trực tiếp hỏi: “Giám đốc Trang, em và Từ Hiểu Kỳ cùng nộp bản thảo, tại sao của bạn ấy có thể sử dụng còn của em thì không? Em không cảm thấy bản thảo của bạn ấy tốt hơn của em ở chỗ nào?”

Quyển 6 - Chương 2: Ông xã đến

Người thuộc bộ phận một vốn đang khẩn trương bận rộn tăng ca làm thêm giờ, đột nhiên nhảy ra một người tràn đầy cảm phẫn như thế trái lại làm Trang Noãn Thần hết hồn, nhìn lại, cô gái này có vẻ tức giận, như thể bất mãn với toàn xã hội.

Biểu hiện hấp tấp bức bối điển hình của sinh viên mới ra trường.

“Nếu bản thảo của Từ Hiểu Kỳ có thể dùng được, tốt nhất cô nên nhẫn nại xem hết bản thảo của cô ấy rồi hãy phát biểu ý kiến.” Trang Noãn Thần nhìn cô, ánh mắt khắt khe, “Còn nữa, quản lý Hạ bảo các cô viết bản thảo PR sản phẩm, ngay cả khái niệm cô cũng nhầm lẫn thì làm sao có thể viết ra bản thảo thích hợp được?”

“Em không viết ra được một cái bản thảo không có nội dung kỹ thuật như Từ Hiểu Kỳ!” Nhân viên mới lại vô cùng không phục, mất kiên nhẫn trả về một câu.

Trang Noãn Thần dừng bước, quay đầu chau mày nhìn cô, “Vậy cô cho rằng bản thảo thế nào mới gọi là có nội dung kỹ thuật?”

“Em cảm thấy cho dù là làm PR hay làm quảng cáo thì vẫn là làm truyền thông, hẳn là đều có tự do ngôn luận chứ?” Cô nhúu mày, trông rất tức giận bất bình.

Hạ Lữ nghe tiếng cũng nhanh chóng đi tới, sau khi thấy vậy vẻ mặt cũng bất đắc dĩ.

“Lâm Diệu, cô ở chỗ này àm ỉ gì chứ?”

Lâm Diệu không quan tâm đến Hạ Lữ, thờ hỏn hển nhìn thẳng vào Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần không giận còn cười, nói năng ngắn gọn nhưng rõ ràng, “Đầu tiên, tôi có lời khen cô đã có can đảm đến trực tiếp chất vấn tôi, nhưng trước hết hãy thu lại vẻ bất bình của ‘lớp thanh niên ngũ tứ’ này của cô đã. Tiếp theo, để tôi nói với cô, có lẽ cô đi học, giảng viên ở trường dạy cô về tự do ngôn luận, nhưng chỗ này là công ty chứ không phải trường học, lần sau khi cô muốn nói gì làm gì tốt nhất hãy suy nghĩ cho cẩn thận. Cuối cùng, cô phải rõ ràng ngành nghề và khách hàng cô phải phục vụ, một bài PR sản phẩm cô muốn tự do ngôn luận thế nào? Quảng cáo sản phẩm nói trắng là chính là để cho người tiêu dùng có thể hiểu rõ sản phẩm này là cái gì, công dụng là gì, mang đến lợi ích gì cho người sử dụng, cô muốn tự do ngôn luận, vậy tôi hỏi cô, cô có biết thiêu hoa trên gấm là gì không? Đừng nói là ngành quảng cáo, cho dù hôm nay cô làm trong ngành truyền thông, cũng không được tự do ngôn luận, tự do, vĩnh viễn chỉ là khái niệm tương đối.”

“Nhưng...”

“Cuối cùng, tôi nói thêm cho cô một chân lý, cái gì gọi là bản thảo PR có chất lượng, là khách hàng tán thành, người tiêu dùng tán thành, đấy là chất lượng!” Giọng Trang Noãn Thần lạnh lùng cắt ngang lời cô.

Lâm Diệu ngẩn người, miệng há to sau đó liếm môi, “Em không tiếp thu được cách nói này, cái này cũng không giống với cái mà em được biết, em không tiếp thu được chuyện bản thảo em cực khổ viết ra bị coi rẻ không đáng một xu, em không muốn làm ở đây nữa.”

Hạ Lữ nhú mày.

Trang Noãn Thần không nói nhiều, trực tiếp nhìn sang Hạ Lữ, “Ngày mai thông báo phòng nhân sự làm thủ tục thôi việc cho cô ta, còn có, thông báo những người tăng ca vào họp thảo luận về hoạt động vào ngày 25.” Sau khi ra quyết định nhanh gọn, cô xoay người rời đi.

Lâm Diệu đứng tại chỗ, không ngờ như thế đã trực tiếp bị khai trừ, trừng lớn hai mắt, tức giận đến môi phát run.

Hạ Lữ nhú mày nhìn cô, thẩm thía nói, “Cô em à, muốn lẫn lộn trong xã hội này thì trước hết hãy thu lại hành vi thích ảo tưởng cùng mơ mộng đi, hiện tại không phải cô đang ở trường, đồng nghiệp và cấp trên của cô cũng không bao dung và dung túng cô như bạn học và giáo viên của cô, giống như lời giám đốc Trang đã nói với Từ Hiểu Kỳ trước đó, muốn làm chuyện gì, trước tiên quản lý tốt cái miệng của mình đã.”

Lâm Diệu ra vẻ coi khinh, quay đầu bỏ đi.

Hạ Lữ bất đắc dĩ lắc đầu.

Cuộc họp kéo dài đến chín giờ mới giải tán.

“Hôm nay mọi người vất vả rồi, nhưng phải nhớ trước khi đi phải dọn dẹp mấy gói quà vật của mình.” Trang Noãn Thần vừa dọn tài liệu vừa cười nói.

Mọi người cười ha ha.

Phúc lợi của Đức Mã với nhân viên tăng ca, không thiếu quà vật

thông thường, bữa tối tăng ca cũng bao gồm trong đó, lúc họp thì mấy túi quà vật ngổn ngang, càng miễn bàn đến họp tới tối.

Điểm ấy khiến nhân viên cảm thấy thoải mái, trừ phi dưới tình huống có khách hàng ở đó, đề tài cuộc họp bình thường của công ty tuy rằng rất nghiêm túc, nhưng bầu không khí lại khá dễ chịu.

Đây là nguyên nhân Trang Noãn Thần lúc họp ở Tiêu Duy luôn thấy áp lực và gò bó, nhưng mà hiện giờ cũng đã thích ứng.

Cô là người cuối cùng ra khỏi phòng họp, vừa mới tắt đèn, Cao Doanh đã hỗn hển chạy tới, thẳng kết trước mặt cô, một tay án ngực một tay chỉ ra bên ngoài.

“Làm gì như gặp ma vậy?” Trang Noãn Thần cảm thấy lạ.

Cao Doanh hồi lâu mới bình tĩnh được, nuốt nước miếng, “Noãn Thần, cậu, ông xã cậu đến.”

“Hà?” Tay đặt lên núm cửa của Trang Noãn Thần hơi khựng lại.

“Có phải tới đón cậu tan ca không, ôi trời ơi, hạnh phúc chết mất.” Vẻ mặt Cao Doanh hâm mộ.

Trang Noãn Thần trong lòng thấy lạ, “Những người khác đâu?”

“Ở đại sảnh đó, mấy nhân viên của bộ phận khác cũng bu đến, cậu còn không mau ra đó xem thử? Tất cả đều là mấy bà hám trai!”

Trang Noãn Thần cảm thấy choáng váng.

Đại sảnh công ty.

Bộ sô pha đen to như vậy, một đám con gái vây xung quanh, không biết đang làm cái gì, vừa nói vừa cười.

Lúc Trang Noãn Thần bước đến xem mới hiểu ra.

Giang Mạc Viễn lại chuẩn bị rất nhiều món điểm tâm, đang phân phát cho mọi người, đoàn người hớn hờ gọi Giang tổng, Giang tổng, chính giữa, là nhân viên của bộ phận cô.

Vất vả lắm với chen vào được, trong tay liền nhận được túi điểm tâm, chưa kịp nhìn rõ, tiếng nói trầm ấm của Giang Mạc Viễn đã vang lên, “Á nhầm rồi, đây là bà xã tôi mà.” Nói xong, kéo cô lại, thứ trong tay trực tiếp chuyển đến Cao Doanh ở phía sau.

“Mấy món này là tặng đồng nghiệp của em, còn của em thì để về nhà đã.”

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Giang Mạc Viễn.

Đây là lần đầu tiên anh lấy thân phận là chồng để đến công ty cô, rất nhiều đồng nghiệp cũng là lần đầu nhìn anh ở cự li gần như vậy, trong đám đông đương nhiên không thể thiếu tiếng suýt xoa khen ngợi của mấy cô mê trai. Cô kéo anh sang một bên, ngoài cười nhưng trong không cười, khẽ hỏi, “Anh tới đây làm gì?”

Giang Mạc Viễn cúi đầu cười, kéo cô vào lòng, môi anh đặt nhẹ bên tai cô, thành công đưa tới tiếng kinh ngạc hò hét của các đồng nghiệp nữ khác.

“Không đích thân đến đón em, lỡ như em không về nhà thì sao?”

Từ trong mắt các đồng nghiệp nữ, Trang Noãn Thần không khó nhìn ra vẻ kích động khác thường, đề giọng hỏi, “Vậy anh có cần thiết phải

giống trống khua chiêng như thế không?”

“Ghen tị?” Anh cười.

“Tôi là sợ anh hủy hoại thanh danh cùng hình tượng của tôi!” Cô trừng mắt liếc anh, bên môi lại luôn nở nụ cười, người ngoài nhìn thấy còn tưởng hai người đang liếc mắt đưa tình.

“Ai nói? Hiện tại anh đang làm rất tốt hình tượng một người chồng tuyệt vời mà.”

Đáng ghét!

Ánh sáng trong mắt Trang Noãn Thần gần như có thể giết người.

“Còn không ngoan ngoãn theo anh về nhà?” Anh cười đậm.

Là đồ ngọc mới không ở trước mặt mọi người diễn màn ân ái, Trang Noãn Thần trực tiếp bỏ qua nụ cười của anh, nhìn về phía mọi người: “Được rồi, được rồi, mọi người giải tán đi.”

“Giang tổng, có thể chụp với anh một tấm không ạ? Em rất hâm mộ anh.” Một cô gái trẻ thuộc bộ phận truyền thông cả gan vọt tới trước mặt Giang Mạc Viễn, nhìn anh bằng cặp mắt sùng bái.

Những người khác cũng ầm ĩ đòi chụp ảnh chung.

Bên môi Giang Mạc Viễn vẫn duy trì nụ cười ấm áp, nhìn qua rất hấp dẫn.

Trang Noãn Thần thấy thế bèn bất đắc dĩ tiến lên, trực tiếp che ở trước mặt Giang Mạc Viễn, “Các cô à, về công, con người anh ấy sẽ không tự nhiên nhận lời chụp ảnh; về tư, anh ấy là ông xã tôi, các cô

cảm thấy tôi sẽ dám giao anh ấy cho đám hám trai các cô sao?”

“Trang Noãn Thần, cô nhỏ mọn quá đi?” Quản lý truyền thông vào công ty một lượt với cô, ngày thường quan hệ cũng không tệ, cho nên giọng điệu lúc nói chuyện có phần chế nhạo.

Trang Noãn Thần cười tủm tỉm nhìn cô, “Vậy cô cho tôi mượn ông xã của cô trước đi.”

“Mơ đi cưng.” Quản lý truyền thông thoải mái cười.

“Không còn sớm nữa, mọi người nhanh chóng về nhà đi.” Trang Noãn Thần cố gắng động viên mọi người.

Giang Mạc Viễn cũng cười cười rồi xin lỗi mọi người, chào tạm biệt.

Vì không để cho công chúng cảm phần hơn nữa, Trang Noãn Thần vội vàng kéo Giang Mạc Viễn ra khỏi công ty.

Nhân viên mới Từ Hiểu Kỳ vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, lúc Hạ Lữ ra về, kỳ lạ nhìn cô, “Sao cô còn chưa đi?”

“Ông trời ơi, người đàn ông vừa nãy chính là CEO của tập đoàn Tiêu Duy, Giang Mạc Viễn?” Từ Hiểu Kỳ kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, thì sao?”

“Trước kia em có từng nhìn thấy anh ấy trên mạng, chị Hạ...” Từ Hiểu Kỳ tóm lấy Hạ Lữ, hai mắt sáng lên, “Sao anh ấy có thể đẹp trai như vậy? Hấp dẫn chết người.”

Hạ Lữ im lặng nhìn cô.

“Anh ấy thật sự là chồng của giám đốc Trang à?”

“Ừ.”

“Hâm mộ chết đi được.” Từ Hiếu Kỳ suýt xoa, “Em phải làm sao mới có thể tìm được người đàn ông cực phẩm giống như Giang Mạc Viễn đây?”

Hạ Lữ quét vân tay, thản nhiên nói, “Chuyện này cô nên đến hỏi giám đốc Trang ha.”

“Ôi, người đàn ông thế này cho dù không có tiền cũng được, bắt em nuôi em cũng chịu nữa.” Vẻ mặt Từ Hiếu Kỳ ỉu xiu, quét vân tay.

Hạ Lữ nhìn cô, bất đắc dĩ cười cười, “Đàn ông như Giang Mạc Viễn, không phải cô muốn nuôi là có thể nuôi được.”

Vẻ mặt của Từ Hiếu Kỳ lại khổ sở...

Đợi toàn bộ nhân viên công ty đều ra về hết, cửa phòng làm việc ở cuối hành lang chậm rãi mở ra.

Ánh đèn kéo dài bóng dáng của Trình Thiếu Tiên.

Anh có hơi đăm chiêu, sau hồi lâu lại bất đắc dĩ mỉm cười lắc đầu...

Bãi đỗ xe tầng hầm, chiếc xe thương vụ sang trọng trông rất bắt mắt.

Không đợi Giang Mạc Viễn khởi động xe, Trang Noãn Thần sau khi ném túi xách ra ghế sau thì túm lấy anh...

“Tôi thấy tôi nên thêm vào điều kiện thứ tư.”

Giang Mạc Viễn mỉm cười ôn hòa, nhìn vào cặp mắt không vui của cô, “Không thể nào, làm ông chủ phía đối tác của em, say này số lần anh đến công ty em họp sẽ không ít.”

“Vậy sao?” Trang Noãn Thần cũng cong môi cười, ngón tay bấu cánh tay anh hơi dùng sức, “Anh đúng là tự thân vận động nhỉ.”

Ngón tay gần như bấu mạnh theo tiếng gằn giọng.

Giang Mạc Viễn hơi nhú mày nhìn cô, “Định mưu sát chồng ở đây à?”

“Lười cãi với anh.” Trang Noãn Thần thấy anh không đau không nhột, dứt khoát buông tay, cau mày, “Anh không phải là nên bận rộn à?”

“Sự thật thì, bà Giang nhìn thế nào cũng thấy bận rộn hơn ông Giang là anh đây.” Giang Mạc Viễn chồm người tới, nâng mặt cô lên, “Anh muốn luôn luôn trông chừng em, anh tới đón em tốt hơn nhiều so với chuyện em ngồi xe người đàn ông khác về nhà đúng không?”

“Người đàn ông khác?” Trang Noãn Thần khó hiểu hỏi.

Giang Mạc Viễn hình như không định giải thích, ý cười bên môi càng sâu, kéo tay cô qua đặt lên môi, “Còn có, lần sau em muốn bấu anh thì đừng bấu vào cánh tay, có chỗ kia bấu vào rất có cảm giác.”

Tư duy của Trang Noãn Thần không theo kịp anh, nhin không được bèn hỏi, “Chỗ nào?”

Nụ cười mờ ám theo môi anh lan tràn đến đáy mắt, anh kéo tay cô trực tiếp phủ lên chỗ vừa mới cương cứng bên dưới của anh, tiếng

nói trầm thấp ôn hòa bật ra, cố ý trắng trợn nói, “Chỗ này nè, em thích, anh cũng thích.”

Quyển 6 - Chương 3: Lột da em ra

Tay cô bị lôi đến một vị trí không ngờ tới, rõ ràng là một phần cơ thể cô đã bị tước đoạt ý thức tự chủ và tự do, dưới lòng bàn tay cho dù cách một lớp vải cũng có thể cảm nhận được sức mạng to lớn, đang thân mật hôn lòng bàn tay cô mà trở nên lớn hơn, cứng hơn...

Đê tiện!

Phản ứng đầu tiên của Trang Noãn Thần là rút mạnh tay về, phản ứng tiếp theo là hung dữ trừng mắt lườm anh một cái, gần như toàn bộ ân oán tình thù đời cha đời chú đều trừng ra hết. Anh thì chỉ ra vẻ bị thịt, nhếch khóe miệng nở nụ cười ôn nhu ân thưởng nhật, cử chỉ chững chạc kiên nghị, người ngoài liếc mắt nhìn sang thì đây chính là người đàn ông cực phẩm chỉ có ở trên trời không có ở dưới đất, bao nhiêu người sẽ bị cái bộ dạng bị thịt này của anh lừa gạt, bao gồm luôn cả cô.

Sau khi kết hôn mới ân hận lúc đầu đã sai lầm.

Tên khốn này lừa hết mọi người, thực tế chính là hạng người âm thầm!

Đương nhiên, màn độc thoại nội tâm này Trang Noãn Thần tuyệt đối không nói ra miệng, thứ nhất là không muốn trông thấy vẻ mặt cười cười như đạt được mục đích của anh, thứ hai lại có vẻ như cô đang làm bộ kiểu cách.

Thực tế thì biết, tâm tư người này cuối cùng sâu bao nhiêu đến bấy

giờ cô còn đang dùng gáo để đong, nhưng có một điều cô có thể khẳng định, người đàn ông tên Giang Mạc Viễn này trong chuyện tình ái chưa bao giờ bạc đãi bản thân, cô cũng không muốn cho anh cái cơ để làm bất cứ điều gì khi dễ cô.

Vẻ phức tạp biểu hiện hết trên mặt cô, tuy thay đổi nhỏ thôi, nhưng hiển nhiên cũng bị Giang Mạc Viễn nắm rõ, cặp mắt tia x-quang nhìn như ôn hòa chiếu tới, như đao phủ trực tiếp moi móc nội tâm cô, giờ khắc này, tinh thần thép cô vất vả nung đúc đang âm ỉ đổ sập.

“Nhìn vẻ mặt của em, là đang chọn địa điểm đúng không? Trên xe hay là giường lớn ở nhà?” Anh cố ý bóp méo màn độc thoại nội tâm của cô, tia mờ ám di động bên môi, bóng dáng cao lớn luôn đè ép trên đỉnh đầu cô, như mây đen giăng đầy đầu.

Luận cái đầu, cô bại bởi anh.

Luận khí thế, hình như cô cũng bại bởi anh, vào ngay giờ này phút này.

Cô cố gắng nén giận, cũng tận lực làm bản thân trông thật bình thản, cơn thịnh nộ nội tâm thu hết vào lòng, vẻ mặt nhìn qua bình thường cứng rắn, nhìn vào đôi mắt cười như không cười của anh, “Có lẽ anh còn không biết, đoạn phim chị Mai và Nam Bách Khôn lén lút vụng trộm với nhau là được quay ở chỗ này?”

Giang Mạc Viễn như nghe được một chuyện rất thú vị, nụ cười ôn nhuận lan tràn tới đuôi mắt, “À? Vậy họ đúng là không đủ cẩn thận rồi.”

“Cho nên, đừng tưởng trốn vào trong xe thì không ai thấy gì, buổi tối, xe anh đỗ ở chỗ này lại bắt mắt như vậy, anh đi vào thời gian lâu như vậy cũng không lái đi, sớm muộn gì cũng sẽ khiến bảo vệ chú ý.”

Trang Noãn Thần hờ hững, “Anh cảm thấy bây giờ nên lập tức lái xe đi hay là để họ đến mời chúng ta đi?”

Giang Mạc Viễn cũng không thêm động đậy, “Hiện tại quyền hành của công việc bảo vệ được mở rộng rồi sao? Chuyện đòi lưã cũng muốn quản?”

“Giang Mạc Viễn, anh rốt cục có lái xe đi hay không?” Bận rộn cả ngày làm cô mệt mỏi rồi, chỉ muốn lên giường đánh một giấc.

Anh đưa tay xoay mặt cô qua, nhếch mày, “Nổi giận?”

Theo đó, cô há miệng hung hăng cắn mạnh vào đầu ngón tay anh.

Tốc độ cực nhanh khiến Giang Mạc Viễn không kịp phản ứng, bị đau nên đẩy cô sang một bên, hết cách, “Em là chó à?”

Trang Noãn Thần lười đáp trả anh, với lấy túi rồi mở cửa xuống xe, bỏ lại một mình Giang Mạc Viễn trong xe.

Tiếng giày cao gót vang vọng ở bãi đỗ xe tầng hầm, càng lúc càng xa.

Hai luồng đèn xe phía sau chiếu bóng cô lên tường, giống như u hồn lay động, làm chút cử động cuối cùng rốt cục biến mất trong không khí.

Trên mặt đất, mới ra khỏi bãi đỗ, gió đêm ùa đến. Tuy rằng đã vào tháng ba, nhưng thời tiết vẫn không thể coi nhẹ. Trang Noãn Thần túm chặt quần áo, giận dữ tiếp tục đi về phía, sau lưng không thấy ai đó đuổi theo, cũng không nghe thấy tiếng ai đó gọi cô, cô cắn môi, nắm chặt túi xách.

Trong bụng nói, ngay cả cô cũng không biết mình giận cái gì, đang giận mình hay là giận anh ấy? Tâm trạng rất phức tạp, khó chịu như làm đổ bình gia vị, thật sự là quái lạ, Giang Mạc Viễn anh chết tử tế không chết lại chạy đến công ty gây rối một trận để làm gì?

Vừa nghĩ, bước chân cũng nhanh hơn rất nhiều, bất tri bất giác đã đi được một đoạn khá xa.

Cho đến khi...

Tầm mắt đảo đến một đôi nam nữ đang dây dưa ở phố đối diện thành công làm cô dừng bước!

Trang Noãn Thần đứng ngẩn ra nhìn, vừa định giơ tay dụi mắt để bóng gió rằng chắc hai mắt mình bị tèm nhèm, thì phía sau có một cánh tay rắn chắc mạnh mẽ bỗng dựng đuối đến kéo cô ôm chặt lấy.

“Á... ứm...” Tiếng hét chói tai nhanh chóng chìm ngấm bên trong lòng bàn tay của người đàn ông.

“La cái gì? Anh cũng đâu thể giết em.” Trên đỉnh đầu là tiếng nói trầm ấm, cùng giọng điệu không biết làm sao.

Trang Noãn Thần quay đầu, đối diện với đôi mắt của Giang Mạc Viễn.

Trả lại một cái lườm khinh bỉ, chỉ chỉ bàn tay đang bùm chặt miệng cô.

“Còn chạy hay không?” Anh cười.

Trang Noãn Thần liều mạng lắc đầu.

Thấy thế, lúc này Giang Mạc Viễn mới buông tay, dáng vẻ cực kỳ đắc thắng, đồng thời giơ tay lên cốc nhẹ đầu cô, “Lần sau dám cản người nữa xem.”

Trang Noãn Thần trừng mắt lại với anh, vừa định xoay đầu nhìn sang đường đối diện, người cô lại bị anh nhấc bổng lên, giật mình, hai tay cô theo bản năng bám vào cổ anh. Anh cao lớn, vác cô nhẹ nhàng như ôm bó rơm, nhưng rơi từ cự li này đủ khiến toàn thân cô bầm tím. Cô nuốt nước miếng, nhìn anh bằng cặp mắt cảnh giác, sợ anh một khi không vui hoặc là trả đũa sẽ ném cô xuống đất.

Hoặc là giống như trong mấy bộ phim điện ảnh của Trần Chân, nhấc cô lên cao qua đầu, ném xuống rồi cùng lúc đó hai đùi anh chèn ngang lên người cô...

Hình ảnh máu me bạo lực không ngừng hiện lên trong đầu Trang Noãn Thần, bất chấp nguy hiểm có thể bị anh mất hứng ném sang đường cái đối diện, hỏi: “Anh làm gì? Để tôi xuống!”

Cô nghe được giọng của mình lại có thể đang run run...

Là do trời lạnh.

Cô tự trấn an mình.

Tiếng nói mạnh mẽ của anh lại lấn át giọng run rẩy của cô, “Về nhà, không thể để tên lừa đảo miệng đầy lời xảo trá như em chạy loạn khắp nơi được.”

“Cái gì gọi là miệng đầy tên lừa đảo?”

“Là tên lừa đảo miệng đầy lời xảo trá.” Anh chữa lại cho đúng.

“Tôi lừa anh cái gì?” Cô bắt đầu truy hỏi.

Giang Mạc Viễn vừa vác cô trở về, vừa đi vừa quở trách, “Giấu anh mua nhà đã vi phạm lời hứa lúc trước em lập khi cam tâm tình nguyện theo anh, lần này xem như tha cho em, nếu để anh biết em còn có chuyện giấu anh...”

Nói đến một nửa thì dừng lại.

Trang Noãn Thần hồi hộp, “Anh làm gì?”

Anh dừng bước, nhìn cô gái trong lòng, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Anh sẽ trực tiếp lột da em ra.” Giọng điệu tuy nhẹ, lại lộ ra mùi máu tươi chết chóc, Trang Noãn Thần cả kinh rùng mình một cái.

Thấy vẻ hoảng sợ lướt qua mắt cô, Giang Mạc Viễn hài lòng nhếch môi, “Ngoan ngoan nghe lời, anh sẽ đối xử cực tốt với em.”

Luôn luôn có một sự khó hiểu xoay quanh đỉnh đầu cô, người đàn ông này cười càng dịu dàng, cô lại cảm thấy càng nguy hiểm. Nụ cười của anh khiến cô liên tưởng tới từ thần trong tranh châm biếm, cười càng mê người, thì lưỡi hái chết chóc trong tay kia tùy thời tùy chỗ đều có thể đâm xuống, cô thậm chí còn cảm nhận được sự đau đớn khi cổ đứt lìa.

Là cô ngắc cổ thời gian dài, nên phần gáy có hơi cứng ngắc.

Giang Mạc Viễn thấy đạt được hiệu quả, cười càng ôn hòa hơn.

“Đợi đã...” Thấy anh đi về hướng xe ở ven đường, Trang Noãn Thần vội vàng kêu dừng, “Anh để tôi xuống trước đã.”

“Muốn nói gì để lên xe rồi nói.”

“Không phải, tôi muốn thấy Hạ Lữ.”

“Ngày nào hai người cũng gặp nhau.” Anh ném lại một câu.

“Còn có Mạnh Khiếu...”

Lời vừa dứt, quả nhiên, anh dừng bước.

Trang Noãn Thần thành công nhảy khỏi người anh, chỉ vào một đôi còn đang dây dưa ở cách đó không xa, “Tôi không nhìn nhầm chứ, là hai người họ đúng không?”

Giang Mạc Viễn xoay qua nhìn, đôi mày hơi nhíu lại.

“Lạ thật, sao hai người họ giống như đang cãi nhau vậy?” Thắc mắc của Trang Noãn Thần không có lời giải, khoảng cách này lại khá xa, nghe không rõ hai người họ nói gì, từ góc độ này chỉ có thể nhìn thấy Mạnh Khiếu điên cuồng nóng nảy đánh mất đi vẻ lịch lãm thường ngày, lôi lôi kéo kéo Hạ Lữ.

Cô nhìn mà kinh hãi, sức lực của Mạnh Khiếu xem ra cũng khá mạnh.

Nhìn không được vừa định tiến lên, cánh tay lại bị anh kéo lấy...

“Đừng quản chuyện không đâu.”

Trang Noãn Thần nổi nóng, “Hạ Lữ là bạn thân của tôi, Mạnh Khiếu là bạn anh, sao lại là chuyện không đâu? Hôm đám cưới không phải là anh không thấy Hạ Lữ có xích mích với Mạnh Khiếu, kiếp trước chắc chắn hai người này là kẻ thù không đội trời chung, anh xem anh xem, vẻ mặt kia của Mạnh Khiếu như sắp ăn thịt người vậy đó,

không biết Hạ Lữ đã vô tình đắc tội với anh ta thế nào, lỡ như nổi nóng lên thì làm sao? Anh với anh ta thân hình lực lưỡng như thế, một cái tát cũng có thể bóp chết Hạ Lữ!”

Giang Mạc Viễn đầu tiên là sửng sò, sau đó dở khóc dở cười, té ra con nhỏ này liệt hai người họ vào phe sát nhân cửa điện, lắc đầu nhẹ nhàng nói, “Em mở to mắt nhìn rõ tình hình rồi hẳn nói.”

Trang Noãn Thần quay qua, sau đó bỗng trợn to hai mắt!

Phố đối diện, Mạnh Khiếu đang ôm chặt lấy Hạ Lữ, Hạ Lữ thì muốn vùng ra, nhưng anh trước sau không chịu buông tay.

“Ớ...” Trang Noãn Thần ở đường bên này kinh hãi, chỉ vào hai người, rồi đưa tay ôm miệng, “Ôi trời, chơi trò gì thế này...”

“Cho nên nói, chuyện tình cảm nam nữ rất phức tạp, đừng lo nghĩ vớ vẩn. Thật sự có thời gian, thì em nên đặt trái tim và tư tưởng của mình lên ông xã em trước đây nè!” Giang Mạc Viễn nói xong lại vác cô lên đi tiếp.

“Này...”

“Im lặng!” Anh ra vẻ hung tợn quát khế.

Trang Noãn Thần ước gì có thể lấy túi đập vào đầu anh.

Đường bên này lại là cảnh tượng khác.

Hạ Lữ một mực đẩy mạnh anh ra.

Mạnh Khiếu kinh ngạc nhìn cô.

“Mạnh Khiếu, anh làm ơn đừng đến làm phiền tôi nữa có được hay không?” Hạ Lữ nén giọng, trông có vẻ kiên dè người đi đường thỉnh thoảng qua lại xung quanh.

“Em có cần phải trốn tránh tôi như vậy không?”

“Tôi phải nói bao nhiêu lần anh mới chịu hiểu?” Hạ Lữ đến gần anh, ngẩng đầu, nhấn mạnh từng chữ, “Tôi thật sự rất ghét anh, thật đó.”

Mạnh Khiếu đưa tay cố định cô, cúi đầu, đáy mắt xẹt qua vẻ không vui, “Ghét tôi còn lên giường với tôi?” Những lời này gần như găm nhẹ, dẫn tới sự chú ý của người qua đường.

“Anh...” Hạ Lữ vẫn để ý cái nhìn của người khác, siết chặt nắm tay, gió thổi làm rối tóc cô, cô rít qua kẽ răng, “Mạnh thiếu gia, tuyệt đối đừng nói với tôi anh là thanh niên nghiêm túc đấy nhé, phụ nữ lên giường với anh còn nhiều hơn cả số lần tôi ăn cơm, có phải người nào anh cũng bám riết không tha? Tình lại đi anh, ngày đó tôi và anh chẳng qua chỉ là tình một đêm, đừng nói anh không rõ tình một đêm là gì nha? Từ này chẳng xa lạ gì với anh mà!”

Quyển 6 - Chương 4: Nên có con

Mạnh Khiếu sững sờ.

Hạ Lữ thở hỗn hển, thấy sắc mặt anh dần tái đi nên cũng không nói nữa, bóp tay, lúc cup mắt cố gắng đè nén nỗi đau thật sâu vào trong.

“Tối hôm đó, cô chính là ôm suy nghĩ này để lên giường với tôi ư?” Giọng anh chuyển lạnh.

“Chẳng phải anh cũng chơi qua đường à?” Hạ Lữ cố ý nhú mày, giương mắt nhìn anh, “Nếu anh cảm thấy một đêm còn chưa đủ, OK, tối nay tôi có thể ngủ với anh đêm nữa, không phải điều anh muốn là vậy thôi sao?”

Hơi thở Mạnh Khiếu bắt đầu dồn dập, ánh mắt đối diện cô có hơi tức giận, “Hạ Lữ, tôi nói cho cô biết, phụ nữ cam tâm tình nguyện làm ấm giường cho tôi đêm không xuể, cô tính là gì?”

Lời mĩa mai lạnh lẽo như dòng nước lạnh, đột nhiên nhấn chìm trái tim cô.

Cô đau.

Nào ngờ, anh cũng thấy đau.

“Anh nói đúng đó, tôi chính là kẻ như vậy, thích lên giường với thằng nào thì lên, thích bám theo thằng nào để phát tài thì bám.” Hạ Lữ đè nén lồng ngực đau nhói, đem tất cả oán hận hóa thành lửa giận trút

hết ra, nói không suy nghĩ, “Mạnh Khiếu, anh cứ tìm đại con nhỏ nào thay anh làm ấm giường đi nhé, chỉ đừng có đến phiền tôi là được rồi!”

Nói dứt lời liền quay đầu bỏ đi, tiếng giày cao gót nện lên mặt đá, mỗi một tiếng đều nghe rõ ràng sự tuyệt tình trong đó, hết như bóng lưng cô, không chừa cho bất cứ người nào đường sống.

Bóng lưng cô in vào mắt anh, cô không thấy vẻ cô đơn bên trong ánh mắt ấy, mà anh cũng không nhìn được khóe mắt đỏ hoe của cô.

Cho đến khi...

“Cô muốn bao nhiêu tiền?” Ở đằng sau, giọng nói lạnh lùng của Mạnh Khiếu lại vang lên.

Hạ Lữ đột nhiên dừng bước, sững sờ rồi quay đầu lại: “Ý anh là gì?”

Mạnh Khiếu bước từng bước về phía cô, vẻ mặt lạnh đến dọa người, “Rời khỏi thằng đó đi, cô muốn bao nhiêu tiền, tôi cho cô.”

Hạ Lữ trở mắt nhìn anh, cho đến khi bóng dáng anh len lỏi vào đáy mắt cô.

“Dù sao cũng đều là được đàn ông bao, vậy để đến lượt tôi bao cô đi. Nếu em thích tính tiền theo ngày cũng được, ở bên tôi một đêm hết bao nhiêu tiền, cô cứ ra giá đi!” Mạnh Khiếu đứng trước mặt cô, cúi xuống nhìn cô chăm chăm, ánh mắt đã sớm mất đi vẻ sáng lãng ôn hòa trước kia, đặc biệt u ám.

Hạ Lữ bị ánh mắt ấy làm cho đau nhói, hơi nheo mắt, nhưng vẫn cứ cảm nhận được vẻ khinh rẻ cùng châm chọc phát ra từ biểu hiện của anh.

“Đồ điên!” Ném lại một câu, cô không thèm nhìn anh nữa, lại quay đầu muốn bỏ đi.

Cánh tay bị anh kéo ngược lại.

“Thả ra!” Cô bị đẩy mắt càng lúc càng tối của anh làm hoảng sợ.

“Bắt đầu từ đêm nay đi!” Mạnh Khiếu tàn nhẫn, gằn giọng.

Hạ Lữ liều mạng đẩy anh, “Anh bị thần kinh gì vậy? Thả ra, nếu không tôi la lên đó!”

“Cô la đi, cứ la thoải mái!” Mạnh Khiếu gầm lên, hung hãn nói, “Tốt nhất cô gọi hết toàn bộ người đi đường qua đây, để tất cả mọi người biết cô là loại phụ nữ thế nào!”

“Anh là thằng khốn...”

“Không phải cô vì tiền sao?” Mạnh Khiếu lời mạnh cô, trực tiếp đè cô vào thân cây, đẩy mắt tà ác làm người ta sợ hãi, “Tôi có thể cho cô tiền, chỉ cần bắt đầu từ giờ cô hầu hạ tôi thư thái, cô muốn bao nhiêu tôi sẽ cho cô bấy nhiêu!”

“Cút ngay...”

“Hạ Lữ, cô muốn làm điểm thì tôi sẽ cho cô được như ý!” Mạnh Khiếu càng nói càng quá đáng, trực tiếp móc ví tiền ra, lỏi hết toàn bộ tiền mặt bên trong ném vào mặt cô, “Bấy nhiêu đây có đủ cho đêm nay hay chưa, hả? Không đủ phải không? Ngày mai tối sẽ viết chi phiếu cho cô, điều kiện tiên quyết chính là, cô phải ở bên cạnh tôi, để khi nào tôi muốn chơi cô thì chơi!”

“Bốp...” Một cái tát rơi vào mặt của Mạnh Khiếu.

Cái tát này, làm người qua đường giật mình quay lại nhìn, lại nhìn thấy tiền rơi vãi dưới đèn đường làm ai nấy đều ngạc nhiên, liên tục xì xào bàn tán.

Mạnh Khiếu bị ăn một cái tát đứng sững ra, tiếp đó mặt tái đi, chưa có người phụ nữ nào dám đánh anh!

“Cái bạt tai này thức tỉnh được anh chưa?” Lòng bàn tay Hạ Lữ bỏng rát vì đau, lại giấu vào lòng, đau đớn nhanh chóng lan tràn. Cô ngẩng đầu, ánh mắt cao ngạo đối diện với đôi mắt lạnh băng của người đàn ông kia, gằn giọng, “Mạnh Khiếu, anh hãy nghe cho rõ, cho dù tôi ngủ với thằng nào cũng sẽ không ngủ với anh, cho dù tôi tìm một lão già bảy tám chục tuổi ngay cả sinh hoạt cũng không tự lo được để bao nuôi tôi thì tôi cũng sẽ không tìm anh! Anh nghe rõ rồi chứ? Nghe không hiểu thì tôi có thể nói rõ ràng hơn một chút. Ở trong mắt tôi, anh chẳng qua chỉ là một thằng ăn chơi trác táng, anh có tiền thì đi bao con khác đi, tôi chẳng qua chỉ là hạng người bại hoại hạ cấp, không xứng với Mạnh đại thiếu gia cao cao tại thượng đâu ha, bái bai!” Nói xong, cô hất mạnh anh ra, giẫm lên đồng tiền trên đất, xoay người bỏ đi.

Mạnh Khiếu tức giận đâm mạnh vào thân cây.

Quay đầu nhìn trân trân bóng dáng càng đi càng xa của Hạ Lữ, cho đến khi mất hút, lửa giận phừng phừng, xoay người đi về hướng ngược lại.

Đêm đã khuya.

Lác đác vài ngôi sao ở phía xa, chớp tắt.

Trang Noãn Thần ngồi trước bàn trang điểm đôi mắt bất động, đôi mày bất giác nhíu lại.

Nếu nói Mạnh Khiếu và Hạ Lữ đối địch nhau thì cô tin tưởng hơn, bởi vì hai người này ở trước mặt cô lúc nào cũng như oan gia ngõ hẹp, nhưng từ khi nào chân lý này lại ngấm nước mắt rồi?

Cô trông thấy rất rõ cảnh tượng lúc này, đại thiếu gia Mạnh Khiếu rõ ràng là động tình.

Vậy còn Hạ Lữ?

Chân mày càng nhíu càng chặt, thật ra, cô rất hy vọng hai người này có thể đến với nhau, nhưng mỗi khi nghĩ đến thái độ cứng rắn của Hạ Lữ cô liền đau đầu, trong tình yêu dường như Hạ Lữ đã đánh mất niềm tin một cách triệt để.

Đang muốn thờ dài, trên đỉnh đầu lại vang lên tiếng nói trầm thấp của anh, “Nghĩ ngợi gì vậy?”

Giọng nói bất thành linh làm cô giật mình, quay đầu, lại ngạc nhiên đối diện với pho tượng ‘hoạt sắc sinh hương’ vừa mới tắm xong, sừng sững không mặc gì đứng trước mặt cô, cô vừa vặn ngoái đầu nhìn ngay đúng vị trí cương cứng khổng lồ ở giữa hai chân kia!

“Á...” Trang Noãn Thần đứng bật dậy, vẻ mặt đỏ bừng, chỉ vào anh không vui nói, “Cho dù đây là nhà của anh thì cũng nên chú ý một chút chứ? Sao anh không quấn khăn tắm vào hả.” Dáng người cao lớn như vậy, khiến phụ nữ nhìn thấy sẽ huyết mạch dâng trào.

Giang Mạc Viễn lắc đầu hất tóc, bọt nước theo quán tính vẩy ra xung

quanh, có bọt nước nhiều xuống đầu vai anh, men theo đường cơ gợn cảm chậm rãi chảy xuống, như là ngón tay mảnh khảnh của cô gái đang khẽ vuốt ve lồng ngực vạm vỡ ấy.

“Anh gọi em lấy dùm áo choàng tắm, nhưng đợi hoài không thấy em đem đến.” Anh cười như không cười nhìn cô, đi đến bên giương gương tay lấy áo choàng tắm mặc vào.

Dáng người hấp dẫn của anh được áo choàng che khuất, thắt dây xong, lồng ngực rắn chắc vẫn lộ ra bên ngoài.

Trang Noãn Thần nhíu mày, “Anh gọi tôi hả?”

“Anh gọi em những mấy lần.” Giang Mạc Viễn bất đắc dĩ lắc đầu, “Em nghĩ gì mà xuất thần dữ vậy?”

Trang Noãn Thần cầm lấy lược chải tóc, có chút dăm chiêu, chải được một hồi thì để xuống, quay đầu nhìn anh, “Anh không định gọi điện thoại cho Mạnh Khiếu à?”

“Gọi điện thoại cho anh ta?” Anh khó hiểu hỏi.

“Vừa nãy anh cũng thấy mà, không lẽ Mạnh Khiếu yêu Hạ Lữ rồi?”

Giang Mạc Viễn cười, “Yêu thì sao mà không yêu thì sao? Đây là chuyện của hai người họ.”

Trang Noãn Thần ngẩn ra, đây là chuyện của hai người họ, cô bạn tâm lo nghĩ làm gì? Chỉ là, trong lòng cô vẫn rất sợ Mạnh Khiếu sẽ làm tổn thương Hạ Lữ. Đúng vậy, con người Hạ Lữ nhìn lúc nào cũng thấy không sao cả, nhưng làm bạn cô ấy lâu rồi nên cô hiểu, sự tuyệt vọng của Hạ Lữ đối với chuyện tình cảm đã đạt đến mức không gì sánh bằng nữa rồi, chỉ sợ cô ấy không xử lý ổn thỏa được quan hệ

giữa mình và Mạnh Khiếu.

Thấy cô im lặng, Giang Mạc Viễn buồn cười, “Về mặt của em vậy là gì?”

Trang Noãn Thần nhìn anh, bất ngờ hỏi, “Bên cạnh Mạnh Khiếu có phải có rất nhiều phụ nữ không?”

Giang Mạc Viễn ngẩn ra.

Cô theo dõi anh, hình như đang đợi câu trả lời của anh.

Giang Mạc Viễn vốn muốn tìm lý do nào đó nói cho có lệ, nhưng thấy cô vô cùng nghiêm túc chờ đợi đáp án của anh, đành nói thật, “Con người Mạnh Khiếu có chút ngang ngạnh, nhưng nếu đã yêu rồi thì sẽ rất nghiêm túc.”

“Thật hay nói đỡ dùm bạn bè để lừa đảo.” Trang Noãn Thần thản nhiên hừ lạnh.

Giang Mạc Viễn có chút dở khóc dở cười.

Trang Noãn Thần không nói gì nữa.

Hai người đều im lặng, bên trong phòng yên tĩnh rất nhiều.

Sau một lúc lâu, tiếng nói trầm ấm của Giang Mạc Viễn vang lên, “Noãn Noãn, có phải hai ta nên có một đứa con hay không?”

“Hả?” Trang Noãn Thần kinh ngạc.

Giang Mạc Viễn điều chỉnh tư thế ngồi, đáy mắt thâm thúy u ám, “Khẩn trương như vậy làm gì?” Anh có chút buồn bực, cũng lâu rồi

sao một chút động tĩnh cô cũng không có, hay là... Sau khi nghĩ tới khả năng đó, chân mày anh vô thức chau lại, đưa tay về phía cô, “Em lại đây.”

Lòng cô không biết tại sao lại thấp thỏm, âm thầm hít sâu, tiến lên.

Anh kéo cô vào lòng, đuôi mày ẩn chứa suy xét, “Cơ thể em không có chút rục rịch nào hay sao?”

“Không biết anh đang nói gì nữa.” Cô đẩy anh ra, rồi chui tọt vào trong chăn, trái tim có chút đập loạn.

Giang Mạc Viễn áp người xuống, môi anh dán vào tai cô, dịu dàng hỏi, “Có qua mặt anh uống thuốc không hửm?”

“Tôi...” Cô nhúu mày, xoay mặt đi, thản nhiên nói, “Chẳng biết nói gì? Uống thuốc gì chứ?” Ban đầu định cùng anh thương lượng chuyện con cái, nhưng trong đám cưới lại nghe được nhiều chuyện như vậy nên cũng đánh mất luôn ý định này trong đầu.

Cô bây giờ được tính là gì?

Cùng anh nói chuyện con cái, bị xem như công cụ sinh con?

Giang Mạc Viễn sau khi nghe vậy thì xoay mặt cô qua, cúi xuống nhìn cô trân trối mới chậm rãi mỉm cười, ôn tồn bảo, “Một khi đã vậy, chúng ta tiếp tục cố gắng.”

“Gì?” Cô lại sửng sốt.

Không nhận được phản ứng như mong đợi, anh liền gấp rút đè người xuống...

“Đừng m...”

Chưa nói hết câu, miệng đã bị anh ngậm lấy...

Đi làm, trước sau vẫn luôn bận rộn.

Trang Noãn Thần sau khi thông qua quản lý truyền thông giới thiệu vị tổng biên tập kia, cũng mời được cô bạn thân của Lăng Phi trong giới này dùng bữa cơm xem như làm quen, sau khi nói rõ lý do, bạn của Lăng Phi cũng đồng ý giúp đỡ, lần tới sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt. Lúc sau lại đi xem xe, ở trong phạm vi năng lực của cô rất cục cũng mua được chiếc xe.

Sau khi về công ty sắp xếp lại công việc, Từ Hiếu Kỳ gõ cửa phòng giám đốc.

“Tìm tôi có việc?” Trang Noãn Thần đang xem phương án, không ngẩng đầu.

Từ Hiếu Kỳ bước đến, sinh lực tràn trề, “Giám đốc Trang, em cố ý vào đây để cảm ơn chị.”

”Cảm ơn tôi cái gì?”

Cô cười ngồi xuống đối diện, “Cảm ơn chị đã dùng bản thảo của em.”

Trang Noãn Thần ngừng công việc trong tay, tựa người vào ghế, “Sau này cô đi theo Hạ Lữ học hỏi thêm chút kinh nghiệm, làm đồ án, viết ra được bản thảo PR tốt tuy quan trọng, nhưng có thể làm ra một phương án có chất lượng cao mới được cho là xứng đáng với chức vụ.”

“Dạ, chị yên tâm đi, em nhất định sẽ cố gắng, chị Hạ đã bảo em đi theo cùng làm dự án của Tiêu Duy.”

Trang Noãn Thần gật đầu, cầm lấy ly trên bàn.

“Giám đốc Trang, em vừa mới ra trường có rất nhiều chuyện không hiểu, xin chị hãy chỉ giáo nhiều hơn.” Từ Hiểu Kỳ nhìn cô, nghiêm túc nói, “Còn nữa, chuyên ngành của em là tin tức, đối với nhiều quy tắc trong ngành quảng cáo em không hiểu, nếu có quy tắc ngầm gì cũng mong chị bật mí cho em một chút.”

Đang uống ngụm nước suýt nữa bị sặc, Trang Noãn Thần giương mắt nhú mày, “Quy tắc ngầm?”

Từ Hiểu Kỳ liên tục gật đầu, “Nhất là đối với khách hàng lớn như Tiêu Duy, quy tắc ngầm chắc là sẽ không ít?”

Trang Noãn Thần nhìn cô, trên đầu dường như có một đám quạ đen bay ngang qua...

Lắc đầu bất đắc dĩ, nhẹ nhàng hỏi, “Còn có chuyện gì nữa không? Cô nàng này có phải xem nhiều phim quá không?”

“Dạ hết rồi, à, hôm nay không biết chị Hạ bị thế nào, mà đến bây giờ vẫn còn nhốt mình trong phòng nghỉ chưa ra ngoài.” Từ Hiểu Kỳ hỏi.

Trang Noãn Thần có chút dăm chiêu, “Được rồi, cô ra ngoài làm việc đi.”

Từ Hiểu Kỳ ra khỏi phòng.

Nghĩ đến chuyện tối qua, có vẻ, trong lòng Hạ Lữ cũng không phải

hoàn toàn không có Mạnh Khiếu.

Lại đọc phương án chừng hai mươi phút, Trang Noãn Thần đứng dậy ra khỏi văn phòng, cô vừa mới đi ra, Từ Hiếu Kỳ liền ở sau lưng lén chui vào phòng làm việc của cô, có lẽ Trang Noãn Thần đi toilet, điện thoại di động vẫn để trên bàn làm việc, Từ Hiếu Kỳ thấy vậy bèn vội vàng cầm điện thoại lên, nhanh chóng bấm vào danh bạ, cuối cùng nhìn thấy một cái tên thì mỉm cười, lập tức lưu lại số đó, sau đó nhân lúc không ai đi ngang lại lén ra ngoài.

Cửa phòng nghỉ đóng chặt.

Sau khi từ toilet đi ra, Trang Noãn Thần thấy thế bèn giơ tay gõ cửa phòng, bên trong không ai trả lời liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Hạ Lữ ngồi bên trong giường mắt nhìn cô một cái, không nói gì, chỉ tao nhã rít một hơi thuốc lá.

“Không phải nói cai thuốc rồi sao?” Cô ngồi xuống.

“Có chuyện phiền lòng, nên hút một điếu.” Hạ Lữ nhìn qua ả rũ, cả người như chìm trong sương, vành mắt còn hồng hồng.

“Khóc à?” Trang Noãn Thần hỏi.

Hạ Lữ lắc đầu, “Tối qua bị mất ngủ.”

“Vì Mạnh Khiếu?”

Ngón tay kẹp điếu thuốc của Hạ Lữ run lên, lại nhìn cô, trong mắt ra vẻ hoài nghi.

“Tối qua mình có thấy.” Trang Noãn Thần nhẹ nhàng nói.

Lúc này Hạ Lữ mới hiểu ra, gật đầu, dúi nửa liều thuốc còn lại vào gạt tàn.

“Cậu thích Mạnh Khiếu à?” Trang Noãn Thần nói trúng tim đen.

Hạ Lữ ngạc nhiên rồi cười nhạt, “Vậy còn cậu? Thích Giang Mạc Viễn không?”

“Đúng, mình thích anh ấy.” Trang Noãn Thần thừa nhận không chút do dự, “Nhưng tình huống giữa cậu và Mạnh Khiếu khác chúng mình.”

“Có gì khác chứ?”

Trang Noãn Thần thở dài, “Quả thật mình thích Giang Mạc Viễn, nhưng đồng thời cũng rất hận anh ấy.”

“Mình cũng hận Mạnh Khiếu.” Hạ Lữ yếu ớt nói.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên.

“Mình hận Mạnh Khiếu vì anh ấy đã làm đảo lộn cuộc sống của mình, cũng hận vì đã làm mình thích anh ấy, yêu anh ấy.” Hạ Lữ nói xong viền mắt liền ửng đỏ, rồi giương mắt ra vẻ thoải mái, “Noãn Thần, thật sự cậu cũng giống vậy thôi, cậu hận Giang Mạc Viễn gì chứ? Chẳng qua là hận anh ấy đã làm cho cậu yêu anh ấy mà thôi.”

“Còn có rất nhiều chuyện...”

“Vì Cố Mặc? Hay là vì vị hôn thê của Giang Mạc Viễn?” Hạ Lữ đột

nhiên nói.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, “Sao cậu biết?”

“Hôm đám cưới cậu thật ra mình cũng nghe được một ít, lúc cậu ôm Ngải Niệm vừa muốn khóc lại không khóc được, mình chỉ biết đã xảy ra chuyện, sau khi gặp Cố Mặc thì hiểu ra hết.” Hạ Lữ thản nhiên nói, “Cậu để ý chuyện Giang Mạc Viễn dùng thủ đoạn đê tiện khiến Cố Mặc phải nhảy lầu, cũng để ý chuyện Giang Mạc Viễn lấy cậu là bởi vì cậu trông giống với Sa Lâm.”

“Ừ, mình rất để ý.”

“Thực ra thứ cậu để ý nhất chính là, Giang Mạc Viễn đối xử tốt với cậu chẳng qua chỉ là vì khuôn mặt này của cậu.”

“Mình đã buộc bản thân không nghĩ nữa, nhưng mình làm không được.”

“Nếu đổi lại là mình, mình cũng sẽ nghĩ vậy, trong lòng cũng sẽ có cái gai.” Hạ Lữ lặng lẽ thở dài, “Nói trắng ra là lòng tự ti đang quấy phá.”

Trang Noãn Thần ngẫm nghĩ.

“Cậu cảm thấy cậu có khả năng xứng đôi với Giang Mạc Viễn không?” Hạ Lữ hỏi.

Trang Noãn Thần nhìn cô, lát sau bất đắc dĩ cười nhẹ, “Mình biết cậu muốn nói gì.”

“Đó là bởi vì cậu hiểu mình, chính như mình hiểu cậu.” Hạ Lữ khẽ nói, “Trên đời này làm gì có chuyện hoàng tử và cô bé lọ lem, chỉ có

môn đăng hộ đối. Mượn chuyện của cậu mà nói, nếu không phải bởi vì cậu trông giống Sa Lâm, cậu cảm thấy cậu có thể quen biết được với Giang Mạc Viễn sao? Anh ta là người đàn ông đẹp trai- giàu có- giỏi giang điển hình, còn cậu? Chẳng qua chỉ là hình ảnh trái ngược với anh ta, anh ta ngồi xe sang, còn cậu đi tàu điện ngầm, cho dù hai người đồng thời ở trên đường cũng không thể cùng xuất hiện, cho dù cậu đi ngang qua xe anh ta thì anh ta cũng chẳng buồn nhìn đến cậu. Đây là nguyên nhân vì sao lộ lem vĩnh viễn cũng không gặp được hoàng tử, bởi vì trên cơ bản bọn họ không có khả năng để quen nhau. Nhưng cậu lại quen Giang Mạc Viễn, anh ta thậm chí còn cưới cậu làm vợ, cái loại thực tế và lý tưởng này bỗng chốc chồng lên nhau khiến cậu không biết phải làm sao, đương nhiên, nếu không biết sự tồn tại của Sa Lâm, cậu thật sự sẽ tin hóa ra cổ tích có tồn tại, nhưng hiện giờ chuyện cổ tích chẳng qua chỉ là bọt nước, cậu tự ti, cũng chính như mình cảm thấy tự ti vậy thôi.”

Trang Noãn Thần hít thở cũng thấy đau, nhưng không thể không thừa nhận, điều Hạ Lữ nói hoàn toàn chính xác.

“Cho dù chúng ta phấn đấu thế nào, chúng ta vĩnh viễn thuộc vào tốp mệt mỏi, cậu cho là con vịt xấu xí có thể biến thành thiên nga sao? Căn bản là biến không được! Chính như hiện tại rất nhiều người muốn theo đuổi thành công, mỗi người đều muốn biến thành kẻ có tiền, bất luận mấy con thú có lông mao đều muốn biến thành sư tử, nhưng thật ra chỉ có sư tử mới có thể trở thành sư tử, tất cả các con khác đều bị bức ép thành điên! Thành công của Giang Mạc Viễn là sự ngẫu nhiên sao? Đúng, anh ta rất có năng lực, nhưng nếu sinh ra trong một gia đình nghèo khó, thì còn trẻ lại có thể có được thành tựu lớn như vậy sao? Còn chuyện thành công của Bill Gates chẳng qua là một chuyện đồng thoại lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, trên thực tế nếu không có hậu thuẫn của gia đình, họ có thể thành công sao?”

Trang Noãn Thần nhìn Hạ Lữ, nghe cô nói nhảm, khẽ nói, “Hạ Lữ,

hình như cậu càng nói càng xa rồi.”

Hạ Lữ uể oải lắc đầu, “Mình chẳng nói lạc đề, chỉ là muốn nói với cậu, cậu cũng được, mình cũng được, chúng ta cùng một thế giới, còn Mạnh Khiếu và Giang Mạc Viễn là cùng một thế giới.”

“Cậu là muốn nói với mình hay là nói với chính cậu?” Cô thấy Hạ Lữ đau lòng.

Hạ Lữ ngẩng đầu, nước mắt lại chảy ra, cuồn cuộn qua đi chỉ còn lại bất lực, “Là muốn, muốn nói với bản thân mình... đừng có mơ mộng hão huyền.”

Quyển 6 - Chương 5: Thương lượng vênh váo

Biểu hiện bên ngoài của chứng cuồng loạn thực ra không chỉ có một dạng.

Có khối người làm rối lên gần như khiến đối phương sụp đổ, nhưng Hạ Lữ lại lựa chọn cách biểu hiện của số ít, đó chính là tự ngược. Bất quá với tính cách của cô thì tiêu hủy rồi nuốt vào bụng cũng là bình thường, người giống như cô còn có Trang Noãn Thần.

Chứng cuồng loạn của Hạ Lữ như một hồi niết bàn, lời sự tự ti mà hai người họ không dám đối mặt ra hết, phơi bày dưới ánh nắng cực kỳ chói chang, nhìn qua tàn nhẫn nhưng lại rất sáng khoái.

Thế cho nên khi Trang Noãn Thần ngồi đối diện với Lăng Phi mặt mày xinh đẹp đến từng centimet thì vẫn còn đang nghĩ đến lời nói của Hạ Lữ vào ngày hôm qua.

Hoàn cảnh trong hội quán tư gia không tệ, người bạn trong giới này của Lăng Phi là một diễn viên điện ảnh và truyền hình rất có nghệ đức, sau khi cùng vài vị đạo diễn hợp tác cũng trở nên nổi tiếng, nhưng bất luận nhìn thế nào, thì bộ dạng của Lăng Phi rất xứng với cái tên của cô, chảnh chọe vênh váo, hoàn toàn đàn áp hết toàn bộ mọi người ngồi trong hội quán. Nếu chỉ là tình bạn thầm kín vậy trái lại cũng không tệ, chỉ tiếc bất luận là Trang Noãn Thần hay là vị tổng biên tập đang vui buồn lẫn lộn kia, cộng thêm người bạn thân trong giới này, ai cũng không đoán được Lăng Phi sẽ dẫn theo người đại diện đến hội quán gặp mặt.

Người đại diện vừa nhìn danh thiếp của Trang Noãn Thần liền tự nhiên sáng tỏ, cộng thêm hai người đi theo bên cạnh thì lại càng hiểu hơn, nhưng thật ra cũng không công khai lật mặt ngay, chỉ là trong lời nói lộ vẻ phách lối, làm cho Lăng Phi cũng kiêu ngạo tự mãn, nói chuyện quên luôn cả chừng mực.

Bên kia, Lăng Phi vừa nói vừa khoa tay múa chân chặt chém không khí, bên này Trang Noãn Thần nghe mà không để tâm vào, lời lẽ nhảm bên tai không biết sao lại biến thành lời nói của Hạ Lữ vào hôm qua.

“Giám đốc Trang?” Bên tai có người gọi cô.

Lúc này Trang Noãn Thần mới hoàn hồn, giương mắt liền bắt gặp vẻ mặt mất hứng của Lăng Phi ở đối diện, “Giám đốc Trang à, chị có nghe tôi nói hay không vậy?”

Gương mặt xinh đẹp kia của cô có vẻ tức giận, ánh mắt lạnh lùng cũng thoáng không vui. Trang Noãn Thần dọn dẹp lại suy nghĩ, nhìn thẳng vào mắt cô, “Đương nhiên, tôi hiểu được tình trạng khó xử của cô Lăng Phi, nhưng hôm nay tôi cố ý đích thân đến gặp cô cũng là muốn thúc đẩy chuyện này, về phần hai hoạt động diễn ra cùng ngày 25 cô cứ yên tâm, tôi cam đoan sẽ không xung đột với nhau.”

Hoạt động của Mỹ Á tổ chức vào ban ngày, tiệc của tạp chí là vào buổi tối, cô đương nhiên sẽ an bài thỏa đáng. Nhưng trong lòng cô cũng rõ, nếu đối phương chịu phối hợp thì xong chuyện rồi, lại càng không cần khiến Cao Doanh mỗi ngày lẻo đẻo theo sau người đại diện kia đau khổ cầu xin. Trang Noãn Thần định thần nhìn kỹ Lăng Phi, trong lòng bắt đầu nhủ thầm, cô nàng này đẹp đó nhưng nhìn thế nào cũng giống như nhân tạo vậy, đẹp đến nỗi không chút tì vết, đến nỗi người khác phải kinh ngạc nhưng không kinh tâm, lại càng sẽ không làm người ta động lòng, hết như một bức tranh không có cảm

giác lập thể, thiếu chút sức sống.

Nghĩ vậy, Trang Noãn Thần cũng chỉ có thể bất đắc dĩ than thầm, lại là một sản phẩm của phẫu thuật thẩm mỹ đây mà.

Quan trọng hơn là, cô nàng này ngoại trừ vẻ kênh kiêu ra thì chẳng có chủ kiến gì, sau khi nghe Trang Noãn Thần nói vậy thì có hơi dăm chiêu, quay qua nhìn người đại diện bên cạnh. Giờ khắc này, Trang Noãn Thần chỉ biết bản thân hoàn toàn tính sai.

Đương nhiên, người biết bản thân tính sai không chỉ có Trang Noãn Thần, còn có vị tổng biên tập cùng người bạn kia, sau khi thấy thế thì cùng với Trang Noãn Thần đưa mắt liếc nhìn nhau, âm thầm lắc đầu.

Quả nhiên, người đại diện nọ đã thành công với tư cách là người phát ngôn cho Lăng Phi, người đẹp hết thời này dường như sắp đến thời kỳ mãn kinh, hất hàm cười khẩy: “Giám đốc Trang, cô tính toán sao vậy? Cô có biết Lăng Phi của chúng tôi một ngày phải tham gia bao nhiêu hoạt động không? Tất cả đều phải hẹn trước ít nhất là nửa năm, tự nhiên cô từ đâu chen ngang vậy phải tính làm sao? Nói khó nghe, hôm nay cho dù các người qua mặt tôi gặp riêng Lăng Phi cũng vô ích thôi, lịch trình của cô ấy đều do tôi sắp xếp, ôn chuyện tôi không phản đối, nhưng ngay trang ôn chuyện để làm chuyện khác thì tuyệt đối không thể được.”

Nói chuyện cực kỳ không nể nang, kể cả bạn của Lăng Phi cũng cảm thấy bị tổn thương, đương nhiên không nhịn được, nhíu mày, “Chị nói vậy là không đúng rồi, chúng tôi đã nắm rõ lịch trình hoạt động vào ngày 25 của Lăng Phi mới dám nói vậy, theo như chị nói, không lẽ chúng tôi đang làm lỡ dịp phát tài của Lăng Phi?”

“Biết lịch trình cũng không được, hoạt động buổi tối của Lăng Phi rất quan trọng, không thể bị một show diễn thương nghiệp làm chậm trễ

được.” Người đại diện đáp một cách mỉa mai.

Lăng Phi ở bên cạnh sợ mọi người cãi nhau nên vội vàng lên tiếng, “Được rồi, được rồi, không phải chỉ là một hoạt động thôi sao?” Nói xong nhìn Trang Noãn Thần, “Bên Mỹ Á chi bao nhiêu tiền?”

Chỉ nửa tiếng ngắn ngủi, Trang Noãn Thần đã chuyển từ chờ mong sang bất đắc dĩ, mà hiện tại thậm chí có chút phản cảm, nén giận báo ra một cái giá. Lăng Phi vừa nghe thì nhú mào, “Không được, ít nhất phải tăng thêm mới được.”

“Không thể nào.” Trang Noãn Thần gọn gàng dứt khoát đáp, thái độ lạnh nhạt, “Báo giá tôi nói chính là giá cao nhất có thể cho cô rồi, không thể chi thêm.” Dự toán Mỹ Á đưa ra chỉ có vậy, Lăng Phi nhân cơ hội nâng giá, nếu chi theo con số mà cô ta đòi, chẳng những Mỹ Á phải bù tiền, ngay cả Đức Mã cũng phải đắp thêm tiền vào. Ai nói cò kè mặc cả chỉ có ở ngoài chợ?

Lăng Phi không ngờ Trang Noãn Thần lại dứt khoát từ chối, có lẽ cũng là lần đầu tiên gặp phải người không nể mặt như thế, cứng họng, nhất thời không biết phải nói gì, ngược lại người đại diện bên cạnh cô lại bắt đầu cù cưa, “Chỉ giá này mà muốn mời Lăng Phi của chúng tôi? Nằm mơ à? Mỹ Á cũng không phải công ty nhỏ, ra tay không đến mức keo kiệt vậy chứ, hay là bị công ty quảng cáo các người ăn chặn tiền hoa hồng rồi?”

Vị tổng biên tập có vẻ ngồi không yên, đường này cũng là do cô vẽ, thấy người đại diện càng lúc càng nói chuyện khó nghe cũng không nhịn được, hắng giọng rồi mỉm cười: “Nếu không thì vậy đi, tôi thấy chuyện này hai bên hãy xem xét lại một chút, dù sao thời gian cũng còn...”

“Cô Lăng.” Trang Noãn Thần không nhanh không chậm cắt ngang lời

của tổng biên tập, ánh mắt thoải mái hào phóng, “Cô cũng biết người làm quảng cáo thu thập tin tức rất giỏi, thậm chí năng lực có thể còn mạnh hơn cả truyền thông. Từ lúc cô Lãng ra nghề cho đến giờ, mỗi một show diễn thương nghiệp mà cô nhận tôi đều điều tra qua, trong lòng cũng biết tường tận. Nói thẳng thì, nếu tôi là người đại diện cho Mỹ Á ở khu vực Trung Quốc thì tôi nhất định sẽ không chọn cô, bởi vì bất luận là lý lịch cá nhân của cô trong giới giải trí hay là hình tượng của cô đều không phù hợp với khái niệm quảng cáo nhãn hiệu của Mỹ Á.”

Người đại diện vừa nghe thì ngẩn ra, Lãng Phi lại tức giận đến tím mặt, bỗng đứng đứng lên xĩa tay vào cô, “Chị nói cái gì chứ?”

“Tôi nói sự thật.” Trang Noãn Thần chậm rãi nhấp ngụm cà phê, so với vẻ điên cuồng của cô nàng trước mặt thì cô trông vô cùng trấn tĩnh, “Cô Lãng à, tôi nhận thấy là một người leo lên vị trí cao cỡ nào cũng không nên phụ lòng người khác. Bên Mỹ Á thích cô, có thành ý mời cô, hơn nữa ra giá cũng rất cao, có thể nói, Mỹ Á đã ra cho cô cái giá cao hơn mỗi một show diễn thương nghiệp mà cô nhận trong năm nay, đây không thể nghi ngờ là yêu mến và ủng hộ cô. Tôi không hiểu cô tùy tiện nâng giá lên là vì muốn kiếm thêm tiền hay là vì muốn từ chối show này, tuy rằng không rõ mục đích, nhưng có lời khuyên tôi không thể không nói với cô.

Trong giới này rất nhỏ, người trong giới giải trí càng rõ ràng hơn cả, có nền tảng quan hệ nhân tế tốt đẹp mới là kế lâu dài. Nền tảng của Mỹ Á không nhỏ, cô làm vậy sẽ đắc tội với thị trường cấp cao, thái độ của cô Lãng hôm nay một khi bị Mỹ Á truyền ra ngoài, tôi nghĩ mấy thương gia khác cũng sẽ cân nhắc không hợp tác với cô Lãng nữa. Cô tuyệt đối đừng xem nhẹ tầm ảnh hưởng của một công ty trên thương trường nhé, cũng đừng xem nhẹ sự tùy hứng của cô mà gây hậu quả nghiêm trọng cho chính mình, cái giá phải trả không hẳn là điều mà cô Lãng đây hay là người đại diện có thể thừa nhận đâu.”

Mỗi một vị đang ngồi ở đây đều đưa mắt nhìn nhau, nhất là người đại diện ban nãy còn lớn lối, bị Trang Noãn Thần nói vậy thì miệng há to chưa nói được nửa lời, lúc ban đầu nhận được tấm danh thiếp chúc vụ giám đốc mà Trang Noãn Thần đưa, cô ta thật đúng là không để cô vào mắt. Trải qua đánh giá, cô ta mới cảm giác được người phụ nữ nhỏ nhắn xinh xắn ở đối diện này thật ra che giấu một sự sắc bén tận trong xương tủy, không để cho kẻ khác khinh thường.

Lăng Phi dù sao cũng là cô gái bốc đồng, tuổi lại nhỏ hơn Trang Noãn Thần rất nhiều, tuổi trẻ háo thắng đương nhiên có, nghe vậy xong khuôn mặt xinh đẹp gần như dúm dó, “Chị là đang uy hiếp tôi?”

Trang Noãn Thần cười, “Chưa đến mức uy hiếp, cùng lắm cũng chỉ là khuyên bảo thôi. Đương nhiên, nếu cô Lăng cứ cắn chặt cái giá này tôi cũng không có biện pháp, tuy hoạt động ngày 25 không mang tính toàn cầu, nhưng gần hai năm Mỹ Á ở Trung Quốc đã phát triển mạnh, tôi cảm thấy, làm người cũng được mà làm việc cũng được, nhìn xa trông rộng mới là đạo lý hay, nhất là nghệ sĩ, có thể làm đến uyển chuyển đương nhiên là tốt, làm không được cũng đừng có đối đầu với thương gia, như vậy mới không khiến bản thân rơi vào khó khăn chật vật, đúng không?” Nói xong lời này, cô đứng dậy cầm lấy túi, “Cũng đã nói như vậy rồi, đạo lý ai mà không nói được, nhưng lựa chọn phương thức làm việc khác nhau tôi không thể cưỡng cầu, cô Lăng là người thông minh, có thể cân nhắc một chút về đề nghị của tôi, hợp đồng đi kèm cô có thể cầm lấy xem, đương nhiên, nếu hiện tại cô từ chối thì cũng không sao.”

Lăng Phi cắn môi, ánh mắt do dự.

Người đại diện bị cô làm nghẹn họng vốn đã không thoải mái, lại thấy cô muốn đi, giận không chỗ trút, lầm bầm nói, “Cô vậy là sao? Đến ép Lăng Phi có phải không? Tôi thấy, nếu Lăng Phi không tham gia hoạt

động của Mỹ Á, người khó khăn chật vật là cô chứ không phải Lăng Phi.”

Quyển 6 - Chương 6: Hoa tai cổ tình bỏ lại

Trang Noãn Thần dừng động tác, quay đầu nhìn gương mặt bị năm tháng bào mòn thành nhăn nheo kia, nén giận thản nhiên nói, “Vì để hợp tác với cô Lăng đây, cấp dưới của tôi gần như đi nhẵn gạch ở cửa công ty các người; cũng là vì để hợp tác với cô Lăng, tôi móc nối quan hệ nhờ tình hữu nghị cuối cùng mời được hai người ngồi ở chỗ này, ý định hợp tác của Mỹ Á tôi cũng đã truyền đạt rồi, nói thật, có thể thúc đẩy chuyện này rất tốt, thúc đẩy không thành thì tôi cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác. Mỹ Á không phải là công ty nhỏ không nói lý lẽ, Đức Mã có ra hết sức hay không thì hai mắt của đối phương cũng thấy rất rõ, dù sao cũng không thể ép buộc phải không? Cho nên tôi có gì mà khó khăn chứ? Ngôi sao lớn vừa nhỏ hợp tác với Đức Mã không ít, cô Lăng không cảm kích thì tôi cần gì phải chấp nhất?”

Lăng Phi mặc dù không có chủ kiến nhưng nghe hiểu được hàm ý của cô, thấy Trang Noãn Thần có ý định rút lui, không khỏi nóng nảy, vừa định lên tiếng lại bị người đại diện giữ chặt, gừng già dù sao cũng cay hơn, cho dù có thiếu kiên nhẫn mấy cũng phải lấy lại chút thể diện, “Cô luôn miệng nói Mỹ Á có thành ý, vậy phải tìm thời gian gặp mặt người phụ trách bên đó một lần mới được, cái giá này cô không muốn tiếp tục thương lượng, thì tôi tự đi nói.”

Giọng điệu kiêu ngạo rõ ràng, nhưng bên trong lại có lối thoát cho cả hai.

Trong lòng Trang Noãn Thần hừ lạnh, nở nụ cười nhàn nhạt, “Được thôi.”

Từ sau khi Hạ Lữ tiếp nhận hạng mục của Tiêu Duy, một vài cuộc họp lớn nhỏ đều để cô toàn quyền phụ trách tham dự. Sau khi làm xong hoạt động thương hiệu trong một năm, đề ra các khái niệm về chương trình kế hoạch, bộ phận hoạt động của họ cũng căn cứ dự án thương hiệu ô tô sắp ra mắt để triển khai phương án hoạt động, Từ Hiểu Kỳ theo Hạ Lữ học hỏi, trước mắt phụ trách soạn thảo và sưu tầm tư liệu, làm các ấn phẩm nội bộ của dòng xe mới của Tiêu Duy, toàn bộ phần câu chữ đều do cô một mình xử lý.

Trực tiếp làm việc với Hạ Lữ là trưởng phòng kế hoạch của Tiêu Duy, lần nào Giang Mạc Viễn cũng không tham gia thảo luận.

Cuộc họp kéo dài cả buổi chiều, lúc kết thúc trời đã sắp tối, Từ Hiểu Kỳ mượn cớ đi toilet nên tách khỏi Hạ Lữ và các đồng nghiệp khác, đợi sau khi mọi người đi rồi, cô mới chui vào thang máy lên tầng trên.

Phòng CEO tầng cao nhất, hành lang sáng choang, phòng thư ký đã về hết, chỉ còn mỗi thư ký CEO ở lại. Từ Hiểu Kỳ đi vào vừa lúc cô thư ký đi ra rót nước, sau khi thấy thế thì lấy làm kinh ngạc.

Từ Hiểu Kỳ vội vàng đưa danh thiếp, cũng giới thiệu trước mặt cô đang phụ trách các ấn phẩm nội bộ của Tiêu Duy, lên đây chỉ muốn có thêm một số tư liệu sống tường tận hơn. Thư ký CEO đương nhiên cảm thấy lạ, công việc sưu tầm tư liệu này luôn luôn là thuộc về bộ phận kế hoạch, nhưng thấy cô gái trẻ sức sống căng tràn này lại lễ phép đáng yêu nên mềm lòng, liền cung cấp cho cô một vài tư liệu và số liệu.

Cửa phòng làm việc mở, Giang Mạc Viễn và Châu Niên từ bên trong đi ra, không biết hai người đang nói chuyện gì.

Cô thư ký liền nhanh chóng đi đến, “Giang tổng, anh đừng quên cuộc hẹn vào 9 giờ sáng mai với Trương Hành Trường nha.”

Giang Mạc Viễn gật đầu, “Ừm, vất vả rồi, tan ca sớm chút đi.”

“Vậy tiệc xã giao tối nay của anh?”

“Châu Niên sẽ đi cùng tôi.”

Lúc này thư ký mới yên tâm gật đầu.

Từ Hiểu Kỳ ở một bên đã sớm không dời mắt được, quan sát Giang Mạc Viễn ngay từ lúc vừa đi ra khỏi phòng làm việc, cảm thấy lúc nóng lúc lạnh, anh mặc một chiếc áo khoác màu nâu nhạt, không cài cúc, bên trong là áo sơ mi màu tối, quần âu tối màu, cà vạt, khuy cài măng sét phối hợp tinh xảo, thân hình nhìn qua cao lớn chính chắn, quanh thân tràn ngập vẻ ổn trọng và bí ẩn mà đàn ông thành đạt nên có. Chỉ nhìn thôi đã khiến Từ Hiểu Kỳ bất động, sự yêu thích trong lòng sôi trào không diễn tả hết.

Chỉ tiếc là, Giang Mạc Viễn chỉ lo nói chuyện với Châu Niên, xem nhẹ Từ Hiểu Kỳ với hai mắt si mê đứng ở cạnh cửa, cứ như không thấy mà lướt qua cô.

Mùi hương nam tính dễ chịu trên người anh như mê hoặc, thúc đẩy tinh thần can đảm của Từ Hiểu Kỳ.

“Giang tổng...” Chạy thẳng ra khỏi văn phòng, tới hành lang, cô chạy đến trước mặt Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn quay đầu, thấy là một cô gái trẻ thì cảm thấy lạ.

Châu Niên cũng lấy làm lạ nhìn cô.

“Chào Giang tổng, em là nhân viên công tác của Đức Mã, trước mắt em phụ trách các ấn phẩm nội bộ của dòng xe mới thuộc công ty anh.” Về mặt Từ Hiếu Kỳ hưng phấn, ngược lên nhìn anh ở khoảng cách gần mà tim bắt đầu đập mạnh, ông trời ơi, người đàn ông này quá đẹp trai, đôi mắt sâu thẳm ấy gần như có thể hút người ta vào trong, thế nào thì cô cũng cảm thấy trái tim mình đã bị hút vào trong đó.

“Đây là danh thiếp của em, em tên là Từ Hiếu Kỳ.”

Giang Mạc Viễn thấy cô cười, lịch sự gật đầu, nhìn thoáng qua Châu Niên, Châu Niên đưa tay nhận lấy danh thiếp.

“Cô Từ tìm tôi có việc à?”

“Dạ...” Mặt Từ Hiếu Kỳ đảo quanh, nhìn Giang Mạc Viễn cười càng ngọt hơn, “Em muốn biết nhiều hơn về tình hình của Tiêu Duy, như vậy thì ấn phẩm nội bộ làm ra mới tốt được, đúng lúc gặp được anh, nên muốn nói chuyện một chút.”

Châu Niên ở bên cạnh thấy quá rõ, thản nhiên nói, “Cô gái trẻ à, tư liệu mà bộ phận kế hoạch cung cấp hẳn là rất đầy đủ.”

“Dù có đầy đủ bao nhiêu cũng không toàn diện bằng Giang tổng biết.” Từ Hiếu Kỳ tiến sát vào Giang Mạc Viễn, mê mẩn nhìn anh, “Hơn nữa, giám đốc Trang cũng thường xuyên dạy em, làm tốt một việc nhất định phải tận tâm tận lực, Đức Mã là công việc đầu tiên của em, em nhất định phải làm tốt mới được.”

Giang Mạc Viễn nhìn Từ Hiếu Kỳ, “Cô thuộc bộ phận của Trang Noãn Thần?”

“Dạ đúng dạ đúng, Giang tổng à, thực sự trước kia chúng ta từng gặp qua, chính là lúc tan ca anh đến Đức Mã đón giám đốc Trang, em là nhân viên mà giám đốc Trang đích thân tuyển chọn ạ.” Từ Hiểu Kỳ thấy ánh mắt anh thả lỏng trong lòng lại thấy vui vẻ.

Từ lúc nói chuyện đến bây giờ, cảm giác Giang Mạc Viễn mang đến cho người khác mặc dù ôn hòa nhã nhặn, nhưng lại hờ hững xa cách, loại cảm giác này khác hẳn với cảm giác đêm đó anh đến Đức Mã.

Sau khi Giang Mạc Viễn nghe vậy chỉ cười nhẹ, không nói nữa.

Từ Hiểu Kỳ lại bị nụ cười của anh mê hoặc đến không thể tự khống chế.

Thang máy riêng từ từ mở ra, Giang Mạc Viễn đi vào trong, Châu Niên theo sau, Từ Hiểu Kỳ sau khi thấy thế cũng không cách khách sáo mà chui theo vào.

Châu Niên kinh ngạc nhìn cô, còn Giang Mạc Viễn không để ý tới cô, chỉ giơ tay xem đồng hồ.

“Giang tổng, anh có thể nói một chút yêu cầu của anh về các ấn phẩm nội bộ không? Như vậy em có thể làm chính xác hơn một chút.” Từ Hiểu Kỳ tới gần Giang Mạc Viễn, tham lam hít vào mùi hương của anh, hai mắt đảo quanh giữa mặt và lồng ngực anh, vòng ôm của anh trông thật ấm áp và rắn chắc, rất khó tưởng tượng khi được người đàn ông này ôm vào lòng sẽ có cảm giác gì.

Bên môi Giang Mạc Viễn trước sau vẫn duy trì nụ cười lịch sự, “Tôi nghĩ giám đốc Trang của cô hiểu rất rõ yêu cầu của tôi.” Một câu trả lời đầy ẩn ý.

Từ Hiếu Kỳ âm thầm siết tay, ít nhiều có chút tổn thương, cô tự thấy bản thân mình cũng là người đẹp, khi đi học còn là hoa khôi giảng đường, biết bao sinh viên nam xếp hàng theo đuổi cô, nhưng ngặt nỗi cô chỉ thích hình mẫu đàn ông chín chắn ổn trọng, đối với dạng đàn ông sự nghiệp thành công ngoại hình điển trai này lại càng không có sức chống cự. Cô tự nhận mình có chút mê trai, sau khi nhìn thấy hình của Giang Mạc Viễn ở trên mạng liền bị mê hoặc, không ngờ anh lại là chồng của cấp trên cô, loại gần quan hưởng ké lộc này e rằng không thể thực sự phát sinh chuyện gì, nhưng chỉ cần nhìn anh như vậy cũng thấy thỏa mãn.

Đương nhiên, lòng tham thì vô đáy.

Càng tiếp xúc gần gũi với Giang Mạc Viễn, Từ Hiếu Kỳ lại thấy chỉ nhìn anh đơn giản như vậy cũng không cách gì thỏa mãn, cô thực sự rất muốn có được người đàn ông này, rất muốn rất muốn...

Là ai đó đã nói, quyền rũ một người đàn ông thực sự không phải chuyện gì khó khăn?

Nhưng cô vẫn phải thử, trước hết phải nhìn mặt với người đàn ông trước mắt này mới được.

“Tối nay Giang tổng có tiệc xã giao à?” Từ Hiếu Kỳ hỏi.

Giang Mạc Viễn tùy ý gật đầu.

Trong thang máy lại im lặng.

Từ Hiếu Kỳ không hỏi nữa, lẳng lặng đứng bên cạnh anh, đứng gần sát vào anh, gần đến như có thể cảm nhận được hơi thở của anh, giờ khắc này cô thật sự hâm mộ và đổ kỵ với Trang Noãn Thần.

Thang máy nhanh chóng tới tầng trệt, tài xế Vương từ trong xe bước xuống, giao xe cho Châu Niên.

Đêm đầu xuân hơi lạnh, Giang Mạc Viễn đi trước, Từ Hiểu Kỳ leo đèo theo sau, ngắm bóng lưng cao lớn vững chãi của anh, thật muốn đưa tay ôm lấy anh từ phía sau.

“Giang tổng...” Cô đi nhanh đến bên cạnh anh, nở nụ cười ngây thơ vô tội, “Anh đi hướng nào vậy? Có tiện cho em quá giang một đoạn không? Giờ này rất khó gọi xe.”

Châu Niên vừa mới mở cửa xe, sau khi nghe vậy thì tròn mắt cũng sắp rơi xuống đất.

Giang Mạc Viễn nghĩ nghĩ, xem đồng hồ, “Châu Niên...”

Trái tim Từ Hiểu Kỳ nhảy loạn như muốn vọt ra ngoài.

“Giang tổng.”

“Anh đưa cô Từ về đi, xong rồi trực tiếp chạy đến khách sạn.” Dù sao cũng là cấp dưới của Trang Noãn Thần, anh không thể mặc kệ cô được.

Từ Hiểu Kỳ sửng sờ.

Châu Niên gật đầu, nhìn về phía Từ Hiểu Kỳ, “Cô Từ, mời lên xe.”

Từ Hiểu Kỳ lưu luyến chẳng muốn lên xe, hai mắt cứ dõi theo bóng Giang Mạc Viễn đi đến ven đường gọi xe taxi.

“Cô Từ sống ở đâu.” Châu Niên khởi động xe, nhìn thoáng qua kính

chiếu hậu.

Con nhóc kia có tâm tư gì nhìn thoáng qua một cái là biết, bất đắc dĩ lắc đầu, làm trợ lý cho Giang Mạc Viễn nhiều năm rồi, Châu Niên đã quen thấy mấy cô gái yêu thương nhưng nhớ kiểu này, nhưng hôm nay Giang Mạc Viễn thật ra rất nhân từ rồi.

“À, chạy đến Tứ Huệ là được.” Từ Hiểu Kỳ lơ đãng nói.

Châu Niên không nói gì nữa.

Sau lúc lâu, cô lại không nhận được hỏi, “Trợ Lý Châu, quan hệ giữa Giang tổng và giám đốc Trang có tốt không?”

“Có ý gì?” Châu Niên thản nhiên hỏi.

“À, không có gì, em chỉ cảm thấy hứng thú với chuyện hai vợ chồng họ thôi, ai cũng bận rộn, em thấy Giang tổng bận quá, tan ca rồi còn có tiệc xã giao, có phải anh ấy cũng không có thời gian về nhà hay không.” Cô vô tình hữu ý tìm hiểu tình huống của Giang Mạc Viễn.

Châu Niên nhìn thấu tâm tư của cô, nhẹ nhàng cười, “Cô nhầm rồi, con người của Giang tổng không thích qua đêm ở bên ngoài, bất luận xã giao muộn cách mấy cũng sẽ về nhà.”

“Gì? À... Đúng là người đàn ông tốt...” Trong lòng Từ Hiểu Kỳ lại buồn bực, đáng ghét đáng ghét!

Nghĩ nghĩ, cô cầm lấy điện thoại di động mở camera lên, bắt đầu chụp vài kiểu ảnh tự sướng.

“Cô đang làm gì vậy?” Châu Niên nhíu mày.

“Chụp ảnh đó, chiếc xe này sang trọng như vậy, đương nhiên phải chụp ảnh để giữ làm kỷ niệm.” Từ Hiểu Kỳ cười ngây thơ rạng rỡ.

Châu Niên đang lái xe cũng không tiện ngăn cản, chỉ có thể để tùy cô.

Thấy Châu Niên không phản ứng, Từ Hiểu Kỳ lặng lẽ tháo một chiếc hoa tai, nắm trong tay, mượn tư thế cúi xuống chụp ảnh nhẹ nhàng thả tay ra, hoa tai rơi vào khe hở giữa ghế ngồi...

Quyển 6 - Chương 7: Phát hiện

Đêm có chút không yên tĩnh, tối đến không biết là chim ở đâu bay tới kêu líu ríu làm lòng người bất an. Trang Noãn Thần nằm trên giường liên tục trở mình mất ngủ, cuộc trò chuyện lúc sáng với Lăng Phi cứ hiện lên trong đầu cô, nếu không có bác gái vào thời kỳ mãn kinh kia ở bên cạnh phá đám, chuyện này nhất định sẽ thành công tốt đẹp. Càng nghĩ càng phiền lòng, dứt khoát ngồi dậy, định xuống bếp tìm gì đó bỏ bụng.

Ánh đèn ngủ yếu ớt ánh lên mặt đồng hồ.

Hai giờ rưỡi sáng, Giang Mạc Viễn vẫn còn chưa về.

Đi chân trần xuống lầu, xúc giác lòng bàn chân chạm vào thảm lông mềm mại rất thư thái, thời tiết càng ngày càng oi bức. Lúc Trang Noãn Thần vừa giẫm đến bậc thang đầu tiên, cửa chợt mở ra, cô hơi giật mình, không ngờ trễ thế này mà anh còn về nhà.

Ngực Trang Noãn Thần chùn xuống, anh xã giao nhiều là chuyện đương nhiên, nhưng trễ như vậy e là đã uống rượu.

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng tiếng cửa thì có, còn bóng người lại chẳng thấy đâu. Trang Noãn Thần cảm thấy kỳ lạ, kẻ trộm đột nhập vào nhà là điều không thể, căn nhà này được thiết lập chỉ dùng dấu vân tay của cô và Giang Mạc Viễn, cảm thấy tò mò quá nên cô lần mò đi về hướng cửa.

Quả nhiên chính là Giang Mạc Viễn.

Anh không lập tức đi vào, thân hình cao lớn dựa vào vách tường bên cửa, nhắm mắt suy tư, cặp tóc lại bỏ ở một bên. Ánh trăng theo cửa sổ tràn vào, đường nét gương mặt anh tuấn của anh lâm vào mảng tối, trông rất tĩnh lặng và vô hại. Trang Noãn Thần thấy lạ, nhíu mày bước tới hỏi, “Uống nhiều quá à?” Bởi vì đến gần, ít nhiều gì cô cũng ngửi được mùi thuốc lá xen lẫn mùi rượu thoang thoảng.

Cô bước đi rất nhẹ, có lẽ Giang Mạc Viễn không nghe thấy, bên tai bất chợt vang lên tiếng nói khiến anh giật mình một chút, quay qua lúc này mới thấy là Trang Noãn Thần, cô đứng ngược ánh trăng, hàng mi cong dài, chân trần giẫm lên thảm, váy ngủ màu trắng khiến cô càng tươi mát xinh đẹp, nhất thời làm Giang Mạc Viễn thấy mê mẩn.

Thấy anh im lặng không nói, Trang Noãn Thần chắc mẩm là anh uống rượu, lại thấy anh nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, mặt cô bất giác nóng lên, đưa tay chuẩn bị dìu anh, “Đừng nói là anh tự lái xe về nhà nhé? Uống rượu lái xe nguy hiểm lắm, Châu Niên... ơ...” Không đợi nói xong, Giang Mạc Viễn đột nhiên cúi đầu hôn lên môi cô.

Trang Noãn Thần kinh ngạc, muốn đẩy anh ra lại tức khắc bị đè vào tường, nụ hôn của Giang Mạc Viễn cuồng nhiệt và mãnh liệt, thân hình rắn chắc gắt gao đè cô, vây cô trong phạm vi của anh, điên cuồng giày xéo môi cô, mạnh mẽ cạy mở hàm răng cô, chiếc lưỡi bá đạo chui vào, mặc sức lũng lục khoan miện cô.

Hít vào là hơi thở đàn ông mát lạnh, môi cô cũng bị dính mùi rượu thoang thoảng, nhất thời lại thấy buồn ngủ.

Thời điểm cơ thể mềm đi lại bị Giang Mạc Viễn ôm lấy xốc lên, nụ hôn của anh men theo môi cô xuống chiếc cằm nhọn, lại dừng ở giữa

xương quai xanh xinh đẹp, bàn tay kia đói khát thăm dò hình dáng cơ thể của cô gái trong lòng.

“Noãn Noãn...” Giữa răng môi là tiếng nói gợi cảm ôn hòa cùng trầm khàn của Giang Mạc Viễn, nhẹ nhàng thì thầm tên cô, khiến trái tim cô rung động, “Xin lỗi đã đánh thức em.”

“Anh say rồi.” Trang Noãn Thần bị nhiệt tình của anh dọa sợ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Thời điểm buổi tối anh tỉnh táo, cô còn không dám trêu chọc anh, huống hồ là giờ anh đã uống say?

Giang Mạc Viễn rốt cục cũng buông cô ra, bàn tay anh phủ lên gáy cô, cúi đầu nhìn sâu vào mắt cô, cười nhẹ, “Anh không say, xã giao đêm nay chỉ uống có một chút, ngược lại Châu Niên thay anh uống đến say sẩm mặt mày.”

“Vậy sao anh còn không mau vào nhà, đứng ở cửa làm gì?” Trang Noãn Thần thấy đáy mắt anh sâu hun hút như lúc bình thường, lúc này mới tin tưởng là anh không say.

Giang Mạc Viễn khẽ nói, “Anh sợ trên người còn mùi rượu sẽ ảnh hưởng đến em.”

Một luồng ấm áp kéo đến, khiến Trang Noãn Thần không thở nổi, tim cũng loạn vài nhịp, “Cũng hơn hai giờ rồi, nghỉ ngơi sớm đi.” Cô vẫn động lòng trắc ẩn.

Giang Mạc Viễn hôn nhẹ lên trán cô, thay dép vào nhà.

Sau khi cởi áo khoác ra, anh lại ngồi xuống sofa, lấy tay xoa huyết thái dương.

“Đau đầu à?” Sau khi treo áo anh lên, cô bước đến thấp giọng hỏi han.

Giang Mạc Viễn gật đầu, từ từ nhắm mắt ngửa đầu tựa vào sofa.

Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ, đi vào bếp pha một ly trà giải rượu đơn giản, làm xong bừng ra lại thấy Giang Mạc Viễn đang lật giờ áo khoác.

“Anh tìm gì vậy?”

“Điện thoại.” Giang Mạc Viễn lục lọi một hồi thì từ bỏ, “Có thể đánh rơi trong xe.” Nói xong lại loạng choạng đi về hướng cửa.

Trang Noãn Thần thấy bộ dạng anh như vậy đành phải đi tới giữ anh lại, “Đưa chìa khóa xe cho tôi.”

Giang Mạc Viễn nhếch mày.

“Anh uống trà giải rượu rồi đi tắm đi, tôi xuống ga ra tìm điện thoại giúp anh.” Còn nói chỉ uống một chút? Nhìn thế nào cũng không giống.

Giang Mạc Viễn nhìn cô, lát sau mỉm cười, “Em đang quan tâm anh à?” Một tia vui sướng nổ tung trong lòng.

“Ai thèm quan tâm anh chứ? Chỉ là tôi sợ nửa đêm nửa hôm anh té ở chỗ nào đó, đến lúc đó tôi lại phải đưa anh đi bệnh viện còn phiền phức hơn.” Trang Noãn Thần lấy chìa khóa xe trong túi áo khoác của anh, rồi xoay người ra cửa.

Giang Mạc Viễn nhìn thấy bóng lưng cô khuất sau cánh cửa, cười

nhẹ, đáy mắt lộ vẻ ôn hòa.

Chuyện thang máy chuyên dụng lên tận nhà vẫn là rất tiện lợi, nhất là thang máy riêng tư, nổi thẳng từ bãi đỗ xe lên, không cần lo lắng nguy hiểm lại càng không cần lo lắng bên ngoài lạnh hay nóng, chỉ là không gian rộng hơn một chút, hơn hai giờ sáng có chút rợn người.

Mở cửa xe, điện thoại của Giang Mạc Viễn quả nhiên nhấp nháy ở ghế sau, có lẽ là có tin nhắn. Thò tay cầm lấy điện thoại cũng không có kiểm tra, lúc ở cùng với Cố Mặc cô cũng không có thói quen kiểm tra điện thoại của anh, hiện giờ đương nhiên cũng vẫn giữ thói quen này, đang chuẩn bị đứng dậy đóng cửa xe, khóe mắt lơ đãng quét qua một vật lấp lánh.

Đôi lúc, ngay cả phụ nữ cũng không thể không bội phục giác quan thứ sáu của chính mình, có người thường nói, giác quan thứ sáu của phụ nữ là thứ trí mạng nhất, nó có thể trợ giúp phụ nữ phát hiện ra chuyện muốn phát hiện, đương nhiên, cũng phát hiện ra chuyện không muốn phát hiện.

Ánh sáng lấp lánh yếu ớt kia đan xen cùng với ánh đèn ở ga ra, có một khắc hình thành nên ánh sáng mãnh liệt đập vào mắt Trang Noãn Thần. Cô thấy tò mò, đưa tay sờ soạng khe hở giữa ghế ngồi, là một chiếc hoa tai.

Hoa tai hình trái tim, xung quanh được nạm hột xoàn, đương nhiên, Trang Noãn Thần nhìn ra được hột xoàn này là giả, hoa tai kiểu này nhiều nhất chỉ mấy chục tệ, cũng không phải trang sức giá trị xa xỉ.

Cả người Trang Noãn Thần quỳ ở ghế sau xe, ghế da rộng lớn tản ra mùi da tự nhiên, trong xe còn lưu lại mùi hương trên người Giang

Mạc Viễn, cũng không biết tại sao, khi cô cầm chiếc hoa tai này lại làm như có thể ngửi thấy được mùi hương phụ nữ hơi thoảng qua.

Cửa xe rộng mở, cô hơi thất thần ngồi dậy, tựa người vào ghế, nhìn chăm chăm hoa tai không chớp mắt...

Cần phải hoạt động nhiều bao nhiêu mới có thể đánh rơi hoa tai, thậm chí là kẹt trong khe hở ghế?

Nghĩ vậy, Trang Noãn Thần bất giác quay qua nhìn ghế bên cạnh, nhìn trần trời vị trí trống không đó, lồng ngực bất giác đau đau. Thời gian chiếc hoa tai này rơi vào xe không quá một ngày, bởi vì bác Vương tài xế ngày nào cũng làm vệ sinh xe. Như vậy là rơi vào ngày hôm nay, xe là của Giang Mạc Viễn không ai dám lái bừa bãi, nói cách khác, thời gian xảy ra chuyện đánh rơi hoa tai này có vẻ là lúc Giang Mạc Viễn ngồi xe ra ngoài.

Đêm nay anh lại về muộn như vậy, là thật sự xã giao đến khuya thế này hay là...

Ngón tay đột nhiên siết lại, đuôi hoa tai đâm vào lòng bàn tay cô sinh đau, càng đoán thì hơi thở càng lúc càng nặng nề.

Dám khẳng định một điều, đêm nay nhất định đã có phụ nữ ngồi xe của Giang Mạc Viễn, hơn nữa đã xảy ra chuyện gì đó mới có thể đánh rơi hoa tai. Trang Noãn Thần càng nghĩ chuyện lại càng rõ ràng, lơ đãng nhớ lại hành vi sau khi Giang Mạc Viễn vào cửa đột nhiên vội vàng hôn cô, đầu ngón tay cô chuyển lạnh.

Tiếng nói của Ngải Niệm như thủy triều kéo đến: Là chính mình phát giác quá muộn, lúc đó Lục Quân rất tốt với mình, mình còn nghĩ đó là biểu hiện anh ấy yêu mình, hóa ra là biểu hiện chột dạ khi anh ấy ăn vụng bên ngoài...

Biểu hiện chột dạ khi đàn ông vụng trộm... Thấy thế nào thì Giang Mạc Viễn cũng rất giống.

Bên ngoài anh có phụ nữ khác? Hay chỉ là chơi qua đường?

Chiếc hoa tai này khiến Trang Noãn Thần không thể không liên tưởng đến đã có chuyện phát sinh, đó chính là Giang Mạc Viễn cùng người phụ nữ kia ở trên xe... Hai người họ ở trên xe... Ngón tay càng siết chặt, là vậy sao? Cô không phải không biết Giang Mạc Viễn ở trên giường cuồng nhiệt bao nhiêu, ngoại trừ hành vi kịch liệt này làm cho cô ta ngay cả hoa tai cũng rơi ra thì còn có thể là gì chứ? Không lẽ là Giang Mạc Viễn vừa mới lên xe liền gặp phải nữ đạo tặc, hai người ẩu đả một phen mới làm rớt hoa tai?

Thời điểm Trang Noãn Thần trở vào nhà đã là hai mươi mấy phút sau, vừa mới đi vào, Giang Mạc Viễn đang định mở cửa, thấy cô trở lại rốt cục cũng thở phào, “Anh còn tưởng em bị mất tích chứ, đang định xuống dưới tìm em.”

Cô ngược lên nhìn anh, nhất thời im lặng.

“Sao vậy?” Giang Mạc Viễn đưa dép lê cho cô, thấy cô thất thần liền thân thiết hỏi.

Rốt cục Trang Noãn Thần cũng tìm về giọng nói của mình, lắc đầu, móc điện thoại trong túi ra đưa cho anh, “Điện thoại anh cứ nhấp nháy, chắc là có người gọi.”

Giang Mạc Viễn nhận lấy điện thoại không vội xem ngay, mà cứ dán mắt vào cô, “Em không sao chứ? Sao sắc mặt lại kém vậy?”

“Không sao, chỉ là lúc nãy đèn ở ga ra bị tắt, làm tôi giật mình.” Trang

Noãn Thần bịa đại một lý do, “Không còn sớm nữa, tôi muốn ngủ.” Lập tức lên lầu, vẫn cầm hoa tai kia trong tay, kỳ thực một khắc vừa nãy cô rất muốn đưa hoa tai này cho anh, sau đó bình tĩnh hỏi anh: trừ điện thoại bỏ quên trên xe ra, còn có chiếc hoa tai này.

Nhưng cô lại không hành động thế được, không biết là do không tin anh hay là quá tin anh? Ngay cả chính cô cũng không phân biệt rõ tâm trạng mâu thuẫn này.

Sau khi Giang Mạc Viễn nghe cô nói vậy cũng không nghi ngờ gì, tìm điện thoại vốn định gọi cho Châu Niên, không ngờ bật màn hình lại thấy có một tin nhắn. Anh hoài nghi, anh không hề có thói quen nhắn tin, người liên hệ với anh cũng sẽ không dùng cách nhảm chán như vậy; nhưng lúc này lại có người gửi tin nhắn đến...

Mở hộp thư đến ra lại là một số lạ: Giang tổng, hôm nay cảm ơn anh, đừng uống nhiều quá nhé, chú ý sức khỏe.

Người gửi là Từ Hiếu Kỳ.

Giang Mạc Viễn nhú mày, không quan tâm lắm, tiện tay ném điện thoại lên sofa rồi đi lên lầu.

Quyển 6 - Chương 8: Cảm tính và lý trí

‘Mụ già’ của Lăng Phi rốt cục cũng tìm tới Mỹ Á, bởi vì không tin tưởng công ty quảng cáo trung gian do đó qua mặt, trực tiếp gặp gỡ người phụ trách của Mỹ Á, kết quả, điều kiện giá cả chết người của bà ta đưa ra suýt nữa làm người của Mỹ Á nhảy lầu, quay đầu chán nản gọi điện thoại cầu cứu Trang Noãn Thần, ý kiến Trang Noãn Thần đưa ra là chờ đợi, đối phương rõ ràng mượn gió bẻ măng, không thể thỏa mãn nguyện vọng của bà ta được. ‘Mụ già’ không phải là biệt danh Trang Noãn Thần đặt, là Cao Doanh, sau khi đại chiến khoảng bốn trăm hiệp với người đại diện của Lăng Phi đều rơi vào thảm bại liền nghiêng răng nghiêng lợi phong cho bà ta cái biệt danh này.

Quá trưa, không biết Hạ Lữ nhận được cú điện thoại gì liền vội vã rời công ty, lúc Trang Noãn Thần đích thân đến chỗ làm việc của cô tìm cô thì chỗ đó lại trống không.

“Biết quản lý Hạ đi đâu không?” Đúng lúc đi ngang qua chỗ ngồi của Từ Hiểu Kỳ, Trang Noãn Thần thuận miệng hỏi.

Từ Hiểu Kỳ lắc đầu, “Dạ em không biết, nhưng có vẻ rất sốt ruột, ngay cả công việc của hôm nay cũng chưa sắp xếp cho em làm.”

Trang Noãn Thần gật đầu, vừa định xoay người đi.

“Giám đốc Trang...” Từ Hiểu Kỳ đứng dậy gọi cô lại.

Cô ngừng bước, quay đầu lại.

“Là như vậy, hiện tại em đang phụ trách các ấn phẩm nội bộ của Tiêu Duy, có một số chỗ không rõ ràng lắm, nên em muốn thỉnh giáo giám đốc Trang.” Từ Hiểu Kỳ nói xong liền tắt đi phương án đang đọc, vì vậy liền để lộ hình nền trên máy tính.

Là ảnh tự sướng của Từ Hiểu Kỳ, phong nền rõ ràng là ở trong xe.

Trang Noãn Thần thấy được, trong lòng đánh thót một cái.

Từ Hiểu Kỳ trong tấm ảnh cười vô cùng vui vẻ, cộng thêm động tác giơ hai ngón tay, ánh sáng trong xe rất tốt, nhu hòa nền nã, ánh lên làn da cô thật đẹp, nhưng đẹp hơn phải kể đến chiếc xe, góc độ cô chụp rất tốt, chụp rất toàn diện sự xa hoa của nội thất bên trong.

Trang Noãn Thần liếc mắt liền nhìn ra đây là xe của Giang Mạc Viễn.

Nếu không phải bởi vì Từ Hiểu Kỳ chụp quá toàn diện, cô sẽ không nhìn tới chiếc tivi LCD trong khoang xe, xe có gắn tivi LCD không hẳn chỉ có xe của Giang Mạc Viễn, nhưng Từ Hiểu Kỳ lại cố tình chụp trúng chai rượu vang ở giá rượu bên cạnh, nói vậy cũng quá trùng hợp và quá cầu huyệt. Chai rượu này cô từng uống trong một lần cùng anh dự tiệc, uống xong khẩu cảm rất tốt, Giang Mạc Viễn cũng rất hào phóng, nên dứt khoát đặt cố định chai rượu này ở trong xe, sau đó Trang Noãn Thần mới biết hóa ra chai rượu này được sản xuất tại một rượu trang nổi tiếng của Pháp, mỗi lần đều vận chuyển bằng máy bay về Bắc Kinh.

Giang Mạc Viễn không thích uống rượu này, vì vị của nó hơi ngọt, nhưng cô lại thích ngọt, cho nên tới giờ chai rượu đó vẫn được đặt ở vị trí dễ thấy nhất trong xe.

Từ Hiểu Kỳ cầm lấy tài liệu, thấy Trang Noãn Thần sau khi nhìn thấy

tấm ảnh cũng không có phản ứng gì, liền cố ý hỏi, “Giám đốc Trang, chị thấy tấm ảnh này em chụp có đẹp không?” Cô biết đặc tội với cấp trên là chuyện rất nguy hiểm, nhưng không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Hôm qua, Giang Mạc Viễn còn sai người đưa cô về nhà, chứng minh được rằng anh không hề phản cảm với cô.

Trang Noãn Thần lại nhìn tấm ảnh lần nữa, thản nhiên mỉm cười, “Rất đẹp.”

Từ Hiếu Kỳ cười càng rạng rỡ, mở tài liệu ra hỏi công việc. Trang Noãn Thần nhăn nải chỉ dẫn, sau khi giải thích tường tận hết thảy, Trang Noãn Thần mới nhìn thoáng qua lỗi tai cô, ánh mắt dừng một chút, lát sau nhẹ nhàng nói, “Thời nay mấy cô nàng trẻ trung như cô làm cái gì cũng muốn thật cá tính, ngay cả bông tai cũng chỉ đeo có một chiếc.”

Nghe vậy, Từ hiếu Kỳ sờ sờ lỗ tai, trong mắt xẹt qua tia bối rối nhưng nhanh chóng áp chế, “À, tối qua em ngồi xe bạn trai về nhà, chắc rơi ở trên xe rồi.”

Trang Noãn Thần vừa xem tài liệu vừa mỉm cười, “Lần sau chú ý một chút.” Nói xong đưa tài liệu cho cô, “Tài liệu này không có vấn đề, có thể cho vào nội dung ấn phẩm. Sau khi quản lý Hạ quay lại thì nhấn lên văn phòng của tôi nhé.”

“Dạ.” Từ Hiếu Kỳ nhìn theo bóng lưng xoay đi của Trang Noãn Thần mà cảm thấy có chút thất vọng, lạ thật, sao một chút phản ứng chị ta cũng không có? Nhìn thấy hình nền máy tính, chụp rõ ràng như vậy hẳn là chị ta nên phát hiện mới phải, hay là chị ta chưa phát hiện ra chiếc hoa tai kia nhỉ?

Từ ngày hôm qua đến bây giờ, Từ Hiếu Kỳ luôn nghĩ đến hai khả năng. Nếu Trang Noãn Thần là người nhìn thấy hoa tai, căn cứ vào

sự nhạy cảm cùng tâm lý của phụ nữ sau khi nhìn thấy tấm ảnh sẽ hỏi han, từ đó nảy sinh mâu thuẫn với Giang Mạc Viễn. Nếu hoa tai là Giang Mạc Viễn nhặt được, như vậy cũng có thể nghĩ đến là của cô, không lẽ lại ném hoa tai của cô đi à? Cứ như vậy là cô sẽ danh chính ngôn thuận tiếp xúc lần nữa với anh.

Nhưng hiện tại là tình huống gì? Trang Noãn Thần không có phản ứng, Giang Mạc Viễn cũng không gọi điện đến. Từ Hiểu Kỳ tự thấy bản thân xinh đẹp hơn Trang Noãn Thần bao nhiêu lần, trên đời này làm gì có đàn ông không vụng trộm, xuất chúng như Giang Mạc Viễn, cô không tin ngoại trừ Trang Noãn Thần, bên cạnh anh không có người phụ nữ nào khác.

Nắm điện thoại trong tay, có vẻ Trang Noãn Thần không phát hiện chiếc hoa tai kia rồi, một khi đã vậy, cô quyết định chủ động xuất kích. Cầm lấy điện thoại, Từ Hiểu Kỳ bước ra khỏi văn phòng.

Văn phòng giám đốc.

Trang Noãn Thần ngồi dựa vào ghế, một tay cầm ly uống nước, một tay mân mê chiếc hoa tai kia, nói tâm trạng không phức tạp thì là giả, nói không có cảm giác cũng là giả. Tối qua cô đã mất ngủ cả đêm, trước khi Giang Mạc Viễn về là vì chuyện công việc, sau khi Giang Mạc Viễn về lại là chuyện chiếc hoa tai này, nhìn bộ dạng anh ngủ say bên cạnh, cô thật sự nghĩ muốn nổ đầu cũng không nghĩ đến cô gái này lại có thể là Từ Hiểu Kỳ.

Nếu như chỉ nhìn thấy tấm ảnh kia, cô tất nhiên sẽ thất vọng và đau lòng, thậm chí còn có thể bị kích động mà chạy đến Tiêu Duy ném thẳng chiếc hoa tai này vào mặt của Giang Mạc Viễn trước bàn dân thiên hạ, thế nhưng...

Trang Noãn Thần bất đắc dĩ lắc đầu mỉm cười, một con nhóc vắt mũi

chưa sạch dù sao vẫn còn non nớt lắm, tuy rằng trên phương diện tình cảm nam nữ cô cũng chẳng phải là cao thủ gì, nhưng mắt nhìn người của cô khá chuẩn, có lẽ là ở chung với Giang Mạc Viễn thời gian lâu nên cũng bị lây nhiễm.

Lỗi là lỗi ở chỗ Từ Hiểu Kỳ rất muốn nói cho cô biết chuyện này.

Đang nói đến vấn đề bông tai, Trang Noãn Thần rõ ràng nhìn ra vẻ giật mình của cô nàng là giả vờ, công việc của cô là gì chứ? Là làm quảng cáo, ở đại học vẫn theo chuyên ngành tin tức, bất luận là định làm phóng viên hay làm quảng cáo như hiện tại, thì quan sát tỉ mỉ là điều cơ bản nhất, đương nhiên, có lẽ mắt nhìn người của cô kém hơn Giang Mạc Viễn, cũng kém hơn chuyên gia tâm lý nói đầu trúng đó, nhưng cô cũng có thể khẳng định Từ Hiểu Kỳ đang nói dối.

Người ta nói ánh mắt là cửa sổ tâm hồn dễ phát hiện nhất, điều này thật sự không sai. Não phải của con người khống chế sức sáng tạo, não trái lại kiểm soát dự trữ ký ức, thời điểm được hỏi đến một sự kiện, khi nói chuyện ánh mắt của đối phương hơi nghiêng về bên trái một chút thì thể hiện rằng người này đang nhớ lại, lời nói lúc này khá đáng tin; ngược lại, nếu nói chuyện mà ánh mắt lại nghiêng về bên phải hơn, liền tỏ vẻ họ đang sáng tạo, tỷ lệ nói dối sẽ cao hơn.

Trang Noãn Thần thở dài, cho dù thế nào, cũng có một điều Từ Hiểu Kỳ không nói dối, chính là tối qua cô nàng thật sự có ngồi xe của Giang Mạc Viễn, hoa tai, tám phần là cô nàng chủ động đánh rơi, Giang Mạc Viễn là người thông minh, một khi phát hiện hoa tai kia thì chỉ có ném đi, làm gì còn để cho cô phát hiện ra?

Nói cách khác, Giang Mạc Viễn cũng không biết hành vi của Từ Hiểu Kỳ, chỉ là, tối qua sao anh lại có thể đưa cô ta về nhà?

Là đàn ông đều sẽ ăn vụng, cho dù không vụng trộm cũng sẽ hưởng

thụ cảm giác mờ ám. Trang Noãn Thần nghĩ đến bộ dạng của Giang Mạc Viễn, rất nhanh phủ định điều này, Giang Mạc Viễn là người vô cùng ngại phiền phức trong quan hệ nam nữ, điều này có thể dễ dàng nhận ra trong những lần đi dự tiệc cùng anh trước kia, chỉ là, cô thật sự hiểu anh như vậy ư?

Trang Noãn Thần dựa vào ghế xoay một vòng, sau khi nhìn chăm chăm điện thoại trên bàn làm việc thật lâu, cô cầm nó lên...

Có cuộc họp đầu giờ chiều, sau khi tan họp Giang Mạc Viễn trực tiếp quay về phòng làm việc, nhớ lại lời của nhóm cổ đông già liền cảm thấy phiền lòng. Châu Niên đi theo đến, đặt tất cả văn kiện lên bàn làm việc, “Cuối tuần Ben sẽ đến Bắc Kinh, có vẻ là bị nhóm cổ đông này nói đến phiền.”

Giang Mạc Viễn uống hớp nước, thản nhiên nói, “Ben là nhà đầu tư lớn nhất của Tiêu Duy, đến Trung Quốc tìm hiểu tình hình một chút cũng là bình thường, không đáng phải ngạc nhiên.”

“Tôi chỉ sợ Ben đến thì khu Trung Quốc chúng ta phải tăng thêm lượng công việc.” Châu Niên lắc đầu.

Giang Mạc Viễn cười nhạt, “Trước mắt toàn cầu đều này sinh nguy cơ tài chính, duy có GDP của Trung Quốc chỉ tăng không giảm, là người thông minh đều muốn đến Trung Quốc làm ăn, hưởng chi là Ben?”

“Tám phần là Ben xem trọng hạng mục đầu tư trong tay của anh Giang rồi.”

“Đối lại là tôi cũng sẽ xem trọng thôi.” Giang Mạc Viễn cười ha ha,

ung dung nói, “Khẩu vị của Ben luôn rất lớn, đơn hàng của Trung Quốc cao hơn ở Châu Âu, Ben cũng sợ bên này nổi trội hơn cả tổng bộ, xem ra lần này Ben muốn nói điều kiện gì đó với tôi rồi.”

Thấy anh cười, Châu Niên yên tâm, “Theo tôi thấy, Ben chính là muốn cầm một phần ân tình để nắm giữ anh Giang, nói về tài lực, nếu anh tiến hành thu mua mạnh mẽ Tiêu Duy cũng dư dả.”

“Làm người phải biết báo đáp, về phần Ben muốn đấu thế nào với ông Nam là chuyện của Ben, không liên quan gì đến tôi.” Giang Mạc Viễn cười lạnh.

Châu Niên cũng cười theo, không nói gì nữa.

Điện thoại di động trên bàn reo vang, nhưng lại gọi vào số riêng tư.

Giang Mạc Viễn cầm lên xem, vừa thấy là số lạ, nhúu mày rồi nhận máy.

“Xin hỏi là ai?”

Tiếng nói của đối phương nghe vui sướng như tiếng chim oanh, “Giang tổng chào anh, em là Từ Hiểu Kỳ.”

Không biết là do kích động hay quá vui sướng, giọng của cô khá lớn, ngay cả Châu Niên cũng nghe được rõ ràng. Giang Mạc Viễn nhúu chặt đôi mày, nhìn thoáng qua Châu Niên, Châu Niên bị ánh tia trúng đến hoảng sợ, mồ hôi lạnh rịn ra chảy dọc theo sống lưng.

“Giang tổng, tối qua thật sự cảm ơn anh đã nhờ người đưa em về, không biết hôm nay anh có rảnh không? Em muốn mời anh ăn bữa cơm, thuận tiện cảm ơn anh luôn.” Giọng nói của Từ Hiểu Kỳ trở nên ngọt ngào, nũng nịu, rất có cảm giác khi đàn ông nghe xong liền bị

cảm hóa.

Nhưng nếu cô có thể nhìn thấy vẻ mặt của Giang Mạc Viễn khi nghe cô nói, tám phần cũng không dám lỗ mãng như vậy.

“Không cần, tiện tay thôi.” Giọng điệu anh trầm thấp lãnh đạm.

“Đối với anh mà nói chỉ là tiện tay, nhưng đối với em mà nói lại là một ân huệ rất lớn, hôm nay nếu anh không rảnh cũng không sao, ngày mai hoặc hôm khác...”

“Cô Từ này.” Giang Mạc Viễn dứt khoát cắt ngang lời cô, “Tôi hơi bận, tạm biệt.” Nói xong liền trực tiếp cúp máy.

Ném điện thoại sang một bên, anh nhìn thẳng vào Châu Niên.

Châu Niên nhảy bèn vội vàng thanh minh, “Anh Giang, số riêng tư của anh không phải tôi cho cô ta đâu, anh đừng hiểu lầm, sao tôi dám làm vậy? Phụ nữ đeo bám anh đâu phải chỉ có mình cô ta, mà có người nào tôi cho số đâu?”

Quyển 6 - Chương 9: Bối cảnh của Trình Thiếu Tiên

Giang Mạc Viễn biết Châu Niên không có can đảm làm chuyện đó, nên không so đo nữa. Châu Niên âm thầm thở phào, nếu anh làm chuyện này không biết sẽ chết kiểu nào nữa đây.

Đang định mở miệng nói gì đó, điện thoại di động trên bàn làm việc lại vang lên, lần này vẫn là số riêng tư. Châu Niên hít sâu, cô gái tên Từ Hiểu Kỳ này lá gan cũng lớn thật, cứ gọi điện đến hoài.

Giang Mạc Viễn đang phiền lòng, cũng nghĩ chắc lại là Từ Hiểu Kỳ gọi đến, chẳng thêm liếc qua màn hình đã trực tiếp cúp máy.

Bên đây, Trang Noãn Thần nghe thấy tiếng điện thoại bị ngắt liền hoài nghi, cau mày, Giang Mạc Viễn bị gì vậy nhỉ? Vô duyên vô cớ lại cúp điện thoại riêng tư thế này?

Lại gọi thêm một cú điện thoại cho Hạ Lữ, kỳ lạ là cô ấy lại tắt máy.

Cô ấy đang làm gì nhỉ?

Bệnh viện.

Ánh nắng ngoài cửa sổ bị bức rèm dày ngăn trở, trong phòng bệnh chỉ còn vẻ âm u.

Lúc Hứa Mộ Giai đẩy cửa đi vào, nhìn thấy vẻ âm u bên trong liền

nhúu mày, đóng cửa, sau khi đặt trái cây lên bàn liền đi đến bên cạnh cửa sổ, kéo rèm ra.

Ánh nắng tràn vào.

Bên trong một khoảng vàng óng.

“Kéo rèm lại!” Trên giường bệnh là tiếng quát khế không vui, tiếng nói không lớn lại vô cùng mất kiên nhẫn.

Hứa Mộ Giai không làm theo, xoay người đi về phía giường, “Cố Mặc, hôm nay trời nắng tốt...”

“Kéo lại! Kéo lại cho tôi!” Cố Mặc gần như phát điên.

Hứa Mộ Giai hết cách đành phải kéo rèm lại, trong phòng lại u ám, còn thoang thoảng mùi thuốc khử trùng.

Cố Mặc nằm trên giường cũng không nói nữa, từ từ nhắm mắt lại.

Đại bộ phận cơ thể anh đều quấn băng gạc, một chân còn đang treo lên, anh nhảy từ trên cao xuống nên bị gãy xương nhiều chỗ, nhưng may mà mời được chuyên gia khoa chỉnh hình đến, tình trạng hồi phục cũng khả quan.

Thế nhưng, từ lúc anh tỉnh lại đến nay cứ im lặng không nói, ngoại trừ mấy tiếng gầm gừ bất mãn hôm nay ra.

Hứa Mộ Giai ngồi xuống bên giường, sau khi nhìn anh hồi lâu liền thở dài, hai mắt từ từ hiện lên vẻ bất đắc dĩ, “Cố Mặc, em nghe bác sĩ nói anh lại không phối hợp điều trị.”

Cố Mặc im lặng, mắt vẫn nhắm nghiền.

Thấy thế, Hứa Mộ Giai nói tiếp, “Cần gì phải tự làm khổ mình? Trang Noãn Thần đã kết hôn, anh làm vậy là muốn chứng minh điều gì? Sự kiên trì của bản thân với tình yêu hay là trừng phạt cô ấy đã phản bội anh?”

Anh vẫn lặng thinh.

“Cố Mặc...” Hứa Mộ Giai nổi nóng, chồm người đến quan sát anh, “Rốt cục anh có lương tâm hay không? Thời gian dài như vậy, chẳng lẽ tất cả những gì em làm đều uổng phí sao? Em hết lòng hết dạ với anh, một chút cảm động anh cũng không có?”

Sự nôn nóng của cô vẫn không chiếm được câu trả lời.

“Rốt cục anh muốn thế nào?” Hứa Mộ Giai nổi điên, cực kỳ tức giận, “Hiện tại Trang Noãn Thần yêu Giang Mặc Viễn lắm, còn anh ở chỗ này ngu ngốc dày vò bản thân! Cô ấy căn bản không thương anh, anh cho là nhảy lầu sẽ thay đổi được gì? Cho dù lúc anh nhảy từ trên cao xuống, thì Trang Noãn Thần cũng không ra ngoài gặp anh! Em còn nghe nói cô ấy vẫn ở nhà hàng cử hành hôn lễ với Giang Mặc Viễn, đám cưới ấy rất náo nhiệt, hoàn toàn không bị chuyện nhảy lầu của anh làm cho ảnh hưởng! Một chút ảnh hưởng cũng không! Cô ấy hoàn toàn không để anh vào mắt!”

“Ra ngoài.” Cố Mặc nằm trên giường rốt cục lên tiếng, lại lạnh lùng nói ra hai chữ này.

Hứa Mộ Giai sửng sò, lẩm bẩm nói, “Có phải dù em có làm bất kỳ điều gì cho anh thì cũng không sánh bằng Trang Noãn Thần không? Em làm cái gì cũng không như cô ấy có phải không?”

“Tôi bảo cô ra ngoài.” Cố Mặc tăng âm lượng, cất lực trông rất không

kiên nhẫn.

“Cố Mặc...”

“Biến!” Anh hét lên.

Nước mắt tuôn trào, Hứa Mộ Giai siết chặt nắm tay, “Cố Mặc, anh quá đáng rồi đó! Đừng quên, em đang mang thai con của anh, cho dù anh không muốn thừa nhận thì đây cũng là sự thật! Hiện giờ anh đối xử với em như vậy thì sau này đừng có hối hận!” Nói xong liền khóc lóc chạy ra ngoài.

Cố Mặc ngay cả nhìn cũng không nhìn cô, đợi cửa phòng bệnh đóng lại thì hai mắt cũng từ từ khép lại.

Toàn thân bất động hệt như một xác chết.

Tiệm cà phê, lúc này rất vắng người, chỉ có lác đác vài bàn.

Chỗ ngồi được ngăn cách bởi vách thủy tinh trong suốt, một người đàn ông mặc đồ thoải mái, đầu đội mũ lưỡi trai, thấy Hạ Lữ đến thì cười cười, “Ngồi đi, đợi em lâu rồi đó.”

Hạ Lữ đứng tại chỗ chốc lát, ngó nghiêng bốn phía sau đó mới vào chỗ, ngồi xuống đối diện người nọ.

Người đàn ông thấy sắc mặt cô không tốt lắm, nhếch môi nhưng chưa nói gì, thuận tay lấy một phong bì từ trong túi ra, ném lên bàn. Hạ Lữ nhìn người nọ, đưa tay cầm lại, mở rồi rút tờ chi phiếu bên trong ra, nhíu mày, “Tôi không đồng ý giúp anh mà.”

Người nọ nghe vậy chỉ cười lạnh, “Sai, không phải em giúp tôi, mà là tôi giúp em.”

Hạ Lữ giương mắt nhìn người nọ, ánh nhìn sắc lạnh.

“Tôi biết khoảng thời gian này em rất cố gắng, nhưng vô dụng thôi, chuyện đã làm thì dù định che giấu đến đâu cũng vô ích, nói không chừng lúc nào đó đã bị người ta lật tẩy rồi.” Giọng điệu người đàn ông nhàn nhã, gõ nhịp xuống mặt bàn, “Em đã tới gặp tôi, không phải tính thỏa hiệp sao?”

“Tôi tới là để nói với anh, tôi sẽ không làm, cũng sẽ không đồng ý.”
Hạ Lữ bỏ tờ chi phiếu vào lại trong phong bì, ném lên bàn.

“Ài chà, có cốt cách nhỉ?” Người nọ cười lạnh, “Em cho rằng lời Tề Viện Viện ra gánh tội thay rồi đá đi thì chuyện này xem như xong? Trình Thiếu Tiên là ai chứ, nếu hấn muốn điều tra thì đã sớm tra được ra em rồi. Đừng ngây thơ nữa Hạ Lữ à, em có thể đi tới được hôm nay còn không phải dựa vào sự bảo bọc của người bạn tốt Trang Noãn Thần? Nói trắng ra, Trình Thiếu Tiên chưa từng xem trọng em, bất luận em làm được gì, chỉ cần Trang Noãn Thần không lên tiếng, thì Trình Thiếu Tiên kia cũng sẽ không tiếp tục thăng chức cho em.”

Giọng nói Hạ Lữ chuyển lạnh, “Đừng nói nữa.”

“Có lẽ vẫn còn biện pháp làm một mẻ, khỏe cả đời.” Người đàn ông cười quỷ dị, chồm người đến gần Hạ Lữ, thấp giọng, “Phát huy sở trường của em, chỉ cần câu Trình Thiếu Tiên tới tay, thì cả đời này em khỏi lo cơm áo, cho dù có một ngày sự việc kia bại lộ, em đã là bà Trình, Trình Thiếu Tiên kia cũng không thể làm gì em.”

“Trình Thiếu Tiên?” Hạ Lữ ngờ vực nhìn người nọ, “Anh ta chẳng

qua chỉ là một tổng giám đốc mà thôi.”

Người đàn ông giơ một ngón tay quơ quơ trước mắt cô, “No, no, no, gia cảnh của Trình Thiếu Tiên không đơn giản vậy đâu, cưng à, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.”

“Rốt cục anh ta có thân phận thế nào?” Hạ Lữ càng cảm thấy tò mò.

Nụ cười của người nọ càng thêm kỳ dị, “CEO của tổng bộ Đức Mã là ai?”

“Ông Nam.”

“Đúng vậy. Em ngấm lại xem, truyền thông Đức Mã vì sao lại trực tiếp điều một tổng giám đốc đến?”

Hạ Lữ lưỡng lự một chút, “Ý của anh là, quan hệ giữa ông Nam và Trình Thiếu Tiên không đơn giản?”

“Em nhầm rồi, quan hệ giữa họ rất đơn giản, đơn giản đến chỉ cần dùng hai chữ để hình dung.”

“Hai chữ nào?”

Người nọ nhìn cô, gần từng tiếng, “Cha con.”

“Cái gì?” Hạ Lữ cả kinh, trợn lớn hai mắt.

“Trình Thiếu Tiên là con của ông Nam?”

“Làm sao có thể? Hai người đó một người họ Nam, một người họ Trình...”

“Trình Thiếu Tiên là con riêng của ông Nam.” Người nọ chậm rãi nói, “Lúc ông Nam còn trẻ rất phong lưu, đám cưới thương nghiệp khi di cư ra nước ngoài năm đó cũng rất rầm rộ, chỉ tiếc vợ chính thức kết hôn cùng ông Nam mãi không mang thai, em cũng biết người lắm tiền thì đều mong muốn có nhiều con nhiều cháu, vợ chính thức vì để nắm giữ trái tim lung lạc của chồng đành phải hy sinh đi tìm một phụ nữ mang thai hộ, cũng chính là mẹ của Trình Thiếu Tiên. Sau khi Trình Thiếu Tiên chào đời, vợ chính thức vừa thấy là con trai cũng rất khùng hoảng, sợ tài sản của họ Nam bị con riêng tranh đoạt nên chần chừ không cho Trình Thiếu Tiên tiến vào nhà họ Nam, lúc ấy ông Nam cũng bị nhà vợ làm áp lực quá nên mới để Trình Thiếu Tiên ở lại bên cạnh mẹ. Vợ chính thức cũng muốn có đứa con của riêng mình, có lẽ là ông trời thấy bà ấy đáng thương, không được mấy năm thì bà ấy thực sự mang thai, nhưng còn có một người phụ nữ khác mang thai cùng thời điểm với bà ấy, cũng chính là tình nhân mà ông Nam nuôi ở bên ngoài, khi đó Đức Mã đã khá phát triển, sau khi vợ chính thức biết cũng không cách nào sinh sự, cứ như vậy, người phụ nữ thứ ba cũng sinh ra một đứa con.”

Hạ Lữ nghe mà sửng sốt.

“Ông Nam có tổng cộng ba đứa con, Trình Thiếu Tiên, Nam Ưu Tuyền và Sa Lâm.” Người nọ tiếp tục nói, “Đứa con ông Nam đau lòng nhất chính là Trình Thiếu Tiên, yêu thương nhất chính là Sa Lâm, chỉ tiếc, đứa trước thì không gần gũi với ông, đứa sau thì đã chết. Trình Thiếu Tiên và Sa Lâm đều theo họ mẹ, có thể là lúc ấy ông Nam rất thương mẹ của họ.”

Hạ Lữ ngạc nhiên đến một câu cũng không nói được, sau lúc lâu mới hỏi, “Sao anh lại biết mấy chuyện riêng tư thế này?”

“Riêng tư à?” Người nọ cười cười, “Chuyện này cũng không chỉ có mình tôi biết, ngay cả Giang Mạc Viễn cũng biết. À, quên nói với em,

quan hệ giữa Giang Mạc Viễn và Trình Thiếu Tiên khá tốt, con người của Trình Thiếu Tiên tuy rằng bất mãn với cha, nhưng vẫn rất yêu thương hai đứa em gái của mình, nhất là với Sa Lâm, có thể là nguyên nhân Giang Mạc Viễn muốn kết hôn với Sa Lâm, cho nên quan hệ của hai người họ mới tốt như vậy.”

“Sa Lâm chết, là chết thế nào?” Hạ Lữ hỏi.

Người nọ nhún vai, “Từng nghe đồn là Giang Mạc Viễn hại chết Sa Lâm, nhưng nguyên nhân thật sự thì tôi cũng không rõ.”

Hạ Lữ rơi vào trầm tư, Sa Lâm, chính là người có diện mạo tương tự với Trang Noãn Thần...

Thật lâu sau đó.

“Vì sao lại nói cho tôi biết mấy chuyện này?”

“Rất đơn giản, nói cho em biết chính là muốn em hiểu đừng có mơ mộng hão huyền. Bất luận là năng lực hay quan hệ nhân tế thì em cũng không sánh bằng Trang Noãn Thần.” Người nọ nói trúng tim đen, “Trang Noãn Thần gả cho Giang Mạc Viễn, trong công ty lại có Trình Thiếu Tiên làm chỗ dựa vững chắc, em cảm thấy bản thân còn có ngày ngóc đầu dậy không? Trừ phi em dựa vào Trình Thiếu Tiên, như vậy thế lực mới có thể ngang bằng với Trang Noãn Thần.”

Hạ Lữ nhíu mày.

“Nói cho dễ hiểu, nếu có ngày Giang Mạc Viễn và ông Nam đối đầu nhau, ông Nam cũng không hẳn là đối thủ của Giang Mạc Viễn, nhưng, Trình Thiếu Tiên tuyệt đối có thể đối kháng với Giang Mạc Viễn.”

Sau khi Hạ Lữ nghe vậy xong thì cười lạnh, “Anh nói nghe lạ thật, vì sao tôi lại phải dây vào đó? Trang Noãn Thần là bạn tốt của tôi, tôi cũng không có tâm tư lật đổ địa vị của cô ấy.”

“Hạ Lữ, đừng cho rằng tôi không nhìn ra được em có bao nhiêu ghen tị với Trang Noãn Thần, cô ta không xinh bằng em, dáng người không đẹp bằng em, lại gả cho một đức lang quân như ý, còn em? Đàn ông bên cạnh em thuộc hạng người nào thì tự em rõ ràng nhất, tất nhiên trong lòng rất bất bình rồi. Đương nhiên, đừng bàn đến chuyện em và cô ta là bạn tốt, nhưng nếu có một ngày thực sự bị cô ta phát hiện, hóa ra người thực sự đá chị Mai đi là em mà không phải là Angel hay Tề Viện Viện, em cảm thấy cô ta còn có thể tin tưởng tình bạn trong miệng em nói không?” Lời người đàn ông như là từng mũi kim chui vào trong lòng Hạ Lữ, “Em cảm thấy cô ta sẽ cho rằng em thật sự là vì muốn tốt cho cô ta, hay là... vì để bảo toàn chính mình?”

Quyển 6 - Chương 10: Lúm đồng tiền và con rối

Hơi thở của Hạ Lữ lờ mờ nặng thêm.

“Nói thật, cho dù em định đi quyến rũ Trình Thiếu Tiên cũng chẳng có ích gì, em hoàn toàn chẳng phải khẩu vị của anh ta, người anh ta thích là Trang Noãn Thần.” Người nọ cười cười, “Cho nên kết quả chỉ còn lại con đường của tôi thôi.”

“Tôi căn bản không muốn đụng chạm vào Trình Thiếu Tiên!” Trong đầu Hạ Lữ chợt hiện lên hình ảnh của Mạnh Khiếu, khế cắn môi, “Còn có, chuyện anh nói tôi tuyệt đối sẽ không làm!”

“Nghe nói ba em lại thiếu nợ cờ bạc, lần này còn không ít.”

Hạ Lữ sững sờ.

“Đừng hỏi tôi sao mà biết, Hạ Lữ, hai ta hợp tác không phải lần một lần hai, chuyện của em ít nhiều gì tôi phải quan tâm một chút mới được.” Người nọ cười thật độc ác, “Trang Noãn Thần không phải loại phụ nữ kết hôn rồi thì bám lấy chồng, cô ta là người thông minh, một khi em trợ giúp cô ta, cô ta có thể sinh lòng nghi ngờ với em không? Hạ Lữ, em không dám mạo hiểm như vậy, một khi chuyện bại lộ, em không thể tiếp tục sinh tồn trong giới này nữa, cho nên, vẫn nên ngoan ngoãn nhận tấm chi phiếu này đi, bởi vì đây là lối thoát duy nhất của em.”

Hạ Lữ nheo mắt, “Anh đang uy hiếp tôi?”

“Em tin hay không, Trình Thiếu Tiên sẽ lập tức nhận được một tập tài liệu, trên đó sẽ thuật lại rõ ràng từ đầu chí cuối sự kiện đoạn phim lúc ấy.”

Nghe vậy, Hạ Lữ hận đến nghiến răng.

“Đều là vì người nhà của em, dù sao làm một lần cũng là làm, làm hai lần cũng là làm mà. Em cũng biết dám cho vay nặng lãi kia không chờ được, hoặc có thể đánh người ta gần chết, hoặc là ba em phải vào tù để trốn, em cảm thấy loại nào tốt hơn nhỉ?” Người nọ nhếch mày, nhẹ nhàng băng quơ nói.

Sắc mặt Hạ Lữ tái nhợt.

“Em có thể thử đi cầu cứu người khác, nhưng mọi người cũng sẽ nhanh chóng biết được em từng làm gì, đáng giá không?”

Cô im lặng, gắt gao cắn môi.

Người nọ nhìn cô, cười khế, “Dù sao cũng còn thời gian, em có thể suy nghĩ, nhưng ba em thì...” Nói được một nửa, cầm lấy phong bì định đứng lên.

“Từ từ...” Hạ Lữ bỗng đứng lên tiếng.

Người đàn ông cười đậm.

“Đây là lần cuối cùng.” Hạ Lữ nhìn người nọ, nhấn mạnh từng chữ, “Nhưng tôi muốn anh cam đoan, không được tổn thương Trang Noãn Thần!”

“Yên tâm, bất quá tôi chỉ tăng thêm chút phiền toái cho cô ta thôi.” Người nọ cười, lần nữa nhét phong bì vào tay cô, “Chuyện chúng ta

làm cũng không phải giết người phóng hỏa.”

Hạ Lữ nắm chặt phong bì, thật chặt...

Tiêu Duy.

Sau khi Châu Niên báo cáo xong công việc thì ra khỏi văn phòng, lúc này Giang Mạc Viễn mới có thời gian nghỉ ngơi một chút, dựa người vào ghế, ánh mắt lơ đãng quét qua khung hình đặt trên bàn làm việc.

Khung hình màu trắng bằng gỗ giản lược tuyệt đối này cực kỳ không hợp với phong cách bày trí trong văn phòng, nhưng Giang Mạc Viễn lại cố ý bày nó bên cạnh máy tính.

Cô gái trong tấm ảnh là Trang Noãn Thần, lúm đồng tiền xinh như hoa, bối cảnh là ở Zurich.

Anh còn nhớ rõ ngày đó, một mình cô đứng lơ ngơ giữa con phố sầm uất nhất của Zurich, tóc dài buông xõa chẳng những hấp dẫn ánh mắt người qua đường mà còn thu hút cả anh, ngày đó anh làm xong chuyện ở ngân hàng liền lái xe tìm cô, thấy cô như đứa trẻ hết nhìn đông lại ngó tây, trong mắt lộ vẻ tò mò, lại dừng chân trước một tiệm bán rối, cầm lấy một con vừa nhìn vừa cười, bối cảnh nước ngoài, cô gái phương Đông với làn da trắng, hình thành nên bức tranh tuyệt mỹ.

Lúc ấy anh ở trên xe, lẳng lặng ngắm cô thật lâu, không kìm lòng được dùng điện thoại chụp lại bộ dạng chun mũi nghịch rối của cô, cho đến sau khi cô vào tiệm cà phê, anh mới xuống xe mua con rối ấy.

Giang Mạc Viễn thoát ra khỏi dòng hồi tưởng, đưa tay mở ngăn kéo trên cùng ra, từ trong đó lấy ra một con rối, nhìn nhìn rồi nhin không được mím cười, chính là con rối này đây, lúc ấy anh không chút do dự đã xuống xe mua nó, thứ khiến cô thoải mái cười vui không nhiều lắm, anh là ích kỷ như vậy muốn lưu lại một mảnh ghép tốt đẹp, lại chần chừ không tặng con rối này cho cô.

Lại nhìn thoáng qua tấm ảnh, nụ cười của cô làm tâm trạng anh vui vẻ.

Chỉ là...

Giang Mạc Viễn nghĩ đến chuyện xảy ra trong hôn lễ, nụ cười bên môi thoáng đọng lại.

Ngày ở Cổ Trấn tuyệt biết bao, ngày ở Zurich làm anh suốt đời khó quên, anh có thể cảm nhận được rõ ràng Trang Noãn Thần là đang có cảm giác với anh, nhưng... tên Cố Mặc chết tiệt kia!

Để con rối vào lại trong ngăn kéo, Giang Mạc Viễn cầm điện thoại lên.

Nhưng phút chốc lại trừng to hai mắt!

Ông trời ơi!

Cuối cùng anh bỏ lỡ cái gì rồi?

Không hề nghĩ ngợi, anh gọi thẳng qua.

Đầu bên kia vang lên âm thanh chờ đợi, trái tim Giang Mạc Viễn không tự chủ được mà vọt lên tận cổ họng, vừa rồi anh lại có thể ngắt điện thoại của cô, anh còn tưởng là Từ Hiểu Kỳ gọi tới...

Điện thoại vang lên vài tiếng, khi tiếng nói dịu dàng của cô gái chui vào tai anh, Giang Mạc Viễn lại phát hiện bản thân thờ phào.

Cô gái này khiến anh căng thẳng tự bao giờ.

“Noãn Noãn, xin lỗi em, vừa rồi anh đang bận.” Anh đành phải nói dối, trong lòng âm thầm quyết định lát nữa sau khi nói chuyện xong, sẽ lập tức chặn cuộc gọi của Từ Hiểu Kỳ.

“À.” Tiếng nói của Trang Noãn Thần tĩnh lặng như nước.

Trong lòng Giang Mạc Viễn mềm đi, giọng cũng nhẹ nhàng hơn, “Sao vậy? Vừa rồi có việc à?” Từ sau khi cô biết được chân tướng thì không gọi điện thoại cho anh nữa, nói thật, trong khoảng thời gian này anh cũng sắp phát điên rồi, cho nên sự chủ động lần này làm tâm trạng anh lằng lằng.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu.

“Noãn Noãn?” Anh sợ cô mất hứng sẽ cúp máy.

“Cũng không có chuyện gì, quên đi, anh bận mà...”

“Đã xong xuôi rồi.” Giang Mạc Viễn vội vàng ngắt ngang lời cô, tiếng nói càng ôn hòa sẵn sốc, “Nói đi.”

Trang Noãn Thần suy nghĩ hồi lâu rốt cục mới lên tiếng, “Chuyện đó... Hôm nay anh có tiệc xã giao không?”

Trái tim Giang Mạc Viễn theo lời này của cô mà đập loạn một chút, thấp giọng nói, “Không có.” Vừa nói vừa với tay cầm lấy bút, đánh dấu X to tướng vào lịch trình hôm nay.

“À... Là như vậy, nếu hôm nay anh rảnh rồi có thể cùng tôi đi xem xe không.” Nghe giọng nói của Trang Noãn Thần có chút ngượng ngùng, “Không biết Hạ Lữ chạy đi đâu rồi, tôi cũng không am hiểu về xe lắm, còn có giá cả này nọ nữa...”

“Được, anh đi cùng em.” Giang Mạc Viễn mở cờ trong bụng, ôn nhu hỏi, “Hiện giờ anh đến đón em nhé?”

“Một tiếng sau đi, trong tay tôi còn một phương án phải xem.” Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ.

“OK.” Giang Mạc Viễn ôn hòa đáp.

“Vậy... gặp sau nhé.” Trang Noãn Thần cúp máy.

Giang Mạc Viễn vẫn cầm điện thoại cười ngơ ngẩn, sau khi đối phương đã ngắt thật lâu mới có phản ứng, nhìn thoáng qua đồng hồ, rồi nhấn số nội bộ. Không bao lâu, Châu Niên gõ cửa đi vào, “Giang tổng?”

“Châu Niên, hủy hết xã giao hôm nay của tôi.” Giang Mạc Viễn nói.

Châu Niên sửng sò, “Hả? Hoàn bộ đều hủy hết à?”

“Đúng.” Giang Mạc Viễn mở ngăn kéo, lấy con rối ra nhìn thêm hồi lâu.

Châu Niên tròn tròn mắt nhìn Giang Mạc Viễn, thấy anh cầm con rối thì sắp điên luôn, bước đến, chỉ vào anh, “Giang tổng, anh, anh...”

“Con rối này có thú vị không?” Giang Mạc Viễn cười cười.

Châu Niên gian nan nuốt nước bọt, “Vâng... rất thú vị...”

“À, tối nay bữa tiệc với Lưu Cục anh đi thay tôi là được rồi, mấy cái khác hủy hết cũng không sao.” Giang Mạc Viễn dặn dò.

“Giang tổng, Lưu Cục đã hẹn anh mấy lần...” Châu Niên sắp khóc, anh thật sự không quen nhìn thấy một Giang Mạc Viễn cầm con rối, Giang tổng bị cái quái gì kích động vậy?

“Đơn giản là vì làm chính chiến tích mà thôi, anh đi cũng vậy.” Giang Mạc Viễn nhìn con rối, không biết nghĩ ngợi cái gì, nhìn cả buổi rồi lại cất rối vào ngăn kéo.

Châu Niên thấy thái độ anh kiên quyết như vậy cũng chỉ gật đầu, thấy anh cất rối đi rồi, nhin không được bèn hỏi, “Con rối này... Anh định mua cho con ai à?” Phụ nhân có thai? Không có nghe nói à nha.

Lúc này Giang Mạc Viễn mới thấy rõ vẻ mặt của Châu Niên, điển hình bộ dáng cầm sắp cầm xuống đất, âm trầm nói, “Từ khi nào lại thích lo chuyện bao đồng vậy?”

Châu Niên vội vàng ngậm miệng, lại thấy Giang Mạc Viễn đứng lên cầm lấy áo, lại hỏi, “Anh định ra ngoài?”

Giang Mạc Viễn gật đầu, mặc áo khoác xong thì lấy chìa khóa xe.

“Giang tổng, tôi lái xe đưa anh...”

“Không cần, lát nữa tôi cùng Noãn Noãn đi thử xe.” Cuối cùng Giang Mạc Viễn cũng nói hành tung của mình.

“Hả?” Có lẽ đây là chữ Châu Niên nói nhiều nhất trong ngày hôm nay.

Thế nhưng, Giang Mạc Viễn đã ra khỏi phòng làm việc.

Châu Niên vẻ mặt đau khổ, không phải chứ? Chỉ chút chuyện còn con ấy liền hủy hết tất cả xã giao chiều và đêm nay? Đây không giống là tác phong của Giang tổng nha...

Ông trời ơi, tình huống gì thế này?

Cuộc họp buổi chiều, Hạ Lữ cũng không về tham gia.

Sau khi Trang Noãn Thần dọn dò công việc xong, thì giữ lại Cao Doanh và Từ Hiếu Kỳ.

“Cao Doanh, tình hình bên Lăng Phi thế nào?” Trang Noãn Thần cầm ly uống miếng nước, hỏi, cũng lặng lẽ quan sát Từ Hiếu Kỳ một chút.

Cao Doanh thở dài, “Đều sắp ép người của Mỹ Á đến điên rồi, người đại diện của cô ấy đúng là bệnh tâm thần.”

“Từ từ sẽ đến, dù sao cũng có thời gian.” Trang Noãn Thần ngược lại không nôn nóng, lại nhìn về phía Từ Hiếu Kỳ, “Ấn phẩm nội bộ bên cô sao rồi?”

Từ Hiếu Kỳ không nhúc nhích.

“Từ Hiếu Kỳ?” Trang Noãn Thần đặt ly nước xuống, hơi tăng âm lượng.

Lúc này Từ Hiếu Kỳ mới hoàn hồn, thấy Trang Noãn Thần đang nhìn cô vội vàng điều chỉnh lại trạng thái, “Dạ, khá thuận lợi... Nhưng em

có thể còn phải đến Tiêu Duy lấy chút tư liệu, em nghĩ nếu có thể viết tình hình của Giang tổng vào ấn phẩm thì khá tốt.”

Trang Noãn Thần nhú mày, “Đưa nội dung về Giang tổng vào ấn phẩm?”

“Đúng vậy, cho nên em muốn lấy tin tức cá nhân thật tỉ mỉ về Giang tổng, giám đốc Trang, chị thấy thế nào?” Ánh mắt Từ Hiểu Kỳ phát sáng.

Cao Doanh ở bên cạnh nhin cười không được, nói, “Từ Hiểu Kỳ, còn hỏi Giang tổng làm gì, cô trực tiếp hỏi giám đốc Trang không phải là được rồi sao?”

Từ Hiểu Kỳ có vẻ xấu hổ.

Trang Noãn Thần lại không cười, vẫn tỉnh rụi như cũ, lát sau nhẹ nhàng nói, “Trước mắt bên chỗ Cao Doanh đang thiếu người trợ giúp, Từ Hiểu Kỳ, cô qua giúp Cao Doanh nhé.”

“Dạ?” Từ Hiểu Kỳ bỗng đứng bật dậy, vẻ mặt tái đi, giọng nói vì kinh ngạc mà trở nên lạnh lạnh, “Vậy ấn phẩm nội bộ của Tiêu Duy phải làm sao?”

“Ấn phẩm của Tiêu Duy là công việc trường kỳ, lượng công việc không lớn, tôi sẽ sắp xếp người khác đi làm, cô là người mới, cùng Cao Doanh chạy qua Mỹ Á có thể học được không ít thứ.” Trang Noãn Thần giọng điệu hờ hững, lại vô cùng kiên quyết.

Quyển 6 - Chương 11: Giống búp bê sứ

“Nhưng mà, nhưng mà...” Từ Hiểu Kỳ nóng nảy, nhưng ngoài chữ ‘nhưng mà’ ra thì không nói thêm được gì, có lẽ sợ bản thân biểu hiện quá mức rõ ràng sẽ bị đối phương phát hiện.

Song, Trang Noãn Thần nhìn cũng hiểu được, mặc cô Từ Hiểu Kỳ này nguy trang thế nào đi nữa, vẻ lo lắng trong mắt kia vẫn cứ rõ ràng. Nhìn gương mặt cô gái trẻ trung trước mắt này, trong lòng Trang Noãn Thần xẹt qua chút bất đắc dĩ, con gái thời nay to gan thật, nhưng mà có phải cô nên cảm thấy may mắn vì cô Từ Hiểu Kỳ này xem ra cũng còn kiêng dè cấp trên như cô? Cùng chơi trò mưu tính với cô, hy vọng có thể nhìn thấy trai cò đánh nhau còn chính mình thì ngư ông đắc lợi, người ta dù sao vẫn dụng tâm làm chút chuyện, không giống như mấy cô gái trơ trẽn khác từ đầu nhảy xổ vào giành giật, xông lên hận không thể ôm chầm lấy đàn ông vào lòng.

Nói thật, Trang Noãn Thần đúng là rất sợ người như vậy, chơi chút mưu tính ít nhất cô còn có thể gặp chiêu phá chiêu, nhưng nếu gặp phải hạng người thích đấu đá lung tung, ngược lại cô không biết nên làm gì bây giờ.

“Cô có ý kiến gì khác à?” Vẻ mặt của cô bình thường.

Vẻ mặt của Từ Hiểu Kỳ lại một màu gan heo, rất có triệu chứng sắp bị ghen đến điên luôn, “Thực sự em có thể làm rất tốt, cho dù làm thêm hạng mục của Mỹ Á thì em cũng có thể làm tốt ấn phẩm nội bộ của Tiêu Duy.”

Cao Doanh một bên nghe xong lền giơ ngón tay cái lên, “Từ Hiếu Kỳ, cô trâu bò thật đó, làm đồng thời hai hạng mục, một ngày cô làm việc suốt 24 tiếng à?”

“Em...”

“Bộ phận chúng ta còn chưa thiếu người đến mức như vậy, hoạt động của Mỹ Á kéo theo không ít chuyện lật vật, hiện tại nói thì dễ lắm, nhưng lúc thật sự bận rộn thì ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có, cô còn có sức lực làm ấn phẩm của Tiêu Duy? Tiêu Duy hay Mỹ Á thì cũng đều là khách hàng quan trọng của công ty, ấn phẩm xảy ra sai sót tôi cũng không có cách nào ăn nói với công ty và với khách hàng, Từ Hiếu Kỳ, cô mới đến, ít nói mấy lời phô trương đi, có thời gian nghĩ vẩn vơ chuyện khác thì hãy dùng vào công việc nhiều một chút!” Trang Noãn Thần hơi tăng âm lượng, đuôi mắt rõ ràng lộ vẻ không vui.

Từ Hiếu Kỳ cũng là người xem ánh mắt để làm việc, sau khi thấy thế cũng chỉ vâng dạ gật đầu, đè nén tức giận.

Điện thoại để trên bàn trong phòng họp vang lên, Trang Noãn Thần nhìn thoáng qua không tiếp, nhìn về phía Cao Doanh, “Bên cậu còn có vấn đề gì không?”

“Không có.”

“OK.” Trang Noãn Thần nhấn nút nghe máy, “Hôm nay nói đến đây thôi.” Nói xong liền nói vào điện thoại, “Lập tức xuống ngay.”

Sau khi Trang Noãn Thần rời đi, Từ Hiếu Kỳ mệt mỏi ghé vào bàn hội nghị, khóe mắt ửng đỏ không biết tự bao giờ. Cao Doanh bước đến khều cô, lại bị dáng vẻ của cô làm hết hồn, “Cô bị sao vậy?”

“Không có gì.” Từ Hiếu Kỳ vội vàng nhịn khóc, than thở, “Em chỉ là cảm thấy giám đốc Trang có thành kiến với em.”

Cao Doanh cười ha ha, “Làm gì có? Tôi không thấy vậy, trong lúc làm việc cậu ấy như vậy đó, nhưng bình thường là một người khá tốt. Hơn nữa, cho cô làm hạng mục Mỹ Á là có ý rèn luyện cô, ngẫm lại xem, một người mới như cô lại có thể trực tiếp nắm hạng mục đúng là cơ hội tốt.”

“Em thà không có cơ hội này...” Từ Hiếu Kỳ lẩm bẩm.

Cao Doanh không nghe rõ, “Cô nói gì?”

“À, không có gì, em nói em sẽ quý trọng cơ hội lần này.”

Cao Doanh hài lòng cười cười, “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Từ Hiếu Kỳ ngạc nhiên.

“Đi siêu thị, phải mua chút quà vặt ngon ngon, chuẩn bị tối nay tặng ca.” Cao Doanh nói xong thì lôi cô dậy, kéo ra khỏi phòng họp.

Dưới lầu Đức Mã.

Dưới tàng cây ngô đông, chiếc xe con màu đen lẳng lặng đỗ ở đó.

Trang Noãn Thần vừa ra khỏi tòa nhà đã nhìn thấy.

Cửa kính xe để mở, từ xa có thể nhìn thấy Giang Mạc Viễn ngồi ở vị trí ghế lái, tay kẹp điều thuốc khoát ra bên ngoài cửa xe, như là đang gọi điện thoại, ánh sáng tinh tế khúc xạ trên nóc xe, rơi xuống thành đám ánh sáng vụn vặt, phác họa hình dáng gương mặt nghiêng đẹp

để của anh.

Trái tim bất giác loạn một nhịp, khẽ thở dài, cũng không trách vì sao Từ Hiểu Kỳ si mê anh, quả thật anh có rất nhiều điều kiện khiến phụ nữ mê mệt. Lòng ngực rung động lại hóa thành cơn đau nhàn nhạt, Giang Mạc Viễn người đàn ông này, cô không biết bản thân mình muốn thế nào nữa.

Đang nghĩ ngợi, người trong xe cũng vừa nói xong điện thoại, sau khi thấy cô đi ra, đáy mắt thâm thúy hiện lên chút mềm mại, cúi nửa điều thuốc còn lại vào gạt tàn trong xe, bước xuống nhìn cô một chút, “Sao không thay bộ đồ nào thoải mái hơn?”

“Trong phòng làm việc làm gì có bộ nào thoải mái?” Trên người anh còn lưu lại mùi thuốc lá thoang thoảng, pha lẫn mùi hương mát lạnh nhất quán, rất dễ chịu.

Giang Mạc Viễn nghĩ nghĩ, đưa tay ôm lấy cô, “Đúng lúc gần đây có trung tâm thương mại, đến đó mua một bộ vậy.”

“Thôi đi, lãng phí như vậy làm gì?” Trang Noãn Thần lắc đầu.

“Chọn bộ nào bình thường cũng có thể mặc đó.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ, đưa tay nhéo chóp mũi cô, “Làm gì có ai mang giày cao gót đi thử xe? Khó chịu lắm.”

Trang Noãn Thần ngẩng đầu nhìn anh, lại có chút hít thở không thông, đành phải gạt đầu, để mặc anh kéo mình vào trung tâm thương mại gần đó.

Đây là lần đầu tiên Trang Noãn Thần đi dạo cùng Giang Mạc Viễn ở

mấy chỗ thế này.

Cảm giác...

Có chút 'yo-most'.

Hai vợ chồng đi shopping vốn dĩ là chuyện bình thường, nhưng đạo lý quá đổi bình thường này đặt ở trên người Trang Noãn Thần và Giang Mạc Viễn liền có vẻ rất không tự nhiên.

Chưa đến giờ cao điểm, trung tâm thương mại không có nhiều người lắm.

Nhưng Giang Mạc Viễn vẫn thành công thu hút vô số ánh mắt, ngay cả mấy cô bán hàng cũng đặc biệt nhiệt tình hẳn lên. Trang Noãn Thần chỉ cúi đầu đi, cô cảm thấy áp lực quá lớn khi đi bên cạnh một Giang Mạc Viễn rạng rỡ như ánh mặt trời thế này.

Một gian hàng bán đồ thể thao.

Giang Mạc Viễn ngồi ở sofa tùy tay lật giở tạp chí, mấy cô bán hàng bên cạnh lén xì xầm, không ngừng liếc trộm sang đây. Trang Noãn Thần từ phòng thử quần áo bước ra thì vừa vặn bắt gặp cảnh tượng này, trong lòng không biết nên buồn cười hay tức giận.

Nói thật thì Giang Mạc Viễn một thân complet giày da xuất hiện ở chỗ này có vẻ vô cùng không ăn khớp, người ăn mặc như anh hẳn là nên đến thẳng khu bán đồ vest nam mới hợp.

Thấy cô đi ra, anh đặt cuốn tạp chí sang một bên, khóe miệng nhếch lên, lại thấy mấy cô gái xung quanh đỏ mặt.

“Đẹp không?” Trang Noãn Thần đứng trước gương, e dè hỏi.

“Trông rất đẹp.” Giang Mạc Viễn tán dương cô không chút keo kiệt.

Trang Noãn Thần đi đến bên cạnh anh, nhíu mày, “Sao mặc bộ nào anh cũng khen đẹp vậy?” Trước kia Ngải Niệm thường xuyên kéo Lục Quân đi mua sắm, mỗi lần thử quần áo đều hỏi ý kiến của Lục Quân, cho dù cô ấy mặc gì thì Lục Quân cũng khen đẹp, thậm chí đôi lúc còn chưa ngẩng đầu lên xem đã nói đẹp rồi, ban đầu Ngải Niệm còn tưởng là đẹp thật, sau đó mới biết hóa ra Lục Quân chỉ muốn kết thúc việc đi mua sắm sớm một chút.

Giống như đại đa số đàn ông cùng phụ nữ đi mua sắm đều ôm tâm lý này, như vậy, có phải Giang Mạc Viễn cũng giống như Lục Quân không?

Thấy cô nhíu mày, ánh mắt biết cười của anh rõ ràng có chút cứng chiều, “Noãn Noãn, mấy bộ anh chọn cho em đều trông rất đẹp, da em trắng, mặc màu tối hay màu sáng gì cũng hợp cả.”

“Vậy anh thích tôi mặc màu tối hay màu sáng?” Trang Noãn Thần vô tình hỏi, sau khi hỏi xong mới phát hiện bản thân đang hỏi gì.

Giang Mạc Viễn cũng phát giác, khóe miệng hơi cong lên, thấp giọng nói, “Em là đang muốn nói cho anh biết: ‘phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu’, hửm?”

“Tôi... Tôi đâu có.” Trang Noãn Thần xấu hổ xoay đi, trái tim lại đập dồn.

Trời ạ, vừa nãy cô lại hỏi vấn đề ngu xuẩn gì thế này.

“Mặc màu sáng đi, anh thích em mặc màu sáng.” Giang Mạc Viễn nén cười, cúi đầu thì thầm vào tai cô, “Mặc màu sáng giống búp bê

sứ, làm cho anh bị kích thích muốn giày vò em.”

Mặt Trang Noãn Thần bỗng dưng đỏ lên, hung hăng liếc anh một cái, “Không thể nói lời nào hay hơn nữa à?” Nói xong đẩy anh ra trở vào phòng thử đồ.

Cảnh tượng liếc mắt đưa tình của hai người khiến người ngoài rất hâm mộ.

Giang Mạc Viễn mỉm cười nhìn theo bóng lưng cô, đợi cô đi vào thay quần áo, liền đi đến quầy tính tiền, “Gói lại hết mấy bộ vừa mới thử.”

Cô nhân viên vội vàng làm theo.

“Quý khách đối xử với bạn gái thật tốt.” Cô nhân viên tính tiền vẻ mặt hâm mộ.

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Là bà xã tôi.”

Cô gái kinh ngạc nhìn anh, lúc anh đưa thẻ mới nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út, lại hâm mộ không thôi.

Kết quả đi shopping lại là một đồng quần áo và giày.

Trang Noãn Thần bất đắc dĩ lắc đầu, “Tôi chỉ muốn đi thử xe, có cần hoang phí như vậy không?”

“Sau này có trường hợp vận động khác cũng có thể mặc.” Giang Mạc Viễn một tay dắt cô, một tay xách túi lớn túi nhỏ.

Hình tượng hai người ở trung tâm thương mại nhìn qua càng lạ.

Bởi vì phải thử xe ngay, nên Trang Noãn Thần cũng thay luôn đồ thể

thao, cô không mặc đồ công sở trông như sinh viên vừa ra trường, lúc mang giày cao gót còn có thể cao thêm một chút, hiện giờ thay giày thể thao, đứng cùng một chỗ với Giang Mạc Viễn càng thể hiện rõ chênh lệch chiều cao hơn một cái đầu, Trang Noãn Thần chỉ đứng ngang đầu vai anh, nhìn thế nào cũng hết như cô bé, được anh nắm tay dắt đi chơi, khi đi qua tấm gương lớn ở trung tâm, cô nhin không được trừng to mắt, chỉ vào gương...

“Trời ạ...”

“Gì vậy?” Giang Mạc Viễn nhìn thoáng qua gương chẳng hiểu gì.

“Nhìn thế nào cũng hết như được ông chú dẫn đi mua sắm.” Trang Noãn Thần theo bản năng nhìn xung quanh, quả nhiên thu hút không ít ánh nhìn, “Có khi nào người khác nghĩ tôi có khuynh hướng ‘luyến phụ’ không nhỉ? Giang Mạc Viễn, anh có muốn thay đồ thể thao luôn không?”

Giang Mạc Viễn cúi đầu cười, “Bị người ta xem thành ‘trâu già khoái gặm cỏ non’ cũng không khá hơn bị người ta nghĩ ‘cỏ già nuốt chửng trâu non’ mà, không sao đâu, anh thấy rất tốt.” Nói xong dứt khoát ôm lấy cô, cười đến thỏa mãn.

Trang Noãn Thần ngược lên nhìn anh, nhíu mày, tâm thái gì thế này?

Từ Hiểu Kỳ vừa bước lên thang máy cuốn đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng đó, Cao Doanh bên cạnh ôm một đồng quà vật với vẻ mặt hâm mộ, “Đúng là một đôi trai tài gái sắc, đẹp thật.”

Từ Hiểu Kỳ nhìn thấy bóng lưng cao lớn của Giang Mạc Viễn, càng nhìn càng không đè nén được kích thích cuồng nhiệt trong lòng, một chút ghen tuông không tên bắt đầu sinh trưởng, không hề nghĩ ngại trực tiếp vọt qua đó!

Cao Doanh đang hâm mộ cặp đôi ở đối diện thấy người bên cạnh hết như hỏa tiễn vọt ra bên ngoài, liền vội vàng đuổi theo.

Giang Mạc Viễn ôm Trang Noãn Thần đi về phía cửa lớn, đầu giờ trưa ánh nắng lan tràn trên người cả hai, nhưng, trong mắt Từ Hiểu Kỳ chỉ còn lại có bóng dáng cao lớn của Giang Mạc Viễn, cô vẫn theo ở phía sau, ước gì có thể chạy thẳng đến ngăn Giang Mạc Viễn lại, niềm yêu thích trong lòng với anh theo bước chân đến gần càng thêm mãnh liệt.

Đè nén cơn giận, cô vẫn gọi một tiếng...

“Giám đốc Trang.” Không thể trực tiếp gọi Giang Mạc Viễn, dù sao Trang Noãn Thần cũng đang ở bên cạnh, tuy rằng nhìn thấy cực kỳ chướng mắt.

Quyển 6 - Chương 12: Ví dụ như bảo em yêu anh

Trang Noãn Thần dừng bước, quay đầu lại thấy đúng là Từ Hiểu Kỳ, đuổi theo phía sau chính là Cao Doanh.

Giang Mạc Viễn cũng xoay người lại theo.

“Giang tổng...” Từ Hiểu Kỳ đè nén kích động, gọi một tiếng.

Vẻ mặt Giang Mạc Viễn thờ ơ, không có nhiều biểu lộ lắm.

“Sao hai người lại ở đây?” Trang Noãn Thần khó hiểu.

Từ Hiểu Kỳ há miệng, ánh mắt từ trên mặt Trang Noãn Thần dời sang mặt của Giang Mạc Viễn, lại rất nhanh chuyển trở về. Cô chạy đến chỉ do một phút bốc đồng, chưa nghĩ ra cụ thể phải nói gì, nghe Trang Noãn Thần hỏi vậy thì hồi lâu cũng không đáp được.

Cao Doanh mỉm cười gượng gạo, vội vàng đáp, “Tối nay phải tặng ca, nên mua quà vật tiện thể đi dạo một chút.”

Trang Noãn Thần gật đầu, “Chuyện của Lăng Phi...”

“Noãn Noãn à...” Giang Mạc Viễn cắt ngang lời cô, cúi đầu nhìn cô, mỉm cười dịu dàng, “Ra ngoài rồi đừng nghĩ đến chuyện công việc nữa, có Cao Doanh mà, phải tin tưởng năng lực làm việc của cấp dưới chứ.”

Ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy thâm tình cùng đầm ấm, giọng điệu

nhẹ nhàng ấm áp, hệt như đang yêu chiều một đứa trẻ bốc đồng. Một mặt ôn hòa của anh rơi vào trong mắt Từ Hiểu Kỳ, trong lòng bất giác dâng lên một cơn lốc hâm mộ lẫn ghen tị, thực sự ước gì người phụ nữ trong mắt Giang Mạc Viễn kia là chính mình, anh gọi chị ta là Noãn Noãn... Cái tên này thốt ra từ miệng của Giang Mạc Viễn sao mà êm ái đến thế.

Cao Doanh cười khì, “Noãn Thần, cậu yên tâm đi.”

Trang Noãn Thần cười nhẹ gật đầu, khoát tay Giang Mạc Viễn xoay người rời khỏi trung tâm thương mại.

Từ Hiểu Kỳ vẫn nhìn theo Giang Mạc Viễn đã đi xa, trong lòng như là bị người khác đâm mạnh một dao, sao anh lại nhấn tâm như vậy? Sao lại như không nhìn thấy cô?

“Ai da... Đúng là hâm mộ chết đi được.” Cao Doanh bước đến trầm trồ, “Cùng là phụ nữ, Noãn Thần người ta có thể tìm được người đàn ông xuất sắc như vậy, Từ Hiểu Kỳ, cô cũng nhìn ra Giang tổng cùng Noãn Thần đúng không, túi lớn túi nhỏ cũng không để cậu ấy xách, người ta đường đường là CEO đó nha...”

Từ Hiểu Kỳ bất giác cảm thấy không vui, hung hăng dậm chân, “Không trông thấy.” Nói xong đi thẳng.

Cao Doanh đứng tại chỗ thấy lạ, “Bị sao vậy trời...”

Hạ Lữ sau khi từ tiệm cà phê đi ra không về thẳng công ty, mà lại đi loang quanh ngoài đường thật lâu, nhìn thấy từng đôi hoặc tình nhân hoặc bạn bè đi ngang qua bên người, trong lòng lại thấy nặng trĩu.

Tấm chi phiếu lẳng lẳng nằm trong phong bì, phong bì lại lẳng lẳng nằm trong túi xách.

Tiếng giày cao gót va chạm xuống nền gạch, rõ ràng là mùa xuân tháng ba, ánh nắng gay gắt, cô lại cảm thấy khắc nghiệt như mùa đông rét buốt.

Không biết đi được bao lâu, hoàn cảnh xung quanh bắt đầu náo nhiệt.

Hạ Lữ đứng cạnh bồn hoa nhìn người qua đường lui tới, không khỏi nghi ngờ, hiện giờ người không cần đi làm sao lại ngày càng nhiều thế? Bọn họ đều đang bận rộn cái gì? Có phải cũng thấy phiền muộn và bất đắc dĩ như cô không?

Lấy điện thoại ra xem, mở danh bạ nhưng lại phát hiện có rất ít bạn bè.

Ánh mắt dừng lại ở cái tên Ngải Niệm, nhấn xuống.

Đối phương nhanh chóng bắt máy.

“Gần đây sao rồi?” Hạ Lữ cứ vòng đi vòng lại quanh bồn hoa, hít sâu mùi không khí, vẫn có chút lạnh.

Ngải Niệm hình như đang ăn gì đó, phát âm không rõ, “Hạ Lữ hả? Hôm nay không đi làm à? Mình khỏe lắm, đang mang thai nên thêm ăn.”

Hạ Lữ cười nhẹ, “Coi chừng ăn thành bà mập luôn đó.”

“Hiện giờ mình cũng mập lắm rồi.”

“Chú ý chút đi, Lục Quân nhà cậu hiện giờ là cán bộ, phụ nữ vây quanh anh ta chắc chắn không ít đâu.” Hạ Lữ nhắc nhở.

Ngải Niệm hừ một tiếng, “Không sao cả, hiện giờ mình chỉ sống vì con thôi.”

Hạ Lữ khẽ thở dài, “Anh ta đối xử với cậu tốt không?”

“Rất tốt, ngày đó mình nói với anh ấy là hiện giờ dù sao cũng có con rồi, nếu anh ấy không sợ sau này con hận anh ấy thì cứ ở bên ngoài làm bữa đi.”

“Anh ta nói thế nào?”

“Chắc anh ấy cũng đoán được mình biết chuyện anh ấy mèo mả gà đồng rồi, thời gian này tốt với mình lắm, không biết là thấy có lỗi hay là vì con nữa.” Ngải Niệm khẽ nói.

“Đối xử tốt với cậu là được rồi.”

Ngải Niệm nghe ra cô có chút mệt mỏi, thân thiết hỏi, “Cậu sao vậy?”

“Không sao hết.” Chỉ muốn khóc thôi.

“Thật sự không sao? Sao mình nghe giọng cậu hơi là lạ?” Ngải Niệm nhạy cảm phát hiện.

“Haiz, người ta nói phụ nữ có thai thì nhạy cảm hơn hẳn, đúng là không sai, tại đợt này mình bận quá nên ăn không tiêu, muốn gọi điện cho cậu thư giãn một chút, không sao hết đừng nghĩ lung tung.” Giọng nói Hạ Lữ ra vẻ thoải mái.

Lúc này Ngải Niệm mới yên tâm, “Vậy thì được, Noãn Thần cũng ác

quá hả, có phải giao cho cậu nhiều việc quá không? Mình phải nói với cậu ấy mới được.”

“Đâu có chứ, hiện giờ cậu có người nuôi rồi nên quên mất nỗi vất vả khi đi làm, được rồi không nói với cậu nữa, bận rồi.” Hạ Lữ nhẹ nhàng nói.

Hai người cười hì hì rồi cúp máy.

Ngắt điện thoại, nỗi cô đơn chưa từng có quét qua Hạ Lữ.

Hình như ai nấy cũng đều vui vẻ, ngoại trừ cô.

Cúi đầu bước tới, nhìn thấy bước chân mình càng thêm nặng nề, nhớ tới lời nói của người nọ trong tiệm cà phê, dần dần ngay cả hít thở cũng cảm thấy áp lực.

Cho đến khi...

Một tiếng kèn xe bén nhọn xuyên qua màng tai cô!

Còn tưởng rằng chiếc xe sẽ chạy ngang qua người cô chứ, ngẩng đầu nhìn thấy lại là Mạnh Khiếu.

Xe của anh đỗ ở ven đường, ngồi ở trong xe, cửa kính xe bốn phía mở toang không ngăn được ánh nhìn chăm chăm của anh.

Hạ Lữ bỗng dừng bước, u hồn như cô, lúc này người không muốn gặp nhất chính là anh.

Cửa xe nhanh chóng mở ra, Mạnh Khiếu bước xuống, rầm một tiếng đóng mạnh cửa xe lại, thân hình cao lớn dựa vào thân xe, khóe môi hiện lên nụ cười tà mị không chịu nổi, nhìn cô chăm chú.

Giữa hai người, chỉ cách không đến ba thước, cho nên Hạ Lữ trông thấy rõ ràng ý cười bên môi anh.

Trong lòng chua xót, lại không thể lập tức xoay người bỏ đi.

“Một mình?” Mạnh Khiếu mở lời, xem như bắt chuyện.

Hạ Lữ không gật cũng không lắc đầu.

“Hiện giờ tôi khiến cô phiền chán đến nỗi một câu cũng không muốn nói?” Mạnh Khiếu bất đắc dĩ, bước lên phía trước.

Hô hấp của Hạ Lữ dồn dập, cô không phải không muốn nói chuyện, mà là không dám mở miệng, bởi vì sợ khổ sở, sợ lại bị tổn thương.

Mạnh Khiếu đi đến trước mặt cô rồi dừng lại, cúi đầu nhìn cô, sau một lúc lâu thì nhíu mày, nâng tay nắm lấy cằm cô. Hạ Lữ hoảng hốt, vừa muốn giãy ra lại nghe anh nói, “Sao lại gầy như vậy?”

Trong lòng Hạ Lữ lại khổ sở, đẩy tay anh ra, “Đây là phương thức tiếp cận anh ưa dùng sao?”

Vẻ không vui tràn ngập trong mắt anh, chân mày nhíu lại càng sâu.

“Xin lỗi, tôi còn bận...”

“Tôi đưa cô đi.” Mạnh Khiếu cắt ngang lời cô.

Hạ Lữ ngẩng đầu nhìn anh, ý cười trong mắt anh đã biến mất không thấy, anh là nghiêm túc.

“Tôi...”

“Khiếu à...” Phía sau, là tiếng cô gái như kẹo ngọt.

Sắc mặt Mạnh Khiếu cứng đờ.

Lúc này, Hạ Lữ mới theo giọng nói quay đầu lại nhìn, cô một gái ăn mặc sang trọng, trong tay xách nhiều túi mua sắm từng bước tiến lên, coi như không thấy Hạ Lữ mà khoát tay lên gáy Mạnh Khiếu, nũng nịu nói, “Mua sắm đúng là một chết người ta, anh thì hưởng thụ rồi, anh mà đi cùng người ta thì đâu có một mõi thế này chứ.”

Cô gái hệt như bạch tuộc quấn lấy Mạnh Khiếu, anh vô thức nhìn sang Hạ Lữ.

Còn Hạ Lữ, trái tim vốn rung động mau chóng chuyển thành đau đớn, loại đau này cô chưa từng có bao giờ, như bắt đầu tê tâm liệt phế, hóa ra anh ngồi ở trong xe chẳng qua là đưa cô gái này đi mua sắm...

Bên môi bất giác bật lên nụ cười lạnh lẽo, cũng chỉ như thế mới có thể áp chế được nỗi đau trong lòng, “Cám ơn ý tốt của anh nhé, tôi nghĩ không cần đâu, anh bận vậy mà.”

Thái độ hờ hững của cô rơi vào mắt của Mạnh Khiếu, sắc mặt anh đột nhiên chuyển thành nghiêm trọng, vẻ không vui nơi đuôi mắt càng lúc càng đậm.

“Khiếu à, cô ta là ai vậy?” Cô gái ỡng ẹo nhìn anh, ánh mắt chuyển sang Hạ Lữ lại biến thành cảnh giác.

Mạnh Khiếu nhìn chằm chằm Hạ Lữ, thấy dáng vẻ sóng gió chẳng sợ hãi thậm chí khoe môi còn mang ý cười lạnh lùng liền nổi giận, ôm lấy cô gái, cố ý dùng giọng ai cũng nghe được mà nói, “Cô ấy à? Đã

từng làm ấm giường cho anh.”

Lời nói của anh như búa sắt hung hăng giáng lên đầu Hạ Lữ, trong mắt cô ngập tràn xấu hổ, thậm chí là... tức giận!

Cô gái trong lòng anh nghe xong thì ra vẻ ghen tuông, đưa tay xĩa xĩa Mạnh Khiếu, “Anh đúng là lẳng nhăng.”

“Ghen tị à? Đêm nay không phải cưng cũng muốn làm ấm giường cho anh sao?” Mạnh Khiếu cười xấu xa, tuy nói chuyện nhưng mắt vẫn cứ dán vào Hạ Lữ.

Sắc mặt Hạ Lữ tái đi, tim đau như rỉ máu, toàn thân tê dại, rét lạnh.

Cô thấy cô gái nọ rúc vào lòng Mạnh Khiếu, nghe được tiếng cười khúc khích không ngừng của cô gái kia...

“Không quấy rầy hai người nữa, chào.” Cuối cùng cũng nén đau thương, nhẹ giọng nói một câu sau đó xoay người bỏ đi.

“Đứng lại!” Sau lưng, Mạnh Khiếu quát khế.

Hạ Lữ siết chặt nắm tay, tuyệt không dừng bước, ngược lại càng đi nhanh hơn.

Sau lưng là tiếng bước chân dồn dập của anh, cánh tay cô nhanh chóng bị Mạnh Khiếu kéo giật lại.

“Anh làm gì?” Hạ Lữ kinh ngạc, đau đớn nơi cánh tay làm cô nhúu mày.

Sắc mặt Mạnh Khiếu tái mét, gần như muốn vặn đứt cánh tay cô, thấp giọng gần từng tiếng, “Hạ Lữ, đừng ở trước mặt tôi ra vẻ thanh

cao.”

“Đã như vậy, anh còn kéo tôi làm gì?” Hạ Lữ nhìn thẳng vào mắt anh, cắn răng.

Mạnh Khiếu nhìn chăm chăm cô hồi lâu, đột nhiên lộ vẻ cuồng ngạo nhất quán không khống chế được, “Tôi chỉ muốn nói với cô, có khối phụ nữ gấp gáp muốn leo lên giường của bốn thiếu gia, bốn thiếu gia đúng là không thiếu hạng phụ nữ như cô!”

Lời nói như lưỡi dao, cắt thẳng vào tim Hạ Lữ.

Cô chớp mắt, khi giương mắt lần nữa là ý cười nhàn nhạt, “Tôi biết, vậy... chúc anh đêm nay vui vẻ.” Đẩy tay anh ra, cô bỏ đi đầu không ngoảnh lại.

Trong cuộc đời cô không có đồng thoại, thấy Trang Noãn Thần gả cho Giang Mạc Viễn cô còn nghĩ đồng thoại thật sự tồn tại, nào biết hiện thực chính là hiện thực. Trên đời này, ai có thể vì ai mà lâu dài như trời đất? Cô vỡ nát trong tình yêu và anh cao ngạo trong thế giới tình cảm, hai người họ đã định sẵn chỉ có một lần giao tế sau đó mỗi người một ngã.

Cô hiện giờ cũng không khẩn cầu có thể có một mối tình oanh oanh liệt liệt gì nữa, chỉ nguyện sống bình bình đạm đạm qua ngày, thế nhưng, cô phải thừa nhận rằng, yêu một người thật sự quá khó, cô đã trải qua rất nhiều cuộc tình, nhưng lại không đau lòng giống như lần này, như hôm nay.

Hạ Lữ càng đi càng xa.

Mạnh Khiếu lại cứ đứng yên ở đó, ánh mắt vẫn dõi theo bóng lưng càng lúc càng xa kia, cho đến khi hoàn toàn mất hút trong biển

người, trong mắt anh lại trở nên cô đơn...

“Khiếu...” Cô gái đằng sau lên tiếng, còn xách theo túi lớn túi nhỏ, oán giận, “Mở cửa xe đi, người ta mệt chết...”

“Biến!” Anh gầm lên.

Cô gái sừng sốt, bước đến trước mặt anh, “Anh nói gì?”

“Tôi bảo cô biến đi!” Mạnh Khiếu không kiên nhẫn nói, xoay người lên xe, trong mắt anh mất đi sự hứng thú trước đó!

“Này...” Cô gái không theo kịp nhịp bước của anh, trơ mắt nhìn anh lái xe rời đi, tức giận mắng to ở phía đuôi xe, “Mạnh Khiếu, tên khốn!”

Trải qua thử xe cũng không tệ lắm, tuy rằng đây là lần đầu tiên Trang Noãn Thần chạy thử.

Dưới tình huống làm tức chết người huấn luyện, Trang Noãn Thần rất cục cựa thuận lợi nhận được bằng lái, ngày cô thi bằng lái cũng là Giang Mạc Viễn đi cùng, ngày đó Giang Mạc Viễn cảm thấy còn hồi hộp hơn cả ngày đầu tiên anh ra làm ăn.

Không thể không nói, trình độ lái xe của Trang Noãn Thần đúng là rất kinh động lòng người.

Lúc thử xe cũng là như vậy, anh bạn ngồi ở ghế sau sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, tốc độ xe vượt hơn 180km/h, anh bạn đó vừa lau mồ hôi vừa nhắc nhở Trang Noãn Thần phải thật bình tĩnh, cuối cùng Giang Mạc Viễn thật sự không nhịn được nữa, sợ anh bạn này lên cơn đau tim nhập viện nên đành phải đích thân thử xe dùm cô.

Trang Noãn Thần ngồi ở vị trí ghế phụ lái mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn hào hứng hơn hờ khen ngợi khoản xe này có tính năng thật tốt.

Xe không đắt lắm, chi phí lặt vặt thêm vào toàn bộ cũng chỉ tốn có hai trăm ngàn.

Giang Mạc Viễn đầu tiên nhìn thấy chiếc xe này thì hai lời chưa nói lập tức muốn dẫn Trang Noãn Thần đi ngay, cuối cùng cũng là cô cố sống cố chết níu anh lại, chờ đến khi chìa khóa đến tay, Giang Mạc Viễn đặt hai tay lên vai cô, bất đắc dĩ nói, “Anh có khả năng mua một chiếc khác tốt hơn cho em.”

Trang Noãn Thần lại vuốt đầu xe, cười tủm tỉm nói, “Đây chính là chiếc xe được mua bằng chính tiền của em, cho nên em cảm thấy nó là tốt nhất.”

Giang Mạc Viễn chỉ ước sao mình là cái đầu xe kia.

Xe thì có rồi, nhưng biển số xe lại khó giải quyết.

Trang Noãn Thần cùng người bán xe nói cả nửa ngày, người bán xe cũng chỉ lắc đầu, “Cô Trang à, chỉ có loại xe chúng tôi quy định mới có thể thuê biển số xe thôi, chiếc này của cô thật sự không được.”

Giang Mạc Viễn ở bên cạnh nghe cũng hiểu được, ở Bắc Kinh có quy định hạn chế mua rất gắt, cho dù bảo hiểm xã hội của Trang Noãn Thần đủ thời hạn, nhưng khả năng bốc thăm trúng biển số lại không đến 1%. Anh bất đắc dĩ lắc đầu, cô nàng này ngay cả biển số xe cũng chưa có mà dám đi mua xe?

“Vậy thì loại xe nào mới có thể thuê biển số?” Anh hỏi.

Anh bạn bán xe đương nhiên không dám thất lễ với Giang Mạc Viễn, nhìn cử chỉ của anh không phải là người đơn giản, vội vàng báo ngày khoản xe quy định.

Giang Mạc Viễn quay qua nhìn Trang Noãn Thần, thương lượng, “Nếu không thì đổi xe nhé? Không đủ tiền thì anh ứng ra giúp em.”

Trang Noãn Thần nghe báo khoản xe xong thì lắc đầu nguầy nguậy, giá trên trời à, cô bị điên mới chạy loại xe đắt tiền như Giang Mạc Viễn đó!

Giang Mạc Viễn biết nhiều lời vô ích, cũng để cô tự quyết định, đợi định được ngày lấy xe, cuối cùng Giang Mạc Viễn mới nói một câu, “Biển số xe anh sẽ nghĩ cách giúp em.”

“Thật không?” Hai mắt Trang Noãn Thần sáng lên.

Giang Mạc Viễn cười cười, “Chờ em bốc thăm được biển số chắc già mất rồi, tìm người nào đó giúp em một tay vậy.”

Trang Noãn Thần nhìn anh, tự đáy lòng than thở, “Giang Mạc Viễn, có chuyện gì là anh không làm được không?”

“Hình như em từng hỏi anh câu hỏi này rồi thì phải.” Anh cố tình nhướn mày, cúi đầu kề sát gương mặt anh tuấn vào cô, “Anh không phải thần, cũng có chuyện làm không được.”

“Ví dụ như?”

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Ví dụ như bảo em yêu anh.”

Quyển 6 - Chương 13: Hành vi ngu xuẩn

Câu nói của Giang Mạc Viễn, Trang Noãn Thần nghe là hiểu ngay, người trong xe cũng nghe được, anh bán xe dùng ánh mắt khác thường để nhìn hai người họ, mặt Trang Noãn Thần đỏ lên, ước gì có cái lỗ để chui vào.

Ra khỏi đại lý bán xe, Trang Noãn Thần không lên xe ngay, sau khi suy nghĩ hồi lâu thì dừng bước chờ Giang Mạc Viễn.

Sau khi Giang Mạc Viễn bàn giao xe xong đi ra, thấy Trang Noãn Thần đứng lại chờ anh, trong lòng hơi thấy ngọt ngào, đi lên trước nhẹ nhàng ôm lấy cô, ôn tồn hỏi, “Tối nay muốn ăn gì?”

Trang Noãn Thần không đáp ngay, từ trong túi xách lấy ra một thứ đưa cho Giang Mạc Viễn.

“Gì vậy?” Giang Mạc Viễn cầm, vừa thấy là hoa tai, khó hiểu cười hỏi, “Chỉ có một chiếc à? Noãn Noãn, em sẽ không cho rằng anh có năng lực lớn đến nỗi lật tung cả Bắc Kinh tìm chiếc còn lại giúp em chứ?”

Anh hiểu lầm chiếc hoa tai này là của cô.

Trang Noãn Thần tỉnh bơ mỉm cười, “Anh không thấy trông nó rất quen à?” Hôm nay lúc Từ Hiểu Kỳ chạy đến trước mặt Giang Mạc Viễn, trên lỗ tai cũng chỉ còn lại một chiếc, nếu Giang Mạc Viễn thật sự có lòng quan tâm đến cô ta thì có thể biết chiếc hoa tai này.

Nhưng mà, Giang Mạc Viễn nghe xong thì chẳng hiểu ra sao, lắc đầu, “Anh không nhớ em có hoa tai kiểu này cho lắm.”

Trang Noãn Thần nhìn anh, đột nhiên rất muốn trêu anh, “Hoa tai là em tìm được trên xe anh đó.”

“À.” Giang Mạc Viễn tỉnh ngộ, kéo cô lên xe, bắt đầu lục lọi trong xe.

“Anh làm gì vậy?” Lần này đến phiên Trang Noãn Thần khó hiểu.

Giang Mạc Viễn tìm một vòng cũng không tìm ra được gì, lại chuẩn bị ra ghế sau tìm tiếp, “Thì em đó, ngồi trên xe mà cũng đánh mất hoa tai cho được, chiếc này tìm được trong xe, chiếc còn lại chắc cũng rơi ở trên xe thôi.”

Trang Noãn Thần nghiêng đầu nhìn bộ dạng bận tớn bận lui của anh, nhin không được nói, “Hoa tai này không phải của em.”

Giang Mạc Viễn bỗng dừng động tác, nhìn cô, đột nhiên hiểu ra.

Trang Noãn Thần thu hồi tầm mắt, một người đàn ông thông minh cỡ Giang Mạc Viễn, chỉ cần nói một câu như vậy liền có thể hiểu được ý tứ của cô ngay, cho nên cô hoàn toàn không cần nói nhiều.

Trong xe, có chút im lặng.

Cho đến khi Giang Mạc Viễn ngồi lại vị trí ghế lái.

“Noãn Noãn...”

“Thật sự thì em cũng chỉ vô tình phát hiện ra nó thôi.” Trang Noãn Thần đặt hoa tai vào tay anh, “Em nghĩ, loại chuyện thế này để anh giải quyết có vẻ thành thực hơn.”

Giang Mạc Viễn quay đầu quan sát gương mặt nghiêng của cô, muốn từ trên đó tìm ra chút dấu hiệu ghen tuông hoặc là gì đó, lại chỉ nhìn thấy cô cụp hàng mi cong vút, che khuất biểu hiện trong mắt, anh thở dài, “Tin tưởng anh vậy à?”

“Em cần phải nghi ngờ anh sao?” Trang Noãn Thần giương mắt nhìn anh.

Anh lại nhạy cảm nắm bắt được chút ngờ vực của cô, trong lòng thoáng dâng lên cảm xúc khó tả.

Giơ tay xoay mặt cô qua, làm cô không thể không nhìn anh, “Anh là chồng em, phản ứng này của em khiến anh không biết là nên cười hay là nên lo lắng.”

“Vậy...” Nói không chút nào để ý là giả, Trang Noãn Thần liếm môi, nhìn thẳng vào mắt anh, “Là Từ Hiểu Kỳ à?”

“Ừm.” Giang Mạc Viễn không chút che giấu.

“Hai người...”

Giang Mạc Viễn mỉm cười nhìn cô.

“Em biết anh đưa cô ấy về nhà có thể xuất phát từ lòng hảo tâm, cho nên...”

“Anh không đưa cô ta về.” Giang Mạc Viễn không kìm được ôm cô vào lòng, khẽ nói, “Đưa cô ta về là Châu Niên, hãy tin anh, bảo Châu Niên đưa cô ta về nhà cũng là nể mặt em thôi.”

Trang Noãn Thần úp người dựa vào lòng anh, nghe tiếng tim đập

trầm ổn mạnh mẽ của anh, một chút cũng không hỗn loạn, không biết vì sao cô lại tin. Một điểm nhỏ nào đó trên quả tim cô rối loạn rồi dần lan tràn, như là vui vẻ, hoặc như là hạnh phúc.

Thứ cảm giác này, cô chưa từng có từ sau lần Cố Mặc nhảy lầu.

“Nhưng tại sao hoa tai rơi ở trong xe, thực sự thì anh cũng không biết.” Giang Mạc Viễn bổ sung thêm.

Cô nhẹ nhàng gật đầu, không hề nói thêm gì nữa.

“Noãn Noãn...” Giang Mạc Viễn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, dịu dàng hôn nhẹ lên trán cô, “Ngoại trừ em ra, anh sẽ không yêu bất cứ ai khác nữa.”

Hàng mi Trang Noãn Thần khẽ run, ngọt ngào pha lẫn xót xa không tên bất giác sản sinh, cho tới hiện giờ cô mới khẳng định, nếu không phải đã biết chuyện của Sa Lâm, nếu không phải chính tai nghe được cuộc đối thoại ấy, nếu không phải trơ mắt nhìn Cố Mặc nhảy lầu, hôm nay cô chắc chắn sẽ choàng cổ anh, hung dữ nói anh đừng hòng thay lòng đổi dạ, có lẽ, cô cũng sẽ chính miệng nói với anh: Mạc Viễn, anh không được yêu bất cứ người nào khác nữa, bởi vì em thực sự... rất ghét.

Nhưng vì cái gì, một câu đơn giản như vậy cô lại chần chừ không dám nói ra miệng.

Giang Mạc Viễn đối xử càng dịu dàng với cô, cô càng sợ hãi.

Nhìn vào mắt anh, cô dần dần sáng tỏ, có lẽ, cô đã biết bản thân đang sợ hãi điều gì.

Điều đáng sợ nhất trong tình yêu chính là thỏa hiệp, là ai đã nói tình

cảm nam nữ giống như một trận đấu liều chết, ai thỏa hiệp trước thì người đó sẽ thua? Cô đã thua mất trái tim, có phải còn muốn thua luôn cả tôn nghiêm duy nhất hay không? Cô không biết khi cô thực sự nói rõ lời yêu ra, có phải từ đó về sau cô sẽ hoàn toàn mất đi cái hạnh phúc trông như bình dị này không? Giang Mạc Viễn đã dặt cho cô quá nhiều đồng thoại, cô đã không cách nào lại đi tin tưởng hiện thực nữa rồi.

“Em chuyển Từ Hiểu Kỳ qua phụ Cao Doanh, phụ trách Mỹ Á.” Đè nén rung động sâu thẳm tận đáy lòng, Trang Noãn Thần thản nhiên nói.

“Vì anh à?” Giang Mạc Viễn hiếu kỳ hỏi.

Trang Noãn Thần nhìn vào mắt anh, chu môi, “Ừ, chỉ là em sợ anh gây tai họa cho con gái nhà người ta.”

“Dâng tận giường anh cũng chẳng thềm.” Giang Mạc Viễn lại bắt đầu không đứng đắn, một phen kéo cô qua thì thăm vào tai cô, “Em không biết bản thân là tiểu yêu tinh à? Nắm chặt trái tim anh lắm rồi.”

“Đừng làm loạn.” Lời này khiến tim Trang Noãn Thần muốn nhảy phọt ra ngoài, nhưng vẫn nhẹ nhàng đẩy anh ra, toàn thân người đàn ông này đều là lửa, càng đến gần càng khiến cô khó thở.

“Thật sự đưa lên giường anh, xem anh có muốn hay không.” Cô rầu rĩ nói.

Giang Mạc Viễn cười ha ha, đưa tay vò đầu cô, “Cưng à, anh đây cũng là người biết thương thức, không phải cô gái nào cũng hốt hết đâu.”

Trang Noãn Thần trừng mắt liếc anh, đúng là tự mãn.

Một ngày bình đạm trôi qua.

Trang Noãn Thần bận, Giang Mạc Viễn càng bận hơn, xã giao rất nhiều, nhưng trễ mấy cũng về nhà.

Hoạt động ngày 25 càng đến gần, người đại diện của Lăng Phi rõ ràng bắt đầu giằng co giá cả với Mỹ Á, đối với người dựa vào những con số để khẳng định độ nổi tiếng như Lăng Phi, Trang Noãn Thần thật sự không có ấn tượng gì tốt, mỗi ngày người phụ trách Mỹ Á khóc lóc khiếu nại với cô, Trang Noãn Thần cũng thử trình lên danh sách các ứng cử viên dự bị khác, nhưng bình thường con người luôn có tâm lý càng là thứ không chiếm được thì lại càng cảm thấy tốt.

Lượng công việc của Mỹ Á cũng không nhẹ, tần suất tăng ca của tổ Cao Doanh càng nhiều, bên Hạ Lữ đương nhiên cũng bận tối mặt tối mày, hoạt động của Tiêu Duy cũng cái này nối tiếp cái kia, đối với việc Trang Noãn Thần đột nhiên điều chuyển Từ Hiểu Kỳ đi đương nhiên trong lòng có chút bất mãn.

Nhưng Trang Noãn Thần chỉ thản nhiên nói một câu với Hạ Lữ: Là phụ nữ đều không muốn để bên cạnh chồng mình có thêm hoa thêm bướm.

Lúc này, Hạ Lữ mới hiểu nguyên nhân vì sao ngày nào mặt mũi Từ Hiểu Kỳ cũng như đưa đám.

Tối nay, Từ Hiểu Kỳ uống rất say, trong quán bar, một mình.

Cô không rõ nguyên nhân tại sao Giang Mạc Viễn đang tốt đẹp tự nhiên lại lạnh nhạt như vậy, nếu đã sai người đưa cô về chứng minh

rằng anh có quan tâm cô, nhưng tại sao ngày đó ở trung tâm thương mại, ngay cả liếc mắt anh cũng chẳng thèm ngó cô một cái?

Nghĩ nghĩ, Từ Hiếu Kỳ càng cảm thấy không cam lòng, cô biết đàn ông đều thích giả đồ, cô không tin không có người đàn ông nào không có hứng thú đối với cô gái yêu thương nhung nhớ mình.

Ngoại trừ chức vụ cô thấp hơn Trang Noãn Thần ra, cô còn có điểm nào thua kém chị ta chứ?

Thời điểm phụ nữ đi vào chỗ bế tắc là đáng sợ nhất, ghen tị cũng sẽ thiêu đốt lý trí hầu như không còn, hơn nữa rượu vào người cũng can đảm hơn, chuyện mà bình thường không dám làm, những lời mà bình thường không dám nói ngay tại giây phút này đều bị hơi men kéo ra hết.

Bóp chặt điện thoại trong lòng bàn tay, Từ Hiếu Kỳ vẫn không khống chế được mà gọi điện cho Giang Mạc Viễn.

Nếu cô là cô gái thông minh, nếu cô là cô gái giỏi quan sát, có thể nhận ra Giang Mạc Viễn không phải là người mà bất cứ cô gái nào cũng có thể chọc vào, chỉ tiếc là cô đã quên, cô nghĩ Giang Mạc Viễn cũng giống như bao gã đàn ông khác, chỉ cần ngửi được mùi thịt tươi là có thể, chỉ cần là vào đêm ánh trăng mờ ảo...

Vì thế, cô đã làm một hành vi rất ngu xuẩn...

Điện thoại thông, bị đối phương trực tiếp ngắt ngang.

Từ Hiếu Kỳ tức giận đến nỗi rất muốn đập nát cái điện thoại, ước gì có thể lập tức chạy đến trước mặt Giang Mạc Viễn, cô cắn răng gọi thêm lần nữa, rất lâu, đối phương mới chịu bắt máy.

Tuy rằng chỉ một thoáng rất ngắn ngủi, Từ Hiếu Kỳ vẫn nghe ra được anh đang ở văn phòng, có tiếng thư ký nhận điện thoại ở bàn làm việc.

“Giang tổng...” Giọng nói của cô mềm mại, phụ nữ uống say thường hay to gan như thế.

“Nói.” Giọng Giang Mạc Viễn rất lãnh đạm.

Trong lòng Từ Hiếu Kỳ lại rất nóng, ngọt ngào nói, “Giang tổng à, hoa tai của em rơi trên xe anh, làm sao đây? Đó là hoa tai em thích nhất...”

“Cô muốn đến lấy?” Giang Mạc Viễn bất ngờ hỏi.

“Dạ đúng.” Từ Hiếu Kỳ vừa nghe thì hai mắt liền phát sáng, giọng nói lại càng mềm mại như nước, “Hóa ra đúng là anh nhặt được.”

“Đang ở chỗ tôi.”

“Người ta chỉ muốn...” Ý vào hơi men và thái độ của Giang Mạc Viễn, Từ Hiếu Kỳ càng nói càng quên tất cả, như cô gái đang say trong tình yêu, mở cò trong bụng.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười trầm thấp của người đàn ông, nhưng nụ cười ấy, người tỉnh táo nghe xong chắc chắn cảm thấy sồn gai ốc, nhưng Từ Hiếu Kỳ lại không, cô đang say, bị hơi men làm tê dại, cũng bị tiếng nói của Giang Mạc Viễn làm say mê.

“Vậy cô đến lấy đi, đến văn phòng tôi.”

“Bây giờ sao?” Từ Hiếu Kỳ lập tức đứng lên khỏi ghế.

“Đúng.” Giang Mạc Viễn đáp.

“Được, hiện giờ em sẽ lập tức qua đó.” Từ Hiểu Kỳ vừa nghe vậy, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lập tức cầm lấy túi xách, “Mạc Viễn... Anh ở văn phòng đợi em nhé...” Cô lại lớn mật, trực tiếp kêu ra cái tên vẫn luôn muốn gọi.

Cũng khó trách cô có lòng can đảm này, chủ yếu là hành vi Giang Mạc Viễn đích thân lên tiếng mời khiến cô lập tức đột phá phòng bị. Loạng choạng chạy ra khỏi quán bar, chặn một chiếc taxi lại, sau khi nói với tài xế địa chỉ của Tiêu Duy, cô ngồi ở đó liền suy nghĩ vẩn vơ.

Giang Mạc Viễn cũng không phải lãnh đạm với cô, mà là ngại Trang Noãn Thần đang ở bên cạnh, hóa ra anh đã sớm thấy hoa tai của cô rồi, hóa ra anh vẫn luôn giữ nó, nghĩ vậy, tim Từ Hiểu Kỳ như nhũn ra, suýt nữa nhìn trời cảm động đến rơi lệ, cô thực sự đã làm cho Giang Mạc Viễn chú ý. Nhất định là như vậy rồi, nếu không muộn thế này còn bảo cô đến văn phòng tìm anh làm gì chứ?

Từ Hiểu Kỳ càng nghĩ càng đẹp, đầu óc cũng bắt đầu vầng vát mơ hồ.

Thậm chí bắt đầu tưởng tượng ra cảnh đến văn phòng tìm anh. Anh là đàn ông mà, trẻ vậy còn gọi cô qua đó chẳng lẽ thật sự chỉ để trả hoa tai cho cô thôi sao? Anh nghĩ cái gì cô rõ ràng hết, có thể tưởng tượng được nhiệt tình của người đàn ông vẻ ngoài lạnh lùng này, còn nữa, khuya như vậy rồi mà anh còn chưa về nhà, bên cạnh làm sao chỉ có thể có một mình Trang Noãn Thần chứ? Cô không cần làm tình nhân giấu mặt của anh, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh anh, chỉ cần có thể nhìn thấy anh, chạm vào anh...

Thái độ của Giang Mạc Viễn trong điện thoại đã mang đến sự cổ vũ lớn lao cho cô, cô trẻ trung hơn Trang Noãn Thần, xinh đẹp hơn

Trang Noãn Thần, người đàn ông ưu tú như Giang Mạc Viễn làm sao lại không thích người trẻ trung như cô chứ?

Đang không ngừng vẽ ra viễn cảnh, xe dừng lại, tài xế nói một câu, “Cô ơì, đến rồi.”

Quyển 6 - Chương 14: Người đàn ông nhẫn tâm

Tiêu Duy đặc biệt tĩnh lặng.

Lúc này, người bình thường đều đã tan ca, người không tan ca cũng không phải là người bình thường.

Trắng lạnh như nước, dọc theo hành lang ộp kính, dựa vào hơi men, Từ Hiểu Kỳ trông thấy thứ gì cũng đẹp đẽ, cô nghiêng ngả đi vào công ty, phòng CEO quả nhiên vẫn còn sáng đèn. Tim cô nở rộ như đóa hoa lê trên cành, tưởng tượng Giang Mạc Viễn đang ở bên trong đợi cô, cảm xúc ấy bắt đầu mênh mông như dòng nước xiết.

Thư ký cũng đã ra về.

Trong lòng Từ Hiểu Kỳ càng vui hơn.

Gõ cửa, cho đến khi nghe được tiếng nói trầm thấp nhất quán của anh từ bên trong truyền ra, trái tim cô cũng theo đó mà tan chảy.

Ghế da thật, Giang Mạc Viễn ngồi ngay ngắn, có lẽ ánh sáng bên trong khá dịu mắt, gương mặt nghiêng của anh có một thoáng ẩn hiện, có lẽ là Từ Hiểu Kỳ uống quá nhiều, trong mông lung chỉ nhìn thấy mỗi gương mặt anh, xa như vậy, nhìn qua anh thật xa cách, gần như vậy, bởi vì anh là người đàn ông cô say đắm.

Cửa phòng làm việc từ từ đóng lại sau lưng cô.

Từ Hiểu Kỳ nghe rõ tiếng tim đập của chính mình, thành thịch thành

thích, không biết là do Giang Mạc Viễn hay do hơi men quá phá, tiếng tim đập dội lên màng tai, trong tai như có tiếng ầm ì.

Nhưng chỉ cần đứng xa xa nhìn anh như vậy cũng đủ nở ruột nở gan, mắt Từ Hiểu Kỳ gần như mê đắm, tuyệt không phát giác về sắc lạnh bên dưới cặp mắt tĩnh lặng của Giang Mạc Viễn.

Mắt anh như chim ưng, âm u sắc nhọn, ngồi tại chỗ trông thấy bộ dạng ngà ngà say rồi mỉm cười ngây thơ của Từ Hiểu Kỳ, mày không nhúu một chút, chỉ tĩnh bơ nhìn cô, đáy mắt u tối che khuất bên dưới dấy sóng.

Nếu Từ Hiểu Kỳ đang tỉnh táo, hoặc cô là cô gái tiếp xúc với Giang Mạc Viễn trong thời gian dài, lúc này tuyệt đối sẽ không dám tiếp cận anh, thậm chí là xoay đi và không dám trêu chọc người đàn ông này, nhưng mà, lí trí và khả năng phán đoán của Từ Hiểu Kỳ đều bị vẻ trầm ổn của Giang Mạc Viễn rút cạn hầu như không còn, trong mắt cô chỉ còn lại Giang Mạc Viễn, trong đầu cô cũng chỉ quanh quẩn giọng nói trầm ấm dễ nghe của Giang Mạc Viễn.

“Giang tổng...” Từ Hiểu Kỳ bước lên trước, dựa người vào bàn làm việc, bộ trang phục công sở ban ngày đã sớm đổi thành kiểu ăn mặc gợi cảm khi đi bar, cổ áo chữ V khoét sâu khiến người ta có thể nhìn thấy khe rãnh hấp dẫn mê người, đối với dáng người của mình, Từ Hiểu Kỳ vô cùng tự tin.

Giọng nói cùng ánh mắt cô đều du dương động lòng người, sau khi khẽ gọi một tiếng liền là lời vô cùng, “Bông tai của người ta đâu?”

Giang Mạc Viễn hí mắt, từ bên cạnh lấy qua chiếc bông tai đặt xuống trước mặt cô, thản nhiên nói, “Lấy đi.”

Bàn tay anh vừa định rút lại, Từ Hiểu Kỳ rốt cục cũng không nhịn

được to gan chụp lấy tay anh, phóng ánh mắt tóe lửa căm đố người khác, “Anh hư ghê, bây giờ mới chịu trả bông tai cho người ta.”

Giang Mạc Viễn không hất tay cô ra vội, để mặc cô lôi kéo, ánh sáng nơi đáy mắt lại càng thêm sắc lạnh.

“Cô Từ à, tiết mục đánh rơi bông tai trên xe sau này vẫn nên ít làm thì tốt hơn.”

Từ Hiểu Kỳ nhìn anh, càng nhìn trong mắt càng ra vẻ ấm ức, chất cồn cộng thêm dọc theo đường đến đây bị tiếng nói trong điện thoại của anh mê hoặc, trong nhất thời quên hết tất cả, nũng nịu, “Người ta chỉ là muốn gặp anh thôi.” Nói xong, cứ cầm tay anh mà tiến đến, thuận thế to gan trực tiếp ngồi vào lòng anh, hai cánh tay như ngó sen mềm mại choàng qua cổ anh, “Mạc Viễn à... Anh biết không, em thực sự rất thích rất thích anh...”

Giang Mạc Viễn lại đẩy tay cô ra, đôi mày rậm cương nghị hiện lên vẻ chán ghét vô cùng rõ ràng, giọng điệu càng lúc càng lạnh lùng, “Cô Từ, xin cô tự trọng một chút.” Một lời cảnh cáo, tràn đầy hàm ý làm người ta sợ hãi.

Người Từ Hiểu Kỳ va vào bàn làm việc bên cạnh, bị đau nên rên lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn dưới ánh đèn, nhất thời lại bắt đầu buông thả, khẽ cắn môi, không chút do dự lại nhào đến, lúc này đây, cô như con bạch tuộc quấn chặt lấy anh, nước mắt lăn xuống, “Giang tổng à, xin anh đừng đẩy em ra mà. Em thực sự rất thích anh, khoảnh khắc đầu tiên trông thấy anh đã thích anh rồi. Em sẽ không làm anh khó xử đâu, chỉ thầm muốn lúc không có ai được ở cạnh anh thôi, lúc anh cô đơn em sẽ ở cạnh anh, em không muốn gì cả, lại càng không dám cầu xin tình yêu của anh, bất luận làm gì của anh cũng được hết, chỉ cần có thể ở cạnh anh, nhìn anh thấy, cùng với anh...”

“Cô Từ, cô say à?” Giang Mạc Viễn đưa tay ngăn cô lại, nhưng không biết sao sức lực của cô thật lớn, tính nhẫn nại của anh hầu như đã không còn!

“Em không say, em rất tỉnh táo, em biết bản thân đang nói gì.” Cánh tay Từ Hiểu Kỳ bị anh nắm kéo ra đến sinh đau, nhưng cô vẫn liều lĩnh ôm anh, “Em sẽ không để giám đốc Trang biết đâu, cũng sẽ không xuất hiện lúc anh và chị ấy ở bên nhau, em tình nguyện làm người đứng sau thầm lặng của anh.”

Giang Mạc Viễn bức bối ra mặt, anh lại đẩy cô ra không chút thương tiếc, lúc này đây, sức của anh rất lớn.

“A...” Từ Hiểu Kỳ loạng choạng té ngã.

“Tỉnh rượu đi, tỉnh lại rồi mau chóng cầm bông tai của cô biến đi!” Giang Mạc Viễn lạnh lùng quát khế.

Từ Hiểu Kỳ khóc lóc dữ dội, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng gặp phải uất ức lớn thế này, cô là cô gái kiêu kỳ, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, được nhiều người tán thưởng và chú ý. Cô học ở trường cao trung giỏi nhất của thành phố, lấy được thành tích ưu tú nhất, lại ưu tiên trúng tuyển vào trường đại học tốt nhất Bắc Kinh, rồi thuận lợi tốt nghiệp. Phái nam vây xung quanh cô đếm không xuể, nhưng trong lòng cô rõ ràng, cô thà là không chọn, muốn chọn thì phải chọn người đàn ông ưu tú nhất.

Cô là cô gái xuất sắc như thế, đương nhiên phải sánh đôi với người đàn ông ưu tú nhất rồi.

Giang Mạc Viễn chính là người đàn ông ưu tú đó, là người đàn ông cô chờ đợi đã lâu, cô chẳng màng đến bên cạnh anh có Trang Noãn

Thần hay không, chỉ cần Giang Mạc Viễn có thể cho cô cơ hội, cô có lòng tin chắc chắn rằng có thể thắng được Trang Noãn Thần.

“Em không tin em kém cỏi hơn người phụ nữ bên cạnh anh.” Cô mỏng manh như hoa lê, khóc đến động lòng người, lại đứng dậy, một lần nữa áp sát đến cạnh Giang Mạc Viễn, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, “Cho dù là Trang Noãn Thần, chị ấy cũng chẳng bằng em, chị ấy hoàn toàn không xứng với anh.”

Giang Mạc Viễn lạnh lùng nhìn cô, hờ hững nói, “Nếu không đi, cô sẽ hối hận.”

Câu này rõ ràng sắc mùi cảnh cáo, nhưng chui vào tai Từ Hiểu Kỳ lại mang hàm nghĩa khác.

Cô cao ngạo ngửa đầu, “Giang tổng, nếu em đã dám đến văn phòng của anh thế này, đã sớm có chuẩn bị rồi.” Là đàn ông đều không qua nổi sức quyền rũ của phụ nữ, cô không tin Giang Mạc Viễn mở miệng gọi cô đến văn phòng cũng chỉ là vì bông tai của cô?

Cô không đi.

Cô cũng mong chờ Giang Mạc Viễn làm cô ‘hối hận’.

Giang Mạc Viễn lại cười khẩy, khóe miệng vẽ ra độ cung tàn nhẫn.

Chỉ tiếc, trong mắt của Từ Hiểu Kỳ chỉ nhìn thấy anh mỉm cười.

Giờ khắc này, cô chỉ biết bản thân thành công rồi!

Đưa tay ra, ngón tay mảnh khảnh đặt lên cúc áo, từ từ cởi bỏ...

Cúc áo được tháo ra khỏi vị trí ban đầu của nó, chiếc áo ngực con

con đường như không chứa nổi sự nôn nóng muốn thử đang sung mãn kia, Từ Hiểu Kỳ tiếp cận Giang Mạc Viễn, đưa tay ôm lấy cổ anh, giọng điệu nóng bỏng khẽ va chạm vào trái cổ gợn cảm của anh, “Giang tổng, anh không thử thì làm sao biết em không bằng giám đốc Trang chứ?”

Khoảng cách thế này, mặt anh thật gần, mọi đường nét anh tuấn đặc tả trong mắt cô, thậm chí cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể bên dưới lớp áo sơ mi kia, mùi xạ hương nam tính hấp dẫn, còn có ánh mắt anh...

Ánh mắt Giang Mạc Viễn không mấy may dịch chuyển, nụ cười nơi khóe môi lại càng đậm, cũng càng rét lạnh...

“Trình tổng, hóa ra công ty bên B các anh vẫn quen dùng chiêu này để chèo kéo khách hàng.” Anh bất ngờ nói, giọng điệu mỉa mai.

Từ Hiểu Kỳ kinh ngạc, Trình tổng?

Không đợi cô kịp phản ứng, cửa phòng tiếp khách bên trong chậm rãi mở ra, một bóng người cao lớn đứng ngay tại đó, sắc mặt anh ta nhìn qua cực kỳ khó coi.

Từ Hiểu Kỳ quay qua, chỉ cần liếc mắt một cái liền sợ đến hồn vía lên mây.

Trình Thiếu Tiên... sao lại ở trong phòng làm việc của Giang Mạc Viễn thế này?

Giờ khắc này, Giang Mạc Viễn đổi lại thành người xem diễn trò, cũng lười đẩy cánh tay vắt trên người mình của Từ Hiểu Kỳ, lộ vẻ cười cợt nhìn Trình Thiếu Tiên.

Còn Trình Thiếu Tiên, sắc mặt mau chóng chuyển thành xanh tái.

Cảnh tượng theo cánh cửa mở ra, anh liền trực tiếp thấy một màn ‘hoạt sắc sinh hương’ sống động như thế! Nếu là cô gái khác thì chẳng nói làm gì, nhưng cô gái áo quần xộc xệch bám vào người Giang Mạc Viễn lại chính là nhân viên của anh, còn có tư thế mặt dày mày dạn thế này, không cần nhìn mặt Giang Mạc Viễn anh cũng có thể phát hiện ra hàm ý châm chọc, giờ khắc này, Trình Thiếu Tiên chỉ ước sao có thể đá văng cô gái tên Từ Hiểu Kỳ này ra khỏi văn phòng!

Là Giang Mạc Viễn gọi điện thoại cho anh, hỏi anh có muốn xem diễn trò không, anh còn đang buồn bực, Giang Mạc Viễn này sao đột nhiên lại hòa nhã với anh như vậy, vì thế cũng niệm tình bạn bè cũ thân thiết mà đến đây. Hai người đang đánh cờ, Giang Mạc Viễn sau khi nhận được điện thoại thì ra ngoài, anh ở lại phòng tiếp khách, không ngờ lại thực sự thấy được một màn khiến thể diện anh mất sạch thế này.

Nếu có thể, anh rất muốn lập tức bỏ đi, làm bộ như không biết cô nhân viên này.

Có lẽ là ánh mắt của Trình Thiếu Tiên rất dọa người, lúc này Từ Hiểu Kỳ mới rung mình có phản ứng lại, vội vàng sửa sang lại áo quần, nhìn Trình Thiếu Tiên, “Trình, Trình tổng...”

Giang Mạc Viễn hừ lạnh một tiếng, lần nữa ngồi xuống ghế, hóa thân thành khán giả điển hình.

“Từ Hiểu Kỳ, cô uống rượu nổi điên đến nổi điên tới tận chỗ này?” Trình Thiếu Tiên cố gắng đè nén tức giận, nhưng cơn thịnh nộ từ trong mắt vẫn lan tràn ra.

Bất kể anh có muốn biết cô hay không, cô là nhân viên của anh, đấy là sự thật.

“Trình tổng... Em, em...” Từ Hiếu Kỳ xì hơi như quả bóng cao su, nhất thời luống cuống.

Giang Mạc Viễn ở một bên thản nhiên nói, “Trình Thiếu Tiên, nhân viên của anh không phải nhiệt tình bình thường nha, là anh dạy đúng không? Đúng là khiến tôi mở rộng tầm mắt.” Giọng điệu mặc dù hờ hững, nhưng lại có hàm ý châm dầu vào lửa, Trình Thiếu Tiên là người thông minh đương nhiên nghe hiểu được, sắc mặt càng u ám.

Lúc này Từ Hiếu Kỳ mới quay lại nhìn Giang Mạc Viễn, gương mặt anh tuấn kia lại khiến người ta kinh sợ.

Cô làm sao cũng không ngờ Trình Thiếu Tiên lại ở đây...

Hóa ra, ‘hối hận’ trong miệng anh là ám chỉ điều này...

Đúng vậy, cô hối hận rồi! Sớm biết thế này có đánh chết cô cũng không dám đến.

“Từ Hiếu Kỳ, thời gian thử việc của cô kết thúc, sáng mai bộ phận nhân sự sẽ gửi thông báo sa thải cô.” Trình Thiếu Tiên thẳng tay ra quyết định, Giang Mạc Viễn có lòng để anh xem màn kịch này chứng tỏ rất muốn biết ngay kết quả, thực sự thì anh nhiều ít gì cũng nghĩ tới, chuyện có thể làm Giang Mạc Viễn nổi giận như thế, tám phần chắc chắn có liên quan đến Trang Noãn Thần, mặc kệ anh ta chân tình hay giả ý, ít nhất có thể khẳng định rằng, Từ Hiếu Kỳ này đã động đến Trang Noãn Thần, nếu không với tính tình của Giang Mạc Viễn, anh ta rất lười xuống tay với phụ nữ.

Quyển 6 - Chương 15: Chuyện tình yêu

Quyết định của Trình Thiếu Tiên trực tiếp tuyên án tử hình cho Từ Hiểu Kỳ, mặt cô tái nhợt, môi run rẩy, “Trình, Trình tổng... Chuyện này thực ra không phải như anh đã thấy đâu...”

“Đến quán bar mua say là chuyện riêng của cô, nhưng cô xem bản thân hiện tại giống cái gì? Mượn rượu chạy đến công ty khách hàng gây chuyện?” Trình Thiếu Tiên nhú mày, “Ngày mai cô không cần đi làm nữa, chỗ giám đốc Trang tôi sẽ tự mình nói chuyện.”

“Trình tổng...”

“Chuyện của Đức Mã thì về Đức Mã giải quyết đi.” Giang Mạc Viễn lười nhác đứng lên, lấy áo vest mặc vào, “Khuya rồi, Trình Thiếu Tiên, anh là người độc thân không sợ, còn tôi thì phải về nhà với bà xã.” Đi đến cạnh Trình Thiếu Tiên vỗ vỗ vai anh, nở nụ cười.

Trong màn kịch này, là một tay anh đạo diễn ra, cuối cùng người đứng ngoài cuộc lại cũng là anh.

Trình Thiếu Tiên đối diện với ánh mắt cười cợt của anh, nghiêng răng, cố gắng đè nén cơn thịnh nộ xuống.

Từ Hiểu Kỳ đi rất dứt khoát, nói chính xác hơn là hành vi của Trình Thiếu Tiên rất dứt khoát, ngày hôm sau khi chuyện đó xảy ra, bộ phận nhân sự liền thông báo đuổi người, lúc đầu Trang Noãn Thần

còn không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể kinh động đến Trình Thiệu Tiên thẳng tay đuổi cô ta, chắc hẳn không phải là chuyện nhỏ.

Sau đó Trình Thiệu Tiên nói với cô, lúc này cô xâu chuỗi lại cũng đoán ra được bảy tám phần.

Đêm đó, Giang Mạc Viễn về nhà cũng không đề cập chuyện Từ Hiểu Kỳ với cô, cô không hỏi nhiều, nên anh cũng không nói.

Trưa hôm nay, đúng lúc Ngải Niệm theo Lục Quân đến Bắc Kinh, Lục Quân đi công tác, còn cô tiện thể họp mặt bạn bè. Cô mang thai thực sự ham ăn, Trang Noãn Thần nhìn dáng vẻ cô nhét hết món này đến món nọ vào miệng, không khỏi khiếp vía, “Cậu ăn nhiều như vậy, sau khi sinh xong rất khó lấy lại dáng đó.”

Ngải Niệm cười ha ha, nhưng miệng vẫn không ngừng nghĩ.

Hạ Lữ bên cạnh trông có vẻ không để ý, nhưng lại tìm một đề tài khác để tán gẫu.

“Noãn Thần, nghe nói cậu bị cấp dưới đe dọa hả?” Ngải Niệm uống một ngụm nước cái trái cây xong, hai mắt phát sáng cái vẻ ‘mình rất muốn nhiều chuyện’.

Trang Noãn Thần không đáp ngay, trực tiếp quay qua nhìn Hạ Lữ bên cạnh.

Hạ Lữ vội vàng giơ tay đầu hàng, “Mình thừa nhận là mình nói, nhưng không phải là bí mật gì mà, lúc Từ Hiểu Kỳ bị đuổi đã ở trong văn phòng cậu kiêu ngạo tự mãn bao nhiêu.”

“Vậy luôn hả? Ái chà, các cậu nói xem, con gái thời nay sao nhiều

đứa không biết xấu hổ như vậy chứ?” Ngải Niệm vừa nghe liền tức không chỗ trút, lại nhét đầy thức ăn vào miệng, “Nghe các cậu nói thì Từ Hiếu Kỳ kia không phải tốt nghiệp đại học loại ưu sao? Sao lại không biết lễ nghĩa liêm sỉ thế này? Người trẻ trung làm gì không làm lại muốn đi làm kẻ thứ ba, người như thế gặp lần nào thì đánh lần đó!”

Hạ Lữ bên cạnh chột dạ xấu hổ, thản nhiên nói, “Từ Hiếu Kỳ làm sao được coi là kẻ thứ ba chứ, Giang Mạc Viễn cũng không phải là Lục Quân nhà cậu, ít nhất Noãn Thần không bắt tại trận hai người đó dạn dít với nhau đúng không? Từ đầu tới cuối đều là Từ Hiếu Kỳ tự mình đa tình thôi.”

“Khi khổng khi không lại nhắc đến Lục Quân làm gì?” Ngải Niệm trừng mắt liếc cô, “Hiện giờ đang nói chuyện tiểu tam mà?”

“Loại chuyện này thì một bên cũng chẳng được tích sự gì, nếu đàn ông trên đời này đều có trách nhiệm, thì tiểu tam cũng sẽ không nhiều như vậy.” Giọng điệu Hạ Lữ thờ ơ.

Ngải Niệm nghĩ nghĩ rồi gật đầu, “Cũng đúng.”

Trang Noãn Thần đã sớm ăn no, vừa uống nước vừa nghe hai cô bạn tranh luận, sau một lúc khẽ nói, “Quên đi, chuyện đã qua rồi, còn nhắc tới cô ta làm gì?”

“Cô ta dám không đi, không đi thì đánh tới chừng nào đi thì thôi.” Ngải Niệm trề môi.

“Ngải Niệm, cậu bàn chuyện người khác sao lại có chính kiến rõ ràng như vậy? Đến lượt mình thì rối rắm.” Hạ Lữ cười cười.

“Tình huống của mình và Noãn Thần khác nhau mà.” Ngải Niệm than

thở, xua tay, “Ai da đừng nói đến mình, Noãn Thần, trước khi đi Từ Hiếu Kỳ kia còn đến văn phòng cậu điều võ dương oai à?”

Trang Noãn Thần nhún vai, “Cũng chẳng phải điều võ dương oai gì, trong mắt mình chỉ có thể là sau khi liều mạng chiến đấu còn lại chút hơi tàn không nôn ra thì khó chịu mà thôi. Cô ta nói với mình, Trang Noãn Thần, đừng tưởng Giang Mạc Viễn khinh thường tôi là chung tình với chị nhé, càng là đàn ông ưu tú thì tỷ lệ ăn vụng bên ngoài càng lớn, hiện giờ anh ấy chưa vụng trộm là bởi vì còn chưa gặp được đối tượng thích hợp để anh ấy vụng trộm mà thôi.”

“Oa, dám... dám nói vậy à?” Ngải Niệm suýt nữa phụt cả thức uống ra ngoài.

Trang Noãn Thần gật đầu, cười khế.

Hạ Lữ quay qua nhìn cô, có chút đăm chiêu, “Cậu thấy thế nào?”

Trang Noãn Thần giương mắt nhìn Hạ Lữ, than nhẹ, “Thật sự thì Từ Hiếu Kỳ nói cũng không phải không có lý, ai cũng có lòng yêu thích cái đẹp mà, thời đại bây giờ, ai có thể chịu trách nhiệm với ai cho tới tận cùng chứ? Cuộc đời quá dài, dài đến nỗi cả hai đều hoang mang không biết con đường tương lai nên đi như thế nào; cuộc đời quá ngắn, ngắn đến nỗi khiến cả hai cảm thấy hưởng thụ cuộc sống đến tận cùng chính là một sai lầm. Có lẽ, thực sự sẽ xuất hiện một người như vậy, một người thu hút được sự chú ý của Giang Mạc Viễn, tìm anh ấy quá lớn, lớn đến nỗi có thể chứa đựng cả thế giới, lớn đến nỗi khiến mình nhìn không thấy chạm không tới.”

Ngải Niệm đặt lại cái ly lên bàn, thu hồi vẻ mặt tươi cười, bắt đầu trở nên nghiêm túc, “Noãn Thần, cậu nói thật cho mình biết, cậu có yêu Giang Mạc Viễn hay không? Thật lòng thật dạ yêu anh ấy? Lần này không được nói mấy lời vô nghĩa với mình, lần trước mình có hỏi tại

sao cậu lại gả cho anh ấy, cậu nói là cậu đã yêu anh ấy, mình không tin lời cậu khi đó, mình phải nghe được lời thật lòng bây giờ của cậu.”

Hạ Lữ nhìn cô chăm chăm, hình như cũng đang mong chờ câu trả lời của cô.

Trang Noãn Thần nắm chặt cái ly trong tay, chuyển qua chuyển lại, nhẹ nhàng, như là dao động lắc lư của trái tim cô. Cô cúi đầu nhìn thức uống chậm rãi chuyển động bên trong ly, hồi lâu sau mới kiên định nói, “Phải, mình yêu anh ấy.”

“Hả?” Ngải Niệm kinh hãi hô lên, “Thật hả? Hào cảm của cậu với anh ấy thật sự đã thăng hoa thành tình yêu? Mình chỉ biết cậu thực sự có thích anh ấy thôi.”

“Còn Cố Mặc? Cậu không yêu à?” Hạ Lữ bất giác hỏi.

Trang Noãn Thần vẫn nhìn chăm chăm vào ly thức uống, khẽ mấp máy môi, “Mình cũng không biết. Mình và Cố Mặc có yêu nhau, tới hiện giờ mình cảm thấy mình chỉ thuộc về mỗi Cố Mặc, từ lúc chia tay đến lúc tái hợp, mình thực sự định làm bạn đời của anh ấy, nhưng sau khi gặp gỡ Giang Mặc Viễn thì toàn bộ đều rối tung lên. Hiện giờ, mỗi khi mình nhớ tới Cố Mặc, ngoại trừ đau lòng thì vẫn là đau lòng, nỗi khổ của anh ấy mình hận không thể gánh vác thay anh ấy, nước mắt của anh ấy mình cũng ước gì có thể chảy thay anh ấy, cho dù ở thời điểm khó khăn nhất mình cũng biết bản thân phải làm gì. Nhưng lúc đối mặt với Giang Mặc Viễn lại hoàn toàn thay đổi, cảm giác cũng rất khác. Anh ấy là người đàn ông phức tạp, khác hẳn với sự dễ nhìn thấu của Cố Mặc, tâm tư của anh ấy mình không đoán được, anh ấy là vui hay buồn mình cũng nhìn không ra. Anh ấy mang đến cảm giác an toàn cho mình, nhưng đồng thời cũng khiến mình băn khoăn và hoang mang; anh ấy có thể làm mình thấy ấm áp,

nhưng đồng thời cũng làm mình thống hận. Mình không biết đối mặt với anh ấy thế nào, nhưng từng giây từng phút lại rất muốn nhìn thấy anh ấy. Anh ấy không mang cho mình cảm giác đau đớn chỉ vì mình đã quá đau, là cảm giác đau đến tận xương tủy.”

“Xong rồi, cậu trăm phần trăm là chuyển sang yêu anh ấy rồi.” Ngải Niệm lắc đầu.

Hạ Lữ nghe xong liền hỏi, “Vậy còn anh ấy? Nhìn ra được anh ấy yêu cậu mà.”

“Anh ấy nói anh ấy yêu mình, nhưng thứ anh ấy yêu lại là...” Nói được một nửa thì im lặng, có một số chuyện Ngải Niệm và Hạ Lữ không biết, cô lại chuyển đề tài, “Nhưng năng lượng tình yêu của anh ấy duy trì được bao lâu? Hôm nay một Từ Hiếu Kỳ đi rồi, có thể ngày mai lại xuất hiện một Triệu Hiếu Kỳ, bên cạnh người đàn ông ưu tú luôn không thiếu phụ nữ, mình không thể tính ra được thời gian giữ lửa yêu đương của anh ấy kéo dài bao lâu, cho nên chỉ có thể thuận theo tự nhiên.”

Thực sự điều cô muốn nói chính là, cô có thể có được tình yêu của Giang Mạc Viễn hoàn toàn nhờ phúc của gương mặt này, nhưng nói như vậy sẽ dọa Ngải Niệm sợ hãi mất.

“Noãn Thần, nói thật nha, nếu để mình chọn thì mình sẽ chọn Cố Mặc, bởi vì anh ta là người đàn ông dễ hiểu, vui vẻ chính là vui vẻ, tức giận chính là tức giận, sống chung với người đàn ông thế này trong lòng rất nắm chắc, không phải mình nói xấu sau lưng chồng cậu...” Ngải Niệm nhìn Trang Noãn Thần nói, “Con người chồng cậu rất cao thâm khó lường, người đàn ông hỉ nộ không để lộ ra ngoài, lòng dạ sâu tựa biển, cậu từng thấy bộ dạng anh ta cười to hay nổi giận chưa?”

Trang Noãn Thần cẩn thận suy nghĩ, sau đó thấy lạnh dọc sống lưng, theo bản năng lắc đầu, cách cười hay giận của Giang Mạc Viễn không hề biểu lộ đến cực hạn như Cố Mặc, cô từng thấy Giang Mạc Viễn cười, ôn hòa trầm ổn, cùng từng thấy anh giận và không vui, chính là vào cái ngày kết hôn làm người ta kinh hãi đó, nhưng giận dữ đến nổi điên cô thực sự chưa từng thấy qua.

Hạ Lữ lại không đồng tình với cách nói của Ngải Niệm, lắc đầu, “Mình trái lại cảm thấy sống chung với người đàn ông như Giang Mạc Viễn sẽ đỡ lo hơn, kinh nghiệm xã hội của anh ấy phong phú, lại có đủ quan hệ nhân tế, người đàn ông như vậy sẽ dạy cho phụ nữ biết rất nhiều thứ, sẽ không để phụ nữ vất vả. Về phần biểu hiện mừng rỡ hay đau khổ thì các cậu nghĩ lại mà xem, Giang Mạc Viễn có thể đạt được địa vị ngày hôm nay, chứng tỏ anh ta trải đời khác với bình thường, thường thì loại đàn ông như vậy đều có thể khống chế tốt cảm xúc cũng như tính cách của mình, một người nếu không thể tự khống chế bản thân thì sẽ làm ra chuyện lớn thế nào chứ? Trong lòng nghĩ gì đều bị đối phương nhìn thấu, vậy thì còn bàn chuyện làm ăn gì nữa đúng không?”

Trang Noãn Thần nhìn hai cô bạn mỗi người một câu, trong lúc nhất thời cũng lười nói thêm gì nữa, chỉ cười nhẹ, cho đến khi...

Cách đó không xa, một đôi nam nữ kè vai bá cổ đi qua, thì nụ cười bên môi chợt cứng đờ.

Ngải Niệm ngồi đối diện Trang Noãn Thần, Hạ Lữ vừa nói xong lại cúi đầu uống thức uống, cứ như vậy, Ngải Niệm là người đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt thay đổi của Trang Noãn Thần, thuận thế quay đầu nhìn qua, kinh ngạc trợn mắt, “Ế? Đó không phải là bác sĩ Mạnh à?”

Trang Noãn Thần rất muốn bịt miệng Ngải Niệm lại, nhưng trễ mất rồi.

Hạ Lữ đã ngẩng đầu lên, ánh mắt đúng lúc dừng ở cặp đôi kia.

Cửa nhà hàng, một cô nàng xinh đẹp đang khoát tay Mạnh Khiếu, đôi gò bồng đảo đầy đặn gần như kề sát vào người Mạnh Khiếu, cô gái kia cười thật rạng rỡ, Mạnh Khiếu thì thi thoảng cúi đầu thì thầm vào tai cô ta, trêu đến cô cười khanh khách không ngừng.

Xem ra hai người đang chuẩn bị đi vào nhà hàng dùng cơm.

Thấy họ đi về hướng bên này, Hạ Lữ bất giác cúi đầu, ước gì có thể tìm cái lỗ để chui xuống.

Nhưng mà, tại sao cô lại phải trốn?

Trang Noãn Thần quay đầu nhìn Hạ Lữ, ngay cả Ngải Niệm cũng phát giác thấy Hạ Lữ khác thường, kinh ngạc hỏi, “Tình huống gì vậy?”

Không đợi hỏi xong, Mạnh Khiếu đã bước lại đây, có trách thì trách ba người các cô ngồi ở ngay lối đi nhỏ, hễ là người đến nơi này dùng cơm đều phải đi ngang qua lối này, Mạnh Khiếu cứ như thế mà chạm mặt với Hạ Lữ.

Quyển 6 - Chương 16: Anh ta bị bệnh

Đời người sẽ có nhiều lúc tình cờ gặp gỡ.

Không hẹn mà gặp.

Ngoài ý muốn.

Còn có, xấu hổ.

Chính như lần không hẹn mà gặp này của Hạ Lữ và Mạnh Khiếu, bối rối và xấu hổ. Người ta nói bất ngờ gặp gỡ sẽ có chút lảng mạn, cô và anh nhiều lần cũng chỉ một lần vô tình chạm mặt nhau, kết quả hai bên lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, đương nhiên cái gọi là ‘hai bên’ cùng lắm chỉ là suy nghĩ của riêng cô, chí ít nhìn không ra trên mặt Mạnh Khiếu có chút gì gọi là xấu hổ.

Mạnh Khiếu có lẽ cũng không ngờ lại có khả năng gặp được Hạ Lữ ở nơi này, sau khi nhìn thấy cô thì hơi sững sờ một chút, nhưng rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ bông đùa, đưa tay ôm lấy cô nàng trong lòng thật chặt, cô gái kia cười tươi như hoa, khuôn mặt hồng đào.

Ngải Niệm thấy vậy không hiểu ra làm sao, nhưng Trang Noãn Thần thấy rõ, ánh mắt hiện lên sự hoài nghi.

Mạnh Khiếu ôm cô gái tiến lên, ánh mắt lướt qua người Hạ Lữ rồi dừng ở Trang Noãn Thần, môi nở nụ cười: “Như thế nào lại khéo vậy?”

“Bác sĩ Mạnh hôm nay sao lại có thời gian rảnh vậy?” Trang Noãn Thần cười nhạt.

Mạnh Khiếu nhún vai, “Làm bác sĩ thì cũng có ngày phép mà? Nghỉ ngơi thích hợp mới có thể tập trung tinh thần làm tốt công việc.”

Trang Noãn Thần cười gật đầu.

“Khiếu, là bạn của anh à ?” Cô gái trong lòng nũng nịu hỏi.

Trang Noãn Thần nhìn thấy trong mắt của cô gái đầy vẻ say đắm đối với Mạnh Khiếu.

Loại đàn ông yêu nghiệt này đúng là độc chết người ta không cần mạng mà.

Mạnh Khiếu cười đến mức không kiềm chế được: “Đều là bạn tốt, chỉ có... ngoại trừ cô Hạ đây.” Lần này, anh trực tiếp dời mắt sang Hạ Lữ, không chút nào che dấu.

Hạ Lữ ngẩn ra, theo bản năng ngẩng đầu nhìn anh.

Hai mắt Ngải Niệm trừng lớn, Trang Noãn Thần lại có phần kinh ngạc.

Cô gái trong ngực theo tầm mắt của Mạnh Khiếu nhìn qua, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Hạ Lữ nhìn về, lại thấy Mạnh Khiếu nhìn chăm chăm Hạ Lữ không chớp mắt, tám phần cũng nhìn ra được ý tứ trong đó, nhẹ nhàng lôi kéo anh: “Chúng ta vào bên trong ngồi đi, em rất đói.”

Mạnh Khiếu lười biếng nở nụ cười, không hề để ý tới cô ta, ánh mắt vẫn như cũ không có ý thu hồi, “Noãn Thần, Ngải Niệm, bữa cơm

này tôi mời, muốn ăn cái gì cứ tùy ý gọi. Về phần cô Hạ, người luôn không nhận ân tình của đàn ông, chi phí bữa ăn của cô tôi cũng sẽ tính luôn.”

Hạ Lữ siết chặt dao nữa.

“Đi thôi.” Cô gái kéo tay anh.

“Các vị, xin lỗi không thể tiếp chuyện được.” Mạnh Khiếu cười cười ôm lấy cô gái, đi vào phía bàn ăn bên trong, cách ba cô không quá xa, từ góc độ của Mạnh Khiếu đúng lúc có thể nhìn thấy Hạ Lữ.

Đợi sau khi hết thấy trở nên yên tĩnh, Ngải Niệm không nhịn được bèn lên tiếng hỏi: “Chuyện gì đang xảy ra vậy hả?”

Hạ Lữ làm thinh.

Trang Noãn Thần thấp giọng hỏi nhỏ: “Cậu không sao đấy chứ?”

Hạ Lữ nhẹ nhàng lắc đầu.

“VẬY... Nếu không chúng ta đi thôi, dù sao cũng ăn sắp xong rồi.” Trang Noãn Thần đề nghị.

Hạ Lữ vô ý nhìn về phía Mạnh Khiếu, anh đang ôm ấp mỹ nữ trong lòng, cúi đầu cọ vào vành tai cô ta, hai người nhìn qua cực kì mờ ám, hình ảnh này đâm vào mắt cô sinh đau. Trong lòng như nhen nhóm một ngọn lửa không tên, cô bỗng đứng bật dậy, dọa Ngải Niệm giật mình.

“Hạ Lữ, cậu muốn làm gì?”

“Các cậu chờ mình một chút.” Hạ Lữ nói xong liền đi về phía Mạnh

Khiếu.

Ngải Niệm trừng lớn hai mắt chỉ vào Hạ Lữ, “Cậu ấy, cậu ấy...”

Trang Noãn Thần không lên tiếng chỉ yên lặng quan sát sự việc sắp phát sinh.

Bên này, Mạnh Khiếu dính lấy cô gái nọ, chỉ cảm thấy ánh sáng trước mắt bị một bóng dáng che khuất, ngẩng đầu liếc nhìn một cái, khóe môi gợi cảm nhếch lên cười. Cô gái trong lòng cũng thuận thế giương mắt lên nhìn, về mặt kinh ngạc.

Hạ Lữ từ trên cao nhìn xuống hai người, sắc mặt lạnh lẽo, cùng Mạnh Khiếu nhìn nhau thật lâu sau vẫn chưa nói gì.

“Cô Hạ, cô đột nhiên nhớ ra muốn nói gì với tôi sao?” Mạnh Khiếu mở lời trước, trong lòng có chút thích thú.

Trang Noãn Thần và Ngải Niệm tiến lên trước, hai người sợ Hạ Lữ sẽ lật tung bàn ăn của người ta.

“Hạ Lữ...” Ngải Niệm kéo cánh tay cô.

Hạ Lữ rốt cuộc cũng có phản ứng, ánh mắt chuyển từ khuôn mặt đang tràn đầy đắc ý kia của Mạnh Khiếu qua cô gái bên cạnh: “Cô đã từng lên giường với anh ta chưa?”

“Hả?” Không chỉ có cô gái kia kinh ngạc, ngay cả Mạnh Khiếu, Trang Noãn Thần cùng Ngải Niệm tất cả đều kinh ngạc.

Hạ Lữ hơi nheo mắt, nhìn về phía cô gái đang ngây ngốc kia, gần từng chữ lặp lại câu hỏi, “Tôi hỏi cô, cô có từng lên giường với anh ta chưa!”

“Cô... Cô bị bệnh à?” Cô gái mất cả buổi mới có lại phản ứng, không vui khẽ quát một câu, “Chuyện tôi có từng lên giường với anh ấy chưa thì liên quan gì đến cô? Cô cũng đâu phải là gì của anh ấy.”

“Đúng vậy, cô Hạ hỏi như vậy là có ý gì?” Mạnh Khiếu cũng ra vẻ kinh ngạc, nhưng trong ánh mắt nhìn cô có thêm phần thâm trầm và nghiền ngẫm.

Hạ Lữ không trả lời Mạnh Khiếu, vẫn nhìn chăm chăm vào cô gái như trước, dần dần cười lạnh, “Tôi muốn tốt cho cô thôi, thời buổi này, đúng là có nhiều người không biết tốt xấu.”

“Cô nói ai không biết tốt xấu?” Cô gái bực bội.

“Nói cô đó.” Hạ Lữ hừ lạnh, “Cô không biết rằng anh ta bị bệnh sao?”

“Hả?” Mọi người lại kinh ngạc.

“Bệnh này rất đáng sợ, bệnh AIDS đó.” Hạ Lữ nhìn cô gái bất đắc dĩ thở dài, “Nếu cô chưa từng lên giường với anh ta, hiện tại biết chuyện này vẫn chưa muộn, nhưng nếu như đã từng lên rồi thì... chắc chắn, tôi khuyên cô hãy nhanh chóng đi kiểm tra sức khỏe đi, haizz...”

“Cái gì? Anh bị bệnh AIDS?” Cô gái sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, đứng bật dậy nhìn Mạnh Khiếu.

Nụ cười trên môi Mạnh Khiếu cứng đờ, ánh mắt nhìn Hạ Lữ vô cùng lạnh lẽo.

Hạ Lữ khẽ cười nhìn thẳng vào anh.

Cô gái vẫn níu kéo không thôi, "Mạnh Khiếu, những lời cô ta nói có phải sự thật hay không?"

Mạnh Khiếu không trả lời cô, ánh mắt như cây đinh đóng chặt vẫn nhìn chăm chăm vào Hạ Lữ.

Cô gái thấy thế thì hoàn toàn hiểu lầm, hoảng sợ, "Trời ạ... Không thể nào? Anh không phải là bác sĩ hay sao? Anh ..."

"Nếu cô không tin lời tôi nói thì có thể thử mà." Hạ Lữ lười nhác đứng bên cạnh thêm mắm dặm muối.

"Có ma mới thử đó!" Cô gái không nói gì thêm đã vội vàng cầm lấy túi, bộ dạng trở mặt điển hình: "Mạnh Khiếu, anh thật quá đáng, có bệnh thì ở yên trong nhà đi, còn muốn ra ngoài của gái? Đồ thần kinh!" Nói xong, biến mất dạng như trốn tránh ôn thần.

Trang Noãn Thần ở bên cạnh thấy rõ ràng mọi chuyện, không khỏi mướt mồ hôi, chiêu này của Hạ Lữ quả thật quá độc.

Quả nhiên, Mạnh Khiếu ngay cả giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo, gần như là nguyền rủa nguyền rủa lợi nói, "Hạ Lữ, cô muốn chết phải không?"

"Ái chà, thật là ngại quá, chẳng qua tôi chỉ muốn đùa giỡn với cô ta mà thôi, ai biết người phụ nữ của anh lại kinh sợ quá độ như vậy, đúng là có lỗi." Hạ Lữ nói xong nhún nhún vai, "À còn nữa, chi phí bữa ăn kia của tôi sẽ không khiến anh Mạnh phải nhọc lòng lo lắng, cầm chỗ tiền đó đi kiếm cô gái kia về đi ha." Đưa tay vào trong túi lấy ví tiền ra, móc tờ tiền có mệnh giá lớn đập thẳng xuống trước mặt Mạnh Khiếu.

"Hạ Lữ, cô..."

“Đừng nói tôi không nhắc nhở anh nhé.” Hạ Lữ cắt ngang lời anh, “Lúc ở trên giường nhớ phải mặc áo mưa, coi chừng bị bệnh AIDS thiệt đó. Noãn Thần, Ngải Niệm, đi thôi.”

Mạnh Khiếu tức giận đến nổi mặt mày xanh mét.

Chuyện của Lăng Phi vẫn dây dưa không rõ ràng, Oswald PR lại rình rập hạng mục của Mỹ Á như hổ rình mồi, vì vậy trận này không tránh khỏi tăng ca làm thêm giờ. Trừ chuyện đó ra, bởi vì căn hộ của Trang Noãn Thần nằm trong khu đã hoàn thiện, sau khi hoàn tất thủ tục liền nhận được chìa khóa, việc trang hoàng nhà mới đã ngốn không ít thời gian của cô.

Ông bà Trang ở Bắc Kinh đi mua sắm vật dụng trong nhà gần đủ rồi liền quay về Cổ Trấn. Trang Noãn Thần mặc dù rất không muốn nhưng cũng không có biện pháp nào khác, hai ông bà còn muốn quay về Cổ Trấn để giải quyết vài chuyện, lúc này không thể chuyển đến Bắc Kinh sống ngay, nhưng có nhà suy cho cùng cũng rất thuận tiện, ít nhất hai ông bà có thể thường xuyên lui tới Bắc Kinh.

Ông Trang trước khi về còn đặc biệt nhắc nhở Trang Noãn Thần phải thường xuyên đi thăm bác, dù sao đều là họ hàng thân thích, Trang Noãn Thần đồng ý.

Từ thứ tư đến thứ bảy, họp xong về đến nhà đã hơn mười rưỡi tối, sau khi xả nước tắm rửa xong, Giang Mặc Viễn cũng đúng lúc về tới nhà.

Đang sấy tóc thì di động vang lên.

Trang Noãn Thần nhìn lướt qua màn hình, hơi ngó ra, chạy đến mở cửa phòng ngủ thò đầu ra dò xét, Giang Mạc Viễn ở dưới lầu tắm rửa vẫn chưa đi lên. Suy nghĩ hồi lâu mới quyết định nhắc máy.

Đầu dây bên kia vẫn im lặng không lên tiếng.

Cuối cùng vẫn là Trang Noãn Thần lên tiếng trước, “Hứa Mộ Giai, thế vậy còn có chuyện gì sao?”

Hứa Mộ Giai có chút ấp úng, lát sau mới nói, “Không có gì, chỉ muốn hỏi thăm cô thế nào thôi.”

Trang Noãn Thần bật cười, “Hai chúng ta vẫn chưa thân đến mức không có việc gì cũng gọi điện hỏi thăm chứ nhỉ?”

Đối phương xấu hổ cười cười.

“Có việc gì thì hãy nói đi.”

“Kỳ thực cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn hỏi cô một chút... có thể đến thăm Cố Mặc được hay không.”

Trang Noãn Thần hơi ngần ra, sau đó nhẹ nhàng băng quơ nói: “Chuyện tôi từng đồng ý với cô tuyệt đối sẽ không nuốt lời.”

“Tôi chỉ là muốn...” Hứa Mộ Giai nói được nửa câu thì dừng lại.

Trang Noãn Thần đợi hồi lâu cũng không thấy cô lên tiếng, có chút bất đắc dĩ thở dài, “Rốt cục cô tìm tôi làm gì?”

“Tôi, tôi chỉ muốn cô giúp tôi khuyên nhủ Cố Mặc.”

“Khuyên cái gì?”

“Tôi muốn kết hôn với anh ấy, nhưng anh ấy chần chừ không bày tỏ thái độ.”

Ngọc Trang Noãn Thần thất lại, “Cô muốn tôi đến khuyên Cố Mặc cưới cô?”

“Ừ.”

Có một khắc Trang Noãn Thần thực sự muốn cúp điện thoại ngay lập tức, nhưng là vẫn cố kiềm chế, giọng nói laãn đạm: “Hứa Mộ Giai, cô đừng khinh người quá đáng được không?”

“Tôi biết yêu cầu này rất quá đáng, Trang Noãn Thần, nhưng ngoại trừ biện pháp này ra, tôi thật sự không thể nghĩ ra được cách nào khác.” Hứa Mộ Giai cũng vội vàng giải thích, “Tôi đã có con của Cố Mặc, tôi muốn con tôi có được bảo đảm thì có gì là không đúng? Nếu hôn lễ không được cử hành, bụng tôi sắp lộ rồi.”

Trang Noãn Thần cố nén giận: “Hứa Mộ Giai, tôi sẽ không đi gặp Cố Mặc, càng không thể đáp ứng yêu cầu hoang đường này của cô.” Những lời này vừa nói xong, cửa phòng ngủ mở ra, Giang Mặc Viễn vừa tắm xong tiến vào, chỉ quấn khăn tắm ngang hông.

Ánh mắt cô khản trương, trong lòng bất ổn.

Thế nhưng, Hứa Mộ Giai vẫn không có ý ngắt điện thoại, giọng điệu than khóc: “Noãn Thần, cầu xin cô hãy giúp tôi...”

Giang Mặc Viễn tiến lên, vòng tay ôm lấy cô từ phía sau.

Cô hoảng sợ, sợ anh nghe được cái gì vội vàng chuyển di động qua tai khác, Giang Mặc Viễn chỉ cúi đầu cười nhẹ, cúi người ôm cô chặt

hơn, khuôn mặt anh tuần vùi vào tóc cô, nhẹ nhàng cọ xát, nhiệt độ nóng bỏng cố hữu trên cơ thể anh cùng với hơi thở ấm ồm phả vào tai cô, khơi dậy một luồng hương thơm.

Quyển 6 - Chương 17: Có sớm

“Xin lỗi, tôi không giúp được cô chuyện thế này đâu...” Trang Noãn Thần nói rất khó khăn, vừa phải đè nén xót xa với Cố Mặc, vừa phải đè nén sự mè nheo xấu xa của Giang Mạc Viễn ở phía sau, trong gương, thân hình cao lớn của anh bao lấy cô, bàn tay cũng không an phận mà lần mò đến trước ngực cô, tinh tế phác họa đường cong mê hoặc.

“Loại chuyện này chỉ có thể dựa vào bản thân cô thôi.” Cô né tránh bàn tay xấu xa của Giang Mạc Viễn, khẽ nói.

“Noãn Thần...”

“Khuya rồi, tôi muốn đi ngủ.” Trang Noãn Thần rất sợ rầy rà nên vội vàng cúp máy.

Bỗng chốc, Giang Mạc Viễn há miệng ngậm lấy vành tai của cô, nhẹ nhàng mút vào, khàn khàn hỏi, “Điện thoại của ai vậy?”

Trang Noãn Thần nắm chặt điện thoại, quay đầu né tránh sự xâm phạm của anh, qua loa đáp, “Đồng nghiệp.”

Bên tai là tiếng cười trầm thấp của anh, anh cũng chẳng hỏi nhiều, bàn tay tham lam vói vào trong áo ngủ của cô, lòng bàn tay hơi chai sần ma sát với da thịt mềm mại dưới lớp áo ngủ.

“Đừng quậy nữa.” Trang Noãn Thần đẩy anh ra, đứng dậy.

Chỉ tiếc, người đàn ông kia đưa tay kéo cô vào lòng, bật cười ôn nhu, “Làm vậy vào buổi tối mà gọi là quây à?”

“Em có chuyện nghiêm túc muốn hỏi anh đây.” Trang Noãn Thần đẩy anh ra.

Giang Mạc Viễn không hề có ý định buông tha cô, dồn cô đến mép bàn đầu giường, hai tay trực tiếp đặt hai bên sườn, Trang Noãn Thần bị nhốt vào trong phạm vi của anh, “Nói.” Thân người anh tiếp tục chồm tới, đôi môi gợi cảm kề sát vào cổ cô, chậm rãi trượt xuống, hôn dọc theo áo ngủ đến xương quai xanh của cô.

Đôi môi nóng rẫy của anh càng khiến cô kinh hãi, đưa tay định đẩy anh sang một bên lại bị anh kiềm chặt hơn, cơ thể cơ chỉ có thể liên tục lùi về sau, toàn thân nhanh chóng ngửa lên mặt bàn, anh lại càng áp sát, lấy một tay đặt lên đùi cô, từ từ di chuyển lên trên...

“Anh như vậy thì em nói thế nào được?” Cô ngửa đầu.

“Vậy thì đừng nói...” Giang Mạc Viễn đang vùi đầu vào giữa nơi đầy đà của cô, tiếng nói càng thô trọng.

Phần áo ngủ trước ngực Trang Noãn Thần lộn xộn không chịu nổi, từng khoảng lớn ‘phong cảnh’ trước ngực bị lộ ra ngoài, làm cho ánh mắt anh càng thêm tối lại, há miệng ngậm vào hơn phân nửa chỗ đầy đà kia, sau đó chậm rãi hút vào, tiếp tục day day đỉnh hồng trên đó, từ từ mút lấy.

“Đừng...” Toàn thân Trang Noãn Thần run rẩy, thắt lưng tì vào cạnh bàn sắp gãy, “Định nói với anh chuyện của Mạnh Khiếu.”

“Mạnh Khiếu làm sao?” Giang Mạc Viễn nghe xong cũng không định buông tha, trái lại bàn tay càng thêm không an phận.

Trang Noãn Thần thờ hỗn hển, ngăn tay anh lại, “Mạnh Khiếu và Hạ Lữ hiện giờ hình như đang cãi nhau.”

“Đâu có liên quan gì đến anh nhỉ?” Giang Mạc Viễn cười cười, một tay khác giữ lấy hai cổ tay cô.

“Giang Mạc Viễn... Anh ta là bạn anh, chí ít anh nên quan tâm một chút chứ.” Hơi thở của cô gấp gáp.

“Bạn bè thì dùng thời gian ban ngày để quan tâm, còn buổi tối anh chỉ muốn quan tâm bà xã anh thôi.” Giang Mạc Viễn cười xấu xa, hai tay ôm trọn lấy cô, hôn nhẹ lên phần gáy mềm mịn, rồi lại cắn vào vành tai cô.

Trang Noãn Thần nhìn đáy mắt đen tối tràn đầy dục vọng của anh, lồng ngực dâng lên rung động pha lẫn một chút ảm ức cùng không phục, thân thể nhỏ nhắn bị anh giam vào lòng, rõ ràng thấy được hình dáng cao lớn bên dưới lớp khăn tắm, dã thú ngang tàng tao nhã kia đang dần thức tỉnh.

Giang Mạc Viễn thân mật hôn lên trán cô, bỗng dưng đưa tay ôm cô đặt lên mặt bàn, ngón trỏ thon dài khẽ chạm vào đôi môi ngọt ngào như thạch trái cây của cô, đùa giỡn chiếc lưỡi hồng đào bên trong, một tay thăm dò vào mặt trong bắp đùi quen thuộc, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cô không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng nhìn anh.

Anh vẫn chìm đắm vào vẻ đẹp của cô, bàn tay dứt khoát gạt mở lớp áo ngủ, khiến thân thể mềm mại của cô bại lộ trước mặt anh. Đầu anh chôn vào cổ cô, quyến luyến hít vào hương thơm của cô, làn da cô phát sáng theo sự mơn trớn của bàn tay anh. Đôi môi nóng rực

bỗng nhiên phủ xuống, làm cô không kịp né tránh, lập tức hôn sâu, môi lưỡi dây dưa.

Lần này Trang Noãn Thần rất lém, cô ngửa đầu, sóng tình theo tiếng thở nhẹ bật ra giữa miệng.

“Noãn Noãn...” Anh quán lấy môi lưỡi cô, bị hành động ngoan ngoãn phối hợp khác thường của cô làm cho chấn động.

Giang Mạc Viễn hôn rất có kỹ xảo, làm người ta không thoát được khỏi làn môi ma mị của anh, đôi môi đỏ mọng non mềm trước sau bị anh mạnh mẽ mút vào và quán lấy. Trang Noãn Thần nhẹ nhàng rên rỉ, đưa tay choàng qua gáy anh, lần đầu tiên chủ động to gan đến thế.

Trong mắt Giang Mạc Viễn nổi lên kích động, thấy Trang Noãn Thần như con chim nhỏ nép vào người mặc anh chiếm đoạt, trong lòng bỗng dâng trào cảm xúc rất mãnh liệt, môi anh không ôn hòa như ban đầu nữa, mà bá đạo, nóng cháy, thôn tính đùa bỡn chiếc lưỡi thơm tho của cô không chút kiêng kể, quấy phá mạch suy nghĩ của cô.

“Mạc Viễn...” Tiếng ưm nhu nhuận của Trang Noãn Thần chìm lìm trong miệng Giang Mạc Viễn, tay anh vuốt ve giữa hai chân cô.

Trang Noãn Thần càng nhu nhuận hơn, bàn tay nhỏ bé cũng nhẹ nhàng vẽ vòng lên vòm ngực rắn chắc của anh.

“Gọi lại tên anh.” Giang Mạc Viễn ngấm cô, đáy mắt ẩn chứa tình cảm sâu đậm.

Cô bỗng nhiên nhếch môi cười, “Mạc Viễn à...” Ngoan ngoãn như thế, mái tóc cô buông xõa dưới lớp áo ngủ màu trắng, đôi mắt vừa

đen vừa to, ngây thơ như đầm nước trong vắt vào thu, quyến rũ lại đa tình, chiếc mũi ngọc thanh tú, đôi môi đỏ mọng đẹp xinh, đường nét gương mặt hài hòa mềm mại.

Cánh tay như ngó sen, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt lên ngực anh, như là xấu hổ khe khẽ mơn trớn, dịu dàng nắm chặt chiếc eo nhỏ nhắn như dẹt của cô, làm người khác có một loại mỹ cảm mềm mại vô ngần, chiếc bụng phẳng mà đàn hồi, đôi chân ngọc thon thả, thẳng tắp mà cân đối, đường cong nhu mỹ, hết như một nàng tiên.

Niềm hạnh phúc khó tả tràn đầy trong lòng, Giang Mạc Viễn không khống chế được nữa mà đè cô xuống, nhốt cô giữa anh cùng mặt bàn, bàn tay chống đỡ dưới lưng cô hơi dùng sức, mang cô càng lúc càng áp sát anh, để cho sự mềm mại của cô dán chặt không rời vào anh.

Cúi đầu, Giang Mạc Viễn hôn cô ngẫu nhiên, chiếm đoạt môi cô, trêu đùa đầu lưỡi đinh hương của cô.

“Ừm... đợi đã...” Còn chưa nói xong, cô lại bị anh bá đạo chiếm cứ đôi môi.

“Anh chỉ hận không thể hung hăng muốn em, bảo anh từ từ là không thể được.” Sự chủ động của cô như thiêu đốt đáy mắt Giang Mạc Viễn, không ngừng lóe lên ánh sáng lửa dục rạo rỡ. Bây giờ mặc dù đã áp chặt vào cơ thể cô, cũng không đủ để thỏa mãn ham muốn của anh. Đột nhiên nhấc cằm cô lên, anh càng khiến cô ngửa đầu gần sát anh hơn.

“Ừm...” Sự tấn công mãnh liệt của anh làm cô không nhịn được mà ưm thành tiếng.

Tiếng thở gấp của cô càng khiêu khích dục vọng của anh, bàn tay

anh mặc sức chu du khắp da thịt cô, phủ lên nơi đầy đà của cô, mặc sức hưởng thụ thứ xúc cảm mịn màng non mềm, ngón tay xấu xa hết đùa bỡn lại nắn bóp, dỗ dành nó nở rộ vì anh.

“Hôn anh đi!” Giọng mệnh lệnh của Giang Mạc Viễn trầm thấp khàn đục, lại mạnh mẽ cắn mút cánh môi cô, cuồng nhiệt đòi hỏi sự đáp trả từ phía cô.

Ngực Trang Noãn Thần va chạm mạnh, lại đáp trả anh một cách không hề do dự, cô cạy mở môi răng anh, chốc chốc lại mút, chốc chốc lại liếm rồi vân vê, khiêu khích cảm quan nam tính của anh.

Hô hấp Giang Mạc Viễn nháy mắt trở nên dồn dập nóng cháy không gì sánh được, đôi mắt nóng rực dán chặt vào khuôn mặt nhu mì hấp dẫn của Trang Noãn Thần, “Em đúng là yêu tinh...” Anh khen ngợi bằng chất giọng trầm khàn của mình.

Cô lại giương đôi mắt quyến rũ để nhìn anh.

Chỉ cần liếc mắt một cái đã dễ dàng nhận thấy tinh thần của Giang Mạc Viễn bị đốt cháy thành tro tàn, dục vọng khao khát chạy tán loạn khiến toàn bộ huyết mạch căng rộng, mỗi một hơi thở của cô như thứ độc dược trí mạng, mỗi một lần cọ sát đều khiến bầu nhiệt huyết phần bụng dưới của anh thét gào.

Đôi môi nóng cháy lần nữa mạnh mẽ cướp bóc hương thơm của cô.

Trang Noãn Thần không thể kìm hãm tiếng ngâm yêu kiều thích thú bên tai anh, rõ ràng cảm nhận được sự rung động dồn dập cùng khí chất mạnh mẽ chí cực ngày càng nồng đậm của anh, kéo theo tim cô cuồng loạn, mặt nóng rần, cơ thể dần nóng lên, kích tình quen thuộc mê mông không ngừng khuấy đảo trong người, ánh mắt long lanh mê mị giờ phút này càng thêm mông lung.

“Noãn Noãn, sinh cho anh một đứa con...” Khuôn mặt đẹp trai không tì vết của Giang Mạc Viễn kề sát vào cô, thì thầm.

Ngực Trang Noãn Thần căng tức, trong mắt anh chỉ còn lại sự ngượng ngùng của cô, cúi đầu hôn lên môi cô lần nữa, lúc này đây, như quý trọng báu vật của thế gian.

Anh dịu dàng như thế khiến toàn thân cô mềm nhũn, sự âu yếm nhẹ nhàng khiến cho toàn bộ quan niệm phẩm hạnh cùng rụt rè trở nên mờ mịt, toàn thân như bay bổng, như say giữa sự mơn trớn mềm mại như nhung của anh. Nụ hôn của anh bức ép cô bật ra tiếng rên rỉ vui thích, cả người giống như có ngọn lửa thiêu đốt, làm cô không ngừng ngọ nguậy thân thể.

“Đừng như vậy mà... Em không chịu nổi nữa... Mạc Viễn à...” Cô thì thầm gọi khẽ tên anh, hết như con thú nhỏ khiến người khác yêu thương.

Tiếng gọi thấm tận vào xương tủy của Giang Mạc Viễn, toàn thân anh như tê dại.

Anh hơi nghiêng người, xấu xa kéo tay cô qua, “Tự em làm đi.”

Sự ngang tàng cương cứng nam tính đã sớm thức tỉnh trong lòng bàn tay cô.

Trái tim Trang Noãn Thần đập mạnh, “Em, em không...”

“Đơn giản lắm...” Giang Mạc Viễn cắn mút dải tai đã sớm đỏ lên vì nóng, tình cảm dễ dàng cô, nhẹ nhàng dẫn dắt.

Trang Noãn Thần cắn môi, đỏ mặt làm theo chỉ dẫn của anh, cầm

trợn lấy vật ngang tàng ấy, từ từ cọ xát.

“Noãn Noãn, tay em mềm mại đến chết người ta...” Giang Mạc Viễn tì trán anh lên trán cô, bật ra hơi thở nồng nặc kiềm nén.

Cô chợt thấy xấu hổ.

“Noãn Noãn, tự cởi quần lót của em ngồi lên đi, anh muốn đi vào cơ thể em...” Giang Mạc Viễn dùng một giọng nói trầm thấp dụ hoặc ra lệnh, tựa như thôi miên, thôi miên cô đánh mất lý trí yếu mềm.

Trang Noãn Thần chủ động dán chặt cơ thể vào anh, ở bên tai anh nhõng nhẽo nói, “Mạc Viễn à, em khó chịu lắm rồi...”

“Bây giờ cho em ngay.” Giang Mạc Viễn đã sớm không khống chế được nữa, bị cô làm nũng như vậy, toàn bộ thể xác và tinh thần tràn khó mà kiềm chế nổi, không thể nào ngăn cản lửa dục thêm nữa, ngang nhiên phóng ra vật to lớn kia, mạnh mẽ kéo qua eo cô, vừa định kéo quần cô xuống...

“Anh hiểu lắm rồi.” Trang Noãn Thần lại bất ngờ đẩy anh ra, nhìn anh, mỉm cười nhàn nhã.

Giang Mạc Viễn sửng sờ.

“Ngại quá à, em nói khó chịu là bởi vì...” Trang Noãn Thần bình tĩnh mặc áo ngủ vào, nhìn thẳng vào đáy mắt đen tối của anh, kề sát bên tai anh thì thầm, “Hôm nay là ngày thứ hai em đến tháng, đau lưng lắm luôn, đương nhiên phải khó chịu rồi.”

Giang Mạc Viễn dùng vẻ mặt khó tin để nhìn cô, hồi lâu mới nhận ra, toàn thân vẫn còn chìm đắm trong phấn khích cùng dục vọng ban nãy, thì đã thấy cô mặc xong áo ngủ đứng lên, kinh ngạc nói, “Anh

nhớ rõ chu kỳ kinh nguyệt của em không phải là hôm nay.” Anh nhớ rất rõ, hôm nay là ngày nguy hiểm của cô.

Trang Noãn Thần cười càng sáng lạn, cố tình cắn môi rồi nói, “Thật có lỗi, do áp lực công việc quá lớn, nên em bị sớm.”

Quyển 6 - Chương 18: Cảnh tượng máu me

Tình hình mờ ám đến đây lại có nghịch chuyển lớn, ngay cả người quen đối đầu với sóng to gió lớn như Giang Mạc Viễn cũng sững sốt mất cả buổi, cho đến khi Trang Noãn Thần cười đến mức gian trá rồi lười nhác đi đến bên giường thì anh mới bỗng dưng có phản ứng trở lại. Anh mau chóng chồm tới đè cô lên giường, đuôi lông mày cương nghị nhuốm chút không vui, đáy mắt vẫn còn bị dục vọng đè nặng.

“Em dám đùa giỡn anh?” Tiếng nói trầm thấp như con thú khốn khổ, đè nén và thô ráp.

Hơi nóng phả vào má cô, âm ẩm, cô giương mắt, đối diện với đôi mắt tối đen như mực của anh, sâu trong đó cô bắt gặp một vòng xoáy đen ngòm đang quay cuồng, âm ỉ, như thủy triều sắp lên, nhìn như ôn hòa, nhưng lại rất nguy hiểm.

“Em sao dám chọc anh chứ? Tổng giám đốc Giang.” Cô cười nhẹ, ra vẻ dịu dàng.

Nếu không nhìn thấy vẻ chọc ghẹo nơi đuôi mắt cô, Giang Mạc Viễn nhất định sẽ cho rằng nụ cười này của cô là chân thực không muốn rời, anh đúng là quá sơ ý, cô chỉ cần nhẹ nhàng ngoắc ngoắc ngón tay cũng đủ làm đầu óc anh choáng váng, chỉ ở bên tai gọi khẽ tên anh thôi liền đủ làm anh đánh mất lý trí cùng trầm ổn nhất quán, yêu tinh chết tiệt.

“Phải không? Anh thật muốn nhìn xem là thật hay giả.” Đột nhiên bật cười, theo đó là đưa tay định cởi quần lót của cô.

“Này...” Trang Noãn Thần đè tay anh lại, trừng mắt, “Anh không sợ ‘cảnh tượng máu me’ nhưng em sợ đó, lúc này tuyệt đối đừng chạm vào em.”

Giang Mạc Viễn đè cô xuống, vẫn không nhúc nhích.

Ánh mắt cô cũng ngoan cố lắm, ra vẻ đánh chết không theo.

Loại chuyện miễn cưỡng này đúng là bất đắc dĩ, Giang Mạc Viễn đương nhiên cũng không nỡ làm đau cô vào lúc này, đứng dậy, phiền não vò đầu, dưới ánh đèn là bức tranh người đàn ông hoãn mỹ, Trang Noãn Thần cố nhin cười, kéo áo ngủ nam lại đây ném cho anh, “Đường đường là một tổng giám đốc có cần bán nhan sắc như vậy không hả? Mặc vào đi.”

Giang Mạc Viễn giơ tay bắt lấy, cũng không mặc vào ngay mà ngược lại trở về giường, lần nữa ôm cô vào lòng, “Thích thấy anh bề mặt có phải không?”

“Đâu có?” Trang Noãn Thần làm ra vẻ vô tội.

“Vừa rồi là em cố ý khiêu khích anh.” Anh cúi sát gương mặt anh tuấn, rất có tư thế nín nhịn thành nội thương.

Trang Noãn Thần liếc mắt nhìn anh, “Đừng đùa được không? Em khiêu khích anh hồi nào?”

Giang Mạc Viễn nhìn cô, không biến sắc.

Thấy biểu hiện anh như thế, Trang Noãn Thần nuốt nước bọt, nhún vai, “Là anh kêu em gọi tên anh? Rồi sao đó ôm lấy vai anh? Làm ơn đi mà, là do em thấy khó chịu trong người được chưa, gọi tên anh là

hy vọng anh có thể dừng lại, ôm lấy vai anh là em sợ mình không có sức bị ngã sang một bên, cái này cũng gọi là khiêu khích sao?”

“Còn trả treo nữa thì anh sẽ mặc kệ chuyện em có bị hay không đó!”
Giang Mạc Viễn đột nhiên gầm nhẹ, thở gấp.

Trang Noãn Thần hoảng hốt, đâm vào ngực anh, “Lớn tiếng như vậy làm gì? Phụ nữ đang tới tháng không thể bị hù dọa nha, nếu không sẽ thành bệnh đó!”

Giang Mạc Viễn đành chịu, lập tức ngậm miệng.

“Chậc... Hay thế này đi, cùng lắm thì em giúp anh mặc áo ngủ.”
Trang Noãn Thần xuống giường, cầm lấy áo ngủ nhón chân choàng vào cho anh, lúc chuyển tới trước mặt anh, còn cố ý cọ xát thắt dây áo lại cho anh, ngón tay lạnh lạnh thi thoảng đụng chạm vào da thịt nóng bỏng của anh, khiến hơi thở của anh càng thêm gấp gáp.

Anh không nhịn được đưa tay ôm cô, cô lại cười xấu xa né tránh, chui vào trong chăn, quấn chặt như nhộng, “Em mệt lắm, ngủ ngon nha.” Nói xong, tắt đèn ngủ ở đầu giường phía mình.

Giang Mạc Viễn bị gạt sang một bên, hơi lạnh của đầu ngón tay cô vẫn còn vương vấn trên ngực anh, dục vọng cực lớn trước nay chưa từng có làm sụp đổ sự kiềm nén của anh, anh nhào đến lật người cô qua, đè thân xuống định hôn...

“Anh định ép buộc à? Em sẽ sinh bệnh đó nhé!” Trang Noãn Thần đưa tay ngăn chặn miệng anh lại, nhìn sâu vào mắt anh, phản đối.

Hai bàn tay kiềm giữ đầu vai bỗng dựng siết chặt, anh hoàn toàn biến thành con thú bị vây khốn, hơi thở ra cũng trở nên nóng hổi, sau khi nhìn chằm chằm cô hồi lâu mới cúi đầu nói, “Yêu tình chết tiệt!”

Buông cô ra, xoay người đi thẳng vào phòng tắm.

Không mất bao lâu, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng vòi hoa sen.

Trang Noãn Thần mỉm cười đắc ý, để anh làm bạn với nước lạnh đi nhé.

Cô cũng không biết bản thân cũng có lúc hư hỏng như vậy, mới lúc này thôi, cô còn cho rằng bản thân rất lương thiện. Thấy đáng về anh bị lừa dục tra tấn mà không có chỗ phát tiết, ngoại trừ có chút không muốn ra, còn lại chính là khoái cảm mơ hồ, khoái cảm phục thù...

Đêm khuya.

Gió đêm thổi qua chút ấm áp của mùa xuân.

Trong phòng ngủ là ánh sáng nhàn nhạt, không phải ánh đèn, mà là ánh trắng bàng bạc xuyên qua rèm lụa mỏng hắt vào trong.

Ánh trắng lan tràn tới đầu giường, cô gái trên giường ngủ say sưa, có một chút tiếng động đến từ người đàn ông, cánh tay vốn ôm cô chợt đổi hướng, từ từ kéo chăn mỏng xuống, thân hình cô gái nhỏ xinh xắn không chút phòng vệ từ từ hiện ra.

Trang Noãn Thần đang mơ một giấc mơ ngọt ngào, rất đẹp, nhưng không thấy một ai cả.

Con đường phía trước được che lấp bởi màn sương mù mỏng manh, cô cứ bước đi vô định, dọc theo đường đi là những đóa hoa như mây, mềm mại, chạm vào lại bay mất. Không biết cô đi bao lâu, cũng không biết chính mình muốn đi đâu, chỉ cảm thấy một đôi cánh

tay rắn chắc mạnh mẽ từ phía sau lưng ôm lấy cô.

Cô dựa sát vào lòng người nọ, lạ là không hề thấy sợ hãi, trái lại là một mùi hương quen thuộc bay đến, mùi này khiến cô an tâm, khiến cô ấm áp. Cô cứ nhẹ nhàng dựa như thế, dường như không cần quay đầu lại cũng biết được người đó là ai.

Hơi thở của anh bủa vây trên đỉnh đầu, bên tai cô...

Cô thư thái thở ra, hai tay chụp lấy bàn tay đặt bên hông mình.

Tay anh thật lớn, được bàn tay nhỏ nhắn của cô bao bọc, hết thảy có vẻ tự nhiên như thế.

Nụ hôn của anh nhẹ nhàng rơi xuống, cô để mặc sự dịu dàng của anh lan tràn, từ trên xuống dưới, từ hôn nhẹ đến hôn sâu...

Cô trong mơ trống ngực lại đập dồn, thứ cảm xúc và thư thái không ngôn từ nào diễn tả được cứ thế từ đáy lòng tràn ra, thôi thúc cô muốn được nhiều hơn. Anh thì thầm bên tai cô, cô lại không nghe rõ anh nói gì, chỉ cảm thấy anh rất dịu dàng, nhẹ nhàng...

Cho đến khi một dòng thác từ sâu thẳm trong cơ thể xộc thẳng lên não, lại nhanh chóng vỡ tung, cô mơ màng bất giác rên rỉ một tiếng.

Anh kéo cô sát lại gần hơn, cô không nhìn rõ mặt anh, chỉ có thể nhìn thấy vòm ngực rộng lớn rắn chắc kia, đó là lòng ngực thuộc về cô, cô vô thức dựa vào đó, tùy tiện để bàn tay anh chu du khắp da thịt cô.

Mùi vị của hạnh phúc đang lan rộng.

Đột nhiên...

Một nơi nào đó trên cơ thể bị một sức mạnh cực lớn xâm nhập, giãn ra...

Tiếng kêu của cô có chút bén nhọn.

Mà khi luồng sức mạnh khổng lồ kia triệt để xuyên qua cô, tiếng kêu ấy chợt hóa thành nỉ non trầm bổng.

Bên tai cô, là tiếng thở ra thỏa mãn của người đàn ông.

Cô trong mơ như con thuyền bị sóng làm cho chao đảo, cô yêu biển cả này biết bao, thật không muốn xa rời vòm ngực ấm áp này...

Sức lực của anh khi thì muôn vàn hòa nhã, khi thì mãnh liệt cuồng dã, tiếng thở gấp của cô bị sức nóng nam tính kia rót đầy.

Cô cố gắng muốn nhìn rõ mặt người đàn ông kia, cố gắng muốn nhìn cho rõ...

Cho đến khi...

Khuôn mặt người đàn ông dần dần trở nên rõ ràng, cô trong mộng thở gấp một tiếng, hai mắt đột nhiên trợn lớn!

“Á...” Hét lên, Trang Noãn Thần bừng tỉnh, hơi thở dồn dập.

Thời gian như ngừng lại.

Cảnh sắc tươi đẹp trong giấc mơ cùng ánh nắng ấm bên ngoài cửa sổ ở hiện thực hình thành hai mặt đối lập, cả buổi cô mới quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã sáng rồi.

Mất khoảng mười phút sau đó, Trang Noãn Thần mới ngồi dậy, mộng

xuân là thế này ư? Nhưng tại sao cô lại thấy toàn thân nhức mỏi vô cùng, cơ thể như bị bánh xe nghiền qua vậy? Hay là mộng quá chân thực? Đưa tay day day huyết thái dương, bất giác chú ý thấy vết đỏ trên ngực...

Mặt cô tái đi!

Không phải chứ?

Trong mơ và hiện thực chồng lên nhau à.

Khuôn mặt trong mơ kia lại hiện lên trong đầu cô, là Giang Mạc Viễn!

Trời ạ.

Cô nhắc người, lại xấu hổ phát hiện quần lót của mình khi khổng khi không lại bay đến sô pha ở đằng xa kia, còn có, theo động tác cô đứng dậy, một dòng chất lỏng nóng nóng từ trong người lại chảy ra...

Cô đột nhiên ý thức được mọi chuyện!

Giang Mạc Viễn chết tiệt!

Trang Noãn Thần ngay cả lòng giết người cũng có, cố lê tấm thân nhức mỏi mặc áo ngủ ra khỏi phòng.

Phòng ăn dưới lầu, bữa sáng phong phú đã được bày biện sẵn.

Cô chạy ào vào phòng ăn, cảnh tượng nhìn thấy chính là Giang Mạc Viễn đang đặt một phần bánh sandwich cắt rất chỉnh tề lên bàn, thấy cô đứng ở cửa liền mỉm cười, “Vừa đúng lúc ăn sáng.”

Làm thế nào để liên hệ người đàn ông mỉm cười ôn hòa ở trước mặt

với người đàn ông tối qua thừa dịp cô ngủ mà đánh lên lại với nhau.

“Giang Mạc Viễn, tối qua anh nhân lúc em ngủ đã làm cái gì?” Cô trợn mắt với anh.

Giang Mạc Viễn đi đến, đưa tay chống lên khung cửa, cúi đầu nhìn cô, cười, “Gì vậy em?”

“Anh còn hỏi ngược lại nữa hả?” Cô cố gắng kiềm chế không hét lên với anh.

Giang Mạc Viễn lại cười đến mờ ám, ra vẻ bưng bình, “À, nhớ rồi, tối qua anh đói bụng, lên ăn vụng bữa khuya thôi mà.”

Những lời này nói có chút mập mờ, Trang Noãn Thần hồi lâu mới hiểu được, đỏ mặt, đưa tay đánh anh, “Anh quá đáng quá, sao có thể dè tiện thế hả?”

Cổ tay lại bị anh chụp được, thân hình cao lớn đè mạnh cô vào tường, thân nhiên mỉm cười xấu xa, “Là anh quá đáng hay là người làm vợ như em quá đáng hửm? Ngay cả bữa tối cũng không cho anh ăn, anh đói bụng đương nhiên phải tự thân tìm ăn rồi.” Mồm anh kề sát vào vành tai cô, “Dùng cách của riêng anh.”

“Em đã nói nguyên nhân với anh rồi! Anh là đang trả đũa!” Cô giậm chân.

“Nguyên nhân?” Giang Mạc Viễn nhếch mày, chìa ra một tay, đột nhiên chui vào bên trong áo ngủ của cô, ngón tay thon dài tìm đến nơi ‘đằm lầy’ tối qua bị ‘mưa rền gió dữ’ càn quét một cách chuẩn xác không nhầm, chất dịch trong suốt trắng trắng làm ướt đầu ngón tay anh.

“Đây chính là cái mà em gọi là ‘cảnh tượng máu me’?” Nụ cười trên mặt anh vạch trần lời nói dối của cô.

Trang Noãn Thần hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Giang Mạc Viễn lại không buông tha cô, ngón tay dính ướt át trực tiếp đặt lên môi cô, “Nếm thử xem, là hương vị của hai ta.”

“Không... ưm...” Vừa bật ra một chữ, ngay sau đó ngón tay anh lại thừa dịp chui vào.

Trong miệng đều là hương vị thuộc về đàn ông, lây dính mỗi một nơi trong khoang miệng cô, cô đẩy mạnh anh ra, bắt đầu ho khan. Cô chưa bao giờ nếm qua mùi vị chất dịch của đàn ông, thật là lạ, một thứ cảm giác không thể nói rõ.

“Anh là đồ biến thái!” Cô che miệng, tức giận đến toàn thân phát run.

Quyển 6 - Chương 19: Cô gái nhiệt tình

Giang Mạc Viễn cũng chẳng giận còn cười, bước đến khóa cô vào lòng lần nữa, giơ tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, chạm vào hai má cô, giống như yêu chiều thực ra lại là cảnh cáo, “Lần sau còn dám gạt anh...” Nói được một nửa thì cố ý dừng lại, thấy vẻ tức giận nhuộm đầy trong mắt cô, nhin không được cúi đầu hôn nhẹ lên chóp mũi cô, thì thầm, “Anh liền tục tiếp kéo em ra ngoài... cưỡng gian!”

Trang Noãn Thần hít vào khí lạnh.

Anh lại cười thỏa mãn, xoay người đi đến sofa cầm cặp táp ra cửa.

“Giang Mạc Viễn, anh là tên khốn...” Hướng về phía bóng lưng anh, Trang Noãn Thần chụp lấy cái gối hung hăng ném tới.

Tối thứ sáu, giờ cao điểm đáng sợ.

Đèn tín hiệu giao thông đỏ lè từ Nhị Hoàn đến Ngũ Hoàn, nam bắc đông tây ngoại trừ đèn đỏ thì là đèn vàng, một chút đèn xanh cũng không thấy.

Đại lộ Kiến Quốc Môn rõ ràng không có bất cứ dấu hiệu rục rịch nào.

Ở vị trí này, đâu đâu cũng thấy những tòa kiến trúc ngoại trừ ô vuông màu trắng thì vẫn là ô vuông màu trắng, ngay ngắn đến nỗi khiến

Trang Noãn Thần liên tưởng đến mấy công ty địa ốc tuyệt đối có khuynh hướng mắc chứng ám ảnh.

Trong một nhà hàng cổ kính, mái hiên màu than chì, dễ dàng đánh tan mọi căng thẳng mệt mỏi của áp lực chốn thị thành.

Mùa xuân, gió đêm cũng ấm áp. Mùa này rất đẹp, không lạnh cũng không nóng, ở ngoài dùng cơm đương nhiên là một loại hưởng thụ cuộc sống.

Nhà hàng rõ ràng bị vây trong phố xá sầm uất, bên tai lại chỉ có tiếng đàn sáo êm ái, quanh quẩn trong phòng ăn càng dạt dào phong cách cổ xưa.

“Bắc Kinh tắc đất tắc vàng, nhà hàng này tọa lạc tại vị trí xa xỉ thật.”
Đợi sau khi dọn món, Trang Noãn Thần nhìn quanh một vòng, chân thành nói.

Ngoại trừ khu dùng cơm, còn có khu rượu nho, quầy rượu Martini và Vodka, quầy rượu Whiskey, phòng xì gà đều được ngăn cách bởi vách kính pha lê tinh xảo.

Trình Thiếu Tiên cười nhẹ, “Chủ nhà hàng này chỉ dùng người để tâm làm việc, cho nên lúc rảnh rồi tôi thường xuyên đến chỗ này ngồi.”

“Nói vậy khu rượu vang hay phòng xì gà gì đó ở chỗ này đều có ghế cố định của Trình tổng anh à?”

Trình Thiếu Tiên cười nhạt, không đáp.

Thấy thế, Trang Noãn Thần cũng xem như anh ngầm thừa nhận, lắc đầu ừ ừ, “Thật ra tôi rất là hiếu kỳ.”

“Hiếu kỳ chuyện gì?”

Cô nghĩ, cố gắng chau chuốt ngôn từ, “Anh cũng là người làm công, sao có thể bỏ ra số tiền lớn như vậy để phục vụ bản thân chứ?”

“Vậy tại sao em mua xe?” Anh khẽ nhấp ngụm rượu.

Trang Noãn Thần nhú mày, “Vì để khỏi cuộc bộ mà, ở Bắc Kinh đi lại nhiều mà không có xe thì rất bất tiện.” Nói xong lại lắc đầu, “Có xe lại càng không tiện, chán cái nạn kẹt xe.”

Trình Thiếu Tiên cười, “Tôi tiêu tiền vào rượu vang và xì gà, cũng không khác với khái niệm thay vì cuộc bộ của em là mấy đâu, không phải phục vụ bản thân, chỉ là không muốn để bản thân quá cực khổ mà thôi.”

“Đúng là anh rất cực khổ.” Điểm ấy cô thừa nhận, vị trí của anh không dễ ngồi, nghe nói lúc Vương tổng vào công ty cũng hứa hẹn đủ điều, kết quả thì sao? Vẫn bỏ của chạy lấy người. Con người hiện giờ bị áp lực thành thị ép đến không thở nổi, thêm mạnh mẽ thì thiếu sự dẻo dai, thêm đàn độn thì thiếu trách nhiệm. So với Vương tổng, Trình Thiếu Tiên đúng là lựa chọn tối ưu.

Ai ngờ, Trình Thiếu Tiên lại cười khổ, “Có cực khổ em cũng không nhìn thấy.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như chuyện sa thải Từ Hiếu Kỳ.” Trình Thiếu Tiên lật bài, “Có biết chồng em làm tốt chuyện này lắm không?”

“Thật đúng là không biết tình hình cụ thể.” Cô cười nhạt, “Tôi rất tò

mò sao anh lại biết rõ ràng như vậy?”

Nhân viên dọn món chính lên, Trình Thiếu Tiên ra hiệu vừa ăn vừa nói chuyện.

“Chỉ là tôi xuất hiện không đúng lúc, thấy trọn một màn, chồng em là nhà biên kịch kiêm đạo diễn toàn bộ cảnh đó.” Trình Thiếu Tiên cầm lấy dao nĩa, chậm rãi kể hết chuyện xảy ra tối hôm đó.

Bên này, Trang Noãn Thần vừa nghe vừa kinh ngạc, chờ anh nói xong cả buổi rồi vẫn quên động đến thức ăn.

“Giang Mạc Viễn độc là độc ở chỗ đó, bỏ qua em, trực tiếp để tôi sa thải Từ Hiểu Kỳ, từ đó chuyện đắc tội với người khác toàn bộ để tôi gánh hết.” Anh cắt miếng thịt bò, bắt đắc dĩ lắc đầu, “Nhưng mà nghe nói sau đó Từ Hiểu Kỳ vẫn đến phòng làm việc của em gây rối?”

Trang Noãn Thần nếm chút rượu nho, “Đều đã qua cả rồi, cô ta chỉ là giận không có chỗ trút mà thôi.” Nghe Trình Thiếu Tiên kể xong, cô mới cảm thấy được, Giang Mạc Viễn rất là...

“Em uống rượu?” Anh chỉ chỉ.

Trang Noãn Thần khỏ hiểu, “Ừm, có gì không?”

“Em không lái xe?”

“Không phải chứ? Dễ quên vậy à? Vừa rồi tôi ngồi xe anh đến đây mà.” Trang Noãn Thần cười.

Trình Thiếu Tiên nhú mày, “Xe em không ở công ty à.”

“Thứ sáu hạn chế lái xe.” Về mặt cô ỏ dột, lúc này mới nhớ tới, “Thôi

xong, anh cũng uống...”

Trình Thiếu Tiên khoanh hai tay lại, “Tôi còn nghĩ muốn để cho em có cơ hội mỹ nhân cứu anh hùng, giờ thì hết rồi.”

Cô vừa nghe thì buồn cười, “Mỹ nhân cứu anh hùng?”

“Hay là nói em thương tình đưa tôi về nhà.” Trình Thiếu Tiên mỉm cười, ngón tay chỉ vào ly rượu, “Rượu ngon hồng việc.”

Trang Noãn Thần mím môi, “Không sao, cùng lắm thì lát nữa khi giúp anh gọi xe thuê, tìm một nữ tài xế xinh đẹp một chút.”

Trình Thiếu Tiên ra vẻ đồng ý, “Đây là một đề nghị không tồi.”

Hai người vừa nói vừa cười, một giọng nữ thanh thúy phá vỡ bầu không khí thanh tĩnh...

“Phiền phức như vậy làm chi, tìm em lái xe là được chứ gì?”

Giọng nói tràn đầy nhiệt tình không khỏi khiến người khác quay lại, vì thế Trang Noãn Thần thực sự quay đầu nhìn, chỉ là chưa nhìn rõ người tới, người đó đã như một chú gấu bông sà vào lòng Trình Thiếu Tiên không buông, cười hì hì nói, “Trình Thiếu Tiên, nhớ em không?”

Vẻ mặt Trình Thiếu Tiên bất đắc dĩ.

Trang Noãn Thần thì tròn tròn hai mắt...

Cát Na (xem lại Q5-C17)? Sao cô ấy lại đến Trung Quốc? Còn có, hình như cô ấy quen rất thân với Trình Thiếu Tiên?

“Hello, Noãn Thần, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Cát Na chìa tay về hướng cô chào hỏi, khuôn mặt cười tươi như hoa.

Trang Noãn Thần cười hơi ngượng ngùng, bắt tay chào hỏi cô, rồi vô thức quay đầu ngo nghiêng.

“Yên tâm đi, Michelle không có tới Trung Quốc.” Cát Na cười nói.

Cô giật mình.

Vất vả lắm Trình Thiếu Tiên mới tách được cô ra, chau mày, “Sao em lại ở Trung Quốc?”

“Gặp em không vui à?” Cát Na chẳng e dè thái độ của anh, kéo chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh anh, đưa tay ôm lấy cánh tay anh, “Anh ở Trung Quốc lâu như vậy, em nhớ anh muốn chết đi được.”

Trang Noãn Thần thành người ngoài cuộc, cầm lấy ly rượu khẽ nhấp, hai mắt không ngừng đánh giá đôi nam nữ trước mặt này, nhìn thế nào cũng thấy hai người quen biết đã lâu. Nhưng cũng khó trách, Giang Mặc Viễn có quen với Trình Thiếu Tiên, Cát Na biết Trình Thiếu Tiên cũng chẳng phải chuyện gì lạ.

Đối với trình độ đeo bám của Cát Na, Trình Thiếu Tiên cũng lười phản ứng, nhìn Trang Noãn Thần, “Hai em quen nhau à?”

Không đợi Trang Noãn Thần đáp, Cát Na lập tức cướp lời, “Là quen ở Zurich, nghe nói anh trai em vì chị ấy suýt chút nữa bị người nhà đánh chết rồi.” Nói xong ngửa đầu cười ngọt ngào, “Nếu anh mà ở đó có khi nào thấy vui khi anh em gặp họa không nhỉ?”

Trình Thiếu Tiên thở dài, không tiếp tục đề tài đó nữa, “Em đang ở đâu?”

“Hôm nay em mới đến Bắc Kinh thôi.” Cát Na làm nũng với anh.

Trang Noãn Thần vừa nghe thì thật sự không thể nhịn nữa, bèn hỏi, “Cát Na, anh em biết em đến Trung Quốc chưa?”

“Anh ấy à? Anh ấy làm gì có thời gian quản em? Nói với anh ấy cũng như không.” Cát Na nhún vai với cô, lại cười xấu xa, “Này, chị dám ra ngoài hẹn hò với đàn ông nhé, anh em mà biết nhất định sẽ ghen đó.”

“Bọn chị chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới thôi.”

Cát Na xua tay, “Em không cần biết nhiều như vậy đâu.” Rồi đưa tay choàng qua cổ của Trình Thiếu Tiên, “Thiếu Tiên của em chỉ có thể yêu mình em thôi.”

Trang Noãn Thần suýt nữa phun ngụm rượu ra ngoài.

Trình Thiếu Tiên bị cô quấn cổ, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Nếu em không buông tay thì anh gọi bảo an đấy.”

“Không phải anh định gọi cho anh em đó chứ?” Cát Na chuyển mắt, “Nhưng mà anh sẽ không tự chuốc lấy phiền phức đâu, anh đang ăn cơm với vợ của anh em, cũng là chị dâu em đó nha.”

Tốc độ nói chuyện của Cát Na rất nhanh, tính cách nhiệt tình thoải mái, cho nên sau khi cô xuất hiện, bầu không khí xung quanh dường như cũng chuyển động nhanh hơn.

“Nếu em muốn ăn cơm thì im lặng, còn không thì rời khỏi chỗ này đi.” Trình Thiếu Tiên dường như bắt đầu giận.

Cát Na ghen hòng, trừng mắt liếc anh, “Giờ anh đang đuổi em à? Đáng ghét! Em ở nhà anh đợi anh suốt mấy tiếng đồng hồ!”

“Sao em biết được địa chỉ của anh ở Bắc Kinh?” Trên mặt Trình Thiếu Tiên hiện lên vẻ kinh hoàng.

Trang Noãn Thần đối diện nhạy cảm nắm bắt biểu hiện này, trong lòng cả kinh, Trình Thiếu Tiên lại có vẻ mặt sợ hãi như thế? Cô không nhìn lầm đó chứ?

“Hi hi hi...” Cát Na đắc ý cười vang, “Tình huống là thế này... Em đến Bắc Kinh, vừa xuống máy bay đương nhiên sẽ gọi điện thoại cho anh em đầu tiên rồi, ai biết anh ấy bận rộn quá, nói một câu ‘Em đi tìm Trình Thiếu Tiên đi’ rồi thì đuổi em đi, cho nên chẳng phải hiện tại em đang ngồi ở trước mặt của anh đây sao?”

Trình Thiếu Tiên siết nắm tay, “Nói cách khác, là anh trai em, Giang Mạc Viễn, nói địa chỉ của anh cho em biết?”

“Đương nhiên rồi, anh tưởng em là thần tiên chắc, đến Bắc Kinh liền có thể tra ra địa chỉ của anh ngay?” Cát Na uể oải cười, nhưng lại không kiên nhẫn đưa tay nhéo má của Trình Thiếu Tiên, “Chờ không thấy anh về, nên em gọi điện thoại cho thư ký của anh, vì thế em tìm đến chỗ này nè. Hi hi... Sao anh vẫn đẹp trai như thế nhỉ? Có không ít cô gái đeo bám anh đúng không?”

Trang Noãn Thần hồi lâu chưa lên tiếng rốt cục cũng hỏi, “Cát Na, vậy tối nay em ở đâu? Hay theo chị về nhà đi.”

“Không, em có chỗ ở mà.” Cát Na cười càng tươi rói, lập tức nhào vào lòng Trình Thiếu Tiên, “Mấy ngày em ở Bắc Kinh sẽ sống ở nhà anh.”

“Cái gì?”

Tiếng nói kinh ngạc của Trang Noãn Thần và Trình Thiếu Tiên đồng thời vang lên, thu hút ánh nhìn của người ngồi những bàn khác.

“Suýt...” Cát Na lập tức đặt ngón trỏ lên môi, “Hoàn cảnh nơi này thật yên tĩnh, hai người nhỏ tiếng chút đi.”

Trang Noãn Thần nhìn thoáng qua Trình Thiếu Tiên, sau khi thấy mặt anh xanh mét liền nghĩ, “Hay em ở nhà mới của chị đi, chị đưa chìa khóa cho em.” Cô cảm thấy Trình Thiếu Tiên chắc là rất đau đầu với Cát Na.

“Em chẳng có hứng thú với nhà mới đâu, Trình Thiếu Tiên là người thích hưởng thụ, sống ở nhà anh ấy nhất định cực kỳ thoải mái.” Cát Na dính chặt vào người anh, “Noãn Thần, chị từng đến nhà anh ấy chưa?”

Trang Noãn Thần lắc đầu.

“Ừ, em đoán chị chưa đến mà, nếu không bị anh trai em biết thì chị chết không toàn thân là cái chắc.” Cô làm mặt quỷ với Trang Noãn Thần.

Những lời này dọa Trang Noãn Thần sợ đến mức hồn vía lên mây!

Quyển 6 - Chương 20: Hàng xóm mới

Cát Na hài lòng mỉm cười, ôm chặt lấy cổ của Trình Thiếu Tiên, “Còn có người phụ nữ khác từng đến nhà của anh à?”

Trình Thiếu Tiên không thêm để ý tới, có lẽ là biết có đấy ra cũng vô ích nên dứt khoát để cô tự do hành động.

“Em đoán chẳng có cô nào.” Cát Na có vẻ rất hứng khởi, bám chặt vào lòng anh, “Thiếu Tiên, em biết anh đối với em vẫn nhớ mãi không quên mà.”

Về mặt Trình Thiếu Tiên bất đắc dĩ.

Trang Noãn Thần vẫn cố gắng nén cười, nhìn không ra Cát Na là người rất... cởi mở, lại nhìn thấy vẻ mặt kia của Trình Thiếu Tiên, cô vẫn là lần đầu tiên thấy anh bị ép đến bộ dạng bất đắc dĩ thế này, “Cát Na, vậy tối nay em thực sự không theo chị về nhà?”

“Em cũng chẳng dám làm kỳ đà cản mũi chị và anh em đâu, anh ấy sẽ đánh chết em mất.” Cát Na ngọt ngào nói xong, ngửa mặt lên nhìn chiếc cằm gợn cảm của Trình Thiếu Tiên, “Quấy rầy anh chị chi bằng đến quấy rầy người đàn ông độc thân lâu năm này.”

Trình Thiếu Tiên nhú mày, “Em có biết em rất phiền phức không?”

“Phiền á? Anh thấy em phiền sao? Tại sao em lại nhìn không ra nhỉ?” Cát Na chẳng tức giận, ngược lại còn cười tươi hơn.

Trình Thiếu Tiên bậm môi, “Tôi sẽ không để em vào nhà tôi đâu, đừng có nằm mơ.”

“Anh cam lòng để em lưu lạc đầu đường xó chợ sao?”

“Buồn cười, một thiên kim tiểu thư như em có thể lưu lạc đầu đường xó chợ à?”

“Thiên kim tiểu thư cũng phải kiếm tiền nuôi thân mà, thời buổi này kiếm tiền nhiều đâu có dễ? Ra ngoài ở trọ không tốn tiền à? Trình Thiếu Tiên, em nào có gia cảnh giàu có như anh...”

“Em nói nhiều thật đó.” Trình Thiếu Tiên nhú mày cắt ngang lời cô.

Cát Na chu môi.

Trang Noãn Thần ở bên cạnh nghe rất rõ, gia cảnh giàu có? Khó trách Trình Thiếu Tiên luôn ra tay hào phóng, “Trình tổng, tôi thấy anh vẫn nên thu nhận em ấy đi, có vẻ em ấy rất quyết tâm.” Không phải cô muốn cầu tình giúp Cát Na, chỉ là cảm thấy một cô gái không nên đi lung tung ở bên ngoài.

“Có nghe thấy chưa? Chị dâu em cũng cầu xin giúp em, Thiếu Tiên...” Cát Na lại bắt đầu làm nũng.

Trình Thiếu Tiên nhìn Trang Noãn Thần, sắc mặt cực chẳng đã, “Em không biết sức phá hoại của cô ấy có bao nhiêu mạnh đâu.”

Cô ngạc nhiên, không đợi lên tiếng hỏi Cát Na đã lập tức giải thích, “Đó là em của trước kia, em của hiện tại không như vậy đâu, Thiếu Tiên, dù sao tối nay anh cũng uống rượu, em theo anh ít nhất không cần tìm lái xe thuê, không phải sao?”

Trình Thiếu Tiên thở dài, hình như sự mè nheo của Cát Na cũng nổi lên tác dụng, “Ở chỗ tôi cũng được, nhưng có hai điều kiện.”

“Anh nói đi nói đi, chỉ nhận anh thu nhận em, đừng nói hai điều, hai mươi điều em cũng đồng ý.”

Anh không để ý tới vẻ hăm hờ của cô, lạnh nhạt nói, “Thứ nhất, không được ở quá một tuần; thứ hai, bao hết việc nhà.”

“Yên tâm yên tâm, chỉ cần được ở chỗ của anh, em đảm bảo sẽ hầu hạ anh chu đáo.” Cát Na cười hì hì.

Trình Thiếu Tiên không nói gì nữa, buồn bực uống rượu.

Nhất thời Trang Noãn Thần cũng không biết phải nói gì, cô gặp nhiều cô gái to gan như vậy rồi, nhưng cô nàng có tính cách giống Cát Na vẫn là lần đầu nhìn thấy, nhưng trái lại không khiến người ta chán ghét.

Thứ bảy, Trang Noãn Thần ngủ đến no mắt, khi thức dậy đã gần giữa trưa.

Chỗ bên cạnh trống không.

Đầu giường có để lại mảnh giấy, là của Giang Mạc Viễn. Anh ra ngoài từ sớm, nói là sáng phải đi công tác xa, tối quay về cũng có tiệc xã giao, khỏi đợi cơm anh. Trang Noãn Thần xem xong thì để mảnh giấy sang một bên, duỗi thắt lưng, ai thèm đợi cơm anh ta chứ?

Ngoài cửa sổ là màu xanh nhạt.

Trang Noãn Thần mặc áo ngủ đứng ở ban công nhìn ra bên ngoài, lại được khóm trắng khóm hồng trong sân làm cho vui vẻ. Thời gian qua mau thật, đảo mắt xuân về hoa nở, dọc hai bên đường dẫn đến khu biệt thự có trồng cây hoa anh đào, đa chủng loại, thời gian nở hoa cũng khác nhau, hiển nhiên có cây đầu xuân đã nở, hiện giờ lại được phen no mắt.

Ăn chút gì đơn giản, Trang Noãn Thần liền chạy một mạch đến khu Hải Điện.

Nhà mới ở ngay Hải Điện.

Lúc trước cô chọn nhà đã suy nghĩ khá kỹ càng, thứ nhất phải phù hợp để sinh sống, môi trường xung quanh không quá ồn ào; thứ hai cũng suy nghĩ đến tương lai con cái, chọn một nơi tiện đến trường. Hải Điện là khu học viện nổi tiếng Bắc Kinh, từ mầm non đến tiểu học, trung học cùng đại học danh tiếng đều phân bố ở Hải Điện, bầu không khí học viện bao trùm khắp mọi ngõ ngách. Đương nhiên, so với khu Triều Dương của người giàu có, giá nhà ở khu Hải Điện không quá đắt đỏ, may mà tiền huê hồng, tiền thưởng của cô cộng với tiền tích lũy mua nhà cũng được kha khá.

Nhà không lớn, nhưng khiến cô có cảm giác bình yên.

Khu chung cư đã bắt đầu có người sinh sống, điều kiện vật chất thiết bị nhà ở cũng sắp xong, lúc trước cô vì quá bận rộn công việc nên rất hiếm khi đến đây xem xét, hiện tại được một cuối tuần ghé qua xem, cảm giác thật sự rất lâng lâng. Cầm giấy chứng nhận sở hữu nhà cùng tài sản cố định, cô lái xe thẳng vào khu chung cư khép kín, tìm một chỗ đỗ xe tạm.

Xuống xe, là gió xuân ấm áp thổi vào mặt.

Cách đó không xa là cây mai nở rất đẹp.

Phóng tầm mắt đi xa hơn một chút là bãi cỏ xanh um, có ông bà lão dẫn theo con cháu ra chơi đùa. Khu chung cư cấm nuôi chó, tám phần là vì suy nghĩ bảo vệ môi trường.

Vào thang máy, Trang Noãn Thần lấy chìa khóa ra, thở dài một hơi. Người ta nói cũng thật là kỳ lạ, rõ ràng biết cố sống cố chết vì căn nhà như vậy, quyền sở hữu cũng chỉ có 70 năm, nhưng vẫn vui không sao tả nổi, con người là không đủ cảm giác an toàn, người Trung Quốc từ xưa đến nay đều thiếu cảm giác an toàn.

Cửa thang máy mở ra.

Căn hộ trong khu chung cư này đều thuộc dạng hình tháp, một phía ba căn, một phía khác sáu căn. Vị trí cô mua không tồi, ba căn bên này, ánh sáng mặt trời rất tốt.

Khoảng cách giữa ba căn cũng vừa phải, không thân cận quá cũng không xa cách quá.

Trang Noãn Thần vừa định mở cửa vào nhà liền nhìn qua cửa nhà bên cạnh có một bà lão đứng đó, trong tay xách rất nhiều đồ, trái cây lại rơi đầy đất, bà muốn cúi người nhặt lại nhưng không tiện. Trang Noãn Thần thấy thế bèn vội vàng bước đến, giúp nhặt đồ lên.

“Cám ơn cháu nhé.” Bà lão vẻ mặt nhân từ, mỉm cười nhìn cô.

“Dạ không có gì.” Trang Noãn Thần đưa lại trái cây cho bà, cười nhẹ.

“Hiện tại mấy cô gái có lòng nhiệt tình như cháu càng lúc càng hiếm.” Bà lão khen ngợi.

Trang Noãn Thần khẽ nói, “Chỉ là tiện tay thôi mà.”

“Cháu cũng sống ở đây à?”

Cô gật đầu, chỉ vào cửa nhà bên cạnh, “Ở ngay sát bên.”

Bà lão gật đầu, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Trang Noãn Thần cũng không nói nữa, đi vào nhà.

Mở cửa, căn nhà tràn ngập ánh nắng ấm áp.

Ấm áp, biểu thị cho hương vị mùa xuân.

Căn hộ toàn màu trắng, cửa sổ đối diện với vườn hoa của khu nhà, điểm thêm màu xanh lá nhạt thanh nhã cho căn nhà. Vật dụng trong nhà đều do cha mẹ cô chọn, mỗi một thứ cô đều rất thích.

So với biệt thự mà nói, diện tích căn hộ này hơi nhỏ, nhưng cô đặt mình trong đó lại có cảm giác thỏa mãn chưa từng có, cảm giác thỏa mãn này phát ra từ nội tâm, thẩm thấu ra bên ngoài từng chút một, rốt cục cô cũng hiểu, vì sao đại đa số người cả đời đều muốn mua nhà, thực sự thứ mà người ta mua không phải là nhà, mà là cảm giác bình yên. Có nhà mới có gốc rễ, có gốc rễ sẽ không cảm thấy bản thân trôi không mục đích như đám lục bình.

Cũng từ lúc bắt đầu cô bước vào căn nhà này, rốt cục cô cũng biết, bản thân không còn là người ngoài tình phiêu bạt đến Bắc Kinh nữa.

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng mỉm cười, đưa tay vuốt ve mỗi một chỗ trong nhà, ước gì có thể chạm đến mỗi một viên gạch mỗi một tấm ngói, thứ cảm giác này thật là kỳ diệu. vén rèm ra, để ánh nắng tràn

vào phòng, cô chưa bao giờ cảm thấy ánh nắng lại ấm áp đến thế.

Đơn giản dọn dẹp một chút, đang suy tư thì có người gõ cửa.

Trang Noãn Thần cảm thấy kỳ lạ, ai biết cô sống ở đây chứ?

Mở cửa ra lại ngẩn ngơ một lúc, là bà lão mới nãy, trong tay bưng một đĩa trái cây đứng bên ngoài cửa.

“Cô gái à, còn chưa dọn vào à? Trái cây bà mua tươi lắm, tặng cháu một ít ăn thử.”

Trang Noãn Thần vội vàng nhận lấy, mời bà vào phòng.

Bà lão cười rồi bước vào, nhìn quanh một vòng, “Không tệ, trang trí rất tao nhã lịch sự.”

“Mời bà ngồi.” Trang Noãn Thần cười tiếp đón, “Để bà tốn kém thật ngại quá.”

“Đâu có, nếu cháu không nhiệt tình giúp đỡ, bây giờ bà còn chưa vào được nhà.” Bà lão nói đùa, bà ăn mặc vô cùng chú ý, tóc cũng búi ngay ngắn, vừa thấy thì biết là người rất có gia giáo hàm dưỡng.

Trang Noãn Thần cười cười, cắt trái cây xong thì đặt xuống trước mặt bà, “Cháu vừa mới đến xem nhà thôi, trong nhà không có chuẩn bị gì cả, may mà có hoa quả của bà. Bà à, bà sống một mình sao?”

Bà lão gật đầu, nghĩ ngợi, “Căn hộ này bà cũng mới mua không bao lâu, chủ nhà trước đi rồi, bà vừa mới nhận nhà thôi.”

Trang Noãn Thần gật đầu, “Vậy người nhà của bà đâu?”

“Chúng nó à, đều ở nước ngoài cả.” Bà lão cười nói.

“Vậy chỉ có mình bà ở lại đây à?” Trang Noãn Thần kinh ngạc.

“Cũng không phải một mình.” Bà lão cười hiền, “Tôi còn một đứa cháu ở đây, lúc nó rảnh rồi cũng có đến thăm tôi.”

Trang Noãn Thần không tán đồng, “Vậy sao bà không dọn qua sống chung với cháu bà, như vậy sẽ có người chăm sóc cho bà.”

“Cô gái à, đừng thấy bà già cả, thật sự bà rất khỏe, nghĩ lại hồi trẻ bà cũng có rèn luyện lắm.” Bà lão nhẹ nhàng nói, “Vả lại, bình thường công việc của cháu bà rất bận, bà vừa gặp nó là nhúc đầu, chi bằng sống một mình ở chỗ này sẽ yên tĩnh hơn.”

“Nếu cháu thường xuyên sống ở đây thì tốt rồi, có thể thỉnh thoảng chăm sóc bà.” Trang Noãn Thần thật lòng rất thích bà lão. Từ bé cô không có bà, không biết tình cảm bà cháu là cảm giác gì, nhìn thấy bạn bè khác có bà nội thương bà ngoại yêu thì rất hâm mộ, bà lão này trông hiền từ tốt bụng, cô cũng hy vọng có được một người bà như thế.

Sau khi bà lão nghe vậy liền cười rồi nắm lấy tay cô, “Vậy cháu xem bà như bà cháu là được, bình thường không đến cũng không sao, lúc đến nhớ ghé thăm bà.”

Trang Noãn Thần thấy ấm lòng.

“Cháu tên gì?” Bà lão hỏi.

“Trang Noãn Thần.”

Bà gật đầu, “Bà họ Viên.”

“Bà Viên.”

“Đồ ngốc, gọi bà thì được rồi.”

Trang Noãn Thần cười.

“Trang Noãn Thần... Noãn Thần... Tên nghe rất hay.” Bà Viên nhìn cô, vô cùng yêu thích, “Kết hôn chưa?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Quyển 6 - Chương 21: Mùi phụ nữ trên người

Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, không tồi không tồi, phụ nữ kết hôn rồi càng ổn định hơn.” Bà Viên hài lòng gật đầu, “Cháu dễ thương như vậy, chồng cháu chắc là rất thương cháu.”

Dáng vẻ của Giang Mạc Viễn hiện lên trong đầu, Trang Noãn Thần cười, “Xem như là vậy.”

“Gì cơ? Sao lại nói thế?” Bà Viên nắm tay cô, “Chồng cháu đối xử với cháu không tốt à?”

“Rất tốt, chỉ là...” Trang Noãn Thần cũng không biết bản thân bị gì, lại cảm thấy rất thân thuộc với người vừa mới gặp này, “Chỉ là luôn cảm thấy không nắm bắt được tâm tư của anh ấy.”

Bà Viên nghe vậy hiểu ra rồi gật đầu, “Đàn ông mà, cũng có nhiều mặt như phụ nữ vậy, một nam một nữ có thể kết thành vợ chồng đó là phúc đã tu luyện mấy kiếp mới được. Đó là chồng cháu, là người phải sống với nhau cả đời, thời gian cả đời còn không đủ để hiểu thấu một người đàn ông sao? Thật sự thì đàn ông đôi khi rất đơn giản, chỉ là phụ nữ chúng ta nghĩ phức tạp lên thôi.”

“Là như vậy sao?” Trang Noãn Thần khó hiểu hỏi.

“Đương nhiên, chỉ cần cháu có lòng đi giải đáp, tự nhiên có thể hiểu được chồng cháu nghĩ gì.” Bà Viên cười, “Con người đó, sợ nhất chính là chung sống ngày tháng lâu dài, như vậy thì bí mật gì cũng không có.”

Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ, “Chỉ là... Nếu con người này cơ bản là rất khó lý giải thì sao? Hoặc là nói, mỗi một chuyện người đó làm đều có mục đích?”

Bà Viên nghe xong thì kinh ngạc, sau khi nghĩ ngợi thì nói, “Vậy phải xem bản tính của đối phương như thế nào đã. Có một số người không giỏi giải thích, như vậy nhất định sẽ hiểu lầm thật sâu, nhìn một người là phải nhìn vào lòng họ. Kiêng kị nhất là loại đàn ông chỉ biết lời ngon tiếng ngọt, đàn ông mà làm nhiều hơn nói mới có cảm giác an toàn, mới đủ bình yên.”

Trang Noãn Thần có chút dăm chiêu.

Ngày dài hơn đêm.

Vừa mới nhá nhem, Trang Noãn Thần đã dùng xong bữa tối, hiếm được bữa rảnh rỗi như hôm nay, cứ xem tivi, xỉa răng thoáng cái đã đến mười giờ tối. Trong sân không có bóng đèn xe, Giang Mạc Viễn còn chưa về, thậm chí cả ngày hôm nay không gọi cú điện thoại nào.

Trang Noãn Thần ôm máy tính ngồi ở sô pha, vừa nghe tin tức trên tivi, vừa mở hộp thư xử lý mail, gọi điện thoại video với ba mẹ một lát, bà Trang nhân lúc ông Trang không chú ý liền thấp giọng, đặc ý nói, “Noãn Thần à, hiện giờ bác con cũng không dám kinh thường con, lần trước ba mẹ ở nhà bác con mấy ngày, thái độ của bác con thay đổi còn nhanh hơn cả diễn kịch, đúng là con người phải có tiền mới được. Con thấy mấy năm trước, bác con và anh họ con kiêu ngạo bao nhiêu chứ.”

Trang Noãn Thần nghe xong chỉ cười, không nói gì.

Cô biết sau khi Giang Mạc Viễn cắt đầu tư vào khách sạn, anh họ Nhan Minh một lần nữa giành lại quyền đưa khách sạn vào hoạt động, chỉ là sau đó cô quá bận, thật sự không có thời gian đến thăm bác.

“Lần sau con đến nhà bác con cũng chẳng cần mang theo quà cáp làm gì, mấy năm nay con tặng cũng nhiều rồi.” Bà Trang vẫn là có chút ghim gút.

Trang Noãn Thần cười nói, “Sao lại có cảm giác giai cấp nông nô trở mình ca hát thế này nhỉ?”

“Con nhỏ này, nông nô gì chứ.” Bà Trang thấy ông Trang đến liền chấm dứt đề tài này, “Mạc Viễn đâu? Tối thứ bảy mà hai đứa không ra ngoài chơi à?”

“Anh ấy phải tiếp khách.”

“Thứ bảy mà không để người ta rảnh rang.” Bà Trang lắc đầu bất đắc dĩ, “Đúng rồi, khi nào hai đứa đi hưởng tuần trăng mật?”

“Bận rộn chết được, làm gì có thời gian hưởng tuần trăng mật chứ mẹ?”

“Con nhỏ ngốc này, sau khi hưởng tuần trăng mật thì còn sinh con nữa, cả đời phụ nữ cũng chỉ có vậy.”

Trang Noãn Thần chu môi, “Phụ nữ không thể có sự nghiệp à?”

“Kinh doanh tốt chồng con chính là sự nghiệp của con.” Bà Trang nói.

Trang Noãn Thần thở dài, “Ba ơi...”

Ông Trang ở bên cạnh hớn hờ, giả vờ quát vợ, “Con gái thích làm gì thì làm, bà bận tâm lo nghĩ làm gì.”

“Đúng, ông hát mặt trắng đi, tôi làm mặt đỏ cho.”

“VẬy bà đổi màu khác đi, làm mặt xanh.”

“Càng già càng không đứng đắn...”

Trang Noãn Thần ngồi xem náo nhiệt, khoe môi không nhin được nhếch lên cười...

Gần mười một giờ, ngoài cửa sổ chỉ còn có bóng đêm cùng ánh đèn đường.

Cô vừa mới chuẩn bị đi tắm, điện thoại lại reo.

Là Giang Mạc Viễn gọi về, cầm lên nhận máy, đầu dây bên kia lại không lập tức lên tiếng.

“Nè?”

Ổng nghe truyền đến tiếng thở ồ ồ.

“Giang Mạc Viễn?” Trang Noãn Thần cảm thấy lạ.

Một hồi lâu sau...

“Noãn Noãn...” Tiếng nói trầm thấp của Giang Mạc Viễn vang lên.

Trang Noãn Thần nghe xong nhúu mày, “Anh say à?”

Giang Mạc Viễn cúi đầu cười, khác với vẻ trầm ổn điềm tĩnh lúc bình thường.

“Anh vẫn ở xa hay là đang ở Bắc Kinh?”

“Ở Bắc Kinh.”

Trang Noãn Thần thở dài, vừa định nói tiếp, Giang Mạc Viễn lại nói, “Đến đón anh đi.”

Cô ngạc nhiên, “Anh đang ở đâu?”

“Bên Kiến Quốc Môn, để anh nhắn địa chỉ cho em.” Tiếng nói Giang Mạc Viễn hơi yếu, nghe ra anh khá say.

Trang Noãn Thần nhìn đồng hồ, cầm lấy áo khoác, “Ừ.”

Tối thứ bảy náo nhiệt hơn ngày thường, hơn nữa nhiệt độ vào đêm vẫn khá ấm áp, cho nên người ra đường không ít.

Trang Noãn Thần lái xe thẳng đến phố Trường An, chạy về hướng Kiến Quốc Môn, sau khi nhận được địa chỉ khách sạn thì lắc đầu, có vẻ lần này còn say hơn cả lần trước, ngay cả xe cũng không dám chạy, chẳng lẽ Châu Niên cũng say à? Đây là tiệc xã giao gì chứ?

Từ biệt thự đến Kiến Quốc Môn không quá xa, chạy thẳng một đường trên phố Trường An vào đêm, cho nên chẳng bao lâu Trang Noãn Thần đã đến nơi. Mới vừa dừng xe lại thấy một đám người đi ra khỏi khách sạn.

Khách sạn sang trọng, người từ bên trong đi ra cũng là dân cổ cồn vàng.

Trong đám đông, liền nhìn thấy Giang Mạc Viễn.

Châu Niên dìu Giang Mạc Viễn, đám người đi sau cũng loạng choạng, nhân viên gác cổng đều chạy đến mở giúp cửa xe. Trang Noãn Thần thấy mà kinh ngạc, đây là tiệc gì mà uống nhiều như vậy chứ?

Bước nhanh đến, một bóng dáng phụ nữ khá quen thuộc lọt vào tầm mắt của Trang Noãn Thần.

Bước chân đang đi tới đột nhiên ngưng trệ, cô bất giác nhíu mày.

Cô gái nọ chính là Lăng Phi!

Cô ấy uống không nhiều lắm, nhìn ra được có vẻ tỉnh táo, đang bước đến trước mặt Giang Mạc Viễn rồi nhẹ nhàng ôm lấy anh, Trang Noãn Thần bên này dễ dàng có thể nghe được tiếng nói như chim nhỏ nép vào lòng của cô, “Giang tổng à, anh uống say rồi, để em đưa anh về nhà.”

Giang Mạc Viễn nhíu mày, xem ra rất khó chịu.

Châu Niên ở bên không biết nói câu gì, Lăng Phi cười khanh khách không ngừng, “Hôm nay có thể quen biết được Giang tổng là vinh hạnh của em, em vui vẻ còn không kịp nữa là.”

Sau lưng có người bưng chai nước đến, Châu Niên vừa định nhận, Lăng Phi lập tức xum xoe, “Để em để em.” Nói xong cầm lấy chai nước, mở nắp, chủ động rót cho Giang Mạc Viễn uống.

Giang Mạc Viễn uống vài hớp thì đẩy cô ta ra, loạng choạng đi về phía trước.

“Giang tổng à...” Lăng Phi vội vàng đuổi theo bắt lấy cánh tay anh, nũng nịu nói, “Không thì... tối nay anh đến chỗ em nhé.” Giọng nói không lớn, lại theo gió chui vào trong tai của Trang Noãn Thần.

Cô chau mày, bất chấp tất cả, đi đến chắn trước mặt hai người.

Lăng Phi bị bóng người đột nhiên xông đến làm giật mình, giương mắt định quát lên, nhìn thấy là Trang Noãn Thần thì ngạc nhiên một chút.

“Noãn Noãn?” Giang Mạc Viễn thấy rõ là cô, mắt say lơ lơ vô thức mỉm cười.

Lăng Phi vừa thấy vẻ mặt của Giang Mạc Viễn lại kinh ngạc thêm lần nữa, cô không ngờ Giang Mạc Viễn lại quen biết Trang Noãn Thần.

Châu Niên đuổi đến, thấy Trang Noãn Thần thì lập tức chào hỏi, “Phu nhân.”

“Phu nhân?” Lăng Phi kêu lên sợ hãi.

“Cô không biết à? Vị trước mặt này chính là bà Giang, phu nhân của Giang tổng.” Châu Niên nghiêm trang giới thiệu.

Lăng Phi quá sợ hãi.

Trang Noãn Thần chỉ cười nhẹ, ngẩng đầu nhìn Giang Mạc Viễn, “Sao anh lại uống say như thế?” Sớm biết trong tiệc xã giao của anh có tiểu yêu tinh này thì có đánh chết cô cũng chẳng thèm đến đón!

“Xin lỗi, bà xã...” Giang Mạc Viễn say lơ lơ nhìn cô.

Vẻ mặt Lăng Phi còn cứng đờ hơn cả khúc lạp xưởng.

Trang Noãn Thần bước đến, nhìn Lăng Phi, không nhanh không chậm hỏi, “Cô Lăng, có tiện giao ông xã tôi cho tôi không?” Giang Mạc Viễn còn đang dựa vào người Lăng Phi, à không, chính xác mà nói thì là Lăng Phi đang dựa vào Giang Mạc Viễn.

Lăng Phi xấu hổ, theo bản năng thả tay ra.

Trang Noãn Thần thuận thế tiếp lấy Giang Mạc Viễn, thân hình cao lớn của anh suýt nữa đè chết cô. Châu Niên bước tới, nhẹ nhàng nói, “Thật ngại quá, tôi có chuyện gấp phải làm, nếu không có thể đưa Giang tổng về nhà rồi.”

“Không sao, anh bận thì đi đi.” Trang Noãn Thần có thể hiểu được.

Hai người hợp sức dìu Giang Mạc Viễn lên xe, Lăng Phi vẫn đứng chết trân tại chỗ, vẻ mặt đờ ra, cuối cùng giậm chân chui vào xe của mình, những người khác đều bước đến chào tạm biệt, mặt ai cũng đỏ lừ.

Đợi tất cả mọi người rời khỏi rồi, Trang Noãn Thần nhìn người đàn ông ngồi ở ghế sau, toàn thân đầy mùi rượu, cô vẫn là lần đầu tiên thấy anh uống say đến vậy, “Anh có muốn uống nước nữa không?”

Giang Mạc Viễn dựa hẳn vào ghế, đôi mắt nhuộm men say càng thêm thúy hơn, dáng người cao lớn của anh làm buồng xe trông có vẻ chật chội.

“Anh tuyệt đối không được nôn lên xe em đó.” Trang Noãn Thần lo lắng nói.

Ai ngờ, vừa dứt lời, Giang Mạc Viễn liền trực tiếp mở cửa lao ra khỏi xe.

“Này...” Cô hết hồn, còn tưởng rằng anh giận dữ nên xuống xe, vừa định mở cửa, cửa bên vị trí ghế phụ lái bị anh mở ra, theo đó là mùi rượu nồng nặc kéo đến, thân hình vạm vỡ của anh cùng với hơi men tiến vào trong.

“Anh làm gì vậy? Ai cho anh ngồi phía trước?”

Giang Mạc Viễn áp sát người lại ôm cô, “Để cách bà xã gần hơn một chút.”

“Anh muốn để cảnh sát phạt chết em à?” Trang Noãn Thần cố sức đẩy anh sang một bên.

“Bà xã à...”

“Im lặng!” Cô nghe được mùi trên người anh, ngoại trừ mùi rượu còn có... mùi nước hoa, gần giống với mùi trên người Lăng Phi.

Giang Mạc Viễn dựa vào ghế, nghiêng qua nhìn cô, đáy mắt có vẻ quái gở.

Trang Noãn Thần lười nói thêm, giẫm mạnh chân ga, đáng chết, chỉ một Lăng Phi đã khiến anh hưng phấn tới mức này à!

Trở lại biệt thự đã hơn mười hai giờ, may mà ngày mai là cuối tuần, đến thứ hai thì cô không cần vác cặp mặt gấu mèo đi làm. Đỡ Giang Mạc Viễn, gian nan mở cửa, toàn bộ sức nặng trên người anh đều đè lên người cô, hơi thở nóng rực cứ xoay quanh trên đỉnh đầu cùng bên tai cô, miệng anh không biết đang lẩm bẩm gì đó.

Gần như dốc hết toàn lực mới kéo anh lên được lầu hai, Trang Noãn Thần càng nghĩ càng giận, lúc đi ngang qua phòng ngủ không đi vào

vội mà kéo anh tới bồn tắm, không nói gì ném thẳng anh vào trong nước.

“Bùm...” một tiếng, người đàn ông mặc complet mang giày tây rơi tòm xuống nước.

Quyển 6 - Chương 22: Ai sẽ không trả miếng

Đính chính: Cuối chương trước Viễn ca bị ném vào bể bơi chứ không phải bồn tắm, sorry mình nhầm :)

Có lẽ ‘ngài Giang’ từ nhỏ đến lớn chưa từng nếm trải cực khổ thế này, Trang Noãn Thần đứng bên bể bơi nhìn người đàn ông bất thành hình bị ném xuống nước kia mà thầm nghĩ, từ trước đến nay Giang Mạc Viễn anh đều mang dáng vẻ cao cao tại thượng, thông dong bình tĩnh, hiện giờ anh mặc vest với vẻ chật vật, đầu tiên là bị nước lạnh kích thích, rồi sau đó lại phát huy sở trường bơi lội, bơi đến nắm lấy tay vịn, gương mặt say rượu rõ ràng có chút kinh ngạc, rồi nhanh chóng chuyển thành xám xịt.

Hai người, một trong nước, một đứng trên bờ, chính là lúc này đây đến lượt Trang Noãn Thần cao cao tại thượng, cô cũng có thể đường hoàng nếm thử mùi vị ‘từ trên cao nhìn xuống’. Hóa ra, mùi vị này khá tốt, khó trách Giang Mạc Viễn luôn thích dùng góc độ tầm mắt này để nhìn người khác.

Giang Mạc Viễn khá say, tuy rằng bị ‘hãm hại’ bất ngờ làm tỉnh táo hơn một nửa, nhưng trong mắt ít nhiều vẫn có vẻ hỗn loạn, anh không vội trèo lên, mà chỉ cầm lấy tay vịn, cười như không cười nhìn cô chằm chằm.

Cô đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Đột nhiên, Giang Mạc Viễn duỗi tay về phía cô, định bắt lấy cô, Trang Noãn Thần phản ứng rất nhanh, cô lách mạnh người mới tránh thoát

khỏi ‘móng vuốt sói già’ của anh, dù sao cũng là một kẻ say với một người tỉnh, con báo lợi hại thường ngày bị chuốc rượu thì cũng đánh mất phong độ thôi. Hơn nữa người anh ngâm trong nước, thôi cười, “Tin hay không, em chết chắc rồi đấy.”

Nước trong bể bơi đều nhiễm hơi men.

Trang Noãn Thần làm lơ với lời cảnh cáo của anh, hai tay khoanh trước ngực ngồi xồm xuống, đối diện với ánh mắt say lờ đờ của anh, “Tỉnh rượu chưa? Tỉnh rồi thì tự leo lên. Tuy ngày mai là chủ nhật, nhưng em vẫn không muốn vì một con ma men như anh mà ảnh hưởng tới chất lượng giấc ngủ.”

Đáng lẽ cô chẳng lạnh lùng để anh ở chỗ này đâu, nghĩ đến dọc đường đi mùi rượu trên người thật ra cũng chẳng sao, nhưng mùi nước hoa khiến kẻ khác buồn nôn kia lại khiến cô chịu không nổi nữa, thấy anh ngâm mình trong nước, trong lòng hung hăng nghĩ ngày mai phải thay hết toàn bộ nước trong hồ, tuy cô không có thói quen bơi lội, nhưng cô ưa sạch sẽ! Tưởng tượng đến chuyện anh mang theo mùi nước hoa của phụ nữ khác xông vào nhà liền thấy kinh tởm.

Giang Mạc Viễn nghiêng rằng, “Trang Noãn Thần, có phải anh chiều chuộng em quá rồi không?”

“Anh đang tỉnh táo hay đang say vậy?” Trang Noãn Thần trái lại không vội rời đi, nghiêng rằng bật lại anh.

Giang Mạc Viễn nhìn cô chăm chăm, bọt nước theo tóc đen nhiều xuống xương quai xanh, áo sơ mi ướt sũng tôn lên hình dáng cơ thể rần rở của anh, “Tốt nhất là hiện giờ em kéo anh lên mau, nếu không em sẽ hối hận.”

“Anh sẽ đánh em?” Cô chọc anh.

Anh không nói, ánh mắt tối sầm lại.

“Chẳng thà nói thử xem, sao anh lại uống say đến vậy.” Trang Noãn Thần dứt khoát ngồi xếp bằng xuống sàn, hứng thú nhìn anh, “Hôm nọ theo khẩu cung của một người nào đó, trong tiệc xã giao xưa giờ không uống rượu. Sao nào, những lời này còn chưa lạnh thì người nào đó đã say đến bất tỉnh nhân sự? Em thấy Châu Niên người ta chẳng bị sao mà.”

Giang Mạc Viễn hất mạnh tóc, bọt nước văng tung tóe, dính lên người Trang Noãn Thần.

“Trả đũa à!” Cô vội vàng đứng lên, nhú mày.

Giang Mạc Viễn rút cục cũng trèo lên, toàn thân ướt đẫm, Trang Noãn Thần thấy anh đang lao đảo đi tới, liền vội vàng chuồn mất.

Quá mười hai giờ, Trang Noãn Thần bắt đầu thấy buồn ngủ, nằm trên giường nhắm mắt suy nghĩ, Giang Mạc Viễn chưa đến phòng ngủ, có lẽ phải đến phòng tắm cạnh bể bơi để tắm rửa. Trang Noãn Thần chạy đi chạy lại bên ngoài cả ngày đương nhiên thấy mệt, nhanh chóng mơ mơ màng màng.

Láng máng, có tiếng đàn ông vào phòng, bầu không khí thoang thoảng mùi rượu.

Hai mắt cô díp lại như dán keo, nhưng trong lúc mơ hồ vẫn cảm nhận được một mùi nguy hiểm đang tới gần. Đầu óc như đang từ từ đấu tranh để khởi động lại thì nước lạnh từ đâu đột nhiên giội thẳng xuống, biến hóa bất thành linh xảo đến khiến cô choàng tỉnh, mở mắt, kinh hãi, toàn thân cô kể cả chiếc giường, đệm chăn toàn bộ đều bị

tưới nước!

Xảy ra chuyện gì?

Trang Noãn Thần kinh hồn bạt vía, lại phát hiện Giang Mạc Viễn đứng bên giường như cười như không nhìn cô, bên chân còn đặt thùng nước.

“Anh...” Cô từ ngạc nhiên chuyển thành phần nộ, nhìn thấy toàn thân mình ướt sũng liền nghiêng rằng nghiêng lợi, “Bộ anh bị điên hả?” Cả chiếc giường đều biến thành giường nước, đêm nay còn ngủ thế nào được?

Con ma men này!

Anh lại điên đến mức độ này?

“Giang Mạc Viễn, anh uống rượu đến hư não rồi à? Anh nhìn chuyện tốt mình làm xem, đêm nay sao ngủ đây?” Trang Noãn Thần đứng phắt lên giường, gầm gừ.

Giang Mạc Viễn lại cười bí hiểm, bộ dạng say rượu lại hiện lên vẻ xấu xa, “VẬY... KHỎI NGỦ.” Vừa dứt lời, anh vươn tay kéo cô đến, tiếp đó đè người xuống, hai người lăn lộn trên chiếc giường ướt nhẹp.

“Thả ra...” Trang Noãn Thần vừa tức vừa vội, liều mạng đạp anh, nhưng anh không chút xô xích, gương mặt điển trai vùi vào tóc cô, há miệng, phả hơi thở cực nóng vào tai cô.

Như là đang đắm mình giữa băng và lửa.

Có đánh chết Trang Noãn Thần cũng không nghĩ đến Giang Mạc Viễn có thể làm ra chuyện này, chiếc giường bị xối ướt, quần áo của

cô và anh đều ảm thấp, nhất là trên người anh, toàn thân đều đan xem mùi rượu nhàn nhạt cùng mùi xạ hương nam tính xâm chiếm hô hấp của cô.

“Lần sau còn dám ném chồng em vào bể bơi hay không?” Anh hung hăng, bàn tay đặt ở lưng cô hơi dùng sức.

Trang Noãn Thần nhú mày, “Bây giờ anh đang tỉnh hay say?”

Anh đè thấp giọng, “Thời điểm chấn chỉnh lại chế độ phụ hệ thì có thể tỉnh.” Nói xong, vùi đầu vào cổ cô, lực cắn thiếu phần nhẹ nhàng, thêm phần cuồng dã của người đàn ông khi say.

Cảm giác đau đớn và khác thường đan xen trong người cô, nhưng da thịt cô dù sao cũng mềm mại, râu mới mọc lúng phúng trên cằm anh làm cô đau, ma sát đến đỏ rát một khoảng da thịt, “Giang Mạc Viễn, em không muốn điên với anh! Mau thả ra!”

Anh lại làm ngơ, chừa một tay bắt chéo hai tay cô kéo lên đỉnh đầu, tay khác gấp gáp chui vào trong áo cô. Tay anh, đầu ngón tay có chút lạnh, nhưng lòng bàn tay lại nóng bỏng.

“Trung thực chút đi.” Anh khế quát.

Cô lại càng giãy dụa.

Đêm nay thật đủ hoang đường.

Giang Mạc Viễn dứt khoát lật người cô lại, lần này hình như còn ác liệt hơn lúc nãy, đè mạnh xuống lưng cô, kéo mạnh quần cô xuống.

Cơ thể lạnh lẽo cứng rắn của anh làm toàn thân cô đau nhức.

“Giang Mạc Viễn, anh làm đau em!” Cô thét lên.

“Tốt hơn là em không đau không ngứa.” Sau lưng, tiếng anh không có vẻ gì là lo lắng mà là cố tình, môi anh kề sát vào má cô, hôn dọc theo sau gáy thẳng xuống dưới, đột nhiên há miệng cắn đầu vai cô, rồi cời bỏ đai lưng của mình, chậm rãi kéo quần xuống.

“Á...” Cơn đau, theo đầu vai lan đến toàn thân, cô kinh hãi, anh có khuynh hướng bạo lực à?

Cô nghe thấy tiếng anh tụt quần xuống...

Vừa định hét lên, tiếng đàn ông rơi xuống, gợi cảm, trầm thấp, bất ngờ trở nên vô cùng ôn hòa, chui thẳng vào tai cô...

“Lăng Phi...” Anh lại có thể gọi tên của người phụ nữ khác, đè sát cô, môi anh dán chặt, nghe sao thâm tình quá.

Toàn thân Trang Noãn Thần run lên, run bần bật.

Hơi thở như ve vuốt của anh phả vào má cô, lại khiến cô đau, rồi nhanh chóng thay đổi xúc cảm, từ đau đớn bùng nổ thành phần nộ, thành cảm thấy bị sỉ nhục! Anh lại có thể xem cô thành Lăng Phi? Tên đàn ông chết bầm!

Trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng trước cửa khách sạn, chẳng lẽ anh và cô ta thực sự có quan hệ gì đó? Nếu không anh làm sao có thể dạn dàng gọi tên cô ta như thế...

Anh xem cô là gì!

Càng nghĩ càng điên, “Giang Mạc Viễn, anh khinh người quá...”

“Tuy rằng rất đẹp, nhưng không phải loại anh thích.” Bên tai, anh bất ngờ bổ sung câu nói bỏ dở vừa rồi, giọng điệu lơ mờ chế giễu.

Đang vùng vẫy đột nhiên dừng lại, Trang Noãn Thần ngạc nhiên quay đầu, nhìn thẳng vào cặp mắt đang cười của anh, trái tim lỡ mất một nhịp...

“Ghen?” Giang Mạc Viễn cười đậm, bàn tay lại bắt đầu không đứng đắn.

Nhưng cô đã sớm quên mất bàn tay không an phận kia, tất cả sự chú ý đều tập trung vào sự thay đổi của hai câu nói trước và sau của Giang Mạc Viễn, trừng mắt nhìn anh.

Ý cười nơi khóe môi anh càng sâu, cúi mặt xuống, rốt cục nói ra câu hoàn chỉnh, “Lăng Phi tuy rất đẹp, nhưng không phải loại anh thích.”

“Anh...” Lúc này Trang Noãn Thần mới ý thức được bản thân bị đùa bỡn, trở tay muốn đánh anh, “Anh xấu xa, á...” không đợi thốt ra chữ cuối cùng, người đàn ông liền thẳng lưng xông vào, cảm giác dị vật khổng lồ ngang tàng kia mang lại khiến sự phẫn nộ của cô hóa thành tiếng kêu sợ hãi.

“Cưng này...” Sau lưng là tiếng nói thỏa mãn của Giang Mạc Viễn, bàn tay xoay mặt cô lại, môi anh nhẹ nhàng dán vào, “Người anh yêu chính là em...” Kèm theo lời nói mê hoặc, thân hình cao lớn cũng áp xuống, lại thành công làm cô thở gấp...

Cho đến giờ, cuộc sống của Trang Noãn Thần đều theo nề nếp, rất ít có thời điểm vượt quá giới hạn. Lúc đi học thì đi học, lúc đi làm thì đi làm, lúc ăn cơm là ăn cơm, lúc ngủ thì chỉ ngủ. Đương nhiên, đi học

phải đến lớp, đi làm phải đến công ty, ăn cơm thì ăn ở nhà ăn, còn ngủ... phải ở trên giường, nhưng sáng nay, cô lại thức dậy trong lòng của Giang Mạc Viễn.

Phải nói rõ hơn một chút là, cô và anh cùng trần trụi nằm trên ghế sofa, như Adam và Eva vậy đó.

Cuối tuần phóng túng thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, nhưng tối qua cô và anh hình như đều phóng túng thái quá...

Làm giường không thể ngủ, anh trái lại chẳng thấy có gì, thỏa mãn qua đi liền mệt mỏi ôm lấy cô vùi mình vào sofa, ngay cả đoạn đường đến phòng ngủ dành cho khách cũng lướt bỏ. Vì thế, lúc Trang Noãn Thần mở mắt ra, đường cong cơ thể cô trực tiếp phác họa đường cong rắn chắc mạnh mẽ của anh, thờ dài bất đắc dĩ, cô và Giang Mạc Viễn chẳng phải là hạng người có tính cách tùy tiện thế này, à không, có lẽ chỉ mình cô không phải.

Nhân viên phục vụ cửa hàng đồ nội thất nhiệt tình chào mời, chủ cửa hàng cũng đích thân đến hỗ trợ, cười nói, “Anh Giang muốn dọn nhà mới à?”

Giang Mạc Viễn là khách quen của cửa hàng này, nói là khách quen thực ra đây là lần đầu tiên anh đến cửa hàng. Trong cuộc sống, anh luôn là người sợ phiền phức, cho nên từ việc trang hoàng biệt thự đến mua vật dụng nội thất đều lệnh Châu Niên tìm một đại diện để xử lý, trong đó có chọn cửa hàng này để đặt hàng. Lúc trước Trang Noãn Thần thường xuyên đi ngang qua đây, độ xa hoa bên trong khiến cô chùn bước, hôm nay nhờ phúc của Giang Mạc Viễn, cô có thể công khai hưởng thụ hết thấy niềm vui xa hoa này.

“Không phải.” Giang Mạc Viễn buông tạp chí, thản nhiên nói, “Chỉ định thay nệm mới.”

Trang Noãn Thần một bên liếc anh trắng mắt, anh bao nhiêu tuổi rồi còn làm vậy! Nếu không phải tối qua anh điên khùng xách thùng nước dội xuống, thì cần phải đổi nệm mới ư? Vừa rồi cô lên nhìn thoáng qua giá cả, con số trên đó khiến người ta phải tặc lưỡi, cái người phá của này!

“À, tôi có xem qua bản ghi chép, cách lần mua trước không quá dài, anh Giang, nếu anh không hài lòng về cái nệm lần trước thì có thể mang ra đổi lại.” Chủ tiệm vô cùng khách sáo.

Trong lòng Trang Noãn Thần cảm thán, đúng là tiền nào của đó, đồ đắt tiền có nằm ngủ qua rồi thì vẫn đắt tiền, vẫn đáng giá.

“Nệm đó không thể dùng nữa.” Giang Mạc Viễn tùy tiện buông ra một câu như thế.

Chủ tiệm ngạc nhiên, các nhân viên khác trong cửa hàng cũng đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẻ mặt mọi người nhanh chóng có chút mập mờ...

Lúc đầu, Trang Noãn Thần không cảm thấy những lời này của Giang Mạc Viễn có gì khuất tất, nhưng vừa thấy biểu hiện của mọi người mới hiểu ra... Lời nói của anh có nhiều không gian để tưởng tượng lắm, mặt cô bất giác đỏ lên, cái này ở trong mắt người ngoài càng biến thành chứng cứ có giải thích cũng không rõ được.

Quyển 6 - Chương 23: Người nào đó đáng ghen

Sau khi mua xong, Trang Noãn Thần đói đến bụng réo ầm, ỉu xiu ghé vào trên xe. Giang Mạc Viễn bị dáng vẻ của cô chọc cười, “Em nên tăng cường vận động đi.”

Trang Noãn Thần căm giận, ngẩng đầu liếc anh với ánh mắt có thể giết người, “Tối qua em ăn chẳng đủ no, lại bị anh giày vò cả buổi tối thiếu chút nữa mất mạng, còn anh thì vui sướng khi thấy người gặp họa?”

“Đói à?” Giang Mạc Viễn nhìn đồng hồ, “Muốn ăn gì anh dẫn em đi.” Thời gian này rất nhiều nhà hàng vẫn chưa mở cửa.

“Lần trước em ở Shangri-La ăn được một loại bánh ngọt khá ngon.” Cô càu nhàu ngồi thẳng lên, liếm liếm đầu lưỡi.

Giang Mạc Viễn nhíu mày, “Nghĩ bữa chính trước chứ.”

“Chỗ đó cũng có bán bữa chính mà.” Cô giận dỗi phản bác lại.

Giang Mạc Viễn thở dài, “Chỗ em nói là ăn buffet?”

“Buffet thì sao? Ăn ngon mà.” Trang Noãn Thần nghiêng đầu lờm anh, lại kỳ quái hỏi, “Có phải không ai ở bên cạnh hầu hạ anh như đám nô tài hay nha hoàn, thì vị đại thiếu gia như anh ăn chẳng thấy ngon?”

Giang Mạc Viễn biết cô còn giận chuyện tối qua, giong tay cốc nhẹ đầu

cô, “Con nhóc không có lương tâm, chẳng qua anh chỉ muốn em ăn được thỏa mái, Buffet phần lớn đều là thức ăn lạnh, dạ dày của em sao có thể chịu được?”

“Em định đến Shangri-La ăn bánh ngọt ăn đến đủ vốn, ăn luôn phần ăn chính của em, à, kể cả phần của anh nữa.”

Giang Mạc Viễn bắt đắc dĩ đành phải gật đầu, “Ngồi vững đi, thắt dây an toàn vào.”

“Anh lái xe à?” Cô khó hiểu hỏi.

Giang Mạc Viễn ngồi ở vị trí người lái, có chút khó chịu nhấc người, “Để em lái thì không biết ngày tháng năm nào mới tới được đó.” Hôm nay hai người đi xe của Trang Noãn Thần, xe cô nhỏ gọn, so với xe thương vụ anh thường dùng mà nói thì diện tích nhỏ hơn, Giang Mạc Viễn thân dài vai rộng chui vào vị trí người lái nhìn thế nào cũng không được tự nhiên.

“Chẳng phải có hướng dẫn à.” Cô nhíu mày, nào có kẻ hại người như vậy?

“Hướng dẫn đối với em hữu dụng sao?” Giang Mạc Viễn khởi động xe, xoay vô lăng, “Lần trước là ai kẹt ở Tam Hoàn mãi không ra?” Lúc đầu, thực sự anh rất phản đối chuyện Trang Noãn Thần lái xe, ngay cả Trang Noãn Thần học lái xe anh cũng ôm ý kiến phản đối. Ở Bắc Kinh, thứ phân chia tốt nhất chính là phương hướng, ngoại trừ Vọng Kinh ra, phần lớn ngã tư ở Bắc Kinh đều là chia ngang chia dọc, dọc là chính Nam chính Bắc, ngang là chính Đông chính Tây, lấy Tử Cấm Thành làm trục trung tâm cứ thế mà lái, cho nên người ở ngoài tỉnh không phân biệt rõ phương hướng ở Bắc Kinh nhưng người Bắc Kinh thì tuyệt đối không thành vấn đề. Chỉ là, Trang Noãn Thần là người mù đường điển hình, lái xe có hướng dẫn cũng có thể

lạc đường, để cô phân biệt phương hướng chắc phải tốn mất thời gian nửa ngày. Mượn lần trước cô mắc kẹt ở Tam Hoàn mà nói, thời điểm đi vào Tam Hoàn thì đặc ý vui mừng lắm, chờ đến lúc chạy ra lại tìm không được đường. Cô lại có thể không khách sáo, dứt khoát gọi điện cho cứu viện, mà cứu viện này chính là anh.

Anh liền đón taxi chạy khắp Tam Hoàn tìm cô, kết quả lúc tìm được, cô nàng này đã kẹt ở Tam Hoàn suốt hai tiếng đồng hồ, anh chui vào xe cô trong một tiếng còi hơi phẫn nộ, đẩy cô sang vị trí ghế phụ lái, tự mình lái xe cứu cô thoát khỏi Tam Hoàn.

Từ ngày đầu tiên Giang Mạc Viễn cũng đã lĩnh giáo kỹ thuật và bản lĩnh lái xe của cô, cô nàng này có đôi khi nôn nóng, gặp phải kẹt xe chút xíu liền thích chạy đường vòng hoặc lủi vào mấy con hẻm, xuất phát điểm không sai, nhưng cô đã quên, Bắc Kinh không phải Thượng Hải, ngõ hẻm ở Thượng Hải nhiều thế nào chận cũng chận không hết, hẻm ở Bắc Kinh cũng không ít, nhưng không thể lủi vào như ở Thượng Hải, nói không chừng sẽ bị mắc kẹt ở hẻm cụt không ra được.

Tóm lại, mỗi lần nhìn thấy Trang Noãn Thần lái xe anh đều kinh hồn bạt vía, chỉ sợ xảy ra chuyện gì, nhưng vận số của cô nàng này khá tốt, gây ra không ít phiền phức, cũng gặp được không ít chuyện phi lý, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa nhận được hóa đơn tiền phạt nào, cũng không biết là xe cô quá nhỏ hay ông trời thương xót cô. Cho nên chỉ cần hai người họ cùng nhau ra ngoài, tất nhiên anh phải ngồi ở vị trí lái xe, nhìn cô lái xe còn bận tâm hơn nhiều.

Đối với sự lên án của anh, Trang Noãn Thần đương nhiên có giải thích rất hay, “Không phải em bị lâm vào thế bí, mà là Tam Hoàn quá lợi hại được chưa?” Lần đó chính xác đủ mất mặt.

Giang Mạc Viễn không phản bác lời cô, cười cười, chạy thẳng đến

khu Hải Điện.

Trong xe rất yên tĩnh.

Trong xe phụ nữ chẳng những có mùi thơm, còn có âm nhạc chọn lọc tỉ mỉ.

Qua hồi lâu sau, Trang Noãn Thần nương theo tiếng nhạc mà hỏi, “Cái cô Lăng Phi đó, anh cảm thấy cô ấy rất đẹp à?” Giống như hỏi băng quơ, nhưng thực sự rất để ý.

Giang Mạc Viễn đánh vô lăng qua khúc cua, tiện thể nhìn cô một cái, cười nhẹ, “Còn để ý đến câu nói tối qua à?”

“Tối qua rốt cuộc anh có say hay không?” Cô vừa nghe liền nổi nóng.

“Anh say mà.” Giang Mạc Viễn báo cáo chi tiết.

Trang Noãn Thần nhú mày, “Chính là vì cô Lăng Phi đó? Chắc chắn anh thấy người ta xinh đẹp, không chịu nổi người đẹp nhiều lần mời rượu nên mới uống nhiều đúng không?”

Giang Mạc Viễn nhếch môi, “Cũng gần như vậy.”

“Anh...” Trang Noãn Thần nghe anh dám thừa nhận, ngực nghẹn lại, “Đàn ông đúng là hạng xấu xa.”

“Sao lại mắng anh?”

“Mắng anh là còn nhẹ.” Trang Noãn Thần trợn mắt với anh.

Giang Mạc Viễn cười mà không đáp.

“Nhưng mà Lăng Phi đúng là kính nể anh, em nhiều lần mời cô ta xuất hiện trong hoạt động của Mỹ Á thì chẳng có kết quả, sớm biết hai người có qua lại, em tìm anh sớm một chút thì hay rồi.” Cô rầu rĩ nói.

Trong kính chiếu hậu, người đàn ông hơi chau mày, “Đem chồng em trở thành cái gì?”

Trang Noãn Thần không trả lời anh.

Giang Mạc Viễn hết cách, thở dài, “Tối qua Lăng Phi chỉ là theo một khách hàng đến, lúc trước anh hoàn toàn không quen biết cô ta. Tối qua Châu Niên có việc nên không thể uống rượu, rốt cục anh không thể không uống đúng không? Còn có, cái cô Lăng Phi đó, nói thật mặt mũi cô ta thế nào anh còn chưa nhìn kỹ nữa là.”

“Không nhìn kỹ còn cảm thấy cô ấy đẹp, nếu nhìn kỹ thì có thể thế nào?” Trang Noãn Thần dây dưa không thôi.

“Anh nói là em tin ngay?” Giang Mạc Viễn hơi mỉm cười, “Tối qua anh chỉ muốn chọc em thôi, không nói như vậy, sao biết được em đang ghen?”

“Em ghen hồi nào?”

“Bây giờ còn đang ghen đó.”

“Giang Mạc Viễn, anh đừng tự cho mình là đúng.” Cô hét toáng lên.

Giang Mạc Viễn giơ một tay lên làm động tác đầu hàng, “Được được, chúng ta đình chiến được chưa? Là lỗi của anh, anh thừa nhận tối qua anh đối xử với em hơi ‘tàn bạo’.”

“Đâu chỉ là hơi?”

“Được, em còn giận thì bất quá tối nay em lại đẩy anh xuống bể bơi, được chưa nào?” Giang Mạc Viễn đưa tay qua kéo cô lại.

“Lo lái xe kìa.” Cô vội vàng đẩy tay anh ra, làm cho anh bật cười sang sảng.

Trang Noãn Thần không thèm tranh chấp với anh nữa, ánh mắt đảo qua gương mặt nghiêng đang cười của anh, trái tim đập thình thịch. Tối qua là cô đang ghen ư? Nhất là khi cô hiểu lầm anh gọi ra cái tên Lăng Phi... Siết chặt nắm tay, đáy lòng dâng lên bi ai lạnh lẽo.

Cô vẫn để ý, nếu không hôm nay sẽ không thất thường như vậy.

Người đàn ông Giang Mạc Viễn này, cô có nên mở lòng ra để yêu anh không?

Thời gian này, người ăn buffet không nhiều lắm, nhưng khu món chính vẫn rất phong phú đa dạng, khu để bánh ngọt cũng khiến người khác hoa cả mắt.

Giang Mạc Viễn nhìn cô cầm một khay toàn là bánh ngọt, hơn mười loại trong đó, nhin không được cười khế, “Em tới đây không phải chỉ để ăn mỗi bánh ngọt chứ?”

“Ai nói? Em còn muốn ăn tôm hùm.” Cô thấy thức ăn ngon sẽ rất vui vẻ.

Vừa định đứng lên, Giang Mạc Viễn nắm cô lại, “Anh đi lấy cho em, không phải đói bụng rồi à, em ăn trước đi.” Nói xong, đứng lên đến

khu tự phục vụ.

Cô quay đầu nhìn theo anh.

Màu mè ở nhà hàng chiếu vào bóng lưng anh, đúng là hạc trong bầy gà vô cùng đẹp mắt, không thể không thừa nhận, Giang Mạc Viễn đi đến đâu thì chỗ đó sáng lên, chỉ đáng người cao lớn thôi cũng đủ khiến phụ nữ suy nghĩ vẩn vơ.

Anh bung khay, nhần nạy chọn món, sườn mặt anh tuần lâm vào bên trong đủ mọi sắc màu, lại càng thêm thâm thúy.

Nhìn rồi nhìn, Trang Noãn Thần lại cảm thấy gò má nóng rang, mắt có chút không dứt ra được. Người đàn ông cách đó không xa bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía bên này, giao nhau với ánh mắt cô, cô giật mình, theo phản xạ vội vàng tránh đi, rồi lại cảm thấy phản ứng của mình hơi thái quá, đè nén bối rối trong lòng xong mới lại quay đầu đối diện với ánh nhìn chăm chú của anh.

Anh đứng ở khu chọn món chỉ cười, đáy mắt dịu dàng, thấy cô quay đầu lại, thì chỉ chỉ vào thức ăn trên bàn.

Trang Noãn Thần lúc này mới ý thức được thì ra anh nhìn qua là muốn hỏi ý kiến của cô, không khỏi xấu hổ, gật đầu.

Giang Mạc Viễn lại đến chỗ khác lấy thức ăn.

Bánh ngọt mềm thơm, cho vào miệng thật ngon.

Giang Mạc Viễn nhanh chóng quay lại bàn, chọn không nhiều lắm, nhưng món nào cũng ngon.

Trang Noãn Thần là người thích ăn tôm hùm Úc nhất, vừa nhìn thấy

tôm hùm đỏ rực liền không dứt ra được, hai mắt tỏa sáng. Giang Mạc Viễn lại không ăn vội, sau khi dùng khăn ẩm lau tay xong, mới đich thân gỡ tôm cho cô, phần thịt tôm đều đẩy tới trước mặt cô.

“Vẫn là đề nghị em ăn món nóng trước.” Anh cầm miếng chanh, nhẹ nhàng vắt, nước chanh trong suốt chảy vào thịt tôm.

“Em là người không quen lãng phí thức ăn, cho nên anh yên tâm, đến mấy nơi thế này bình thường em chẳng bao giờ tự bạc đãi chính mình.” Có món ngon làm bạn, tâm trạng của cô cũng tốt hơn.

Giang Mạc Viễn vẫn mỉm cười ôn nhuận, như đang chiều chuộng một đứa trẻ.

Lúc hai người đang chìm trong cảnh đẹp, cách đó không xa bỗng nhiên vang lên một giọng nữ, vừa kinh ngạc vui mừng lại như làm nũng...

“Giang tổng? Sao anh lại ở chỗ này?”

Trang Noãn Thần đang ăn tôm hùm suýt nữa bị giọng nói này làm sặc, cô quay qua nhìn rồi ngạc nhiên, trời ạ, sao Lăng Phi lại đến đây? Vô thức nhìn về phía Giang Mạc Viễn, nụ cười của anh đã sớm biến mất, khôi phục dáng vẻ bình thường lãnh đạm xưa giờ, trên mặt rõ ràng có vẻ xa cách.

Hình như cô nghe thấy tiếng thở dài bất đắc dĩ của anh.

Lăng Phi từng bước đi về phía bên này.

Trang Noãn Thần mất hứng ăn uống, Giang Mạc Viễn vẫn đang gỡ thịt tôm cho cô, lại thấp giọng nói, “Lát nữa cố gắng hết sức chống đỡ giúp anh.”

“Gì? Gì...” Đầu tiên cô quá sửng sốt, rồi sau đó chợt hiểu ra, sự hờn giận trong lòng đột nhiên biến mất, xem ra, anh là chán ghét cô ta.

Quyển 6 - Chương 24: Lọ vitamin

Bầu không khí vốn yên tĩnh, bị tiếng nói ồ ạt của cô ta phá hoại triệt để, tan tác thành từng mảnh nhỏ.

Lúc này muốn rời khỏi đây đã là chuyện không có khả năng.

Lăng Phi đi tới, sau lưng còn có người đại diện tới thời kỳ mãn kinh kia, sắc mặt của bà trông chẳng nhiệt tình như Lăng Phi, thậm chí có chút u ám, hiển nhiên đây là kết quả sau khi biết được mối quan hệ giữa Giang Mạc Viễn và Trang Noãn Thần, vô cùng buồn bực.

“Giang tổng, không ngờ ở đây còn có thể gặp anh.” Lăng Phi đến trước bàn ăn, trong mắt chỉ có mỗi mình Giang Mạc Viễn, xem Trang Noãn Thần tựa như không khí.

Giang Mạc Viễn thản nhiên gật đầu thay lời chào.

Lăng Phi chẳng những không thấy xấu hổ, ngược lại càng thêm nhiệt tình, vẻ yêu thích Giang Mạc Viễn trong mắt càng sâu đậm, ước sao có thể sà lên người anh, “Em tới chỗ này cũng là dùng cơm, có tiện ngồi chung không?”

Có lẽ nhiệt tình trong mắt cô ta quá rõ ràng, khiến Giang Mạc Viễn càng thêm chán ghét mà trốn tránh, anh nhìn Trang Noãn Thần âm thầm liếc mắt, dùng mắt ra hiệu với cô. Trang Noãn Thần hiểu ý anh, hắng giọng, “Cô Lăng à...”

“Noãn Thần, chị ở chỗ này cũng trùng hợp quá, đúng lúc có thể bàn

về hoạt động của Mỹ Á.” Lăng Phi vội vàng cắt ngang lời cô.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, người đại diện rốt cục cũng lên tiếng, rõ ràng đang giả bộ niềm nở, “Đúng vậy đó cô Trang, chúng tôi đã xem xét kỹ hợp đồng hợp tác về hoạt động của Mỹ Á, điều kiện đối phương đưa ra rất lý tưởng, chúng tôi cũng có ý định muốn hợp tác.”

Nào có đạo lý không làm vụ làm ăn tặng không này, Trang Noãn Thần hơi do dự, nhẹ nhàng nói, “VẬY... mời ngồi.”

Phía đối diện, ánh mắt của Giang Mạc Viễn nhìn cô đột nhiên chuyển thành bất đắc dĩ.

Cô lại muốn bật cười, nhưng cố nhịn.

Lăng Phi vừa nghe liền mừng rỡ, vừa định ngồi xuống bên cạnh Giang Mạc Viễn, anh đột nhiên đứng lên, nói, “Hai người ngồi đi, tôi đi lấy chút thức ăn.”

Trang Noãn Thần nhìn theo bóng lưng đi xa của Giang Mạc Viễn, nhịn không được nhếch môi cười.

Lăng Phi có chút thất vọng, nhưng vẫn cùng người đại diện ngồi xuống đối diện Trang Noãn Thần, sự nhiệt tình với đi khá nhiều.

“Cô Lăng thường đến đây ăn à?” Trang Noãn Thần nhìn Lăng Phi, thấy cô ta cứ nhìn dáo dác tìm bóng lưng Giang Mạc Viễn, lên tiếng hỏi.

Lăng Phi chỉ lo nhìn Giang Mạc Viễn, nhất thời không nghe được câu hỏi của Trang Noãn Thần, trái lại người đại diện lại trả lời giúp, “Hai ngày nay, Lăng Phi có buổi chụp ngoại cảnh, cho nên đang ở khách sạn này, cũng thường xuống nhà hàng này ăn.”

Trang Noãn Thần gật đầu, trong lòng có chút khinh thường, nghĩ đến tối qua là cô ta định đưa Giang Mạc Viễn đến khách sạn này à?

Chỉ trong chốc lát, Giang Mạc Viễn cầm hai khay thức ăn trở về, Lăng Phi thấy mà hai mắt sáng rõ, đương nhiên không phải nhìn thức ăn, mà ánh mắt cô ta gần như biến Giang Mạc Viễn trở thành đồ ăn, “Chị sang bên kia ngồi đi, để Giang tổng ngồi bên cạnh tôi.” Cô ta vội vàng nói với người đại diện.

Giang Mạc Viễn nghe vậy lập tức ngăn lại, “Thôi khỏi.” Nói xong, đặt thức ăn lên bàn, rồi ngồi xuống bên cạnh Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần sinh lo lắng, lập tức phát hiện ra vấn đề lại đến, đúng lúc ngồi đối diện với Lăng Phi cho nên cô nhìn thấy rất rõ ràng, cặp mắt của Lăng Phi nhìn cô như lang như sói. Đang nghĩ ngợi, lúc định nói gì đó, Giang Mạc Viễn lại cầm lấy cặp táp, giọng điệu tràn ngập xin lỗi, “Thật ngại quá, mọi người ăn trước đi, tôi có chút chuyện cần xử lý.” Nói xong, lại liếc một cái đầy thâm ý với Trang Noãn Thần.

“Ồ, Giang tổng...” Lăng Phi thấy anh nhanh chóng rời khỏi nhà ăn mà chẳng thèm quay đầu nhìn lại liền nôn nóng, lập tức đứng lên định đuổi theo.

“Cô Lăng này...” Trang Noãn Thần đứng lúc giữ cô lại, cười cười, “Nếu cô có chuyện muốn tìm Mạc Viễn để nói, hiện giờ có thể nói với tôi.”

Lăng Phi rầu rĩ ngồi xuống, vẻ mặt mất mát, có lẽ biểu hiện của cô ta quá mức rõ ràng, ngay cả người đại diện cũng cảm thấy xấu hổ.

Điện thoại trong túi Trang Noãn Thần rung lên, cô lấy ra nhìn, đúng là

tin nhắn Giang Mạc Viễn gửi đến: Anh đang đợi em trong xe.

Sáu chữ, ngắn gọn súc tích, lại khiến lòng cô rung động, cảm giác ấm áp này như ánh nắng chói chang chiếu lên lớp tuyết đọng, lớp tuyết kia từ từ tan ra. Cất điện thoại lại vào túi, Trang Noãn Thần càng thêm nhấn mạnh, “Cô Lãng?”

Lúc này, Lãng Phi mới đặt sự chú ý lên người Trang Noãn Thần, thờ dãi, “Ngày nào Giang tổng cũng bận rộn thế à? Ngay cả thời gian dùng cơm cũng không có. Hay là... anh ấy đang trốn tránh tôi?”

“Cô Lãng hiểu lầm rồi, Mạc Viễn thật sự rất bận rộn, mượn hôm nay mà nói, vẫn là tôi nài nỉ lắm anh ấy mới đồng ý cùng nhau đến đây dùng cơm, bình thường xã giao rất nhiều, cuối tuần xã giao cũng không ít.” Trang Noãn Thần lơ đãng nói.

“Chị thật sự là vợ của anh ấy à?” Lãng Phi dứt khoát hỏi.

Trang Noãn Thần cầm ly nước trái cây lên uống, cố ý khoe chiếc nhẫn trên tay, “Đúng vậy, anh ấy cầu hôn tôi, tôi liền gả cho anh ấy.”

“Anh ấy cầu hôn chị á?” Lãng Phi ngạc nhiên kêu lên, thuận tiện dán mắt vào chiếc nhẫn kết hôn đeo trên ngón áp út của Trang Noãn Thần, ghen tị biến thành ghen tuông dâng trào, “Chị thật may mắn.”

Trang Noãn Thần không tiếp lời, chỉ mỉm cười.

Lãng Phi vất vả áp chế vẻ thèm thuồng cùng ghen tị nơi đáy mắt, liếm môi, “Noãn Thần à, lúc trước có chỗ nào đắc tội với chị xin chị đừng để bụng.”

Nói thật êm tai, có chút ngĩ một đằng nói một nẻo, nhưng lại giống như ra sức lấy lòng tiếp cận. Trang Noãn Thần nghe hiểu ngay, mỉm

cười, “Đâu phải, hoạt động của Mỹ Á thật sự trùng với nhiều sự kiện, cô Lăng cân nhắc nhiều hơn cũng là đúng thôi.”

“Ai da, tôi chỉ là nói đùa với chị thôi mà, tôi với chị mới gặp mà như đã thân quen, lại nói chuyện hợp rơ nữa, thì sao có thể đi tham dự hoạt động khác chứ?” Ngữ điệu của Lăng Phi chuyển thành nhiệt tình.

“Vậy à?” Trang Noãn Thần cũng thuận nước đẩy thuyền, ra vẻ kinh ngạc vui mừng, “Vậy chúng ta giao hẹn luôn, thứ hai này chúng ta ký kết hợp đồng nhé.”

“Không thành vấn đề.” Lăng Phi vui vẻ đồng ý, người đại diện ở một bên cũng liên tục gật đầu.

Lúc này, Trang Noãn Thần mới yên tâm được một nửa, chờ hợp đồng ký kết xong, yên tâm nửa còn lại luôn cũng chưa muộn.

“Noãn Thần, chúng ta hãy hợp tác lâu dài đi, không chỉ có Mỹ Á, nếu Tiêu Duy có hoạt động nào cần ngôi sao tham dự, tôi cũng có thể qua đó giúp đỡ.” Lăng Phi nắm tay Trang Noãn Thần, nhẹ nhàng nói.

Trang Noãn Thần gật đầu, trong lòng lại cười lạnh: Nghĩ hay thật đó...

Thứ hai, Lăng Phi chính thức ký hợp đồng với Mỹ Á, người đại diện Mỹ Á ở Trung Quốc tốt cục cũng có thể ngủ ngon, cũng nhân tiện, sức cạnh tranh của truyền thông Đức Mã so với Oswald PR có thêm một phần lợi thế.

Các bộ phận liên quan bắt đầu tăng ca làm thêm giờ, Trang Noãn

Thần dẫn dắt toàn bộ phận dẫn thân vào hoạt động ngày 25, phương án của hoạt động ngày một hoàn thiện, hiện trường ngày nào cũng có người đến xem xét, mà bộ phận thương hiệu thì ra sức móc nối với truyền thông và tuyên truyền sản phẩm, nói chung thanh thế khá lớn.

Trong khoảng thời gian này, Giang Mạc Viễn bận, Trang Noãn Thần dường như còn bận hơn cả anh, đôi khi thậm chí còn về trễ hơn anh, may mắn chính là, thời gian này Tiêu Duy chỉ làm duy trì thương hiệu, sắp tới không có hoạt động gì, điều này khiến cho Trang Noãn Thần dư dả thời gian được một chút.

Toàn bộ phận đều rất khẩn trương, chỉ độc mỗi Hạ Lữ, bao nhiêu lần Trang Noãn Thần muốn tìm cô nói chuyện, nhưng cô lại thiếu hào hứng, sau khi tan ca liền về nhà, cũng không ở lại hỗ trợ cho hoạt động của Mỹ Á.

Hôm nay, nhân lúc chiều nhàn rồi, Trang Noãn Thần đi đến bệnh viện của khu Triều Dương, thuốc tránh thai đã dùng hết, cô luôn đến bệnh viện này mua thêm. Thực ra thì bệnh viện Mạnh Khiếu làm cách công ty cô không xa, nhưng cô không muốn có bất kỳ sự cố ngoài ý muốn nào xảy ra.

Lấy thuốc xong, lúc đang định bỏ vào túi xách, sau lưng lại có người gọi cô, “Noãn Thần?”

Cô quay lại, ngạc nhiên.

Mạnh Khiếu!

Mạnh Khiếu hôm nay ăn mặc rất thoải mái, bước nhanh đến cười cười, “Đúng là cô rồi.”

Trang Noãn Thần nhanh chóng bỏ thuốc vào túi.

Quán cà phê tầng trên của bệnh viện, cà phê không ngon lắm, nhưng nước chanh lại không tệ.

Sau khi Mạnh Khiếu mua xong thì đưa một ly cho cô, tò mò hỏi, “Sao cô lại tới bệnh viện này? Thấy chỗ nào không khỏe à?”

“À, không có gì, chỉ là... đến đây thăm bạn.” Tìm đại một lý do, Trang Noãn Thần cầm ly nước chanh, chuyển hướng, “Sao anh lại ở đây?”

“Cũng giống cô, đến thăm bạn, trước kia học cùng khoa với tôi, là đàn anh.” Mạnh Khiếu nói, lại hỏi tiếp, “Cô thực sự đến thăm bạn hay thấy chỗ nào không khỏe? Nếu không khỏe thì nói với tôi, bây giờ tôi đưa cô về bệnh viện làm kiểm tra kỹ lại.”

“Tôi thật sự đến thăm bạn mà.” Trang Noãn Thần nghe mà giật mình.

Mạnh Khiếu có chút dăm chiêu, “Vừa rồi tôi có thấy cô cầm một lọ thuốc...”

“Là vitamin, dạo này tôi quá bận nên hơi vầng đầu, uống chút vitamin để tăng cường sức đề kháng thôi.”

Mạnh Khiếu gật đầu.

Thấy anh không hỏi nữa, lúc này cô mới âm thầm thở phào, chỉ tiếc chưa kịp yên tâm, Mạnh Khiếu lại đột nhiên hỏi, “Mạc Viễn có biết không?”

“Hả? Anh ấy biết cái gì?”

“Chuyện cô đến bệnh viện.”

Trang Noãn Thần há miệng, “Chút chuyện con con này không cần nói với anh ấy, hơn nữa tôi thực sự đến thăm bạn rồi sẵn tiện mua thuốc luôn mà.”

Mạnh Khiếu nhún vai, thấp giọng cười cười, “Xem ra cô vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết con người Mạc Viễn. Anh ta là người có tính chiếm hữu vô cùng mạnh mẽ, cho dù chuyện nhỏ nhặt thế nào thì cô cũng phải nói với anh ta, phương thức anh ta khấn trương một người chính là không phân lớn nhỏ, cô chủ động nói ra và bị anh ta điều tra ra là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.”

“Mạnh Khiếu...” Trang Noãn Thần khá kích động, “Không đến mức thế chứ? Chuyện hôm nay cũng có gì to tát đâu.”

“Chẳng qua chỉ là ví von thế thôi.” Mạnh Khiếu cười khế, “May mà Cố Mặc không ở bệnh viện này, nếu không cô có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.”

Nhắc đến Cố Mặc, ánh mắt cô chuyển thành ảm đạm, sau lúc lâu mới hỏi, “Anh ấy hiện giờ thế nào rồi?”

“Nghe bác sĩ chủ trị nói anh ta rất cứng đầu, nhưng thương thế thì đang hồi phục.” Mạnh Khiếu lắc đầu bất đắc dĩ, “Anh ta thành công rồi, một cú nhảy khiến cô phải áy náy cả đời.”

Cô lặng thinh, nhìn nước chanh trong ly mà thần thờ.

Mạnh Khiếu cũng không nói nữa, từ từ nhắm nháp thức uống.

“Mạnh Khiếu, nếu có thời gian thì...” Cô chần chờ một chút.

Mạnh Khiếu nhìn cô, hồi lâu thấy cô vẫn chưa nói nốt câu nói bỏ dở, nghĩ nghĩ, “Cô yên tâm, chỉ cần tôi có thời gian sẽ đi xem Cố Mặc.”

“Không, ý của tôi không phải Cố Mặc.” Trang Noãn Thần nhìn anh, “Có thời gian thì anh và Hạ Lữ nên ngồi lại nói chuyện đi, tôi nhìn ra được, cậu ấy rất thích anh.” Bên cạnh Cố Mặc có Hứa Mộ Giai rồi, có lẽ chỉ một thời gian là nỗi đau sẽ từ từ vơi đi, cô không dám đích thân đi thăm, lại càng không dám nghe tình hình cận kề có liên quan đến anh. Cố Mặc cho dù trở thành quá khứ rồi thì cô cũng đang trốn tránh, có lẽ thứ cô thật sự trốn tránh chính là... khoảng thời gian anh và cô phản bội lẫn nhau.

Quyển 6 - Chương 25: Cố nhân tập kích

Động tác chuẩn bị uống đồ của Mạnh Khiếu bị ngưng trệ, gần người.

“Tôi không biết giữa anh và Hạ Lữ rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn ra được cậu ấy rất quan tâm đến anh.” Tiếng nói của Trang Noãn Thần nhỏ nhẹ nhu hòa, có thể sánh với ánh nắng bên ngoài.

Mạnh Khiếu nghe vậy chỉ cười nhẹ, “Quan tâm tôi?”

Giọng điệu châm chọc tuy nhẹ, nhưng Trang Noãn Thần cũng nghe ra được, chỉ cảm thấy ngạc nhiên nhìn Mạnh Khiếu, nhất thời cũng không biết tiếp theo nên nói gì. Trực giác mách bảo với cô Mạnh Khiếu có ý với Hạ Lữ, nhưng thái độ của anh ta...

Từ đầu đến cuối Mạnh Khiếu không ngẩng lên nhìn cô, đương nhiên không nhìn thấy được vẻ mặt biến hóa của cô, cúi đầu nhìn thức uống trong ly, thật lâu sau mới nhàn nhạt thốt ra một câu, “Trong mắt cô ấy, tiền quan trọng hơn tôi nhiều.”

Lần này đến lượt Trang Noãn Thần sửng sò, “Gì chứ?”

Anh ngược lên, ánh mắt nhìn cô thêm phần trống trải, “Nhưng vì cái gì chứ? Chẳng phải cô ấy thích tiền sao? Tôi có thể cho cô ấy tiền, cô ấy muốn bao nhiêu tôi cho cô ấy bấy nhiêu, Noãn Thần, tôi tự thấy rằng có thể nuôi nổi cô ấy, nhưng vì sao cô ấy còn từ chối tôi?”

Trang Noãn Thần há miệng, trời ạ, hai người họ đã tiến triển tới mức độ này rồi sao? Xem ra cô đã bỏ lỡ rất nhiều...

“Hay là... trong lòng cô ấy hoàn toàn không có tôi.” Mạnh Khiếu một phen nắm lấy Trang Noãn Thần.

“Không thể nào.” Trong mắt Mạnh Khiếu, Trang Noãn Thần bắt gặp một tia đau xót, “Tôi có thể nhìn ra được cậu ấy thích anh mà.”

“Cô cũng không phải cô ấy, làm sao biết được cô ấy nghĩ gì.” Mạnh Khiếu chậm rãi lắc đầu, tự giễu.

Trang Noãn Thần thở dài, nhú mày, “Mạnh Khiếu, tôi với Hạ Lữ là bạn bè thân thiết nhiều năm như thế đương nhiên tôi hiểu cậu ấy. Tôi cảm thấy cậu ấy nói thích tiền chẳng qua chỉ viện đại một cái có với anh vậy thôi.”

“Viện có với tôi?” Mạnh Khiếu cười khổ.

“Viện có với anh không có nghĩa là không thích anh, có lẽ là bởi vì quá thích, quá yêu. Mạnh Khiếu, anh có từng nghe qua câu: quá yêu có thể sinh buồn phiền có thể sinh lo sợ chưa.” Ánh mắt Trang Noãn Thần chuyển thành dịu dàng, “Có lẽ Hạ Lữ cho rằng bản thân không xứng với anh, cho nên dù có yêu cũng chẳng dám thừa nhận.”

“Hoang đường! Có gì mà xứng với không xứng?” Mạnh Khiếu đột ngột cao giọng.

“Trước kia Hạ Lữ từng yêu đương, nhưng lần nào cũng bị đàn ông tổn thương, có thể chính là như thế mới đóng chặt cửa lòng lại, không dám chấp nhận bất cứ tình cảm nào nữa, cậu ấy sợ lại bị tình cảm làm tổn thương.” Trang Noãn Thần chân thành nói, “Anh không thể trách Hạ Lữ nghĩ nhiều, cậu ấy chỉ là một cô gái bình thường, mà

anh, tính cách kiêu ngạo bất kham, có chức danh nghề nghiệp cao, lại có bối cảnh gia thế lớn hậu thuẫn, bên cạnh dập dìu hoa bướm, cậu ấy sợ sẽ lại bị tổn thương, hoặc là sẽ cảm thấy hoàn toàn không có lòng tin có thể giành được tình yêu của anh một cách trọn vẹn.”

Hơi thở Mạnh Khiếu trở nên gấp gáp, thật lâu sau ngậm ngừng, “Nói như vậy... Cô ấy thật sự là...” Như đang lẩm bẩm, hai mắt lại bắt đầu sáng lên.

“Đối xử nhẫn nại với cậu ấy một chút, tính cậu ấy cũng bướng lắm, cũng là mẫu người ăn nói chua ngoa nhưng lòng mềm như đậu hủ, tự đáy lòng tôi thực sự hy vọng anh có thể mang lại hạnh phúc cho cậu ấy.” Trang Noãn Thần vỗ vỗ cánh tay anh, thành khẩn nói.

Ánh mắt Mạnh Khiếu vô cùng kiên định.

Chớp mắt đã đến cuối tháng, hoạt động ngày 25 sắp đến.

Trang Noãn Thần đích thân đến hiện trường xem xét công việc, bên kia, tất cả nhân viên công tác đều bận rộn không ngừng, dựng phong sân khấu, chuẩn bị dàn đèn. Cao Doanh nói chuyện điện thoại xong thì đi đến, làm dáng vẻ mệt chết được đưa tay ôm lấy cổ Trang Noãn Thần, ‘vắt vèo’ trên người cô. Trang Noãn Thần bật cười, huých cô, “Thật sự bị Lăng Phi lột da à?”

“Cần phải nói sao? Đúng là kẻ quái đản, nếu không nể cô ta đã ký hợp đồng với Mỹ Á, mình đã sớm chửi ầm lên rồi! Tự cho mình là Tiết Bảo Thoa (một trong những nhân vật nữ chính của Hồng Lâu Mộng) chắc, chỉ đến hiện trường thôi mà phải đứng hai bên hoành hành chào đón là thế nào? Đúng là phiền phức!” Cao Doanh lải nhải, “Thời đại bây giờ đúng là làm mình tinh được trở mình, hồi xưa

chẳng phải chỉ là con hát thôi sao, ai thèm châu chực để gặp chớ.”

“Sao cậu lại không nhìn vào túi tiền của mình để mà cố gắng chứ?”
Trang Noãn Thần nhắc nhở một câu.

Cao Doanh nghĩ, lập tức hớn hở, “Ừ ha, làm xong mỗi này tiền thưởng của mình lại chảy vào túi.”

“Cho nên phải hiểu có được tất có mất, người khom lưng kiếm năm đấu gạo như chúng ta nhất định không báo cơm mẹ cha.” Trang Noãn Thần an ủi, “Ngày mai chấm dứt hoạt động, cậu với Lăng Phi cũng không thể gặp lại.”

Loại này của Cao Doanh thì tính là gì, nếu bàn về phiên lòng thì phải kể đến cô, từ lần trước sau khi Lăng Phi được gặp lại Giang Mạc Viễn thì bắt đầu giờ bản lĩnh đeo bám người, cũng không biết cô ta từ chỗ nào lấy được danh thiếp của Giang Mạc Viễn, suốt ngày không ngừng gọi cho anh, ban đầu Giang Mạc Viễn còn tưởng cô ấy có chuyện gì quan trọng, nên cũng nể mặt nghe thử xem, sau lại phát hiện chẳng qua cô ta không có chuyện gì cũng gọi điện xum xoe nên thôi, dứt khoát không nhận máy nữa.

Đó cũng là nguyên nhân sau đó Lăng Phi lại có thái độ thờ ơ với Trang Noãn Thần, nhưng mà đã ký hợp đồng với Mỹ Á rồi thì không thể đổi ý, cô ta cũng chỉ có thể không cam lòng tham gia hoạt động này. Trang Noãn Thần thật ra cũng chẳng thấy có gì, dù sao hợp đồng cũng ký rồi, cô ta còn có thể thế nào?

Hai người đang nói chuyện, Hạ Lữ cũng dẫn người đến hiện trường hỗ trợ, sau khi thấy Trang Noãn Thần thì đi về phía cô, Cao Doanh cười ha ha xong thì đi mất.

“Sao vậy?” Trang Noãn Thần hỏi.

Hạ Lữ kéo cô đến bên cạnh cửa sổ sắt đất, bên ngoài là ánh nắng chói mắt, kéo dài bóng dáng của cả hai, “Ngày mai mình sẽ không đến hiện trường.”

Trang Noãn Thần nghĩ rồi gật đầu, “Ừ, dù sao cậu cũng bận rộn mà.” Thấy vẻ mặt cô hơi sa sút bèn hỏi, “Cậu không sao chứ?”

Hạ Lữ lắc đầu, “Ngày mai mình chỉ muốn xin nghỉ một ngày, thấy mệt mỏi quá.”

“Ừ, thời gian này quả thực cậu cũng rất vất vả, vậy ngày mai khỏi đến, ở nhà nghỉ ngơi đi.” Trang Noãn Thần cười nhẹ.

Hạ Lữ giương mắt nhìn cô, miệng giật giật.

Thấy cô muốn nói lại thôi, Trang Noãn Thần thấy lạ, “Sao vậy?”

“À, không có gì...” Hạ Lữ liếm môi, “Chỉ là muốn nhắc nhở cậu ngày mai đừng quá vất vả thôi.”

Trang Noãn Thần bật cười, “Câu quan tâm thế này được thốt ra từ trong miệng cậu sao nghe lạ vậy? Cậu lúc nào cũng ăn nói đanh đá cơ mà.”

Hạ Lữ cười mỉm, “Người như cậu chẳng phải còn lạ hơn mình à? Mình quan tâm cậu một chút thì sao? Không thể quan tâm à?”

“Đương nhiên có thể.” Trang Noãn Thần dựa vào cô, thở dài, “Mình nghĩ rồi, đợt xong hoạt động lần này hai chúng ta cùng đi thăm Ngải Niệm đi, lần trước trong điện thoại cậu ấy nói thấy được tay chân của đứa bé, rất vui vẻ.”

Hạ Lữ thờ người.

“Hạ Lữ?”

“Hả? À... Ừm, cũng lâu rồi mình không tán dóc với cậu ấy, cũng nhớ.”

Trang Noãn Thần tươi cười.

Có nhân viên gọi Hạ Lữ.

“Mình qua bên đó nhé.” Hạ Lữ nói một câu liền đi.

Trang Noãn Thần nhìn theo bóng lưng cô cười cười, xoay người lấy điện thoại ra, bấm một dãy số...

“Mạnh Khiếu, đừng nói tôi không giúp anh nha, ngày mai Hạ Lữ xin nghỉ ở nhà, anh biết làm thế nào rồi chứ.”

Sau khi làm ‘gián điệp’ xong, cô ung dung cúp máy.

Ngải Niệm, Hạ Lữ... Cô luôn hy vọng hai cô bạn có thể hạnh phúc.

Sân bay quốc tế.

Phòng nghỉ VIP, Giang Mạc Viễn ngồi trên sofa, cà phê đen trước mặt đã nguội ngắt, điều thuốc kẹp ở tay cũng chỉ còn lại một chút, lúc nhả khói, Châu Niên đi vào, “Anh Giang, Ben đến rồi.”

Ánh mắt Giang Mạc Viễn vẫn bình tĩnh như trước, không chút dao động, dúm điều thuốc vào gạt tàn mới đứng lên, “Đi thôi.”

Cửa ra, người đi ra không nhiều lắm.

Khiến người khác chú ý nhất chính là bốn người đàn ông cao lớn mặc đồ tây, người châu Âu, mặc dù không mang kính râm khoa trương như trong mấy bộ phim điện ảnh, nhưng vẻ mặt nghiêm nghị của họ cũng làm người khác không dám khinh thường, họ vây lấy một ông lão hơn sáu mươi tuổi đi ra khỏi cửa, phía sau còn có một cô gái ăn mặc thời thượng, không nhìn rõ diện mạo cô gái vì cô ta đeo kính râm.

Ông lão này có sống mũi cao thẳng, một đôi mắt màu xám, xét theo diện mạo thì chính là con lai điển hình, nhưng năm tháng làm già đi, tóc đã hoa râm, theo đường nét gương mặt nhìn ra được thời trai trẻ người này rất đẹp. Ông cao trên mét bảy, lưng thẳng tắp, tinh thần quắc thước, nhất là cặp mắt kia, sáng ngời có thần, sắc sảo đến liếc mắt một cái có thể nhìn thấu lòng người.

Châu Niên tiên phong bước tới, ông thấy Châu Niên đầu tiên là kinh ngạc vui mừng, rồi sau đó ra vẻ trách cứ, “Còn đón cái gì?” Ông nói thứ tiếng Anh đặc sệt giọng Anh.

Châu Niên cười cười, “Ben, anh Giang đích thân đến đón ông.”

Lúc này Ben mới quay đầu nhìn Giang Mạc Viễn đứng cách đó không xa, dáng vẻ tươi cười, bước nhanh lên trước, bốn vệ sĩ vẫn bám sát theo sau.

Môi Giang Mạc Viễn vẫn luôn giữ nụ cười nhàn nhạt, không nhiệt tình quá, cũng không xa cách quá.

Cho đến khi Ben bước đến, anh mới bước lên trước hai bước, “Lặn lội đường xa vất vả, đã chuẩn bị tiệc tẩy trần cho ông rồi.”

“Mạc Viễn à, không ngờ cậu có thể tự mình đến đón tôi.” Đáy mắt Ben mang theo ý cười, nhìn anh từ trên xuống, đưa tay vỗ vai anh, “Không tệ không tệ, vẫn đáng về tự tin như trước kia, bằng không thành tích của Tiêu Duy khu vực châu Á sao có thể tốt như vậy, lúc trước tôi thật sự là không tìm nhầm người.”

Giang Mạc Viễn cười mà không nói.

Châu Niên đi tới, “Ông Ben, anh Giang, xe đến rồi, chúng ta đi thôi.”

“Ben, mời.” Giang Mạc Viễn làm động tác mời.

Ben giữ anh lại, cười ha ha nói, “Khoan hãy vội, Mạc Viễn, lần này tôi đến Trung Quốc còn có một chuyện quan trọng.”

“Không phải chuyện công ty?” Giang Mạc Viễn nhíu mày.

Ben lắc đầu, “Xem như việc tư, tôi về có dẫn theo một người, là cố nhân của cậu.”

“Cố nhân của tôi?” Giang Mạc Viễn càng cảm thấy lạ.

Ben không nói gì nữa, xoay người nhẹ giọng nói với người ở phía sau, “Không phải vẫn luôn rất muốn gặp cậu ấy sao? Giờ người đang ở trước mặt sao lại không dám tiến lên?”

Cô gái vẫn đứng phía sau nhóm vệ sĩ bước lên trước, giương mắt, cách kính râm nhìn Giang Mạc Viễn.

Cô gái mặc âu phục tinh tế, màu trắng càng làm tôn lên làn da của cô, tóc dài búi gọn sau đầu trông rất tao nhã khác biệt, gương mặt chỉ lớn bằng bàn tay gần như bị kính râm che hết, nhưng vẫn không

khó nhìn ra diện mạo xinh đẹp, nhất là đôi môi anh đào, hồng nhuận căng mọng, cực kỳ hấp dẫn.

Giang Mạc Viễn lúc đầu chỉ tùy tiện nhìn thoáng qua, ai ngờ cái liếc mắt này lại khiến toàn thân anh cứng đờ...

Cô gái chậm rãi tháo kính râm xuống, đôi mắt to tròn lộ vẻ muôn vàn dịu dàng, môi anh đào khế mở, “Mạc Viễn, đã lâu không gặp, anh khỏe không...”

Giang Mạc Viễn suýt chút nữa ngừng thở!

Sao lại là cô ấy... Sa Lâm!

Quyển 6 - Chương 26: Sa Lâm khi xưa, Giang Mạc Viễn hiện nay

Trên xe thương vụ, Sa Lâm ngồi sát vào Giang Mạc Viễn, mặc dù không nhiệt tình chủ động như mấy cô gái khác, nhưng khoảng cách của hai người cũng đủ gần đến mờ ám. Cô có thể cảm nhận được thân hình cứng nhắc của anh cùng cơ thể rắn chắc ngang tàng bên dưới lớp đồ tây, còn anh, cũng có thể cảm nhận được mùi hương trên người cô, vẫn hệt như lúc xưa.

Toàn bộ quá trình anh đều im lặng, càng không cùng Sa Lâm nói thêm cái gì, xe anh dẫn đầu, Sa Lâm ngồi chung xe với anh, trung gian có một xe vệ sĩ, sau đó đến xe của Ben, cuối cùng cũng là xe của vệ sĩ.

Châu Niên ngồi cùng xe với Ben, cho nên trong xe này, ngoại trừ tài xế, cũng chỉ có anh và Sa Lâm.

Trong xe cực kỳ yên tĩnh.

Giang Mạc Viễn luôn giữ im lặng, anh không hiểu, rõ ràng là người đã chết sao lại đột nhiên xuất hiện trước mặt anh? Trong đầu anh vẫn còn quanh quẩn lời nói ban nãy của Ben: Mạc Viễn, không cần tôi phải giới thiệu đúng không? Nghiệp vụ của khu Trung Quốc nhiều như vậy, tôi cố ý tuyển trợ lý đến giúp cậu, Sa Lâm, trợ lý mới của cậu.

Còn Sa Lâm, cũng không nói gì, chỉ im lặng tựa vào anh, như là

người yêu xa cách đã lâu cuối cùng cũng gặp lại, ánh mắt chan chứa thâm tình triền miên.

Đường từ sân bay vào nội thành có hơi kẹt, đi được một đoạn lại dừng một chút.

Cuối cùng, Sa Lâm cũng lên tiếng, giọng nói nhỏ nhẹ, “Luôn nghe nói tình hình giao thông ở Bắc Kinh không tốt, xem ra tận mắt nhìn thấy là thật rồi.”

Giang Mạc Viễn không đáp.

Sa Lâm quay qua nhìn anh, sườn mặt cương trực của anh cực kỳ đẹp, môi mỏng khẽ mím, chiếc cằm khêu gợi, mắt cô càng lúc càng đa tình, “Đây là lần đầu tiên em đến Bắc Kinh, Mạc Viễn à, có thời gian thì dẫn em ra ngoài dạo nhé.”

Giang Mạc Viễn cuối cùng cũng quay qua như ý nguyện, khoảnh khắc đối diện với ánh mắt cô, gương mặt của Trang Noãn Thần và diện mạo của cô gái trước mắt va chạm vào nhau trong đầu anh, giao hòa, anh vẫn luôn cho rằng Trang Noãn Thần và Sa Lâm rất giống, hết như hai giọt nước, thế nhưng, so với Trang Noãn Thần, Sa Lâm có thêm tính cách tiểu thư cao cao tại thượng, Trang Noãn Thần ở trước mặt anh vĩnh viễn mang theo sự yếu đuối nhưng lại cố giả bộ kiên cường, nhưng Sa Lâm thì khác, tận trong xương tủy Sa Lâm đã mang theo kiêu ngạo, xuất thân và gia thế của cô quyết định cảm giác về sự ưu việt của chính cô.

“Sao em lại ở cùng với Ben? Làm việc cho ông ấy?” Thật lâu sau rốt cục anh cũng lên tiếng, mang theo sự hoài nghi. Xưa nay, Ben và ông Nam luôn là đối thủ một mất một còn, không phải cô không biết.

Sa Lâm cười nhẹ, thoáng chồm người về phía anh, “Cuối cùng cũng

nói chuyện rồi? Em còn nghĩ anh vĩnh viễn không thèm để ý tới em nữa chứ. Nhưng mà Mạc Viễn, em nghĩ rằng câu đầu tiên mà anh hỏi hẳn phải là... không phải em đã chết rồi sao?”

Giang Mạc Viễn thâm trầm, “Đúng vậy, đây cũng là câu tôi muốn hỏi.”

“Nếu em chết rồi, thì sẽ không được gặp anh nữa.” Vẻ mặt cô sâu xa.

“Năm đó, em đã cắt cổ tay ở trước mặt tôi.” Giọng điệu của Giang Mạc Viễn hơi nặng nề, nhìn cô gần từng chữ, anh còn nhớ rất rõ lúc ấy cô ngâm mình trong bồn tắm lớn, cả bồn tắm đều nhuộm đỏ, từng mảng máu lấp đầy mắt anh, cơn ác mộng này vẫn luôn quấy nhiễu anh nhiều năm, cho đến khi, Trang Noãn Thần xuất hiện.

“Hơn nữa còn bị đẩy vào phòng hỏa táng ở ngay trước mặt anh.” Cô đáp lại một cách đầy mỉa mai.

Giang Mạc Viễn hơi nheo mắt, “Em không chết, năm đó ông Nam cũng là diễn trò?”

“Mạc Viễn, anh thông minh thì có thông minh, chỉ tiếc không thấu hiểu được tấm lòng người cha.” Sa Lâm thản nhiên cười, nhưng ánh mắt lại đau thương lạnh lẽo, “Năm đó em tự sát được anh đưa tới bệnh viện, ngay lúc đó quả thực tính mạng của em bị đe dọa nhưng vẫn được cứu sống, ông Nam thấy em tự sát vì anh nên vô cùng đau lòng, không đành nhìn thấy bi kịch tái diễn nên tuyên bố với bên ngoài em đã chết, thời điểm nhìn người chết lần cuối chẳng qua là ông ấy tìm về một thể thân, tay nghề của nhân viên hóa trang nhà tang lễ quả thực cao siêu, chẳng những lừa được mọi người mà còn lừa được cả anh, lúc hỏa táng có lẽ là anh đứng nhìn từ đằng xa, nếu đứng gần thì có thể biết được người kia chỉ là giả.” Nói xong, cô đưa cánh tay ra trước mặt anh, để lộ vết sẹo rõ ràng trên cổ tay trắng

nỗn, rất sâu, thật xấu xí.

Mắt Giang Mạc Viễn thoáng đau đớn, theo bản năng đưa tay lên, dùng ngón cái sờ vào vết sẹo kia.

“Mạc Viễn...” Tiếng Sa Lâm mềm mại nghẹn ngào, nhìn anh, “Em biết, anh vẫn chưa quên em, đúng không.”

Giang Mạc Viễn đột nhiên nhúu mày, rút tay về.

Cô kinh ngạc.

“Nói vậy, Trình Thiếu Tiên cũng biết em không chết? Cả Nam Ưu Tuyền.”

“Không, chỉ có một mình ông Nam biết thôi.” Cô cười khổ, “Tuy rằng em vẫn luôn hận ông ấy, nhưng không thể không nói trong lòng ông ấy luôn có em. Lúc đưa tang người giả em vẫn còn đang hôn mê, khi em tỉnh lại thì báo chí đã đưa tin em chết rồi. Em giận quá rất muốn đi tìm anh, nhưng bị một cái tát của ông Nam thức tỉnh.” Từ lúc cô còn nhỏ, cô đã không gọi ông Nam là ba, mẹ cô không được ông cưới hỏi đảng hoàng, người có thể hùng hồn gọi ông ấy là ba chỉ có mỗi Nam Ưu Tuyền, mà không phải là cô hay là Trình Thiếu Tiên.

“Cũng cái ngày mà em tỉnh lại em mới biết, hóa ra Mạc Thâm đã chết.” Sa Lâm đau khổ nhúu mày, “Ông Nam nói cho em biết, hiện tại nhà họ Giang đã thống hận em đến tận xương tủy, giờ xuất hiện chỉ có thể mang thêm thống khổ cho nhau mà thôi, vì thế, mấy năm nay em luôn sống ở một trấn nhỏ ở nước ngoài, không lộ diện với bất kỳ ai.”

Giang Mạc Viễn nhắm mắt lại, đầu óc nổ tung khi nỗi đau trong lòng bị đụng chạm, âm thầm hít sâu vào mới đè nén được nỗi đau trong

lòng...

Em trai anh, Giang Mạc Thâm, bởi vì yêu Sa Lâm, cho nên khi nghe nói Sa Lâm tự sát đã điên cuồng chạy tới bệnh viện, nó chạy như bay, ai ngờ... tai họa bất ngờ ập xuống, nó gặp tai nạn xe, xe đụng gãy thanh chắn bảo hiểm rồi lao thẳng xuống biển, đừng nói khi ba mẹ anh nhìn thấy thi thể của Mạc Thâm liền khiếp sợ cùng hoảng loạn, ngay cả anh cũng gần như phát điên! Em trai anh, cực kỳ yêu thích vận động mạo hiểm, lại lấy được chứng chỉ lặn, nhưng cuối cùng lại... bị chết ngạt giữa biển.

Là anh, đích thân ôm thi thể Mạc Thâm trở về nhà họ Giang, ngày đó, anh ở trước thi thể của Mạc Thâm và cha mẹ lập lời thề độc, từ nay về sau anh sẽ không yêu phụ nữ Á Đông, lại càng không cưới phụ nữ Á Đông vào nhà, nếu vi phạm lời thề thì tình nguyện bị gậy đánh đến chết!

Sau khi lập lời thề xong, anh liền bỏ nhà đi.

Cha mẹ anh vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh, bởi vì, chính là anh muốn tác hợp hai người họ.

Trong mắt Sa Lâm tràn đầy xót xa buồn bã, “Em nghe nói, nguyên nhân thật sự dẫn đến cái chết của Mạc Thâm là tự sát.”

“Em trai tôi, lúc mới đậu đại học đã nhận được chứng chỉ lặn.” Giang Mạc Viễn buồn bã nói, “Ban đầu mọi người đều cho rằng nó bị kẹt trong xe cho nên chết ngạt, nhưng sau khi được pháp y xem xét, nó là dùng mã tấu đâm thẳng vào tim để tự sát. Nó yêu em, thời điểm không thể nhìn mặt em lần cuối, trong tình trạng đó nó đã tìm đến cái chết...”

Có thể nghĩ được sau khi nhà họ Giang biết được chân tướng thì có

bao nhiêu căm thù Sa Lâm, đây cũng là nguyên nhân ba mẹ anh khiếp sợ khi nhìn thấy Trang Noãn Thần ở Zurich!

“Anh hận em đi.” Sa Lâm đau khổ nói.

Giang Mạc Viễn lắc đầu, hờ hững, “Tôi hận chính mình.”

Sa Lâm ngẩng đầu quan sát anh, “Giang Mạc Viễn, thực sự em cũng hận anh, anh biết không?”

“Tôi biết.”

“Lúc chuẩn bị tự sát em đã nói với anh, em hận anh, thành ma cũng sẽ không tha cho anh, cho nên lúc ấy em thật sự rất muốn chết.” Sa Lâm hơi cao giọng, rồi chụp lấy tay anh, “Anh rõ ràng biết người em thích là anh, tại sao lại tác hợp em với em trai anh? Sao anh có thể nhẫn tâm như vậy? Em là vị hôn thê của anh mà, anh vì tình anh em mà ngay cả người phụ nữ mình yêu cũng có thể nhường?”

“Mạc Thâm yêu em lâu rồi.” Giang Mạc Viễn nhíu chặt mày, hai nhà Giang-Nam đã sớm quyết định việc cưới xin, ông Nam vì muốn bù đắp sai lầm nên rất muốn gả Sa Lâm vào nhà họ Giang, khi đó, Sa Lâm đang du học ở nước ngoài, Mạc Thâm cũng học đại học ở đó, nó không biết Sa Lâm là chị dâu tương lai phải gả đến nhà họ Giang, mà lúc ấy Sa Lâm cũng chỉ biết tên tiếng Anh của Mạc Thâm, không biết hóa ra nó là con trai út của nhà họ Giang. Hai người quen biết nhau, tính cách dạn dĩ của Sa Lâm mau chóng giành được thiện cảm của Mạc Thâm, khi một lần anh đi công tác ghé qua trường học thăm Mạc Thâm mới biết được chuyện này, hóa ra cô gái Mạc Thâm nói thầm mến trong điện thoại chính là Sa Lâm.

Mạc Thâm là đứa em trai anh thương yêu nhất, anh liền long trọng giới thiệu Sa Lâm cho Mạc Thâm, cũng hy vọng hai người họ có thể

phát triển thêm một bước.

Sau khi Sa Lâm biết được ý định thực sự của anh thì bắt đầu nổi điên, thậm chí thấy anh chủ động hủy bỏ hôn ước liền tuyệt vọng, ngày hôm sau khi anh đến nhà họ Nam xin lỗi thì cô liền cắt cổ tay tự sát, dùng cái chết để chế nhạo sự ích kỷ của anh!

Cũng bắt đầu từ ngày đó, đủ mọi phiên bản lan truyền như tên bắn, một phiên bản được truyền đi rộng rãi nhất chính là: Vị hôn thê của Giang Mạc Viễn yêu cậu em chồng tương lai, lúc hai người dan díu với nhau thì bị Giang Mạc Viễn bắt được, trong cơn giận dữ Giang Mạc Viễn đã giết chết vị hôn thê trước, sau đó bức tử em trai ruột.

Cho tới bây giờ, vẫn còn có người tin tưởng anh chính là đầu sỏ gây nên chuyện này.

“Vậy anh không yêu em sao?” Sa Lâm đau đớn hỏi lại, “Giang Mạc Viễn, em biết anh thích em mà, nếu không thì sẽ không đối xử với em tốt như vậy.”

“Đúng, lúc ấy tôi rất thích em.” Giang Mạc Viễn không phủ nhận.

“Vậy còn hiện tại?” Sa Lâm hỏi.

Giang Mạc Viễn bỗng nhiên hạ giọng, vẻ mặt chuyển thành thờ ơ, “Đây là nguyên nhân em xuất hiện một lần nữa?”

“Em vốn nghĩ sẽ sống cả đời như vậy, nhưng, em nghe được tin anh kết hôn...” Sa Lâm ôm ngực, “Anh có biết em đau lòng bao nhiêu không? Mạc Viễn, người anh phải kết hôn nên là em.”

Bàn tay Giang Mạc Viễn đặt trên đùi nhanh chóng nắm chặt lại.

“Mấy năm nay thực sự em luôn quan tâm đến tin tức về anh, tiếc là tin tức về anh rất hiếm, cho đến lúc trước đột nhiên trên mạng có lượng lớn thông tin về anh, anh có biết em vui mừng lắm không? Mạc Viễn, một Giang Mạc Viễn chính chắn hơn, xuất sắc hơn cả khi xưa, nhưng ở trong lòng em, anh vẫn là người đã nói câu ‘anh thích em’ với em.” Sa Lâm đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng anh, rúc vào trong lòng anh, ánh mắt dõi theo chiếc nhẫn kết hôn đeo trên ngón áp út của anh, “Em biết anh cưới một cô gái rất bình thường, vốn tưởng rằng anh cưới đại cho xong, cho đến khi em nhìn thấy diện mạo của cô gái đó mới phát hiện ra, cô ấy có gương mặt tương tự em, Mạc Viễn, anh vẫn luôn xem cô ấy là thể thân, là thể thân của em.”

Chân mày của Giang Mạc Viễn càng nhíu càng chặt, lại không lập tức đẩy cô ra, chỉ nhàn nhạt đưa ra lời cảnh cáo, “Không được phép đến quấy rầy cô ấy.” Vẻ mặt tàn khốc khiến người khác sợ hãi.

Quyển 6 - Chương 27: Người trước và người sau

Ngay cả bầu không khí tựa như cũng bắt đầu thay đổi.

Sa Lâm nghe vậy thì toàn thân cứng đờ, ngẩng đầu nhìn sườn mặt lãnh đạm của anh, trong mắt đều là vẻ khó tin, “Mạc Viễn, anh đang nói gì? Trước kia anh không dùng giọng điệu thế này để nói chuyện với em mà.”

Hai con trai của nhà họ Giang, Giang Mạc Viễn và Giang Mạc Thâm, ai cũng biết hai người họ ưu tú bao nhiêu, có một lần trở thành đề tài nói chuyện tâm đắc nhất của ông bà Giang: Con trai lớn Giang Mạc Viễn ôn hòa chín chắn, có phong thái một quý ông, con trai thứ Giang Mạc Thâm thân thiện thông minh, cũng rất có sự quyết đoán của hổ phụ sinh hổ tử, diện mạo điển trai của cả hai cũng dẫn đến đấu đá tranh giành tình yêu của con gái danh môn. Hai anh em Giang Mạc Viễn và Giang Mạc Thâm được dạy dỗ nghiêm khắc, mặc dù xuất thân danh môn nhưng không thấy ong bướm ve vãn bên cạnh, không ăn chơi trác táng lấy phụ nữ mua vui như những cậu ấm khác. Cô là nhìn trúng vẻ ổn trọng chín chắn lịch lãm của Giang Mạc Viễn, thời điểm ở bên nhau, anh cũng rất sẵn sóc quan tâm cô, ngôn từ lạnh lùng như hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

Câu hỏi kinh hãi của cô chui vào tai Giang Mạc Viễn vẫn chưa khiến vẻ mặt anh chuyển biến gì nhiều, Giang Mạc Viễn quay qua nhìn cô, chậm rãi lập lại câu đó, “Tôi đang ra lệnh cho em.”

Sa Lâm ngẩn người, mở to mắt nhìn anh.

“Em cần phải rõ ràng ba em và Ben ở thế đối đầu nhau, nếu không muốn làm khó ba em thì mau chóng đánh mất ý niệm làm việc ở Tiêu Duy trong đầu đi.” Ngữ điệu của anh thật lạnh nhạt, hờ hững tựa làn mây nơi chân trời, không có chút tình cảm nào.

Sa Lâm quan sát anh, nhíu mày, nhấn mạnh lại lần nữa, “Không phải em đến vì Tiêu Duy, Mạc Viễn, nhiều năm rồi em vẫn không quên được anh. Em là người do tổng công ty phái đến, ngay cả anh cũng không có tư cách sa thải em, cho nên Mạc Viễn, lần này bất luận thế nào em cũng sẽ không rời xa anh.”

Giang Mạc Viễn nhíu mày thật chặt, “Tôi đã kết hôn.”

“Cô ta chẳng qua chỉ là một phụ nữ bình thường, hoàn toàn không xứng với anh!”

Giang Mạc Viễn nhìn cô chăm chăm, ánh mắt chuyển thành đen sẫm, “Cô ấy là vợ tôi, là người vợ hợp pháp được tôi cưới hỏi đăng hoàng, cho nên Sa Lâm, thu hồi tính ích kỷ tùy hứng trước kia của em đi, không nên đến tìm Noãn Noãn gây rắc rối!” Sa Lâm là người ích kỷ, đây là sau khi cô ‘chết’ anh mới biết, cũng là thời điểm đó, anh và Trình Thiếu Tiên mới hình thành mối quan hệ kỳ lạ, không thể làm bạn bè, cũng không thể thành kẻ địch.

Sau khi Sa Lâm ‘chết’, người thống khổ nhất không phải người nhà họ Nam, mà là Trình Thiếu Tiên, anh ta gần như phát điên. Cũng vào ngày hôm đó anh mới biết được, hóa ra trước khi ông Nam chưa nhận Sa Lâm, Sa Lâm và Trình Thiếu Tiên từng có thời gian yêu nhau. Khi đó, Trình Thiếu Tiên không biết Sa Lâm chính là đứa em gái cùng cha khác mẹ với mình, Trình Thiếu Tiên yêu rất nghiêm túc, coi Sa Lâm như bảo bối trong tay, đặt lên miệng sợ tan đặt lên đầu sợ nắng, chỉ cần là thứ Sa Lâm thích, anh đều sẽ làm cho cô không chút do dự, cho đến một ngày, anh rốt cục biết rõ chân tướng.

Hóa ra, Sa Lâm biết Trình Thiếu Tiên là anh cùng cha khác mẹ với mình, tiếp cận anh ta chẳng qua chỉ muốn chọc tức ông Nam, cô thành công rồi, ông Nam tức đến nổi suýt nữa bệnh tim tái phát phải nhập viện, Trình Thiếu Tiên sau khi biết được sự thật thì giam mình trong phòng suốt một tháng ròng, mỗi ngày đều lấy rượu làm bạn, còn Sa Lâm, thì ngoáy mộng đi du lịch nước ngoài.

Đấy chính là Sa Lâm, một người ích kỷ, nhưng nhiệt tình của cô đủ để hòa tan tất cả đàn ông. Mặc dù, cô không phải nghiêng nước nghiêng thành, nhưng nụ cười đủ để khuynh quốc, cô còn có bản lĩnh khiến đàn ông thần hồn điên đảo, Trình Thiếu Tiên, Mạc Thâm và cả... anh.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy Sa Lâm liền thích cô, thích sự nhiệt tình của cô, thích nụ cười hấp dẫn của cô, cũng chính bởi vì thế, khi anh biết cô từng làm chuyện này mới đau lòng, anh thích cô đồng thời cũng hận cô. Sau khi cô 'chết', sau khi anh biết cô xuất phát từ lòng ích kỷ từng lợi dụng Trình Thiếu Tiên thì cảm thấy quá hoang đường, hơn nữa cái chết của Mạc Thâm cũng đủ khiến anh có cảm giác tội lỗi, từ lúc anh bắt đầu bỏ nhà đi liền sống trong ngày tháng mơ mơ hồ hồ.

Khoảng thời gian đó, đối với Giang Mạc Viễn mà nói nghĩ lại mà đau đớn lòng.

Gần như mỗi ngày đều lấy rượu làm bạn, lấy phụ nữ làm vui. Rượu chè gái gú, anh giống như dã thú từ cống chui lên, hàng đêm sinh ca, phụ nữ tên gì, làm gì anh đều chẳng quan tâm. Anh đem toàn bộ thống hận và mâu thuẫn với Sa Lâm phát tiết hết lên nhiều phụ nữ khác nhau, thậm chí có khi một lần giải quyết cả mấy cô, anh đang dùng nỗi đau với Sa Lâm để trừng phạt chính mình.

Cho đến khi, nắm đấm của Mạnh Khiếu thức tỉnh anh lại!

Khi đó, bên cạnh anh cũng chỉ có mình Mạnh Khiếu, người bạn tốt này bình thường bướng bỉnh ngang tàng, lần đầu tiên trong đời nổi giận với anh, tách anh ra khỏi đám phụ nữ liền đánh anh. Lúc ấy anh cũng nổi điên, xoay nắm đấm thiếu chút nữa đánh Mạnh Khiếu như tử.

Lúc hai người đánh nhau đến mặt mũi bầm dập, đứng dậy, choàng vai bá cổ xuống dưới lầu khách sạn ăn cơm.

Bắt đầu từ ngày đó, Giang Mạc Viễn mới chân chính hồi sinh.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, Mạnh Khiếu rút ra được kết luận: Con người Giang Mạc Viễn này không chọc được, mình đánh hấn một đấm, thì hấn có thể đánh mình lại mười đấm.

“Noãn Noãn? Ha ha...” Sa Lâm nghe xong cười khở, “Gọi thật thân thiết, Giang Mạc Viễn, anh yêu cô ấy à? Anh yêu à?”

Giang Mạc Viễn dựa ra sau, môi khẽ mím.

Sau khi Sa Lâm thấy thế thì cười lạnh, “Mạc Viễn, anh hoàn toàn không yêu cô ấy, ở trong lòng anh chỉ có mỗi em.” Nói xong lại dựa vào người anh, “Chúng ta hận nhau, nếu thật sự là vậy cũng tốt, vậy chúng tỏ em và anh chưa ai quên được ai.”

“Em nhầm rồi.” Giang Mạc Viễn tỉnh bơ đẩy cô ra, vẻ mặt lạnh nhạt, “Tôi yêu cô ấy.”

“Cái gì?” Sa Lâm nghĩ mình nghe nhầm, nụ cười bên môi bắt đầu trở nên gượng gạo.

Giang Mạc Viễn như tảng đá không hề nhúc nhích, nhưng giọng điệu lại cực lạnh lùng, “Tôi rất yêu cô ấy, nếu không thì không thể cưới cô ấy.”

“Anh nói dối! Cho dù anh yêu cô ấy, cũng chỉ là yêu khuôn mặt kia của cô ấy thôi!” Sa Lâm nổi nóng.

Vừa dứt lời, Giang Mạc Viễn xoay qua giơ tay lên, ngón tay thon dài đột nhiên nắm lấy cằm cô...

“Tôi thuê Trang Noãn Thần làm tình nhân dự tiệc, có biết tại sao thời gian hơn một năm trời tôi cũng chẳng chạm vào cô ấy không?”

Đau đớn đột nhiên lan tràn, Sa Lâm nhú mào, nhưng vẫn quan sát anh không nhúc nhích.

“Hơn một năm trôi qua, mỗi lần tôi nhìn thấy Trang Noãn Thần đều nghĩ đến em, khuôn mặt kia cực kỳ giống em.” Anh hơi híp mắt, “Chính là, sau khi tôi nhìn thấy gương mặt mộc của cô ấy thì thực sự không thể bình tĩnh được nữa. Kỳ thực, so với vẻ đẹp của em, nhiệt tình của em, cô ấy chỉ là một đứa trẻ trong sáng, đôi khi bất lực cũng làm tôi đau lòng, tôi không thể không bảo vệ cô ấy, che chở cô ấy, cô ấy tựa như ngọn cỏ nhỏ bé, nếu không mang đến khoảng trời thì cô ấy sẽ chết. Sa Lâm, tôi là yêu người con gái như thế, thời điểm quật cường làm tôi dờ khóc dờ cười, lúc yên lặng lại khơi dậy tình yêu say đắm thật sâu trong tôi, khi khóc khiến tôi lúng túng, khoảnh khắc cười lại làm tôi thoải mái hơn bất cứ thành công nào gặt hái được trong kinh doanh. Người có thể mang lại cảm giác này cho tôi là Trang Noãn Thần, không phải là khuôn mặt của cô ấy.”

Nước mắt, lặng lẽ chảy xuống, dính vào đầu ngón tay Giang Mạc Viễn.

Sa Lâm khóc, lặng lẽ khóc...

Giang Mạc Viễn cau mày, bất giác nói lòng tay ra.

“Mạc Viễn, anh thực sự rất tàn nhẫn...” Sa Lâm không nổi điên, mà lặng lẽ khóc, “Anh nhất định phải tổn thương em sao? Trang Noãn Thần có thể làm anh yêu, còn em? Em chết vì anh là đáng đời phải không? Anh sợ em sẽ đi tổn thương Trang Noãn Thần, vậy anh có biết Trang Noãn Thần đã và đang làm tổn thương em không? Cô ta cướp mất người đàn ông em yêu nhất, từ đầu đến cuối, người bị tổn thương là em mà không phải là cô ta! Vì cô ta, anh nói chuyện lạnh lùng với em, lạnh lùng ra lệnh với em, Giang Mạc Viễn, Trang Noãn Thần cô ta mới là kẻ thứ ba!”

“Sa Lâm...” Giang Mạc Viễn đưa tay ấn huyệt thái dương, giọng nói bất đắc dĩ, “Em khác cô ấy, bất luận lúc trước hay bây giờ ở bên cạnh em đều có rất nhiều người, em sẽ không có thời điểm cảm thấy cô độc hay bất lực, tất cả mọi người đều dễ dàng tha thứ tính xấu của em. Nhưng Noãn Noãn thì chỉ có mình tôi, bất luận là trong cuộc sống hay về mặt luật pháp, tôi là người đàn ông duy nhất muốn yêu thương cô ấy.”

Tay Sa Lâm chậm rãi buông xuôi, cả người lui về góc khác trên xe, lời nói của Giang Mạc Viễn thâm tình mà tàn nhẫn, như thanh kiếm sắc bén cắm thẳng vào ngực cô, nỗi đau đó có thể sánh với nỗi đau mấy năm trước khi cô dùng dao cắt vào cổ tay mình.

Giang Mạc Viễn không nói thêm gì nữa, để mặc cô lặng lẽ khóc.

Qua thật lâu sau...

“Lúc chúng ta bên nhau, anh có loại ý niệm này trong đầu không? Có ý niệm bảo vệ em không?”

“Có chứ.” Giang Mạc Viễn nói thật, giơ tay, an ủi vỗ vỗ đầu cô, “Nhưng hoàn toàn khác Noãn Noãn.”

Sa Lâm giương mắt nhìn anh, cắn môi.

“Tôi thích em, cho nên muốn bảo vệ em, tôi không thể trơ mắt nhìn bất cứ ai làm tổn thương em, ngay cả chính tôi. Bởi vì thích, cho nên tôi không chạm vào em, thậm chí muốn giữ gìn xúc cảm tốt đẹp nhất.” Giang Mạc Viễn thở dài, “Nhưng khi đối mặt với Noãn Noãn thì tôi lại không làm được. Tôi yêu cô ấy, yêu đến nỗi chính bản thân tôi cũng phải kinh ngạc, biết tôi đã làm gì với cô ấy không?”

Sa Lâm lắc đầu, nước mắt rơi nhiều hơn.

“Dục vọng chiếm hữu của tôi với cô ấy càng lúc càng mạnh mẽ, cô ấy có người yêu rồi, thậm chí đã đến giai đoạn bàn chuyện cưới xin. Chính là tôi đã lợi dụng lòng tin của cô ấy với tôi để chiếm đoạt cô ấy, cướp đi lần đầu tiên của cô ấy.” Giang Mạc Viễn nhìn Sa Lâm chằm chằm, gằn giọng, “Tôi chưa bao giờ nghĩ hóa ra mình lại gian ác đến thế, vì để có được một người con gái mà có thể không từ thủ đoạn. Đúng vậy, Trang Noãn Thần là tôi dùng thủ đoạn đê tiện mới cướp được về tay, là tôi sắp đặt để hôn phu của cô ấy mắc nợ, tỉ mỉ thiết kế toàn bộ bẫy rập chờ cô ấy chủ động sa vào, đến bên cạnh tôi, cam tâm tình nguyện gả cho tôi.”

Môi Sa Lâm run rẩy, sau khi nghe xong những lời này thì dùng ánh mắt như nhìn người xa lạ để nhìn Giang Mạc Viễn, “Em không hiểu... Mạc Viễn, anh không phải là người như thế, sao lại có thể làm ra chuyện thế này?” Giang Mạc Viễn còn cần phải bất chấp thủ đoạn chiếm đoạt một cô gái sao? Có bao nhiêu cô gái ao ước leo lên giường của anh? Anh hoàn toàn không đáng phải bắt ép để có được một cô gái mà.

“Bởi vì tôi yêu cô ấy, không thể mở to mắt nhìn cô ấy gả cho người khác, cô ấy đã là người của tôi thì gả cũng phải gả cho tôi.” Mắt Giang Mạc Viễn tối sầm u ám, “Gặp Trang Noãn Thần tôi mới hiểu được một đạo lý, lúc rất thích một người, bản thân muốn giữ gìn thì sẽ không chạm vào cô ấy; nhưng nếu quá yêu một người sẽ không kiềm nén được, chỉ muốn chạm vào mà thôi. Em là người về trước, Noãn Noãn là người về sau.”

Quyển 6 - Chương 28: Hành vi khó hiểu của anh

Sa Lâm cắn môi, nước mắt cứ tuôn rơi, im lặng tựa không khí.

Bộ dạng này trái lại khá giống Trang Noãn Thần, khiến Giang Mạc Viễn vô thức thấy phiền lòng, thở dài, “Đừng khóc.”

Cô lại giơ tay, bưng bình quét nước mắt, chẳng nói chẳng rằng.

Giang Mạc Viễn cũng không biết khuyên cô thế nào, bản thân anh làm gì biết khuyên nhủ người ta, hơn nữa nói không còn chút xíu tình cảm nào với Sa Lâm cũng là giả, dù sao anh cũng từng thích cô, tình cảm của anh với cô phức tạp lắm, tuy chẳng phải là yêu, nhưng không đành lòng tổn thương cô quá mức.

“Mạc Viễn, anh biết không...” Cô ghen ngào, sắc mặt đau xót, “Trang Noãn Thần hạnh phúc hơn em, thật đó, cô ấy còn có anh, còn em thì... cái gì cũng không có...”

Bộ dạng của cô khiến người khác phải đau lòng, đây lại là cô gái chưa từng tỏ ra yếu kém ở trước mặt đàn ông. Mặc dù Giang Mạc Viễn im lặng, nhưng có thể nhìn ra được vẻ lạnh lùng giữa hai đầu lông mày từ từ dịu đi, bất giác nảy sinh buồn bực.

Lời nói của Sa Lâm như không khí va đập vào không khí, lan tràn khắp mọi ngõ ngách...

“Mạc Viễn... em thực sự sợ, thực sự rất sợ... sợ anh xem em như người dưng...”

Giang Mạc Viễn thở dài thườn thượt, ra vẻ bất đắc dĩ, nhìn cô nước mắt ràn rụa, thật lâu sau đưa tay ôm cô dựa lòng mình, vỗ nhẹ an ủi.

Bệnh viện, phòng bệnh.

Rầm một tiếng, chén bát bị hất xuống đất.

Hứa Mộ Giai kêu lên sợ hãi, đứng bật dậy, trừng mắt nhìn Cố Mặc trên giường bệnh, muốn nổi giận nhưng vẫn cố nhịn. Lát sau, cô lần nữa ngồi xuống, thở dài, “Nhiều ít gì thì anh cũng phải ăn một chút chứ, nếu không làm sao tiếp nhận vật lý trị liệu?”

Thời gian này, thương thế trên người anh đã sắp lành hẳn, nhưng lại một mực không chịu nhận làm vật lý trị liệu, nếu tiếp tục kéo dài thế này, cơ bắp anh sẽ teo rút lại.

Cố Mặc nằm trên giường, quay đầu im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xuân về hoa nở.

Cho dù nhìn không thấy từng khóm hoa trong sân vườn, nhưng hình như cũng có thể ngửi được hương vị mùa xuân thơm mát trong không khí.

“Cố Mặc...” Thấy anh không nói lời nào, Hứa Mộ Giai nổi nóng, giữ tay anh, “Anh đừng như vậy được không? Em...”

“Tôi muốn gặp Noãn Thần.” Cố Mặc lảng lảng thốt ra một câu như vậy.

Hứa Mộ Giai giật mình, “Anh nói gì?”

Cố Mặc lặp lại lần nữa, giọng điệu bình thản, “Tôi muốn gặp Noãn Thần.”

Hứa Mộ Giai đứng phắt dậy, thở hổn hển, “Anh quá đáng rồi đó. Cố Mặc, cô ấy sẽ không tới gặp anh đâu.”

“Tôi sẽ không làm vật lý trị liệu, trừ phi Noãn Thần đến.” Cố Mặc nói xong, lần nữa nhắm mắt lại.

“Anh...” Hứa Mộ Giai siết chặt nắm đấm, giận đến xanh mặt.

Đêm xuân, bầu không khí càng thêm ấm áp.

Gió đêm phả tới cũng là từng luồng ấm áp, ban đêm thế này sẽ làm lòng người thêm say.

Lúc xe chạy vào tầng hầm, Châu Niên quay đầu nhìn ra ghế sau, khẽ nói, “Anh Giang, tới rồi.” Suốt cả ngày nay, ngay cả anh cũng mệt thay Giang Mạc Viễn. Sa Lâm xuất hiện hết như một quả bom hạng nặng, tối thiểu khiến Châu Niên nhìn thấy vẻ khó xử của Giang Mạc Viễn, còn Ben đã xác định tư tưởng để Sa Lâm ở lại làm trợ lý cho Giang Mạc Viễn, theo lối hoa mỹ thì nói cái gì mà cùng hưởng chung cái phúc ‘một thê một thiếp’, phụ nữ của Ben ở khắp thế giới, tất nhiên ông ta cảm thấy không có gì là không ổn. Còn Sa Lâm, nghiêm nhiên đã nhập vai, chia hơn phân nửa lượng công việc của Châu Niên, tuy là giật nhưng đối phương làm khá gọn gàng ngăn nắp, người khác không tìm ra được sơ hở gì.

Trong tiệc thân mật tối nay, Sa Lâm lại phát huy công năng làm trợ lý,

dứt khoát uống rượu thay Giang Mạc Viễn, nhưng nhờ thế anh có thể tỉnh táo lái xe đưa Giang Mạc Viễn về nhà. Châu Niên thờ dài, cũng may là Sa Lâm uống rượu, nếu cô ấy tỉnh thì nói không chừng người lái xe chính là cô ấy, đến lúc đó nếu cô ấy và Trang Noãn Thần chạm mặt nhau thì...

Giang Mạc Viễn dựa vào ghế sau, mở mắt, bên trong đầy vẻ mệt mỏi, sau khi dặn Châu Niên lái xe cẩn thận mới xuống xe.

Ra khỏi thang máy, vào nhà, trong nhà cực kỳ im lặng.

Đèn màu vàng nhạt chiếu rọi, làm đêm tối càng trở nên tĩnh lặng hơn. Giang Mạc Viễn đang uể oải trong lòng bất giác thấy ấm cúng, nhẹ nhàng thay giày.

Ở ban công hình bán nguyệt, bóng dáng nho nhỏ lu thu trên chiếc ghế bành, như chú mèo con.

Ánh sáng buổi đêm đan xen nhiều màu sắc ánh lên đôi gò má của Trang Noãn Thần, lúc sáng lúc tối. Toàn thân cô rúc trong ghế, chiếc chăn mỏng trên người chảy xuống dưới đất hơn phân nửa, may mà gió đêm không lạnh, nếu không chắc chắn sẽ bị cảm.

Giang Mạc Viễn đứng bên cạnh mỉm cười ngắm cô, trong lòng cảm thấy thật bình yên, sau khi đặt cặp táp sang một bên, bèn đi đến bên cạnh ghế bành ngồi xổm xuống, nhìn cô, ý cười đầy mắt lan tràn lên khóe môi, ôn hòa thâm tình.

Có lẽ cô mệt, dáng ngủ cực kỳ giống đứa trẻ ngây thơ.

Nhịn không được đưa tay khẽ vuốt mặt cô, lúc đầu ngón tay sắp chạm vào cô lại ngừng, sợ sẽ đánh thức cô. Nhìn thoáng qua chăn, nhặt lên, nhẹ nhàng đắp lại, nhất thời thật luyến tiếc bỏ đi làm việc

khác.

Cho đến khi...

Tiếng điện thoại rung chọt đến, ù ù phá vỡ buổi đêm yên tĩnh.

Trang Noãn Thần trong lúc ngủ mơ đột ngột giật mình run bắn lên.

Giang Mạc Viễn nhíu mày, sợ đánh thức cô nên vội vàng đứng lên nhận máy.

Một chỗ khác, tiếng nói ngọt ngào đến chảy nước truyền tới, “Mạc Viễn... về đến nhà chưa?” Tiếng nói lộ ra men say, là Sa Lâm.

Giang Mạc Viễn quay đầu lại, thấy Trang Noãn Thần đã tỉnh, trong lòng cảm thấy áy náy, thản nhiên nói, “Khuya rồi, nghỉ ngơi đi.” Nói xong cúp máy, thuận tay tắt nguồn điện thoại luôn.

Trang Noãn Thần đuổi người, thấy Giang Mạc Viễn đứng ở đó, khẽ rên rỉ, “Anh về lúc nào vậy?”

Anh bước đến, “Mới về không lâu thôi, xin lỗi đã đánh thức em.”

Cô chưa nói gì, đánh ngáp một cái, “Lại là cô Lăng Phi đó à?”

“Gì cơ?” Giang Mạc Viễn ngạc nhiên.

“Cú điện thoại vừa rồi đó.” Cô vừa nói vừa ôm chăn đi vào phòng khách.

Giang Mạc Viễn cũng đi sau theo vào phòng khách, hơi do dự, nghĩ nghĩ rồi nói, “Ừ.” Anh vẫn chưa biết nói thế nào với Trang Noãn Thần về chuyện của Sa Lâm.

“Người ta nói ngôi sao bị đội chó săn đeo bám, còn anh thì ngược lại, bị ngôi sao đeo bám.” Cô cười cười, trên mặt không có chút hiềm nghi ghen tuông nào, lại bước đến kề sát người anh ngửi ngửi, nhíu mày, “Anh lại uống rượu?”

“Không phải, là... mùi rượu trên người Châu Niên.” Giang Mạc Viễn phá lệ nói dối lần nữa.

“À.” Trang Noãn Thần không hỏi nhiều nữa, lên lầu.

Anh nhìn theo bóng lưng cô, lát sau mới lên lầu vào phòng thay đồ.

Mới chớp mắt một lát, cô lại mơ thấy thời đại học.

Trong tay Trang Noãn Thần cầm kéo, vừa tỉa chậu hoa vừa thán nhiên cười khổ, cô vẫn mơ thấy Cố Mặc, cũng là mùa này, anh nắm tay cô tản bộ dưới bầu trời ngập cánh hoa rơi, trong mơ dường như còn nghe được anh đang đàn Ukulele, từng tiếng thánh thót.

Đã là chuyện của bao lâu rồi?

Trí nhớ của cô lại bắt đầu trở nên mơ hồ, thậm chí không phân biệt rõ cảnh tượng này đã từng diễn ra hay vẫn là... một giấc mơ.

Là cô thấy áy náy với Cố Mặc sao?

Hay là, sự trừng phạt của Cố Mặc với cô?

Nhưng Cố Mặc thì sao? Không phải anh cũng phản bội cô à?

Nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, bên hông đột nhiên nặng hơn, theo đó là cả người bị kéo vào lồng ngực rắn chắc như pho tượng, cách lớp

vài hơi mỏng, cô có thể cảm nhận được cơ bắp chắc khỏe của người đàn ông đằng sau.

Cánh tay anh chậm rãi thu hẹp, không ôn hòa như lúc bình thường, mà càng ngày càng chặt, chặt đến nỗi khiến cô ngạt thở.

“Giang Mạc Viễn, thắt lưng của em bị anh siết gãy rồi đó.” Cô càu nhàu.

“Đồ ngốc, sao anh lại cam lòng làm vậy chứ?” Tiếng nói tràn đầy ý cười của anh vang lên trên đỉnh đầu, rất nhanh, anh lại cúi mặt xuống, chôn sâu vào mái tóc cô, há miệng mút nhẹ vành tai cô, cử chỉ triền miên bá đạo.

Hơi thở ấm áp của anh phả vào gương mặt cùng cần cổ cô, khiến cô nhẹ nhàng run rẩy, từ chối một chút, quay đầu đi tránh khỏi sự tấn công của anh, không muốn bị anh chiếm của hơi, đôi môi ấm nóng ngược lại thuận thế rơi xuống cổ cô, nhẹ nhàng day cấn.

Cô bị chìm đắm trong mùi xạ hương cố hữu của anh cùng dục vọng đan xen vào hơi thở, mát lạnh thuần khiết, lại đủ nguy hiểm.

“Đừng làm loạn nữa, khuya lắm rồi, mệt quá.” Vừa nãy cô rõ ràng nhìn thấy vẻ mệt mỏi nơi đuôi mắt anh.

Giang Mạc Viễn lại cúi đầu cười, không nói lời nào, bế xốc cô lên đi vào phòng ngủ, vào đến phòng, anh thả tay đặt cô lên giường, cười nhìn cô chăm chăm. Trong tay Trang Noãn Thần vẫn còn cầm kéo, liền vung về phía anh, “Giang Mạc Viễn, anh uống rượu uống đến điên rồi sao?”

“Đúng vậy.” Anh bất ngờ thừa nhận với cô, mỉm cười cúi người tới gần cô, duỗi tay qua giắt lấy cây kéo trong tay cô, “Nhưng trước tiên

phải đảm bảo em sẽ không cảm thứ này xén rớt của quý của anh.”

“Háo sắc!” Cô nhú mày, xoay người giặt chần không thềm để ý tới anh.

Giang Mạc Viễn lại không định tha cho cô, thân hình cao lớn thuận thế đè lên cô, giữa lúc quần áo lỏng lẻo, anh cúi đầu tham lam cắn vào xương quai xanh tinh xảo gợi cảm kia, khiến Trang Noãn Thần liên tục xin tha, “Đừng quậy nữa mà.”

Anh lại giở chứng, dùng một tay bắt chéo hai cổ tay cô kéo lên đặt trên đỉnh đầu, tay còn lại tuột váy ngủ cô ra, hôn lên đầu vai cô, dần dần trượt xuống, sức lực trở nên càng lúc càng ngang ngược không nói lý lẽ.

“Giang Mạc Viễn, anh làm đau em...” Giang Mạc Viễn phát hiện thấy anh bất thường, liều mạng vùng vẫy muốn tránh khỏi sự tàn sát bừa bãi của anh, lại bị anh lần nữa đè chặt, không khí trong lồng ngực gần như bị anh hút hết, không thể hít thở.

Giang Mạc Viễn làm như không nghe thấy, gần như muốn nhào nặn cô thành bột mì, gương mặt cương nghị vẫn ôn hòa như trước, ngay cả nụ cười bên môi cũng nhu hòa mê người, nhưng ánh mắt anh u ám đến kỳ lạ, sâu trong đáy mắt như có lốc xoáy đang quay cuồng bốc lên, trong lòng Trang Noãn Thần thấp thỏm, biết rõ đêm nay cô tránh không khỏi rồi.

“Xin lỗi em...” Anh khẽ nỉ non vào tai cô, hà ra hơi nóng, sức lực bá đạo không chút nào giảm bớt, trút đi váy ngủ của cô, tiếp đó hoàn toàn áp người xuống.

Trang Noãn Thần đột nhiên hít sâu vào, ngửa mặt...

Bóng anh đan vào ánh sáng, cô khó khăn tiếp thụ khát vọng còn mạnh mẽ hơn mọi lần của anh...

Bên trong, lưu luyến triền miên.

Bầu không khí theo đó mà thăng hoa.

Cô không dẫn được tiếng kêu sợ hãi hòa cùng tiếng thở dốc ồ ồ của anh, như là nốt cao hòa cùng nốt trầm, theo cửa phòng khép hờ tràn khắp mọi ngõ ngách trong biệt thự...

Quyển 6 - Chương 29: Nhanh chân đến trước

Trải qua một đêm bị giày vò, Trang Noãn Thần suýt chút nữa không đến kịp hoạt động ngày hôm sau. Vội vội vàng vàng ra cửa, lúc chạy tới hiện trường nhân viên công tác đã vào chỗ. Người phụ trách Mỹ Á khu Trung Quốc cũng đi tới hiện trường, các phóng viên cũng đã vào chỗ ngồi của truyền thông, bố trí thiết bị và góc chụp ảnh đã xong.

Người phụ trách Mỹ Á khu Trung Quốc có vẻ phấn khởi, hoạt động lần này khách quý như mây, người đến tất cả đều là ông lớn trong ngành đương nhiên thể diện cũng rạng rỡ không ít, thấy Trang Noãn Thần chạy tới hiện trường liền vui mừng, lôi kéo cô nói, “Giám đốc Trang, người trong nghề đều nói năng lực triển khai hoạt động của Đức Mã khá mạnh, hôm nay tôi đến hiện trường nhìn thấy thật sự rất tuyệt, không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy, hơn nữa cô lại còn đích thân đến xem xét. Đúng là rất chuyên nghiệp.”

“Đâu có, đây là trách nhiệm công việc của tôi, nên làm mà.” Trang Noãn Thần mỉm cười với ông ta, có thể được khách hàng nhìn nhận đương nhiên là chuyện tốt.

“Sau khi hoạt động kết thúc, tôi sẽ chuẩn bị ký kết hợp đồng quảng cáo hàng năm với Đức Mã liền, giám đốc Trang, cô nhất định phải phụ trách đến cùng nhé.” Người phụ trách Mỹ Á chủ động đề nghị.

Nụ cười của Trang Noãn Thần cố gắng trông thật nhẹ nhàng, không quan tâm thiệt hơn nhưng thật ra lại đang cố che giấu kích động trong lòng, “Ông yên tâm, vì khách hàng mà phụ trách đến cùng là

trách nhiệm của bên B chúng tôi.”

“Tốt lắm.” Người phụ trách Mỹ Á cười càng sáng khoái, nhìn xung quanh hội trường một chút, “Lăng Phi đâu? Có vài vị khách quý muốn làm quen với cô ấy.”

“Lăng Phi...” Trang Noãn Thần nhìn đồng hồ, cười nhẹ, “Chắc sắp đến rồi, ngôi sao ấy mà, ai cũng thích ra oai làm giá, sắp tới giờ mới xuất hiện, hiện giờ không chừng đang ở bãi đỗ xe dậm lại phần trang điểm đó.”

“Ừ, cô ấy chính là ngôi sao khách mời khá quan trọng đó, lúc cắt băng còn phải dựa vào cô ấy.” Người phụ trách Mỹ Á cười ha ha, nói xong đi trước.

Sau khi đợi đối phương đi rồi, nụ cười trên mặt Trang Noãn Thần dần biến mất, đi đến khu nhân viên công tác, gọi Cao Doanh, “Lăng Phi đâu? Sao còn chưa tới?”

Cao Doanh liếm môi, “Chúng ta đã phái người đi đón, chắc là đang trên đường, thời điểm này có chút kẹt xe.”

“Gọi điện thoại xác nhận lại đi.” Trang Noãn Thần dặn dò.

Cao Doanh gật đầu, gọi qua đó, đối phương nhận máy, hai người nói vài câu rồi cúp.

“Nói Lăng Phi bây giờ còn đang trong phòng trang điểm.” Cao Doanh nhú mày.

“Bây giờ mà còn trang điểm?” Trang Noãn Thần chỉ đồng hồ, “Hoạt động sắp bắt đầu rồi, nói người của chúng ta mau chóng đón Lăng Phi xuất phát, trang điểm gì thì lên xe rồi trang điểm tiếp.”

Cao Doanh gật đầu, lại gọi điện thoại.

Bên kia, người bộ phận thương hiệu đã có mặt hỗ trợ, Trang Noãn Thần chạy đến tiếp đón, lại xác nhận một chút qui trình liên quan đến hoạt động.

Tiếng nhạc như nước, lan đến mỗi một góc trong không gian, êm ái, du dương.

Vì để thập toàn thập mỹ, Trang Noãn Thần hầu như hao tổn hết tâm huyết, mỗi một góc hội trường đều thiết kế tỉ mỉ, từ lúc khách quý vào chỗ đến hoạt động bắt đầu, thời điểm kết thúc cũng đặc biệt thiết kế không giống bình thường, mượn âm nhạc của hội trường mà nói, cũng không phải đơn giản phát bằng máy tính hay đĩa nhạc, mà là cô mời đến một nhạc sĩ chuyên nghiệp biên soạn riêng âm nhạc phù hợp với chủ đề của hoạt động lần này, cho nên kết hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Mỹ Á khen ngợi không ngớt.

Ngoại trừ Lăng Phi ra, còn mời ngôi sao ca nhạc kiêm người mẫu trong giới, các nhân vật nổi tiếng thì không cần phải nói. Chỉ là, sau khi các khách quý cấp quan trọng đều đã tới rồi, thì vẫn chưa thấy bóng dáng của Lăng Phi đâu.

Trang Noãn Thần vừa mới chuẩn bị đi thúc giục Cao Doanh tiếp, Cao Doanh đã vội vàng chạy tới với vẻ mặt cầu xin, “Tiêu rồi tiêu rồi.”

“Xảy ra chuyện gì?” Cô nhú mày, trong lòng bất giác dâng lên dự cảm không tốt.

Cao Doanh lắp bắp nói, “Người vừa rồi chúng ta phái đi, gọi điện

thoại lại nói là, họ đã bị lừa... sáng sớm Lăng Phi đã bị đón đi mất rồi.”

“Bị đón đi rồi? Là bị ai đón đi?” Trang Noãn Thần giật mình, đột nhiên cảm thấy thấp cổ sập.

“Thời gian gấp rút chúng ta vẫn chưa tra ra được, ngay cả nhân viên khách sạn cũng không biết, vẫn là thông qua một thám tử công mới biết được chuyện này, thám tử công nói là được một chiếc xe màu đen đón đi.”

Ý niệm đầu tiên lóe lên trong đầu Trang Noãn Thần chính là: Lăng Phi bị bắt cóc.

Nhưng suy nghĩ này nhanh chóng bị phủ định, ban ngày ban mặt làm sao có thể bị bắt cóc chứ?

“Gọi cho người đại diện của Lăng Phi.” Cô ra lệnh, cố gắng đè thấp giọng.

Cao Doanh lập tức gọi đi, sừng sốt, “Điện thoại tắt máy.”

Trang Noãn Thần cố gắng lấy lại bình tĩnh, cố gắng dùng lý trí phân tích, “Gọi điện cho tạp chí bên kia, hỏi bên kia xuất phát chưa.”

Cao Doanh tuy có nghi ngờ nhưng vẫn nghe theo, sau khi hỏi rõ ràng thì yếu ớt nói, “Bên kia đã sớm đi rồi, hoạt động lần này của họ diễn ra ở Hoài Nhu.”

Trang Noãn Thần siết chặt nắm tay.

“Noãn Thần, cậu nghi ngờ là người bên tạp chí đến đón Lăng Phi đi trước?” Cao Doanh kinh ngạc nói, “Không lẽ họ đề tiện đến vậy?”

“Xe của chúng ta hiện tại ở đâu?” Trang Noãn Thần bình tĩnh hỏi.

“Còn đang bị kẹt xe ở cầu Quốc Mẫu.”

Như một chậu nước lạnh dội xuống, Trang Noãn Thần cắn răng, “Cao Doanh, cậu trông chừng chỗ này, giai đoạn cắt băng của Lăng Phi cố gắng dời về sau đi.”

“Gì cơ?”

Trang Noãn Thần không có thời gian giải thích nhiều, cầm túi xách chạy ra ngoài. Nếu là lái xe đến Hoài Nhu, lúc này cô chạy đến chặn lại nói không chừng còn có thể chặn được người, ai có năng lực lớn phóng xe đến đón người? Ngoại trừ tạp chí hôm nay làm hoạt động cũng không có ai khác.

Hoạt động sẽ lập tức bắt đầu, cắt băng của Lăng Phi đặt ở giai đoạn giữa, cô có thể đi đường tắt đuổi theo, nói không chừng còn có hy vọng.

Mới vừa đẩy cửa hội trường ra, Cao Doanh ở sau lưng đã gọi to tên cô.

Quay đầu, Cao Doanh chạy đến, giờ di động thờ hồng học nói, “Noãn Thần, là điện thoại của Lăng Phi...”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, vội vàng nhận lấy.

“Này... Giám đốc Trang à...” Tiếng nói biếng nhác ở đầu dây bên kia truyền tới.

“Lăng Phi? Hiện giờ cô ở đâu?” Trang Noãn Thần lấy lại bình tĩnh, dự

cảm bất an trong lòng ngày càng nghiêm trọng, cô có cảm giác rằng Lăng Phi đã sớm lập kế hoạch từ trước.

Quả nhiên, Lăng Phi cười lớn, “Úi chà, sốt ruột à? Giám đốc Trang, chưa từng thấy chị khẩn trương như thế này nhé.”

“Cô đang ở đâu?” Trang Noãn Thần lạnh lùng nhắc lại.

“Chỗ này à... Sao tôi trông thế nào cũng thấy giống Hoài Nhu thế nhỉ.” Giọng điệu Lăng Phi vẫn biếng nhác như cũ, “Thật ra tôi gọi điện thoại chẳng qua cũng chỉ nghĩ đến phần tâm ý cuối cùng, chị đừng thử tìm cách cứu vãn nữa, tôi đã đến tham gia hoạt động của tạp chí rồi.”

Trang Noãn Thần nghe vậy thì trong lòng nhất thời dâng lên cổ lửa giận, nhưng vẫn lạnh giọng nói, “Đừng quên cô đã ký hợp đồng, tiền vi phạm cũng không ít.”

“Cũng chẳng biết là ai có thù oán với chị như vậy, đúng là có người đã giúp tôi trả tiền vi phạm hợp đồng, còn tôi, vốn không quen nhìn chị như thế, người này có năng lực đưa bốn chị, có sao tôi lại không làm?”

Trang Noãn Thần hận không thể ném điện thoại, hung hăng nghiêng rằng. “Nói như vậy, người đón cô đi không phải người của tạp chí?”

“Bên tạp chí chẳng phải gốc, cũng sẽ không làm chuyện chẳng có lợi lộc thế này.” Tiếng cười của Lăng Phi lộ vẻ châm chọc, “Sáng hôm nay, tôi cũng nghĩ người đến đón tôi là các người, ai biết sau khi ngồi lên xe thì xe chạy ra ngoại thành, bên tạp chí cũng chẳng biết chuyện này, vì tôi đến nên cũng phải điều chỉnh lại chương trình, Trang Noãn Thần à, nói chuyện này với chị chẳng qua chỉ là muốn nhắc nhở chị, đừng ý mình lấy được chồng tốt liền vênh vào tự đắc,

luôn có người không ưa dáng vẻ chị như thế đến trừng phạt chị, à không, trừng phạt đã tới rồi. Không thèm nghe chị nói nữa, hoạt động bên này sắp bắt đầu rồi, à, bên chị cũng bắt đầu rồi nhỉ, đúng là có lỗi quá, hiện giờ cho dù tôi có mọc thêm đôi cánh, cũng không bay về kịp, bai nha...”

Nói năng xấc xược ngạo mạn, tiếng cười khinh miệt, hết thảy đều chui vào trong tai của Trang Noãn Thần.

Sau khi cúp máy, Trang Noãn Thần hận đến nghiến răng, đáng giận!

Cao Doanh sau khi thấy thế bèn lo lắng hỏi, “Noãn Thần, Lăng Phi nói gì? Cô ta... có phải không đến được hay không?”

Cảm giác khó giải thích quanh quẩn trong lồng ngực, lần nữa lại bị Trang Noãn Thần nén xuống, hiện giờ có tức giận hay thịnh nộ cũng chẳng làm được gì, nghĩ cách qua khỏi hoạt động lần này này mới là chuyện cần làm. Đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, thật lâu sau cô quay đầu nhìn Cao Doanh, “Lăng Phi không tới được, chúng ta phải...”

“Giám đốc Trang!” Lời còn chưa dứt liền bị tiếng nói nổi giận ùng ùng cắt ngang, là người phụ trách Mỹ Á khu vực Trung Quốc.

Trang Noãn Thần xoay qua, bất đắc dĩ thở dài, có vẻ ông ta cũng biết chuyện này.

Người phụ trách đi lên, vừa tức vừa gấp, “Không phải cô cam đoan sẽ không có sơ suất ư? Sao Lăng Phi còn bị người khác đón đi? Vừa rồi người đại diện của cô ấy còn gọi điện thoại trách ngược lại tôi, hung hăng tố cáo tội trạng của truyền thông Đức Mã các cô! Nói sáng nay sau khi ngồi lên xe xong mới phát hiện là chạy đến Hoài Nhu! Các cô làm ăn thế nào vậy hả? Đón người cũng không đón được?”

Trang Noãn Thần bị ông ta mắng xối xả, hiện giờ chuyện quan trọng nhất chính là xử lý tình huống chứ không phải cãi nhau, đạo lý này ai cũng hiểu, nhưng khi gặp phải thì lại không thể giữ tình tảo được, nhất là làm bên A, ông ta có tư cách mắng như vậy.

“Hiện giờ cô nói xem phải làm sao đây? Hoạt động đã bắt đầu rồi! Lát nữa ai sẽ cắt băng? Thông cáo báo chí phải phát biểu thế nào? Tất cả truyền thông đều biết hôm nay Lăng Phi sẽ đến, tôi phải ăn nói thế nào với phóng viên đây? Thông cáo báo chí vừa phát còn không biết sẽ bôi đen Mỹ Á thế nào!” Lời nói của người phụ trách như nả pháo, chẳng chừa chút đường sống cho đối phương nói chuyện, “Lúc trước tôi đúng là tin nhầm người mới tìm đến truyền thông Đức Mã các cô! Sớm biết như vậy tôi tìm Oswald PR thì tốt rồi!”

“Sao ông lại có thể nói như vậy, xảy ra chuyện ngoài ý muốn là chúng tôi muốn thấy sao...”

“Cao Doanh!” Trang Noãn Thần quát cô, đè nén không vui cùng phần nộ trong lòng xuống, đối diện với khuôn mặt biến dạng vì giận dữ của người phụ trách, cô lẳng lẳng nói, “Hiện giờ muốn đón Lăng Phi về là chuyện không thể, cô ấy đã đến Hoài Nhu rồi, chuyện tới nước này chúng tôi chỉ có thể thay nghệ sĩ khác đến cắt băng, từ trong các vị khách quý chọn ra một người có trọng lượng nhất.”

“Vậy còn phía truyền thông?” Người phụ trách rống lên.

“Phía truyền thông giao cho đồng nghiệp bộ phận truyền thông của chúng tôi đến xử lý.” Trang Noãn Thần nói xong lại nhìn Cao Doanh, “Hiện giờ lập tức báo bộ phận thương hiệu, đồng nghiệp tổ quảng cáo sửa chữa lại thông cáo báo chí của hôm nay, đổi lại hết bản thảo vừa mới chỉnh sửa mới nhất trong hoạt động, phạm là từ có đề cập đến Lăng Phi đều sửa hết toàn bộ.”

“Vâng, mình lập tức đi sắp xếp.” Cao Doanh gật đầu, lật đật trở về khu công tác.

Quyển 6 - Chương 30: Có một số việc đã muộn

Sau khi Trang Noãn Thần bình tĩnh dần xếp hết thẻ xong lại quay qua nhìn người phụ trách, “Rất xin lỗi, lần này là sơ suất của chúng tôi, chúng tôi sẽ giảm tổn thất đến mức thấp nhất, nếu chúng tôi đã tiếp nhận vụ này của ông, xảy ra chuyện sẽ phụ trách đến cùng, sẽ không để phát sinh ảnh hưởng tiêu cực gì đến thương hiệu của Mỹ Á.”

Người phụ trách nhìn cô thật lâu sau mới tức tối nói: “Chỉ mong các cô đừng khiến tôi thất vọng, nếu không, tôi sẽ truy cứu trách nhiệm đến cùng!” Nói xong lời này thì thở hồng hộc bỏ đi.

Hết thẻ đều im lặng.

Cũng ngưng trọng tựa chết chóc.

Âm nhạc ở hội trường vang lên, hoạt động chính thức bắt đầu.

Trang Noãn Thần lẳng lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngọn lửa không tên vẫn đang bùng cháy. Lãng Phi không phải vì tiếp cận với Giang Mạc Viễn không thành mà có thể thay đổi mũi giáo đến hăm hại cô, đương nhiên, cô ta không có lá gan lớn như vậy, dám chủ động vi phạm hợp đồng tham gia một hoạt động khác, sau lưng rốt cục là ai bạo tay như vậy thì trước mắt cô chưa nghĩ ra, điều có thể khẳng định chính là, lời nói của người đại diện đến tuổi mãn kinh kia của Lãng Phi trong điện thoại đã đủ khiến Mỹ Á thay đổi cách nhìn về Đức Mã.

Từ trước đến nay cô không bao giờ cho rằng nghệ sĩ trẻ hiện nay còn chú ý cái gì là đạo đức nghề nghiệp, càng là loại người vinh quang nhất thời lại càng không có nhân phẩm, Lăng Phi cũng như thế.

Trời hừng sáng Hạ Lữ liền không ngủ được, ra ngoài ăn sáng, rồi đi siêu thị mua bao lớn bao nhỏ, chậm rãi thả bộ về nhà.

Trước khu chung cư có chiếc xe đỗ lại.

Ban đầu Hạ Lữ không chú ý lắm, khi tình cờ giương mắt đảo qua liền run nhẹ, nhưng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, cứ thế đi lướt qua chiếc xe vào khu chung cư.

“Hạ Lữ...” Cửa xe mở ra, là tiếng của Mạnh Khiếu.

Hạ Lữ làm như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

Mạnh Khiếu đuổi theo lên trước túm cô lại, có lẽ sức lực quá lớn không cẩn thận lại kéo hết mọi thứ trong tay cô rơi xuống đất. Hạ Lữ sững sờ tại chỗ, nhìn anh.

“Ngại quá.” Mạnh Khiếu thấy thế vội ngòai xỏm xuống nhặt lại đồ đạc rơi đầy đất, đợi đến khi cầm đến một gói đủ màu sắc rực rỡ thì mặt Hạ Lữ đỏ bừng, vội vàng giật lấy nhét ngay vào túi.

Mạnh Khiếu thấy rõ, là gói băng vệ sinh, thấy cô ngại, bất giác nhếch môi cười.

“Sao anh lại ở chỗ này?” Hạ Lữ hắng giọng, hờ hững hỏi.

“Tôi, cái đó... đúng lúc đi ngang qua đây.” Mạnh Khiếu lại có chút nhút nhát, rõ ràng sáng sớm đã đến đây chờ cô, ai ngờ lúc gặp cô rồi lại không biết nói gì.

Hạ Lữ nhìn anh một cái, khẽ à một tiếng, sau khi cầm lại đồ đạc liền quay đầu đi thẳng vào trong.

Mạnh Khiếu tự vả miệng mình, nghĩ nghĩ, rồi lấy hết can đảm đi theo vào.

Hạ Lữ về đến nhà đang muốn đóng cửa lại, thang máy mở xuất hiện bóng dáng của Mạnh Khiếu, thấy cô muốn đóng cửa lập tức hô lên, “Đợi đã...”

Hạ Lữ đứng ở cửa, nhíu mày.

Anh chạy đến, bàn tay lập tức chống lên cánh cửa, cúi xuống nhìn cô, “Được rồi tôi thừa nhận, thực ra là tôi đặc biệt đến tìm em.”

Hạ Lữ không tò mò, cũng chẳng cảm thấy kinh ngạc, chỉ thản nhiên hỏi, “Tìm tôi có việc?”

“Nhất định phải có việc mới có thể tìm em à?” Mạnh Khiếu nhìn thẳng vào mặt cô, hỏi.

Hạ Lữ thở dài, “Anh đi tìm người khác đi.” Nói xong muốn đóng cửa.

“Bộp...” Mạnh Khiếu đấm vào cửa, không có dự định rời khỏi, “Em không sợ hàng xóm chế giễu thì cứ nhốt tôi ở bên ngoài đi.”

Hạ Lữ nhăn nhó mặt mày, biết anh nói được làm được, đành phải cho vào.

Mạnh Khiếu nở nụ cười chiến thắng, nghênh ngang đi vào nhà cô. Hạ Lữ đóng cửa, đặt đồ ở nhà bếp xong thì quay qua đối diện với anh, “Rốt cục anh muốn gì?”

“Không có gì, chỉ muốn ở cùng em thôi.” Anh cười như không cười.

“Anh rảnh quá hả?” Hạ Lữ không hề dao động, “Theo tôi biết thì làm bác sĩ vô cùng bận rộn, ngay cả thời gian ngủ cũng rất ít.”

“Tôi rất biết sắp xếp thời gian.” Mạnh Khiếu cười, “Cho nên hôm nay tôi nghỉ phép.”

Sau khi Hạ Lữ nhìn anh hồi lâu, bất đắc dĩ nói, “Anh đến chỗ tôi chỉ để tán gẫu giết thời gian?”

“Nếu có thể trải qua một ngày như vậy cũng không tệ.” Mạnh Khiếu cười ha ha.

Hạ Lữ đứng dậy, “Anh rảnh như tôi thì không, anh về đi, tôi bận rồi.”

“Em bận chuyện gì? Nói không chừng tôi có thể giúp được em đó.”

“Chuyện công, anh không giúp được đâu.”

Mạnh Khiếu nhìn cô, cười quyến rũ, “Hôm nay em nghỉ phép mà, còn làm chuyện công gì?”

Nghe vậy, cô ngạc nhiên, “Sao anh biết hôm nay tôi nghỉ phép?”

Mạnh Khiếu biếng nhác, “Bạn tốt của em nói cho tôi biết.”

Hạ Lữ vẫn cứ nhìn anh trân trối.

Sau khi thấy thế, Mạnh Khiếu giơ tay xin hàng, “Thôi được rồi, tôi khai báo rõ với em là được mà, tôi tình cờ gặp Trang Noãn Thần, hai chúng tôi ngồi xuống nói chuyện rất lâu, đều nói về em. Cô ấy nói hiện tại em không tin tình yêu là vì sợ bị tình yêu làm tổn thương, hy vọng tôi có thể mang lại hạnh phúc cho em. Hôm qua là cô ấy gọi điện báo với tôi hôm nay em nghỉ phép, muốn tôi nắm bắt cơ hội này.” Nói xong liền bước đến, nhẹ nhàng kéo tay cô, “Hạ Lữ, thực sự hôm nay tôi đến chỉ vì muốn nói với em, chúng ta ở bên nhau đi, tôi không muốn tiếp tục làm người dưng của em nữa, chẳng lẽ em không có chút cảm giác gì với tôi hay sao?”

Từ trước đến giờ anh chưa từng thổ lộ với bất kỳ cô gái nào, càng không có thấp kém như thế, đổi lại là trước kia anh nhất định sẽ cảm thấy thế này là điên rồi, nếu không thì là đầu bị cửa kẹp. Nhưng hiện tại, anh không thể tính toán nhiều như vậy, sự bạc bẽo của cô, sự tuyệt tình hờ hững của cô như con dao nhỏ đâm vào tim anh, rất khó chịu. Anh cũng đã thử tìm lại cảm giác trên người những cô gái khác, đáng tiếc tất cả đều phí công.

Nghe Trang Noãn Thần nói xong, anh mới cảm thấy bản thân vẫn có thể nhìn thấy tia sáng.

Lời anh nói chui vào tai Hạ Lữ, ngữ điệu không cao lại đủ khiến cô chấn động. Nhưng, cô chấn động không phải vì nửa phần sau của Mạnh Khiếu, mà lời nửa phần trước đó, thật lâu, trong đầu cô vẫn quanh quẩn mấy câu nói kia của anh: Chúng tôi ngồi xuống nói chuyện rất lâu... Cô ấy hy vọng tôi có thể mang lại hạnh phúc cho em...

Là Trang Noãn Thần...

“Hạ Lữ...” Mạnh Khiếu thấy cô đứng ngơ ra, còn tưởng rằng cô bị lời nói của anh hù dọa, liếm môi thờ dãi, “Tôi biết trước kia tôi lãng

những, làm vài chuyện khá khốn nạn, cũng không có trách nhiệm với phụ nữ. Nhưng tôi sẽ không đối với em như vậy đâu.”

Cô vẫn im lặng như cũ, nhưng trong lòng lại đang dậy sóng, còn cô chính là con thuyền nhỏ, rồi cuộc bị cơn sóng này đánh nghiêng, không thể lên bờ cho đến khi ngạt thở.

“Hạ Lữ?” Mạnh Khiếu kiềm giữ hai tay cô, nhúu mày.

Lúc này cô mới hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh.

“Hạ Lữ, ở bên anh nhé.” Mạnh Khiếu nhìn sâu vào mắt cô, nhấn mạnh từng chữ.

Trong mắt Hạ Lữ xẹt qua vẻ khác thường, miệng há hốc.

“Anh muốn ở bên em.” Anh lại bồi thêm một câu.

Cảm xúc khó tả bao trùm đầu thương khác thường nhẹ nhàng bùng nổ, Hạ Lữ chỉ cảm thấy hít thở có chút khó khăn, sau một lúc lâu mới thản nhiên nói, “Ở trước mặt phụ nữ anh luôn thuận lợi, chưa từng bị phụ nữ miệt thị hay bỏ rơi, Mạnh Khiếu, anh muốn ở bên tôi là vì cái gì? Chỉ sợ đó là do cảm giác chinh phục của anh đang quấy phá mà thôi.”

“Anh...” Nhất thời Mạnh Khiếu không biết nói gì, cô nói đúng, chưa từng có người phụ nữ nào đối xử lạnh lùng như thế với anh.

“Tôi mệt lắm, anh về đi.” Hạ Lữ đi ra mở cửa.

“Hạ Lữ...”

“Về đi, tôi thực sự rất mệt, không muốn nói cái gì hết.” Cô hạ lệnh

đuổi khách rõ ràng.

Mạnh Khiếu hết cách đành phải đứng dậy, lúc đi tới cửa muốn nói cái gì đó nhưng lại không thể mở miệng được, sau khi nhìn cô thật lâu thì chỉ có thể ra về.

Cánh cửa đóng rầm một tiếng.

Tay Hạ Lữ đang nhẹ nhàng phát run.

Không phải bởi vì lời nói của Mạnh Khiếu, mà bởi vì hành vi của Trang Noãn Thần.

Qua một lát, cô chạy tới trước cửa sổ, sau khi thấy xe Mạnh Khiếu rời đi mới vội vàng xách túi ra cửa, chặn xe taxi rồi báo địa chỉ, trong lòng bắt đầu bất ổn.

Tiêu Duy, vẫn bận rộn như bình thường.

Ben tham dự hội nghị, sau khi họp với các vị cổ đông xong thì giữ Giang Mạc Viễn lại.

“Mạc Viễn à, việc thu mua khác sạn lần trước xảy ra vấn đề gì?”

Thư ký bưng hai tách cà phê đến, tựa như không khí, nhẹ nhàng đi vào rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Mùi cà phê nhanh chóng lan khắp phòng họp.

“Là tôi tính toán có vấn đề, ban đầu nghĩ rằng thu mua lại khách sạn của Nhan Minh sẽ kiếm được một khoản, ai ngờ anh ta cũng giấu

ngầm tốn không ít tiền vào đó, khách sạn là một chuỗi, thu mua một cái phải phụ trách luôn cái thứ hai, trên vấn đề tài chính sẽ có rắc rối lớn.” Giang Mạc Viễn hời hợt đáp, giọng điệu thâm trầm như cà phê trong tách.

Ben nhìn anh một cách sâu xa, “Trong ấn tượng của tôi, cậu luôn luôn không bao giờ mắc lỗi.”

“Là con người sẽ có lúc mắc lỗi.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Tôi cũng không ngoại lệ.”

“Cứ như vậy, cậu lại thiếu Tiêu Duy một món nợ nhân tình.” Ben cười như không cười nhìn anh.

Giang Mạc Viễn nhếch môi, cầm tách cà phê nhấp một ngụm, “Khoản này càng giống như là nợ ông một cam kết hồi báo chuyện đầu tư.”

“Hai chúng ta có cần phân chia rõ ràng như vậy không?” Ben cười ha ha, nửa đùa nửa thật.

Giang Mạc Viễn kín kẽ, “Trong chuyện làm ăn, phân chia rõ ràng sẽ tốt hơn.”

Ben nhếch mày, “Một khi đã như vậy, tôi xin nói thẳng, Mạc Viễn, cậu nói thật với tôi đi, chuyện đầu tư khách sạn có phải liên quan đến vợ cậu không?”

“Chẳng liên quan gì đến cô ấy.” Anh lạnh lùng đáp, không mảy may dao động.

“Theo tôi được biết, chủ khách sạn là anh họ của vợ cậu.”

“Vậy thì sao?”

“Mạc Viễn, cậu cũng đừng hiểu lầm, tôi chỉ là sợ cậu động lòng trắc ẩn, phải biết rằng thương trường như chiến trường, trên chiến trường thì cha con cũng có thể trở mặt thành thù, huống chi là anh họ?” Ben nhíu mày.

“Muốn chiếm lĩnh phân ngạch thị trường đầu tư ở Trung Quốc cũng không nhất định là ngành khách sạn.” Giang Mạc Viễn dựa người ra sau, đưa tay rút điếu thuốc đặt lên miệng, châm lửa hút một hơi, “Nhân tình nợ ông tôi sẽ trả, yên tâm.” Anh từ nhà họ Giang bước ra, có thể nhanh chóng trở thành trùm trong giới đầu tư cũng nhờ có sự giúp đỡ của Ben, cho nên Tiêu Duy bước đầu tiến quân vào thị trường Trung Quốc, anh liền đồng ý đến hỗ trợ.

Nhưng anh cũng không phải con nít, liên quan đến lợi ích trên thương trường sao có thể dùng hai chữ ‘tình nghĩa’ để so đo? Có vài người, tất nhiên là từ bỏ tình nghĩa mới có thể bước lên đỉnh kim tự tháp, chính như Ben ở trước mặt đây.

Quyển 6 - Chương 31: Còn đắt hơn cánh tay

Trên thương trường, chỉ đụng chạm vào lợi ích liền thay đổi hứng thú, bất cứ ai cũng không có khả năng là thiện nam tín nữ gì nữa. Vì lợi ích có thể không sợ dạng người chia thẳng dao vào mình, ngược lại loại người vừa nham hiểm vừa kín đáo lại khiến mình không thể không đề phòng. Giang Mạc Viễn như thế, ông Nam như thế, Ben càng như thế.

Ben nghe xong lời này của Giang Mạc Viễn, với tính tình trước sau như một của anh vẫn nói một câu, “Có thể để cho Mạc Viễn cậu nợ tôi ân tình, đúng là không dễ nha.” Trong lời nói có ẩn ý, ngay cả môi cũng tràn ra vẻ thâm tàng bất lộ.

Giang Mạc Viễn chỉ thản nhiên nhếch khóe miệng, gương mặt rơi vào giữa làn khói, sau hồi lâu mới cúi đầu thuốc vào gạt tàn, hờ hững lên tiếng, “Đương nhiên còn có một chuyện muốn nhờ.”

Ben nhếch mày, tựa hồ tỉnh ngộ.

Phòng tổng giám đốc Tiêu Duy chưa từng náo nhiệt như vậy.

Nguyên nhân dẫn đến chính là cách cánh cửa văn phòng khép hờ kia, các nhân viên phòng thư ký ngó nghiêng ló lưỡi, cho đến khi, Sa Lâm đóng rầm cửa lại mới ngăn cách hoàn toàn với âm thanh ồn nháo bên ngoài.

“Giang Mạc Viễn, em đến Tiêu Duy công tác là tình nguyện, anh không có tư cách khoa tay múa chân ở đây!” Cuộc họp chấm dứt, không đợi Sa Lâm chỉnh sửa xong báo cáo cuộc họp liền bị Châu Niên thu hồi quyền hạn trợ lý, lấy lại hết tất cả lịch trình có liên quan đến Giang Mạc Viễn, trong khi quá đổi kinh ngạc mới biết được, chức vụ trợ lý hành chính tổng giám đốc của cô đã gặp trở ngại, trợ lý thì vẫn là trợ lý, nhưng bị điều đến bộ phận khác, để tùy cô lựa chọn.

Cô không nói gì đầu tiên lập tức đi tìm Ben, nhưng Ben lại nhanh chóng rời khỏi công ty. Cô cũng chẳng phải kẻ ngốc, rất nhanh hiểu được nguồn cơn trong đó không khỏi liên quan đến Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn ngồi ở ghế ông chủ nhìn tài liệu bay tứ tung, như tuyết trắng rải trên thảm dày, người dám ở trước mặt anh la lối om sòm như thế cũng chỉ có mỗi Sa Lâm, tính khí của cô khá nóng nảy, không đốt trụ cả văn phòng này đã là tốt lắm rồi.

Đợi cô phát điên la hét xong, rốt cục anh mới lên tiếng, nhưng giọng điệu lại thật nhẹ nhàng, “Quậy đủ chưa?”

Sa Lâm thấy dáng vẻ tỉnh bơ của anh lại nổi giận, siết nắm tay, “Giang Mạc Viễn, rốt cục anh có ý gì?”

“Ý của tôi rất đơn giản.” Anh đan hai bàn tay vào nhau, khoe mắt đuôi mày lộ vẻ hờ hững, “Trợ lý của tôi, một mình Châu Niên là đủ.”

“Anh hoàn toàn không có tư cách sa thải em! Em là người của tổng bộ!” Sa Lâm tức giận đến toàn thân phát run.

“Em hiểu nhầm ý tôi rồi, tôi đâu có sa thải em, mà là điều chuyển đến làm trợ lý cho sếp khác, đây là điều chỉnh tốt nhất nguồn tài nguyên, trái lại rất có lợi cho Tiêu Duy bồi dưỡng nhân tài.”

“Chuyện này có khác gì sa thải em chứ?” Sa Lâm xông lên trước, chống hai tay lên bàn quan sát anh, “Không phải là anh không biết mục đích lần này em đến Trung Quốc, Giang Mạc Viễn, cho dù anh có ghét em, thì cũng đâu cần thiết phải làm lộ liễu vậy chứ?”

Giang Mạc Viễn bình thản nhìn cô, cùng với vẻ ngoài mạnh trong yếu của cô hình thành sự đối lập mãnh liệt, “Đương nhiên, em cũng có thể chủ động từ chức.”

“Cái gì?” Nghe xong cô lại nổi nóng.

“Con gái cưng của họ Nam đến Tiêu Duy làm trợ lý, một khi chuyện này truyền ra ngoài, ông Nam cũng mất hết thể diện. Sa Lâm, em có thể tiếp tục ở chỗ tôi quậy phá, nhưng sẽ rất nhanh truyền đến tai ba em.” Anh nói xong, châm thuốc, hút một hơi rồi nhả khói.

Sa Lâm nhìn chằm chằm khuôn mặt trong làn khói thuốc kia, hơi nheo mắt, “Giang Mạc Viễn, bắt đầu từ khi nào anh lại trở nên xa lạ quá vậy? Anh trước kia hoàn toàn không tuyệt tình như vậy!”

“Có thể do em hoàn toàn chẳng hiểu tôi.” Vẻ mặt Giang Mạc Viễn lạnh nhạt, “Em muốn thế nào tôi không có quyền can thiệp, cho dù tính khí của em khiến ba em xấu hổ tôi cũng hết cách, nhưng Sa Lâm à, tôi phải cảnh cáo em, tính tình của em nếu không sửa đổi thì sớm muộn gì cũng hỏng chuyện.”

“Ha ha...” Sa Lâm nghe vậy bèn cười lạnh, nhanh chóng nhìn thẳng vào mặt anh, “Sẽ hỏng chuyện? Sợ là sẽ làm hỏng chuyện tốt của anh thì có?”

Giang Mạc Viễn thản nhiên cười cười, không nói gì.

“Đừng cho rằng em không biết anh đang nghĩ gì, anh không muốn để em đi tìm vợ anh, như thế nào, cũng có chuyện làm anh sợ hãi à?”
Vẻ mặt Sa Lâm châm chọc, “Anh đang sợ cái gì? Chẳng lẽ cô ta không biết bản thân cô ta chính là thể thân à?”

Ánh mắt Giang Mạc Viễn chuyển lạnh, “Sa Lâm, đừng làm cho một chút áy náy cuối cùng của tôi với em mất sạch.”

“Anh...” Cô vô cùng ảm ức, sau khi nghe vậy khóe mắt đột nhiên đỏ lên, dứt khoát giận dỗi ngồi xuống đối diện anh, nước mắt thi nhau rơi xuống, “Giang Mạc Viễn, anh không thể đối xử với em như vậy, em đã làm gì khiến anh phải xa cách như vậy với em? Em không yêu Mạc Thâm, là anh đẩy em cho anh ấy, cái chết của anh ấy cũng là một tay anh gây nên, anh chẳng những ép chết Mạc Thâm, còn bức tử cả em! Nếu anh không tàn nhẫn lạnh lùng như thế thì em có thể cắt cổ tay tự tử hay sao? Anh có biết mấy năm nay em phải sống thế nào không? Nếu không phải anh ích kỷ, hiện tại Mạc Thâm vẫn còn sống, mà chúng ta, nói không chừng ngay cả con cũng có luôn rồi!”

Cái chết của Mạc Thâm chính là tử huyệt của Giang Mạc Viễn, Sa Lâm biết rất rõ, đem chuyện này thành vũ khí để đối phó với Giang Mạc Viễn nhất định sẽ thắng, có loại phụ nữ là dạng cực độ mất lý trí, càng nóng nảy sẽ lại càng mất đi khống chế, miệng lưỡi còn độc ác hơn cả lưỡi dao, Sa Lâm chính là loại phụ nữ này. Lúc này đề cập đến Mạc Thâm không thể nghi ngờ chính là thọc một nhát dao vào tim Giang Mạc Viễn, giết người không thấy máu.

Có lẽ cô chỉ thầm muốn trút ra hết bất mãn trong lòng, có lẽ cô chỉ thầm nghĩ dùng chuyện này để nhắc nhở là Giang Mạc Viễn nợ cô, nhưng cô đã quên, người đàn ông trước mặt này đã trải qua nỗi đau mất em trai, sau khi người thân trong gia đình hiểu lầm anh, người xung quanh anh thì dèm pha, anh đã sớm tôi luyện được sự ẩn nhẫn vượt hẳn người thường, anh kín đáo anh bình tĩnh và đã sớm không

còn là người mà Sa Lâm biết nữa, cho nên sau khi Sa Lâm thoát ra những lời này thì nghĩ có thể từ trên mặt Giang Mạc Viễn tìm ra chút áy náy hoặc hổ thẹn, nhưng không, sự trầm tĩnh của Giang Mạc Viễn vượt xa sự tưởng tượng của cô khiến cô quá đổi kinh ngạc.

Cô đã quên, Giang Mạc Viễn là người đàn ông đã có thói quen giấu biến hóa tâm tư vào bên trong, hỉ nộ ái ố đối với anh mà nói đã sớm có thể khống chế đến trình độ thu phát tự nhiên.

Trong văn phòng chìm vào im lặng, Sa Lâm ôm ngực, nhìn anh trân trối.

Giang Mạc Viễn lặng lẽ nhìn cô thật lâu sau mới đưa tay nhấn số điện thoại, “Châu Niên, anh vào đây một chút.” Hoàn toàn không quan tâm đến lời lên án vừa rồi của cô.

Châu Niên nhanh chóng gõ cửa bước vào, đồng thời cũng bị năng lực phá hoại cực mạnh của Sa Lâm thuyết phục, trong phòng làm việc của Giang Mạc Viễn chưa từng lộn xộn như thế này.

“Sắp xếp bộ phận cho cô ấy, mau chóng làm quen với nghiệp vụ.” Giang Mạc Viễn thông thả ra lệnh, trước khi rút tay về thì chạm nhẹ vào khung hình để trên bàn, cô gái trong hình có lúm đồng tiền như hoa, đã thoáng xua tan phiền muộn trong lòng. Bất cứ đồ vật nào trong văn phòng này đều có thể bị Sa Lâm ném vỡ, duy nhất chỉ có khung hình này là không thể.

“Giang Mạc Viễn, anh khinh người quá đáng!” Sa Lâm hỗn hển.

“Có ba sự lựa chọn.” Giang Mạc Viễn mỉm cười, ánh mắt lại tối tăm làm người ta sợ hãi, “Một, để Châu Niên sắp xếp công việc cho em. Hai, chủ động từ chức. Ba, tôi sẽ gọi điện cho ông Nam.”

Sa Lâm hung hăng dậm chân, “Xem như anh lợi hại!”

Tiếng đóng cửa suýt nữa làm cả văn phòng rung chuyển.

Hoạt động của Mỹ Á, như là bị người ta nhét thẳng con ruồi vào trong miệng, bởi vì sự vắng mặt của Lăng Phi trong hộp báo, sắc mặt của người phụ trách Mỹ Á khu Trung Quốc còn khó coi hơn cả nuốt con ruồi vào bụng.

Khâu cắt băng đổi thành nghệ sĩ khác đến tiến hành, mấy khách VIP biết tình tiết sự kiện trong bữa tiệc đều khe khẽ thì thầm với nhau, người không biết thì trái lại khá nồng nhiệt. Xét về tổng thể không làm mất đi hứng thú, thời điểm trước khi nghệ sĩ lên sân khấu, Trang Noãn Thần cố ý dận dò phải hâm nóng bầu không khí sôi động nhiều hơn, nghệ sĩ này lại khá linh hoạt, ít nhất, Trang Noãn Thần nhìn thấy được sắc mặt của người phụ trách Mỹ Á thoáng khôi phục lại vẻ bình thường.

Khâu cắt băng, ngoại trừ nghệ sĩ cùng khách VIP lên sân khấu, người phụ trách còn phải tự mình làm nổi bật vai trò trung tâm. Sự phối hợp của giai nhân và dã thú mang đến cảm giác gắn kết thành thị và nông thôn, dưới sân khấu cũng không chút nào keo kiệt tiếng vỗ tay, âm nhạc càng thêm vui tai hơn.

Trang Noãn Thần âm thầm thở phào, chỉ cần hoạt động kết thúc thì ổn rồi, tuy không có Lăng Phi thì không hay lắm, nhưng không có sai sót thì tốt rồi. Đang âm thầm cầu nguyện, Cao Doanh đến gần thấp giọng nói, “Noãn Thần, sao mình có cảm giác dàn đèn có chút vấn đề?”

Ánh sáng bốn phía đan xen vào nhau, màu sắc vẫn như cũ, chỉ là có

chút... không ổn. Trang Noãn Thần ngẩn ra, lúc này mới thật sự cảm thấy không đúng lắm, vừa định nói Cao Doanh tìm nhân viên ánh sáng đến hỏi cho rõ thì chỉ nghe Cao Doanh khẽ hô một tiếng...

Trên sân khấu, chùm đèn thủy tinh hoa lệ trên nóc đang lắc lư chao đảo, tiếp đó dây treo đèn...

“Noãn Thần...”

Tiếng hét hoảng sợ của Cao Doanh cộng với phần đông khách quý, cùng lúc đó, Trang Noãn Thần đã sớm xông lên sân khấu, dáng người nhỏ nhắn kia đẩy mạnh người phụ trách Mỹ Á ra sau, ai nấy đều sợ hãi chạy tán loạn.

Người phụ trách Mỹ Á bị đẩy sang một bên, dây treo đèn trên nóc sân khấu đã không còn chịu nổi sức nặng của chùm đèn, đứt phăng rơi thẳng xuống chỗ Trang Noãn Thần, dưới tình thế ngàn cân treo sợi tóc, cô chỉ cảm thấy trước mắt sáng lóa, cả người lại không biết được ai tóm lấy kéo sang một bên, đèn thủy tinh choang một tiếng rơi xuống đất, trong đó có mảnh thủy tinh văng ra, cô bản năng lấy tay che mắt, bị mảnh vỡ thủy tinh cắm phập vào cánh tay.

Cô đau đến nhúm mày, bên tai lại có tiếng quát khẽ, “Đừng động đậy, cẩn thận giẫm phải.”

Hết thảy diễn ra quá nhanh, nhanh như chớp.

Ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu Trang Noãn Thần chính là: Xong rồi! Phản ứng tiếp theo chính là cơn đau rát từ cánh tay truyền đến, trong hơi thở có mùi máu tươi, có phải cánh tay cô bị đứt rồi không? Quanh mình lộn xộn, tiếng rống giận dữ khàn đặc của người phụ trách Mỹ Á, tiếng bước chân chạy thoát thân của khách quý, tiếng kêu sợ hãi của đám nghệ sĩ ngôi sao... Trước mắt của cô bắt đầu

xuất hiện hình ảnh chồng chéo, đủ loại tiếng động va chạm vào nhau rồi nổ tung trong đầu, hình như cô lại nghe thấy tiếng khóc do quá sợ hãi của Cao Doanh, còn có tiếng của Hạ Lữ... Hạ Lữ? Hôm nay chẳng phải cậu ấy nghỉ phép à...

Cô thật sự bội phục chính mình đến hiện giờ còn có sức lực để phân tích, chính là, lực phân tích này cũng nhanh chóng tắt ngúm, theo đó là suy yếu kéo đến, đầu óc trống rỗng, toàn thân rơi vào vòng ôm mạnh mẽ, đỉnh đầu là tiếng nói lo lắng của đàn ông, “Noãn Thần em cố một chút, tôi lập tức đưa em đi bệnh viện.”

Thông thường khi con người trải qua biến cố mới phát hiện, thực sự là trong tiểu thuyết hay phim ảnh, tác giả hay biên kịch đều gạt người khác, sau khi hiểu được đạo lý này là thời điểm Trang Noãn Thần hoàn toàn tỉnh táo lại, trong trí nhớ của cô xuất hiện đoạn cuối, đèn thủy tinh chói lọi trước mắt, nó rơi thẳng xuống, nhắm ngay vị trí của người phụ trách Mỹ Á. Cô chỉ nhớ lúc đó mình vọt đến đẩy ông ta ra, sau đó xảy ra chuyện gì nữa thì chưa nhớ ra kịp.

Đầu cô không bị chấn động, nhưng trí nhớ lại xảy ra chút vấn đề, cũng không giống như tình tiết trong tiểu thuyết hay phim ảnh miêu tả, sau khi va chạm mạnh liền mất trí nhớ, cho nên cô mới cảm thấy tác giả đang lừa người ta. Đương nhiên, Trang Noãn Thần hận bản thân không thể mất sạch toàn bộ trí nhớ, ít ra cô sẽ quên đã xảy ra chuyện gì, cũng ít nhất không để cô ý thức được hoạt động lần này của Mỹ Á đã hoàn toàn tiêu tủng!

Đau đớn trên cánh tay khiến cô rên rỉ, bên tai lại là tiếng nói thân thiết kia, “Không sao đâu, bác sĩ đã xử lý rồi, chịu đựng một chút.”

Trang Noãn Thần theo đó quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Trình

Thiếu Tiên. Vẻ mặt anh nhìn qua thật nghiêm túc, ánh mắt còn biểu lộ đau lòng rõ ràng, thấy cô quay lại, anh liền đưa tay đặt lên vai cô nhẹ nhàng an ủi.

Bàn tay to lớn mạnh mẽ kia chạm đến vai cô, đồng thời kích thích trí nhớ vụn vặt trở về đầu óc. Ở hội trường, thời điểm dần dần rơi xuống, trước mắt của cô xẹt qua bóng dáng của Trình Thiếu Tiên.

“Cám ơn anh.” Cuối cùng cô cũng lên tiếng, giọng khàn khàn.

“Không có gì.” Trình Thiếu Tiên khẽ thở dài.

Cánh tay tê tê, không còn cảm giác gì.

Cô cả kinh, lúc này mới phát hiện cánh tay đầy máu me, trên khay có đặt vài mảnh vụn thủy tinh, trong đó có một miếng lớn, một nửa nhuốm đầy máu, nhìn mà giật mình.

Thử động dậy cánh tay, vết thương tê rần, chẳng thấy đau.

“Tay của tôi...”

“Đừng lộn xộn, vết thương đã được tiêm thuốc gây tê, hiện giờ đang phát huy tác dụng, tôi phải khâu lại vết thương cho cô.” Bác sĩ khoa cấp cứu mặc áo blouse cầm hồ sơ bệnh án, trả lời bằng giọng lạnh lùng như người máy.

Trình Thiếu Tiên ngồi xuống, nhìn cô nhẹ nhàng an ủi, “Sợ thì đừng nhìn.”

Bác sĩ cứ thế lấy dụng cụ khâu vết thương qua, dao, nhíp, cùng với ngọn đèn phát ra ánh sáng lạnh lẽo. Trang Noãn Thần trào nước mắt, Trình Thiếu Tiên tưởng cô sợ, vội vàng đưa tay ôm chầm lấy cô,

vùi đầu cô vào ngực mình.

Nước mắt cô không cách gì ngừng rơi, thực ra, cô khóc không vì vết thương này, mà là vì hoạt động kia.

Trình Thiếu Tiên ôm cô, nhẹ nhàng dỗ dành khuyên nhủ bên tai, “Được rồi được rồi, sắp khâu xong rồi.”

“Đừng ném mấy mảnh vụn này...” Trang Noãn Thần vừa khóc vừa nói.

Bác sĩ lại thấy tò mò, “Không ném chứ để làm gì? Giữ làm kỷ niệm à?”

Trình Thiếu Tiên cũng cảm thấy tò mò.

Trang Noãn Thần ngẩng đầu, nhìn vết thương trên cánh tay rồi lại nhìn mảnh vụn trong khay, “Mấy mảnh vỡ này đều là thủy tinh Swarovski, là đèn tôi đích thân đặt làm, mảnh hơi lớn kia... chính là mảnh dính máu của tôi đó... chỉ một mảnh thôi cũng đã mấy trăm đồng rồi, giá cả toàn bộ chùm đèn đó còn đắt hơn cánh tay tôi...”

Bác sĩ há hốc mồm.

Trình Thiếu Tiên thì kinh ngạc, rồi sau đó bật cười.

Quyển 6 - Chương 32: Chim sẻ và phượng hoàng

Từ bệnh viện đi ra, ánh dương chói lóa làm người ta hoa mắt.

Vết thương trên tay Trang Noãn Thần được xử lý khá tốt, bác sĩ trông lạnh lùng nhưng kỹ thuật khâu rất tốt, tổng cộng khâu bốn mũi, lúc khâu cả người Trang Noãn Thần đều tê, sau khi khâu xong mới phát hiện hóa ra thời điểm buộc lại không cần buộc thành hình nơ bướm như trong tưởng tượng của cô, xách cánh tay quấn băng gạc, cô thông thả qua lại ở hành lang bệnh viện, trong lòng lại như bị mèo quào.

Không bao lâu sau, Trình Thiếu Tiên nghe xong điện thoại đi tới, sắc mặt bình tĩnh hết như lúc vừa mới đến bệnh viện, không nhìn ra được chút manh mối nào, cô vội vàng bước đến hỏi tình hình ở hội trường, Trình Thiếu Tiên nhìn cô bất đắc dĩ, “Tất cả người ở hội trường, ngoại trừ em ra ai cũng không bị thương, người thương tật như em nên lo cho mình trước đi.”

“Tôi muốn biết tình hình.” Trang Noãn Thần đâu chịu thôi, sốt ruột hỏi, “Hơn nữa hiện giờ tôi phải lập tức trở về hiện trường hoạt động, hôm nay xảy ra sự cố lớn như vậy, chẳng những không thể ăn nói với bên Mỹ Á, cũng không bị được miệng giới truyền thông nữa.”

“Yên tâm đi, mọi người bên hội trường giải tán hết rồi, nhân viên phụ trách thiết bị đang điều tra nguyên nhân sự cố, bên Mỹ Á tôi đã phái giám đốc bộ phận thương hiệu qua đó đàm phán rồi, tạm thời em không cần lộ diện, chờ bộ phận thương hiệu đàm phán ra kết quả rồi nói sau, về phần truyền thông, đồng nghiệp bộ phận truyền thông đã

tham gia thương thuyết, cố gắng phong tỏa tin tức.”

“Nhưng hoạt động này vẫn chưa kết thúc...”

“Angel sẽ tiếp nhận xử lý, đương nhiên, phải xem bộ phận thương hiệu đàm phán thế nào mới có thể quyết định.” Trình Thiếu Tiên giải thích rõ.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, Angel... trong lòng cảm thấy khác lạ, ngẩng lên nhìn với ánh mắt cảnh giác, “Hợp đồng nhà cung ứng ánh sáng là chị ấy cung cấp, chị ấy không thể không biết dàn đèn có vấn đề!”

Trình Thiếu Tiên thoáng trầm tư, sau lúc lâu nhìn Trang Noãn Thần, “Chuyện này cứ giao cho tôi đi thăm dò, trước mắt quan trọng nhất là em phải mau chóng về nhà nghỉ ngơi.”

“Hiện tại sao tôi có thể nghỉ ngơi được?” Cô đang nóng lòng muốn chết.

“Tâm trạng của em tôi có thể hiểu, nhưng giải quyết chuyện này cần phải có cả một quá trình, cho dù hiện tại em chạy đến Mỹ Á hay hội trường thì sao? Chuyện này đã xảy ra rồi.” Trình Thiếu Tiên thở dài, “Em đã bỏ bao nhiêu công sức cho hoạt động này tôi đều biết hết cả, nhưng hiện tại em thực sự cần nghỉ ngơi.”

Trang Noãn Thần biết nhiều lời vô ích, cũng chỉ thuận theo gật đầu.

“Đi thôi, tôi đưa em về nhà.”

“Tôi...” Cô do dự một lát.

Trình Thiếu Tiên dừng bước, nghi hoặc nhìn cô.

Sau hồi lâu cô mới khẽ nói, “Đưa tôi đến Tiêu Duy đi.”

“Em muốn đi tìm anh ta?” Trình Thiếu Tiên cụp mắt.

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng gật đầu, lồng ngực đang có tảng đá đè lên, nặng đến có chút hít thở không thông. Ngay lúc vừa rồi, cô thực sự đã nghĩ bản thân sẽ bị dàn đèn to lớn đó đè chết, nếu có chết thì cái chết của cô cũng có ý nghĩa lắm, con người có một ngàn kiểu chết, người có thể bị dàn đèn pha lê Swarovski đè chết e rằng sẽ là kiểu chết ly kì trong giới này. Thế nhưng, ngay khoảnh khắc dàn đèn sắp rớt xuống, trong đầu óc trống rỗng của cô bỗng nhiên xuất hiện cái tên của một người đàn ông: Giang Mạc Viễn.

Nếu cô không được gặp anh, cứ như vậy mà chết đi có phải rất đáng tiếc không?

Cũng chính khoảnh khắc ấy cô mới ý thức được rằng, hóa ra, cô đã yêu anh đến tận cốt tủy...

Thứ tình yêu bất chợt như thế rốt cục nảy sinh vào lúc nào? Giang Mạc Viễn, hết thảy của anh giống như là đang gieo xuống một hạt giống trong lòng cô, tuy nói sẽ khiến cô hận, nhưng lại không ngăn được sức lôi cuốn kỳ lạ như thuốc phiện của anh, cô chỉ biết bản thân có một ngày sẽ trầm luân, chính là hôm nay, thời điểm cô phát giác ra, hạt giống này đã biến thành đại thụ che trời.

Cô, vốn dĩ không nỡ rời xa anh.

Rất muốn... Rất muốn gặp anh vào lúc này.

Cô chẳng qua chỉ là một cô gái bình thường, khi gặp phải biến cố như vậy liền cảm thấy thiếu cảm giác an toàn, nên hy vọng anh có

thể ở bên cô lúc này.

Trình Thiếu Tiên thấy cô gật đầu cũng không hỏi thêm gì, lặng lẽ nhìn cô thật lâu sau mới thoáng gật đầu, “Đi thôi.”

Lúc gần đến Tiêu Duy, Trang Noãn Thần xuống xe, hít từng hơi thật sâu, sự cố ngoài ý muốn vào ban sáng vẫn không tài nào tan đi. Ngẩng đầu nhìn tòa nhà ốp kính ở cách đó không xa, ánh chiều tà hắt vào cửa kính, phản xạ ra ánh hào quang chói mắt.

Hơi nheo mắt lại, trong lòng cô ngổn ngang cảm xúc.

Từ khi biết anh, đây là lần đầu tiên cô chủ động đến Tiêu Duy, đứng ở chỗ này chỉ có một nguyên nhân, chính là rất muốn nhìn thấy Giang Mạc Viễn. Cô biết bản thân có chút ỷ lại, khi gặp phải vấn đề người đầu tiên cô nghĩ đến lại là Giang Mạc Viễn, cô thực hy vọng giờ phút này đứng ở trước mặt anh, đem toàn bộ căng thẳng, sợ hãi của ngày hôm nay biến thành nước mắt, ở trong lòng anh thoải mái khóc một trận, thậm chí nói với anh: em đã làm hỏng hoạt động, ngộ nhỡ không giữ được công việc này nữa có lẽ anh phải nuôi em...

Trình Thiếu Tiên cũng xuống xe, thấy cô vẫn đứng yên không nhúc nhích, bèn đưa túi thuốc cho cô, “Buổi tối đừng quên uống thuốc nhé.”

Cô nhận lấy, cố nặn một nụ cười. Hoạt động lần này xảy ra vấn đề, nghĩ đến Trình Thiếu Tiên chịu áp lực lớn hơn mình nhiều, cô biết bản thân quá thất bại, càng làm liên lụy đến anh. Lúc đang do dự không biết nên nói gì với anh, ánh mắt anh nhìn về phía trước đột nhiên đại ra, rất nhanh, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, là vẻ kinh ngạc như gặp ma giữa ban ngày, sau đó... sắc mặt trở nên tái mét

làm người ta sợ hãi!

Thay đổi nét mặt có thể so với đổi mặt trong Xuyên kịch, Trang Noãn Thần bị biểu hiện của anh dọa sợ, quay đầu lại nhìn xem...

“Đừng nhìn...”

Ánh mắt cô đang quét qua cùng câu khuyên can của Trình Thiếu Tiên đồng thời hạ xuống, lần lượt lại chuẩn xác dừng ngay cửa chính của Tiêu Duy.

Vì vậy...

Trang Noãn Thần thấy được một cảnh tượng...

Cảnh tượng khiến cô tan nát cõi lòng cùng hối hận...

Cửa Tiêu Duy, trước chiếc xe thương vụ đỗ lại, một đôi nam nữ đang đứng ôm nhau, ánh sáng chiếu nghiêng trên người họ lại đẹp đẽ như thế, lại quen thuộc đến đau mắt cô. Người đàn ông, vóc dáng cao to vạm vỡ, phối với bộ complet phẳng phiu, là ông trời thiên vị anh, ngay cả ráng chiều cũng gọt đẽo dáng người anh cẩn thận tỉ mỉ đến vậy, còn người phụ nữ dựa vào trong lòng anh biểu hiện cũng không kém, mái tóc mềm mại cũng như đôi mắt đa tình của cô đều lưu luyến trên người anh.

Do không đứng trực diện, nên Trang Noãn Thần chỉ nhìn được sườn mặt của anh, đường nét anh tuấn như đẽo gọt, môi anh khế mím, ánh sáng nơi khóe mắt đều ngưng tụ trên người cô gái ở trong lòng.

Toàn thân Trang Noãn Thần như hóa đá, cô gái kia, vì sao đuôi mày khóe mắt lại quen thuộc đến vậy?

Nheo mắt thì nhìn thấy cô gái đó đang nhiệt tình ôm lấy gáy của anh, cánh môi như lửa nóng phủ lên môi anh...

Hệt như sấm sét giữa trời quang từ trên cao giáng xuống, quất mạnh lên đỉnh đầu cô, nhát mắt, ký ức như hoa nở rộ, đóa hoa bị gió thổi mạnh đến rơi rụng tan tác!

“Cậu cùng Giang Mạc Viễn đính hôn nhiều năm như vậy, cũng không thấy anh ta yêu cậu bao nhiêu...”

“Đây là tấm hình hai đứa mình chụp ở Ai Cập, cậu quên rồi à?”...

“Sa Lâm chết rồi, cô ấy tự sát, chết trước mặt anh...”

“Là anh gián tiếp hại chết cô ấy, nếu lúc trước anh quan tâm cô ấy nhiều hơn một chút, có lẽ cô ấy sẽ không chết...”

Từng tiếng nói khác nhau vang lên trong đầu cô, từng mảnh ký ức như măng mọc, cho đến khi nhìn thấy sự thật đẫm máu!

Trang Noãn Thần bỗng nhiên đưa tay bịt miệng lại, có như thế mới dè nén được dục vọng muốn hét lên. Cô nhìn cô gái kia quen thuộc như vậy, cô nghĩ tới cô gái trong tấm ảnh... Nhìn thấy đường nét gương mặt cô ấy tựa như đang nhìn chính mình trong gương...

Sa Lâm!

Cô ấy là Sa Lâm!

Vị hôn thê của Giang Mạc Viễn...

Đến cuối cùng anh vẫn lừa cô, Sa Lâm, hoàn toàn không chết!

Đứng bên này đường, Trang Noãn Thần trơ mắt nhìn người chồng hợp pháp của mình đang hôn người phụ nữ khác, dùng một lý do vừa ngớ ngẩn vừa buồn cười để lấy lệ với cô, lừa gạt sự đồng tình của cô!

Cô được xem là gì?

Bọn họ xem như được trùng phùng sau khi đã chia cách ư?

Vậy thế thân như cô có cần thiết tồn tại không?

Tác dụng thuốc tê ở vết thương dần dần giảm bớt, chỗ khâu từng đợt đau đớn, cô chưa bao giờ biết hóa ra khâu vết thương lại đau như vậy, đau đến không nói nên lời, đau đến ngực như bị vật to lớn quất vào, càng va càng mạnh. Trái tim cô cũng đập nhanh hơn, đau đến mặt cô tái nhợt, hàm răng va lập cập vào nhau...

Đột nhiên, cô cảm thấy lực phủ ngũ tạng như bị một bàn tay to lớn hung hăng bóp nát, một luồng nhiệt nóng bỏng nhiên dâng lên cổ họng, cô không thở được, cố gắng ho khan một tiếng, ngẹn máu theo đó văng ra, kế tiếp, cơn đau dạ dày kéo đến khiến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trình Thiếu Tiên đỡ lấy đầu vai cô, sắc mặt anh nhìn qua cũng chẳng kém gì cô, xanh trắng dọa người, thấy cô đột nhiên ói máu, anh chợt bối rối, “Noãn Thần? Em sao vậy?”

Trang Noãn Thần vịn vào cánh tay anh, dùng hết sức lực toàn thân nhưng vẫn đau, cố nén co rút tê tâm liệt phế, ngón tay nhẹ nhàng run rẩy, “Tôi không sao...” Từ nhỏ đến lớn, tổng cộng cô học máu hai lần, lần đầu tiên là lúc cô còn rất nhỏ, tiếng sấm chớp lớn quá, cô bị hoảng sợ cực độ mà học máu, đi khám thì bác sĩ chẩn đoán là do dạ dày xuất huyết gây nên, lúc đó Trang Noãn Thần cũng không hiểu tại

sao lúc khủng hoảng lại học máu, cô còn nhỏ như vậy làm sao dạ dày xuất huyết được. Lần thứ hai chính là hiện giờ, tám phần là tức giận công tâm, dạ dày kích thích đến đau.

“Còn nói không sao, em cũng...”

“Anh thích cô ấy à?” Trang Noãn Thần đột nhiên hỏi.

Cơn đau dạ dày sao sánh được với cơn đau trong lòng.

Trình Thiếu Tiên sững sờ, không đáp.

“Anh có biết là cô ấy còn sống không? Hay là, thực sự cô ấy luôn còn sống.” Tiếng nói của cô phiêu diêu bất định như điều đứt dây.

Trình Thiếu Tiên vẫn im lặng không nói.

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng cắn môi, “Anh muốn qua đó không?”

Trình Thiếu Tiên có vẻ hơi đau khổ.

Cô nghĩ rằng anh vẫn sẽ im lặng, nhưng không ngờ anh lại thản nhiên nói một câu, “Không, hiện tại, em quan trọng hơn cô ấy.”

“Cám ơn.” Trang Noãn Thần cố gắng nặn ra nụ cười, nhìn lại hai người đang dây dưa ở cách đó không xa... Trước sau vẫn có người an ủi cô, có phải xem như là may mắn không?

Trình Thiếu Tiên thấy mặt cô tái đến dọa người, nhất thời không biết phải an ủi thế nào, sau khi trong lòng hết dây sóng, trong mắt anh cũng chỉ còn lại Trang Noãn Thần với hàm răng nhuộm máu đỏ tươi.

Dương như bất cứ lúc nào cô cũng có thể bị gió cuốn đi, khiến người

ta đau lòng.

Sau một lúc lâu...

“Đi thôi...” Cô lại nhẹ nhàng buông ra một câu.

Trình Thiếu Tiên ngạc nhiên.

“Đưa tôi đến bệnh viện đi, tay tôi và dạ dày nữa đều đau quá...”
Trang Noãn Thần yếu ớt nói, mỗi từ nhả ra đều đau đến ứa máu.

Giang Mạc Viễn, đúng là vẫn còn lừa dối cô.

Từ lúc quen biết đến khi kết hôn đến bây giờ, thời điểm Michelle xuất hiện cô chưa từng thấy sợ hãi, bởi vì cô nhìn thấy vẻ lạnh nhạt trong mắt Giang Mạc Viễn; cô cũng chưa từng lo lắng đến mấy chuyện vật vãn giờ trò ly gián của Từ Hiểu Kỳ, bởi vì cô nhìn thấy trong mắt Giang Mạc Viễn là vẻ bức bối; lúc Lăng Phi chủ động yêu thương nhưng nhớ cô cũng chẳng thêm bận tâm chú ý, bởi vì cô có thể phát hiện thấy ý nghĩ chẳng chút quan tâm của Giang Mạc Viễn.

Thế nhưng, Sa Lâm đã xuất hiện...

Cô không biết cách thế nào để nhìn thấu ánh mắt cùng trái tim anh.

Giờ khắc này, khi anh cùng cô gái có gương mặt tương tự cô dây dưa, lòng dạ đang treo lơ lửng của Trang Noãn Thần rốt cuộc cũng vỡ nát. Tựa như đa số loài động vật trên đời này đều biến thành lão hổ, nhưng chỉ có mỗi lão hổ mới có thể biến giống hệt như lão hổ, con chim sẻ như cô trước sau vẫn là chim sẻ, Sa Lâm mới chính là phượng hoàng, có lẽ cô ấy vẫn luôn đậu trên cành cao chưa từng bay đi...

Thế nhưng, tim cô vẫn đau quá, cô như té xuống bãi thủy tinh nát bét đầy đất, đâm đến toàn thân là máu... Cô không có can đảm hỏi nhiều, cũng không có dũng khí đi qua đó, quả tim trầm luân trên người anh đang từ từ rỉ máu, trong khoang miệng của cô vẫn còn lưu lại mùi máu tươi tinh khiết.

Thực ra, anh đâu cần phải lừa cô, chỉ cần nói thẳng với cô một câu: Sa Lâm đã trở về, anh muốn ở bên cô ấy, em chẳng qua chỉ là một thể thân.

Cô hận chính mình, cho dù trong tay Giang Mạc Viễn đã cầm một cây dao đâm thẳng vào tim cô, thế nhưng cô vẫn yêu anh, ha ha...

Sau khi Trình Thiếu Tiên trông thấy dáng vẻ như lung lay sắp ngã của cô thì cũng không đành lòng, giơ tay ôm lấy cô, dìu cô vào lại trong xe, xe nhanh chóng rời khỏi phạm vi của Tiêu Duy, trong không khí chỉ còn lại mùi của tuyệt vọng...

Bên này Tiêu Duy.

Tình huống có chút khác biệt.

Sa Lâm dựa vào lòng Giang Mạc Viễn, dùng hết toàn bộ tình cảm ôm hôn người đàn ông khiến cô nhớ da diết này, thế nhưng, mãi cho đến lúc cô sắp ngạt thở, thì anh trước sau vẫn cứng đờ không đáp lại.

Cô tức giận, cuối cùng cũng đẩy anh ra, cô trừng mắt giận dữ nhìn anh, cắn môi.

“Quậy đủ chưa? Em còn muốn chứng minh thế nào, hửm?” Giang Mạc Viễn khắc chế sự mất kiên nhẫn, sắc mặt bình thản đến dọa

người.

Sau khi nghe vậy, vẻ mặt Sa Lâm dần dần dịu lại, trong mắt nhanh chóng xẹt qua tia bi thương, “Mạc Viễn, anh thực sự không có chút cảm giác nào với em?”

“Nếu em còn quần lấy đến nỗi khiến tôi trễ nãi chuyện xã giao, tôi sẽ có cảm giác với em ngay.” Giang Mạc Viễn tỉnh bơ nói, nhấn mạnh từng chữ, “Là chán ghét.”

“Cho dù em đã từng tự sát vì anh?”

“Phải.”

Sa Lâm sắp cắn nát môi mình, thờ hốt hển, “Chẳng lẽ, khi anh đối diện với khuôn mặt của Trang Noãn Thần cũng không chút nào nghĩ tới em sao?”

“Sa Lâm.” Giang Mạc Viễn hời hợt gọi ra tên của cô, “Cô ấy khác em, một chút cũng không giống.”

“Em đã xem qua ảnh chụp của cô ấy!” Cô nổi nóng.

Giang Mạc Viễn thờ ơ nhìn cô, “Hình ảnh có thể gạt người, nhưng ánh mắt lại là chân thật. Sa Lâm, bắt đầu cuộc sống mới của em đi, đừng khiến ba em phải lo lắng nữa.” Nói xong, mở cửa lên xe.

Xe cứ thế chạy đi.

Sa Lâm đứng lặng ở đó, nước mắt nhanh chóng đọng đầy...

Quyển 6 - Chương 33: Sứ giả duyên phận

Mặt trời lặn, bóng tối dần nhuộm đẫm trên cửa kính, ngay cả khóm hoa vàng nhạt nghênh xuân trong khu chung cư cũng bị che khuất đi vẻ đẹp, bóng tối lan tràn lên cửa sổ theo kiểu Anh, tinh tế gần như thay hình đổi dạng.

Trang Noãn Thần ngồi trước cửa sổ, thân hình nhỏ nhắn cuộn tròn suốt một tiếng đồng hồ, nhìn trời chiều ngả về tây đến khi trăng treo trên đầu, cũng nhìn thấy vườn hoa trong khu nhà từ nháo nhiệt chuyển thành yên tĩnh, các hộ gia đình lần lượt sáng đèn, có người vội vàng vào bếp nấu cơm, có người vừa đi làm về, cũng có tình nhân hoặc vợ chồng xách túi to của siêu thị vui cười đi vào khu nhà.

Chiều nay, chờ đến lúc cô được Trình Thiếu Tiên đưa đến bệnh viện thì dạ dày không còn đau nữa, sau khi làm kiểm tra cũng không có kết quả gì, Trình Thiếu Tiên vốn kiên trì bắt cô đi làm kiểm tra toàn diện nhưng đúng lúc nhận được điện thoại của công ty, thấy đáng vẻ anh vội vàng vàng, cô vốn muốn về công ty lại bị anh nghiêm khắc ngăn cấm, sau khi anh đi rồi, cô cũng không còn lòng dạ nào làm kiểm tra nữa, nên buồn bã trở về nhà mới.

Sau khi bắt gặp cảnh tượng Giang Mạc Viễn ở cùng Sa Lâm, ngay cả biệt thự của họ cô cũng không dám về.

Bởi vì cô sợ cô đơn.

Giang Mạc Viễn gọi cho cô vô số cuộc điện thoại, cô đều bịt tai như không nghe thấy, cho đến khi điện thoại lại tiếp tục reo nữa, lúc này

cô mới bắt máy.

“Noãn Noãn, em ở đâu?” Đầu dây bên kia vang lên tiếng đàn ông có chút sốt ruột.

Trái tim Trang Noãn Thần theo giọng nói ấy mà thắt lại, giọng nói êm ái gần như khiến cô rơi lệ, cổ họng nghèn nghẹn, nỗi bi ai thống khổ khó ngôn từ nào tả được lại ùa đến.

“Noãn Noãn?”

“Em... ở công ty.” Nuốt nước bọt, thoáng phá tan cảm giác nghẹn cứng nơi cổ họng, tiếng của cô đè xuống cực thấp, lòng lại buồn tênh.

Dường như Giang Mạc Viễn hơi ngập ngừng, hồi lâu sau bất đắc dĩ thở dài, “Anh mới từ Đức Mã đi ra, người còn đang chưa ra khỏi đó.” Anh dùng một phương thức gián tiếp vạch trần lời nói dối của cô, ngữ điệu lộ ra sự khoan dung cùng yêu thương.

Trang Noãn Thần im lặng, tám phần anh đã biết chuyện xảy ra hôm nay.

“Tâm trạng em khá tệ, đang ở bên ngoài.”

“Nói cho anh biết địa chỉ, anh đến đón em.” Tiếng nói Giang Mạc Viễn thật ôn hòa.

“Không cần...” Khóe mắt cô đỏ lên, anh dịu dàng như vậy, chỉ tiếc rằng, sự dịu dàng này không chỉ dành cho riêng cô.

Tiếng nói ở đầu bên kia tựa hồ trở nên nghiêm khắc hơn...

“Noãn Noãn, em đang bị thương.”

Hóa ra anh biết hết, còn biết kỹ càng đến vậy, vậy thì anh có biết cô từng đến Tiêu Duy không? Có biết cô đang ở thời điểm bất lực nhất không?

“Em thực sự rất rối, anh để em yên tĩnh một chút được không?” Cô hơi cao giọng, phá tan bức dọc trong lòng, “Em sẽ tự về nhà.” Nói xong, không đợi anh nói thêm gì nữa đã cúp máy.

Trong nhà lại lâm vào yên tĩnh.

Con người có đau khổ cỡ nào cũng sẽ đói.

Khi Trang Noãn Thần ra khỏi nhà chuẩn bị đến siêu thị mua thứ gì đó để lấp đầy bụng, đúng lúc gặp được bà Viên nhà bên từ ngoài trở về, hình như bà đi mua sắm, xách túi lớn túi nhỏ, thấy Trang Noãn Thần thì ra vẻ kinh ngạc vui mừng, nhiệt tình kéo cô vào nhà cùng nhau ăn cơm.

Trang Noãn Thần từ chối, bà Viên thấy thế cũng không ép buộc, từ trong túi lấy ra một con búp bê nhỏ màu sắc sặc sỡ, đặt vào tay cô.

“Đây là gì?” Cô tò mò hỏi.

“Sứ giả duyên phận.” Bà Viên cười híp mắt, “Bà tìm được con búp bê này trong một tiệm chuyên bán vật phẩm phong cách La Mã, người dân La Mã rất thích sứ giả duyên phận này, bà thấy hợp với cháu nên mua, định tặng cháu.”

Lần đầu tiên Trang Noãn Thần thấy người già có tâm hồn trẻ trung thế này, con búp bê kia cô cũng từng thấy qua, nhưng giá cả quá đắt đỏ nên cô tuyệt đối không thể nhận, “Bà Viên à, cháu...”

“Cầm chơi đi mà, màu sắc sắc sỡ thế này, chỉ cần nhìn thôi thì tâm trạng đã khá lên rồi.” Bà Viên tiện tay nhét con búp bê vào túi áo khoác của cô, như tùy ý lại như sâu xa nói, “Người trẻ tuổi ấy mà, không có thời điểm quan trọng nào là không vượt qua được. Nghĩ thoáng một chút, hết thấy đều sẽ mệnh mông rộng lớn.”

Trang Noãn Thần nghe những lời này, trong lòng có chút cảm giác lạ thường...

Siêu thị, người lúc này không quá ít, đều là sau khi tan ca thuận tiện vào siêu thị mua đồ, cô cũng đang cố vượt qua đám đông này.

Lúc chọn xong hoa quả, một bóng dáng ngăn chặn bước chân của cô.

“Xin lỗi...” Cô tưởng chính mình cản đường đối phương, thản nhiên nói xin lỗi thì chuẩn bị kéo xe chuyển sang hướng bên cạnh, nhưng không ngờ đối phương lại trực tiếp đặt tay lên xe đẩy khiến cô không thể nhúc nhích.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, ngược lên, lại lạc vào đôi mắt thâm thúy ôn hòa của Giang Mặc Viễn.

Cô thoáng hóa đá, sững sờ chôn chân tại chỗ nhìn anh, tay lại theo bản năng đút vào túi áo nắm con búp bê kia, là sứ giả duyên phận sao...

Giang Mặc Viễn dường như quá quen thuộc với bộ dạng như gặp ma của cô, không nói lời nào đã tiến lên, đưa tay kéo lấy cánh tay cô.

“Làm gì?”

“Xem vết thương của em.” Anh bình tĩnh nói, lực tay lại thả nhẹ bớt, khi xắn tay áo của cô lên và nhìn thấy cánh tay quấn băng gạc kia, giữa hai đầu mày cương nghị hiện lên vẻ nghiêm trang, khi nhìn cô lại chuyển thành đau lòng, “Bị ngốc à? Em thay người ta chấn tai ương, thì người ta cũng không hẳn cảm kích em.”

Trang Noãn Thần rút tay về, thản nhiên nói, “Đúng vậy đó, không phải ai cũng hiểu được bản thân đang làm gì, đôi khi làm xong rồi thì hối hận không kịp.”

Giang Mạc Viễn hiểu nhầm ý của cô, sắc mặt cũng dịu đi rất nhiều, kéo vai cô qua nhẹ nhàng nói, “Đi về nhà thôi.”

“Em muốn mua chút đồ.” Cô nói.

Không biết tại vì sao, cô của hôm nay rất sợ cô đơn, rất hy vọng tìm kiếm được sự an toàn khi đứng trong đám đông này. Cô không biết sau khi quay về biệt thự với anh sẽ như thế nào, có phải lại bị sự cô độc và vô mục đích bủa vây hay không.

Ngay lúc trước, thậm chí là mấy tiếng trước của hôm nay, trong tiềm thức cô cho rằng Giang Mạc Viễn sẽ luôn luôn ở bên cô, sẽ không bao giờ rời khỏi. Người phụ nữ như cô, trong thời gian chung sống với anh, bất tri bất giác nảy sinh chuyển biến tình cảm nhưng lại không biết, từ khi quen biết Giang Mạc Viễn đến lúc gả cho anh, tuy rằng đã trải qua rất nhiều thống khổ cùng thống hận khó tin, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy rằng, bất luận thế nào anh cũng sẽ không rời xa cô, anh cứ thế đứng bên cạnh cô, cao ngạo, ngang ngược xâm nhập vào cuộc sống của cô.

Cô đã nghĩ cảm giác ấy sẽ duy trì mãi đến suốt đời...

Nhưng hiện tại cô sợ, cô lại rất sợ... trái tim anh từ đầu chí cuối đều chỉ thuộc về một mình Sa Lâm.

Trở về biệt thự, sẽ chỉ khiến cô cảm thấy một thể thân như mình lại làm được triệt để như vậy, giống y như thật như vậy, nhập vai tốt như vậy.

Giang Mạc Viễn thấy vẻ mặt cô ỉu xiu, còn tưởng chuyện ở hội trường hôm nay khiến tâm trạng cô không tốt, nên cũng không nói thêm gì nữa, cứ để tùy cô. Đưa tay đẩy xe mua sắm, tay còn lại khoát vai bà xã, thấp giọng nói, “Đi nào, em muốn mua gì thì mua đó.”

Trang Noãn Thần cup mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Cứ như vậy, hai người rơi vào trong im lặng khó hiểu.

Trang Noãn Thần đi đằng trước thấy gì chọn nấy, Giang Mạc Viễn đi phía sau đẩy xe, hai người một trước một sau, cảnh tượng này đẹp như tranh vẽ, người đàn ông trong tranh cao lớn phóng khoáng, người phụ nữ thì nhỏ nhắn nhu mì, hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh, họ rõ ràng nhìn thấy, bất luận người phụ nữ đi đến đâu, người đàn ông đều im lặng theo sát phía sau, không để cô cô đơn chiếc bóng.

Cho đến lúc tính tiền, trong xe đã chất đống thành núi.

Trang Noãn Thần đứng sang một bên nhìn Giang Mạc Viễn bỏ tiền thanh toán, cô thu ngân đứng quầy rất nhiệt tình, gọi thêm hai người tới bỏ đồ vào túi, nụ cười của các cô tươi rói như hoa đào nở, nhiệt tình cũng có nhìn lên hoài nghi cũng có.

Nhìn rồi lại nhìn, lòng cô từ từ nguội lạnh.

Xuất sắc như anh, làm sao có thể là người để cô nắm trong tay?

Im lặng, có đôi khi là hạnh phúc.

Có đôi khi như con thú ẩn mình trong bóng đêm, không biết khi nào sẽ lao ra cắn mình.

Trở về biệt thự, Trang Noãn Thần nói chuyện với anh rất ít, ăn cơm xong, khi cô đặt sứ giả duyên phận lên kệ, Giang Mạc Viễn tò mò hỏi, “Mua ở siêu thị à?”

Cô lắc đầu, “Bà Viên tặng.”

Giang Mạc Viễn thoáng trầm tư, lại thoải mái hỏi, “Ai là bà Viên?”

“Hàng xóm ở nhà mới.”

Anh hơi nhếch môi cười, thuận miệng nói, “Ừ, rảnh rồi có thể tiếp xúc nhiều hơn với bà ấy.”

Trang Noãn Thần đang ngấm búp bê nghe vậy bèn quay đầu nhìn anh, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

“Ý của anh là, người già mà có thể tặng em loại búp bê này thường là đều có tính trẻ con, tiếp xúc nhiều hơn với bà thì em cũng sẽ vui vẻ.” Giang Mạc Viễn ung dung bổ sung giải thích.

Trang Noãn Thần gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Vào đêm, tay Trang Noãn Thần bị thương cộng thêm cả ngày u buồn nên lười tắm rửa, lên giường ngủ sớm. Đợi đến khi hơi thở ấm nóng nhẹ nhàng quét qua tai cô, cô chậm rãi mở mắt.

Giang Mạc Viễn vừa tắm xong, anh lên giường, ôm lấy cô từ đằng sau, “Anh tắm giúp em nhé.”

Trang Noãn Thần lắc đầu, “Không muốn tắm, mệt quá đi.”

Cô mệt thể xác, mệt cả trái tim.

Sau khi nghe vậy, anh cũng chiều theo cô, ôm lấy cô, thỏa mãn thờ ra.

Trang Noãn Thần đưa lưng về phía anh đột nhiên muốn khóc, sống mũi cay cay. Anh vẫn dịu dàng săn sóc như thường lệ rất cục khiến nước mắt cô lăn xuống, khi dòng lệ nóng hổi thấm ướt gối đầu liền bị anh phát hiện, nhẹ nhàng quay mặt cô qua, thấy cô khóc như hoa lê trong mưa, anh đau lòng.

Anh vươn tay ôm siết cơ thể cô, cô liền thuận thế cuộn mình vào lòng anh, nước mắt trên mặt men theo ngực anh chảy xuống, hòa cùng mùi xạ hương thoang thoảng trên người anh, mùi hương này tinh khiết mát lạnh, nếu không phải anh đã đi tắm, e rằng còn có cả mùi nước hoa của phụ nữ nữa.

Sự ngoan ngoãn hiếm thấy của cô làm lòng Giang Mạc Viễn đau theo, ôm cô chặt hơn, dịu dàng an ủi, “Không sao đâu, hôm nay nói chuyện điện thoại với em xong anh liền tranh thủ đến Mỹ Á, bên kia đã hủy bỏ ý định bồi thường rồi.” Anh hiểu lắm nước mắt của cô.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, ngược lên nhìn anh, “Anh tìm người phụ trách Mỹ Á à?”

“Nếu chỉ là Đức Mã thì anh sẽ chẳng nhúng tay vào, nhưng chuyện này liên quan đến em nên anh không thể không quản.” Giang Mạc Viễn cúi đầu hôn lên trán cô, tiếp tục nói, “May mà anh từng có chút giao tế với Triệu tổng của Mỹ Á, ông ta ít nhiều còn có thể bán cho anh chút ân tình.”

“Anh vừa mới nói, Triệu tổng đòi Đức Mã bồi thường?” Trang Noãn Thần nhớ lại vẻ mặt hấp tấp của Trình Thiếu Tiên.

Quyển 6 - Chương 34: Tin thêm một lần

“Lúc anh đến Đức Mã tìm em thì có nghe Cao Doanh nói một chút tình hình, lúc ấy Trình Thiếu Tiên đang mở cuộc họp thảo luận chuyện này với các quản lý nên anh cũng không thể hỏi anh ta cụ thể được, nên anh đến thẳng Mỹ Á luôn.” Giang Mạc Viễn thay cô kéo chăn, nhẹ nhàng nói, “Đối phương đòi bồi thường cũng rất bình thường, bỏ không ít tiền vào hoạt động hôm nay mà, Triệu tổng cũng phải báo cáo kết quả công việc chứ.”

Trang Noãn Thần nhìn anh, nhất thời trong lòng dâng lên nhiều cảm xúc phức tạp, nếu không phải nhìn thấy cảnh kia, cô chắc chắn sẽ cảm động đến bật khóc. Nhưng hiện tại, cô không biết nên cảm động hay nên thế nào nữa...

Thấy cô cứ im lặng, Giang Mạc Viễn thở dài, khẽ đưa tay vuốt tóc cô, “Noãn Noãn, anh biết em không muốn để anh can thiệp vào chuyện của em, nhưng em là vợ anh, em nghĩ xem em bị thương anh có thể không quan tâm sao? Ít ra anh phải biết rõ bà xã của anh bị thương như thế nào, chịu thương giúp ai chứ?”

“Triệu tổng không biết quan hệ của chúng ta.”

“Hiện giờ thì biết rồi.”

“Cho nên ông ta liền bỏ suy nghĩ bồi thường.” Trang Noãn Thần ngẩng đầu nhìn anh, rồi cúi đầu nói, “Em phải cảm ơn sự quen biết rộng rãi của anh rồi.”

Giang Mạc Viễn ôm lấy cô, khẽ tỉ cầm lên đỉnh đầu cô, “Anh là chồng em, làm chuyện này cho em là điều hiển nhiên.”

Cô cảm thấy đau khổ trong lòng...

“Nhưng cũng may hôm nay em không quay về Đức Mã, chuyện này đã đến tai ông Nam, bên Mỹ Á tuy nói không cần bồi thường tiền, nhưng muốn biết tường tận quá trình cả sự kiện. Ông Nam đã đồng ý sẽ điều tra triệt để chuyện này.” Giang Mạc Viễn khẽ nói.

Trang Noãn Thần mệt mỏi nhắm hai mắt lại, cô biết chuyện này sẽ không dễ dàng cho qua, từ biểu hiện của Trình Thiếu Tiên có thể nhìn ra được.

“Nhà cung ứng dàn đèn là của Angel cung cấp.”

Giang Mạc Viễn nghe vậy thì hơi dăm chiêu, “Nhưng em không có chứng cứ chuyện rơi dàn đèn này là do cô ta sai khiến.”

“Thậm chí hiện tại em còn không rõ ràng là do người làm hay là sự cố.” Trang Noãn Thần tạm thời gạt bỏ thành kiến với anh, tính cách này là điển hình của chòm Bạch Dương, chòm Bạch Dương có tiếng là chòm sao không thể làm hai chuyện cùng một lúc, ví dụ như lúc gọi điện thoại thì không thể đồng thời nghe nhạc, ví dụ như lúc đang bàn luận chuyện sự cố thì không thể lại nghĩ ngợi chuyện giữa Sa Lâm và Giang Mạc Viễn.

Điều này cũng tốt, ít nhất có thể khiến cô dễ chịu hơn.

Giang Mạc Viễn dịch người, kéo cánh tay bị thương của cô qua, nhìn thấy vết thương của cô, trong mắt hiện lên vẻ đau lòng, “Là do người làm hay do sự cố sẽ nhanh chóng điều tra ra thôi, Noãn Noãn, nói thế nào đi nữa em cũng là người bị hại, anh kiến nghị khoảng thời gian

này em đừng đến công ty.”

“Em là người phụ trách, không thể không đi làm.” Không phải cô chưa từng có suy nghĩ này, nhưng bị sự nhiệt tình của Giang Mạc Viễn và Sa Lâm diệt sạch rồi.

Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn cô, cười bất đắc dĩ, “Cũng đúng, em nổi tiếng bướng bỉnh, nhất em ở nhà ngược lại không tốt. Nhưng cho dù em đến công ty cũng không thể làm gì, chuyện này nhất định sẽ chết trên đầu Trình Thiếu Tiên rồi, em có ra mặt cũng không giải quyết được vấn đề.”

“Anh ta không thể gánh vác thay em được. Ngộ nhớ ông Nam truy cứu...”

“Anh ta không sao đâu.” Giang Mạc Viễn nghe vậy liền nhú mày bất mãn, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, bắt cô nhìn anh, “Nằm trong lòng anh mà lại nghĩ đến an nguy của người đàn ông khác thì không tốt lắm đâu.”

Vậy anh luôn miệng nói yêu em, kết quả còn ôm hôn người phụ nữ khác thì sao?

Những lời này suýt nữa thốt ra từ miệng của Trang Noãn Thần.

Thấy cô muốn nói lại thôi, Giang Mạc Viễn nhú mày, “Em đau lòng cho anh ta à?”

“Anh ấy là cấp trên của em.” Trang Noãn Thần nhấn mạnh.

Sức lực nơi cằm lúc này mới nhẹ đi, đổi lại phủ lên gáy cô, “Yên tâm đi, ông Nam không làm khó anh ta đâu.”

Cô khó hiểu.

Hình như ý thức được bản thân nói hớ, Giang Mạc Viễn nghĩ nghĩ, “Chút chuyện ấy căn bản không làm khó được Trình Thiếu Tiên.”

Trang Noãn Thần lắc đầu, “Chuyện này không đơn giản đâu, Lăng Phi bị đón đi không phải người bên tạp chí làm, hình như có kẻ ngay từ đầu đã rất rõ ràng hoạt động của Mỹ Á.”

“Em hoài nghi Đức Mã có nội gián?” Giang Mạc Viễn hỏi.

“Em cũng không biết, nhưng chuyện này quá khéo, hay là, có người không vừa mắt với người phụ trách Mỹ Á?” Trang Noãn Thần nhớ tới cảnh tượng kia liền hoảng sợ, đầu tiên là Lăng Phi bị đón đi, sau là đèn thủy tinh rơi xuống, nếu không phải do tiếng hét của Cao Doanh, bị đè chắc chắn là người phụ trách Mỹ Á, ở góc độ đó, hơn nữa ông ta vốn không chú ý, một khi bị đè thật, không chết cũng bị thương nặng.

Rốt cục là ai có hiềm khích lớn như vậy với người phụ trách Mỹ Á? Có lẽ chân tướng như Giang Mạc Viễn đã nói, thực ra từ đầu đến cuối người muốn hại chính là cô mà thôi?

Cô nhận thấy bản thân chưa từng đắc tội với ai cả.

“Nếu em thật sự muốn đi làm...” Giang Mạc Viễn cân nhắc, “Phải ngẫm nghĩ lại, chuyện này náo động lớn như vậy, người được lợi nhất là ai.”

Trang Noãn Thần ngẩn ra, khẽ thốt lên, “Oswald...”

Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn cô, thật lâu không nói gì, như thể anh tán thành cách nói của cô, lại giống như không đồng tình, đuôi mắt

hiện lên vẻ sâu xa như có như không...

Cô cũng im lặng, vẫn dựa vào lòng anh không nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, Giang Mạc Viễn mới nhẹ nhàng nói, “Lúc này em ăn ít quá, có muốn ăn thêm gì không?”

Cô lắc đầu, uất ức.

Thấy cô ngoan ngoãn như chú cừu, lòng anh mềm mại hẳn, nhin không được cúi xuống khẽ hôn lên mặt cô, cô lại tránh né vùi vào trong ngực anh. Anh cười nhẹ, tiếng cười trầm thấp hấp dẫn bật ra từ cổ họng.

Cô nghe mà có chút ghen ngào.

“Noãn Noãn, ngày mai nói người giúp việc ở lại nhà với em hay là em đến nhà mới tìm bà Viên trò chuyện.” Anh ôm chặt cô, nói.

Cô ngước lên, nhìn anh một cách khó hiểu.

“Sáng mai anh phải đi công tác, em ở nhà một mình anh hơi lo.” Anh nhìn cô.

Trong lòng Trang Noãn Thần thấp thỏm một chút, “Phải đi mấy ngày?”

“Ít nhất cũng một tuần, còn phải cùng Ben về tổng công ty.” Giang Mạc Viễn thấy vẻ mặt cô phức tạp, trong lòng bất giác không muốn đi, sờ mặt cô nói, “Hay em đi cùng anh nhé.”

Trang Noãn Thần ngó ra.

“Bây giờ em đang bị thương, anh thật sự lo lắng em không thể tự chăm sóc mình.” Anh chân thành nói.

“Em...” Cô cắn môi, mới hạ quyết tâm, “Lúc này em không thể đi.” Cô rất muốn đi theo, nhưng, bây giờ cô không thể là rùa rụt cổ được, cũng không thể nhìn Trình Thiếu Tiên gánh vác toàn bộ trách nhiệm, hơn nữa, người đàn ông một khi có lòng phản bội thì dù cô có đi theo cũng vô ích, lúc từ siêu thị về nhà, trong đầu cô luôn quanh quẩn lời nói của bà Viên, nhất là Giang Mạc Viễn vẫn có lòng quan tâm đến cô như cũ, tâm tư cô bắt đầu dao động, có phải là... nên tin tưởng anh một lần, có phải là... để chính anh tự lựa chọn mới đúng?

Cho dù nam nữ đã kết hôn cũng không có quyền hạn và tư cách nhất định phải chiếm cứ hết không gian riêng tư của đối phương.

Giang Mạc Viễn nhìn cô, hồi lâu khẽ thở dài, “Em thực sự không đi cùng anh à?”

“Không được, anh đi công tác mà, hiện giờ kêu em xuất ngoại thì em cũng không yên tâm được.” Cuối cùng vẫn là lý trí chiến thắng cảm tính.

Trong mắt anh đầy vẻ nghiêm túc, dịu dàng như tuyết tan, có thể làm cho trong lòng đối phương dâng lên khác thường mãnh liệt. Ngón tay sờ mặt cô không rời, dịu dàng đổi thành nghiêm túc, “Vậy thì anh sẽ rất nhớ em.”

Một câu kia, như lông vũ bay xuống chạm vào tim cô, nhẹ nhàng xoa dịu trái tim nhỏ bé đang bất an của cô, khó tiếp nhận lại khó bỏ qua, Trang Noãn Thần bất giác thốt lên hỏi một câu, “Anh đi một mình à?” Ánh mắt cô có chút mong chờ.

Ai ngờ, anh khẽ lắc đầu.

Mắt cô co rụt.

Anh cười nhẹ, “Châu Niên sẽ đi cùng anh, nghĩ lại, hành trình này có bao nhiêu buồn chán chứ.”

Tảng đá nặng trĩu trong lòng Trang Noãn Thần vô thức rơi xuống, nhưng mà, cô nên khóc hay là nên cười? Cô lại rất sợ Sa Lâm sẽ đi cùng...

“Một mình em không sao đâu...” Cô nhẹ nhàng tựa đầu vào người anh, cảm xúc dâng trào như thủy triều khó có ngôn từ nào diễn tả được.

Giang Mạc Viễn chỉ cảm thấy trong lòng mềm mại, cô hết như con thú nhỏ bất lực làm người ta thương tiếc, trong lòng lại cảm thấy không nỡ. Anh biết thời điểm này không nên rời xa cô, nhưng chuyện này thực sự không dứt ra được. Siết chặt vòng ôm, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt phiền não không rõ căn nguyên kia.

Cô im lặng, vô hại.

“Mạc Viễn...” Cô bất giác gọi tên anh.

Anh khẽ đáp lại.

“Có phải anh từng rất thích rất thích cô ấy không?”

“Ai?”

Cô ngẩng đầu, ánh nhìn chạm đến sườn mặt anh tuấn của anh, hàng mi anh dài và rậm, cong vút khiến phụ nữ mê muội, “Vị hôn thê của anh, Sa Lâm.”

Giang Mạc Viễn ngạc nhiên, cúi đầu nhìn cô, hồi lâu nhếch môi cười, “Sao đột nhiên lại nhắc đến cô ấy?”

“Chẳng lẽ em không thể nhắc đến cô ấy sao?” Cô hỏi lại.

“Đương nhiên có thể.” Giang Mạc Viễn nằm hằn xuống, đối mắt với cô, “Chỉ là không muốn trong lòng em có cái gai.”

“Vậy anh nói đi.”

Anh cười nhẹ, “Anh đã từng rất thích cô ấy, em biết rồi mà.”

Trang Noãn Thần hơi thất vọng, gật đầu, cô biết, chuyện có liên quan đến tình cảm của anh và Sa Lâm, ngay từ đầu anh đã không giấu giếm cô.

“Nếu nói...” Cô chần chờ một lát, nhìn thẳng vào đáy mắt anh, “Nếu cô ấy còn sống, nếu cô ấy đứng ở giữa em và anh, anh sẽ như thế nào?” Câu hỏi này cực kỳ mạo hiểm, ngay cả cô cũng cảm nhận được trái tim bắt đầu không yên phận mà đập loạn, từng chút khiến cô hoang mang rối bời.

Giang Mạc Viễn hơi nheo mắt, tựa như từ trong mắt cô phát hiện ra chút gì đó, ánh mắt chuyển thành bình tĩnh, “Noãn Noãn, em muốn nói với anh chuyện gì?”

“Em chỉ muốn biết... Nếu lúc trước Sa Lâm không chết, có phải anh sẽ kết hôn với cô ấy không?” Cô vẫn sửa lại câu hỏi, bởi vì, cô thực sự không dám mạo hiểm, câu nói ‘yêu sinh phiền muộn , yêu sinh khủng hoảng’ một chút cũng không sai.

Anh nhíu chặt đầu mày, cô tưởng anh đang rối rắm, nhưng không

ngờ anh lại hỏi, “Vì sao em lại cho rằng anh có thể lấy cô ấy?”

“Cô ấy từng là vị hôn thê của anh, hơn nữa... là chính miệng anh thừa nhận thích cô ấy.” Cô nói xong liền có chút hối hận.

Trong mắt Giang Mạc Viễn như cười như không, nhếch môi cười cười, “Chuyện kết thông gia thường là do người lớn tự chủ trương, về phần anh với Sa Lâm, đích thực là có thích, nhưng để bước vào gian đoạn cưới xin thì còn kém rất xa.”

“Em không hiểu...” Cô ngạc nhiên.

“Cô ngốc ạ.” Anh đưa tay nhéo mũi cô, “Thích và yêu là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau, có liên quan đến điểm ấy, phàm là đàn ông chín chắn một chút đều sẽ phân biệt được rất rõ ràng. Còn anh, hiển nhiên là một người đàn ông rất ích kỷ, đã yêu một người rồi thì chỉ muốn chiếm hữu cho riêng mình mới có được cảm giác an toàn, ví dụ như đối với em.”

Quyển 6 - Chương 35: Khó giải quyết

Tư duy của Trang Noãn Thần phút chốc bị chặn mạch, người đàn ông trước mắt này sau khi gặp lại vị hôn thê trước kia rồi còn luôn miệng không quên dùng lời ngon tiếng ngọt để dẹp yên cảm xúc của cô, có khi nào là giả không? Với tính cách của anh, một khi biết rõ cục bản thân muốn gì thì sẽ có hành động, như vậy Sa Lâm thực sự chẳng phải gu của anh? Hay là, anh có bệnh chung của đại đa số đàn ông thành phố, ngoài sáng trong tối đều giấu một người, bà xã ở nhà bồ nhí ở ngoài?

Tự cao tự đại như Giang Mạc Viễn, chắc là chẳng thêm làm chuyện này đâu nhỉ?

Khả năng trong lòng thoải mái hoàn toàn là không lớn, dù sao xuất hiện chuyện ôm hôn thê này vẫn như vật cản đọng lại trong mạch máu trong đầu óc, ngăn máu huyết cô lưu thông, mỗi khi nhớ tới sẽ thấy đầu vầng mắt hoa. Nhưng ít ra cũng đã giảm bớt được buồn bực trong lòng, cô đang bán tín bán nghi, đang lưỡng lự giữa hai lựa chọn: nghi ngờ hay tin tưởng, cô biết, đây là bệnh chung của phụ nữ.

“Vậy...” Cô ngập ngừng, khẽ nói, “Anh thật sự có thể phân biệt rạch ròi như vậy? Nếu Sa Lâm thực sự xuất hiện trước mặt anh, anh có hối hận hay không?”

Câu hỏi này rất cục cựa cũng làm Giang Mạc Viễn cảnh giác, nhìn cô thật lâu sau mới đáp, “Hôm nay hình như em rất có hứng thú với chuyện của Sa Lâm thì phải.”

Trang Noãn Thần nhìn chăm chăm anh không chuyển mắt, chỉ là trong mắt dần dần có thêm cái gọi là dũng khí, giọng nói cũng cương quyết hơn, “Bề ngoài của em và cô ấy tương tự nhau, em nghĩ đổi lại là ai thì trong lòng cũng sẽ có khúc mắc.” Dùng đề tài này có thể gọn gàng dứt khoát dời đi sự chú ý của anh.

Quả nhiên, Giang Mạc Viễn không nghi ngờ nữa, lộ vẻ bất đắc dĩ, đưa tay xoa đầu cô, “Muốn anh phải nói bao nhiêu lần em mới hiểu chứ, Sa Lâm là Sa Lâm, em là em, em không giống cô ấy chút nào hết.”

Trang Noãn Thần cup mắt, hàng mi dài nhẹ nhàng lay động.

Anh không chấm dứt đề tài này, đưa tay nâng mặt cô lên, đôi mắt thâm thúy như biển tựa hồ có thể nhìn thấu đáy lòng cô, “Còn nữa, em phải nhớ rằng, cho dù hiện giờ Sa Lâm còn sống, còn xuất hiện ngay bên cạnh anh, thì anh và cô ấy cũng tuyệt đối không có khả năng.”

Trong mắt cô dường như có ngọn lửa bập bùng.

“Anh và cô ấy không thể ở bên nhau, hơn nữa, đối với chuyện anh kết hôn với em, anh chưa từng thấy hối hận bao giờ.” Tiếng nói Giang Mạc Viễn trầm thấp mạnh mẽ, như tảng đá đặt vào trái tim cô.

Sự vui sướng nho nhỏ chợt vỡ òa trong lòng, sau đó tung tóe thành vô số ánh sáng, cô mím môi không nói gì nữa, chút ý cười nhàn nhạt lại lặng lẽ đậu trên môi.

Giang Mạc Viễn quan sát tỉ mỉ, rồi lại ôm lấy thắt lưng cô, thâm tình nói: “Noãn Noãn, anh thích nụ cười của em.”

“Ai thèm cười với anh chứ?” Cô trừng mắt với anh, rồi xoay người

đưa lưng về phía anh.

“Không cười với anh thì nói yêu anh cũng được chứ?” Anh ôm ghì lấy cô, càng ôm càng chặt, tiếng nói nóng bỏng lạc giữa mái tóc cô.

Trang Noãn Thần kéo chăn cao hơn, che mặt, “Bớt tự mình đa tình đi ha, buồn ngủ rồi, em muốn ngủ.” Trái tim cứ đập loạn trong ngực, mặt cô cũng đỏ theo.

“Ngủ à?” Giang Mạc Viễn cười xấu xa, kề môi vào sát tai cô, “Được, anh cùng em...” Nói xong, bàn tay anh bắt đầu táy máy.

“Đừng...”

Cô thở gấp nhộn nhạo...

Hôm sau, Giang Mạc Viễn ra ngoài từ rất sớm, lúc Trang Noãn Thần thức dậy thì nhà cửa trống trơn, nhìn thấy bệnh cạnh giường trống không, trong lòng cô cũng trống vắng theo. Anh thực sự bận rộn như vậy, đi công tác là chuyện thường tình, nhưng không biết sao lần này trong lòng cô lại luôn thấy bất an.

Đơn giản chính trang một chút liền đến công ty.

Cô làm cho cục diện rối rắm thế này thì phải có trách nhiệm mới được, sao có thể để một mình Trình Thiếu Tiên gánh hết tai họa?

Thế nhưng, thời điểm cô bước vào công ty, sự can đảm và tính nhẫn nại không dễ dàng gì mới củng cố được lúc sáng liền bị sự chào đón của Angel đánh bại. Có lẽ chị ta vừa từ phòng trà nước đi ra, trên tay còn bung ly cà phê, sau khi chạm trán với Trang Noãn Thần liền thấy

lạ nói, “Ai da, tôi còn tưởng cô mượn cơ này để nghỉ dài hạn chứ, hôm qua quậy thành đồng lớn thế cơ mà? Kết quả hay rồi, kéo theo mọi người trong bộ phận chúng tôi bận rộn tăng ca tới gần nửa đêm, Trang Noãn Thần, cô không biết thẹn à?”

“Có gì phải thẹn?” Trang Noãn Thần chẳng cần hòa nhã với chị ta, nhíu mày, “Chuyện có liên quan đến dàn đèn đã điều tra ra kết quả chưa?”

“Cô hỏi vậy là có ý gì?” Angel kêu lên, “Trang Noãn Thần, hôm nay cô phải nói cho rõ nhé, tôi nói cho cô biết, đừng tưởng rằng cô bị tai nạn lao động thì có thể tùy tiện chụp mũ bậy bạ cho người khác. Lúc nước, nếu không có tôi cung cấp tư liệu cho các cô, các cô có thể thuận lợi tìm được nhà cung ứng thích hợp hay sao? Hiện giờ hay nhỉ, không biết cảm ơn thì thôi còn định trả đũa? Trang Noãn Thần, cô nghe cho kỹ, nếu cô cảm thấy tôi chơi xấu, tối thiểu cũng phải có bằng chứng, theo kết quả cho thấy, dàn đèn sờ dĩ bị rơi chính là do ngay lúc đó đèn không treo tốt, đây chính là vấn đề của cô, có liên quan gì đến tôi?”

Trang Noãn Thần nghe vậy thì sững ra chốc lát, theo kết quả cho thấy? Nhanh như vậy ư?

“Lo lắng cho bản thân cô mới đúng đó, chuyện này nhất định phải có người đứng ra chịu trách nhiệm!” Angel cười lạnh với cô, mang đôi giày cao tám phân lắc mông rời đi.

Hết thầy đều phát triển theo chiều hướng xấu.

Buổi sáng, sau khi bàn giao đơn giản công việc, Trang Noãn Thần nhân lúc Trình Thiếu Tiên còn đang họp thì gọi điện thoại qua bên Mỹ Á, ai ngờ gọi mãi không được, còn Cao Doanh mặt mày ủ rũ thông báo với Trang Noãn Thần, chuyện này Lăng Phi phải sạch trách

nhiệm, thậm chí hỏi lại cô ta chuyện ngày hôm qua thì một chữ cô ta cũng không đề cập đến.

Trang Noãn Thần ước gì có thể tìm được Lăng Phi để xé rách miệng của cô nàng!

Gần mười rưỡi, Trình Thiếu Tiên họp xong, thấy Trang Noãn Thần đến liền gõ bàn, “Noãn Thần, lập tức đến văn phòng tôi một chuyến.”

Trang Noãn Thần hít sâu, gật đầu.

Ở trước cửa văn phòng của Trình Thiếu Tiên gặp được Hạ Lữ, cô vội vàng kéo Trang Noãn Thần qua, tỉ mỉ đánh giá một hồi, “Ngoại trừ cánh tay, cậu còn bị thương chỗ nào không?”

“Không.” Trang Noãn Thần thấy biểu hiện khẩn trương của cô, cảm thấy ấm lòng, “Yên tâm đi.”

“Mình có thể giúp gì cho cậu?” Hạ Lữ ra vẻ thân thiết.

Trang Noãn Thần nắm tay cô nhẹ nhàng nói, “Giúp mình trấn an cả đội là được, cậu biết chuyện này không ai muốn xảy ra, mình thấy Cao Doanh bây giờ ngay cả lòng chết cũng có.”

Hạ Lữ gật đầu, “Yên tâm đi.”

“Đúng rồi, hôm qua sao cậu lại chạy đến hội trường vậy?” Sau khi gượng cười, cô đột nhiên nhớ ra.

“Mình...” Hạ Lữ chần chờ chốc lát, bình tĩnh sửa miệng, “Mình nằm nhà thấy khó chịu nên muốn đến hội trường xem thử, ai cũng bận rộn, bản thân mình thì lại nhàn rỗi nên không yên lòng.” Chỉ là cô không nghĩ tới, vừa vào hội trường liền thấy được cảnh tượng chấn

động như thế, là chuyện cô không muốn nhìn thấy, cũng là chuyện cô không tài nào đoán được.

Trang Noãn Thần không hỏi gì nữa, vỗ nhẹ vai cô rồi đi vào văn phòng của Trình Thiếu Tiên.

Hạ Lữ đứng tại chỗ hồi lâu sau mới thở dài, siết chặt nắm tay thầm mắng: Hạ Lữ, mày đúng là kẻ khốn nạn...

Trang Noãn Thần vào văn phòng của Trình Thiếu Tiên mới biết cả đêm qua anh không về nhà, trên sofa trong phòng nghỉ còn cái chăn, thấy thế thì lòng càng bứt rứt hơn. Trình Thiếu Tiên thấy cô như thế liền mỉm cười không để tâm, “May mà em không phải bạn gái tôi, nếu không chắc suốt ngày bị em cắn nhằn đến chết mất.”

“Chỉ là tôi không muốn vì tôi mà anh khó xử như thế.” Trang Noãn Thần sau khi gấp chăn xong thì đặt sang một bên, thấy vẻ mặt mệt mỏi của anh, liền muốn đích thân pha một tách cà phê cho anh.

Văn phòng tràn ngập mùi cà phê thơm lừng.

Trình Thiếu Tiên thấy cô bận rộn vì mình thì ánh mắt trở nên mềm mại hơn, lại nhanh chóng giấu đi sự yêu thích cô tận đáy lòng, đè nén tình cảm, giọng nói chuyển thành ngọt ngào, “Vết thương của em thế nào rồi?”

“Vết thương của tôi chỉ là chuyện nhỏ.” Ngồi xuống sofa, cô nhẹ nhàng nói.

Trình Thiếu Tiên nhận được câu trả lời liền cảm thấy không vui, kéo cánh tay cô qua, cô giật mình vội vàng rút tay về, “Tôi thực sự không

sao, vết thương cũng đang khép miệng.”

“Đừng quên đi cắt chỉ.” Anh dặn dò.

Cô gật đầu, hiện tại không phải là lúc quan tâm đến chuyện vết thương, “Vừa rồi tôi có nghe Angel nói về chuyện giám định sự cố có liên quan đến dàn đèn, đã có kết quả rồi à?”

“Angel...” Trình Thiếu Tiên lắc đầu bất đắc dĩ, “Angel khẩn cấp chạy đến trước mặt em thanh minh à.”

“Không phải thanh minh, chị ta chỉ muốn nhìn thấy bộ dạng chật vật của tôi mà thôi.”

Trình Thiếu Tiên ngồi xuống, nhìn cô cười, “Cô ta chỉ nghĩ đến ngoài mặt thôi, chuyện này giải quyết không tốt, cũng không đến lượt bộ phận của cô ta tiếp nhận được Mỹ Á.”

“Nhưng tôi cũng không thể để anh gánh tội thay được.” Trang Noãn Thần thở dài, “Tổng công ty đã biết chuyện này, anh định gánh một mình à? Lúc này bên Mỹ Á cũng phải có người ra mặt gánh vác mới được.”

“Ông xã em đã nhanh hơn chúng ta một bước rồi, ngược lại thay Đức Mã giải quyết một vấn đề lớn đó, ít nhất bên kia không đòi bồi thường nữa, chỉ là, nếu hoạt động xảy ra vấn đề, bên kia muốn một lời giải thích cũng là chuyện thường thôi.” Trình Thiếu Tiên dựa vào sofa, mặt đầy vẻ mệt mỏi.

Trang Noãn Thần gật đầu, cô đương nhiên hiểu đạo lý này, siết tay, “Nhu vậy, áp lực lớn nhất là đến từ tổng bộ đúng không?”

Đức Mã là một trong số những công ty quảng cáo nổi tiếng trong

nước, cho dù tình hình hoạt động hôm qua có được phong tỏa chặt chẽ đến mấy, thì cũng có một số thông tin bị rò rỉ ra ngoài, hiện trường nhiều khách mời và phóng viên đến vậy, chỉ e miệng truyền miệng thôi, hoạt động lần này do Đức Mã tổ chức đã biến thành trò cười trong giới là điều không thể nghi ngờ.

Mỹ Á không đòi bồi thường là nể mặt Giang Mạc Viễn, nhưng, nếu người ta đã bỏ tiền ra, hoạt động lại bị hỏng bét như thế, đòi một lời giải thích là lẽ thường tình. Tuy ông Nam không thường xuyên có mặt ở Trung Quốc, nhưng thị trường này là một trong những thị trường mà ông coi trọng, công ty trong nước tuy chỉ là công ty quảng cáo, nhưng có liên quan đến lợi ích của thị trường ngoài nước, một động tĩnh nhỏ cách mấy cũng sẽ ảnh hưởng đến danh dự của công ty mẹ, danh dự bị tổn hại đồng nghĩa với việc rối loạn giá cổ phiếu trên thị trường.

Cho nên, hiện giờ Mỹ Á dễ xử lý, còn tổng bộ lại khó giải quyết.

Trình Thiếu Tiên nhìn cô, cười nhạt, “Tổng bộ truy cứu trách nhiệm rất bình thường.”

“Anh đang nghĩ gì?” Cô hỏi.

Trình Thiếu Tiên hít sâu, nhẹ nhàng thở ra, hơi rướn người về trước nhìn cô, “Tôi chỉ sợ, em sẽ bị liên lụy không cần thiết.”

Quyển 6 - Chương 36: Quạt ba thước đất

Trang Noãn Thần im lặng một lát, “Nếu Đức Mã chỉ là một công ty nhỏ riêng biệt, đối phương không truy cứu thì mọi chuyện thuận lợi, nhưng chuyện này liên quan đến danh dự của công ty mẹ nên khá nghiêm trọng. Kỳ thực, nếu thật sự liên lụy đến tôi thì tôi cũng chịu, dù sao hoạt động của Mỹ Á cũng do tôi nhận, hoạt động đổ bể, tôi là người phụ trách đáng ra nên gánh vác trách nhiệm.”

“Noãn Thần, tôi sẽ không để em gánh chuyện này đâu.” Trình Thiếu Tiên sâu xa nói.

“Thế nhưng, anh cũng biết kết quả giám định rồi mà?” Trang Noãn Thần dùng lý trí để phân tích, “Nếu đã có kết quả giám định, chúng ta hoàn toàn có thể có thời gian điều tra ra người khởi xướng, nhưng kết quả chính là vấn đề của dàn đèn, cho dù có người đã động tay vào hay không, tất cả chứng cứ đều gây bất lợi cho tôi, Trình tổng, chuyện này không phải anh muốn nhận là có thể nhận.”

Trình Thiếu Tiên nhìn cô, “Chuyện này tôi vẫn sẽ tiếp tục điều tra.”

“Lăng Phi không chịu hợp tác cũng khiến tôi rất khó khăn.” Trang Noãn Thần nói chi tiết.

Trình Thiếu Tiên gật đầu, “Nhưng hôm qua người đại diện của cô ấy cũng đã nói với tôi, người hôm đó đến đón cô ấy khá quen mặt, hơn nữa còn đeo thẻ nhân viên của Đức Mã, lúc ấy do quá vội nên bên đó không nhìn rõ tên đối phương, là một cô gái trẻ, đội mũ lưỡi trai đeo kính râm nên không nhìn rõ diện mạo.”

“Mấy người đó ở chung trên xe lâu như vậy mà không nhìn rõ diện mạo của cô gái kia sao?” Trang Noãn Thần ngạc nhiên. Nhưng với tính tình của Lăng Phi, Trình Thiếu Tiên hỏi được chuyện này đã rất không dễ dàng rồi, có thể thấy được chuyện hôm qua có bao nhiêu rắc rối.

Trình Thiếu Tiên tựa vào sô pha, ngẩng đầu ấn huyết thái dương, “Cô gái kia sau khi đưa hai người lên xe thì bản thân lại không lên cùng, chỉ dặn dò tài xế vài câu rồi đi, lúc ấy bên Lăng Phi còn tưởng xe sẽ chạy thẳng đến hiện trường của hoạt động Mỹ Á, không ngờ tài xế lái thẳng xe đến Hoài Nhu, lúc bên đó phát hiện ra thì bên tạp chí cũng gọi điện đến, nói nhận được tin Lăng Phi muốn đến tham gia hoạt động bên họ.”

“Đối phương khá thận trọng.”

“Nhưng tổng bộ không cho là vậy.” Trình Thiếu Tiên nhìn cô, có chút dăm chiêu, “Trước đó có phải em từng gặp Lục San của Oswald PR?”

Trang Noãn Thần đầu tiên là ngẩn ra rồi sau đó mới hoàn hồn, “Đúng vậy, nhưng lúc đó là Lục San chủ động tìm tôi, chị ta có một hạng mục muốn hợp tác với chị Mai, nhưng hai ngày rồi chị Mai không mở máy, chị ta chỉ đến hỏi tôi công ty của chị Mai ở đâu mà thôi.”

“Thế nhưng có người bắt gặp cảnh đó, làm như vô tình chụp được ảnh, trái lại bắt đầu đồn đại ra ngoài.”

“Gì chứ?” Trang Noãn Thần kinh ngạc, ai lại quan tâm cô như vậy?

“Nói vậy, chuyện của Lăng Phi đủ để tổng bộ cho rằng tôi...” Cô đè nén thịnh nộ trong lòng, chỉ chỉ vào mình, “Là gián điệp thương

ngiệp, lên cung cấp tin tức cho Oswald?”

Trình Thiếu Tiên trấn an cô, “Tôi biết em không phải người như thế.”

Trang Noãn Thần cúi đầu, đưa tay bứt tóc, thở dài, “Toàn bộ chuyện này khéo thật đấy.”

“Đúng, rất khéo, cho nên tôi sẽ tiếp tục điều tra.” Trình Thiếu Tiên thấy cô như vậy liền vỗ lưng cô an ủi, “Thực sự gọi em đến văn phòng là muốn đề nghị em, thời gian này nên nghỉ ngơi đi.”

Trang Noãn Thần ngược lên nhìn anh, “Hắn là anh phải rõ ràng đây không phải là cách giải quyết vấn đề mà.”

“Em bị tai nạn trong lúc làm việc, đôi khi né tránh cũng không phải không thể.” Trình Thiếu Tiên nói, “Nghe lời tôi, chuyện này cứ để tôi xử lý.”

“Anh nghĩ tôi thực sự yếu đuối như vậy ư.”

“Nếu em không muốn nghỉ ngơi, vậy em hãy xử lý những chuyện khác trong bộ phận mình đi, đừng quan tâm đến chuyện có liên quan đến hoạt động của Mỹ Á nữa.”

Trang Noãn Thần thấy anh nói cũng đúng, đành phải gật đầu, “Nhưng tôi phải biết tiến triển mới nhất.”

“OK.” Anh cười.

Ra khỏi văn phòng, Trang Noãn Thần vốn còn muốn hỏi anh chuyện có liên quan đến Sa Lâm, nhưng thấy anh quá mệt mỏi nên đành thôi.

Lại một ngày trôi qua, tin đồn bên ngoài lại bắt đầu sôi sục.

Giới truyền thông thật ra cũng chừa lại thể diện cho Đức Mã, hoặc là Trình Thiếu Tiên đã vận dụng hết tất cả quan hệ tư nhân khiến truyền thông ngậm miệng, nhưng vẫn không ngăn nổi sự khuếch tán của lời ra tiếng vào. Mặt khác, bên Mỹ Á mặc dù không truy cứu chuyện bồi thường nữa, nhưng với chuyện duy trì hợp tác đã không còn hy vọng gì, thậm chí nghe nói người phụ trách đã bước đầu tiến hành thương lượng hợp tác với Oswald PR.

Làm hỏng hoạt động, bên A bị thiệt hại chỉ là bề ngoài, khoản tiền hai bên hợp tác đều là giữa năm thanh toán một lần hoặc cuối năm kết khoản một lần, cho dù bên A bỏ ra trước một khoản tiền cọc thì cũng không có tổn thất nghiêm trọng gì. Nhưng bên B thì khác, chẳng những thiệt hại bên ngoài, còn tổn thất bên trong không ít, toàn bộ tiền hợp đồng không lấy được, danh dự bị tổn hại, khách hàng nghi ngờ, trong giới trở mặt giành hợp đồng, quan hệ xã hội tràn ngập nguy cơ vân vân cộng với một loạt ảnh hưởng mặt trái nảy sinh, quan trọng nhất chính là, sau lưng quảng cáo Đức Mã là tập đoàn Đức Mã đã lên sàn, chuyện lên sàn này hôm nay có thể lên trời, ngày mai có lẽ đã rơi xuống địa ngục, chỉ một chút sơ hở, ai cũng không biết con đường tương lai sẽ như thế nào.

Việc này, Trang Noãn Thần không phải không nghĩ tới, cô muốn gánh vác, nhưng trên thực tế, chuyện này cũng chỉ có thể nghe theo lệnh của Trình Thiếu Tiên mà làm, việc đã đến nước này rồi, cô không thể hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Giang Mạc Viễn không ở nhà, Trang Noãn Thần cũng lười về nhà ăn cơm, sau khi tan ca liền chạy đến nhà mình. Bởi vì bà Viên tặng sứ giả duyên phận cho cô, cô đã nghĩ thoáng hơn chuyện của Giang

Mạc Viễn, cho nên hai ngày nay cô trở thành khách quen của bà Viên.

Tiếp xúc với bà Viên một thời gian cô mới phát hiện, tư tưởng của bà thực sự rất cởi mở, tán gẫu với bà rất thú vị, bà đã đi qua nhiều nước, thường xuyên kể cho Trang Noãn Thần nghe một vài chuyện thú vị nghe được ở nước ngoài, bà rất khéo nói, cũng rất thích quan sát, nhưng nhiều lúc cũng giở tính trẻ con.

Trang Noãn Thần có nghe bà nói chuyện điện thoại với người khác, lúc thì người nhà lúc thì người nào đó, bà thường hay giở tính nửa đùa nửa thật, trông rất giống trẻ con.

Cô rất thích bà Viên, cực kỳ thích luôn. Nhưng không hiểu, tại sao một người già cả lớn tuổi như bà lại không sống cùng người thân, hơn nữa, bà từng đề cập đến cháu bà, Trang Noãn Thần có hỏi thăm thì bà lại nói qua loa, lại luôn mỉm cười bí hiểm.

Hôm nay, cô trở về biệt thự thì trời đã tối mịt, mệt mỏi cả một ngày, chỉ ước được ngã đầu xuống gối đi ngủ.

Điện thoại bất giác vang lên, khuya rồi ai còn gọi đến thế này.

Là Ngải Niệm.

Trang Noãn Thần lười biếng nhận máy, “Giờ này mà còn chưa ngủ hả cô nương? Làm mẹ như thế là không được rồi.”

Ai ngờ Ngải Niệm cười khì nói, “Mình gọi điện thoại quốc tế cho cậu, một chút cảm động cũng không có à.”

“Gọi điện thoại quốc tế? Cậu xuất ngoại à?”

“Ừa mình đâu có, chẳng phải cậu đang ở nước ngoài sao?” Ngải Niệm dường như vừa ăn vừa nói, “Hành trình của cậu có đi ngang qua Paris không? Lúc về mua giúp mình chiếc túi Prada mới ra đợt xuân nhé, túi này trong nước đắt quá đi.”

Trang Noãn Thần thoáng mơ hồ, “Ai ở nước ngoài?”

“Gì vậy? Cậu không ở nước ngoài à? Cậu còn nhớ cô bạn tên Phương Phương của chúng ta không? Cái cô mập mập đó, sáng nay cô ấy cố tình gọi điện thoại từ nước ngoài về cho mình, còn nói thấy cậu ở sân bay, cậu không ở nước ngoài, vậy sao cô ấy có thể thấy cậu nhỉ?”

Toàn thân Trang Noãn Thần chợt lạnh đi.

“Có khi nào nhìn nhầm không?” Ngải Niệm thầm nói.

“Chắc chắn là nhìn lầm rồi, mình đang ở Bắc Kinh mà, mấy ngày nay bận chết đi được.” Trang Noãn Thần cố ra vẻ thoải mái, trong lòng lại bất ổn, “Nếu cậu muốn mua túi, để mình nói Mạc Viễn mang về giúp cậu, anh ấy đang đi công tác nước ngoài, cậu gửi mã số túi cho mình là được.”

“Thật không? Ông trời ơi, mình vinh hạnh quá, có thể để CEO Tiêu Duy mua túi giúp mình.” Ngải Niệm rú lên, lại đột nhiên nghĩ tới gì đó, gấp gấp hỏi, “Đúng rồi, mình có nghe nói chuyện hoạt động của Mỹ Á, Noãn Thần, chẳng phải cậu bị thương sao?”

“Không sao, chỉ là vết thương ngoài da, yên tâm đi.”

Tiếp đó, hai người tán gẫu thêm một lát, bởi vì Ngải Niệm đã nghỉ việc, nên chuyện có liên quan đến Đức Mã cũng không tiện nói nhiều, sau hơn mười phút tán gẫu xong thì cúp máy, không mấy chốc, Ngải

Niệm gửi hình và mã số túi cho Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần đã sớm không còn tâm tư xem hình, ngồi phịch xuống giường, dự cảm xấu bắt đầu dâng lên...

Vì sao Phương Phương lại nhìn thấy người giống cô ở sân bay nước ngoài? Thời đại học, các cô cũng chơi khá thân với Phương Phương, Phương Phương không phải người mắt kém. Ngải Niệm không nghi ngờ không có nghĩa là cô cũng sẽ không, có lẽ, Phương Phương thực sự nhìn thấy người có gương mặt tương tự cô, không phải là cô, mà là...

Sa Lâm!

Cái tên này đột nhiên hiện lên trong đầu cô!

Trang Noãn Thần ước gì có thể gọi điện lại cho Ngải Niệm để hỏi thật rõ ràng, cô gái kia có đi chung với ai không? Cô rất muốn, nhưng... vẫn cố nhịn. Giữa bạn thân có vài chuyện rất lạ, chuyện gì cũng có thể chia sẻ, nhưng hôn nhân bất hạnh của bản thân tuyệt đối sẽ không dễ dàng sẻ chia, Ngải Niệm có ngốc đến mấy cũng sẽ hiểu, một khi cô gọi điện, không thể nghi ngờ là nói cho Ngải Niệm biết: Giang Mạc Viễn có vấn đề.

Con người, nhất là phụ nữ, đang đối mặt với vấn đề tình cảm cần nghiên cứu thêm sẽ nghĩ hết mọi cách, vỏ não lúc này cũng đặc biệt nhạy cảm hơn. Cái tên Sa Lâm cùng chuyện bất ngờ xuất hiện ở sân bay cứ lượn lờ khiến cô không thờ nổi, trước không nói đến vụ sân bay, lúc này Sa Lâm không ở Bắc Kinh cũng rất khả nghi, lại nghe Ngải Niệm nói đến Paris, đấy rõ ràng chính là lịch trình trong công tác của Giang Mạc Viễn!

Trang Noãn Thần siết chặt nắm tay, lúc này gọi điện thoại đến sân

bay kiểm tra hành trình là điều không thể, làm sao mới có thể biết được tình hình chỗ Sa Lâm đây? Khổ não suy nghĩ cả buổi, đột nhiên trong đầu lóe sáng, weibo (Tương tự Facebook)!

Cô suýt nữa quên mất xã hội văn minh hiện đại như thế nên không hề có chức năng che giấu riêng tư, sức mạnh của weibo khổng lồ như vậy, tìm kiếm một người có thể cho ra vô vàn kết quả, đừng nói tra bóng dáng một người, cho dù có là xác chết cũng đều là chuyện dễ dàng.

Không muốn mất nhiều thời gian nữa, cô vội vàng chạy đến thư phòng bật máy tính, lúc ngồi trước máy tính chờ nó khởi động, trong lòng ít nhiều gì cũng có chút lo sợ bất an, ngộ nhớ Sa Lâm không dùng weibo thì sao? Còn nữa, nếu đăng ký tên khác thì thế nào? Sao cô có thể lập tức tìm được cô ấy chứ?

Màn hình máy tính sáng lên, đầu óc Trang Noãn Thần theo đó cũng trở nên minh mẫn hơn! Cô có thể tìm được Sa Lâm, bởi vì cô ấy nhất định sẽ quan tâm đến weibo công cộng của Tiêu Duy! Cho dù Tiêu Duy lớn cỡ nào, cô cũng phải quật ba thước đất lên để tìm Sa Lâm, chỉ cần, cô ấy có dùng weibo!

Quyển 6 - Chương 37: Thật trùng hợp

Có thể nhanh chóng nghĩ ra biện pháp như vậy, còn muốn bộ phận quan hệ xã hội của Tiêu Duy trao quyền truyền bá cho Đức Mã, cũng chính là dùng weibo để quảng bá. Thực ra ban đầu trong hạng mục quảng cáo không có ý định sử dụng weibo, trọng tâm của quảng cáo là đặt ở tuyên truyền qua báo chí, sử dụng weibo để tuyên truyền là ý kiến đưa ra của Trang Noãn Thần, lúc đó Giang Mạc Viễn không nói hai lời liền đồng ý.

Cứ cho là Giang Mạc Viễn bỏ vốn đầu tư, nhưng đối với tốc độ truyền bá chóng mặt thế này của weibo anh thực sự cũng không bao giờ ngờ tới đâu, thực sự Trang Noãn Thần cảm thấy anh đúng là hình mẫu điển hình của ông cụ non, hiện nay đàn ông hơn ba mươi tuổi có ai mà không sử dụng phương tiện mạng xã hội này chứ?

Đương nhiên, nghĩ vậy nhưng cũng chưa nói ra, đó lại càng không phải là trọng tâm chú ý hôm nay của Trang Noãn Thần. Cuộc điện thoại vừa rồi của Ngải Niệm như là bao trùm lấy cô dư cảm sợ hãi trong lòng mãnh liệt tuôn trào, ngón tay khẽ run, đánh bàn phím, cô không chắc chắn mình có thể tra được những điều mình muốn hay không.

Tài khoản weibo mới của Tiêu Duy khá nhiều người theo dõi, nhưng Trang Noãn Thần rất rõ, đại đa số lượng fan này là do lần trước Giang Mạc Viễn trả lời phỏng vấn của phóng viên mà ra. Thị trường Trung Quốc rất thân thuộc với Tiêu Duy, cho nên đã có lượng khách thân thuộc cố định, khi vừa thành lập weibo lượng khách này đã có mặt. Nhưng sau này Giang Mạc Viễn công bố trên truyền thông tham

gia weibo, tựa như một sự kiện tuyên truyền nổi bật, thế cho nên chỉ sau một đêm lượng fan theo dõi weibo của Tiêu Duy đã tăng lên đột biến, cho nên làm cho Trang Noãn Thần ngộ ra một điều: Mọi người đều có quan niệm về cái đẹp, nam sắc so với nữ sắc còn mạnh hơn gấp bội.

Đăng nhập weibo xong, như bình thường Trang Noãn Thần vào xem coi có bình luận và tin nhắn nào không, sau đó bắt đầu bình tĩnh tìm kiếm tài khoản weibo của Sa Lâm. Vốn cô nghĩ sẽ khó mà tìm được cô ta, nhưng ngẫm lại xem, nếu cô ta không chết mà nói thì rất có khả năng cô ta rất để ý đến tình hình của Tiêu Duy.

Lượng fan hùng mạnh, nhất định sẽ là một dự án lớn mạnh.

Trang Noãn Thần nhìn chăm chăm màn hình, cố gắng cho bản thân thật tỉnh táo. Nhiều thành viên như vậy cô tìm thực sự rất khó khăn. Cô đứng dậy rót một ly nước, sau đó quay lại máy tính, lúc này trong đầu bỗng nảy ra một ý ...

Nếu Sa Lâm không thường đăng nhập weibo thì sẽ không theo dõi Tiêu Duy, hiện tại cô ta mới trở lại, ngoài Giang Mạc Viễn ra còn có gì khiến cô ta chú ý đây? Càng nghĩ lòng Trang Noãn Thần càng loạn, cô ta có phải ...đã từng vào xem trộm weibo của cô mà cô lại không biết?

Cô lại nghĩ đến Trình Thiếu Thiên, với mối quan hệ của hai người họ mà nói, nếu cô là Sa Lâm tám phần cô cũng sẽ theo dõi chút ít đến weibo của Trình Thiếu Thiên.

Cứ như vậy phạm vi tìm kiếm thu nhỏ đi rất nhiều.

Người theo dõi Trình Thiếu Thiên không nhiều lắm, anh ta và Giang Mạc Viễn là những người điển hình không thích dùng mạng xã hội, lúc

trước nhờ cô nói mới biết đến weibo. Trang Noãn Thần còn cố ý lướt qua trang chủ của Trình Thiếu Thiên, chú ý kiểm tra những cũng chỉ có một mình cô. Tên tài khoản của Trình Thiếu Thiên sử dụng tiếng Anh, ảnh đại diện chính là hình chân dung, tám phần là tùy tiện kéo một bức ảnh lên treo cho có, từ lúc lập tài khoản đến giờ chưa từng đăng một dòng trạng thái nào, tất cả weibo đều là theo dõi tin tức của cô đăng, cho nên lượng fan của anh ta rất ít.

Trang Noãn Thần thì sao, bản thân cô cũng không phải là người nổi tiếng gì cũng sẽ không nhiều fan hâm mộ, cô kiểm tra lượng fan của Trình Thiếu Thiên rồi so sánh với của mình, từng cái từng cái so sánh, kết quả cuối cùng cô cũng tìm ra được một tài khoản theo dõi cô và Trình Thiếu Thiên.

Hình đại diện là một con hồ ly, Trang Noãn Thần trực tiếp truy cập vào danh sách fan của Tiêu Duy, xem một lượt, toàn thân lạnh toát

Con hồ ly này theo dõi cô, theo dõi Trình Thiếu Thiên, cũng theo dõi Tiêu Duy...

Hình đại diện là một con hồ ly đỏ rực, đôi mắt to mị hoặc lan tràn

Trang Noãn Thần nhìn chằm chằm hình đại diện này, trong lòng rét lạnh.... Nếu người này chính là Sa Lâm ... Như vậy, khi cô đăng trạng thái Sa Lâm đều đã xem được. Loại cảm giác bị người ta rình rập quả thực là tồi tệ đến cực điểm .

Bấm vào biểu tượng con hồ ly

Đầu ngón tay trở nên lạnh lẽo!

Nội dung trên weibo rất nhiều, phía trước cũng không có ảnh chụp,

những dòng tròn thái cho thấy rằng cô ta đang rất nhớ đến một người đàn ông, tận đến gần đây mới bắt đầu có ảnh chụp, các loại tư thế mặt xấu, hình ảnh mua sắm ... đa số là ảnh tự chụp.

Nhìn khuôn mặt kia, tim Trang Noãn Thần đập dồn dập.

Đột nhiên cô ý thức được những lời Giang Mạc Viễn nói là thật, Sa Lâm không giống cô, ít nhất cô thể bày ra cái bộ dáng quyến rũ mà đáng yêu này.

Con hồ ly này, chính là Sa Lâm.

Tran Noãn Thần nằm vật ra sofa, mắt nhìn chăm chăm weibo của cô ta. Giác quan thứ 6 của cô đúng, người mà Phương Phương nhìn thấy ở sân bay chính là Sa Lâm, ảnh đăng trên weibo có thể chứng minh, còn có cả thời gian nữa ...

Nơi mà Sa Lâm đến nhìn ảnh chụp Trang Noãn Thần khng khó nhận ra, Ậnây chính là nơi mà Giang Mạc Viễn đi công tác.

Lòng nguội lạnh hơn nửa, trên ảnh chụp, Sa Lâm cười kheo lúm đồng tiền, nhưng tại sao lòng cô lại dâng lên nỗi sợ hãi ...

Cô ta tới thành phố Giang Mạc Viễn đi công tác, vậy là cô ta tự đi hay là ... Giang Mạc Viễn biết lịch trình của cô ta? Lòng ngực Trang Noãn Thần khó chịu muốn chết, hận không thể lập tức lên máy bay bay tới chỗ Giang Mạc Viễn, tất cả nghi ngờ, tất cả phỏng đoán tựa như liều thuốc độc tra tấn cô chịu không nổi.

Không hề nghĩ ngợi định gọi cho anh.

Nhưng vừa mới chuẩn bị gọi thì lại dừng lại.

Lúc này bên kia là ban ngày, hẳn là Giang Mạc Viễn đang làm việc, cô gọi điện sang sẽ nói gì đây? Không lẽ trực tiếp hỏi anh, Sa Lâm đang ở bên cạnh anh hay không? Cô có thể làm thế sao? Không thể!

Ngồi đợi trước máy tính nhiều giờ. Sa Lâm bên kia vẫn không có đăng bài mới nào, Trang Noãn Thần đành phải đi ngủ, đêm nay cô thực sự ngủ không ngon, luôn bị ác mộng làm thức giấc, lúc ngủ lại thì lại bắt đầu mơ.

giấc mơ của cô tựa như những gì cô nghĩ làm cho cô không chịu nổi, trong mơ có Giang Mạc Viễn, có cô, có điều là cô nhìn thấy Sa Lâm kéo tay Giang Mạc Viễn rời đi ...

Khi cô lần nữa bị cảnh này trong mơ tra tấn tỉnh giấc, bên ngoài cửa sổ đã tảng sáng.

Khi rửa mặt cô bị hình ảnh mình trong gương làm cho sợ hãi thiếu chút nữa hồn bay lên mây.

Hai mắt tựa như gấu trúc, ánh mắt vô hồn, vẻ mặt mệt mỏi, may mắn hôm nay là cuối tuần không phải đi làm, nếu không với vẻ này cho dù đi làm cũng chẳng làm được gì.

Trang Noãn Thần lại muốn xem Weibo của Sa Lâm, đi thẳng vào thư phòng mở máy tính lên, lại lần nữa kiểm tra, ai ngờ gặp ngay trạng thái mới nhất của cô ta đăng lên.

Là một chuỗi những bức ảnh được cắt ghép lại thành một bức ảnh lớn. tất cả đều là cô ta đi dạo phố mua sắm. Nội dung viết: ở đây, gặp lại người đàn ông tôi yêu nhất, trải qua thời gian lãng mạn nhất, em yêu anh, điều này không thể nghi ngờ, cho dù đã lãng phí thời gian, nhưng chúng ta vẫn yêu nhau như ban đầu

Nhìn thấy đoạn trạng thái kia, Trang Noãn Thần hận đến nghiến răng?

Cái gì gọi là đã bỏ lỡ thời gian?

Còn cùng với người đàn ông yêu thương nhất dựa vào, Giang Mạc Viễn là chồng của tôi.

Phóng to bức ảnh cuối cùng, Trang Noãn Thần thấy rất rõ ràng, là một bức ảnh ở khách sạn khách sạn trang hoàng àu vàng nhạt xa hoa, chắc chắn là khách sạn hạng sang.

Weibo liền choáng ngợp ảnh chụp. Nhìn góc độ chụp rất không giống với tự chụp, như vậy có thể kết luận không phải Sa Lâm đi dạo phố một mình, vậy tóm lại cô ta đi cùng với ai? Trên ảnh cô ta cười vui vẻ như vậy, cho thấy người đi cùng chắc chắn là bạn trai cô ta. Khoan đã ...

Chẳng lẽ là Giang Mạc Viễn gặp cô ta? Nếu không sao lại nhắc đến hai chữ “gặp gỡ”? hoặc là chính anh là người đi cùng chụp hình cho cô ta?

Hiện tại, manh mối duy nhất cũng chỉ còn là khách sạn.

Lúc này có phải đã đi nghỉ rồi không?

Trang Noãn Thần đem mọi thứ trên mặt bàn ném hết vào thùng rác, khẽ cắn môi, cầm lấy điện thoại, trực tiếp gọi tới số của Giang Mạc Viễn. Từ lúc quen đến khi kết hôn với anh cho tới bây giờ, mỗi lần Giang Mạc Viễn đi công tác đều là anh chủ động gọi cho cô, cô chưa từng gọi cho anh bởi vì cảm thấy tiền điện thoại quá đắt và lãng phí.

Cho nên, coi như cô chủ động một lần đi.

Sau vài tiếng chuông vang lên, truyền đến giọng nói ấm áp nhưng đầy vẻ kinh ngạc, “Noãn Noãn?”

Tại sao anh lại kinh ngạc?

Có phải đã làm phiền tới chuyện tốt của anh hay không?

Trong lòng Trang Noãn Thần chần chừ, rất không muốn nghĩ như vậy nhưng thực sự không ngừng được.

“Vâng, anh đang làm gì đó?” Ngan chặn bất an trong lòng, cô tùy ý hỏi.”

“Đang chuẩn bị gọi điện thoại cho em, không ngờ em lại gọi trước rồi.” Giang Mạc Viễn dịu dàng nói.

“A...” cô liếm liếm môi nói quang co vài câu, “Mạc Viễn ... em muốn nhìn thấy anh.”

Bên kia Microphone vang lên tiếng cười trầm thấp: “ừ”

Rất nhanh, hai người mở cuộc gọi video.

Khi bức tường màu vàng nhạt xa hoa phía sau lưng Giang Mạc Viễn đập vào mắt cô, đáy lòng thoáng chốc lan tràn cảm giác lạnh giá, máu của cô giờ phút này dường như đông cứng lại.

Cô đã nhìn thấy gì?

Quang cảnh giống y như cảnh trong ảnh của Sa Lâm.

Có phải bọn họ cùng ở chung một khách sạn không?

Hay là hai người họ ở chung một phòng?

Anh biết tình trạng của cô hiện tại cho dù có nói ra cũng không thể đi cùng với anh, chẳng qua là Giang Mạc Viễn làm bộ làm tịch mà thôi. Trên thực tế lại đưa Sa Lâm đi trước, anh đi dạo phố với cô ta, chụp cho cô ta những bức ảnh đẹp nhất, thậm chí là hai người cùng ở một phòng?

Là như vậy sao?

Trang Noãn Thần không muốn nghĩ nhiều nữa

“Noãn Noãn?” bên kia Giang Mạc Viễn vẽ mặt nhăn nhó, “Tối qua em ngủ không ngon sao?”

Trang Noãn Thần lúc này mới chú ý đến hắn, khẽ gật đầu: “Vâng, gặp ác mộng.”

“Hay là em kêu Hạ Lữ đến ở cùng em đi?” Giang Mạc Viễn thực sự lo lắng.

“Không có việc gì.”

“Cánh tay thế nào ?”

Cô nâng lên cho hắn nhìn qua “Miệng vết thương lành rất tốt, yên tâm đi.”

Lúc này Giang Mạc Viễn mới gật gật đầu, sắc mặt hoà nhã đôi chút.

“Anh ... Một mình?” cuối cùng cô cũng hỏi ra câu hỏi ngốc nghếch nhất

Quyển 6 - Chương 38: Ở chung

Nghe xong câu hỏi, tiếng cười của Giang Mạc Viễn bắt đầu có chút hư hổng: “Em đến là có thôi.”

“Không đứng đấy..” Cô cúi đầu nói, trong lòng nghĩ chính mình cũng thật là ngốc đi, cho dù trong phòng thật sự có người đàn bà khác đi chẳng nữa thì anh cũng sẽ không có chuyện ngoan ngoãn mà báo cáo với cô.

Ý cười của Giang Mạc Viễn dường như càng thêm ấm áp: “Nhớ anh hả?”

“Không thêm ...” cô chưa kịp nói xong đã thấy anh quay đầu nhìn liếc ra sau...

Trong lòng bỗng “Đoàng “ một tiếng.

Giang Mạc Viễn có lỗi nhìn có: “Có người ấn chuông, chờ anh một chút.”

“Ai — —” cô gọi anh lại, “Anh bận thì làm đi, kỳ thật em cũng không có việc gì cả, em chuẩn bị ra ngoài đây, không nói chuyện với anh nữa.” Trong lòng cũng có chút buông xuống, nếu trong phòng có người thì căn bản anh không cần phải tự đi mở cửa rồi.

Giang Mạc Viễn vẫn còn lưu luyến không rời, nhưng vẫn cười cười, “Đi đường nhớ cẩn thận đó, cẩn thận vết thương, đừng có để va vào.”

“Được rồi, anh cứ yên tâm.” Lời dặn của anh khiến cô có chút tủi thân.

Rất nhanh kết thúc cuộc trò chuyện.

Cô vẫn ngồi ở sofa trong thư phòng, cuộn mình, mày nhíu chặt. Trái tim cô tựa như một cỗ xe đi đường núi, sóc nảy, lúc thì rất thông suốt, khi lại thực sự tuyệt vọng. Nếu như hai người bọn họ thực sự ở trong một phòng, có phải lúc này Sa Lâm ra ngoài trở về không? Ngẫm lại thấy không giống lắm, vẻ mặt thâm tình của Giang Mạc Viễn không có gì là giả cả, còn có chính miệng anh đã nói, cho dù Sa Lâm có thực sự ở trước mặt thì anh cũng sẽ không quay về với cô ta.

Cô rất muốn tin tưởng Giang Mạc Viễn, nhưng lại sợ Giang Mạc Viễn giống như những người đàn ông khác, nói một đường làm một nẻo, trong chuyện vụng trộm của nam nữ, đàn ông mãi mãi không khống chế được dục vọng của bản thân. Ảnh trên weibo của Sa Lâm, quyến rũ gợi cảm, nói thật, Sa Lâm còn đẹp hơn cô nhiều, đáng người nóng bỏng, nhìn trên ảnh chụp những bộ quần áo sexy mà cô ta mặc thực sự khiến đàn ông chảy máu mũi, khe ngực no tròn nửa kín nửa hở, cô ta thực sự là một cô gái phóng khoáng gợi cảm.

Nói không chừng, Giang Mạc Viễn đã lên giường với cô ta từ trước hiện giờ tình cũ không rủ cũng đến, có gì là lạ đâu.

Trái tim Trang Noãn Thần lại đau âm ỉ, thật là đáng ghét, cô cực kỳ ghét cảm giác này.

Đúng lúc đang vô cùng lo lắng thì di động lại vang lên.

Vừa bắt máy đúng là giọng nói của người đàn bà mà cô cực kỳ chán

gét, nhưng giờ phút này nghe cực kỳ mệt mỏi và tuyệt vọng.

“Noãn Thần, tôi biết cô rất ghét nghe thấy tiếng của tôi, nhưng thực sự lần này tôi hết cách rồi, xin cô ... giúp tôi với.”

— — —

Bên kia Địa Cầu.

Giờ giấc ngược hẳn với Trung Quốc, bên ngoài cửa sổ sát đất là ánh đèn mê ly, kiến trúc châu Âu thắm đẫm văn hoá cổ xưa.

Khi Giang Mạc Viễn vừa mở cửa, đập vào mắt anh là lúm đồng tiền nở rộ của Sa Lâm. Có chút ngạc nhiên lướt qua khoé mắt, tiếng cười giòn giã tựa như đồng thời với hành động bổ nhào vào lòng anh của Sa Lâm.

Rất nhanh, cặp lông mày của người đàn ông nhíu chặt, tay mạnh mẽ đẩy cô ta ra, nghiêm nghị đầy giận giữ: “Sao em lại ở đây?”

“Ngạc nhiên lắm phải không?” Sa Lâm cười quyến rũ nhìn anh, vừa nói vừa lùi hành lý đi vào phòng.

Giang Mạc Viễn duỗi tay, cản cô ta lại.

“Đừng nhỏ mọn như vậy chứ, em vốn là ở ngay phòng bên cạnh anh thôi, anh cho rằng em cố ý làm phiền anh sao, nhưng mà hôm nay em đi mua sắm ví tiền đã bị mất rồi, hiện giờ chỉ có thể làm phiền anh thôi.” Sa Lâm nói xong không chút khách khí đẩy tay anh ra đi thẳng vào phòng. Đem vali hàng lý bỏ vào tủ trong phòng.

“Thì ra phòng này thực sự rộng hơn phòng em thuê đó.”

Giang Mạc Viễn tiến vào, im lặng nhìn cô thật lâu rồi thản nhiên mở miệng, “Em đặt phòng bên cạnh phòng tối?”

“Đúng vậy.” nụ cười của Sa Lâm tựa như độc dược, vô cùng xinh đẹp, ngồi xuống sofa, ôm lấy hai chân, bộ dáng vô cùng lười biếng. Thấy anh vẫn đứng tại chỗ nhìn mình, cô liền cào cào tóc, “Tại sao lại nhìn em như người ngoài hành tinh thế?”

Vẻ mặt Giang Mạc Viễn vẫn đầy thờ ơ, sau một lúc lâu xoay người đi vào phòng ngủ, khi vào đã mang thêm một cái ví, “Mất bao nhiêu tiền.”

Thấy thế, Sa Lâm liền đứng dậy, đi đến trước mặt anh, giật lấy ví ném sang một bên, giận dữ hỏi: “Anh có ý gì? Bố thí cho ăn mày sao?”

“Vậy em tới tìm tôi làm gì?” Anh tỏ ra nhấn nại nhưng thực ra vô cùng cảm ơn cuộc điện thoại của Trang Noãn Thần đã cắt đứt không có thực sự không tưởng tượng nổi chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

“Ngủ nhờ một đêm thôi.” Sa Lâm ngẩng mặt cười, giơ tay khoác lên cổ anh.

Giang Mạc Viễn đẩy mạnh tay cô ra, “Tôi sẽ đi thuê cho em phòng khác.”

Thấy anh lại muốn đi, Sa Lâm ở phía sau bắt đắc dĩ thở dài, “Em đáng sợ vậy sao? Hay là sợ vợ anh biết? Cô ta ở Bắc Kinh mà, anh vội gì chứ?”

Giang Mạc Viễn không thèm nghe cô ta nói, nhắc điện thoại lên.

Sa Lâm tiến lên đề lại tay anh, “Em ngủ phòng khách không được à?”

Ở đây đâu phải chỉ có một phòng ngủ chứ?”

“Sa Lâm” Giang Mạc Viễn nhíu chặt mày, “Chúng ta thực sự không có khả năng, kỳ thật lúc trước chúng ta đã không thể rồi, nếu tôi thực sự yêu em, sao tôi lại giới thiệu em với Mạc Thâm?”

Lời nói của anh tàn nhẫn, khiến cho Sa Lâm cắn chặt môi, ánh mắt vừa mới nhu tình quyến rũ đã trở lên lạnh lẽo, sau một lúc lâu gần từng chữ, “Giang Mạc Viễn anh muốn độc ác với em mãi vậy sao, cứ mãi làm em tổn thương vậy sao? Anh cấm em trêu chọc Trang Noãn Thần em không dám đi, nếu như là em trước kia em sẽ không dễ dàng như vậy đâu? Là anh có lỗi với em trước, sao giờ lại có vẻ đúng lý hợp tình thế hả? Anh bảo anh và em không thể có kết quả, Giang Mạc Viễn em nói cho anh biết, anh và Trang Noãn Thần có thể có tương lai sao? Giữa anh và cô ta mãi mãi bị ngăn là em, cho dù là em còn sống hay chết, cho dù là em ở bên cạnh anh hay không thì khuôn mặt cô ta sẽ mãi mãi nói lên hết, anh phải đối mặt với điều này.”

Mỗi câu của cô ta tựa như mũi dao nhọn lao về phía Giang Mạc Viễn. Trên thực tế, cô rất muốn chọc giận anh, chỉ có khi giận giữ cô mới có thể thấy được trong lòng anh thực sự nghĩ gì, nhiều năm xa cách cô đã không thể hiểu được Giang Mạc Viễn, anh hiện nay thực sự bí hiểm so với trước kia. Trước kia khi anh cười, nụ cười đó vui vẻ rõ ràng, nụ cười của anh là từ đáy lòng, làm cho người ta có thể nhìn được anh rất vui, còn hiện tại thì sao? Anh cũng hay cười, nhưng nụ cười kia biểu hiện gì chứ, không phải là những gì anh nghĩ, cũng không ai có thể biết được anh đang nghĩ gì?

Giang Mạc Viễn im lặng chờ cô nói xong, vẻ mặt vẫn không chút thay đổi, lời nói lạnh lẽo cùng với thái độ trái ngược hoàn toàn: “Tóm lại, hôm nay em ở đây là muốn nói lên điều gì?” lời nói lạnh lùng, ngữ khí sắc bén, như là nhìn một cái đã thấu tâm tư của cô.

Cô có thể dễ dàng nhận được trên người anh tản ra khí thế “Cấm lại gần.” Loại cảm giác tồi tệ này lan tràn cô, là loại cảm giác mất mát cùng tuyệt vọng. “Vậy là anh không muốn em ở đây, là đang sợ gì chứ? Hay là anh sợ bản thân mình không thể khống chế được trước em?”

Giang Mạc Viễn đi tới phía cửa sổ, dựa lưng vào lớp kính, khoanh tay lại nhìn cô, nhìn chằm chằm đấu mắt với cô hồi lâu sau mới lạnh nhạt nói: “Em muốn ở đây, OK?”

Rốt cuộc Sa Lâm cũng cười thoả mãn. Giang Mạc Viễn lại không để ý đến cô ta, xoay người quay lại phía máy tính xử lý công việc. Nhìn bóng anh, cô nhún nhún vai vội vàng mang hành lý ra sắp xếp.

Hơn mười phút sau, Sa Lâm đi vào phòng trong, nhìn anh hỏi thăm dò: “Mạc Viễn anh có muốn ăn khuya không.”

Giang Mạc Viễn không trả lời.

Cô cho rằng anh không hứng thú, chu miệng đi ra ngoài, lại qua 20 phút sau, cô ta bê một hộp pizza đi vào, ngồi bên cạnh ăn, đưa đến bên miệng anh, “Há miệng, em đút cho anh.”

“Đi sang bên kia ăn đi.” Giang Mạc Viễn ra lệnh.

“Không cảm ơn em sao?” Sa Lâm huých vào vai anh, trực tiếp dựa vào lưng anh, từng miếng một ăn pizza, “Ai nha, Giang Mạc Viễn anh kể chuyện anh và Trang Noãn Thần đi.”

Giang Mạc Viễn ngừng gõ bàn phím, “Không cần báo cáo.”

“Em đã nhìn thấy ảnh của cô ấy rồi, thực sự rất giống em nha.” Sa

Lâm quay đầu nhìn anh, đột nhiên vẻ mặt trở lên vội vàng, “Anh đã từng điều tra về gia thế của cô ấy chưa? Anh nói xem có phải em và cô ấy là chị em song sinh trước đây bị người ta bế nhầm đi không?”

“Em đang đọc tiểu thuyết đấy hả?” ngữ khí trầm thấp, Giang Mạc Viễn lạnh nhạt nói: “Đừng cho là hai người chỉ hơi giống nhau mà đã nghĩ thế, trên đời này người giống người như đúc còn chưa dám khẳng định là người thân đâu.”

“Cho nên nói thượng đế đôi khi thật vô tình a.” Sa Lâm lại ăn, lại dùng lực huých vai anh, “Rất không công bằng, sao bộ dáng lại giống em chứ?”

“Là em giống với cô ấy.” Giang Mạc Viễn nhấn mạnh nói.

“Có cần thiên vị cho vợ anh thế không hả?” Sa Lâm lườm anh, sau đó lại tươi cười giơ tay sờ mặt anh, “Nếu như có một ngày em nhàn rỗi muốn đi gặp cô ấy, thử nghĩ xem nếu hai bọn em cùng đi dạo phố thì chuyện gì sẽ xảy ra đây nhỉ?”

Giang Mạc Viễn đẩy cô sang một bên, trực tiếp gạt máy tính: “Em dám thử tìm cô ấy xem?”

Sa Lâm giật mình, đứng dậy đối mặt với anh: “Anh có thể làm gì em chứ?”

“Sa Lâm, tôi cảnh cáo em lần cuối, có thể làm phiền tôi, nhưng tuyệt đối không cho phép em làm phiền cô ấy, nếu không...” ánh mắt anh đột nhiên trở lên tàn ác, “Ngay cả mặt mũi Nam lão gia tôi cũng không nể đâu.”

Đột nhiên toàn thân Sa Lâm lạnh toát, là bị lời của anh dọa tới, nuốt nước bọt nói: “Em chỉ là đùa thôi mà, có cần phải nghiêm túc vậy

không?” Nói xong ôm hộp bánh đến sofa ngồi yên lặng ở một góc mà ăn.

Nháy mắt trong lúc cô cúi đầu ăn, tựa như Giang Mạc Viễn nhìn thấy hình ảnh Trang Noãn Thần, có đôi khi cô cũng giống Sa Lâm, cuộn mình ở một góc ăn gì đó, tựa như một người vợ bị ức hiếp.

Ánh mắt hạ xuống đôi chút, hít một hơi dài.

Trang Noãn Thần, anh nhớ cô....

“Này...” Sa Lâm thấy ánh mắt anh đã thay đổi, phất tay về phía anh.

Sắc mặt anh vẫn không chút thay đổi nói: “Nghỉ sớm đi.”

“Còn sớm mà, anh không phải muốn đi ngủ bây giờ chứ?” Sa Lâm nhìn đồng hồ, lớn giọng nói.

Giang Mạc Viễn không đáp lại.

“Em biết anh tới đây là muốn tìm Jo.” Cô đột nhiên nói.

Giang Mạc Viễn nghe thấy thế ngừng biết, quay đầu hồ nghi nhìn cô.

“Đúng vậy.” Cô cười rất quý dị, “Hơn nữa còn tâm đầu ý hợp nữa.”

“Em sao có thể biết Jo?” nói đến chuyện thu mua khách sạn, đây đã là tính toán từ lâu của Ben, cũng không phải do anh ta chú ý đến thị trường khách sạn, mà bởi vì người vợ đã mất của anh ta.

Nói đến Ben có thể coi là người đàn ông thâm tình, khi kết hôn với vợ anh ta là do hai gia tộc giới thiệu, hai người vốn không yêu nhau. Người đàn ông kết hôn với người mà mình không yêu thì chắc chắn

sẽ có bất mãn, mà sự nghiệp của Ben lớn mạnh như thế, đàn bà ở bên ngoài chắc chắn không ít, anh ta đã phạm phải sai lầm như những người đàn ông khác, mà vợ anh ta ngày qua ngày vẫn yên lặng làm người vợ xúng chún, mỗi lần anh ta về nhà mang theo một thân mệt mỏi đều có thể uống được món canh mà vợ anh ta nấu cho.

Vợ anh ta trước kia kinh doanh một khách sạn, lại am hiểu nấu nướng, cho nên khách sạn làm ăn rất tốt, sau lại gả cho Ben thì nghỉ và ở nhà, Ben vẫn không để vợ mình vào mắt. Tận cho đến một ngày anh ta trở về, không thấy món canh ngon mát như mọi khi đâu mới phát hiện ra vợ mình bị té xỉu trong bếp, lúc đó người giúp việc cũng không có ở đấy, anh ta lúc này mới cuống cuồng lên, nhưng khi đưa đến bệnh viện thì vợ anh ta đã đi rồi.

Nguyên nhân tử vong cũng rất đơn giản, lên cơn đau tim.

Cho tới lúc đó anh ta mới biết vợ mình bị bệnh tim, cũng chưa bao giờ biết mỗi ngày vợ anh ta thức khuya đợi mình về bệnh tim sẽ ngày càng nặng thêm, người bệnh tim không thể thức khuya.

Từ ngày đó bắt đầu, Ben mới ý thức được bản thân mình đã sai lầm nghiêm trọng cỡ nào, anh ta đã thề trước mộ vợ mình nhất định sẽ biến khách sạn của cô ấy mang tên cô ấy trở thành khách sạn nổi danh trên toàn cầu. Vợ anh ta trước giờ thích ẩm thực Trung Quốc, cho nên hai năm nay Ben mượn lực lượng của Giang Mạc Viễn tìm kiếm những khách sạn thích hợp thu mua, đây là con đường nhanh nhất.

Mà trùm khách sạn Jo là người nổi tiếng trong giới, Giang Mạc Viễn biết năm nay ông ta sẽ cố ý về hưu cho nên muốn mua được nông trang rượu của ông ấy. Nhưng ông Jo này rất khó gặp, tính cách lại quái dị, Giang Mạc Viễn đã nhiều lần liên hệ nhưng đều không có kết quả, lần này nghe nói ông ta ra nước ngoài liền đi theo sau, hy vọng

có thể tìm được cơ hội đàm phán.

Đây là do anh nợ Ben, ít nhất phải trả được nợ này.

Sa Lâm thấy vẻ mặt nghi ngờ của anh, nhún nhín vai: “Anh không tin thì thôi, dù sao em cũng biết ông ta ở đâu, chẳng những biết mà còn có thể cam đoan anh sẽ có thể đàm phán với ông ấy, ông ta tính tình rất khó chịu, so với bố anh còn quái gở hơn. Nếu như ông ta biết là chuyện khách sạn thì nhất định sẽ không tiếp đầu nhưng nếu là em tìm ông ta, nhất định ông ta rất vui đó.”

Giang Mạc Viễn lưỡng lự nhìn cô, sau một lúc lâu vẫn không nói.

Sa Lâm lười biếng đứng dậy, đem bánh còn thừa ném vào thùng rác, cắn ngón tay, “Tóm lại là, em sẽ không để anh đi một chuyến vô ích đâu, lần này em đi theo anh chính là muốn giúp anh thôi.” Nói xong cô khẽ xoay eo đi vào phòng tắm, sau lại ngoái đầu ra, vẻ mặt hấp dẫn: “Có muốn cùng tắm uyên ương không?”

Giang Mạc Viễn không nói thêm một lời, tự tay đóng sầm cửa phòng tắm lại cho cô.

“Người đàn ông vô vị ...” Trong phòng tắm, Sa Lâm có chút bức bối than thở.

Quyển 6 - Chương 39: Hành vi đen tối

Ánh mặt trời đầu giờ chiều ấm áp, Bắc Kinh ngập chìm trong cảnh xuân xinh đẹp.

Nếu nói mùa thu Bắc Kinh thấm đượm thơ mộng thì mùa xuân nơi đây tựa như bức quốc họa duy mỹ. Những hàng liễu thanh nhã, soi bóng lên mặt hồ tạo cảm giác yên bình menh mang, thỉnh thoảng còn điểmuyết những sắc hoa dịu dàng Cây lê hoa trắng muốt theo gió tạo lên những vũ điệu sôi động, còn có những sắc hoa hạnh huy hoàng, những cây anh đào tựa như cất chứa tinh hoa của bốn mùa, tất cả như là sinh mệnh của vạn vật bốn mùa đều giao hoà tại nơi đây, khiến cho trái tim con người cho dù có vỡ nát cũng dần dần hồi sinh.

Khi Trang Noãn Thần tới bệnh viện, hai mắt choáng ngợp bởi sắc xanh của bãi cỏ.

Lặng lẽ thăm bác Cố, cô khẽ thở dài, có chút do dự, hồi lâu có mới dọc theo hành lang bệnh viện đi tới thang máy tìm khoa chỉnh hình, vừa ra khỏi thang máy đã thấy Hứa Mộ Giai đứng chờ, trông bộ dáng chắc là đã chờ rất lâu rồi. Thấy cô đến vẻ mặt cô ta tràn ngập kinh hỉ, vội vàng chạy tới nắm chặt lấy tay cô. “Tốt quá, Noãn Thần cuối cùng cô cũng tới rồi, tôi cứ tưởng cô sẽ không tới chứ.”

Trang Noãn Thần im lặng rút tay lại. Có những người cả cuộc đời cũng không thể trở thành bạn bè được, chẳng hạn như Hứa Mộ Giai trước mắt đây, giữa hai người luôn luôn có một bức tường là Cố Mặc. Cho dù là lúc nào, ở đâu, cả hai đều là cái gai trong mắt của

nhau.

Cô khẽ nói: “Nếu có thể, tôi sẽ không đến đây.”

Hứa Mộ Giai nhìn sắc mặt lạnh lùng của cô, có chút chần chờ, hồi lâu mới mở miệng nói: “Tôi biết, trước đây là chính tôi đau khổ cầu xin cô đừng đến làm phiền Cố Mặc.”

“Tóm lại Cố Mặc bị sao thế?” Cô không muốn ôn chuyện cũ với cô ta, cô và Hứa Mộ Giai cho đến giờ cũng không có gì đáng nói cả.

“Anh ấy vẫn không chịu làm vật lý trị liệu, bác sĩ nói nếu như càng để lâu thì khả năng hồi phục là không có, nhất định anh ấy sẽ thành tàn phế mất.” Hứa Mộ Giai đành phải nói thật.

Nghe xong, ngực Trang Noãn Thần tựa như bị vạn mũi kim châm, đây như là lỗi vương bận không thể quên đi của cô, nghĩ nghĩ, khẽ thở dài, “Mang tôi đi gặp anh ấy.”

Ban đầu Hứa Mộ Giai rất vui vẻ, nhưng một lúc sau lông mày nhíu chặt, vẻ mặt đầy lo lắng, lặng lẽ nhìn cô một cái.

“Cô yên tâm, trước đây tôi đã nói từ bỏ là từ bỏ, hơn nữa cô đã mang thai, tôi không có tư cách gì mà tranh giành Cố Mặc với cô cả.” Trang Noãn Thần nhìn ra được sự lo lắng của cô ta, lạnh lùng nói, mắt lại đảo qua bụng của Hứa Mộ Giai, tại sao bụng cô ta đến giờ cũng chưa có chút

Hứa Mộ Giai cười trừ cho qua, giơ tay gỡ đầu, lặng yên đi trước dẫn đường.

Khi Trang Noãn Thần bước vào phòng bệnh, Cố Mặc đang quay mặt ra cửa sổ suy nghĩ.

Rèm cửa mỏng ngăn ánh mặt trời, làm cho ánh sáng càng trở lên nhu hoà, màu vàng nhạt tinh tế len lỏi. Có vài tia sáng khẽ đậu trên mặt Cố Mặc, cô chỉ nhìn thấy sườn mặt anh, vẫn góc cạnh rõ ràng như trước nhưng đã gầy đi rất nhiều.

Lòng nhịn không được dâng lên chua xót, nếu cô và anh không có gặp nhau, có phải bây giờ cả hai đều rất tốt hay không?

Chàng trai áo trắng từng đứng dưới tàng cây cổ thụ vừa đàn vừa hát, nhìn sắc mặt anh, cô cảm nhận được chỉ còn lại tang thương, là do năm tháng và cô lưu lại cho anh. Nhịn không được khẽ thở dài một hơi, vẫn thành tiếng. Người đàn ông trên giường lập tức nghe được tiếng động, nhíu chặt mày, “Đi ra ngoài.”

Ngữ khí lạnh lùng khiến người ta sợ hãi.

Giọng nói kia thực xa lạ với Trang Noãn Thần, Cố Mặc trong cô tuy rằng có chút lạnh lùng nhưng chưa từng dùng ngữ khí như vậy để nói với người khác? Là do cô sai hay là tại thời gian? Chỉ là mấy tháng ngắn ngủi, tại sao cô và anh đều thay đổi.

Gặp lại anh, Trang Noãn Thần bị thương phát hiện ra, thời gian đã xoá nhoà tất cả, đã từng lưu luyến, đã từng yêu sâu lắng, đau đớn thống khổ không chịu nổi, tựa như tất cả đã tan thành mây khói. Là do thời gian hay tại cô là kẻ vô tình bạc nghĩa?

Khi mở lời, giọng của Trang Noãn Thần thanh suốt như ánh mặt trời, dịu dàng vô hại nhưng ngập tràn bất đắc dĩ: “Không phải rất muốn gặp em à?”

Người bệnh đang giả bộ ngủ trên giường đột nhiên mở mắt, quay đầu!

Khi đối diện với ánh mắt ấm áp của Trang Noãn Thần, ánh mắt Cố Mặc đột nhiên tràn ngập kích động, tràn ngập ngạc nhiên và vui sướng. Giọng nói hồn khiêu mộng nhiều quen thuộc này, đôi mắt hàng đêm đều hiện trong trí nhớ của anh, hiện giờ lại chân thật xuất hiện trước mặt anh,

“Noãn Thần”

Anh vẫn không dám tin, sợ chính mình đang nằm mơ, muốn chứng thực nhưng lại sợ hành vi thất thố, vạn nhất là mơ đến khi tỉnh lại chỉ là thất vọng. Bởi vì Trang Noãn Thần đứng đối diện với cửa sổ, cho nên ánh sáng chiếu rọi lên người cô, giống như hư ảo, nhiều lần anh cũng mơ thấy cảnh này, cô lặng im đứng ở đó, ngược ánh mặt trời, phía sau là cây anh đào xinh đẹp, khẽ gọi “Cố Mặc..”

Nhưng mỗi khi anh tỉnh lại , hiện thực chỉ là gió thổi mưa sầu.

Khoé mắt Trang Noãn Thần hoe đỏ, nhìn anh như vậy nói không đau lòng là giả.

“Noãn Thần..” lúc này Cố Mặc mới phản ứng lại, ý thức được đều không phải là cảnh trong mơ, sợ hãi gọi một tiếng xong vội vàng nhảy khỏi giường, nhưng bởi vì lâu ngày không làm vật lý trị liệu, cho nên chân vừa chạm đất liền vô lực, lao đảo

“Cố Mặc!” Trang Noãn Thần hoảng sợ vội vàng tiến lên, một tay đỡ lấy anh.

Cố Mặc ôm cô làm chỗ dựa về mặt đầy cảm động: “Noãn Thần, em đến rồi, cuối cùng em cũng đã đến ...”

Lời nói của cô như ghen ở cổ

.....

Đêm có chút xao động, bất an.

Trên giường, Giang Mạc Viễn ngủ có chút mơ màng.

Ánh trăng lan tràn, chiếu lên đường nét trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh. Không biết là anh đang mơ gì mà cặp mày khẽ nhíu lại, nhưng rất nhanh một cánh tay trần nồn là đã vuốt lên, ngón tay tinh tế vuốt ve đôi mày của anh.

Cánh tay nâng lên kéo chần thấp xuống, hơn nửa thân người trần trụi trơn bóng của người phụ nữ dừng dưới ánh trăng. Cô như một con lông vũ mềm mại ngao du trong lồng ngực người đàn ông, ngón tay sau khi vuốt ve cặp mày kia liền từ từ hạ thấp xuống, men theo đường nét ôn hoà anh tuấn của anh.

Người đàn ông tựa như ngủ rất say.

Ngưng mắt nhìn anh, ánh mắt sâu thẳm như bóng đêm. Hơi hơi nhồm người dậy, khăn tắm hoàn toàn chảy xuống, lộ ra thềm ngực đầy đà nặng trĩu, độ cong cùng khe ngực hoàn hảo khiến nhiều người phụ nữ cũng phải hâm mộ.

“Mạc Viễn...” cô khẽ gọi tên của anh, tựa như chú mèo chui vào trong lòng anh, bàn tay bắt đầu không yên phận.

Cúc áo của người đàn ông từng cái bị cởi bỏ, lộ ra thềm ngực rộng lớn, hô hấp đều đặn khiến cho cô tâm hoảng ý loạn. Hai má dán chặt vào thềm ngực đó, toàn thân tựa như một ngọn lửa, hơi thở thơm

mát, ngập tràn hương vị đàn ông thành thực.

Tay cô càng tham lam hạ xuống, tận đến khi bị hoả long của anh làm cho kinh sợ, ánh mắt lại nhuốm đầy hơi nước triền miên

Trong lúc ngủ mơ màng, Giang Mạc Viễn chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, như là có ai đang trêu chọc anh, sự mềm mại trong ngực như thực như mộng, tận đến khi bụng dưới truyền đến lửa nóng quen thuộc, anh mới hơi hé mắt.

“Mạc Viễn ...” người phụ nữ trong lồng ngực mềm mại như nước, thấy anh mở mắt, cũng ngẩng mặt lên chăm chú nhìn anh.

Trong bóng tối, chỉ có vài ánh trăng len lỏi vào.

Thân hình người phụ nữ thướt tha đầy đặn, tóc đen che gần hết khuôn mặt cô, như ẩn như hiện, lan tràn trong màn đêm yên tĩnh.

Giang Mạc Viễn là ngủ mơ mà mở mắt ra, trong lúc nhất thời đầu óc không thanh tỉnh, hơn nữa trong phòng hơi thiếu ánh sáng, trong đầu hiện lên hình ảnh của Trang Noãn Thần, lập tức không nhớ ra mình đang ở nước ngoài còn tưởng là đang ở biệt thự tại Bắc Kinh.

Bên tai là hơi thở mềm mại của phụ nữ, hương thơm lượn lờ, cả người quấn quanh anh, cô hoà tan ở lồng ngực anh, nhẹ nhàng thở gấp, thân hình người phụ nữ khẽ trượt xuống.

Đêm dài, hơn nữa người trong lồng ngực nhiệt tình kiều mỹ, dục vọng mãnh liệt của Giang Mạc Viễn dâng tràn, khi thân hình mềm mại của người kia dán chặt hoàn toàn trên người anh, bỗng dưng anh đem cô ta đè xuống dưới, bàn tay thô ráp chạy dọc theo đường cong của cô ta.

Người kia vui sướng, sự chủ động bất ngờ của người đàn ông khiến cho cô càng trở lên tan chảy, lồng ngực anh, hơi thở của anh, những cái vuốt ve của anh Tất cả hành động của anh đều khiến cô điên cuồng.

“Noãn Noãn...” Giang Mạc Viễn vô thức gọi thành tiếng bên tai cô, bàn tay bắt đầu không an phận.

Người phụ nữ trong ngực bỗng nhiên cứng đờ.

Trong bóng đêm, hơi thở của Giang Mạc Viễn dồn dập, bàn tay đang du ngoạn trên người cô cũng đột nhiên bất động, sau đó “Tách..” một tiếng, đèn đầu giường bật lên.

Trên giường, Sa Lâm trần trụi nhìn chăm chăm anh.

Nháy mắt, sắc mặt Giang Mạc Viễn chuyển sang tím tối, tràn ngập đao súng

“Giang Mạc Viễn, tôi ghét anh, ghét anh coi tôi là Trang Noãn Thần, dựa vào đâu mà tôi phải là thể thân cho cô ta?” Sa Lâm bắt đầu không khống chế được bản thân, ngời dậy hét lớn.

Ánh mắt Giang Mạc Viễn lạnh lẽo như băng, khoé môi gợi cảm cũng hơi trầm xuống, không khó nhìn ra anh đang áp chế lửa giận trong lòng, ghe cô nói xong, anh mở miệng, vô cùng lạnh lùng, “Thực tế mà nói, cô ngay cả thể thân cho cô ấy cũng không có cửa đâu.”

“Anh Anh nói gì? Sao anh có thể nói tôi như vậy?” Sa Lâm khiếp sợ, lập tức bổ nhào vào lòng anh, “Tôi có gì thua kém cô ta chứ? Cô ta có xinh đẹp, đáng người có quyền rũ như tôi không?”

Giang Mạc Viễn dứt khoát đẩy cô ta ra, sắc mặt nghiêm nghị, “Sa

Lâm, hôm nay cô quá đáng rồi đó.”

“Quá đáng, tôi làm gì mà quá đáng?” Sa Lâm đột nhiên cười lạnh, “Anh cảm thấy tôi quá đáng là do tôi khiến anh nhớ tới Trang Noãn Thần hay là vì tôi khiến anh không khống chế được bản thân?” nói xong mắt cô ta mở lớn dừng ở biểu tượng nam tính của người đàn ông, tuy rằng có áo ngủ che đi nhưng cô vẫn có thể nhận ra sự nóng bỏng và to lớn của nó.

“Cút.” Bỗng nhiên Giang Mạc Viễn hét lớn.

Sắc mặt Sa Lâm đột nhiên biến đổi, tức giận đến tái mặt, vươn ngón trỏ chỉ vào anh ... “Anh ...chưa một người đàn ông nào dám hét với tôi như vậy ...”

Giang Mạc Viễn càng tức giận, hoàn toàn mất đi tính nhẫn nại, không nói lời thứ hai, đứng dậy khỏi giường, không chút nề hà bàn tay rắn chắc túm lấy Sa Lâm, kéo cô ta đi ra.

“Giang Mạc Viễn, anh muốn làm gì?” Sa Lâm kêu sợ hãi, cô cúi đầu nhìn chằm chằm cánh tay đang túm chặt lấy mình của anh, mu bàn tay nổi gân xanh, thật đáng sợ.

Giang Mạc Viễn không chút thương hoa tiếc ngọc, cứ thế lôi cô ta ra khỏi phòng ngủ, ánh mắt nhìn người cô ta như nhìn một thức rác rưởi, kéo tới phòng tắm bàn tay liền buông lỏng, Sa Lâm ngã nhào vào bồn tắm rộng, chân đập vào thành bồn tắm. Cô nào đã bao giờ phải chịu nỗi khổ như vậy, nhất thời nước mắt chảy ròng ròng, nhìn Giang Mạc Viễn khóc lớn ...

“Anh làm em đau ... anh ...”

“ào ào.” Chưa đợi nói xong vòi nước bốn phía liền ào ạt phóng tới

hơn nữa cô bị ném vào bồn tắm.

“A” trong bồn tắm truyền đến tiếng hét như lấy mạng.

Giang Mạc Viễn chinh nước sang mức lạnh nhất, vòi nước lạnh lèo phun vào bồn tắm, nhìn từ góc này tựa như đài phun nước, sắc mặt Sa Lâm khó chịu đến đáng thương, nghĩ muốn chạy khỏi bồn tắm thì lại bị vòi nước xối ngược lại, rất nhanh bồn tắm đã ngập nước lạnh giá.

“Giang Mạc Viễn... em, em sai rồi Xin anh...” cuối cùng cô cũng không chịu nổi khóc thét lên, “Em sắp chết rồi ... em không thở được ... em sai rồi, em không bao giờ ... dám chọc giận anh nữa”

Cuối cùng cũng nghe được cô nhận sai, lúc này Giang Mạc Viễn mới bỏ qua cho cô, ấn chốt mở, đứng cách cô vài bước nhìn cô, toàn thân tản ra hơi lạnh thấu xương.

Sa Lâm lạnh run, cả người ngập xấu hổ.

“Ngày mai cô ngoan ngoãn tìm Jo cho tôi, nếu không tôi sẽ đem cả cô và hành lý ném ra ngoài cửa sổ.” Ngực khí trầm thấp nhưng mạnh mẽ, hơi thở lạnh băng khiến người khác ngưng thở.

Sa Lâm run rẩy bước ra khỏi bồn tắm, khi nằm trong bồn tắm cô cuộn mình khóc lớn: “Giang Mạc Viễn, Anh ... anh... anh không phải là đàn ông....” Tại sao cô chủ động dâng lên giường rồi mà anh còn ném cô vào bồn tắm chứ? Cô không có chút hấp dẫn nào hay sao?

Không lẽ vừa rồi anh cũng chỉ tưởng cô là Trang Noãn Thần hay sao?

Dựa vào cái gì?

Một đứa con gái bình thường như cô ta tại sao anh lại coi trọng?
Dựa vào đâu mà cô ta có thể cá nước thân mật với anh? Dựa vào cái gì?

Sa Lâm nghiêng răng kèn kẹt, không biết là do tức giận hay là lạnh quá.

Giang Mạc Viễn không để ý đến cô ta, xoay người ra khỏi phòng tắm, khi đi vào đã có thêm một cái di động.

Sắc mặt Sa lâm tái nhợt.

Giang Mạc Viễn hờ hững ném điện thoại cho cô, giọng nói như mặt hồ không chút gợn sóng, “Tất cả ảnh bên trong di động đều đã xóa, Sa Lâm, chuyện đêm nay nếu cô thử tiết lộ cho Trang Noãn Thần biết, đừng trách tôi ác.” Sau khi cảnh cáo xong, anh hoàn toàn xoay người rời đi.

Sa Lâm trợn mắt nhìn di động trong tay, vội vàng mở ra xem ... những bức ảnh vừa mới chụp ... kết quả là ... không còn gì. Tội thân, bức bối cùng sợ hãi lan tràn trong cô. Vừa rồi cô rất cẩn thận nhưng vẫn bị anh phát hiện ra?

Sao lại có thể như vậy?

Cô vốn là muốn đem ảnh chụp đêm nay gửi cho Trang Noãn Thần.

Chết tiệt.

Sa Lâm nắm chặt điện thoại, hận đến mức thiếu chút nữa là bóp nát di động.

Giang Mạc Viễn đáng ghét, cô chưa bao giờ thất bại như vậy.

Quyển 6 - Chương 40: Trong lòng chỉ có cô

Khoa vật lý trị liệu tại bệnh viện ở Bắc Kinh.

Dưới sự hướng dẫn của bác sĩ, Cố Mặc dựa vào máy đứng dậy, bước từng bước một. Anh rất phối hợp, bác sĩ bảo làm gì anh liền làm theo, hoàn toàn trái ngược với sự ngang bướng không chịu hợp tác trước đây. Mỗi lần bước được vài bước, anh lại ngẩng đầu lên nhìn Trang Noãn Thần đang đứng bên cạnh dõi theo, ý cười bên môi sâu thẳm trong đáy mắt.

Trang Noãn Thần thấy anh phối hợp với bác sĩ cũng bắt đầu yên tâm, bởi vì trước đây Cố Mặc không chịu làm trị liệu, cho nên bây giờ phải kiên trì luyện tập nhiều hơn, cho nên phải trông cậy vào ý chí vào quyết tâm của anh, nhìn Cố Mặc một hồi lâu, cô lại lặng lẽ buông tầm mắt, trông tinh thần anh có vẻ tốt lên rất nhiều, không thể không nói, kỳ thật hứa mộ giai cũng đã tốn không ít tâm tư.

Cố Mặc đang đứng trước thiết bị đột nhiên nhoáng lên một cái.

“Cẩn thận ——” nhanh hơn bác sĩ, Trang Noãn Thần đã chạy lên đỡ lấy anh, ngẩng đầu nhìn anh lo lắng hỏi, “Sao rồi? Anh có thấy đau ở đâu không?”

“Anh không sao, vừa mới là do không đứng vững mà thôi.” Cố Mặc cúi đầu nhìn cô ôn nhu cười một tay vẫn nắm lấy thiết bị: “Chính là không nghĩ tới bây giờ còn phải giống trẻ con ôm bóng tập chạy nữa thôi.”

Trang Noãn Thần cười cười có chút xấu hổ, âm thầm than nhẹ một hơi sau, sau đó như trước mỉm cười, “Anh có cần cường điệu vậy không chứ? Bác sĩ nói anh khôi phục rất tốt chỉ cần ngày ngày kiên trì làm vật lý trị liệu là được, anh nhìn xem hôm nay mới là ngày đầu tiên mà đã rất khá rồi.”

“Chỉ cần ngày nào em cũng đến giúp anh thì anh nghĩ anh sẽ khôi phục nhanh hơn nhiều.” Anh nhìn cô, có ý nhắc nhở.

Cô cười cười, không nói.

Cố mặc thấy thế lại dừng lại động tác.

“Sao vậy?” Thấy anh dừng lại, Trang Noãn Thần kinh ngạc ngẩng đầu.

Cố Mặc nhìn cô, đáy mắt dâng lên ý cầu xin: “Noãn Thần, mỗi ngày em sẽ đến giúp anh làm vật lý trị liệu chứ?” câu hỏi mang theo dò xét, có chút bất định.

“Em ..” Cô không biết chính mình có thể làm được hay không, còn nữa, kỳ thật có một số việc cũng nên giải quyết cho xong, có điều là Cố Mặc rõ ràng không muốn đề cập đến, ví dụ như chuyện nhảy lầu chẳng hạn, mà cô cũng không biết nên làm thế nào mới có thể nói được với anh.

Cô đã quen Cố Mặc nhiều năm, anh suy nghĩ cái gì cô rất rõ ràng. Có một số chuyện nếu không nói rõ ràng sẽ bị hiểu lầm, nhưng cô sợ nói rõ ra lại khiến anh làm chuyện điên rồ. từ ngày hôm qua đến bệnh viện gặp anh cho đến hôm nay đến bảo anh làm vật lý trị liệu, có vài lần cô muốn khuyên anh đừng hy vọng nữa, nhưng nhìn anh cô cách nào cũng không thể nhẫn tâm được.

Có lẽ phải đợi đến khi cảm xúc của anh ổn định, sau đó cô mới có thể ngồi mà nói chuyện thẳng thắn với anh thì thích hợp hơn.

Cố Mặc vẫn nhìn cô, vẫn nhẫn nại chờ đợi câu trả lời của cô, ánh mắt loé lên tia bất định, có lẽ anh đang rất căng thẳng, giờ này khắc này đang rất khẩn trương. Mà cô có thể cảm nhận rất rõ ràng cảm xúc của anh, cho nên trong lòng tràn ngập đau khổ, mím môi, muốn nói lại thôi.

“Noãn Thần ... anh biết em bận nhiều việc, hay là thế này đi không cần ngày nào em cũng phải đến, cách một ngày em đến một lần cũng được, chờ đến khi anh hoàn tất vật lý trị liệu.” anh thực sự nóng vội, có chút bất an mà túm lấy tay cô.

Trang Noãn Thần nhìn anh lại nhớ đến ngày tân hôn của mình cũng chính là ngày anh nhảy lầu lòng lại chua xót. Thực sự Cố Mặc làm cô đau lòng, cho dù anh và Hứa Mộ Giai đã xảy ra chuyện gì, cho dù anh đã phản bội cô thế nào thì giây phút mà anh nhảy lầu kia, cô cảm nhận được anh thực sự yêu cô, tạm thời không nói hành vi đó ngu ngốc đến mức nào chỉ cần nghĩ đến người đàn ông này vì cô mà nhảy lầu, tình yêu này của anh đã khiến cô mâu thuẫn, khiến cô bất lực.

Nếu không phải bởi vì cô, Cố Mặc bây giờ còn sẽ ở nước ngoài, nói cách khác nếu chưa từng quen biết cô có lẽ bây giờ anh đang sống rất tốt.

Một tiếng than nhẹ đậu khoé môi, sau đó chuyển thành độ cong tự nhiên, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt trông đợi của anh, nhẹ giọng nói câu, “Yên tâm đi, em sẽ cùng anh cho đến khi làm xong vật lý trị liệu mới thôi. Những lời suy nghĩ trong lòng thôi cứ chờ đến khi anh bình phục rồi mới nói vẫn hơn.

Ngải Niệm từng mắng cô, có cần phải nhấn tâm vậy không? Tại sao phải nói những lời tuyệt tình như vậy. Cô lúc đó cười cười bảo với Ngải Niệm rằng đây là tính cách điển hình của cung Bạc Dương đó. Cô cảm thấy rằng chuyện cô yêu Giang Mạc Viễn không có liên quan gì đến Cố Mặc, bởi vậy cô phải nói thật rõ ràng với anh. Đương nhiên, sau này mới nói rõ là do cô do dự, chờ đến khi anh bình phục cô không nói rõ thì cũng là do cô không quyết đoán.

Lời của cô làm cho Cố Mặc vui mừng, liền ôm chặt lấy cô, tựa như chỉ cần buông lỏng cô sẽ biến mất, giọng nói vì kích động mà trở lên run rẩy. “Cám ơn em, Noãn Thần... cảm ơn em.”

Thân thể người đàn ông trước mặt tràn ngập hơi thở của bệnh viện, cùng với mùi êt khử trùng thoảng trong không khí làm cô gay mũi. Hít sâu một hơi khổng chế bản thân bật khóc, cô nâng anh lại lần nữa, mỉm cười, nói: “Nào chúng ta tiếp tục thôi.”

“Tiếp tục.” Cố Mặc tựa như đứa trẻ nghe lời, khoé mắt đầu mi đều ngập tràn ý cười, bàn tay nắm chặt lấy thiết bị, “Hôm nay anh sẽ tập hai tiếng.”

“Như vậy sao được? Bác sĩ nói phải điều độ theo giai đoạn.” Trang Noãn Thần nghe vậy liền lắc đầu: “Giai đoạn đầu tiên chỉ có thể tập đi một tiếng thôi, hơn nữa cứ 15 phút phải nghỉ một lần mới được.”

Cố Mặc nhìn cô, dịu dàng nói: “Anh biết chứ.”

Cô tránh ánh mắt của anh, thản nhiên cười, “Từ từ sẽ đến, đừng có gấp.”

Bên ngoài cửa phòng vật lý trị liệu, Hứa Mộ Giai đứng chết lặng, nhìn Cố Mặc bên trong cười tươi như hoa lòng cô đau đớn, cô cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy anh cười vui vẻ như vậy, nụ cười này

là từ sâu trong lòng mà ra, trong mắt anh cũng chỉ có Trang Noãn Thần.

Cô biết anh yêu Trang Noãn Thần, từ ngày còn học đại học cô đã biết rất rõ, trái tim Cố Mặc cũng chỉ có thể chứa đựng Trang Noãn Thần.

Sáng sớm, sương mù chưa tan.

Gara tầng hầm, một chiếc xe thương vụ màu đen chậm rãi tiến về khu vực đậu xe cá nhân.

Phong cách kiến trúc nơi đây tương xứng với kiến trúc của thành phố này. Kiến trúc mang đậm phong cách La mã cổ. Khu biệt thực tư nhân này thực sự yên tĩnh, rời xa phố xá phồn hoa, mặt hồ màu lam như bích ngọc, thỉnh thoảng còn có những chú thiên nga bơi lội, cảnh sắc nơi đây thật khiến người ta nhớ thương.

Chiếc xe dừng lại.

Giang Mạc Viễn xuống xe trước, tà áo vung nhẹ, mang theo mùi vị đàn ông của anh. Cửa xe bên kia rất nhanh được đẩy ra, Sa Lâm xuống xe, nhìn bóng lưng rộng lớn của anh bấu mỗi một cái, “Giang Mạc Viễn, anh không có chút galăng nào cả, ngay cả cửa xe cũng không mở cho em.”

Lời nói giận dỗi của cô không khiến cho người đàn ông có chút phản ứng nào, thấy thế cô liền đi lên phía trước: “Jo ở đây.”

“Cô chắc chứ?” Giang Mạc Viễn nhìn lướt qua xung quanh, cảnh sắc nơi này thực tuyệt đẹp, anh đang suy nghĩ sau này sẽ mua một căn hộ ở đây, chắc chắn Noãn Noãn sẽ rất thích.

Sa Lâm không biết anh đang suy nghĩ điều gì, nghe anh hỏi vậy thì hừ lạnh một tiếng: “Em có cần phải gạt anh không? Hôm qua bộ dáng anh chỉ thiếu chút nữa là giết chết em rồi.”

Giang Mạc Viễn nhìn cô một cái, không nói.

Cô lại ôm lấy cánh tay anh, “Vào đi thôi.”

Chỉ tiếc, Giang Mạc Viễn không như cô mong muốn, im lặng rút tay ra, “Đ dẫn đường đi.”

“Anh coi em là gì hả?” cô gầm lên.

“Hành lý của cô còn ở trong phòng của tôi đó.” Giang Mạc Viễn hờ hững nói một câu.

Quả nhiên Sa Lâm ngậm miệng lại, ngoan ngoãn đi trước dẫn đường.

— —

Muốn gặp Jo không phải là chuyện dễ dàng gì, nếu không Giang Mạc Viễn cũng không phải chạy từ Bắc Kinh xa xôi đến nơi đây.

Khi được quản gia mời vào ngồi ở sofa phòng khách mang phong cách kiến trúc thời trung cổ anh vẫn còn hoài nghi, Sa Lâm làm thế nào biết nơi này. Lại nhìn Sa Lâm, thực hiển nhiên không phải lần đầu tiên tới nơi này, cô rất quen với quản gia, thậm chí còn có thể tự đi lấy trái cây, cô là khách quen của Jo?

Ý thức được điểm ấy xong, Giang Mạc Viễn lại có chút khó hiểu.

Rất nhanh, có tiếng bước chân từ trên lầu xuống dưới, theo đó là giọng nói đàn ông nồng đậm âm điệu Địa Trung Hải.

“Là Sa Lâm bé bỏng sao?”

Giang Mạc Viễn sững sốt, mà Sa Lâm ngồi bên cạnh anh đứng dậy, nói đáp lại: “Là tôi.”

Sau cầu thang, một người đàn ông lớn tuổi hiện thân.

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu vào cầu thang, cảnh sắc bên ngoài in bóng vào bên trong hắt lên người ông ta, thanh mát chói mắt.

Cái gọi là thanh mát là do cả người ông ta tất cả đều màu trắng.

Quần áo ở nhà màu trắng, đầu bạc, chòm râu dài màu trắng, chống một cây gậy bạch dương. Nếu không phải diễm mạo người châu Âu, rất có thể làm người ta tưởng rằng ông ta là cao nhân ẩn cư.

Giang Mạc Viễn cũng đứng dậy, Jo là một trong hai ông trùm khách sạn, đối với tiền bối anh rất tôn kính. Ông cụ trước mặt này đúng là Jo, anh đã từng tìm hiểu về ông ta.

Nhìn qua tinh thần Jo rất hoạt bát, thân thể cũng cường tráng, từ giọng nói đầy nội lực của ông có thể nhận ra điều này chính là ông ta nhìn thấy anh đứng bên cạnh Sa Lâm thì có vẻ tâm tình biến đổi, đi nhanh xuống lầu, nhíu mày, nhìn kỹ Giang Mạc Viễn một lượt, lại nhìn Sa Lâm.

Về mặt Sa Lâm ngượng ngùng, nhìn ông ta lè lưỡi.

“Xin chào ngài Jo, tôi là Giang Mạc Viễn.” Giang Mạc Viễn trước giờ không thích bị người khác át khí thế, khi đàm phán anh luôn là người

chủ động, giới thiệu tên của mình xong liền đưa ra danh thiếp.

Nào biết, Jo không giơ tay tiếp lấy danh thiếp của anh, ngược lại khoát tay nói, “Tôi biết anh là ai.”

Giang Mạc Viễn ngạc nhiên.

“Anh là con trai của Giang Phong, cũng là đại danh thủ quốc gia hiện nay.” Jo nói ra chính xác thân phận của anh, “Giang Mạc Viễn tôi đã biết anh từ lâu, người nào cũng nói anh trò giỏi hơn thầy thắng cả thầy, hôm nay gặp quả là lời nói không sai.”

Ngay vừa mới, anh đánh giá người vừa tới một lượt, khí thế hiên ngang, mày đậm mắt sâu, không thể không nói là rồng trong chốn người.

“Quá khen, kỳ thật hôm nay tôi tới là vì ——”

“Giang tiên sinh!” Jo giơ tay ngắt lời anh, “Tôi quay về đây chủ yếu là nghỉ ngơi, anh tới đây làm khách tôi rất hoan nghênh, nhưng nếu là chuyện công việc thì xin thứ lỗi cho.”

Quyển 6 - Chương 41: Không phải chỉ có Giang Mạc Viễn

Jo tỏ rõ thái độ từ chối.

Giang Mạc Viễn không tiếp tục nói nữa, thái độ xa cách đối với người lạ của vị Jo này giống như tính cách của anh, trước giờ không thích báo chí phỏng vấn, cho nên tư liệu có được về ông cũng rất ít. Vị tiên sinh trước mặt đây, ánh mắt nhẹ nhàng khoan khoái, nói chuyện uy nghiêm hữu lực, không khó nhận ra là người có tính tình thẳng thắn, hơn nữa còn có chút tính trẻ con.

Thời buổi bây giờ, cứ là người có năng lực thì nhất định sẽ có tật khác bình thường, vị Jo đây chính là vậy. Cho nên lúc mà Giang Mạc Viễn chưa kịp hiểu được tính tình của ông. Bởi vậy chỉ có một cách là im lặng quan sát chờ hiểu rõ rồi bắt đầu cũng không muộn. Nghĩ, anh lại nhìn Sa Lâm, dùng ánh mắt nhắc nhở cô.

Sa Lâm cũng không uổng là người phụ nữ thông minh, thấy thế sau vội vàng tiến lên, không chút khách khí ôm lấy khuỷu tay Jo, vẻ mặt làm nũng, “Chú Jo, có phải chú cũng muốn đuổi cháu ra khỏi đây ngay lập tức không chứ?”

Thấy thế, Jo liền buông ánh mắt lạnh lùng xuống, “Ta đây có đuổi ai cũng không dám đuổi cháu đi đâu.” Lời nói đầy vẻ ân cần.

Sa Lâm cười hì hì, liếc mắt lườm Giang Mạc Viễn.

Màn này thực sự Giang Mạc Viễn cũng bất ngờ, anh tưởng rằng Sa Lâm với Jo cũng chỉ là quen biết mà thôi, nhưng xem đoạn đối thoại

giữa hai người thực không khó nhận ra hai người có mối quan hệ rất tốt, nhìn ra trước mặt Jo Sa Lâm rất có ích.

“Chú Jo, Mạc Viễn chính là bạn rất rất tốt của cháu nha, nếu chú không nể mặt anh ấy thì khác nào không coi cháu ra gì rồi.” Sa Lâm làm nũng, bĩu môi, vẻ mặt giảo hoạt.

“Cháu đang đe dọa chú sao?” Jo cố ý bày vẻ mặt dữ tợn.

Ai ngờ Sa Lâm biến sắc, trừng mắt lườm ông, “Chính xác, cháu có ý định đe dọa! Dùng lời lẽ hoà nhã chú không thích, có phải chú thực sự muốn cháu tức giận không?”

“Cháu nhìn mình xem, đang yên lành tự dưng tức giận gì chứ?” Thật bất ngờ, Jo lại thay đổi thái độ, bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chuyện này thực khiến Giang Mạc Viễn thấy khó hiểu.

“Ai bảo chú bày ra vẻ mặt giận dữ trước?” Sa Lâm cũng không phải thực sự tức giận, sau khi lườm ông xong lại bắt đầu vẻ mặt đáng yêu giả tạo, “Cháu còn nghĩ là lâu lắm không gặp chú nên chuẩn bị một bàn đồ ăn mời chú, ai biết chú lại không cảm ơn tý nào, sớm biết thế cháu không thèm đến gặp chú nữa.”

Lúc này Giang Mạc Viễn mới giật mình, tuy nói Sa Lâm vốn là tiểu thư con nhà giàu, nhưng vì có hứng thú với ẩm thực, cho nên đi đến đâu nếu phát hiện có món nào ngon liền tìm đầu bếp nơi đó học hỏi bí quyết. Cô cho dù được nuông chiều từ bé có chút khó chiều, nhưng chuyện ăn uống và du lịch lại rất tự giác, cũng không quản mệt nhọc đường xa, điểm này quả khiến Giang Mạc Viễn bội phục.

Chẳng lẽ là vì điểm này mà có thể quen với Jo sao?

Theo anh biết, sở thích lớn nhất của Jo chính là món ăn ngon, thường thường người như thế chắc chắn đã thưởng thức món ăn ở hội ẩm thực, anh ăn món Sa Lâm nấu, và cảm thấy không thua kém so với đầu bếp nổi danh thế giới, bởi vậy có thể Jo đã nếm và rất thích món ăn của cô.

Jo thấy cô không hề tức giận liền cười nói: “Cháu tới ta rất vui mừng, món lần trước cháu nói còn chưa có nấu cho chú nữa kìa, nhưng mà ...” ông lại nhìn Giang Mạc Viễn, sắc mặt khó khăn.

Giang Mạc Viễn chưa kịp mở miệng, Sa Lâm đã chạy tới ôm chặt lấy tay anh, “Đừng tưởng rằng anh ấy đến đây để bàn chuyện công việc, chú còn nhớ lần trước khi rời đi cháu đã nói gì rồi sao?”

“Muốn chú làm tiệc “Mĩ ngư”” Jo nói.

Giang Mạc Viễn nghe thấy liền có chút kỳ lạ, đè thấp giọng nói, “Mĩ ngư yển là cái gì?”

“Là một món ăn em phát minh ra, ban đầu tên là Loạn Khởi” Sa Lâm dùng tiếng Trung nhẹ giọng giải thích cho anh.

Giang Mạc Viễn vẫn không nói gì, cô thực sự dám đùa giỡn trước mặt Jo sao?

“Không phải, còn nói khác nữa ..” Sa Lâm lắc đầu nhìn Jo.

Jo nghĩ một lúc đột nhiên ánh mắt sáng ngời, vỗ đầu: “Đúng rồi, cháu còn bảo có trang viên rượu vang ở đâu rất ngon nữa.”

“đúng thế, rượu lần trước chú uống có phải vị rất ngon không?” Sa Lâm cười vẻ mặt đầy gian trá.

Jo liên tục gạt đầu, “Đúng vậy, rượu kia có hương vị thực sự rất tuyệt vời, chú kinh doanh khách sạn nhiều năm như vậy, nhưng đó là lần đầu tiên được uống loại rượu ngon như thế, chỉ tiếc là không có, nếu từ nay mỗi năm chỉ cần uống một lần cũng tốt lắm rồi.”

“Chuyện đó có gì khó đâu?” Sa Lâm vô cùng đắc ý, vỗ vỗ cánh tay Giang Mạc Viễn, “Có anh ấy chú chỉ sợ không có sức mà uống thôi”

Nghe xong vẻ mặt Jo tràn ngập vui mừng, đi lên nắm lấy tay Giang Mạc Viễn, “Trang viên rượu kia là của cậu sao?”

Giang Mạc Viễn bất ngờ, lại không tiện biểu đạt ra ngoài, quay đầu liếc nhìn Sa Lâm một cái. Sa Lâm âm thầm huých tay anh một cái, nhỏ giọng khẽ nói, “Là chai rượu anh tặng em lúc em tốt nghiệp đại học đó.”

Lúc này anh mới bừng tỉnh.

“À, thì ra là chai rượu đó...”

Jo vừa nghe liền thấy hứng thú, nhưng lại bày ra vẻ mặt lo lắng, “Cậu có loại rượu đó đúng khoonh”

“Tôi nghĩ lại đã.” Giang Mạc Viễn là người thông minh, qua một phút quan sát đã nhìn ra Jo rất hứng thú, làm ra vẻ suy nghĩ nói.

Jo không dám nhiều lời, đứng đợi anh suy nghĩ.

“Hiện tại trong tay tôi không có loại rượu đó.” Lời nói của anh nửa đùa nửa thật.

“Trước mắt không có? Nói như vậy.” Jo mong đợi, chờ anh nói rõ.

Giang Mạc Viễn cũng rất nhanh đã đáp lại, cười nói: “Là trang viên rượu của một người bạn, anh ấy sản xuất rượu chỉ để phục vụ thú vui, cho nên loại rượu đó cũng sẽ không có bán trên thị trường đâu.”

“Có thể dẫn tôi đến trang viên rượu không?” Jo nói thẳng mong muốn.

Giang Mạc Viễn tỏ vẻ bí hiểm, ra vẻ chần chờ, “Thực ra thì có thể nhưng ...”

Jo nghe anh nói, vội vàng chủ động kéo anh qua “Tôi biết hôm nay cậu đến đây là muốn nói về chuyện khách sạn, vậy bây giờ chúng ta liền nói chuyện này đi, nhưng mà bàn xong cậu phải dẫn tôi đến trang viên rượu mới được.”

“Tôi hứa.” Giang mạc viễn nở nụ cười, khoe môi lộ vẻ thắng lợi.

Sa Lâm ở bên cạnh bịt miệng cười.

Anh nhìn cô một cái, ánh mắt tỏ vẻ cảm ơn sâu sắc.

.....

Hai ngày này, quảng cáo của Đức Mã vẫn lâm vào khoảng không đen tối, cuối cùng Mỹ Á vẫn lựa chọn mối quan hệ xã hội vốn có của mình dàn xếp tương đối, tuy nhiên chuyện xảy ra lần này cũng là cảnh cáo với Đức Mã, tạo thành lý do huỷ bỏ quyền bình xét quảng cáo của Đức Mã

Vì thế, Trình Thiếu Thiên và tổng bộ bên kia mở một cuộc họp, cuộc họp kéo dài làm cho nhân viên Đức Mã đều lo sợ.

Hạ Lữ vẫn bên cạnh Trang Noãn Thần, an ủi cô nhưng cũng chỉ là an ủi, kết quả vẫn không thay đổi được gì.

Khi ăn trưa, Trang Noãn Thần không muốn ăn, cầm đũa ngậy người nửa ngày. Trình Thiếu Thiên ngồi đối diện nhìn không được cười cười: “Sao thế đồ ăn không hợp khẩu vị à?”

Lần này, bởi vì có chút sự cố điều tra, cho nên hai người thường cùng ăn cơm để bàn bạc.

Khiến cho nhân viên trên dưới của công ty cũng bắt đầu đồn đại.

Trước giờ ăn trưa Hạ Lữ cũng đã nhắc cô, nói đừng coi thường lời đồn đại của nhân viên, bảo cô phải chú ý. Nhưng Trang Noãn Thần đầu óc toàn nghĩ đến hoạt động của Mỹ Á còn đâu mà để ý đến.

“Không, cũng được.” Cô thu hồi tâm thần, thản nhiên nói câu.

“Khi họp với tổng bộ, tôi đã xin kéo dài thời gian điều tra.” Trình Thiếu Thiên gấp cho cô một miếng mặng, nhẹ giọng nói, “Cho nên, chúng ta còn có thời gian.”

“Tổng bộ có ý tứ gì?” Cô ngẩng đầu hỏi.

Trình Thiếu Thiên có chút chần chờ.

“Nhất định có người lợi dụng thời cơ, nếu không tại sao Đức Mã lại bị tai hại như vậy? Đầu tiên là người mẫu bị đưa đi, sau là hệ thống đèn bị hỏng, cả Bắc Kinh này chắc chưa có công ty nào lại thảm như vậy đâu.”

Trình Thiếu Thiên buông đũa, thấy ánh mắt nghi ngờ của cô, liền cầm lấy tay cô, ngữ khí khẳng định, “Cho dù phải đấu lại với tổng bộ tôi

cũng không khiến em bị tổn hại, Trang Noãn Thần em nghe hiểu chứ?” Tình thế nghiêm trọng, tổng bộ trực tiếp nhúng tay muốn xen vào chuyện này, Nam lão gia cũng muốn công đạo cho các vị cổ đông, mà lão già kia có ý kiến là lờ Trang Noãn Thần ra thị chúng, anh khuyên mãi mới xin được vài ngày.

Cô rút tay về, hạ tầm mắt, “Tôi là người phụ trách hạng mục này, kết quả đều hướng về phía tôi, tôi không sao thì cuối cùng toàn bộ cổ đông nhất định sẽ công kích anh. Anh có cần thiết phải vì tôi mà làm như vậy không?”

“Có, cần thiết.” Trình Thiếu Thiên vô cùng nghiêm túc nói, “Em ngẩng đầu lên nhìn tôi.”

Cô ngẩng đầu.

“Trên đời này không phải chỉ có Giang Mạc Viễn mới có thể bảo vệ em.” Anh ta gần từng chữ.

Trang Noãn Thần chấn động, ánh mắt bắt đầu có chút mất tự nhiên.

“Ăn cơm đi, đừng nghĩ lung tung nữa.” Trình Thiếu Thiên lại khôi phục bộ dáng thâm trầm như xưa, lại cầm đĩa lên.

Cô gật gật đầu, cảm thấy đã có chút vô vị.

Hai người bất chợt im lặng, chỉ có tiếng đĩa va vào đĩa bát.

Sau một lúc lâu, Trang Noãn Thần mới lại hỏi, “Anh làm như vậy, là sợ cái gì?”

Trình Thiếu Thiên dừng đĩa.

“Anh là sợ mất đi trợ thủ đắc lực hay vẫn là mất đi ... Sa Lâm?” cô chân thành hỏi.

Trình Thiếu Thiên miễn đầu tiên là ngẩn người, rồi sau đó cười khổ, “Trang Noãn Thần Tôi chỉ sợ mất em mà thôi.” Trước giờ anh ta vẫn nói rất thẳng thắn rồi lại không có chút xấu hổ hay buồn phiền gì.

“Như vậy sa lâm cô ấy.”

“Tôi chưa từng tìm cô ấy.” Anh ta nhẹ giọng nói.

“Kỳ thật anh rất muốn tìm cô ấy, phải không?”

“Đúng, tôi rất muốn biết tại sao cô ấy còn sống.” Trình Thiếu Thiên buông đũa, có chút dăm chiêu, “Còn có, chuyện này Giang Mạc Viễn vẫn luôn biết”

Cô không thể trả lời, bởi vì cô đang nghi ngờ.

“Vì sao không đi tìm cô ấy?” Cô nhin không được hỏi.

“Không cần”

“Anh thích cô ấy.” Trang Noãn Thần khẳng định nói.

Trình Thiếu Thiên đột nhiên cười lạnh, “Bất quá là sai lầm đáng tiếc thôi.”

Trang Noãn Thần thấy thế, ánh mắt chần chừ, liếm liếm môi cũng không biết nên hỏi thêm gì.

Bên kia thành phố, buổi tối.

Trong căn phòng hội viên sa hoa, Hạ Lữ tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông đang thanh thơi uống rượu vang trước mặt, đê thấp giọng: “Ông lật lọng? Vì sao lại hại Trang Noãn Thần?”

Người kia khẽ nhấp một ngụm rượu, tựa như nghe được câu hỏi buồn cười nhất thế gian: “Hạ Lữ, cô nói không đúng rồi, cô bảo tôi lật lọng? Cô nghĩ kỹ mà xem, người hại Trang Noãn Thần là cô chứ đâu phải tôi.”

“Lúc trước chúng ta chỉ thoả thuận là đưa Lăng Phi đi, còn chuyện đèn thủy tinh sao lại xảy ra?” Hạ Lữ nghiêng rằng nghiêng lợi, “Ông nói thật cho tôi biết chuyện này là do ông phải không?”

“Cô nói oan cho tôi quá rồi, chuyện này thực sự không phải tôi làm?” người kia cũng khôi phục thái độ nghiêm túc, nhòai người về phía trước “Nghe nói kết quả điều tra của công ty cô đã nói là do hệ thống đèn có vấn đề, đó không phải là sự cố ngoài ý muốn sao?”

Hạ Lữ tức giận đứng dậy, “Căn bản không phải do hệ thống đèn có vấn đề, đây cũng không phải lần đầu chúng tôi thuê địa điểm đó, nhất định có người đã động tay vào, ông nói xem có phải ông hay không?”

Người đàn ông tức giận, đứng dậy túm lấy tóc Hạ Lữ, khiến cô đau đến đỏ cả mắt...

“Đừng có làm bộ thanh cao trước mặt tôi.” Ông ta quát lớn: “Cô đã làm chuyện có lỗi với Trang Noãn Thần còn ầm ĩ cái gì? Tôi không quản chuyện đèn có sự cố hay khoonh, chỉ cần cô làm xong chuyện cô thoả thuận với tôi là xong, tiền cô lấy rồi, quản lảm chuyện thế làm gì? Hay là bây giờ cảm thấy hối hận nhưng mà muộn rồi?”

“Buông!” Hạ Lữ cố chết đẩy người kia ra, nhưng căn bản ông ta dùng lực quá lớn.

“Chuyện đưa Lăng Phi đi dù sao cũng không thể tra ra cô đâu, hiện tại Trình Thiếu Thiên bên kia đang dùng đủ mọi cách để bảo vệ Trang Noãn Thần, cho nên cô đừng có manh động, không có lại ...” ý cười của người đàn ông càng mở rộng, “Vậy chẳng phải là cô không có chút giá trị nào sao? Hạ Lữ không phải cô là người có khát vọng leo cao sao? Tôi đây đang cố ý giúp cô đó.

“Tôi không cần ông giúp.”

“Ha ha, không biết trước đây ai lấy tiền của tôi nhỉ.” Người kia cười ha ha, lại cúi đầu nhìn cần cổ khiêu gợi của cô, giơ tay khẽ vuốt ở trên người cô, “Có lẽ cô nên nghĩ lại chuyện quay trở về bên tôi đi. Nghe lão già kia nói, công phu trên giường của cô cực kỳ ...”

“Cút” Hạ Lữ thừa dịp tay ông ta buông lỏng mà đẩy ra, mặt đầy vẻ ghê tởm

Người kia không giận mà cười: “Tức giận? Chỉ đùa chút thôi mà, sợ gì chứ?” nói xong, đưa chi phiếu bên cạnh cho cô, “Tôi đi trước, cô có thể đến đây uống rượu bất cứ lúc nào, đương nhiên nếu như uống xong mà vẫn còn buồn thì có thể gọi cho tôi, đương nhiên tôi cam đoan làm cô ... sướng muốn chết.”

Hạ Lữ hận không thể nắm ly rượu vào mặt ông ta.

— — —

Giang Mạc Viễn thuận lợi ký được hợp đồng chuyển nhượng số cổ phần của Jo, còn Jo, biết được địa chỉ của trang trại rượu liền bay qua đó tìm luôn. Đương nhiên về chuyện bên trang trại rượu kia thực sự chủ là bạn của anh , gọi điện nói trước một tiếng là không vấn đề gì.

Sân bay, Sa Lâm đi bên cạnh anh lúu rúu: “Ký được hợp đồng là có công lao của em đó, Giang Mạc Viễn, có phải anh phải mở tiệc mời em không đó?”

Giang Mạc Viễn nhìn cô một cái.

Nếu nói Sa Lâm gây phiền phức cho anh thì anh có thể trực tiếp giao cô cho Nam lão gia xử lý, nhưng vừa mới đây cô giúp anh một việc không nhỏ gì, ngay cả Chu Niên trước đây rất khó chịu với cô giờ cũng im lặng.

Chu Niên thấy thế từ phía sau kéo Sa Lâm, cố ý nói câu, “Đi mua café với tôi.”

“Nơi này không cần mua.”

“Đi thôi.” Chu Niên mạnh mẽ đem cô lôi đi

Lúc này Giang Mạc Viễn mới có thời gian thanh thoi, nhìn đồng hồ, ngồi một lát liền lấy di động ra, thành thạo bấm một dãy số, ánh mắt trở lên bình yên.

Quyển 6 - Chương 42: Bóng lưng đàn ông quen thuộc

Rửa mặt xong, Trang Noãn Thần vừa mới chuẩn bị đi ngủ thì di động liên kêu, cô cầm lấy, là Giang Mạc Viễn gọi.

Ấn nút tiếp nhận, bên kia rất im lặng, không đoán được anh đang ở đâu.

“Chuẩn bị ngủ?” Giang Mạc Viễn nhỏ giọng hỏi.

“Không, mới vừa tắm rửa xong.” Trang Noãn Thần nằm lên giường, kéo gối ôm qua ôm vào trong ngực, anh đang cách xa ngàn dặm nhưng tiếng nói lại gần ngay bên tai.

“Mới vừa tắm rửa xong?” nghe giọng nói của Giang Mạc Viễn có chút xấu xa, cười cười, giọng nói còn đè xuống: “Cho anh xem nào?”

Bên này, Trang Noãn Thần nghe thấy mặt đỏ tía tai, bàn tay áp vào má đã đỏ ửng, khẽ nói: “Anh đừng như sói háo sắc được không?”

“Anh chỉ nhìn một cái thôi.” Giang Mạc Viễn cười đến say sưa, “Bên cạnh anh không có ai hết, em sợ gì chứ.”

“Không cho xem.” Giọng nói của cô vô cùng dịu dàng.

Tim Giang Mạc Viễn suýt nữa bị giọng nói dịu dàng mềm mại của cô hoà tan, ôn nhu đáp: “Vậy thì chờ đến lúc trở về anh sẽ nhìn cho đủ, anh nhớ ‘nó’”

“Nó nào?” Trang Noãn Thần khó hiểu, “Anh nhớ ai.”

Bên kia nghe được câu hỏi của cô liền cười lớn, giọng nói lại càng trầm hơn, nghe càng trở lên ám muội, “Em gái nhỏ của em đó..”

“A?” Trang Noãn Thần càng loạn, cô lấy đầu ra mà có em gái chứ?

Bên kia Giang Mạc Viễn càng cười lớn hơn, “Thế này là không được rồi, anh mới đi có mấy ngày, xem ra lúc về phải tăng số lần thăm hỏi thường xuyên hơn mới được.”

“Anh nói cái gì? Á ...” cô ban đầu vẫn là không hiểu, nhưng hỏi ra câu này liền dừng lại, mặt càng đỏ như trái gấc, “Giang Mạc Viễn, anh có thể đứng đắn một chút không hả?”

“Em không nhớ sao?” anh khẽ hỏi, tràn đầy hấp dẫn.

Trống ngực vang rộn, tay áp lên ngực, “Đừng náo loạn, khi nào thì trở về?” Cô sẽ không a dua theo lời của anh đâu, hỏi đến lại trúng kế của anh.

“Anh...” Giang Mạc Viễn nghĩ, “Nhanh thôi, công việc bên này đều thuận lợi, chắc 2 ngày nữa là có thể về Bắc Kinh rồi.” Anh muốn nói cho cô hôm nay sẽ về, nhưng lại thôi, anh nghĩ muốn tặng cô một niềm vui bất ngờ.

“Thực sự?” Cô theo bản năng kinh hô một tiếng, ngữ khí tràn ngập vui vẻ.

“Còn nói không nhớ anh hả?” Giang Mạc Viễn cười khẽ, ngực cũng đầy ấm áp.

Trang Noãn Thần che miệng, dừng một chút, “Người ta không thèm

nhớ anh đâu, tại vì anh về thì tai em sẽ được yên tĩnh, không thì cứ hai ngày thành ba lượt Ngải Niệm lại thúc giục em hỏi túi của cô ấy, anh đừng có quên mua túi cho cô ấy đó.”

“Không quên.” Giang Mạc Viễn nhìn liếc qua valy hành lý, bên trong không những có đồ của Ngải Niệm mà còn có món quà mà anh đã kỳ công chọn cho cô.

“Vậy hả.” Cô khẽ đáp lại

“Vết thương trên tay sao rồi.”

“Không có việc gì .”

“Chờ anh về.”

“Ừ.” Trang Noãn Thần ôm đầu gối, cắn cắn môi, cuối cùng đáp lại một câu, “Đi nhớ cẩn thận đấy.”

“Ừ, nhớ rồi.” Anh cúi đầu cười, lộ ra hạnh phúc.

Sau khi cúp máy, Trang Noãn Thần thấy lòng tràn ngập ấm áp, ném di động lên đầu giường, cả người vùi vào trong chăn, tay khẽ vuốt lên một chiếc gối khác trên giường, đây là gối của anh.

Cô phát hiện, kỳ thật cô cũng rất nhớ anh.

Lại lấy di động lại, từ kho ảnh mở ra một bức ảnh.

Ngắm nửa ngày, Trang Noãn Thần nhin không được giây ngô cười ra tiếng. Đây là bức ảnh cô chụp lúc anh đi ngân hàng làm việc, cô đi dạo chán liền ngồi ở quán cà phê đợi anh, cách kính thủy tinh, con đường cô nhìn thấy bóng anh ở xa, kìm không đậu mà lấy di động ra

chụp ảnh anh.

Ánh mặt trời chói chang khiến người ta phần nộ, anh đẹp trai cũng khiến kẻ khác giận sôi người. Anh khoác áo choàng dài, phía sau là quốc kỳ thụy sỹ tung bay, có mái nhà màu trắng bao trùm, anh chính là tâm điểm của bức tranh đẹp đẽ này.

Giang Mạc Viễn chưa từng nhìn thấy bức ảnh này.

Cô cũng chưa bao giờ nói đến bức ảnh này, vì cô viết Giang Mạc Viễn không thích chụp ảnh.

“Mạc Viễn...” Trang Noãn Thần khẽ gọi tên của anh.

Anh mau trở về đi, anh về em sẽ quyết định nói với anh...

Công việc mấy ngày nay rất rối reng nhưng kỳ thực cô lại rất bình yên, vì cô biết cô còn có Giang Mạc Viễn ở bên làm bạn. Cô muốn nói chuyện con với anh, cô muốn sinh con cho anh, còn có ... cô thực sự muốn chính miệng nói với anh câu “Em yêu anh”. Cô thương anh, cô muốn cùng anh suốt đời, muốn cùng anh đầu bạc giai lão.

Những lời này, cô muốn nói với anh.

Cho nên , Mạc Viễn, anh nhanh trở về đi.

— —

Ngải Niệm đi đến nhà bếp uống nước, vừa vào phòng bếp liền nghe được tiếng mở cửa là Lục Quân trở về. Cô khó chịu muốn chết, nhưng vẫn cố nén vào phòng khách, thấy anh ta một thân mùi rượu giận đến đập anh một cái: “Anh lại uống rượu?”

“Ngày nào anh cũng phải tiếp khách nhiều thế, sao có thể không uống rượu chứ?” Lục Quan than, thay giày đi vào nhà.

“Tôi bụng mang dạ chứa anh không biết à?” Ngải Niệm rất tức giận.

Lục Quân cầm lấy ly nước uống, uống xong mới nói: “Cũng là mang thai chứ gì lạ?”

“Anh...” Ngải Niệm tức đến muốn cãi nhau với anh ta, vừa đi lên đã nhìn thấy một dấu son đỏ chót ở cổ áo anh ta liền kéo anh ta lại.

“Em làm gì thế hả?” Lục Quân nhíu mày.

Ngải Niệm chỉ vào cổ anh ta, không quản bụng lớn lôi thẳng anh đến gương lớn ở phòng tắm, “Anh tự nhìn xem đây là cái gì?” Tay cô bắt đầu run rẩy.

Trong gương, trên cổ Lục Quân có một dấu son môi, sắc mặt biến đổi, có chút mất tự nhiên nói, “Em đừng hiểu lầm, xã giao thì cả nam nữ đều có, cho nên đây là không may vướng phải thôi, lo gì?”

“Không phải lo? Anh đã làm chồng người ta mà còn vậy hả?” Ngải Niệm liền tát anh ta một cái, “Anh coi tôi là gì hả? Tôi vì anh bỏ việc, ở lại Bắc Kinh, anh lại giỏi quá, đàn đú với con đàn bà khác. Anh quên anh còn vợ đang mang thai ở nhà hả?”

“Cô loạn đủ chưa?” Lục Quân cũng bực, lớn tiếng quát, đẩy cô ra, “Đàn ông xã giao là chuyện thường. Chuyện này có gì mà lạ? Cô có thấy tôi cùng người đàn bà khác lâu lỏng không? Chỉ bằng một vết son? Cô nói coi tiếp khách thì làm được cái gì? Còn làm loạn nữa hả?”

Đây là sự khác biệt giữa đàn ông và đàn bà.

Đàn bà mà ngoại tình ... đầu tiên là áy náy, còn đàn ông mà ngoại tình, đầu tiên là già mồn cái lý lẽ.

“Anh nói ai cố tình gây sự?” Ngải Niệm nổi điên.

Khi hai bên đang cãi nhau, mẹ chồng Ngải Niệm khoác áo đi đến phòng tắm, nhúu mày, “Đêm tối nháo loạn gì thế hả?”

“Mẹ — —” lục quân tiến lên, “Mẹ về ngủ đi, không có việc gì cả.”

“Còn nói không có chuyện gì? Có phải đợi đến lúc tôi bắt được anh lên giường với người khác rồi mới có chuyện không?” Lửa giận đè nén hồi lâu của Ngải Niệm bốc cháy, nhìn mẹ chồng, chỉ vào Lục Quân, “Mẹ, mẹ nhìn coi con trai mẹ làm chuyện tốt gì đi, có cả son môi ở trên cổ áo còn nói con cố tình gây sự?”

Mẹ chồng cô nhìn xong liền đánh vào Lục Quân một cái: “Thằng con không khiến tao bết lo này, suốt ngày chọc giận vợ mày, cái dấu son kia là chuyện gì hả, mau nói đi?”

“Mẹ, con thật sự không biết, chắc là ai đó uống rượu say không may quệt phải con thôi.”

“Quệt vào, cổ ai mà dài thế hả?”

“Ngải Niệm cô đừng như người đàn bà ngoa ngoắt đi.”

“Anh nói ai ngoa ngoắt?”

“Tự cô nhìn đi.”

“Anh ..”

“Thôi, được rồi đừng loạn nữa..” Mẹ chồng bị màn trước mắt làm cho choáng váng đầu óc, đi theo cảnh cáo Lục Quân “Vợ mày đang mang thai, chuyện gì đi chẳng nữa cũng là mày sai rồi, xin lỗi vợ đi.”

Lục Quân không còn cách nào khác là tùy tiện xin lỗi.

Ngải Niệm xiết chặt ngón tay, nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt, đây là người cô đã yêu nhiều năm, không hiểu sao trước đây mắt mù đâu mà chọn anh ta?

“Niệm Niệm à, con cũng đừng trách nó, đàn ông sự nghiệp khó khăn, con nhìn một cái mà xem ,thời nay mấy người đàn ông mà bên ngoài không có bồ bịch? Lục Quân tốt lắm rồi, ít nhất ngày nào cũng biết đường về nhà.” Đương nhiên bà ta sẽ đứng về phía con trai mình. “Đừng có suốt ngày so sánh chồng của bạn con với Lục Quân, nói không chừng chồng bạn con có cả tá đàn bà bên ngoài ý, đừng có nói Lục Quân.”

Lục Quân nghe vậy càng cảm thấy mình đúng, than thở: Giang Mạc Viễn giàu có như vậy, nói không chừng chỉ kết hôn làm hình thức thôi, anh ta có thể chỉ có một người đàn bà sao?”

“Đừng nói xấu người khác.” Ngải Niệm tức đến nghiến răng, nhìn anh ta gằn từng chữ: “Anh không có tư cách nói Giang Mạc Viễn, càng không có tư cách phê bình Noãn Noãn, anh không xứng.” Nói xong nổi giận ùng ùng vào phòng ngủ.

Vẻ mặt Lục Quân đen thui...

—

Trang Noãn Thần làm những công việc cuối cùng mà cô có thể cứu

vót hợp đồng với Mỹ Á, may mắn thay ngay phút cuối khi Triệu tổng của Mỹ Á đang cùng bộ phận quan hệ xã hội của Đồng Áo ký hợp đồng thì cô có thể chặn lại, tận tình khuyên bảo hy vọng rằng ông ta có thể cho Đức Mã một cơ hội nữa.

Cô là ôm tia hy vọng cuối cùng.

Về mặt Triệu tổng khó xử, thật lòng nói một câu, “Giám đốc Trang, à không, Giang phu nhân, theo lý mà nói tôi nên chọn Đức Mã, là vì gần đây vì tôi mà cô bị thương, thứ hai là vì nể mặt Giang tiên sinh, kỳ thật chọn hợp tác với Đồng Áo cũng là không công bằng với cậu ta, tôi không là gì mà vì nhờ cậy đích thân cậu ấy đến gặp tôi. Tôi thực sự được sung sướng mà sợ. Nhưng mà Giang phu nhân tôi thực sự bất lực, đây là ý kiến của tổng bộ, cô biết đấy tôi cũng phải làm theo ý tứ của tổng bộ, nếu công ty này là của tôi, nhất định tôi sẽ chọn công ty cô. Giang phu nhân coi như là tôi nợ cô một ân tình, thì sau này nhất định tôi sẽ trả.”

Lời nói của ông ta đúng lý hợp tình, lời nào cũng tràn ngập chân thành, cô cũng không dám nói thêm gì nữa, đành phải đứng nhìn xe của Triệu tổng rời đi. Cô không rời đi ngay lập tức, mà một mình ngồi lại uống nước chanh, lòng buồn bực không thôi.

Uống xong cốc nước chanh, Trang Noãn Thần thở dài, cầm túi vừa mới chuẩn bị rời đi thì một bóng lưng quen thuộc lọt vào mắt cô.

Bóng lưng quen thuộc kia khiến cô chỉ muốn rơi lệ, điều khiến cô hít thở không thông đó là, khuôn mặt cười như hoa bênh cạnh kia, cô ta không chút e dè dán chặt lên tay anh, hai người họ đang đi vào thang máy.

Trang Noãn Thần cứng đờ người, bước nhanh đến trước thang máy, con số hiển thị trên thang nhảy liên tục, cuối cùng dừng ở ... tầng cao

nhất

Cô biết hộ sở này, tầng cao nhất của hội sở này chính là ... phòng nghỉ ...

Quyển 6 - Chương 43: Cảm giác khi yêu

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, Trang Noãn Thần mong rằng mình đã không có mặt ở hội sở này, có lẽ cô không nên ngồi lại lâu như vậy, đàm phán thất bại với Triệu tổng xong cô nên đi luôn, không uống cốc nước chanh kia thì đến giờ dạ dày cô cũng sẽ không ê ẩm đau thế này.

Hiện tại, dạ dày thực sự rất chua xót khó chịu.

Không biết là do cốc nước chanh kia hay là vì cô đã nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Trang Noãn Thần nhớ tới ngày tốt nghiệp cô chủ nhiệm tặng cô ba điều, đừng tưởng ngày thường cô đều khó tính với học sinh mà nhảm, ngày tốt nghiệp cô khóc rồi tung rồi mù. Trang Noãn Thần là người mà cô yêu quý nhất, cho nên cô chủ nhiệm tặng cô ba điều nhằm hy vọng rằng cô sau này bước trên con đường xã hội phải nhớ rằng: đừng nhìn thứ không nên nhìn, đừng nói điều không nên nói, và đừng nghe điều không nên nghe.

Từ tốt nghiệp đến giờ, cô chuyển công việc cũng không nhiều lần, bởi vì bị gây áp lực và khó dễ nhiều, cho nên cô đã quen với định luật của xã hội này.

Hiện tại, cô đã nhìn thấy thứ không nên thấy, nếu thực sự tiếp tục đi theo, đẩy cánh cửa phòng nghỉ kia ra có phải cô sẽ động đến điều không nên nói, cũng không nên nghe? Đứng trước thang máy, Trang Noãn Thần xiết chặt bàn tay, vừa rồi tuy khoảng cách khá xa nhưng cô

nhìn rất rõ. Trừ khi mắt cô có vấn đề, nếu không khẳng định cô không nhầm, người kia là Giang Mạc Viễn.

Rõ ràng Giang Mạc Viễn anh nói hai ngày nữa mới về, cho dù bây giờ anh có về cũng sẽ không im lặng không nói gì thế này, ít nhất anh cũng sẽ điện cho cô mới đúng. Thì ra anh lén lừa cô hẹn với Sa Lâm.

Trang Noãn Thần cố chết cắn chặt môi, tận đến khi chảy máu, vị tanh ê ẩm đầu lưỡi, nhuộm đỏ răng cửa. Rốt cuộc cô không dám nghĩ bọn họ ở tầng cao nhất làm gì, chỉ cần nghĩ đến Giang Mạc Viễn và Sa Lâm lên phòng nghỉ tầng cao nhất thì tim cô đã đau tan nát. Đột nhiên cô nắm chặt tay, không nghĩ ngợi nữa liền bấm thang máy đi lên.

Thang máy. Cửa mở, cô cố không làm cho mọi người bên ngoài nhìn thấy mình khác lạ, nhưng khi thang máy vừa mở cuất hiện là một khuôn mặt trắng bạch như quỷ. Đúng vậy cô hẳn là giống quỷ rồi, ít nhất lát nữa khi Giang Mạc Viễn nhìn thấy cô thì chẳng khác nào đang nhìn thấy quỷ.

Không phải cô không tin anh, mà là, cô thực sự thực sự rất muốn biết anh cùng Sa Lâm lên tầng cao nhất muốn làm cái gì!

Thang máy một tầng lại một tầng hướng về phía trên chạy, tốc độ kỳ thật rất nhanh, nhưng cô cảm thấy rất chậm rất chậm, chậm đến mức cô gần như nghe được đồng hồ từng giây từng giây vang lên.

Thẳng đến —— “Đỉnh ——” một tiếng, Cửa thang máy mở

Tầng cao nhất.

Trang Noãn Thần ra khỏi thang máy. Khi giày cao gót đập lên thảm lông mềm cô liền hối hận.

Cô gặp được bọn họ thì sẽ nói gì? Hỏi anh vì sao gạt cô chuyện Sa Lâm? Hay vẫn như những người đàn bà khác đi đánh ghen, đánh đá tiểu tam, sau đó nhìn thẳng Giang Mạc Viễn mà gào khóc? Cô tự nghĩ sao lại có thể xảy ra tình huống đó được, Ngải Niệm còn mạnh mẽ hơn cô thế nhưng gặp chuyện thế này cô ấy cũng bình tĩnh mà xử lý, huống chi người đàn bà không tự tin như cô?

Vấn đề quan trọng ở đây là ...

Tầng này có N phòng nghỉ, chẳng lẽ cô phải gõ cửa hỏi từng phòng một sao? Sau khi mở cửa là người lạ không lẽ lại cười nói xin lỗi tôi đang bắt kẻ ngoại tình sao?

Phải như vậy sao?

Trang Noãn Thần thấy mình thật thất bại, thực sự thất vọng với bản thân, thế nhưng cô chẳng chút từng trải nào.

Hỏi nhân viên phục vụ thì khác nào kẻ ngốc bị đuổi đi, còn không chắc nên đến thẳng cục cảnh sát học đào tạo kỹ năng.

Nếu vậy còn có kỹ năng mà nghe nén.

Cô đang chuẩn bị áp tai vào một cánh cửa.

Ngay lúc đang định hành động thì tiếng chuông đột nhiên vang lên, thực sự quá chói tai ở hành lang tĩnh lặng này. Tiếng chuông đột ngột vang lên khiến Trang Noãn Thần sợ hãi giật mình, vội vàng lấy di động ra nhìn thấy màn hình hiển thị liên trường lớn hai mắt, bước chân dừng lại ...

Tên trên màn hình, lại chính là Giang Mạc Viễn?

Chuyện này ... là gì đây?

Tiếng chuông quá mức tiếng chói tai, lại sợ bị lộ cô liền ấn nghe, khi bấm nút nghe cô nghe thấy tiếng tim mình dồn dập, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là: Giang Mạc Viễn sẽ dùng lý do gì để chống chế việc mình về sớm mấy ngày.

Bởi vì anh đang quần quýt với Sa Lâm.

Đừng trách cô nghĩ xấu, chỉ tại vì lòng phụ nữ nhỏ nhen không thể dễ dàng tha thứ như đàn ông, làm gì có ai muốn nhìn thấy chồng mình đi khách sạn với người đàn bà khác chứ?

Điện thoại vừa thông đã nghe tiếng Giang Mạc Viễn.

“Noãn Noãn?”

“Dạ.” Trang Noãn Thần vốn định vừa nghe vừa tìm nơi phát ra tiếng nói, nhưng có gì đó không đúng, bên kia nghe rất ồn, hình như đang ở nơi công cộng...

Người này sao lại nhanh thế?

“Sao bắt máy chậm thế? Đang bận sao?” Giang Mạc Viễn mỉm cười.

“Ách. Không phải.” Cô trong lúc nhất thời đại não có chút trì trệ, không biết phải trả lời sao?

“Làm sao vậy?” Anh miễn cảm hỏi.

“Không có gì.” Trang Noãn Thần đi đến cửa cầu thang, nghe ra hình như Giang Mạc Viễn đang đi, bật miệng hỏi: “Anh đang ở đâu thế?”

“Em đoán xem.”

“Em sao có thể đoán được..” cô lại nhìn ngó hành lang, không thấy ai đang đi cả.

Bên kia Giang Mạc Viễn cười cười: “Nếu không bận thì đến sân bay đón anh.”

“Bây giờ?” Trang Noãn Thần ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy.” Giang Mạc Viễn càng dịu dàng, “Không rảnh sao?”

“Nhưng mà , nhưng mà ...” Trang Noãn Thần nhìn cửa phòng đều rầm rập ở hành lang? là cô quá mắt sao, sao anh lại ở sân bay? Vừa rồi rõ ràng cô thấy anh và Sa Lâm lên tầng này mà.

“Noãn Noãn, nếu em không rảnh thì ...”

“không em rảnh mà.” Cô ổn định cảm xúc, cuối cùng cũng tìm về chính mình.

“Lái xe lại đây đi, anh không gọi xe tới đón.” Giang Mạc Viễn nhẹ giọng nói, lát nữa anh nhắn tin số chuyển bay cho em.

“Vâng.” Cô đáp

Cúp máy, kéo thân mình nặng trĩu đến thang máy, ánh mặt trời chiếu rọi hành lang, dừng trên thảm, ngưng thành màu tối, làm nơi này càng thêm yên tĩnh.

Đột một lát, Trang Noãn Thần xác định không có ai mở cửa phòng đi ra mới bấm thang máy đi xuống, không lẽ là cô đã nhìn nhầm sao?

Chính là, bóng dáng kia cô thấy thực sự giống Giang Mạc Viễn.

Đảo mắt lại tưởng tượng, nếu vừa rồi thực sự là Giang Mạc Viễn, điện thoại giải thích sao? Cô nghe được anh đang ở bên ngoài, ở độ cao này anh không thể bay xuống được.

Trang Noãn Thần dùng sức đi ra, mặc kệ, đi sân bay xem sao rồi tính.

--

Trình Thiếu Thiên đang ở văn phòng làm việc, cửa văn phòng mở ra.

“Vào đi..”

Hạ Lữ mở cửa tiến vào.

Trình Thiếu Thiên ngẩng đầu liếc cô một cái, lại vùi đầu vào tài liệu?
“Có việc gì sao?”

“Đúng vậy.” Hạ Lữ gạt đầu kéo ghế ngồi đối diện với anh, chần chừ hỏi: “Tôi muốn biết chuyện Mỹ Á không may lần này có ảnh hưởng đến Noãn Thần không?”

“Sao cô khẳng định là không may?” anh dừng bút, giương mắt nhìn thẳng cô.

Ánh mắt quá mức khắc nghiệt sắc bén, cô bị buộc đến không có chút che giấu chỉ có thể đối diện thẳng anh, “Tôi đã xem kết quả điều tra của công ty, không phải nói là hệ thống đèn bị hỏng sao?” Thực sự cô rất không muốn nói chi tiết với Trình Thiếu Thiên về chuyện này, người này có ánh mắt quá lợi hại, dường như bất cứ lúc nào anh ta

cũng có thể nhìn thấu con người ta, loại cảm giác này khiến cô rất không thoải mái, về công về tư cô cũng không muốn có người sắp như thế này, cảm giác như mình thành con kiến trong tay kẻ khác. Nặng thì bị kìm kẹp đến mức không thể quay đầu lại.

Quan trọng hơn là, Trình Thiếu Thiên đôi khi có lối suy nghĩ rất khó hiểu, đôi khi anh ta nói trắng nhưng sau lưng lại bảo là đen, trước khi Trang Noãn Thần kết hôn, khoảng thời gian đó cô đã được lĩnh giáo vị tổng giám đốc khó ưa này.

Quả nhiên, Trình Thiếu Thiên gấp tài liệu lại, cả người dựa vào ghế, tựa như thoải mái mà quan sát cô, “Tôi đang nói đến chuyện Lăng Phi bị đưa đi.”

“A?” Lại đánh khiến Hạ Lữ trở tay không kịp, há miệng thờ dốc, nửa ngày bất động.

Trình Thiếu Thiên khẽ nheo mắt, “Chuyện Lăng Phi bị đưa đi cô cũng cho là chuyện ngoài ý muốn?”

“Chuyện đó ..” Hạ Lữ chần chờ một chút, “Chưa có kết quả điều tra chính thức tôi không dám đưa ra kết luận.”

Trình Thiếu Thiên có chút dăm chiêu nhìn cô, gật gật đầu, trả lời thực thông minh.

“Kỳ thật tôi chỉ muốn biết Noãn Thần có thể bị sao không thôi.” Hạ Lữ ngẩng đầu, gằn từng tiếng hỏi.

“Tình huống không tốt lắm.” Ngoài ý muốn, Trình Thiếu Thiên giải thích dễ hiểu tình hình thực tế, hai tay đan vào nhau, ánh mắt không chút gợn sóng, “Hai chuyện này dù có điều tra lại cũng không có kết quả mới, rất có thể Noãn Thần sẽ bị sa thải khỏi Đức Mã.”

Hạ Lữ đột nhiên đứng dậy, bóp bóp ngón tay, “Như vậy. Đối với Noãn Thần không công bằng.”

“Tôi cũng biết không công bằng, nhưng mỗi công ty đều có quy định, phải có người đứng ra chịu trách nhiệm chứ?” Trình Thiếu Thiên vừa nói vừa âm thầm nhìn cô.

Lòng ngực Hạ Lữ bắt đầu run rẩy.

“Nếu thấy không công bằng với Noãn Thần, thì nghĩ cách gì giúp cô ấy là tốt nhất.”

Hạ Lữ không yên lòng gật đầu, sau một lúc đi ra văn phòng.

Trình Thiếu Thiên ngồi im trên ghế hồi lâu, mày nhíu chặt. Sau một lúc lâu anh nhắc điện thoại, mở ra một tin nhắn, đây là kết quả điều tra mới thu được, nội dung rất đơn giản nhưng nội dung lại làm anh kinh sợ: Đức Mã có nội gián, trong tay tôi đang có chứng cứ vô cùng xác thực có thể email cho anh, điều kiện là tiền, sau khi đồng ý chúng ta bàn bạc lại cụ thể sau.

Là một dãy số xa lạ.

Trình Thiếu Thiên nhìn tin nhắn nửa ngày, anh không biết nội gián mà tin nhắn nói là ai, càng không biết người này đứng về phía nào, tin này đối với Mỹ Á là hoạt động có lợi hay là hại, nếu là có hại, như vậy anh có thể phỏng đoán nội gián người kia nói chính là Trang Noãn Thần, nếu có lợi thì đối phương chính là muốn giúp Trang Noãn Thần rửa sạch hiềm nghi.

Nhưng kẻ nội gián là ai.

Trình Thiếu Thiên một mực quan sát, nhưng vẫn muốn cùng Trang Noãn Thần đối phó chuyện này. Anh sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào minh oan cho Trang Noãn Thần, bởi vì anh tin Noãn Thần không phải nội gián.

— —

Khi Trang Noãn Thần tới đại sảnh sân bay thì Giang Mạc Viễn đã ngồi chờ khá lâu, thấy cô đi vào liền ôm cô vào ngực. Trang Noãn Thần thiếu chút nữa bị ôm đến ngạt thở, thật vất vả ngẩng đầu lên, lại gặp ánh mắt anh, “Sao lại chỉ có mình anh?”

“Chu Niên đi xe công ty mang tài liệu về trước, anh không có việc gì nên ở đây chờ em.” Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn cô, người phụ nữ trong lòng xinh đẹp dịu dàng, làm cho anh có cảm giác thoải mái chưa bao giờ thấy.

Trang Noãn Thần không nói gì, cẩn thận nhìn anh, bộ dáng của cô chọc anh cười, “Sao thế? Như thế nhìn thấy người xa lạ vậy?”

“Không phải ...” cô nói quanh co, giả bộ tỉnh táo nói câu: “Chẳng phải anh bảo hai ngày nữa mới về sao?” Thật sự là kỳ quái, sao anh lại ở sân bay?

Giang Mạc Viễn ngưng mắt, “Vốn là như vậy nhưng công việc thuận lợi liền về trước, muốn cho em một bất ngờ nhưng xuống máy bay liền thay đổi ý định.”

“Ý định của anh là gì thế?”

“Bất quá anh muốn hưởng thụ cảm giác được vợ tới sân bay đón thôi mà, như thế không được à?” Anh cười, cúi đầu, chóp mũi cao thẳng chạm vào má cổ, hành vi vô cùng thân thiết.

“Đừng náo loạn, chung quanh mọi người nhìn thấy đấy.” Trang Noãn Thần nhẹ nhàng đẩy anh ra, ửng đỏ nghiêm mặt, “Nhanh lên xe đi.”

Giang Mạc Viễn mỉm cười, giơ tay xoa tóc của cô, một tay cầm lấy hành lý, “Đi thôi.”

Lên xe, Trang Noãn Thần muốn lái xe lại bị anh đoạt lấy.

“Anh ngồi máy bay lâu như vậy, để em lái cho.”

Giang Mạc Viễn khởi động xe, ra khỏi sảnh sân bay, anh một tay lái xe,, một tay nắm lấy tay cô, “Không sao đâu, để anh lái.”

“Anh phải về công ty à?” cô cúi đầu nhìn bàn tay anh, ấm áp có lực.

“Không, về thẳng nhà thôi.” Giang Mạc Viễn lái xe vào cao tốc, đi nhanh hơn. “Còn em, không cần về công ty sao?”

Trang Noãn Thần nhìn đồng hồ, lắc đầu, lúc này có chạy về công ty cũng sắp tan ca rồi.

Thấy cô lắc đầu, Giang Mạc Viễn cười, “Vậy cùng nhau về nhà.”

Trang Noãn Thần cười thản nhiên, không nói gì nữa ánh mắt nhìn đường, tay khẽ kéo tay anh. Cô thực im lặng, đại não lại như là bị tẩy trắng, vô cùng trống rỗng.

Vậy là ban nãy cô nhìn lầm rồi.

Thứ nhất, nếu vừa rồi người kia thật là Giang Mạc Viễn, không có khả năng nhanh như vậy anh đã đuổi tới sân bay, từ hội sở đến nơi nếu không kẹt xe cũng phải đi 1 tiếng lặn, hướng chi, đường Bắc Kinh

từ nội thành đi sân bay từ giữa trưa đều lẹt xe, cho nên nói, thời gian không hợp lý.

Thứ hai, vừa rồi cô nhìn thấy người đàn ông kia mặc áo khoác màu đen, mà hiện tại Giang Mạc Viễn mặc áo khoác màu xám.

Nghĩ đến vậy cô lại cảm thấy mê man.

Nhưng bóng lưng người đàn ông kia rất giống Giang Mạc Viễn, không lẽ người đàn ông ở cùng Sa Lâm kia không phải Giang Mạc Viễn mà là một người rất giống Giang Mạc Viễn sao?

Như vậy, người kia là ai?

Chẳng lẽ là ... em chồng sao?

Một ý niệm đáng sợ hiện lên trong đầu, khiến cô rét lạnh.

“Mạc Viễn ...” Trang Noãn Thần theo bản năng kêu một tiếng tên của anh.

“Sao?” Giang Mạc Viễn quay đầu liếc cô một cái sau đó lại nhìn đường.

Trang Noãn Thần cố gắng nuốt nước bọt, thật vất vả, run rẩy hỏi một câu: “Em trai anh ... anh ấy thực sự đã qua đời sao?” cô không thể không nghĩ đến chuyện này, bởi vì thân ảnh ban nãy đã khiến tinh thần cô hoảng loạn, duy nhất có thể nghĩ ra đó là em trai anh.

Xe vững vàng đi trên đường, không bị mất lái cho thấy năng lực tiếp nhận sự việc của Giang Mạc Viễn rất lớn, cô chỉ cảm thấy bàn tay anh đang nắm lấy tay mình cứng ngắc, sau hồi lâu mới nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh: “Vì sao hỏi như vậy?”

Đúng vậy, cô vì sao hỏi như vậy? Ngay cả chính cô đều cảm thấy được là mình điên rồi.

“Không, không có gì. Em chỉ là tùy tiện hỏi một câu mà thôi.”
Trang Noãn Thần thực cảm thấy vấn đề này thực ngu ngốc, giương mắt nhìn Giang Mạc Viễn, sườn mặt anh bình tĩnh dọa người.

Có phải anh tức giận rồi không?

Tựa hồ nhận ra cô dè dặt, Giang Mạc Viễn liếc nhìn cô một cái sau một lúc lâu mới thở dài nói, “Thực sự anh rất hy vọng nó còn sống.”

Lời nói từ đáy lòng của người đàn ông, khiến lòng cô âm ỉ đau.

Là cô sai lầm rồi, nhắc tới người không nên nhắc tới.

Cô giống Sa Lâm vậy là có thể nói cô và Sa Lâm là chị em sao? Mỗi người đều có thể có một số người giống mình ở một mức nào đó, hướng chi là bóng lưng . Thì ra, cô bất quá là sợ bóng sợ gió một hồi.

“Thực xin lỗi.” Cô khẽ nói.

“Sao?” đường phía trước hơi đông, Giang Mạc Viễn giảm tốc quay đầu nhìn cô một cái, vành mắt cong cong “Đang êm đẹp xin lỗi làm gì?”,

“Em không nên nhắc tới chuyện này.” Cô có điểm ảo não, nếu đổi lại là người thân của cô rồi xa, cô cũng không muốn người khác đề cập đến.

Ánh mắt Giang Mạc Viễn trở lên mềm mại, nhéo mạnh tay cô một cái, “Ngốc ạ, anh không tức giận đâu.”

Nghe được những lời này , Trang Noãn Thần mới thoải mái lên, anh cười rất ấm áp, làm cho tình cảm của cô như lên men, khẽ dựa đầu vào tay anh, hạnh phúc nho nhỏ đáy lòng cũng bắt đầu như mặt hồ lăn tăn sóng.

Hành động nhẹ nhàng chủ động của cô chạm vào tim Giang Mạc Viễn, đáy mắt từ ngạc nhiên đến vui sướng, ý cười khoé môi càng sâu, nhìn không được ô chặt lấy cô, thừa dịp thả lỏng tay lái, khẽ hôn lên trán cô một cái, vẻ mặt anh vô cùng yêu chiều.

Lúc này đây, Trang Noãn Thần không trốn tránh, chỉ là mỉm cười, hai má hây hây đỏ.

Giang Mạc Viễn thấy bộ dáng mê hoặc của cô, ánh mắt lưu luyến không rời, đáy lòng lại lan tràn hạnh phúc...

“Chú ý đường.” Trang Noãn Thần bị anh nhìn đến ngượng, vỗ nhẹ tay anh.

Giang Mạc Viễn lúc này mới ý thức được điểm ấy, vội vàng một lần nữa quay về phía trước, khoé môi lại vẫn cười, nụ cười này là xuất phát từ đáy lòng. Cô không hề nhìn anh, tay vẫn ôm tay anh, trái tim hai người hoà nhịp đập.

Loại cảm giác này thực sự tò mò quá. . . .

Thật giống như là cảm giác khi yêu.

Thật tốt.

Quyển 6 - Chương 44: Nhọc lòng suy nghĩ

Bắc Kinh buổi đêm, ánh đèn xe trải dài, tựa như ánh mặt trời trải dài trên biển. Lúc này chỉ còn lại những hình ảnh xao xuyến động lòng người cùng những bất an ẩn giấu. Không thể ngủ chính là thói quen của Hạ Lữ, từ thời khắc cô vì tiền bán đứng thân thể thì bắt đầu, mà hiện tại, ngay cả linh hồn mình cô cũng bán đi rồi.

Nuốt xuống một ly rượu, chỉ cảm thấy không đã nghiền, rượu mạnh cũng không thể làm cô quên đi hành vi đáng xấu hổ của mình, liền gọi thêm mấy ly vodka, uống xong mấy ly, hình ảnh nam nữ truy lạc trước mắt cô đều đã thay đổi.

Một đám người tán loạn trước mắt cô, tựa như đám quỳ.

Bọn họ đều là quỳ, ngay cả cô cũng là quỳ!

Trên sân nhảy, mỗi người đều như những con vật không xương, từng kẻ từng kẻ khiến cô buồn nôn.

Ánh đèn chớp giật khiến cô khó chịu, còn có cả tiếng hò hét của mọi người nữa. Hạ Lữ càng nghe càng phiền, nhất là khi nhìn đến cô gái cầm đầu đang nhảy nhót trên sàn kia, chén rượu trong tay hướng quầy ba “chát” một tiếng ném xuống, không nói một tiếng lao thẳng lên trên đài.

Cô đi lên đoạt vị trí của người đứng đầu, theo tiếng nhạc thân hình cô uốn éo như rắn hơn nữa ánh mắt mơ màng khiến cho tất cả mọi người dưới đài thét chói tai.

Tất cả đều bệnh giống cô.

Cô có bệnh, bọn họ cũng có bệnh mà cả nhà họ đều có bệnh.

Hạ Lữ cố nhảy, nhảy đến lúc điên cuồng liền ném áo khoác đi, có kẻ bắt được áo khoác của cô càng thêm hét điên cuồng. Trên đài cô mặc áo hai dây gợi cảm, bên dưới mặc quần da bó sát, trang phục đơn giản nhưng lại bó sát làm nổi bật đường cong bốc lửa, hai chân thẳng tắp thon dài, vòng eo mềm mại mỏng manh, thềm ngực đầy đặn gợi cảm, cùng với kỹ thuật nhảy điêu luyện khiến cho dáng vẻ cô càng trở lên xinh đẹp quyến rũ.

Cô gái bị cô đẩy đi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng không thể sánh kịp cho nên cũng chỉ có thể nhảy xuống đài. Mà dưới đài, đã có mấy người đàn ông nhịn không được đi lên, vây quanh bên cạnh Hạ Lữ cùng cô nhảy điên cuồng, Hạ Lữ không quan tâm đến bọn họ, chỉ tập trung vào chính mình, hiện tại toàn thân cô nóng bừng, tại đây trong hoàn cảnh này cô hoàn toàn mất đi lý trí.

Những người đàn ông nhảy lên đài càng nhiều, đều là những người cô đơn, có người đã mạnh dạn tiếp cận cô, cô bị mấy người đàn ông bao vây, phía sau có phía trước có, bọn họ theo tiếng nhạc mà giật nhảy nhưng đa phần đều tiếp cận thân hình nóng bỏng của cô. Thậm chí có người lớn mật tay đã ôm lấy vai cô bắt đầu hạ xuống dưới.

“Ba..” Hạ Lữ đẩy bàn tay không an phận ra, thân mình lùi về phía sau, vốn là muốn tránh đi người đàn ông này, không ngờ phía sau lại có người ôm chầm lấy cô.

“Bé cưng, em thật hấp dẫn.” Tiếng cười cùng với động tác đáng khinh của người đàn ông.

Chỉ tiếc, khi hắn chưa nhận được đáp lại đã bị Hạ Lữ đẩy phắt ra.

“Giả đoan trang cái gì?” người đàn ông này nổi giận, đi lên tóm lấy cô.

Cô lại cười lạnh, mắt say lờ đờ mê ly.

Hắn ta bị bộ dáng của cô mê hoặc, lửa giận hạ bớt, thân mình lại lần nữa tiếp cận cô, “Cưng à, tối nay đi cùng anh đi.”

“Đi theo anh?” Hạ Lữ cười lớn, như là tự giễu, hoặc như là châm chọc hắn tự mình đa tình.

Đàn ông bị tiếng cười của cô mê hoặc, vừa muốn mở miệng, lại cảm thấy cả người bị một cỗ lực ngăn lại, Ngay sau đó té ngã trên đất. Đám người bên trong phát ra tiếng kinh hô, bất quá, tiếng thét của đàn bà đã lấn át tất thảy.

Hạ Lữ không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy lại bị kéo vào một lồng ngực cứng rắn. Cô giơ tay chống cự, lồng ngực này thực rộng a ...

“Hạ Lữ em điên rồi phải không? Có biết bản thân mình đang làm gì không hả?” Trên đỉnh đầu, là một giọng nói đàn ông quen thuộc, chẳng qua là ngữ khí quá khắc liệt làm người ta sợ hãi.

Hạ Lữ mơ mơ màng màng tiếp tục ngẩng mặt lên xem, thấy được khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông, chẳng qua lúc này anh đang nhíu chặt mày, khiến cho toàn thân anh tản ra khí thế nghiêm túc.”Mạnh Khiếu. . . .?” Sao anh ta lại ở đây?

Mạnh Khiếu tức giận nhìn cô gái trong ngực, khốn kiếp, cô ăn mặc mát mẻ quá.

Người đàn ông vừa bị đẩy ra tức giận đứng dậy, chỉ tay chửi Mạnh Khiếu: “Mày điên hả?” Nói xong lại vung nắm đấm lên.

Mạnh Khiếu giơ một cánh tay ra cản lại nắm đấm của người kia. Ngay sau đó đem Hạ Lữ chinh lại tư thế, giơ một bên chân đá bay người đàn ông kia, người kia đau đớn nằm sấp dưới sàn, nhất thời đã không còn sức đứng lên đánh trả, tất cả đám phụ nữ dưới đài đều sùng bái hét ầm lên. Mạnh Khiếu lại càng nhăn mặt, túm lấy Hạ Lữ, nói : Đi theo anh.”

“Đi đâu?” Hạ Lữ mơ mơ màng màng, vừa rồi chỉ cảm thấy nhanh như điện chớp cũng không biết đã xảy ra chuyện gì

“Quay về nhà của tôi.” Mạnh Khiếu đem cô túm chặt, lại bức mình đẩy mấy người phụ nữ đang vây quanh ra.

“Tôi không đi. Tôi muốn uống rượu.” Cô bị anh túm thất tha thất thểu đi theo

Mạnh Khiếu ôm chặt lấy cô, quát lạnh, “Về nhà cho em uống đủ thì thôi!”

Hạ Lữ thật sự say, ấp úng phản kháng , không lâu sau liền im lặng ở trong lòng anh

—

Ăn cơm xong trở lại biệt thự đã là buổi tối .

Giang Mạc Viễn tắm rửa xong đứng ở trong phòng tắm đang lau tóc, Trang Noãn Thần liền gõ cửa, nhìn liếc anh.

“Hành lý có đồ của người khác không? Nếu không em soạn ra nhé.”
Cô đứng ở cửa, cười nói với anh.

“Để làm gì?” anh hỏi.

Trang Noãn Thần mím môi cười, “Giúp anh sửa soạn lại hành lý thôi mà.”

Giang Mạc Viễn ra vẻ trầm ngâm nghĩ nghĩ, “Thật là có.”

“Cái gì vậy?” Cô tiến lên, ra vẻ hung tợn nhìn anh.

Giang Mạc Viễn cười xấu xa, một phen ôm cô, ở cô bên tai nhẹ nhàng nói, “Anh đi công tác đã vào một trung tâm thương mại lớn, ở đó mua rất nhiều đồ.”

“A?” Cô sững sờ.

“Ví dụ như” đùa cợt nòng đậm mắt anh, “Quần áo này, dây da này, vớ da màu đen này, còn có cả nến, sáp gì gì đó ..”

Trang Noãn Thần trừng lớn hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ.

Giang Mạc Viễn cười lớn, vẻ mặt hứng thú mười phần.

Thấy anh cười như vậy cô mới bừng tỉnh đại ngộ, đẩy anh ra, “Anh còn thể nữa em sẽ không thềm để ý đến anh.” Lại bị anh đùa giỡn rồi.

“Không để ý tới anh, vậy anh để ý em là được rồi.” Giang Mạc Viễn nhin không được ôm cô, cúi đầu ở mái tóc cô hít hà, giọng nói càng thêm ôn nhu triền miên, “Anh nhớ em, ngày nào cũng nhớ.”

Lòng Trang Noãn Thần ấm áp, cười đẩy anh ra, “Nhột a.”

Anh cười nghiêng đầu, khế hôn cô, thấy cô muốn trốn, bàn tay có chút độc ác ôm cô vào ngực, ở bên tai cô nói một câu, “Tiểu yêu tinh, đêm nay anh sẽ thịt em.”

“Sói háo sắc.” Cô hiểu rõ lời nói của anh, tim nhảy loạn, đẩy anh ra chạy đến cửa phòng tắm thò đầu ra cười: “Em đi dọn hành lý cho anh, không phải bên trong có quần áo cần giặt sao?”

“Để mai rồi dọn.” Giang Mạc Viễn hận không thể ngay lập tức đẩy cô lên giường mà ăn cô.

Cô nhìn thấy khát vọng trong đáy mắt anh, rụt cổ, “Hôm nay làm cho xong đi.” Nói xong, nhanh như chớp chạy.

Giang Mạc Viễn mỉm cười.

Chẳng được bao lâu, anh liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập chạy, quay đầu lại nhìn lên, là khuôn mặt cười hì hì của Trang Noãn Thần.

“Anh mua túi giúp Ngải Niệm thật sao? Chắc chắn cậu ấy sẽ vui muốn điên.” Giơ túi xách hàng hiệu trong tay lên, vẻ mặt Trang Noãn Thần vô cùng hưng phấn.

Giang Mạc Viễn thả khăn tay về giá, dịu dàng nói, “Coi như tặng cô ấy đi đừng lấy tiền của cô ấy.”

“Sao em có thể đòi tiền cậu ấy được?” Trang Noãn Thần re vẻ tức giận trừng anh một cái lại “cộc, cộc,cộc” chạy đi, như là muốn gọi điện cho Ngải Niệm.

Trong gương Giang Mạc Viễn mỉm cười vui vẻ.

Quả nhiên, như anh phỏng đoán, cô bắt đầu gọi điện thoại cho Ngải Niệm , nha đầu kia thật đúng là nôn nóng. Bất quá nghĩ đến cô còn chưa biết món quà anh mua cho cô là gì, là anh tỉ mỉ chọn lựa, bị anh giấu rất kỹ. Sắp sinh nhật cô, đây là quà sinh nhật của anh tặng cô

Nghe giọng nói vui sướng của cô, Giang Mạc Viễn lúc này mới khẽ thở phào một hơi, tuy lòng có áy náy vì nói dối cô, nhưng chỉ cần là người đàn ông có lý trí sẽ đều làm như vậy để giấu đi chuyện này. Giang Mạc Viễn nhìn bản thân mình trong gương, âm thầm thở dài, Noãn Noãn đừng trách anh lừa em. ... anh chỉ là muốn cho em, cho anh một chút thời gian mà thôi.

Ý nghĩ của Giang Mạc Viễn không khỏi nhớ về mấy giờ trước...

Ánh mặt trời buổi trưa chói mắt.

Chói mắt nhất là anh và Sa Lâm vừa vào đến hội sở thì thấy Trang Noãn Thần, tuy rằng ở rất xa nhưng anh vẫn nhìn thấy cô,. Cô giống như đứa trẻ bất lực ngồi một góc uống nước, trời biết lúc ấy anh rất muốn đi lên, nhưng Sa Lâm ở bên cạnh.

Nếu như đi lên không phải là thú nhận với Trang Noãn Thần, lần này anh đi công tác có cả Sa Lâm ở bên cạnh,, càng không khác gì nói cho cô Sa Lâm còn sống, hơn nữa đã vào làm ở Tiêu Duy. Loại chuyện hoang đường này đừng nói cô không tin, sẽ hiểu lầm, nếu là anh anh cũng sẽ cảm thấy thực buồn cười.

Kỳ thật khi máy bay đến Bắc Kinh, anh vốn là muốn đi thẳng đến Đức Mã cho Trang Noãn Thần một sự kinh ngạc,cũng là đi đón cô tan ca. Không ngờ BEN gọi một cú điện thoại muốn anh đến bàn về chuyện thu mua khách sạn, trong chuyện này Sa Lâm giúp rất nhiều, hơn

nữa cô cũng đại diện bên kia để thu mua, BEN gọi cô đích danh trở về bàn bạc.

BEN ở phòng nghỉ, ngay tại tầng cao nhất của hội sở kia.

Cho nên, khi anh cùng Sa Lâm bước vào hội sở có muốn xoay người rời đi cũng đã quá muộn. Trang Noãn Thần phát hiện ra anh, hơn nữa theo đi lên. Lúc ấy anh chỉ có thể lao vào thang máy, chưa đầy nửa giây đã bấm số tầng.

Lúc ấy, Sa Lâm cũng ngạc nhiên nhìn anh.

Anh thản nhiên nói với cô đi lên gặp Ben, đem hợp đồng trực tiếp giao cho ông ấy. Sau đó rất nhanh đi ra khỏi thang máy, dọc theo cầu thang bộ đi xuống lầu.

Theo cửa sau đi ra khỏi hội sở, đầu tiên anh gọi điện cho Chu Niên, giao cho anh ta hai chuyện, thứ nhất chạy nhanh lại đây đưa anh trở về sân bay, thứ hai đi đến văn phòng lấy áo khoác màu ghi của anh lại đây.

Chu Niên quả nhiên là trợ lý hữu ích, không nói một lời ngay lập tức tới cứu giá. Thừa dịp Chu Niên lại đây anh liền gọi điện cho Trang Noãn Thần, nói cho cô biết anh ở sân bay chờ cô đến đón.

Cô tin.

Chu Niên dùng hoả tốc đưa anh đến sân bay cũng đổi áo khoác cho anh, anh ném áo khoác đen cho Chu Niên, bảo anh tìm chỗ ném đi.

Ở sân bay, anh trở thành người chồng tốt gấp gáp trở về, thâm tình âu yếm vợ mình.

Khi ôm chặt Trang Noãn Thần vào lòng anh mới thở phào gạt hết bất an. Anh biết tốc độ lái xe của Trang Noãn Thần không theo kịp Chu Niên. Anh cũng đưa xe với cô.

Đúng, là anh thủ đoạn lợi dụng sự đơn thuần của cô.

Chính là anh không hối hận khi làm chuyện này. Nếu không làm như vậy sẽ khiến cô hiểu lầm trầm trọng. Như là chuyện Sa Lâm và anh vào hội sở, kỳ thật chỉ cần anh và Sa Lâm ở cạnh nhau đã rất khó giải thích rồi, đừng nói là cùng đi lên phòng nghỉ ở tầng cao nhất, cho dù anh có trăm cái miệng cũng không giải thích được. Một khi để cô biết anh và Sa Lâm đi vào phòng nghỉ, kết quả duy nhất là chấm hết. Chuyện này dù sao cũng không thể nói rõ được, cho dù cô có nói tin tưởng thì trong lòng cũng đầy vướng mắc.

Đương nhiên anh cũng không ngốc mà đi giải thích với cô, bất kỳ người vợ nào nhìn thấy chồng mình đi khách sạn với người đàn bà khác, cho dù không xảy ra chuyện gì thì họ cũng nghĩ nhiều. Còn chuyện Sa Lâm anh vẫn giấu diếm, không lẽ anh có thể nói với Trang Noãn Thần, nói, vợ ơ, Sa Lâm đã về, cô ta hiện tại luôn theo sát anh, nhưng anh không để ý đến cô ta sao?

Chẳng lẽ lại nói thế? Chỉ cần là người đàn ông biết suy nghĩ đều sẽ không làm vậy.

Cho nên anh thà bí quá làm liều còn hơn là khiến cô nghĩ nhiều, cứ cho là cô tưởng mình nhìn lầm đi.

Giang Mạc Viễn biết cô tin, cho nên cô mới có thể tưởng mình nhìn đến Mạc Thâm, cho nên anh mới có thể cười vui vẻ.

Chuyện tiếp theo anh cần phải làm là đuổi Sa Lâm đi, cách đã nghĩ ra, bởi vì khi đi sân bay anh đã gọi điện cho Trình Thiếu Thiên, trên

đời này Sa Lâm chỉ sợ một người, người đó là Trình Thiếu Thiên. Bởi vì Sa Lâm vẫn cảm thấy có lỗi bởi vì Trình Thiếu Thiên cho nên Trình Thiếu Thiên chính là khắc tinh của cô ta.

Thứ anh muốn rất đơn giản, chính là hy vọng Trang Noãn Thần có thể vui vẻ ở bên cạnh anh, không bị ai ảnh hưởng. Anh nói dối, đúng thế, ở trong chuyện nam nữ chỉ cần không muốn cho người phụ nữ của mình hiểu lầm thì họ đều lựa chọn như vậy.

Anh thừa nhận mình không phải cao thủ trong tình yêu, nhưng là chồng của cô, hanh muốn áp chế mấy chuyện này, cố gắng mang mọi chuyện thành đơn giản nhất. Nói thật từ nhỏ đến lớn anh chưa từng để ý người phụ nữ nào như vậy, vì không để đối phương hiểu lầm mà làm ra chuyện thế này đúng không phải tính cách của anh, bằng không suốt quãng đường Chu Niên cũng không như nhìn thấy người ngoài hành tinh mà nhìn anh.

Ít nhất anh có thể cho Trang Noãn Thần cảm giác có thể dựa vào anh, anh cũng không muốn vì Sa Lâm mà mọi chuyện trở về vạch số không.

“Mạc Viễn..” giọng Trang Noãn Thần vang lên ở phòng khách.

Tiếng nói nũng nịu chặn ngang suy nghĩ của Giang Mạc Viễn, ném tất cả đi, ra khỏi phòng tắm, vang giọng trả lời, “Anh đây.”

Quyển 6 - Chương 45: Hiến kế

Giang Mạc Viễn đi vào phòng khách, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Trang Noãn Thần đang ngồi thu lu ở góc sofa, có chút cô đơn, trong lòng nhin không được có chút khẩn trương. Vội vàng tiến lên, ở bên người cô ngồi xuống, thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

Ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu là có phải cô đã biết chuyện Sa Lâm rồi hay không?

Trang Noãn Thần ngẩng mặt nhìn anh, thở dài, “Ngải Niệm có vẻ không được tốt lắm.”

Thở phào, Giang Mạc Viễn ôm lấy cô, “Sao lại không ổn chứ? Không thích cái túi kia à?” kỳ thật anh không quan tâm đến Ngải Niệm làm gì, chỉ cần cô ổn là được rồi. Bất quá Trang Noãn Thần là người coi trọng tình bạn bè, Ngải Niệm không vui cô sẽ lo lắng, cho nên thân làm chồng như anh cũng phải chia sẻ chút đi.

Nghe vậy Trang Noãn Thần khẽ lắc đầu, “Cậu ấy nói cậu ấy cãi nhau với Lục Quân, hình như dạo này Lục Quân ngày nào cũng về muộn, có khi tận sáng mới về.”

Giang Mạc Viễn nghĩ nghĩ, “Không phải Lục Quân thăng chức à? Bạn là đúng thôi.”

“Nhưng anh ta cũng chỉ là một viên chức bình thường, lấy đâu ra ngày nào cũng tiếp khách chứ? Không phải người làm chuyện buôn bán như anh đâu.” Trang Noãn Thần tự giác dựa vào lòng anh, tay nghịch nghịch áo choàng tắm của anh, “Trừ khi đi công tác, còn không

chưa bao giờ mà anh đi qua đêm đến sáng mới về.”

“Chuyện này em nói với Ngải Niệm sao?” thấy cô dựa dẫm vào mình, lòng anh ngứa ngáy, gờ tay túm lấy tay cô khẽ thưởng thức.

“Em đâu phải trẻ con ba tuổi đâu, em biết chuyện gì nên chuyện gì không nên nói mà, em sẽ không làm cho cậu ấy hiểu lầm mình đang khoe khoang đâu.”

Giang Mạc Viễn cười, “Vậy chứng tỏ em đã gả được cho một người chồng tốt rồi.”

“Đừng có giát vàng lên mặt đi.” Trang Noãn Thần véo hai má của anh, nhin không được cười ha ha.

Ánh mắt Giang Mạc Viễn càng trở lên dịu dàng, anh phát hiện lần này anh trở về, cô gái nhỏ này thân thiết với anh hơn nhiều, đây là chuyện vô cùng tốt, anh không dám trêu chọc nữa, cợt cô xấu hổ mà lại nổi giận.

“Thôi nói chuyện nghiêm túc nào.” Cô trở lại chuyện chính, bộ dáng vô cùng nghiêm túc, “Cũng là đàn ông anh phân tích một chút đi, có một hôm Ngải Niệm nhìn thấy trên cổ áo Lục Quân có dấu son đó.”

Giang Mạc Viễn nhú mày.

“Ngải Niệm nghi ngờ Lục Quân có bồ, em vừa mới khuyên bảo cậu ấy, anh nghĩ coi Lục Quân có thể ngoại tình không?”

Giang Mạc Viễn có chút khó xử, “Anh có quen biết Lục Quân đâu?”

“Vậy chuyện dấu son thì sao?”

“Lục Quân nói thế nào?”

“Nói là ở hộp đêm nhiều người không biết ai cạ vào cả.” Trang Noãn Thần hừ lạnh một tiếng, “Lời nói dối ngu ngốc thế mà cũng nói ra được.”

Giang Mạc Viễn nghe mà nổi hết da gà, giật mình hỏi, “Vậy em cho rằng nói thế nào mới gọi là cao minh?”

Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, nhìn kỹ thần dò, ánh mắt này khiến Giang Mạc Viễn sợ dựng cả tóc gáy, trong lòng có chút không yên. Sau lúc lâu mới thấy cô khẽ nói, “Em cảm thấy nếu anh nói dối em thì sẽ rất cao minh.”

“Sao lại thế?” anh cảm thấy như bị nện một gậy vào gáy, mắt quay mòng mòng nhưng vẫn cố gắng trấn định mà cười.

Trang Noãn Thần hạ mắt, nhẹ giọng nói, “Bởi vì, nếu anh gạt em, cho tới bây giờ em cũng chưa từng tìm được căn cứ nào cả ...” chính như chuyện Sa Lâm, lần đó ôm hôn khiến cô bị dọa muốn chết, nếu đổi làm hiện tại, có thể liền xông lên bắt gian, quan trọng là, cô có thể làm thế sao?

Kỳ thật cô cũng rất mâu thuẫn.

Hôm đó ngay sau khi cô trấn tĩnh lại, cũng có lẽ chính hôm đó cô đã nghĩ là mình hiểu lầm, cho rằng Sa Lâm mặt dày mà quyến rũ anh, bởi vì anh đã từng cam đoan với cô, cho dù Sa Lâm thực sự ở trước mặt anh, hai người họ cũng không thể trở lại như trước được.

Cô thử tin tưởng lời anh, mặc dù đàn bà nói chung đôi khi bị ghen tị nhấm chìm.

Đôi khi, cô cũng mong muốn nói với Giang Mạc Viễn có thể đem mọi chuyện về Sa Lâm thẳng thắn nói với cô, chính là cô lại không dám đối mặt, cô không biết Giang Mạc Viễn sẽ nói thế nào với cô. Anh hiện tại tốt tốt lắm, tốt đến mức có thể làm cô quên sự hiện diện của Sa Lâm, cô cũng ghen, thậm chí cũng không muốn nghe hai chữ Sa Lâm từ miệng anh nói ra.

“Không phải chúng ta đang nói chuyện Ngải Niệm và Lục Quân sao? Sao lại nhảy sang anh rồi?” anh cười, tay nhéo mũi cô.

“Đúng rồi, anh nói xem chuyện dấu son kia là sao nào?” Trang Noãn Thần không phải là người dài dòng có chút chuyện cũng chỉ nói qua miệng mà thôi.

Giang Mạc Viễn nghĩ nghĩ rồi ôm chặt lấy cô, “Là bạn tốt của Ngải Niệm, anh cho rằng em nên nhắc nhở cô ấy một chút.”

“A? anh cũng nghĩ là Lục quân có vấn đề sao?” Cô kinh ngạc.

Giang Mạc Viễn khẽ nhún vai, bất đắc dĩ lắc đầu, “Kỳ thật bọn họ thế nào chúng ta không có quyền bàn luận.” Thấy mặt cô khẽ đổi sắc lập tức chuyển lời, “Nhưng, em là bạn tốt của cô ấy, quản là chuyện thường. Ý của anh là dấu son môi kia không nói lên gì cả. Em nghĩ coi ở hộp đêm nhiều người như thế, Lục Quân có thể làm ra chuyện gì chứ? Nhưng ở nơi công cộng mà anh ta có thể thoải mái ôm ôm ấp ấp với đàn bà, có thể nhận ra, hành vi của anh ta cũng không phải đúng đắn gì, hiện tại chưa chắc là có chuyện nhưng sau này chưa chắc. Nói tóm lại anh không có cảm tình với hành vi của Lục Quân với tư cách là một người đàn ông bình thường.”

“Lời của anh thật là ác độc đi.” Trang Noãn Thần lườm anh một cái.

“Anh đang phân tích mà.”

Cô có chút dăm chiêu gật gật đầu, lại nhìn anh suy nghĩ, “Có phải đàn ông các anh đều không thể kháng cự được sự lôi kéo của phụ nữ không? Vì sao thời nay nhiều người đàn ông ... ngoại tình thế chứ?”

Giang Mạc Viễn giơ tay ngăn lại lời cô, “Em đừng vợ đũa cả nắm thế chứ, đàn ông không phải như em nghĩ đâu, chỉ cần đàn bà khiêu khích một cái liền đổ, em coi bọn anh là gì thế?”

“Nếu như đối phương cố ý quyến rũ thì sao? Ví dụ như cởi sạch ra chẳng còn gì đứng trước mặt anh ý.” Cô nhú mào.

Những lời này bật thốt lên, khiến cho Giang Mạc Viễn sợ tới mức toàn thân toát mồ hôi.

“Trên đời này vẫn có rất nhiều người đàn ông phẩm hạnh.” Anh ôm chặt cô, cúi đầu hôn lên tóc cô, “Trong chuyện hôn nhân, người đàn ông học được bài học đầu tiên chính là trách nhiệm, người đàn ông có trách nhiệm sẽ không làm như vậy. . Đương nhiên, cũng không bài trừ có người cố ý chịu kích thích, nhưng em phải xem đối tượng là ai mới được.”

“Sao nghe như đang giải vây cho đám đàn ông các anh thế?”

Giang Mạc Viễn cười, “Anh là đàn ông đương nhiên sẽ thiên vị cho đàn ông rồi.”

“Anh đừng khoe khoang bản thân đi.” Trang Noãn Thần lườm biếng nhìn anh, nín cười, “Chúng ta kết hôn còn chưa đến 1 năm hiện tại anh thể hiện sạch sẽ như thế, nhớ đâu sau này anh nhúng chàm thì làm sao để trở về được.”

“Trừ phi anh muốn ly hôn với em, nếu không anh sẽ không nhúng chàm.” Lời nói thâm sâu, Giang Mạc Viễn ôm sát cô, những lời này là anh nói thực lòng.

Trang Noãn Thần nghiêng đầu nhìn anh, “Anh đúng là chả nói được lời nào dễ nghe.”

“Làm sao vậy?”

“Anh không thể nói lời thề non hẹn biển sao?” cô lườm anh, “Vừa nói là ly hôn, nào có người đàn ông nào đem chuyện ly hôn ra nói như đùa đâu?”

“Anh sai rồi.” Anh thành thực nhận lỗi, cúi đầu hôn lên chóp mũi của cô, cười vô cùng hạnh phúc “Chính em phải biết được rằng, người đàn ông làm nhiều hơn nói mới đáng tin, đàn ông mà dè miệng không phải chuyện tốt gì.”

“Như vậy...” Trang Noãn Thần làm bộ như có chút dăm chiêu, “Kỳ thật em cảm thấy anh rất dè miệng mà.”

Phải không?” Giang Mạc Viễn nhìn cô, đáy mắt có chút lưu manh, dán miệng đến cô, “Em nếm thử coi xem sao?”

“Đừng nào loạn.” Cô cười trốn tránh, lại bị anh trực tiếp đè xuống sofa.

Nụ hôn bất chợt ủa tới của anh , thân thể cao lớn đè nặng khiến cô bất động. Cô chỉ cảm thấy hơi thở nóng bỏng của anh phả bên tai, rất ngứa, nghiêng đầu trốn tránh lại bị anh tóm được, môi của anh dọc theo mang tai của cô đi xuống, xuống đến xương quai xanh, nhẹ nhàng cắn, bàn tay cũng không an phận.

“Mạc Viễn, Mạc Viễn ...” Trang Noãn Thần bị hơi thở của anh bao phủ, nhìn không được đỏ mặt kêu tên của anh, “Đừng đè nặng em, anh làm em đau đấy.” Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng.

Người đàn ông phía trên nhìn không được cười mê hoặc ...

“Làm đau em?” Cười xấu xa như gợn sóng đánh tới đuôi mắt anh, đè thấp môi ở chóp mũi của cô, vô cùng ám muội, “Cái gì làm em đau?”

Trang Noãn Thần hận bản thân nói ra khiến anh chiếm lợi thế, ước gì có cái hố mà chui xuống, thấy anh cười vô cùng hư hỏng, nhìn không được giơ tay che mặt, “Anh đừng có cười, ghét anh quá.”

“Anh đáng ghét sao? Anh đang quan tâm em mà.” Giang Mạc Viễn cố ý đùa cô, cô đêm nay vô cùng dịu dàng khiến anh hồng mắt, lúc này anh càng muốn cô vui vẻ hơn.

Giữ tay cô, từ từ dời xuống.

“Là nó làm em bị đau sao?” Tay của anh điều khiển tay cô.

Cô bị bàn tay nóng bỏng của anh tóm phát đau, muốn rút lui lại bị anh tóm chặt lấy, ánh mắt anh thâm thúy dọa người, trong đó khát vọng quay cuồng.

“Mạc Viễn...” trái tim cô đập theo nhịp đập của anh, theo bản năng gọi tên của anh, tiếng gọi từ đáy lòng. Cô nghĩ rất rõ ràng, cho dù Sa Lâm thực sự muốn đoạt lấy Giang Mạc Viễn, chỉ cần trong lòng anh có cô, cô sẽ dùng chính trí tuệ của mình để thắng Sa Lâm, cho dù Giang Mạc Viễn chỉ là nhất thời mê luyến cô thì cô cũng can tâm tình nguyện dùng chính sự dịu dàng của mình đổi lại một đoạn tình yêu khó quên.

Có thể Sa Lâm thực sự mạnh hơn cô nhiều, cô chỉ như cây cỏ, chỉ cần Giang Mạc Viễn ở bên cô, cô nhất định cũng cố hết sức giành lấy anh. Cho dù sau này có thất bại, cô cũng coi như không hối hận vì đã cố gắng hết sức.

Tiếng gọi dịu dàng của cô khiến Giang Mạc Viễn hoàn toàn đầu hàng, cô trong lòng anh tan chảy như nước, anh khẽ nâng mặt cô lên, thâm tình hôn, giờ khắc này mới mới nhận ra, mới khẳng định người trong lòng mình chính là Trang Noãn Thần, không phải là giả, hạnh phúc chan hoà, anh chưa bao giờ có loại cảm giác như thế này, vô cùng tốt đẹp.

Anh không vội vàng như lang hổ, áp chế tất cả mà ngược lại, dịu dàng triền miên.

Càng khiến cho người phụ nữ run rẩy mạnh hơn...

Ánh đèn bao phủ bóng hai người, người đàn ông cao lớn, người phụ nữ mềm mại, quả là sự kết hợp hoàn mỹ.

Trang Noãn Thần bị nhấn chìm trong sự dịu dàng của anh, không kiềm nổi một giọt nước mắt lăn xuống, lại làm cho động tác của anh chấn động, đó là nước mắt hạnh phúc, cô ôm lấy bả vai rắn chắc của anh, trong lòng khẽ nói với anh, Mạc Viễn, em yêu anh Yêu anh...

— —

Đêm tối, một nơi khác của thành phố.

“Đối rượu đương ca, nhân sinh bao nhiêu?” Trên sofa, Hạ Lữ tay cầm bình rượu, uống smootj ngụm sau đó hướng về phía Mạnh Khiếu khoát tay, “Này, đến lượt anh, đối đi, câu tiếp theo là gì?”

Mạnh Khiếu làm gì có tâm tư mà đối thơ, nhìn cô vẻ mặt bất đắc dĩ, tiến lên đoạt lấy bình rượu của cô, “Em uống nhiều quá rồi.”

Hạ Lữ hì hì cười, đứng dậy ôm lấy cổ anh, ngửa đầu, “Sao anh lại quan tâm tôi như vậy?”

Mạnh Khiếu cúi đầu nhìn cô, hai tay ôm lấy vòng eo của cô, “Anh cũng rất muốn không quan tâm đến em.” Đáng tiếc anh không làm được anh thực sự đáng khinh mà.

“Tôi không đáng cho mọi người quan tâm đâu, thực sự đấy ...” Hạ Lữ một tay đẩy anh ra, lao đầu xuống sofa, tóc dài rũ rượi xinh đẹp như yêu tinh, cô cau mày, chắc là đau đầu.

Mạnh Khiếu đau lòng, ngồi xuống, vuốt tóc cô, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, “Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì mà khiến em hành hạ bản thân đến vậy? Chẳng lẽ ngay cả anh em cũng không thể nói sao?”

“Tôi sợ ...” Hạ Lữ như là nghe được câu hỏi của anh, kéo tay anh qua đột nhiên tựa như một đứa bé mất đi cảm giác an toàn, từ từ nhắm hai mắt khẽ nói, “Tôi thực sự rất sợ ...”

Cô nói rất khẽ nhưng anh lại nghe rất rõ ràng, cúi thấp người, dán sát vào tai cô, nói nhỏ: “Em đang sợ gì chứ?”

“Sợ.” Hạ Lữ hốt hoảng, nước mắt lại theo mũi trượt xuống dưới, “Sợ mất đi. Sợ. thương tổn cô ấy, khiến cô ấy hoàn toàn thất vọng.”

“Cô nào? Hạ Lữ em đang nói ai?” hán ngữ không nghe rõ, chỉ dựa vào khẩu ngữ mà lại không thể phân biệt được là nam hay nữ, nhất thời Mạnh Khiếu khó hiểu, không biết tóm lại cô đang muốn nói gì,

đành theo lời cô mà dỗi dành cô ấy, “Em yên tâm đi, em sẽ không khiến cô ấy thất vọng đâu.”

Hạ Lữ nặng nề ngủ.

Anh than nhẹ một câu lau nước mắt cho cô.

Giờ khắc này, thế nhưng anh cảm thấy rất giận, bất lực, cô đau lòng như thế mà anh không thể giúp được gì.

--

Thời tiết ấm áp.

Từ trên Tử Cấm Thành nhìn ra xa đều là hoa ngọc lan trắng, những đoá hoa nở rộ xinh đẹp động lòng người.

Tại một ngõ nhỏ phía Nam, Sa Lâm đang ăn mút quả, ánh mắt hết ngó đông lại nhìn tây, một chiếc xe thương vụ màu xám dừng lại sát cô, khiến cô sút thì nuốt chửng miếng mút quả, nhìn thấy biển số xe Bắc Kinh, cô quay lại muốn mắng chủ xe, ai ngờ vừa nhìn thấy chủ nhân của chiếc xe mọi lời mắng chửi tan biến, nhanh chân bỏ chạy.

Trình Thiếu Thiên xuống xe, “Ầm” một tiếng đóng cửa xe, nhìn cô gái đang chạy trốn kia nhíu mày, quay đầu nhìn thoáng qua Cát Na đang theo anh xuống xe, Cát Na nhìn ánh mắt anh, giơ tay chào kiểu nhà binh, “Tuân lệnh.”

Kết quả là dưới chân tử cấm thành uy nghiêm của Bắc Kinh được chiêm ngưỡng một màn ...

Hai cô gái ăn mặc xa xỉ trên đường trình diễn tiết mục đuổi bắt, người phía trước chạy thỏ hồng hộc nhưng không chịu ném hộp mút

trong tay, người phía sau liều mạng đuổi, bàn chân như nhảy múa đúng như bộ dáng của siêu nhân.

Kết quả chính là: Sa Lâm chạy ngang chạy dọc cuối cùng chạy đến chân tường của Tử Cấm thành, chưa chạy được bao lâu đã bị Cát Na tóm lấy áp vào mặt tường, quanh hai người gió thổi lồng lộng, có hoa lan trắng bay tới, tựa như là tò mò tình cảnh của hai người.

Chung quanh đều là du khách, còn có bảo vệ tuần tra, nhìn thấy màn này cảm thấy không ổn, cả một đội chạy đến đây, Đương nhiên bọn họ thư thả hơn cho nên không thể nhanh bằng hai cô gái kia.

“Này, hai cô gái à? Hai cô đang đóng phim hay là giải quyết khúc mắc vậy?” một bác vô cùng nhiệt tình, thấy Cát Na giật lấy hộp mứt quả trong tay Sa Lâm thì lắc đầu: “Sao chỉ vì mấy quả mứt mà đánh nhau thế, xem coi hai cháu giống gì rồi? Đúng là loạn rồi.”

Cát Na ngẩng đầu nhìn thấy mấy người có cả bảo vệ đang đứng vây quanh trừng mắt nhìn hai người bọn họ, không cần nhìn nhiều cũng biết hai người thu hút toàn bộ sự chú ý rồi. Cô lại miễn cưỡng nhìn lại mấy anh bảo vệ đang dùng ánh mắt cảnh giác nhìn họ ... còn có cả anh ... cảnh sát đẹp trai đang đứng ở kia

“Chết tiệt.” Cát Na cắn một miếng mứt, bóp cổ Sa Lâm, “Cô thử chạy nữa coi?” cúi đầu tức giận, “Tôi đi giày bệt mà còn không chạy nổi, cô đi giày cao gót mà đòi chạy hả? Đem cả cảnh sát tới rồi đây này.”

“Cô đuổi thì tôi phải chạy chứ?”

“Cô không chạy thì tôi đuổi là gì?” Cát Na còn lớn tiếng hơn Sa Lâm.

Bác lớn tuổi khuyên nhủ, bảo vệ chạy tới, trong đó còn có một anh cảnh sát đẹp trai nhìn Cát Na chào theo nghi thức quân đội nghiêm

túc hỏi “Hai người xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao lại nghiêm trang quá vậy, không cho người dân chạy trên đường à?” Cát Na than thở.

Bác lớn tuổi ở bên cạnh nhỏ giọng giải thích, “Cô hai à, cô không mau buông cô gái kia ra đi.”

Cát Na “À” một tiếng, quay đầu lúc này mới nhìn kỹ mặt người đàn ông, nhất thời khuôn mặt nở rộ như hoa đào, “Anh đẹp trai à ...”

Người đàn ông nhú mày.

Cát Na vội vàng sửa miệng, “Không không không, đồng chí giải phóng quân.” Ách, nói xong lại có chút hối hận, hình như không phải giải phóng quân? Ông trời ơi, gọi là gì?

Lúc đang rối rắm thì Trình Thiếu Thiên xuất hiện giải vây: “Tur Nhiên?”

Người cảnh sát này đúng tên là Tur Nhiên, quay đầu nhìn người đi tới, ánh mắt chuyển sang ngạc nhiên: “Thiếu Thiên?”

Thì ra hai người họ quen biết, Cát Na khẽ thở một hơi.

Trình Thiếu Thiên tiến lên cười lớn, “Tiểu tử này giỏi rồi, được điều đến trung ương rồi.”

“May mà nhờ bác Giang giới thiệu.” Tur Nhiên hào sảng nói.

Trình Thiếu Thiên cười, “Cũng là cậu có bản lĩnh mới được, cậu là người lập công, bộ binh cậu đúng là nhân tài.”

“Ở đâu cũng là bảo vệ nước nhà thôi.” Về mặt Tur Nhiên nghiêm túc.

“Đúng là bộ dáng lãnh đạo.”

“Cậu và Mạc viễn vẫn qua lại sao?” Tư Nhiên hỏi.

Trình Thiếu Thiên chưa kịp mở miệng thì Cát Na đã vội cướp lời:
“Anh biết anh tôi sao?”

Tư Nhiên hồ nghi nhìn cô, một bên bị Trình Thiếu Thiên chặn lại, nói:
“Cô ấy là Cát Na, quên rồi sao? Cậu còn từng bế cô ấy đó, à, ngày cô ấy còn bé.”

Tư Nhiên nghĩ nửa ngày mới cười ha ha, “Thì ra là tiểu nha đầu kia.”
Cũng khó trách họ không nhận ra, đã quá nhiều năm không gặp rồi.

Một bên Sa Lâm thấy thế vội vàng bỏ chạy.

“Đứng lại!” Trình Thiếu Thiên hét một tiếng, rất nhanh mắt.

Sa Lâm vừa chạy, Cát Na liền ném hộp mứt về phía Tư Nhiên “Cầm lấy vút giúp tôi.” Sau đó xông lên tóm lấy Sa Lâm, tay kia thì tóm lấy đầu cô ta, “Cho cô chạy này, cho cô chạy này.”

“Đừng đánh !”

Tư Nhiên sửng sốt, ngay cả bác gái bên cạnh cũng choáng váng.

Trình Thiếu Thiên vội vàng giải thích, lại giới thiệu kỳ thực Sa Lâm là em gái anh, lúc này Tư Nhiên mới hiểu ra. Bởi vì Tư Nhiên đang làm việc nên không tiện tán gẫu, nói xong hai người mỗi người đi một ngả, mà bác gái nhiệt tình kia cũng thấy không sao liền đi về.

Hiện tại chỉ còn lại, Trình Thiếu Thiên, Cát Na, và Sa Lâm.

Sa Lâm vẫn bị Cát Na áp vào tường, khuôn mặt xinh đẹp bị dán chặt vào tường.

“Cát Na, buông cô ấy ra.” Trình Thiếu Thiên đứng một bên ra lệnh.

“Buông ra nhớ đâu cô ta chạy thì sao?”

“Chạy nữa?” vẻ mặt Trình Thiếu Thiên tức giận, lạnh lùng nói, “VẬY đánh gãy chân luôn.”

Sa Lâm trừng mắt nhìn anh.

“Cô nghe rõ chưa, còn dám chạy thử xem.” Cát Na buông cô ta ra, khế lắc cổ tay.

Sa Lâm lại quần áo, tức giận bất bình, “Hai người làm gì thế hả? Bị điên à? Bắt tôi như bắt trộm vậy.”

“Em làm gì mà còn không biết sao?” ngữ khí Trình Thiếu Thiên chuyển sang uy nghiêm.

Sa Lâm là sợ anh, rụt cổ, nhỏ giọng nói thầm: “Sao mà em biết được...”

“Lên xe!” Trình Thiếu Thiên nói ngắn gọn, trực tiếp đi thẳng về ngõ nhỏ đỗ xe.

Sa Lâm đô đô miệng, lại nhìn Cát Na liếc mắt một cái, rơi vào đường cùng chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo sau Trình Thiếu Thiên.

Quyển 6 - Chương 46: Vô quyết dày có móng tay nhọn

“Cái gì? Em không về.” Tại hội sở rượu vang tư nhân, giọng nói sợ hãi của Sa Lâm phá vỡ tiếng nhạc.

Trình Thiếu Tiên ngồi trên sofa, tay cầm ly rượu khẽ lắc, không nói nhưng uy lực gấp 10 lần nói.

Cát Na ngẩng đầu nhìn cô cười lạnh, “Uy, cô không quay về thì muốn làm gì? Còn muốn tiếp tục quấy rầy anh trai và chị dâu tôi sao?”

“Cô nhớ rõ cho tôi, Trang Noãn Thần căn bản không xứng với Mạc Viễn.” Sa Lâm hung tợn trợn mắt lườm cô.

“Ai u ai u, ánh mắt cô tôi sợ quá nha” Cát Na vội vàng nhìn về phía Trình Tiểu Thiên, nửa đùa nửa thật nói, “Em gái anh đáng sợ quá, nếu em gả cho anh thì nhất định phải là người tiên phong trị cô ta mới được.”

“Hai người sắp kết hôn sao?” Sa Lâm lại hét to.

“Đừng nói sang chuyện khác.” Trình Thiếu Tiên ra tiếng, ngữ khí có vẻ khó chịu, “Hiện tại là đang nói chuyện của em, Sa Lâm! Em còn làm loạn như vậy anh sẽ trực tiếp gọi điện cho ba.”

Sa Lâm, cô có thể không nghe lời Nam lão gia, có thể thường xuyên làm phiền Giang Mạc Viễn, nhưng chỉ cần trước mặt Trình Thiếu Tiên cô không dám ho he một tiếng. Từ lúc Nam lão gia nhận Sa Lâm, vì nể mặt Nam lão gia, Giang Mạc Viễn còn nhường nhịn Sa Lâm ba

phần, nhưng Trình Thiếu Tiên thì nửa phần cũng không có cửa, từ tình yêu nam nữ ban đầu đến khi phát hiện người này là em gái cùng cha khác mẹ của mình, loại quan hệ này chuyển biến thực buồn cười đi? Càng khỏi phải bàn đến ngay từ đầu đã là do cô bày mưu.

Không biết là do bất mãn trong lòng hay là tỏ ra uy nghiêm của anh trai, tóm lại ngay từ đầu Trình Thiếu Tiên đã đối xử hà khắc ngày càng có thêm với Sa Lâm, ban đầu Sa Lâm là không phục, nhưng sau bị Trình Thiếu Tiên giam trong phòng tối bảy ngày bảy đêm thì cô không còn cách nào khác. Thực sự mà nói Trình Thiếu Tiên cũng quá ác độc đi, bảy ngày bảy đêm chỉ cho người mang nước, một hạt cơm cũng không cho cô ăn.

Vì thế Sa Lâm nhanh chóng gầy đi gần 10 cân, từ trong căn phòng tối đi ra đầu tóc bù xù tựa như ăn mày. Không có cơm ăn đối với Sa Lâm mà nói không phải là chuyện đáng sợ nhất, mà đáng sợ là cô bị giam. Cũng có một lần, cô cũng là chọc giận Trình Thiếu Tiên, anh hai lời chưa nói đem cô nhốt tại một toà tháp cao ở nước ngoài, ước chừng cao trăm tầng thôi mà, nhưng chỉ có một cái cửa sổ bé bằng bàn tay, cửa phòng tuy không khoá, cô có thể ra vào tự do, nhưng mà

Trình Thiếu Tiên đáng sợ ở chỗ, anh đã sớm đoán ra thiên thời địa lợi, toà tháp này là nơi trước đây Nam lão gia đã cho Trình Thiếu Tiên, thuộc phạm vi anh quản lý, khi đó anh nhàn không có việc gì liền nuôi mấy con sói, nghe nói đây là loài sói tuyết cực kỳ quý hiếm, toàn thân trắng toát xinh đẹp, là mấy chú sói con anh cứu được khi đi thám hiểm mang về nuôi lớn.

Sói, là loài cực kỳ hung dữ và độc ác, hơn nữa chỉ nhận thức có một mình Trình Thiếu Tiên.

Trình Thiếu Tiên đem mấy con sói này nuôi ở xung quanh tháp cao,

có chuyên gia nuôi nấng, có thể huấn luyện bản năng vốn có của nó. Cho nên, Sa Lâm cho dù biết mình có thể đi ra ngoài cũng không dám đi, gần đây hoang vắng cô không thể đi bộ về, thứ nữa là mấy con sói này nhìn cô như hổ tình mồi, không chừng muốn biến cô thành bữa tối cũng nên.

Đương nhiên đây là kinh nghiệm tích góp được sau mấy lần bị giáo huấn của cô.

Có một lần cô nhảy từ cầu thang xuống, chuẩn bị chạy trốn, ai ngờ mấy con sói kia đuổi cô như đuổi con mồi, lúc đó cô đúng là có mọc cánh mới thoát được, vì sao ư chỉ có một cặp giò sao địch nổi bốn chân? Cuối cùng cô bị chúng bao vây bốn phía, một con trong số đó lao lên đẩy ngã cô, mấy con khác cũng lao lên, con cầm đầu suýt nữa cắt đứt cổ cô, khi đó may sao Trình Thiếu Tiên mới xuất hiện.

Kỳ thực Sa Lâm là một người cực kỳ nóng tính, lúc đầu tiếp cận Trình Thiếu Tiên cũng là vì thiếu thốn sự quan tâm của cha mẹ mà thôi, đơn giản là muốn lôi kéo sự chú ý của Nam lão gia mà thôi, sau đó khi Trình Thiếu Tiên biết âm mưu của cô thì giận tím mặt, cô tức giận cho là Trình Thiếu Tiên không thể chống lại cô, kết quả sau nhiều lần khiêu khích tính nhẫn nại của anh. Cô bị Trình Thiếu Tiên dạy dỗ cuối cùng cũng ngoan ngoãn trở về.

Từ ngày đó trở đi, cô nhìn thấy Trình Thiếu Tiên tựa như dê nhìn thấy sói vậy.

Cũng là từ ngày đó trở đi tốc độ chạy trốn của cô nhanh rất nhiều, dù sao trên đời này cô cũng đã có kinh nghiệm chạy đua với sói, cô đã luyện tập rồi.

Hơn nữa cô cũng ý thức được lúc trước bản thân mình đã quá đáng, ba lần bốn lượt đã xin lỗi mong Trình Thiếu Tiên tha thứ, Trình Thiếu

Tiên tuy đã nói là tha thứ cho cô, nhưng trên người chỉ còn lại sự hà khắc của một người anh trai.

Cho nên hôm nay, khi vừa nhìn thấy Trình Thiếu Tiên, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là chạy, nhưng không ngờ rằng lại bị Cát Na tóm được.

Nói đến chuyện Sa Lâm và Cát Na, lại là một đoạn nghiệt duyên.

Cát Na là em họ của Giang Mạc Viễn, cũng là người có quan hệ thân thiết nhất với Giang Mạc Viễn, là người đi lại thường xuyên. Khi Sa Lâm và Giang Mạc Viễn cùng nhau thì quen biết Cát Na. Cát Na là một cô gái rất phóng khoáng, nhanh nhẹn, miệng lại liến thoắng không tha người khác, cho nên từ lần đầu tiên gặp nhau hai người đã đấu đá, nhưng khi ở bên Giang Mạc Viễn dù sao cũng không dám bạo phát.

Sa Lâm và em gái cùng cha khác mẹ Nam Ưu Tuyền tính cách bất đồng, tính cách Nam Ưu Tuyền vốn là một tiểu thư con nhà giàu có, mà Sa Lâm tuy trên người cũng có khí chất đại tiểu thư con nhà giàu, nhưng hoạt bát hiếu động, khi làm việc gì cũng không nhìn ánh mắt người khác. Khi mới bắt đầu quen Giang Mạc Viễn, Sa Lâm đã dè dặt khá nhiều, trước mặt anh cố tỏ vẻ thực nữ, ngoan hiền, thanh lịch, cao quý, nhưng

Cát Na hoàn toàn lật tẩy cô trước mặt Giang Mạc Viễn.

Hai cô chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt không đáng nói mà vùng tay động thủ, kết quả Sa Lâm bị Cát Na đánh quỵ rạp trên mặt đất, còn giờ nanh múa vuốt dọa cô, Đương nhiên màn này lần đầu tiên Giang Mạc Viễn nhìn thấy, anh nhất thời ngây ngẩn cả người, bởi vì chưa từng gặp qua bộ mặt đánh đá như thế của Sa Lâm.

Nếu Sa Lâm là con mèo, thì Cát Na chính là con rắn độc, hai con

vật này mà đối mặt, chỉ có toàn là mùi thuốc súng mà thôi.

Không khí ở hội sở rượu vang có chút kỳ lạ.

Sa Lâm cố chết cắn môi, vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm Cát Na, nhưng khi nghe Trình Thiếu Tiên nói xong, lại chuyển sang tủi thân, “Ba biết em đến Trung Quốc.”

“Ba biết em làm chuyện gì sao?” Trình Thiếu Tiên rót một ly rượu, ngả người dựa vào sofa, ánh mắt trầm thấp, “Tự hỏi lại mình coi em đã gây bao nhiêu phiền phức cho Giang Mạc Viễn, cậu ấy không tổng cổ em đi coi như đã nể mặt anh đây lắm rồi.”

“Em có làm phiền anh ấy đâu.” Sa Lâm phản bác, vẻ mặt đầy ngẹn ngào.

Trình Thiếu Tiên khẽ nhấp một ngụm rượu, thản nhiên nói: “Giang Mạc Viễn đã gọi điện cho anh chứng tỏ em đã gây cho cậu ấy không ít phiền phức rồi.”

“Em không đi quấy rối Trang Noãn Thần.” Sa Lâm có chút tức giận,, nói: “Em đã rất nghe lời anh ấy nói, chẳng lẽ muốn gặp anh ấy cũng không được?”

“Cậu ấy kết hôn rồi.” Trình Thiếu Tiên cảm thấy mình nên cảnh tỉnh cô một hồi, “Em có cần thiết nhất định đi phá rối hôn nhân của người khác không, có thể đi làm chuyện người khác khinh thường không?”

Khoé mắt Sa Lâm đỏ hoe, ngẹn lời, sau một lúc lâu nói “Anh và em không phải do chuyện đáng xấu hổ của Nam lão gia mà sinh ra sao?”

“Nói cái gì?” ánh mắt Trình Thiếu Tiên đột nhiên trở lên dữ tợn, nữ điệu cao lên, bàn tay đập mạnh xuống sofa, quát lạnh: “Cô lặp lại lần

nữa cho tôi.”

Sa Lâm nào dám nhắc lại, nước mắt đã chảy rơi.

“Được rồi được rồi, hai người làm tôi đau đầu quá.” Cát Na ngồi bên ché cười, xong lườm biếng nhìn Sa Lâm, “Cô nghe lời anh cô đi, Sa Lâm, vậy cô nói thử xem, anh tôi làm nhiều chuyện cho chị dâu như vậy, chứng tỏ anh tôi rất rất yêu chị dâu tôi, cô đừng đi làm loạn nữa đi.”

“Còn không phải là Trang Noãn Thần giống tôi sao?” Sa Lâm hừ lạnh.

Cát Na bất đắc dĩ lắc đầu, “Sa Lâm a, tôi phát hiện đôi khi cô có mắt không trông nha.”

“Cô nói ai có mắt không trông?”

“Cô chứ ai?” Cát Na cầm ly rượu, chậm rãi uống một ngụm, tôi mà là cô, có thể đi xa đến đâu sẽ cố đi thật xa, nếu cô như thế anh tôi sẽ mãi mãi cảm thấy có lỗi với cô, hiện tại cô loạn đến như vậy, anh tôi một chút áy náy cũng không có, nếu cô không làm loạn, anh tôi cả đời với cô nhớ mãi không quên, mà hiện tại thì hay rồi, anh ấy chỉ ước gì cô biến mất mãi mãi thôi, không phải cô có mắt không trông à?”

“Cô...”

“Còn nữa ...” Cát Na lườm cô ta, không để cho cô cơ hội nói, “Không phải cô chết rồi sao? Sao lại sống đến giờ vậy?” Nói đến đây mới nhớ trọng điểm, “Cuối cùng năm đó cô xảy ra chuyện gì thế? Sao khiến anh tôi tựa như thủ phạm giết người vậy?”

“Người nào nhìn thấy anh cô giết người?” Sa Lâm tức giận.

“Lúc cảnh sát xông vào người anh tôi toàn là máu, đều là máu của cô, trong tay còn cầm dao ... dọa người quá a...” Cát Na nhớ đến tình cảnh năm đó thì hồn phi phách tán, hồn vía lên mây.

Sa Lâm lắc đầu, “Lúc ấy tôi đều mất đi ý thức , tôi chỉ biết tôi thực thương tâm,Giang Mạc Viễn huỷ hôn, giao tôi cho Mạc Thâm, tôi cảm thấy mọi thứ đều vô nghĩa, lấy dao tự sát.”

Cô đem mọi chuyện xảy ra năm đó vài lời giải thích rõ ràng, lại đem chuyện Nam lão gia gạt mọi người chuyện cô còn sống kể rõ.

Trình Thiếu Tiên không nói, khẽ thở dài một hơi, Cát Na tỏ vẻ mặt bất đắc dĩ, “Sa Lâm, cô cũng giỏi nha.”

Sa Lâm sục sục nói, “Tôi chỉ là yêu anh ấy thôi.”

“Về nước đi, chuyện em đến Tiêu Duy ba sẽ nhanh biết thôi, đừng làm chuyện vô nghĩa nữa.” Trình Thiếu Tiên đưa ra cảnh cáo cuối cùng.

“Đúng vậy đúng vậy, cô nói coi, Tiêu Duy và đức Mã là đối thủ một sống một chết, nhưng cô lại vì một người đàn ông mà chạy đi làm việc cho công ty đối thủ của ba cô, cô nói xem cô ngốc sao?” Cát Na ở một bên châm ngòi thổi gió.

“Tôi rời Tiêu Duy là được thôi, nhưng tôi vẫn ở bên cạnh Giang Mạc Viễn.” Sa lâm đề nén ảo tưởng.

“Không phải em còn muốn Trang Noãn Thần biết sự tồn tại của em chứ?” Trình Thiếu Tiên lạnh giọng, phóng ly rượu lên bàn, vẻ mặt nghiêm túc.

Sa Lâm ngẩng đầu nhìn Trình Thiếu Tiên,, hơn nửa ngày mới há miệng thở dốc, “Ngay cả anh cũng đứng về phía Trang Noãn Thần sao?”

“Tôi giúp người đúng.” Trình Thiếu Tiên cường điệu, “Sa Lâm trước đây em thích nháo loạn cũng được, hiện tại không được, đừng ích kỷ mà thương tổn người vô tội.”

Ánh mắt Sa Lâm hiện lên tia quật cường, và tức giận, nhìn chăm chăm Trình Thiếu Tiên, “Có phải ngay cả anh cũng thích cô ta rồi? Cô ta tốt vậy sao? Ai ai cũng muốn bảo vệ cô ta.”

“Sa lâm, cô đừng nói bừa a.” Cát Na nghe xong trong lòng không thoải mái , ôm chầm lấy Trình Thiếu Tiên, “Trong lòng anh cô chỉ có tôi thôi, mấy ngày này chúng tôi đều đã ở chung .”

Sa Lâm trừng lớn hai mắt.

Trình Thiếu Tiên một tay đẩy Cát Na ra, cau mày trừng mắt nhìn cô, Cát Na thấy anh tức giận cũng không dám làm càn, thè lưỡi lùì sang một bên.

“Anh cho em thời gian một ngày thu dọn, ngày mai nếu em không ngoan ngoãn anh chỉ còn cách tự mình áp giải em về thôi.” Anh gằn từng chữ nói.

Sa Lâm giận đến nổi điên, nhưng không dám phản bác điều gì.

Quyển 6 - Chương 47: Hẹn hò

Trận này cuối cùng cũng sóng yên biển lặng.

Mỹ Á bên kia cuối cùng vẫn ký hợp đồng với Đồng Áo, Lục San biết cảnh ngộ của Trang Noãn Thần xong cũng không tiện đến Đức Mã giải thích, nhưng cũng có mời vài lần, hy vọng cô có thể sang Đồng Áo tiếp tục hợp tác hạng mục của Mỹ Á. Trang Noãn Thần từ chối, loại hành động trộm gà lấy trứng, qua sông đoạn cầu này cô không làm được, Lục San thấy cô kiên quyết thì cũng không khuyên bảo nhiều nữa.

Mà tổng bộ Đức Mã cũng im hơi lặng tiếng, bên ngoài vẫn phản đối, tin tức đưa rầm rầm, nhưng chuyện quy trách nhiệm cứ như là mắc cạ, ngày nào cô cũng hỏi Trình Thiếu Tiên anh chỉ bảo cô làm tốt việc của mình là được, chuyện khác tạm thời đừng lo lắng.

Kỳ thật án treo như vậy càng khó chịu, thà rằng xử luôn để cô còn cân nhắc.

Vốn cô còn muốn nhờ Giang Mạc Viễn hỗ trợ, nhưng lại tưởng tượng, chuyện này anh lại tiếp tục nhúng tay nữa thì cũng không được hay lắm, nữa là cô nghe nói lần này Tiêu Duy và Đức Mã đang cạnh tranh quyền phát triển đầu tư một lô đất, cho nên cả hai bên đều tị lạnh nhau.

Đảo mắt lại đã cuối tuần, ngay cả không khí đều thấm vị ngọt hương hoa.

Trên thảm trải sàn bằng lông rơi rụng váy ngủ, nội y ... của phụ nữ.

Trên giường, người phụ nữ vùi mình vào chăn ngủ say, ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm mỏng, có vài tia sáng chiếu lên bờ vai trơn bóng của cô, da thịt mềm mại trắng ngần.

Ánh mặt trời dờn xuống chút nữa, xương quai xanh cùng nơi đẩy đà còn rơi rụng dấu hôn màu hồng, hơn nữa người phụ nữ ngủ say như vậy chứng tỏ tối hôm qua tình cảm lãng mạn đã mãnh liệt cỡ nào.

Một lát sau, Giang Mạc Viễn bước nhẹ chân quay lại phòng ngủ, anh vừa rửa mặt thay đồ xong, ăn mặc chỉnh tề, nhìn thấy người phụ nữ trên giường nhin không được khế cong môi cười, ngồi xuống bên giường, cúi người, khế đặt một nụ hôn lên má của cô.

Cảm giác ngứa khiến người phụ nữ khế cựa, anh ngẩng đầu, ý cười đáy mắt càng đậm.

Tay khế vuốt lên mái tóc dài của cô, cô ưm một tiếng, hơi hơi hé hai mắt, “Anh phải ra ngoài à?” tiếng nói mềm mại còn lộ ra nửa tỉnh nửa mê, nghe dịu dàng khiến đàn ông mê say.

“Quay về công ty xử lý mấy tập tài liệu, giữa trưa là có thể xong rồi.” Giang Mạc Viễn nhìn cô, ánh mắt ôn nhu như nước.

Trang Noãn Thần khế trở mình, kéo cao chăn che lấy thân thể trần trụi, chăn đệm mềm mại cùng hơi thở dễ chịu của người đàn ông khiến cô không muốn dậy, thầm nghĩ cứ vậy mà ngủ đi, nhưng cuối cùng vẫn là mở mắt, ánh mắt phủ đầy sương tươi mát động lòng người, “Làm CEO thực vất vả.”

Nhẹ nhàng nỉ non câu, như là tiếc nuối, hoặc như là thở dài.

Giang Mạc Viễn bị bộ dáng ngái ngủ của cô hấp dẫn, kìm không được cúi đầu, bờ môi gợi cảm đảo qua miệng cô, khế mút lấy, “Anh

sẽ đi nhanh về nhanh.” Anh chỉ sợ chính mình trở lại công ty cũng không thể tập trung xử lý tài liệu, lòng toàn là nhớ đến cô.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân , những lời này thật đúng là một chút cũng không sai.

Hơi thở nóng ấm của đàn ông khiến cô ngửa ngáy, rụt lui cổ cười, giờ tay chỉnh lại cà vạt cho anh, trong giọng nói còn lộ ra tia ngây thơ, khẽ “Ừ” một tiếng.

Giang Mạc Viễn thuận thế cúi đầu hôn lên cổ tay của cô.

Cô cười khúc khích rụt tay vào trong chăn.

“Ngủ thêm một lát đi, tối hôm qua làm em mệt muốn chết rồi.” Anh cười xấu xa, tay khẽ điểm lên mũi của cô, mắt tối lại, như là tình cảm mặn lòng tối qua lại chạy về.

Vốn là câu nói sắc sảo, nhưng theo miệng anh nói ra lại vô cùng xấu xa. Mặt Trang Noãn Thần đỏ lên, tay kéo chăn lên che khuất mặt.

Giang Mạc Viễn bị cô chọc cười, vỗ nhẹ cái kén cô tạo thành sau đó mới đứng dậy.

“Mạc Viễn...” cô lại thò đầu ra khỏi chăn, gọi lại người sắp đi ra khỏi phòng ngủ kia.

Anh dừng bước, quay đầu lại cười nhìn cô.

“Em...” Trang Noãn Thần khẽ liếm môi, nhỏ giọng nói, “Em chờ anh cùng ăn trưa.” Nói xong, lập tức cụp mắt, hơi thở có chút dồn dập.

Cô không thấy được khoé miệng Giang Mạc Viễn cong lên, cười vô

cùng dịu dàng.

“Được.” Anh khẽ nói, “Chờ anh.”

Nếu không phải đang vội, anh sẽ không sớm rời khỏi ôn hương nhuyển ngọc như vậy.

Trang Noãn Thần hé mắt liếc anh một cái, thấy anh đồng ý, mím môi cười, lại lần nữa nhắm hai mắt, “Anh mau đi công ty đi, em mệt lắm, còn muốn ngủ thêm chốc nữa.”

Giang Mạc Viễn cười ra tiếng, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Đợi đến khi dưới lầu không còn tiếng động, lúc này Trang Noãn Thần mới mở mắt, cô đã ngủ không được nữa, tay để trên ngực mới phát hiện lúc này trái tim vẫn còn đập nhanh. Xuống giường mặc váy ngủ, cô vội vàng lén đến cửa sổ, vừa đúng lúc nhìn thấy xe của Giang Mạc Viễn ra khỏi cổng.

Tay khẽ vỗ vỗ mặt, Trang Noãn Thần a Trang Noãn Thần, mà vội vàng gì chứ? Anh ấy là chồng của mà, mà nói câu chờ anh ấy ăn trưa thì hưng phấn gì chứ? Đây là chuyện bình thường mà.

Chính là đã nghĩ như vậy, nhưng trong lòng vẫn ngọt ngào, như là tơ quấn chân.

Nói thực cô rất rất thích cảm giác này.

Thật giống như trời đất này chỉ còn lại có cô và anh vậy.

—

Cuộc họp của Tiêu Duy từ chính giờ sáng đến gần giữa trưa, là cuộc

họp video quốc tế, toàn bộ nội dung cũng là việc cạnh tranh lô bất động sản với Đức Mã, nhân chuyện này Ben quay về tổng bộ mà Giang Mạc Viễn cũng tính toán hoàn thành xong vụ này sẽ rời khỏi Tiêu Duy, cho nên mỗi vấn đề anh đều giải quyết rất cẩn thận, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm nay của anh, lần này Tiêu Duy nhất định thắng lớn.

Rời khỏi phòng họp lại nhớ tới ở văn phòng vẫn còn tài liệu chưa giải quyết xong, bất tri bất giác đã là giữa trưa.

Có người gõ cửa tiến vào, theo đó là hương cà phê thơm lừng.

Giang Mạc Viễn vẫn đang xem văn kiện, đầu cũng không ngẩng lên, “Để đó đi, cô có thể đi rồi.”

Sau một lúc lâu không có nghe thấy thư ký đáp lời.

Anh cảm thấy là lạ, ngẩng đầu, đã thấy Trang Noãn Thần đứng trước bàn làm việc đang nhìn anh chăm chăm.

“Noãn Noãn? Sao em lại tới đây.” Ban nãy ở phòng họp anh nghĩ đến sự chủ động tối qua của cô đến ngay người cho nên chậm trễ việc xử tài liệu, hiện tại thấy cô đến công ty tìm mình, trong lòng lại vui vẻ.

Trang Noãn Thần mím môi cười, kéo ghế ra ngồi đối diện anh, “Em tự mình cho thư ký của anh tan ca, hành vi này có tính là vượt quyền không.”

“Không có, em là Giang phu nhân mà, Giang tiên sinh đều phải nghe lời em nói huống chi là thư ký của Giang tiên sinh?” Giang Mạc Viễn thấy cô đến tâm tình tốt lên, lời nói cũng hài hước hơn nhiều.

“Dẻo miệng.” Cô nhin không được nở nụ cười, nhẹ giọng hỏi “Anh còn bận lâu không?”

“Đói rồi?” Anh nhẹ giọng nói, “Đây là tập tài liệu cuối cùng rồi, nếu đói anh đưa em đi ăn trước.”

“Đừng để trễ nải công việc, em chưa có đói.” Trang Noãn Thần chặn lại nói, “Làm xong ăn sau cũng được.

Giang Mạc Viễn cười gật gật đầu, cúi đầu nhìn thoáng qua tập tài liệu cảm thấy không ổn, “Phòng nghỉ có hoa quả đó, em tự đi lấy ăn đi nhưng đừng có ăn nhiều, nếu không em lại không ăn cơm nữa.” Đây là lần đầu tiên Trang Noãn Thần thoải mái mà đến văn phòng của anh, trong lúc nhất thời anh có chút không biết chiêu đãi cô kiểu gì.

Trang Noãn Thần tựa hồ cũng phát hiện ra, nhin không được nở nụ cười, “Đây đâu phải lần đầu tiên em đến đây đâu, em sẽ tự lo cho mình, anh làm việc đi.” Nói xong đứng dậy đi đến tủ sách tìm một cuốn sách vừa đọc vừa chờ anh.

Giang Mạc Viễn cũng cảm thấy mình chuyện bé xé ra to, nhin không được lắc đầu cười cười, tiếp tục cúi đầu xử lý văn kiện. Mà Trang Noãn Thần cũng tìm thấy quyển sách hợp ý, vào phòng nghỉ cầm ra một quả táo, cả người dựa vào sofa vừa ăn vừa đọc sách.

Cuối cùng cũng xong việc, cũng tốn hơn nửa tiếng.

Hơn nửa tiếng này cô đọc sách, ăn hai miếng bánh ngọt, một quả táo, nhìn Giang Mạc Viễn 10 lần, Giang Mạc Viễn vẫn chăm chú xem tài liệu, thỉnh thoảng uống một ngụm café, thừa dịp mỗi lần rời sang trang mới lại liếc nhìn cô, tất cả 11 lần, trong đó có 5 lần anh và cô chạm mắt nhau, cùng nhau mỉm cười.

Xử lý xong công việc, Giang Mạc Viễn đứng dậy cầm lấy áo khoác, “Có một nhà ăn mới mở cũng không tồi, đưa em đi ăn thử.”

“Được.” Cô đứng dậy đem sách để về giá sách, khẽ đáp lời rồi cùng Giang Mạc Viễn đi, cũng không nghĩ xem nên ăn gì. Cầm lấy túi xách, nghĩ nghĩ, “Buổi chiều anh còn có việc gì không?”

Có việc cũng nghỉ thôi, “Không có việc gì cả.” Anh chờ cô hỏi tiếp.

Cô cười, “Buổi chiều hai chúng ta đi xem phim đi, nghe nói bộ phim này diễn viên mới rất bắt mắt, mà giới chuyên môn đánh giá cũng cao.”

Giang Mạc Viễn hơi nhú mày, “Em đang hẹn hò với anh ấy đấy hả.”

Trang Noãn Thần đỏ mặt, cắn môi, “Vậy anh có đi không hả?”

“Đi chứ.” anh không chút do dự đáp ứng, sau đó cầm lấy điện thoại trên bàn làm việc, “Muốn đi rạp nào? Anh gọi bên đó trước.”

“Xem phim mà cũng cần chuẩn bị trước à.” Trang Noãn Thần thấy thế đè lại tay anh, “Chúng ta xếp hàng mua vé bình thường là được, anh cứ quan trọng hoá vấn đề lên làm gì?”

Giang Mạc Viễn bất đắc dĩ xoa đầu cô, “Đến lúc đó không có chỗ đứng có mà khóc nhè.”

“Người ta không thế đâu.” Cô cười hì hì nhìn anh, “Đừng có lè mề nữa, nhanh đi ăn cơm đi.”

“Đi” Giang Mạc Viễn một tay cầm áo khoác một tay ôm lấy cô, cười lớn.

--

Sự thật chứng minh, cuối tuần đi xem phim không phải là chủ ý hay.

Tất cả mọi người ngày thường không rảnh nên chọn cuối tuần đều đi xem phim, chỉ cần ngẩng mặt lên là thấy toàn những đôi tình nhân.

Giang Mạc Viễn vẫn là chọn ghế vip, Trang Noãn Thần không lay chuyển được anh cũng chỉ vâng theo, cô phát hiện anh không dễ hầu hạ như vẻ bên ngoài, thậm chí còn có chút sạch sẽ quá đáng, chuyện chung chạ ngồi với mấy trăm người anh sẽ không bao giờ làm, mấy chục người anh cũng đã ngại nhiều rồi. Trang Noãn Thần thì khác anh, khi xem phim cô thích náo nhiệt, bình thường toàn chọn phòng lớn mà ngồi.

“Mạc Viễn ... bên này, bên này.” Giang Mạc Viễn mới vừa trả tiền vé xong, Trang Noãn Thần liền lôi anh sang khu đồ ăn vặt.

Đập vào mắt Giang Mạc Viễn là từng bịch, từng bịch bóng ngô to.

Quyển 6 - Chương 48: Cao thủ

Kết quả chính là: Giang Mạc Viễn một người đàn ông ăn mặc sang trọng, đi giày da một tay cầm coca, một tay ôm bịch lớn bóng ngô đứng trước màn hình quảng cáo, trông vô cùng buồn cười.

Chẳng những Trang Noãn Thần cảm thấy quái dị, mà những người khác cũng ngoái đầu nhìn anh vài lần.

Thấy thế Trang Noãn Thần chủ động đi tới cầm lấy bịch bóng, cười tủm tỉm xếp hàng đi vào rạp.

“Anh mua khăn ướt, chút nữa cần thì dùng, nhớ lau tay xong rồi hãy ăn.” Anh tựa như một ông chú lắm lời bắt đầu lái nhái.

Trang Noãn Thần gật đầu.

Vào lô ghế Vip, số người ít đáng thương, đại bộ phận số người đều chọn phòng lớn, nhất thời Trang Noãn Thần chưa kịp hồi phục suy nghĩ, theo đám đông đi vào, bị Giang Mạc Viễn kéo trở về, “Bên này.”

Vào ghế lô, bên trong lại im ắng làm cho Trang Noãn Thần cũng không dám ăn bóng, sợ tiếng nhai rột roạt làm ảnh hưởng đến người khác nhưng Giang Mạc Viễn lại cười nói, “Em cứ ăn đi, ăn đứng hay ăn nằm cũng không ai quản em đâu.”

“Vậy không tốt lắm, sẽ ảnh hưởng đến người khác.” Ngay cả uống nước cũng phải nhẹ nhàng.

Giang Mạc Viễn cười không nói gì.

Đợi cho đến lúc phim bắt đầu lô ghế vip cũng chỉ có hai người bọn họ.

Trang Noãn Thần cảm thấy kỳ lạ nhú mày nói: “Sao thế này, làm em tưởng tượng như khu này bị bao hết rồi ý.”

Anh vẫn cười không nói gì.

Thấy thế, cô bỗng dưng phản ứng lại: “Anh bao hết thật sao?”

“Nè...” Giang Mạc Viễn giơ tay tỏ ý cô chớ có làm ồn, vỗ đầu của cô, “Phim bắt đầu rồi, đừng làm ồn.”

Ai làm ồn?

Chỉ là thấy kỳ quái mà thôi.

Thấy bộ dáng bí hiểm của anh, hơn nữa còn thấy nhiều yêu cầu cổ quái của anh, thì chắc tám phần anh đã bao hết rồi, Trang Noãn Thần bất đắc dĩ lắc đầu, xem một bộ phim thôi có cần phung phí vậy không, sớm biết thế, cô thà cầm tiền mau gì đó còn hơn.

Bộ phim này rất buồn cười, đây là một bộ phim dàn dựng từ một cuốn tiểu thuyết hài nổi tiếng phương tây, Trang Noãn Thần mới xem một lúc đã cười rũ rượi, khi uống nước thiếu chút nữa là phun ra. Ban đầu Giang Mạc Viễn còn bên cạnh nói cô đừng vội không lại sặc, sau thì im lặng không lên tiếng.

Đợi đến khi phim chiếu được 45 phút, Trang Noãn Thần lại cười lớn, cả lô ghế chỉ có tiếng cười của một mình cô, cô thấy lạ tại sao Giang Mạc Viễn lại vô cảm như vậy, lại thấy bả vai hơi nặng, nghiêng đầu

thì thấy anh đang ngủ.

Trang Noãn Thần trợn tròn hai mắt.

Xem phim hài mà còn có thể ngủ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Vốn muốn lay anh dậy, nhưng vừa giơ tay liền phát hiện, anh ngủ khá mệt mỏi, tay buông xuống, tia sáng từ màn hình chiếu lên mặt anh, anh ngủ rất say. Cô không cười nữa, thậm chí cảm giác muốn cười cũng không còn, chỉ còn có đau lòng mà thôi.

Thì ra anh cũng mệt.

Trang Noãn Thần mất đi hứng thú xem phim, cả người chỉ ngồi im dựa vào ghế ngắm bộ dáng anh ngủ say. Cô nghĩ rằng anh không mệt, tựa như người sắt lúc nào cũng tinh thần sáng láng. Nhưng thời gian này cô thực sự cảm thấy anh mệt, vì hạng mục của Tiêu Duy anh thường xuyên tăng ca, không chỉ riêng vụ này mà gánh nặng đặt lên vai anh từ trước tới nay cũng rất nhiều.

Tay nâng lên khe vuốt cặp mày đang nhăn của anh.

Anh thường nhíu mày sao?

Vì sao cô không cảm thấy thế? Mỗi lần cô nhìn thấy anh đều đang là mỉm cười.

Cái chính là khi anh cười, nếp nhăn trên mặt không nhiều lắm.

Trang Noãn Thần thở dài, có thể thường xuyên mỉm cười tại sao lại không hay cười? Chỉ có một nguyên nhân, đó là những khi cười chủ yếu là vì ứng phó, nghĩ một đằng nói một nẻo. Nhớ tới nụ cười lúc sáng của anh, cười thoải mái vui vẻ như vậy, vậy khi đó anh có thực

sự vui vẻ không.?

Chẳng lẽ ...

Bao nhiêu năm nay anh rất ít khi vui vẻ sao?

Anh ngồi rất thấp, cả người dựa vào ghế, đầu dựa vào cánh tay của cô. Trang Noãn Thần mềm lòng, hoặc có thứ gì đó tự dưng vỡ oà, có chút đau, cũng có chút ngọt ngào. Khẽ nâng cánh tay, kéo anh qua, để cho anh nằm xuống hai đùi của cô.

Phim vẫn xem, tình tiết cũng rất hài hước, Trang Noãn Thần cũng không cười được nữa, lực chú ý của cô đã sớm không đặt vào bộ phim, cúi đầu nhìn Giang Mạc Viễn, tay khẽ vuốt mái tóc anh, người đàn ông này rất tự đại, ngay cả tóc anh cũng cứng nữa, đâm vào lòng bàn tay có chút đau. Đối với người đàn ông kiêu ngạo từ nhỏ như anh, cũng có lúc ở trước mặt người phụ nữ khác lộ ra điểm yếu sao? Vậy Sa Lâm thì sao? Cô ấy đã từng nhìn thấy anh như vậy sao?

Tay cô dừng trên khuôn mặt anh, lòng bàn tay là hơi ấm của anh, cô không dám gọi anh dậy, vẫn ngồi không nhúc nhích, cũng không ăn gì nữa, hiện tại thực ra cô rất hối hận, bộ phim tiếng động lớn như vậy, sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh.

Khi bộ phim kết thúc thì cũng đã xế chiều, ánh mặt trời phía Tây rắng đỏ, từng vầng mây ngao du phía chân trời, đẹp rực rỡ.

Trở lại trên xe, Giang Mạc Viễn không khởi động xe ngay, nhìn Trang Noãn Thần vẻ mặt đầy áy láy, “Xin lỗi em, anh bảo cùng đi xem phim với em, em phải đánh thức anh dậy chứ?”

Trang Noãn Thần mỉm cười, trời ạ, anh đúng là một tên ngốc a.

“Hay là anh lại vào cùng em xem lại đi.” Anh nghĩ rồi nói.

“Không cần.” Trang Noãn Thần nhìn đôi mắt sáng ngời của anh, “Kỳ thật nếu anh mệt thì nên nói sớm một chút, ngủ ở rạp chiếu phim thật không dễ chịu chút nào.”

“Chỗ dựa rất dễ chịu.” Anh kéo tay cô qua kẽ nắm lấy, “Có chỗ dựa ôn hương nhuyễn ngọc bên cạnh mà không thể ngủ sao?” Khi anh tỉnh dậy phát hiện mình đang gối lên đùi cô, hít được hơi thở của cô, trong lòng thực thoải mái, nói thật anh chưa từng nghĩ mình đi xem phim mà ngủ quên mất mà còn nằm trên đùi phụ nữ mà ngủ nữa.

Trang Noãn Thần nhin không được cười, “Nói vậy, trong rạp ồn thế sao mà ngủ được? Về nhà đi, nghỉ ngơi một chút.”

Giang Mạc Viễn vừa muốn tiếp lời, di động liền vang.

Anh nhìn thoáng qua số điện thoại, vẻ mặt kỳ lạ. Trong xe im lặng, Trang Noãn Thần cũng có thể nghe được ngữ khí dồn dập từ bên kia điện thoại vọng đến.

Giọng nói này ...

Trang Noãn Thần cố gắng nhớ lại, sao lại có chút quen tai vậy?

Cô thấy vẻ mặt Giang Mạc Viễn cũng thay đổi, nhìn qua có điểm bất đắc dĩ.

Thời gian nói chuyện rất ngắn, đại đa số là bên kia nói, Giang Mạc Viễn chỉ yên lặng nghe, sau đó thản nhiên đáp lại một câu, đã biết, “con” sẽ qua ngay.

P/S: Với từ “con” mình có chú ý thế này, bên Trung khi nói chuyện trực tiếp chỉ có ngôi “Ta – ngươi” giống như “I and You trong tiếng Anh cho nên Noãn Thần không biết là ai gọi cũng là điều đương nhiên thôi ạ.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Trang Noãn Thần nhìn anh hỏi, “Anh có việc gì gấp sao?”

“Coi như vậy.” Anh nói một câu rất ba phải.

“Coi như?”

Trang Noãn Thần nghe xong thì càng khó hiểu.

“Coi như chúng ta không thể về nhà luôn được?” ngoài ý muốn anh cười khổ nói.

“A, không sao đâu, anh có việc thì đi đi, em tự lái xe về được.” Cô vội nói.

Giang Mạc Viễn giữ chặt tay cô, khẽ thở dài một hơi, “Lần này, em đi cùng anh đi.”

“Sao?” Cô không hiểu ra sao

Anh lại không giải thích thêm, trực tiếp nổ máy xe.

——

Hai ngày nay tâm tình Trình Thiếu Tiên rất mệt mỏi, hết ngày máy bay mới đến Bắc Kinh, bởi vì là cuối tuần cho nên anh đi thẳng từ sân bay về nhà luôn.

Vừa vào cửa hương hoa hồng nồng đậm bao phủ tất cả, anh bị gay mũi hắt xì mấy cái.

Thật vất vả đóng lại cửa, liền nhìn thấy Cát Na mặc bộ đồ y tá màu trắng vẻ mặt cười mê hoặc đi ra đón anh, đương nhiên không có thể xem là hoàn toàn mê hoặc, nhiều lắm là nửa khuôn mặt mê hoặc thôi, vì từ dưới mắt trở xuống đã bị cái miệng cười ngoác ra của cô che lấp.

“Hello, hoan nghênh chủ nhân về nhà!” giọng nói của cô vô cùng nhiệt tình, còn cúi đầu 90O chào anh.

Bị hương hoa hồng làm cho say, Trình Thiếu Tiên không quản được nhiều như vậy liền chạy thẳng tới cửa sổ mở cửa ra, đợi đến khi không khí bên ngoài ủa vào pha loãng hương hoa trong phòng anh mới khôi phục lại ý thức, lúc này mới nhìn thấy quần áo Cát Na đang mặc, không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì ngay cả ý muốn nhảy lầu cũng có.

Cát Na ăn mặc vô cùng hấp dẫn.

Cũng không biết kiếm đâu ra bộ đồ y tá ngắn đến vậy, vạt áo ngắn đến mức chỉ che qua cái hông, khuy áo trên lại mở, bờ ngực no đủ lồ lộ, không cần tốn sức cũng có thể nhìn ngay được khe rãnh mê hoặc kinh người.

Đừng cho rằng bình thường Cát Na ăn mặc suồng sã mà khinh, thực ra thân thể cô đường cong mười phần nóng bỏng.

“Em ... em.” Nhất thời Trình Thiếu Tiên nói lắp.

“Thế nào? Đẹp không?” Cát Na đắc ý chạy tới bên anh, buồn cười chính là cô còn đeo một đôi bao tay cao su, mà tay còn lại đang cầm

một hộp sáp hương, xem ra hương hoa hồng kia chính là từ đây mà ra.

“Anh có biết ở cửa Đông Trục bên kia mới mở một cửa hàng không? Wa, bên trong đó có rất nhiều món đồ hoa mắt nha, quần áo của em chính là mua ở đó đó.” Cô cười đến cực kỳ đắc ý, “Đương nhiên, em còn mua rất nhiều rất nhiều thứ nữa, anh chờ ...”

Trình Thiếu Tiên sững sờ đứng chôn chân tại chỗ.

Không đầy 5 phút sau Cát Na đã mang một đồng lớn đồ quay lại phòng khách, từng thứ từng thứ bày ra trước mắt anh, “Đây, đây là đồng phục nam y tá, nguy hiểm quá, còn có..” nói xong đưa ra một cái giống như dụng cụ hỗ trợ bình ổn nhịp tim liếc mắt nhìn một cái liền ném sang một bên, “Không có pin, anh tạm thời đừng có nhìn.”

Trình Thiếu Tiên khó khăn nuốt nước bọt,

“Cái này mới đặc sắc nè.” Cát Na đưa ra một thứ chẳng biết là thứ gì đến trước mặt anh, “Ông chủ tiệm nói đây là dụng cụ hỗ trợ cho nam giới. Đây là thiết kế mới nhất, rất dễ mang theo, dùng cũng dễ? Đa dụng không?”

Trình Thiếu Tiên rối cuộc nhìn không được , “Chủ quán, nam hay nữ hả?”

“Là nam mà.”

Anh một trận choáng váng đầu, “Nói cách khác, em đến một cửa tiệm bán đồ người lớn, hỏi ông chủ xong mua một đồng các thứ này về? Chỉ có một mình em là con gái mà đi mua đúng không?”

“Đúng vậy.” Cát Na khó hiểu nhìn anh, “Có gì lạ sao?”

Trình Thiếu Tiên túm lấy mấy thứ trong tay cô ném sang một bên, lại kéo cô đến trước gương tức giận nói: “Em nhìn coi bộ dáng mình ra cái gì đây hả?”

“Y tá mà.” Cát Na nói xong ôm chầm lấy anh, “Trình Thiếu Tiên, là người ta biết anh hôm nay đi công tác về mà, cố ý mặc như thế này chờ anh, anh nhìn em như thế này mà không có chút cảm giác nào sao?”

“Em quá rảnh rồi đấy.” Anh đẩy cô ra, cau mày nói, “Hơn nữa làm gì có đứa con gái nào đi mua mấy thứ này chứ?”

“Vậy tới đó mua cái gì, không kể đi mua nước ngọt à?” Cát Na khó hiểu.

“Tôi muốn nói, làm gì có cô gái nào đi vào tiệm đồ nam mua đồ người lớn chứ?” Trình Thiếu Tiên đỡ trán, Cát Na mà còn ở đây chắc doạ anh tức đến sôi người mất.

Cát Na cau mày nhìn anh, “Trình Thiếu Tiên anh còn nhớ bạn gái kẹo ngọt ngày trung học của anh không hả?”

“Là Denean.” Anh bất đắc dĩ sửa lại lời cô, bởi vì anh rảnh rồi nhàm chán mà quen với một cô gái tên là Denean, Cát Na biết xong liền gọi cô ấy là kẹo ngọt, cuối cùng từ đó cứ thế mà gọi.

“Bao nhiêu năm nay mà anh vẫn còn nhớ rõ tên của cô ấy?” Cát Na vừa nghe phát hỏa, xoa thắt lưng.

Trình Thiếu Tiên không nói gì nhìn cô, sau một lúc lâu, “Đó là bởi vì thấy em liền nhớ đến cô ấy.” Cát Na biết Denean là bạn gái của anh xong thì muốn trêu chọc cô ta, sau đó cô ấy bị Cát Na doạ chạy mất,

khóc lóc đòi chia tay với anh.

Anh từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên bị con gái đá, là bởi vì Cát Na.

Cát Na nghe vậy xong liền cười dán chặt vào người anh, mặt cọ vào áo anh, “Kẹo ngọt của anh thường đi đến cửa hàng đồ người lớn mua đồ này nọ tại sao em không thể đi chứ?”

“Đây là Trung Quốc” Trình Thiếu Tiên nghe hiểu ý cô, thở dài, “Em không thể học được chút dịu dàng của con gái Trung Quốc sao? Trong người em chắc phải có chút phẩm đức tiềm ẩn gốc rễ của con gái Trung Quốc chứ?”

“Người ta từ bé đã lớn lên ở nước ngoài mà.” Về mặt Cát Na uỷ khuất, “Sao anh lại hung dữ với em như vậy? Không muốn thì từ sau em không đi nữa, không phải em chỉ muốn gia tăng chút tình thú thôi sao, em ...ơ..”

Những lời còn lại đều bị Trình Thiếu Tiên chặn lại. Về mặt tức giận.

Đương nhiên thứ chặn miệng cô không phải nụ hôn của Trình Thiếu Tiên mà là bàn tay to của anh.

“Em nhớ rõ cho tôi, hai chúng ta chỉ là ở cùng một nhà chứ đừng cứ làm như chúng ta đã xảy ra quan hệ vậy.”

“Ô... Ô..” Cát Na liều mạng giãy dụa phản đối.

Trình Thiếu Tiên buông tay, lúc này mới có thể kéo khẩu trang xuống liều mạng hít thở, “Trình Thiếu Tiên anh muốn giết người à?”

“Em mau chóng đi mặc quần áo bình thường lại cho tôi.” Trình Thiếu Tiên lạnh giọng quát.

“Như thế này rất đáng xấu hổ sao?” Cát Na nhìn anh uốn éo người.

“Khó coi chết đi được.” Trình Thiếu Tiên ngắn gọn nói xong liền đi thẳng lên lầu mặc kệ cô.

Cát Na đứng ở phòng khách tức giận đến nghiến răng, cũng theo sau anh...”Cộc, cộc, cộc “ chạy, từ phía sau như con báo vồ lấy anh, lao thẳng vào phòng ngủ.

“Em..”

Một cú đấm của cô đấm thẳng vào mặt anh, Trình Thiếu Tiên không ngờ cô ra tay đánh, nhất thời không phản ứng lại bị cô đẩy lên giường.

“Đáng chết, anh thử nói em khó coi lần nữa xem.” Tay cô giữ chặt người anh, dí mặt anh xuống giường, xoay người cưỡi lên lưng anh, tay kia thì nắm chặt đấm đầu anh, khiến Trình Thiếu Tiên đau la oai oái.

“Nha đầu điên này, mau xuống dưới cho tôi.” Thật ra anh đã quên một chuyện quan trọng ...

Cát Na chính là một cao thủ quyền anh ...

Quyển 6 - Chương 49: Cuộc đại chiến mẹ chồng và con dâu

“Ai nha, thế còn dám quát em nữa không hả?” Cát Na thấy bộ dáng “Không biết hối cải” của anh thì càng làm ầm lên, liều mạng cưỡi trên lưng anh, hai tay dùng sức ấn mặt anh xuống giường.

Trình Thiếu Tiên suýt nữa ngạt thở mà chết, “Nha đầu chết tiệt này, mau xuống dưới cho tôi, ăn cái gì mà nặng thế chứ?”

“Còn nói?” Cát Na nói xong nắm bàn tay lại, chuẩn bị đấm. “Khoan đã ...” Trình Thiếu Tiên vội vàng ngăn cản, thắt lưng cũng sắp bị cô làm đứt đôi. “Một đấm này của em mà hạ xuống muốn lấy mạng tôi hả?”

“Sợ rồi?” Cát Na cười đến quên trời đất, túm mặt anh kéo lại, ghé vào lỗ tai anh hét lớn, “Mau xin lỗi em!”

Trình Thiếu Tiên bị cô làm cho tối tăm mặt mũi, đành phải bất đắc dĩ giơ cờ đầu hàng, “Xin lỗi.”

“Ha ha, ...” Cát Na cực kỳ đắc ý, “Vậy anh nói em rất xinh đi.”

“Em rất xinh.” Anh không chút khí lực nói.

“Thế này thì còn tạm.”

“Còn không xuống?” chuyện hối hận nhất cuộc đời này của Trình Thiếu Tiên chính là dính vào Cát Na.

Cát Na xoay người xuống dưới, kéo cả người anh nằm ngửa dậy, lực cũng không lớn lắm, nhưng Trình Thiếu Tiên cũng đau rần xương cốt, “Nhìn thì được mấy cân thịt sao lại nặng thế chứ?” anh nằm trên giường bóp eo.

“Tại vì anh quá yếu chứ sao?” Cát Na nhe răng, “Anh thân đàn ông cao lớn sao không có chút sức nào hả?”

Trình Thiếu Tiên bất đắc dĩ xoay người, xem thường nói: “Tôi ngồi máy bay cả ngày đã mệt muốn chết, vừa về đến nhà đã bị cái không khí tươi mát gì đó của em đầu độc, em còn muốn tôi sống không hả.”

“Anh nói còn thiếu nha.” Cát Na đột nhiên cúi người nằm tựa vào lòng anh, cười tủm tỉm nói, “Còn có trang phục gợi cảm của em nữa chứ, chắc là khiến anh suyết ngất chứ gì?”

Trình Thiếu Tiên nhắm mắt lại, lười tranh luận với cô.

“Này, ôn hương nhuyển ngọc trong lòng mà anh không chút động tâm sao?” Cát Na kéo cà vạt của anh, cố sức lôi.

“Không, chả có gì hết.” Anh thản nhiên nói.

“Anh có phải là đàn ông không hả?” Cát Na tức giận, ngồi xuống giận lườm anh, “Lần đầu tiên của người ta đã tính sẽ cho anh, anh sao lại thế hả?”

Trình Thiếu Tiên trợn mắt nhìn cô, sau một lúc lâu buồn cười nhíu nhíu mày, “Em là lần đầu tiên?” Nói xong nhin không được mà cười.

“Lần đầu tiên thì buồn cười lắm à? Người ta chủ động cho mà anh sao lại không muốn chứ?”

“Đừng, Đại tiểu thư, tôi đây thực sự không dám nhận.” Trình Thiếu Tiên nhin cười.

“Anh không tin em?”

“Tôi tin, tôi tin” anh ứng phó nói.

“Vậy tại sao lại không dám nhận?” Cát Na tức giận.

Trình Thiếu Tiên đứng dậy, tay khẽ dấm thắt lưng, đầu vẫn còn ong ong, “Em là em gái của Giang Mạc Viễn, tôi động vào còn ra cái gì nữa? Tôi là người sao?”

“Anh và Giang Mạc Viễn không phải hiện nay hai bên đang rất căng thẳng sao?” Cát Na tức giận đứng ở đầu giường dậm chân.

“Chuyện này cũng không quan hệ gì cả, qua trọng là nói về đạo đức.” Trình Thiếu Tiên khẽ bẻ tay lấy cớ.

“Anh..”

“Di động của em kêu thì phải.” Trình Thiếu Tiên mơ hồ nghe thấy tiếng di động, vội vàng nhắc nhở.

Cát Na tức giận lườm anh, nhưng im lặng nghe thì đúng là di động đang kêu, ngữ khí căm giận nói, “Nghe xong sẽ xử lý anh tiếp.”

--

Xe chạy thẳng về hướng Bắc.

Giang Mạc Viễn vẫn im lặng.

Trong lòng Trang Noãn Thần vẫn còn ôm bịch bông ngô chưa ăn hết, lo lắng nhìn anh, cô không biết anh đi đâu, cũng không biết anh sắp gặp ai, chỉ biết là nghe cuộc điện thoại kia xong anh không nói nhiều nữa, nhìn vẻ mặt anh cũng không đoán ra được gì.

Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Chuyện công việc quan trọng?

Nếu là chuyện công việc anh đưa cô đi theo thì giúp được gì đâu?

Phía trước có đèn đỏ, Giang Mạc Viễn từ từ dừng lại chờ. Trang Noãn Thần lúc này mới nhìn anh hỏi nhỏ, “Vừa rồi ai gọi cho anh thế?”

Giang Mạc Viễn nắm tay lái, ánh mắt trầm xuống, sau mới nhìn cô nói, “Là ... Mother.”

Trang Noãn Thần đột nhiên tròn mắt.

Cô biết Mother mà Giang Mạc Viễn nhắc đến là ai, không phải mẹ của cô, đó là mẹ chồng ít tiếp xúc và tạo một áp lực rất lớn với cô. Giang Mạc Viễn trước giờ luôn gọi mẹ cô là Mẹ còn mẹ anh thì kêu là Mother. Nghĩ đến cuộc điện thoại vừa rồi, Trang Noãn Thần ngạc nhiên.

“A.. không... mẹ đến Bắc Kinh à?”

Giang Mạc Viễn không để ý đến cách gọi mất tự nhiên của cô, tay vuốt tóc cô, khẽ gật đầu. “Bây giờ ... chúng ta đi gặp mẹ luôn sao?”

“Đúng rồi.”

“Nhưng ...” những lời sắp bật ra mau chóng bị Trang Noãn Thần hoãn lại. Nghĩ nghĩ lại rồi cô nói, “Chúng ta có thể không đi không? Còn Bố nữa, cũng đến Bắc Kinh sao?”

Lúc kết hôn bố mẹ Giang Mạc Viễn đến cũng khá quan tâm săn sóc, mà bố mẹ cô cũng không phải là những người cao sang gì cho nên hai nhà ở chung mấy ngày khá ổn. Mẹ cô còn cố ý dặn dò nói mẹ chồng con kỳ thực là người tốt, có điều biểu cảm hơi lạnh lùng thôi. Nhưng trong lòng thực ra tốt lắm cho nên con cố gắng chung sống tốt với gia đình nhà chồng.

Trang Noãn Thần cũng thực tin lời mẹ nói, vì xưa nay mắt nhìn người của mẹ cô rất chuẩn, cho nên cô cũng tin mẹ Giang Mạc Viễn không phải là bà mẹ chồng độc ác gì, nhưng chỉ nhớ đến chuyện ở Zurich mà cô rợn cả người, sợ là đã để lại bóng ma tâm lý. Sau khi kết hôn, thật ra rất nhiều đồng nghiệp nói hâm mộ cô, nói hâm mộ cô được gả cho một nhà giàu có quyền thế, lại không phải sống chung với bố mẹ chồng, cứ như vậy sẽ không có va chạm gì, cho nên chẳng có vấn đề gì phải lo, có thể bắt nạt chồng mình.

Trang Noãn Thần không phải nếm trải cảm giác làm dâu, thậm chí cô còn cảm thấy bố mẹ Giang Mạc Viễn nhẫn tâm, có thể ném con ở Trung Quốc không quan tâm, nhưng lại nghĩ đến chuyện em trai anh, nuôi hai đứa con trai khác hẳn với con gái, hơn nữa cô thấy bố mẹ không nên can thiệp quá sâu vào chuyện của con cái.

Đèn xanh, xép tiếp tục chạy.

“Không có việc gì cả, đừng lo, hình như bố không đến Bắc Kinh đâu.” Giang Mạc Viễn thản nhiên giải thích.

Trang Noãn Thần không hỏi nhiều nữa, hình như có chuyện gì đó rồi,

nếu không sao anh lại tỏ ra bất đắc dĩ vậy chứ? Nhìn sườn mặt anh, không khỏi tò mò, nếu thực sự bố mẹ anh có cả ở đây thì mặt anh sẽ biểu hiện thế nào nữa đây.

Không tưởng tượng ra nổi.

Trang Noãn Thần nhìn đường đi lại càng thấy quen mắt, lúc xe đi vào tiểu khu, Giang Mạc Viễn tìm xong chỗ đỗ xe, cô theo xuống xe, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn anh, “Sao lại ở đây?”

Giang Mạc Viễn nhìn cô muốn nói lại thôi, tựa như không biết giải thích thế nào, sau lúc lâu kéo tay cô qua khe hở dài, “Lên lầu trước rồi nói sau.”

Trang Noãn Thần ngây ngốc mặc anh kéo lên lầu.

Những căn nhà giống nhau, những căn hộ đơn ...

Sau khi vào thang máy, Trang Noãn Thần thấy anh bấm tầng 1 ... đi ra thang máy, lại đi tới hướng quen thuộc ...

“Đợi đã ..” cô thực sự nhịn không được kéo tay anh, trừng mắt nói, “Đây là căn hộ của em, anh đừng có nói với em mẹ hiện giờ đang ở đó nhé.” Nghĩ sao cũng thấy không có khả năng, mẹ không thể nào có chìa khoá được, hơn nữa bà đến Bắc Kinh sao lại ở đây chứ.

Giang Mạc Viễn dừng bước, nhìn cô một hồi, vừa muốn giải thích với cô đã nghe thấy tiếng gào cao vút từ phòng bên truyền đến.

Tiếng động này làm Trang Noãn Thần suýt nữa thì hồn phi phách tán, ánh mắt run rẩy tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói, giọng nói này là

Sắc mặt Giang Mạc Viễn càng trở lên bất đắc dĩ, hành lang lại vang

lên tiếng bước chân dồn dập, “Sao lại thế này, ngay cả dưới lầu cũng nghe thấy tiếng là sao?”

Trang Noãn Thần nhìn lại, ngạc nhiên.

“Em..” sao Cát Na lại có mặt ở đây?

Tóm lại là có chuyện gì xảy ra chứ?

Cát Na chắc không nghĩ sẽ gặp Trang Noãn Thần, sững sốt một hồi sau đó nhìn về phía Giang Mạc Viễn? “Sao anh lại đưa chị ấy đến đây?”

“Chị ở đây.” Không đợi Giang Mạc Viễn mở miệng cô đã dứt khoát nói.

Cát Na ra vẻ cô nói thừa, “Đương nhiên em biết chị ở đây, cái em hỏi chính là anh em cơ, anh ấy tính đem chuyện này bày cho sáng tỏ hết sao?”

“Hai người đang nói gì thế? Cát Na em nói em ở nhà bên cạnh nhà chị?” Trang Noãn Thần vẫn là phân tích theo lời cô nói, chỉ vào cửa phòng bà Viên, “Ý là em ở bên này sao?”

Cát Na há miệng lớn, nhìn Giang Mạc Viễn, mà Giang Mạc Viễn lại lắc đầu hai cái, giơ tay gãi đầu.

“Anh, sao lại không đi về chứ? Tiếng bà từ xa em đã nghe thấy rồi đó.” Cát Na quyết định nói sang chuyện khác, ban nãy ở nhà Trình Thiếu Tiên cô nhận được điện thoại của bà, bởi vậy không buồn chình Trình Thiếu Tiên mà bỏ chạy đến đây.

Giang Mạc Viễn tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Anh đang nghĩ coi phải nói gì đây.”

“Vào nhà đến nơi rồi còn nghĩ nhiều làm gì?” Cát Na trợn mắt.

Trang Noãn Thần tựa như đang mộng du.

Giang Mạc Viễn nhìn cô hồi lâu, nghĩ muốn giải thích nhưng lại không biết phải nói thế nào, tay gõ cửa nhà. Trang Noãn Thần tràn ngập ngạc nhiên, anh đang gõ cửa nhà bà Viên...

Một tia ý nghĩ loé qua đầu cô ... đuổi không đi...

Cô nhớ đến bà Viên nói với cô bà có một đứa cháu trai...

Lại nghĩ đến bố mẹ chồng cô từng nói bà nnooij rất thích du lịch...

Chẳng lẽ?

Tim run rẩy cửa phòng mở ra, tiếng cãi nhau bên trong càng rõ ràng, Trang Noãn Thần liền nhìn thấy ... mẹ Giang Mạc Viễn bà Lâm Kỳ mở cửa.

Tựa như sét đánh ngang người, ánh mắt cô tựa như hôn mê.

Lâm Kỳ thấy Giang Mạc Viễn đến theo sau là Trang Noãn Thần thì không chút ngạc nhiên, sắc mặt của bà có chút mệt mỏi, nhìn thấy ba người đứng ngoài cửa nói : “Vào đi.”

Trang Noãn Thần đi theo Giang Mạc Viễn và Cát Na vào phòng.

Ngoài phòng ngủ là bà Viên, bà đang kêu khóc thảm hại ...

“Sao mệnh tôi lại khổ thế chứ, sao lại có đứa con dâu thế này hả trời ...” tiếng khóc nức nở mang theo tiếng gào thét, tựa như muốn hất

tung nóc nhà...

Trang Noãn Thần đứng ở một bên, khi vào nhà cô liền hoàn toàn hiểu được.

Bà Viên chính là bà nội của Giang Mạc Viễn.

Chính là sao bà lại ở cạnh nhà cô chứ?

Đại não chuyển nhanh ...

Đây không phải ngẫu nhiên ... tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Nhìn vẻ mặt của Cát Na và Giang Mạc Viễn cô không khó nhìn ra bọn họ đã sớm biết chuyện này, bà nội cũng sớm biết cô là cháu dâu của bà. Trời ơi ... Trang Noãn Thần thấy choáng váng đầu óc, người nhà này sao mà hài vậy chứ?

Lâm Kỳ lạnh băng mọi khi giờ này cũng làm cô mở lớn mắt ngạc nhiên.

Khi Lâm Kỳ nghe thấy tiếng kêu rên của bà Viên thì bước nhanh đến cửa phòng nghỉ , đột nhiên lớn giọng nói, “Mẹ đừng có giả đáng thương ở đây. Mẹ con nói cho mẹ biết hôm nay mẹ không đi theo con cũng phải đi.”

Lúc này Trang Noãn Thần mới thấy ở giữa phòng khách có một cái vali lớn, bên trong còn có mấy bộ quần áo bà Viên hay mặc thường ngày.

Cát Na thấy màn này xong thì chỉ than nhẹ một tiếng, nhưng lại không nói gì cũng không khuyên Cát Na gì hết, trực tiếp ngồi xuống sofa phòng khách, lười biếng ngáp một cái. Mà Giang Mạc Viễn về

mặt bất đắc dĩ đứng ở một bên không nói gì cả.

“Mạc Viễn rốt cuộc là chuyện gì đây?” đây là lần đầu tiên Trang Noãn Thần nghe thấy bà Viên nháo loạn, càng chưa từng thấy bộ dáng tức giận như vậy của Lâm Kỳ, là mẹ chồng con dâu cãi nhau sao? Nhìn thấy cô liền tâm hoảng ý loạn.

Cũng đừng cho rằng cô tâm hoảng ý loạn, cô chưa từng thấy bà nội cô bao giờ cho nên cũng chưa từng nghĩ đến cảnh mẹ cô và bà nội cãi nhau thế nào, nữa là khoảng thời gian cô và mẹ chồng ở với nhau ít đến đáng thương, từ khi biết bà đến bây giờ số ngày ở bên nhau cung xchir đếm trên đầu ngón tay chứ đừng nói đến khắc khẩu mẹ chồng con dâu. Cho nên thấy màn này cô vẫn là ngơ ngác.

Ý nghĩ duy nhất trong đầu chính là: đại chiến mẹ chồng con dâu.

Giang Mạc Viễn giơ tay xoa nhẹ thái dương, kéo Trang Noãn Thần đến bên người nhẹ giọng nói: “Ở bên trong là bà nội của anh, tám phần là lần này bị mẹ anh bắt được rồi.”

“Gì?” chuyện bà Viên là bà nội anh cô đã nghĩ đến nhưng mà “Bắt được?” là ý gì?

Không đợi kịp hỏi đã thấy bà nội Viên từ từ phòng ngủ đi ra, lại bắt đầu tru lên với Lâm Kỳ, “Cô là đang ngược đãi tôi, cô đang muốn ép chết tôi hả, cô đúng là người đàn bà ngoan độc a.” Nói xong lập tức nhìn thấy Giang Mạc Viễn cùng Trang Noãn Thần, nhất là nhìn thấy Trang Noãn Thần xong thì vẻ mặt của bà càng kích động chỉ vào Lâm Kỳ ...

“Cô, cô đang ép chết tôi đấy hả? Cô còn gọi Noãn Thần tới? Cô muốn làm tôi bẽ mặt trước mặt Noãn Thần chứ gì?”

“Sớm muộn gì nó cũng biết, còn cần con đến vạch trần sao?” Lâm Kỳ không chút yếu thế cũng rống to: “Mẹ xem coi mẹ giống cái gì? Không nói một tiếng liền trốn đi, hoan đường hơn là mua phòng ở bên cạnh nhà cháu dâu, không có việc gì giả diễn người xa lạ làm gì chứ? Mẹ còn bé lắm à? Nháo loạn cái gì hả.?”

“Không phải là do tôi muốn âm thầm quan sát hai chúng nó xem cảm tình thế nào sao?” bà nội Viên bịt tai hét với Lâm Kỳ, “Cô thì biết cái gì? Đây là theo dõi, theo dõi đó. Tôi chạy lên bảo là bà nội chồng nó thì dọa chết nó chứ còn à?”

“Mẹ là bà nội của nó thì dọa gì nó? Mẹ gạt nó như vậy mới làm nó tức muốn chết.”

“Tôi thích làm gì thì kệ tôi, cô quản được chắc?”

“Mẹ là mẹ của con, con phải quản mẹ.” Lâm Kỳ cũng bịt tai mà hét, “Giang Phong nói hôm nay bằng cách nào cũng phải đưa mẹ về không cho mẹ chạy loạn nữa.”

“Tôi không về.” Bà Viên tức giận bắt đầu vò đầu bứt tai, “Cháu nội và cháu dâu của tôi ở đây, tôi không về.”

“Hai đứa chúng nó bận như vậy thì soa mà quản mẹ được chứ?” Lâm Kỳ tức đến dậm chân,, “Mẹ lớn tuổi rồi, cũng đừng chạy chỗ này chỗ kia nữa, ở bên cạnh chúng con an dưỡng tuổi già là được rồi.”

Trang Noãn Thần thực sự nghe đủ rồi.

Cô vẫn là lần đầu nhìn thấy mẹ chồng con dâu dùng tiếng Anh cãi nhau, thanh âm rét lạnh, tức giận bắn ra tứ phía, nhất là bà Viên, bộ dáng như thể muốn ăn thịt mẹ chồng cô vật, hai người cãi nhau cũng nghe rất rõ, bây giờ cô mới hiểu được khổ tâm của mẹ chồng cô, thì

ra là bà đi đến đón bà nội Viên cho nên cũng hiểu được ý tứ vừa rồi của Giang Mạc Viễn.

Bất quá khiến cô dở khóc dở cười chính là bà nội Viên nói là mình đang theo dõi a, trời ạ...

“Mạc Viễn ...” cô lôi tay anh, “Vừa rồi bà nội và mẹ cãi nhau sao cả hai đều phải bịt tai mình lại?”

Giang Mạc Viễn thở dài, “Tại hai người lớn tiếng quá sợ đau tai chứ sao.”

Trang Noãn Thần nhin không được cười vui.

Tiếng cười này thu hút ánh mắt Lâm Kỳ, bà quay đầu nhìn chằm chằm, đầy tức giận làm cho Trang Noãn Thần sợ vội ngậm miệng, theo bản năng lùi về phía Giang Mạc Viễn.

Cát Na ở bên kia bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Lâm Kỳ không giận với Noãn Thần mà lại nhìn bà Viên lườm một cái, quay đầu bắt đầu thu dọn hành lý.

“A..” bà Viên lại bắt đầu tru tréo, đi thẳng đến bên cạnh Giang Mạc Viễn và Trang Noãn Thần, bắt đầu lên án: “Hai đứa nhìn coi mẹ hai đứa ngược đãi bà như thế nào kìa, Mạc Viễn, Noãn Thần hai đứa phải làm chủ cho bà, mẹ đàn bà này rất độc ác, sống chết muốn tách bà cháu mình ra.”

“Mẹ mẹ gọi ai là người phụ nữ độc ác chứ?” Lâm Kỳ ném hành lý xuống, hét với bà Viên.”

“Cô chứ ai, tôi đang nói cô đấy.” Bà Viên lại nước mắt nước mũi đầm

địa, “Mạc viễn cháu phải cứu bà nội mới được”

“Mạc Viễn con đưa em gái và vợ con về đi, mẹ không tin không trị được bà nội con.” Lâm Kỳ nói xong liền xắn tay áo lên, hướng bên này đi tới.

Trang Noãn Thần sợ hãi còn tưởng Lâm Kỳ muốn động thủ, định che cho bà nội lại bị Giang Mạc Viễn kéo sang một bên. Lâm Kỳ giữ chặt tay bà Viên sau đó lấy mất ví của bà ra, không quan tâm bà khóc nháo lấy sạch tiền trong ví.

“Trời ơi ăn cướp tiền, con dâu ăn cướp tiền của mẹ chồng.” Bà Viên càng khóc càng lớn.

Lâm Kỳ không chút sợ hãi lấy hết tiền bỏ vào túi mình, sau đó ném cái ví rỗng lên sofa. “Không có thẻ, không có tiền xem mẹ còn chạy đi đâu được?” Nói xong lại nhìn về phía Giang Mạc Viễn ngữ khí lạnh lùng, “Mạc Viễn mẹ cấm con còn dám trộm cho tiền bà nội đừng trách mẹ không tốt. Bà nội con bao nhiêu tuổi rồi mà con còn dung túng hả? Vạn nhất xảy ra chuyện gì con có thể chịu trách nhiệm không?”

Quyển 6 - Chương 50: Duyên luyến

“Con..” Giang Mạc Viễn hết đường chối cãi, “Con đâu có lén cho tiền bà, hơn nữa khi Cát Na và bà nội đến Trung Quốc rồi thì con mới biết.”

Bà Viên vừa nghe thấy thế chỉ vào mặt anh, “Cháu, cháu sao lại ngốc vậy chứ ... cháu làm bà tức chết a, sao tôi lại có đứa cháu nội ngốc nghếch thế chứ?”

Trang Noãn Thần khó hiểu, không biết tại sao bà nội Viên lại mắng Giang Mạc Viễn. nhưng rất nhanh đã biết nguyên nhân, Lâm Kỳ nghe thế xong chống nạnh: “Mẹ, vậy là mẹ vụng trộm lấy tiền thuê nhà đúng không? Đem quỹ đen của mẹ đưa ngay cho con.”

“Chồng cô lăm tiền thế cô còn đòi tiền của tôi làm gì?” Bà Viên cố ý bẻ cong ý của con dâu, đi thẳng đến sofa ngồi xuống khóc rống, “Kiếp trước tôi tạo nghiệp chướng gì mà bây giờ con dâu còn cướp tiền của tôi, trời ơi là trời.”

Trang Noãn Thần thấy Lâm kỳ tức đến run người, một người phụ nữ vốn bình tĩnh thế nhưng vì tức giận mà trở lên như vậy thật đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt. Thấy hai người cứ cãi nhau mãi cũng không phải biện pháp, cô khẽ kéo tay Giang Mạc Viễn, “Hay là anh đi lên can ngăn mẹ và bà nội đi, mẹ tức giận lắm rồi, hai người tức giận đều mệt lắm đó.”

“Hai người họ cãi nhau thành niềm vui đó.” Giang Mạc Viễn tựa như giống hai người họ.

“Anh đúng là không tin cây được.” Trang Noãn Thần nhìn anh lắc đầu, lại ngẩng đầu dùng mắt ra hiệu cho Cát Na, nháy mấy lần Cát Na vẫn khoanh tay, bộ dáng không buồn quản.

Cô thực sự nhìn không được nữa, đi đến bên cạnh bà Viên nhẹ giọng an ủi: “Bà nội Viên.”

“Sao giờ cháu còn gọi ta là bà nội Viên chứ?” nói xong lại quay ngoắt mặt đi.

Trang Noãn Thần sợ vội sửa lời: “Bà nội.”

Vừa gọi xong bà Viên liền quay lại, vẻ mặt biến còn nhanh hơn diễn viên kịch, nhìn Trang Noãn Thần sợ hãi gọi.

“Noãn Thần à, bây giờ bà nội cũng chỉ còn có con là người thân thôi, những người khác bà đều không dựa vào được.” Bà nội tỏ bộ dáng như ngày tận thế, lôi tay Trang Noãn Thần nói: “Bà nội sau này mấy việc như bệnh tật dưỡng lão đều phải dựa vào cháu rồi, ba mẹ cháu đều ở Cổ Trấn phải không? Hay là cháu mang bà nội đến Cổ Trấn an hưởng tuổi già đi.”

Trang Noãn Thần chưa kịp trả lời, Lâm Kỳ đã rống to: “Noãn Thần, mặc kệ bà nội nói gì con cũng không được đồng ý.”

Cô sững sốt.

Bà nội bên này lại bộ dáng vui sướng khi người ta gặp họa: “Hi hi, cô ta không biết tiếng Trung, Noãn Thần, hai chúng ta dùng tiếng Trung nói, cho cô ta tức chết đi.”

Lúc này Trang Noãn Thần mới nhớ ra Lâm Kỳ sinh ra và lớn lên ở

nước ngoài, tiếng Trung thực sự không biết rõ lắm, nhưng bà nội thì khác bà sinh ra và lớn lên ở Trung Quốc sau đó mới ra nước ngoài, cho nên trình độ tiếng Trung của Lâm Kỳ không thể đánh đồng với bà nội được.

“Bà nội hay là bà nghe lời mẹ cháu đi. Bà xem bà cũng lớn tuổi rồi, là mẹ cháu quan tâm bà thôi.”

Giang Mạc Viễn ở bên cạnh buồn cười, lại mệt mỏi, đem áo khoác treo lên giá, đi đến ngồi bên cạnh Trang Noãn Thần, lấy từ gầm bàn trà ra một hộp thuốc, rút một điếu đưa lên miệng châm.

Trang Noãn Thần nhìn thấy, nhất định anh đã đến đây rất thường xuyên nếu không không thể biết rõ chỗ để thuốc như vậy, người này thực đáng giận, lại giấu cô lâu như vậy. Thấy Trang Noãn Thần sắc mặt, Giang Mạc Viễn xấu hổ cười cười, rất có bộ dáng nịnh nọt.

Bà nội Viên nghe thấy Trang Noãn Thần nói vậy xong ánh mắt liền trở lên tủi thân, “Noãn Thần ngay cả cháu cũng không cần bà nội nữa phải không?”

“Không, không phải.”

“Vậy cháu sống cùng bà được không? Bà không muốn về nhà đâu.” Bà nội tựa như đứa nhỏ đáng thương hút mắt cô, đầy trông mong: “Bà bây giờ cháu trai đã không trông cậy được, Noãn Thần, bà nội sau này cũng chỉ còn có cháu thôi. Cháu không biết đâu, mẹ chồng cháu ngược đãi bà, suốt ngày không cho bà ăn thứ này thứ kia, nhốt bà ở trong phòng không cho đi đâu, ngay cả ánh mặt trời cũng không thấy được, đáng thương lắm.”

“Bà nội, cháu làm gì mà bà bảo không trông cậy được.” Giang Mạc Viễn ở một bên lên án.

“Không nói chuyện với cháu, cháu là tên phản đồ. Nếu không phải cháu mật báo thì mẹ cháu tìm được đến đây hả?” bà nội lườm Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn nhanh chóng giơ tay đầu hàng, ngậm miệng chỉ có thể yên lặng hút thuốc.

Trang Noãn Thần muốn cười nhưng sợ vô duyên, bà nội bên này đang vô cùng bị thương cô mà cười thì khác nào không phải phép, nói thật đây là lần đầu tiên cô thấy bộ dáng lúng túng của Giang Mạc Viễn, rất buồn cười.

“Bà à...” Cát Na ở một bên rốt cuộc không thể nhịn được nữa, “Bà muốn nói đùa sao cũng được nhưng đừng có đổi trắng thay đen được không? Ở Zurich sao mọi người lại bỏ đói bà được? Không phải do bà tham ăn quá đến mức bị đau bụng tiêu chảy phải vào viện sao? Dì con bắt quá là muốn điều chỉnh món ăn cho bà mà thôi, còn vì sao bà bị nhốt trong phòng bà còn không rõ nguyên nhân sao?”

“Con ranh này cháu nói gì thế hả?”

“Noãn Thần ...” Cát Na nhìn Trang Noãn Thần nói, “Bà nội nói chị đừng có tin. Lần đó là bà muốn trốn khỏi nhà, gói gém đồ đạc leo qua cửa sổ đi ra ngoài, may mà đêm đó quản gia nhìn thấy còn tưởng là kẻ trộm, quản gia hét lớn bà giật mình ngã xuống đất, gãy chân. Dì em, chính là mẹ chồng chị đó, chỉ là có ý tốt muốn bà ở nhà dưỡng thương mà thôi, làm gì mà ngược đãi như bà nói chứ?”

“Cô ta không quản ta, ta cần phải leo cửa sổ trốn đi không?” bà nội đá vào một câu.

Lúc này Trang Noãn Thần sợ tới mức tim sắp nhảy ra ngoài, trợn

tròn mắt, trời ơi, lần đầu tiên cô gặp một bà nội thần kỳ như vậy, một người già như vậy còn có thể leo cửa sổ trốn đi? Bà sao có thể làm được chứ? Đúng là doạ người quá đi mà.

“Bà suốt ngày muốn trốn đi, đổi lại là cháu cũng sẽ giam bà lại.” Cát Na thở dài, “Bà lớn tuổi rồi, cũng đừng mệt nhọc nữa, về Zurich an hưởng tuổi già cùng con cháu không tốt sao?”

“Ta ở đây có thể vui vẻ đợi chết nội.” Bà nội hừ lạnh nói.

Mặt Trang Noãn Thần đỏ lên theo bản năng nhìn Giang Mạc Viễn. Giang Mạc Viễn vẫn mỉm cười, hút thuốc, nghe xong miệng càng cười tươi hơn.

“Nói tiếng Anh, không được nói tiếng Trung.” Lâm Kỳ thực sự không thể nhịn được nữa, bà không thể nghe hiểu được gì.

Bà nội thấy thế càng dương dương đắc thắng, “Tôi thích nói tiếng Trung, nói tiếng Trung thì sao? Tức hả? Ai bảo cô không biết tiếng Trung.”

Lâm Kỳ nghe hiểu được chút ít tức đến xanh mặt.

Vẫn là Cát Na tốt bụng nói tiếng Anh: “Bà nói bà ở lại đây đợi chết nội.”

“Nha đầu chết tiệt kia, tốt bụng quá hả?” bà nội tức giận hét Cát Na.

Cát Na thè lưỡi.

Lúc này Lâm Kỳ đã hiểu, cau mày nói: “Mẹ, mẹ ở đây theo dõi khiến Noãn Thần càng áp lực sao có thể sớm sinh cháu được.”

Bà nội lườm bà một cái, quay đầu nhìn Trang Noãn Thần hỏi: “Bà ở đây cháu sẽ áp lực sao?”

Trang Noãn Thần không biết phải trả lời thế nào.

“Bà nội...” Giang Mạc Viễn dụi mắt thuốc vào gạt tàn, dưới màn khói cuối cùng cũng nói: “Bà hỏi thế khác nào làm khó Noãn Noãn?”

“Vậy bà hỏi cháu, khi nào bà có thể bế chắt nội hả?” bà nội trực tiếp chĩa nòng súng về phía Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn cười cười, “Nhanh thôi, nhanh thôi.”

“Mạc Viễn.” Tim Trang Noãn Thần loạn nhịp, nhin không được lời ảo anh người này đang nói bừa gì đó.

Giang Mạc Viễn cười cười.

“Ta mặc kệ, khi nào ta thấy chắt nội thì sẽ về.” Bà nội ngẩng đầu nhìn Lâm Kỳ, “Cô còn ép tôi, tôi sẽ vĩnh viễn không về nữa.”

Lâm Kỳ nhú mày.

“Mẹ, để bà nội ở đây đi.” Giang Mạc Viễn thấy hai người lại chuẩn bị gây chuyện vội mở miệng khuyên bảo.

“Đúng rồi dì, bà ương ngạnh lắm đó.” Cát Na cũng cố gắng giảng hoà.

Lúc này vẻ mặt Lâm Kỳ mới khôi phục một chút, “Có thể ở lại nhưng mẹ không thể ở đây, ở đây mua bán không tiện, lại không có người chăm sóc.”

“Bà nội có thể ở cùng với bọn con.” Trang Noãn Thần nói, “Con có thể chăm sóc bà, Mạc Viễn ...” cô huých tay anh.

Giang Mạc Viễn vội gật đầu, “Đúng.”

Nghĩ lại cũng đúng, Lâm Kỳ nghĩ nghĩ liền gật đầu.

“Ta không đồng ý.” Đương sự thế nhưng không muốn , “Ta sẽ không ở cùng hai đứa, đó là thế giới của người trẻ, ta sẽ không đi phá rối.”

“Bà nội.” Trang Noãn Thần bất đắc dĩ, kỳ thật cô cũng muốn mọi người ở chung cho vui.

Lâm Kỳ ngồi xuống, “Nếu không thì theo con trở về!”

“Ta mới không — —”

“Tóm lại, chính là không thể ở lại đây!”

“Nơi này rất tốt.”

“Không được, nơi này ngay cả Noãn Thần cũng thỉnh thoảng mới tới, chỗ ở vừa nhỏ, thuê người đến chăm sóc mẹ có khi hai người đi cũng va vào nhau ý chứ.” Lâm Kỳ dứt khoát từ chối.

“Cô...”

“Hay là tạm thời bà ở tư hợp viện đi.”Giang Mạc Viễn nhớ tới căn hộ của hai người, lúc đó Trang Noãn Thần nói không muốn cho nên chìa khoá vẫn còn trong tay anh. “Dù sao cũng để không, bên đó lại rộng hơn bên này, thêm vài người cũng không sao cả.”

Lâm Kỳ nghe vậy xong nhìn Trang Noãn Thần, “Không phải căn hộ

đó đã chuyển sang tên con sao?”

Giang Mạc Viễn tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Trang Noãn Thần cắn môi, “Con trả lại cho Mạc Viễn.”

Lâm Kỳ, bà nội và Cát Na nghe thấy đều kinh ngạc nhìn Trang Noãn Thần, cuối cùng Lâm Kỳ bất đắc dĩ cười cười, “Thật đúng là chưa thấy ai như con.”

“Dạ?” Trang Noãn Thần không biết bà tức giận hay là vui vẻ.

“Đi, vậy mẹ qua ở Tứ hợp viện đi.”

Bà nội nghĩ nghĩ, “Tứ hợp viện a, cũng được, khi rảnh rồi ta còn có thể đi bộ ở phía sau nhà.”

“Con rảnh rồi cũng có thể đi quán bar chơi.” Cát Na ở bên cạnh bổ sung.

Giang Mạc Viễn lườm Cát Na, “Em cũng qua đó ở đi.”

“Em?” Cát Na tuy rằng không muốn nhưng cũng không dám cãi lời Giang Mạc Viễn, đành phải thờ dài nói,, “Ai ... em còn chưa ở chung lâu với Trình Thiếu Tiên mà.”

Một câu nói khiến Trang Noãn Thần suýt nữa thì sặc nước bọt.

—

“Chiến tranh” chấm dứt, tóm lại “Không phải người thân không ở một nhà.” Sau khi tranh cãi hai bà mẹ đều đối diện một người, cũng khó trách, đã không còn sớm nữa, giờ cũng đã đến giờ ăn tối.

Trang Noãn Thần cùng Cát Na đi siêu thị mua đồ lớn đồ ăn trở về, Giang Mạc Viễn trực tiếp xắn tay áo vào bếp, bà nội và mẹ chồng cô đem hành lý thu dọn sắp xếp ổn thoả.

Trong nhà bếp, Giang Mạc Viễn bận túi bụi, Trang Noãn Thần đi vào muốn giúp thì anh bảo không cần, cô chỉ có thể ở bên dọn bát đĩa, linh tinh, cắt rồi xếp đồ ăn.

Cuối cùng thật sự hết việc, Giang Mạc Viễn cười, “Ôm anh xem anh nấu đi.”

Cô nhin không được nở nụ cười, từ phía sau ôm anh, mặt dán tại bờ lưng rộng lớn của anh, nghiêng đầu phản đối, “Anh cao quá , như vậy căn bản không nhìn thấy anh đang làm gì cả.”

“Cấm em học trộm.” anh cười sang sảng.

“Lòng dạ hẹp hòi.” Trang Noãn Thần nghe anh nói, thoải mái, “Mẹ đang ở đây lại nhìn thấy con trai mình xuống bếp thì sẽ nghĩ sao về người con dâu như em chứ?”

“Mẹ không để ý đâu.” Giang Mạc Viễn dặn dò, “Tay đút vào túi quần anh đi nếu không bị dầu bắn tung toé đó.”

Trang Noãn Thần ầm ỨC, đem tay nhét vào túi quần của anh, “Về sau em nhất định sẽ học nấu ăn thật ngon.”

“Vì sao?”

“Mọi người đều nói quản chồng thông qua cái dạ giày của chồng.” Cô nói xong, hai má nóng lên.

“Nói anh cái gì?” Giang Mạc Viễn cười, trong lòng vui vẻ.

“Không có gì, anh chuyên tâm chút đi.” Lời hay không nói lần thứ hai.

“Không nói anh sẽ ném em vào trong nôi.” Anh biết cô thẹn thùng.

“Đừng náo loạn.” vẫn ôm anh từ phía sau, hai tay nhích tới nhích lui trong túi anh. “Anh làm nhanh lên đi.”

“Làm cái gì?” Giang Mạc Viễn dừng tay, nghiêng đầu nhìn cô cười xấu xa, “Tay em không yên như thế, sẽ làm anh chỉ muốn một chuyện.”

Trang Noãn Thần kinh ngạc, ngón tay đang chạm vào vải quần anh, cảm thấy hai chân anh cứng ngắc lúc này mới hiểu ra, vội vàng rút tay ra đánh vào lưng anh một cái: “Sói háo sắc.”

“Là tại em chứ đâu phải anh.” Giang Mạc Viễn cười bắt đầu nấu ăn.

Trang Noãn Thần cụng đầu vào người anh, “Còn chưa có tính sổ với anh đó, đã dám phản lại hả.”

“Chuyện gì?”

“Sao lại gạt em chuyện bà nội?”

“Trời đất chứng giám.” Giang Mạc Viễn giơ tay đầu hàng, “Anh mãi sau mới biết, bà nội là người không tim không phổi, mỗi ngày đều xuất quỷ nhập thần, là do Cát Na đến Bắc Kinh mới phát hiện ra bà cũng đến, sau thì bà không cho anh nói cho em biết mọi chuyện, anh không biết bà muốn làm gì nên cũng đành vâng theo.”

“Nhà anh nhiều người lạ quá.” Trang Noãn Thần thật lòng nói.

Giang Mạc Viễn cười, “Anh nghĩ bà nội muốn cải thiện quan hệ với em mà thôi.”

“Em cũng thích bà.”

“Chúng ta ai cũng thích bà.”

“Tốt quá.” Trang Noãn Thần lại lần nữa dán mặt vào lưng anh, thờ dài, “Trước đây em nghe người ta nói mẹ bà nội quan hệ không tốt lắm, hiện tại em thấy không phải, mẹ quan tâm bà nội đó.”

Giang Mạc Viễn với tay lấy đĩa, gạt đầu tán thành, “Hai người khi ở Zurich ba ngày thì cãi nhau hai lượt, quen rồi, đối với hai người như là tập thể dục, nhưng cãi nhiều thì cũng bất hoà, bà nội là người lớn tuổi nhưng tâm hồn trẻ con, mẹ thì lại nghiêm túc, lúc còn trẻ thì là giáo sư dạy học sinh, cho nên coi bà nội như học sinh mà quản. Hiện tại công việc lớn nhất của mẹ chính là quản bà nội, cho nên mới thế.”

“Rất thú vị.” Trang Noãn Thần cười khanh khách, cô chưa thấy gia đình nào như vậy.

Mẹ chồng cô nhìn qua là lạnh lùng, nhưng cũng không khó ở chung như tưởng tượng của cô, có lẽ tại bà không hay biểu đạt mà thôi.

“Vậy ba thì sao? Khi ba thấy bà nội và mẹ cãi nhau thì cũng giống anh sao?” cô nhiều chuyện hỏi.

“Em không hiểu rồi, cái này gọi là không đánh mà thắng.” Giang Mạc Viễn giơ tay vỗ vỗ đầu cô, “Hai người coi đây là niềm vui, ba cũng như anh vậy, im lặng là cách giải quyết tốt nhất.”

“Vậy nếu em và mẹ cãi vã thì sao? Anh sẽ thế nào?” cô tò mò.

Giang Mạc Viễn suy nghĩ nửa ngày, mày xoắn lại, “Không nghĩ tới trường hợp này, có thể em và mẹ mà cãi nhau chắc không vực dậy được mất.”

“Vì sao?”

“Em cũng cãi nhau sao?” Giang Mạc Viễn tò mò hỏi.

“Em cũng đã từng chứ.”

“Không nhìn ra, bình thường em như con thỏ con, một chút gió thổi cỏ lay đã trốn đi, còn có thể cãi nhau với mẹ chồng sao?” Giang Mạc Viễn cười vui vẻ, “Em nha, chỉ dám diễu vĩ dương oai trước mặt anh, ô...” đang nói liền ngừng, Trang Noãn Thần nhéo anh đến mức đau kêu oai oái.

“Anh còn dám lảm chuyện không.”

“Vợ tha mạng ạ.” Giang Mạc Viễn vội đầu hàng.

Trang Noãn Thần lúc này mới buông anh ra, cong môi cười.

Phòng khách, có tiếng chuông di động vang lên.

“Điện thoại của anh kêu.” Cô nghe rõ rồi nói.

‘Em tiếp giúp anh, anh đang bận.’

Trang Noãn Thần buông anh ra chạy ra phòng khách.

Bà nội, mẹ, Cát Na không biết bận gì mà không thấy ai cả. Trang Noãn Thần lấy điện thoại ra khỏi túi áo của Giang Mạc Viễn, thấy là

một dãy số xa lạ, liền bấm nhận.

Bên kia ngữ điệu nói rất lễ phép, dịu dàng.

“Xin chào tôi là nhân viên phòng đấu giá, ngày mừng 5 vòng cổ “Duyệt Luyến” mà Giang tiên sinh đặt chúng tôi đã nhập về, hơn nữa cũng tự động nâng cấp lên thành viên Vip cho Giang tiên sinh, cuộc điện thoại này là muốn xác nhận lại cho Giang tiên sinh rõ.”

“Duyệt luyến?” Trang Noãn Thần nghi hoặc khó hiểu.

“Đúng vậy, lúc đó Giang tiên sinh có nói chỉ nạm một viên kim cương ở tâm của vòng cổ.” Nhân viên kia lịch sự nói, “Xin hỏi hiện tại Giang tiên sinh có tiện nghe máy không ạ?”

Trang Noãn Thần khó hiểu, nhìn qua phòng bếp, cảm thấy có lỗi nói: “Xin lỗi, hiện tại Giang tiên sinh đang bận, không tiện tiếp máy, hay là tôi sẽ chuyển lời cho anh ấy nội dung điện của cô.”

“Vâng, cảm ơn cô nhiều.”

Điện thoại vừa chuẩn bị cúp, Trang Noãn Thần đột nhiên nhớ tới chuyện: “À đúng rồi, Duyệt Luyến mà cô bảo có phải là một sản phẩm đấu giá quốc tế được đánh giá rất cao không? Hoàng phi nước Anh đã từng rất thích nó phải không?”

“Đúng, chính là nó, hiện tại đã thuộc quyền sở hữu của Giang tiên sinh, cô là Giang phu nhân phải không? Chồng cô đúng là rất yêu cô đó, ngài ấy còn nói với chúng tôi cô rất thích chiếc vòng cổ này.”

“A, vâng, phiền cô rồi.” Trang Noãn Thần cúp máy xong nhớ tới chiếc vòng cổ kia, từng có một lần trên tạp chí thời trang quốc tế cô nhìn thấy, lúc đó cô ngắm mấy lần, nói thật là thích, nhưng sao Giang Mạc

Viễn lại biết cô thích nó? Lúc đó anh ở bên cạnh cô, nhưng khi đó anh đang làm gì thì cô quên rồi.

Quyển 6 - Chương 51: Không có trách nhiệm với cô ta

Chiếc vòng cổ kia, kiểu dáng thiết kế đặc biệt, chất liệu quý giá đến mức nào, chỉ cần nó xuất hiện ở phiên đấu giá quốc tế đã đủ thấy giá trị thực của nó. Trang Noãn Thần tự nhận bản thân mình không phải là người tham lam gì, đối với những thứ xa xỉ cô cũng không ham vọng gì, cô không giống với Hạ Lữ, tuy sống trong ngành quảng cáo nhưng cô có mẫn cảm với những thứ đồ hàng hiệu, trình độ thưởng thức không sánh kịp Hạ Lữ. Nhưng chiếc vòng cổ này tựa như bị trúng tà, mới nhìn qua một chút đã ấn tượng khó quên, xem đi rồi lại lật lại vài lần. Chính là Trang Noãn Thần chưa từng nghĩ tới, chiếc vòng cổ kia được Giang Mạc Viễn mua lại, chiếc vòng cổ tinh mỹ như vậy sợ rằng giá cả không rẻ gì.

Nếu không phải hôm nay nghe được cuộc gọi này cô còn không biết Giang Mạc Viễn đi công tác còn tham gia đấu giá, mua được chiếc vòng cổ kia, vậy hiện giờ cái vòng cổ kia đang ở đâu, cô ngay cả bóng dáng cũng chưa nhìn thấy.

Phòng ngủ vang tới tiếng cười khanh khách của Cát Na, không biết nha đầu kia đang nói chuyện gì với mẹ và bà nội, bà nội cũng cười lớn, còn có cả mẹ chồng cô nữa, nhìn được hai người đã hoà hữu rồi, Cát Na tuy cô chưa tiếp xúc nhiều, thêm lần này cũng mới ba lượt nhưng cô bị sự phóng khoáng của Cát Na làm cho ngạc nhiên, giờ ngấm lại, thời buổi bây giờ cũng nhiều cô gái phóng khoáng như vậy, nếu là cô, thật sự không biết bằng cách gì để có thể nói chuyện với mẹ chồng cô nữa.

Buông di động, Trang Noãn Thần lại lần nữa trở lại phòng bếp, Giang

Mạc Viễn đã đầu vào đấy làm xong mọi thứ, thấy cô đi vào liền cười cười vui vẻ hỏi: “Ai gọi thế?”

Trang Noãn Thần dựa vào khung cửa, nâng tay gỡ đầu, mắt cụp che đi suy tư, sau đó mới nng mắt mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Không có gì, một cửa hàng gọi nhầm số.” Anh sẽ không rảnh đến nỗi gọi lại điều tra số điện thoại.

Giang Mạc Viễn khẽ gật đầu không nói gì.

Cô nhìn bóng lưng anh một hồi mới đi lên, lần nữa từ sau lưng ôm lấy anh, tấm lưng rộng lớn như là một toà thành vững chắc, đủ để che mưa che gió cho cô, cô thấy lưng anh thật ấm áp, hít sâu một hơi thoải mái.

Giang Mạc Viễn thấy xa cô như thế, nhin không được chìa bàn tay đến kéo tay cô lên cao khẽ hôn một cái, mặc dù không nói, nhưng nụ cười khoé môi đã lộ ra hạnh phúc thoải mái, ngay cả ý cười đều lan toả khoé mắt.

Trang Noãn Thần lại ôm anh càng chặt. Kỳ thật vừa mới cô muốn hỏi anh, nhưng sau nghĩ lại đã nghĩ anh mua quà tặng mà không nói cho cô, có phải muốn dành cho cô một bất ngờ không? Bởi vì hai ngày nữa là đến sinh nhật của cô rồi. Trước đây ít lâu anh đã hỏi cô là sinh nhật muốn quà gì, lúc đó cô bảo sao nhỉ, không biết hay là tùy?

Cô lại không dám nghĩ nhiều, sợ là tự mình đa tình, vạn nhất vòng cổ không phải mua cho cô thì sao?

Lời này, Trang Noãn Thần chậm chạp không dám hỏi, ngay cả ý nghĩ trong đầu cũng không dám có, có lẽ cô thực sự rất chờ mong, chờ mong đến ngày sinh nhật món quà mà anh tặng cô chính là chiếc

vòng cổ kia, kỳ thật cô vui vẻ chính là sự quan tâm của anh chứ không phải là vì giá trị của món quà.

--

Bệnh viện

Trang Noãn Thần ngồi ở ghế chờ, cách đó không xa người đàn ông đã hoàn thành bài vật lý trị liệu, nhìn thoáng qua thời gian, nhin không được cười cười, “Thật không sai, thời gian hôm nay hoàn thành sớm hơn hôm trước. Tốt quá rồi.”

Cố Mặc đầu đầy mồ hôi gật đầu, cô vừa muốn đỡ anh anh đã vội lắc đầu, “Anh có thể tự mình đi qua.”

Cô cười.

“Uống nước đi.” Cô đem nước ấm đưa cho anh.

Anh tiếp nhận uống một ngụm.

“Hôm nay còn đau không, anh toát nhiều mồ hôi quá.” Đem một chiếc khăn bông sạch đưa cho anh, Trang Noãn Thần ngồi xuống lại cảm thấy lo lắng.

Cố Mặc lau khô mồ hôi trên trán, thấy cô căng thẳng liền nhẹ giọng an ủi, “Bác sĩ nói đây là bình thường, yên tâm đi, hôm nay anh cảm thấy rất thuận lợi .”

“Đúng vậy.” Cô gật gật đầu “Hiện tại anh khôi phục tốt lắm, Cố Mặc, anh rất nhanh sẽ có thể bước đi như bay vậy.”

“Nếu thực sự có thể bước đi như bay tất cả đều nhờ em.” Cố Mặc

ném khăn mặt sang một bên nhìn cô: “Nếu không có em, giờ anh vẫn còn nằm trên giường.”

Ánh mắt Trang Noãn Thần mềm mại, nhân đây nỗi đau âm ỉ dâng lên, cúi đầu than một tiếng, “Nếu không phải tại em, sao anh lại nhảy lầu chứ..”

“Noãn Thần, anh ..” Cố Mặc dừng một chút, hít sâu một hơi, “Kỳ thật, là anh có lỗi với em.”

Nghe vậy, Trang Noãn Thần thản nhiên cười lắc đầu, ngẩng đầu chống lại ánh mắt áy náy của anh, “Chuyện tới bây giờ, chúng ta còn nói ai có lỗi làm gì chứ? Cố Mặc hiện tại em chính là hy vọng anh có thể khoẻ mạnh, có thể nhanh chóng xuất viện.”

“Có thể gặp em, anh thà cả đời nằm viện còn hơn.”

“Cố Mặc ——” Trang Noãn Thần bất đắc dĩ cười khổ, “Anh nghĩ như vậy là không đúng, anh có nghĩ tới mẹ anh hay không?”

Cố Mặc không nói lời nào, đuôi lông mày ngưng trọng.

“Kỳ thật, trong khoảng thời gian này anh thực sự phải cảm tạ Hứa Mộ Giai.”

Cố Mặc dựa người vào ghế, nghe vậy khịt mũi cười lạnh, “Em bảo anh cảm ơn kẻ đầu sỏ sao?”

Cô sững sốt.

Lời nói ác độc. Anh nhìn cô, ánh mắt thật đáng sợ, “Nếu không phải do bố cô ta, anh có thể sẽ như vậy sao?”

“Cô ấy biết anh đã ...”

“Cô ta không biết.” Cố Mặc nhíu nhíu mày, “Trước đến giờ cô ta chưa từng thừa nhận trước mặt anh cô ta là con của ông ta, còn tưởng là anh không biết.”

“Thực xin lỗi.” Trang Noãn Thần tỏ vẻ áy náy, lúc trước là do cô tiết lộ quan hệ giữa Hứa Mộ Giai và Hứa Chỉ Quang cho Cố Mặc biết, Hứa Mộ Giai vẫn không dám thừa nhận trước Cố Mặc, chắc là không dám rồi.

Cố Mặc nghe cô giải thích, mày giãn ra, kéo tay cô, “Em xin lỗi gì chứ. Tất cả là do Hứa Mộ Giai cả.”

“Trong khoảng thời gian này, nếu không phải nhờ cô ấy, dì cũng không có ai chăm sóc cả.”

“Em nói gì?” Cố Mặc nhìn chăm chăm cô, gần từng tiếng hỏi.

Trang Noãn Thần nhắm mắt, rút tay khỏi tay anh, liếm môi, “Hứa Mộ Giai... cô ấy thực sự yêu anh.”

“Anh không thích cô ta.” Cố Mặc rõ ràng phủ nhận, nhìn cô ánh mắt chuyển sang mềm mại, “Trong lòng anh cũng chỉ có một mình em, cả đời này không thể chứa thêm ai khác.”

“Em đã kết hôn rồi.” Trang Noãn Thần nhìn anh, tuy trong lòng cô đau đớn nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh như nước, “Chúng ta, đều phải nhìn về tương lai mới được? Hơn nữa ...”

Cô suy nghĩ nên nói tiếp thế nào.

Cố Mặc không có mở miệng, lẳng lặng chờ cô nói xong.

“Hơn nữa, Hứa Mộ Giai đang mang thai con của anh, chẳng lẽ ...”
Trang Noãn Thần cắn môi, “Anh không chịu trách nhiệm với cô ấy sao?”

“Em muốn anh chịu trách nhiệm với cô ta?” Cố Mặc nhíu mày.

“Chẳng lẽ không nên vậy sao?” Trang Noãn Thần ngạc nhiên với thái độ của anh.

Anh lại cười lạnh, “Anh chỉ có trách nhiệm với đứa bé trong bụng cô ta thôi, về phần cô ta, không có khả năng.”

“Cố Mặc ——”

“Giúp anh luyện tập thêm một lát đi.” Thực hiện nhiên, anh không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Trang Noãn Thần biết anh ngang bướng, liền không nói thêm gì nữa, gật gật đầu đứng dậy, cùng anh tiếp tục làm luyện tập.

Bên ngoài phòng vật lý trị liệu.

Mạnh Khiếu vừa vặn xuống lầu, tay cầm một tập tài liệu đi qua.

Khoa giải phẫu thần kinh của anh cùng khoa vật lý trị liệu cách nhau một toà nhà, bình thường anh cũng không đến bên này, cho nên khi đi qua vô tình lướt qua phòng vật lý trị liệu, vốn đã đi qua anh đột nhiên dừng bước, lộn lại nhìn bên trong phòng rồi trừng lớn hai mắt.

Trang Noãn Thần?

Sao cô ấy lại cùng làm trị liệu với Cố Mặc?

—

Trình Thiếu Tiên ở nơi khác.

Trong khoảng thời gian này công việc không tốt lắm, quảng cáo của Đức Mã gặp khó khăn, mà nhân đây Mã Áo tận dụng cơ hội mở rộng phạm vi hoạt động, đem Đức Mã dồn đến chân tường, ảnh hưởng đến cả những nhân viên chủ chốt lâu năm cũng bắt đầu đứng ngồi không yên, nữa là trên thị trường quốc tế, Đức Mã và Tiêu Duy cạnh tranh tuy nói là ngang ngửa nhưng vụ này của Đức Mã đã ảnh hưởng không nhỏ đến tổng bộ, truyền thông đưa tin làm cho cổ phiếu của Đức Mã sụt giảm, bất quá chưa đến nỗi bị dấn bẹp như cọng cỏ khô.

Giang Mạc Viễn trận này cũng bận đến sứt đầu mẻ trán, anh liên tiếp tăng caa ở công ty, có đôi khi họp tổng bộ suốt đêm, từ khi kết hôn đến bây giờ anh rất hiếm khi về nhà muộn, dạo này có đôi khi hai ba ngày Trang Noãn Thần không thấy bóng của anh.

Cô có thể hiểu, Tiêu Duy và Đức Mã cạnh tranh rất khốc liệt, ở trước mặt Giang Mạc Viễn, cô cũng không dám nhắc đến chuyện của Đức Mã, có khi, Trang Noãn Thần thấy mối quan hệ này thật khó xử, vì cô có hành vi đạo đức nghề nghiệp, phải biết rằng, tại thời điểm mấu chốt này, cho dù chỉ một tin rất nhỏ của đức Mã lộ ra cũng có thể là vũ khí để Tiêu Duy công kích, mà chuyện này chắc là Giang Mạc Viễn cũng biết, cho nên mỗi khi về nhà anh cũng chỉ nói chuyện vu vơ, không đề cập đến chuyện công ty.

Đào mắt, sinh nhật đã là hôm nay.

Khi Trang Noãn Thần nhận được điện thoại của Giang Mạc Viễn thì cô đã tan ca, anh bảo cô ở công ty chờ anh, ra về thần bí mời cô ăn

tối. Buông máy, cô nhìn màn hình ngây ngô cười, là anh muốn tặng quà bất ngờ dịp sinh nhật cô sao?

Lấy gương và đồ trang điểm ra, trang điểm qua lại, cô gái trong gương khoé miệng cong lên, đáy mắt hạnh phúc, trang điểm rất tự nhiên nhưng đẹp không sao tả xiết, đương nhiên, người phụ nữ khi yêu chính là đẹp nhất.

Vô ý nhìn thấy hạnh phúc khoé mắt, Trang Noãn Thần lập tức gấp gương lại, rồi lại nhin không được mím cười, người đàn ông ngốc này chắc là nghĩ cô đã quên sinh nhật của mình rồi. Tưởng tượng ra màn này cảm thấy đầu rất vui chính là cô có nên phối hợp làm bộ rất ngạc nhiên không?

Quyển 6 - Chương 52: Bị theo dõi trên phố – 1

Văn phòng tổng giám đốc Tiêu Duy.

Thư ký tổng giám đốc gõ cửa tiến vào mang theo một hộp trang sức sang trọng đặt lên trên bàn làm việc, cung kính nói, “Giang tiên sinh, trang sức của phu nhân đã sử dụng theo kích cỡ yêu cầu, ngài xem lại chút đi.”

Giang Mạc Viễn cần lên, mở ra liếc thoáng qua, vừa lòng gật đầu.

Thư ký lúc này mới khẽ thở phào một cái, người mù cũng có thể nhận ra sự quan tâm đặc biệt của Giang tiên sinh với phu nhân, trong thời gian gần đây, mỗi người của Tiêu Duy đều bận đến không kịp ngẩng đầu lên, Giang tiên sinh lại phải nói, thế nhưng anh ta vẫn bỏt thời gian tự mình đi chọn quà cho phu nhân, bởi vì kích cỡ không vừa mà tìm cả chuyên gia để sửa chữa. Điều cô thực sự không ngờ tới chính là, Giang tiên sinh có thể chính xác nói kích cỡ của phu nhân, không cần tự mình đi thử nhưng vẫn có thể biết sửa như thế nào là được, điều này cho thấy rằng, anh ta rất quan tâm đến phu nhân.

Đợi thư ký rời đi, Giang Mạc Viễn cầm lấy áo khoác, cầm hộp trang sức bỏ vào túi áo, nhìn liếc qua văn phòng cảm thấy đều đã ổn, đứng dậy chuẩn bị rời đi thì Châu Niên vội vã gõ cửa tiến vào.

“Giang tiên sinh, tổng bộ Đức Mã bên kia bắt đầu phản kích, Ben yêu cầu toàn bộ người đứng đầu các trụ sở chính trên toàn cầu lập tức họp video khẩn cấp bàn về việc tìm phương án đối phó.”

Giang Mạc Viễn nhíu mày, “Đức Mã phản kích? Không phải nguồn tài chính đã bị thị trường chứng khoán chặt đứt sao?” Nói xong, xoay người trở lại bàn làm việc, gõ bàn phím khởi động máy tính, rất nhanh, màn hình hiện lên một chuỗi những con số phức tạp.

Trận cạnh tranh này ảnh hưởng tới các chi nhánh trên toàn cầu, nếu chỉ là các vương chủ trên toàn cầu tranh đoạt cũng không khiến Giang Mạc Viễn hứng thú, cái chính là trận chiến này liên quan đến quá nhiều lợi ích, thậm chí là có thể trở thành người đứng đầu tập đoàn, sở trường của anh là tính toán, thế mạnh là đem một cái công ty từ không biến có, từ có trở lên hùng mạnh, đây mới chính là lý do khiến anh hứng thú.

Sắc mặt Châu Niên cứng ngắc, “Giang tiên sinh, người khơi mào chính là Nam lão gia...”

“Nói.” Giang Mạc Viễn nheo mắt nhìn chuỗi số liệu hiển thị, đáy mắt hiện lên hai ngọn lửa bùng cháy tựa như hùng ưng khiến người ta sợ hãi.

“Vừa mới nhận được tin, Trình Thiếu Tiên trở về tổng bộ.” Châu Niên chần chừ nói.

Giang Mạc Viễn nghe xong có chút sửng sốt, sau đó cười lớn, đáy mắt lại ẩn chứa sâu xa: “Thú vị đây.”

“Xem ra lần này Trình Thiếu Tiên cũng không chịu được cô đơn.” Châu Niên nhìn Giang Mạc Viễn, ngữ khí có chút nghi ngờ, người ngoài thì không biết, nhưng anh hiểu rất rõ mối quan hệ giữa Giang Mạc Viễn và Trình Thiếu Tiên, hai người này trước đây là bạn thân, hiện tại lại thành kẻ thù, mối quan hệ vô cùng kỳ lạ.

“Hắn là đứa con trai duy nhất của Nam lão gia, cơ hội lần này tốt như thế, Nam lão gia đương nhiên muốn trọng dụng đứa con trai này, nếu không sau này Trình Thiếu Tiên lấy cớ gì mà thừa kế Đức Mã?”
Giang Mạc Viễn thản nhiên nói.

Châu Niên nghĩ nghĩ gật đầu, “Giang tiên sinh, Ben đã chờ lâu rồi.”

Giang Mạc Viễn nâng cổ tay nhìn đồng hồ, mày càng nhú chặt, suy nghĩ rồi nói, “Cậu tới phòng họp trước, tôi sẽ qua ngay.”

Châu Niên gật đầu, vội vàng rời khỏi văn phòng.

Giang Mạc Viễn buông áo khoác xuống, lại cầm món quà ngẫm một lát, đáy mắt hiện lên chút khó xử. Mấy hôm trước ở nước ngoài anh nhìn thấy một chiếc vòng cổ, chiếc vòng ấy quý giá thế nào hẳn không để ý, căn bản là khi đi công tác lại vừa vặn nhìn thấy chiếc vòng cổ kia, anh nhận ra đây chính là chiếc vòng cổ mà Trang Noãn Thần đã để ý nhiều lần trên tạp chí, vì vậy không chút do dự anh liền mua nó.

Anh nhớ rất rõ là đã cất ở trong ngăn kéo, không ngờ rằng sau khi trở về tìm mãi cũng không thấy, sai Châu Niên quay trở lại khách sạn đã ở kiểm tra và hỏi lại nhưng vẫn là bất vô âm tín, sinh nhật Trang Noãn Thần đã đến, anh không còn cách nào khác chỉ có thể chọn một món quà khác tặng cho cô. Nghĩ muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, thậm chí cả khách sạn cũng đã bao hết, nhưng

Chuyện của Tiêu Duy không thể không xử lý.

Thở dài, cầm lấy di động, gọi vào số của Trang Noãn Thần

.....

Bên này, Trang Noãn Thần dịu dàng an ủi, “Không sao đâu, công việc là quan trọng, trước mắt giải quyết ổn thoả đã.”

“Đi dạo phố đi, em muốn mua gì thì cứ mua.” Bên kia điện thoại, giọng Giang Mạc Viễn vô cùng ấm áp, tỏ rõ vô cùng áy láy.

Cô nhin không được cười ra tiếng, “Em đâu có rảnh mà đi dạo phố chứ?”

“Chờ anh.” Hần cúi đầu nói một câu.

“Đêm nay anh có thể về không?” Cô nhin không được hỏi.

“Có thể.”

“A ...” Có chút sung sướng nở hoa trong lòng , cô nheo mắt, tay nghịch chiếc bút trên bàn. “Vậy anh làm việc đi, em ... chờ anh về.” Nói xong lời này, mặt cô đã đỏ tới mang tai.

Giọng Giang Mạc Viễn chuyển sang dịu dàng, “Ừ, không giận sao?”

“Không có, em một mình ăn cơm là được mà, anh cứ yên tâm.”

“Xin lỗi em ...”

Cô khẽ cười, nói vài câu nữa rồi nhanh chóng cúp máy.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Trang Noãn Thần mới thở dài một hơi, nhìn ảnh chụp của anh trên màn hình di động, nửa người nằm trên sofa, lẩm bầm nói, “Trang Noãn Thần ... sao mà không nói kỳ thật mà muốn anh ấy ở bên cạnh mà? Mà không dám nói với anh ấy mà đã nghĩ về anh ấy rất nhiều? Có lẽ mà có thể hỏi anh ấy một chút xem anh ấy có biết hôm nay là sinh nhật mà không? Tại sao

chuyện gì mà mày cũng không hỏi, lại nhiều ngày không gặp anh ấy, không phải mày nhớ anh ấy đến đờ người ra sao?”

Nhìn ảnh anh hồi lâu, cô dùng sức cắn môi, thật lâu sau mới nói với bức ảnh, “Mặc Viễn, hôm nay anh phải nhớ về sớm đó ...”

Tiêu Duy.

Phòng họp tràn ngập mùi thuốc súng.

Màn hình trên tường hiển thị những khuôn mặt đầy lo lắng, Giang Mặc Viễn bên này cũng không nhàn rỗi, bộ dáng tựa như cầm quân đi đánh giặc, sau khi báo cáo với Ben sách lược phía Trung Quốc, giờ tay vẫy Châu Niên, “Đưa số liệu báo cáo sau khi về nước cho tôi.”

Châu Niên tiện tay đưa một tập tài liệu, mở ra, ánh mắt tràn ngập sùng sốt.

Giang Mặc Viễn thấy vẻ mặt anh ta khác thường, mày càng nhúu chặt.

“Giang tiên sinh, tôi lấy sai văn kiện.” Châu Niên tận tình báo cáo.

Các vị bên kia cuộc họp nhìn Giang Mặc Viễn đầy ngạc nhiên, ngay cả Ben cũng có chút giật mình, ai cũng biết thư ký Châu Niên của Giang Mặc Viễn làm việc trước giờ chưa từng phạm phải sai lầm, nhất là trong trường hợp quan trọng như thế này. Đáy mắt Giang Mặc Viễn ngưng trọng, đè thấp tiếng nói, “Sao lại thế này?”

“Chắc là có người cầm nhầm văn kiện rồi.” Châu Niên cũng bức mình.

Khi Giang Mạc Viễn đang tìm đối sách thì di động chợt vang. Châu Niên lập tức tiếp máy ai ngờ sắc mặt lại biến đổi, “Giang tiên sinh. . . .” Giang Mạc Viễn thấy anh ta khác thường, lập tức tiếp nhận điện thoại, nghe được bên kia nói, ánh mắt hắn có chút tức giận, đè nặng giọng nói: “Chờ tôi ..”

.....

Đêm đen, không có vẻ đẹp hữu hảo.

Giang Mạc Viễn một mạch lái xe phóng tới bệnh viện, vừa lúc nhìn thấy Sa Lâm khập khiễng bước từ phòng cấp cứu đi ra, thấy anh đến vẻ mặt đầy tủi thân, nước mắt thi nhau rớt xuống.

“Sao em lại thành ra thế này?” tức giận đè nén trên đường thấy cô lập tức bùng phát, Giang Mạc Viễn lạnh giọng nói.

“Anh còn quát em? Không phải vì tập văn kiện kia của anh em có thể suýt nữa thì chết không? Giang Mạc Viễn, anh thật sự là kẻ không có lương tâm.” Sa Lâm cũng một bụng ấm ức, chỉ vào cái chân phải bị bó như băng chưng của mình: “Anh nhìn chân phải của em đi, vốn là rất tốt, hiện tại thì sao, phải nằm nghỉ ở nhà rất lâu đi.”

Giang Mạc Viễn đè nén lửa giận, đi lên phía trước: “Người lái xe gây tai nạn đâu?”

“Chạy mất rồi.” cô bĩu môi, tức giận đi trở về phòng bệnh.

“Bác sĩ nói như thế nào?”

“Không phải cura chân đâu mà lo. Căn bản là lúc tránh khỏi xe bị bong gân, bây giờ vẫn còn đau muốn chết..” Sa Lâm nhìn hắn hít sâu một hơi, đè nén đau nhức toàn thân. “Coi như là anh có lương tâm,

không đến mức vừa vào cửa đã đòi em đưa văn kiện.”

Giang Mạc Viễn nhìn thoáng qua đồng hồ, lạnh giọng: “Hiện tại tôi muốn lấy văn kiện đây, mau mang lại đây.”

“Tại sao lại lạnh lùng thế chứ. Cũng không phải do em cố ý mang tập văn kiện kia đi. Ai bảo anh sai em mang tất cả những tập văn kiện bìa màu đen đi?” Tư liệu của cô là tài liệu du lịch toàn cầu, do nhiều năm cô cẩn thận tích góp được. Dưới áp lực của Trình Thiếu Thiên, cô không thể không rời khỏi Bắc Kinh, ai biết về nước xong khi mở ra thì phát hiện bị nhảm, cho nên vội vàng trở lại Bắc Kinh.

Không ngờ rằng vừa ra khỏi khách sạn suýt nữa thì bị một chiếc xe thể thao đè bẹp, đúng là tức chết cô mà.

“Lấy lại đây!” anh mặc kệ có phải do cô cố ý hay không, Ben và các vị giám đốc đang đợi anh trở về họ, hẳn không có thời gian ở đây lãng phí với cô. Vốn là hẳn định sai Chu Niên đến bệnh viện lấy, nhưng ngữ khí quyết liệt của Sa Lâm trong điện thoại, anh biết, nếu mình không tới còn mơ mới lấy được văn kiện.

Tính cách Sa Lâm vô cùng cực đoan, anh không dám mạo hiểm.

Thấy vẻ mặt hẳn tức giận, Sa Lâm cũng mất vui, nhả mặt chun mũi, “Anh nhìn coi bộ dạng này mà văn kiện ở đây sao?”

Giang Mạc Viễn bẻ ngón tay, “Ở đâu?”

“Khách sạn!” Sa Lâm trừng mắt liếc anh một cái, “Em xuống máy bay liền về khách sạn luôn, văn kiện đang ở trong phòng.” Phiền chết cô, người đàn ông này đúng là vô cùng nhẫn tâm, trong mắt, trong lòng chỉ có văn kiện, một chút cũng không thêm để ý đến cô.

Giang Mạc Viễn giơ tay phía cô, “Đưa thẻ phòng cho tôi.”

“Anh đưa luôn em trở về không phải là được hay sao?” Đúng là một chết đi.

“Em có thể xuất viện?”

“Đương nhiên, anh đúng là, muốn em bị gãy xương luôn sao?” Sa Lâm chật vật đứng dậy, “Đi thôi đi thôi, em với anh trở về, ở bệnh viện quả thực khó chịu muốn điên .”

Giang Mạc Viễn nghĩ nghĩ, thản nhiên nói, “Đi.”

.....

Trang Noãn Thần ở công ty tăng ca, sau khi làm xong mới phát hiện đã hơn 9h, bụng đã đói réo ầm lên, khi đi ra khỏi công ty, thì ra mọi người đã về hết. Tới gần gara xe, cô nhất thời có chút buồn rầu, hôm nay tất cả mọi người nhớ ngày sinh nhật của cô đều đã gọi điện cho cô, chỉ có mình Hạ Lữ, cả ngày đi làm hạng mục bên ngoài, sợ là không nhớ sinh nhật của cô rồi.

Dùng sức lắc đầu, gần đây Hạ Lữ có chút là lạ, đợi hoàn tất vụ này nhất định phải tìm cô ấy hỏi chuyện mới được

Trang Noãn Thần lái xe thẳng tới trung tâm thành phố, chuẩn bị tìm một nhà hàng không tồi chiêu đãi chính mình. Bóng đêm trải dài, quang cảnh cùng đèn xe đan vào nhau, sáng chói. Khi xe đi tới Vĩnh Yên đang chuẩn bị quay đầu, Trang Noãn Thần bỗng nhìn thấy thấp thoáng một chiếc xe sang trọng quen mắt, đèn đồng chiếu rọi biển số xe rất rõ ràng.

Xe của Giang Mạc Viễn?

Quyển 6 - Chương 53: Bị theo dõi trên phố – 2

Bóng đêm mê hoặc, ánh đèn và đèn xe đan xen vào nhau không ngừng lướt qua.

Trang Noãn Thần lái xe không nhanh, không phải do cô cố ý đi chậm, mà là do phố xá ngõ lớn hẻm nhỏ đan xen, xe cộ chằng chịt, có muốn đi nhanh cũng không đi nổi, muốn dừng cũng chẳng xong. Khoảng cách giữa cô và chiếc xe thương vụ phía trước cũng chỉ vài chục mét, nhưng cũng không thể nào vượt lên trước được, tay lái của cô vốn không tốt, cho nên muốn vượt xe đuổi kịp xe khác cũng khó.

Đeo tai nghe điện thoại lên, cô bấm dãy số quen thuộc kia, rất nhanh bên kia đã bắt máy.

“Mạc Viễn, anh vẫn còn ở công ty à?”

“Không, ở bên ngoài.” Giọng nói người đàn ông vẫn ấm áp dễ nghe, “Đã ăn cơm chưa?”

“Xong rồi.” Cô nói dối, lại giả bộ hỏi một câu: “Sao giờ lại ở bên ngoài? Phải ăn cơm với khách hàng à?”

“Không phải tiếp khách, mà là đi lấy một tập tài liệu.” Giang Mạc Viễn ôn nhu giải thích, “Yên tâm, đêm nay anh cam đoan sẽ không về quá muộn.”

Trang Noãn Thần nhìn chiếc xe phía trước, thản nhiên cười cười,

“Không có việc gì, công việc quan trọng, anh cứ làm việc đi.”

“Về nhà sớm một chút, chờ anh.” Anh dặn dò.

“Ừ.” Cắt đứt điện thoại, Trang Noãn Thần nhìn chiếc xe phía trước than nhẹ một hơi, thì ra anh đi lấy tài liệu, thực vất vả. Phía trước đèn đỏ chuyển xanh, xe của Giang Mạc Viễn rẽ, cô cũng đến ngã tư nên đành phải rẽ theo. Nhìn ngã tư phía trước có chút ngạc nhiên, là phố Kim Bảo.

Trang Noãn Thần nhíu mày nghi hoặc, dãy phố này là nơi sang trọng sầm uất nhất, đa số là nhà hàng, cửa tiệm và khách sạn hạng sang, Giang Mạc Viễn đến đây lấy tài liệu gì chứ, vừa nhĩa vừa định lái xe rời đi thì thấy xe của Giang Mạc Viễn đỗ trước một khách sạn.

Chiếc xe kia bất ngờ dừng lại khiến Trang Noãn Thần theo bản năng đạp chân phanh, chuyển tay lái đi thẳng vào bãi đỗ xe. Cô thề vừa mới cô muốn đi, đi ăn bữa tối sinh nhật vui vẻ của mình, một chút cũng không muốn ngừng xe ở đây, sau đó . . .

Một màn này hiện ra.

Không phải chỉ có một mình Giang Mạc Viễn, sau anh xuống xe còn có một người phụ nữ.

Người phụ nữ kia cô cực kỳ quen, nhìn mà đau mắt.

Cô ta đứng ở trước xe, không biết nói gì đó với Giang Mạc Viễn mà anh dừng chân, sau đó đến gần cô ta . . .

Trang Noãn Thần sẽ mãi nhớ rõ ngày này, ngày sinh nhật của cô, tại khu phố Kim Bảo phồn hoa ánh đèn sáng lạng, nơi cô đã đi qua vô số lần, gặp qua những đôi tình nhân cãi nhau, những vị phu nhân

mua sắm bao lớn bao nhỏ, gặp qua những người vui vẻ, cũng có những kẻ cô đơn . . . chính là chưa gặp ai như cô lúc này, cô ngồi trong xe, trơ mắt nhìn chồng mình ôm người đàn bà khác đi vào khách sạn. .

Buồn cười chính là, người đàn bà kia cô biết, đó là người giống cô nhất trên thế giới này, trong mắt cô ta cũng giống cô chỉ có anh, buồn cười chính là, cô lại bắt gặp được hai người bọn họ, đây là đang đóng phim sao? Nếu thực sự là đang diễn phim nhất định là biên tập phim có thù oán với cô rồi. Ai nói Bắc Kinh này rộng lớn? Lớn đến mức hai người quen nhau cho tới khi chết vẫn có thể không chạm mặt nhau? Không phải cô chỉ cần đảo mắt là thấy Giang Mạc Viễn sao? Hơn nữa màn này cô đã thấy những hai lần, càng chăm chọc chính là anh vừa nói với cô là đi lấy tài liệu, làm gì có tài liệu nào mà phải đi khách sạn mới lấy được chứ, thì ra công việc bận rộn mà anh thường nói chính là đi với người đàn bà khác.

Trang Noãn Thần cảm thấy bản thân mình từ nay về sau sẽ thống hận ngã tư này, nơi này khiến cô đau đớn máu chảy đầm đìa.

Ánh đèn khách sạn mê ly không mở nổi mắt, kiến trúc sang trọng huy hoàng khiến người ta cảm thấy xa cách.

Đúng vậy đây là lần đầu tiên cô cảm thấy Bắc Kinh này thật xa lạ, lạnh lẽo.

Ánh sáng đan vào nhau, bóng lưng đàn ông càng thêm mờ hồ, cuối cùng biến mất trong ánh đèn khách sạn rực rỡ.

Bên trong xe, sắc mặt Trang Noãn Thần trắng bệch, lòng đã sớm bị cháy thành tro tàn, đã không còn nỗi đau đớn bất ngờ không kịp phòng tránh, chỉ đợi gió đem thổi qua, bóng đêm vô hạn lan tràn. . . .

—

Phòng 1808 khách sạn.

Giang Mạc Viễn lấy được tài liệu liền quay lưng rời đi.

“Này” Sa Lâm ngồi trên sofa gọi anh lại, “Anh không phải cứ thế mà đi rồi chứ?”

Giang Mạc Viễn ngừng bước, quay đầu nhíu mày nhìn cô.

“Chân của em bị thương, vì anh mà bị thương.” Cô cảm thấy cần phải nhắc nhở anh.

“Thì sao?” nếu không phải vì vậy anh tuyệt đối không ôm cô vào phòng, với tính tình của cô nhất định là dựa vào cái chân bị đau mà kéo dài thời gian.

“Ở lại đây chăm sóc em.” Sa Lâm bĩu môi, “Anh để mặc một mình em ở khách sạn rất nguy hiểm, Trình Thiếu Tiên không có ở Bắc Kinh, em chỉ có anh là người quen.”

Tia khó chịu thoáng qua mắt người đàn ông, ngữ khí lạnh lùng, “Tôi sẽ tìm bác sĩ tới chăm sóc em.”

“Giang Mạc Viễn anh có cần phải vô tình thế không?” Sa Lâm tức giận, “Em đâu có yêu cầu quá đáng gì?”

“Tôi bận nhiều việc,, không có thời gian ở đây điên với em.” Về mặt Giang Mạc Viễn lạnh lùng, “Rất nhanh tôi sẽ cho người tới chăm sóc em.”

Sa Lâm tức giận đến bốc hỏa trong mắt, nắm tay, “Có phải anh nghĩ

rằng em cố ý dùng tập tài liệu này để lấy cớ quay về đây chứ?”

“Có khả năng là như vậy.”

“Giang Mạc Viễn anh nói lý lẽ có được không hả?” Sa Lâm hít một hơi khí lạnh quá, “Em thực sự là nhầm tài liệu, anh không tin em?”

“Em có thể lấy lý do này giải thích cho Trình Thiếu Tiên nghe.” Giang Mạc Viễn không muốn đấu võ mồm lãng phí thời gian với cô, xoay người đi ra cửa của khách sạn, “À đúng rồi, nhắc em một câu, trước mắt Tiêu Duy và Đức Mã cạnh tranh khốc liệt, cho nên tốt nhất em tránh xa Tiêu Duy chút đi.” Nói xong cảnh cáo, anh đầu cũng không quay lại mà rời đi luôn.

“Giang Mạc Viễn. . .” Sa Lâm như nổi điên, “Anh là kẻ không có lương tâm, là đồ khốn nạn.”

—

Đêm dài yên tĩnh , ngay cả không khí cũng ngưng đọng lại.

Chỉ còn có tiếng kim đồng hồ tích tắc, từng tiếng, từng tiếng một, tựa như thôi miên đánh vào lòng người, mỗi lần nháy lên, không khí yên tĩnh sẽ bị khuấy động.

Trang Noãn Thần chôn mình ở sofa, lẳng lặng nhìn đồng hồ trên tường.

Mười một rưỡi, đồng hồ vang thêm một tiếng.

Lòng của cô cũng run rẩy.

Giang Mạc Viễn đã trở lại.

Cô không đứng dậy, chỉ thu hồi ánh mắt vô hồn, nhìn người đàn ông đang đi vào phòng khách, khoé môi khẽ mở hiện lên lúm đồng tiền dịu dàng.

Giang Mạc Viễn vào phòng, nhìn cô ngồi trên sofa vẻ mặt anh đầy áy náy, ném túi đựng tài liệu sang một bên đi nhanh lại ôm lấy cô: “Anh xin lỗi.”

Cô không động dậy, để mặc anh ôm, khuôn mặt chôn ở trong ngực anh. Đúng vậy, anh hẳn là thất hẹn với cô bởi vì vòng tay anh đã dành cho người khác, cũng bởi vì vậy quần áo anh còn có cả mùi của người phụ nữ khác, hương nước hoa thoang thoảng kia, như là vô vàn mũi kim đâm vào lòng cô.

“Sao phải xin lỗi em chứ?” lại ngẩng đầu, vẻ mặt cô mỉm cười nhẹ nhàng như nước.

“Kỳ thật hôm nay anh định dành cho em một ngạc nhiên bất ngờ, cũng đã đặt phòng ăn rồi, nhưng lại có việc đột xuất không thoát ra được.” Giang Mạc Viễn than nhẹ một câu.

Trang Noãn Thần cười, đứng dậy treo áo khoác cho anh.

Đúng vậy, anh không thể dứt ra được, nếu cô là đàn ông thì cũng không thể thoát khỏi sự mê hoặc của Sa Lâm đi.

“Hôm nay bận lắm à?” cô đứng trước giá áo hỏi anh, tay khẽ phủi áo khoác của anh, giọng nói nhẹ như lông chim.

“Đúng vậy.” Giang Mạc Viễn tiến lên, từ phía sau ôm lấy cô, cúi người, cầm đặt trên vai cô, ánh mắt đầy mệt mỏi. “Cả buổi tối đều họp, lái xe về trong đầu vẫn còn tưởng tượng ra khuôn mặt dọa

người của Ben.” Là anh cố gắng về trước 12h.

“Vất vả rồi.” Khoé môi Trang Noãn Thần nở rộ, nhưng lòng đau như vỡ nát, cô dựa vào ngực anh, trong lúc nhất thời lại có chút mê muội.

Anh đang nói dối . . .

Cả tối đều họp hay là ở khách sạn cùng Sa Lâm?

“Noãn Noãn, em lạnh sao.” Thấy người trong lòng khẽ run, Giang Mạc Viễn hoảng sợ, lo lắng hỏi.

“Không lạnh.” Cô xoay người, ngẩng đầu nhìn anh, “Anh nghĩ nhiều rồi”

Giang Mạc Viễn nhìn cô thật lâu, thấy nụ cười vẫn hiện trên môi cô anh liền tin. Nghĩ nghĩ liền khẽ nói bên tai cô, “Nhắm mắt lại.”

Cô nhúu mày tỏ vẻ khó hiểu.

“Ngoan, nhắm mắt lại.” anh cười thâm trầm.

Trang Noãn Thần không biết anh muốn làm gì, ngoan ngoãn nghe theo.

Rất nhanh, trên cổ cô lạnh lạnh, khi mở mắt ra, nhìn mình trong gương. Cô chưa từng nhìn thấy chiếc vòng cổ nào tuyệt đẹp đến vậy, trên đó có khắc chữ Love phía sau còn có chữ “Vợ yêu.” Bên dưới là ký tên của Giang Mạc Viễn.

Đẹp tựa như làm cô rơi lệ.

Nhưng không phải là chiếc vòng cổ cô nhìn thấy trên ảnh tạp chí

trong phiên đấu giá kia.

Thì ra, thực sự cô đã hiểu sai ý.

“Sinh nhật vui vẻ, vợ yêu.” Giang Mạc Viễn hiểu lầm tưởng là mắt cô hoe đỏ là do cảm động, từ phía sau lần nữa ôm lấy cô, nhìn cô trong gương thành tâm chúc phúc.

Trang Noãn Thần đáy mắt ngạc nhiên, nhìn đôi mắt thâm thúy của người đàn ông trong gương, “Anh biết hôm nay là sinh nhật của em sao?”

“Cho nên mới đặt bữa tối, nhưng công việc làm lỡ mất, nhưng may mắn vẫn có thể về trước 12h.” Giang Mạc Viễn cúi đầu hôn lên tóc cô, ánh mắt đầy cưng chiều.

Cô nở nụ cười nhìn vào mắt anh.

“Có thích món quà này không?”

“Thích, cảm ơn anh, đây là món quà đẹp nhất mà em từng được nhận. Nụ cười của cô sáng lạng như hoa lê nở.

Trái tim tựa như bị đao nhọn phá nát, máu đều chảy hết chỉ còn lưu lại một chút ở trên môi của cô, như vậy mới không khiến cô trở lên quá tái nhợt yếu ớt.

Thì ra anh biết hôm nay là sinh nhật của cô. Thật đau a.

Giang Mạc Viễn anh là người đàn ông không thể kiềm chế đến mức nào mới có thể làm ra chuyện này chứ? Trong ngày sinh nhật của vợ, đi cùng người đàn bà khác mãi nửa đêm mới về?

“Thích là tốt rồi.” Giang Mạc Viễn thấy cô nở nụ cười, hạnh phúc tràn đầy lồng ngực, lại ôm chặt lấy cô, “Năm nay có chút sơ suất, năm sau sẽ không thế đâu.”

Vùi trong lòng anh cô khẽ gật đầu, ý cười lại dần thu lại.

Giang Mạc Viễn à Giang Mạc Viễn, lần này là anh ép em phải đi làm rõ tất cả.

Quyển 6 - Chương 54: Tôi là Trang Noãn Thần

Chân trời loé lên tia sáng màu xanh biếc.

Ban công tầng 2, Trang Noãn Thần đứng lặng yên nhìn về chân trời phía xa, ước chừng cô đã đứng hơn ba tiếng.

Tầm nhìn mênh mông trống trải, cuối cùng tia sáng màu lam cũng biến mất, nắng sớm vàng óng lan toả. Trang Noãn Thần nhớ tới lần ở bờ biển đó, Giang Mạc Viễn cũng một đêm không ngủ như thế này, cho nên bây giờ đổi là cô, lúc này cô mới rõ thì ra lúc mặt trời mọc toả ra ánh sáng màu lam.

Nhưng hiện tại, đêm nay là một mình cô vượt qua, bên người không có Giang Mạc Viễn.

Sáng sớm nhân lúc Giang Mạc Viễn chưa thức giấc cô đi thư phòng. Có đôi khi cô thấy mình là người không ý thức được nguy hiểm, hoặc là cô rất muốn tin tưởng vào chồng của mình, tin mọi điều đều đúng như anh nói, như anh hứa, cho dù Sa Lâm có thực sự ở trước mặt thì hai người họ cũng không thể bên nhau được. Cô cứ lừa dối lần này tới lần khác, tựa như bị tai trộm chuông một lần lại một lần, thậm chí cảm nhận được Sa Lâm đang cố tình khiêu khích anh cô cũng giả bộ như không biết, cô cho rằng anh có thể, có thể xử lý tốt việc này.

Nhưng cô vẫn mở weibo của Sa Lâm.

Tựa như là bị nghiện thuốc phiện, cô cứ thế mà xem weibo của cô ta.

Trên trang chủ weibo, Sa Lâm đăng rất nhiều ảnh chụp cận mặt, có lúm đồng tiền như hoa, nụ cười kia ngay cả phụ nữ cũng thích.

Trên ảnh chụp, cô ta đeo chiếc vòng cổ kia.

Tựa như là người mẫu vô cùng hạnh phúc.

Đúng vậy, đổi là Trang Noãn Thần cô cũng sẽ hạnh phúc, bởi vì chiếc vòng mà Sa Lâm đeo chính là chiếc vòng mà Giang Mạc Viễn đã mua ở phiên đấu giá kia, là chiếc vòng mà cô thích đã lâu.

Sa Lâm cũng hạnh phúc như cô sao?

Trên ban công, Trang Noãn Thần nhắm chặt mắt.

Giang Mạc Viễn à Giang Mạc Viễn, anh có ăn vụng cũng nên biết chùi mép chứ? Ít nhất đừng để cô nhìn thấy chứ?

Lúc này đây, anh bảo tôi làm cách nào để thuyết phục chính bản thân mình tin tưởng anh chứ?

Khi ánh mặt trời sáng chói, cô và Giang Mạc Viễn đều tự đi đến công ty. Cả ngày Trang Noãn Thần đều ngồi trước mắt kính trong văn phòng xem ảnh chụp trên weibo của Sa Lâm, trong ảnh chụp có vẻ như Sa Lâm không có cố ý khoe ra chiếc vòng cổ, đa số là nằm trên sofa rồi chụp ảnh selfie, thực sự phù hợp với nụ cười rạng rỡ của cô ta.

Trang Noãn Thần thấy khoé mắt cay cay, lồng ngực dâng lên cổ chua xót lên đến cổ, huyết thái dương giần giật đau đớn, là hiện tượng điển hình của thức đêm, cũng có lẽ nguyên nhân là do cảm giác khi một người vợ phát hiện ra chồng mình phản bội.

Thức đêm cùng với ngồi cả buổi sáng ngồi nghĩ, Trang Noãn Thần không có ngốc mà đi đối chấp trực tiếp với Giang Mạc Viễn, liên tiếp gặp được bọn họ nhưng cô không có xông lên bắt ngay tại trận huống chi là hiện tại.

Phụ nữ khi gặp loại chuyện này phần lớn là nổi điên, chính là một màn như Ngải Niệm gặp Lục Quân lúc trước vậy.

Cô có thể hiểu được hành động của Ngải Niệm.

Trang Noãn Thần cũng không ngốc đến mức đối chất lúc đó với Sa Lâm, trước đó là do khiếp sợ không biết phải làm gì, tối hôm qua sau khi đau đớn đi qua chỉ còn lại bình tĩnh. Xông lên bắt tại trận là có thể, khi đó có thể trực tiếp đối mặt, nhưng nếu cô làm như vậy, người mất mặt không phải là Sa Lâm mà là chính cô và Giang Mạc Viễn. phần lớn những người vợ đều sẽ làm như thế, xông lên lấy danh phận của mình để mắng chửi chồng và tiểu tam, thậm chí là đung tay đung chân, giải hận, nhưng thực sự là hành vi xuẩn ngốc. Trừ phi, cô thực sự muốn cho tiểu tam đặc ý làm cho người ta thấy cô máy lý trí đến cỡ nào, khi đó sẽ chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Trang Noãn Thần còn chưa đến mức ngu xuẩn mà để cho Sa Lâm được lợi dụng điểm này.

Quyết đấu với Giang Mạc Viễn mới là mấu chốt vấn đề.

Tại thời điểm chưa có chứng cứ vô cùng sát thực, Trang Noãn Thần sẽ không ngốc đến mức đi chất vấn chính chồng mình, đừng nói là Giang Mạc Viễn từ bé bản tính đã kiêu ngạo, cho dù là người bình thường khác cũng thẹn quá thành giận mà mình trở lên bất lợi.

Nếu muốn cho người đàn ông thành thực, thì chỉ có thể là đưa ra chứng cứ xác thực khiến họ không thể chối cãi cũng không được

phép điên cuồng mà tra hỏi cứ như vậy cô mới có thể dành phần thắng thuyết phục.

Tất cả đàn ông ở bên ngoài ... trên phương diện này, vốn dĩ là người phụ nữ có lý như đã phần lại làm cho đàn ông có cơ hội phản kích, hùng hồn át lý lẽ đem mọi tội lỗi đổ lên đầu phụ nữ, nguyên nhân là do người phụ nữ suy nghĩ không thấu đáo dẫn đến hậu quả này.

Hoặc là quá nóng tính hoặc là không chuẩn bị chu đáo.

Đương nhiên, trừ phi cô thực sự muốn xé nát bộ mặt giả tạo của đàn ông mà dùng cách giống như trên TV hay đài báo hay nói. Không biết là cuối cùng ai được lợi hơn ai như hậu quả cuối cùng là tất cả đều trở thành trò cười cho người ta nói ra nói vào.

Con người không nên thiếu suy nghĩ đến mức này.

Đàn ông có thể khinh thường mình nhưng mình không thể tự khinh thường bản thân mình.

Lòng Trang Noãn Thần rất đau, nặng nề tựa muốn chết. Khi chuẩn bị tắt đi bức ảnh, ánh mắt vô tình lướt qua sau lưng của Sa Lâm, tay dừng lại

Bức ảnh này không phải chụp ở căn phòng khách sạn nước ngoài kia.

Trang Noãn Thần ngồi thẳng dậy, phóng to bức ảnh, có thể nhìn rõ hơn khung cảnh trong bức ảnh.

Là ở trong nước.

Trong ảnh Sa Lâm ngồi trên sofa, sau sofa là hình ảnh cửa sổ kính

sát đất, có thể nhìn thấy thành phố phía sau cô ta. Trang Noãn Thần thấy quang cảnh kiến trúc cực kỳ quen mắt, đại não nghĩ hồi lâu, cuối cùng tựa như bị sét đánh ngang tai.

Sao giờ cô mới nhớ ra.

Là hội sở kia.

Trang Noãn Thần đột nhiên nhớ tới mình nhìn lầm mấy ngày hôm trước, lúc đó Sa Lâm kéo một người đàn ông có bóng dáng giống Giang Mạc Viễn đi vào phòng nghỉ ở hội sở kia. Cô chưa từng vào phòng nghỉ ở hội sở kia cho nên không biết cảnh vật bài trí thế nào, cũng không biết có giống nhau hay không nhưng cô chắc chắn rằng quang cảnh thành phố bên ngoài cửa sổ kia chính là Bắc Kinh.

Ngày đó cô nghĩ người đàn ông kia là Giang Mạc Viễn cho nên còn đi dọc hành lang phòng nghỉ để thăm dò, cho nên nhìn thấy quang cảnh thành phố bên ngoài hội sở.

Không hiểu sao cô có một dự cảm xấu dâng lên.

Ngày đó.

Thật sự là cô nhìn lầm sao?

Trái tim trong lồng ngực tựa như bị kim châm đau đớn, như muốn vỡ nát, dự cảm vô hình này như là nhắc nhở, cảnh cáo cô. Cố sức nắm bàn tay lại, sau đó lấy di động ra trực tiếp gọi đến một số điện thoại.

Rất nhanh, đối phương đã nhận máy.

“Xin chào, có phải quản lý Mã không, tôi là Trang Noãn Thần thuộc bộ phận truyền thông của Đức Mã.”

“Ồ, xin chào gám đốc Trang.” Đối phương rất lịch sự.

Trang Noãn Thần nắm chặt điện thoại, nhẹ giọng nói, “Mã quản lý chuyện là thế này, hôm trước tôi có làm rơi một món đồ quý ở hội sở của ngài, cho nên gọi điện muốn nhờ ngài tìm lại giúp.”

“Làm rơi ở hội sở của chúng tôi sao?”

“Đúng vậy, trở về tôi không thấy đâu, tìm mãi trên xe cũng không có, sau đó vì công việc quần thân cho nên quên mất, hôm nay có chút rảnh rồi mới tự dừng nhớ ra muốn tìm lại.”

“Giám đốc Trang, cô yên tâm, tôi sẽ đi hỏi nhân viên, chỉ cần rơi ở đây thì nhất định sẽ có người nhìn thấy.”

“Là thế này, nhân viên của hội sở tôi có hỏi qua, đều nói là không, cho nên anh có thể cho tôi xem video ngày hôm đó được không, anh yên tâm tôi sẽ không làm phiền quá lâu đâu.”

“Chuyện này ...”

“Mã quản lý, Đức Mã chúng tôi chính là hội viên Vip của bên ngài, chẳng lẽ chuyện này cũng không thể nỗ lực sao?”

Điện thoại một chỗ khác người kia chần chừ một lát sau đó liền nói: Được rồi, bất quá cô tự mình đến xem đi, cô biết đấy vốn dĩ video theo dõi của hội sở là bí mật không được tiết lộ cho bất cứ ai cả.”

“Tôi biết, cảm ơn anh, quản lý Mã.”

Buông điện thoại, lòng Trang Noãn Thần nặng trĩu, rốt cuộc cô muốn đi đến bước này sao?

— —

“Giám đốc Trang, cô chỉ có thể xem ở trong này thôi.” Mã quản lý của hội sở tự mình tiếp cô, đưa cô tới phòng camera, sau đó về mặt đầy áy náy nói.

Trang Noãn Thần vội cười, “Làm phiền anh quá rồi.”

Mã quản lý cười cười, lại dặn dò, “Cô có nhớ rõ ngày nào không? Nếu như thế có thể tiết kiệm thời gian, nơi này của chúng tôi không cho phép ở lại lâu.”

Trang Noãn Thần gật đầu, “Yên tâm, tôi nhớ rõ ngày tới hội sở, tôi chỉ cần xem qua video quay ở thang máy và toilet thôi, quản lý Mã, xem xong tôi sẽ gọi anh.”

“Vậy thì tốt rồi, tôi còn bận việc nên đi trước, có chuyện gì cô cứ gọi nhân viên bên ngoài của tôi.”

Trang Noãn Thần gật đầu cảm ơn.

Quản lý Mã đi xong, cô tìm video ghi hình ngày Giang Mạc Viễn về nước, bởi vì có nhiều đoạn quay hình cho nên cô nhẫn nại tìm thời gian. Thước phim không tiếng tựa như là một bộ phim điện ảnh, đến hội sở đầy loại nằng lóp loại người, mục đích khác nhau.

Rất nhanh đã đến hình ảnh lúc cô tiến vào hội sở.

Trong màn hình quay cảnh cô và người phụ trách Mỹ Á nói chuyện với nhau, về mặt người phụ trách bên Mỹ Á đầy áy náy, bất đắc dĩ, anh ta rời đi, cô buồn rầu ngồi uống nước chanh, hình ảnh tới lúc này cô đột nhiên bấm tạm dừng.

Tay ôm ngực, không hiểu sao tim đập dữ dội.

Là loại cảm giác bị người ta vạch trần bí mật.

Cảm tính nói cho cô biết phải tiếp tục xem nữa, nhưng lại có tiếng nói cảnh cáo cô: không được có nhìn ...

Cô là phụ nữ, cuối cùng cũng không thể qua nổi cửa suy đoán cảm tính này.

Thời gian trôi dần.

Vẫn im lặng nhìn màn hình.

Tận đến ...

Sa Lâm rốt cục cũng xuất hiện , cùng lúc đó, còn có thêm một người đàn ông!

Trong màn hình quay bóng lưng hai người, Trang Noãn Thần nhìn mãi cũng không thấy được hình ảnh quay chính diện, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm bóng lưng người đàn ông, thấy kiểu gì cũng giống Giang Mạc Viễn. trong màn hình, hai người đi vào thang máy, cửa mở, hai người đi vào trong, cô chạy tới ...

Trang Noãn Thần từ từ giương mắt, nhìn hình ảnh trên màn hình

Chỉ cần liếc mắt một cái, da đầu đột nhiên run lên, tuyệt vọng như bão táp thổi quỵets.

Trong thang máy, Sa Lâm cười tươi như hoa, bóng người đàn ông kia trực diện camera, khuôn mặt không thể che giấu, khuôn mặt điểm

trang khiến phụ nữ nao lòng, lại khiến Trang Noãn Thần hồn phi phách tán.

Nước mắt chưa từng chảy nhiều như vậy.

Ào ào nước mắt chảy xuống, nước mắt từ vành mắt thấm ướt hai gò má.

Thì ra cô chưa từng nhìn nhầm.

Trên hình ảnh, người đàn ông kia chính là Giang Mạc Viễn.

Phố Kim Bảo, phòng khách sạn.

Sa Lâm vất vả mới gội xong đầu và tắm rửa, vừa định sấy tóc thì chuông của vang lên, nhúu mày, khắp khiến đi đến cửa, còn tưởng là phục vụ của khách sạn cho nên không hỏi nhiều, mở cửa ra, tức thì trợn ngược mắt.

“Cô ..cô ..” cô như là gặp quỷ khi thấy người đứng bên ngoài.

“Hắn là cô quen tôi chứ, khuôn mặt này sao cô có thể lạ được chứ?” ngoài cửa, Trang Noãn Thần bình tĩnh như nước vẫn cười, ngữ khí tự nhiên thoải mái, lạnh nhạt như gió đêm, “Xin chào Sa Lâm, tôi là Trang Noãn Thần.”

Quyển 6 - Chương 55: Tình địch đối chấp

Trên đường đến phố Kim Bảo, tinh thần Trang Noãn Thần vẫn luôn ở trạng thái hốt hoảng, trái tim tựa như bị đau đớn phá vỡ, linh hồn thoát khỏi thể xác, phiêu dạt nơi phương trời. Nếu cô có thể ngẩng đầu nhìn lên, có lẽ sẽ nhìn thấy linh hồn của mình cùng ánh mắt bi thương hoảng hốt, tiếc là ngay cả sức để ngẩng đầu cô cũng không có. Con đường này, cô tựa như đần độn mà chạy lạc những hai lần, xe phía sau liên tục bóp còi thúc dục cô, vượt đèn đỏ một lần, thiếu chút nữa thì cô đâm vào một chiếc xe khác. Bị ăn biên bản phạt, khi lăn tay vào hoá đơn cô không chút ý thức, chỉ cảm thấy chân tay đều bủn rủn, cuối cùng cô đành bắt taxi đến khách sạn.

Cho tới nay, Trang Noãn Thần cô luôn cảm thấy Giang Mạc Viễn là con người không phí nhiều tâm sức đối với phụ nữ, thế tại sao anh lại cố tình che che giấu giấu tốn nhiều tâm tư như vậy, bởi vì anh từng là ông chủ cũ của cô, thời gian hơn một năm đủ để cô tin Giang Mạc Viễn là người sợ bị phụ nữ làm phiền, chính là, mãi lúc này cô mới phát hiện, Giang Mạc Viễn còn rất nhiều điều mà cô không hiểu rõ.

Cô mãi mãi nhớ hình ảnh trong thang máy kia ...

Trong thang máy, trông vẻ mặt anh rất suy tư, Sa Lâm ở bên cạnh vẫn lải nhải, chỉ mấy giây sau anh liền bấm một con số ... Trang Noãn Thần nhìn thấy Sa Lâm cũng trợn mắt ngạc nhiên, Giang Mạc Viễn đi ra khỏi thang máy, bên trong chỉ còn Sa Lâm với vẻ mặt như muốn nổi điên.

Còn có hình cảnh ở cửa hội sở, cô thấy trên video Giang Mạc Viễn gọi tổng cộng hai cuộc điện thoại ...

Trang Noãn Thần không phải kẻ ngốc, cô đoán được nội dung hai cuộc điện thoại này nhằm mục đích gì.

Giang Mạc Viễn à Giang Mạc Viễn, vì tôi mà anh tốn nhiều tâm cơ che giấu như vậy.

Ánh mắt ngưng lại, đã đến lúc này ...

Cửa phòng khách sạn.

Sa Lâm ở trong phòng, Trang Noãn Thần ở ngoài cửa, ở giữa hai người tựa như bị ngăn cách bởi một bức tường vô hình, có lẽ, bức tường này chính là Giang Mạc Viễn. Bởi vì một người đàn ông, ngay cả bạn chí thân đều có thể sinh ra ngăn cách, huống hồ là hai người tình địch chưa từng gặp mặt như cô và Sa Lâm?

Đương nhiên, Sa Lâm nhìn thấy cô thì như nhìn thấy quỷ vậy, có lẽ là cô ta cho rằng cô không có đủ dũng khí như vậy để tìm đến đây, cũng có lẽ là cô ta không nghĩ tới cô sẽ tới nhanh như vậy.

“Không mời tôi vào phòng sao?” Trang Noãn Thần vẫn bình tĩnh, ngữ khí yên ả như mặt hồ, không chút gợn sóng.

Cánh tay còn đang cầm khăn mặt lau tóc của Sa Lâm ngưng trệ tại chỗ, nghe thấy cô nói xong mới phản ứng lại, cái miệng đang há to bỗng nhiên khôi phục lại trấn định, nghiêng người, “Mời vào.”

Trang Noãn Thần vẫn cong cong khoé miệng, đi vào. Sa Lâm đi ngay phía sau, trong mắt đầy vẻ nghi ngờ.

“Nếu không ngại thì tôi có thể ngồi chứ?” Trang Noãn Thần ngồi xuống sofa, nhìn Sa Lâm khẽ hỏi.

“Tùy tiện.” Sa Lâm đem khăn mặt phóng tới một bên, đơn giản sửa sang lại đuôi tóc, sau đó ngồi đối diện cô cười như không cười nói, “Thật sự là ngại quá, ở đây không có gì có thể mời cô cả, cô tới bất ngờ quá, tôi không có chút chuẩn bị nào.”

“Không vấn đề, tôi nghĩ với mối quan hệ của chúng ta, thì cô cũng không cảm thấy cần thiết phải lịch sự với tôi.” Trang Noãn Thần như tùy ý dựa vào sofa, vẫn duy trì mỉm cười, nhìn qua vô cùng dịu dàng. Ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ có ánh sáng chiếu vào, chiếu lên quần áo của cô, cho nên chỉ cần giơ chân nhắc tay cũng đều là hình ảnh duy mỹ.

Sa Lâm thấy chói mắt, rồi lại không muốn tỏ rõ thái độ trước mặt cô, cũng nhíu mày khẽ cười, “Rất nhiều người đều nói trông cô rất giống tôi, hôm nay trực tiếp gặp mặt quả thực làm tôi chấn động, thì ra trên đời này thực sự có người giống tôi như đúc.”

Trang Noãn Thần không chút để ý mỉm cười, “Nhiều người nói? Ý cô đang nói ai?”

Ánh mắt Sa Lâm ngưng lại.

“Là Mạc Viễn à?” Trang Noãn Thần nói thẳng ra tên của anh, chân trái tao nhã bắt chéo lên chân phải.

Sa Lâm thấy cô nhắc tới Giang Mạc Viễn thì ánh mắt tối lại, đáy mắt ánh lên tia sáng sắc bén. Trang Noãn Thần nhìn chằm chằm cô ta, đem mọi vẻ biến hoá trên mặt cô ta thu vào đáy mắt, cũng đồng ý lời cô ta mà cười nói, “Khi cô phát hiện ra trên đời này có một người cực giống mình nhất định cô không thoải mái gì, tôi cũng vậy, khi mới biết

trong lòng cũng không thoải mái, nhưng Mạc Viễn lại khẳng định với tôi rằng, tôi là tôi mà cô là cô. Tôi vẫn còn nghi ngờ lời nói của Mạc Viễn, cho nên hôm nay thấy cô tôi mới thấy là Mạc Viễn nói dối, cô cảm thấy hai ta giống nhau sao?”

Sa Lâm nghe vậy liền cười lạnh, lười nhác ôm hai chân, “Đi thẳng vào vấn đề đi Trang tiểu thư, cô tìm đến tôi là vì cái gì? Sẽ không phải muốn tôi rời khỏi Mạc Viễn chứ?” Cô ta không theo đề tài Trang Noãn Thần nói, phía trước cô chưa từng đối mặt với Trang Noãn Thần, hôm nay đối mặt, nói qua mấy câu cô thấy Trang Noãn Thần này không có vẻ nhu nhược dịu dàng như bề ngoài, ngược lại cô có tính đả kích rất mạnh, cô ta cũng không muốn rụt rè trước mặt người này.

“Cô có thể rời khỏi anh ấy sao?” ngữ khí của Trang Noãn Thần vẫn như trước, nghe không có chút dao động tức giận.

Sa Lâm khinh thường nhìn cô một cái, “Mục đích cô đến đây tôi đã sớm đoán ra. Trang tiểu thư, tốt nhất cô nên hiểu rõ một chuyện, từ đầu tới cuối cô vẫn chỉ là thế thân của tôi mà thôi.” Cô ta bắt đầu phản kích, “Tôi và Mạc Viễn đã yêu nhau từ lâu, còn bàn tới hôn lễ, nếu không phải lúc đó hai chúng tôi có hiểu lầm thì cô có thể thừa cơ mà chen chân vào không? Cô muốn tôi rời khỏi anh ấy? Tôi nói cho cô biết, không bao giờ có chuyện đó đâu. Tôi và Mạc Viễn mới là trời sinh một đôi, cô là gì chứ?”

“A ... tôi hiểu.” Ngoài ý muốn Trang Noãn Thần nở nụ cười, tay giờ lên sờ cằm như đang suy nghĩ, “Kỳ thật cô muốn nói tôi mới là kẻ thứ ba phải không?”

“Đúng vậy, cô chính là kẻ thứ ba!” Sa Lâm hừ lạnh.

“Cho nên tiết mục ngày hôm nay phải đổi lại vai đúng không?” Trang

Noãn Thần ra vẻ nghi hoặc, nhúu chặt mày.

Sa Lâm nheo mắt lại, không biết cô muốn nói cái gì.

“Theo như lời cô nói, thì hôm nay tôi chính là tiểu tam tìm tới cửa làm loạn.” Cô cười lớn.

Sa Lâm cắn cắn môi, tay vẫn ôm đầu gối.

“Tiểu tam cũng được, thế thân cũng chẳng sao, tiểu thư Sa Lâm à, tôi nghĩ là phải nói cho cô rõ một chuyện là, tôi và Mạc Viễn đã kết hôn, trước pháp luật tôi và anh ấy là vợ chồng hợp pháp, cho nên ...” Trang Noãn Thần hơi nhoài người về trước, nhìn chăm chăm Sa Lâm gần từng chữ, “Bất luận là lễ tiết vẫn là trên thực tế, cô vẫn nên gọi tôi một tiếng bà Giang mới phải.”

“Bà Giang?” tuy Sa Lâm hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng vẫn ra vẻ không cho là đúng, hai mắt như hai mũi dao, “Thế thì cô tự mình đa tình rồi? Đúng là Mạc Viễn cưới cô, nhưng có thể nói lên điều gì chứ? Đàn ông ý mà, cưới một người phụ nữ chỉ có thể nói là người đó phù hợp chứ chưa chắc là yêu nhất. Để tôi nói cho cô biết Giang Mạc Viễn là một người đàn ông như thế nào, anh ấy là một người vô cùng cuồng nhiệt, khi anh ấy biết tôi chưa chết anh ấy vui mừng cỡ nào, cô mãi mãi đều không tưởng tượng được đâu. Anh ấy hiện tại vô cùng hối hận vì đã cưới cô, chính anh ấy nói với tôi, anh ấy cưới cô cũng chỉ là vì cô giống tôi mà thôi, hiện tại anh ấy rất muốn quay trở lại với tôi. À, thực ra chúng tôi hiện tại đang cùng nhau, cô không biết đâu khi anh ấy đi công tác đều mang theo tôi, chúng tôi ở chung một phòng, mỗi ngày đều bên nhau, Mạc Viễn rất rất yêu tôi.”

Trang Noãn Thần vẫn mỉm cười ấm áp.

“Chắc Mạc Viễn chưa nói cho cô biết, hiện tại tôi vẫn còn ở Tiêu Duy làm trợ lý cho anh ấy, chẳng qua anh ấy thấy tôi ham vui quá cho nên miễn công việc cho tôi, chỉ cần ở bên cạnh anh ấy là được.” Sa Lâm nói xong còn cố ý thờ dài một hơi. “Kỳ thật tôi có thể giúp anh ấy rất nhiều việc đó, tôi đâu phải là cô, chỉ có thể ở trong nhà mà trung. Nhưng Mạc Viễn lại sợ tôi vất vả cho nên tôi chỉ có thể theo anh ấy thôi. Cho nên Trang Noãn Thần à, tôi và Giang Mạc Viễn vẫn còn yêu nhau, nhân tiện hôm nay cô đến đây, tôi khuyên cô một câu, tốt nhất nên rời khỏi Mạc Viễn đi, hai người vốn không hợp nhau. Nói trắng ra là Mạc Viễn vốn là đại thiếu gia xuất thân giàu sang, công ty nổi tiếng, tôi đâu là con gái mà Nam lão gia yêu nhất, cô bất quá chỉ là một khúc nhạc đệm mà thôi, cô có tư cách gì mà trèo cao với Giang Mạc Viễn? Tôi và anh ấy mới là môn đăng hộ đối, cho nên nói, cô muốn tôi rời xa anh ấy? Quả thực là mơ mộng hão huyền.”

Trang Noãn Thần nhẫn nại chờ cô ta nói đông dài xong, lắc đầu thản nhiên cười, “Đàn bà ý mà, sợ nhất là tự cho là mình thông minh.”

Sa Lâm sững sốt: “Cô có ý gì?”

“Từ lúc tôi vào cửa đến giờ, tôi đã nói lời nào bảo cô rời xa anh ấy chưa?” Trang Noãn Thần lại dựa người vào sofa, ánh mắt sáng ngời.

Lúc này đây, Sa Lâm hoàn toàn hôn mê.

“Bảo cô rời xa anh ấy tôi nghĩ chuyện này nên để anh ấy giải quyết, tôi cố tình nổi giận để được gì sao? Giống như cô nói đó, hôm nay tôi đến nếu cố tình ép buộc cô thì tàn nhẫn quá đi? Cậy lớn chia rẽ uyên ương hả, tôi không nhẫn tâm đâu.” Trang Noãn Thần ra vẻ tiếc nuối, miệng chặc chặc hai tiếng.

“Cô ...” Sa Lâm chết đứng nhìn cô. “Rốt cuộc là cô muốn làm gì? Lời nói cùng dáng vẻ của Trang Noãn Thần khiến cô hoàn toàn bất ngờ,

thực sự giờ đây cô không đoán được Trang Noãn Thần muốn làm gì.

Trang Noãn Thần cười càng tươi, giơ tay về phía cô ta “Đưa vòng cổ đây.”

“Cái, cái gì?” Sa Lâm sững sốt.

“Chiếc vòng cổ Mạc Viễn mua được ở phiên đấu giá khi đi công tác.” Trang Noãn Thần nhấn nài nói lại, cuối cùng nói ra mấy chữ “Mua cho tôi.”

Ánh mắt Sa Lâm trở lên âm lãnh.

“Đừng nói với tôi nó không có ở đây, tôi đã thấy cô đeo nó chụp ảnh đăng trên weibo, không phải cô chụp bức ảnh đó chỉ là muốn báo cho tôi biết sao? Muốn cho tôi chủ động đến tìm cô, hiện tại tôi đã đến đây, cô cũng nên vật trả cho chủ chứ?” Trang Noãn Thần cười có chút vô nài, “Chẳng lẽ Mạc Viễn không nói cho cô biết, tự tiện lấy đồ của người phụ nữ của anh ấy thì sẽ có hậu quả nghiêm trọng đến mức nào sao?”

Sa Lâm đột nhiên đứng dậy, trong lúc nhất thời đã quên cái chân bị thương, đau đến nhúu mày, tay chỉ vào cô, “Cô đúng là nghĩ vớ vẩn, tôi mới là người phụ nữ của anh ấy, cái vòng cổ này là anh ấy mua tặng tôi, tôi mới là chủ nhân của cái vòng cổ này.”

Quyển 6 - Chương 56: Ai mới là tiểu tam?

Hai người phụ nữ có khuôn mặt gần như là giống nhau, ngồi trong một căn phòng nhưng vẻ mặt thì hoàn toàn khác biệt. Nhìn qua một người dịu dàng vô hại, người kia lại có vẻ giận quá hoá then.

“Trời ạ.” sau khi Sa Lâm nói xong, lúc này Trang Noãn Thần mới tỉ mỉ đánh giá Sa Lâm, ánh mắt nhìn như thân thiết, “Bây giờ tôi mới để ý, chân của cô bị sao thế?”

Sa Lâm lại sửng sốt.

“Mạc Viễn cũng thật là, sao lại có thể bỏ mặc cô như vậy chứ?” Trang Noãn Thần cố ý thờ dài nói, “Anh ấy hả, vốn là người cẩn thận có tiếng, ở nhà khi tôi bị cảm anh ấy thức trắng cả đêm đo nhiệt độ chăm sóc tôi, vậy mà chân cô thế này anh ấy còn tâm tư làm việc khác sao? Thật sự là đáng trách đó.”

“Cô...” Sa Lâm nào đã gặp qua người vợ như thế này bao giờ. Gay từ khi bước chân trở lại Bắc Kinh cô đã suy nghĩ nát óc cách đối phó với Trang Noãn Thần, nghĩ tốt nhất là nên gặp mặt đối chất, nếu như vậy cô căn bản là tự tin mười phần, vì cô cho rằng người phụ nữ kia căn bản chỉ là cỏ dại không bằng một phần mười của cô.

Cô cho rằng Trang Noãn Thần có thể sẽ đến làm loạn, thậm chí bắt cô rời khỏi Giang Mạc Viễn, hoặc là ra tay đánh cô, trình diễn những hình ảnh cũ rích của những bà vợ danh chính ngôn thuận, đối với những tình thế này, Sa Lâm đều đã nghĩ đối sách vẹn toàn, cô biết phải làm thế nào để chạm vào điểm mấu chốt của Trang Noãn Thần,

khiến cô ta giận quá mất khôn, thậm chí là liều lĩnh chạy đến Tiêu Duy gây loạn phiền tới Giang Mạc Viễn.

Thế nhưng cô ngàn vạn lần không nghĩ tới Trang Noãn Thần lại ra chiêu này. Nói cho cùng đây là màn võ gì cô còn chưa biết tới, chỉ cảm thấy cô ta như một con diều, tiêu diều tự tại bay trên trời, cô muốn tìm lấy dây diều liễu mạng kéo cô ta rơi xuống đất nhưng tìm hoài vẫn không thấy, cho nên cô có điểm trở tay không kịp.

“Trang Noãn Thần cô không cần ra oai giả bộ rằng Mạc Viễn quan tâm cô tới mức nào trước mặt tôi, anh ấy căn bản không thương cô, người anh ấy yêu chính là tôi, cô nghe rõ chưa?”

“À ...” Trang Noãn Thần nhú mày, “Anh ấy có yêu cô hay không thật ra tôi không quan tâm tẹo nào.”

Ách.

Sa Lâm sắp phát điên, trừng mắt lườm cô cô, “Cô có ý gì?”

Trang Noãn Thần nghe vậy đành bất đắc dĩ lắc đầu, “Cô chỉ bị gãy chân thôi mà, có phải bị mất trí đâu? Tôi vừa nói rồi, cô đưa vòng cổ cho tôi.” Cô thấy Sa Lâm đang dần mất đi lý trí, kỳ thật hôm nay cô tới đây căn bản là quá mạo hiểm rồi.

Những chuyện liên quan đến Sa Lâm cô không điều tra được nhiều, thứ nhất Sa Lâm vốn không phải người nổi tiếng gì, hướng chi chuyện năm đó Nam lão gia đã cố ý phong toả tin tức. Nhưng cô biết Sa Lâm là người thích du lịch, cho dù cô ta không phải là người con do vợ cả sinh ra, nhưng từ ngày Nam lão gia nhận trở về thì ắt được yêu chiều cưng nựng. Trang Noãn Thần nhớ tới câu nói kia của Nam lão gia, không khó có thể nhìn ra Nam lão gia thương yêu cô ta tới mức nào, điều này khó tránh khỏi Sa Lâm trở thành kẻ cố chấp, tuy

hứng làm bậy. Hon ư nữa Trình Thiếu Tiên và Giang Mạc Viễn đã từng nói Sa Lâm là người có tính cách như thế nào, cho nên cô đoán được, Sa Lâm vốn không phải là người nhẫn nhịn và có khả năng kiềm chế chính mình, lại không để ý đến người khác khi giao tiếp, trên đời này có hai loại người không để ý đến giao tiếp, một là người có chức vị hoặc là người làm ăn lão luyện trên thương trường vốn là người khéo léo, am hiểu lòng người, nói và làm khiến đối phương tâm phục khẩu phục như Giang Mạc Viễn, loại người còn lại là kẻ con nhà quyền quý được cưng nựng chăm sóc ít tiếp xúc với xã hội, xung quanh cô ta chỉ có những kẻ vì lợi mà cung phụng sùng bái, Sa Lâm là loại người thứ hai.

Nhớ lại từ lúc Trang Noãn Thần cô tốt nghiệp đại học đến bây giờ, chức vị, kinh nghiệm làm việc dù không bằng Giang Mạc Viễn, nhưng cũng điển hình là người phụ nữ của công việc, cho nên ít nhiều cũng có thể học được cách đoán lòng người, đúng là Sa Lâm là đại tiểu thư xuất thân danh môn cao quý, nhưng lại là kẻ ít suy nghĩ sâu xa, Sa Lâm hẳn đã quên một chuyện, cô vốn hoạt động trong ngành quản cáo truyền thông, những người làm trong ngành này chỉ khi nào chắc thắng mới ra tay, bởi vì khi đó họ sẽ không cho đối phương có một cơ hội để suy nghĩ thấu đáo, lại càng không thể cho đối thủ một cơ hội để họ phản kích lại chính mình.

Sa Lâm vẫn nhìn chăm chăm cô, gằn từng chữ, “Tôi nói rồi, vòng cổ tôi sẽ không đưa cho cô! Đó là của tôi!”

“Của cô?” Trang Noãn Thần khẽ nhíu mày, cười nhạt, “Nếu tôi đoán không sai thì mặt sau của mặt dây chuyền có khắc chữ đúng không? Khắc hai chữ gì cô cứ nhìn kỹ là sẽ biết rõ ngay, chỉ bằng những chữ này, thì vòng cổ kia là của cô sao?” nói đến đây cô cố ý thờ dai, “Thật sự cô nghịch ngợm quá rồi, nhất thời thấy thích liền mượn gió bẻ măng sao?”

Sa Lâm chỉ cảm thấy đầu mình bị đập một cú chí mạng, ngón tay run rẩy, nhưng vẫn cố chấp nói. “Trang Noãn Thần cô nói láo? Chữ này thì sao chứ Đó là Mạc Viễn cố ý khắc cho tôi.”

Cô ta nói lắp .

Trang Noãn Thần đã nhận ra.

Trái tim vẫn đập loạn cuối cùng có thể yên bình.

Kỳ thật là cô cực, bởi vì nhận được điện thoại từ cửa hàng trang sức gọi đến bảo đã sửa theo ý Giang Mạc Viễn, nhìn chung, nếu là đàn ông muốn sửa chữa gì đó trên mặt dây chuyền đa số là dùng lời hoa mỹ lãng mạn, nhìn món quà sinh nhật tối hôm qua Giang Mạc Viễn cho cô càng có thể chứng minh điểm này, vừa rồi cô chẳng qua là thử Sa Lâm, nhưng không ngờ đã chiếu tướng cô ta.

Còn nữa, nếu vòng cổ thật sự là Giang Mạc Viễn mua cho Sa Lâm, thì khi cô nói đến mặt dây chuyền khắc chữ gì thì nếu là người bình thường cô ta sẽ nói nó vốn có chữ gì nhưng Sa Lâm lại phủ định mà nói là Giang Mạc Viễn khắc cho cô ta, cho nên có chút kỳ lạ.

Quan trọng là, khi cô nói Sa Lâm mượn gió bẻ măng, cô ta lại nói lắp ...

“Vậy sao?” Trang Noãn Thần ra vẻ suy nghĩ một hồi, theo lời cô ta nói tiếp, “Sao lạ vậy, Mạc Viễn nói mua cho tôi chiếc vòng cổ, à chính là cái cô đeo đó, là chiếc vòng cổ mà tôi thích lâu lắm rồi. Nhưng không hiểu để đâu mà anh ấy tìm mãi không thấy cho nên gặt tôi là làm mất rồi, người đàn ông này nói dối thật tráo trộn a, nhưng mà may là cô chụp ảnh đăng lên weibo cho nên tôi mới biết được. Càng nghĩ càng tức, anh ấy cứ nói thẳng với tôi là đưa cho cô rồi có phải hơn không? Lại làm tôi lo lắng món đồ quý như vậy bị mất thật đáng

tiếc.

Sa Lâm nhìn Trang Noãn Thần như là nhìn người ngoài hành tinh

“Tôi phải gọi điện cho anh ấy mới được, anh ấy làm chuyện này thực quá đáng.” Trang Noãn Thần vừa nói vừa lấy di động ra.

“Cô không được gọi điện thoại ...” Sa Lâm giật mình, chịu cái chân đau nháy qua đè lại tay cô.

Trang Noãn Thần tỏ vẻ chấn động nhìn coo ta, trừng lớn mắt ..

“Đừng gọi điện ...” Sa Lâm lúc này mới thấy hành vi của mình có chút thái quá.

Trang Noãn Thần không cộc shapas gọi điện nữa ngược lại bình tĩnh nhìn cô ta, sau một lúc lâu nói, “Vậy tóm lại cô ngoan ngoãn đưa cho tôi hay để Mạc Viễn đến lấy?” Lúc này đây, cô cũng có lo lắng , nếu lúc đầu là đoán, thì bây giờ nhìn phản ứng của Sa Lâm liền biết được chiếc vòng cổ này Sa Lâm cố ý lấy trộm của Giang Mạc Viễn.

Sa Lâm đứng thẳng người, cắn môi nhìn chằm chằm Trang Noãn Thần.

“Vòng cổ là cổ lén lấy của Mạc Viễn? Sa Lâm tiểu thư, tôi không biết cô đã lấy nó bằng cách nào, tóm lại nó là của Mạc Viễn tặng cho tôi, tôi có quyền lấy lại.” Trang Noãn Thần giơ tay về phía cô ta, lời nói như châu ngọc, “Vòng cổ đưa lại cho tôi.”

Sa Lâm tức giận rằng, giờ đây Trang Noãn Thần đã dồn cô tới chân tường, cô không thể bước về trước cũng chẳng thể lùi về sau, đưa cho cô ta, lòng không thoải mái, cô biết chiếc vòng này Giang Mạc Viễn mua cho Trang Noãn Thần, mặt giây chuyền cũng có khắc

chữ của Giang Mạc Viễn, nghĩ đến chuyện Mạc Viễn đã nói với cô ta chuyện chiếc vòng này bị mất, nếu không cô ta nào dám đến đây đòi lại vòng cổ? Càng như vậy lòng Sa Lâm càng loạn, không đưa sợ Trang Noãn Thần sẽ gọi điện cho Giang Mạc Viễn lại đây, đến lúc Giang Mạc Viễn biết cô lấy trộm vòng cổ thì có thể làm thịt cô ấy chứ.

Trang Noãn Thần vẫn bình tĩnh giờ tay về phía cô.

Sa Lâm hận chết vẻ mặt này của Trang Noãn Thần, muốn chạy lên tát vào nó một cái, nhưng vẫn đành chịu, hơn nửa ngày mới nhúc nhích lấy từ hộp trang sức trên bàn trang điểm không cam lòng đưa cho cô cái hộp nhỏ.

Chiếc hộp gấm thiên nga xinh đẹp đâm vào mắt người.

Trang Noãn Thần chậm rãi mở ra, nhìn thấy chiếc vòng xinh đẹp trên tạp chí giờ khắc này yên lặng nằm trên bàn tay mình, khẽ thở ra, cùng lúc đó cơn đau không nói lên lời thổi qua trái tim, khi anh đi công tác, Sa Lâm thực sự ở bên cạnh anh.

Kỳ thật vừa rồi nếu có gọi cuộc điện thoại kia cô cũng không sợ, cho dù khi Giang Mạc Viễn tới thì khiến cả ba cùng xấu hổ thôi. Chính là, cô thực sự xem nhẹ chuyện Sa Lâm sợ Giang Mạc Viễn.

“Tôi nói cho cô biết Trang Noãn Thần,, tôi đưa nó cho cô không phải vì tôi sợ, mà là không muốn cô làm phiền đến Mạc Viễn, cô có biết anh ấy bận đến mức nào không. Hay nói cách khác cô không phải là người vợ xứng đáng với anh ấy, vì một cái vòng cổ mà cũng muốn gọi điện phiền anh ấy.” Sa Lâm muốn cho mình chút mặt mũi, mất vòng cổ cô ta tức điên lên.

Trang Noãn Thần tỉnh bơ cười cười, đứng dậy, “Lần đầu tiên tôi thấy được một tiểu tam thấu tình đạt lý như vậy đó.”

“Tôi không phải, cô mới là tiểu tam.”

“OK, tùy cô, muốn nói sao cũng được.” Trang Noãn Thần lười nói chuyện với cô ra, xoay người muốn đi.

“Cô cứ thế mà đi sao?” Sa Lâm khó hiểu.

Trang Noãn Thần ngừng bước, quay đầu lại nhìn cô ta nhíu mày, “Sao nữa, cô còn muốn tôi mời cô ăn đại tiệc sao?”

“Cô đến tìm tôi vì chiếc vòng cổ này?” giọng Sa Lâm có chút cao, bởi vì không tin.

Trang Noãn Thần quơ quơ hộp gấm trong tay, “Tôi đã nói rõ rồi mà, tìm cô chính là vì chiếc vòng cổ này, còn nói gì khác sao? Tôi đi đây, à cũng tiện thể nhắc nhở cô một câu, cô lập tức có thể gọi điện cáo tội với Giang Mạc Viễn, tiện thể nói cho anh ấy có một người vợ vô cảm.” Dứt lời cô đi thẳng ra mở cửa.

“Này, Trang Noãn Thần ...” phía sau, Sa Lâm khập khiễng đuổi kịp, ngữ khí chần chờ, “Rốt cuộc cô có yêu Giang Mạc Viễn không? Hay là Giang Mạc Viễn ở trong lòng cô không bằng một cái vòng cổ?”

Quyển 6 - Chương 57: Một cái tát

Tay Trang Noãn Thần nắm lên tay vịn khoá cửa, nghe nói vậy ánh mắt ngưng lại trong chớp nhoáng, lông mi dài che khuất tầm mắt, khi quay đầu lại đã tĩnh lặng như nước, “Nếu như tôi không yêu anh ấy thì có phải với cô là chuyện quá tốt rồi không? Ít nhất cô còn có cơ hội.”

“Ý cô là gì?” Sa Lâm rùng mình, toàn thân tản ra tia khắc nghiệt, “Thật sự tôi đã đoán đúng rồi, cô lấy Mạc Viễn cũng chỉ vì tiền của anh ấy đúng không? Tôi biết ngay mà, loại đàn bà như cô đừng cứ cho là quạ đen có thể biến thành phượng hoàng, cô hiểu thế nào là yêu chân thành không? Đúng là loại đàn bà nông cạn thấp kém.”

Trang Noãn Thần chờ cô ta phát tiết xong mới lạnh nhạt nói, “Loại đàn bà như tôi thì sao? Ít nhất tôi không giống cô là loại thiên kim từ nhỏ cho nên sao tôi có thể học được chút khí chất của con nhà giàu chứ? Loại phụ nữ bình thường như tôi, ý nghĩ hàng ngày chính là làm sao có thể sống tốt hơn, là sao bản thân mình bớt vất vả, khổ cực, cho nên chúng tôi không rảnh việc mà ngày nào cũng đem tình yêu nói ra ngoài miệng, càng không có thời gian như cô nhân danh tình yêu để thực hiện giấc mộng không có thực. Cho dù tôi nghĩ quạ đen biến thành phượng hoàng thì sao? Quạ muốn biến thành phượng hoàng cũng phải trải qua phen ‘gột rửa’ chứ? ** . Sa Lâm tiểu thư à, cho dù cô không phục cũng phải nhìn vào sự thật, đó là tôi hiện tại đã thành phượng hoàng, lại là con phượng hoàng được Giang Mạc Viễn yêu chiều.”

Chú thích: gột rửa = nguyên văn là “niết bàn” là quá trình vượt qua tai

kiếp, bị thiên lôi đánh, chỉ một tai kiếp trong quá trình tu tiên.

Sa Lâm nghe những lời này xong thì mặt tái mét vì tức giận, thở gấp, chỉ tay vào mặt cô hét, “Trang Noãn Thần, Mạc Viễn thực sự đã nhìn lầm cô rồi. Đáng ra tôi không nên đưa vòng cổ cho cô, căn bản cô không xứng với nó.”

“Xúng hay không nó cũng là của tôi, Sa Lâm cô cảm thấy tủi thân thì đi mà khóc lóc với Giang Mạc Viễn, nhưng có một chuyện cô không có cách nào thay đổi được là Giang Mạc Viễn đã cưới một người phụ nữ tham tiền như tôi làm vợ.” Ánh mắt Trang Noãn Thần có nụ cười thản nhiên xẹt qua, ánh mắt nhìn Sa Lâm lại cực kỳ khinh thường, dứt lời không buồn quay đầu lại rời khỏi phòng khách sạn.

Cuộc nói chuyện này khiến Sa Lâm nổi trận lôi đình, toàn thân run rẩy, không để ý chân đâu vọt tới cửa hét to, “Cô nói rõ ràng cho tôi.”

--

Đường phố, ngựa xe như nước.

Taxi, chiếc trước, chiếc sau nối đuôi nhau.

Đoạn đường này không bị tắc đường, nhưng lại cảm giác chậm chạp khiến người khác cảm thấy lạ lẫm. Lái xe taxi qua gương chiếu hậu nhìn Trang Noãn Thần ở phía sau, thấy cô không nói gì, vẻ mặt có chút khác thường.

Trang Noãn Thần không quan tâm, cô không phải không cảm thấy vẻ mặt của lái xe, cô cũng không giải thích, chính là khi xe bắt đầu vào đường chính thì cô lại nhẹ giọng nói: “Rẽ trái.”

Lái xe ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn cô nói, “Đường đó xa hơn.”

“Tôi thích xa.”

Lái xe bất đắc dĩ lắc đầu, xe rẽ trái.

Chiếc xe taxi bám theo sau cũng rẽ trái theo.

Lái xe có chút bất an, lại liếc nhìn kính chiếu hậu.

Trang Noãn Thần quay đầu nhìn liếc qua chiếc xe phía sau, khịt mũi cười, thấy cũng sắp đến giờ liền lấy di động ra gọi đến một số điện thoại đã quen thuộc. Rất nhanh, đối phương đã tiếp máy, bên kia thật im lặng, tám phần là đang ở văn phòng.

“Tối nay em mệt quá, anh có thể đón em về nhà không?” cô đề thấp tiếng nói, nghe cảm thấy vô cùng yếu ớt.

Giọng nói này tất nhiên làm cho đối phương cảm thấy thân thiết.

“Cả người đều buồn rầu, xe cũng không lái được.” Cô chỉnh thấp tư thế ngồi, chờ bên kia nói xong thì gạt đầu, “Vâng, em ở dưới sảnh công ty chờ anh.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, ánh mắt cô chuyển sang sâu xa, “Lái xe, đi thẳng đến khu mậu dịch quốc tế.”

Lời nói rõ ràng, lái xe thờ dãi, “Lúc này chúng ta không rẽ trái có phải tới thẳng mậu dịch quốc tế rồi không?”

Trang Noãn Thần không đáp lại.

Thấy cô không nói lời nào, lái xe cũng không muốn tự tìm rắc rối cho mình, nhưng thấy chiếc xe phía sau vẫn đi theo, nhin không

được nói: “Sao phía sau vẫn có xe bám theo chúng ta chứ?”

Trang Noãn Thần nhìn liếc qua ánh mắt nghi ngờ của lái xe qua kính, lạnh nhạt nói, “Thích thì cứ để họ đi theo đi.”

“Cô à, ... cô đừng gây rắc rối cho tôi chứ.” Rốt cuộc lái xe cũng nói ra điều vẫn thấp thỏm.

“Tiếp tục đi đi.” Lái xe này tám phần là kẻ nhiều chuyện.

Lái xe đầu choáng mắt hoa, nhưng lại không thể đuổi khách xuống, chỉ có thể đi thẳng đến mật dịch quốc tế.”

—

Xe đi thẳng đến dưới lầu Đức Mã.

Trang Noãn Thần vừa bước xuống khỏi xe thì chiếc xe phía sau cũng dừng lại.

Trời Tây le lói ánh sáng về chiều. Nhìn chân trời, Trang Noãn Thần không chút cử động, cả người bị tia sáng mặt trời che phủ. Dưới ánh chiều, cô nhìn thấy Sa Lâm kéo lê cái chân bất tiện đi đến trước mặt cô.

Nhíu mày có chút khó chịu: “Cô theo tôi làm gì chứ?”

Sa Lâm tiến lên tóm lấy cánh tay cô, giọng nói sắc bén: “Hôm nay cô nói rõ ràng cho tôi.”

“Những gì cần nói tôi đều đã nói, cô còn gì không hiểu nữa?” Trang Noãn Thần càng nhíu chặt mày, ánh mắt nhìn cô giận dữ.

“Cô lừa Mạc Viễn, cô ở bên Mạc Viễn cũng chỉ vì tiền của anh ấy mà thôi.” Sa Lâm tức giận tím mặt mày, lửa giận phát ra từ ánh mắt, tựa như những mũi dao sắc bén lao về phía đối phương, “Tôi không thể để Mạc Viễn bị loại phụ nữ như cô lừa được.”

Trang Noãn Thần đẩy cô ta ra, ánh mắt lạnh lẽo, “Cho dù tôi có lừa thật thì cũng là do anh ấy can tâm nguyện lòng, sao nào? Cô không phục phải không? Loại chuyện này không đến lượt cô ra mặt nói chính nghĩa.”

“Cô là kẻ lừa đảo, mụ đàn bà không biết xấu hổ này.” Sa Lâm tức đến điên rồi, tay túm lấy cánh tay của cô, móng tay dài nhọn bấm chặt vào da thịt cô, “Cô lợi dụng vào khuôn mặt giống tôi để dụ dỗ Mạc Viễn, tôi không thể trơ mắt nhìn Mạc Viễn bị cô lừa gạt.”

Lực của cô ta không nhẹ, hơn nữa móng tay để dài, Trang Noãn Thần chỉ cảm thấy da thịt trên cánh tay đau đớn, mùa này cô mặc quần áo mỏng manh, cánh tay tám phần bị cô ta cào nát, cô giãy ra mới phát hiện Sa Lâm đang cố hết sức bấu chặt, nhấn chặt mày nói, “Cô điên rồi sao. Mau buông ra.”

“Không đời nào. Tôi sẽ lôi cô đi tìm Mạc Viễn, để Mạc Viễn nhìn thấy bộ mặt thật của cô.” Sa Lâm nói xong liền cố sức lôi cô đi.

Trang Noãn Thần vừa định dùng sức đẩy cô ta ra đuôi mắt nhìn thoáng thấy bóng chiếc xe thương vụ đang chuẩn bị dừng bên kia đường thì ý niệm này rất nhanh đè xuống dưới, chỉ còn chờ đợi đến lúc chiếc xe bên kia dừng lại, cô thừa dịp đẩy Sa Lâm ra, theo đà mà bản thân mình ngã xuống đất, hộp gấm trên tay văng sang một bên, tay cô chà sát xuống mặt đất, xước một mảng da lớn da thịt mềm mại ngay lập tức rớm máu.

Sa Lâm quay lưng về phía ngã tư đường, không biết được hoàn

cảnh phía sau, thấy Trang Noãn Thần ngã trên mặt đất, tay chỉ thẳng vào mặt cô hét, “Trang Noãn Thần cô hãy soi gương mà nhìn lại mình đi, đừng tưởng cứ nghĩ giống tôi là được. Mạc Viễn sớm muộn gì cũng phát hiện ra cô là một kẻ tham tiền, bây giờ cô hãy cầm cái vòng này mà biến xa Mạc Viễn đi, nếu không đợi đến lúc Mạc Viễn phát hiện ra, có thể lúc đó cô ngay cả cái vòng này cũng không có đâu. Giá trị của chiếc vòng này cô á thể bán lấy tiền mà dùng cả đời đấy.”

Khi nói, vẻ mặt Sa Lâm đặc ý, chỉ tiếc không thể móc tim bày ra cảm giác sung sướng, phía sau là giọng nói đàn ông dồn dập.

“Noãn Noãn ...” theo đó là bóng đàn ông cao lớn lao lên, nâng Trang Noãn Thần dậy...

Vẻ mặt Sa Lâm đang vui sướng liền cứng đờ, ánh mắt từ vui sướng chuyển sang kinh ngạc, sau đó là ... khiếp sợ...

Bóng đàn ông cao lớn che khuất phần lớn ánh mặt trời. Trang Noãn Thần như chú thỏ nhỏ xinh bị lạc đường thu hút ánh mắt của anh, vẻ mặt anh đầy lo lắng, nâng tay cô lên mới phát hiện được tảng lớn chầy xước thì vô cùng đau lòng, lại nhìn thấy hộp gấm ở trên đất ánh mắt đột nhiên trở lên tàn ác, bỗng dưng quay người lại nhìn thẳng Sa Lâm đang đứng cách đó không xa, ánh mắt vô cùng phần nộ.

Ánh mắt này giá lạnh khiến người ta sợ hãi, khiến cho nhiệt độ xung quanh đều hạ xuống, khiến cho đối phương có cảm giác như đang đứng trên phiến băng mỏng, bất cẩn một chút liền vỡ nát tan chảy. Sa Lâm bị ánh mắt đáng sợ của anh làm cho hồn bay phách lạc, cô chưa từng thấy anh giận dữ như vậy bao giờ, theo bản năng lùi về phía sau mấy bước, miệng run rẩy nửa ngày không thốt ra được một chữ.

Người đàn ông nhếch môi, cái cằm kiêu hãnh bạnh lại, bộ dáng như muốn giết người, lửa giận tràn ngập ánh mắt, tựa như toàn thân anh mỗi tế bào đều bùng bùng lửa giận. Không khí xung quanh cũng nhanh chóng đọng lại, ngừng trôi nổi, dần dần tựa như đóng băng, tận đến khi...

“Mạc Viễn..” vành mắt Trang Noãn Thần hồng hồng, vô lực dựa vào lòng anh, “Tay em đau quá....”

Tim Giang Mạc Viễn bị tiếng gọi này làm mềm lại, cúi đầu nhìn người phụ nữ trong lòng, khi nhìn cô ánh mắt danh đầu đau lòng và thương tiếc, “Anh đưa em đi bệnh viện.” Nói xong cúi người bế lấy cô.

“A.” Cô lại khẽ rên lên, mày gần như nhú chặt lại.

Ánh mắt Giang Mạc Viễn đầy rét lạnh. Không nói lời nào kéo ống tay áo của cô lên, khi nhìn thấy vết bầm như khắc trên da thịt thì hít một hơi khí lạnh, giọng nói bất giác biến thành rít gào...

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Vẻ mặt Trang Noãn Thần ủy khuất, nước mắt theo khoé mắt rơi xuống, nhìn Giang Mạc Viễn lo lắng xem vết thương.

“Cô ta...” cô chỉ vào Sa Lâm ghen ngào “Khi em đứng dưới lầu chờ anh, cô ta liền chạy tới, nói cái gì em không xứng với anh còn... còn ném hộp gấm có vòng cổ cho em... cô ta nói ... nói chiếc vòng cổ này là phí bồi thường cho em... bắt em rời khỏi anh...”

Giang Mạc Viễn vừa nghe thấy vậy ánh mắt càng thêm lạnh lẽo...

Bên này Sa Lâm nghe thế liền tức giận, xông lên, “Trang Noãn Thần cô nói láo? Rõ ràng cô đòi tôi vòng cổ, cô ...”

“Ba..” một cái tát vang dội phá vỡ không khí đang ngưng đọng xung quanh.

Giang Mạc Viễn giơ tay tát Sa Lâm một cái.

Sa Lâm lâm vào khiếp sợ, giơ tay ôm một bên má, rất nhanh, mắt đỏ hồng, nhưng vẫn ngẩng cao đầu nhìn chăm chăm Giang Mạc Viễn, cái tát này của anh dùng hết sức, khoé miệng của cô ứa máu...

Quyển 6 - Chương 58: Tranh cãi

Thủ đoạn, ai lại muốn đùa bỡn, chỉ là xem có phải bị ép buộc đến mức đó không.

Một chút Trang Noãn Thần cũng không muốn đùa bỡn thứ thủ đoạn này, nhưng cô tự biện bạch cho chính mình là, Sa Lâm này đáng nhận chút dạy dỗ. Cô ta y vào Giang Mạc Viễn liền ác mồm với cô, cái tát đó xem như gieo gió gặt bão đi. Nói thật, trong việc xử lý quan hệ nam nữ cô là người luôn chậm chạp, nhưng không vì thế mà cô dễ bị bắt nạt. Tuy tiếp xúc với Sa Lâm không nhiều, nhưng qua câu chữ đối thoại không khó phát hiện cô ta thật sự yêu Giang Mạc Viễn, người như thế một khi cảm thấy có cơ hội thì làm sao có thể từ bỏ ý đồ?

Cô chỉ cố ý dùng lời nói để kích động Sa Lâm, kích động cô ta theo cô đến Đức Mã, rồi diễn một màn trước mặt Giang Mạc Viễn, cô thật muốn xem thử, rốt cuộc Giang Mạc Viễn sẽ bảo vệ ai?

Anh ấy thấy Sa Lâm sẽ như thế nào?

Phần nộ? Hay là bảo vệ?

Hoặc sẽ khó xử, sẽ thẳng thắn hết thảy với cô? Hoặc là, thật sự sẽ ở trước mặt Sa Lâm nói thẳng với cô, Trang Noãn Thần, thực ra anh đã sớm hối hận khi lấy em, người anh yêu luôn là Sa Lâm.

Nhưng cho dù là kết cục tồi tệ nhất, Sa Lâm cũng phạm phải một điều tối kỵ, cảm giác thuộc về gia đình của đàn ông hơn hẳn phụ nữ,

bất luận cuộc hôn nhân này làm hấn thất vọng ra sao, đàn ông đều không dễ dàng đề nghị ly hôn, cho nên, đàn ông thề non hẹn biển với tiểu tam thế nào đi chăng nữa đều không thể chịu nổi chuyện tìm đến vợ chính thức tranh cãi ầm ĩ, càng miễn bàn đến người luôn kiểm soát mọi chuyện như Giang Mạc Viễn, người đàn ông có tính cách mạnh mẽ như vậy, anh làm sao có thể để phụ nữ khống chế tình hình, xỏ mũi dắt đi?

Bất quá, một cái tát này của Giang Mạc Viễn nằm ngoài dự kiến của Trang Noãn Thần, cô không ngờ Giang Mạc Viễn lại thẳng tay như thế. Dính chặt vào lòng Giang Mạc Viễn, cô thậm chí cảm nhận được sự phẫn nộ trong ngực anh rất rõ ràng, nhấp nhô lên xuống, như có con thú xông khỏi chuồng giam.

Sa Lâm khóc, cực kỳ ảm ức, hồi lâu mới tìm lại giọng của mình, “Giang Mạc Viễn, anh, anh đánh em... Anh không phân thị phi, anh...”

“Vừa rồi, tôi nghe rất rõ!” Giang Mạc Viễn nghiêng răng, gần như gần từng tiếng bật ra khỏi môi, “Em lén lấy vòng cổ không nói, còn cầm nó đến để làm nhục Noãn Noãn? Sa Lâm, lời tôi nói em đã quên sạch rồi sao?”

“Không phải, em...” Sa Lâm nói được một nửa thì rùng mình một cái đột ngột im miệng, lúc này cô mới nhớ đến lời cảnh cáo của Giang Mạc Viễn, đúng vậy, anh từng không dưới một lần cảnh cáo cô, không được đến quấy rầy Trang Noãn Thần...

Cô, hành vi hôm nay của cô đã chà đạp nguyên tắc của anh!

Ánh mắt đột nhiên chuyển sang hướng Trang Noãn Thần, cô ta đang dựa vào lòng Giang Mạc Viễn, ánh mắt đối diện với cô lại cực kỳ bình tĩnh. Sau đó, Sa Lâm xem như hoàn toàn sáng tỏ, cô bị Trang

Noãn Thần đùa bỡn, cô bị mắc mưu! Cảnh tượng này đương nhiên sẽ khiến Giang Mạc Viễn hiểu lầm, để anh hiểu lầm là cô chủ động đến tìm Trang Noãn Thần!

Sau khi ý thức được điều này, Sa Lâm càng trở nên lúng túng, hét lên, “Trang Noãn Thần, cô là kẻ lừa đảo...” Nói xong liền xông tới muốn đánh Trang Noãn Thần.

“Á...” Trang Noãn Thần ra vẻ sợ hãi, trực tiếp vùi mặt vào ngực Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn vươn tay ngăn Sa Lâm lại, mắt kiên nhẫn hất mạnh, cả người Sa Lâm bị đẩy ngã trên đất, lúc này đây sức lực mạnh hơn, cô đau đến phát khóc.

“Giang Mạc Viễn, cô ta hoàn toàn không đáng để anh yêu, anh mở to mắt nhìn cho kỹ đi, cô ta mới chính là kẻ nói dối, một ả đàn bà tham chuộng hư vinh!”

Sa Lâm khóc khóc thảm thiết đưa đến ánh mắt tò mò của người qua đường.

Sắc mặt Giang Mạc Viễn xanh xám dọa người.

Trang Noãn Thần thấy thế bèn đẩy Giang Mạc Viễn ra, khóc lóc chạy tới ven đường, vẫy xe bỏ đi.

“Noãn Noãn...” Giang Mạc Viễn luống xuống, sau khi nhặt hộp gấm lên thì chạy vọt tới xe đỗ bên đường, bên này Sa Lâm cũng ngoan cố đứng dậy...

“Giang Mạc Viễn ...”

“Đừng để tôi nhìn thấy em nữa!” Giang Mạc Viễn tàn nhẫn bỏ lại một câu, rồi lái xe đuổi theo Trang Noãn Thần.

Sa Lâm đứng tại chỗ, lại bắt đầu khóc rống lên.

Từ bệnh viện về nhà, trên đường đi Trang Noãn Thần đều im lặng, viền mắt đỏ au, trái lại không có nước mắt.

Nói không ảm ức là giả.

Cô chưa bao giờ nghĩ bản thân vì đối phó một người phụ nữ còn có thể rơi vào tình trạng hao hết tâm tư thế này, không tiếc làm tổn thương chính mình. Nói đến đâu, e rằng Sa Lâm còn đau hơn cả cô, thế nhưng, tích tụ ở đáy lòng cô thì có ai biết được? Cô lần lượt bắt gặp họ ở cùng nhau, chẳng lẽ tới nước đó còn phải nén giận không làm gì hết à?

Vùi mình trên sofa, cô tì cằm vào đầu gối, cả người như con búp bê không biết tức giận. Dọc theo đường đi, Giang Mạc Viễn cũng không biết phải mở miệng giải thích thế nào, im lặng đi theo về đến nhà, sau lúc lâu cầm bộ đồ mặc nhà đi xuống lầu đến bên cạnh cô, ngồi xuống, “Thay đồ đi.”

Trang Noãn Thần không nói lời nào, ngay cả nhìn cũng không nhìn anh.

Anh biết cô tức giận, cũng không ép buộc thêm, lấy hộp gấm trong túi ra để trên bàn trà.

Màu hộp gấm đâm đau mắt Trang Noãn Thần, cô đột nhiên như phát điên cầm hộp gấm lên, hung hăng ném mạnh đi. Hộp gấm đánh lên

tường kính lại dội ngược trở về, bung ra rơi xuống mặt thảm, vòng cổ tinh xảo từ bên trong rơi ra ngoài.

Mảnh lớn rắng chiều hắt lên chiếc vòng cổ, hoa hồng vàng trên đó nhuốm vẻ sáng bóng xinh đẹp.

Giang Mạc Viễn thấy thế, đáy mắt lướt qua chút áy náy, nâng tay nhẹ phủ lên tóc cô, cúi đầu nói, “Xin lỗi em.”

Nước mắt, men theo vành mắt chảy ra.

Lúc này đây, là đau lòng.

Kỳ thực cô biết bản thân không đủ kiên cường, nếu đủ, cô nên giả bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh tự nhiên đi vào phòng nghỉ ngơi, nên làm gì thì làm, mà không phải ở đây chảy nước mắt với anh. Thời khắc bước vào cửa, thời khắc chỉ có anh và cô, cô mới biết khoảng thời gian này cô chịu ảm ức biết bao, bàng hoàng cùng bất lực như thủy triều dâng cao, rốt cục cô không nhịn nổi nữa, cô muốn phát tiết hết, phát tiết toàn bộ bất mãn trong lòng cô.

“Đừng khóc nữa.” Giang Mạc Viễn nhẹ nhàng ôm cô, trong mắt đầy vẻ xót xa.

Cô để mặc anh ôm, lệ tuôn lạnh lùng gần từng chữ, “Áo vest màu đen của anh đâu? Chiếc áo tháng trước đặt may đó.”

Giang Mạc Viễn sững sờ.

Cô ngẩng đầu, hai mắt ướt lệ dần dần tuyệt vọng rõ nét, “Muốn em nói rõ ràng một chút không? Lần này anh đi công tác về, vốn mặc chiếc áo đó.”

Giang Mạc Viễn bỗng nhiên nhíu mày, mở miệng muốn giải thích, nhưng một chữ cũng nói không nên lời, hồi lâu mới lẩm bẩm một câu, “Noãn Noãn, anh biết trong chuyện này anh có lỗi với em, nhưng chuyện không như em nghĩ đâu.”

“Em nghĩ thế nào?” Trang Noãn Thần quan sát anh, “Hóa ra anh cũng biết em sẽ hiểu làm sao? Anh cũng biết hai người làm vậy để người ngoài nhìn sẽ cảm thấy rất mờ ám có phải không? Giang Mạc Viễn, không phải em chưa từng cho anh cơ hội, nhưng còn anh? Ngoại trừ gạt em thì vẫn là gạt em!” Cô đẩy anh ra, siết chặt nắm tay, “Đừng cho rằng em không biết gì hết! Giang Mạc Viễn, anh đừng coi thường người khác quá! Anh xem em là gì? Cô ấy chết rồi à? Vậy người em thấy là ai? Hồn ma chẳng?”

Giang Mạc Viễn sợ nhất chính là có một ngày như vậy, nhưng ngày này vẫn đến. Anh mím môi, nhẫn nại giải thích, “Cô ấy còn sống, đây cũng là chuyện sau này anh mới biết. Ngày đó đi công tác về, quả thực anh có gạt em, thế nhưng, là anh sợ em hiểu lầm, đến lúc đó cho dù anh có giải thích thế nào cũng vô ích.”

“Ngay cả dự định giải thích với em anh cũng không có, vậy sao anh chắc chắn em sẽ không tin lời anh nói?” Trang Noãn Thần nghĩ đến đoạn video ghi hình kia mà đau lòng, “Anh giỏi lắm Giang Mạc Viễn, đường đường là một CEO, nhưng lại diễn mấy trò lừa bịp của đứa con nít. Anh vì gạt em cũng thật lao tâm quá mức, em không biết anh khi nào thì mới hạ màn, còn làm bộ như vừa đáp xuống sân bay, thay đồ để gạt em, anh thật giỏi, anh cũng thật có tố chất diễn xuất, anh theo kinh doanh thật đáng tiếc, hẳn phải làm diễn viên, tuyệt đối có thể giật giải Ảnh Đế.”

Ánh mắt Giang Mạc Viễn nhuốm vẻ lưỡng lự.

“Anh không cần nhìn em thế đâu, đúng vậy, là sau đó em đã xem lại

đoạn băng ghi hình.” Trang Noãn Thần dứt khoát nói, “Bởi vì em luôn cảm thấy thị lực của bản thân rất tốt, cũng luôn nhớ lúc anh đi công tác vốn không hề mang theo chiếc áo vest đó. Cho nên em nhờ người cho xem băng ghi hình, không xem không biết, xem rồi mới biết khả năng diễn xuất của anh thật tuyệt vời.”

Giang Mạc Viễn có chút dở khóc dở cười, đưa tay kéo cô lại, “Noãn Noãn, em đã thấy hết rồi, nên hiểu tâm tư của anh dành cho em chứ, nếu không phải sợ em nổi giận và hiểu lầm, anh có thể làm ra chuyện nhảm chán như vậy sao?”

“Ý của anh là, anh gạt em ngược lại là quan tâm em? Em còn phải mang ơn anh mới đúng?” Trang Noãn Thần lạnh lùng trào phúng, “Vậy chẳng phải em nên đi cảm ơn Sa Lâm, cảm ơn cô ta đã ở bên kề cận khi anh đi công tác, hầu hạ trước sau?”

Vẻ mặt Giang Mạc Viễn lạnh đi, trong lòng ước gì có thể bắt Sa Lâm đến xâu xé, “Noãn Noãn, em đừng nghe Sa Lâm nói lung tung, anh hoàn toàn không biết cô ấy sẽ đi theo anh.” Anh nói rõ đầu đuôi chuyện này với cô, trong lúc nói, Trang Noãn Thần cũng không cắt ngang lời anh, mặc dù không nhìn anh, nhưng nhìn ra được là cô đang nghe.

Sau khi giải thích xong chuyện ngày đó, anh nói lại lần nữa, “Chuyện của Sa Lâm, anh thực sự không muốn nói với em, bởi vì cô ấy đã được Trình Thiếu Tiên khuyên nhủ về nước, anh không muốn bởi vì sự xuất hiện của cô ấy làm cho em có ngăn cách với anh.”

“Em rất muốn tin anh, nhưng Giang Mạc Viễn, em rất sợ, anh suy tính mọi chuyện đều rất chu toàn, nhưng anh quên mất chúng ta là vợ chồng, có một số chuyện anh thực sự không nên gạt em.” Sóng mắt Trang Noãn Thần chấn động, khóe mắt như nước như sương, “Thực sự em đã sớm biết anh qua lại với cô ta, em không quan tâm

hai người rốt cục có quan hệ gì hay không, cái em muốn chính là lời nói chân thật từ anh. Anh biết không? Em và Trình Thiếu Tiên là tận mắt nhìn thấy anh và Sa Lâm ôm hôn nhau, em chờ anh giải thích, thậm chí còn chủ động đề cập đến Sa Lâm, anh không nói, em cũng cố nhin làm như không có gì. Buổi tối sinh nhật em anh ở đâu? Thật sự ngay cả ông trời cũng thấy không đáng cho em, để lúc em đi ăn còn nhìn thấy anh và Sa Lâm bên nhau, anh ôm cô ta vào khách sạn, 11h30, sinh nhật của em còn nửa tiếng nữa là trôi qua thì anh mới về nhà, mang theo toàn thân đầy mùi nước hoa nói với em, anh phải tăng ca, họp cả đêm ở công ty...”

Hơi thở cô dồn dập, ngực đau đến mất mạng, đứng lên chỉ vào anh, cực kỳ tức giận, “Giang Mạc Viễn, anh xem em là đồ ngốc à? Mùi nước hoa và mùi thuốc lá em cũng không phân biệt được? Có lẽ anh muốn dạy em phải kiên nhẫn như thế nào? Em không nói, không có nghĩa là em không biết! Anh thế nào cũng được, nhưng anh làm ơn đừng mỗi lần như thế đều để em nhìn thấy có được không?” Đầu choáng mắt hoa, toàn thân bủn rủn, cô ngã ngồi xuống ghế, tay chống lên thanh vịn sofa.

Quyển 6 - Chương 59: Vòng luẩn quẩn tình cảm

Sắc mặt Trang Noãn Thần trắng bệch, hàm răng cắn chặt lấy bờ môi đang run rẩy. Giang Mặc Viễn thấy thế liền duỗi tay ra ôm lấy cô lại bị cô đẩy ra, hàng lông mày nhíu lại, tiếng nói nghẹn ngào vô lực, “Đừng chạm vào em.” “Noãn Noãn...” Giang Mặc Viễn thấy mặt cô tái nhợt đến dọa người, mạnh mẽ kéo cô lại gần liền phát hiện ra cô đang run rẩy liền ôm chặt lấy cô, “Xin lỗi em, đều là anh sai.” Trang Noãn Thần không giãy dựa nữa, để tùy ý anh ôm, trái tim cũng đập mạnh dữ dội, chỉ có thể lấy tay đè chặt lên ngực để giảm bớt đi sự khó chịu thoáng xuất hiện trong lồng ngực. “Sa Lâm cầm nhầm tài liệu, anh đến khách sạn thật sự là để lấy lại tài liệu. Sa Lâm bị đau chân, mà lúc ấy mọi người lại chờ anh về họp nên anh không muốn lãng phí thời gian, chỉ có thể đưa cô ấy quay trở về khách sạn. Noãn Noãn, sinh nhật em anh muốn cho em bất ngờ hơn bất kỳ một ai khác, lúc đi công tác thậm chí còn cố mang được chiếc vòng cổ này về bởi vì anh biết em rất thích nó, quyển tạp chí kia em lật giở ra xem đã không dưới mười lần chính là để xem nó. Anh không biết sau đó tại sao nó lại rơi vào tay Sa Lâm, không có quà tặng anh chỉ có thể chuẩn bị một cái khác, thậm chí còn muốn đưa em đi ăn tối, nhà hàng anh cũng đặt hết cả rồi nhưng thực sự là có việc đột xuất. Anh lấy được tài liệu liền quay về công ty ngay lập tức, nhanh chóng xong việc trước 12 giờ để về nhà kịp sinh nhật em.” Lần đầu tiên Giang Mặc Viễn kiên nhẫn giải thích với người khác như thế, gắt gao ôm lấy cô như sợ cô biến mất. Anh nhẹ nhàng, cúi đầu nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của cô, dịu dàng nói, “Anh thực sự nghĩ rằng sẽ giải quyết tốt chuyện này, nhưng không nghĩ tới là vẫn làm tổn thương đến em. Xin lỗi em, anh chỉ nghĩ đến bảo vệ em mà chưa từng nghĩ tới chuyện Sa Lâm sẽ làm tổn thương em.” Khóe mắt Trang Noãn

Thần hồng hồng, nhưng lại cố không cho nước mắt chảy ra, anh mắt vô định nhìn về một hướng, vẫn không nhúc nhích. Thấy thế Giang Mặc Viễn thờ dãi, lại nhận thấy được thân thể đang phát run của cô, cúi đầu, ánh mắt lộ ra lo lắng và đau lòng rất rõ ràng, “Anh phải giải thích như thế nào nữa thì em mới tin anh đây?” Cô không nói, hàng mi dài che khuất ánh mắt đau đớn. Đôi môi run rẩy. Tay Giang Mặc Viễn đỡ lấy gáy của cô, nhìn chăm chăm vào cô một lúc sau đó đứng dậy đi đến trước cửa sổ sát đất, nhặt lên cái hộp gấm đựng vòng cổ sau đó đi tới một lần nữa ngồi bên người cô, “Vòng cổ này là anh cố ý chuẩn bị cho em, anh đeo giúp em, được không?” Bản lĩnh đồ dành phụ nữ anh tự nhận là mình không thể so được với Mạnh Khiếu, như thế này đã là cực hạn của anh lắm rồi. Rốt cuộc Trang Noãn Thần cũng giương mắt lên, chiếc vòng cổ tinh xảo phản chiếu ánh sáng vào trong mắt của cô, giống như những chấm sáng nhỏ của những viên ngọc trong đêm khuya vậy. Đầu ngón tay cô chậm rãi chạm nhẹ vào chiếc vòng cổ. Giang Mặc Viễn thấy thế liền nhẹ nhàng thờ ra, còn tưởng cô rốt cục cũng dịu bớt rồi, vừa chuẩn bị mang vào cho cô thì cô lại giật lấy cái vòng, ánh mắt đối chọi lại ánh mắt của anh. “Đồ người phụ nữ khác từng dùng qua rồi em không cần.” Dứt lời liền thả lại vòng cổ vào trong tay anh một lần nữa, giọng điệu lạnh nhạt. Nụ cười yếu ớt bên môi Giang Mặc Viễn chợt cứng đờ, đầu tiên là sững sốt, sau đó là bất đắc dĩ đặt vòng cổ sang một bên, hai tay giữ lấy bả vai của cô, hàng lông mày nhíu chặt lại trông rất nghiêm khắc, “Noãn Noãn, làm sao em mới có thể nguôi giận? Nên giải thích anh cũng giải thích rồi, em còn muốn anh thế nào nữa?” Điều bộ nóng nảy của người đàn ông lộ ra chút bất đắc dĩ, phả vào trán của cô một mùi hương. Giương mắt lên, cô hờ hững, “Rốt cục anh không đủ kiên nhẫn?” “Không, sao anh không kiên nhẫn chứ?” Gian Mặc Viễn vội vàng giương môi cười làm lành, thật cẩn thận kéo tay cô qua, “Anh chỉ sợ em vì việc nhỏ này mà tức giận hại mình thôi, em xem sắc mặt em tái nhợt đến dọa người rồi. Như vậy đi, em hỏi, chỉ cần có thể trả lời thì anh sẽ trả lời em hết, chỉ cần em có thể nguôi giận thì bất anh làm gì cũng được.” Trang Noãn Thần rốt

cục thọt dài, “Anh buông ra trước đã.” Giang Mặc Viễn sừng sốt. “Anh siết tay em đau quá.” Cô nói một câu lạnh như băng. Đáy mắt Giang Mặc Viễn ảo não, vội vàng buông tay ra. Cô đi đến sô pha, ngồi xuống, kéo một cái gối ôm lên ôm vào trong lòng, cuộn mình vào trong góc sô pha trông giống như một đứa trẻ bất lực. Giang Mặc Viễn sợ nhất là nhìn thấy cảnh như vậy. Có một đêm khuya rồi anh mới về nhà, vào phòng khách liền nhìn thấy cô cũng ngồi trên sô pha với dáng vẻ như thế này nhắm mắt ngủ, một giây đó khiến anh cảm thấy tự trách trong lòng, cảm thấy bản thân chỉ lo công việc mà bỏ mặc không chăm sóc cho cô. Hôm nay, giờ khắc này cũng như vậy, không chỉ có tự trách mà còn có đau lòng vạn phần, cô vẫn luôn là một cô gái thiếu cảm giác an toàn. “Em muốn nghe tất cả mọi chuyện về Sa Lâm.” Thật lâu sau, cô nói ra một câu. Một câu này như là thánh chỉ có thể làm cho Giang Mặc Viễn thở ra nhẹ nhàng. Cô đã gặp qua Sa Lâm, anh cũng không cần phải giấu diếm cô cái gì nữa. Anh gật gật đầu sau đó đem mọi chuyện có liên quan đến Sa Lâm, Trình Thiếu Tiên và Mặc Thâm đều kể lại hết với cô. Thời gian kể lại chuyện rất dài, anh kể lại chuyện nhưng cuối cùng kể đến chuyện của Mặc Thâm thì có mấy lần đều phải tạm dừng. “Được rồi, đừng nói nữa, em hiểu hết rồi.” Trang Noãn Thần đứng là không nỡ để anh phải nhớ lại chuyện đau lòng, nhất là nghe đến chuyện lúc ấy anh tự mình mang thi thể Mặc Thâm về thì lòng của cô cũng đau theo. Nỗi đau như thế cần bao nhiêu kiềm nén mới có thể bình tĩnh như vậy? Không khó nhìn ra quan hệ của anh và Mặc Thâm rất tốt, cho dù hiện giờ anh đã luyện được khả năng không biểu lộ vui buồn ra bên ngoài, nhưng khi đề cập đến em trai thì ánh mắt không thể tránh khỏi đau đớn. Lòng của cô rất đau, đau theo anh. Thật ra, cô rất muốn tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy anh, nhưng mà ý nghĩ trong đầu cô bắt buộc cô không thể hành động như vậy. Giang Mặc Viễn nhìn cô, nhìn thấy bộ dáng động lòng người kia của cô khiến đáy lòng anh càng thương yêu hơn, anh nhẹ giọng nói, “Vậy bây giờ em có tin anh không?” Cô giương mắt, ánh mắt bình tĩnh. “Sa Lâm thì sao? Cô ấy phải làm sao bây giờ?” Không trả lời lại câu hỏi của anh, cô lại quăng ngược lại

một vấn đề khác. Anh nghe vậy liền tỏ vẻ khó hiểu. “Anh muốn xử lý chuyện với cô ấy như thế nào.” Trang Noãn Thần muốn làm rõ chuyện này. Giang Mặc Viễn tới gần cô, tay khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, vẻ mặt thật nghiêm túc, “Tin tưởng anh, anh sẽ xử lý tốt.” Ánh mắt cô dừng giữa không trung, không nhìn vào anh. Anh nhin không được liền cúi đầu muốn hôn lên môi cô, cô quay đầu né tránh. “Noãn Noãn...” Giang Mặc Viễn sắp phát điên, nhưng vẫn cố đè lại bản thân mình. “Anh từng hôn cô ấy.” Cô nhú mày. Giang Mặc Viễn sửng sốt, hơn nửa ngày mới không nói gì cười cười, “Anh nói là anh bị cưỡng ép em có tin không?” “Anh cảm thấy rằng em sẽ tin sao?” Cô hỏi lại. Tay Giang Mặc Viễn chìa ra, có chút dờ khóc dờ cười, “Đổi lại là anh cũng sẽ không tin.” “Anh muốn em tin là anh bị cưỡng ép, đó không phải giống như bảo em tin chuyện đàn ông đều bị phụ nữ cưỡng ép sao?” Trang Noãn Thần trừng mắt nhìn anh, “Trâu không uống chung nước thì có thể húc nhau sao? Anh không đẩy được cô ấy ra sao? Cảnh hai người hôn môi diễn ra cũng thật là lâu.” “Đổi lại cách nói được không?” Giang Mặc Viễn lần đầu tiên hạ mình dỗ dành phụ nữ như thế, cúi đầu nói, “Không thể nói là cảnh hôn môi kia, em có thể nói là cảnh cưỡng hôn kia.” “Giang Mặc Viễn!” Trang Noãn Thần hét lên tên của anh, “Có phải là anh cảm thấy em hết giận rồi không?” Giang Mặc Viễn nhanh tay ôm cô vào trong lồng ngực, bàn tay to vuốt khẽ khẽ sau lưng cô an ủi, “Anh nói là sự thật.” Lần đó anh không đẩy Sa Lâm ra thực đúng là lỗi của anh, nhưng lúc ấy anh thật sự cũng rất muốn biết chính mình có còn chút cảm giác nào với Sa Lâm nữa hay không. Lúc mà môi kề môi với Sa Lâm thì trong đầu anh đều là hình ảnh của Trang Noãn Thần. Một giây kia anh hoàn toàn hiểu được, Sa Lâm đã thành quá khứ, trong lòng anh chỉ có Trang Noãn Thần. “Người anh yêu là em, không phải cô ấy.” Anh nhẹ nhàng nói một câu như vậy bên tai cô, một câu mà kiên định. Hai tay Trang Noãn Thần vòng lấy hai chân, cúi đầu, một câu cũng không nói. Thật ra cô cũng không đến mức đánh mất hết lý trí, cô tức giận không phải là giả, nhưng mà để một người trời sinh tính tình cao ngạo như anh phải hạ mình giải thích như vậy mà một chút cảm

động cũng không có thì là giả. Thật ra là cô lại trách chính mình hơn, cô cảm thấy được bất luận là cô có làm gì, tài giỏi đến cỡ nào thì lúc ở cùng một chỗ với anh cũng đều có gánh nặng trong lòng, nó giống như là một viên ngọc trai đen ở trong vũng nước cạn, mỗi ngày đều bị người khác theo dõi, đào bới. Gian Mặc Viễn so với viên ngọc trai đen thì còn hơn nhiều, còn cô chính là vũng nước cạn kia. Kiều ngạo như anh, rõ ràng là vật ở dưới biển sâu lại bị mắc cạn trong vũng nước, không phải là cô không tự tin, cũng không phải cô cố tình cái cọ sinh sự, nhưng mà lúc bình tâm nghĩ lại thì chuyện môn đăng hộ đối quả thực rất có lý. Đối mặt với tình yêu của Giang Mặc Viễn, cô không dám hồi đáp quá nhiều, bởi vì cô không biết phải yêu thương anh như thế nào, cũng sợ chính mình sẽ trở thành như một oán phụ sẽ khiến anh chán ghét. Anh yêu cô, cô biết, tình cảm của anh luôn bộc lộ ra, không chút nào che giấu. Cô thương anh, cô không muốn nói cho anh biết, phụ nữ luôn rất cảm tính, một khi phá tan cái tầng ngăn kia thì cô nhất định sẽ trở nên lo được lo mất. Giang Mặc Viễn có thể dễ dàng cô lần một lần hai, thậm chí là mười lần tám lần, nhưng có thể dễ dàng tha thứ cả đời không? Cô yêu anh, yêu đến mất đi bản thân, yêu đến ngay cả chính mình cũng không nhận ra, đây chính là chuyện đáng sợ nhất. Giang Mặc Viễn giải thích chuyện cũ từ đầu tới cuối, cô nghe xong thật ra không muốn tin anh cũng khó. Hôm nay chính Sa Lâm đã để cho tự mình cô cời bỏ, như vậy sau này thì sao? Thành công như anh thì bây giờ cũng chỉ mới ba mấy tuổi, tới lúc bốn mươi tuổi thì sao? Cô biết là bản thân mình yêu đến sinh ra sầu não, yêu đến sợ hãi rồi. “Em cho anh thời gian xử lý chuyện Sa Lâm.” Cả buổi trời cô mới lại mở miệng. Giang Mặc Viễn nhìn không được ôm sát cô, “Cảm ơn em.” Sự tin tưởng của cô khiến anh đau lòng. “Nhưng mà...” Cô vừa chuyển. Đuôi lông mày của anh nhú lại một cách khấn trương, cúi đầu xuống nhìn chằm chằm cô, môi mím lại. “Cho em thời gian yên tĩnh.” Giọng điệu của cô mềm mại xuống, thờ dãi, vùi mặt vào giữa hai chân, giọng nói nói ra nghe có vẻ không rõ ràng, “Em mệt mỏi quá, thực sự rất mệt mỏi.” Giang Mặc Viễn nghe xong những lời này lại cảm thấy đau lòng, cúi đầu

hôn lên đỉnh đầu của cô, áy náy nói, “Thực xin lỗi, anh hiểu rồi.” Trong khoảng thời gian này cô phải đối mặt với nhiều chuyện, nếu mà là người phụ nữ khác chắc là đã làm ầm ĩ một trận với anh rồi, thậm chí là còn có thể làm ầm đến cả công ty, nhưng mà cô lại không, nhẫn nhịn cho tới hôm nay mới nói ra. Như vậy cũng đã đủ giữ thể diện cho anh lắm rồi.

Quyển 6 - Chương 60: Thông đồng bất ngờ

Kết quả của sự yên tĩnh chính là: Trang Noãn Thần trực tiếp ra khỏi biệt thự, tới căn nhà mới ở nội thành ở.

Giang Mạc Viễn biết chuyện này cũng có chút tức giận nho nhỏ, nhưng sau đó lại áp chế lửa giận, thử đứng vào hoàn cảnh của cô để hiểu một chút, cho nên cũng bớt giận rất nhanh. Trong khoảng thời gian này, Tiêu Duy và Đức Mã cạnh tranh càng thêm kịch liệt, gần như mỗi ngày anh đều quay như con quay, thậm chí số lần đi công tác ngày càng nhiều. Nói thật, Trang Noãn Thần một mình ở biệt thự cũng khiến anh lo lắng, tới ở căn nhà mới kia cũng tốt, ở đó gần tiểu khu có nhiều người, mức độ nguy hiểm tính ra rất thấp; thứ hai nữa là diện tích căn phòng mới nhỏ, ở một mình cũng không giống như là ở căn biệt thự rộng lớn.

Anh biết, trong lòng Trang Noãn Thần luôn có nút thắt là Sa Lâm.

Anh cũng biết, trong lòng phụ nữ, khi gặp phải những chuyện như thế này cần phải có thời gian để bình tâm.

Mà Trang Noãn Thần ở bên này, sau khi tới ở căn nhà mới thì cuộc sống đơn giản rất nhiều, mỗi ngày sau khi kết thúc giờ làm cô sẽ đến siêu thị mua đồ qua loa một chút, không giống như lúc ở cùng với Giang Mạc Viễn đều phải đặc biệt chú ý. Không phải là cô không chú trọng mà là Giang Mạc Viễn chưa bao giờ bạc đãi chính mình, nhất là trong bữa ăn, cực kỳ chú ý hương vị của bữa ăn.

Vào ở nhà mới, thật ra cô rất an nhàn.

Ngoài ý muốn là Giang Mạc Viễn đồng ý để cô dọn ra khỏi biệt thự, nhưng anh muốn lúc nào anh ở Bắc Kinh thì sẽ đến ở căn nhà mới này, rất có bộ dáng của chủ ngôi nhà mới; anh không ở Bắc Kinh, tối đến bận rộn nhất là bà nội, bà nội gần như mỗi ngày đều tìm cô làm công tác tư tưởng, cô biết rõ, chuyện này tám phần là chủ ý của Giang Mạc Viễn.

Trong khoảng thời gian này Sa Lâm thực im ắng, không có gì mới cả, cũng không có gió thổi cỏ lay gì. Cô không biết Giang Mạc Viễn xử lý chuyện của Sa Lâm như thế nào, nếu đã cho anh thời gian thì cô cũng không hỏi đến nữa.

Thời tiết càng ngày càng nóng. Ngày qua ngày, lại là một buổi sáng sớm.

Nắng sớm rơi vào trên giường, ánh nắng vàng óng chiếu vào trong phòng.

Trên thảm, quần áo nam nữ rơi rụng khắp nơi, trên ghế dựa cạnh giường, quần lót màu đỏ bị ánh mặt trời chiếu đến chói mắt.

Ánh mặt trời như ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve lên thân hình đầy đặn của người con gái, một cánh tay rắn chắc của đàn ông ôm lấy cô, cả người cô nằm trong lòng ngực của người đàn ông, khuôn ngực trần của người đàn ông phập phồng theo nhịp thở, hai người ngủ thực rất sâu nhưng bên trong lại tràn đầy lửa lúot, không khó nhận ra tình cảnh đêm qua mãnh liệt đến mức nào.

Điện thoại di động đặt ở đầu giường “ting” một tiếng vang lên, người con gái đang ở trong lòng ngực người đàn ông run rẩy tỉnh dậy, sau đó lại nhọc nhằn chống lại vom ngực rõ ràng của người đàn ông đang ở trước mặt mình...

“A...” Tiếng thét chói tai khiến không khí đang yên tĩnh bị phá vỡ hoàn toàn.

Người đàn ông bị tiếng thét của người con gái làm thức giấc, trợn mắt, nhìn chăm chăm vào bộ dáng kinh ngạc của cô, sau đó cười cười, cánh tay dài duỗi ra kéo cô về lại trong lòng mình. “Bảo bối, còn sớm mà, ngủ thêm một chút nữa đi.”

Một tay của cô gái đẩy anh ra, ý thức được cơ thể mình trong chăn không mặc gì, run rẩy chỉ tay vào anh. “Mạnh Khiếu, tối hôm qua chúng ta có chuyện gì vậy?”

Mạnh Khiếu bị cô làm cho tỉnh ngủ, đứng dậy đầu giường khỏe môi lộ một vẻ tà mị, “Không có gì, em lại uống rượu mà thôi.” Đây không phải là lần đầu anh tìm được cô say mềm ở trong quán. Tối hôm qua khiến anh vừa tức giận vừa vội nhưng không thể không thừa nhận khi anh nghĩ ra dùng thịt rừng phạt này với cô thì cô thực làm cho anh mất hồn.

“Chúng ta...”

Cô nhìn nhìn mình, lại nhìn qua Mạnh Khiếu, thoáng thấy anh trần truồng, lộ nửa người trên, cô vội vàng nhắm chặt mắt lại, đỏ mặt.

Mạnh Khiếu cười càng đen tối, “Chúng ta ở trên giường, lại lần nữa.”

“Anh...” Có nghe thấy hốt hoảng trong lòng, anh nói ra thật tự nhiên.

“Tôi làm sao?” Mạnh Khiếu nhìn chăm chăm cơ thể lộ ra của cô. Đầu vai lộ ra trong không khí, ở phía trên còn có dấu hôn anh lưu lại nên bụng dưới của anh lại nổi lên một trận khô nóng quen thuộc, tiếng nói trầm trầm, “Chúng ta cũng không phải là lần đầu xảy ra

quan hệ, sao phải then thùng như vậy?”

Hạ Lữ giận trừng mắt nhìn anh hơn nửa ngày, lại miễn cảm phát hiện ánh mắt biến hóa của người đàn ông liền chau mày, “Không biết xấu hổ!” Nói xong cô quần lấy chăn, rời khỏi giường, mặc quần áo vào.

Manh Khiếu bước tới ôm cô từ sau lưng, bàn tay to thuận thế luồn vào trong chăn, cúi đầu nói bên tai cô, “Đừng đi.”

“Buông ra.” Cô tức giận.

“Tôi không buông!” Manh Khiếu đột nhiên đề cao giọng nói, mạnh mẽ dịch thân thể của anh sát vào, ánh mắt nghiêm túc chưa hề đổi, “Hạ Lữ, giờ có nói cái gì anh cũng sẽ không buông em ra.”

Hạ Lữ sửng sốt, bị ánh mắt nghiêm túc của anh khiến cho hoảng sợ, rất nhanh cô liền luống cuống, “Anh, anh nói bậy bạ gì vậy? Dù sao anh cũng phải để tôi đi làm chứ?” Ngực bị lời nói của anh làm cho đập thình thịch.

Manh Khiếu cúi đầu nhìn cô, sau khi nghe cô nói vậy xong anh liền nhin không được nở nụ cười, ôm sát cô, “Đi, tan tầm anh đến đón em.”

Dĩ nhiên tình cảm mập mờ này khiến trong lòng Hạ Lữ bất ổn, cô liếm liếm môi, hơn nửa ngày mới khó khăn thốt ra một câu, “Tôi nói rồi... Chúng ta chẳng qua chỉ là thỏa mãn nhu cầu của nhau, không cần coi là thật...” Lúc này trogn đầu cô đều là bộ dáng của Trang Noãn Thần , mỗi đêm đi ngủ sẽ là một màn ác mộng, cho nên cô không dám ngủ chỉ còn cách mượn rượu làm bạn, uống đến say mèm thì sẽ không bị ác mộng hành hạ.

Cô không nhớ nổi tối hôm qua có chuyện gì xảy ra, lại càng không

nhớ rõ là gặp Mạnh Khiếu, đây là nhà anh, cô nhận ta bởi vì lần trước uống rượu cũng tỉnh lại trong nhà anh.

“Anh cho là thật.” Giọng nói Mạnh Khiếu giận giữ, gần từng tiếng.

Cô ngạc nhiên.

“Hạ Lữ, chúng ta có thể thử xem.” Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Hạ Lữ liếc mắt nhìn vào mắt anh một cái, hoảng loạn, “Thử cái gì?”

“Cùng một chỗ.” Ánh mắt Mạnh Khiếu trong suốt, “Làm bạn gái của anh.”

“Không...” Cô theo bản năng rút thân mình lại, dơ bản như cô không xứng có được hạnh phúc.

“Hạ Lữ, em đồng ý là đồng ý, mà không đồng ý cũng phải đồng ý.” Lúc này đây, thái độ của Mạnh Khiếu vô cùng cương quyết.

Hạ Lữ trừng lớn hai mắt, “Mạnh Khiếu, anh luôn ép bạn gái kiểu như vậy?”

“Anh có rảnh mới làm như vậy, trừ em ra.”

Trong lúc nhất thời Hạ Lữ liền luống cuống, cúi đầu, ngực sinh ra đau đớn, “Tôi...”

“Được rồi, chuyện này quyết định như vậy rồi.” Tay Mạnh Khiếu hạ xuống vỗ mông cô một cái.

“Cái gì quyết định như vậy rồi?” Hạ Lữ kinh ngạc một chút.

“Nói chuyện yêu đương a.” Mạnh Khiếu cười xấu xa.

“Tôi không đồng ý.”

“Em cũng phải chịu trách nhiệm với anh chứ?” Mạnh Khiếu đề cao giọng nói.

“A?”

“Em muốn anh đến hai lần, cơ thể trong chăn này đều là của em rồi, giờ em còn tính vứt bỏ anh?” Mạnh Khiếu nhú mi.

Hạ Lữ như là nghe được chuyện cười, miệng giương lên, rốt cục cũng tìm được từ ngữ tương xứng, “Anh đừng có xem mình là nam sinh thanh thuần, bên cạnh anh còn thiếu phụ nữ sao? Lần đầu tiên của anh nhất định là đã cho người phụ nữ khác từ lúc còn đang rất nhỏ rồi.”

“Sai, là anh cho chính mình.” Mạnh Khiếu rất hào hứng, phân cao thấp với cô.

Trong lúc nhất thời Hạ Lữ không kịp phản ứng lại.

“Đàn ông ấy....” Mạnh Khiếu cười hì hì, giơ tay nhanh chóng kéo cô tới, “Lần đầu tiên đều là giành cho chính mình.”

Cô sáng tỏ, lời này nghe ra thực sự rất gian tà. Hạ Lữ phản ứng lại, giật mình hiểu được ý của anh, tay đẩy anh ra, “Anh thật đáng khinh.”

“Đây là nhu cầu sinh lý tự nhiên, đáng khinh cái gì? Bên ngoài nhìn trang trọng trầm ổn, nhưng mà bên trong đàn ông ai cũng có một mặt đáng khinh hết.” Mạnh Khiếu cười đến vui vẻ, lải nhải.

Hạ Lữ trừng mắt liếc anh một cái, không phản ứng, tay giơ ra lấy quần áo.

“Hôm nay ở lại cùng anh đi, em yêu.” Mạnh Khiếu vùi mặt vào cổ cô, hơi thở cực nóng đốt lên da thịt cô, “Hôm nay anh vất vả mới được nghỉ một ngày nên muốn vận động nhiều một chút.”

“Anh đừng như vậy, Mạnh Khiếu, chúng ta phải nói cho rõ ràng...”

“Anh vừa rồi nói rất rõ ràng mà.” Mạnh Khiếu giở trò vô lại, khuôn mặt đẹp trai cọ cọ vào cổ cô, “Tối hôm qua ở trên người em lớn cực kỳ, để anh nếm lại chút dư vị nữa được không?”

“Mạnh Khiếu, anh...”

“Còn nữa, hai ngày nữa là sinh nhật mẹ anh, cùng anh về nhà.” Anh cúi đầu, hôn lên xương quai xanh của anh, giọng nói có chút mơ hồ.

“A?...”

Hạ Lữ hoàn toàn sững sốt!

Trang Noãn Thần ăn trưa thật đơn giản, sau đó nhanh chóng trở lại công ty thì thấy có chút không bình thường, hỏi ra mới biết là Trình Thiệu Tiên đã trở lại, cô bất đắc dĩ, mấy cô gái ở phòng hành chính muốn gây sự chú ý với Trình Thiệu Tiên, mỗi khi anh đến công ty thì các cô ấy đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp, khó trách lúc nào bước vào công ty cũng là một mùi son phấn.

Sau buổi chiều, ai cũng mệt mỏi ra rời, các nhánh đang họp cũng

buồn ngủ, Trang Noãn Thần thấy thế cũng nói đơn giản xong liền cho tan hợp, chưa kịp trở lại phòng thì ánh mắt bị một người ở phía sau thu hút.

“Đoán xem ta là ai?” Người đó cố ý cất tiếng nói lạnh lạnh.

“Cát Na?” Trang Noãn Thần nghe ra tiếng Trung cho chút méo mó, kéo lấy tay cô ấy hô lên, nha đầu kia sao lại đến công ty?

“Như vậy mà chị cũng có thể đoán ra, không còn gì thú vị nữa.” Cát Na cười hì hì.

“Sao em lại đến công ty?”

Cát Na chỉ chỉ vào phòng làm việc của Trình Thiếu Tiên, “Tìm anh ấy a, ai ngờ lại bị anh ấy đuổi ra ngoài cho nên em đành đến tìm chị.”

“Cát Na, chị còn có công việc cần phải làm.” Cô bắt đầu dĩ.

“Là Trình Thiếu Tiên cho chị đi cùng em, không tin chị đi hỏi anh ấy đi.” Cát Na ôm lấy cánh tay của cô, bộ dáng như keo dính, “Dù sao chị cũng xong rồi, hai chúng ta đi dạo phố đi, coi như là đi với em.”

Trang Noãn Thần có chút dở khóc dở cười.

Hai người đang nói thì vừa lúc Trình Thiếu Tiên từ trong phòng đi ra, trong tay cầm văn kiện, điệu bộ nhìn qua thật vội vàng, nhìn thấy Trang Noãn Thần liền nói. “Đúng lúc, Noãn Thần, em đi cùng Cát Na một lát nhé.”

“A?” Trang Noãn Thần sửng sốt, cô ấy đúng là không nói dối.

Trình Thiếu Tiên đi qua cô, nhìn cô bằng một ánh mắt phức tạp, vồ

vỗ bả vai của cô, “Tôi thật sự bị cô ấy ép, em giúp được thì giúp tôi lần này nhé.”

Cát Na ở bên cạnh anh cười trộm giống một con chuột nhỏ.

Trang Noãn Thần cau mày, cảm thấy được vẻ mặt của Cát Na nhìn Trình Thiếu Tiên có chút khác thường, trong đầu chợt lóe lên tia sáng, Cát Na... có phải là do Giang Mạc Viễn phái tới theo dõi cô không? Cùng với Trình Thiếu Tiên?

Không để cô suy nghĩ cẩn thận, Cát Na liền trực tiếp lôi cô đi, “Đi nào, em thích một cái túi ở Tân Quang, đi mua với em đi.”

Sức lực Trang Noãn Thần không bì được với Cát Na nên đành phải kiên trì đảm nhận công việc cực nhọc này.

Quyển 6 - Chương 61: Điều kiện trên trời

Trang Noãn Thần là người tiết kiệm từ nhỏ.

Tuy nói hiện tại lương thưởng hay hoa hồng của cô với cái chức giám đốc cũng không ít, lại gả cho ông trùm trong thương giới giàu có, nhưng cô vẫn rất khi ra vào các trung tâm bán đồ xa hoa. Một là không có thời gian, hai là cảm thấy rằng quá lãng phí, có lẽ nếu đổi lại là Angel cùng ngang vị trí với cô. Khi Angel nghỉ ngơi mua sắm hàng xa xỉ ở trên thế giới thì cô mới mua cho mình một chiếc xe để thưởng thức cảnh đẹp cố cung. Người với người nhưng lại khác nhau, thú vui cùng hưởng thụ cũng khác nhau. Thật ra Trang Noãn Thần rất hạnh phúc với hiện tại.

Cát Na đương nhiên là trái ngược với cô, lôi kéo cô mua đông sắm tây, nơi này cho dù là ngày nghỉ cũng không hề ồn ào tiếng người hướng chi giờ đang là giờ mọi người làm việc. Xưa nay Trang Noãn Thần đối với túi xách, đồ trang điểm linh tinh vốn không có nhiều hứng thú, hơn nữa trong đầu còn nghĩ đến chuyện công việc ở công ty, đi theo Cát Na dạo từ cửa hàng này qua cửa hàng khác quả thực là giày vò.

Ở Bvlgari Cát Na mua chiếc vòng tay thiết kế mới nhất năm nay, mang trên cổ tay cô xinh đẹp khiến người khác phải thán phục không ngớt, sau đó ở Burberry phía đối diện mua thêm một chiếc túi xách và một chiếc áo khoác, nhưng vẫn chưa thoả mãn nên cô còn hướng cửa hàng bên cạnh mà đi tới, Trang Noãn Thần liền một tay giữ chặt lấy cô....

“Em mua nhiều thứ thế mà còn muốn mua nữa sao?”

Cát Na nhìn mấy túi mình mua trong tay, quơ quơ về phía cô, “Cái này gọi là nhiều hả? Mới mua có ba bộ thôi mà.”

“Ba bộ thôi mà?” Tròng mắt Trang Noãn Thần đều tròn tròn lên, “Tiểu thư, ba bộ này của em đủ tiền cho người bình thường dùng trong hai năm đấy.”

Cát Na bĩu môi, “So với những người cùng tầng lớp, em tiêu rất ít rồi đó.” Lại lôi kéo cô chui vào Boucheron.

Một bước bước vào cửa, Trang Noãn Thần cảm thấy được như mình trở thành nữ thần, phục vụ xung quanh nhiệt tình hết sức, tám phần là do nhìn thấy trong tay Cát Na đều là túi to hàng hiệu, mới vừa nhìn thoáng qua đã có phục vụ tiến lên, bưng rượu vang và điểm tâm mời các cô thử.

Trang Noãn Thần ra vẻ trấn định, mỉm cười từ chối, trong lòng xấu hổ. Tuy là miễn phí nhưng cô là ăn không nổi, Cát Na thì không chút nào nề nang, một tay bưng lấy rượu vang, nhấp nhẹ một ngụm sau đó gật gật đầu, chỉ vào quầy kính, “Lấy cái này tôi xem thử một chút.”

Trang Noãn Thần cúi đầu nhìn, hít một ngụm không khí lạnh, ăn cướp hả? Một cái trâm cài áo mà giá hơn tám vạn?

Vừa định kéo Cát Na đi thì đã thấy cô ấy cười tươi rạng rỡ: “Đúng cái này rồi, gói lại cho tôi.”

Phục vụ vội vàng gói lại.

“Noãn Noãn, cái trâm cài áo này em tìm lâu lắm rồi đó, không ngờ rằng có thể mua được nó ở Bắc Kinh.”

Trang Noãn Thần nuốt nước miếng, không nói gì.

Qua một lúc nữa, Cát Na chỉ vào một cái đồng hồ, “Noãn Thần , đồng hồ này đẹp chứ?”

“Đây là đồng hồ nam mà?”

Trang Noãn Thần nhú mi, “Không phải là em muốn mua tặng Trình Thiếu Tiên chứ?”

“Hừ, anh ta không có cảm cảm giác gì với em em mới không cần tặng anh ta quà này nọ.” Cát Na vừa nghe tên anh thì sắc mặt liền trầm xuống, nhưng trong nháy mắt lại cười, sắc mặt thay đổi rất nhanh, huých vào người cô, “Anh trai em rất thích đồng hồ, chị mua cái này tặng anh ấy đi.”

Trang Noãn Thần luôn luôn biết Giang Mạc Viễn thích mấy thứ đồng hồ cơ, trong nhà cũng có không ít đồng hồ của anh, nghĩ lại đã đi ra ngoài một chuyến mà không mua này nọ cũng không được liền hơi chần chờ nhìn đồng hồ. Phục vụ ở bên cạnh thăm dò vẻ mặt của cô, vội vàng nhiệt tình đi tới giới thiệu, “Đồng hồ này là loại số lượng có hạn, tôi lấy ra phụ nhân xem một chút nhé.”

“Được...”

“Không cần...” Âm thanh của Cát Na và Trang Noãn Thần đồng thời vang lên, cô thậm chí gấp đến độ đè tay phục vụ lại.

Phục vụ nghi hoặc nhìn hai người.

“Đồng hồ này chưa hẳn anh ấy đã thích, vẫn nên để anh ấy tự đến chọn thì tốt hơn.” Trang Noãn Thần vội vàng giải thích.

Cát Na trái nhìn phải ngó, nói thầm, “Chịu chơi chút đi mà...”

“Đi thôi đi thôi.” Trang Noãn Thần lôi kéo cô rời khỏi cửa hiệu.

Vào thang máy, Cát Na cười hì hì, “Trang Noãn Thần, chị nói đi, không phải chị thấy nó mắc quá chứ hả?”

Trang Noãn Thần cũng không che giấu, nhìn cô bất đắc dĩ nói, “Có gì mà cười chứ, một cái đồng hồ cũng đến sáu trăm năm mươi vạn, là thần tiên làm à, sao quý đến như vậy? Có chừng đó tiền chị có thể mua một ngôi nhà lớn hơn.”

Khi hai người đi đến một cửa hàng đồ uống tại ngã tư ngồi xuống, Cát Na nhìn cô cười không ngừng: “Đồng hồ ấy mà, người ta đeo không phải vì xem giờ mà là thể hiện đẳng cấp, nhất là đồng hồ nam, chị đừng lấy vẻ ngạc nhiên thế, những cái đồng hồ của anh em cái nào mà không giá trên trời chứ?”

“Vậy kệ anh ấy đi, cần chi phải lấy lòng?” thực sự Trang Noãn Thần cũng không nghi ngờ lời Cát Na nói, cô biết Giang Mạc Viễn là người biết hưởng thụ.

“Chị à, đi nửa ngày cũng không mua được gì, chẳng lẽ anh em ngược đãi chị, không cho tiền chị mua sắm sao?” Cát Na nói xong thì đưa chiếc trầm cài áo mới mua đưa cho cô?

“Đưa cho chị làm gì?”

“Tặng cho chị mà.” Cát Na mỉm cười nhìn cô chằm chằm.

Trang Noãn Thần vội vàng trả lại, “Em mau cầm lại đi, một cái trầm cài áo hơn 8 vạn, khi chị cầm nó nhất định có ý nghĩ bán đi lấy tiền

ngay.”

“Chị đừng có nói giống như mình là người thiếu tiền vậy.”

“Có tiền cũng không thể tiêu pha bậy bạ được, Cát Na, em ở Bắc Kinh một thời gian dài thế vậy Tuyết Nhi phải làm sao?”

“Em đã không làm người đại diện của cô ta lâu rồi, làm người đại diện chính là sở thích của em, em sao phải đi hầu hạ người cô ta chứ?” Cát Na bĩu môi, vẻ mặt khinh thường, “Trước kia cô ta dựa vào mối quan hệ với anh em mới có thể nổi tiếng như thế, chẳng qua cũng chỉ là một người mẫu nhỏ mà thôi, còn tưởng rằng chính mình là danh môn khuê tú gì chứ.” Nói xong câu này, như là ý thức được điều gì nên cô vội càng giải thích, “Noãn Thần, em không cố ý ở trước mặt chị nói Tuyết Nhi từng theo anh em...”

“Đều là chuyện quá khứ rồi.” Trang Noãn Thần thản nhiên nói một câu.

Cát Na thè lưỡi.

“Em nghĩ vẫn tiếp tục như thế này sao?” Trang Noãn Thần lại hỏi.

“Không phải a, trong khoảng thời gian này em phải tới hầu hạ Lão phật gia a, chờ đến lúc Lão phật gia bảo em đi thì em phải đi làm việc thôi.” Nói đến người này, vẻ mặt Cát Na tươi cười, “Nhưng mà, trong khoảng thời gian này em còn có việc quan trọng khác phải làm.”

“Chuyện gì?”

Cát Na cắn một miếng kem, liếm liếm môi, “Giúp đôi vợ chồng trẻ hai người hòa thuận như lúc ban đầu a.”

Trong tay Trang Noãn Thần đang cầm miếng nhỏ hướng đến miệng, nghe thấy lời này của cô thì hành động liền ngừng lại, rất nhanh nụ cười nhạt nổi lên trong đáy mắt, “Cát Na, em không giống như là một kẻ thích xen vào chuyện người khác.”

“Em không muốn quản, nhưng mà chuyện này Lão phật gia cũng nhúng tay vào, chị cảm thấy là em còn có thể may mắn thoát khỏi khó khăn này sao?”

Miếng kem thơm ngọt tan vào trong miệng, sau khi nuốt xuống, Trang Noãn Thần như cười như không nhìn cô, “Giang Mặc Viễn cho em cái gì?”

“Chị thật thông minh.” Cát Na uống một ngụm nước chanh, tay chống cằm nhìn chằm chằm vào cô, “Chỉ cần em có thể khuyên chị tha thứ cho anh thì anh liền cho em tiền mở một cửa hàng.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, đỉnh đầu như là có quạ đen bay qua đập tới tấp vào mặt, “Có cần phải lấy phí cao như vậy không?”

“Chị ở trong lòng anh em là vật báu vô giá, sau này em có thể dùng chút tiểu xảo rồi.” Vẻ mặt Cát Na giảo hoạt, kéo tay cô qua, “Chị dâu, chị mau quay về lại biệt thự đi, sống vui vẻ trở lại với anh em. Vừa rồi chị cũng nói chuyện của Tuyết Nhi là quá khứ rồi, vậy thì chuyện của Sa Lâm cũng là chuyện của quá khứ. Như thế này được không, chị tha thứ cho anh em thì em sẽ mang toàn bộ những thứ hôm nay em mua tặng cho chị.” Nói xong, liền mang mấy túi đã mua đẩy qua bên này.

“Cát Na...” Trang Noãn Thần chặn tay của cô lại, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Em đừng như vậy, mấy thứ này có nói thế nào chị cũng không nhận đâu.”

“Vậy phải làm thế nào thì chị mới tha thứ cho anh em.” Về mặt Cát Na cầu xin, “Thực ra thì việc anh không cho tiền em đầu tư cửa hàng của em là chuyện nhỏ, chuyện em hy vọng nhất là hai người có thể hòa thuận với nhau.”

Trang Noãn Thần nhìn vào trong ly kem đang tan chảy, muốn ăn nữa nhưng đã không còn tâm tình, than nhẹ một tiếng, “Không phải chị không muốn tha thứ cho anh ấy, nhưng mà chị không biết nên tin tưởng anh ấy thế nào đây. Cát Na, có lẽ em sẽ cảm thấy suy nghĩ của chị rất quái lạ, nhưng em biết không, từ sau lúc chị gả cho Mặc Viễn cho đến bây giờ chị đều thấy như mình đang nằm mơ. Anh ấy càng vĩ đại càng hoàn mỹ thì chị lại càng cảm thấy sợ hãi, chị sợ kết quả chỉ là một giấc mộng.”

Cát Na hiểu được những gì cô nói nên ra sức cắn môi, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng hỏi, “Ý của chị là chị sợ vào một ngày nào đó cuối cùng anh em sẽ rời đi?”

“Cả đời rất dài, vừa có được thì người khác sẽ không muốn nghĩ đến sau này.” Ánh mắt Trang Noãn Thần trở nên xa xôi.

“Nhưng mà em có thể nhìn ra được anh em thực sự rất yêu chị.”

“Thề non hẹn biển của đàn ông có thể tin được không?” Cô hỏi lại.

Cát Na nhất thời nghẹn lời, nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày cũng không biết nên trả lời như thế nào. Từ nhỏ đến lớn cô cũng chưa trải qua chuyện yêu đương nên làm sao biết chuyện này?

“Từng có một người đàn ông thề non hẹn biển với chị, nhưng mà cuối cùng anh ta lại lên giường với một người phụ nữ khác.” Trang Noãn Thần hạ mí mắt xuống, che khuất sự chần chừ ở trong con ngươi.

“A?” Cát Na kêu sợ hãi một tiếng rồi vooiin vàng che miệng lại, đè thấp tiếng nói, “Thì ra chị đã từng bị đàn ông lừa gạt hả.”

“Không có...” sau khi nghe vậy Trang Noãn Thần dờ khóc dờ cười, lắc đầu, “Chỉ là cảm thấy thế sự vô thường, hôm nay có thể yêu đến người chết ta sống, ngày mai lại có thể trở thành người lạ. Ai đối với tình cảm của ai cũng đều có thể xảy ra sự thay đổi, cho nên bây giờ chị mới nghĩ đến chuyện đi bước nào nghĩ bước đó.”

Cô chưa từng hận Cố Mặc, cho dù biết Hứa Mộ Giai mang thai đứa con của Cố Mặc cô cũng không hận. Cố Mặc mang đến cho cô nhiều quãng thời gian đẹp đẽ, cuộc đời một con người được ghi nhớ những điều tốt đẹp giống như là được nhìn thấy ánh mặt trời sáng lạn, còn hơn là mỗi ngày đều sinh buồn rầu bi thương. Cô nghĩ rằng tình cảm của cô và Cố Mặc không bao giờ tan vỡ, nghĩ đến có thể cùng Cố Mặc dắt tay nhau đi đến già, nhưng ai có thể nghĩ đến người phụ nữ có con với Cố Mặc lại là Hứa Mộ Giai còn cô lại ở trong vòng tay của Giang Mạc Viễn chứ?

Cô cho rằng tình cảm của Cố Mặc sẽ trung trinh như một, nhưng mà anh và Hứa Mộ Giai lại lên giường với nhau.

Cô nghĩ đến tình cảm của cô đối với Cố Mặc sẽ chung thủy như một, nhưng mà không phải cô cũng không khác gì anh dành tình yêu cho Giang Mạc Viễn sao?

Tình cảm này, cô không biết đến tột cùng là ai nợ ai, nhưng mà cô biết sự xuất hiện của Sa Lâm đã thành công kéo đến rất nhiều rối rắm và bất an, cô thực sự hiểu được rằng Sa Lâm chẳng qua chỉ là một cái ngòi nổ, thực sự khiến cô bất an chính là cô và Giang Mạc Viễn, hai người họ vào một ngày nào đó có một người sẽ rời đi, có lẽ là Giang Mạc Viễn, cũng có lẽ là chính cô.

Điều không may, luôn khiến người khác bất an.

Quyển 6 - Chương 62: Chọc ngoáy sau lưng

Sự thật chứng minh, Giang Mạc Viễn phái Cát Na đi làm thuyết khách là sai lầm.

Thứ nhất là Cát Na chưa từng yêu đương, thứ hai là cô ấy lớn lên ở nước ngoài nên đối với quan niệm và giá trị tình yêu ở Trung Quốc cô sẽ không hiểu được. Hơn nữa, lời nói Trung Quốc và phương Tây khác biệt nhau nên cô chưa thuyết phục được Trang Noãn Thần thì ngược lại suýt chút nữa bị thuyết phục lại, không thể không nói, Giang Mạc Viễn dùng chiêu sai.

Trang Noãn Thần hiểu được phải làm thế nào để nói làng sang chuyện khác, Cát Na nói trắng ra là một đứa nhỏ không hề tâ cơ, thấy đồ vật xinh đẹp lại nóng lóng muốn xem, sau này Trang Noãn Thần mới biết được hóa ra là Giang Mạc Viễn cho cô ấy một cái thẻ mua sắm, từ đó mà có thể dụ dỗ cô ấy đến làm thuyết khách.

Biết điểm ấy nên Trang Noãn Thần có chút dở khóc dở cười, hóa ra nha đầu kia cũng không phải vì có cảm tình với mình mà là vì tiền.

Lúc đi ra từ cửa hàng cuối cùng, trong tay Cát Na và Trang Noãn Thần đã là bao lớn bao nhỏ, không cần hiểu lắm, Trang Noãn Thần chỉ là giúp Cát Na xách đồ mà thôi. Hai người đang vừa đi vừa đùa giỡn, phía sau liền vang lên một giọng nói hơi chần chừ.

“Trang Noãn Thần?”

Giọng nói quen thuộc.

Trang Noãn Thần ngừng bước, người phía sau hoàn toàn khiến cô bất ngờ.

“Tề Viện Viện?” sao lại là cô ấy?

Tề Viện Viện hiển nhiên cũng là đang đi dạo phố, cách ăn mặc cực kỳ khác so với thời điểm còn làm việc ở Đức Mã, cô ta đi lên trước, cười cười, “Mời cũng không bằng ngẫu nhiên gặp, có thời gian không? Đi ôn chuyện cũ một lát.”

Trang Noãn Thần nghe ra được có chuyện trong lời nói của cô ta, chần chờ một lát rồi gật đầu.

Sau khi bảo Cát Na về trước, Trang Noãn Thần và Tề Viện Viện tìm một quán cà phê ngồi xuống, đợi sau khi phục vụ bưng cà phê lên, Trang Noãn Thần đi thẳng vào vấn đề, “Tề Viện Viện, cô tìm tôi không phải chỉ đơn giản là ôn chuyện cũ chứ?”

Cô và Tề Viện Viện, loại quan hệ rất kỳ quái.

Thời điểm vừa mới vào công ty, cô chính là cấp dưới của Tề Viện Viện, chờ đến lúc cô thăng chức lên làm giám đốc thì Tề Viện Viện lại trở thành cấp dưới của cô. Quan hệ này nói tốt cũng không phải mà nói xấu cũng không đúng. Nhưng bởi vì chuyện của Angel và chị Mai có liên qua đến Tề Viện Viện, cho nên ấn tượng của cô đối với Tề Viện Viện cũng không tốt lắm.

“Noãn Thần, thật ra cô vẫn luôn rất thông minh.” Tề Viện Viện mím môi cười, “Cô nói đúng rồi, hôm nay tuy là ngẫu nhiên gặp mặt, nhưng tôi đã muốn sớm tìm cô nói chuyện.”

“Cô muốn nói với tôi chuyện gì?”

“Nói chuyện về bạn tốt của cô, Hạ Lữ.” Tề Viên Viên đang tươi cười đột nhiên trở nên thần bí.

Trang Noãn Thần nhú mày tỏ vẻ khó hiểu.

“Cả đời này tôi cũng không quên được cô ta.” Cô ta cười ha ha.

Trang Noãn Thần thờ dài, “Cậu ấy sa thải cô là vì nguyên nhân gì hẳn là cô cũng rõ ràng.”

“Vậy cô có biết rõ sự thật không?” Tề Viên Viên hỏi lại.

“Cô muốn nói cái gì?” Trang Noãn Thần hơi hơi nheo mắt lại.

Tề Viên Viên cười lạnh, “Sợ rằng cô là bạn nhưng mà cũng chẳng hay biết gì đi? Như vậy đối với cô thì Hạ Lữ này đúng là không đơn giản, tôi bị cô ta đá đi không phải bởi vì tôi thất trách mà chỉ có thể trách tôi không thông minh cũng như thâm sâu như cô ta.”

“Cô còn cảm thấy mình oan uổng sao? Camera giám sát đã cho thấy rõ cô.”

“Các người chỉ có thể nhìn thấy bên ngoài mà không nhìn thấy cái bên trong? Chỉ sợ là có người đứng sau lưng phá hoại, các người chẳng hay biết gì mà thôi.” Tề Viên Viên nói thẳng ra, vẻ mặt trở nên tức giận. “Trang Noãn Thần, tôi nói cho cô biết, đúng vậy, đêm đó tôi thực sự có tâm tư như vậy, nhưng người chân chính hại chị Mai không phải tôi, tôi nào có cái lá gan đó?”

Ánh mắt Trang Noãn Thần ngẩn ra, “Ý của cô là....”

“Là Hạ Lữ, là cô ta hại chị Mai.” Tề Viên Viên khẳng định, “Cô ta thừa

dịp mọi người không chú ý liền thay đổi tần số nhìn, thông đồng với quan hệ Tư Áo hãm hại chị Mai.”

“Không có khả năng!”

“Cô cho rằng không có bằng chứng mà tôi lại có thể ăn nói lung tung sao?” Tề Viện Viện hơi đề cao âm điệu, thấy có người nhìn về phía bên này liền đề thấp tiếng nói, “sau khi tôi bị đuổi khỏi Đức Mã liền cảm thấy không thể nén giận, cô không biết là lúc Hạ Lữ tạm làm chức giám đốc, cô ta luôn điều tra tôi, bản chất từ lúc còn trong trứng, thật giống như là cô ta cố ý tìm một lý do để đuổi tôi đi, sau này đúng là cô ta đã thực hiện được. Ban đầu tôi thực sự tức giận, một thời gian dài tôi không đi tìm việc làm, tôi vẫn lén đi theo Hạ Lữ, thực ra là để tìm ra nhược điểm nào đó của cô ta để trả thù, không nghĩ tới lại để cho tôi điều tra ra hành động không thể cho ai hay biết của cô ta!”

Trang Noãn Thần ngậy ngấn cả người.

“Tôi biết cô sẽ không tin lời nói của tôi, sẽ cho là tôi có ý trả thù, nhưng mà chuyện Hạ Lữ làm có nhiều chuyện hoàn toàn còn là cô ta nữa.” Tề Viện Viện dịch thân người lên trước, gần từng chữ, “Tôi tận mắt thấy cô ta và Lục San gặp nhau, Lục San cho cô ta một số tiền lớn.”

Trang Noãn Thần hít sau một hơi, lắc đầu, “Không có khả năng, Lục San làm như vậy thì đối với quan hệ xã hội của Tư Áo cũng không được lợi ích gì.”

“Mục tiêu của Lục San cũng chỉ là chị Mai và Nam Bách Khôn mà thôi, lúc ấy cũng không phải nhằm vào Tiêu Duy, chẳng qua là sau đó lại bị một công ty khách đoạt lấy phần lợi này thôi. Tôi âm thầm nhờ bạn bè điều tra mới biết được Nam Bách Khôn và Lục San từng cãi

vã với nhau, là bởi vì trang thiết bị kỹ thuật cho một hợp đồng nào đó thỏa thuận không thành công, sau đó thiếu chút nữa làm hại Lục San ngồi tù, cô ta vẫn luôn muốn dạy dỗ cho Nam Bách Khôn một bài học mà chị Mai ở Đức Mã có một ngày sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh lớn nhất của cô ta, vừa lúc nhất cử lưỡng tiện, mà khi đó chị Mai và Angel đối đầu đang căng thẳng, thêm nữa là cả Angel cũng có thể cùng nhau mất đi sự tin tưởng của tổng bộ.”

Trang Noãn Thần cảm giác ngón tay lạnh đi, “Chuyện này cùng với Hạ Lữ thì có liên quan gì?”

“Cô ta cần tiền. Trang Noãn Thần, chẳng lẽ cô không cảm thấy kỳ lạ vì sao đột nhiên cô ta có nhiều túi xách và xe xịn hay sao?”

Đại não Trang Noãn Thần chợt xoay chuyển, có một chút phương hướng. Từng có thời điểm đúng là Hạ Lữ có túi xách và xe đắt tiền, ăn mặc rất là chú ý, nhưng mà cô cho rằng Hạ Lữ quen bạn trai có tiền...

“Hạ Lữ vì tiền mà bán đứng chị Mai thì thật rất bình thường, cô ta vì giấu diếm để người khác khỏi biết mà lôi tôi ra làm kẻ thế mạng, tôi cũng coi là đáng đời, ai bảo lúc ấy tôi để cho cô ta chụp sau lưng chứ?”

Trang Noãn Thần nhìn chăm chăm Tề Viện Viện, nhìn mãi một chút nghi vấn chợt nảy lên, cô nheo mắt, “Tề Viện Viện, cô và chị Mai không thù không oán, đêm đó vì sao lại xuất hiện ở văn phòng? Hay là, cô cũng có chuyện còn giấu tôi?”

Tề Viện Viện uống một ngụm cà phê, ánh mắt dừng một chút.

“Cô muốn nói những chuyện đã xảy ra với tôi, có lẽ có liên quan đến Hạ Lữ, nhưng lời nói và thái độ của cô vẫn kín đáo như vậy thì làm

sao tôi có thể tin tưởng cô? Hạ Lữ là bạn tốt của tôi, mà cô bị nghi ngờ là người hại chị Mai, cô cảm thấy rằng tôi sẽ tin tưởng những lời cô nói sao? cô nói cô tận mắt thấy Hạ Lữ và Lục San gặp nhau, tôi hoàn toàn có thể hoài nghi là cô đang nói dối.”

“Tôi không nói dối!” Tề Viên Viên buông tách xuống, cảm xúc kích động, “Được, dù sao bây giờ tôi cũng đã rời khỏi Đức Mã rồi, cũng không sợ đắc tội người này người kia. Trang Noãn Thần, tôi nói thật cho cô biết, cô đoán đúng, vừa rồi là tôi gạt cô. Thực tế chính là, Lục San tìm Hạ Lữ, mà Hạ Lữ lại đi tìm tôi, cô ta nói cô ta rất ghét chị Mai, chỉ có một sơ suất nhỏ là có thể đuổi cô ta đi, còn nói nghề này như kiểu một cái hố một cây củ cải, cây củ cải không đi thì chúng ta vĩnh viễn cũng không thể thăng chức, còn hứa là sau khi chuyện thành công sẽ cho tôi một số tiền không nhỏ để chi tiêu. Tôi làm ở Đức Mã nhiều năm như vậy, vẫn mãi là một quản lý đương nhiên là cũng muốn lên được chức vị cao hơn, hơn nữa còn cả sức hấp dẫn của tiền bạc nên liền đồng ý. Sau đó, Hạ Lữ lại đá tôi đi, đơn giản chính là che giấu hàng vi xấu xa của mình, hủy thi diệt tích!”

Như có một chậu nước lạnh đổ trên đầu Trang Noãn Thần, cô nhớ tới khuôn mặt tao nhã của Lục San, nhớ tới thành ý của cô ta khi mời cô gia nhập vào Tư Áo.... Làm cách nào cô cũng không tin được chuyện này có liên quan với Lục San. Nhưng mà, một chuyện nhỏ lại xuất hiện trong đầu cô, cô nhớ tới lần trước lúc Lục San đi tìm cô, lúc ấy Lục San nói với cô rằng muốn tìm chị Mai giúp đỡ, cô còn cảm thấy kỳ lạ vì sao chị Mai lại nhất nhất không nghe điện thoại, chẳng lẽ chị Mai đã sớm biết được chuyện này? Còn nữa, Lục San cũng thành công khiến tổng bộ hiểu lầm, đập bể hoạt động của Mỹ Á là do cô ta và quan hệ xã hội của Tư Áo làm ra?

Trang Noãn Thần càng nghĩ càng hoảng loạn, mồ hôi lạnh chạy xuống giống như con rết chậm chậm bò sau lưng...

Nếu, nếu tất cả đều đúng như đã nói...

“Cô nhìn nhầm bạn rồi, trước đó cô ta hại chị Mai, còn bây giờ là hại cô.” Tề Viện Viện nhìn cô, từ từ nói, giọng nói giống như đến từ địa ngục, “Làm cách nào mà Lăng Phi lại bị người ta đưa đi? Chẳng lẽ cô không cảm thấy một chút kỳ quái nào sao?”

Nghe vậy trong lòng Trang Noãn Thần rơi lộp bộp một cái, nhìn cô ta khó tin, thì thào, “Cô muốn nói là chuyện này có liên quan với Hạ Lữ?”

“Cô xem ảnh chụp đi, là của tôi chụp.” Tề Viện Viện lấy di động ra, mở ảnh chụp ra cho cô xem, “Nhận ra người này chứ?”

“Từ Hiểu Kỳ?” Trang Noãn Thần thấp giọng kêu lên.

Trong ảnh chụp một cô gái đội mũ lưỡi trai, tuy rằng vành mũ sụp xuống rất thấp nhưng chỉ liếc mắt một cái là cô đã nhận ra.

“Từng là nhân viên mới của cô, tôi không nói oan cho cô ta chứ?” Tề Viện Viện cười lạnh lấy lại di động, “Là cô ta sáng sớm đã tới chờ Lăng Phi, mà người sai cô ta làm chuyện này chính là Hạ Lữ.”

“Vì sao...” Trang Noãn Thần cảm thấy một trần đầu vầng hoa mắt, cô nghĩ tới đủ loại khả năng nhưng lại không nghĩ tới chính là Từ Hiểu Kỳ, lúc ấy cô ta đã bị đuổi việc rồi, vì sao lại...

“Cô nhân viên này vì sao lại giúp Hạ Lữ thì tôi không rõ, nhưng Hạ Lữ là người đứng sau sai khiến chuyện này thì tôi dám chắc chắn, bởi vì trong tay tôi có một đồng ảnh theo dõi cô ta, những tấm ảnh đó đủ để chứng minh Hạ Lữ chính là nội gián.” Tề Viện Viện dựa thân mình ra sau, vè mặt và giọng nói lại trở nên lười biếng.

“Cô còn ảnh chụp khác?” Trang Noãn Thần nhú mày, duỗi tay ra, Giao cho tôi.”

“Ngại quá, tôi đã giao cho Trìn Thiếu Tiên rồi.” Tề Viện Viện cười lạnh một tiếng.

“Cái gì?” Trang Noãn Thần khiếp sợ.

Tề Viện Viện bùng tách cà phê lên, chậm rãi uống một ngụm, “Sao tôi có thể không biết rằng cô là người của Hạ Lữ hay không? Hơn nữa, giao chứng cứ cho Trình Thiếu Tiên thì tôi còn có thể có được một chút tiền thù lao có sao tôi lại không làm chứ? Nhưng mà Trang Noãn Thần, không nhắc tôi cũng không nhớ, chứng cứ này tôi giao ra hơi chậm trễ, tôi mới nhận được tin tức từ Đức Mã, tổng bộ đã quyết định đình chỉ chức vụ của cô rồi, cũng khó trách, thảo nào di động của cô lại im ắng thế.”

Trang Noãn Thần bỗng đứng dậy, kinh hãi, lại nhìn di động, quả nhiên là không điện.

“Chắc chắc, cô đúng là đồ đệ tốt của chị Mai, kết cục rất giống nhau, chẳng qua là cô bị bạn tốt âm thầm đâm dao ở sau lưng, thật sự là đáng thương.” Tề Viện Viện ra vẻ tiếc nuối.

Trang Noãn Thần đã không nghe được nhiều như vậy nữa, cô cầm lấy túi xách, lao ra khỏi quán cà phê.

Quyển 6 - Chương 63: Sao có thể nhẫn tâm như vậy?

Truyền thông Đức Mã.

Không khí trong phòng hội nghị vô cùng căng thẳng.

Trình Thiếu Tiên ngồi trên vị trí tổng giám đốc, đối diện với tất cả các cổ đông của công ty. Những ngày gần đây, thị trường chứng khoán rung chuyển, cổ phiếu của Đức Mã như nằm trong mưa gió. Tranh chấp quan hệ xã hội với Tiêu Duy mấy ngày trước giờ đây lại càng gay gắt hơn khiến vài vị cổ đông đã bị đặt trên đầu tuyến trước, ánh mắt của bọn họ như tia x quang sấm soi khắp nơi, không buông tha cho bất cứ việc nhỏ nhất nào, sau khi thảo luận hạng mục đối ngoại và tình thế cạnh tranh thì vài vị cổ đông liền trực tiếp mang “sự kiện Trang Noãn Thần” ra để nói.

Chuyện này vốn là việc nhỏ, theo như bình thường thì Trình Thiếu Tiên chỉ cần ra quyết định là được, nhưng do tình hình bên phía Bắc Kinh khiến các vị cổ đông trực tiếp nhúng tay vào, có thể thấy lần này hành động của Giang Mặc Viễn có bao nhiêu thâm hiểm. Nhìn chằm chằm cả phòng hội nghị, sắc mặt của Trình Thiếu Tiên cực kỳ khó coi, sao anh lại không biết đạo lý này chứ, sợ rằng chuyện Trang Noãn Thần làm vỡ kế hoạch hợp tác với Mỹ Á là giả, vài vị cổ đông kiêng kỵ thân phận của anh mới là thật.

Cho nên, lúc nhóm cổ đông mang đề tài Trang Noãn Thần ra nói thì anh liền nói năng rất thận trọng, ngồi một chỗ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, vẻ mặt kín đáo, trợ lý ngồi bên cạnh anh luôn giữ im lặng ghi chép lời nói của nhóm cổ đông.

Lúc Trang Noãn Thần vội vã trở lại công ty đã là về chiều, đẩy cửa bước vào vừa vặn gặp Cao Oánh. Cao Oánh vừa nhìn thấy cô như trút đi được gánh nặng, vội vàng tiến lên giữ chặt cô, “Cám ơn trời đất tốt cuộc cô cũng quay lại rồi, sao gọi cho cô bằng cách nào cũng không được vậy? Có chuyện lớn rồi.”

“Có thông báo xuống dưới chưa?” Trang Noãn Thần vội vàng hỏi một câu.

Cao Oánh sửng sốt, “Cô biết chuyện này?”

Một dự cảm xấu tràn lên trong lòng.

Thấy cô nhú mày, Cao Oánh chặn lại hỏi, “Nghe nói tổng bộ đã hạ quyết định nhưng Trình tổng lại nhất định kéo dài thời gian, tôi vừa mới hỏi nhỏ qua bộ phận nhân sự, hình như bọn họ nghe Trình tổng nói chuyện có thay đổi một chút.”

“Trình tổng ở đâu?”

“Ở phòng họp, tốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ai, Noãn Thần...” không đợi Cao Oánh nói xong Trang Noãn Thần liền trực tiếp đi đến phía phòng họp.

Phòng họp Đức Mã.

Đợi các cổ đông nói xong ý kiến, Trình Thiếu Tiên vốn vẫn im lặng thản nhiên mở miệng, “Ý kiến của các vị tôi không còn gì khúc mắc ngoại trừ chuyện khai trừ Trang Noãn Thần.”

“Thiếu Tiên...” Trong đó có một vị cổ đông vẻ mặt khắc nghiệt, “Mỗi một vị ngồi đây đều rất rõ rằng Trang Noãn Thần chính là cấp dưới

của cậu, cậu dạy thành tài, nếu cô ta chỉ là một nhân viên bình thường thì chúng tôi cũng sẽ không đi quá giới hạn can thiệp vào việc quản lý của Đức Mã, sao có thể khiến cổ đông của tổng bộ đến can thiệp vào vấn đề này chứ? Thân thế của cô ta đặc biệt, cô ta là phu nhân của Giang Mặc Viễn, cậu cũng hiểu rõ tình thế hiện giờ, quan hệ với Giang Mặc Viễn là chuyện riêng của hai người, nhưng đến chuyện công thì bất kể là thế nào cũng không tránh khỏi hiềm nghi.”

“Trang Noãn Thần không phải là người không biết phân biệt chuyện công chuyện tư, tôi không chấp nhận việc cô ấy không làm gì sau mà phải nhận lấy kết quả là rời khỏi cương vị đang công tác. Chỉ đơn giản cô ấy là phu nhân của Giang Mặc Viễn? Rất buồn cười! Chẳng lẽ bố tôi cũng cho là như vậy?” Giọng nói Trình Thiếu Tiên nghe hơi lạnh lùng, mắt sáng như đuốc.

“Đây là quyết định của đại hội cổ đông, bố cậu dù sao cũng không thể không tôn trọng ý kiến của chúng tôi!”

Gương mặt Trình Thiếu Tiên lộ vẻ lãnh phúng (lạnh lùng và trào phúng), “Sur xuất đi dù sao cũng phải nổi danh? Các người tình toán làm cách nào để khai trừ tôi ra khỏi vị trí Tổng giám đốc?”

“Trang Noãn Thần làm hồng hoạt động của Mỹ Á, tạm thời không nói đến truyền thông Đức Mã tổn thất bao nhiêu, chỉ tổng bộ mà nói thì danh dự cũng đã tổn thất với phía dư luận rồi, chừng đó cũng đủ lý do để cho Trang Noãn Thần tạm rời khỏi vị trí.”

Trình Thiếu Tiên nhìn chăm chăm mỗi khuôn mặt trong phòng họp, con ngươi chớp chớp, hí mắt, “Chuyện này, cùng với Trang Noãn Thần không có liên quan gì hết, tôi đã điều tra ra ai ở sau lưng giờ trò rồi.”

Các cổ đông sững sốt, hai mắt nhìn nhau.

Trình Thiếu Tiên gật đầu, “Tài liệu trong tay tôi chính là chứng cứ.” Anh cầm lấy văn kiện màu đen bên cạnh, lại nhìn về phía các cổ đông nói, “Tôi sẽ lập tức bảo trợ lý sao chép tài liệu này rồi đưa cho các vị. Các vị sẽ không còn lý do để khiển trách Trang Noãn Thần!”

“Thiếu Tiên, chúng tôi nói nửa ngày như vậy mà cậu không hiểu sao? Hoạt động Mỹ Á chỉ là cái cớ, chúng ta đẩy Trang Noãn Thần đi chính là mục đích chính...”

“Rầm...” Lời nói của vị cổ đông kia còn chưa nói xong thì cửa phòng họp bị mở ra, cùng lúc đó Trang Noãn Thần gấp gáp cất tiếng, “Trình tổng!”

Trang Noãn Thần ngoài ý muốn xuất hiện khiến tất cả mọi người đều im lặng. Trình Thiếu Tiên ngẩng đầu, ánh mắt ngạc nhiên chống lại ánh mắt của cô....

“Đây là toàn bộ tài liệu chính xác.” Trong văn phòng, Trình Thiếu Tiên giao một tập văn kiện màu đen trong tay cho Trang Noãn Thần.

Hội nghị cổ đông vì Trang Noãn Thần xuất hiện bất ngờ mà tạm dừng. Trình Thiếu Tiên thấy sắc mặt cô khác thường, ban đầu còn tưởng là cô đã biết quyết định của tổng công ty cho nên đưa cô về văn phòng, nhưng anh lại không đoán được cô lại dứt khoát hỏi về chuyện Hạ Lữ.

Xem ra Tề Viện Viện chẳng những tìm anh mà còn tìm cả cô.

Trang Noãn Thần nhận lấy tập văn kiện kia, mở ra, bên trong là một vài giấy tờ và ảnh chụp. Nhân vật chính trong toàn bộ các ảnh chụp đều là Hạ Lữ, Lục San và Từ Hiểu Kỳ... Trừ lần đó ra còn có những lần gặp khác được ghi chép lại đầy đủ, Hạ Lữ từng gặp qua người

nào, cùng với đối phương giao dịch bao nhiêu tiền cũng đều rất rõ ràng.

“Người đàn ông trong ảnh chụp là ai?” Cô cầm lấy một tấm ảnh, nhìn chăm chăm nửa ngày mới hỏi một câu.

“Hắn là người giao dịch trực tiếp với Hạ Lữ, hắn phụ trách giao tiền cho Hạ Lữ.” Trình Thiếu Tiên vừa nói vừa quan sát vẻ mặt Trang Noãn Thần. Sắc mặt của cô rất khó coi, càng xem những có kia sắc mặt càng thêm tái nhợt. Anh không thể không rõ tình bạn giữa Trang Noãn Thần và Hạ Lữ, cho nên anh rất sợ cô xem xong mấy thứ này sẽ bị đả kích.

Sự thật chứng minh, điều anh lo lắng không phải là dư thừa.

Bộ dạng của Trang Noãn Thần giờ phút này khiến người khác cực kỳ lo lắng.

“Tôi không tin...” Cô nghe thấy giọng nói của mình trở nên vô lực.

“Sau khi tôi nhận được những chứng cứ này có điều tra lại nguồn gốc của chúng, quả nhiên là lúc trước Hạ Lữ có bảo Tề Viện Viện làm một cố chuyện. Sau đó Tề Viện Viện lại lật lọng nên Hạ Lữ lại trộm lấy camera. Tề Viện Viện bị bắt rời khỏi vị trí công tác quả thực là vì Hạ Lữ không muốn người khác biết chuyện.” Trình Thiếu Tiên sao lại không xót xa chứ? Không thể không thừa nhận Hạ Lữ là một nhân tài, làm việc cũng rất hiệu quả, chỉ tiếc là cô đã làm sai quá rồi.

Trang Noãn Thần rốt cuộc mệt mỏi mãi ngã ngồi ở trên sofa, tập tài liệu trên tay rơi xuống trên thảm.

“Noãn Thần?” Trình Thiếu Tiên không nhịn được đi đến bên cạnh cô, nhặt tài liệu lên rồi ném sang một bên, ngồi xuống, “Chuyện này tôi

vốn không định để cho cô biết.”

“Sớm muộn gì rồi cũng sẽ biết....” Môi cô khẽ run, thì thào nói.

Trình Thiếu Tiên im lặng.

“Sao cậu ấy ;ại tìm Từ Hiểu Kỳ?” Đây là điểm Trang Noãn Thần không tài nào nghĩ ra được, vì sao Từ Hiểu Kỳ lại giúp cô?

“Tôi chỉ có thể hiểu là có cùng mục đích.” Trình Thiếu Tiên có chút dăm chiêu, “Về phần Hạ Lữ Và Từ Hiểu Kỳ đã thỏa thuận như thế nào thì chúng ta không thể biết được. Dựa trên ảnh chụp thì không khó nhìn ra bọn họ tiếp xúc với nhau không phải một hai lần. Ngày Mỹ Á diễn ra hoạt động là Hạ Lữ xin vắng?”

Trang Noãn Thần chậm rãi gật đầu.

“Là để tránh bị nghi ngờ....” Trình Thiếu Tiên thờ dài bất đắc dĩ.

Sự lạnh lẽo bắt đầu lan tràn trong lòng cô.

Thật lâu sau....

“Tề Viện Viện nhận rất nhiều lợi ích?” Cô hạ mắt, vô lực hỏi một câu.

Trình Thiếu Tiên cười khổ, “Tiền có thể giải quyết mọi vấn đề khó không thể giải quyết.

Trang Noãn Thần giương mắt nhìn anh, trong lúc nhất thời trong lòng như là bình ngô vị bị rơi vỡ, rất không vui. Nhẹ nhàng gật đầu. Đúng vậy, tiền có thể giải quyết mọi vấn đề khó không thể giải quyết, cho nên, Hạ Lữ ngay cả tình bạn cũng dùng tiền để giải quyết.

“Hiện giờ mọi chuyện đã được điều tra rõ, Noãn Thần, tôi sẽ thuyết phục các cổ đông.” Trình Thiếu Tiên đặt tay lên vai cô, nhẹ nhàng vỗ hai cái, tiếng nói trầm thấp hữu lực an ủi, “Cô vô tội, không nên vì người khác mà chịu oan.”

Trang Noãn Thần nhìn anh, khóe môi nhếch lên, “Anh muốn làm thế nào?”

“Cô ta không thể ở lại công ty.” Ánh mắt Trình Thiếu Tiên chuyển thành nghiêm khắc, “Dựa trên những chứng cứ này cũng đã đủ cấu thành tội phạm thương mại cho cô ta rồi!”

“Còn bao nhiêu thời gian?” Trang Noãn Thần cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

Mi tâm nhíu lại.

Tổng công ty ra mặt muốn tôi phải rời đi, tôi biết anh một mực bênh vực rồi. Trình tổng, quyết định của các cổ đông đã vậy liệu anh có thể kéo dài bao lâu?”

Qua vài giây ngắn ngủi. Trình Thiếu Tiên nghi hoặc nhìn cô, “Noãn Thần, chuyện này đâu phải là kéo dài cái gì, cô vô tội mà.”

“Tôi muốn tìm Hạ Lữ nói chuyện.” Cô bất ngờ nói một câu.

“Còn cần thiết sao?” Trình Thiếu Tiên cau mày hỏi một câu.

“Cần thiết.” Trái tim Trang Noãn Thần băng giá đến cực điểm, cố nén run rẩy, “Cậu ấy là bạn tốt nhất của tôi, tôi muốn hỏi cô ấy sao lại có thể nhẫn tâm hại tôi như vậy!”

Trình Thiếu Tiên suy nghĩ, sau một lúc lâu mới gật đầu, “Được, tôi cho cô thời gian hôm nay, sáng mai tôi sẽ trực tiếp giao Hạ Lữ ra.”

Trang Noãn Thần gật đầu, trong lòng lại đau đến một chút sức lực cũng không còn.

Khách sạn.

Sinh nhật của bà Mạnh được tổ chức rất sinh động. Các gia đình thượng lưu đến chúc mừng không ít, quà tặng cũng chồng chất như núi.

Cuối cùng Hạ Lữ vẫn không thể tránh thoát được sự ma quái của Mạnh Khiếu, xử lý xong công việc liền đi theo anh tham gia tiệc sinh nhật. Sinh nhật bà Mạnh tổ chức rất long trọng, cô không thể tưởng tượng được lại có thể hoang phí đến như vậy, nhưng mà những người đến chúc mừng cũng không phải là bình thường, quà tặng ra tay cũng thực hào phóng.

Hôm nay Mạnh Khiếu ăn mặc thật nghiêm túc, không giống như kiểu ăn mặc tùy tiện như thường ngày. Cả người nhìn qua già dặn trầm ổn, vẻ cà lơ phất phơ và kiêu ngạo ngày thường đã biến mất không còn một mảnh. Mà Hạ Lữ mặc trên người một bộ lễ phục ngắn, đứng cùng một chỗ với Mạnh Khiếu rất hợp nhau, lại càng tăng thêm sức mạnh, rất có phong vị trai tài gái sắc.

Từ đường đi cho đến lúc vào bàn, trong lòng Hạ Lữ chưa lúc nào được thả lỏng. Mạnh Khiếu dắt tay cô, ngạc nhiên phát hiện trong lòng bàn tay cô đã đổ đầy mồ hôi, ướt nhẹp liền không nhịn được cười, “Đừng căng thẳng như vậy, cứ làm giống như là theo anh xuống hố lửa vậy, yên tâm đi, anh ở bên cạnh em mà.”

“Ba mẹ anh có nghiêm khắc không?” Hạ Lữ lo lắng không phải là giả.

Hôm nay Mạnh Khiếu cố ý kéo cô vào cuộc sống gia đình anh.

“Không đâu, hai người họ đều rất hiền hòa, vừa nghe nói hôm nay anh dẫn em tới đều rất vui mừng. A, bọn họ ở đằng kia, đi, đưa em qua giới thiệu một chút.” Mạnh Khiếu cúi đầu hôn xuống trán cô một cái để cổ vũ cho cô, kéo tay cô đi về phía hai vị thân sinh.

Quyển 6 - Chương 64: Có kiếp này không có kiếp sau

Hạ Lữ vẫn rất lo sợ, cả đoạn đi đều lôi kéo tay Mạnh Khiếu không buông, cho đến lúc hai người đã đến trước mặt bà Mạnh rồi Hạ Lữ mới không còn lo lắng nữa.

Bà Mạnh nhìn qua cao quý tao nhã, nhìn thấy Hạ Lữ đầu tiên là sửng sốt, sau đó ánh mắt chuyển thành vui mừng, khóe môi vẫn tươi cười lại càng sâu hơn, trên người nhìn qua không có cảm giác kiêu ngạo xa cách. Thấy hai người tiến đến, không đợi Mạnh Khiếu giới thiệu bà liền trực tiếp kéo lấy tay Hạ Lữ, vẻ mặt như là bà mẹ chồng xem con dâu, “Là Hạ Lữ tiểu thư phải không? Khiếu Khiếu là lần đầu tiên mang con gái tới giới thiệu với ta, hai người quen nhau bao lâu rồi?”

Không đợi Hạ Lữ trả lời, Mạnh Khiếu ở bên cạnh phản đối, “Mẹ, con đã lớn rồi mẹ còn gọi Khiếu Khiếu.”

“Cái thằng, ta là mẹ con gọi con là Khiếu Khiếu thì sao? Chẳng lẽ muốn ta giống bệnh nhân của con gọi con là bác sĩ Mạnh?” Bà Mạnh ra vẻ hờn giận không vui, vươn tay chỉ dùng một ngón dí lên đầu anh, “Còn nói mình đã trưởng thành, trưởng thành rồi hể chuyện lại gọi mẹ làm gì?”

“Chứ mẹ không phải mẹ con à.” Mạnh Khiếu liếc mắt.

“Cũng ba mươi tuổi đầu rồi, con nhìn xem bạn con Mạc Viễn đã thành gia lập nghiệp rồi, còn con? Đến giờ mới chịu dẫn bạn gái về cho mẹ xem.” Mẹ anh lại ‘bật đài’, “Con mau học hỏi người ta đi,

cũng đâu phải con gái nhỏ nhít gì, cứ kêu mẹ.”

Vẻ mặt Mạnh Khiếu bất đắc dĩ.

“Hạ tiểu thư, không dọa đến cháu chứ? Ta và Khiếu Khiếu bình thường vẫn hay đùa nhau như vậy.” Bà Mạnh vẫn lôi kéo tay Hạ Lữ.

Sự lo lắng và căng thẳng của Hạ Lữ dần biến mất, cô vội vàng lấy ra quà đã chuẩn bị trước, “Dì, chúc dì sinh nật vui vẻ, đây là một chút thành ý của con, hy vọng người thích.” Trước đó chưa gặp bà Mạnh, cô cứ nghĩ Bà Mạnh là một phu nhân cao cao tại thượng, đối với một cô gái bình thường như cô thì sẽ bớ mớ từ đầu đến chân, nhưng mà sau khi gặp thì lại nằm ngoài dự đoán của cô.

Bà Mạnh hòa ái dễ gần, mặc dù đã lưu lại dấu vết của năm tháng nhưng trên khuôn mặt bà không khó nhận ra thời trẻ bà Mạnh là một mỹ nhân xinh đẹp cỡ nào. Ánh mắt của Mạnh Khiếu giống bà Mạnh, khó trách Mạnh Khiếu lại anh tuấn như vậy.

“Còn chuẩn bị quà cho ta nữa sao? Đứa nhỏ này thực là hiểu biết.” Bà Mạnh cuoif tũm tĩm nhận lấy, mở hộp quà ra, là một chiếc vòng cổ rất tinh xảo, “Rất đẹp!”

“Dì, người thích là tốt rồi!” Đây là vòng cổ mà Hạ Lữ tỉ mỉ chọn thật lâu mới được. Chọn quà tặng lần này khiến cô khó xử rất lâu, chọn đồ rẻ tiền quá thì lại sợ bà Mạnh ghét, chọn đồ đắt tiền thì chi phí lại có vẻ cao, cuối cùng từ Mạnh Khiếu mà cô biết được bà Mạnh thích nhất là ngọc nên cô liền chọn ngọc và vàng được khảm trên vòng cổ, thiết kế tinh xảo nhìn qua không tầm thường mà cũng không lộ ra là giá rẻ.

“Thích, đương nhiên thích.” Mẹ Mạnh vỗ vỗ lên tay cô, “Để con tốn kém rồi.”

“Đâu có ạ.”

“Khiếu khiếu, quà của con đâu?” Mẹ Mạnh đuổi tay về phía Mạnh Khiếu.

“Mạnh Khiếu cười cười, đưa tay lên gãi đầu, “Con và Hạ Lữ tặng chung quà không phải là được rồi sao?”

“xú tiểu tử, dám qua quýt với mẹ như thế sao.”

Mạnh Khiếu tiến lên ôm bà xoa dịu, “Cùng lắm thì tiệc sinh nhật hôm nay con làm chủ còn không được sao?”

“Đương nhiên là để con làm chủ, nào có chuyện để người hôm nay sinh nhật bỏ tiền?” Bà Mạnh trừng mắt liếc anh một cái.

“Vâng vâng vâng, con bỏ tiền.”

Hạ Lữ ở bên cạnh nhìn, nhẹ nhàng cười, trong mắt rơi vào một màn ấm áp. Tính cách bướng bỉnh đóa chừng hơn tám phần là giống bà Mạnh.

Đang nghĩ ngợi, từ phía sau có tiếng đàn ông sang sảng vọng tới...

“Nếu Khiếu Khiếu làm chủ thì ta đây cũng góp một ít.”

Cô nương theo tiếng nói quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông trung niên xem chừng là năm sáu mươi tuổi, thân hình cao ngất, nhìn ra được là rất chú trọng chăm sóc bề ngoài.

Vẻ mặt Mạnh Khiếu bất đắc dĩ, “Đừng gọi con là Khiếu Khiếu nữa mà.”

“Cho dù con có là ông lão bảy mươi đi nữa thì ở trong mắt cha mẹ chúng ta vẫn luôn là một đứa nhỏ.” Người đàn ông tiến lên trước, tiếng cười như chuông lớn, nhìn về phía Hạ Lữ, “Vị này chính là bạn gái mà Khiếu Khiếu nhắc tới?”

Tay Mạnh Khiếu giơ qua quàng lên vai Hạ Lữ, “Ba anh.”

“Chào chú.” Hóa ra là ba Mạnh Khiếu, Hạ Lữ vội vàng chào hỏi.

“Được được, biết hôm nay cháu đến nên mẹ Khiếu Khiếu từ sáng sớm đã rời giường chăm chuốt ăn mặc rồi.” Ông Mạnh nói chuyện thật khôi hài, cũng không thấy bộ dáng kiêu căng gì cả.

“Còn nói tôi, không phải ông cũng muốn gặp con dâu tương lai sao? nếu không sao có thể tham gia tiệc sinh nhật của tôi đúng giờ thế này được?” Trong mắt bà Mạnh như nhìn ra được chút manh mối, tiến thêm một bước kéo gần lại quan hệ của hai người, nhìn về phía Hạ Lữ cười, “Chú của con bình thường luôn lấy cớ bận công việc, hôm nay a, dì vẫn là nhờ phúc của con mà được nhìn thấy lão già kia, ông ấy à, tới chúc mừng sinh nhật ta là giả, xem mặt con dâu tương lai mới là thật.”

Mặt Hạ Lữ đỏ lên, Mạnh Khiếu ở bên cạnh lại cười ha hả không ngừng.

Ông Mạnh là người thông minh, vừa nghe bà Mạnh lấy lý do này thì cũng thuận theo mà nói thêm, “Có trách thì trách Khiếu Khiếu bình thường cũng không có nổi một người bạn gái chính thức, Hạ tiểu thư, con chính là người con gái đầu tiên Khiếu Khiếu mang về nhà đấy.”

“Tôi cũng đã nói rồi.” Bà Mạnh cường điệu.

Hạ Lữ theo bản năng ngẩng đầu nhìn Mạnh Khiếu, trong lòng nảy lên cảm giác hạnh phúc chưa từng có.

Mạnh Khiếu thì cúi đầu nhìn cô, khỏe môi mỉm cười.

Cả buổi tiệc sinh nhật diễn ra rất vui vẻ, bà Mạnh lôi kéo Hạ Lữ hỏi đông hỏi tây nửa ngày sau đó mới chính thức khai tiệc. Đợi cho đến sau khi tiệc sinh nhật kết thúc thì cũng đến mười giờ. Rồi khỏi khách sạn, trong không khí còn thoang thoảng mùi hương của rượu.

Mạnh Khiếu chưa chơi đã, một mực lôi kéo Hạ Lữ, cả đêm Hạ Lữ nói không nhiều nhưng vẫn cười cười. Hai người nắm tay nhau đi đến bãi đậu xe, lúc đến trước bãi có thì Mạnh Khiếu liền kéo mạnh cô lại.

Cô thuận thế dừng bước lại, quay đầu nhìn anh, nhẹ giọng nói, “Làm gì vậy?”

“Dọn đồ qua ở với anh.” Mạnh Khiếu đột nhiên đưa ra yêu cầu.

Hạ Lữ sững sốt.

Mạnh Khiếu đi lên trước, cúi đầu nhìn cô, “Anh thấy cả ba và mẹ anh đều rất thích em.”

“A...” Hai má Hạ Lữ nóng lên, cúi đầu không nhìn anh, “Vậy cũng không nên ở cùng nhau...”

Tay Mạnh Khiếu nâng cằm của cô lên, buộc cô phải nhìn vào mình, “Hôm nay anh cũng đã mang em đi gặp ba mẹ rồi, em còn không rõ ý của anh sao?”

“Không rõ.” Mặt của cô càng hồng, bỏ tay anh ra, cố ý cười nói.

Thấy cô cười, đáy mắt Mạnh Khiếu cũng tràn đầy ý cười, tay duỗi ra ôm lấy cô, “Vậy đổi đề tài đi, lúc nào thì em mang anh đếm gắp ba mẹ em?”

Khóe môi đang cười của Hạ Lữ đột nhiên đông cứng.

“Sao vậy?” Mạnh Khiếu phát hiện cơ thể của cô cứng đờ, anh cúi đầu nghi hoặc quan sát vẻ mặt của cô.

“Không...” Hạ Lữ vội vàng thay đổi sắc mặt, trong lòng dần ổn định lại. Gia đình của cô không sánh nổi với nhà Mạnh Khiếu, tạm thời chưa nói đến họ môn không đăng hộ không đối, ngay cả nhà Noãn Thần cũng không bì kịp một nửa nhà Mạnh Khiếu. Ở bữa tiệc sinh nhật, bà Mạnh cũng có hỏi đến gia đình cô nhưng trên cơ bản cô đều trả lời qua loa đại khái.

Mạnh Khiếu cảm thấy cô có chút kỳ quái, vừa muốn mở miệng tiếp tục hỏi thì cách đó không xa có người cất tiếng gọi...

“Hạ Lữ.”

Hai người quay đầu lại từ nơi tiếng nói phát ra, cửa xe đóng lại, là Trang Noãn Thần đứng cách bọn họ không xa.

Hạ Lữ như là thấy được cứu tinh, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, “Noãn Thần? Sao cậu lại ở chỗ này?” Tuy rằng kỳ quái nhưng ít ra không cần phải trả lời câu hỏi của Mạnh Khiếu.

Trang Noãn Thần không đi lên trước, trong mắt cũng như là không phát hiện ra Mạnh Khiếu, ánh mắt bình tĩnh nhìn khuôn mặt ửng đỏ còn chưa tan của Hạ Lữ, “Có một số chuyện muốn nói với cậu, bây giờ có tiện không?”

Mạnh Khiếu kì quái nhìn hai người.

“Bây giờ?” Đuôi lông mày của Hạ Lữ cũng nhuộm vẻ nghi hoặc.

“Đúng,” Trang Noãn Thần kiệm lời trả lời.

Hạ Lữ chần chờ, cuối cùng vẫn gật gật đầu.

Sau khi vào đêm, đèn nê ông lấp lóe qua cửa sổ.

Đôi bờ Ngân Đĩnh Kiều được mảng lớn nghệ hồng kéo ra khỏi bóng đêm, cuộc sống vào đêm, làm ngày nắng ấm cũng bắt đầu dài hơn.

Ngõ nhỏ có rất ít xe ra vào, trước cửa quán cà phê vào lúc đêm khuya, Trang Noãn Thần bình tĩnh trở lại.

Hạ Lữ giương mắt nhìn, vẻ mặt khó hiểu.

Ngồi ở vị trí lái xe, Trang Noãn Thần thờ dài, thản nhiên nói một câu, “Vào thôi, hình như đã lâu rồi chúng ta không tới đây.”

Qua cà phê đêm khuya yên tĩnh như trước.

Hai người đi vào, con mèo đang ghé vào trên chiếc xích đu lười biếng kêu một tiếng meo meo, sau đó lại lười biếng đứng dậy.

Hương thơm trong quán cà phê tinh khiết và nồng hậu, nhạc jazz trong quán lại khiến cho đêm khuya có vẻ càng thêm mê ly.

Có một bàn khách mới ra về, bà chủ đang thu dọn tách chén, thấy

Trang Noãn Thần và Hạ Lữ đi vào liền nhẹ nhàng cười, “Lâu lắm rồi không tới, ngồi đi.” Tự nhiên cứ như bạn bè quen biết lâu năm.

Trang Noãn Thần mỉm cười xem như đáp lại, tìm một vị trí gần cửa sổ. Hạ Lữ ngồi xuống đối diện với cô, nhìn xung quanh một chút liền cảm thán, “Đúng là lâu rồi không tới đây, mọi thứ vẫn như cũ, thật tốt.”

Con mèo đen vừa mới ghé vào tên xích đu liền “phịch” một tiếng nhảy lên bàn, nhìn thấy hai người họ liền kêu nũng nịu.

“Vật nhỏ, một thời gian không gặp sao mày lại béo như vậy.” Tay Hạ Lữ vuốt vuốt đầu nó, nó bắt đầu hưng phấn mà kêu khò khè.

Vẻ mặt Trang Noãn Thần vẫn bình tĩnh như trước, nhìn Hạ Lữ thật lâu, sau đó mới lạnh nhạt nói một câu, “Đúng vậy, mọi thứ đều vẫn như cũ thật tốt, thực ra mọi người đều không thích có chuyện gì đổi khác, Hạ Lữ, cậu có thích không?”

Hạ Lữ dừng lại động tác, con mèo đen meo meo hai tiếng liền nhảy xuống khỏi bàn, lại lười biếng chạy đi nơi khác chơi. Cô nhìn Trang Noãn Thần, cảm thấy lạ với thái độ của cô ấy ngày hôm nay, cười cười, “Thay đổi cũng có tốt có xấu, nếu như thay đổi theo hướng phát triển thì tốt nghĩ mỗi người đều thích.” Nói xong cơ thể nghiêng về phái trước, “Noãn Thần, rốt cuộc là cậu làm sao vậy? Cả đường đi đều rất kỳ lạ?”

Trang Noãn Thần không nói chuyện, bà chủ lại bưng khay tới, không lên tiếng đặt hai tách cà phê giống nhau như đúc lên bàn, nhất thời mùi hương thơm mát tỏa ra.

“Bà chủ, hôm nay trông chị thật nhàn nhã.” Hạ Lữ ngẩng đầu cười. Mọi người đến đây đều biết, bà chủ không phải lúc nào cũng pha chế

thức uống giống nhau, luôn dựa vào tâm tình của khách đến để mà pha chế.

Trang Noãn Thần cũng không nói, ngẩng đầu nhìn cô ấy.

Bên môi cô chủ vẫn là nụ cười lãnh đạm như cũ, “Làm chị em cũng giống như làm anh em vậy, có kiếp này không có kiếp sau, khó có duyên phận quen biết nhau, cho dù ngồi xuống cùng nhau uống ly cà phê, cũng phải trân trọng cơ hội lần này.”

Hạ Lữ suy nghĩ nửa ngày, “Bà chủ, mỗi lần chị nói đều rất cao thâm.”

Bà chủ chỉ cười mà không nói.

“Nhưng mà buổi tối tôi luôn không uống cà phê.” Trang Noãn Thần cảm thấy lần này bà chủ pha chế thức uống không đúng, nhẹ giọng nói, “Giúp tôi đổi thành một tách trà hoa hồng đi.”

Bà chủ sau khi nghe xong liền lắc đầu, ánh mắt chống lại sự nghi hoặc của cô, “Thói quen của con người có thể thay đổi, thử để bản thân mình thay đổi một chút cũng không phải không được. Hai vị, từ từ thưởng thức.” Nói xong liền xoay người đi.

Quyển 6 - Chương 65: Đau lòng

Đợi sau khi bà chủ đi rồi, Hạ Lữ cầm tách cà phê lên uống, vừa lòng gật gật đầu, “Cà phê ở đây rất ngon, a, Noãn Thần, buổi tối cậu uống cà phê sẽ bị mất ngủ, đừng uống, hay là chúng ta đổi một nơi khác cũng được.”

“Không cần đâu, bà chủ nói rất đúng, thói quen không phải là do trời sinh ra, có đôi khi cũng sẽ thay đổi.” Trang Noãn Thần cầm lấy cái muỗng nhỏ tinh xảo khuấy cà phê. Mùi hương tinh khiết thâm nhập vào hô hấp, luồng hơi ấm kia vừa mới tới liền bị ngưng tụ lại thành băng.

Hạ Lữ không hiểu lời của cô, “Noãn Thần, rốt cuộc là cậu bị làm sao vậy?”

“Cậu không biết là mình bị gì hay sao?” Trương Noãn Thần giương mắt lên hỏi lại.

Hạ Lữ im lặng.

Trang Noãn Thần không nói tiếp mà uống một ngụm cà phê, hương thơm cà phê hòa với sự chua sót làm một chảy xuống cổ họng....

“Cậu chưa thêm đường....” Hạ Lữ nói xong cầm lấy bao đường bên cạnh lên.

“Không cần.” Trang Noãn Thần nhẹ giọng mở miệng, buông tách xuống nhìn cô, “Cậu nói xem, nếu như mọi chuyện đều phát triển

theo chiều hướng tốt thì có ai thích gặp phải biến cố đâu. Chỉ tiếc...” Chuyển câu chuyện, ánh mắt thản nhiên của cô lại nhuộm lên tia đau thương, “Mình không thích nhưng lại phải nhìn thấy tất cả những biến cố xảy đến quá nhanh.”

Hạ Lữ nhíu chặt mày.

“Đi thẳng vào vấn đề đi.” Trang Noãn Thần thật sự không kiềm chế được sự đau lòng, cũng khó mà chấp nhận một lời mở đầu bi tráng sửa chữa tình bạn sắp mất đi này, trên con đường này cô ấy tiêu tụy sức lực, không, sau khi nhìn thấy phần tư liệu kia của Trình Thiển, trái tim cô ấy đã muốn vỡ nát.” “Hạ Lữ, bắt đầu khi nào?”

Hạ Lữ chưa hiểu rõ hết, “Bắt đầu? Bắt đầu cái gì” Hậu Mẫn gật đầu.

Trang Noãn Thần nhìn chằm chằm cô, mỗi chữ mỗi câu, “bắt đầu..... không còn để ý tình bạn của chúng ta!”

“Keng” một tiếng, chiếc thìa trong tay Hạ Lữ đập vào ly cà phê, phát ra một tiếng trong trẻo, âm thanh này không lớn, nhưng hết sức chói tai trong cái đêm khuya này, giống như ném một miếng đá nhỏ trên mặt hồ yên ả, khiến cho tầng tầng bập bênh gợn sóng.

“Noãn Thần, cậu đang nói cái gì thế?” Cô cười, nhưng nụ cười bắt đầu lộ vẻ xấu hổ, bắt đầu mất tự nhiên.....

Chúng ta quen nhau từ năm nhất, bốn năm sinh sống trong cùng một cái phòng ngủ. Lúc đó, mình, cậu và Ngải Niệm, ba chúng ta từng nói, cả đời này luôn là chị em tốt, ba người chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau, thế gian có thể hiểm ác, mọi thứ có thể thay đổi, nhưng tình bạn của ba người chúng ta mãi mãi không thay đổi.” Trang Noãn Thần cứ im lặng nhìn Hạ Lữ, đọc rõ ràng từng chữ đến đau lòng, “Ba đứa chúng ta, đã cùng nhau khóc, cùng nhau cười, cùng nhau say,

cùng nhau điên, là Hạ Lữ nói, cho dù sau này chúng ta đang ở phương nào, đợi đến khi tám mươi tuổi chúng ta vẫn nắm tay nhau đi leo núi Hương Sơn, khi chưa đến thời gian hẹn ước, ai cũng không được chết, cho dù lúc đó sinh bệnh, không thể nhúc nhích, để con cái nâng cũng phải nâng chúng ta đi, Hạ Lữ, cậu vẫn chưa quên những lời cậu nói chứ?”

Ngón tay Hạ Lữ hơi run, sau một lúc lâu nhẹ giọng nói, “Không quên, mình còn từng nói, nếu ba chúng ta không thể ở lại Bắc Kinh, nếu phân chia Tây Bắc, thế thì chúng ta cũng phải thường xuyên trò chuyện, chúng ta không được quên tình bạn đã có.” Nói đến đây, cô ấy ngẩng đầu nhìn đôi mắt của Trang Noãn Thần, “Quán cà phê này, là chúng ta cùng nhau phát hiện ra, trước đây chúng ta cũng từng đến chỗ này tán chuyện, cho nên Noãn Thần, cậu hôm nay gọi mình đến đây cũng không phải ôn lại chuyện cũ đúng không, cậu muốn hỏi mình cái gì thì hỏi đi.” Cô ít nhiều cũng đoán được chút rồi.

“Được, vậy mình hỏi cậu, chuyện chị Mai phải rời khỏi công ty có liên quan trực tiếp đến cậu đúng không?” Trang Noãn Thần gần từng tiếng hỏi.

Hai tay Hạ Lữ ôm ly cà phê, nhếch môi lên, Trang Noãn Thần nhìn cô chăm chăm không hề chớp mắt.

Một lúc lâu sau.....

“Đúng.” Một chữ ngắn gọn từ trong miệng cô phát ra.

“Vì sao?”

Hạ Lữ giương mắt nhìn cô, “Noãn Thần, mình luôn hiểu cậu, hôm nay cậu tìm mình nói chuyện này chứng tỏ cậu đã biết toàn bộ mọi chuyện, nếu đã biết rồi thì cần gì phải hỏi lại mình.”

“Đúng vậy, mình biết cậu cùng với Lục San của Áo Tư liên hợp lại với nhau để đẩy chị Mai đi, nhưng mà Hạ Lữ, mình thực sự rất muốn biết cậu nghĩ gì? Mọi chuyện đang yên lành tại sao cậu lại trở nên không từ thủ đoạn như vậy? Vì tiền, cậu có thể làm ra những chuyện khuyến người khác khinh thường như thế?” Trang Noãn Thần nắm chặt tay, ánh mắt của cô chuyển thành nghiêm khắc.

“Cậu muốn nói là mình thay đổi đúng không?”

“Đúng, cậu thay đổi, cậu trở nên không giống trước kia dù chỉ một chút!” Trang Noãn Thần lạnh lùng nói, “Hạ Lữ trước kia là người dám yêu hận, là người con gái muốn dựa vào năng lực của chính bản thân mình để tiến lên, hiện tại thì sao? Cậu nhìn xem cậu bây giờ biến thành bộ dạng gì? Cậu bây giờ tính toán cái gì? Giẫm đạp người khác để đi lên, loại thành công này có ý nghĩa với cậu sao?”

Hạ Lữ chống lại ánh mắt của cô, cắn cắn môi, “Trang Noãn Thần, cậu sai lầm rồi, mình không thay đổi, chỉ có thể nói cậu căn bản không hiểu rõ mình! Cậu không phải là vừa mới bước chân vào xã hội, chuyện người gạt người trên thương trường còn ít sao? Trên đời này có ai không vì thành công mà dung hết mọi thủ đoạn? Không cần nói đâu xa chính là chồng của cậu Giang Mạc Viễn, cậu cho rằng anh ta có thể ngồi vào vị trí ngày hôm nay tất cả đều dựa vào mọi sự cố gắng sao? Có người nào thành công mà không trải qua việc tính kế và bị tính kế? Thương trường như chiến trường, âm mưu cũng được mà dung mưu cũng vậy, khi cậu thành công thì tất cả những mưu mô sẽ trở thành câu chuyện xưa được công khai tích cực, nhưng nếu cậu thất bại thì dù cậu có cố gắng đến bao nhiêu đi nữa cũng sẽ bị người đời quên đi, trên đời này người chỉ biết nhớ đến sự thành công ấy, sự thất bại ấy thì ai sẽ coi trọng?”

“Hạ Lữ, mình chưa bao giờ biết là cậu lại nhanh mồm nhanh miệng

đến vậy, cậu cho rằng cậu đẩy chị Mai đi thì có thể thành công sao?” Trang Noãn Thần nhú mày khó tin nhìn cô, “Cậu xem hiện tại câu biến thành bộ dáng gì? Có phải vì tiền vì lợi ích cái gì cậu cũng làm? Cái gì cũng có thể bán đứng?”

Hạ Lữ run rẩy một chút.

“Bao gồm cả mình, gồm cả tình bạn của chúng ta cậu cũng có thể không chần chừ mà bán đứng?” Ánh mắt Trang Noãn Thần bi thương, giọng nói cũng nhuốm đầy bi thương.

“Noãn Thần, mình.....”

“Lăng Phi là do cậu tìm người mang đi, người mang cô ta đi chính là Từ Hiểu Kỳ, Hạ Lữ, sao cậu có thể đối với mình như vậy? Rõ ràng cậu biết nếu Lăng Phi không xuất hiện thì hoạt động của Mỹ Á sẽ tan tành, rõ ràng cậu biết mình coi trọng hoạt động của Mỹ Á biết bao....” Trang Noãn Thần không nói được nữa, tay để lên ngực, đau đớn lan toả.

Giờ khắc này cô mới phát hiện, thì ra bị bạn thân của mình phản bội còn đau đớn hơn cả tình yêu.

Hạ Lữ gắt gao cắn môi, một câu cũng không nói. Hoạt động của Mỹ Á cô sớm đã biết rất có lỗi với cô ấy, nhưng mà lúc ấy cô nghĩ không có Lăng Phi thì Trang Noãn Thần cũng sẽ tìm một nghệ sĩ khác để thay thế, sẽ khiến cho người phụ trách của Mỹ Á bất mãn nhưng không đủ để khiến hoạt động bị phá hỏng, nhưng mà sau đó cô ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới đèn chòm sẽ rơi xuống.

“Sao vậy? Không phản bác?” Thấy cô không nói một lời nào, ánh mắt Trang Noãn Thần đỏ lên, “Hạ Lữ, cậu cũng thật lợi hại, mình đã làm chuyện gì khiến cậu thống hận đến mức bức mình đến đường cùng

như vậy? Cậu tìm Từ Hiểu Kỳ đến hại mình, còn sợ hại không thành lại còn rat ay ở đèn chùm nữa? Cậu có biết ngày đó thiếu chút nữa tớ đã chết rồi không? Cậu chạy đến tính làm gì? Lương tâm trời dậy sao?”

“Trang Noãn Thần, mình đúng là làm ra những hành vi đáng khinh thường với cậu, nhưng mình không nghĩ tới cậu sẽ bị thương!” Những lời này của Hạ Lữ là thật, cô không nghĩ tới đối phương lại độc ác như vậy. Chuyện chùm đèn rơi xuống cô vẫn luôn thấy nghi hoặc và khó hiểu, cô không biết là đối phương thật sự lừa cô hay là còn có nguyên nhân khác, tóm lại, cô có đề tiện đến mấy cũng không thể làm ra chuyện khiến Trang Noãn Thần chết. Ngày diễn ra hoạt động cô liền hối hận, lúc Mạnh Khiếu tìm cô, chính miệng nói với cô tình hình của Trang Noãn Thần thì cô liền hối hận, chỉ tiếc, lúc cô chạy tới thì đã quá muộn, mọi chuyện nên xảy ra đều đã xảy ra.

Nước mắt thấm ướt hai má Trang Noãn Thần, lại nhìn chằm chằm Hạ Lữ cười lạnh, “Bây giờ cậu nói thế nào chả được, Hạ Lữ, cậu cảm thấy mình còn có thể tin cậu sao? Cậu vì lợi ích chẳng những bán đứng chị Mai mà còn bán đứng mình! Nếu như cậu thực sự coi mình là bạn như cậu nói thì ngay cả loại ý nghĩ này cũng không nên có!”

“Đúng, là mình đề tiện vô sỉ!” Hạ Lữ nóng nảy, gầm nhẹ về phía cô, “Nhưng mà Trang Noãn Thần, cậu đừng có ngây thơ nữa được không? Đừng nói với mình rằng cậu một chút cũng không muốn lên trên! Chị Mai đi rồi sẽ sao? Nếu như mình không làm như vậy thì còn có chỗ này cho cậu sao? Đúng vậy, mình bán đứng chị Mai vì lợi ích, nhưng đồng thời cũng là tốt cho cậu! Cậu muốn năng lực có năng lực, muốn hiệu suất có hiệu suất nhưng tại sao nhiều năm như vậy vẫn luôn bị Tề Việ Việ qua mặt? Cũng bị chị Mai qua mặt? Tất cả công lao đều là cô ta nhận lấy, tất cả khổ nhục đều là cậu làm! Chúng ta bị một cây củ cái chiếm lấy cái hố, liệu có có thể thăng chức sao?”

“Nói như vậy mình phải cảm ơn cậu có đúng không ?” Trang Noãn Thần cảm thấy trái tim lạnh giá, “Lúc ấy cậu ở sau lưng tớ dùng vài lý do đẩy Tề Viện Viện đi, kết quả thì sao? Mình lại biết được cậu là sợ Tề Viện Viện đâm lại cậu nên mới đẩy cô ta đi như vậy! Cậu thật tình vì mình hay là vì chính cậu?”

“Trang Noãn Thần, mình vì chính mình là sao sao? Là do cậu rất ngốc! Người ta lấy nước ở chỗ cao trữ nước ở chỗ thấp, chỉ có mỗi cậu là nghĩ tất cả mọi người đều thiện lương! Cậu cho rằng chị Mai thiện lương sao? Chị ta vì muốn leo lên cao mà ở sau lưng làm không ít việc thiếu đạo đức. Bây giờ cậu cảm thấy chị ta tốt đó là bởi vì chị ta thành công, tất cả những gièm pha của chị ta không đủ che hết những hào quang thành công của chị ta, nếu chị ta tốt như vậy thì làm sao biết rõ Angle và Nam Bách Khôn ở cùng một chỗ vẫn còn chủ động quyến rũ? Nếu chị ta trong sạch thì sẽ không bị người khác bắt lấy nhược điểm! Chị ta cũng vì lợi ích mà đẩy những người cạnh tranh vị trí giám đốc ra xa, cậu cho là chị ta sao thượng? Còn có Lục San, bên ngoài trò chuyện vui vẻ với cậu còn sau lưng thì sao? Còn không phải là cũng vì lợi ích dùng thủ đoạn hay sao?”

“Người khác là người khác, cậu là cậu!” Móng tay Trang Noãn Thần đâm chặt đến đau, “Có ý chí muốn đi lên thì tốt, nhưng không thể vì leo lên trên mà đi làm những chuyện tổn hại người khác, thậm chí làm những chuyện vi phạm nguyên tắc. Hành vi của cậu nói khó nghe thì chính là toan tính phạm thượng mại! Hạ Lữ, mình cũng ích kỷ, mình tình nguyện bị người khác làm như vậy cũng không hy vọng là cậu làm cậu có hiểu không?”

Hạ Lữ nhắm mắt lại, sau khi mở mắt ra thì ánh mắt lạnh lẽo, “Trang Noãn Thần, cậu thì biết cái gì? Cậu cái gì cũng không biết, cậu có tư cách gì mà khoa tay múa chân ở trước mặt mình? Có một vài người nhất định sẽ làm người xấu, làm người đáng xấu hổ, như mình, có

một số người sinh ra đã rất may mắn nên cứ ngây thơ sống qua ngày như cậu. Cho nên cậu dựa vào cái gì mà đến giáo huấn mình?”

Quyển 6 - Chương 66: Số phận không may mắn

Lời nói của Hạ Lữ lộ ra lạnh lẽo, không chút khách khí chất vấn như lưỡi dao nhỏ bắn về phía Trang Noãn Thần. Đối diện, Trang Noãn Thần ngược lại tỉnh táo lại, đợi cô phát tiết xong mới mở miệng nói tiếp, giọng nói không thấy một chút phẫn nộ. “Đúng vậy, mình không có tư cách ở trước mặt cậu khoa tay múa chân, càng không có tư cách đến dạy dỗ cậu, trên đời có tư cách này cũng là những người đã sinh và nuôi dưỡng cậu. Mình chỉ muốn biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lời của cô khiến Hạ Lữ sửng sốt, cô há miệng thở dốc nhìn Trang Noãn Thần lại một chữ cũng không nói.

“Hạ Lữ, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, ăn ở cùng nhau đến bốn năm, cậu là người có tính cách như thế nào chẳng lẽ mình còn không rõ ràng sao? Cậu thẳng thắn, vì mình mà ra tay đánh bọn côn đồ ở quán ba, bây giờ sao có thể nói thay đổi là thay đổi?” Trang Noãn Thần hơi nheo mắt lại, nhìn cô ấy nói thành khẩn, “Nếu không phải đã xảy ra chuyện gì cậu tuyệt đối sẽ không như vậy, ngày diễn ra hoạt động của Mỹ Á cậu vốn không cần phải đến nhưng sau khi mình bị chùm đèn rơi trúng thì mình lại nghe thấy tiếng cậu gọi tên mình. Hạ Lữ, cậu biết là chính mình làm sai nếu không thì cậu cũng sẽ không tới! Vậy giờ nói cho mình biết, trong khoảng thời gian này cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói cho mình biết!”

Cà phê ở trước mặt hai người đã lạnh, chỉ còn lại mùi vị lạnh lẽo xa xôi.

Hạ Lữ từ đầu đến cuối không mở miệng, nhưng ngón tay ở ngoài sang lại đang run rẩy, cả ánh mắt của cô cũng run rẩy như là ngọc lưu ly bị vỡ lại lập tức bị hang mi dài che khuất. Trang Noãn Thần nhần nạy, thấy cô một mực không nói rốt cuộc cũng nóng nảy nắm lấy tay cô, tiếng nói đột nhiên lớn hơn, “Hạ Lữ, cậu rốt cuộc có còn là bạn của mình nữa hay không? Ba người chúng ta lúc trước nói gì? Chúng ta tốt nghiệp xong liền thề sau này bất luận như thế nào cũng có phúc cùng hưởng, không phải là cậu quên hết rồi chứ? Hôm nay mình không phải là thực hiện cái gọi là lời thề đó, chỉ muốn biết cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chuyện gì khó nói, chẳng lẽ mình cũng không có tư cách biết?”

Hồi lâu không đáp lời, tay Hạ Lữ cảm thấy lạnh lạnh từ tách cà phê, mày nhíu lại, nhìn ra được cô muốn nói lại thôi, cũng nhìn ra được cô có ý nói ra thật nhanh nhưng vẫn là áp chế lại, sau một lúc lâu buồn bã nói, “Là mình bán đứng cậu, đây là sự thật, chuyện xảy ra chính là đã xảy ra rồi, mình không có gì để nói.”

“Hạ Lữ!” Lần này Trang Noãn Thần thực nóng nảy, tay nắm thành quyền, các đốt ngón tay đều trắng bệch, “Cậu vừa rồi nói một loạt như vậy mình cho là vô nghĩa! Chị Mai cũng được mà Lục San cũng được, bọn họ đúng hay sai cũng chỉ là cậu qua loa lấy cớ, mình còn không hiểu cậu sao? Cậu hay là mình, ngay cả Ngải Niệm, ba chúng ta đều lừa dối lẫn nhau, lừa dối đánh giá người khác đúng hay sai, cậu xem mình là đứa trẻ ba tuổi hay sao?”

“Trang Noãn Thần, không phải là cậu xem phim nhiều quá rồi chứ? Mình làm việc đó cậu nghĩ là mình vì bất đắc dĩ? Mình nói thật với cậu vậy, mình đã trải qua những ngày cố gắng đến chết cũng không thu được chút kết quả nào, mình cũng tốt nghiệp cùng lúc giống người khác mà bọn họ lại có nhà có xe còn mình vẫn cứ bộ dạng khổ cực như xưa! Lời thề! Trang Noãn Thần cậu đừng có thực tế như vậy nữa, thực ra thì chúng ta đều thay đổi! Cậu cảm thấy mình có nổi

khổ, đúng vậy, nỗi khổ của mình đó là xã hội này quá thực tế, mình đã bị ép đến mức không thở nổi, là xã hội này ép mình đến mức không thể không làm như vậy! Mình cần tiền, mình cần thăng tiến!” Hạ Lữ nắm chặt tay, khoé mắt hồng hồng.

“Mỗi người đều có lựa chọn riêng, nhưng cần phải xem lựa chọn này có đụng đến nguyên tắc hay không. Đúng vậy, chúng ta bước vào xã hội này sau khi nó đã thay đổi rất nhiều, chúng ta phải học cách nhẫn nhịn, học cách trốn tránh, thậm chí học cách khéo léo đưa đẩy, nhưng mà Hạ Lữ, xã hội này không ép cậu, chính vì bản thân cậu không muốn thoả hiệp mà thôi. Chuyện mà người khác làm mình không có quyền quản rồi đánh giá này nọ, nhưng cậu là bạn thân của mình, chỉ là mình không muốn đến một ngày nào đó cậu sẽ hối hận thôi.”

Hạ Lữ chậm rãi giương mắt nhìn cô, “Trang Noãn Thần, thực ra mình rất ghen tị với cậu, nếu mình là cậu thì mình cũng sẽ không đi đến bước đường ngày hôm nay.”

Lần này đến lượt Trang Noãn Thần giật mình.

“Ba người chúng ta được trúng tuyển vào học theo thứ tự từ cao đến thấp, Ngải Niệm thứ nhất, mình thứ hai, cậu xếp thứ ba, nhưng mà mình không hiểu vì sao rõ ràng mình thông minh hơn cậu nhưng hằng năm cậu luôn là người nhận được học bổng; sau khi tốt nghiệp mình vào làm truyền thông lúc đó cậu vẫn chưa vào, mình nghĩ lúc này cũng để cho mình thắng cậu một lần nhưng lại không nghĩ đến cuối cùng mình lại đi theo cậu đến truyền thông Đức Mã làm về quan hệ xã hội, cậu có biết làm truyền thông có bao nhiêu là khó khăn không? Trước kia thì các cậu phải đi giao thiệp tiếp đãi, bây giờ thì sao? Mình phải đi tiếp đãi những đồng nghiệp trước kia! Năng lực làm việc của mình không thể kém hơn cậu, nhưng chị Mai lại coi trọng cậu còn hơn cả Angle coi trọng năng lực của mình hơn nhiều

lần; khả năng trình bày kế hoạch của cậu không hơn mình nhưng chỉ có cậu mới kéo được Tiêu Duy! Cậu không xinh đẹp bằng mình nhưng lại có thể bắt được một kẻ có tiền! Đây là thói đời gì? Mình dựa vào cái gì mà phải cố gắng nữa? Cho dù mình có cố gắng hơn nữa thì cũng sẽ trở nên thua thiệt thê thảm, nếu như vậy thì mình cần gì phải theo khuôn phép cũ?” Hạ Lữ rơi lệ, nói xong rút khăn tay hung hăng lau mặt.

Trang Noãn Thần thờ dài, uống một ngụm cà phê, chất lỏng theo vết hầu chảy xuống lạnh thấu cả dạ dày, khiến cho nỗi đau càng nhức nhối, không phải là vì cà phê mà là bởi vì lời nói của Hạ Lữ.

“Sao vậy? Không phản bác? Có phải cậu cũng hiểu là bản thân cậu thực may mắn? Trang Noãn Thần, cậu quá may mắn, số phận sao lại có thể ưu ái cậu như vậy?” Hạ Lữ khàn cả giọng.

Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, lúc này mới giảm bớt đau đớn trong dạ dày, ánh mắt nhìn Hạ Lữ chuyển thành đau xót, “Không phải mình không phản bác mà là hôm nay mình mới biết được thì ra cậu đã sớm có khúc mắc với mình.”

“Đúng, chính bởi vì cậu may mắn! Cậu có cái gì mà lại có thể may mắn như vậy? Cho nên mình ghen tị với cậu! Mình cảm thấy ông trời căn bản là không công bằng!”

“Chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy nhưng cậu cho tới bây giờ cũng chưa từng tới Cổ trấn, không tới xem nhà của mình xem.” Ngoài ý muốn Trang Noãn Thần lại nói một câu như vậy.

Hạ Lữ im lặng nhìn cô.

“Thân thể ba mình rất không tốt, điều này cậu biết.” Ánh mắt Trang Noãn Thần trở nên xa xôi, giọng nói có chút mệt mỏi, “Từ lúc học

trung học cho đến khi học cao trung là sau năm khó khăn nhất của gia đình mình. Khi đó ba mình không nỡ tới bệnh viện để khám bệnh, vừa lo cho gia đình vừa mang bệnh, khi đó mình rất muốn đến trường, mẹ mình theo khoá đạo giáo nên giờ giấc cũng khá linh hoạt, mình thường xuyên đi giúp đỡ mẹ, đứng nhiên như vậy cũng không tính là cái gì, khó khăn nhất chính là ba năm cao trung. Hạ Lữ, cậu chưa từng thấy qua phòng của mình nhỉ? Ngay cả Cố Mặc và Giang Mặc Viễn mình cũng chưa từng cho xem. Không cho bọn họ xem không phải bởi vì cảm thấy mất mặt mà là không muốn khiến bọn họ thương cảm mình. Cái gọi là phòng là do mình tự dựng lên, sửa lại gác lửng, trong nhà lại không có nhiều tiền dư thừa để sửa chữa, cho nên mình mới dùng thật nhiều giấy bóng và hồ dán lên cửa sổ. Mùa đông rất lạnh, mùa hè thì cực kỳ nóng, khi trời mưa còn bị dột, mình đã ở chỗ như vậy trong suốt ba năm. Mỗi ngày tan học về nhà liền đi vào nơi gọi là phòng đó để học bài, bên cạnh việc học bài còn giúp đỡ mẹ mình làm việc vặt. Trước khi thi vào cao trung một tháng mưa dầm kéo dài, mình chưa từng nói với cậu là mình bị phong thấp nhỉ? Chính trong một tháng đó mình đổ bệnh, bên ngoài thi đại học, bên trong phòng này thì mưa dột, lúc ấy sức khoẻ ba mình rất kém, mẹ mình dường như không có thời gian để ý tới mình, chính lúc mình ở trong căn phòng đó liền nhận được thư trúng tuyển vào Đại học Bắc Kinh.

Ở phía đối diện, con người Hạ Lữ run lên, cô không biết, những chuyện này cô chưa từng nghe Trang Noãn Thần kể.

“Mỗi nhà đều có một khó khăn riêng, cho dù là một người nổi tiếng thì sau lưng họ như thế nào không ai biết. Hạ Lữ, có lẽ cậu so với mình còn khổ hơn, nhưng mình chỉ muốn nói ông trời thực rất công bằng. Cậu cho rằng mình may mắn, nhưng mà cậu chỉ thấy mỗi kết quả, còn cả quá trình mình vất vả biết bao nhiêu cậu có biết không?” Âm thanh của cô tĩnh lặng như mặt hồ, nhẹ nhàng nhắc lại. “Đúng vậy, lúc trúng tuyển vào trường điểm của cậu cao hơn mình, nhưng vì sao

sau đó vào học mình lại phải liều mạng để lấy học bổng? Bởi vì mình không muốn để ba mẹ phải lo lắng về sinh hoạt phí của mình, không muốn khiến bọn họ phải vất vả, mình có học bổng thì có thể giảm bớt được gánh nặng trong nhà. Học bổng là do mình tự dựa vào bản thân quang minh chính đại nhận được, mình không biết đây là ngẫu nhiên hay là may mắn, nhưng mà thông minh thì so với mình cậu thông minh hơn.

Nhưng lúc học đại học cậu chỉ lo chuyện yêu đương, đương nhiên nếu như lúc ấy đã có Cố Mặc ở bên cạnh thì mình cũng sẽ như cậu thôi, cậu thường xuyên trốn học đi hẹn hò, có đôi khi còn không về, còn mình? Mình không có nhiều thời gian để nói chuyện yêu đương, mình chỉ có thể không ngừng đi về phía trước. Vào lúc cậu thoải mái ngâm mình tắm rửa thì mình vui đầu ở trong thư viện, vào lúc sáng sớm cậu ngủ say thì mình đã đi làm thêm từ sớm, lúc ấy cậu còn chê cười mình là không biết hưởng thụ cuộc sống. Mình không còn cách nào khác, bởi vì mình không đi làm thêm thì sẽ không có cơm ba bữa cho một ngày. Hạ Lữ, cậu có biết lúc đó mình hâm mộ cậu biết bao nhiêu không? Bất kể là người đàn ông có thật lòng hay không thì ít nhất cũng có người ở bên cạnh để chia sẻ với cậu. Việc làm thêm ở đại học thực bình thường nhưng mà việc ấy ở trong trường không một ai có thể làm được, lúc đó mình sao có thể không hâm mộ các cậu có thể thoải mái đi ra ngoài nghỉ lễ chứ? Cho dù là được ăn no rồi ngủ cũng tốt lắm rồi; lúc cậu tới truyền thông Đức Mã đã có khoảng cách tâm lý về năng lực mình có thể hiểu, nhưng mà mình cũng học truyền thông ra chẳng lẽ mình lại không để ý đến chênh lệch năng lực sao? Nhưng ai cũng xem chuyện quan trọng là xử lý chuyện trước mặt thật tốt. Năng lực làm việc của cậu rất tốt, nếu không Đức Mã sẽ không để cậu nhậm chức, nhưng mà cậu có tận tâm hết sức không? Cơ hội đều là do chính mình tự tạo ra, mặc dù người khác cho cậu nhưng cậu cũng phải chuẩn bị nhiều thứ nữa mới có được. Thời điểm cạnh tranh dự án Tiêu Duy, cậu thử để tay lên ngực tự hỏi xem cậu có toàn lực làm việc không? Cậu cho rằng

Đức Mã không phải công ty của cậu, chẳng qua cậu chỉ là một người làm công cho họ cho nên ít đưa ra sáng kiến, ý kiến của mình, mấy lần tăng ca đến mức dạ dày co rút, buổi tối mọi người đều ở lại làm đến mức chỉ được nghỉ vài tiếng là lại đến giờ làm của ngày hôm sau.

Dự án Tiêu Duy mình thật sự là làm như muốn bỏ mạng, chị Mai giao dự án lớn như vậy cho mình mình thật sự không thể không liều mạng, còn cậu thì sao? Đúng, cậu cũng đã tăng ca, nhưng rõ ràng cậu tài hoa hơn người căn bản không tận tâm, cậu chính là cảm thấy còn có Angle là cấp trên nên căn bản cậu không cần phải quan tâm nhiều. Vào thời điểm trình bày, Tiêu Duy cố ý giữ mình lại cuối cùng là vì sao? Bọn họ cố ý làm khó dễ, đổi lại là cậu thì đã sớm bỏ đi rồi? Mình thừa nhận mình giả cho người có tiền, nhưng trong số những người không hiểu rõ chuyện chẳng lẽ cậu cũng nằm trong số đó? Hạ Lữ, ông trời thật sự là công bằng, cậu nỗ lực bao nhiêu thì sẽ nhận lại được bấy nhiêu. Chúng ta sống ở trên đời này không có ai dám nói mình có bao nhiêu may mắn, cái gọi là may mắn chẳng qua là bản thân nhận được hồi báo từ những gì đã nỗ lực mà thôi, nhìn qua thì thật sự là may mắn nhưng sau lưng họ phải nỗ lực thật nhiều và cố gắng không ít mới được như vậy, tư vị đó thì chỉ chính bản thân mình mới biết được.”

Quyển 6 - Chương 67: Ai đúng ai sai?

Hạ Lữ cắn môi, sắc mặt tái nhợt.

“Đương nhiên mình cũng không phải là đang giảng lí lẽ gì, bởi vì mình căn bản là không có tư cách này.” Trang Noãn Thần thu hồi lại ánh mắt, ánh sáng trong mắt đã bị nức mắt trào lên làm nhoè đi, cô cố nén những giọt nước mắt lại, miễn cưỡng cười, “Mình không phải thánh nhân, cũng không có khả năng trở thành một người hoàn mỹ, mình có sự bất đắc dĩ của mình, cậu cũng có cái bất đắc dĩ của cậu, trên đời này có nhiều người phải sống trong sự rối rắm về đạo nghĩa, tình bạn, tình thân, tình yêu, phải đối mặt với đủ loại áp lực chúng ta đều mỗi ngày phải cân nhắc cân trọng nên rất là mệt mỏi, mình thừa nhận điều này. Chuyện này mà nói với cậu thì không hề cảm thấy được bản thân mình có ý nghĩa nhưng chúng ta đều hiểu rằng không có ai là người tốt tuyệt đối, cũng không có người nào là xấu hoàn toàn, chúng ta sẽ ích kỷ nhưng vẫn là người có lương tâm, chúng ta có lương tâm nên biết những điều sai trái sẽ trốn tránh. Trong lòng không muốn là vì bản thân đã làm sai chuyện nên không có tư cách để giảng đạo cho người khác, cảm giác làm sai một chuyện thực sự rất khó chịu, mỗi ngày đều giống như ở trong địa ngục bị dày vò đến đau đớn.

Nói đến đây cô cố gắng nén nước mắt đang chuẩn bị trào ra lại, giọng nói vẫn như là rơi xuống vực, vô lực mà yếu ớt, “Cố Mặc nhảy lầu là chuyện đau đớn nhất đời này vĩnh viễn mình cũng không thể quên đi được, tình cảm ủa mình với anh ấy chôn sâu trong nhiều năm mình tưởng sẽ mãi mãi, nhưng không nghĩ đến mình sẽ làm tổn thương đến anh ấy như vậy, những thống khổ ngày hôm nay của

anh ấy đều là do mình gay ra. Cố Mặc mắng mình rất đúng, là mình chưa cho anh ấy cơ hội để anh ấy chứng minh, là mình không tin tưởng anh ấy, là mình đã chôn vùi phần tình cảm đã từng một thời tin tưởng. Quá khứ đã trải qua dài như vậy, cho dù để cho mình lần nữa đối mặt với Cố Mặc thì lòng mình cũng không cách nào bình tĩnh. Trên đời này có rất nhiều chuyện không thể nào nói là đúng hay sai, việc đánh giá đúng hay sai cũng không giống nhau, nhưng dù có không có tiêu chuẩn rõ ràng thì lưng tâm chúng ta cũng không thể yên sau một chuyện sai lầm đã xảy ra, không thể nào lấy cớ nhiều như vậy, cũng không cần vì bản thân mà giải thích, áy náy đã đủ như một dao đâm vào người rồi, nó giống như là việc lăng trì tra tấn cậu ta mỗi ngày, không để cho cậu chết ngay lập tức mà phải chịu đựng sự đau khổ. Cậu là bạn thân của mình, cậu khác với người khác, người khác dù có giết người phóng hoả thì cũng có liên quan gì đến mình chứ? Còn cậu là Hạ Lữ, là người bạn tốt mà mình quan tâm, mình không muốn nhìn thấy cậu cũng giống mình, đạt được mục đích xong lại tự tổn thương đến chính bản thân mình.

Trang Noãn Thần khóc.

Hạ Lữ cũng khóc....

“Cậu có nguyên tắc của cậu, mình biết, cậu có nỗi khổ trong lòng mình cũng tin tưởng là có tuy rằng cậu không nói với mình.” Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, nhúu mày, dùng sức ngăn nước mắt trở lại, tay nâng lên nhanh chóng lau đi khoé mắt đã chứa đầy nước mắt, nghẹn giọng nói, “Mình không có quyền hạn đi thuyết phục ai phải theo ý nghĩ của mình như thế nào. Mình không phải thánh nhân, nói những lời kia cũng không phải là giảng đạo gì, mình không dám cam đoan sau này sẽ không có chuyện tư lợi trong lòng, nhưng tối thiểu sẽ tự vấn lương tâm của chính mình.”

Nước mắt nhuộm đầy gương mặt Hạ Lữ, cô im lặng rất lâu, đến lúc

này rốt cuộc mới mở miệng, “Trang Noãn Thần, mình và cậu vốn đã có rạn nứt, mình bán đứng cậu là sự thật, cậu muốn làm như thế nào thì làm như thế ấy, cậu mệt mỏi mình càng mệt hơn, trước kia mình thực rất kiêu ngạo nhưng bây giờ cuộc sống mỗi ngày của mình đều ở dưới bóng ma của cậu nên mình thực sự rất thống khổ. Cho nên hôm nay cậu tìm được chứng cứ cũng rất tốt, mang chứng cứ giao cho công ty để đưa mình ra khỏi công ty cũng không sao cả, tất cả mình đều không cần. Cậu nói đúng, mỗi người đều có một nỗi khổ của chính mình, cậu không phải người khác cho nên chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy một mặt may mắn của cậu, hăng phải là không chỉ có mình mà cả Tề Viện Viện hay Từ Hiểu Kỳ cũng có suy nghĩ giống như vậy hay sao? Nếu không thì Tề Viện Viện sẽ không phối hợp với mình bán đứng chị Mai, nếu không Từ Hiểu Kỳ sẽ không tức giận vì cậu may mắn hơn cô ta, cô ta cũng sẽ không bị mình lợi dụng. Nói ra thì mình chính là vì tư lợi, cậu muốn như thế nào thì cứ làm như thế đi.”

“Mình sẽ không tha thứ cho cậu.” Trang Noãn Thần lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi. Cô không phải thần thánh, trong lòng không có một chút khúc mắc đều là giả.

“Mình biết.” Hạ Lữ dựa thân mình ra phía sau một chút, “Mình đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý rồi, nói thật, mình cũng đối với tình bạn này chán ghét đến cực điểm rồi, mỗi người đều nói kết bạn phải bù đắp cho nhau, mình trời sinh là người tính tình kiêu ngạo, thực sự rất khó có người có thể làm bạn tốt lâu được với mình, làm bạn với cậu một ngày thì mình sẽ áp lực thêm một ngày, mình vừa phải từng giây từng phút nhớ rõ cậu là bạn, vừa phải nghĩ cách làm sao để vượt trội hơn cậu, mình thực sự quá mệt mỏi.”

Trang Noãn Thần gật đầu, đau đớn như lưỡi dao sắc bén cứa vào mạch máu, đó là một loại đau đớn khi phải cắt đứt tình bạn. Máu của cô tùy ý chảy xuống, đọng lại, cuối cùng hoá thành băng, lạnh đến

mức khiến cô hít thở không thông.

“Được.”

Một chữ thốt ra khỏi miệng, lòng đã trở nên đau đớn khó chịu.

Hạ Lữ không nói thêm gì nữa, nhưng nước mắt cũng không rơi, ánh mắt đã hoàn toàn lạnh lẽo.

“Cậu có cách giải quyết của cậu, mình có giới hạn của mình, Hạ Lữ, bất luận sau này có thể nào đi nữa thì mình cũng hy vọng cậu càng ngày càng tốt hơn.” Trang Noãn Thần cầm lấy túi xách đứng dậy, cũng hoàn toàn giấu đi đáy mắt đau xót, “Người không thể sống hai mặt được mãi, cậu như vậy, mình cũng vậy, nhưng ít ra chúng ta cũng không đưa ra những lý do quá mức.”

Hạ Lữ nhú mày, môi thiếu chút nữa bị cắn đến chảy máu.

Trang Noãn Thần đi rồi, ngoài cửa sổ là bóng dáng cô cô đơn hiu quạnh....

Bóng dáng của cô rơi vào trong mắt Hạ Lữ, dần dần nước mắt tràn ra, bóng dáng lại càng thêm mờ hồ.

“Noãn Thần, thực xin lỗi.....” Nước mắt theo khoé mắt chảy xuống, ,chảy vào bên môi, “Có lẽ như vậy thì cả cậu và mình mới có thể có lối thoát.” Đây là điều buồn đau của cô, cho dù là sai cũng khẳng khẳng đến cùng.

Từ đêm khuya đến bình minh.

Chân trời dần dần hiện ra, nước mắt Trang Noãn Thần cũng khô cạn.

Trình Thiếu Tiên hôm nay ra khỏi văn phòng rất sớm, đi qua phòng giám đốc liền phát hiện cửa khép hờ, anh đẩy cửa tiến vào bỗng đứng sững sốt.

Cách anh không xa, Trang Noãn Thần ngồi dựa vào cửa, đưa lưng về phía anh. Ánh sáng buổi sáng sớm xuyên qua bên người cô, cả người cô hoàn toàn chìm vào ánh ban mai, bóng dáng như thật như giả, vây lấy cả sự bất lực cùng với cô đơn khiến người khác đau lòng.

Trong lòng anh bị va chạm một chút, như là có vật gì đó đánh vào dây thần kinh của anh, thực ra anh biết anh chưa từng buông tay với Trang Noãn Thần. Thật lâu sau, anh mới hắng giọng nói, cẩn thận đến mức sợ phá vỡ sự yên tĩnh đang có.

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng quay đầu lại, lúc này anh mới phát hiện khoé mắt của cô hồng hồng, anh nhíu mày tiến lên, vẻ mặt thân thiết, “Cả đêm đều ở công ty?”

Cô gật đầu.

Trình Thiếu Tiên ngạc nhiên nhìn cô, lại thấy khoé mắt cô đầy mệt mỏi và đau lòng nên cũng ít nhiều đoán ra được chuyện gì, anh ngồi xuống nhẹ giọng nói, “Chưa ăn sáng? Đi, tôi đưa cô đi ăn sáng.”

Cô lại lắc đầu.

“Bây giờ không phải là thời gian đi làm, cô có thể xem tôi là bạn bè, trong lòng có gì uỷ khuất thì có thể nói tôi nghe.” Trình Thiếu Tiên than nhẹ một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc kéo tay cô qua.

“Tôi không có gì uỷ khuất, thật đấy.” Cô cố gắng bày ra vẻ mặt tươi cười.

Nụ cười vô lực. Sao Trình Thiếu Tiên lại không hiểu được suy nghĩ trong lòng cô chứ, anh nhanh chóng kéo tay cô, giọng nói chuyển thành khắc nghiệt, “Yên tâm, tôi sẽ không để cho cô phải chịu oan ức.”

“Trình tổng....” Trang Noãn Thần rút tay về, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm túc, “Có chuyện này tôi muốn nói với anh.”

Trình Thiếu Tiên sững sốt, tiếp đó gật đầu.

Hạ Lữ bị Trình Thiếu Tiên gọi vào văn phòng, lúc này còn kém giờ làm đến mười phút.

Trước khi tới văn phòng Trình Thiếu Tiên sẽ đi qua phòng giám đốc, bên trong rất im ắng, không có ai.

Vào văn phòng, sắc mặt Trình Thiếu Tiên rất khó coi, tái nhợt xanh mét. Hạ Lữ biết chuyện không tốt nên không ngồi xuống, trực tiếp mở miệng nói thẳng, “Trình tổng, tôi biết tối hôm qua Trang Noãn Thần đã nói với anh mọi chuyện rồi, cũng biết là trong tay anh có chứng cứ tôi bán đứng cậu ấy, tôi thừa nhận những chuyện này đều là do tôi làm, anh muốn đuổi việc tôi cũng được, muốn báo cảnh sát cũng không sao cả.”

“Ba!” Vừa dứt lời, bàn tay to của Trình Thiếu Tiên liền đập mạnh lên bàn, đứng dậy thấp giọng gầm lên, “Thật ra tôi lại rất muốn biết tối hôm qua hai người nói chuyện như thế nào! Hạ Lữ, đến bây giờ cô còn cho rằng Trang Noãn Thần hại cô sao? Từ sáng hôm nay cho

đến lúc cô ấy đi tôi và cô ấy cũng không hề nhắc tới nội dung cuộc gặp mặt ngày hôm qua, cô cho rằng chứng cứ là cô ấy đưa cho tôi? Là người khác cho tôi bị cô ấy phát hiện ra!”

Hạ Lữ ngây ngốc cả người, theo bản năng thì thảo, “Cô ấy đi? Cô ấy đi đâu vậy?”

Hai tay Trình Thiếu Tiên chống lên bàn làm việc, buồn bực kéo mạnh cà vạt, nhìn cô chăm chăm gần từng chữ, “Sáng nay cô ấy đã chủ động xin từ chức, cô ấy gánh trên lưng oan uổng cô cho từ chức trước mặt tất cả các cổ đông!”

“Cái gì?” Hạ Lữ thân mình mằm nhùn ngã ngồi trên ghế, đại não loạn thành một đống, ong ong trong đầu. Cô nghĩ rằng Trang Noãn Thần sẽ báo cáo hết mọi chuyện với Trình Thiếu Tiên, cô nghĩ Trình Thiếu Tiên hôm nay kêu cô đến văn phòng là để xa thải cô, không nghĩ tới.....

Trang Noãn Thần, cậu dựa vào cái gì mà làm như vậy? Cậu cho rằng là như vậy mình sẽ cảm kích cậu cả đời sao?

“Hạ Lữ, lúc này đây cô đã sai quá rồi!” Giọng nói Trình Thiếu Tiên trở nên lạnh lùng.

Hạ Lữ không hề nghĩ ngợi liền chạy ra khỏi văn phòng.

Trình Thiếu Tiên tức giận đến mức hai hàm răng nghiến chặt, nắm tay chặt đến mức gân xanh nổi lên, trong đầu quanh quẩn câu nói cuối cùng của Trang Noãn Thần lúc gần đi” Tôi biết tình hình hiện giờ, các cổ đông hy vọng tôi rời đi là vì tránh nghi ngờ. Trình tổng, Có nhiều vàng cũng khó cầu được tướng, hành vi của Hạ Lữ thực quá phạm nhưng mà khát vọng thành công là đúng, trong cuộc đời có ai là không một lần đánh mất chuyện gì đâu? Vẫn nên để cho cô ấy phát

huy tốt năng lực của bản thân.

Tiếng nói vô lực cô đơn của Trang Noãn Thần làm anh bất lực. Cho tới nay anh đều cho rằng anh là một cấp trên biết bảo vệ tốt cấp dưới của mình, cũng không nghĩ đến lúc này đây là Trang Noãn Thần bảo vệ anh, dùng phương thức quyết tuyệt như vậy kéo anh ra khỏi đầm lầy khó xử.

Trình Thiếu Tiên đi đến sofa ngồi xuống, gơ tay xoa lên thái dương đau nhức, sau một lúc lâu nhắc máy điện thoại bàn lên, chần chờ vài giây rồi bấm một dãy số. Đợi đối phương bắt máy liền lạnh nhạt mà mết mội nói một câu, “Mạc Viễn, sáng nay Noãn Thần từ chức.”

Quyển 7 - Chương 1: Mùa hè lại đến

Thành phố Bắc Kinh này chở rất nhiều mộng tưởng và phù phiếm, thành công nhìn qua như có thể chạm vào. Chúng ta đang mơ màng trên con đường theo đuổi thành công, từng cố chấp, từng tổn thương người khác đồng thời cũng bị thương tổn, từng chảy nước mắt đồng thời cũng làm người khác rơi lệ, cuối cùng cũng hiểu được, vào thời điểm lòng ta bình tĩnh lại, mới là thành công lớn nhất.

-Trang Noãn Thần với u mê, tổn thương và thất bại.-

Cơn mưa to như trút nước cuốn sạch toàn thành phố, cùng với tiếng sấm chớp đặc biệt rền vang, hai tiếng đồng hồ trước, đài khí tượng, đài truyền hình cùng radio đều đã ra báo động đỏ, hai tiếng sau, Trang Noãn Thần còn đang trên xe, một ánh chớp xé toạc trời đêm, sáng như ban ngày.

Mưa rất lớn, hạt mưa quất vào kính chắn gió tràn ra ngàn vạn đóa hoa mưa, cần gạt nước liều mạng khua mạnh, tầm mắt vừa mới dọn sạch lại bị mưa to làm mờ đi. Trận mưa này nói là hiếm thấy cũng không đủ, Bắc Kinh xưa này là thành phố thiếu nước ít mưa, cơn mưa to thế này là lần đầu tiên Trang Noãn Thần nhìn thấy, bất quá, cũng có chuyên gia đoán trước, năm nay cơn mưa to thế này còn có thể xuất hiện, cũng hô hào dân chúng chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Giao thông hoàn toàn tê liệt.

Xe cảnh sát liên tiếp xuất động, nhóm cảnh sát giao thông đứng ở

mười nút giao thông lớn dưới trời mưa to đích thân điều tiết xe cộ, nhưng vô ích. Bình thường lúc trời không mưa, các nút giao thông quan trọng ở Bắc Kinh đều bị kẹt xe, càng miễn bàn dưới tình huống mưa to sấm chớp đùng đùng thế này.

Xe của Trang Noãn Thần bị chặn đứng tại cầu Song Tinh, kẹt cứng ở giữa cầu không thể qua phải hay sang trái gì cả, trước sau đều là xe chắn ngang, nhất thời như người bị mắc ở eo, chỉ có thể hít thở khó khăn.

Ngồi ở vị trí ghế lái, dứt khoát tắt máy xe. Từ khi nghe được báo động đỏ đến bây giờ bị vây trên cầu chật như nêm cối này đã qua hai tiếng đồng hồ, suốt hai tiếng, xe mới di chuyển được khoảng 100m.

Trang Noãn Thần lẳng lặng ngồi trong xe, bên tai đều là tiếng còi xe xung quanh, như là phản đối giận dữ hoặc như là kêu rên than thở, đang lên án ông trời trút xuống mưa to. Mỗi đến giờ khắc này, cô mới ý thức được hệ thống thoát nước của Bắc Kinh có bao nhiêu tệ hại, tín hiệu mạng chập chờn, một hệ thống cống ngầm từ thời xưa, cũng có người nói hệ thống ngầm của Bắc Kinh chắc của sáu trăm năm trước, trong sáu trăm năm này chưa từng nâng cấp qua, cho dù trên mặt đất đã được hiện đại hóa, còn hệ thống ngầm đều là đồ cổ của sáu trăm năm trước, cũng khó trách hiện giờ chỉ một cơn mưa xuống thì mặt đất toàn nước, Bắc Kinh luôn khô hạn, ngày thường đương nhiên không nghĩ đến chuyện phải cải tiến hệ thống thoát nước.

Cô đã không còn lòng dạ nào để ý đến những lời kêu ca kia, màn hình điện thoại chớp lên một cái rồi hoàn toàn tắt ngúm, cũng có nghĩa là, chỉ cần cô còn ở trong xe thì sẽ hoàn toàn mất liên lạc với thế giới bên ngoài.

Không biết qua bao lâu, phía trước hình như có xe cứu hộ, lại nghe đến ngoài xe có tiếng mưa rơi ồn ào, cẩn thận xem xét mới phát

hiện, nước trên đường đã ngập đến thân xe. Có người luống cuống, tiếng còi xe càng thêm inh ỏi. Trang Noãn Thần trái lại bình tĩnh lạ thường, nghe tiếng mưa rơi xuống nóc xe, kính chắn gió, thế giới bên ngoài đã sớm là một khoảng mơ hồ, nhưng suy nghĩ của cô lại ngày càng rõ ràng.

Là lúc ở Đại Tam.

Đêm đó là chủ nhật, lúc cô từ trường trở về đúng lúc cũng gặp trời mưa, mưa tuy không lớn như rơi khiến lòng người phiền não. Cô không mang dù, lúc đứng ở cửa nhà ăn chần chờ không bước, xa xa nghe thấy có người gọi tên cô, nhìn lại thì đúng là Ngải Niệm và Hạ Lữ, hai người che chung một chiếc ô màu hồng thật lớn vui cười chạy về phía cô.

Lúc ấy cô thực sự kinh ngạc, một là không ngờ hai cô bạn sẽ từ ngoại thành chạy đến đón cô, hai là cô chưa từng nhìn thấy chiếc ô nào lớn như vậy, ước chừng có thể che được cho bốn năm người. Chờ đến khi hai người đến gần cô mới nhìn thấy rõ ràng, không nhịn được cười, rõ ràng chính là chiếc ô lớn che nắng của mấy người bán hàng ngoài chợ, trên ô vẫn còn ghi “Khang sư phụ” nữa mà.

Người trú mưa xung quanh đều dùng ánh mắt kinh ngạc để nhìn bọn họ.

Ngải Niệm hô mỗi tay, còn nói hai cô che cái ô này đủ làm cả thành phố kinh ngạc. Trang Noãn Thần không ngờ hai cô bạn mình lại hồ báo như vậy, sau mới biết là chủ ý của Hạ Lữ, hai người vốn muốn đến tìm cô, ai ngờ trên đường mắc mưa, không còn cách nào Hạ Lữ đành giật cái ô che nắng mà tiểu thương chuẩn bị đem vào rồi lôi Ngải Niệm bỏ chạy.

Trang Noãn Thần cười đến đau bụng, chiếc ô này té ra là giật của

người ta.

Cô vĩnh viễn nhớ rõ ngày đó, bởi vì ngày đó, ba cô cùng che chung chiếc ô to kia, không thấy mất mặt hay mệt mỏi chút nào, trái lại thấy trời mưa là chuyện vui, năm ấy, là vào mùa hè.

Ngoài xe, nhánh cây ven đường bị mưa to làm gãy, sấm chớp như muốn hỏa thiêu người trần gian. Một đoạn cây bị gãy rớt cục cũng rơi xuống kính chắn gió trước mặt, lại bị cần gạt nước quét bay đến trước cốc xe, chỉ để lại một cái bóng xanh lục rồi nhanh chóng bị mưa to cuốn đi.

Trang Noãn Thần nhú mày, lúc này mới phát hiện, bất giác hè năm nay đã đến.

Hè lại đến, nhưng năm nay, cô bị nhốt trong xe, ngoài xe không còn thấy hai bóng dáng nọ hi hi ha ha chạy về phía cô, không còn tán ô khoa trương ấy, cũng không có Ngải Niệm và Hạ Lữ.

Hiện giờ, cô bị vây ở trên cầu, mọi người xung quanh có thể cảm nhận mùi chết chóc đang lan tràn, chính là cô không cảm nhận được, có lẽ, trái tim khô héo càng đáng sợ hơn cái chết.

Cô cảm thấy khó thở, sau khi hé mở cửa kính, ập đến chính là mùi mưa gió đầy trời. Nước trên đường đã sắp ngập đến cửa xe, rất nhiều tài xế bỏ xe mà đi, còn có tiếng mắng nhiếc ồn ào bên cạnh cùng tiếng mưa gào thét hòa lẫn tiếng sấm ầm vang, đình tai nhức óc.

Mí mắt thật nặng, Trang Noãn Thần chưa từng cảm thấy mệt mỏi như vậy, bi thống long trời lở đất cả ngày nay đủ để hao hết hơi sức, cô nhắm mắt, đầu choáng váng mờ mịt, khoảnh khắc nhắm mắt lại chỉ cảm thấy cả cơ thể đều đang rơi xuống, giống như người đứng ở

rìa vách núi cheo leo, cô mất đi điểm tựa cứ thế mà lao xuống vực...

“Đùng! Đùng! Đùng...” Có người đang đập cửa xe.

Hai mắt Trang Noãn Thần như bị nhựa cao su dính chặt, không tài nào mở mắt được, cơ thể chìm xuống đến cực hạn.

“Noãn Noãn!”

Giữa mơ hồ, cô hình như lại nghe có người đang gọi, tiếng nói trầm thấp dồn dập, rất đỗi quen thuộc rồi lại thực xa xôi.

Cửa xe bị đập đến vang lên đùng đùng, cô phiền muốn chết, muốn mở mắt mắng to như lại không mở được, giữa mông lung lại như đang nghe có người nói, “Đội trưởng Lưu, cửa xe bị khóa.”

Cửa xe ai bị khóa?

Là của cô à?

Giữa vô tri vô giác, Trang Noãn Thần cảm thấy lạnh quá, là nỗi đau từ đáy lòng thoát ra, liều mạng gặm nhấm ý thức của cô, khiến ý thức bay tạt đến phía chân trời đêm vô cùng vô tận.

“Tiểu Giang, cửa xe của em đâu khóa rồi...”

“Tránh ra!”

Quanh cô ồn ào quá, vẫn là tiếng kêu sợ hãi bên ngoài xe.

Bên tại là đùng một tiếng, theo đó là tiếng thủy tinh vỡ vụn, mưa cứ thế quất về phía cô, lấp đầy hô hấp cô, rất nhanh thân mình cô nhẹ tênh, như là được người nào bế lên.

“Noãn Noãn...” Lần này, tiếng nói quen thuộc càng gần, gần sát bên tai.

Gió thật mạnh, sấm càng lớn.

Trang Noãn Thần cố gắng mở mắt, đập vào mắt chính là khuôn mặt người đàn ông, chiếc ô màu đen trên đỉnh đầu che hết mưa to, quanh thân như có hoa mưa vẩy ra, một khoảng tối đen, là ô của anh, là ánh mắt của anh.

Lại một đường sấm chớp lóe lên.

Sườn mặt anh tuấn của anh bị ánh đến rõ ràng, đầu vai bị mưa thấm ướt, tóc trên trán cũng hơi ướt, mắt anh tràn đầy lo lắng thân thiết, nhưng vẫn thâm thúy sáng ngời như trước, giống như vì sao long lánh rơi vỡ.

Giang Mạc Viễn, là anh ấy...

Trang Noãn Thần bị bệnh.

Nằm trên giường không dậy nổi, sốt cao không hạ, đôi lúc còn bị mê sảng.

Cô nằm mơ rất nhiều, thời thơ ấu, lúc còn ở bên Cố Mặc, đùa giỡn cùng Ngải Niệm và Hạ Lữ, còn có thời điểm kết hôn với Giang Mạc Viễn... Cô lại mơ mình đứng trong mưa giông gió giạt, nước mưa cao như cột sóng ập đến cô, cô không thở được nhưng không cách gì giãy dụa, bên tai dường như có người hét gọi tên cô, như xa như gần, như... tiếng của Giang Mạc Viễn.

Hốt hoảng.

Khi cô mở mắt, ánh sáng đánh vào phảng phất như kiếp trước kiếp này.

Thái dương đau như kim đâm, con người chuyển động, lúc này cô mới phát hiện xung quanh một màu trắng tinh sạch sẽ, có ánh nắng rọi vào, mắt có thể thấy bên ngoài cửa sổ không còn mưa nữa, mà là từng tán xanh mơn mơn dịu mắt.

Đã xảy ra chuyện gì?

Cô rõ ràng nhớ trời mưa lớn, không lẽ vẫn còn đang mơ?

Cô vất vả ngồi dậy, thời điểm chưa kịp định vị bản thân đang ở đâu, bóng người đàn ông trên sofa khiến cô kinh ngạc.

Giang Mạc Viễn đang dựa vào sofa, thân hình cao lớn làm chiếc ghế có vẻ chật chội, áo sơ mi trên người cởi hai nút, có tờ báo chĩa xuống từ người anh, có lẽ lúc anh thức đã đọc.

Năng sớm hắt vào khuôn mặt anh, trông có chút mệt mỏi.

Nhất thời Trang Noãn Thần có chút mơ hồ, nhìn đảo lộn một hồi mới phát hiện đây là bệnh viện, nâng tay đỡ trán, ông trời ơi, rốt cục cô bị sao vậy? Chỉ là một cơn mưa mà thôi, làm gì đến nỗi phải lưu lạc đến bệnh viện thế này?

Còn có Giang Mạc Viễn...

Ánh mắt cô lại dừng trên người đàn ông ở cách đó không xa, chẳng phải anh đi công tác à? Trở về lúc nào? Ôm đầu cố gắng hồi tưởng

lại mọi chuyện đã xảy ra, từng mảnh trí nhớ nhanh chóng xếp lại, trong đó có tiếng sấm rền vang, có mưa to gió lớn, có tiếng xe cứu hộ, cũng có tiếng rộn ràng nhốn nháo của đội cứu viện.

Cô nhớ là Giang Mạc Viễn đã đập nát kính xe, mở cửa bế cô ra ngoài, sau đó thì sao?

Trí nhớ như tấm ảnh bị xé vụn, nhặt lên rất khó.

Nghĩ đến nỗi đau đầu, có giọng nam kinh hỉ khẽ vang...

“Em tỉnh rồi.”

Trang Noãn Thần giương mắt, phát hiện Giang Mạc Viễn mở mắt ngồi lên, sau khi thấy cô tỉnh liền đi đến. Bất giác mắt đối mắt với anh, đáy lòng hơi thất lại, tuy kinh hỉ, nhưng khó che giấu được vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt, là bởi vì cô, hay là vì công việc?

Quyển 7 - Chương 2: Khung cảnh nhu hòa

Giang Mạc Viễn ngồi xuống cạnh cô, đưa tay sờ trán cô rồi sau đó thở ra nhẹ nhàng, thấy cô với bộ dạng ngây ngốc nhin không được néo má cô một cái, “Sao vậy? Chưa tỉnh hẳn à?”

Cô vẫn nhìn anh không chớp mắt.

Giang Mạc Viễn cũng nghiêm túc đối diện với cô.

“Em bị sao vậy?” Hồi lâu Trang Noãn Thần mới ổn định tinh thần, khẽ hỏi.

“Em bị tụt huyết áp nghiêm trọng dẫn đến hôn mê, hai ngày nay lại sốt cao, hiện giờ chúng ta đang ở bệnh viện.” Mặt cô tái nhợt, cảm nhận cùng vẻ mờ mịt bất lực trong mắt làm Giang Mạc Viễn thương tiếc mãnh liệt, đưa tay ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng nói, “Không sao đâu, đều đã qua rồi.”

Anh ngẫm lại vẫn còn thấy sợ!

Cuộc gọi bất ngờ của Trình Thiếu Tiên làm lòng anh bất an, anh vốn bận tối mặt tối mày lại chẳng còn lòng dạ nào tiếp tục công tác, theo lý mà nói, Trang Noãn Thần từ chức không phải chuyện gì to tát, ở Bắc Kinh, chuyện từ chức là như cơm bữa, thậm chí có thể nói, anh ước sao cô từ chức ở nhà. Nhưng mà, cú điện thoại này làm anh đứng ngồi không yên.

Anh hiểu Trình Thiếu Tiên, không phải chuyện gì lớn nhất định sẽ

không gọi điện nói với anh, trong điện thoại, Trình Thiếu Tiên chỉ đơn giản nói một chút chân tướng sự việc, anh liền cảm thấy tình hình khá nghiêm trọng. Từ lúc quen nhau đến khi kết hôn, anh quá hiểu cô là người trọng tình cảm, lúc này đây, e rằng Hạ Lữ đã làm tổn thương lòng cô đến cực hạn. Anh có thể hiểu nỗi tuyệt vọng của cô, bị bạn thân bán đứng, đó là một nỗi đau xé tim không có từ ngữ nào diễn tả được.

Anh lập tức bỏ hết công việc đến sân bay, sau khi xuống máy bay vừa vận nhận được báo động đỏ mưa to, đầu tiên là chạy như bay về biệt thự, không có ai, lại chạy đến nhà mới, cũng không có ai. Bên Cát Na và bà nội anh cũng đi tìm, Trang Noãn Thần không thấy bóng dáng. Anh lúc này mới phát hiện tình hình nghiêm trọng hơn dự kiến, bên ngoài bắt đầu mưa to gió lớn, sấm chớp ùng ùng, sắc trời tối đen như mực.

Điện thoại cô tắt máy, không thể hỏi vị trí của cô.

Anh lại sợ cô thực sự bị mắc kẹt trên đường, gặp mưa to nên xảy ra nguy hiểm, dưới tình thế cấp bách đã không quản mưa gió tìm cô khắp thành phố Bắc Kinh.

Khó có thể hình dung được tâm trạng khi tìm được cô, là kích động cùng khẩn trương như lần tìm được cô trong trời tuyết lớn. Nói thật, anh cũng là lần đầu nhìn thấy trận mưa to hiếm có này, khi anh chạy đến hiện trường, bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ! Đa số xe bị ngập trong nước, những chiếc xe nhỏ hơn một chút đã bị nước ngập gần đến nóc xe, xe cứu hộ, xe cần cẩu, tất cả đều được điều động đến hiện trường ứng cứu.

Chờ đến khi anh tìm ra xe của Trang Noãn Thần, nước đã ngập quá nửa cửa xe, may mắn là chỗ cô dừng xe khá cao, nhưng mưa quá lớn, nếu anh mà tới trễ một chút thôi, bất cứ lúc nào cô cũng sẽ bị

ngạt thở thậm chí là tử vong.

Anh dứt khoát đập vỡ kính xe, bế thẳng cô ra xe cứu thương. Trong xe, cô như chú chim non gãy cánh, mềm nhũn, lạnh run, cứ vùi vào lòng anh, anh ôm chặt cô, một cảm giác sợ hãi chưa từng có sản sinh.

Anh biết cô sợ hãi, biết cô bất lực, vì thế ở bên tai cô thì thầm không ít lần rằng, không sao, không sao, anh đến rồi, anh ở ngay cạnh em đây...

Người phụ nữ này, khi quật cường làm anh dở khóc dở cười, nhưng lúc bất lực thì khiến anh thương tiếc đến cực độ, ước sao có thể dốc hết khả năng và sức lực để bảo vệ cô, che chở cô, không để cô phải chịu bất cứ tổn thương nào dù là nhỏ nhất.

Trang Noãn Thần dựa vào lòng anh, cảm giác vừa quen thuộc vừa ấm áp. Tiếng nói anh nơi lồng ngực cứ chui vào tai cô, tràn ngập tình cảm, trầm thấp dễ nghe. Không giãy, để mặc anh ôm mình, lại cảm thấy cánh tay anh càng lúc càng siết chặt, khẩn trương như sợ mất đi.

“Em hôn mê lâu lắm không?” Mở miệng, giọng có hơi khàn khàn, cổ họng đau rát.

“Hai ngày.” Giang Mạc Viễn hơi nhích ra, đưa tay nâng khuôn mặt cô lên, trong mắt là vẻ đau lòng, “Đồ ngốc à, sao lại nghĩ không thông vậy? Em có biết khi anh tìm không thấy em đã lo lắng bao nhiêu không, hửm?”

Hai ngày...

Cô lại có thể mê man suốt hai ngày.

“Không phải em nghĩ không thông, chỉ là không ngờ sẽ gặp phải mưa to như vậy.” Cup mắt, che đi vẻ mệt mỏi nơi đáy mắt, khẽ thở dài một hơi, dòng khí lưu chuyển quanh ngón tay anh, bốc lên một mùi hương chỉ thuộc về riêng anh.

Mùi hương này, sạch sẽ, dồi dào, an toàn.

Cô có chút chán ghét bản thân, nhanh như vậy đã quên sự hư hỏng của anh? Chuyện sau này của anh và Sa Lâm như thế nào đến nay vẫn chưa cho cô câu trả lời chính xác, cô nên tức giận, nhưng đáy lòng lại biết rõ, khi được anh ôm vào lòng trong trời mưa, cô cảm thấy không còn sợ gì nữa, cũng không cảm thấy cô đơn nữa.

“Nhân lúc này thì cứ nghỉ ngơi, không nghĩ ngợi không làm gì cả.” Giang Mạc Viễn cúi đầu, hơi thở ấm áp phả vào đôi má, khiến cô ngửa ngáy.

“Sao anh lại về?” Cô hơi né tránh hơi thở anh, cắn cắn môi.

Trên đỉnh đầu, anh thở dài một tiếng, có chút dung túng chút cứng chiều, “Anh mà không về thì em đã sớm xuống báo danh với Diêm Vương rồi.” Hai ngày này truyền thông đưa tin có người chết trong cơn mưa đó, mưa đến quá nhanh, là có người bị nhốt trong xe không ra được, cũng không đợi được cứu viện cuối cùng chết đuối, trong bản tin cũng nhắc đến cầu Song Tinh, phần lớn xe cộ chết máy bị bao phủ, cũng xuất hiện tình huống thương vong.

Trận mưa này khiến cả thành phố rối loạn bất an.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, thấy mắt anh sáng quắc liền vội cúi đầu, nói: “Báo danh sớm một chút cũng tốt, chết sớm mau đầu thai.”

Giang Mạc Viễn nghe xong mỉm cười, đưa tay nhéo mũi cô.

“Ư... Đau quá!” Cô đánh vào tay anh.

Giang Mạc Viễn buông tay, đứng dậy rót ly nước cho cô rồi ngồi xuống, đưa qua, “Cho dù em có đến âm tào địa phủ, anh cũng có thể khiến em chui lên.” Thấy cô không nhắc đến chuyện từ chức, anh cũng không tiện chủ động đề cập.

Nếu có thể, anh tình nguyện cô ở nhà cả đời, chuyên tâm làm bà xã của anh.

“Tự đại cuồng.” Cô than thở, cầm nước uống.

Giang Mạc Viễn nhìn cô, bất giác đưa tay xoa đầu cô, đi công tác mấy hôm, anh rất nhớ cô.

Cô không hất tay anh ra, cũng không tránh, cúi đầu uống từng ngụm nước, cảm thụ sự mềm mại ấm áp từ lòng bàn tay anh, hết như đứa trẻ ngoan ngoãn. Uống gần xong cô liền ngẩng đầu, anh lại nhin không được cười nhẹ: “Xem em kìa, uống nước cũng đổ ra ngoài.”

Trang Noãn Thần đưa tay định lau, anh lại vươn tay giữ tay cô lại, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt trở nên thâm tình. Cô bị ánh mắt anh đốt cháy, muốn cúi mặt, anh lại cúi xuống hôn lên môi cô.

Cơ thể cô cứng đờ, nụ hôn của anh triền miên, hôn khô nước đọng trên khóe môi cô, rồi nhẹ nhàng đụng chạm vào môi cô, hơi thở cô dần nhuộm hơi thở anh, động tác của anh ôn nhu như thế, ôn nhu khiến cô nhất thời u mê hoảng hốt. Bất giác run rẩy, lại kích thích khát vọng của anh, nụ hôn anh từ ôn nhu chuyển thành bá đạo cường thế.

Sức lực kia khiến Trang Noãn Thần căng thẳng, hay tay nắm thành quyền đấm vào bả vai rắn chắc của Giang Mạc Viễn, lại như gõ vào tường đồng vách sắt. Nụ hôn của anh đến rất mãnh liệt, quấy nhiễu cảm quan tri giác khổng chế của cô, lưỡi anh truy đuổi lưỡi cô, khi thì ôn hòa, khi thì tràn đầy mạnh mẽ, khi thì trêu đùa, khi thì cuồng nịnh tham lam, như săn sóc tình nhân lại như hung hãn, hoàn toàn xâm chiếm hương thơm của cô.

“Ừm... Đau...” Sự cường ngạnh của anh cuối cùng đã làm đau cô, nhúu mày hô đau ứa nước mắt.

Giang Mạc Viễn nghe vậy, quyến luyến buông tha cánh môi cô, rồi lại không vội rời đi, môi anh chạm môi cô thật khẽ, cười nhẹ, “Làm đau em à? Đau chỗ nào?”

“Anh biết còn cố hỏi.” Cô lờm anh, lại vì anh ghì chặt mà không thể rời ra.

Nụ cười anh càng rộng, cắn nhẹ cô một cái, “Bây giờ còn đau không?”

“Anh đừng vậy mà, buông...” Đây là bệnh viện, anh điên rồi à?

“Không muốn buông.” Giang Mạc Viễn lại cười càng ôn hòa, hết như tình nhân kề má với cô, nâng tay, ngón tay thon dài như gió nhẹ phất qua cằm, má, cuối cùng khéo léo dừng lại nơi vành tai cô, từ từ chậm rãi vân vê, như đùa bỡn như trìu mến.

Trái tim cô bị anh làm tan chảy vô lực, ý thức chống lại đã bị sự dịu dàng liên tiếp của anh làm tan biến. Ngón tay Giang Mạc Viễn trượt dọc theo cổ cô, dừng lại nơi xương quai xanh xinh đẹp.

“Em còn choáng, muốn nghỉ ngơi.” Trang Noãn Thần sợ cảm giác

này, lại mê mẩn sự dịu dàng của anh, nhin không được nghiêng người, hết như chú mèo nhỏ rúc vào trong lòng Giang Mạc Viễn.

“Nằm trong lòng anh mà nghĩ.” Giang Mạc Viễn cúi đầu nói khẽ vào tai cô, ôm chặt cô, nói nhỏ, “Noãn Noãn, em có biết anh nhớ em nhiều lắm không?”

Cô ngẩn ra, ngược lên nhìn anh.

“Nhớ anh không?” Giang Mạc Viễn cúi xuống đối diện với cô, ánh mắt lộ vẻ nhu tình, “Mấy hôm nay, nhớ anh không?”

Trang Noãn Thần hé môi, run run.

Ý cười, lan tràn trên khuôn mặt anh. Anh ôm cô càng chặt, cúi đầu nựng má cô, mê hoặc cô bằng lời nói, “Em yêu à, nói cho anh biết em nhớ anh... nói em rất nhớ anh.”

Tình hình mê loạn như một đóm lửa, nhanh chóng bùng cháy ở vị trí anh hôn qua, tim cô đập rất nhanh, nhanh đến gần như vọt ra khỏi lồng ngực, theo cổ họng bắn ra, màng tai cô như nghe thấy tiếng tim đập rộn rã, tiếng tim đập này là của cô, cũng là của anh...

“Em...” Trang Noãn Thần thì thầm, bị sự dịu dàng của anh làm cho ý loạn tình mê, tình cảm căng tràn đến ngực đều đang đau, nhin không được bật ra, “Em nhớ...”

“Khụ khụ...”

Lời nhớ nhung anh chưa kịp nói ra bất ngờ bị tiếng ho khan cắt ngang, có người cố tình đi vào.

Trang Noãn Thần bỗng dừng tình tảo, lúc này mới phát hiện có

người đi vào, một phen đẩy Giang Mạc Viễn ra, cố gắng xoa dịu cảm xúc kích động nơi đáy lòng, nhưng vô ích, khuôn mặt nóng hổi cứ lần lửa chưa chịu nguội, nụ hôn anh hết như vẩn dính trên cánh môi cô, thân hình cao lớn dường như còn ôm chặt cô.

Là Cát Na, đang cười ngượng ngùng ra vẻ áy náy, “Úi, thật ngại quá, quấy rầy anh chị ân ân ái ái.”

Lại nhìn Giang Mạc Viễn, sườn mặt anh tuần sớm xanh xám, rất có vẻ muốn giết người.

Quyển 7 - Chương 3: Rất yêu rất yêu chị

Cát Na không phải đến bệnh viện một mình, phía sau còn dẫn theo bà nội. Trang Noãn Thần nhìn vẻ mặt của Giang Mạc Viễn thật muốn bật cười, mắt thoáng nhìn thấy bà nội theo sau vội vàng ngậm miệng. Cát Na không chút để ý đến sắc mặt gần như giết người của anh, chạy nhanh như thỏ đến giữ tay cô lại đánh giá từ trên xuống dưới một phen, làm cho Trang Noãn Thần rất xấu hổ. Vẻ mặt của bà nội thì khẩn trương, sau khi bước vào chuyện đầu tiên bà làm chính là đánh mấy cái vào vai của Giang Mạc Viễn.

“Nội...” Giang Mạc Viễn chau mày phản đối.

“Còn mặt mũi gọi nội? Con chăm sóc vợ mình sao vậy? Suốt ngày cứ bận công việc ngay cả vợ cũng không quan tâm, hiện tại là xã hội tiên tiến rồi, con cho rằng lấy vợ về nhà thì mọi chuyện êm xuôi rồi? Con không tốt thì vợ con vẫn có thể ly hôn con như thường.”

Giang Mạc Viễn dờ khóc dờ cười.

“Đúng đó anh, công việc đương nhiên quan trọng, nhưng chị dâu quan trọng hơn chứ, anh mà không lo thì bên ngoài còn có rất nhiều đàn ông lo.” Cát Na cũng nói leo theo.

Giang Mạc Viễn giương mắt liếc cô một cái, trong mắt đầy vẻ cảnh cáo, Cát Na sợ tới mức ngậm miệng.

“Nội, Cát Na, hai người ngồi đi, con không yếu ớt vậy đâu.” Trang Noãn Thần xúc động, vội nói.

“Anh đi rửa mặt, mọi người nói chuyện đi.” Giang Mạc Viễn nhường chỗ, đứng dậy ra ngoài.

Đợi anh đi rồi, Cát Na chạy đến ngồi phía phải cô, cười hì hì nói: “Vừa rồi em thấy anh trai em dịu dàng với chị lắm nha, có phải làm phiền anh chị rồi không?”

“Làm gì có, đừng nói bậy.” Mặt cô đỏ lên.

“Đừng phản đối nữa, suốt ngày chạy đôn chạy đáo, con đó cuối cùng cũng tỉnh lại, nếu không tỉnh chẳng những mọi người phát điên, nội thấy ngay cả Mạc Viễn cũng điên luôn rồi. Nội nấu canh cho con đó, uống trước đi.” Bà nội nói xong liền mở canh ra, múc một chén đầy cho cô.

“Cám ơn nội.”

“Có định báo cho ba mẹ con biết không.”

“Nhất thiết đừng nha.” Trang Noãn Thần vừa nghe liền nhảy dựng.

“Mạc Viễn cũng nói không cần, nó chính là sợ con không vui nên chưa thông báo, định xem tình hình trước đã rồi quyết định, tỉnh lại là tốt rồi.” Bà nội vỗ vỗ tay cô, vẻ mặt thương yêu, “Con nói xem mắt mũi con để đâu vậy? Gặp mưa thì phải mau chóng xuống xe, nếu Mạc Viễn không đến kịp thì con đã nguy hiểm tới tính mạng rồi.”

Trang Noãn Thần đặt canh xuống, trong lòng buồn buồn, “Con xin lỗi nội, làm cho nội cũng sốt ruột theo.”

“Ôi...” Bà nội kéo tay cô qua, “Noãn Thần à, nội biết trong thời gian này con đang giận Mạc Viễn, nhưng hai con là vợ chồng, vợ chồng

thì nào có giận dai? Không phải nội nói tốt giúp cháu nội, lần này con thật sự đã làm nó sợ đó, Mạc Viễn là cháu của nội, nội rất hiểu tính nó, nó có tiếng là người trầm ổn, nhưng đêm đó nó ôm con đến bệnh viện, lúc thấy con không tỉnh lại nó suýt nữa lật tung cái bệnh viện này lên, cuối cùng Mạnh Khiếu phải ra mặt mới áp chế được lửa giận của nó, lâu rồi nội không thấy nó nổi giận với người nào như vậy cả.”

Mắt Trang Noãn Thần sửng ra một chút, nhẹ nhàng sụp xuống, đáy lòng có chút áy náy. Đêm đó bởi vì chuyện của cô dường như đã kinh động đến khá nhiều người, Cát Na, bà nội còn có cả Mạnh Khiếu đều một phen sốt ruột theo, nói vậy thì Mạnh Khiếu cũng là nghe tin mới chạy đến đây? Nơi này cũng không phải là bệnh viện Mạnh Khiếu làm.

“Chị dâu à...” Cát Na ngưng cười, vẻ mặt rất nghiêm túc, “Em cũng là lần đầu thấy anh em khẩn trương vì một phụ nữ, chị có biết, với Sa Lâm anh ấy cũng chưa từng tốt như vậy”

“Cát Na!” Bà nội quát cô, trừng mắt với cô, “Không nói thì cũng không ai nói con câm đầu.”

Cát Na chu môi.

“Không sao mà.” Nghe thấy tên của Sa Lâm quả thực khiến trong lòng cô ghen ghen, nhưng cô biết Cát Na là người thẳng tính, cười nhẹ, “Hiện giờ con đã không còn để ý đến chuyện của Mạc Viễn và Sa Lâm nữa rồi.” Hiện tại trong đầu cô đều là Hạ Lữ, ngay cả trước khi tỉnh lại cô vẫn mơ thấy Hạ Lữ.

Cát Na vừa nghe đã nóng nảy, “Chị không thể không quan tâm nha, hơn nữa đều là Sa Lâm tự mình đa tình mà đeo bám anh em. Anh em vừa về Bắc Kinh là lập tức tìm chị, điện thoại chị không liên lạc được anh ấy tìm chị muốn phát điên lên, trận mưa đêm đó đúng là

đáng sợ, anh ấy cũng không quản mưa gió ra ngoài tìm chị, thậm chí còn kinh động tới cảnh sát và cảnh sát giao thông. Quan hệ với đội trưởng, em biết anh em mà, bình thường anh ấy không thích nợ ân tình của ai hết, vì chị mà nợ ân tình lớn vậy, chỉ bằng điểm ấy chị còn không cảm động sao?”

Nghe vậy đến phiên Trang Noãn Thần ngạc nhiên, lúc này mới nhớ đến đêm đó hình như thực sự nghe được có người gọi đội trưởng gì đó, hóa ra là Giang Mạc Viễn vận dụng mối quan hệ của mình...

“Noãn Thần, nghe nội khuyên một câu.” Thấy vẻ mặt cô hơi thả lỏng, bà nội mới nói tiếp, “Đàn ông mà, con phải mềm nắn rắn buông, lúc cãi nhau kiêng kị nhất là làm mặt lạnh với nó, nói khó nghe chứ nó nhẫn nại dỗ dành con một ngày hai ngày, nhưng mười ngày nửa tháng, có một ngày sự nhẫn nại đó dùng hết rồi, đàn ông mà nhu cầu dòi dào trở lại đều không chịu được cô đơn, lúc này phụ nữ khác thừa cơ xen vào thì con làm sao? Không phải vì Mạc Viễn là cháu của nội mà nội nói giúp nó, nội là nói lý lẽ với con, không cần vì một Sa Lâm mà chôn vùi hôn nhân của chính mình, không đáng đâu. Thời gian này Mạc Viễn đều bận rộn, ai cũng biết mà, con nói con còn giận cũng được nhưng không thể lấy sinh mạng của mình ra đùa giỡn chứ?”

Trang Noãn Thần nghe mà thấm thía, hóa ra bà nội cũng không biết rõ tình huống, ngăn lại, “Nội à, đêm đó thực sự không phải con vì chuyện của Mạc Viễn...”

“Ai da chị dâu à chị đừng mạnh miệng nữa, chị không vì chuyện của anh em thì còn vì chuyện gì?” Cát Na nháy mắt mấy cái với cô, “Em biết chị chỉ muốn thử xem trong lòng anh em chị có địa vị thế nào thôi, muốn xem thử anh em có khẩn trương không chứ gì. Trải qua chuyện này chị nên hiểu rõ ràng tâm ý của anh em đối với chị chứ? Em biết chị không thích nhắc đến Sa Lâm, nhưng chuyện của anh

em và Sa Lâm thực sự em là người có quyền lên tiếng nhất. Đúng vậy, anh em và Sa Lâm từng yêu đương, con người của Sa Lâm thì tính cách rất cởi mở, chính là dạng tiểu thư thích đùa giỡn tùy tiện làm bậy, lúc anh em ở bên cô ấy thì những gì có thể dung túng liền dung túng, đối xử với cô ấy cũng rất tốt, nhưng cảm giác với chị thì hoàn toàn khác.”

“Có gì khác?” Trang Noãn Thần bất giác hỏi, chuyện có liên quan đến Giang Mạc Viễn và Sa Lâm cô đều biết rõ, nhưng đều nghe được từ miệng của Giang Mạc Viễn, chuyện này nếu nghe từ miệng của người thứ ba có lẽ sẽ khác.

Cát Na thở dài, “Em nghĩ chị cũng biết chuyện của Sa Lâm, lúc trước khi cô ấy tự sát thì không phải là người như hiện tại đâu, cô ấy hoạt bát lắm, rộng rãi nữa lúc nào cũng cười, đúng là có tính đại tiểu thư là khuyết điểm của cô ấy, nhưng cô ấy đặc biệt rất thích đi du lịch, lại rất có hiểu biết với các nơi có thức ăn ngon rượu ngon, có lẽ là cá tính này đã hấp dẫn anh em thậm chí cả Mạc Thâm, anh em từng nói là thích Sa Lâm, nhưng em luôn cảm thấy anh ấy đối với Sa Lâm như là đang cưng chiều một cô em gái hơn, cảm xúc của anh ấy sẽ không bởi vì Sa Lâm mà dao động, thậm chí còn hy vọng có thể tác thành cho Sa Lâm và Mạc Thâm. Nhưng với chị thì khác, em chưa từng thấy anh em căng thẳng vì Sa Lâm như vậy, có lẽ chị không phát hiện, lúc anh và chị bên nhau ánh mắt anh ấy sẽ luôn dõi theo chị, chị cười anh ấy cũng sẽ bật cười, chị khổ sở anh ấy cũng nhíu mày, nội nói rất đúng, đêm chị hôn mê anh em như sắp điên vậy đó, thấy chị lâu tỉnh lại anh ấy chỉ hận không thể làm thịt bác sĩ. Hai ngày chị bệnh anh ấy bên chị suốt hai ngày, Châu Niên báo cáo công viện đều đến phòng bệnh này để báo cáo, nói thật, ngay cả em cũng nhìn ra được anh em thật sự rất yêu rất yêu chị.”

Trang Noãn Thần nhớ lại cảnh tượng khi tỉnh lại, anh ngủ ở sô pha, khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi... Ngực như bị đâm đến đau lâm râm, cô

không phải là người sắt đá, thâm tình cùng sự săn sóc của anh cô nào không cảm giác được? Nghĩ nghĩ, khóe mắt lơ đãng đỏ lên...

Ngoài cửa sổ, chim hót thật vui tai.

Ánh nắng chiếu vào song cửa, Trang Noãn Thần không nhin được đưa tay nắm lấy ánh nắng, ánh nắng xuyên tán lá lọt qua kẽ tay cô hắt xuống từng mảng loang lổ vàng óng. Vườn hoa đối diện ngoài cửa sổ, khoảnh không gian xanh mát, muôn hoa đua nở.

Cô thích mùa hè, nhưng lần nào hè cũng đến lặng lẽ, đợi khi bóng xanh nhàn nhạt kia dần xua tan mùa xuân mới giật mình phát hiện, hoa mùa hè cũng đã nở. Qua hè lại sang thu, thời gian thấm thoát thoi đưa.

Hai ngày này Trình Thiếu Tiên cũng đến, không nhắc nhiều đến chuyện công việc và Hạ Lữ, nhưng khi Giang Mạc Viễn tiễn anh ra ngoài lại nói chuyện thật lâu mới trở vào. Ngẫm lại mối quan hệ giữa Trình Thiếu Tiên và Giang Mạc Viễn, suy nghĩ kỹ càng mới phát hiện, quan hệ của hai người họ thật sâu sắc, khó làm tri kỷ khó làm địch, sự cạnh tranh của hai người là bề nổi của cuộc chiến, vì công việc có thể đối đầu, vì việc riêng cũng có thể ngồi uống trà tán gẫu.

Giữa người với người luôn phải duy trì một khoảng cách nhất định mới hợp tình hợp lý.

Lại nghĩ đến cô và Hạ Lữ, sao lại có thể đi đến bước này?

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng bệnh bật mở, Giang Mạc Viễn cầm đồ bệnh nhân sạch đi vào, thấy cô đứng bên cửa sổ liền cười, ôm lấy cô từ đằng sau thấp giọng nói, “Nghĩ gì mà nhập tâm vậy?”

Vòm ngực anh kiên cố và ấm áp quá, cô không quay đầu lại, để mặc anh ôm mình, thả lỏng dựa vào anh, lười nhác nói, “Không có gì, chỉ là cảm thấy mùa hè đến nhanh thật.”

Trên đỉnh đầu là tiếng cười trầm thấp của anh, lực ở hông cũng siết chặt hơn, “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau cũng vào mùa này, em tìm đến anh phỏng vấn.”

Màng xanh bên ngoài ánh vào mắt Trang Noãn Thần, cô giật mình, “Ừ ha, thì ra anh vẫn còn nhớ.”

“Nhớ chứ, vĩnh viễn không thể quên.” Giang Mạc Viễn ôm cô, kéo tay cô qua, “Lần đầu tiên gặp anh em rất khẩn trương, liên tục nói sai, lúc ấy anh còn nghĩ không biết có phải anh quá nghiêm túc nên dọa đến em không.” Nhớ lại quá khứ, anh không nhịn được mím cười.

“Đúng là anh rất nghiêm túc mà.” Cô vội lên án, cúi đầu nhìn bàn tay anh, “Bên ngoài trời nóng như vậy, trong phòng họp lại lạnh muốn chết, còn anh thì không nói không cười, em có thể không sợ hãi sao? Ban đầu em thực sự tưởng CEO của Tiêu Duy là một ông già, như vậy thì ít nhất em có thể giả ngốc giả khờ để giành được niềm vui của trưởng bối, thông qua cuộc phỏng vấn, ai dè anh lại trẻ trung như vậy, hoàn toàn làm xáo trộn kế hoạch của em.”

“Ông già?” Đây là lần đầu tiên Giang Mạc Viễn biết được suy nghĩ này của cô, nhịn không được bật cười thành tiếng, “Trí tưởng tượng của em đúng là phong phú thật.” Khó trách lúc cô vừa vào cửa nhìn thấy anh liền ngây ngẩn cả người, tiếp đó là luống cuống tay chân.

Quyển 7 - Chương 4: Đoạn tuyệt

Đôi khi, hồi tưởng lại cũng rất thú vị.

Những vui sướng, ngỡ ngàng, thống khổ, thái quá... đúng là bởi vì có trí nhớ, cuộc đời con người mới có thể trở nên đầy phần khích, nếu không sẽ như là cái xác không hồn, trên đời không có chút vui.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt trong sáng nhu hòa, “Anh vẫn chưa kể với em tại sao lại tốn tiền thuê tình nhân, với điều kiện của anh thì không lo thiếu phụ nữ mà.”

Giang Mạc Viễn ôm cô vào lòng, mùi nước thuốc cùng mùi hương thoang thoảng hòa trộn thật dễ ngủ, có chút say mê, khẽ nói, “Chỉ giảm bớt những phiền hà không cần thiết mà thôi.”

Quả nhiên, hết như dự đoán của cô.

Chút uất ức lơ đãng xẹt qua, cô mím môi không dám hỏi tiếp, nếu hỏi nữa có lẽ sẽ hỏi tới đề tài nhạy cảm, như, nguyên nhân phỏng vấn được thông qua có phải vì cô trông giống Sa Lâm? Bầu không khí lúc này tốt lắm, tĩnh lặng khiến cô thư thái, cô không muốn vì vấn đề như nhau mà phá vỡ bầu không khí. Phụ nữ, đôi khi đúng là thích tự lừa mình.

Nhưng cô đang bệnh, nếm thử mùi vị tự lừa mình một lần cũng được chứ?

Thấy cô không lên tiếng, Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn cô, có lẽ phát

giác ra tâm tư của đối phương nên mím môi cười khẽ, người với người rất kỳ lạ, có một loại tên là tâm linh tương thông, anh tin anh đoán trúng được suy nghĩ trong cô.

“Thực sự sợ anh vậy ư?” Anh cúi đầu xuống, môi khẽ chạm vào vành tai cô, “Lần đầu tiên gặp anh, em đúng là con thỏ.” Anh cũng tránh né đề tài đó.

Bên tai nhồn nhột, hơi thở ấm áp anh phả ra khiến cô dụi tai lia lịa, “Nói thật là rất sợ anh, em sợ em nói sai câu nào sẽ mất việc, lại sợ anh nhắc đến yêu cầu nào đó không hợp lý.” Lúc ấy lần đầu cô thấy anh rất hoảng loạn, nếu anh là một người già trái lại cô không lo lắng, cùng lắm thì chiều anh như chiều ông nội thôi, người già cũng sẽ không động tay động chân với cô, nhưng không ngờ lại là người trẻ tuổi, nhìn qua chính là thanh niên tràn đầy sinh lực, cô đương nhiên sợ muốn chết.

“Cũng coi như em to gan, nếu không sao dám ra điều kiện với anh.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ, bồi ăn bồi uống bồi cười nhưng không bồi ngủ, chẳng có cô gái nào dám ra điều kiện như thế với anh.

“Ai biết anh có phải bụng dạ khó lường không?” Cô than thở, cắn môi, duyên phận có khi thật lạ, nếu lúc ấy cô không ra điều kiện như thế thì hôm nay hai người họ sẽ không trở thành vợ chồng, có phải vì thế mà vận mệnh của rất nhiều người cũng sẽ khác đi không?

Giang Mạc Viễn nghe vậy ôm cô, cười, “Anh đối với em, bụng dạ vẫn luôn khó lường. Anh yêu em, nhất định phải có được em.” Như đùa như thật.

Tiếng nói trên đỉnh đầu như tảng đá đè xuống, câu này cũng khiến cô nhớ đến rất nhiều chuyện, anh nói đúng, anh là người bụng dạ khó lường... Đôi mắt chuyển thành ám đảm, cặp mắt mất tự nhiên. Giang

Mạc Viễn như thấu hiểu lòng cô, nhếch môi, cúi đầu hôn lên trán cô.

Cô khẽ nhắm mắt lại.

Đợi khi anh ôm cô vào lòng lần nữa, cô khẽ nói, “Em muốn xuất viện.” Bất chợt đổi đề tài cũng thật thú vị.

“Không được, sức khỏe em vẫn còn yếu.” Anh phản bác ngay.

Cô ngẩng đầu, “Ở bệnh viện thực sự rất khổ.”

“Theo dõi thêm hai ngày nữa đã, ngoan đi.” Giọng anh chuyển nhẹ, vô cùng chiều chuộng.

Cô đành gật đầu nghe theo, anh không phải dạng đàn ông ngoan cố khiến kẻ khác bức tức, đôi lúc cô cũng sẽ kì kèo để được nhượng bộ, nhưng nghĩ đến chuyện xuất viện này chắc chắn không thể lay chuyển anh, nghĩ vậy nên đành thôi.

Điện thoại reo, Giang Mạc Viễn nhíu mày nhìn cô từ túi áo bệnh nhân lấy ra điện thoại, vừa muốn tiến hành thuyết giáo cô một phen thì đã thấy ánh mắt cô sững ra, thuận mắt nhìn thấy, người gọi là Hạ Lữ.

Tia sáng cuối cùng nơi đáy mắt Trang Noãn Thần cũng dần biến mất, nhìn điện thoại hồi lâu, chậm chạp không nhấn nút nghe máy.

“Đừng miễn cưỡng bản thân.” Anh lên tiếng, giọng tay muốn lấy điện thoại.

Cô lại lắc đầu, rót cuộc xoay người mắt hướng về cửa sổ nhấn nút nghe, phía sau, đáy mắt Giang Mạc Viễn lộ vẻ thương xót.

“Trang Noãn Thần, cậu có ý gì?” Phòng bệnh thật yên tĩnh, cho nên

tiếng nói của đối phương nghe được rõ ràng.

Trang Noãn Thần bất giác nhìn Giang Mạc Viễn, anh đã đi đến sofa ngồi xuống lật báo xem, không nhìn ra biểu hiện. Liếm môi, ánh mắt nhìn xuống vườn hoa chuyển thành bình thản, “Cậu gọi đến chỉ để hỏi tôi câu này?”

“Đúng!” Giọng Hạ Lữ rất lạnh, “Cậu không nói tiếng nào liền từ chức là muốn chứng minh gì với tôi? Trang Noãn Thần, tôi không cần cậu thương hại tôi!”

“Cậu nói đúng rồi đó, tôi đúng là thương hại cậu.” Ngoài cửa sổ mùa hè chín nòng, cô lại cảm thấy từng cơn lạnh lẽo.

Hạ Lữ rõ ràng ngạc nhiên, thật lâu sau giọng điệu chợt bén nhọn, “Trang Noãn Thần, cậu đang nhục mạ tôi à!”

“Tôi chính là đang tội nghiệp cậu, chính là dùng cách này để nhục mạ cậu thì sao?” Giọng cô cũng cao hơn, nhấn mạnh, “Cận trăm phương ngàn kế muốn leo lên cao, hiện tại tôi cho cậu như ý đó, ngoại trừ Trình Thiếu Tiên và Angel, hiện tại không còn ai chèn ép cậu. Hạ Lữ, cậu có bản lĩnh thì ngồi vào vị trí của tôi, thậm chí là ngồi vào vị trí của Trình Thiếu Tiên thử xem, đừng nói tôi khinh thường cậu, cậu chính là không có bản lĩnh đó nên mới chơi xấu, Trang Noãn Thần tôi cho dù không dựa vào người nào cũng sẽ leo nhanh hơn cậu, ngồi cho vững nhé!”

“Trang Noãn Thần, cậu...”

“Không phải cậu luôn miệng nói người khác không cho cậu cơ hội sao? Hiện tại cậu nên đi thuyết phục Trình Thiếu Tiên, cậu có bản lĩnh thì ở lại, có bản lĩnh thì ở lại Đức Mã vui vẻ làm việc, như vậy mới có thể khiến tôi không coi thường cậu, nếu không tôi vĩnh viễn

khinh bỉ cậu! Khinh bỉ cậu chẳng qua chỉ giỏi chơi xấu sau lưng người khác, là hạng tiểu nhân bẩn lén.”

“Trang Noãn Thần, chẳng phải ngay từ đầu cậu đã coi thường tôi rồi sao?”

Trang Noãn Thần nhắm chặt nắm tay, lạnh lùng nói, “Đúng! Cậu ý vào nhan sắc xinh đẹp của mình liền muốn ông trời phải chiếu cố cậu, thực tế cậu là gì? Hạ Lữ, chẳng qua cậu chỉ là bình hoa mà thôi, thành tích tốt nghiệp của cậu không bằng tôi, thành tích làm việc cũng không như tôi, lúc chúng tôi phải ở lại tăng ca làm việc thì cậu lại đi chơi bờ vui vẻ! Hạ Lữ, tôi cho cậu biết, tôi đã sớm ghét cậu, rất ghét rất phiền, tôi thà rằng chưa từng gặp một người bạn làm không đến nơi đến chốn, ham mộ hư vinh như cậu!”

“Được, được lắm... Trang Noãn Thần, đây chính là cậu nói...” Bên kia Hạ Lữ giận run, ngay cả tiếng nói của run run theo, “Kể từ nay trở đi, tình bạn của tôi và cậu chấm dứt!”

“Từ cái ngày mà cậu hại tôi, tình bạn của chúng ta đã chấm dứt rồi!”

“Trang Noãn Thần, cậu tốt nhất mở to mắt nhìn cho tôi, thế nào cũng có ngày tôi khiến cậu phải hối hận!” Hạ Lữ nói xong liền cúp máy.

Bên này, Trang Noãn Thần cũng buông điện thoại, điện thoại rơi cộp xuống đất.

Bi thương, như sóng biển cuộn trào thổi quét qua khóe mắt, trái tim theo mỗi một câu nói mà đau một lần, cô cắn mạnh môi mình, nhưng thế nào cũng không áp chế được nỗi bi thương trong đáy lòng, ngón tay bấu chặt vào song cửa, các đốt ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch.

Giang Mạc Viễn mặc dù cầm tờ báo nhưng không xem vào chữ nào, tinh thần cùng nỗi đau của cô anh thấy rất rõ, đi đến ôm cô vào lòng, thở dài: “Rõ ràng không phải lời thật lòng muốn nói, tại sao còn hại người hại mình làm gì?”

Cô vùi vào lòng anh, toàn thân đều run rẩy, hơn nửa ngày mới nghẹn ngào nói, “Có một số việc xảy ra cũng đã xảy ra, chấm dứt cũng tốt, ít nhất cậu ấy không cần thấy áy náy với em.”

Giang Mạc Viễn đưa tay xoa nhẹ lưng cô, nhẹ nhàng an ủi.

“Đời người không có buổi tiệc nào không tàn, không phải sao...” Cô nhút mũi, khóe mắt đỏ hồng ngăn không để nước mắt chảy xuống.

Anh đặt đầu cô nơi ngực, ôn hòa nói, “Muốn khóc thì khóc đi.” Không chủ động đề cập chuyện từ chức không có nghĩa là cô đã cho qua chuyện này, thời điểm Trình Thiếu Tiên ra về, anh đã nói chuyện với anh ta rất nhiều, kỳ thực anh và Trình Thiếu Tiên đều hiểu rõ ý đồ của đám cổ đông, đối với chuyện từ chức của Trang Noãn Thần, anh mới là đầu sỏ gây nên.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh quá hiểu tính cách của Trang Noãn Thần, cho dù không có chuyện anh cùng Đức Mã cạnh tranh, sau khi cô biết chuyện Hạ Lữ làm cũng sẽ lựa chọn từ chức, đấy chính là Trang Noãn Thần, lúc bình thường nhìn qua tính tình nhã nhặn khó nổi nóng, nhưng khi quật cường lên thì tám con trâu cũng không kéo lại nổi.

Trong ngực, tiếng nói Trang Noãn Thần nghẹn ngào, “Em không muốn khóc, chỉ cảm thấy lạnh quá, Mạc Viễn, anh hãy ôm chặt em, thật chặt vào...”

Giang Mạc Viễn siết chặt cánh tay, ôm cô vào lòng, vòm ngực rộng

lớn biến thành bến cảng để cô giảm bớt cảm xúc bi thương, dùng sự dịu dàng xoa dịu thống khổ cùng bất lực của cô...

Cổng bệnh viện, Hạ Lữ siết chặt chiếc điện thoại, ánh nắng làm mặt cô trắng bệch.

Thời điểm xoay người muốn đi, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng nói, “Người cũng đã đến, tại sao không vào nói cho rõ?”

Cô sững sốt, xoay người.

Cách đó không xa, Mạnh Khiếu đứng ở trong nắng, nhìn qua rất nghiêm túc.

“Anh nghe lén em nói điện thoại?” Cô nhú mày.

“Anh hoàn toàn không cần nghe lén cũng biết em đã làm gì.” Mạnh Khiếu tiến lên, bóng dáng cao lớn che khuất đỉnh đầu cô, mắt sáng quắc nhìn cô chăm chăm.

Ánh mắt Hạ Lữ lo sợ không yên nhưng rất nhanh cười lạnh, “Suýt nữa em đã quên, anh sẽ đến thăm Trang Noãn Thần, cậu ấy đương nhiên sẽ kể hết cho anh nghe, đúng vậy, là em hại cô ấy phải nghỉ việc, là em bắn lén sau lưng cô ấy, thì sao? Anh muốn chủ trì công đạo à?”

Nụ cười lạnh lùng của cô không khiến Mạnh Khiếu phần nộ, anh ngược lại thương xót, nhìn cô như nhìn một người xa lạ, “Hạ Lữ, anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hỏi qua Noãn Thần, cô ấy không đề cập chữ nào, anh nghi là vì hôm Noãn Thần được đưa đến bệnh viện luôn miệng mê sảng, cô ấy còn nhắc đến tên em, lại mơ

mơ màng màng hỏi tại sao, trước khi cô ấy hôn mê vì sốt cao còn khóc rất thương tâm. Anh luôn hoài nghi có phải có liên quan đến em hay không, vừa rồi thử một chút, không ngờ đúng là em...”

Hạ Lữ đáp, “Anh cũng biết rồi, muốn thế nào? Có phải muốn mắng em lần nữa như Trang Noãn Thần không?”

“Nếu em đã đến đây, chứng tỏ em rất muốn gặp cô ấy, theo anh đi vào, nói rõ ràng với cô ấy!” Mạnh Khiếu nói xong khoác tay cô, kéo cô vào cổng bệnh viện.

Quyển 7 - Chương 5: Thành tên mặt trắng

“Được rồi.” Hạ Lữ hất tay Mạnh Khiếu ra, “Chuyện này thì có can hệ gì đến anh? Anh hà tất phải lo chuyện bao đồng?”

“Hạ Lữ!” Mạnh Khiếu cũng cao giọng, giữ lấy hai vai cô, “Rốt cuộc em có nỗi khổ gì? Chẳng lẽ không thể nói với anh sao?”

Hạ Lữ nhú chặt mày, vẻ mặt lãnh đạm: “Em chẳng có nỗi khổ gì hết!”

“Anh không tin em có thể vì lợi ích mà bán đứng bạn bè.”

“Ai cũng sẽ như vậy, trên đời này kẻ lăm tiền thành công nhiều như vậy, họ có dám cam đoan bản thân trong sạch không? Có dám nói một chút thủ đoạn cũng không có không?” Hạ Lữ nắm chặt tay, “Em chỉ muốn sống bình an leo lên cao thôi, muốn thành công thì có gì sai? Thành công thì phải trả giá.”

“Giá của em chính là Trang Noãn Thần, bạn thân của em?”

“Cô ta đã không còn là bạn thân của em nữa rồi, chúng em đã cắt đứt quan hệ rồi!”

“Cho nên anh mới phải kéo em lên đó nói cho rõ!” Mạnh Khiếu tận lực đề giọng, nói: “Bởi vì anh không tin em là người như thế.”

“Anh đừng xen vào chuyện của người khác!” Hạ Lữ phiền não đẩy anh ra, “Anh tin tưởng em cái gì? Anh hiểu gì em? Mạnh Khiếu, anh tự cho mình là sứ giả chính nghĩa sao? Em xin anh làm ơn đừng

quản chuyện của em nữa!”

Mạnh Khiếu bị cô đẩy sang một bên, cứng đờ đứng tại chỗ không nhúc nhích, sau khi nhìn cô hồi lâu mới nói: “Hạ Lữ, nếu không phải anh thích em, anh chẳng thèm quản em!”

Lời nói phát ra, Hạ Lữ ngẩn ngơ.

Mạnh Khiếu đứng đối diện cô, sau khi nói xong khóe môi khẽ nhếch. Hạ Lữ không nói gì nữa, im lặng như ve mùa đông.

“Hạ Lữ, coi như em vì anh, nói lời trong lòng ra được không?” Tiếng nói anh chột nhẹ, như là khẩn cầu, “Theo anh đi vào gặp Trang Noãn Thần, có gì ầm ức thì nói hết ra.”

“Mạnh Khiếu...” Thật lâu sao Hạ Lữ mới lên tiếng, tiếng nói nặng nề, nhạt nhẽo như làn gió, “Anh coi trọng bản thân mình quá đấy, em dựa vào cái gì mà phải vì anh?”

Mạnh Khiếu quắc mắt.

“Đừng cho rằng em cùng anh tham dự tiệc sinh nhật của mẹ anh là được, từ lúc bắt đầu đến giờ, quan hệ giữa em và anh chưa xác định gì cả, giữa chúng ta cũng chẳng có hứa hẹn gì, cho nên anh không có tư cách yêu cầu em làm chuyện này chuyện nọ.” Lòng Hạ Lữ nguội lạnh, “Em vẫn là câu nói kia, Mạnh đại thiếu gia anh muốn chơi thế nào em liền chiều thế ấy, chơi không nổi nữa thì cách em xa ra một chút!”

“Hạ Lữ, em...”

“Bây giờ...” Hạ Lữ cắt ngang lời anh, ánh nhìn sắc lạnh như băng tuyết ngàn năm, “Em đã bắt đầu chán ghét anh rồi!” Dứt lời liền xoay

người bỏ đi, đầu không ngoảnh lại.

Phía sau, toàn thân Mạnh Khiếu như ngưng tụ thành băng, đứng chết trân tại chỗ.

Là ai đã từng nói, khi anh gọi tên em, nếu em không quay đầu lại chính là vì em đang khóc? Nếu giờ khắc này, Mạnh Khiếu gọi tên cô, hoặc là đuổi theo cô nhất định sẽ phát hiện Hạ Lữ đang khóc.

Nước mắt, dưới ánh nắng, lớp băng ngục trang nơi đáy lòng rốt cục tan thành nước, men theo khóe mắt cô không ngừng chảy ra.

Cô không phải không muốn mọi chuyện tốt đẹp, cũng không phải không muốn đi tìm Trang Noãn Thần. Khi cô biết Trang Noãn Thần chủ động từ chức liền không nhịn được chạy đến, kết quả Trang Noãn Thần không thấy bóng dáng, cô lại điên cuồng gọi vào điện thoại của Trang Noãn Thần, tắt máy. Nghe tiếng nói lặp đi lặp lại trong điện thoại, Hạ Lữ lúc này mới ý thức được hành vi của cô hoang đường bao nhiêu, là cô bán đứng Trang Noãn Thần, sau đó còn giả mù sa mưa gọi điện thoại?

Cô đang cố nén, giả như bản thân còn có thể kiên trì, mà khi cô nghe được tin Trang Noãn Thần nằm viện thì không kiềm chế được nữa, áy náy và thống khổ như con quái thú chậm rãi nhấm nháp trái tim cô, bị cảm giác cắn nuốt ấy thiêu đốt, đau đớn đã kích thích cô. Cô không còn mặt mũi để gặp Trang Noãn Thần, chỉ có thể thử gọi điện, nhưng mà, người luôn quật cường như cô, khi mở miệng đã tạo thành một cục diện không cách nào cứu vãn.

Trang Noãn Thần nói đúng, thời điểm cô ý thức được việc làm ấy sẽ gây tổn hại đến tình bạn này, giao tình của họ đã chấm dứt thời điểm ấy.

Cô hiểu ý của Trang Noãn Thần trong điện thoại, làm bạn với Trang Noãn Thần nhiều năm tính cách của cô ấy cô quá rành, lời nói nhấn tâm ai mà chẳng nói được, nhưng chuyện nhấn tâm thì Trang Noãn Thần tuyệt đối không làm được, cô ấy chỉ đang dùng chiêu khích tướng, cứ như vậy mới có thể bảo vệ được trái tim bị tổn thương của cả hai người.

Trang Noãn Thần bị thương, cô cũng bị thương, liên lụy đến Mạnh Khiếu cũng bị thương.

Mạnh Khiếu, cô căn bản không xứng với anh.

Ngay từ đầu cô cũng chẳng có hy vọng xa xôi có thể ở bên anh ấy, cho dù có ở bên nhau thì sao? Chẳng lẽ còn để cho người khác không ngừng đâm sau lưng Mạnh Khiếu sao? Cho anh biết cô kinh khủng thế nào? Cô dơ bẩn ra sao? Mạnh Khiếu có thể tha thứ cho cô, nhưng cô không qua được cửa ải trong lòng này.

Có lẽ, có vài người đã định trước sẽ cô độc, cô chính là như thế.

Lại hai ngày trôi qua, Giang Mạc Viễn rốt cục cũng không chịu nổi sự mè nheo của Trang Noãn Thần, gạt đầu đồng ý cho cô xuất viện, Trang Noãn Thần như con thú bị nhốt lâu ngày được ân xá, cô trở về nhà mình.

Lần này, Giang Mạc Viễn không vội giục cô quay về biệt thự, thời gian gần đây anh quá bận, bay qua lại giữa trong nước và nước ngoài không ngừng. Thêm nữa, xe cô bị ngập nước nên hư hỏng nghiêm trọng, chỗ biệt thự gọi xe không dễ, sau khi xuất viện, anh dứt khoát theo cô về nhà cô, chuyện đầu tiên là sắm sửa nhu yếu phẩm cần thiết cho cuộc sống, rồi nhét vào ngăn tủ đầu giường cô

một số tiền để tiêu xài.

Kỳ này, Trang Noãn Thần không bước ra khỏi cửa, thức dậy chuyện đầu tiên làm là xé lịch, sau đó ăn sáng đơn giản rồi đến phòng thể thao tập yoga, từ chức, việc xé lịch mang ý nghĩa bắt đầu lại từ đầu, cho dù gặp chuyện lớn cô cũng muốn ổn định tâm trạng thật tốt, điều chỉnh trạng thái ở mức tốt nhất, như vậy mới có thể tích cực ứng phó với hết thảy mọi chuyện tiếp theo.

Trình Thiếu Tiên gọi không ít cú điện thoại đến, một là nói chuyện về Hạ Lữ, hai là sợ tâm trạng của cô bị ảnh hưởng nên an ủi, cô suy nghĩ rất thoáng, cũng chân thành thuyết phục Trình Thiếu Tiên giữ Hạ Lữ ở lại làm việc, Hạ Lữ thông minh, rất có năng khiếu làm quảng bá. Sau đó cô có nghe Cao Doanh nói, là Hạ Lữ chủ động đệ trình một phương án khiến Trình Thiếu Tiên có cách nhìn khác với cô ấy, phương án kia là do Hạ Lữ mấy ngày không ngủ nghĩ ra, bên đối tác vô cùng hài lòng.

Sau khi biết chuyện này, Trang Noãn Thần cũng vui mừng.

Giang Mạc Viễn đi sớm về trễ, bất quá chỉ thay đổi chỗ ở. Chỗ nào ở trong nhà cô cũng có bóng dáng của anh, cho dù người đi rồi, mùi hương vẫn còn đó.

Chị Mai chủ động mời cô gia nhập vào công ty của chị ấy, cô cũng cân nhắc đề nghị của chị Mai, nhưng chị Mai chủ yếu đánh vào quan hệ xã hội với chính phủ, suy đi nghĩ lại liền từ bỏ, cô thực sự không có bản lĩnh có thể giao tiếp với quan viên chính phủ mà mặt không biến sắc tim không đập loạn được, cô tự thấy đạo hạnh của bản thân không cao như thế.

Tục ngữ nói rất hay, dưới tán cây to thì hưởng bóng mát. Có kinh nghiệm làm việc ở công ty nổi tiếng như Đức Mã, cộng thêm thư tiến

cử của Trình Thiếu Tiên, chỉ tốn thời gian một tuần ngắn ngủi, trong hộp thư của Trang Noãn Thần đầy ắp không dưới mười thông báo phỏng vấn của các công ty, quy mô lớn nhỏ khác nhau, cũng có một số công ty chủ động gọi điện cho cô, công ty tiến cử lại có thể là Oswald PR, cô chỉ có thể nhẹ nhàng từ chối.

Phỏng vấn suốt một tuần, cô còn bận hơn cả Giang Mạc Viễn, đôi lúc mấy nhà tuyển dụng hẹn cô phỏng vấn cùng một ngày, ngay cả thời gian để ăn cơm cũng không có, bận rộn như thế, cô không thể không cảm ơn bằng cấp của trường cũ, kinh nghiệm ở Đức Mã và cả vốn tiếng Anh cấp sáu cô từng vượt qua.

Hiện giờ cô không còn là sinh viên mới ra trường, chỉ cần có công việc là được, lần này Trang Noãn Thần chọn công ty cũng rất kỹ càng, văn hóa công ty rất quan trọng, có thể mang đến cho nhân viên cơ hội thăng tiến và kế hoạch trong tương lai là trọng yếu hơn cả. Công ty lớn có cái tốt của công ty lớn, không cần vòng vo, lương cao ổn định. Công ty nhỏ cũng có cái tốt của công ty nhỏ, có thể độc lập gánh vác hạng mục, có cơ hội tiếp xúc trực tiếp với khách hàng.

Lúc Trang Noãn Thần còn đang vì tương lai của chính mình, Giang Mạc Viễn trái lại gánh trọng trách hậu phương, chỉ cần anh ở Bắc Kinh sẽ gọi điện một ngày mấy lần nhắc cô ăn cơm, đôi khi tan làm sẽ đón cô cùng đi ăn ngoài, anh thấy cuộc sống trôi qua như thế cũng rất tốt.

Hôm nay, Giang Mạc Viễn thuận đường ghé qua bệnh viện, Mạnh Khiếu đúng lúc vừa hoàn thành xong ca phẫu thuật, thấy anh đến liền đi thẳng vào văn phòng.

“Này, tất cả kết quả kiểm tra của Trang Noãn Thần đều đã có, không thiếu tờ nào.” Sau khi đưa toàn bộ báo cáo cho Giang Mạc Viễn, Mạnh Khiếu biếng nhác ngồi xuống sofa, vẻ mặt mệt mỏi.

“Làm sao vậy?” Giang Mạc Viễn phát hiện vẻ mặt anh có chút không đúng.

Mạnh Khiếu lắc đầu, vuốt mặt, “Không sao, định nghỉ ngơi một thời gian, lúc trước bận quá.” Hạ Lữ không chịu nhận điện thoại của anh, đến nhà thì cô ấy núp sau cửa giả như không thấy, đột ngột thay đổi thái độ khiến anh nhất thời không biết phải làm sao, mang loại cảm xúc này mà làm việc là cực kỳ nguy hiểm, anh thà rằng nghỉ một thời gian để điều chỉnh lại tâm trạng rồi hẵng đi làm.

“Tình trạng của anh không thích hợp làm phẫu thuật.” Thấy anh không nói, Giang Mạc Viễn cũng không hỏi kỹ, nhưng Mạnh Khiếu thuộc khoa ngoại thần kinh, tiếp nhận phẫu thuật yêu cầu chuẩn xác từng li từng tí, xét thấy bộ dạng nửa sống nửa chết của Mạnh Khiếu, anh nhất định phải nhắc nhở một câu.

Mạnh Khiếu cũng hiểu được chuyện này, gật đầu đồng ý, “Tôi xem thấy Noãn Thần không có gì trở ngại.”

Chuyện Trang Noãn Thần tụt huyết áp hôn mê khiến cho Giang Mạc Viễn vô cùng lo lắng, đợi cô xuất viện không lâu, anh lại bắt cô đến làm kiểm tra toàn diện, bởi vì kết quả kiểm tra phải vài ngày mới có, Mạnh Khiếu nhận rồi giữ giúp, đợi có đầy đủ kết quả mới thông báo Giang Mạc Viễn đến lấy.

Giang Mạc Viễn cầm kết quả kiểm tra xem hồi lâu mới thấy yên tâm.

Mạnh Khiếu bắt đầu dĩ cười nhẹ, “Ngay cả lời anh em nói cũng không tin? Anh cũng thật là, chỉ một Trang Noãn Thần đã hoàn toàn thu phục được anh.”

Giang Mạc Viễn cất kết quả đi chỉ cười mà không nói.

“Hôm nay sao lại phiền đến một người bạn rộn như anh đến bệnh viện? Bà xã anh đâu? Hiện giờ không phải ngày nào cô ấy cũng ở nhà à?”

“Cô ấy còn bận hơn cả tôi.” Giang Mạc Viễn ngồi xuống đối diện anh, tự rót tách trà, uống một ngụm liền nhắm mắt.

Mạnh Khiếu giật lại tách trà, cười quái lạ, “Trà bình dân thôi, là người khác tặng, anh cũng biết tôi không uống trà mà.” Nói xong lời này lại tiếp tục tò mò, “Anh đường đường là CEO mà không nuôi nổi vợ à? Bộ định xem cô ấy như trụ cột gia đình, anh thành tên mặt trắng?”

“Nếu Noãn Noãn nghe anh nói vậy, anh không thể không tiêu tùng.” Có lẽ nước trà không thể uống được, Giang Mạc Viễn dứt khoát rót ly nước lọc cho mình, rướn người lên trước thấp giọng nói, “Ngày nào cô ấy cũng khí thế đi tìm kiếm giá trị của bản thân, anh nói xem tôi nhẫn tâm đả kích cô ấy sao? Chẳng lẽ tôi nhốt cô ấy lại không cho cô ấy đi tìm việc? Hai ngày nay buổi sáng thôi là điện thoại cô ấy reo không ngừng, trông rất bận rộn.”

“Anh dứt khoát nhận cô ấy vào làm, Tiêu Duy cũng có bộ phận tuyển truyền mà.” Mạnh Khiếu ngạc nhiên.

Giang Mạc Viễn có chút dăm chiêu, “Sớm muộn gì tôi cũng rời khỏi Tiêu Duy, đến lúc đó Noãn Noãn làm sao?”

“Anh đúng là suy nghĩ sâu xa.”

“Cô ấy muốn làm gì cũng được, tôi có thể dung túng tính khí của cô ấy, nhưng cô ấy ít tiếp xúc với Ben thì tốt hơn.” Giang Mạc Viễn nhẹ nhàng xoay cái ly trong tay, hơi nheo mắt, “Tâm tư Noãn Noãn đơn thuần, chỉ một lòng muốn làm việc, cho nên tốt nhất đừng cho cô ấy

tiếp xúc với loại người lung tung như vậy thì hơn.”

Mạnh Khiếu lắc đầu thở dài, “Tôi cảm thấy anh như con gà mái mẹ, Noãn Noãn không phải trẻ con.”

“Chuyện của cô ấy tôi sẽ cố gắng không xen vào, nhưng điều kiện tiên quyết là tôi có thể đảm bảo an toàn cho cô ấy, để cô vô âu vô lo.” Giang Mạc Viễn tựa vào ghế, vẻ mặt lạnh nhạt, “Ben, đôi khi để đạt được mục đích thì chuyện gì cũng có thể làm được.”

“Cho nên hai người mà phối hợp sẽ không chê vào đâu được, anh vừa vặn cũng là loại người như vậy.”

Giang Mạc Viễn không giận còn cười, “Không phải tôi nên cảm ơn lời khen của anh chứ?”

“Năng lực hiểu tiếng Trung Quốc của anh có vấn đề sao?” Mạnh Khiếu cố tình không hiểu.

“Vậy anh có thể sửa lại nói tiếng Anh.” Anh cười sang sảng.

Hai người tán gẫu thêm một lát, vô ý chuyển đề tài đến Trang Noãn Thần, lúc này Mạnh Khiếu chủ động nói, “Vừa rồi quên nói, thực sự bình thường nên quan tâm đến Noãn Thần thì tốt hơn.”

Giang Mạc Viễn nhú mày nhìn anh.

Mạnh Khiếu sợ nhất biểu cảm này của anh, vội vàng giải thích, “Tôi phát hiện, khả năng miễn dịch của cô ấy rất kém, phải nói là kém hơn người bình thường rất nhiều.”

Giang Mạc Viễn lại nhú chặt mày.

“Ai cũng biết thường thức này hết, sức miễn dịch cơ thể kém sẽ bị nhiễm nhiều vi khuẩn bệnh độc, biểu hiện rõ ràng rất chính là dễ ngã bệnh, thể chất suy yếu. Còn có, một khi bị thương thì rất khó lành, người khác bị đứt tay thì hai ba ngày có thể hồi phục, nhưng người có hệ thống miễn dịch kém thì có thể kéo dài đến một tuần, thậm chí lâu hơn, nghiêm trọng hơn còn có thể xuất hiện hiện tượng sưng tấy.”

Giang Mạc Viễn cẩn thận hồi tưởng, “Cô ấy đúng là như vậy, bị thương rất khó lành.”

“Còn có đại tràng, một món ăn bình thường người khác ăn thì không sao, nhưng cô ấy ăn vào rất dễ bị tiêu chảy.”

“Từng có tình trạng này.” Liên quan đến điểm này Giang Mạc Viễn càng thêm khẳng định, có thời gian anh thường dẫn cô ra ngoài ăn, sau lại phát hiện cô thường bị tiêu chảy nên thôi, dứt khoát thuê người về nhà nấu.

“Nguyên nhân chính là vì sức miễn dịch của cô ấy kém, cho nên bình thường hãy chú ý cô ấy nhiều hơn, cân đối dinh dưỡng, ngủ sớm dậy sớm, một vài phương pháp tăng sức miễn dịch tôi đã viết ra giấy sẵn cho anh rồi.”

Giang Mạc Viễn lo lắng.

“Anh cũng đừng căng thẳng quá, đây là chuyện từ từ điều dưỡng lại, hơn nữa Noãn Thần rất rõ tình trạng của mình.” Mạnh Khiếu thấy anh lo lắng liền an ủi.

“Kết quả kiểm tra ở chỗ tôi, sao cô ấy biết được?” Giang Mạc Viễn khó hiểu hỏi.

Mạnh Khiếu bóp hai tay, “Có lẽ lúc trước đã biết rồi, bằng không sao có thể tự đi mua vitamin?”

Quyển 7 - Chương 6-1: Ý kiến chuyên môn (1)

Sau khi nghe vậy, chân mày Giang Mạc Viễn nhíu càng chặt hơn, đây hoàn toàn không giống với phong cách của Trang Noãn Thần. Trong công việc, cô tuyệt đối có thể không phân biệt việc lớn việc nhỏ, mượn việc phụ trách phương án hoạt động của Tiêu Duy mà nói, điều người khác có thể nghĩ đến cô đều nghĩ đến, người khác không thể nghĩ đến cô càng có thể nghĩ đến, chu đáo đến nỗi không tìm được khiếm khuyết. Nhưng trong cuộc sống, Trang Noãn Thần tuyệt đối là người không khiến người khác bớt lo, cô hoặc là ăn đồ ăn cũ hâm lại khiến bản thân thường xuyên bị tiêu chảy, hoặc bởi vì bận rộn mà cả một ngày có thể không ăn gì, cuối cùng làm mình bị đau dạ dày, người chống mặt với chính mình như vậy có thể có ý thức bảo vệ sức khỏe được không?

“Mạc Viễn?” Mạnh Khiếu nhìn về mặt anh liền thấy kỳ lạ.

Giang Mạc Viễn nhìn anh một cái, có chút đăm chiêu, “Anh khẳng định thứ cô mua chính là vitamin?”

“Cô ấy chính miệng nói với tôi chẳng lẽ còn giả?” Mạnh Khiếu nhìn anh cười không ngừng, “Anh đang chuyện bé xé ra to? Cô ấy chỉ là sức đề kháng kém, điều dưỡng thật tốt thì không có vấn đề lớn đâu.”

“Cô ấy lấy thuốc ở bệnh viện các anh à?” Anh không quan tâm lời nói của Mạnh Khiếu, vẫn đang rối rắm chuyện này.

“Không phải, là bệnh viện khác.” Mạnh Khiếu nói tên một bệnh viện nào đó, “Lão Quý không phải ở khoa ngoại não bệnh viện này à,

ngày đó đúng lúc tôi đi ngang qua liền lên thăm anh ta, cứ như vậy mà gặp được vợ anh, cô ấy cũng đến thăm một người bạn nằm viện, sẵn tiện mua vitamin luôn.”

Giang Mạc Viễn cầm ly nước lên uống, thoáng thả lỏng.

“Anh lo lắng cô ấy bị bệnh mà giấu anh à? Kết quả kiểm tra anh cũng xem rồi, cô ấy ngoại trừ hạ huyết áp và hệ miễn dịch kém thì không có bệnh gì hết, yên tâm đi.” Mạnh Khiếu thấy anh lo lắng mà buồn cười, “Nếu anh lo quá, sau này bảo cô ấy đến chỗ tôi lấy thuốc bổ, lúc ấy tôi cũng quên xem cô ấy uống vitamin hiệu gì, gần đây mới ra một loại khá tốt, anh có thể hỏi cô ấy uống lọ lần trước hết chưa, nếu hết rồi thì đến chỗ tôi lấy loại mới đi, phòng bệnh vẫn hơn chữa bệnh.”

“Cám ơn.” Giang Mạc Viễn chân thành nói.

Mạnh Khiếu nhếch mày nhìn anh, “Còn khách sáo nữa.”

“Anh hiểu lầm rồi, câu cám ơn này là nhờ anh chuyển đến các bác sĩ đã làm kiểm tra cho Noãn Noãn.” Giang Mạc Viễn nói xong đứng dậy.

“Sớm biết anh thất đức mà! Anh đi à?” Mạnh Khiếu thấy anh cầm cặp táp lên liền hỏi.

“Không đi chẳng lẽ ở đây qua đêm với anh?”

Mạnh Khiếu cười, “Anh không định nhân tiện đi thăm tình địch của mình à?”

Tay đặt trên núm cửa đình trệ một chút, Giang Mạc Viễn quay đầu nhìn anh, trong mắt rõ ràng không vui.

“Xem như tôi chưa nói gì hết.” Mạnh Khiếu thấy thế vội vàng giơ tay nhận lỗi.

Giang Mạc Viễn mở cửa phòng lại không vội rời đi, đứng tại chỗ hồi lâu mới nhàn nhạt hỏi, “Người đó thế nào?”

Mạnh Khiếu cười cười, “Hai ngày trước tôi có đến nhìn một chút, hiện giờ đã đi như bay rồi, có vẻ lập tức xuất viện.” Có chuyện anh vẫn nén không nói với Giang Mạc Viễn, chính là chuyện Trang Noãn Thần đến thăm Cố Mặc, lúc trước anh vô tình trông thấy một lần, sau này lúc anh có lòng đến xem Cố Mặc tập vật lý trị liệu, Trang Noãn Thần cũng có mặt, nói vậy là cô thường xuyên đến xem Cố Mặc làm vật lý trị liệu rồi. Mà chuyện này, Giang Mạc Viễn hiển nhiên không hay biết, một khi bị anh phát hiện thì không thể không ồn ào.

Giang Mạc Viễn đương nhiên không biết trong lòng Mạnh Khiếu nghĩ gì, quay đầu hờ hững nói, “Anh hiểu lầm rồi, tôi là hỏi mẹ của Cố Mặc thế nào.”

“Ờ...” Mạnh Khiếu sửng sò.

Giang Mạc Viễn lại cười, không đợi câu trả lời của anh đã quay đầu rời đi.

Mạnh Khiếu lắc đầu cười bất đắc dĩ, tên Giang Mạc Viễn này...

Khi Ngải Niệm biết chuyện Trang Noãn Thần từ chức đã là vài ngày sau đó, bởi vì bụng khá lớn, số lần cô lên mạng chat cũng ít ỏi, chính là nghe được tin này ở trong điện thoại lại không moi được tin tức nào hữu dụng từ miệng của Trang Noãn Thần, Trang Noãn Thần chỉ nói với Ngải Niệm là đang đi tìm việc, cụ thể tại sao lại từ chức thì

không nói. Sau khi nói điện thoại với Trang Noãn Thần xong thì cô lại gọi sang cho Hạ Lữ, thế nhưng đã tắt máy.

Giương mắt xem đồng hồ trên tường, chưa đến tám giờ tối, con nhỏ chết tiệt này lại có thể tắt điện thoại sớm như vậy.

Khi đang ngồi trên sô pha nhét đồ ăn vào miệng, Lục Quân về, vừa vào cửa đã hưng phấn dạt dào hét lên, “Vợ yêu vợ yêu, mau cho anh xem kết quả kiểm tra hôm nay của em đi.”

Ngải Niệm không buồn đứng dậy, lười phản ứng bộ dạng của anh, cứ ngồi ì trên sô pha ăn đồ.

Mẹ chồng nghe tiếng Lục Quân về liền vội vàng ra khỏi phòng, trông thấy Ngải Niệm không có phản ứng ngồi ở sô pha liền không vui, muốn đi đến nói cô mấy câu nhưng nhìn thoáng qua bụng cô liền nhịn xuống, đi đến phòng khách nói với Lục Quân, “Thời buổi này, nuôi con trai không bằng nuôi con gái, con trai có vợ liền quên mẹ, câu nói này nói con là đúng lắm, vừa về nhà là tìm vợ trước tiên.”

Tiếng của mẹ chồng rất lớn, chứa tị nạnh cố ý rõ ràng, tiếng tivi bên này rất lớn nhưng Ngải Niệm có thể nghe được rất rõ, khịt mũi cười lạnh, đây là Lục Quân quan tâm vợ sao? Chẳng qua chỉ thương đứa bé trong bụng thôi.

Rất nhanh, Lục Quân đi đến, thấy cô cầm quà vặt trong tay liền giật lấy, “Ăn trái cây tốt hơn ăn mấy thứ quà vặt này nhiều, Niệm Niệm, tối qua chẳng phải em nói muốn ăn anh đào sao, giờ anh mua về rồi nè, có muốn ăn gì thì nói cho anh biết, ngày mai anh lại mua về sớm cho em.”

“Ờ.” Ngải Niệm chẳng buồn nâng mắt, lười biếng đáp lại.

“Niệm Niệm, cho anh xem kết quả kiểm tra hôm nay đi.” Lục Quân cười hì hì ngồi xuống sô pha, kéo tay cô qua nhẹ nhàng đùa bỡn.

Ngải Niệm bỏ tay anh ra, nhú mày, “Anh chưa từng chở em đi khám thai, giờ còn muốn xem kết quả kiểm tra? Anh muốn nhìn con à? Không cho xem!”

“Niệm Niệm...”

“Ngải Niệm, vậy là con không đúng rồi, Lục Quân đi làm cả ngày bận rộn, nó làm gì có thời gian chở con đi khám thai? Có mẹ đi với con chẳng phải được rồi sao? Con đừng có suốt ngày cứ bắt lỗi nó chứ.” Mẹ chồng ở một bên nhìn thấy nên khó chịu, lải nhải một hồi.

Một cơn tức giận dâng lên trong lồng ngực của Ngải Niệm, ngược lên nhìn chăm chăm mẹ chồng, bất mãn nói, “Có ông chồng nào không dẫn vợ đi khám thai? Trong bệnh viện toàn là chồng đi cùng!” Không phải cô muốn bắt lỗi, nhưng bà mẹ chồng này đúng là hàng cực phẩm, còn nói đi khám thai cùng cô, kết quả tới bệnh viện thì vị mẹ chồng này của cô tìm cái ghế ngồi xuống rồi cái gì cũng không thèm quan tâm, cô vác bụng to còn phải chạy lên chạy xuống lầu, mệt đến suýt tắt thở.

Từ lúc cô mang thai, Lục Quân đã đón mẹ chồng lên, vốn dĩ mẹ cô muốn lên, nhưng thấy sui gia lên rồi cũng liền thôi, mấy tháng nay Ngải Niệm vẫn luôn đè nén tức giận, bà mẹ chồng này vài ba ngày lại tổn thương cô, cái này nhìn không quen cái kia trông không hợp, lúc nào cũng đổ lỗi cho Lục Quân, cơn tức của cô dần sôi lên.

Lục Quân một bên sợ hai người gây gổ nên vội ngăn ở giữa rồi giảng hòa, đương nhiên, trọng điểm của anh ta là dỗ dành vợ mình, “Niệm Niệm là anh sai rồi, hôm nay anh phải đưa em đi khám thai mới đúng, xin lỗi em xin lỗi em, nếu em còn giận thì đánh anh đi là hết

giận ngay.” Nói xong kéo tay cô đánh lên đầu mình, cười hì hì nói, “Em cứ trút giận đi, miễn là cho anh xem cục cưng của chúng ta là được.”

Mẹ chồng thấy thế liền tặc lưỡi lắc đầu, “Rõ là, nuôi con trai cũng như không.”

Cơn giận của Ngải Niệm vốn đã được Lục Quân áp chế, vừa nghe mẹ chồng nói vậy liền nhú mào, muốn phát hỏa lại không thể không để thể diện cho Lục Quân, đảo mắt cố ý tươi cười như hoa nhìn về phía mẹ chồng, “Đúng đó mẹ, thời buổi này nuôi con trai vô ích lắm, sau này trưởng thành còn cưới vợ tốn tiền. Con thấy, sinh con gái là tốt nhất, con gái là tri kỷ, Lục Quân, anh nói xem nếu em sinh con gái anh có vui không?”

“Vui chứ vui chứ, sinh con gái tốt lắm, anh thích con gái.” Lục Quân vội vàng ứng tiếng.

“Em cũng thích con gái, đợi sau khi nó lớn lên cho nó ăn mặc thật đẹp dễ thương lắm.” Ngải Niệm cố tình nói để mẹ chồng nghe.

Quả nhiên, mẹ chồng không kiềm chế được, “Không được, Lục Quân là con trưởng, sinh con gái chẳng phải cắt đứt hương hỏa sao? Sinh con trai, phải sinh con trai!”

“Mẹ...” Lục Quân vẻ mặt bất đắc dĩ, “Thời nào rồi còn chú ý đến chuyện đó?”

“Thời nào thì con trai cũng là trời!” Mẹ chồng đột nhiên lớn tiếng.

Ngải Niệm bị làm cho đau tai, lườm cái cọ, từ từ đứng dậy. Lục Quân thấy thế liền vội chạy đến đỡ, vẻ mặt khẩn trương, “Vợ yêu à, em muốn làm gì? Đứng dậy làm chi?”

“Ngồi lâu quá em đau lưng.” Cô nàng nịu nói.

“Nào nào nào, để ông xã đấm cho bà xã nha.” Lục Quân vội vàng nịnh nọt.

Mẹ chồng nhìn không nổi nữa, quay về phòng.

Ngải Niệm thấy mẹ chồng đi rồi mới đỡ tức, trong lòng thoải mái hơn nhiều. Lục Quân bóp eo cô, động tác nhẹ nhàng, sợ không cẩn thận sẽ làm đau cô, “Vợ yêu, hiện giờ có thể cho anh xem ảnh siêu âm được chưa?”

“Gấp gì chứ? Trước khi đi ngủ rồi xem.”

“Ừ được được, vậy để anh nghe thử xem cục cưng có nhớ anh không.” Lục Quân nói xong liền áp tái và mặt vào bụng của Ngải Niệm, vẻ mặt hạnh phúc.

Ngải Niệm không nói nữa, để mặc anh dựa vào. Cúi đầu nhìn vẻ mặt của Lục Quân liền thầm thở dài, thật sự cô vẫn có cảm tình với anh, từ lần trước cãi nhau một trận vì phát hiện vết son trên cổ áo thì anh vẫn trung thực đến bây giờ, hết giờ làm liền về nhà, về đến là hỏi han ân cần, cô đã cảm thấy đủ, chỉ cần anh có thể tốt, không hái hoa bắt bướm bên ngoài.

Thời buổi này không nên so người này với người nọ, nên quý trọng những thứ trước mắt đi, cho nên Ngải Niệm chỉ có thể than một câu, thôi nhìn lên không được thì nhìn xuống vậy.

Quyển 7 - Chương 6-2: Ý kiến chuyên môn (2)

Thành phố Bắc Kinh vào đêm, ở một thành phố khác hẳn nơi Ngải Niệm sống, ồn ào náo nhiệt, phồn hoa đô hội, từng dãy ánh sáng rất rực rỡ.

Giang Mạc Viễn bước vào nhà, sau khi đổi giày liền cầm điều khiển máy điều hòa nhiệt độ chỉnh ấm lên. Trang Noãn Thần đang vật lộn với máy tính, thấy anh chỉnh nhiệt độ liền cảm râm, “Đừng tăng cao quá, em nóng.”

“Lạnh quá em sẽ sinh bệnh, có phải muốn nằm viện nữa không?” Giang Mạc Viễn không để ý đến sự phản đối của cô, trực tiếp buông lời uy hiếp.

Quả nhiên, Trang Noãn Thần ngậm miệng, không dám làm ồn nữa.

Thay xong quần áo, Giang Mạc Viễn ôm cô từ phía sau cười nhẹ, “Bạn gì vậy? Ông xã em về nhà lâu như vậy, ngay cả nghi thức chào đón cũng không có.”

“Anh muốn nghi thức chào đón thế nào?” Ánh sáng xanh của máy tính dội vào mắt cô, trong suốt như hoa lê.

“Ví dụ như ôm ấp này nọ.” Anh siết chặt cánh tay, cười ha ha nói.

Trang Noãn Thần nghiêng mặt nhìn anh, cố tình nhếch mày, “Anh Giang Mạc Viễn này, anh chiếm đóng nhà em, em không đuổi anh ra là tốt lắm rồi.” Hiện tại anh xem nhà cô trở thành nhà anh, tự do ra

vào.

“Em nữ sao?” Giang Mạc Viễn nhếch mày, lại nhìn lướt qua màn hình máy tính, cong môi cười, “Nếu em nhiệt tình với anh một chút, anh mới cung cấp ý kiến chuyên môn cho em.” Cô nàng này đem lý lịch công ty ra so sánh, xem ra là rối mù rồi.

Trang Noãn Thần là người khá thông minh, vừa nghe anh nói thế, không nói gì chỉ xoay người ôm anh một cái, cố tình nũng nịu nói, “Ông xã à, anh đi làm mệt không? Để bà xã xoa bóp cho anh nha?”

Một tiếng ông xã này gọi đến anh mở cờ trong bụng, áp mặt sát vào mặt cô: “Xoa bóp thì không cần, đến tối khi ‘thị tẩm’ chủ động một chút, ‘yêu nghiệt’ một chút là được...” Chữ nghĩa thô tục tuôn ra từ miệng anh, chẳng những không chói tai, ngược lại có vẻ mờ ám.

Trang Noãn Thần đầu tiên là sửng sốt rồi sau đó hai má đỏ lên, một phen đẩy anh ra, trừng mắt, “Không biết xấu hổ.”

“Anh làm sao mà không biết xấu hổ?” Nhìn ra được tâm trạng anh rất tốt, nghe vậy thì lại cười rất vui vẻ.

“Anh là giám đốc mà nói chuyện thế à?” Cô bồi một câu.

Chân mày Giang Mạc Viễn khẽ nhếch, “Oan uổng quá, giám đốc cũng là người mà? Đã là người thì phải có thất tình lục dục phải không? Giữa vợ chồng thì phải tăng thêm chút thú vị mới được.”

“Không thèm nghe anh nói nữa.” Tai cô nóng lên, quay đầu nhìn màn hình, cẩn thận trông chừng trái tim đập loạn xạ, tên đàn ông chết tiệt, bót nói mấy lời kích thích cô dùm.

“Không cần ý kiến chuyên môn của anh?” Anh lại chồm đến, ôm lấy

thắt lưng cô.

Trang Noãn Thần lắc đầu nguầy nguậy, “Anh là một doanh nhân mà, một ý kiến của anh đều mang theo lợi ích, chẳng có lời.”

“Không tệ nhé, không hổ danh là bà Giang, đã tỉnh ngộ.” Giang Mạc Viễn cười ha hả, thấy dáng vẻ hết lo lắng của cô, trong lòng yên tâm hơn.

“Con người thì phải khôn ra chứ.” Cô cố ý đáp một câu.

Anh không nhịn được lại kéo cô đến, ôm chặt lấy cô, khiến cô la oai oái.

“Hôm nay tâm trạng tốt nhỉ.” Anh bắt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Trang Noãn Thần cũng để mặc anh sờ mó, bật cười, “Đương nhiên, bốn tiểu thư có cảm giác thành tựu, có nhiều công ty đang tranh giành một mình em, sao nào? Hâm mộ ghen tị chứ?”

“Muốn làm ở đâu?” Giang Mạc Viễn mím môi nhịn cười.

“Ừm...” Cô nghĩ nghĩ, “Nếu so sánh, quảng cáo Thiên Dương có khả năng, theo em biết công ty này mới nổi lên trong hai năm nay thôi, nhưng phân ngạch thị trường nắm giữ lại có thể so sánh với Đức Mã và Oswald.”

“Thiên Dương?” Giang Mạc Viễn cân nhắc một lúc mới lắc đầu, “Không được, đổi công ty khác đi.”

“Hả?” Vốn đây là ý tưởng đầu tiên của cô, cũng không nghĩ nhất định phải làm ở công ty này, nhưng vừa nghe Giang Mạc Viễn nhanh chóng bác bỏ liền cảm thấy kỳ lạ, “Tại sao?”

“Thiên Dương cũng từng cạnh tranh hạng mục với Tiêu Duy.”

Lúc này Trang Noãn Thần mới nhớ quả thực có chuyện này.

“Người phụ trách của đối phương từng tìm anh, cho nên em không thể làm ở đó.” Giang Mạc Viễn bình tĩnh nói lý do cho cô nghe.

Quả nhiên, lý do này hoàn toàn đã kích được Trang Noãn Thần. Miệng cô há to suýt nữa nuốt lọt quả táo, mở to mắt nhìn anh, hồi lâu mới chậm rãi lên tiếng, “Lý do anh bảo em đổi công ty khác chính là... người phụ trách đối phương là đàn ông?”

“Đây là lý do rất chính đáng.” Giang Mạc Viễn nghiêm túc nhìn cô.

“Lý do hoang đường!” Cô nhin không được bèn nói, trừng mắt nhìn anh, “Hể là ông tổng của một công ty quảng cáo có quy mô lớn một chút thì đều là đàn ông, không lẽ em không được chọn công ty nào hết?”

“Có thể chọn, nhưng giám đốc của Thiên Dương rất trẻ.”

Trang Noãn Thần liếc mắt xem thường.

“Nếu không thì khỏi đi làm, anh cũng không phải không nuôi nổi em.” Anh nửa chọc ghẹo nửa nghiêm túc nói.

Cô nghe vậy, đưa tay bóp cổ anh.

“Được được được, trở lại chuyện chính.” Giang Mạc Viễn vội gơ tay xin hàng, lúc này cô mới buông tha, “Thiên Dương tuy cũng quy mô đó, nhưng khả năng dự bị yếu kém, trên thương trường không thiếu kẻ mạnh, nhưng điều kiện tiên quyết chính là phải có chuẩn bị đầy đủ

mới trúng đích. Với phân tích của anh, hiện giờ Thiên Dương có thể so với Đức Mã và Oswald, lại nắm giữ phân ngạch thị trường, nhưng sẽ không duy trì được bao lâu, em làm ngành này hẳn rất rõ, có nhiều công ty kiểu sớm nở tối tàn như thế lắm, cho nên lúc em chọn công ty vẫn nên tiến hành suy xét toàn bộ phương diện mới được.”

Trang Noãn Thần hơi dăm chiêu gật đầu, quả thực anh nói cũng không phải không có lý, đây cũng chính là nguyên nhân cô chần chừ không dám chọn Thiên Dương, chỉ là không quyết đoán như Giang Mạc Viễn mà thôi, “Em cũng chú ý đến vài công ty khác, trong đó cũng không thiếu nhiều công ty hơi nhỏ.”

“Cho dù công ty quốc tế có quy mô lớn thì cũng từ công ty nhỏ làm lên, chẳng sợ công ty có quy mô nhỏ, quan trọng là xem nó có tiềm lực hay không.” Giang Mạc Viễn vén mớ tóc cô ra sau tai, nhẹ nhàng nói ý kiến chuyên môn của cá nhân anh.

Trang Noãn Thần cúi đầu, rồi lại nghiêng đầu nhìn anh, “Em dứt khoát đi theo anh học đầu tư vậy.”

“Được thôi, lúc nào cũng chào đón em.” Tươi cười đầy mặt, bàn tay của Giang Mạc Viễn lại không yên phận, “Nói như vậy, chúng ta có thể ở bên nhau 24/24.”

“Dê cụ.” Trang Noãn Thần vuốt ve tay anh, đứng dậy duỗi lưng, “Em thấy tốt nhất là khỏi học.”

“Tại sao?”

“Anh giỏi toán lắm?” Cô rất rõ bằng cấp của anh, thạc sĩ toán học, logic học, người như anh làm đầu tư tài chính không giỏi cũng khó.

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Cho là vậy đi.” Có liên quan đến hoàn

cảnh gia đình nên từ nhỏ anh đã tiếp xúc với con số.

“Cho nên nói anh có khả năng làm ở thị trường đầu tư rất dễ dàng, em thì không được, môn từ nhỏ đến lớn em ghét nhất chính là toán.” Trang Noãn Thần cười cười nhìn anh, “Cho nên dạy đệ tử này anh sẽ tức đến học máu.”

Giang Mạc Viễn bật cười, “Học văn cũng có chỗ tốt của học văn, sau này đợi đến khi con chúng ta đi học, em dạy nó môn văn, anh thì dạy toán lý, dạy kèm tại nhà thì tiết kiệm biết bao.”

Trang Noãn Thần vốn đang cười rõ ràng có chút khựng lại, con... Cô lại có thể quên nói chuyện này với anh. Cẩn môi, thấy anh đang vui cũng không muốn làm anh mất hứng, cười một cái rồi chuyển đề tài, “Em xem tủ lạnh có gì ăn không, anh có muốn uống gì không?”

Quyển 7 - Chương 7-1: Tại sao lại giấu anh? (1)

Giang Mạc Viễn lắc đầu, cả người dựa vào sô pha, lại bất đắc dĩ phản đối: “Sô pha nhỏ quá, có thời gian anh dẫn em đi mua cái lớn hơn.” Anh tứ chi thừa thái, ngồi sô pha này có chút tội nghiệp.

“Ừm...” Cô làm gì có tâm trạng nghĩ đến sô pha? Lơ đãng đáp lại rồi vào nhà bếp, mở tủ lạnh nhưng nhất thời không biết muốn lấy thứ gì.

Trong phòng khách, Giang Mạc Viễn vốn định mở tờ báo ra đọc, đột nhiên nhớ tới lời nói của Mạnh Khiếu hôm nay thì lại nhìn về phía nhà bếp, gọi, “Noãn Noãn...”

Trang Noãn Thần đóng tủ lạnh, hai tay trống trơn đi về phía anh.

“Kết quả kiểm tra đều đã có, sức đề kháng của em quá kém, về sau phải chú ý nhiều hơn.”

“Ừ, em biết rồi.” Cẩn môi, cô mỉm cười.

“Không phải lấy đồ à? Muốn ăn gì?” Giang Mạc Viễn cười cô đang trí.

Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ, lại thần thờ vào bếp.

“À đúng rồi, em uống hết lọ vitamin đó chưa?” Sau lưng, Giang Mạc Viễn bất ngờ hỏi.

Bước chân đột ngột dừng lại, mắt cô cũng theo đó mà kinh hãi, ngón tay bất giác nắm chặt, có chút hoảng loạn, thật lâu sau, cô quay đầu

nhìn anh, cố gắng nói, “Vi, ta, min à...” Đang cố nhớ đến vitamin gì, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ đến chuyện lần đó gặp Mạnh Khiếu, tám phần là Mạnh Khiếu nói chuyện đó với anh.

“Ừ đúng rồi, vitamin.” Giang Mạc Viễn ngồi trên sofa nhìn cô, nhấn mạnh lại.

“Cái đó... uống, uống hết rồi.” Cô lại có thể lắp bắp, có lẽ do chột dạ, đối diện ánh mắt anh cũng không được tự nhiên.

Giang Mạc Viễn khó hiểu phản ứng của cô, nụ cười hơi thu lại, đuổi tay về phía cô, “Lấy lọ thuốc ra anh xem thử.”

“Hả? Anh muốn xem lọ thuốc làm gì?” Cô sợ hãi thốt lên.

Phản ứng của cô quá rõ để Giang Mạc Viễn nghi ngờ, anh híp mắt, nhìn chằm chằm cô như muốn nhìn thấu tâm tư cô, giọng nói tuy lạnh nhạt, nhưng cẩn thận phân tích có thể phát hiện ra ý đồ bóng gió trong đó, “Mạnh Khiếu giới thiệu một loại vitamin mới cho anh, anh thấy lọ em mua không phải hiệu anh ta nói.”

“Hả...” Làm sao sánh được với Giang Mạc Viễn đa mưu túc trí, Trang Noãn Thần còn không đủ luyện đến trình độ mặt không biến sắc tim không loạn, gian nan nuốt nước bọt, cô cười cười xấu hổ, “Lọ vitamin đó đã uống hết lâu rồi... Uống hết rồi thì đương nhiên phải ném lọ đi chứ.”

Trái tim đập dồn trong lồng ngực, cô không dám nhìn vào mắt anh, cặp mắt kia như thanh kiếm lợi hại khiến cô không cách gì che giấu tâm tư, nhưng lại không thể không nhìn nó, khôn khéo như Giang Mạc Viễn, chỉ e sắc mặt cô hơi thay đổi thôi cũng sẽ bị anh nhìn thấu, làm sao đây?

“Ờ, ném rồi.” Giang Mạc Viễn vẫn ung dung, đột nhiên mỉm cười, “Vậy em nói cho anh biết em uống vitamin hiệu gì? Lần sau anh có thể giúp em đến chỗ Mạnh Khiếu lấy.”

“Hiệu đó... Em cũng không nhớ nữa.” Nói xong câu này cô chỉ ước gì cắn đứt lưỡi cho rồi, ngốc quá.

Quả nhiên, câu này khiến Giang Mạc Viễn nghi ngờ hơn, “Em uống mà em không nhớ hiệu là sao?”

Trang Noãn Thần thật muốn mở cửa sổ nhảy xuống lầu cho xong. Thở dồn, cố gắng để lý trí quay lại đầu mình, “Em không phải có ý này, thực ra em muốn nói, anh bận rộn như vậy nên không cần quan tâm đến mấy chuyện này đâu, chỉ là vitamin thôi mà, đến lúc đó em trực tiếp đến chỗ Mạnh Khiếu lấy là được, dù sao hiện giờ em cũng thất nghiệp, sao để anh đặc biệt đi một chuyến được.”

Giang Mạc Viễn không nói gì, vẫn nhìn cô.

Cô bị anh nhìn có chút bất an, lại cố gắng duy trì nụ cười trên môi, trái tim như chú nai nhỏ nhảy loạn không ngừng, ông trời ơi, đừng nhảy nữa, làm ơn dừng lại đi, căn phòng im ắng quá, cô sợ bị anh nghe thấy tiếng tim đập loạn của mình. Thật lâu sau, anh đột nhiên duỗi tay ra...

“Lại đây.”

Trang Noãn Thần ngoan ngoãn bước đến, anh kéo cô ngồi xuống, như thế nhìn chằm chằm cô, tim cô suýt nữa vọt lên cổ họng bật ra ngoài. Hơi thở nóng ấm của anh phả lên đỉnh đầu cô, cô ngọt ngào.

Cánh tay anh vòng qua, cô bị anh nhốt vào lòng, lại nghe tiếng thở dài trên đầu, Giang Mạc Viễn thì cầm lên đầu cô, “Tại sao lại giấu

anh?”

Cô giật mình, ngón tay theo đó run rẩy, kế tiếp là khuôn mặt bị anh xoay lại, nhìn thẳng vào mắt anh, tròng mắt đen tối dọa người, như lỗ đen vũ trụ đủ để hút cô vào.

Ý niệm đầu tiên chính là, tiêu rồi, anh biết chuyện cô gạt anh uống thuốc tránh thai rồi!

Lấy lại tinh thần cũng không cách nào chế ngự trái tim đang run rẩy, theo bản năng liếm bờ môi khô khốc, miệng hé ra, khẩn trương nói, “Em... thực sự không phải cố ý muốn giấu anh...” Cô thực sự không biết phải giải thích với anh thế nào, thực sự cô cũng muốn sinh con, nhưng lần trước chẳng phải bị Sa Lâm làm chậm trễ sao.

Giang Mạc Viễn nhìn cô thật lâu, luôn nhẫn nại đợi cô nói tiếp, nhưng cô lại không biết giải thích làm sao nên lần nữa không thể mở lời. Thấy thế, anh cắn khoăn, trong mắt đầy vẻ lo lắng, nhưng nhanh chóng sự lo lắng này được thay bằng nụ cười nhẹ, “Uống vitamin không phải biện pháp tăng cường hệ miễn dịch duy nhất đâu, anh chỉ lo lỡ như em uống nhầm thuốc mà thôi, sau này đừng giấu anh nữa nhé.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, hóa ra anh nói chính là chuyện này...

Gật đầu, đầu cô ong ong, quyết đấu với anh như là một cuộc chiến hao tổn thể lực và trí lực, chỉ vài phút ngắn ngủi cũng đủ làm cô sức cùng lực kiệt, thế nhưng, anh tin sao? Cô không dám tùy tiện phỏng đoán.

“Giúp anh lấy chút gì uống đi, khát rồi.” Giang Mạc Viễn mỉm cười.

“Ừm, đợi em một chút.” Cô vội vàng đứng lên đi vào bếp.

Trên sofa, nụ cười bên môi Giang Mạc Viễn bất giác thu lại, ánh mắt nhìn về phía nhà bếp trở nên thâm sâu khó dò...

“Mời cô Trang ngồi, chỗ này của tôi hơi bừa bộn, thật có lỗi quá.” Lần phỏng vấn này là một công ty nhỏ, vì cuối tuần nên đa số nhân viên đều nghỉ, ông chủ lại tự chủ động phỏng vấn nhân viên.

Công ty này tọa lạc gần Sùng Văn Môn, so với tòa nhà hạng sang của Đức Mã và mấy tầng làm việc mà nói, công ty này quả thực khá nhỏ, còn lộn xộn, chỉ là một tầng trong tòa nhà sáu tầng, trông có vẻ hè nóng đông lạnh, vừa bước vào Trang Noãn Thần tưởng nhầm bản thân bước vào một tòa soạn báo truyền thống có niên đại tám mươi năm, khắp nơi đầy mùi giấy mực. Cũng khó trách, lúc trước cô cũng xem lý lịch công ty, ông chủ công ty này khởi nghiệp từ một hội sở sa hoa, rồi đầu tư vào mảng tạp chí, trước mắt tòa soạn này làm cũng có quy mô, sở dĩ cô đồng ý đến đây phỏng vấn là vì nghĩ tòa soạn này sau lưng có công ty quảng cáo hậu thuẫn, ít nhiều gì cũng được xem là một ưu thế.

Chỉ là cô thật không thể ngờ, hoàn cảnh nơi này kém hơn Đức Mã rất nhiều, cái gọi là kém chính là ám chỉ diện tích công ty, ảnh hưởng thị giác đầu tiên.

Ông chủ là người ngoài bốn mươi, nhìn ra được là người tự thân vận động, đầu bù tóc rối, nhưng nói chuyện lại cực kỳ phóng khoáng, rất có khí phách của đàn ông phương bắc. Trang Noãn Thần vừa mới ngồi xuống anh ta đã chủ động rót trà, khiến cô hơi ngạc nhiên.

“Cô Trang, tin chắc cô đã xem qua tình hình của công ty chúng tôi, diện tích hơi nhỏ chút, bởi vì vừa thành lập năm ngoái. Nói trắng ra

là, công ty quảng cáo Vạn Tuyên chính là một trong những nhánh của công ty chúng tôi, quảng cáo thì tôi không rành lắm, lúc trước một mực làm ở hội sở hạng sang, bởi vì tiếp xúc với ngành truyền thông được chút tiền mới nghĩ làm quảng cáo cũng không tệ.” Ông chủ nói thành thật, không chút che giấu, càng không định dát vàng trên mặt cấp trên như anh ta, “Lần này tôi chỉ muốn tìm một người có thể toàn quyền quản lý công ty quảng cáo này của tôi. Tôi đã xem qua lý lịch của cô, những hoạt động cô làm tôi cũng đã xem qua, tôi tin tưởng cô Trang là lựa chọn thích hợp nhất.”

Trang Noãn Thần nhấp nhón, cười cười, “Vậy công ty Vạn Tuyên kia lệ thuộc vào tập đoàn nào?”

“Cô Trang hiểm lắm rồi, Vạn Tuyên không có cái gọi là công ty lệ thuộc.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, “Nhưng tôi đã tra qua tư liệu của anh, anh không phải tổng giám đốc của tập đoàn Mỹ Liên sao...”

“Xem ra cô đã rất tốn công sức.” Anh ta cười cười, “Đúng vậy, tôi có tập toàn gia đình, nhưng ngoại trừ Vạn Tuyên. Nói cách khác, Vạn Tuyên chính là bước đầu trải nghiệm của tôi, chỉ khi nào nó có lợi nhuận thì tôi mới có thể xác nhập nó vào tập đoàn Mỹ Liên, cô hiểu chưa?”

Trang Noãn Thần đã hiểu, té ra là cầm một hạng mục làm khảo nghiệm trước.

“Cô Trang, chúng ta đi thẳng vào vấn đề nhé. Lúc đầu tôi xem qua lý lịch của cô đã cảm thấy rất hứng thú, với kinh nghiệm của cô muốn độc lập gánh vác toàn bộ công ty hẳn là không thành vấn đề, phúc lợi có lẽ không sánh bằng Đức Mã, nhưng tiền lương tuyệt đối không ít.”

Trang Noãn Thần phỏng vấn nhiều nơi nhưng chưa từng gặp người sòng phẳng thế này, cười cười nói, “Để tôi suy nghĩ thêm một chút.” Nói thật, cô không phải không hứng thú với chỗ này, nhưng cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Được thôi, đây là danh thiếp của tôi, cân nhắc xong rồi lúc nào cũng có thể gọi cho tôi.”

Cô nhận danh thiếp, nhìn thấy anh ta tên là Phương Trình. Cái tên rất có ý nghĩa, nhận lấy rồi gật đầu với anh ta.

“Cô Trang, tôi là thành tâm thành ý muốn cô gia nhập vào công ty chúng tôi, đây là cơ hội rèn luyện hiếm có, không phải ai cũng có cơ hội độc lập gác vác một tập thể.” Phương Trình bổ sung đầy chân thành.

“Vâng, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Từ Vạn Tuyên đi ra, Trang Noãn Thần ngẩng đầu nhìn vào không trung, ánh nắng tươi đẹp khiến cô không tài nào mở được mắt. Lúc vừa định ăn gì đó, điện thoại reo, bắt máy đúng là bất ngờ...

“Tôi vừa mới đến thăm bà nội, có thời gian không, cùng nhau dùng cơm đi.”

Quyển 7 - Chương 7-2: Tại sao lại giấu anh? (2)

Tầng cao nhất của khách sạn Bách Duyệt, không gian phòng ăn yên tĩnh.

Phóng tầm mắt ra gần đó có thể nhìn thấy tòa cao ốc quen thuộc, Đức Mã.

Trang Noãn Thần thu tầm mắt, cố ý làm như không thấy, ở độ cao như vậy thường thức cảnh vật khác cũng không tệ, lúc trước Giang Mạc Viễn có dẫn cô đến đây một lần, không ngờ lần thứ hai lại có thể đi cùng mẹ anh, người mẹ chồng ‘thần bí’.

Điện thoại là mẹ chồng cô gọi đến, hôm nay vừa xuống máy bay, chuyện đầu tiên chính là đi thăm hỏi bà nội, sau đó gọi cô ra đây. Ngồi ở đối diện bà, Trang Noãn Thần nhất thời không biết nói gì, trong lòng cảm thấy xấu hổ.

Lâm Kỳ, mẹ chồng của cô, vẫn luôn tao nhã, gương mặt đẹp để được chăm sóc rất tốt, người ngoài nhìn vào tuyệt đối không nghĩ bà là mẹ chồng của Trang Noãn Thần, có lẽ chỉ nghĩ là hai chị em. Trang Noãn Thần gương mặt lạnh lẽo quan sát bà, đáy lòng than thở, đây mới là tấm gương của mọi phụ nữ, muốn sự nghiệp có sự nghiệp, muốn sắc đẹp có sắc đẹp, muốn gia đình có gia đình, muốn tình yêu có tình yêu, muốn tao nhã có tao nhã, đương nhiên, cô không cố ý xem nhẹ màn gây gổ giữa người mẹ chồng này và bà nội.

“Chuyện cô từ chức tôi đã nghe nói rồi.” Lâm Kỳ lúc đầu dùng tiếng Trung để trao đổi nhưng thất bại, dứt khoát đổi thành tiếng Anh.

Trang Noãn Thần đang uống nước trái cây không kiềm chế được phun ra, tiếp đó gương mặt tái đi! Nước trái cây văng hết lên người mẹ chồng.

“Xin lỗi xin lỗi.” Cô quá sợ hãi cầm khăn đứng dậy vội vàng xin lỗi, tiêu rồi tiêu rồi, mẹ chồng luôn nghiêm khắc, lần này cô xác định bị ăn mắng rồi. Nhưng lúc không biết phải làm sao, Lâm Kỳ giờ tay thần nhiên nói, “Cô ngồi xuống trước đi, bộ dạng bối rối không ra thể thống gì.”

Cô ngồi xuống, hoảng loạn nhìn mẹ chồng. Cũng đừng trách cô luống cuống, vốn chưa từng một mình ở chung với mẹ chồng, vốn đã khấn trương, mẹ chồng đột ngột thốt ra một câu như vậy làm cô nháy dưng.

“Cái đó... bác lau đi.” Cô sắp bật khóc, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là muốn gọi điện xin Giang Mạc Viễn cứu giúp, trang phục của mẹ chồng trông rất đắt tiền, “Không thì con mang đi giặt cho bác nhé.”

Lâm Kỳ cầm khăn tay lên, cúi đầu lau vội vài cái, sau khi đặt khăn xuống bất mãn nói, “Cô đã kết hôn với Mạc Viễn lâu rồi, một tiếng mẹ cũng không gọi được sao?”

“Dạ...” Trang Noãn Thần ngạc nhiên, vội vàng bổ sung, “Xin lỗi, mẹ...”

Lâm Kỳ thu lại vẻ mặt không vui, dường như không so đo hành vi phun nước trái cây vào bà, sau khi lau khô quần áo mới bất giác nhìn cô một cái, “Cô không ăn à?”

“Dạ, ăn...” Cô vội vàng cầm lấy dao nĩa, trời ạ, cô đúng là không

đoán được trong lòng mẹ chồng nghĩ gì, vốn tưởng bà sẽ lớn tiếng quát nạt cô chứ.

Lúc ăn có chút mất tập trung.

Mẹ chồng đột nhiên tìm cô, chắc không phải chỉ đơn giản ăn cơm tán gẫu nhỉ? Nhưng cô lại ngại hỏi nhiều.

“Nghe nội nói gần đây cô hay đến thăm bà, vất vả rồi.” Lâm Kỳ tao nhã cắt miếng thịt bò đưa vào miệng, chậm rãi nhấm nháp.

“Dạ đây là chuyện con phải làm.” Cô cẩn thận đáp lại.

“Cho nên cô nghỉ việc là đúng đắn.”

“Dạ?”

“Thế nhưng, phụ nữ đúng là vẫn nên có sự nghiệp của chính mình thì tốt hơn, cả ngày ở nhà sẽ nghi ngờ bóng gió, mâu thuẫn vợ chồng từ đó nảy sinh.” Lâm Kỳ vừa chuyển đề tài, cầm lấy miếng bánh mì, nhẹ nhàng phết gan ngỗng lên đó, “Quan hệ vợ chồng có thể kéo dài hay không quan trọng nhất là phải có tiếng nói chung, làm phụ nữ mệt mỏi, lúc nào cũng phải phối hợp với tiết tấu của chồng, như vậy mới có thể đảm bảo hôn nhân hạnh phúc.”

Trang Noãn Thần ngẩn ngơ, cô không nghĩ là mẹ chồng sẽ nói chuyện này, còn tưởng rằng sẽ khuyên cô ở nhà giúp chồng dạy con. Nghĩ nghĩ, trong lòng bắt đầu nhận nhạo, liếm môi, “Thưa mẹ, con biết, thời gian này con đang tìm việc.”

“Chuyện công việc từ từ cũng có, mùa hè ở Bắc Kinh nóng lắm, cô ra ngoài nhớ phải chú ý nhé.” Lâm Kỳ thần nhiên nói.

“Cám ơn mẹ.” Cẩn môi, cô lại thấy cảm động suýt rơi lệ.

“Có cần tôi giúp gì không?” Lâm Kỳ nhìn cô, “Ba chồng cô ở Bắc Kinh cũng có nhiều mối quan hệ, giúp cô sắp xếp một công việc thoái mái cũng không phải vấn đề to tát.”

“Không không không, mẹ, con tự tìm được rồi.” Trang Noãn Thần vội vàng xua tay, “Con thích làm quảng cáo tuyên truyền, cũng chỉ muốn làm nghề này thôi.”

Lâm Kỳ nhìn cô thật lâu sau, “Có vẻ Mạc Viễn chiều chuộng cô lắm.” Tuy nói là vậy nhưng không nghe ra nửa điểm bất mãn.

“Anh ấy... chỉ tôn trọng sự lựa chọn của con.”

“Tôn trọng cô, đây là điều cơ bản nó phải làm được, cô là vợ nó mà.”

Trang Noãn Thần quả thực muốn tuyên cáo toàn thế giới rằng mẹ chồng cô là người hiểu chuyện biết bao, nhưng lại tưởng tượng, bà luôn có thành kiến với Mạc Viễn, nói như vậy cũng không có chỉ trích nặng nề gì phải không?

“Tôi biết cô là vì Mạc Viễn mới từ chức, đứa con này của tôi, vĩnh viễn luôn ích kỷ như vậy, một chút cũng không suy nghĩ cho người khác.” Lúc lâm Kỳ nói câu này thì nhíu mày.

Mỗi nhà mỗi cảnh, không nhà nào giống nhà nào. Trang Noãn Thần thường xuyên nghe Ngải Niệm cầu nhàu mẹ chồng cô soi mói thế này thế kia, Lục Quân đứng cửa giữa diễn hai mặt, hiện tại tình hình của cô lại trái ngược hẳn, cô đại khái nhìn rõ tình huống, cô đứng giữa đóng hai mặt với mẹ chồng và chồng. Nghĩ nghĩ, giương mắt nhìn Lâm Kỳ, “Mẹ, thực ra thì Mạc Viễn không thích phải giải thích thôi, anh ấy...”

“Đủ rồi.” Không đợi cô nói xong, Lâm Kỳ đã ngắt ngang, vẻ mặt lãnh đạm, “Cô cũng không cần nói tốt giúp nó, nó là do tôi sinh ra, tôi hiểu nó hơn cô nhiều.”

Trang Noãn Thần nghe vậy liền thở dài, nhìn ra được mẹ chồng không muốn đề cập đến chuyện này lắm nên đành từ bỏ.

“Hôm nay tôi đến tìm cô, một là hỏi chuyện công việc cô có cần giúp đỡ không, hai là muốn nói với cô một tiếng xin lỗi.” Lâm Kỳ buông dao nĩa, cầm ly rượu vang nhấp một ngụm xong nhìn cô.

“Xin lỗi con? Mẹ...” Cô ngạc nhiên.

“Bởi vì chuyện của Sa Lâm, tôi có lỗi với cô.” Ngữ điệu Lâm Kỳ chuyển nhẹ.

Trang Noãn Thần không rõ lời bà nói lắm.

“Tôi có nghe Cát Na nói lại đại khái tình hình, lúc trước có thời gian Mạc Viễn và Sa Lâm dây dưa không rõ đã làm cô bị tổn thương, vì chuyện này, tôi thay Mạc Viễn xin lỗi cô.” Nhìn ra được Lâm Kỳ là người phụ nữ rất hiểu lý lẽ, giây trước còn trách cứ Mạc Viễn, giây sau đã vì chuyện anh làm mà xin lỗi, đúng là mẫu tử tình thâm, “Lúc trước thái độ của tôi với cô không tốt, tất cả đều bởi vì Sa Lâm. Nếu bây giờ cô ta còn sống, tôi cũng có thể xác định một chuyện với cô, người như Sa Lâm tuyệt đối không có khả năng bước vào cửa nhà họ Giang, tạm thời không nói đến thái độ Mạc Viễn đối với cô ta là gì, tôi và ba chồng cô cũng sẽ không tiếp nhận Sa Lâm, cho dù Mạc Viễn thực sự còn tâm tư gì với nó, tôi và ba chồng cô cũng sẽ không ngồi yên mà nhìn.”

“Cám ơn mẹ, có mẹ và ba làm chủ, con không sợ gì hết.” Trang

Noãn Thần nghe vậy cảm thấy rất ấm áp, theo lời bà mà đáp.

Lâm Kỳ hơi thả lỏng, nhưng không biểu hiện ý cười rõ ràng, chỉ nói, “Cô là con dâu mà nhà họ Giang cưới hỏi đằng hoàng, là bà Giang, là chính thất, đừng để người phụ nữ khác dắt mũi đi, phải ra dáng lên, như vậy mới không thể để người khác thừa cơ hội, hiểu chưa?”

“Dạ hiểu.” Cô mỉm cười.

“Thấy cô cười toe toét thế vậy là không nghe vào lời nói của tôi rồi, ăn nhanh lên đi, Mạc Viễn nói dạ dày cô không tốt, không ăn sẽ nguội đó.” Lâm Kỳ cố ý nghiêm mặt, nói xong còn bổ sung thêm, “Ăn xong rồi đúng lúc theo tôi đi mua sắm.”

Trang Noãn Thần khó hiểu nhìn bà.

“Cô làm dơ quần áo của tôi, phải bỏ ra thành ý theo giúp tôi chọn bộ khác.” Lâm Kỳ bồi thêm một câu, “Yên tâm đi, tiền quần áo tôi sẽ trả trước, nhưng món nợ này cô phải nhớ.”

“Dạ.” Cô phát hiện mình có hơi thích người mẹ chồng lạnh lùng này.

Quyển 7 - Chương 8-1: Giông bão kéo đến (1)

Về sau, Phương Trình có gọi điện cho cô, rất chân thành mời cô đến làm việc. Trang Noãn Thần tự nhận mình không phải Gia Cát Lượng, vốn định gạt hẳn đi, nhưng nghĩ lại thực sự lời Phương Trình nói cũng không vô lý lắm, có thể độc lập vận hành một tập thể là cơ hội hiếm có, công ty lớn mặc dù tốt, nhưng vừa mới vào làm mà được nhúng tay vào hạng mục quan trọng là chuyện tuyệt đối không có khả năng, nhảy vào công ty nhỏ, cơ hội phát triển nhiều hơn, rèn luyện nhiều hơn, lương bổng mặc dù không thể so sánh với công ty lớn, nhưng tối thiểu trong thời gian ngắn có thể có được kinh nghiệm điều hành một tập thể, còn vào công ty lớn, phúc lợi tốt lương cao, nhưng vào đó lúc đầu cũng chỉ là cấp thấp.

Sau đó, cô lại cân nhắc chuyện này. Trình Thiếu Tiên có mời cô ăn cơm, hai người tán gẫu có nói đến chuyện này, Trình Thiếu Tiên cho rằng cô nên đi thử. Giang Mạc Viễn lại bận, tối qua trong điện thoại có nói phải một tuần sau mới có thể quay về Bắc Kinh, hỏi cô chuyện công việc xong, suy nghĩ của anh cũng khá giống với Trình Thiếu Tiên, cảm thấy cô nên cân nhắc về Vạn Tuyên.

Hôm nay, buổi sáng đến thăm hỏi bà nội xong, trưa Trang Noãn Thần ở nhà, ngồi điều hòa ăn quà vặt, vừa nghe nhạc vừa sàng lọc công ty để phỏng vấn lần cuối, may mắn là mùa này, nếu đến cuối năm, cô sẽ không có nhiều sự lựa chọn như vậy. Đang bận rộn, điện thoại reo, Trang Noãn Thần tưởng là Giang Mạc Viễn gọi về nên không thèm xem đã trực tiếp bắt máy...

“Hôm nay, sáng em có ăn cơm, trưa cũng ăn cơm, không ăn chút

quà vật nào hết, không uống đồ chua, xin hỏi ngài còn có chỉ thị gì?” Sau khi biết hệ miễn dịch cô kém, số lần Giang Mạc Viễn điện về càng nhiều, chỉ ước gì có thể gắn máy theo dõi trên người cô.

Đối phương không lên tiếng, giống như ngây ra.

Lúc này Trang Noãn Thần mới nhìn màn hình điện thoại, đột nhiên giật mình, là Cố Mặc...

“Xin lỗi...” Cô vội nói.

“Vừa rồi em nghĩ anh là ai?” Trong điện thoại, tiếng Cố Mặc có vẻ cười, nhưng nghe ra có hơi mất tự nhiên.

“Không ai cả...” Trang Noãn Thần vội vàng chuyển đề tài, “Có chuyện gì vậy?”

“Hôm nay anh chỉ còn lại buổi tập vật lý trị liệu cuối cùng, em đến xem anh tập xong có được không?” Cố Mặc thỉnh cầu.

Trang Noãn Thần nhìn đồng hồ, lại nhìn máy tính nghĩ nghĩ, “Được, hôm nay là ngày anh xuất viện à?”

“Ừ.” Cố Mặc cười nói, “Em còn nhớ à, anh tưởng em quên rồi.”

“Lần trước anh có nói mà.”

“Hôm nay Hứa Mộ Giai không có thời gian, em đến xem anh tập vật lý trị liệu xong rồi sẵn tiện giúp anh làm thủ tục xuất viện được không?”

“Được.”

“VẬY anh đợi em.”

“Ừ.”

Sau khi cúp máy, Trang Noãn Thần thở phào, rốt cuộc Cố Mặc cũng xuất viện, lòng cô cũng nhẹ nhõm.

Trên đường kẹt xe, lúc Trang Noãn Thần đến được bệnh viện đã là ba giờ chiều, Cố Mặc đã chờ cô ở phòng vật lý trị liệu, thấy cô đến liền đưa khăn mặt, “Anh còn tưởng em không đến, bên ngoài trời nóng, lau mồ hôi đi.”

Cô nhận lấy lau mồ hôi, cười cười, “Bên ngoài kẹt xe quá.”

“Em đến trễ bao lâu anh cũng sẽ đợi em.” Cố Mặc nhìn cô xong, nói một câu đầy thâm ý.

Trang Noãn Thần sao lại không nghe ra ý tứ trong đó, cố ý giả ngốc cười cười, “VẬY đâu được, chậm trễ sẽ ảnh hưởng đến việc trị liệu, đến đây đi, chúng ta bắt đầu.”

Cố Mặc thấy cô một phút cũng không muốn để lỡ, đáy mắt xẹt qua tia ưu thương, nhưng vẫn im lặng, gật đầu phối hợp làm trị liệu.

Thời gian trị liệu nhanh chóng qua đi.

Lúc xong, Trang Noãn Thần lại đỡ anh đi làm thủ tục xuất viện, nhưng bởi vì thời gian trị liệu quá dài, nhân việc làm thủ tục đã ra về, không còn cách nào, Cố Mặc chỉ có thể ngủ lại ở bệnh viện một đêm nữa.

Đợi anh thăm mẹ anh xong, Trang Noãn Thần chuẩn bị đi về, Cố Mặc lại nắm chặt tay cô, khẽ thở dài nói, “Cùng nhau dùng cơm tối đi.”

Cô mềm lòng đồng ý.

Gọi xong thức ăn, hoàng hôn buông xuống trời cũng không còn nóng, hai người cầm hộp cơm ngồi ở ghế đá cạnh bãi cỏ ăn, gió đêm thổi qua dễ chịu, thích hơn ăn cơm trong phòng nhiều.

“Lúc trưa gọi cho em, em tưởng anh là Giang Mặc Viễn là?” Lúc ăn được một hồi, Cố Mặc bất ngờ hỏi.

Tay cầm đĩa của Trang Noãn Thần run lên, thức ăn theo đó văng vào váy cô rơi xuống bãi cỏ. Cố Mặc ngẫm hiểu, im lặng lấy khăn lau cho cô.

“Để em tự lau.”

Cố Mặc giữ tay cô lại, cẩn thận lau váy giúp cô, ánh mắt kia hiện lên vẻ bi ai, “Noãn Thần, trước kia em đâu khách sáo với anh như vậy.”

“Cố Mặc...”

“Anh biết em muốn nói gì.” Cố Mặc cười cười, “Anh cũng biết em đã lấy chồng rồi, Noãn Thần, anh không muốn làm em khó xử, thật đó.”

Trang Noãn Thần thu lại sự khó chịu trong lòng, cô và anh từng tốt đẹp, hai người họ từng lưu luyến.

“Noãn Thần?” Thấy cô không nói gì, Cố Mặc bất giác đưa tay sờ mặt cô.

“Xin lỗi Cố Mặc, thực sự em muốn nói với anh từ lâu.” Mặt cô bi thương, đau lòng nhìn anh.

Cố Mặc nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

“Thực ra em...” Cô dừng một chút, nhú mào tự hỏi hồi lâu mới nói ra lời trong lòng, “Em... đã yêu Giang Mặc Viễn.”

Cố Mặc run rẩy, ngẩn ngơ.

“Thực sự hôm nay em đến chính là muốn nói với anh, đừng sống mãi trong quá khứ, hãy nhìn về tương lai, anh vì em mà nhảy lầu, em thực sự rất áy náy, em chỉ hy vọng sau này anh có thể hạnh phúc.” Có nhiều lời nên nói thì phải nói, cứ do dự hoài đối với ai cũng không tốt.

Ánh sáng nơi đáy mắt Cố Mặc từ từ yếu đi, cuối cùng biến mất, Trang Noãn Thần không biết nên an ủi anh thế nào, chỉ có thể nhẹ nhàng nói, “Em thực sự không biết nên nói thế nào, chúng ta không có duyên làm tình nhân, thì hãy làm bạn bè được không? Em biết anh hận em, em...”

“Noãn Thần, anh không hận em.” Cố Mặc bất giác lên tiếng, nắm lấy tay cô, siết chặt, như dốc hết chút sức lực cuối cùng nắm lấy phao cứu sinh, vẻ mặt lưu luyến không rời, “Anh biết duyên phận của chúng ta đã tận, anh cũng biết sớm muộn gì em cũng sẽ yêu Giang Mặc Viễn, anh biết anh đã thua.”

“Cố Mặc...”

“Hãy nghe anh nói hết.” Anh giương mắt nhìn cô, “Hạ Lữ từng mắng anh, lúc ấy cô ấy còn khuyên anh buông tay đi, còn nói lúc em ở bên anh khóc nhiều hơn cười, anh thừa nhận khoảng thời gian bên nhau

em thường khóc vì anh, em ở bên anh, chúng ta là chăm sóc lẫn nhau, anh không thể chăm sóc em một cách toàn diện như Giang Mạc Viễn đã làm. Thế nhưng, tình cảm suốt mười hai năm cứ như vậy mà tan thành mây khói, khiến anh thấy khó chịu...”

“Anh đừng nói nữa.” Sống mũi Trang Noãn Thần cay cay, tuy nói là yêu Giang Mạc Viễn, nhưng không phải đã hết hẳn tình cảm với Cố Mặc, nhiều năm qua hình bóng của anh luôn trú ngụ trong lòng cô, cho dù là chưa từng bắt đầu cũng sẽ khiến cô không nguôi ngoai.

“Đồ ngốc, sao lại khóc, anh không sao, thực sự không sao mà.” Cố Mặc chạm vào mặt cô, nhìn mắt cô đỏ đỏ, “Em đâu có lỗi gì với anh, là anh có lỗi với em mới đúng, Hứa Mộ Giai, cuối cùng anh cũng phải chịu trách nhiệm với cô ấy chứ? Lần này đã làm khó cô ấy, anh quyết định xuất viện rồi sẽ kết hôn với cô ấy.”

Nước mắt lăn dài, cô khóc, gật gật đầu nhưng trong lòng vẫn đau.

“Noãn Thần, anh sẽ vẫn quan tâm em như trước, nhưng sau này chúng ta chỉ là bạn, yên tâm đi, anh sẽ không làm em phải khó xử, sẽ như em muốn, anh cũng hy vọng em sau này đều vui vẻ hạnh phúc.” Cố Mặc nói xong cũng nghẹn ngào, khóe mắt đỏ lên, như che giấu áp lực tình cảm.

Nước mắt Trang Noãn Thần không ngừng rơi, Cố Mặc như vậy khiến lòng cô chua xót.

“Xem em kìa, khóc thành ra như vậy, để người khác thấy còn tưởng anh ăn hiếp em, đừng khóc.” Cố Mặc lau nước mắt cô, lại không kìm lòng được ôm lấy cô, thật chặt, bi thương giăng đầy mắt anh, nghẹn ngào nói, “Noãn Thần, cảm ơn em đã từng yêu anh...”

Nước mắt, ướt đầm hai hàng mi của Trang Noãn Thần, nhất thời cô

khóc như một đứa trẻ...

Hai người ôm nhau, hình ảnh thật đẹp.

Không biết rằng, ở đầu kia bãi cỏ, ánh mắt người đàn ông nọ chỉ toàn là âm lãnh, đen sẫm một màu.

Châu Niên cũng nhìn thấy cảnh này, sợ hãi nhìn thoáng qua Giang Mạc Viễn bên cạnh, do dự nói, “Anh Giang, tôi gọi chị một tiếng nhé.” Ông trời đúng là thích trêu đùa con người, cảnh tượng thế này lại có thể bị hai người họ nhìn thấy.

Thực sự anh không biết hôm nay Giang Mạc Viễn bị sao, trước sau đã đi hai cái bệnh viện không biết đang điều tra cái gì, không ngờ lại thấy được cảnh này, không cần nhìn nhiều Châu Niên cũng có thể phát giác sự phản nộ đang sục sôi quanh thân Giang Mạc Viễn, đang dần tích lũy, chực chờ bùng nổ...

Giang Mạc Viễn nhìn thấy hai người ôm nhau ở đằng kia, bàn tay siết thành quyền, sắc mặt khó coi làm người ta sợ hãi, hồi lâu lại chỉ xoay người lạnh lùng bỏ đi. Châu Niên lo lắng theo sát phía sau, luôn luôn có cảm giác bất ổn, giống như... sự yên lặng trước khi cơn giông kéo đến.

Hơn mười giờ tối Trang Noãn Thần mới trở về, sau khi ra khỏi bệnh viện tâm trạng của cô rất tệ, đi dạo loang quanh chốc lát mới lê tấm thân mệt mỏi trở về nhà. Cố Mặc có thể nghĩ được sẽ cưới Hứa Mộ Giai là chuyện tốt, nhưng cô lại cảm thấy anh có chút kỳ lạ, nhưng nghĩ lại, bụng Hứa Mộ Giai cũng lớn rồi, nếu Cố Mặc không đề cập đến chuyện hôn nhân thì không thích hợp lắm.

Lòng cô không nguôi về Cố Mặc cũng là điều bình thường, hôm nay khóc như thể ly biệt người thân, hóa ra Cố Mặc đã sớm biết cô yêu Giang Mạc Viễn, như vậy, cô đã yêu Giang Mạc Viễn từ khi nào? Nghĩ thế nào cũng không ra được đáp án chính xác, có lẽ, tình yêu vốn làm con người hồ đồ.

Nghĩ nghĩ, cô móc chìa khóa ra để mở cửa.

Bên trong tối thui, lại có mùi thuốc lá thoang thoảng, trong một góc tối tăm, có chấm lửa đỏ như ẩn như hiện.

Trang Noãn Thần giật mình, ý niệm đầu tiên chính là có trộm, lật đặt bật đèn.

Trên sofa trong phòng khách, Giang Mạc Viễn ngồi ở đó. Anh không thay đồ ra, vẫn mặc vest mang giày tây, kẹp điếu thuốc, gạt tàn trên bàn toàn là đầu thuốc lá. Sau khi thấy cô về, anh dựa lưng vào ghế, giống như không quan tâm cứ thế mà hút, nhả khói, cách làn khói mỏng, cặp mắt kia hệt như chim ưng.

“Đi đâu vậy?” Anh lên tiếng trước, giọng nói trầm tĩnh như vực sâu trong đêm tối.

Quyển 7 - Chương 8-2: Giông bão kéo đến (2)

Trang Noãn Thần đến gần thấy anh thì giật mình, sau đó đáp, “Anh... Không phải một tuần nữa mới về sao?” Tối qua rõ ràng anh gọi điện nói vậy mà.

“Anh hỏi em đi đâu.” Giang Mạc Viễn không để ý đến câu hỏi của cô, giọng nói thoáng đề cao hơn.

“Em...” Trang Noãn Thần nhìn thấy sắc mặt anh hơi lạ, liếm môi lí nhí nói: “Đi dạo phố.”

Giang Mạc Viễn nhìn chăm chăm cô hồi lâu.

Cô bị nhìn đến mất tự nhiên, ánh mắt và sắc mặt anh rất dọa người, cô rõ ràng cảm nhận được anh đang tức giận, tạo sao anh lại tức giận? Thấy anh không nói lời nào, cô đành đi vào, mới để túi xách xuống, anh lại lên tiếng...

“Mua cái gì?”

“Dạ?” Cô hoảng hốt.

Khói thuốc bay lơ lửng, giống như linh hồn bị anh bóp chết: “Không phải em đi dạo phố à? Mua được gì rồi? Đưa anh xem.” Anh vẫn tỉnh bơ, đưa tay sờ lông cà vạt, nhưng vùng giữa lông mày lại nhiễm vẻ tà ác.

“Chỉ đi dạo thôi, không mua gì hết.” Cô nói thật.

Giang Mạc Viễn rút điều thuốc cuối cùng ra, rướn người dúm đầu thuốc vào gạt tàn, thật mạnh! Khi lần nữa nhìn cô, khóe môi lại cong lên, “Em lại đây.”

Cô chưa từng nhìn thấy anh cười như vậy bao giờ, rất lạnh, rất khiến người khác... sởn da gà. Nuốt nước bọt, cô nhích đến, anh đưa tay về phía cô, cô liền đặt tay vào tay anh, rồi thoáng rùng mình.

Tay anh rất lạnh, không có chút ấm áp nào.

“Mạc Viễn...” Anh bị bệnh sao?

Giang Mạc Viễn thờ ơ với sự kinh ngạc của cô, kéo cô ngồi xuống, nhìn cô chăm chăm, ngón tay anh chạm vào mặt cô, như cười như không, “Khóc, hửm?”

Xúc cảm lạnh lẽo như con rắn trườn trên mặt, tia lạnh lẽo này theo lỗ chân lông ngấm vào mạch máu, cả lưng cô đều bị kéo thẳng, cứng ngắc, bất đắc dĩ nhìn vào mắt anh, trong lòng hoảng sợ.

Đôi mắt này, sao lại âm u lạnh lẽo như ma quỷ!

Anh, làm sao vậy?

“Vợ yêu à, đang yên đang lành sao lại khóc?” Lực tay Giang Mạc Viễn tăng thêm, ngón cái lại như dịu dàng cọ xát mặt cô, nhưng cặp mắt kia, lại như lang sói trong đêm, vụt sáng như đủ có thể ăn thịt người, giọng nói anh càng mềm nhẹ, sự lo lắng lại càng rõ ràng. “Vừa đi dạo phố vừa khóc à? Hay là thấy nhớ anh?”

“Mạc Viễn, anh làm đau em.” Cầm cô phiếm đau, anh chưa từng đối xử với cô như vậy.

Thấy cô nhú mày, anh lại cong môi cười, “Đau à? Anh tưởng em không sợ trời không sợ đất chứ, cho dù có đem em nghiền thành tro em cũng không biết đau là gì!”

Trang Noãn Thần trợn mắt, anh tại sao lại nói cô như vậy?

“Nói, đi đâu vậy!” Anh đột nhiên lớn giọng.

Cầm cô gần như bị bóp nát, cô há miệng, muốn nói thật với anh lại không nói được chữ nào, lực tay anh quá mạnh, nắm chặt cầm cô như chặn ngang cổ họng cô.

“Bị cầm rồi à?” Giang Mạc Viễn nhú mày, đã sớm không còn hình tượng dịu dàng yêu thương cô như trong dĩ vãng, thả cầm cô ra, bàn tay anh lại chuyển đến gáy cô, rồi bóp mạnh...

“Á...” Cô bị bắt ngẩng đầu đối diện với mắt anh, không thể trốn tránh.

“Hay là muốn anh đoán?” Sâu trong mắt anh là sự lạnh lùng, khóe môi lại cười, “Hôm nay đi gặp người yêu cũ tâm trạng thế nào, hửm?”

Cô sợ hãi ngậy người, kinh ngạc nhìn anh.

“Sợ à? Có phải anh nên vui vì em tỏ ra sợ anh không?” Ngón tay Giang Mạc Viễn gần như bấm vào tận óc cô, từ ngữ lạnh băng, “Cả một buổi chiều cộng thêm buổi tối, hửn ta an ủi em thế nào? Dưới sự an ủi của hửn, chút ấm ức em phải chịu hết cuộc tan biến rồi?” Mấy ngày nay, anh dốc lòng chăm sóc cô, sợ cô vì chuyện của Hạ Lữ mà không vui, cô không đề cập anh cũng sẽ không chủ động hỏi đến, anh nghĩ cô đã vượt qua được chuyện này, thì ra, cô tâm sự hết mọi uất ức kia cho Cố Mặc, cô khóc lóc với Cố Mặc, lại chưa bao giờ

khóc với anh như thế!

Đây là người vợ anh nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, người phụ nữ anh dùng cả trái tim để yêu, trên thực tế, trong lòng vợ anh lại không quên được người tình cũ, khi anh đi công tác thì lén lút gặp gỡ, thậm chí trẽ như vậy mới về nhà!

Anh, hận không thể giết chết cô!

“Em không có...” Trang Noãn Thần khó khăn hít thở, nén đau đớn mà run rẩy, “Em chỉ thăm anh ấy, nhưng sau đó thực sự đi dạo phố mà.”

“Phải không?” Giang Mạc Viễn cười ghê rợn, “Gặp mặt người tình cũ, em còn bỏ được để đi dạo phố sao?”

“Em thực sự đi dạo phố!” Cô nổi nóng, muốn thoát khỏi tay anh nhưng bất lực.

Giang Mạc Viễn mạnh tay ấn đầu cô, cúi xuống cười khế, “Để tôi đoán thử em hầu hạ hắn như thế nào? Hai người lâu rồi không gặp, làm sao không đói khát chứ?”

“Giang Mạc Viễn, anh đừng nói bậy bạ, em với Cố Mặc trong sạch không có làm gì hết!” Cô đẩy anh ra, đứng lên thoát khỏi phạm vi hơi thở của anh, tức giận đến toàn thân phát run.

Giang Mạc Viễn mím môi, cầm bệnh ra, như con dã thú sắp nhào đến. Mắt anh như con dao cứa mạnh lên mặt Trang Noãn Thần, sau hồi lâu chợt móc lọ thuốc từ trong túi ra, đập mạnh xuống bàn, giọng nói máu me lạnh lẽo...

“Nếu không có gì, được, Trang Noãn Thần, em nói cho tôi biết đây là

thuốc gì?”

Trang Noãn Thần nhìn thấy nhất thời muốn khụy xuống, bỗng đứng nhìn về phía anh, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

“Không dám nói với tôi? Hay là trí nhớ em quá kém nên quên mất bản thân đã uống thuốc gì?” Anh gằn giọng, khiến người khác thấy áp lực.

“Em, em...” Nhất thời cô chỉ nói được như vậy, lọ đặt trên bàn đúng là thuốc cô hay uống, cô sợ hãi, không biết sao Giang Mạc Viễn lại biết được huyện này, thậm chí còn có thể tìm ra được lọ thuốc.

Hiện giờ, nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Thấy cô ấp úng, Giang Mạc Viễn hoàn toàn nổi giận, ngọn lửa vẫn luôn đè nén trong ngực đột nhiên bùng phát, anh đập mạnh tay xuống bàn, gầm lên, “Trang Noãn Thần, lá gan của em thật lớn!”

Trang Noãn Thần mềm nhũn suýt nữa ngã xuống, tay cô bấu mạnh vào vách tường sinh đau, mặt trắng bệch, môi run run, “Em không muốn giấu anh...”

Ai ngờ câu nói của cô càng khiến Giang Mạc Viễn hiểu lầm, bước nhanh tới, anh xách cô như xách một con gà, “Trang Noãn Thần, em đúng là trung trinh, gả cho tôi tủi nhục lắm phải không? Yêu hắn như vậy à? Yêu hắn đến nỗi thà rằng uống thuốc? Thà rằng không sinh con cho tôi?”

“Em không phải...”

“Em còn muốn tôi đối xử thế nào với em nữa? Có phải muốn tôi moi tìm ra cho em xem hay không?” Giang Mạc Viễn gào lên, tiếng nói

băng lạnh làm không khí như vỡ vụn xung quanh mình, túm chặt cô, “Trang Noãn Thần, dù em là tảng đá nhưng lâu như vậy cũng có thể nóng lên chứ?”

“Thả ra!” Cô thực sự sợ hãi, từ lúc biết Giang Mạc Viễn đến bây giờ anh chưa từng tức giận như vậy, dù trong lòng cảm nhận được anh yêu cô, nhưng nhất thời hoảng loạn chỉ có thể vùng vẫy.

Cô càng giãy dụa Giang Mạc Viễn càng nổi giận, nhớ lại cảnh tượng lúc ở bệnh viện liên phần nộ, hơn nữa còn bắt gặp ánh mắt sợ sệt của cô, hết thảy đều làm lửa giận của anh bùng lên đến cực điểm, tay anh hung hãn túm lấy đầu cô.

“Á...” Cơer đau rát từ trên đầu lan tràn ra, cô khổ sở như bị mổ bụng, nước mắt thi nhau rơi xuống, “Thả ra... Giang Mạc Viễn, anh là tên khốn!”

Dưới cơn thịnh nộ, ai cũng có thể nói lời căm hận, bao gồm cả Trang Noãn Thần.

Nhưng cô đã quên, đối phương là Giang Mạc Viễn, tuy bình thường đều dung túng nuông chiều cô, nhưng khi trút bỏ chiếc áo dịu dàng, anh chính là hổ dữ không hơn không kém, Hạ Lữ nói đúng, hổ thì mãi mãi là hổ, cho dù bình thường nhìn đạo mạo thế nào thì vẫn là hổ.

“Là chủ ý của ai, hửm?” Giang Mạc Viễn vừa nghe thấy lời này thì mắt càng lạnh lẽo, cánh tay tăng thêm lực, Trang Noãn Thần mất trọng tâm ngã vào lòng anh, cơ thịt rần chắc làm cô đau, cô vô cùng sợ hãi, liều mạng vùng vẫy, tránh né. Anh lại dùng tay kia bắt lấy cô, bàn tay như kiềm sắt cố định chặt hai cổ tay cô, không chút thương tiếc, “Là hấn kêu em hay là chủ ý của mình em? Trang Noãn Thần, chẳng phải tôi đã cảnh cáo em, kết cục em vẫn dám lừa dối tôi,

chẳng những vụng trộm với tình cũ còn lên uống thuốc tránh thai! Em ăn gan hùm mật gấu rồi phải không? Dám giết chết con tôi?!”

Tay Trang Noãn Thần như bị xiềng xích, sự giãy dụa của cô hoàn toàn vô nghĩa, Giang Mạc Viễn chỉ bằng một bàn tay đã có thể khiến cô cảm nhận được mùi vị mất đi tự do. Cô thở hổn hển, trong hô hấp dường như có mùi của anh, lúc này đây là mùi tức giận rõ ràng.

“Giang Mạc Viễn... Anh và Sa Lâm còn dây dưa không rõ, dựa vào cái gì yêu cầu tôi sinh con cho anh?” Trang Noãn Thần cố gắng lùi ra xa, dùng hết sức tránh né anh, cô vừa sợ vừa tức nên nói lời không muốn nói, cố gắng đẩy anh ra, “Anh không có tư cách! Hôn nhân của tôi và anh đều là anh dùng thủ đoạn đê tiện đoạt được, anh không có tư cách yêu cầu tôi gì cả! Từ ngày kết hôn tôi đã từng nói, chuyện của tôi không cần anh xen vào!”

“Em câm miệng cho tôi!”

“Tôi không im! Anh chính là tên cướp, là đồ khốn!” Trang Noãn Thần rốt cuộc không chịu đựng được nữa, điên tiết rống giận như bị răn độc cắn, “Tôi với anh, chỉ có hợp đồng hôn nhân, cho nên anh bỏ cuộc đi, tôi sẽ không sinh con cho anh, sẽ không!” Cô uất ức, chuyện này dựa vào đâu mà trút hết lên đầu cô? Nếu lúc ấy anh rõ ràng với Sa Lâm thì cô đã sớm ngừng uống thuốc rồi.

Giang Mạc Viễn một tay kéo mạnh cô, như cơn giông lớn đánh ập con thuyền nhỏ, tay kia thì hung hăng bấu chặt gáy cô, ánh mắt đủ để giết người...

“Rốt cuộc em cũng nói ra hết những ả ức trong lòng rồi à? Hợp đồng hôn nhân? Đúng...” Vẻ lạnh lùng khiến người khác sợ hãi của anh dần xâm chiếm mắt cô, “Chẳng phải lúc nào em cũng muốn gặp lại người tình cũ sao? Tôi tác thành cho em!”

“Anh muốn làm gì?” Trang Noãn Thần ra sức chống cự nhưng không lại, còn phát giác Giang Mạc Viễn thật đáng sợ, loại dự cảm này rút cạn khí lực của cô, lực phủ ngũ tạng kịch liệt cuồn cuộn, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng và sợ hãi.

“Tôi sẽ tác thành cho em và thằng đó mà, cần gì phải lén lút sau lưng tôi?” Giang Mạc Viễn kéo cô vào lòng, cảm nhận được sự run rẩy của cô, ở bên tai cô nói tiếp, “Trang Noãn Thần em nhớ kỹ cho tôi, em chẳng qua chỉ là thứ để tôi phát tiết, là đồ chơi thôi, thằng Cố Mặc đó nếu muốn nhấp nháp người phụ nữ của Giang Mạc Viễn tôi chơi chán rồi, được, tôi đưa em cho hắn đó!”

Quyển 7 - Chương 9-1: Trong địa ngục chờ đợi thiên đường (1)

Phật có dạy, trồng một người cần ngàn câu, nhưng hủy diệt một người chỉ cần một câu.

Giang Mạc Viễn, từ lâu đã luyện được vui giận không nói, tính tình thu phát tự nhiên, là người đàn ông trầm ổn nội liễm, nhưng hôm nay hoàn toàn để lộ bản tính lạnh lùng bá đạo vốn che giấu dưới lớp áo văn minh. Thành công như anh, trước giờ luôn quen nắm mọi thứ trong lòng bàn tay và bày mưu tính kế, điều không dễ dàng tha thứ nhất chính là phản bội, cho nên một khi bị xúc phạm, lửa giận của anh bùng phát hơn người khác.

Vách tường lạnh băng kề sát lưng Trang Noãn Thần, ngoài cửa sổ rõ ràng là đêm mùa hạ, chim chóc trên cành cây còn vì thời tiết nóng bức mà hót bất an sợ hãi không thể ngủ ngon, cô lại cảm thấy như rơi vào hố băng thảng chập, cơn ớn lạnh nhanh chóng lan tràn, từ xương cổ khuếch tán thẳng đến đầu ngón chân, cô bị anh ép vào tường, câu cuối cùng của anh như thanh kiếm chém rách cổ họng cô, khiến cô nếm được cái gọi là con tim rỉ máu.

Trong mắt cô đầy vẻ hoảng sợ, theo đó là bi thương cô liêu xâm chiếm toàn thân, không thể tin nhìn người đàn ông trước mặt, vẻ ôn nhu nhất quán, nụ cười diễm đam sớm bị lạnh băng trong mắt quét sạch không còn một mảnh.

“Anh nói gì...” Cố nén cơn đau từ cổ tay và lưng truyền đến, Trang

Noãn Thần run rẩy nói, cổ họng đau rát như bị cắt, “Giang Mạc Viễn... anh vừa mới nói gì?”

Ánh nhìn sắc lẹm bắn ra từ đáy mắt sâu hun hút của anh, rất có vẻ sẽ tàn nhẫn ngược đãi đối phương đến chết, cúi đầu xuống, kề sát vào má cô như tử thần lạnh lùng quyết tuyệt, “Em và thằng Cố Mặc kia rất ân ái đúng không? Nhưng ở trong mắt tôi chỉ có như thế, em chẳng qua chỉ là món hàng tôi tiện tay có được! Thằng Cố Mặc kia xem em là bảo bối, là bảo bối thì thế nào? Không phải em cũng ở dưới thân tôi cho tôi phát tiết sao? À, quên hỏi em một câu, người yêu cũ của em có biết ở trên giường em có bao nhiêu phóng đấng không, hửm?”

“Giang Mạc Viễn...” Trang Noãn Thần nghĩ bản thân nghe nhầm, lúc hoảng hốt chỉ biết trơ mắt nhìn môi anh mở ra khép lại, những lời này như ngàn cây kim đâm vào lòng cô, đau quá...

“Anh đang nói tiếng người đó ư?” Cô dùng hết sức giãy ra, cái đau toàn thân thúc đẩy cô như phát điên đẩy mạnh anh, “Giang Mạc Viễn, tên khốn!”

Giang Mạc Viễn lạnh lùng, tay đột nhiên tăng thêm lực.

Cô chỉ cảm thấy cánh tay bị vặn cực đau, trên trán rịn một lớp mồ hôi mỏng, dưới phản kháng bản năng rốt cục cũng đẩy được anh ra, mềm nhũn, cơ thể mất đi khống chế lập tức té xuống đất, cánh tay đập mạnh xuống nền đá cẩm thạch, mặt trắng bệch.

Đầu ong ong, không ngừng vang lên lời nói lạnh lẽo ban nãy của anh.

Cô tưởng rằng, đã giải quyết dứt điểm chuyện của Cố Mặc, rốt cục cũng có thể mở lòng với Giang Mạc Viễn, cô cảm thấy rằng, thấp

kém như cô đã bắt đầu làm tốt chuẩn bị chờ đợi anh, quyến luyến anh, trên đường về nhà cô nghĩ nhiều lắm, trong cuộc hôn nhân này Giang Mạc Viễn là người khởi xướng, nhưng lòng cô vẫn không cách nào không chế mình hướng về anh, cô biết, một khi thực sự yêu thương người đàn ông như Giang Mạc Viễn, một khi thực sự nói lời yêu với anh, cũng có nghĩa rằng cô không còn né tránh đủ mọi vấn đề trong tình yêu nữa, cô phải đập bể sự tự ti thấp kém ẩn trong mình, cô phải nhổ hết gai nhọn, phải mài sáng tất cả mọi góc cạnh trên người, phải chuẩn bị tốt cuộc sống yêu thương anh đến già.

Cô biết lòng mình đã yếu đi, bị sự dịu dàng săn sóc cùng bá đạo ngang bướng của người đàn ông này thu phục làm tù binh, cô biết mình tiêu rồi, cho dù lúc trước anh đã vì dục vọng riêng tư thì cũng hoàn toàn bị cô hủy diệt trong tình yêu ảo tưởng, cô vẫn cứ thế, yêu anh đến hết thuốc chữa.

Yêu người đàn ông như vậy, tương đương khiêu chiến với rủi ro.

Bởi vì bá đạo như anh, ngạo mạn như anh, thứ anh muốn là một tình yêu không sút mẻ, trước kia, cô không xác định, nhưng lúc sau cô hoàn toàn muốn thành lập một tình yêu bình đẳng với anh, khẩn cấp muốn ở trước mặt anh, ngẩng đầu lên nói một câu thế này: Giang Mạc Viễn, anh biết không, em đã yêu anh.

Trên đường về nhà, cô có gọi điện cho anh, thậm chí lúc nhấn phím tay còn run run, cô khao khát được nghe tiếng nói của anh như vậy, nhưng, điện thoại anh tắt máy. Cô tưởng anh bận họp, không ngờ rằng, chờ đợi cô chính là một tai họa chưa từng có, trái tim hoàn toàn bị kiếp nạn này phá hủy.

Trang Noãn Thần nằm dài trên đất, lạnh run, cô nhìn thấy gương mặt tái nhợt của mình trên sàn nhà bóng loáng, trên đầu là bóng dáng người đàn ông kia, cao lớn, áp lực...

Người đàn ông lịch lãm đó hung hăng đứng trên mặt sàn trước mắt cô, gương mặt bị thương của cô in trên sàn hoàn toàn bị giẫm nát...

Kế đó, cầm bị anh nắm lên, cô bị ép phải ngửa đầu nhìn đôi mắt đã sẫm không còn chút tình cảm nào của Giang Mạc Viễn, hoảng hốt, lại rõ ràng cảm nhận được mồ hôi trên trán chảy dài xuống xương quai xanh.

Tiếng nói lạnh băng của Giang Mạc Viễn rơi xuống đầu cô, gần từng chữ, “Trang Noãn Thần, từ nay về sau tôi sẽ không đối xử tốt với em nữa, một chút cũng không!”

Trang Noãn Thần nhìn vào mắt anh, bị ánh sáng sắc lạnh đâm đến toàn thân đau đớn.

Anh không cho cô chút cơ hội để thở, một tay xách cô dậy, dĩ nhiên chẳng còn đối xử dịu dàng yêu thương với cô như lúc xưa.

“Thả ra, anh muốn làm gì?” Trang Noãn Thần giật mình, toàn thân phát run.

Anh cười lạnh kéo mạnh cô vào lòng, dán môi vào tai cô thì thầm, “Tôi muốn nhìn xem em có bao nhiêu thâm tình với thằng đó!”

Cô suýt nữa ngạt thở, không đợi cô hiểu được hàm ý trong câu nói của anh, liền bị anh lôi thẳng ra khỏi cửa.

Người ta thường nói, nếu bạn muốn tùy hứng, vậy trước tiên hãy học cách chấp nhận, có thể chấp nhận được kết quả thì mới tùy hứng được. Nếu bạn muốn độc lập, vậy trước tiên hãy học cách kiên

cường, có thể chịu đựng đau đớn, mới có thể độc lập. Nếu bạn muốn yêu hết mình, vậy trước tiên hãy học cách quên đi, quên đi nỗi đau thất tình, mới có thể dũng cảm để yêu. Bạn có thể làm tất cả mọi chuyện, nhưng điều kiện tiên quyết là sẽ không đau khổ vì kết quả. Một người thật sự mạnh mẽ, không phải nhìn người đó có thể làm gì, mà là nhìn người đó có thể gánh vác được gì.

Đây vốn là kinh nghiệm của người đi trước, nhưng Trang Noãn Thần thực sự hiểu được đạo lý này, tất cả đều bởi vì Giang Mạc Viễn.

Khi cô bị Giang Mạc Viễn lôi thẳng vào bệnh viện, cô mới hiểu được hậu quả khi chọc giận Giang Mạc Viễn.

Ban đêm, tối đen đáng sợ, nhưng cũng không sánh được với sắc mặt của Giang Mạc Viễn, ngay cả ánh trăng ngoài cửa sổ dường như cũng cảm giác được hiểm nguy, sợ đến mức trốn vào tầng mây, nhất thời mây che mất trăng, ngay cả ngôi sao cũng mất đi ánh sáng, đen tối phủ xuống, hết như địa ngục.

Cả hàng lang bệnh viện đều im lặng đáng sợ, trên đỉnh đầu một hàng đèn thẳng tắp tắt ngúm khiến con người không cần lẫn trốn, hiện tại là đêm khuya, ngay cả bác sĩ trực đêm cũng đi ngủ.

Trang Noãn Thần bị nỗi hoảng sợ không tên bao trùm, cũng ý thức được tình cảnh nguy hiểm, có thể còn phát sinh chuyện càng đáng sợ hơn, thế nhưng cô đoán không ra được chuyện đáng sợ rốt cục là chuyện gì, chỉ là vẻ mặt của Giang Mạc Viễn nói cho cô biết, cô, không được tha thứ!

Cô không dám kêu la, một khi giãy giụa chỉ biết sẽ đổi lấy sự trói buộc mạnh hơn nơi cổ tay, để giày cọ xuống hành lang phát ra tiếng động, cho đến khi, Giang Mạc Viễn giơ tay đẩy cửa phòng bệnh của Cố Mặc!

Trang Noãn Thần khó tin nhìn chằm chằm hành vi của Giang Mạc Viễn, chẳng lẽ anh muốn dẫn cô đi gặp Cố Mặc? Rồi cuộc anh muốn làm gì?

Phòng bệnh của Cố Mặc thuộc loại phòng dịch vụ cao cấp, rất riêng tư, cho nên dưới tình huống không cần thiết sẽ không có bác sĩ trực ở đó, hơn nữa ngày mai Cố Mặc xuất viện, cho nên không có bác sĩ và y tá cũng là bình thường.

Không nghĩ đến, thuận tiện cho Giang Mạc Viễn trực tiếp bước vào.

Giờ khắc này, Trang Noãn Thần mới biết, hóa ra Giang Mạc Viễn đã luôn biết tình hình Cố Mặc thế nào!

Phòng bệnh phân thành bên ngoài và bên trong, đẩy cửa đi vào thuộc phạm vi phòng ngoài, tiện cho dùng cơm và tiếp khách, phòng trong là nơi nghỉ ngơi và khám điều trị, ở giữa cách một cánh cửa, tiện cho bệnh nhân nghỉ ngơi.

Trang Noãn Thần lòng nóng như lửa đốt, giãy mạnh, “Giang Mạc Viễn anh điên rồi? Anh dẫn tôi tới đây làm gì?” Cô sợ Giang Mạc Viễn sẽ thực sự mở cửa phòng trong làm Cố Mặc thức giấc, hai người họ sẽ đánh nhau.

Giang Mạc Viễn cũng không thịnh nộ nữa mà thay bằng ý cười lạnh lùng tàn nhẫn, cánh tay chắc nịch cố định cả người cô, dùng sức đẩy cô vào cửa phòng trong, chỉ cách một lớp kính, đối diện là giường bệnh, trên giường, Cố Mặc ngủ rất say, ngủ say đến nỗi chỉ sợ không ngờ Trang Noãn Thần chỉ cách anh một cánh cửa.

Cánh cửa phòng ngoài bất giác đóng lại, như cánh cửa giữ thành, hoàn toàn che khuất ánh sáng ở hành lang, ngăn cách Trang Noãn

Thần với thế giới bên ngoài.

Phòng ngoài tối đen.

Phòng trong ánh sáng yếu ớt.

Người Trang Noãn Thần bị Giang Mạc Viễn đè lên cửa, thờ dòn, trái tim bị hành vi hung hăng của anh bóp nát, đau đớn không thôi, từng cơn choáng váng kéo đến, căng thẳng đến cực điểm, cô không biết anh muốn làm gì.

“Tôi thực sự hối hận lúc trước đã an bài cho hấn ở phòng cao cấp thế này.” Phía sau, Giang Mạc Viễn gần giọng, giống như tảng đá đè xuống tai cô, cùng với hơi thở nóng rực phả vào gáy cô, “Nơi riêng tư như vậy thật có lợi cho các người yêu đương vụng trộm.”

“Tôi không có... Tôi và anh ấy không có.” Trang Noãn Thần liều mạng lắc đầu, tiếng nói yếu dần, không phải cô sợ nói lớn làm Cố Mặc tỉnh giấc, chỉ bởi vì thật sự không còn sức lực, trên đường đến đây cô ra sức giãy dụa đến bây giờ toàn thân không còn chút sức, như bị rút hết xương cốt, cơ thể mềm nhũn dựa vào Giang Mạc Viễn ở phía sau, mắt nhắm mắt tái, chỉ còn lại sức lực để thống khổ.

“Các người yêu đương vụng trộm sau lưng tôi mấy lần?” Giang Mạc Viễn không tin lời cô nữa, cũng làm như không thấy vẻ mặt xanh tái của cô, khịt mũi cười lạnh, “Lúc cô và hấn quấn lấy nhau, là ở trên giường lớn bên trong kia hay là trên sofa bên ngoài này, hay là các người muốn kích thích, nên trong ngoài đều có làm hết, hửm?”

Trang Noãn Thần ngay cả sức lực hé miệng cũng không còn, cả người lâng lâng mơ màng, môi run rẩy.

“Từ năm giờ chiều đến mười giờ tối, gần năm tiếng đồng hồ, hấn

thỏa mãn cô chưa?” Giang Mạc Viễn thấy cô không nói, lửa giận trong lòng càng cháy mạnh, chưa bao giờ có ngọn lửa ghen tuông như thế cắn nuốt lý trí anh, đốt sạch sự trầm ổn nhất quán.

Quyển 7 - Chương 9-2: Trong địa ngục chờ đợi thiên đường (2)

Đàn ông càng kêu ngạo, tình yêu của hắn lại càng nguy hiểm.

Trang Noãn Thần đã hiểu đạo lý này từ lâu, cho nên chần chừ không dám mở lòng để yêu, đây cũng là lý do Ngải Niệm từng khuyên cô xây dựng gia đình với một người đàn ông bình thường. Cô vẫn cảm thấy, loại nguy hiểm này chẳng qua chỉ biểu hiện ở dục vọng chiếm hữu và kiểm soát dục vọng, lại quên mất điều quan trọng là đàn ông kêu ngạo một khi phán cô có tội liền không có khả năng xoay chuyển, là tử hình, ngay cả cơ hội chờ chết cũng không có, hắn sẽ không dễ dàng tin tưởng, lại càng không dễ dàng tha thứ.

Chuyện này không liên quan đến cách nhìn, chỉ liên quan đến tôn nghiêm.

Giang Mạc Viễn chính là loại đàn ông đó, có thể cho bạn dịu dàng triền miên, nhưng cũng cho bạn nguy hiểm chết người.

Khóe mắt, bị nước mắt đóng đầy sinh đau, mồ hôi thấm ướt mái tóc cô, cô mệt muốn chết, suy kiệt, cơ thể chỉ có thể tựa vào người Giang Mạc Viễn mới đứng vững được, thều thào: “Mạc Viễn... em với anh ấy thực sự không có gì, em... thực sự rất muốn sống yên ổn bên anh...” Như thỏa hiệp hoặc như dùng hết sinh lực để nói ra câu cuối cùng này.

Chỉ tiếc, nói vào lúc này đã là quá muộn.

Phía sau, Giang Mạc Viễn cười lạnh, thô bạo xoay mặt cô qua, buột cô phải áp sát vào người mình, “Nói tôi biết, lời nói của cô tôi còn có thể tin sao?”

“Mạch Viễn... Em thực sự...” Yêu, đã không thể thốt ra lúc này, trái tim tan nát, còn muốn yêu như thế nào?

“Trang Noãn Thần, cô rất thích nhìn tôi bị cô đùa bỡn trong tay đúng không? Hết lần này đến lần khác lừa dối tôi còn muốn rút lui an toàn? Chẳng phải cô trung trinh không đổi với hấn sao? Chẳng phải cô vội vã muốn cùng hấn như chim liền cánh cây liền cành sao? Được, tôi đáp ứng.” Giang Mạc Viễn điều chỉnh vị trí cánh tay đang ôm cô, để cô thoát ra khỏi anh, rồi nhìn thẳng vào mắt cô, nụ cười lộ vẻ kinh thường lạnh lẽo chưa từng có: “Nhưng mà, phải đợi tôi chơi xong rồi nói!” Dưới váy cô, bàn tay anh xông thẳng vào.

Lúc này Trang Noãn Thần mới ý thức được ý đồ thật sự của anh, cơ thể lập tức căng cứng, điên cuồng giãy đạp, trong sự giam cầm của Giang Mạc Viễn mà kịch liệt chống đối: “Anh điên rồi? Buông...”

“Cô la đi, tốt nhất là đánh thức bồ cū của cô, để hấn tận mắt nhìn xem tôi chơi cô thế nào!” Sự phẫn nộ của Giang Mạc Viễn chuyển hóa thành hành vi, anh như con sói đói người được mùi máu tanh, không kiêng nể xé rách y phục cô.

Hai cánh tay cùng cơ thể của Trang Noãn Thần bị bàn tay Giang Mạc Viễn kiềm chặt, y phục mùa hè mỏng manh, dựa vào làn váy trên người làm sao có thể ngăn cản người đàn ông điên cuồng kia? Ý đồ anh quá rõ ràng, làm cô run rẩy. Cô chưa từng trải qua chuyện thế này, cũng chưa từng sợ hãi quá mức như thế, đây là chấn động cực kỳ hãi hùng, tinh thần cô, hồn phách cô còn chấn động hơn cả cơ thể!

Cô dốc hết toàn lực giãy dụa, đầu đón tựa bờ cạp chích, “Đừng mà!”

Chỉ tiếc, sự kinh hoàng của cô chui vào tai Giang Mạc Viễn chỉ như tiếng vỡ vụn của quả hạch đào, phần nhân ngon ngọt cuối cùng cũng lộ ra. Váy của cô bị xốc lên, Giang Mạc Viễn siết chặt vòng ôm theo bản năng, gân cổ nổi lên, cứng như sắt, lạnh như thép.

Trang Noãn Thần chỉ cảm thấy xương sườn mình như biến dạng, sắp gãy!

Trên đỉnh đầu, hơi thở anh càng lúc càng mạnh, ý đồ hiểm ác như lang sói bộc lộ rõ ràng.

Phòng trong, Cố Mặc vẫn chìm vào giấc ngủ say sưa, không thể nào nghĩ cách một cánh cửa, cô gái mình yêu mến như chú thỏ sắp bị nuốt gọn vào bụng.

Cánh cửa rất dày, thu hết tất cả mọi tiếng động chống cự bên ngoài.

Váy cô bị cởi ra, bàn tay Giang Mạc Viễn lạnh tảng băng xa lạ, hoàn toàn chìm vào nơi thâm sâu như biển của cô một cách thuần thực, sự lạnh lùng quyết tuyệt không chút thương xót nào của anh hệt như thanh kiếm đâm xuyên qua bụng cô, đâm nát trái tim cô!

Giang Mạc Viễn nhếch môi cười lạnh, dưới bàn tay ấy là hải dương mềm mại và ấm áp, đắm chìm bên trong đó có thể cảm nhận được sự đàn hồi của tuổi thanh xuân.

Anh như là bốn cột một kỹ nữ, không để lại chút thương yêu nào, thứ còn lại duy nhất chính là sự nhục nhã cùng căm hận với cô, tác động đến từng ngón tay, anh nhấn một cái, ngón tay liền tự do chuyển động trong vùng nước ấm áp mềm mại ấy, tựa như chiếc

thuyền lá con con dong đưa bên trong vùng nước gợn trơn mềm.

Gương mặt đẹp trai tỏ vẻ càng lúc càng tiến gần đến thú tính nguyên thủy.

Ánh chớp sợ hãi xẹt qua đầu óc chết lặng cùng cơ thể cứng đờ của Trang Noãn Thần, cơn run rẩy mãnh liệt qua đi, cô giãy mạnh, “Đừng... thả ra... xin anh đừng ở chỗ này... buông...”

Đương nhiên không biết, cầu xin vào lúc này đối với đàn ông như là mời gọi, nếu vừa rời Giang Mạc Viễn phần nộ, thì nghiễm nhiên, bây giờ anh đã biến thành dã thú bị dục vọng chinh phục khống chế lý trí. Cô phản kháng đã khiến anh vút bỏ hoàn toàn lớp ngụy trang, xé rách da mặt, anh bỗng biến thành thú dữ, biến thành lang sói hung ác chỉ có cướp bóc cùng công kích!

“Xin tôi? Chi bằng cô van xin bồ cũ của cô ở trong kia, hấn ngủ cũng say thật.” Môi anh kề sát vành tai cô, bàn tay bỗng dưng giật phăng nút áo cô, để lộ hơn phân nửa bả vai trong không khí, môi anh hạ xuống, làm như dịu dàng, “Hay thế này đi, em kêu lớn lên, đánh thức hấn dậy, để hấn tới cứu em thế nào?”

Dây tơ lòng căng đến cực hạn rốt cục cũng đứt ngang, nổi nhục nhã cùng xấu hổ không thể diễn tả xâm chiếm toàn thân cô, cô bị con dã thú phía sau kia rạch bụng!

“Tôi là vợ anh đó...” Nghẹn ngào bật ra mấy chữ này xong, cô khóc, nước mắt ướt đầm đôi má, hết như bộ xiêm y lỏng lảy chợt dính một vết dơ, cô biết, quan hệ của cô và Giang Mạc Viễn sau đêm nay sẽ hoàn toàn rơi vào bế tắc, từ nay về sau lòng cô dành cho anh đã hoàn toàn sụp đổ!

“Em là vợ tôi, tôi cũng từng xem em như báu vật mà đối đãi.” Giang

Mạc Viễn nhìn thẳng cô, trong mắt đầy vẻ chán ghét, “Hôm nay em trái lại khiến tôi hiểu được một chuyện, đối đãi với em, nên đối đãi như với kỹ nữ, không cần thương tiếc!” Câu cuối cùng nhấn mạnh từng chữ, lạnh như băng vỡ.

Cơ thể Trang Noãn Thần run lên, hoàn toàn tuyệt vọng.

Cánh tay anh là băng, đông cứng, đóng băng cả phần nộ cùng kháng cự của Trang Noãn Thần! Còn bàn tay anh lại là lửa, đang tham lam cướp bóc sự ấm áp kia của cô, để thỏa mãn ngọn lửa dục vọng đang thiêu đốt trong cơ thể anh!

Rất nhanh, bi ai này hóa thành phần hận, nước mắt rơi lã chã khỏi hốc mắt, hận đến sắp cắn nát khớp hàm, đau đớn chột giảm nhưng cũng không sánh được cơn đau trong lòng.

Giang Mạc Viễn đã có ý nhục mạ cô tra tấn cô, từng chút từng chút di chuyển, giống như đồng hồ quả lắc không nhanh không chậm, chuyển động cực kỳ có tiết tấu. Anh vừa dùng loại tiết tấu này cướp lấy ấm áp của cô, vừa gặm nhấm ý chí cô, ngoại trừ chinh phục chỉ còn chinh phục.

Sức lực trên người sắp tiêu hao hết, như chú nhỏ bị nắm lỗ tai, chuyện duy nhất Trang Noãn Thần có thể làm chính là nhắm mắt lại, cứng đờ, cơ thể căng ra, lòng cô từ từ chùn xuống, chìm vào bể khổ!

Khóa nội y bị anh cởi bỏ, người anh cứng như cây gỗ. Hé mắt nhìn thử, vẫn là người ấy, mũi vẫn thẳng tắp, trán cùng đôi má vẫn sáng bóng như miếng ngọc. Anh lật mặt cô qua, đè môi xuống, răng anh cắn nuốt môi cô, ra sức mút, rốt cuộc thành công phá vỡ vẻ bề tắn trên mặt anh, cô đau đớn toàn thân.

Sự xâm nhập đáng sợ, có chết cô cũng không tưởng tượng là xuất

phát từ tay của Giang Mạc Viễn, thắt lưng cùng tay chân không nhúc nhích, cũng không thể khua loạn, bất giác run rẩy. Hiện tại điều duy nhất cô có thể làm chính là nhắm chặt mắt mình, như chỉ có thể nhắm mắt mới thoát khỏi tai nạn trước mắt, cho nên cô dùng sức nhắm thật chặt. Nhưng cho dù cô nhắm chặt thế nào, cũng không thể hóa giải cái khối cứng ngắt đang nghẹn ứ ở ngực kia, cô bị nó làm cho ngạt thở. Cái khối ấy cứng quá! Nặng quá! Bên trong nó toàn là nổi nhục nhĩ ê chề cùng tởm lợm, bất luận nhấc lên, đập nó, cũng chẳng thể phá hủy nó!

Cô như quả trứng bị lột vỏ, như hoa đỗ quyên, màu sắc tinh khiết tươi mới. Ngực thừa nhận toàn là dơ bẩn cùng nhục nhĩ, lửa giận sắp bùng nổ! Lửa giận sắp bùng lên mặt cô, lại bị nỗi sợ hãi đè xuống! Nỗi sợ ấy rất kinh hoàng, hết như lời nguyên rủa đe bẹp mọi ý niệm chống cự trong đầu cô. Mỗi khi cô khởi động ý nghĩ chống lại kia, nỗi sợ hãi lại biến lớn, biến nặng, áp chế cô!

Chiếc bụng phẳng lì trơn nhẵn biến cô xinh đẹp như mỹ nhân ngư.

Giang Mạc Viễn biết cô không dám kêu la, ngay cả vùng vẫy mạnh cũng không dám làm, trong lòng cười lạnh, trong mắt anh cô thật đẹp, không thể không thừa nhận, cho dù đang giận dữ, người phụ nữ chết tiệt này vẫn có thể dễ dàng khơi dậy dục vọng trong anh, khát vọng với cô vẫn như trước kia, hận không thể cắn nuốt cô vào bụng! Đè người cô vào cửa, cách một lớp kính, ánh mắt anh nhìn Cố Mặc gần như giết người!

Như xách một con thỏ suy sụp tinh thần, tấm lưng cô thật mời gọi với anh, Giang Mạc Viễn nheo mắt, hơi thở dồn dập, cánh tay rắn chắc nâng eo cô lên, một tay khác chậm rãi kéo khóa quần cô...

Nhân tính còn sót lại trong người Giang Mạc Viễn lại đang không ngừng bành trướng.

Cô như vậy, anh lại ăn mặc chỉnh tề, đây là một màn nhục nhã đến cực hạn!

Trang Noãn Thần không khó phát hiện ra anh đang do dự, sức lực như trở về với cô, cô liều mạng vùng vẫy, nước mắt ướt đầm gương mặt, như con mèo nhỏ vươn móng vuốt làm cuộc phảng kháng cuối cùng, có lẽ đã chọc giận Giang Mạc Viễn, anh cúi đầu, môi dán vào cổ cô, hít hà mùi hương thơm mát từ mái tóc cùng da thịt, rồi trở nên điên cuồng.

Đau đớn chịu đựng như đâm kim xát muối, trái tim cùng linh hồn cô không chịu nổi gánh nặng này nên run rẩy, theo đó cô chỉ cảm thấy bàn tay anh nâng cô lên không chút lưu tình, dán vào cơ thể anh, không có màn dạo đầu gì cả, cơ thể bị sức mạnh cuồng dã quen thuộc xuyên qua, một cách tàn nhẫn!

Cánh cửa dày như ngăn trở hai thế giới.

Phòng trong yên tĩnh như không có tiếng thở nào, dường như cái gì cũng không tồn tại, cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Phòng ngoài, khoảnh khắc anh không chút lưu tình, Trang Noãn Thần vốn giãy dụa đột nhiên cứng đờ bất động!

Thời gian như ngừng trôi, một khoảng tĩnh mịch!

Quyển 7 - Chương 10: Rơi vào thống khổ không ngừng

Có câu ngọc quá tinh khiết dễ bị vấy bẩn, người quá ngây thơ dễ học hư, từ nhỏ những chuyện mà Trang Noãn Thần tiếp xúc đều là giáo dục của gia đình quy tắc nhất, trước khi gặp Giang Mạc Viễn cô còn cho rằng mình sẽ bình thường giản dị sống hết cuộc đời như bao cô gái khác, cùng người đàn ông mình yêu cũng yêu mình kết hôn sinh con, có thể người đó không tiền không quyền, nhưng họ đủ ân ái, hai người cùng nhau đi làm cùng nhau tan ca, cuối tuần thì ngủ nướng đến lúc thức dậy thì đi xem phim, hoặc là đi thăm cha mẹ hai bên. Cuộc sống của họ sẽ giống như những đôi vợ chồng bình thường khác, cùng nắm tay nhau trải qua những ngày bình yên, những ngày cố gắng phấn đấu cùng cười cùng vui cùng nhau đi đến cuối đời. Có thể vài năm sau đó họ cũng tích góp đủ tiền để mua nhà mua xe, có cục cưng đáng yêu, cô cũng sẽ giống đại đa số phụ nữ chăm sóc con cái, bắt đầu trang bị kiểm thức giáo dục cho con từ tấm bé...

Cô chưa từng nghĩ sẽ trèo cao, cũng không nghĩ đến đời cô sẽ giao du với tầng lớp thượng lưu trong xã hội, cô biết rõ bản thân không phải là người nổi bật, cho nên trước giờ vẫn luôn chỉ sống, học tập và làm việc. Cô không muốn trở nên có nhiều tiền, chỉ nghĩ dựa vào đôi bàn tay của chính mình sáng tạo ra không gian và hạnh phúc bé nhỏ thuộc về mình thôi.

Thế nhưng, cuối cùng cô vẫn gặp phải Giang Mạc Viễn.

Cô rất rõ ràng, một người trông hoàn mỹ quá mức ngược lại chính là loại đáng sợ nhất, anh ta càng cười, mức độ nguy hiểm che giấu bên trong càng lớn, người đàn ông thận trọng luôn ôn tồn trầm ổn trước

mặt người khác, tất cả bình yên cô muốn bị hủy hết nhân danh tình yêu, hôm nay, anh lại có thể hoàn toàn xé rách bề ngoài tao nhã, biến thành một cầm thú không hơn không kém, à không, anh vốn chính là cầm thú, chẳng qua khoác thêm chiếc áo văn minh mà thôi.

Hơi thở nóng hổi phả vào bên tai, môi mắt cô dần nhuốm mùi xạ hương của anh, ánh trăng len qua cửa sổ soi vào trong phòng, khuôn mặt vốn nhỏ nhắn của cô nay càng trắng bệch, Trang Noãn Thần như là con cá bị người ta vớt lên bờ, còn người đàn ông phía sau kia như là tên đao phủ đang đánh vảy của cô, không chút thương tiếc ném cô lên bờ cát, nhìn mắt cô đại ra mà kéo chút hơi tàn, cuối cùng từ từ chết khô.

Cô hận!

Cô hận anh dùng thủ đoạn này để tra tấn cô, cực kỳ bi thảm.

Nhưng anh cũng đã thành công.

Anh đã đạt được mục đích nhục nhã cô, giẫm nát trái tim vốn bình yên tầm thường của cô thành từng mảnh, để người vốn không thể trở thành người nổi bật như cô trở nên càng thêm hạ tiện rẻ mạt...

So với vẻ chật vật của người phụ nữ trong lòng, Giang Mạc Viễn quần áo chỉnh tề, chỉ có hai cúc áo ở ngực mở ra, giam cầm sự phản kháng của cô, bất luận là sức mạnh hay chiều cao, anh đều là người khổng lồ. Thứ ngang tàng theo động tác cởi quần của anh lộ ra, trực tiếp chui vào cơ thể cô, giống như cây sắt khổng lồ, không trải qua bất cứ hình thức vỗ về và chờ đợi, lạnh lùng nhập vào nơi mềm mại của cô.

Thế nhưng, khoảnh khắc cô thoáng cứng đờ, sự đau lòng của anh cũng cứ thế lan ra, cơn đau kia có thể sánh với nghiền anh thành tro,

nhưng phần nộ đã sớm ra khỏi sự khống chế của anh, chỉ còn lừa dục cùng giận dữ biến anh trở nên đáng sợ chưa từng có. Anh biết cô sẽ đau, cô nhỏ nhắn làm anh thương tiếc, khi bình thường cho dù anh có nhẹ nhàng thì cô cũng phải cố gắng để tiếp nhận, hướng chi vào lúc này?

Nhưng, cảnh tượng cô ôm chầm lấy Cố Mặc mà khóc cứ giờ giờ phút phút đắm vào lục phủ ngũ tạng của anh, còn lọ thuốc chết tiệt kia nữa, đến hôm nay anh mới biết được, từ lúc cô kết hôn với anh đã luôn uống thuốc, cũng là hôm nay anh mới biết rõ vợ anh, người phụ nữ này lại có thể thường xuyên chạy đến bệnh viện thăm người tình cũ.

Anh biết cô với cuộc hôn nhân này luôn không cam lòng không tự nguyện, cho nên anh luôn kiên nhẫn chờ đợi, Giang Mạc Viễn anh chắc chắn cho rằng một ngày nào đó cô sẽ động lòng mà yêu anh, kết quả là, sự thật lại giáng một cái tát châm chọc cho anh!

Người phụ nữ dưới thân như cánh hoa sắp tàn, lòng ngực anh lại dâng lên nỗi lo lắng chưa từng có, nín nhịn, đè lưng cô xuống, rồi động mạnh thân sau, thứ ngang tàng như con mãng xà kia rốt cục hoàn toàn chui vào trong cơ thể cô.

Lần này như dùi đục bổ xuống, Trang Noãn Thần chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm, da đầu theo đó tê rần, áp lực ở ngực xông lên cổ họng, thời điểm lên đến miệng lại bị cô ghì chặt!

Cô không thể la, đánh chết cũng không thể la!

Nếu bị Cố Mặc nhìn thấy cảnh này, người nhảy xuống lầu nên là cô.

Giang Mạc Viễn đằng sau cười lạnh, cánh tay to lớn xốc người cô lên, cánh tay khác lại quay mặt cô hướng về phía Cố Mặc bên trong

song cửa kia, thất lưng vận động cuồng dã, không để cô có chút cơ hội hít thở, thấy cô cắn chặt răng, khuôn mặt anh tuần đầy lửa dục, hơi thở khàn khàn chui vào môi răng cô.

“Ừm...” Cô bị anh cắn đến đau, nơi ngực là bàn tay anh, thô lỗ, đem cho cô sự nhục nhã lớn nhất, sau lưng cô bị ép phải kề sát ngực anh, tấm lưng bị cào vạt ma sát đau rát, bả vai cũng bị da thịt cứng rắn của anh đè đến nhức nhối, cho dù anh ăn mặc chỉnh tề, cô vẫn dễ dàng cảm giác được cơ thể cường tráng cùng cơn thịnh nộ ngút trời xuyên qua lớp vải kia, đủ để giam cầm cô đến bất lực.

Cô đầu hàng, thực sự không thể chịu đựng nổi.

Hung ác khuấy đảo, như muốn xuyên qua lục phủ ngũ tạng của cô, sức mạnh cường hãn lại càng ngạnh làm mùi xạ hương thuần hậu mãnh liệt của anh nhạt bớt, thứ cực lớn cực cứng rắn kia đâm sâu khiến cô chỉ có thể nhắm chặt mắt mặt trắng bệch, dùng chút sức lực cuối cùng nghiêng chặt răng.

Hàm răng liều mạng cắn môi, môi vốn hồng nhuận bị cô cắn đến tím tái, theo sức lực cuồng dã của người đàn ông rất nhanh bị cắn rách, máu như nhuộm đầy hàm răng trắng bóng, cho dù như vậy cô cũng không dám nhả ra, vì sợ một khi chống đỡ đến cạn kiệt sẽ kêu lên thành tiếng.

Nhưng Giang Mạc Viễn không buông tha cô.

Ngày thường anh chính là người đàn ông rất mạnh mẽ, cô muốn làm anh tắt lửa đều là phí sức, huống hồ anh của hiện giờ nghiêm nhiên biến thành dã thú?

“La đi, sao lại không dám la?” Giang Mạc Viễn cắn vành tai cô, như cười dịu dàng, nhưng lực tấn công của anh vẫn mạnh như thế, bàn

tay quen thuộc khổng chế từng góc độ của cô, cứ như vậy, anh có thể khiến cô hoàn toàn tiếp nhận anh không chừa một khe hở.

Anh vào cô liền run lên, anh từng chút từng chút xâm nhập, cô liền từng chút từng chút run rẩy, cuối cùng sức mạnh của anh càng lúc càng nặng càng lúc càng gấp, Trang Noãn Thần hoàn toàn kiệt quệ, hết như dầu khô đèn tắt làm vài động tác kháng cự cuối cùng.

“Xin anh... Tha cho tôi đi...” Tiếng cô càng lúc càng yếu, lại đỏ au, bị máu nhiễm đỏ.

“Cưng à, em có biết hiện giờ bản thân dâm dăng thế nào không, hửm?” Khóe môi Giang Mạc Viễn cười khế thốt ra câu chữ nhục nhã kia, nhưng ý cười không chút lan vào mắt.

“Em cắn tôi chặt đến như vậy, còn nói không cần?” Thứ đàn ông kia mãnh liệt ngang tàng không ngừng bành trướng cơ thể cô.

“Giang Mạc Viễn... Anh... giết tôi cho rồi...” Toàn bộ sức lực của Trang Noãn Thần đều ở trên người anh, run rẩy, hết thả trước mắt đều trở nên mờ lung, ý thức cũng bắt đầu bay xa.

Cô chỉ biết, hiện tại mình sống không bằng chết.

“Tôi sao giết em được? Tôi yêu em còn yêu chưa đủ đâu.” Giang Mạc Viễn ở bên tai cô thoải mái thở dài, tiếng nói trầm khàn, tận tình hưởng thụ sự chặt khít của cô, nhắc nhở phóng dăng tiến vào không chút thương tiếc.

Khuôn mặt Trang Noãn Thần bị ép phải nhìn anh, tiếp nhận hết tất cả lửa giận bùng phát của anh, chiếc cằm yếu ớt để mặc bàn tay anh nắm, máu bị anh hút vào trong miệng.

“Cưng à, thả lỏng nào, muốn cắt đứt tôi sao?” Anh cười lạnh, chìa tay ra vỗ mạnh vào hông cô, lần thứ hai đâm sâu vào.

Trang Noãn Thần rốt cục cũng không nhịn nổi nữa, cô kêu lên một tiếng, tiếng kêu kia như thống khổ bị người ta bẻ gãy cánh, cô đương nhiên cạn sức, cho dù dùng sức hết lớn thì chui vào tai của Giang Mạc Viễn cũng như là tiếng nước nở của con mèo nhỏ.

Cơn đau bị đâm mạnh rồi tàn sát bừa bãi khiến mái tóc cô ướt nhem, nước mắt cùng mồ hôi hòa thành một dòng.

Cô khóc kêu bị làn sóng dục vọng của đàn ông bao phủ hoàn toàn, chỉ cảm thấy trước mắt một khoảng ánh sáng hồng hồng, linh hồn thoát ra khỏi thể xác, đang ngao du giữa không trung. Cô thấy mình bị Giang Mạc Viễn ôm chặt, động tác của anh là cuồng dã, vẻ tà ác trên gương mặt đẹp trai đó đâm đau mắt cô, cô cảm thấy bản thân như con búp bê bị anh xé nát, để mặc anh muốn làm gì thì làm...

Gương mặt Cố Mặc đã mờ hồ từ lâu...

Cô khép mắt, hoàn toàn rơi vào bóng tối vô cùng vô tận.

Cô tin tưởng, chính mình đã rơi vào âm tào địa ngục, không còn khả năng luân hồi chuyển kiếp...

Khi mở mắt lần nữa, trời đã sáng.

Ánh nắng chói mắt xuyên qua rèm thưa biến thành dịu nhẹ.

Trang Noãn Thần ưm một tiếng, đưa tay che đi ánh sáng trước mắt, rồi lại cảm thấy cổ họng đau đớn, đợi đến khi thích ứng với ánh sáng

mới phát hiện ra mình đã quay về biệt thự.

Sự tàn sát bừa bãi kia kết thúc khi nào?

Là anh đưa cô về biệt thự sao?

Đưa tay lên, ánh mắt ảm đũ nhìn những vết thương nơi cổ tay, là bị tay anh nắm chặt tạo thành.

Mũi cay cay, nước mắt lã xuống.

Anh như thế, thà giết cô còn vui hơn.

Gắng gượng ngồi dậy, cơ thể lại đau nhức như bị chặt làm mấy khúc, cô như phạm nhân chịu cực hình, ngay cả sức để lau nước mắt cũng bị rút cạn.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Cô yếu ớt nhìn lên, bắt gặp bóng dáng cao to của Giang Mặc Viễn, chỉ đứng thôi dường như cũng đủ áp lực và sức sát thương. Hình như anh mới tắm xong, bên hông chỉ quấn chiếc khăn tắm lớn, trên vai còn bọt nước đang nhẹ nhàng chảy xuống.

Tim Trang Noãn Thần thoáng run lên, nỗi kinh hoàng chưa từng có xâm chiếm lấy cô, cô dịch người lại chột đau đớn, hít mạnh một tiếng rồi run rẩy không thôi.

Giang Mặc Viễn lại mỉm cười đi về phía giường, ngồi xuống.

Cô nhú mảy, không đợi sự đau đớn ở cơ thể giảm bớt thì chiếc cầm bị anh nắm lấy, bắt nhìn vào đôi mắt tối tăm như địa ngục kia.

“Thức rồi?” Mở miệng, vẫn tiếng nói dịu dàng như mọi ngày.

Quyển 7 - Chương 11: Đừng ép tôi đi bước cuối cùng

Cô tình nguyện đang nằm mơ, tất cả hình ảnh tàn nhẫn ngược đãi đều chỉ là một đoạn ngắn trong mơ mà thôi, sự thật là đợi cô thức dậy, Giang Mạc Viễn liền ngồi ở bên giường như thế, vẫn cười cười nhìn cô, đồ ngốc, mơ thấy ác mộng à?

Nụ cười trên môi anh thật dịu dàng, ý cười nơi đáy mắt càng thâm thúy.

Giang Mạc Viễn trước mắt, vẫn vẻ tươi cười thường nhật, thế nhưng, mắt anh lại lạnh băng, hắc ám đến đáng sợ.

Trang Noãn Thần vẫn chưa đến tình trạng phải lừa mình dối người, chuyện tối qua cũng không phải là mơ. Cô là mất đi tri giác chứ không phải mất trí nhớ, cho nên khi Giang Mạc Viễn tới gần cô, cô có thể tinh tường cảm giác được sự sợ hãi ẩn sâu tận đáy lòng, chỉ có sợ hãi và sợ hãi với anh.

Cô nhớ rất rõ anh đã đối xử với cô như thế nào.

Cảnh tượng nặng nề kinh khủng kia mỗi khi nhớ tới, trái tim như vỡ ra.

Cô bị ép phải tiếp nhận một màn cưỡng hiếp thảm thương vô nhân tính.

Mĩa mai chính là, người cưỡng bức cô lại chính là chồng cô.

Giang Mạc Viễn, người đàn ông này, cô cũng từng sợ hắn, là lần đầu tiên được hắn thuê, nhưng đây là xuất phát từ sự không hiểu biết về hắn, bây giờ thì khác, cô sợ hắn, là sợ sự tàn nhẫn ngược đãi của hắn, sợ hắn cởi bỏ chiếc áo ôn nhu lộ ra bản tính dã thú.

Cô chưa từng nghĩ đến anh chính là người như thế.

Giang Mạc Viễn ngồi bên giường bắt gặp ánh mắt e dè của cô, mắt anh lại cực kỳ bình tĩnh, đưa tay, đẩy chiếc chăn mỏng trên người cô ra. Toàn thân Trang Noãn Thần cuộn thành một khối, quan sát anh như đang nhìn ma quỷ, trong mắt tuy sợ hãi nhưng vẫn tràn ngập căm phẫn.

Trước kia, cô vừa kính nể vừa yêu anh, còn hiện tại, cô chỉ còn lại sợ và hận anh.

Theo ánh nắng xuyên qua rèm thưa vụn vặt, thản nhiên chiếu lên người Trang Noãn Thần, là vẻ đẹp mê người. Làn da trắng nõn được ánh nắng chiếu sáng, trở nên vô cùng mịn màng, dấu hôn chẳng chịt là thành quả tối qua người đàn ông đó tàn sát bừa bãi, loại kích thích thị giác gây nên cho người đàn ông thỏa mãn càng lớn hơn.

Giang Mạc Viễn đưa tay, đầu ngón tay chạm vào má cô, nhận thấy da thịt lạnh lẽo của cô chỉ cười nhẹ, trượt xuống đầu vai cô, khe khẽ, “Sau này ngoan ngoãn vâng lời, nghe chưa?”

Dịu dàng của anh, rốt cuộc vẫn là lớp ngụy trang.

Trang Noãn Thần để mặc anh chạm vào mình, từng lỗ chân lông đều đang cố gắng bài xích nhiệt độ cơ thể anh, cô không phải cam chịu, chỉ là cơ thể đau nhức đã không còn sức để đẩy anh ra hoặc phản kháng, giờ khắc này cô như con mèo kéo dài chút hơi tàn, ngay cả

móng vuốt lợi hại cũng đều bị anh cắt trụi.

Tay anh thon dài, khớp xương rõ ràng, đôi tay dịu dàng đa tình biết bao nhiêu, mang đến ấm áp cho cô chẳng bao lâu, tối qua lại hủy xương cô nuốt vào bụng.

Thật lâu sau đó, Trang Noãn Thần mới yếu ớt thốt ra một câu, “Giang Mạc Viễn, tôi muốn ly hôn với anh.”

Cô yêu anh, lại không thể áp chế nỗi sợ cùng cảm hận với anh.

Bàn tay trên người cô đột ngột khựng lại, vẻ lạnh lùng quanh thân lặng lẽ lan tràn.

Cô cảm nhận được, nhưng cũng không sợ, sau khi trải qua sự tra tấn của tối qua, đau khổ lớn đến đâu cũng có thể nuốt xuống được.

Tay Giang Mạc Viễn trên người cô thật lâu sau mới nhúc nhích, lần này, anh dời lên mặt cô, nhẹ nhàng bóp cằm cô ngửa lên nhìn vào mắt anh, anh vừa cười, đáy mắt lại hắc ám vô tận, người khác không thể đoán được nụ cười của anh là bởi vì vui hay đằm báo của cơn giận.

Toàn bộ cảnh giác được cô đề cao.

Nhưng anh chỉ đối diện với cô như vậy, mất chừng vài phút, cơ thể anh đè xuống, dựa vào cô rất gần, nụ cười bên môi càng khoa trương: “Em dám sao?” Tiếng nói nhẹ nhàng như vậy, như tiếng thì thầm của tình nhân, nhưng đằng sau ôn hòa lại lộ ra hàm ý uy hiếp như có như không.

Trang Noãn Thần giật mình, cảnh giác nhìn vào mắt anh.

Giang Mạc Viễn đưa tay, sờ nhẹ đầu cô, “Tôi cho em mượn mười lá gan, em cũng không dám ly hôn với tôi.”

“Tôi... Tôi phải ly hôn với anh!” Cô không biết anh dựa vào cái gì mà tự tin như vậy, nhưng phải nói rằng, khẩu khí của anh quả thực đã khiến cô kinh sợ, cô biết, anh tuyệt đối không phải không có căn cứ mà nói ra câu này, tính anh còn có bao nhiêu bạo ngược không muốn ai biết, cô thực sự không nắm bắt được.

Giang Mạc Viễn nghe xong cười lạnh, rút tay lại, nhìn cô chăm chăm, “Đừng cáu kỉnh với tôi, hậu quả em không gánh nổi đâu, Noãn Noãn, chịu một lần khó khăn thì khôn ra một lần, tối qua tôi chỉ trừng phạt em nho nhỏ thôi, hiểu chưa?”

Anh lại lần nữa gọi tên thân mật của cô, thế nhưng, đương nhiên không còn ấm áp như xưa nữa.

Trang Noãn Thần mở to mắt, tối qua... chỉ là trừng phạt nhỏ? Chẳng lẽ anh còn có thể giết chết cô?

“Muốn tôi tác thành cho em và Cố Mặc? Em bỏ ý định đó đi, em gả cho tôi, cho dù chết cũng là ma của tôi.” Giang Mạc Viễn kéo cô lại, bàn tay không an phận trượt trên người cô, mắt thấy làn da trắng trẻo chằng chịt dấu hôn tối qua của anh, nụ cười càng tà ác, “Nhưng mà trải qua chuyện tối qua, tôi đoán em cũng chẳng còn mặt mũi nào đi gặp hắn, từ nay về sau, chỉ cần em vừa nhìn thấy hắn sẽ liên tưởng đến chuyện tối đó em làm gì ở trước mặt hắn...”

“Đủ rồi! Đừng nói thêm nữa!” Trang Noãn Thần bịt tai lại, nước mắt trào ra.

Giang Mạc Viễn lại kéo tay cô xuống, nghiêng răng, “Trang Noãn Thần, chưa có người phụ nữ nào dám cầm sừng Giang Mạc Viễn tôi!

Em muốn bên hẳn? Tôi nói cho em biết: Không thể nào. Tôi sẽ nhốt em ở bên tôi, từ từ tra tấn em!”

“Giang Mạc Viễn, tên cầm thú! Anh dựa vào cái gì một mực chắc chắn tôi ngoại tình? Được, nếu anh cho là như vậy, chúng ta ly hôn đi! Anh có người vợ ngoại tình sau lưng anh? Anh không sợ bị người ngoài nhạo báng sao?” Trang Noãn Thần hận đến nghiến răng.

Giang Mạc Viễn kề sát vào cô, trán nổi gân xanh, “Đừng quên lúc đó chúng ta kết hôn đã có hợp đồng, em muốn làm gì tôi không can thiệp vào, nhưng em không thể phản bội tôi, cả đời này cũng không được đề nghị ly hôn với tôi. Em đã đồng ý, tôi mới buông tha cho người tình cũ và anh họ của em. Trang Noãn Thần, em chưa quên mình chính là món hàng chứ? Là một món hàng bán cho tôi một cách hoàn toàn triệt để! Món hàng thì có tư cách gì đề nghị ly hôn với tôi?”

Lời anh nói, đau lòng cô.

“Tôi có thể chiều em lên tận trời, cũng có thể đá em xuống địa ngục, ở lại bên tôi ngoan ngoãn hầu hạ tôi, hầu hạ tôi vui vẻ tôi còn có thể đối tốt với em một chút.” Lời nói của Giang Mạc Viễn không chút lưu tình, “Đừng suy nghĩ đến chuyện ly hôn ngu xuẩn này nữa, em nhớ kỹ cho tôi, Giang Mạc Viễn tôi cả đời này cũng sẽ không buông tha em.”

Từng cơn choáng váng kéo đến, cô lại bị lời nói của anh làm cho màng nhĩ ong ong...

Giang Mạc Viễn nói xong thì cười lạnh đứng lên, đi ra khỏi phòng ngủ.

Trang Noãn Thần xụi lơ trên giường, nước mắt ướt nhòe hai mắt, cô dám ly hôn với anh à? Có cái gì không dám? Cùng lắm thì xé rách

mặt ai sợ ai? Nhưng mà... cô thực sự không sợ sao?

Giang Mạc Viễn còn có bao nhiêu mặt mà cô không biết?

Cho dù thật sự cô kiện tụng thì thế nào? Anh tài lực hùng mạnh thế nào cũng có thể đè chết cô! Đây cũng không đáng sợ, cô sợ nhất là không biết Giang Mạc Viễn sẽ làm ra những chuyện gì.

Trong lúc hoảng loạn, đầu cô choáng váng hơn, lại cảm thấy toàn thân ớn lạnh, là sợ hãi? Là tức giận? Là phẫn nộ? Những cảm xúc này hòa vào một chỗ đang dả kích cô đến sống không bằng chết.

Không biết qua bao lâu, Giang Mạc Viễn lại đẩy cửa bước vào, lúc này đây anh mặc đồ vest trông thật bảnh bao, dùng sự hăng hái của anh đến cười nhạo cô chật vật cỡ nào. Anh đi đến trước mặt cô, nâng cổ tay cài khuy măng sét, ngó xuống nhìn cô, “Hai ngày này tôi khá bận, em muốn ở biệt thự hay nhà em thì tùy, chỉ có một yêu cầu duy nhất, lần sau tôi về nhà đừng để tôi gặp cái mặt lạnh này của em nữa. Không biết cách làm vợ thế nào, thì làm đ* nhỉ? Nếu không thì học mấy phụ nữ khác cách hầu hạ đàn ông như thế nào!”

Cô nhìn anh trân trối, hận bên người không có thanh kiếm để chém qua.

Giang Mạc Viễn đón nhận ánh mắt phẫn hận của cô, đưa tay nắm mặt cô, hơi lạnh từ bàn tay thấm vào da thịt, “Hảo tâm nhắc nhở em một câu, đừng nghĩ cách ly hôn với tôi, hoặc cuốn gói tránh khỏi tôi, Trang Noãn Thần tôi nói cho em biết, tôi có rất nhiều biện pháp làm em phải ngoan ngoãn nghe lời đi vào khuôn khổ, em tốt nhất đừng để tôi đi đến bước này. Từ giờ trở đi, chức năng của em ở nhà chính là làm ấm giường cho tôi, bên ngoài thì phải diễn một bà Giang hạnh phúc đủ đầy, nếu không, hậu quả chọc giận tôi em phải tự gánh chịu!” Sau khi buông lời cảnh cáo, anh xoay người bỏ đi.

Trong không khí, thoảng mùi xạ hương lạnh băng, không còn ôn tồn dịu dàng nữa...

Trang Noãn Thần chỉ bầu chặt ra giường, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Mấy ngày liên tiếp Giang Mạc Viễn không về nhà.

Bất luận là ở biệt thự hay bên nhà cô, Trang Noãn Thần luôn hoảng loạn, nhắm mắt lại thấy khuôn mặt giận dữ cùng những từ ngữ lạnh lùng mạt sát kia, mở mắt liền vội vàng rửa mặt ra ngoài, thà rằng ở bên ngoài đi dạo cả ngày cũng không muốn về nhà.

Cô không biết anh đi công tác hay vẫn ở Bắc Kinh, không dám hỏi thăm tin tức của anh cũng không hỏi người khác.

Cố Mặc ra viện, chưa đến hai ngày cô đã nhận được điện thoại của Hứa Mộ Giai, cô ta sung sướng mời cô tham dự hôn lễ, Trang Noãn Thần nào dám đi gặp Cố Mặc nữa, vội vàng cúp máy.

Giang Mạc Viễn nói đúng, cuối cùng cô cũng không còn mặt mũi nào gặp Cố Mặc, tuy rằng đêm đó anh ngủ, nhưng cũng đủ khiến cô xấu hổ không thôi. Chiêu này của Giang Mạc Viễn rất độc, dễ dàng phá hủy hoàn toàn ý nghĩ gặp lại Cố Mặc của cô.

Hôm nay là thứ tư, sắp đến cuối tuần.

Ra khỏi Vạn Tuyên, Trang Noãn Thần hít một hơi, nhìn thấy trời ngả về chiều thì run rẩy, trời lại sắp tối, chỉ mong đêm nay Giang Mạc Viễn không về. Đang nghĩ ngợi, còi xe vang lên, quay đầu nhìn thấy

là xe của Trình Thiếu Tiên.

Xe dừng lại bên cạnh cô, Trình Thiếu Tiên mỉm cười, vẫy tay với cô, “Còn tưởng tôi nhìn lầm, lên xe đi.”

Trang Noãn Thần đứng ở ven đường, đại não nhất thời ngừng hoạt động, lần nữa hồi lâu mới bước đến cúi đầu nhìn anh trong xe, “Sao anh ở đây?”

“Đến làm việc thôi, lâu rồi không gặp, đi thôi, mời em ăn cơm.” Trình Thiếu Tiên cười sang sảng, chủ động xuống xe mở cửa xe cho cô.

Ngoại hình điển trai cao lớn của anh đưa đến nhiều cái ngoảnh đầu của người xung quanh.

“Tôi... Hôm khác đi.” Cô không mồn ăn, cũng không có tâm trạng trò chuyện cùng bạn bè.

Thấy vẻ mặt cô bần thần, Trình Thiếu Tiên tự nhiên thấy lo, đưa tay vỗ lưng cô, “Đi thôi, muốn gì tôi cũng chủ trì được.”

Quyển 7 - Chương 12: Là vợ tôi

Lúc này mà ăn tối thì hơi sớm, còn ăn trưa thì lại trễ, chỉ mới hơn năm giờ chiều. Mùa hè, trời lâu tối, một góc trời đỏ rực đẹp động lòng người.

Trang Noãn Thần không dám thưởng thức cảnh vật đẹp đẽ trước mắt, chính như cô từ lâu đã không thích mùa thu ở Bắc Kinh, càng đẹp đến kinh tâm động phách thì càng có thể mê hoặc lòng người, cánh chim xinh đẹp ẩn mình trong ánh sáng, cuối cùng chờ cô mặc sức thưởng thức cảnh đẹp thì bị đâm đến mình đầy thương tích.

Vừa ăn vừa tâm sự hết hai tiếng đồng hồ, ngược mắt, hoàng hôn buông xuống, thành phố lên đèn.

Hai tiếng này, Trang Noãn Thần chủ yếu tán gẫu với anh vài chuyện ở Đức Mã, sau Trình Thiếu Tiên lại đề cập đến Hạ Lữ, anh cho rằng chuyện mà Hạ Lữ đã làm như cái gai mắc trong cổ họng anh, không thể nuốt xuống nhưng cũng không thể không thừa nhận, Hạ Lữ là người có năng lực. Anh lại đề cập đến tổng bộ có biến động, có lẽ sắp quay về tổng bộ, Trang Noãn Thần liền cười nói anh tiết độ cơ mật công ty, anh chỉ cười nói không phải vậy.

Món tráng miệng là bánh hoa hồng thơm ngọt, hoa hồng được thợ làm bánh làm y như thật, tuyệt đối không thể phân biệt bằng mắt thường, xắn một miếng nhỏ, nhân hoa hồng toả hương, Trang Noãn Thần cười, “Anh muốn mập chết tôi hả?” Mùi hoa xâm chiếm môi răng, nụ cười của cô cũng nhiễm mùi hoa thoang thoảng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã có thói quen ăn bánh phô mai sau khi dùng cơm xong, nếu là cùng ăn cơm với Giang Mạc Viễn, bất luận đi đâu ăn, ăn đến cuối cùng anh cũng có thể như ảo thuật gia biến ra món bánh phô mai cô thích nhất.

Hương hoa hồng như lưỡi dao sắc bén, nhẹ lia một cái qua đầu quả tim mỏng manh của cô, nơi đó đã sớm không có máu, chỉ còn lại miệng vết thương đau đớn, cơn đau này lại bị nhện tim đập nhẹ nhàng khuếch tán, mắc ngay cổ họng tựa như hít thở không thông.

“Nghe nói ăn ngọt sẽ giúp tâm trạng tốt hơn, vả lại, tôi thấy em gầy đi rất nhiều, tròn trịa trông khỏe mạnh hơn.” Trình Thiếu Tiên không có hứng thú với món ngọt, chỉ rót rượu vang vào ly chậm rãi nhấp nháp, nhìn qua tao nhã phi thường. “Ngày mai có mưa đó, không cần thiết thì đừng ra khỏi nhà.” Anh bổ sung thêm một câu.

Trang Noãn Thần nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đã sớm không còn bóng dáng của trời chiều. Đúng vậy, ráng đỏ hôm nay thật đẹp, nhưng tầng mây trùng điệp đã báo hiệu ngày mai sẽ mưa to. Thứ gì đẹp đến tận cùng thường thường sẽ có chuyển biến lớn khiến người khác bất ngờ, như trời chiều của hôm nay, như mùa thu của Bắc Kinh, lại như Giang Mạc Viễn. Hít sâu một hơi mới có thể áp chế cơn đau kia, lúc giương mắt nhìn về phía Trình Thiếu Tiên, khóe môi khẽ nhếch lộ ra lúm đồng tiền, “Tôi nào có yếu ớt như vậy, sáng mai còn phải đi làm nữa.”

“Cho dù em quyết định vào Vạn Tuyên cũng không cần gấp gáp như vậy, ngày mai thứ năm, chẳng bằng em chuẩn bị thêm vài ngày nữa, thứ hai rồi đến trình diện.” Trình Thiếu Tiên buông ly rượu trong tay, nhìn cô cười, đáy mắt ẩn hiện đau lòng.

“Không cần, người nhàn rỗi không có việc gì làm sẽ dễ lờ rất nhiều thời gian, vả lại tôi cũng không có gì để chuẩn bị.” Hành vi của Giang

Mạc Viễn khiến cô như chú chim bị bẻ gãy cánh nhốt trong lồng, còn điện thoại của Phương Trinh hôm nay hoàn toàn cứu cô ra khỏi hố lửa, thực ra ban đầu Vạn Tuyên cũng không phải đối tượng để cô cân nhắc, nhưng cú điện thoại không sớm không muộn của Phương Trinh khiến cô cắt đứt hết thấy bắn khoăn, cô muốn chạy thật nhanh đi làm, phải dùng hết sức lực và tinh thần mau chóng rời đi.

Cho nên hôm nay gặp Phương Trinh, câu đầu tiên của cô chính là: Tôi nhận công việc ở Vạn Tuyên, ngày mai có thể đi làm. Nhìn ra được Phương Trinh khá kinh ngạc, lần nữa hỏi lại cô có muốn nghỉ ngơi hai ngày nữa đợi qua tuần rồi hẳn đi làm không, cô lắc đầu từ chối, nghỉ ngơi ư? Thời gian này cô đã nghỉ ngơi đến nổi thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Trình Thiếu Tiên nghe cô nói xong thì hơi nhú mày, trong hai tiếng này, nụ cười của cô luôn miễn cưỡng như vậy, ban đầu anh nghĩ cô vẫn là vì chuyện của Hạ Lữ, sau lại cảm giác có chỗ nào đó sai sai, “Em thực sự đã nghĩ xong rồi sao? Vạn Tuyên chẳng qua chỉ là một công ty nhỏ mới thành lập, em đến đó có nghĩa là bắt đầu lại từ đầu, mọi chuyện liên quan em đều phải làm, có thể chịu khổ được sao?”

Nghe anh nói, cô bật cười khe khẽ, “Trình tổng, sao tôi lại có cảm giác anh giống mẹ tôi nhỉ? Yên tâm đi, tôi cũng không phải trẻ con, hơn nữa trong công việc cũng không thể nói khổ hay không khổ, bận rộn cũng tốt mà, nâng cao kiến thức.”

Trình Thiếu Tiên lắc đầu đành chịu, cũng bởi vì x

ưng hô của cô, “Đã nói với em nhiều lần rồi, hiện tại tôi không còn là cấp trên của em nữa, mở miệng là Trình tổng này nọ, nghe rất khách sáo.”

“Được, Thiếu Tiên, xưng hô với anh như vậy được chưa?” Cô sửa

miệng.

“Vây cũng được, Noãn Thần em nhớ kỹ, sau này có gì khó khăn cứ tìm tôi.” Trình Thiếu Tiên hài lòng cười cười, kéo tay cô qua, ai ngờ...

“Đừng...” Cô nhúu mày, rút tay về theo phản xạ.

Trình Thiếu Tiên ngẩn ra, rất nhanh nhúu mày, “Tay bị sao vậy?” Suốt hai tiếng này anh cảm thấy Trang Noãn Thần rất lạ, mùa hè mà mặc áo dài tay, tuy trên người là bộ váy liền ren màu đen, tính chất của vải ren nhìn qua cũng không thể không thích hợp như vậy, nhưng phản ứng của cô đủ khiến anh cảnh giác.

Trang Noãn Thần lúc này mới phát hiện phản ứng khác thường của mình, rút tay đặt dưới bàn ăn, âm thầm kéo tay áo xuống, xấu hổ mím cười, “Không có gì...”

Cô càng như vậy lại khiến anh do dự, anh vươn tay về phía cô, “Đưa tôi xem.”

“Tôi thực sự không sao mà.” Cô hơi luống cuống, liếm môi, “Chúng ta cũng ăn xong rồi, tính tiền thôi, á...”

Tiếng kêu kinh ngạc cùng với hành vi vung tay của Trình Thiếu Tiên, muốn rút tay về nhưng đã muộn. Trình Thiếu Tiên đứng dậy kéo tay cô qua, cứ thế vén ống tay áo của cô lên.

Dưới đèn, trên cổ tay trắng như tuyết của cô lại có nhiều vết bầm xanh tím, như bị người ta dùng bạo lực.

Trình Thiếu Tiên không ngờ lại như vậy, nhất thời kinh sợ.

Cô càng thấy xấu hổ, cúi đầu không dám nhìn anh, nhân lúc anh

ngắn người liền rút tay về, nhưng anh lại lập tức có phản ứng, nhanh chóng kéo tay cô lại, “Sao lại như thế?”

“Tôi...”

“Vết thương trên cổ tay em là như thế nào vậy?” Anh nhỏ tiếng hỏi, trong mắt đầy vẻ đau lòng.

Trang Noãn Thần không biết nên trả lời thế nào, môi run run, tiếng nói như bị rút hết, không phát ra được.

Trình Thiếu Tiên nhìn một lúc lại hỏi tiếp, “Giang Mạc Viễn biết em bị thương không?”

“Anh ấy...” Cô giương mắt, run rẩy.

“Hay là...” Mắt anh chợt hung dữ, “Đây là do anh ta tạo thành.”

“Anh đừng hỏi nữa.” Cô giãy khỏi tay anh, nén đau xả tay áo xuống, “Là tôi không cẩn thận nên bị thương, thực sự không có gì.”

Trình Thiếu Tiên ngồi xuống, anh nhìn thấy rõ ràng, vết thương này nhìn thế nào cũng không thể là do cô bất cẩn bị thương, tâm trạng chùn xuống, lên tiếng lại lạnh lùng, “Sao anh ta lại đối xử nhẫn tâm với em như vậy?”

“Tôi nói không phải anh ấy, anh đừng nghĩ lung tung.” Cô lắc đầu phủ nhận, tâm tư khốn đốn.

Anh không nói nhiều nữa, vẻ lo lắng nơi đáy mắt như mây mù che khuất ánh sáng bên trong.

Ra khỏi nhà hàng, Trình Thiếu Tiên không nói lời nào lái xe, Trang Noãn Thần không biết anh đang nghĩ gì nên không lên tiếng, lại thấy anh lái xe đi về hướng cầu Tiêu Vân liền giật mình, “Thiếu Tiên, đường này không phải về nhà tôi.”

“Tôi biết.” Sắc mặt anh nặng nề khó coi.

“VẬY ANH...”

Trình Thiếu Tiên giảm tốc độ, lúc này trên đường nhiều xe, sau khi lên cầu có hơi kẹt. Theo tốc độ xem chậm dần, anh quay qua nhìn cô, “Thời gian không còn sớm, theo tôi đến chỗ này.”

“HẢ?” Cô kinh ngạc.

“Đi dự tiệc.” Trình Thiếu Tiên bồi thêm một câu.

Trang Noãn Thần trừng mắt thật lớn, “Anh đang nói đùa phải không? Dự tiệc? Tôi?” Cô nhìn mình một chút, mặc bộ đồ thể này không thích hợp mà? Vả lại, ăn cơm hơn hai tiếng không có nghe anh đề cập đến chuyện dự tiệc.

Anh vừa nhìn là hiểu ngay nghi ngờ của cô, nhẹ nhàng nói, “Yên tâm đi, tôi chỉ là muốn đi kính rượu mà thôi, không ở lại lâu đâu, xong việc tôi đưa em về nhà.”

Thấy bộ dạng tiền trạm hậu tấu của anh, Trang Noãn Thần cũng đành chịu.

Đêm, như biển cả sâu tối, người rơi vào trong đó sẽ biến mất không

thấy tấm hơi.

Tiệc thương nghiệp, chẳng qua chỉ là trò chơi của kẻ có tiền, cũng là nền móng của tiền sinh tiền.

Trang Noãn Thần tham gia không ít tiệc lớn tiệc nhỏ, chẳng qua hôm nay, người đứng bên cô không phải là Giang Mạc Viễn.

So với đồ tây giày da của Trình Thiếu Tiên, cô ăn mặc thật tùy ý, thậm chí không đeo trang sức gì, cho nên, khi cô bắt đầu dĩ phối hợp theo vở kịch của Trình Thiếu Tiên, rốt cuộc cũng không phụ sự mong đợi, thành công đưa tới ánh mắt của nhiều người.

Kinh ngạc nói chung chỉ là có nhiều thứ đẹp đến giật mình.

Trình Thiếu Tiên lại vỗ nhẹ lên cánh tay cô, cúi đầu nói khẽ vào tai cô, “Đừng căng thẳng, chỉ là cưỡi ngựa xem đèn thôi mà.”

Cô miễn cưỡng cười, để người ngoài thấy mình ung dung, lại thấp giọng nói chuyện với anh, “Thiếu Tiên, đây rốt cuộc là tiệc gì vậy?” Nơi này không ít người danh tiếng, còn có vài người cô trông rất quen, dẫu lời ít nhiều gì cũng hơi ngạc nhiên. Giới thương nghiệp nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, đứng ở nơi cao lại càng ít hơn, trường hợp này gặp phải vài người quen là chuyện bình thường, cái cô gọi là người quen chính là lúc xưa quen biết khi cùng Giang Mạc Viễn đi dự tiệc.

Trình Thiếu Tiên không trả lời câu hỏi của cô, lại kéo cô chủ động bước đến, mở miệng cười, “Ben, chúc mừng chúc mừng.”

Trang Noãn Thần giật mình, gương mặt lúc này mới chú ý đến người đàn ông trước mặt, Ben?

Ben tối nay nhìn qua tinh thần sáng láng, chung quanh không thiếu người đẹp làm bạn, lại có nhân vật thương gia nổi tiếng đến mời rượu, nghe được giọng nói của Trình Thiếu Tiên xong lập tức quay lại nhìn, ánh mắt khôn khéo thoáng ngạc nhiên nhưng sau đó liền cười sang sảng, “Không ngờ là Thiếu Tiên, hân hạnh hân hạnh.” Nói xong, dời mắt sang người phụ nữ đứng bên cạnh anh, ánh mắt lại xẹt qua ánh lửa, “Người đẹp này là...”

“Là vợ tôi.”

Quyển 7 - Chương 13: Người trước

Phía sau, có tiếng đàn ông vang lên, nghe bình tĩnh đến dọa người.

Tiếng nói quen thuộc khiến toàn thân Trang Noãn Thần run lên, theo bản năng quay đầu, cũng không bắt ngờ bị bóng dáng cao lớn phía kia làm đau hai mắt.

Cô không ngờ lại có thể gặp Giang Mạc Viễn ở chỗ này, không, phải nói là cô suy nghĩ không chu toàn, nơi này có thể gặp Ben, đương nhiên cũng sẽ có Giang Mạc Viễn mới đúng, nếu có thể nghĩ đến sớm một chút có phải hay hơn không, lúc đó cũng sẽ chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Thử hỏi trên đời này làm gì có người vợ nào gặp chồng mình còn phải chuẩn bị tâm lý thật tốt? Cô e rằng chỉ có mình cô.

Giang Mạc Viễn mấy ngày không thấy mặt đứng ở kia, gương mặt đẹp trai vẫn giữ bình tĩnh ôn hòa, còn cặp mắt vẫn là vẻ thâm sâu khó dò. Mấy ngày nay đêm nào cô cũng sợ anh sẽ xuất hiện, lại một khắc nhìn thấy anh, cô biết cô xong rồi, xong một cách hoàn toàn triệt để.

Ánh đèn di động quanh anh, anh không chút để ý đến khay rượu trong tay nhân viên phục vụ, với tay đổi ly rượu khác, anh đi về phía cô, khoe môi chậm rãi nở nụ cười tao nhã.

Có giai nhân khoác tay anh đồng thời tiến lên.

Cô gái đẹp khiến người ta ngạt thở, như không phải người thường, trong mắt là vẻ ngạc nhiên, khi ngẩng đầu nhìn sườn mặt của Giang Mạc Viễn thì ngạc nhiên thoáng chuyển thành bị xúc phạm.

Theo bản năng, Trang Noãn Thần siết chặt bàn tay, nếu nói mấy hôm nay vết thương của cô đã dần đóng vảy, thì cảnh tượng hôm nay lại rõ ràng khoét vào vết sẹo kia. Giai nhân đó là người hâm mộ mê mẩn anh, ánh mắt làm sao lừa được người, chỉ là có lẽ không ngờ được anh có vợ ngay tại nơi này nhỉ?

Thế nhưng, cô ta là ai?

Là tình nhân dự tiệc mới mà Giang Mạc Viễn tuyển chọn? Giống cô ngày đó? Hay là... đến bây giờ, anh vẫn còn phải thuê tình nhân sao? Có phải chính là tình nhân của anh không? Mấy ngày anh không về nhà là có cô gái này bầu bạn sao?

Nói thật, cô gái bên người Giang Mạc Viễn rất đẹp, chỉ trang điểm nhẹ thôi liền đủ để cái đẹp bắn ra bốn phía, làn da như tơ lụa bóng loáng, dáng người cao gầy đứng cùng Giang Mạc Viễn thật quá xứng đôi.

Móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, đau, theo đầu ngón tay lan ra toàn thân.

Ben đầu tiên là kinh ngạc rồi sau đó cười ha hả, “Hềng chi tôi nói sao mà nhìn quen mắt vậy?” Ánh mắt âm thầm từ trên mặt của Giang Mạc Viễn lướt qua trên người Trình Thiếu Tiên, cố ý trêu chọc, “Cậu này, làm vậy là không đúng rồi, cậu tới tôi hoan hô hai tay, không dẫn bạn gái theo tôi cũng có thể hiểu, nhưng không thể mượn vợ của người khác chứ?”

Khẩu Phật tâm xà, trong lòng nham hiểm.

Trình Thiếu Tiên nghe ra được hàm ý trong lời nói của ông ta, ung dung cười, đợi Giang Mạc Viễn tiến đến rồi nói, “Phải nói là ‘Tương Vương có ý nhưng thần nữ vô tâm’, con người của Mạc Viễn làm chuyện gì cũng nhanh hơn người khác một bước, mượn chuyện Trang Noãn Thần mà nói, không đợi tôi đoạt anh ta đã lấy về tay rồi. Hôm nay Tiêu Duy Quốc Tế các người lại thắng đậm Đức Mã, sao tôi lại có cảm giác ông trời đều đang chiếu cố Mạc Viễn nhỉ?”

Trang Noãn Thần bên cạnh lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra Giang Mạc Viễn giúp Tiêu Duy thắng trận, dạo này cô ít khi xem tin tức tài chính và kinh tế, đối với sự cạnh tranh giữa hai tập đoàn này cô hoàn toàn không biết gì cả, mà vừa rồi, Trình Thiếu Tiên cũng không cố ý đề cập đến.

Còn nữa, Trình Thiếu Tiên vừa nói vừa cười, như mờ ám lại như bình thường, cô không biết anh không cố ý đề cập đến rốt cục là có mục đích gì. Còn có, anh dẫn cô đến dự tiệc làm gì? Chẳng lẽ vì vội kính rượu Ben mà đưa cô đến luôn? Với thân phận kẻ bại trận?

“Nói về chiếu cố, tôi nghĩ đâu sánh kịp Trình Thiếu Tiên anh chứ?” Giang Mạc Viễn dừng lại trước mặt cô, ánh mắt vô ý đảo qua cô, nhìn về phía Trình Thiếu Tiên, tươi cười, “Ông Nam vì bồi dưỡng anh không tiếc lấy thị trường Trung Quốc cho anh luyện tập, thương thay lòng cha mẹ trong thiên hạ, nếu tôi có người cha như vậy tám phần cũng thành người giàu có nhất hành tinh.”

Trình Thiếu Tiên cười.

Trang Noãn Thần lại như sét đánh ngang tai, ngạc nhiên quay nhìn Trình Thiếu Tiên!

Anh ấy... lại có thể là con trai của ông Nam?

Từng đoạn hồi tưởng ở quá khứ như tái hiện trong đầu cô, có một cảnh đột nhiên dừng lại! Cô từng thấy ông Nam trong văn phòng của Trình Thiếu Tiên, lúc ấy còn thấy lạ, ông Nam đến chi nhánh vì sao chỉ gặp mỗi Trình Thiếu Tiên? Hóa ra, hai người họ là cha con.

Thế nhưng, sao một người họ Nam, còn người kia lại họ Trình? Chẳng lẽ, Trình Thiếu Tiên cũng giống Sa Lâm?

Ben vẫn nói cười vui vẻ, “Nếu không sao nói hai cậu là hậu sinh khả úy chứ, Thiếu Tiên, lần này cậu không ở tổng bộ mà suýt nữa đã bóp chết bọn tôi rồi, may mà có Mạc Viễn chống đỡ, bằng không cái mạng già này sẽ chết ở trong tay cậu rồi, sau này cậu phải chữa cho ông già này một đường sống nhé.”

“Đâu phải, ông quá khen rồi, người kém chiêu luôn là tôi mà.” Trình Thiếu Tiên chạm ly với ông.

Trang Noãn Thần có hơi mơ hồ, cô rất muốn cho rằng đây là do Trình Thiếu Tiên khiêm tốn, nhưng lại cảm thấy quan hệ của mấy người này mờ ám đến kẻ khác không thể tưởng tượng. Đang nghĩ ngợi, cánh tay bỗng nhiên bị người khác kéo qua, giương mắt, đập vào mắt chính là chiếc cà vạt được thắt tỉ mỉ của người đàn ông.

Chiếc eo nhỏ nhắn mới đó đã bị cánh tay anh vòng qua, rất chặt, mùi hương quen thuộc cùng nụ cười trầm thấp hạ xuống, “Trên thương trường thắng anh một trận, anh không phục thì thôi, dẫn vợ tôi cùng đi theo chịu tội làm gì chứ? Trình Thiếu Tiên, anh nhỏ mọn quá rồi đó.”

Trang Noãn Thần lại mù mịt, ngược lên đúng lúc mắt đối mắt với Giang Mạc Viễn, mắt anh rất ôn hòa, để cô nhất thời có chút ảo tưởng.

“Noãn Noãn, anh ta không ở trước mặt em trách anh chứ?” Anh cúi đầu nhìn cô, giọng nói mềm nhẹ để lộ yêu thương, “Anh quên nói với em, lòng dạ anh ta hẹp hòi lắm.”

“Giang Mạc Viễn, có cần phải ở trước mặt vợ anh tổn hại tôi như vậy không?” Trình Thiếu Tiên cười, nhìn không ra ý đồ của anh.

Giang Mạc Viễn lại cười sang sảng, “Vậy thì anh đừng làm phiền vợ tôi nữa, Noãn Noãn hiếm có dịp được ở nhà nghỉ ngơi, anh đừng có đi theo quấy rối.”

“Tôi là thấy anh bận quá, cô ấy chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí mà thôi.” Màu mắt Trình Thiếu Tiên trầm xuống, nhưng vẫn giữ nụ cười.

Nghe xong câu này, Giang Mạc Viễn ôm cô chặt hơn, nói nửa thật nửa đùa, “Tôi bận rộn như vậy đều là vì vợ tôi vì gia đình.” Nói xong cúi đầu nhìn cô, “Có phải không?”

Cô im lặng.

Lời nói của hai người đều có ẩn ý, cho dù không thể nghiền ngẫm lời nói của Giang Mạc Viễn và Trình Thiếu Tiên có ý gì, nhưng có một điều cô xác định là, hai người đang âm thầm đấu đá nhau.

Còn có, Giang Mạc Viễn không cần phải giả bộ ân ái thế này trước mặt người khác?

“Mạc Viễn, chị ấy là vợ anh à?” Không đợi Trang Noãn Thần tỏ vẻ gì, giai nhân vẫn luôn im lặng này giờ đã lên tiếng.

Lúc này cô mới ý thức được, bất giác quay qua người đẹp kia, khuôn

mặt đẹp đến mê hoặc người. Cùng lúc đó, cô ta cũng đang đánh giá người được cho là vợ của Giang Mạc Viễn này, tóc dài như rong biển, cô không trang điểm, mặt mộc trắng nõn, không tính là nghiêng nước nghiêng thành nhưng đôi mắt lại rất đẹp, xương mũi phải dùng từ đẹp để hình dung, phối hợp với đôi môi hồng nhuận, có một vẻ quyến rũ là lời không thể nói rõ.

Loại phụ nữ như thế nhìn phớt qua sẽ khiến người khác không thấy quá đẹp, nhưng nhìn càng lâu lại càng cân nhắc.

“Là vợ tôi, Trang Noãn Thần.” Giang Mạc Viễn cười nói không chút e dè, lại thuận thế kéo tay người đẹp qua.

Trang Noãn Thần trong lòng anh đột nhiên lưng cứng nhắc, anh lại có thể quang minh chính đại mờ ám với cô ta?

Không đợi nổi đau đột kích đã thấy Giang Mạc Viễn kéo cô ta đến chỗ Ben, cười cười, “Trả con gái lại cho ông, nhìn cẩn thận, lông tóc không tổn hao gì.”

Cô ngạc nhiên, hóa ra là con gái của Ben.

“Mạc Viễn...” Cô gái có chút oán giận, rồi lại mỉm cười đưa tay về phía Trang Noãn Thần, “Xin chào, tôi là Camille, chị cũng có thể gọi tên Trung Quốc của tôi là Tá Y, tên này là Mạc Viễn đặt cho tôi.”

Trang Noãn Thần cười thản nhiên, quan hệ giữ họ đúng là sâu sắc thật.

“Hôm nào để Thiếu Tiên đặt cho cô tên Trung Quốc để nghe hơn đi, trình độ tiếng Trung của anh ta điêu luyện hơn tôi nhiều.” Giang Mạc Viễn bình tĩnh cười, cúi đầu nhìn cô dịu dàng nói. “Tá Y là con gái cưng của Ben, bọn anh quen nhau lâu rồi, giống như cô gái em làm

người ta vui vẻ.”

Cô nhìn vào mắt anh, đáy lòng hơi do dự, anh, là đang giải thích với cô?

Cố gắng đè nén ảo giác trước mắt, Giang Mạc Viễn rất bình thường, bình thường đến hoàn toàn như xưa, nếu đổi lại bình thường cô không cảm thấy gì, nhưng sau khi xảy ra chuyện đó, cô đã hiểu thêm về anh, không thể không nói, anh khống chế cảm xúc của bản thân đã đặt đến cảnh giới cực hạn.

Tá Y hiển nhiên không thích Giang Mạc Viễn nói vậy, trong mắt đầy vẻ mất mát nhưng không tỏ vẻ gì.

Ben cười cười nắm tay con gái, “Con gái à, con nhất định phải ở cạnh ba. Giới thiệu một chút với con, vị này là Trình Thiếu Tiên.”

Tá Y và Trình Thiếu Tiên cười với nhau, “Xin chào, thường xuyên nghe ba em nhắc đến anh. Đại thiếu gia của nhà họ Nam đại danh lừng lẫy, quả nhiên là rồng trong loài người.”

“Quá khen.” Anh luôn xa cách với cô.

“Ba người nói chuyện nhé, tôi qua đó chiêu đãi khách khứa.” Ben nói xong kéo tay Tá Y rời đi.

Trang Noãn Thần nhìn vẻ lưu luyến không rời của Tá Y, nhìn qua Giang Mạc Viễn.

Chỉ còn lại ba người họ, cô có chút bất an sợ hãi, sợ Giang Mạc Viễn đột nhiên thay đổi thái độ hoặc xảy ra chuyện gì đó.

Giang Mạc Viễn lại bất ngờ hỏi cô, “Ăn tối chưa?” Dịu dàng như cũ.

Cô sững sốt, giương mắt nhìn anh có hơi hoang mang.

“Chúng tôi ăn rồi.” Trình Thiếu Tiên trả lời thay cô.

“Vậy thì tốt.” Anh không giận còn cười, đưa tay vuốt tóc cô, “Dạ dày em không tốt, lát nữa uống chút đồ nóng, đừng uống rượu cũng đừng uống đồ lạnh.”

“Em, em muốn về nhà.” Mọi chuyện của tối nay đều rất kỳ dị, đầu cô càng choáng.

Giang Mạc Viễn nghe vậy liền nhìn về phía Trình Thiếu Tiên, như cười như không, “Tôi nghĩ anh không có thời gian đưa cô ấy về nhà.”

“Tôi quả thực không có thời gian.” Trình Thiếu Tiên bất ngờ nói.

“Noãn Noãn...” Giang Mạc Viễn cúi đầu gọi tên cô, “Chỗ này sẽ mau chóng kết thúc, đợi anh được không?”

“Em tự về là được, ở đây gọi xe rất tiện.” Trang Noãn Thần lên tiếng, đêm nay là tiệc mừng công của anh, trong mắt anh chắc cô không có tư cách tham dự, nếu không cô cũng không cần thông qua Trình Thiếu Tiên mới biết được chuyện này.

“Đồ ngốc, em một mình đi về sao anh yên tâm được? Vậy đi, bảo Châu Niên đưa em về trước nhé.” Giang Mạc Viễn cúi đầu búng trán cô rồi lấy điện thoại ra gọi, “Đến phòng tiệc tìm tôi.”

Quyển 7 - Chương 14: Tôi không sao

Ánh đèn của bữa tiệc cùng phụ nữ trang phục sa hoa không còn nữa, sự yên tĩnh trong xe khiến trái tim con người dần bình tĩnh lại.

Đèn đường bị tốc độ xe kéo thành những vệt sáng dài di động trên cửa kính, những tòa nhà cao thấp lằng lằng ngấm nhìn vẻ đẹp của thành phố này, nghe hồng đủ màu nhuộm đắm cảnh đêm khiến bao người mê say. Xe chạy ngang qua đài truyền hình chỉ khi gặp đèn đỏ mới dừng lại, chỉ cần ngược nhìn liền thấy được tòa tháp bằng thép nguy nga, như là người khổng lồ đứng thẳng trong trời đêm nhìn chăm chú vạn vật dưới chân mình.

Trang Noãn Thần ngồi sau xe vội thu hồi ánh mắt, thân mình bất giác rụt lại, không khí lạnh lẽo đang hoành hành trong xe, thổi vào ghế xe bằng da thật, như là vô số con sâu đang chậm rãi bò lên lưng cô. Dưới tòa kiến trúc đồ sộ này cô cảm thấy một luồng áp lực vô hình, nhắm chặt mắt, hơi thở lúc này mới thoáng bình ổn một chút.

Châu Niên ngồi ở vị trí tài xế giương mắt nhìn một chút, “Chị lạnh phải không? Vặn điều hòa lên một chút nhé.”

“Không, không lạnh, cứ để vậy đi.” Cô vội đáp.

Châu Niên cũng không lên tiếng nữa, khi đèn chuyển sang xanh thì tiếp tục lái xe.

Lạnh, có thể làm con người thúc đẩy tư duy hơn, ít nhất Trang Noãn Thần cho là như thế.

Rời khỏi phạm vi mới rồi, cô mới dám lần nữa nhìn ra ngoài xe, cảnh đêm khẽ chuyển trong sự phù hoa của thành phố, còn có hy vọng xa vời của con người. Cô thường nghĩ, nếu lúc trước tốt nghiệp lựa chọn về quê thì bây giờ sẽ thế nào? Nếu lúc trước không để ý đến sự kiên trì phản đối của mẹ Cố Mặc, cùng anh ấy ở bên nhau thì bây giờ sẽ thế nào? Cô sẽ không phải bôn ba mỗi ngày ở Bắc Kinh, cũng sẽ không vì muốn có cuộc sống tốt hơn mà đi làm thêm, sẽ không quen biết Giang Mặc Viễn, sẽ không trở thành quan hệ làm ăn với anh, cũng sẽ không đến mức chật vật như hiện nay.

Giang Mặc Viễn là người thành công, cô nghĩ đến mình cũng sẽ trở thành người thành công như thế, có thể ở trên cao như anh cùng bày mưu tính kế, chỉ tiếc dưới sức khống chế cơ bản nhất, cô liền bị đào thải. Trong bữa tiệc, tính tình của Giang Mặc Viễn đạt đến trình độ xuất thần, còn cô, hết như con rối nhìn anh mỉm cười có bao nhiêu dịu dàng, nhìn thấy vẻ ôn hòa trong đáy mắt anh có bao nhiêu quen thuộc, anh làm sao lại có thể hành động cao siêu đến thế? Cô tự thấy không học được.

Nụ hôn của anh tựa như vẫn còn in trên trán cô, nhiệt độ nóng bỏng không vì nhiệt độ lạnh lẽo trên xe mà nguội lạnh, lại như dấu lửa in thật sâu vào đáy lòng cô, khắc cốt ghi tâm. Chính như anh nói, trước mặt người khác phải làm đủ tiết mục của đôi vợ chồng ân ái, động lòng người mà?

Trang Noãn Thần bất giác nắm chặt bàn tay, đầu ngón tay lạnh đến tận xương, sắc mặt cũng theo đó trở nên nhợt nhạt.

Châu Niên theo kính chiếu hậu hình như phát hiện cô không đứng lắm, buộc miệng hỏi, “Chị thấy khó chịu à? Có cần gọi điện thoại thông báo cho anh Giang biết không?”

“Tôi... không sao, không cần đâu, cảm ơn.” Cô hoảng hốt vội nói.

Châu Niên nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, muốn nói lại thôi.

Cô cụp mắt, hồi lâu đột nhiên gọi, “Châu Niên.”

“Vâng.”

“Cái đó... Đêm nay anh ấy sẽ về nhà sao?” Cô sợ phải một mình ở chung với anh.

Châu Niên thấy lạ, “Chuyện này... Xin lỗi chị, tôi cũng không biết.”

Đúng vậy, làm sao anh ta biết được?

Lúc nói xong lời này ngay cả cô cũng cảm thấy buồn cười, chồng cô có về nhà hay không, người làm vợ như cô lại có thể đi hỏi trợ lý, e rằng trong lịch sử cũng không có người nào làm vợ như cô nhỉ?

Hai tay ôm vai, siết mạnh, cứ như vậy mới có thể cảm nhận được chút ấm áp.

Cô không hỏi nữa, nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, thật lâu...

Châu Niên theo lời căn dặn của Giang Mạc Viễn đưa Trang Noãn Thần về biệt thự, xuống xe, gió nóng thổi xộc đến, chạt cây kêu lên không ngừng, đã trễ thế này vẫn bị nhiệt độ nóng bức nướng đến khó ngủ.

Hoa trong vườn nở rộ, trong đó có vài loại hoa cô trồng lúc rảnh rỗi, hiện giờ cũng nảy mầm nở hoa. Một gốc thực vật có thể khai hoa kết

quả, ngày mai của cô lại không biết sẽ thế nào. Khẽ thở dài, vừa mới chuẩn bị vào nhà, phía sau Châu Niên lên tiếng, “Chị...”

Trang Noãn Thần dừng bước, quay đầu lại.

Ánh trăng làm mặt cô nhợt nhạt hơn.

Châu Niên đang suy nghĩ phải nói thế nào.

“Anh có chuyện muốn nói với tôi?” Trang Noãn Thần lên tiếng trước.

Châu Niên gật đầu, nhìn cô bất ngờ nói, “Dạo này anh ấy bận đến nỗi không có thời gian nghỉ ngơi, chạy đi chạy lại giữa Bắc Kinh và ngoại tỉnh, lúc buồn ngủ lắm mới đắp áo nhắm mắt một lát, cho dù ở Bắc Kinh anh Giang cũng chỉ ngủ trong phòng nghỉ của mình, hạng mục lần này hao tổn rất nhiều sức lực của anh ấy, anh ấy không rảnh bận tâm đến những người khác.”

Trang Noãn Thần nhìn Châu Niên, thật lâu sau mới mỉm cười, “Châu Niên, anh rốt cuộc muốn nói gì?”

Châu Niên khẽ thở dài, dứt khoát nói, “Tôi muốn nói với chị là, anh Giang không có hứng thú với cô Tá Y.”

Cô ngạc nhiên, nhất thời đứng cứng ngắt tại chỗ.

“Con người anh Giang làm việc không thích giải thích với người khác, có rất nhiều hiểu lầm cũng không muốn đi làm sáng tỏ, thế nhưng chị, tôi đi theo anh ấy lâu rồi thực sự có hiểu biết chút ít, anh ấy vì chị đã thay đổi rất nhiều.”

“Phải vậy không?” Trang Noãn Thần cười lạnh, “Trở nên càng tàn nhẫn?”

Châu Niên nhẹ nhàng lắc đầu, “Thực ra, nỗi đau của chị anh Giang đều biết, chị đau, anh ấy còn đau hơn cả chị.”

Lúc này đây, Trang Noãn Thần hoàn toàn giật mình.

“Còn nhớ tên con thỏ đó là Phi Phi không?” Trong phòng nghỉ riêng, Trình Thiếu Tiên nhấp rượu đỏ thản nhiên hỏi.

Giang Mạc Viễn rút hai điếu xì gà ra, nghe anh hỏi liền cười nhạt, ném một điếu thuốc cho anh, “Đương nhiên, đây là con vật đầu tiên và cũng là cuối cùng của đời tôi.” Châm xì gà, anh tựa vào lưng ghế, bổ sung thêm, “Hoặc là nói, đó là con vật bị anh trộm mất.”

Trình Thiếu Tiên cũng châm thuốc, rít một hơi xong nhìn Giang Mạc Viễn, “Con thỏ đó là giống hiếm có bác Giang mang từ nước ngoài về, anh rất vui hơn nữa còn đặt tên cho nó là Phi Phi. Tôi đi theo mẹ đến nhà anh chơi, thấy nó liền rất thích, bác Giang thấy tôi thích Phi Phi liền đem nó cho tôi.”

“Đương nhiên tôi không chịu rồi, ôm khư khư Phi Phi có chết cũng không buông, ba tôi thấy vậy đành phải thôi. Nhưng anh đã chấm Phi Phi rồi, nhân lúc tôi lơ là liền trộm Phi Phi đi.” Giang Mạc Viễn kể rõ sự tình năm đó.

Trình Thiếu Tiên cầm ly rượu đặt lên môi, rượu vang chảy xuống cổ họng, trái cổ lên xuống, “Chuyện này sau khi anh biết lại không quấy không khóc, bình tĩnh hết như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tôi nghĩ anh từ bỏ rồi, nhưng không ngờ chưa đầy hai ngày Phi Phi đã chết, chính bởi vì chuyện này tôi đã bị mẹ mắng cho một trận nên thân.”

“Điểm xuất phát của bác gái là tốt, tuổi còn nhỏ mà đã đi trộm đồ của người khác, tính này mà nuôi đến quen thì cũng không tốt.” Giang Mạc Viễn hút thuốc, rồi lên tiếng, gương mặt bị làn khói làm hư ảo, nụ cười bên khóe môi lại khiến người ta khó hiểu.

Trình Thiếu Tiên đặt xì gà sang một bên, rướn người về trước, cười nhẹ, “VẬY còn anh? Tôi trộm Phi Phi là bởi vì thích Phi Phi, anh giết Phi Phi là vì cái gì? Trả thù tôi sao?”

“Sai.” Đuôi lông mày Giang Mạc Viễn hơi nhếch, cười tỉnh bơ, “Tôi giết Phi Phi, là bởi vì tôi thích nó còn hơn cả anh.”

“Cho nên thà rằng hủy đi cũng không thể tặng cho người khác?”

Giang Mạc Viễn nhẹ nhàng nhả khói, “Yêu càng sâu, đau như cắt.”

“Hay cho câu đau như cắt.” Trình Thiếu Tiên cười, “Cho nên bắt đầu từ năm đó, chẳng những tôi biết được tính tình của anh nguy hiểm bao nhiêu, ngay cả bác trai cũng hiểu rõ tính anh. Anh yêu thương con thỏ kia hơn bất kỳ ai, nhưng khi giết nó lại không chút lưu tình. Mạc Viễn, đây chính là bản tính của anh, không chất nhận phản bội và mất mát, một khi thứ gì thuộc về anh cứ như vậy không có, anh sẽ nghĩ cách cướp lại, một khi cướp không được anh thà rằng hủy diệt.”

Giang Mạc Viễn cười nhạt, “Đây là khen tôi hay mắng tôi vậy?”

“Chuyện năm đó anh làm Cát Na sợ hãi, anh đi hỏi cô ấy xem, anh cảm thấy cô ấy khen anh hay mắng anh?” Trình Thiếu Tiên nheo mắt.

Giang Mạc Viễn cũng đặt xì gà xuống, lấy chai rượu qua rót một ly, động tác tao nhã, “Tôi còn nghĩ anh ở lại là vì để hồi tưởng một chút

giang sơn đã mất chứ.”

“So với thất bại ở trận chiến mở đầu, tôi càng quan tâm Trang Noãn Thần hơn cả.” Trình Thiếu Tiên nói thẳng vấn đề.

“À?” Giang Mạc Viễn cầm ly rượu lên, khế đung đưa, “Cho nên mở màn anh bắt đầu kéo tôi nhớ lại chuyện năm đó?”

“Sợ là anh sẽ xem Trang Noãn Thần thành Phi Phi.”

“Tôi có nên cười anh khéo lo xa không nhỉ?” Giang Mạc Viễn nhấp ngụm rượu, khéo môi như cười như không.

Làn khói thuốc nhanh chóng bị bầu không khí bên trong lọc sạch, giữa hai người là hương rượu vang nồng đậm, họ đều đang cười, nhưng dường như đang đấu đá nhau.

Trình Thiếu Tiên từ từ thu lại nụ cười bên môi, dứt khoát nói, “Giang Mạc Viễn, không phải tôi đã từng nói với anh, một khi phát hiện anh đối xử không tốt với Trang Noãn Thần, tôi tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

“Anh muốn thế nào? Giống trước kia trộm Phi Phi, trộm đi vợ tôi à?” Giang Mạc Viễn cũng sa sầm mặt, một vẻ lo lắng đang xâm chiếm đuôi lông mày.

“Đúng, nhưng lúc này không phải trộm, mà là mang cô ấy đi một cách quang minh chính đại.” Trình Thiếu Tiên gần từng chữ, “Cô ấy ở bên tôi sẽ sống tốt hơn ở bên anh luôn phải lo lắng đề phòng. Tôi không tin anh còn có thể giết cô ấy như giết Phi Phi.”

“Đương nhiên sẽ không.” Giang Mạc Viễn điều chỉnh tư thế ngồi, “Nhưng Thiếu Tiên, anh sẽ không mang cô ấy đi được đâu.”

Trình Thiếu Tiên lạnh lùng.

“Anh không phải Cố Mặc.” Giang Mạc Viễn cũng rướn người về trước đặt ly rượu xuống, thở dài, “Cho dù Noãn Noãn ở bên anh, chỉ cần cô ấy vui vẻ thì tôi chẳng sao cả.”

Trình Thiếu Tiên nghe xong hoàn toàn nổi giận, đứng bật dậy trừng mắt với anh, “Giang Mạc Viễn lời này của anh là có ý gì? Trang Noãn Thần là vợ anh đó! Cái gì mà ở bên tôi anh chẳng sao cả? Anh nghĩ gì? Chơi chán rồi muốn đá đi phải không?”

Quyển 7 - Chương 15: Vật đổi sao dời

Giang Mạc Viễn nhíu mày, chờ Trình Thiếu Tiên hét xong thì đưa tay đè vai anh xuống, “Anh ngồi xuống trước đã, vì đối phó Đức Mã các anh mà ba ngày rồi tôi không ngủ, bây giờ tôi cũng có tuổi rồi, không chịu được anh la mắng lớn tiếng như vậy đâu.”

“Giang Mạc Viễn anh rốt cục có ý gì, tốt nhất nói rõ ràng cho tôi! Nếu không tôi không dám đảm bảo lúc đứng lên lần nữa có cho anh một đấm không!” Trình Thiếu Tiên chật vật áp chế lửa giận, lần nữa ngồi xuống quan sát anh.

“Biết tại sao anh chưa xuất chiến mà đã chết trước rồi không?” Giang Mạc Viễn đưa tay day day thái dương, trong mắt đầy vẻ mệt mỏi, “Tính kiên nhẫn. Tôi còn chưa nói hết mà anh nổi giận làm gì?”

“Anh nói đi!” Trình Thiếu Tiên gầm lên.

“Anh thật sự tự cho mình là cái rốn của vũ trụ à? Anh đưa Noãn Noãn đi thì cô ấy liền theo anh? Không phải tôi nói khoác, anh hoàn toàn không mang cô ấy đi được, cho dù có thể dẫn cô ấy đi, tôi cũng dám khẳng định cô ấy sẽ không xảy ra cái gì với anh.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ.

Sự tức giận của Trình Thiếu Tiên thoáng hạ xuống, suy nghĩ hồi lâu mới lạnh lùng nói, “Anh quá coi thường sức hấp dẫn của tôi? Chẳng lẽ Noãn Thần không thể yêu tôi à?”

“Cô ấy hoàn toàn không yêu anh, anh cùng lắm chỉ có thể thành bạn

tri kỷ này nợ thôi. Cho nên nếu lúc Noãn Noãn ở chỗ anh có thể thoải mái, không gì giấu diếm nhau, tôi trái lại yên tâm hơn.” Giang Mạc Viễn nói.

Trình Thiếu Tiên ngạc nhiên, tia phần nộ cuối cùng sót lại nơi đáy mắt cũng tan biến, nhất thời lắc đầu cười bất đắc dĩ, “Giang Mạc Viễn rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?”

Giang Mạc Viễn lại có thể thở dài, lúc dựa sô pha liền nhắm hai mắt lại.

Trình Thiếu Tiên thoáng giật mình, anh từng gặp qua Giang Mạc Viễn mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần thế này.

“Thiếu Tiên, không lẽ tôi sai rồi sao?” Thật lâu sau Giang Mạc Viễn mới lên tiếng, vẫn nhắm mắt, tiếng nói lại có vẻ cô đơn.

“Anh ám chỉ cái gì?”

“Người cô ấy yêu luôn là Cố Mặc, trong tim trong mắt cũng chỉ có hắn. Tôi thường nghĩ, nếu lúc trước tôi không cưới cô ấy, có phải hiện tại cô ấy còn có thể cười rạng rỡ với tôi, có phải vẫn còn tin tưởng tôi, dựa dẫm vào tôi như trước hay không?” Giang Mạc Viễn nhắm mắt, nhíu mày, “Một đôi tình nhân rõ ràng bị tôi chia rẽ, cô ấy vì Cố Mặc không thể hạ quyết tâm sống bình dị với tôi, nhưng mà Thiếu Tiên à, tôi sao có thể sợ mất đi thế này.”

“Cho nên anh liền thô bạo với Trang Noãn Thần? Mạc Viễn, anh bị điên rồi hả? Chẳng lẽ anh không biết càng như vậy với cô ấy thì cô ấy sẽ càng sợ anh hay sao?” Trình Thiếu Tiên tuy tức giận nhưng giọng điệu lại nhẹ nhàng hơn, Giang Mạc Viễn trước giờ chưa từng yếu đuối thế này trước mặt anh, mà còn là vì một phụ nữ.

“Tôi yêu cô ấy, yêu đến ngay cả tôi cũng thấy sợ.” Giang Mạc Viễn đột ngột mở mắt, đáy mắt là nỗi đau sâu sắc, “Trước giờ tôi luôn cảm thấy phụ nữ rất lôi thôi cho nên cố gắng không chuốc lấy, ai dè lại bị một cô gái nhỏ bé thế này biến thành luống cuống. Từ đầu tới cuối điều tôi để ý cũng chỉ là trong lòng cô ấy vẫn còn Cố Mặc, cô ấy giấu tôi uống thuốc tránh thai, Thiếu Tiên, đây là sỉ nhục tôi.”

Trình Thiếu Tiên giật mình, anh không ngờ Trang Noãn Thần lại lén lút uống thuốc, kêu ngạo như Giang Mạc Viễn, loại đàn ông như anh ta sao có thể dễ dàng tha thứ chuyện thế này?

“Nói thật, tôi thực sự không biết phải đối xử với cô ấy thế nào, tôi muốn thương cô ấy thật tốt, nhưng tưởng tượng đến cô ấy với Cố Mặc liền nổi giận! Đối lại là người khác tôi sẽ bị mắg, đôi tình nhân người ta đẹp như vậy bị tôi chia rẽ còn muốn trái tim của người ta à? Cô ấy không cầm dao giết tôi là may mắn lắm rồi. Nếu là những người đứng xem tôi cũng chỉ sẽ nói, tiếc rằng tôi là người khởi xướng, tôi muốn cô ấy phải toàn tâm toàn ý yêu tôi, tôi chẳng những muốn con người cô ấy còn muốn cả trái tim của cô ấy. Anh nói xem, đây là tôi quá tham lam sao?”

Trình Thiếu Tiên cau mày, cầm ly rượu lên nhưng lại không uống.

“Tôi không thể tin tưởng cô ấy, người ta nói lòng dạ phụ nữ sâu tựa biển, cuối cùng xem như tôi đã được lĩnh giáo. Giang Mạc Viễn tôi xưa nay chưa bao giờ bị người phụ nữ nào đùa giỡn như vậy.” Anh thở dài thật mạnh, giọng khàn khàn, “Tôi mệt mỏi quá, tôi chưa từng có cảm giác mệt mỏi như bây giờ.”

Trình Thiếu Tiên nhìn anh, lúc sau lại chẳng biết nên nói gì. Con người Giang Mạc Viễn, từ lúc bước vào thương trường đến giờ chưa bao giờ than mệt, ở trong tự điển của anh ta hình như không tìm thấy từ ‘mệt’ này, hiện giờ cả thể xác lẫn tinh thần đều suy sụp ở

trước mặt anh kêu mệt, có thể thấy được anh thật sự mệt mỏi. Cảnh tượng này nhìn qua thật buồn cười, anh ta là bạn bè kiêm đối thủ, vừa rồi còn thắng anh một trận đẹp mắt, làm cho tài chính của Đức Mã suýt chút nữa bị lũng đoạn, hai người bây giờ lại có thể ngồi ở chỗ này nói chuyện bình thường. Nhưng nói đi phải nói lại, quan hệ của anh và Giang Mạc Viễn luôn luôn rất khô hài, trên thương trường có thể đấu đến người chết ta sống, trong cuộc sống lại rất hay trêu đùa nhau, nhưng tình hình giống hôm nay lại là lần đầu tiên.

“Tôi chỉ hy vọng anh đừng quá bức ép Noãn Thần là được, cô ấy sợ anh, tôi nhìn ra được.”

“Khả năng kiềm chế của tôi rất mạnh, nhưng ở trước mặt cô ấy lại mất hết.” Giang Mạc Viễn cười khổ lắc đầu, lại cầm điều xì gà lên châm, yếu ớt hút.

Trình Thiệu Tiên thở dài, cũng lắc đầu theo.

“Còn có, sau này đừng dẫn Noãn Noãn xuất hiện trước mặt Ben.” Trong làn khói thuốc, Giang Mạc Viễn giương mắt nhìn anh, “Tôi biết mục đích hôm nay anh dẫn cô ấy đến, nhưng chuyện thương trường đừng kéo cô ấy vào, xem như... Tôi nhờ anh.”

“Lòng anh đã như gương sáng vì sao lại còn muốn giúp Ben? Tạm thời không nói đến chuyện với năng lực đầu tư của anh đến công ty nào cũng không thành vấn đề, chỉ lấy bên Đức Mã cũng rất hy vọng anh gia nhập liên minh, Ben không đáng để anh giúp.” Trình Thiệu Tiên không hề che giấu mục đích, Ben có tiếng là đào hoa, đừng nhìn tuổi tác đã cao nhưng tính tình phong lưu vẫn không thay đổi, hơn nữa Ben ở trước mặt phụ nữ xưa giờ không thất thủ, ông ta chỉ cần biểu lộ một chút hành vi sẵn đón với Trang Noãn Thần thì sẽ bị Giang Mạc Viễn phát hiện, kiêu hãnh như Giang Mạc Viễn sao có thể chịu được điểm ấy? Anh tất nhiên cũng hiểu ý Ben.

“Nợ ân tình thì còn trả được, hạng mục này hoàn thành xong thì tôi sẽ đi.” Giang Mạc Viễn có chút dăm chiêu, thản nhiên nhả khói.

Trình Thiếu Tiên cũng không lường được nên đành thôi, “Nếu đã không bắt tay với nhau được, vậy chỉ có thể liều mạng ở trên thương trường.”

“Tôi bất cứ lúc nào cũng tiếp, đừng lấy Noãn Noãn ra làm nhược điểm của tôi là được.” Giang Mạc Viễn cong môi cười nhạt.

“OK, nhưng người khác thì tôi không dám cam đoan.” Trình Thiếu Tiên thấy nói chuyện cũng nhiều rồi, đặt ly rượu xuống đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Giang Mạc Viễn không nhúc nhích, dõi theo anh cười nhẹ, “Đối lại là người khác, tôi cũng sẽ không nường tay.”

Đề cập đến thương trường đối trá lọc lừa, anh khôi phục lại một Giang Mạc Viễn trầm ổn ung dung nhất quán.

Trình Thiếu Tiên cười nhẹ không nói gì, lúc đi tới cửa đột nhiên quay đầu lại nhìn anh nói, “Giang Mạc Viễn, tôi muốn nghe câu trả lời thật lòng của anh.”

“Nói.”

“Anh thật sự giết Phi Phi?”

Giang Mạc Viễn nghiêng đầu nhìn Trình Thiếu Tiên ở cửa, hồi lâu thản nhiên cười, “Thực tế, năm đó lúc Phi Phi bị anh bắt đi thì đã bị nhiễm bệnh Listeria, là một loại bệnh ung thư máu hiếm gặp, nó tiếp tục sống chỉ khổ sở mà thôi.”

Trình Thiếu Tiên rốt cục cũng hiểu, lắc đầu đành chịu, thì ra đây mới là nguyên nhân thực sự Phi Phi bị giết.

Nửa đêm, sương mù che khuất ánh trăng.

Ánh sáng xa vời duy nhất bị áng mây che khuất, chỉ còn lại đèn đường lập lờ bên ngoài.

Trên giường, Trang Noãn Thần ngủ chập chờn, giữa mơ hồ phía chân trời liên tục truyền đến tiếng sấm, báo hiệu ngày mai sẽ có mưa to.

Gió đêm thổi vào, cô co người lại, trong lúc ngủ mơ màng cảm giác rất lạnh rồi lại không mở mắt được, hình như cô nghe được tiếng có người đóng cửa, gió đêm biến mất, hô hấp tràn ngập mùi xạ hương dịu nhẹ.

Cô mặc chiếc váy ngủ màu trắng, chất vải sang trọng làm nổi bật làn da trắng, trong ngực ôm gối, mông lưng trần để lộ bên ngoài. Rất nhanh, có ngón tay thon dài chạm vào lưng cô, men theo chiếc cổ xinh đẹp như thiên nga trắng chậm rãi trượt xuống, ngón tay dừng lại nơi hồ điệp cốc xinh đẹp của cô, hình dáng hấp dẫn mê hoặc chúng sinh.

Dừng nơi hồ điệp cốc của cô, như là quyến luyến.

Trang Noãn Thần mơ màng cảm thấy một trận ngứa ngáy, cảm giác nơi lưng như được gió mát thổi qua, nụ hôn cực nóng men theo vị trí hồ điệp cốc lan lên trên, dừng ở sau gáy, ngứa ngáy khó chịu.

Cô choàng tỉnh, mở mắt là bị bóng người trong đêm tối làm hoảng sợ!

“Á...” Cô kinh hoàng hét toáng lên.

Bóng người ngồi bên giường không động, tựa như nhẩn nại đợi cô la xong, để mặc cô trút hên bất an cùng hoảng sợ trong lòng ra.

Trong không khí, mùi thuốc lá nhàn nhạt cùng hơi rượu thản nhiên lưu chuyển, còn có, mùi xạ hương nam tính.

Tách... cô ấn vệt đèn đầu giường, ánh sáng màu vàng nhạt chiếu vào gương mặt người đàn ông.

Là Giang Mạc Viễn.

Anh lại có thể hơn nửa đêm mới về nhà.

“Anh, anh muốn làm gì?” Trang Noãn Thần thấy rõ là anh liền hoảng loạn, người cứ thế lui về sau.

Áo sơ mi anh còn vương mùi rượu, có lẽ đã uống không ít, bóng dáng cao lớn bao phủ đỉnh đầu khiến cô ngạt thở, anh nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, thu hết toàn bộ hoảng hốt của cô vào trong mắt, rồi cười, “Đây là nhà tôi, em hỏi tôi về làm gì à?”

Anh cười càng mềm mại, cô càng sợ hãi.

Cơ thể lui đến đầu giường, “VẬY anh... nghỉ ngơi đi.” Nói xong, cô ôm gối đứng dậy.

Giang Mạc Viễn đột nhiên nhíu mày, quát khế, “Đứng lại!”

Cô bỗng cứng đờ.

“Đi đâu?” Giang Mạc Viễn ngồi bên giường nhìn bóng lưng cô, đồng tử như chim ưng.

Trang Noãn Thần không quay đầu lại, đè nén hoảng sợ trong lòng ra vẻ trấn tĩnh đáp, “Châu Niên nói mấy ngày anh chưa ngủ, em không muốn làm lỡ thời gian anh nghỉ ngơi.”

“Đêm nay không được đi đâu cả.” Anh cố nén tức giận trong lòng, thản nhiên nói.

Cô quay đầu nhìn anh, lạnh dọc sống lưng.

“Tôi nói rồi, tôi về nhà không muốn thấy em mặt lạnh, lại đây!” Giang Mạc Viễn bình tĩnh nói, đưa tay nới lỏng cà vạt.

Trang Noãn Thần bấu chặt cái gối, hồi lâu mới từ từ bước lên, ở trước mặt anh nhấn mạnh, “Giang Mạc Viễn, ngày mai em muốn đi làm.”

“À, vậy sao? Đã như vậy thì càng không thể làm lỡ thời gian.” Anh nhếch mày cười khế.

Cô ngẩn ngơ.

Anh lại đứng dậy, cúi đầu áp sát má cô, mớ râu mới nhú làm da thịt cô đau đớn, nhanh chóng kéo gáy cô lại, nói nhỏ, “Đêm nay hầu hạ tôi cho tốt.”

Quyển 7 - Chương 16: Lễ vật bị hủy

Trái tim Trang Noãn Thần run lên, không biết là bởi vì lời nói của anh hay vì cơn đau do mớ râu tạo thành, thân mình rụt lui theo bản năng đẩy anh ra, trong đầu lại hiện lên hình ảnh vô cùng đau đớn kia, phòng bệnh mờ ảo, cô bất lực như chú chim bị anh bẻ cánh, đêm đó cô đã đau khổ cầu xin anh, khẩn xin anh, sự dịu dàng cùng chăm sóc của anh khi xưa bay biến hết, anh như con thú cắn nuốt cô, cô thì không dám kêu tiếng nào.

Một Giang Mạc Viễn như vậy, sao cô lại không sợ chứ? Thế nhưng đẩy anh ra thì tâm lý cô càng hoảng loạn, một khi anh tức giận...

Quả nhiên, thái độ của cô khiến Giang Mạc Viễn đột nhiên sững sờ, híp mắt tỏ vẻ không vui: “Em đang làm gì vậy?”

Hơi thở Trang Noãn Thần dồn dập, xưa giờ cô chưa từng phòng vệ anh, cô đã quen với sự chăm sóc dịu dàng của anh, với một mặt khác đó của anh cô vẫn chưa làm tốt công tác chuẩn bị và đề phòng, cô đoán không ra hậu quả chọc giận anh sẽ như thế nào, nhưng cho dù lấy sức lực ra đối kháng anh thì chính cô sẽ thảm bại.

“Trang Noãn Thần, nếu không ngoan ngoãn bước đến đây thì đêm nay em đừng hòng ngủ được, ngày mai cũng đừng mơ sẽ bước ra khỏi cửa nhà này.” Giang Mạc Viễn không nổi giận, ngồi xuống giường nhìn chăm chăm cô, bình đạm nói.

Như chùy sắt nện xuống ngực, cô ngạc nhiên rồi nhanh chóng ngậm miệng, đầu ong ong, ngữ điệu của anh tuy nhẹ nhưng lại đủ uy hiếp,

bàn tay đang nắm chặt dần buông ra, thật lâu sau mới nặng nề bước đến.

Cô và anh sao lại lâm vào tình trạng hôm nay? Cô không rõ lắm, nhưng có một chuyện rất rõ, người đàn ông trước mắt này không phải là Giang Mạc Viễn mà cô quen. Có lẽ, tính nhẩn nại của anh đã sớm dùng hết.

Đứng trước mặt anh, hơi rượu thản nhiên bao phủ lấy cô làm cô mơ màng, người đàn ông này sau khi say rượu quay về nhà tám phần là chuyện cô xuất hiện ở bữa tiệc rồi, anh muốn tra tấn cô như thế nào cô không biết, nhưng có một điều cô khẳng định, chỉ cần cô ngoan ngoãn, ít ra có thể giảm bớt chút thống khổ.

Đưa tay im lặng tháo cà vạt giúp anh, cởi bỏ từng nút áo sơ mi, chất vải mỏng làm cô cảm nhận được cơ ngực rắn chắc dưới lòng bàn tay, cởi áo sơ mi mở xong, lồng ngực màu lúa mạch kiên cố được ánh đèn vàng nhạt nhuộm đậm sáng bóng.

Vòm ngực rộng rãi phân ra thành hai khối cơ ngực rắn chắc, cùng với hơi thở trầm khàn của anh mà phập phồng theo quy luật. Cơ bụng sáu múi rõ ràng, cơ tam giác cánh tay mạnh mẽ khiến người khác mơ màng.

Đường cong lưu loát ở sau lưng, Trang Noãn Thần đưa tay tháo mở thắt lưng da rồi trì hoãn thật lâu không có hành động tiếp theo, đai lưng bằng da lạnh lẽo giống như con người anh, đang chần chờ, Giang Mạc Viễn lại nắm lấy tay cô, chỉ dẫn cô cởi bỏ thắt lưng.

“Em, em đi lấy đồ cho anh thay.” Trang Noãn Thần bối rối không thôi, trái tim theo cổ họng sắp phọt ra ngoài, vừa định xoay người lại bị Giang Mạc Viễn giữ chặt.

“Gấp cái gì?” Tiếng nói thanh thuần của anh như bóng đêm gợi cảm, một bàn tay kéo ôm cô vào lòng.

Trang Noãn Thần mất trọng tâm té ngồi trên đùi anh, không đợi cô phản kháng, môi Giang Mạc Viễn đã hạ xuống.

Tim lỡ nhịp, hàm răng lại bị cạy mở một cách thuần thực, đòi lấy hương thơm đàn hương từ trong miệng cô.

Mùi rượu nhàn nhạt cùng mùi xạ hương tự nhiên trên người anh đan xen vào nhau tạo thành một mùi hương kỳ lạ, triền miên dễ ngửi lại mê hoặc lòng người, trong một đêm như thế này, đàn ông say rượu hình như càng thêm nguy hiểm.

Trang Noãn Thần cố gắng duy trì sự bất động của mình, tuyệt không phản kháng, cô nghĩ, chỉ cần có thể chiều theo ý anh, ít nhất không cần chặt vật như đêm đó. Nhắm chặt hai mắt, hàng mi dài chặt chẽ hình thành hình ảnh xinh đẹp, chỉ là cô luôn khẩn trương, toàn thân đều gồng cứng đến cực hạn.

Môi anh uyển chuyển lần xuống dưới, râu anh cọ vào da thịt cô tạo thành những mảng đỏ hồng, nụ hôn của anh càng ngày càng mãnh liệt, bàn tay dứt khoát kéo dây váy ngủ xuống, da thịt trắng nõn đập vào mắt anh.

Giang Mạc Viễn không thể kiềm chế được tự động chui vào nơi no đủ của cô, môi anh gần như lạc lối.

Trang Noãn Thần cắn môi dưới để ngăn cản cảm giác khác thường nơi ngực mình, anh chừa một tay để chống đỡ cơ thể mình, còn bàn tay kia ở sau lưng cô càng thêm càn quấy, cô đưa tay chống lên vòm ngực anh, lại càng cổ vũ anh phải cướp đoạt nhiều hơn.

Dưới ánh đèn, cô như con mèo bị nhốt không thể nhúc nhích, mà hương thơm ngọt ngào của cô hiển nhiên kích thích thú tính bẩm sinh của Giang Mạc Viễn, con người anh đen tối đáng sợ, hơi thở khàn khàn phả lên thân thể cô.

Cô cảm thấy bản thân như bị đặt trong lò luyện, càng thêm sợ hãi khi nhìn thấy khát vọng cuồng điên của anh, muốn giãy dụa lại bị anh phát hiện, đôi mày đột nhiên nhíu lại, vẻ dịu dàng vừa mới xẹt qua mắt phút chốc tan biến, bàn tay anh đè xuống, Trang Noãn Thần chật vật quỳ gối xuống mặt thảm.

Cô cũng đã từng thấy xấu hổ như hôm nay.

Đó là ở bờ biển, anh thức suốt đêm vì để quay lại cảnh mặt trời mọc đẹp nhất cho cô, cô lại ôm anh làm gối ngủ ngon lành, đợi khi cô thức dậy, nước bọt cô đã làm ướt quần anh.

Lúc đó cô xấu hổ muốn chết, nhưng lại không hoảng sợ như hôm nay.

Bởi vì thời điểm đó cô cố nào kiên quyết anh không có khả năng thương tổn cô, anh tao nhã bao nhiêu, nhưng hôm nay cô mới biết được, đàn ông, thực sự rất đáng sợ.

Cô trợn mắt nhìn Giang Mạc Viễn kéo tay cô qua, chỉ dẫn cô kéo khóa quần anh xuống.

Dưới quần là lực lượng ngang tàng.

Ngay sau đó, lực lượng này lại không che giấu, phơi bày trong không khí.

Cô kêu lên sợ hãi, Giang Mạc Viễn lại đưa tay nhẹ tì môi cô, thán

nhiên cười, “Nếu không muốn để tôi chạm vào người em, vậy thì dùng miệng đi.”

Lời anh nói như sấm sét.

Trang Noãn Thần trừng lớn hai mắt, tuy lúng túng u mê nhưng cũng ý thức được nguy hiểm đang cận kề, toàn thân cô run rẩy kịch liệt, liều mạng lắc đầu nhưng cũng không thoát được sức mạnh của anh, tay anh kéo mạnh cô đến giữa hai đầu gối, chế ngự gáy cô, theo đó là nhắc thất lưng một cái.

Phút chốc, ngạt thở kéo đến.

Miệng cô không chứa nổi thứ khổng lồ của anh, nhất thời nước mắt lăn dài, nức nở, hai tay liều mạng đánh đui anh, nhưng hoài công vô ích.

Không khí càng lúc càng thiếu.

Người đàn ông kia lại bắt đầu hành vi cuồng dã của mình.

Giang Mạc Viễn, chưa từng đối xử như vậy với cô, cơn đau như dùi núi lấp biển kéo ập đến, cô hận, rất muốn cắn anh thật mạnh, lại bởi vì lực lượng cứng rắn kia không khớp với hàm cô, cái miệng nhỏ nhắn bị chặn đến cực hạn, cố gắng cắn mạnh cũng chẳng xong.

Nước mắt ướt đầm khuôn mặt, lại kéo theo động tác anh hạ xuống. Cô có thể theo khoảng cách tiết tấu anh mà nắm bắt không khí.

Dưới ánh đèn vàng nhạt, Giang Mạc Viễn ngồi trên giường, áo sơ mi trên người rộng mở, bàn tay rắn chắc nắm gáy cô hướng dẫn, dưới ánh đèn sáng lên ánh hào quang của con mãnh thú hăng tiết.

Sự thống khổ cùng khuất nhục của cô đổi lấy sự ngang ngược và dũng mãnh của anh.

Dưới quần, cơ đùi với bắp thịt đàn hồi kia, anh mặc sức chinh phạt Trang Noãn Thần, mà cô chỉ có thể yếu đuối tì giữa hai chân anh, như là một con cừu bất lực tìm kiếm sự nương tựa kiên cố nhất.

Nước mắt như thác lũ, chạy vào trong khoang miệng bị anh nhét đến cực hạn, cảm cô mở lớn hết mức, có lẽ đã chết lặng, suối tóc suôn mềm kia giờ rối bù, vài sợi tóc vì mồ hôi mà dính lên mặt cô, cả khuôn mặt như vậy lại càng phát ra vẻ quyến rũ lẳng lơ.

Thân thể cô vô cùng mịn màng, bị anh nắm trong tay tha hồ chinh phục.

Còn cơ ngực của Giang Mạc Viễn bởi vì mỗi một lần nảy lên mãnh liệt, cơ bụng sáu múi phập phồng lên xuống, dáng người lóe ra lửa dục dâng tràn.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Trang Noãn Thần cảm thấy bản thân sắp chết.

Miệng đau môi đã sớm không sánh kịp nỗi đau khi đáy lòng bị xé toạt, cảnh tượng dưới đèn này, vĩnh viễn là nỗi nhục nhã ê chề cùng đau đớn khổ sở khó phai mờ.

Đỉnh đầu cô là hơi thở ồ ồ của anh, hai tai đã căng đến cực hạn, cứ ù ù ong ong.

Thời gian như dừng ở cảnh này.

Thảm lông mềm mại đắm vào đầu gối cô, Trang Noãn Thần cảm thấy ngay cả sức lực để đứng lên cũng không có, đầu gối quỳ lâu quá nên

đã tê rần.

Lại không biết qua bao lâu, Giang Mạc Viễn đứng dậy, bàn tay anh đặt lên khuôn mặt cô, ngón tay thon dài hung hăng kéo mặt cô lại.

Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn anh tiếp tục công tiến.

Dần dà, lực của Giang Mạc Viễn càng thêm nhanh mạnh.

Trang Noãn Thần đã sắp không thể chống đỡ chấn động như vậy, cả khoang miệng đã biến dạng, trong cổ họng truyền đến tiếng muốn nôn mửa, âm thanh ư ư theo khe hở của khoang miệng bị nhồi nhét truyền ra.

Hai tay cô muốn đẩy Giang Mạc Viễn ra, nhưng lại chẳng có tác dụng gì với thân hình cường tráng của anh.

Toàn thân anh đều phát ra lực lượng cực mạnh cùng sức nóng vô hình.

Trang Noãn Thần nghe được Giang Mạc Viễn phát ra tiếng gầm điên cuồng thú tính, bàn tay anh gần như muốn bóp nát cô, đè mạnh cô khiến nước mắt cô rơi đầy.

Cô không thể chống đỡ thêm nữa, chỉ có thể nắm lấy quần anh, tựa như bị xé rách, nhưng miệng cô không kêu ra được tiếng nào.

Vẫn đục thối quét khoang miệng cô.

Cô sặc đến muốn ho khan.

Giang Mạc Viễn lại ép cô ngửa mặt lên, ra lệnh, “Nuốt xuống đi.”

Cô mở to hai mắt đắm lệ, hoảng sợ nhìn thấy khuôn mặt thỏa mãn kia của anh.

Anh vừa thu tay lại chế ngực gáy cô, cô vô lực há miệng chỉ có thể thuận thế nuốt xuống thứ vẫn đục ấy, lại theo khóe miệng tràn ra, dính vào xương quai xanh.

Trong không khí, nồng nặc mùi hoang mang.

Giang Mạc Viễn thỏa mãn thở ra, ôm lấy cô, cúi đầu hôn xuống trán cô, thấp giọng nói, “Cưng à, em giỏi lắm.”

Trang Noãn Thần ở trong lòng anh đã sớm mất đi tri giác, cả người như lễ vật bị hủy, chua chát hóa thành đau đớn, hai gối vì quỳ lâu nên bầm tím, mặt cô tái nhợt dọa người, để mặc anh bế vào phòng tắm.

Quyển 7 - Chương 17: Mới vào Vạn Tuyên

Thứ hai, Trang Noãn Thần vẫn đi làm.

Dấu hôn khắp người cùng chiếc môi sưng đỏ đến tận tối chủ nhật mới nhạt bớt.

Thứ bảy, Giang Mạc Viễn không ở nhà, Cố Mặc lại gọi điện đến, cô vừa thấy số của anh liền không dám nhận, sợ lại có chuyện gì.

Tối chủ nhật, Giang Mạc Viễn quay về biệt thự, cô lo sợ không biết làm sao, anh lại không thô bạo với cô, chỉ ôm cô ngủ, cô đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị bị anh tàn sát bừa bãi, nhưng, Giang Mạc Viễn hình như rất mệt, nằm xuống không bao lâu liền nặng nề ngủ thiếp đi, cánh tay rắn chắc luôn đặt ở eo cô không rời.

Cô vốn rất sợ, nhưng hồi sau cơn buồn ngủ lại kéo đến.

Đêm đó lại là mộng đẹp.

Đợi đến khi cô thức dậy bên ngoài trời đã sáng.

Trên bàn ăn vẫn là bữa sáng do anh chuẩn bị.

Đến Sùng Văn Môn, Giang Mạc Viễn dừng xe, thoáng nhìn qua tòa nhà rồi nhíu mày, “Đây là chỗ làm của em?”

Trang Noãn Thần ước gì có thể lập tức xuống xe nhưng không dám lỗ mãng, nhẹ nhàng gật đầu, lát sau mới nói, “Giờ cũng muộn rồi, em

lên đó nhé.”

“Đợi đã.”

Người cô cứng đờ.

Giang Mạc Viễn lại chồm người đến, giúp cô mở dây an toàn, đưa tay chạm vào mặt cô. Cô hoảng hốt quay mặt đi theo phản xạ, tay anh đình trệ ở không trung.

Cô như cây cung bị kéo căng.

Hồi lâu lại nghe Giang Mạc Viễn thở dài, đưa tay kéo mặt cô qua, vén mớ tóc ra sau tai cô, cử chỉ dịu dàng, “Buổi trưa đừng vì tạm bợ mà ăn thức ăn nhanh đó.”

Sự quan tâm bất ngờ khiến cô hơi ngạc nhiên, mau chóng cụp mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Ánh nắng xuyên qua cửa kính xe, nhẹ nhàng chiếu lên mặt cô, vẻ mặt tái nhợt của cô anh đều thấy, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua vẻ đau lòng.

“Đưa ví cho anh.”

Trang Noãn Thần giương mắt nhìn anh khó hiểu.

Thấy cô không nhúc nhích, anh không nói gì trực tiếp lấy túi của cô qua, tìm ví tiền nhìn thoáng qua rồi nhíu mày, lại lấy ví của mình ra, đem tất cả tờ tiền có giá trị lớn bỏ vào trong ví của cô.

“Em không cần...”

“Buổi trưa qua nhà hàng ở đối diện ăn cơm, đừng làm dạ dày của mình chịu ấm ức.” Anh làm ngơ, cất ví vào rồi trả túi cho cô, dặn dò.

Trang Noãn Thần nhìn lướt qua nhà hàng mà anh nói, trời ạ, cấp mở tiệc chiêu đãi quan viên chính phủ...

“Sắp tan ca thì gọi điện cho anh.”

Trang Noãn Thần cúi đầu thật thấp, khẽ nói, “Làm gì?”

“Xe em hiện tại không chạy được, anh đến đón em tan ca.” Giang Mạc Viễn nhẫn nại nói.

“Không cần đâu, em, em...” Cô lắp bắp.

Giang Mạc Viễn không ngắt lời cô, chỉ im lặng nhìn cô chăm chăm.

“Hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm, có thể tối nay có tiệc chúc mừng của đồng nghiệp mới, mấy nhân viên cũ bình thường đều muốn mở tiệc chiêu đãi đồng nghiệp mới...” Trang Noãn Thần cố gắng khiến cho giọng nói của mình thật bình thường.

Giang Mạc Viễn nhìn cô im lặng, hồi lâu sau mới nói, “Tối nay đừng chơi đến khuya, nếu có uống rượu thì gọi điện cho anh.”

Anh dường như lại trở nên dịu dàng săn sóc như xưa.

Chỉ là, cô không dám tin nữa.

Nhẹ nhàng gạt đầu, lấy túi vội vàng xuống xe.

Giang Mạc Viễn hồi lâu vẫn chưa lái xe đi, nhìn bóng lưng chạy trốn chết của cô, đau đớn sâu trong đáy mắt đột nhiên nổ tung, nhanh

chóng lan ra toàn thân...

Ai cũng nói thời buổi này giám đốc đầy rẫy, đập xuống một cái trứng mười người, trong đó hết chín người là giám đốc.

Vào Vạn Tuyên, câu nói này hình như càng chân thực hơn.

Phương Trình chủ động kéo Trang Noãn Thần đi giới thiệu với từng đồng nghiệp, vô cùng nhiệt tình.

Vạn Tuyên, công ty quảng cáo không lớn không nhỏ, thậm chí có thể nói số lượng nhân viên của cả công ty còn không sánh được với một bộ phận của Đức Mã.

Trịnh Liệu Linh ở lễ tân lại được mọi người đặt cho biệt danh là ‘Chính Diệu Linh’ (Đang tuổi thanh xuân), mới hai mươi tuổi đầu đúng là đang lúc thanh xuân, vậy mà đứng ở quầy lễ tân còn kiêm luôn tất cả công việc hành chính của Vạn Tuyên.

Quản lý kế hoạch hoạt động Vương Tranh, đeo kính gọng đen cỡ lớn, nhìn rất giống với A Lạp Lôi.

Quản lý môi giới Phương Tiểu Bình, phong cách giản dị, cột tóc đuôi ngựa cá tính, nhìn thế nào cũng khác với nhân viên môi giới của Đức Mã.

Thực hiện hoạt động Thi Lỗi, hay cười, áo sơ mi ca rô cùng quần bò đơn giản, sạch sẽ, anh ta là người nam thứ hai trong công ty sau Phương Trình.

Biên soạn đối ngoại Hoàng Đan Đan, rất con gái, thích ăn cay, làn da

lại trơn bóng như trứng gà bóc, chẳng qua trên trán nổi cái mụn lớn, giới thiệu bản thân với Trang Noãn Thần xong liền ỉu rĩ trách móc không khí Bắc Kinh quá ô nhiễm, hè năm nào cũng nổi mụn.

Cả công ty, thêm giám đốc nữa thì chỉ có sáu người, hai bộ phận lớn là kế hoạch hoạt động và môi giới chỉ có hai quản lý, chỉ vậy thôi liền không thể so với Đức Mã, ở Đức Mã chỉ là bộ phận môi giới thôi đã mở rộng đến sáu nhóm, càng khỏi nói tới nhân viên gấp mấy lần chỗ này.

Vạn Tuyên, nói thật như một phòng làm việc, nhỏ nhưng chất lượng.

Đương nhiên, Trang Noãn Thần còn quên một người, chính là chị Phương lao công, chị ấy mới ngoài ba mươi, ở quê lên làm công, thái độ làm người sáng khoái thẳng thắn, động tác làm việc nhanh nhẹn, khác với lao công ở Đức Mã, chị Phương và nhân viên ở Vạn Tuyên như một tập thể, ai ăn xong cái gì mà không bỏ vào thùng rác là sẽ bị chị phê bình, đôi khi Phương Trình cũng không ngoại lệ.

Một công ty nhỏ như vậy, theo lý thuyết Trang Noãn Thần sẽ không đến, nhưng không biết tại sao thấy mọi người lòng cô lại bình yên đến lạ, hết như thấy được chính mình trước kia.

Ngoại trừ Phương Trình lớn tuổi hơn cô ra, nhân viên ở đây đều nhỏ tuổi hơn cô. Chức vụ của cô là giám đốc, thực ra càng như là phó tổng giám đốc, bởi vì ngoài Phương Trình, chức vụ của cô ở công ty là cao nhất.

Trang Noãn Thần hôm nay mặc đồ công sở, tinh tế đúng mực, áo khoác dài giảm bớt cảm giác lạnh lùng cứng nhắc của đồ công sở, đồng thời giảm thiểu ánh nhìn dò xét của người mới vào. Bởi vì diện tích công ty nhỏ, cô chủ động yêu cầu ngồi cùng với nhân viên, như vậy càng như một đội.

Không đến hai mươi phút, Trang Noãn Thần liền nắm được toàn bộ Vạn Tuyên, sau khi Phương Trình ra ngoài làm việc, cô liền triệu tập mọi người đến mở cuộc họp.

Hoàng Đan Đan còn đang ăn sáng, vừa nghe họp liền vớt bánh mì trong tay, Trang Noãn Thần lại nhẹ nhàng nói, “Không sao đâu, mang vào phòng họp vừa ăn vừa nói chuyện.” Hoàng Đan Đan kinh ngạc mở to mắt, có lẽ không ngờ đi họp lại có thể thoải mái như vậy.

Vào phòng họp trái lại không dám ăn, tất cả mọi người đều lo lắng nhìn Trang Noãn Thần, Trang Noãn Thần cười cười, “Còn ai chưa ăn sáng không? Cứ đem vào đây ăn đi.”

Một câu nói ra khiến ai cũng ấm lòng.

Trang Noãn Thần không nghĩ vậy, lúc ở Đức Mã đã sớm có thói quen này, thời gian mọi người tăng ca rất nhiều, lại thường xuyên họp hành, nếu không nhân lúc họp mà ăn chút gì thì sao có thể chịu được, Vạn Tuyên rất nhỏ, thậm chí có thể nói trong mắt người ngoài như một căn phòng trong nhà vậy, nhưng cô có thể nhìn ra được Phương Trình là người làm việc rất có tâm, cô thà là không nhận việc này, nếu đã nhận thì phải làm tốt nhất có thể.

Đợi tất cả mọi người ăn sáng xong xuôi, Trang Noãn Thần trở lại chuyện chính, yêu cầu họ báo cáo một chút công việc đầu tuần.

Nhìn ra được Vạn Tuyên luôn nhận những hạng mục nhỏ, ví dụ như Vương Tranh đang báo cáo công việc ở siêu thị, công việc này thuộc về công ty truyền bá khác phải làm, lại thành hạng mục duy nhất trước mắt của Vạn Tuyên.

Nhân viên tận tâm đến mấy cũng sẽ có lúc mệt mỏi lười biếng, Trang

Noãn Thần phát hiện một hạng mục nhỏ như vậy họ lại có thể làm tận hai tháng, mọi người mặc dù đang báo cáo công việc, nhưng có thể nhìn ra được tâm tư muốn làm qua loa cho xong.

Sau khi đợi mọi người báo cáo xong tất cả, Trang Noãn Thần tự hỏi thật lâu rồi bỗng nhiên nói, “Theo tôi được biết, dòng sản phẩm sữa này mới được đưa ra thị trường khoảng ba tháng, trước mắt kênh duy nhất chính là siêu thị, vậy mọi người đã đi gặp người phụ trách bên đối phương chưa? Đối phương có ý định mở rộng kênh truyền hay xây dựng thương hiệu sản phẩm gì không?”

Vương Tranh thở dài, “Đối phương đương nhiên có ý xây dựng thương hiệu rồi, chỉ tiếc công ty chúng ta quá nhỏ, đối phương muốn tìm công ty lớn hơn.”

“Đúng vậy giám đốc Trang, công việc trưng bày kệ riêng của chúng ta là thuộc về công ty thuê ngoài, chúng ta làm gì có cơ hội xây dựng thương hiệu sản phẩm chứ?” Phương Tiểu Bình gãi đầu, lắc đầu nói.

Trang Noãn Thần gõ bàn phím, tìm ra tư liệu về công ty chế phẩm sữa này, cẩn thận phân tích hồi lâu rồi nói, “Như vậy, chúng ta có thể bắt đầu từ buổi giới thiệu sản phẩm.”

“Chúng ta? Có thể đến được buổi gặp gỡ giới thiệu sản phẩm của họ không?” Hoàng Đan Đan thất kinh.

Phương Tiểu Bình cũng khó tin nhìn Trang Noãn Thần.

“Hoàng Đan Đan, tự thấy trình độ viết lách của em như thế nào?” Trang Noãn Thần cười nhìn cô.

Hoàng Đan Đan giật mình, “Cũng tạm tạm...”

“Chị đã xem qua một bài giới thiệu của em, thật sự rất khá, có thể dùng từ ngữ ngắn gọn để miêu tả được công dụng cùng tính năng nổi bật của sản phẩm, hơn nữa còn xem qua mấy bài viết của em trên tạp chí, nói một cách tổng thể, năng lực biên soạn đối ngoại của em không thua gì công ty lớn.” Lúc còn ở Đức Mã, Trang Noãn Thần chính là từ công việc soạn thảo đi lên, cho nên cô có thể phân tích được bản giới thiệu đó là hay hay dở.

Và lại cô cảm thấy, nhân viên của Vạn Tuyên vô hình chung bị nhiễm bệnh tự ti, không khí thế này không ổn, cô phải hoàn toàn phá vỡ vòng lẩn quẩn này. Ai nói công ty nhỏ sẽ không thể tồn tại? Nếu đối phương ngại công ty nhỏ, được thôi, cô sẽ xem Vạn Tuyên như phòng làm việc được tách ra bên ngoài.

Về mặt Hoàng Đan Đan kinh ngạc vui mừng, “Thật không chị?”

“Cho nên, nếu giao bài giới thiệu sản phẩm sữa này cho em làm, không thành vấn đề đúng không?” Trang Noãn Thần nhẹ nhàng cười, người trẻ tuổi đều cần cổ vũ.

Cô như vậy tâm trạng khác hẳn khi làm việc ở Đức Mã, ở đó, cô không có thời gian dạy người khác phải làm như thế nào, bởi vì công ty sẽ có ban chuyên môn đào tạo nhân viên, bởi vì ở Đức Mã như tác chiến, giỏi thắng dở chết, ai không thích ứng lập tức bị đào thải. Nhưng ở chỗ này thì khác, nơi này nhìn qua không nhiều thị phi lắm, người tuy ít nhưng tôn trọng lẫn nhau là được, giống như cô lại trở về với đội của mình, nhưng lần này tinh thần và sức lực cô phải bỏ ra càng nhiều hơn, rất nhiều hạng mục đều phải dựa vào mình cô đi đàm phán giành về.

“Em... không thành vấn đề!” Hoàng Đan Đan thoáng chần chừ một chút rồi lập tức trả lời một cách kiên định.

“Được.” Trang Noãn Thần nhìn mọi người, “Mọi người phải nhớ, năng lực của mọi người thực sự không liên quan nhiều đến thực lực của công ty, chỉ cần mọi người làm tốt, từ đó chúng ta có thể nhận được hạng mục lớn vào lần tới, tiếp theo chuyện mọi người cần làm chính là, quảng bá sản phẩm sữa này rộng rãi, như vậy chúng ta sẽ không còn là công ty thuê ngoài trong mắt người khác nữa, hiểu chưa?”

“Đã hiểu!” Ý chí chiến đấu của mọi người đều được nâng cao hơn.

Vương Tranh đẩy mắt kính trên mũi, “Chị, chúng ta phải làm thế nào để có thể nhận được hạng mục này?”

Trang Noãn Thần suy nghĩ, “Đầu tiên tôi muốn biết công việc bày kệ riêng còn mấy ngày?”

“Công việc vẫn luôn kéo dài, đối phương lại thanh toán chậm, chúng ta cũng không tính được thời gian.”

“Hai ngày, tôi chỉ cho mọi người hai ngày để hoàn thành công việc trong tay.” Trang Noãn Thần dứt khoát ra lệnh, “Vương Tranh tuần tiếp theo chuẩn bị phương án bước đầu của hoạt động ra mắt, Thi Lỗi khảo sát hiện trường hoạt động, đem tất cả tài liệu nhà cung ứng có thể dùng làm thành danh sách đưa cho tôi, Phương Tiểu Bình định ra danh sách truyền thông, đến lúc đó đưa vào trong phương án của Vương Tranh, chỉ một tuần, đã hiểu hết chưa?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng nhanh chóng gật đầu.

Quyển 7 - Chương 18: Thừa cơ tiến lên

Trang Noãn Thần vừa mới vào công ty mới, theo thông lệ, giữa trưa cô mời mọi người qua nhà hàng ở đối diện ăn tiệc lớn, giá cả đắt đỏ, nếu bình thường cô đau lòng lắm, nhưng xét thấy tiền trong ví là do người nào đó bỏ vào, cô coi như là tiêu tiền hả giận. Buổi tối là tiệc chào đón cô gia nhập do Phương Trình tổ chức, lúc chiều cô có đề nghị với Phương Trình việc tuyển thêm nhân viên, thành viên của Vạn Tuyên ít quá, trước mắt họ chỉ có thể tiếp nhận vài hạng mục nhỏ, một khi thật sự nhận giới thiệu sản phẩm sữa thì nhân lực chắc chắn không đủ.

Phương Trình giữ quyền bảo lưu với thông báo tuyển dụng nhân viên này, Trang Noãn Thần nhấn nại phân tích tình hình hiện tại với anh, cuối cùng chỉ tạm thỏa hiệp, ít nhất cần phải tuyển thêm một người thực thi hoạt động, chỉ có mình Thi Lỗi, cho dù anh ta có ba đầu sáu tay cũng không thể làm hoàn hảo được.

Trang Noãn Thần nhanh chóng rơi vào tình trạng cuồng công việc, cô biết rất rõ, vào Vạn Tuyên là cô phải nỗ lực mắt xem sáu đường tai nghe tám hướng, rất nhiều việc phải tự đi làm, từ chuyện thảo luận với khách hàng phương án, từ sáng tác bài viết đến kế hoạch hiện trường hoạt động, từ thành lập quan hệ hợp tác lâu dài với nhà cung ứng đến gây dựng quan hệ với giới truyền thông, tất cả mọi việc phải do cô lo liệu.

Tất cả nhân viên Vạn Tuyên chia làm hai nhóm, một nhóm mau chóng hoàn thành hạng mục bày kệ riêng ở siêu thị, một nhóm họp phân tích thảo luận tình hình sản phẩm sữa, từ vi mô đến vĩ mô, thị

trường ngang dọc, phân tích đối lập của đối thủ cạnh tranh đến thử tìm kiếm điểm nổi bật mới của sản phẩm sữa này, bởi vì nhân lực không đủ, nên ngay cả Trịnh Diệu Linh ở lễ tân cùng chị Phương lao công đều mặc giáp ra trận, chạy đến siêu thị hỗ trợ.

Trang Noãn Thần sẽ không đánh trận không nắm chắc, hơn nữa kinh nghiệm làm việc nhiều năm như vậy, cho dù là người địa phương bắt đầu lại lần nữa cũng không cần phải xông loạn như ruồi bọ không hề có cách thức phương pháp, cô đã qua cái thời ngây ngô cùng khờ dại bước vào xã hội, sẽ không ngốc đến nỗi lỗ mãng xông vào công ty đối phương trình bày phương án này nọ, hành vi thế này không phải dũng cảm mà là ngu xuẩn, sẽ không đạt được cơ hội mà đối phương cho, ngược lại sẽ khiến đối phương phiền chán.

Lúa tốt nhờ phân người đẹp nhờ lựa, điều cô cần phải làm là thừa cơ tiến lên, vận dụng mối quan hệ tích lũy nhiều năm để đạt được mục đích cuối cùng, khi một tên ăn mày chạy đến trước mặt bạn nói ra suy nghĩ đương nhiên bạn sẽ không quan tâm đến, nhưng khi một tên ăn mày có mối quan hệ phức tạp khổng lồ chạy đến trước mặt bạn nói chuyện thì bạn sẽ không dè bủ, bởi vì loại người này cho dù là ăn mày cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Thứ nhất, Trang Noãn Thần yêu cầu Vạn Tuyên có thể tuyên truyền ra bên ngoài là mình thuộc tập đoàn Liên Mỹ, tiếng tăm của Vạn Tuyên khá nhỏ, nhưng đề cập đến Liên Mỹ có thể cho là dưới cây to hưởng bóng mát, ít nhất Liên Mỹ trong giới thương nghiệp vẫn có địa vị nhất định.

Tiếp đó, cô tìm chị Mai, quan hệ của chị Mai trước giờ rộng khắp, muốn nói chuyện với quản lý bên đối phương, tối thiểu phải tìm được một người thích hợp, một trung gian nói chuyện có trọng lượng nhất, cho dù chị Mai chưa từng tiếp xúc với đối phương, dựa vào sự quen biết của chị cũng sẽ gián tiếp tìm được người thích hợp.

May mắn là, chị Mai trùng hợp cũng có liên hệ với công ty sữa này, nghe vậy xong đương nhiên tình nguyện giúp đỡ.

Tổng công ty của đối phương ở Thẩm Quyến, bởi vì muốn tiến quân vào thị trường nên mới mở chi nhánh ở Bắc Kinh, vì thuộc tập đoàn Cao Thịnh, nên Trang Noãn Thần có hiểu biết chút ít, sản phẩm chủ chốt của họ là hàng tiêu dùng, năm nay lại ra mắt dòng sữa mang tên Phi Tư Mạch, rất có quyết tâm cạnh tranh cùng các dòng sữa khác ở trong nước.

Có chị Mai làm người trung gian, người tiếp đón Trang Noãn Thần là quản lý Lưu của chi nhánh, người mập lùn, đôi mắt sáng mang cảm giác khôn khéo, thấy Trang Noãn Thần thì đưa tay ra bắt, Trang Noãn Thần cố gắng nhịn cười, không hổ là người làm sữa, nhìn thế nào cũng giống chú cừu béo tròn trên thảo nguyên, đáng yêu thật.

Quản lý Lưu không biết Vạn Tuyên, nhưng lại nghe nhiều về Trang Noãn Thần từng làm việc ở Đức Mã cùng Phương Trình của tập đoàn Liên Mỹ, cô cũng âm thầm lau mồ hôi, may là tìm được chị Mai làm người trung gian, nếu không cho dù cô có cầm danh thiếp giám đốc Vạn Tuyên, liều lĩnh đi vào cũng sẽ bị đóng cửa không tiếp, một người nghèo nàn không có địa vị ai sẽ tiếp?

Nói chuyện với nhau hơn hai tiếng đồng hồ, Trang Noãn Thần không khó phát hiện, quản lý Lưu này ăn nói vô cùng cẩn trọng, nói cũng không nói đủ, mọi việc đều giữ lại ba phần, xem ra ông ta rất nghi ngờ khả năng của Vạn Tuyên. Đương nhiên cô có thể thông cảm, đổi lại là cô cũng sẽ có băn khoăn như ông ta, vì thế sau khi nói về bước đầu Cao Thịnh muốn dùng Phi Tư Mạch để quy hoạch thị trường xong, cô cũng nói một chút về cách nhìn của bản thân, hơn nữa còn tiến hành so sánh tất cả dòng sữa hiện đang có mặt trên thị trường, cho ra ý tưởng ban đầu sau khi Phi Tư Mạch tiến vào thị trường.

Quản lý Lưu có lẽ không ngờ cô lại chuẩn bị kỹ càng như vậy, tự nhiên có thêm vài phần nể cô, trong một tiếng tiếp theo, Trang Noãn Thần đương nhiên moi ra được nhiều thông tin có giá trị từ miệng ông ta.

Cuối cùng, Trang Noãn Thần hy vọng Cao Thịnh có thể suy nghĩ đề nghị hợp tác với Vạn Tuyên, tối thiểu có thể cho một cơ hội để cạnh tranh công bằng.

Quản lý Lưu sau khi nghe vậy thì bật cười, “Thực ra bên Cao Thịnh chúng tôi đang cân nhắc hai công ty, Oswald và Đức Mã, nhưng hôm nay giám đốc Trang chuẩn bị đầy đủ đến vậy, chúng ta có nhiều ý kiến tình cờ trùng hợp đúng là điều khó có được, như vậy đi, tôi có thể cho Vạn Tuyên một cơ hội, ý tưởng ban đầu của chúng tôi cô cũng rõ rồi, bên cô mau chóng làm bản kế hoạch bước đầu để tôi xem, tôi sẽ từ ba công ty chọn ra một công ty thích hợp nhất.”

“Không thành vấn đề, chúng tôi sẽ làm bản kế hoạch tuyên truyền giới thiệu sản phẩm lần này.” Trang Noãn Thần cười, đứng lên bắt tay ông ta, “Quản lý Lưu, rất hân hạnh được biết ông, chúng ta liên lạc sau nhé.”

“Được được được, tôi tiễn cô ra về.”

Chị Mai luôn đợi ở phòng chờ thấy hai người bước ra liền đi đến, nhẹ nhàng cười, “Quản lý Lưu, có vẻ hai người tán gẫu vui vẻ nhỉ.”

“Mục Mai, tôi gặp giám đốc Trang rồi, có đối tượng hợp tác tốt như vậy cô nên giới thiệu sớm chứ.” Quản lý Lưu và chị Mai có vẻ quen rất thân, nói chuyện càng không khách sáo.

“Ồi dào quản lý Lưu, đây chính là anh nói đấy nhé, nếu không hợp

tác với em gái tôi thì anh lật lọng đấy nhé.” Chị Mai cười tủm tỉm bắt lỗi từng chữ của ông ta.

Quản lý Lưu giật mình, theo đó bật cười, “Con người của cô đúng là làm người khác không thể sống mà.”

Chị Mai cười.

Trang Noãn Thần một bên cười nói, “Quản lý Lưu, ông an tâm, là hạng lục tôi đích thân giám sát tuyệt đối không có vấn đề, tôi sẽ mau chóng đưa bản kế hoạch.” Có chị Mai làm nền móng, cô phải chớp lấy cơ hội.

“Tốt tốt.” Quản lý Lưu liên tục gật đầu.

“Chỉ là buổi ra mắt giới thiệu sản phẩm, có cần em tự thân vận động hay không?” Sau khi dùng xong bữa trưa, chị Mai tao nhã lau khóe miệng.

Trang Noãn Thần cười cười, “Sự tích cực của nhân viên Vạn Tuyên cần phải đề cao, em chỉ là muốn mau chóng kết thúc chiến đấu mà thôi, ra mắt sản phẩm chính là bước tiếp theo.”

“Quan trọng là nhận được quyền xây dựng thương hiệu cả năm của Cao Thịnh mà thôi, chị hiểu em mà.” Chị Mai chọc một câu.

“Đúng vậy, đó mới là động lực của em.”

Chị Mai quơ ly rượu vang, cười nhẹ, “Thấy hiện tại ý chí chiến đấu của em bừng bừng, chị yên tâm rồi, chuyện Hạ Lữ chị có nghe nói, em nghĩ thoáng

là tốt rồi.”

“Lúc trước chị với chị Angel đấu đá nhau người ngoài nhìn cũng mệt, em không muốn giẫm vào vết xe đổ của chị.” Cô chủ động nhắc lại chuyện cũ.

Chị Mai khẽ thở dài, “Đúng vậy, lúc đó thực sự là không nhịn được, nhưng đấu nhiều năm như vậy cuối cùng là số không, con người mà, một khi lẫn lộn việc công và việc tư sẽ rất mệt mỏi, cho nên em làm rất đúng, nội tâm mình bình tĩnh mới là quan trọng nhất.”

Trang Noãn Thần gật đầu, đối với Hạ Lữ, những ký ức tốt đẹp từng có cũng đủ để hồi tưởng cả đời, có vài chuyện mặc dù không thể tha thứ nhưng cũng không đến mức oán hận.

“Đúng rồi, tổng biên tập của Hoa Báo đối người rồi em biết không?” Chị Mai đột nhiên đề cập đến chuyện này.

Cô giật mình, “Hả? Chẳng phải là ông Vương sao?”

“Ông ta bị sa thải rồi, chị cũng biết được tin cách đây không ,âu.” Chị Mai nhìn chăm chăm Trang Noãn Thần, nói được một nửa lại thôi.

Trang Noãn Thần thấy vẻ mặt chị khác thường, chần chừ hỏi. “Chị nhìn em như vậy, chẳng lẽ có liên quan đến em?” Chuyện này rất thái quá nhỉ?

Không ngờ chị Mai lại gật đầu, khẽ nhấp ngụm rượu, “Em đoán trúng rồi đó, tổng biên tập của Hoa Báo hiện tại là Cố Mặc.”

Trang Noãn Thần hoàn toàn ngây người, Cố Mặc vào Hoa Báo?

Hoa Báo, là tuần báo có sức ảnh hưởng lớn nhất trong nước, nói đúng ra là tuần báo quan trọng của các tuần báo, mà mạng lưới tin tức của Hoa Báo rộng rãi, ở quốc tế cũng có ảnh hưởng vô cùng quan trọng, công ty quảng cáo có hợp tác chặt chẽ với bên truyền thông, cho nên lời chị Mai nói có chút hư ảo.

“Hiện tại, Cố Mặc nắm nội dung kinh tế và tài chính của Hoa Báo, nghe nói anh ra còn chuẩn bị tăng cường sức tuyên truyền của mạng lưới Hoa Báo, anh ta, ít ra chính là nhân vật số một mà người trong các công ty quảng cáo không đắc tội nổi.” Chị Mai có chút dăm chiêu, “Quan hệ của em với anh ta khá căng thẳng, mau chóng nghĩ cách giảm bớt đi, bằng không em là người chịu thiệt. Vạn Tuyên là công ty nhỏ, anh ta muốn đâm em một nhát để như chơi, đừng nói Vạn Tuyên, mượn Đức Mã mà nói, anh ta chỉ cần ở sau lưng hất nhẹ đơn giản như bóp chết con kiến.”

“Em với anh ấy không có hiểu lầm gì, anh ta cũng kết hôn rồi, em kinh ngạc chỉ vì tình hình chuyển biến quá nhanh thôi.”

“Không có hiểu lầm là tốt, làm nghề như chúng ta nhiều bạn cũng nhiều thù, nhất là giải quyết trên phương diện truyền thông rất quan trọng.” Chị Mai lúc này mới nhẹ nhõm.

Trang Noãn Thần hơi dăm chiêu uống rượu.

“Được rồi, em cũng đừng nghĩ nhiều, ít nhất trong buổi giới thiệu sản phẩm của Vạn Tuyên sẽ không mời cánh nhà báo đến hiện trường, sau này thật sự chạm mặt thì tính sau.” Chị Mai lại cười, “Trước mắt chị cảm thấy em phải thay đổi một chút?”

“Thay đổi một chút?” Cô kinh ngạc.

Chị Mai đánh giá cô một hồi, “Đúng vậy, từ đầu đến chân chúng ta

đều phải đổi, hoàn toàn là người mới với khởi đầu mới!”

Quyển 7 - Chương 19: Thiệp mời trong đêm

Trang Noãn Thần không hề uốn tóc, lúc còn đi học đến bây giờ đi làm cô luôn để tóc dài, cứ cách hai tuần cô sẽ đến tiệm tóc để hấp dầu một lần, dưới sự chăm sóc chu đáo thì tóc cô rất đẹp, mềm mượt óng ả.

Cho nên khi thợ cắt tóc chạm đến tóc cô đều kinh ngạc, vẻ mặt tán dương, ‘Tóc chị đẹp quá, tôi cũng không nỡ cắt.’

Trang Noãn Thần nhìn chăm chăm thợ cắt tóc qua gương, lòng hơi sợ hãi, “Anh không muốn cắt tóc cho tôi à?”

Đây là tiệm tóc chị Mai thường lui tới, nghe nói thợ cắt tóc ở đây đã từng nhận giải thưởng quốc tế, lúc đầu cô nghĩ người nổi tiếng như vậy sẽ ăn mặc lòe loẹt, chỉ muốn mang tất cả kiểu tóc lên đầu mình, nhưng lúc nhìn thấy người này mới phát hiện, chân nhân đúng là bất lộ tướng, nếu không phải trước đó chị Mai miêu tả một loạt ‘chiến công hiển hách’ của anh ta, Trang Noãn Thần nhất định sẽ không xem vị trẻ tuổi ăn vận thoải mái, đầu tóc tinh tươm này thành ngôi sao trong miệng của chị Mai.

Anh ta nghe vậy liền cười, “Không có, tôi sẽ không cắt cho chị kiểu tóc như chị Mục Mai đâu, rất lạnh lùng cứng nhắc, Mục Mai không chịu nghe tôi khuyên, tuy tôi đã khuyên chị ấy giữ lại tóc rất nhiều lần rồi.”

Anh này có thâm niên trong nghề, tối thiểu sẽ thiết kế ra kiểu tóc phù hợp nhất với khuôn mặt của khách hàng, loại người thế này đối với

Trang Noãn Thần là người thích hợp nhất, cũng tiện nhất.

Chị Mai ngồi bên cạnh cười không thành tiếng, rút điều thuốc ra châm, hương khói lượn lờ.

“Gương mặt của chị rất chuẩn, cho nên không cần cân nhắc đến vấn đề dùng kiểu tóc để chỉnh sửa khuôn mặt, thực ra tôi cảm thấy chị để tóc dài chấm vai, rồi uốn xoắn nhẹ phần đuôi đơn giản thôi là ổn, thứ nhất sắc diện sẽ thu hút, thứ hai có vẻ nhẹ nhàng, quan trọng nhất là có thể thể hiện được sự nữ tính độc lập giỏi giang đồng thời có chút dịu dàng, chị để tóc dài trông có vẻ giống con gái nhà lành, cắt ngắn thì rất lạnh lùng cao ngạo, phụ nữ quá mạnh mẽ hay quá yếu đuối đều không hay.”

Trang Noãn Thần nhìn chính mình trong gương, ánh sáng bên ngoài chiếu vào mái tóc như rong biển, óng ả chói mắt. Cắn chặt răng gật đầu một cái, “Được, nghe lời anh vậy.”

Anh ta mỉm cười, chiếc kéo nhanh chóng bay múa.

Tóc rơi rụng, ba ngàn sợi phiền não cứ như vậy rơi xuống đất.

Làm tóc xong, chị Mai kéo Trang Noãn Thần đi vào trung tâm mua sắm, các thương hiệu độc quyền về sản phẩm giới hạn số lượng, cả buổi chiều lượn lờ mua sắm từ Yến Toa đến Quốc Mậu. Không có người phụ nữ nào có thể từ chối quần áo đẹp, cũng như không có người phụ nữ nào bẩm sinh không thích ăn ngọt, đương nhiên, ngoại trừ người muốn giảm cân.

Trang Noãn Thần không thích hàng hiệu lắm, nhưng một câu nói của chị Mai như thể khai sáng cô, cô hiện giờ làm ở Vạn Tuyên, tiếp xúc

với khách hàng là công việc hàng đầu, khi thành tích công việc dốc sức mà làm không người không biết không người không hiểu thì phải nhờ vào hiệu ứng ăn mặc, hành hiệu mặc vào người xưa giờ không phải mặc vào cho mình xem, đạo lý này càng phổ biến hơn trong giới này.

Đương nhiên cũng không cần mặc nhiều hàng hiệu quá, nếu không mặc ra ngoài sẽ buồn cười như thành cây thông nô en. Phụ nữ muốn lợi dụng hàng hiệu, thì bên trong tủ đồ của bạn có thể có một trăm bộ bán ở lề đường nhưng nhất định phải có một chiếc váy và áo khoác cao cấp; bạn có thể mua vô số túi xách, mỗi ngày đổi một túi cũng chẳng ai quản bạn, nhưng trong tay nhất định phải có ít nhất một món chính hãng; bạn có thể mang dép lê đi siêu thị, nhưng nhất định phải có một đôi giày cao gót để đi dự tiệc, mà đôi giày cao gót này nhất định phải sang trọng.

Chị Mai ra sức biến Trang Noãn Thần thành một phụ nữ quyến rũ, tay siết chặt tấm thẻ ngân hàng, Trang Noãn Thần cũng dần dần thả lỏng, thử đồ từ tiệm này đến tiệm khác.

Muốn tìm quần áo theo phong cách của mình, vừa phù hợp hình tượng thân phận, kết quả là, những loại váy áo bình thường hay những chiếc đầm công chúa đáng yêu liền bị đánh rớt, Trang Noãn Thần đa số chọn những thiết kế tao nhã, mặc ở trường hợp nào cũng không có vẻ quá lố.

Màn đêm buông xuống, đèn nê ông thấp sáng phố lớn ngõ nhỏ ở Bắc Kinh.

Thời điểm Giang Mạc Viễn lái xe đến, cô và chị Mai đều tay xách nách mang, chị Mai thấy có người đến đón cô liền lái xe đi trước.

Cô ngồi ở bồn hoa, túi lớn túi nhỏ đặt ở ven đường, đợi khi Giang

Mạc Viễn xuống xe đi đến thực sự bị hết hồ, đứng ở trước mặt cô đánh giá hồi lâu.

Trang Noãn Thần bị anh nhìn đến mất tự nhiên, nếu không phải hiện giờ xe cô không chạy được, nếu hiện tại không phải là giờ cao điểm cô tuyệt đối không cần anh đến đón. Cụp hàng mi dài, bất giác vuốt tóc, lúc này mới nhớ đến mình đã thay đổi kiểu tóc, trong lòng bất an nói thầm, cô chỉ là đổi kiểu tóc thôi mà, đâu cần dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh để nhìn cô chứ.

Tuy chỉ là ý niệm trong đầu, nhưng trong lòng luôn có chút không yên, kiểu tóc này của cô không quá khó coi chứ?

“Nghĩ sao mà lại cắt tóc?” Thật lâu sau anh mới lên tiếng, giọng thản nhiên. Hiển nhiên so với những chiếc túi xếp thành hình chữ V dưới chân cô, anh càng chú ý tóc cô hơn.

“À, không có gì, chỉ là muốn cắt tóc, tóc dài rất phiền.” Cô cắn môi.

Giang Mạc Viễn không nói gì nữa, nhưng cũng không có hành động gì. Cô cảm thấy kỳ lạ, ngược lên nhìn anh, có một thoáng giống như nhìn thấy ngôi sao lướt qua đáy mắt anh.

“Không... không khó coi quá chứ?” Nhất thời, trong lòng thực sự không để ý, cô vốn sợ anh lại khẩn cấp muốn nghe được đáp án từ anh.

Môi Giang Mạc Viễn khẽ mấp máy, như đang cười lại như không, tiếng nói lạc xuống đầu cô, “Đẹp lắm.” Cô trong đêm thấy khoan khoái như ngậm một viên kẹo bạc hà, đêm đen làm anh như một làn gió mát lạnh, hoặc như một khối ngọc trong suốt, vốn đã trơn bóng, trải qua mài dũa làm càng sáng đến hoa mắt.

Hóa ra, cô có thể đẹp hơn à.

Cô hơi giật mình, có lẽ không ngờ anh sẽ vui lòng khen ngợi như vậy, hai ngày nay anh không tốt như thế khi ở cùng nhau.

“Sau này giữ kiểu tóc này đi.” Giang Mạc Viễn không nhịn được đưa tay sờ đầu cô, tiếng nói trầm ấm có chút yêu chiều.

Lúc này đây cô không tránh né, hương thơm dễ chịu xộc vào hô hấp của cô, là cô nghĩ nhiều rồi ư?

“Đều là em mua à?” Lúc này đây anh mới dời mắt xuống đồng túi ở dưới chân, biết cô lâu như vậy mà anh chưa từng nhìn thấy cô mua sắm thứ gì nhiều đến thế.

Trang Noãn Thần ngửa đầu nhìn anh rồi gật nhẹ.

“Quần áo?”

“Còn có giày và túi xách.” Cô trả lời chi tiết.

Giang Mạc Viễn xách hết tất cả các túi lên, nói, “Rất khó được em dần chuyển thành phụ nữ bình thường.”

Tiếng nói nhẹ nhàng nghe vào như trêu đùa, Trang Noãn Thần đang xoa mắt cá chân không để ý đến thái độ của anh nhưng cũng đáp lại không nể nang, “Anh biết chuyển biến của một người là phải trả cái giá lớn thế nào không?”

Sống lưng Giang Mạc Viễn cứng đờ, dừng bước quay lại nhìn cô.

Cô坦然 nhiên bước đến, “Đừng hiểu lầm, em là ám chỉ phương diện tiền bạc.” Tuy có một thoáng muốn làm anh lúng túng, nhưng cô

không có lá gan lớn để cố ý chọc giận anh.

Giang Mạc Viễn nghe vậy thì vẻ lạnh lùng trong mắt lúc này mới vơi bớt.

“Tiền trong thẻ của anh đều bị em cà hết, đây là giá lớn.” Nhét tấm thẻ vào túi anh xong, cô đi về hướng xe.

Ánh trắng kéo dài bóng lưng cô, hòa tan ở trong đáy mắt anh, bên môi bất giác nở nụ cười.

Sau khi dùng xong cơm tối, chị giúp việc dọn dẹp nhà ăn, Trang Noãn Thần trong phòng để đồ cắt hết móc của quần áo chuẩn bị mang đến tiệm giặt ủi, Giang Mạc Viễn ở thư phòng không biết giải quyết chuyện gì, vẫn không thấy anh ra ngoài.

Lát sau, người giúp việc gõ cửa đi vào, cung kính nhìn Trang Noãn Thần, “Cô, có người tìm cô.”

“À, người ở tiệm giặt ủi phải không? Chị mang số đồ này đưa cho họ đi.” Cô đưa chồng đồ đã được xếp gọn gàng cho chị.

Chị ta lắc đầu, “Không phải người của tiệm giặt ủi, là một người đàn ông, nói là bạn của cô.”

Trang Noãn Thần cảm thấy kỳ lạ, người đầu tiên cô nghĩ đến là Trình Thiếu Tiên, nhưng trước giờ anh chưa từng đến nhà tìm cô. Để đồ xuống, cô xuống lầu, đi đến cửa vừa thấy nhất thời ngẩn người.

Lại có thể là Cố Mặc!

Bóng dáng cao to của anh dưới ánh đèn ngay cửa, mắt anh như có bóng đêm tiến vào, đáy mắt tối như mực, thấy cô ra liền nói, “Noãn Thần.”

“Sao anh lại đến đây?” Hồi lâu sao cô mới lấy lại được giọng nói, bất giác quay đầu nhìn quanh nhà rồi mới quay lại nhìn anh, nhất thời trong mắt lướt qua vẻ bối rối.

Cố Mặc không phải không phát hiện vẻ bối rối trong mắt cô, nụ cười có chút gượng gạo, “Em không chịu nhận điện thoại của anh, tối nay đúng lúc đi ngang qua nhà em nên muốn đến thăm em.”

“Sao anh biết em ở đây?” Câu trả lời của anh nghe ra không chê vào đâu được nhưng không lừa được ai, khu biệt thự cao cấp này không phải là nơi có thể đi ngang qua? Làm gì có người khi không đi vào chỗ này chứ?

“Anh muốn tìm địa chỉ nhà em cũng không khó khăn lắm.” Anh cười nhẹ, lại nhìn thoáng vào bên trong, “Không mời anh vào nhà à?”

Một câu nói khiến Trang Noãn Thần càng thêm bối rối, liên tục lắc đầu, “Hôm nay muộn quá rồi, như vậy đi, hôm nào em đến tìm anh.” Cô sợ Giang Mặc Viễn sẽ đột nhiên đi xuống thấy được cảnh này, lúc đó lại không biết sẽ có chuyện gì.

“Noãn Thần, em đang sợ gì?” Cố Mặc nheo mắt nhíu mày.

“Em không sợ gì cả, chỉ là bây giờ trễ lắm rồi, không tiện đâu.” Cô đang sợ muốn chết, chỉ ước sao có thể mau chóng đóng cửa nhà lại.

Đáy mắt Cố Mặc tối đi rất nhiều, hồi lâu mới lên tiếng, “Thực ra, tối nay anh đến là vì...”

“Anh Cố đến à? Nếu đến rồi thì đứng ngoài cửa làm gì?” Giọng nói trầm thấp bất ngờ vang lên sau lưng của Trang Noãn Thần, cắt ngang lời nói của Cố Mặc.

Cô sợ đến phát run, theo phản xạ quay đầu, đúng lúc đối diện với ánh mắt cười cười của Giang Mạc Viễn.

Lạnh dọc sống lưng, lòng cô bắt đầu bất ổn.

Cố Mặc cũng nhìn thấy Giang Mạc Viễn, ánh mắt chuyển lạnh.

Giang Mạc Viễn không còn hình tượng xa cách thường thấy, hôm nay anh mặc đồ ở nhà điển hình là một chủ nhà nhiệt tình, bước đến ôm lấy eo cô, cười ôn nhuận, “Sau không mời khách vào nhà vậy em?”

Cô ở trong lòng anh, da đầu tê rần như bị ngàn cây kim xuyên qua, cổ họng như bị mắc nghẹn không nói nên lời.

Cố Mặc dùng nụ cười che giấu ý lạnh nơi đáy mắt, “Tôi chỉ là tiện đường đến thăm, nói vài câu sẽ đi ngay.”

“Làm gì có đạo lý để khách đứng ngoài cửa? Noãn Noãn hôm nay đi mua sắm cả ngày nên đầu óc không minh mẫn nữa, anh Cố đừng trách nhé.” Ngôn ngữ của Giang Mạc Viễn vô cùng thân thiết, nụ cười càng nhiệt tình, thoáng nghiêng người, “Mời anh vào.”

Cố Mặc nhìn thoáng qua Trang Noãn Thần, nghĩ nghĩ rồi đi vào.

“Chị Hứa, châm trà cho khách.” Sau khi ngồi xuống, Giang Mạc Viễn trực tiếp căn dặn chị giúp việc.

Chị Hứa lập tức pha trà ngon, không mất bao lâu hương thơm đã

bay khắp nhà.

“Anh Cố dùng thử đi, đây là trà đại hồng bào ở núi Di Sơn đó, hương vị rất tinh tế.” Giang Mạc Viễn nhàn nhã rót trà, mỉm cười.

Rót trà xong, lại căn dặn người làm, “Nấu xong canh gân nhĩ hạt sen cho Noãn Noãn chưa?”

Chị ấy gật đầu, vội vàng bưng canh lên.

“Tối nay chỉ có thể để tôi cùng uống trà với anh Cố, trước giờ Noãn Noãn khó ngủ, uống trà sẽ mất ngủ.” Giang Mạc Viễn vô cùng tốt bụng giải thích, mở chung canh rồi đưa đến trước mặt Trang Noãn Thần.

Cử chỉ vô cùng lưu loát, nhìn thế nào anh cũng y hệt người chồng dịu dàng chăm sóc xứng chức nhất trên đời.

Trang Noãn Thần cố gắng tươi cười đáp lại, trong lòng lại rõ mông một, anh chẳng qua chỉ diễn cho Cố Mặc xem, cần gì phải như vậy? Uống canh gân nhĩ thật không biết vị gì, tim cô lại giờ giờ khắc khắc mắc trong cổ họng, sợ Giang Mạc Viễn sẽ lại làm ra hành động gì quá sức tưởng tượng, vả lại, Cố Mặc cũng chẳng phải dạng vừa, hai người cũng không phải chưa từng đánh nhau, nếu đêm nay lại đánh nhau thì...

Ánh mắt của Cố Mặc hết nhìn Trang Noãn Thần rồi chuyển qua Giang Mạc Viễn, bất ngờ là không có biến hóa vẻ mặt nhiều lắm, nhưng anh không cười, im lặng không nói gì cầm tách trà lên, nhấp nhẹ, nhíu môi cười, “Tôi tự thấy mình là người không am hiểu về trà đạo lắm, mượn ly trà đại hồng bào trước mắt này mà nói, người người khen hương vị ngon, lại được cho là loại trà quý giá nhất, có thể được anh Giang lựa chọn chắc hẳn là cực phẩm trong cực phẩm,

chỉ tiếc, tôi lại nếm thấy không ngon gì.” Đặt tách trà xuống, anh lại nói thêm, “À, tôi nghe nói ở trong buổi đấu giá trà đại hồng bào loại cực phẩm, chỉ hai mươi gram trà đã hết giá hơn hai trăm ngàn tệ, nói thẳng ra là, lá trà này chẳng phải bị kẻ lăm tiền nâng giá trên trời sao?’

Giang Mạc Viễn tỉnh bơ uống trà, giương mắt cười cười nhìn anh, “Nói vậy thì không công bằng rồi, khắp Trung Quốc có khá nhiều loại trà, không phải có tiền là có thể tùy tiện muốn nâng giá loại trà nào là nâng, có thể hợp nhãn người khác, làm cho người khác phẩm ra giá trị thì ít nhất bản thân loại trà đó cũng phải đạt yêu cầu chất lượng, nói cách khác, cho dù có tiền muốn phẩm trà cũng không thể chọn loại khó uống đúng không?”

Trong lời nói của hai người đàn ông này bắt đầu lộ ra thâm ý.

Trang Noãn Thần nghe mà nhúc đầu, vội vàng nhân cơ hội chen vào, “Cố Mặc, anh tìm em có việc gì?”

Cố Mặc lúc này mới đình chiến, lấy thứ gì đó từ trong cặp táp ra rồi đưa cho Trang Noãn Thần, “Thực ra anh đến để đưa cái này.”

Thiệp cưới đỏ tươi viền vàng, cô hơi ngạc nhiên cầm lấy mở ra, là thiệp cưới của anh và Hứa Mộ Giai, thời gian là gần cuối tháng.

“Hóa ra anh Cố kết hôn, chúc mừng chúc mừng.” Giang Mạc Viễn ở bên cạnh lên tiếng chúc mừng.

“Đến lúc đó mời hai người đến tham dự.” Cố Mặc nói xong lại cố ý hỏi thêm, “Anh Giang, anh sẽ cho Noãn Thần đến dự chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Giang Mạc Viễn tươi cười đầy mặt, đưa tay kéo ôm vai của Trang Noãn Thần, “Đến lúc đó tôi và Noãn Noãn sẽ cùng đến

để tặng quà lớn.”

Trang Noãn Thần không rõ anh đang nghĩ gì, đặt thiệp xuống, cố gắng biểu hiện thật thoải mái, “Đúng vậy, đến lúc đó nếu thời gian dư dả thì... em và anh ấy sẽ đến sớm, để giúp mấy việc linh tinh.” Cô vừa thấy hôn lễ diễn ra ở Bắc Kinh, là một hôn lễ ngoài trời trên thảm cỏ, rất lãng mạn trẻ trung.

“Được, có hai người hỗ trợ đương nhiên không thể tốt hơn rồi, sức khỏe Mộ Giai không được tốt, có bạn bè giúp đỡ thì hôn lễ có thể chuẩn bị ổn thỏa một chút.”

Cô ngăn người, theo bản năng nhìn thoáng qua Giang Mạc Viễn rồi mới hỏi Cố Mặc, “Cô ấy bị làm sao?” Lần cuối cùng gặp Hứa Mộ Giai, không thấy cô ấy có chỗ nào không ổn.

Một chút quặn đau như có như không lướt qua mắt của Cố Mặc, tay cầm tách trà, tiếng nói lại có chút khó khăn, “Cô ấy sảy thai rồi, đứa bé đã mất.”

“Hả?” Trang Noãn Thần hoàn toàn ngây ngẩn.

Đêm càng tĩnh mịch.

Ngồi trước gương, Trang Noãn Thần mới tắm xong cầm lược ngồi ở đó rất lâu, trong đầu vẫn quanh quẩn lời nói cùng vẻ mặt cô đơn của Cố Mặc, nhìn ra được anh rất thích đứa bé kia.

Nghe Cố Mặc nói, Hứa Mộ Giai sảy thai ngay ngày đầu tiên anh xuất viện, bác sĩ nói là do lao lực quá độ dẫn đến.

Trong gương, Trang Noãn Thần khẽ thở dài, tuy rằng cô không thích Hứa Mộ Giai, nhưng đứa bé vô tội, một sinh mệnh mất đi ít nhiều khiến tâm tạng người ta không thoải mái, nghĩ đến Cố Mặc là xuất phát từ lòng áy náy nên đồng ý cưới Hứa Mộ Giai.

Bất luận thế nào, cô chỉ hy vọng Cố Mặc có thể hạnh phúc, họ còn trẻ, muốn có con cũng không thành vấn đề.

Sau khi Cố Mặc ra về, Giang Mạc Viễn liền vào lại thư phòng không trở ra lần nào, cô không biết rốt cục anh đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy từng trận gió lạnh âm u. Giang Mạc Viễn ở trước mặt Cố Mặc càng biểu hiện ân ái với cô, cô lại càng thấy bất an.

Suy nghĩ hồi lâu siết chặt nắm tay, cô đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

Cửa thư phòng khép hờ, ánh sáng theo khe cửa chiếu ra ngoài, hạ xuống một vệt sáng dài.

Trang Noãn Thần bước lên trước, đập vỡ vệt sáng, đưa tay gõ cửa.

“Vào đi.”

Cô đẩy cửa bước vào, anh đang xem văn kiện giương mắt lên rồi hạ xuống, tiếp tục xử lý chúng, thản nhiên hỏi, “Có chuyện à?”

Thái độ của anh khiến cô thêm sợ, đè nén cơn đau trong lòng bước lên trước, rót thêm trà đưa đến trước mặt anh.

Giang Mạc Viễn có hơi bất ngờ, tay lật văn kiện hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn cô, đáy mắt là vẻ mềm nhẹ.

“Chuyện đó... Anh uống trà sâm rồi nghỉ ngơi sớm một chút đi, đừng thức khuya.” Cô không phải muốn cố ý lấy lòng anh, chỉ là Cố Mặc

chủ động đến nhà khiến cô mất đi chừng mực, tính tình Giang Mạc Viễn bất định, cô chỉ muốn thăm dò tâm tư của anh mới có thể yên tâm đi ngủ.

Giang Mạc Viễn nhìn cô, lại như đang đánh giá cô, lực xuyên thấu cực mạnh, xuyên qua xương cốt rọi đến tận trái tim. Cô thối lui, bất giác nắm chặt tay, đang nghĩ ngợi, lúc định đi lại nghe thấy anh nói, “Ừ.”

Trong nhất thời cô không kịp phản ứng, chớp mắt hồi lâu mới hiểu được anh là đang trả lời cô.

Người đàn ông này... có cần chậm chạp vậy không?

Thấy tình hình có chút bất thường, cô nhẹ nhàng gật đầu, nói, “Vậy thì... Em đi ngủ.”

Xoay người định đi...

“Đứng lại.” Phía sau, Giang Mạc Viễn đóng văn kiện chậm rãi ra lệnh.

Quyển 7 - Chương 20: Chỉ là không tin vào chính mình

Không biết là do hơi lạnh của điều hoà hay là bởi vì giọng nói hờ hững của anh mà Trang Noãn Thần đột nhiên cảm thấy lạnh hơn rất nhiều. Trang Noãn Thần như là một con chim nhỏ đứng đơn độc một mình giữa thư phòng, đứng ở giữa cánh cửa và Giang Mạc Viễn, cơ thể bất giác bắt đầu co rút đau nhức. Khí lạnh xung quanh như có sinh mệnh, không ngừng chui vào mỗi lỗ chân lông, tiến thật sâu vào trong lòng cô.

Cô ở đằng xa, thật lâu mới xoay người lại nhìn chằm chằm vào mắt Giang Mạc Viễn, cánh tay xuôi theo váy ngủ nắm chặt rất nhanh rồi buông lỏng ra, “Anh cũng biết rõ mục đích Cố Mặc đến đây, là anh ấy chủ động tới tìm em, em không có đi tìm anh ấy.”

“Lại đây.” Giang Mạc Viễn không để ý đến lời nói của cô, thản nhiên nói một câu.

“Sau khi anh ấy xuất viện em thực sự chưa từng gặp qua anh ấy, tháng sau anh ấy sẽ kết hôn, em và anh ấy càng không thể nào, đời này cũng không thể.” Hai chân của cô như dính chặt trên mặt thảm không nhúc nhích, không dám tiến lên phía trước mà cố gắng giải thích.

Giang Mạc Viễn nhíu mày lại, giọng điệu không nhanh không chậm nhắc lại lần nữa, “Lại đây.”

“Giang Mạc Viễn, anh đừng không nói lý lẽ như vậy nữa được không” Lúc này Trang Noãn Thần thực sự nóng nảy, hai nắm tay

nắm chặt lại đến mức nhìn thấy cả mạch máu đập lên xuống, hô hấp dồn dập, tròng mắt nhìn anh.

Cô cứ chậm chạp không chịu tiến lên khiến Giang Mạc Viễn mất hết nhẫn nại, vút bút máy trong tay xuống dứt khoát đi về phía cô. Trang Noãn Thần nhìn thấy bóng dáng cao lớn của người đàn ông ngày càng tới gần nhất thời lời muốn nói không phát ra cũng không nuốt xuống được, nghẹn trong cổ họng, ngay cả hét lên cũng không thể nào hét nổi, muốn xoay người chạy đi nhưng chân như bùn rùn, chỉ trơ mắt nhìn Giang Mạc Viễn ngày càng đến gần, đến gần...

“Á!” Bàn tay anh vừa chạm vào vai cô, một tiếng kêu sợ hãi liền thoát ra khỏi cổ họng, cô đột nhiên xoay người muốn trốn đi nhưng vừa mới cử động thì hai vai liền bị Giang Mạc Viễn giữ chặt, giống như một người đánh cá trên bờ đâm trúng yếu huyệt của cô.

Hơi thở đàn ông phả vào mặt cô, ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu cô là người đàn ông này muốn gây thương tổn cho cô nên theo phản xạ có điều kiện, cô liền cúi đầu cắn mạnh lên cánh tay anh, hung hăng mà nghiến.

“A...” Giang Mạc Viễn đau đến mức kêu lên rồi buông tay ra, không đợi cô kịp lùi lại liền giơ tay ra giữ lấy thắt lưng cô, bàn tay to hung hăng xiết chặt cô vào trong lồng ngực của mình.

“Buông ra!”

“Còn kêu nữa coi chừng anh không nương tay nữa đâu!” Bên tai lại là tiếng gầm nhẹ của anh, cô sợ tới mức nhanh chóng ngậm chặt miệng.

Thấy cô rất cục cựa cũng ngoan ngoãn ở trong lòng anh, Giang Mạc Viễn nhướn đuôi chân mày, nhìn chăm chăm vào cô, tức giận nói một câu,

“Em là chó con sao?”

Trang Noãn Thần âm thầm liếc nhìn cánh tay anh. Vừa rồi cắn rất mạnh, bây giờ hàm răng vẫn còn thấy đau ê ẩm, khó trách để lại dấu răng đỏ thẫm như vậy. Giang Mạc Viễn theo ánh nhìn của cô nhìn vào cánh tay mình, ánh mắt bình tĩnh nhưng giọng điệu lại tràn đầy uy hiếp, “Lần sau còn cắn người bậy bạ như vậy nữa thì sẽ nhổ hết răng em đó.”

Cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, “Em chỉ là tự vệ!”

“Tự vệ?” Giang Mạc Viễn cau mày lại, đột nhiên cao giọng, “Tự vệ cái gì? Anh có thể giết em hay sao?”

Trang Noãn Thần nhanh chóng giơ tay bịt tai lại, giọng nói của anh lớn đến mức khiến cô choáng váng đầu óc.

Nhìn thấy bộ dạng này của cô, Giang Mạc Viễn liền không nhịn được bật cười.

“Ách...” Cô nhìn thấy khoé miệng của anh cong lên, chớp chớp hai mắt, không nhìn lầm chứ? Anh cười sao?

“Anh...”

Giang Mạc Viễn ngừng cười, ánh mắt chuyển thành nghiêm túc.

Cô sửng sốt, toàn thân lại trở nên khẩn trương, ánh mắt theo dõi anh không dám nói một tiếng, người này trở mặt cũng quá nhanh đi.

“Anh thực sự khiến em sợ hãi như vậy sao?” Anh nhíu mày lại, nhìn cô chăm chú.

Trang Noãn Thần không ngờ anh sẽ hỏi câu này, môi mấp máy nhưng lại không biết nên nói điều gì, anh như đang chờ đợi câu trả lời của cô, đến nửa buổi vẫn không đợi được thở dài, siết chặt hai cánh tay để cô áp sát vào trong ngực mình.

Tai cô dán chặt vào lồng ngực rắn chắc của người đàn ông, rõ ràng có thể nghe thấy được tiếng tim đập trầm ổn mạnh mẽ, từng tiếng đập ồ ào bên tai cô, lại vững vàng như bàn thạch. Một tiếng thở dài kia của anh như là bất đắc dĩ, cô không hiểu, anh đang đầu hàng với cô sao?

“Thật ra lúc nãy anh định dặn em một câu mà thôi.” Một lúc lâu sau, trên đỉnh đầu cô truyền đến tiếng nói của anh, nghe ra có chút mệt mỏi.

Trái tim Trang Noãn Thần khẽ run lên, từ trong lòng anh ngáng đầu.

“Hôm nào đó em gọi điện thoại hỏi thử Cố Mặc cần gì, tặng quà theo nhu cầu của anh ta hơn việc chỉ đi tiền mừng, không có thành ý lắm.” Giang Mặc Viễn cúi đầu nhìn cô khẽ nói. Anh vẫn không đành lòng ra tay thô bạo với cô, cả đời này, đây là lần đầu tiên anh trở nên không có tiền đồ trước mặt phụ nữ như vậy.

Sau khi nghe anh nói xong, Trang Noãn Thần hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, hai mắt tròn tròn lên nhìn anh. Cô không nghe lầm chứ? Anh bảo cô gọi điện thoại cho Cố Mặc.

“Em không nghe lầm, anh cho phép em gọi điện thoại cho Cố Mặc, nhưng mà...” Giang Mặc Viễn như nhìn thấu suy nghĩ của cô, đưa tay lên vuốt nhẹ qua thái dương của cô rồi tiếp tục nói, “Em không thể một mình đi gặp anh ta.”

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng nói, “Nếu không tin em như vậy thì tự

anh gọi điện có phải tốt hơn không.” Đây có thể coi là giới hạn cao nhất của anh rồi nhỉ? Cô tin là vậy.

Giang Mạc Viễn không đáp ngay mà nhìn cô một lúc lâu sau mới lần nữa ôm cô vào trong ngực, xuyên qua mái tóc cô nói khẽ, “Không phải không tin em, mà là anh không tin tưởng chính mình.”

Cô run lên.

Anh nhẹ nhàng đẩy cô ra, cúi đầu nhìn sâu vào trong mắt cô, thấp giọng nói, “Anh chỉ là không tin tưởng mình có thể có được trái tim em không, còn bao lâu nữa mới có được em một cách trọn vẹn.” Đối với phần tình cảm này anh giống như là kẻ cướp, vì một phụ nữ đến mức không từ thủ đoạn mà từ trước đến nay anh vẫn luôn khinh thường những thủ đoạn đó, nhưng mà đối mặt với Trang Noãn Thần, anh lại có thể hung hăng giáng cái tát này vào chính mình.

Nhịp tim bỗng tăng nhanh, đập mạnh đến mức khiến cả cơ thể cô dường như cũng rung động theo, một cảm giác đã lâu ở trong lòng phát tác, như có một sức mạnh đang liều mạng khuyến khích nó lớn lên, cởi bỏ tầng tầng lớp lớp vỏ ngoài bị cô đóng băng, nỗi đau cô phải chịu.

Cô nhìn vào mắt anh, anh đang nghiêm túc, nghiêm túc khiến người ta sợ hãi. Cô còn muốn tin tưởng lời anh nói sao? Còn muốn sao?

Lúc đang chần chừ trên trán đột nhiên xuất hiện một nụ hôn ấm áp, Trang Noãn Thần bất giác ngẩng phắt đầu lên, đôi môi của người đàn ông cũng vì thế mà thuận thế trượt xuống dưới, dọc theo cánh mũi xinh đẹp của cô rồi trực tiếp bao phủ lấy đôi môi của cô. Toàn thân cô run lên, cứng đờ ở trong lòng anh.

Hôn, lúc đầu là mềm nhẹ rồi chuyển thành triền miên, lại từ triền miên

chuyển thành cuồng dã bá đạo.

Cô ngửa đầu lên đón nhận, phía sau lưng là bàn tay anh chống đỡ cho cô, cũng may là cánh tay của anh rắn chắc nếu không toàn thân cô nhất định sẽ ngã nhào. Sau một lúc lâu, Giang Mạc Viễn mới buông đôi môi của cô ra, trán anh tì vào trán cô, nhẹ nhàng thở dài, “Noãn Noãn, anh mệt quá...”

Trang Noãn Thần không nghĩ tới là anh sẽ nói như vậy, sau một lúc chần chờ liền cất tiếng nói, “Nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Em có cách làm anh thư thái.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ, hơi thở nóng hổi nhẹ nhàng thổi qua vành tai của cô.

Lúc này cô mới hiểu được ý của anh, mặt đỏ lên, ánh mắt bối rối, “Đừng làm loạn.”

Giang Mạc Viễn lại cúi đầu kề sát vành tai cô, giọng nói lộ vẻ khàn khàn, “Anh muốn em.”

“Đừng mà...” Bên tai bị anh làm cho ngứa ngáy khó nhin, cô lùi lại, hai má đỏ hồng, đẹp đến lóa mắt.

Giang Mạc Viễn kéo cô lại, áp sát cô, không hề báo trước mà bế ngang người cô sải bước đi ra khỏi thư phòng

Bóng đêm dày đặc.

Không bao lâu, từ trong phòng ngủ truyền đến tiếng cơ thể nam nữ kết hợp, tiếng đàn ông trầm thấp hoà cùng với tiếng của phụ nữ, hơi thở hoà với hương thơm và mùi mồ hôi đầy ắp trong phòng ngủ, giống như bóng đêm ngoài cửa sổ, ma mị dụ hoặc...

Vào tháng tám, cũng có nghĩa là Bắc Kinh chính thức biến thành cái phòng tắm hơi cỡ lớn đáng sợ, bên trong điều hòa thổi vù vù, vừa bước ra ngoài lại hết như là phòng tắm hơi, hít một cái là một luồng khí nóng, người ta thật không thở nổi.

Nhưng mùa này hoàn toàn không ảnh hưởng đến nhiệt huyết của nhà kinh doanh, công ty bên B đang vội vàng chuẩn bị những bước cuối cùng để sẵn sàng cho lần hợp tác mới.

Rốt cục Ngải Niệm cũng sinh con, sinh được một bé trai khoẻ mạnh như mẹ chồng cô mong muốn. Ngải Niệm ở trong phòng sinh đau đến mức gào khóc cả cổ họng, thiếu chút nữa là ngất xỉu. Lúc đó Trang Noãn Thần đang ở cùng với các đồng nghiệp Vạn Tuyên chuẩn bị công việc liên quan đến buổi giới thiệu sản phẩm, đợi đến lúc nhận được điện thoại thì Ngải Niệm đã sinh xong mấy tiếng rồi. Cô hận đến nghiến răng nghiến lợi, Ngải Niệm lại nhẹ giọng trấn an cô, nói đứa bé sinh ra lúc rạng sáng nên không tiện để người khác đến.

Trang Noãn Thần lên kế hoạch đến thăm, Ngải Niệm khế cười, “Cậu và Hạ Lữ sao phải người tới trước người tới sau làm gì? Dứt khoát đến cùng một ngày đi.”

Cô khó mà nói gì, đành cười ha ha chuyển đề tài sang chuyện khác.

Phương án ra mắt sản phẩm mới giai đoạn trước chuẩn bị không được thuận lợi.

Vừa mới bắt đầu Vương Tranh đưa ra một ý kiến, Trang Noãn Thần vừa mới nhìn qua vài tờ liên bác bỏ, nguyên nhân là quá sách vở, theo đó cũng phát sinh vài vấn đề, phía bên Thi Lỗi đàm phán giá cả

cung ứng quá cao mà nhiều lần Thi Lỗi đã đàm đi phán lại cũng không giảm xuống là bao, Trang Noãn Thần không còn cách nào khác là phải tự mình đi đàm phán. Ước chừng phải nhẫn nại đến hai ngày thì đối phương mới chịu hạ giá, vừa mới xong chuyện thì phía bên Phương Tiểu Bình lại xảy ra chuyện, bởi vì Vạn Tuyên ít đối ngoại nên bình thường cũng không tiếp nhận những hạng mục lớn. Phương Tiểu Bình trong lúc nhất thời liền khóc như mưa, Trang Noãn Thần không thể làm gì khác hơn là tự mình đích thân đến thăm hỏi những nhà truyền thông khác. Cũng may là trước kia ở Đức Mã, cô có không ít quan hệ truyền thông, mọi người nhìn thấy cô liền nở mặt, cứ như vậy ít nhất cô có thể giao cho quản lý Lưu một phần danh sách các nhà truyền thông.

Những chuyện bên ngoài rốt cục cũng thu xếp xong, Trang Noãn Thần lại tập trung chủ yếu vào việc đưa ra phương án hoạt động cụ thể, cứ như vậy cô tự mình giám sát Vương Tranh xây dựng phương án, từng khâu đều cố gắng hết mức có thể, từ khi bắt đầu bắt tay vào làm đến lúc xuất hiện vấn đề sau đó lại giải quyết vấn đề, đến cuối cùng hoàn thành toàn bộ công việc. Trận này xong, Trang Noãn Thần giống như là vừa từ tiền tuyến trở về, mặt xám mày tro, cả người gầy rộc, cô vốn thân hình nhỏ nhắn giờ lại càng mỏng manh tảo nhã.

Mà trong khoảng thời gian này, Giang Mặc Viễn cũng bận bịu công việc, thường xuyên bay qua bay về giữa Bắc Kinh và nước ngoài. Anh cũng về nhà, nhưng đều rất muộn, lúc anh về thì cô đã ngủ say, chờ đến khi cô thức dậy thì anh đã rời khỏi nhà.

Cô và anh đều bận bịu như nhau.

Rốt cuộc đến một ngày, Trang Noãn Thần mang theo một bản hợp thật sáng khoái đặt lên bàn làm việc của Phương Trình, cái gì cũng chưa nói chỉ nhẹ nhàng cười. Phương Trình cảm thấy vô cùng kỳ quái, lấy bản hợp đồng, vừa nhìn vào mắt liền sáng lên, gương mặt

nhìn cô với vẻ mặt không thể tin, “Buổi giới thiệu sản phẩm của Phi Tư Mạnh là do cô giành về được?”

“Trong hợp đồng viết rõ ràng rồi mà, bên trên còn có chữ ký của quản lý Lưu, lần này trốn không thoát.” Trang Noãn Thần tươi cười rạng rỡ, thực ra lúc cô ký xong bản hợp đồng này thì mới thấy nhẹ nhõm.

Phương Trình giơ ngón tay cái về phía cô, “Noãn Thần ơi Noãn Thần, tôi vẫn nghĩ lúc trước cô chỉ là nói miệng mà thôi.”

Trang Noãn Thần mím môi cười.

“Được rồi, cô nói xem bây giờ tôi phải phối hợp như thế nào với công việc của cô?” Phương Trình ngồi nghiêm chỉnh.

Trang Noãn Thần gọn gàng dứt khoát nói, “Muốn tuyển thêm nhân viên làm việc.”

“Được, bao nhiêu người?”

“Cần hai người trước đã.”

“Có kịp không?”

“Không kịp, cho nên buổi giới thiệu lần này chắc chắn phải tạm thời tìm một vài nhân viên hỗ trợ.”

“Không thành vấn đề.”

“Ngoài ra, trang web của Vạn Tuyên cũng hoạt động không tốt, trước hết phải tìm một nhân viên chuyên nghiệp thiết kế lại web, đồng thời phải tìm một IT lâu dài, chẳng những có thể làm việc cho Vạn Tuyên,

mà còn có thể phục vụ cho khách hàng, hoạt động phần mềm trực tuyến, chúng ta không thể làm mãi hoạt động ngoại tuyến, cũng phải nối lại hoạt động trực tuyến.”

“Được”.

“Những thành viên khác thì tôi sẽ xem tình hình mà tiến hành thông báo tuyển dụng, nhưng điều kiện tiên quyết là tôi phải có đặc quyền này.”

“Không thành vấn đề, cô có đặc quyền này.”

Trang Noãn Thần gật gật đầu, tuy nhìn qua rất mệt mỏi nhưng trong mắt thì tinh thần sáng lạn.

“Vất vả cho cô rồi.” Phương Trình nói một câu từ đáy lòng.

“Sự vất vả này là của toàn bộ mọi người, cuối năm nhớ cho chúng tôi bao lì xì đỏ thật dày là được.” Trang Noãn Thần mỉm cười nói, “Tôi tin là số tiền lì xì này sẽ không nhỏ, bởi vì tôi có lòng tin sẽ nắm được quyền hoạch định thương hiệu một năm của Phỉ Tư Mạch.”

“Xem ra lần này không mời sai người đến đây.” Phương Trình gật đầu.

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng cười, “Tối thiểu sẽ không để anh phải phung phí trả lương cao để mời tôi.”

Trở về chỗ ngồi, mọi người sau khi nghe được tin tốt này đều vui vẻ ủng hộ. Trang Noãn Thần phấn chấn nhắc nhở mọi người phải xốc lại tinh thần, chỉ khi buổi ra mắt giới thiệu sản phẩm hoàn thành xuất

sắc thì mới chắc chắn được, cứ như vậy bên phía Phỉ Tư Mạch cũng có hi vọng.

Tất cả mọi người đều liên tiếp gật đầu, ngay cả chị Phương cũng chen vào nói, “Mọi người phải quyết tâm làm việc, tôi sẽ làm tốt công tác hậu cần, sau này chuyện bữa sáng cứ để tôi mang đến, tất cả mọi người chỉ việc dùng bữa sáng rồi làm việc tốt là được.”

Hoàng Đan Đan chỉ vào nốt mụn đỏ trên trán làm nũng, “Vậy có thể nghĩ cách xóa đi cái mụn đỏ này giúp tôi không?”

“Không thành vấn đề, chờ cuối năm phát tiền lì xì, cô mang tiền lì xì tới thăm mỹ viện chẳng phải sẽ xong xuôi sao?” Thi Lỗi cười sang sảng đáp lời.

“Đi chết đi.” Hoàng Đan Đan trừng mắt liếc anh một cái.

Vương Tranh tiến lên, vờ mặt ngượng ngùng, “Giám đốc Trang, vì em làm bản kế hoạch không được chu đáo nên đã gây phiền phức cho chị rất nhiều, bây giờ nghĩ lại thì thấy thực xấu hổ. Chị yên tâm đi, sau này em tuyệt đối sẽ không như vậy nữa.”

Phương Tiểu Bình cũng liên tục gật đầu, “Đúng vậy giám đốc, về danh sách các nhà truyền thông ấy, nếu không có chị giúp đỡ thì chắc là tôi cũng làm không xong rồi, sau này chúng tôi còn phải học tập chị nhiều nữa.”

“Không sao cả, nói đúng ra thì tất cả chúng ta đều ngồi chung trên một chiếc thuyền, ai có gì khó khăn thì giúp đỡ nhau, mục đích cuối cùng của chúng ta đó là làm tốt mọi việc, hiểu chưa?” Trang Noãn Thần nhìn mọi người, nói một câu chân thành từ đáy lòng.

Mọi người ra sức gật đầu.

“Diệu Linh, hôm nay lập tức viết thông báo tuyển dụng, hết giờ làm thì phát thông báo.” Trang Noãn Thần giao nhiệm vụ.

“Vâng!” Trịnh Diệu Linh đáp ứng.

“Hiện tại mọi người phải tăng cường cao độ, Vương Tranh, em soạn ra một bản kế hoạch hoạt động khác đi, mọi người ai đi vệ sinh thì đi đi, nửa tiếng sau họp.”

Như đang đánh trận, chẳng qua tạm dừng nửa chừng.

Đứng trước gương trong nhà vệ sinh, Trang Noãn Thần nhìn chăm chăm chính mình trong gương, trong lòng âm thầm cổ vũ: Trang Noãn Thần, từ hôm nay trở đi mày sẽ không có đường lui, chỉ có thể không ngừng tiến về phía trước, cho đến khi nào mày không thể đi nữa mới thôi.

Lần nữa hít thật sâu một hơi rồi trở lại văn phòng, ai ngờ vừa vào cửa liền nhìn thấy mấy người Trịnh Diệu Linh đều vây quanh màn hình tinh thể lỏng, tivi này thường phát các tin tức về tài chính kinh tế, bởi vì Phương Trình sáng lập Liên Mĩ là để đưa tập đoàn ra thị trường, cho nên mỗi lần anh ta quay về Vạn Tuyên đều bật tivi, đi ra đi vào đều có thể xem.

“Sao vậy?” Trang Noãn Thần cảm thấy khác lạ nên đi lên hỏi.

“Ai, sớm biết vậy thì tôi đã mua cổ phiếu của Tiêu Duy quốc tế thì tốt rồi, cổ phiếu này sao lại tăng nhanh như vậy? Từ lúc bắt đầu phiên giao dịch cứ như là mũi tên phóng lên vậy!” Vẻ mặt Thi Lỗi buồn bực, nhìn về phía Trang Noãn Thần, “Giám đốc, chị mua cổ phiếu nào?”

Trong mắt Trang Noãn Thần chỉ còn lại bốn chữ Tiêu Duy quốc tế, nên đối với câu hỏi của Thi Lỗi thì mắt đốic tai ngơ.

“Giám đốc?”

“Hà? Ờ..... Bình thường tôi không có thói quen mua cổ phiếu.” Cô lập tức đáp, sau đó dồn toàn bộ chú ý vào màn hình.

Là tin tức của giới phân tích cổ phiếu, lúc MC nói còn cắt hình ảnh minh hoạ, là hình ảnh ngày tiếp đấi ký giả, đang ngồi ở bàn chủ tịch chính là Giang Mạc Viễn, anh chỉ nói với các phóng viên hai câu đơn giản rồi đứng dậy rời đi, tiếp đấi giới truyền thông là việc của bộ phận quản lý tuyên truyền đối ngoại.

Anh vẫn giống như trước kia, không thích lộ diện trước giới truyền thông.

Trang Noãn Thần nhin không được cong môi lên, lại nhin không được thở dài một tiếng. Tiêu Duy và Đức Mã đã khai hoà trên đấu trường quốc tế, nhưng mà so về thực lực thì hiển nhiên lần này Tiêu Duy thắng, thị trường chứng khoán của Tiêu Duy rất tốt, không khó để đoán ra là do một tay Giang Mạc Viễn chỉ đạo.

“Này, mọi người nhìn thấy không? Bóng dáng của anh trai vừa rồi, đẹp chết người á.” Vẻ mặt Phương Tiểu Bình vui mừng như là phát hiện ra động vật quý hiếm, chỉ vào màn hình, thiếu chút nữa thì đứng lên.

“Có thấy, mê người chết đi được.” Trịnh Diệu Linh cũng bày ra bộ mặt mê trai, “Thấy có chút quen quen? Có phải là thường xuyên xuất hiện trên ti vi hay không?”

“Vừa nghe loáng thoáng giới thiệu là CEO hiện thời của Tiêu Duy quốc tế?” Hoàng Đan Đan cố gắng suy nghĩ cả nửa ngày.

“CEO? Vừa nghe thấy danh xưng này là đã thấy động lòng người rồi.” Nước miếng của Vương Tranh thiếu chút nữa thì chảy ra, “Còn muốn để cho người khác sống không? Cao lớn anh tuần lại trầm ổn, ông trời ơi, tôi thật muốn cùng với người đàn ông như vậy trải qua quãng đời còn lại quá.”

Thi Lỗi ở bên cạnh bĩu môi, “Chẳng qua chỉ là đẹp mã mà thôi.”

“Có bản lĩnh thì anh đầu thai lại đẹp mã xem.” Hoàng Đan Đan không chút khách khí đả kích Thi Lỗi.

Thi Lỗi kêu một tiếng, “Tôi chỉ để ý đến tiền của tôi.”

“Được rồi, được rồi, nhanh vào họp thôi.” Trang Noãn Thần thấy bọn họ tranh đua nhau thì không yên lòng bèn vỗ hai tay thông báo.

Mọi người vội vàng tản ra.

Cô thầm thở dài một hơi, Giang Mạc Viễn ơi Giang Mạc Viễn, anh thật đúng là yêu nghiệt mà.

Quyển 7 - Chương 21: Cậu chủ đã trở về

“Đúng, anh yêu em.” Thái độ của Mạnh Khiếu chưa bao giờ kiên trì như lúc này, kéo tay cô, “Bây giờ, dù nói gì anh cũng sẽ không buông tay em ra nữa.”

Hạ Lữ ngơ ngác nhìn anh, hồi lâu mới lên tiếng, “Tôi là người phụ nữ ham mộ hư vinh.”

“Cho nên em chỉ có thể tìm anh, anh có khả năng nuôi em.” Mạnh Khiếu nhìn cô chăm chăm, hai mắt sáng lên.

“Nhưng mà, tôi không phải cô gái trong trắng ngây thơ gì cả...”

“Anh cũng chạm qua rất nhiều phụ nữ.”

Hạ Lữ nóng nảy, “Ý của tôi là, anh có thể tìm người tốt hơn.”

“Tìm không thấy, chỉ có em.” Mạnh Khiếu cong môi cười.

“Tôi không đáng để anh yêu, cần gì phải làm bản thân ảm ức? Cần gì phải khổ sở như vậy?”

“Lòng không khổ, nếu không có em anh mới là mạng khổ.” Nụ cười anh có chút dụ hoặc.

Hạ Lữ từ từ bình tĩnh lại, theo dõi anh, nhấn mạnh, “Lúc anh tưởng tượng thì rất đẹp, nhưng một khi chúng ta ở bên nhau, sau này anh muốn vứt cũng vứt không xong.”

“Anh cũng nói rõ ràng cho em biết, chúng ta ở bên nhau chính là đi cùng nhau cả đời.” Mạnh Khiếu cũng gần giọng.

Mắt Hạ Lữ lộ vẻ xúc động.

Cả đời...

Là từ tốt đẹp biết bao...

Chuẩn bị giới thiệu sản phẩm không phải chuyện dễ dàng, trong quá trình liên tiếp nảy sinh vấn đề. Ngoại trừ Vương Tranh và Phương Tiểu Bình, các nhân viên khác của Vạn Tuyên đều là lần đầu tiên tham gia làm hoạt động thế này, cho nên khi Trang Noãn Thần giao nhiệm vụ xuống còn căn dặn kỹ lưỡng một số sơ hở trong quá trình họ làm việc.

Thông báo tuyển dụng được đăng lên liền có người đến cửa, nhưng mấy ngày rồi vẫn chưa chọn được người thích hợp, không phải đối phương ngại công ty nhỏ, mà chính là không phù hợp yêu cầu công ty. Trong khoảng thời gian này, trên cơ bản đều dựa vào nhân viên tạm thời mời đến để ứng phó.

Nhân viên tạm thời tuy dày dặn kinh nghiệm nhưng thường xuyên biếng nhác, Trang Noãn Thần không đích thân giám sát là không xong. Bên này vội vàng trông chừng phương án hoạt động của Vương Tranh, bên kia lại cùng Thi Lỗi xác định các khâu hiện trường, toàn bộ tổ cứ xoay không ngừng như chóng chóng. Bởi vì thái độ làm việc của Trang Noãn Thần chặt chẽ cẩn thận, công ty đối phương rất hài lòng, công việc cũng trôi chảy, như vậy nhoáng một cái lại không ít thời gian trôi qua, đến tối trước hôm hoạt động diễn ra.

Trang Noãn Thần lại càng không dám lơ là, cùng lúc đó tuyển được hai người thi hành hoạt động, nhiều ít cũng chia sẻ một chút áp lực, nhưng lúc Thi Lỗi ở hội trường lại không cẩn thận để bị thương, nhất thời cô chỉ có thể tự mình ra trận, một ngày một đêm giám sát công nhân làm việc.

Mấy ngày liên tiếp cô gần như sống ở công ty, về nhà chẳng qua chỉ để tắm rửa thay quần áo này nọ.

Giữa tháng tám, trời càng nóng, người không thể không có điều hòa, chỉ sợ điều hòa vận lớn một chút, thì cử động một cái là mồ hôi túa ra.

Trận này Trình Thiếu Tiên thường xuyên đến Vạn Tuyên và hội trường, cũng không có chuyện gì lớn, thấy Trang Noãn Thần đôi khi tự mình ra trận nên có chút không đành lòng, không nói hai lời cũng giúp đỡ trước sau, cô trái lại có hơi ngạc nhiên, người không biết còn tưởng tổng giám đốc của Đức Mã chạy đến Vạn Tuyên chạy việc vặt kiếm thêm thu nhập.

Sau lại, lúc cùng Trình Thiếu Tiên ăn cơm, anh tiết lộ, bởi vì trước mắt tình hình quốc tế không ổn định lắm, chỗ nào cũng có bóng dáng nguy cơ tài chính, nhanh thì mười tháng chậm thì cuối năm anh có thể sẽ quay về tổng bộ giúp đỡ.

Trang Noãn Thần cũng không trách anh giấu mình chuyện là con trai của ông Nam, chỉ cười an ủi anh mọi thứ rồi sẽ tốt hơn.

Giữa trưa hôm nay, Trình Thiếu Tiên lại đích thân đến cửa đưa cơm trưa.

Trang Noãn Thần đang kéo chút hơi tàn mang theo cặp mắt gấu trúc

xem bài phát biểu, Hoàng Đan Đan đã chạy đến nhỏ giọng nói, “Chị, ông xã chị lại đến nữa.”

Ban đầu cô còn tưởng là Giang Mạc Viễn, giương mắt nhìn ra lối đi nhỏ thấy là Trình Thiếu Tiên liền bất đắc dĩ lắc đầu, “Đã nói nhiều lần với mấy em, anh ấy không phải chồng chị.”

“Không phải chồng sao có thể tích cực như vậy, yên tâm đi, tụi em chỉ có hâm mộ, tuyệt đối sẽ không lan truyền khắp nơi đâu.” Hoàng Đan Đan thấy Trình Thiếu Tiên đi đến liền cười hì hì rời khỏi đó.

Trình Thiếu Tiên chỉ nghe nửa chừng, thấy vẻ mặt vô tội của Trang Noãn Thần, hứng khởi hỏi, “Sao vậy? Đang nói gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là mấy cô gái trẻ thích tám chuyện mà thôi.” Cô đưa tay lên chà sát mặt mình.

“Tám chuyện hai ta à?” Trình Thiếu Tiên đặt hộp cơm lên bàn làm việc, cười hỏi.

Trang Noãn Thần mỉm cười, “Đúng vậy, anh đến đây nhiều lần như vậy, tôi có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.”

“Rửa không sạch thì đừng rửa nữa, chồng em giết tôi ngay cả cơ hội thở cũng không có, tôi đây chỉ có thể tra tấn vợ anh ta.” Anh cười cười.

“Nghe thế nào cũng có chút ý định lấy công báo thù riêng vậy?” Trang Noãn Thần bật cười khế, lấy khăn mặt đứng lên, “Tôi đi rửa mặt trước.”

Trình Thiếu Tiên gật đầu, nhìn thấy bóng lưng cô liền có chút đau lòng.

Anh biết Trang Noãn Thần không có ý gì với anh, ở bên anh chỉ như là hai người bạn, anh cũng biết cùng cô ở gần thì lòng càng nhớ thương cô, nhưng không còn cách nào, anh chính là rất muốn nhìn thấy cô.

Khoảng thời gian này, cô mệt mỏi thành dạng gì anh không phải không rõ, cho nên càng khó giải thích được suy nghĩ của Giang Mạc Viễn, anh ta rốt cục bị sao vậy? Để mặc cô mệt mỏi như vậy cũng không quan tâm? Nghĩ vậy, ngực anh lại nghẹn một hơi.

Hóa ra, tất cả tâm tư của Giang Mạc Viễn đều lấy ra để đối phó anh, đáng chết!

Tám giờ tối Trang Noãn Thần mới về tới nhà, vừa vào cửa, chị người làm bước lên chặn lại nói, “Cô, cậu đã trở về.”

Cô ngạc nhiên, lúc này đây mới nhìn đến ngay cửa đặt đôi giày nam sáng bóng.

“Về lúc mấy giờ?” Trang Noãn Thần đổi giày, hỏi.

“Về hơn hai tiếng rồi, hình như mới vừa xuống máy bay không lâu, mang theo hành lý về.” Chị báo cáo rõ ràng rành mạch.

Hóa ra anh mới quay về Bắc Kinh.

Trang Noãn Thần nhìn quanh một vòng không thấy bóng dáng anh, lại hỏi, “Người đâu?”

“Ở trong thư phòng.” Chị chỉ lên lầu, vẻ mặt thần bí.

Trang Noãn Thần lúc đầu không có chút hoài nghi biểu hiện đó của chị, gặt đầu vừa định lên lầu thay đồ, phía sau chị lại lên tiếng, “Cô...”

Nghe vậy cô ngừng bước, quay đầu, “Chuyện gì vậy?”

“Cậu... sắc mặt cậu khó coi lắm, hình như đang tức giận.” Chị giúp việc làm ở đây cũng được một thời gian, lúc bắt đầu còn cảm thấy hai người rất ân ái, nhưng sau lại cảm giác có gì đó sai sai, một người bạn đến không thấy bóng, một người bạn đến về nhà chỉ tắm rửa thay đồ, đôi vợ chồng này nhìn thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Lúc này, cô mới hiểu hàm ý về mặt đó của chị, bất giác nói, “Cây cối trong vườn nên chăm sóc lại rồi.”

“Đã biết, thưa cô.” Chị tránh ra.

Nhìn cầu thang dài trước mắt, uốn lượn dưới ánh đèn, Trang Noãn Thần nhất thời mơ hồ, khẽ thở dài, đừng nói chị giúp việc nghi ngờ, ngay cả cô cũng cảm thấy được cuộc sống này không phải là cuộc sống mà con người muốn sống.

Tắm rửa thay đồ xong, cô vẫn chưa thấy bóng dáng của Giang Mạc Viễn, hơi thấy lạ đi đến trước thư phòng, ai ngờ chưa gõ cửa đã nghe bên trong có tiếng nói, mặc dù nghe không rõ nội dung, nhưng có thể nghe ra được Giang Mạc Viễn đang nổi giận.

Anh đang nổi giận với ai?

Trang Noãn Thần thoáng ngẩn người, trong đầu lại hiện lên dáng vẻ tức giận của anh. Cửa thư phòng cách âm rất tốt, vậy mà có thể loáng thoáng nghe được, có thể thấy cơn giận của anh có bao nhiêu

lớn.

Tình hình như vậy căng thẳng khoảng một hai phút, tiếng bên trong liền ngừng lại.

Cô đang do dự nghĩ xem có nên gõ cửa không, cửa thư phòng lại bật mở.

Bóng đen sâu thẳm sau lưng anh, hết như màu mắt anh.

Cô hoảng hốt, theo bản năng lùi ra sau, Giang Mạc Viễn thấy cô lại nhú mày nói, “Đến đúng lúc lắm, anh có chuyện muốn nói với em, vào đi.” Nói xong anh liền xoay người trở vào thư phòng, bóng lưng cao lớn tiến vào ánh sáng mờ nhạt bên trong.

Lời của anh nói khiến cô nuốt nước miếng, ông trời ơi, cô lại làm gì khiến anh nổi giận? Cho dù người mù cũng có thể phát giác vẻ tàn nhẫn nơi đuôi mắt anh, là cơn giận còn sót lại chưa tan hết.

Cô đi vào.

Giang Mạc Viễn ngồi trên sofa, giương mắt nhìn cô, “Anh nghe chị giúp việc nói lúc này em chỉ về nhà tắm rửa thay đồ, rồi rời khỏi nhà cả đêm không thấy bóng dáng.”

Trang Noãn Thần trong lòng than thở, có lúc cô cảm thấy tám phần là vì chuyện này. Cô ngồi xuống, với lấy cái gối ôm vào lòng, “Mới vừa nhận được buổi giới thiệu sản phẩm, nên hơi bận rộn.”

“Nghỉ việc đi.” Giang Mạc Viễn thấp giọng nói, nội dung câu nói như là đề nghị, giọng điệu cũng rất cứng rắn.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, “Gì chứ?”

“Em không cần phải vất vả như vậy, cũng không phải anh không nuôi nổi em.” Anh hơi cao giọng, nhúu mày.

Cô nhìn anh, khoe miệng hơi trề xuống.

“Em cứ ở nhà, ngày ngày trồng hoa nuôi cá, không thì đi dạo phố mua sắm, nếu không nữa thì nuôi thêm con mèo con chó, cũng tốt hơn mỗi ngày em mệt mỏi chỉ còn lại nửa cái mạng.” Anh nhìn chăm chăm gương mặt gầy gò của cô, đau lòng.

Trang Noãn Thần thờ dài, “Anh vẫn luôn không can thiệp vào công việc của em mà, hôm nay sao vậy?”

“Bởi vì anh không muốn thông qua miệng người khác biết được tình hình gần đây của vợ anh.” Mắt anh chuyển lạnh, giọng âm u.

“Anh ám chỉ Trình Thiếu Tiên?” Chỉ có thể là Trình Thiếu Tiên gọi điện nói với anh chuyện của cô.

“Còn chưa đủ à?” Trong mắt Giang Mạc Viễn lướt qua vẻ tàn khốc, nhưng khi thấy vẻ mệt mỏi trong mắt cô liền không đành lòng, nhẹ giọng, “Em lại đây.”

Thấy anh không có triệu chứng phát hỏa, Trang Noãn Thần dịch lại gần anh. Anh đưa tay kéo cô lại, xoay mặt cô qua cẩn thận đánh giá một hồi, không đành lòng cũng không vui, “Chủ của em tên gì? Dám sai em như vậy?”

“Hà?...”

“Tên của chủ mình cũng không biết à?” Anh lại lớn giọng.

“Phương Trình.” Trang Noãn Thần vội vàng báo danh, sợ anh không vui bóp chết cô, người này từ sau khi xé rách mặt tao nhấ cũng không ngụy trang dịu dàng nữa rồi, “Là do em muốn làm, có liên quan gì đến anh ấy?”

“Phương Trình?” Giang Mạc Viễn hí mắt tự hỏi, dường như đang tìm tòi cái tên này trong đầu, không để ý đến cô phản đối.

“Anh ta là ông tổng của tập đoàn Liên Mỹ, mới ra thị trường.” Cô cung cấp đầy đủ thông tin.

Giang Mạc Viễn thoáng ngộ ra, nhẹ nhàng khịt mũi, “Công ty nhỏ xíu, em làm cho loại công ty không có tương này còn bán mạng?”

Quyển 7 - Chương 22: Em biết nhược điểm của anh

Tuy rằng Giang Mạc Viễn lúc mưa lúc nắng, có lẽ bởi vì cả hai có khoảng cách hoặc là tính tình anh cô vẫn chưa hiểu hết, nhưng có thể khẳng định một điều là người này sẽ không tùy tiện đánh giá bất cứ công ty nào. Anh không biết hết thì cũng sẽ không bình luận gì, nhưng nếu đã đưa ra nhận xét thì nhất định anh biết. Cho nên, Trang Noãn Thần nghe thấy anh nói như vậy thì không vội vàng phản bác lại mà nghi hoặc nhìn anh, “Anh cho rằng tập đoàn Liên Mĩ dù có ra thị trường cũng không có tương lai?”

“Tóm lại em rời khỏi đó là được, không cần phải làm tiếp tục nữa.”
Giang Mạc Viễn không trả lời mà nói tiếp.

Trang Noãn Thần suy nghĩ nửa ngày trời rồi nháy mắt, thì thào nói, “Chờ thực sự đến ngày đó rồi hẵng nói tiếp.”

“Cái gì?” Giang Mạc Viễn nghe xong câu này như là nghe chuyện cười, nói với cô này giờ vẫn không thể làm thay đổi dự tính ban đầu.

“Nói trắng ra thì hoạt động của Liên Mĩ như thế nào không có liên quan nhiều đến Vạn Tuyên, cho dù có ảnh hưởng thì đến ngày đó rồi nói, căn cứ tình hình cụ thể mới có phương pháp ứng phó chứ. Em không rời Vạn Tuyên, là em vất vả khổ sở mới thành lập được một đội ngũ giỏi, bây giờ mỗi người trong đội đều sùng sục ý chí giờ em sao có thể rời bỏ được chứ?” Trang Noãn Thần lấy tình hình thực tế ra để tranh luận.

Điều khó khăn nhất của một người là có được sự tín nhiệm của

người khác, mỗi người trong nhóm đều gửi gắm hy vọng trên người cô, đối với cô hoàn toàn tin tưởng nghe theo, cô bỏ dở nửa chừng chỉ khiến cho người khác thất vọng, đến lúc đó chẳng những là những người trong nhóm mà ngay cả cô cũng xem thường chính mình.

Giang Mạc Viễn nhìn cô, ánh mắt đầy thâm ý, sau một lúc lâu mới thản nhiên mở miệng, “Không phải anh không cho phép em đi làm, nhưng không cần phải vất vả như vậy. Em muốn đi làm, có thể, anh sẽ sắp xếp cho em một công việc thoải mái hơn, được không?”

“Nhưng mà em chỉ thích làm quảng cáo.” Về mặt cô thực nghiêm túc, hơn nữa giấc mộng lớn nhất của cô đó là chân chính làm các hoạt động do chính mình tự đưa ra ý tưởng thiết kế.

Sự kiên trì của cô khiến cho anh có chút bất đắc dĩ, lắc đầu nửa ngày không nói cái gì nữa.

Không khí trong thư phòng lộ vẻ gượng gạo.

Không biết là bắt đầu từ lúc nào, quan hệ giữa cô và anh trở nên kỳ lạ, cũng không biết là bắt đầu từ khi nào anh đối với cô lúc gần lúc xa. Cô đoán không ra anh là quan tâm lo lắng cho cô hay là vì cái gì, đơn giản là câu nói lần trước của anh ‘không tin tưởng bản thân mình có được toàn bộ trái tim em hay không’ mà khiến cho hai người đều thay đổi. Lời nói của anh nghe rất thật lòng, nhưng hành vi thì lúc nào cũng khiến cô sợ hãi.

Thực ra, có phải cô và anh đã đánh mất niềm tin vào nhau?

Anh không hề tin tưởng cô, mà cô cũng không tin tưởng anh giống như trước.

“Không nên qua lại với Ben.” Im lặng hồi lâu, Giang Mạc Viễn mới đột nhiên nói một câu như vậy.

Trang Noãn Thần kinh ngạc, “Điện thoại của ông ta em chưa bao giờ nhận, còn nữa, hoa ông ta tặng em cũng vứt hết.” Chuyện này cô không nói với bất kỳ ai hết, từ sau ngày Ben gặp cô thì cô thường xuyên nhận được hoa tươi, mỗi lần đều không để lại tên, lúc vừa mới bắt đầu cô không biết là ai tặng, sau đó một lần ngẫu nhiên nhận được điện thoại của Ben thì mới hiểu ra. Từ ngày đó trở đi, chỉ cần có hoa đưa tới thì cô liền trực tiếp ném vào thùng, Ben cũng thường xuyên gọi điện thoại cho cô nhưng mỗi lần cô đều không nghe.

Cô thật không rõ ràng Ben có ý đồ không an phận với cô hay không, sợ là có ý đồ khác nữa, hiện giờ quan hệ giữa Đức Mã và Tiêu Duy ngày càng gay gắt, cô không muốn bị cuốn vào trong trận phân tranh này. Hơn nữa, bây giờ Ben và Giang Mạc Viễn cũng có quan hệ với nhau, cô mà có qua lại gì đó với Ben chẳng phải là khiến cho Giang Mạc Viễn khó chịu hay sao?

Sau này, Trình Thiếu Tiên trong một lần ăn cơm với cô đã chủ động thừa nhận và giải thích, anh thừa nhận lần đó đưa cô tham dự tiệc rượu thực ra là có mục đích, anh lợi dụng cô, chẳng qua là anh muốn để cho Giang Mạc Viễn thấy rõ Ben là một người như thế nào.

Cô hiểu, Trình Thiếu Tiên tối thiểu cũng là một người làm việc quang minh lỗi lạc, nói với cô chuyện này cũng là xuất phát từ nội tâm.

Chẳng qua là cô thế nào cũng không nghĩ tới, tất cả chuyện này Giang Mạc Viễn đều để ý.

Giang Mạc Viễn sau khi nghe cô nói như vậy thì rất hài lòng, nhẹ nhàng kéo bàn tay cô qua mà ngắm nghía, sâu tận trong mắt lộ ra sự khó hiểu, “Bây giờ tất cả mọi người đều cố tìm nhược điểm của anh.”

Vẻ mặt Trang Noãn Thần kinh ngạc.

Đợi đến nửa ngày cũng không thấy anh nói tiếp lại càng cảm thấy kỳ quái, cô giương mắt lên, chưa từng nghĩ đến rằng anh cũng đang nhìn cô, con ngươi đen nhánh như bầu trời đêm quá mức bình tĩnh. Ngực cô bỗng dưng co rút lại khiến cô vội vàng cúi đầu, trong lòng linh cảm được anh đang nói cái gì, cô mất tự nhiên liếm liếm môi, cố tình nói một câu thật khế, “Vậy anh ngàn vạn lần đừng nói với em, nếu không ngày nào đó em bán đứng anh...”

Bàn tay anh đặt lên mặt cô, nhẹ nhàng sờ cằm nâng mặt cô lên, ánh mắt của cô lại một lần nữa không có chỗ nào tránh thoát đành nhìn thẳng vào anh. Giang Mạc Viễn nhìn cô hồi lâu mới khẽ thở dài một hơi, ngón tay đổi thành miết nhẹ vào cằm cô, “Thực ra em biết rõ nhược điểm của anh là gì, từ lâu rồi em đã biết...”

Lòng cô thất lại.

Cô biết rõ, nhưng cô không dám khẳng định.

Thời gian đến buổi giới thiệu ra mắt sản phẩm ngày càng gần, mỗi ngày của Trang Noãn Thần đều là các buổi họp lớn nhỏ.

Bởi vì Vạn Tuyên không có nhà cung ứng lâu dài, các nhà cung ứng cô tiếp xúc trước đó lại không chịu nhận làm hoạt động nhỏ, cho nên các nhà cung ứng trước mắt đều là lần đầu tiên hợp tác, điều này đòi hỏi mỗi khâu đều phải giám sát chặt chẽ, chỉ sợ trên chất liệu có gì sai sót, tận lực giảm bớt các lỗi tiềm ẩn.

Thời gian ngày qua ngày lại trôi đi, đêm trước ngày ra mắt sản phẩm

cô cùng với quản lý Lưu xác định lại một lần nữa những công việc cần làm, từ việc sử dụng đèn điện đến việc sắp xếp cho các phóng viên, bố trí sản phẩm mẫu, lần lượt từng việc đều qua tay cô.

Ngày chạy thử chương trình xảy ra vấn đề.

Thò thời điểm mỗi nhân viên đều có một vị trí và cương vị riêng, màn sân khấu đột nhiên rơi xuống trước bức phát biểu, Trịnh Diệu Linh tới hỗ trợ sợ tới mức kêu oai oái. Thi Lỗi đang muốn chạy lên trên thì bị Trang Noãn Thần ngăn lại ngay, cô trực tiếp tìm quản lý Lưu, đề nghị nên để cố định luôn, đừng làm kiểu kéo lên kéo xuống.

Về mặt Lưu quản lý khó xử, “Giám đốc Trang, cô đề nghị như vậy lại khiến tôi phải tăng thêm dự toán.”

Về mặt Trang Noãn Thần thành khẩn phân tích, “Quản lý Lưu, tôi có thể hiểu được suy nghĩ của ông, nhưng chúng ta không thể để hoạt động lần này tồn tại việc này, màn sân khấu treo trên sân khấu trong thời gian rất lâu rồi, ở hiện trường hoạt động lại có nhiều nhân viên đi qua đi lại, đây là nhân tố không thể khống chế được. Gắn cố định luôn tuy là mất điểm, nhưng tối thiểu khi hoạt động diễn ra sẽ không khiến cho mọi người lo lắng cũng như đề phòng, hơn nữa, sau lưng Phỉ Tư Mạch là Cao Thịnh, một khi hoạt động xảy ra vấn đề chẳng phải là khiến cho người ta chê cười hay sao?”

Cô chạm trán với nhiều đối tác rồi, như quản lý Lưu thì có là gì, không cao ngạo như những người khác, không biết là vì do chị Mai hay là ông ta thực sự vừa lòng với cô mà cho tới bây giờ lúc nói chuyện ông ta nói chuyện luôn khách sáo, đáng về tự cao cũng không hề thấy, nguyên nhân chủ yếu là do Trang Noãn Thần tận tâm hết sức làm tốt công việc lần này.

Quản lý Lưu sau khi nghe cô nói xong liền nghĩ ngợi, nửa ngày sau

mới gật đầu, “Được, mọi chuyện làm theo ý cô, nhưng mà bên cung cấp chắc là phải thay đổi.”

“Yên tâm, chất lượng có vấn đề thì chúng tôi đương nhiên sẽ không sử dụng nhà cung ứng đó lần thứ hai.” Trang Noãn Thần rất cục nhẹ nhàng thờ ra.

Lại quay trở về tìm nhà cung ứng nên phải tăng ca để chỉnh trang lại sân khấu, lần này Thi Lỗi chăm chú quan sát, phía bên kia quy trình trôi chảy chủ yếu do Vương Tranh phụ trách.

Cứ như vậy, đảo mắt đã đến ngày giới thiệu ra mắt sản phẩm.

Rất nhiều nhà truyền thông cũng nể mặt, ít nhất thì cũng cho Phi Tư Mạch chút động lực để ra thị trường.

Ngay lúc Trang Noãn Thần chuẩn bị xong xuôi thì Vương Tranh chạy tới, vẻ mặt kích động, “Giám đốc, hiện tại bị thiếu mất hai nhà truyền thông trong danh sách các nhà truyền thông chúng ta mời đến, làm sao bây giờ?”

Ngày hoạt động diễn ra lại xảy ra vấn đề gì thì đều là trách nhiệm của bên được thuê, nhẹ thì khấu trừ tiền, nặng thì sẽ mất đi cơ hội hợp tác lần sau, Vương Tranh cũng hiểu được đạo lý này cho nên gấp đến độ sắp khóc.

Trang Noãn Thần sững sốt, cầm lấy danh sách, quả nhiên thấy thiếu hai nhà truyền thông, một là Bình Môi, một là Vĩng Môi, hai nhà truyền thông này đều là một trong số những nhà truyền thông có tiếng tăm trong nước, khả năng tuyên truyền rất mạnh, nhưng sao lại có thể không tới chứ?

“Phương Tiểu Bình đâu?”

“Em lập tức đi gọi cô ấy tới.” Vương Tranh nhanh chóng đi gọi người.

Chỉ còn khoảng nửa tiếng nữa là bắt đầu diễn ra hoạt động.

Phương Tiểu Bình rất nhanh chạy tới, thở hồng hộc, “Giám đốc, phóng viên của hai nhà truyền thông kia tạm thời có việc không đến được, những phóng viên khác cũng đều sắp xếp lịch làm việc kín hết rồi, làm sao bây giờ?”

Cái gì?

Lòng ngực Trang Noãn Thần như căng lên.

Có đôi khi truyền thông không chú ý đến cũng là bình thường, nhất là đối với Phỉ Tư Mạch lần đầu tiên đưa ra thị trường này, có những nhà truyền thông sẽ không để vào mắt, hai nhà truyền thông này rõ ràng là như vậy, đối với loại chuyện này Trang Noãn Thần cũng không có cách nào, trước mắt cô rồi nhất chính là giải thích như thế nào với quản lý Lưu đây.

Thực ra không đợi cô nghĩ xong thì quản lý Lưu đã đi tới, vẻ mặt lo lắng, “Giám đốc Trang, sao các nhà truyền thông đến tham dự lại thiếu mất hai nhà?”

Trang Noãn Thần không thể nào giải thích với ông rằng bởi vì sản phẩm của họ ở thời điểm hiện tại không gây hào hứng với họ được. Loại giải thích này không thể nghi ngờ chính là trốn tránh trách nhiệm, chính là vì danh tiếng của Phỉ Tư Mạch hiện tại còn chưa có cho nên mới phải tìm đến một công ty quảng cáo lớn mạnh để gây sự chú ý, vấn đề gì cũng có thể giải quyết thì còn cần tìm công ty của các cô làm gì. Nghĩ nghĩ, cô chỉ có thể giải thích một cách thành tâm với ông.

Còn chưa kịp mở miệng thì cửa hội trường bị đẩy ra. Cô theo bản năng quay đầu ra xem rồi đột nhiên sợ ngây người.

Người tới lại là Cố Mặc, phía sau anh còn có hai phóng viên nữa đi cùng, trong đó có một người mang theo máy quay phim.

Anh... sao anh lại đến đây?

Hoa Báo không phải là nhà truyền thông có trong danh sách mời, lúc lên danh sách mời các nhà truyền thông thì Phương Tiểu Bình cũng không nghĩ đến Hoa Báo, bởi vì với danh tiếng nhỏ bé của Phi Tư Mạch thì không thể mời Hoa Báo được.

Quản lý Lưu không biết Cố Mặc, thấy có nhà truyền thông tới thì chần chờ sau đó nhỏ giọng hỏi một câu, “Giám đốc Trang, những người kia là một trong hai nhà truyền thông đó sao?”

“Không...” Trang Noãn Thần vốn muốn nói không phải, nhưng rất nhanh lại cân nhắc, lúc đầu là kinh ngạc sau lại nhanh chóng chuyển thành thông thả, “Quản lý Lưu, thực ra là thế này, sau đó chúng tôi có sự điều chỉnh, mời hai nhà truyền thông kia chỉ bằng mời Hoa Báo đến, đối với phí tổn thì không cao hơn chút nào nhưng mà hiệu quả đạt được thì lại vô cùng cao.”

Quyển 7 - Chương 23: Bởi vì cảm kích

Quản lý Lưu vừa nghe là Hoa Báo, mắt lập tức sáng lên, nhìn như hai viên kim cương. Hôm nay Cố Mặc ăn mặc thoải mái, quần jean áo sơ mi trắng như mọi khi, phóng khoáng điển trai.

Trang Noãn Thần nhìn thấy rất rõ, không nhịn được thầm thở dài, khi thay đổi hoàn cảnh, dù vẫn là người đó, nhưng trông có vẻ không giống Cố Mặc trước kia, nhìn kỹ không khó nhận ra quần áo anh mặc trên người đều là hàng hiệu, anh, đã không còn là Cố Mặc lúc xưa rồi.

Ngay cả nụ cười bên môi anh cũng không còn trong sáng nữa.

Cố Mặc bước đến, tươi cười, chủ động chìa tay với quản lý Lưu: “Xin chào, tôi là tổng biên tập của Hoa Báo, Cố Mặc.”

Quản lý Lưu ngẩn ra một chút rồi tiện đà bắt lấy tay anh, chắc chắn là không ngờ tổng biên tập Hoa Báo lại đích thân đến, cười toe toét, “Không ngờ anh Cố còn trẻ tuổi vậy mà đã giữ chức tổng biên tập hoa Báo, tuổi trẻ tài cao đầy hứa hẹn, vô cùng cảm tạ quý báo đã đến tham gia buổi giới thiệu ra mắt sản phẩm.”

“Khách sáo, tôi là chỗ quen biết với Noãn Thần từ lâu, hoạt động của cô ấy tôi tất nhiên phải đến hỗ trợ rồi.” Cố Mặc cười nhẹ nhìn về phía Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần không tiện ở trước mặt quản lý Lưu hỏi nhiều với Cố Mặc, trên môi vẫn giữ nụ cười, “Hoạt động sắp bắt đầu rồi, anh

Cố mời sang bên này.”

Cố Mặc gật đầu, dẫn phóng viên ngồi vào vị trí.

Không thể phủ nhận Cố Mặc là người bẩm sinh có khí chất mạnh mẽ, hơn nữa với thân phận tổng biên tập mới nhậm chức, đưa đến không ít nhà truyền thông khác chụp hình. Trang Noãn Thần không tiến lên, chỉ ra hiệu với Phương Tiểu Bình, Phương Tiểu Bình là người thông minh, vội vàng nhắc nhở người dẫn chương trình dàn xếp hiện trường.

Nhân lúc MC trên sân khấu giới thiệu, quản lý Lưu kéo Trang Noãn Thần sang một bên, tiếng nói tuy đè nén nhưng không khó nhận ra sự hưng phấn nơi đáy mắt, “Giám đốc Trang cô đúng là lợi hại, người ở Hoa Báo có thể được cô mời đến, nhưng có thể đừng vượt quá dự toán kinh phí ban đầu làm buổi giới thiệu này không?” Ông ta sợ tiền mời Hoa Báo rất cao.

“Yên tâm đi quản lý Lưu, tuyệt đối sẽ không.” Trang Noãn Thần cười nhẹ.

“Vậy thì tốt. Hoạt động hôm nay có Hoa Báo ở đây nhất định sẽ êm xuôi, mức độ tuyên truyền của họ mạnh bao nhiêu chứ, giám đốc Trang, cô đúng là giành cho tôi một bất ngờ lớn.” Quản lý Lưu vỗ vỗ bả vai cô, cười tí tít mắt.

Trang Noãn Thần cười mà không nói, đợi quản lý Lưu đi rồi mới có hơi dăm chiêu nhìn Cố Mặc phía xa, hôm nay, đúng là cực cho anh.

Buổi giới thiệu sản phẩm Phi Tư Mạch vô cùng thành công, từ lúc bắt đầu đến kết thúc đều hoàn mỹ trôi chảy, hiệu quả hoàn thành hoàn

toàn theo tưởng tượng của mọi người, hơn nữa có Hoa Báo tham dự, khiến cho buổi giới thiệu thêm phần giá trị.

“Anh sẽ nói phóng viên gửi bản thảo của hôm nay sau.” Sau khi hoạt động kết thúc, trong hội trường, Cố Mặc đốt thuốc nhìn Trang Noãn Thần nói.

“Em nghĩ quản lý Lưu sẽ đến Hoa Báo thôi, xem ra em nên đề nghị họ tiến hành đăng bài tuyên truyền ở Hoa Báo.” Cô nhìn anh hút thuốc, dáng vẻ có chút xa lạ, khói thuốc nhẹ nhàng lượn lờ, mặt anh hư ảo.

Kể cả nụ cười của anh cũng thế, “Vậy thì đương nhiên tốt rồi, nghe nói tập đoàn Cao Thịnh là miếng mồi béo bở, hàng năm chi phí quảng cáo mấy trăm triệu cũng không thành vấn đề.”

“Vấn đề là, Hoa Báo cứ không phải có tiền là có thể thiên vị được.” Cô cười nhẹ.

“Truyền thông có chức năng giám sát dư luận và phát triển dư luận, sản phẩm sữa không thể độc hại đúng không? Hơn nữa, số liệu báo cáo Phi Tư Mạch là anh đích thân phụ trách, khó có được một sản phẩm sữa không có chất phụ gia, đồ tốt là chẳng phải nên tích cực quảng bá và chia sẻ sao?”

Cô gật nhẹ đầu, đối với chất lượng của Phi Tư Mạch cô không chút lo lắng, sản phẩm sữa này cô cũng từng uống qua, hương vị vô cùng đậm, nguyên chất tự nhiên, hàng tiêu dùng của Cao Thịnh luôn chú trọng danh tiếng, hiện giờ người trong nước còn không dám uống sản phẩm trong nước, Phi Tư Mạch lại rất bỏ công sức.

“Hôm nay rất cảm ơn anh, em không ngờ anh có thể đến.”

“Trong giới truyền thông này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, anh nghe thấy em đang làm hoạt động cho Phi Tư Mạch nên mới đến.” Cố Mặc thu dọn xong tài liệu nổi gót Trang Noãn Thần ra khỏi hội trường, vừa đi vừa nói, “Nhưng hình như anh đã cứu em một mạng đúng không?”

Trang Noãn Thần gật đầu, “Có hai nhà truyền thông cho leo cây, may mà anh đến, bằng không Vạn Tuyên thế nào cũng bị trừ tiền.”

“Xem ra anh là ân nhân cứu mạng em rồi.” Cố Mặc cười cười.

Cô cười nhẹ, “Tóm lại cảm ơn anh.”

Bên ngoài hội trường, nắng đặc biệt gay gắt, từng đợt gió nóng ập đến.

Xe truyền thông tốp năm tốp ba rời khỏi, ngã tư trước hội trường chỉ còn lại cô và anh.

Cố Mặc dừng bước.

Cô thấy anh dừng lại thì cảm thấy hơi lạ, quay đầu nhìn anh.

“Noãn Thần, em đối xử xa cách với anh quá.” Cố Mặc nhẹ giọng nói, trong mắt xẹt qua đau thương.

“Anh hiểu lầm rồi.” Trang Noãn Thần ngạc nhiên một chút rồi cười khẽ, “Hôm nay anh giúp em chuyện lớn như vậy, em thật sự biết ơn anh.”

Cố Mặc thở dài, nhìn chằm chằm cô rồi bất ngờ nói, “Đêm đó anh đến nhà tìm em, không mang đến phiền phức gì cho em chứ?”

Cô giương mắt nhìn anh, nhẹ nhàng lắc đầu.

Anh lại cười bất đắc dĩ, không nói gì.

“Cố Mặc, thật ra... Anh là cố ý, đúng không?” Cô đột nhiên hỏi.

Môi cười Cố Mặc hơi trể xuống.

“Bởi vì Giang Mạc Viễn cũng từng diễn màn đó.” Ánh mắt cô ôn hòa, không thấy chút uất giận.

Cố Mặc nhìn cô trân trân, sau hồi lâu mới cười bất đắc dĩ, “Noãn Thần, em mãi là người hiểu anh nhất.”

“Cần gì phải vậy?”

“Anh chỉ muốn nhìn thử xem, nếu anh ta thật sự yêu em thì có thể nổi điên giống anh không.” Cố Mặc nhấn mạnh.

Trang Noãn Thần vốn đang nghĩ đề tài phải nói tiếp theo nhưng đành chịu, cụp mắt, “Chẳng phải chúng ta hiện tại đều có cuộc sống của riêng mình, vậy là tốt rồi sao?”

“Vậy rất tốt.” Trong mắt Cố Mặc là vẻ mắt mát, cười ảm đạm.

“Sức khỏe Hứa Mộ Giai thế nào rồi?”

“Mới ra viện, bác sĩ nói lần này phải biết thương thân mình, cần phải điều dưỡng một thời gian.”

Cô gật đầu, “Vậy anh chăm sóc chu đáo cho cô ấy nhé, đối xử tốt với cô ấy một chút.”

Cố Mặc nhìn cô, ánh mắt thâm thúy, “Anh có thể làm nhưng không được tận tâm hết sức.”

Cô kinh ngạc.

“Bởi vì từng yêu em, anh đã hao tổn toàn bộ tâm huyết và sức lực.”

“Cố Mặc...”

“Anh biết người em yêu là Giang Mặc Viễn, yên tâm đi, anh không có ý định phá rối.” Cố Mặc lập tức thanh minh, vẻ mặt thoải mái, “Đi thôi, em về nhà đúng không? Anh đưa em về.”

“Không cần đâu, em phải quay về công ty, báo cáo sau hoạt động còn phải chỉnh sửa.”

“Công việc thì mãi không làm xong đâu, như vậy đi, hôm nay nếu anh đã giúp em, vậy thì em có thành ý một chút, mời anh ăn cơm đi, ăn xong rồi em hẳn quay về công ty, ý em thế nào?” Cố Mặc đưa ra lời mời.

Trang Noãn Thần vốn định đồng ý, nhưng chợt nhớ đến lời cảnh cáo của Giang Mặc Viễn, ngập ngừng một lát rồi lên tiếng, “Hôm nào đi, hôm nay thực sự có rất nhiều việc gấp, hôm nay rất cảm ơn anh, hôm nào em và Mặc Viễn sẽ cùng làm chủ xị mời anh ăn một bữa nha.”

Cố Mặc nghe vậy thì lắc đầu cười khổ, “Noãn Thần, thực sự em không cần ở trước mặt anh nhắc đến Giang Mặc Viễn, anh...”

Lời nói kế tiếp bị tiếng còi xe bên đường phá vỡ!

Cô thấy vẻ mặt anh hơi xấu hổ, quay đầu nhìn lại, đột nhiên giật thót

tim!

Bên đường, chiếc xe thương vụ dừng đó, ánh nắng chiếu xuống nóc xe nhìn không rõ chi tiết, nhưng người đàn ông trong xe lại không thể xem thường, mặc dù kính râm che khuất đôi mắt, nhưng cô có thể từ khóe miệng khẽ mím của anh nhìn ra được vẻ không vui. Anh như đang hướng về phía Cố Mặc nhẹ nhàng gật đầu chào, tay giờ lên, còi xe lại vang hai tiếng.

Ý thúc giục rõ ràng.

“Xin lỗi anh, Mặc Viễn đến đón em, em đi trước nha.” Trang Noãn Thần cố gắng áp chế khủng hoảng trong lòng, cố gắng mỉm cười nhìn anh nói.

Cố Mặc nhìn thoáng qua Giang Mặc Viễn cách đó không xa lại nhìn cô, đành gật đầu.

Cô vội vàng đi về hướng xe của Giang Mặc Viễn.

Không bao lâu Cố Mặc cũng lái xe đi khỏi đó.

Ở vị trí phó lái, Trang Noãn Thần lo sợ bất an, nhìn chăm chăm cột đèn giao thông trước mặt, khẽ nói, “Sao anh lại đến?”

“Anh không thể đến à?” Giang Mặc Viễn đánh tay lái, nhân lúc đèn xanh nhấn mạnh chân ga, giọng thản nhiên.

“Em không phải có ý đó.” Vừa nghe giọng anh cô càng luống cuống, đầu óc như nổ tung, lại nghĩ đến hành vi thô bạo ngang ngược của anh đêm đó, giọng cũng run run theo, “Anh đừng hiểu lầm, em cũng không biết Cố Mặc sẽ đến đây.”

“Ừ.” Anh thấp giọng đáp, mắt vẫn nhìn về phía trước.

“Có hai nhà truyền thông đến lúc lại không đến, Cố Mặc xem như đến cứu mạng.” Trang Noãn Thần cung khai chi tiết, “Hôm nay anh ấy cũng là đến xem, anh có biết thực sự sản phẩm Phi Tư Mạch không tệ, vị lại ngon, truyền thông chú ý cũng phải, quản lý Lưu...”

“Em sắp xếp mạch suy nghĩ, ăn nói logic chút đi.” Giang Mạc Viễn hơi nhú mào.

Trang Noãn Thần liếm môi, cô hiểu anh đang ám chỉ cô nói chuyện lung tung không ăn khớp. Hít sâu vào, lúc này mới sắp xếp lại được tư duy hỗn loạn của mình, “Nói trắng ra là, em không biết anh ấy sẽ đến, nhưng anh ấy đúng là đã giúp em.”

Giang Mạc Viễn nghe vậy liền nhếch môi, “Hai nhà truyền thông đồng thời cho em leo cây, có trùng hợp quá không?”

Cô ngẩn ra, tiếp đó miễn cưỡng cười, “Anh cảm thấy Cố Mặc đứng giữa gây trở ngại à? Sao lại như vậy được? Anh ấy không thể có hành vi vượt mặt các nhà truyền thông khác được. Và lại, làm như vậy cũng không có lợi gì cho anh ấy.”

“Hoa Báo lớn như vậy, tùy tiện phao một ít tin tức ra ngoài cũng có thể khiến các phóng viên khác nháo nhào tranh cướp, có thể khiến vài tên ký giả nhỏ không đến hoạt động thì có gì lạ?” Đền đỏ, Giang Mạc Viễn giảm tốc độ dừng xe, rốt cục cũng chuyển mắt đến mặt cô, “Về phần đối với anh ta có lợi gì hay không thì anh không biết, nhưng tạm thời hơi biết một chút, tối thiểu em cũng nổi lòng cảm kích với anh ta.”

Lòng Trang Noãn Thần chùn xuống, lẩm bẩm nói, “Em không biết chuyện này có liên quan đến anh ấy hay không, em cũng không thể

đi điều tra, nhưng cảm kích thì thế nào? Em cũng chẳng có khả năng làm vì với anh ấy.”

“Lúc trước em là vì cảm kích anh, chúng ta mới có thể đến bên nhau.” Giang Mạc Viễn bắt lấy cằm cô, như cười như không, “Chính là cái đêm anh chiếm hữu em.”

Quyển 7 - Chương 24: Bầu không khí khó tả

Trang Noãn Thần đột nhiên giống như bị thứ gì đó đâm vào tim, không phải bởi vì chuyện xảy ra mà là vì lời nói của anh. Những chuyện tưởng chừng như khó có thể chấp nhận được đã dần mờ nhạt đi kể từ ngày cô kết hôn với anh, cô coi những chuyện đó như là chuyện ông trời sắp đặt, cũng chính vì vậy mà cô ấy mới có thể cho phép bản thân bỏ qua như vậy. Mà lúc này lời nói của anh như một mũi dao đâm vào lòng cô, không chút khách khí đâm vào trái tim cô đến máu chảy không ngừng.

Anh đang làm gì vậy chứ?

Ánh đèn ngoài cửa sổ xe hắt vào khiến khuôn mặt cô trở nên nhợt nhạt, đầu ngón tay gần như đâm sâu vào lòng bàn tay, cô hít một hơi thật sâu rồi nghiêng mặt về một bên, thản nhiên nói, “Giang Mạc Viễn, anh nói lời này là có ý gì? Anh đang muốn nhục mạ em hay là nhục nhã chính mình?”

Nói thật, cô thà rằng cãi nhau với anh một trận cũng không muốn tình trạng như thế này, bầu không khí hiện giờ căng thẳng kỳ lạ, nghiêm nhiên hết như lắng trì hết cô ngạt thở.

Cho nên giọng nói của cô bất giác cay nghiệt hơn, vốn tưởng rằng anh sẽ tức giận ai ngờ Giang Mạc Viễn không giận mà ngược lại còn cười, tay đặt lên gáy cô, giọng nói nghe ra rất ôn hoà, “Anh chỉ là nhắc nhở em không cần phải cảm kích quá mà thôi.”

Lửa giận tích tụ đột nhiên bị dập tắt, muốn nổi giận cũng không

được, cô cúi đầu, cảm giác được bàn tay sau gáy ngày càng nặng. Đợi xe tiếp tục lăn bánh cô bất đắc dĩ nói một câu, “Thực ra chuyện hôm nay thực sự chỉ là tình cờ thôi, anh tin em chứ?”

“Anh tin.” Giang Mạc Viễn bất ngờ nói.

Cô ngạc nhiên.

Giang Mạc Viễn quay đầu sang nhìn cô một cái, môi khẽ nhếch lên cười, “Anh tin lời hôm nay em nói.”

“Thật sao?” Trang Noãn Thần chần chờ quan sát anh.

Sườn mặt anh có đường nét rất đẹp, ánh sáng mờ nhạt trong xe lộng yên vờn quanh quai hàm của anh, cương nghị chính trực, khoé môi nhếch lên thành một đường cong, mỗi người đều nói rằng phần lớn những người đàn ông có hình dáng như vậy thường rất xấu tính, xem ra lời nói ấy không phải không đúng.

Nghi vấn của cô khiến cho người đàn ông cười nhẹ một cái khiến những nét góc cạnh mềm hẳn đi, trở nên cực kì anh tuấn, “Thật” Chữ đơn giản từ môi anh bật ra.

Trang Noãn Thần ngờ ngác hơn nửa ngày, buồn bực trong lòng thoáng tan đi đôi chút, khi nào thì anh trở nên tốt tính như vậy? Không phải là anh luôn không tin cô và Cố Mặc sao? Cô nghĩ đến anh sẽ làm âm lên giống Cố Mặc, rồi ném cô xuống ven đường sau đó tự mình lái xe rời đi.

Nhưng anh chỉ nhẹ nhàng nói hai chữ ‘tin tưởng’.

Là thật sự tin tưởng sao?

Giang Mạc Viễn không phải Cố Mặc cho nên cô không thể nhìn thấu trong lòng anh nghĩ như thế nào.

Hai người vẫn không nói gì, đến lúc xe dừng lại thì Trang Noãn Thần mới ngạc nhiên phát hiện ra là đã tới nhà rồi.

“Sao lại về nhà?” Cô xuống xe với vẻ mặt kinh ngạc.

Giang Mạc Viễn tiện tay rút chìa khoá xe, “Không về nhà thì còn đi đâu?”

“Công ty còn một đồng chuyện nữa.” Trang Noãn Thần nghĩ đến những hậu quả cần phải xử lý sau buổi ra mắt liền sốt ruột, “Hơn nữa, lúc này chẳng phải anh cần quay về công ty sao?”

Giang Mạc Viễn không phản ứng mà đi thẳng vào thang máy.

“Này...” Cô thấy thế cũng chỉ biết đi theo vào thang máy, “Anh...”

“Ngày mai lái chiếc xe kia đi làm đi.” Trong nháy mắt, trước khi cánh cửa kim loại của thang máy đóng lại, Giang Mạc Viễn đột nhiên nói, bàn tay giơ lên chỉ về phía chiếc xe thượng vụ màu trắng ở trong gara.

Cô sững sốt, “Lái xe đó đi em sợ bị người khác cứa cổ.”

“Cũng tốt hơn là em bị tắc xi cứa cổ.” Giang Mạc Viễn không chút biểu cảm nói, giọng điệu thản nhiên, “Chiếc xe của em đã bị hỏng nặng rồi, có sửa chữa lại cũng vậy thôi.”

“Xe của em hơn hai trăm ngàn mà cứ như vậy không còn...” Cô bất đắc dĩ nói một câu.

Giang Mạc Viễn dường như không ngờ tới là cô sẽ nói như vậy, quay đầu nhìn cô chớp mắt một cái, một lúc lâu sau mới mở miệng, “Cho nên lúc em lái xe của anh đi thì cẩn thận một chút, nếu còn hỏng nữa thì sẽ không chỉ là hai trăm ngàn thôi đâu.”

“Em không muốn...” Cô vốn muốn nói không muốn, nhưng Giang Mạc Viễn như là biết được cô muốn nói gì nên vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, ánh mắt khắc nghiệt nhìn chằm chằm vào cô, bộ dạng như vậy dọa cô nhảy dựng lên, vội vàng sửa miệng, “Xe đắt tiền như vậy, sau này có gặp mưa to gió lớn em cũng tiếc không nỡ bỏ xe đi.”

Thang máy đi thẳng tới nhà.

Giang Mạc Viễn đi phía trước đẩy cửa nhà ra, nghe cô sửa lại lời nói thì khoé môi nhanh chóng cong lên, như là đang cười, rồi lại quay đầu nhìn cô, giọng nói có chút lạnh nhạt, “Xe còn người còn, xe mất người mất.”

Hà...

Trang Noãn Thần ngơ ngác đứng ở cửa, bởi vì lúc nói chuyện anh vẫn đưa lưng về phía cô cho nên cô không nhìn thấy được nụ cười kia của anh, đập vào mắt chỉ còn lại vẻ mặt vô cảm cùng với lời nói độc địa.

Giang Mạc Viễn thấy cô đứng ở cửa liền nhú mào, giơ tay ra kéo cô vào trong.

Cô không có tâm tư đổi giày, luôn cảm thấy được thời gian này giữ hai người họ có gì đó lạ lạ.

Giang Mạc Viễn không lập tức lên lầu mà đứng ở gần cửa nhìn cô

thay giày, thật lâu sau lại ngoài ý muốn nói một câu, “Vạn Tuyên không bằng Đức Mã, nhưng lúc em ra ngoài gặp khách chẳng lẽ không cần đi xe sao?”

Bàn tay đóng cửa tủ giày hơi hơi dừng lại, cô ngạc nhiên nhìn anh.

Giang Mạc Viễn cũng không nói thêm nữa, giờ tay ra thay cô đóng cửa tủ giày rồi xoay người đi vào phòng.

Cô đứng tại chỗ, trong lòng lại len lỏi một chút cảm giác ấm áp, loại cảm giác này dường như là đã lâu rồi chưa từng có.

Bữa tối rất phong phú, tất cả nguyên liệu nấu ăn đều là do chị Hứa tỉ mỉ lựa chọn. Lúc đầu khi Trang Noãn Thần tìm chị Hứa đến làm thì cũng chỉ nghĩ là tạm thời rồi sau đó thì tính sau, nhưng mà thời gian dài như vậy chị Hứa làm việc rất là tận tâm, sau đó cô lại thương lượng với Giang Mạc Viễn, anh cũng đồng ý để cho chị Hứa ở lại biệt thự chăm lo cho bữa ăn hằng ngày của họ. Tay nghề của chị Hứa rất khá, nghe nói chồng chị là đầu bếp giỏi, nhưng có lợi hại đến đâu cũng không bằng chị, chị kiêu hãnh nói với Trang Noãn Thần rằng tay nghề của chồng chị đều là học từ chị, chẳng qua là nữ đầu bếp lại không mấy được trọng dụng.

Trang Noãn Thần luôn thích ăn đồ ăn chị Hứa nấu, không quá nhiều dầu mỡ mà rất thanh đạm, hơn nữa chị Hứa là người thông minh, trước mắt cô và Giang Mạc Viễn ăn món gì không ăn món gì thì chị Hứa đều ghi chú lại, chỉ mấy tháng ngắn ngủi mà bọn họ thích ăn gì và không thích ăn gì, chị Hứa đều nhớ rất rõ ràng.

Đồ ăn trên bàn vẫn như trước đủ sắc đủ vị, trong không khí còn quanh quẩn mùi thơm tinh khiết của rượu vang.

Trang Noãn Thần mới vừa ngồi xuống thì chị Hứa liền đi tới, cô nghĩ

chắc là chị Hứa có chuyện gì muốn nói mới cô, vừa định mở miệng hỏi thì lại thấy chị Hứa nhìn Giang Mạc Viễn vẻ muốn nói lại thôi.

“Chị Hứa có việc gì?” Giang Mạc Viễn lấy đĩa qua thấy thế thân nhiên hỏi một câu.

“Cái đó... Cậu, có chuyện tôi muốn làm phiền cậu một chút.” Hai tay chị Hứa chà xát lại với nhau, có chút ngượng ngùng.

Giang Mạc Viễn nhìn chị một cái, “Trong nhà có chuyện gì sao?”

“A, không phải, không phải.” Chị Hứa vội vàng xua tay, nghĩ nghĩ rồi nói, “Là như vậy, tối mai là sinh nhật người thân của tôi nên vợ chồng tôi cũng tới tham dự, chúng tôi không thể tay không đến dự nên muốn mua một chai rượu vang để tặng, người thân kia của tôi rất thích rượu vang. Nhưng mà tôi và chồng của tôi thì cả đời chả biết rượu vang là gì nên không biết chọn như thế nào cho đúng, lại nghĩ đến cậu luôn có thói quen cất rượu vang nên hẳn là cậu hiểu rất rõ về nó, cho nên cậu có thể... có thể viết ra tên mấy loại rượu vang, sau đó tôi dựa vào đó đi mua.

“Người thân của chị làm công việc gì?” Giang Mạc Viễn bất ngờ hỏi một câu.

Trang Noãn Thần kỳ quái nhìn anh, vô duyên vô cớ hỏi cái này làm gì?

“Làm việc cho công ty nước ngoài, hình như mới được thăng chức làm quản lý. À, chính là em gái họ của tôi đó, là sinh nhật con trai cô ấy.”

Trang Noãn Thần nhú mày lại, người thân này không phải cô chưa từng nghe chị Hứa nhắc tới, bởi vì gả cho người giàu có mà xem

thường cả nhà chị Hứa.

Giang Mạc Viễn suy nghĩ một chút rồi nói, “Nhu vậy đi, chị xuống hầm rượu lấy một chai ở trong đó mang đi tặng, rượu trên giá D và ô F đều thích hợp với người thân của chị.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh một cách kinh ngạc, bình thường lúc nào anh cũng mang vẻ mặt lạnh nhạt, không nghĩ tới anh cũng đối xử tốt với người làm như vậy. Tuy rằng, cô không hiểu biết về rượu vang nhưng không phải loại rượu vang nào anh cũng cất giữ, từ trước đến nay anh có thói quen cất rượu vang, những chai rượu đó rất quý, giá cao ở mức trên trời, cho nên tới bây giờ cô rất ít xuống hầm rượu bởi vì càng đi vào cô càng tự ti, vào trong tùy tiện xách ra một chai rượu cũng có giá trị cao hơn so với cô.

Dĩ nhiên là chị Hứa cũng biết rõ hầm rượu kia có giá trị còn lớn hơn cả một người cho nên vừa nghe xong lời nói của Giang Mạc Viễn liền giật mình, “Cậu, không cần đâu, rượu ở hầm rượu rất quý, tôi...”

“Đi lấy đi, đừng để điều nhỏ nhặt ấy làm ảnh hưởng đến công việc.” Giang Mạc Viễn thản nhiên nói.

Chị Hứa cảm ơn rồi rút rồi đi lấy rượu.

“Giá D và ô F có giá cả thế nào?” Trang Noãn Thần tò mò hỏi.

“Rượu vang trên ô F là năm đó đến nông trang rượu vang Margaux sưu tầm, giá bán trên thị trường hiện giờ vào khoảng bốn lăm đến năm mươi ngàn tệ, sinh nhật người thân vừa lên chức kia của chị Hứa, uống loại rượu này xem như thích hợp, sẽ không rất xa xỉ cũng không quá keo kiệt.” Giang Mạc Viễn gấp thức ăn bỏ vào chén của Trang Noãn Thần, nói.

Trang Noãn Thần lúc này mới hiểu vì sao anh lại hỏi là người kia làm công việc gì.

“Thật quá là xa xỉ, chai rượu bốn mươi năm mươi ngàn tệ nói tặng là tặng.” Cô không biết nên nói cái gì nữa liền nói một câu như vậy.

“Ở Bắc Kinh thật không dễ sống, chị Hứa lại chăm chỉ, thật thà trong công việc như vậy hẳn là đáng để người khác tôn trọng chứ không phải kỳ thị.”

Cô hiểu, ý của anh là đang nói đến thân thích của chị Hứa. Giang Mạc Viễn là người đàn ông rất biết đối nhân xử thế, tuy rằng chị Hứa chỉ nói mấy câu, nhưng anh vẫn phát hiện ra sự chua xót của chị Hứa.

Âm thầm thở dài, cô định mở miệng nói với anh nhưng lời đến của miệng lại dừng lại, trong lòng gợn lên sự xúc động, người đàn ông này có lẽ không... độc ác như cô nghĩ.

“Cảm ơn anh.” Sau một lúc lâu, cô bất giác nói.

Giang Mạc Viễn chăm chú nhìn cô, “Vì chị Hứa?”

“Không, là vì bản thân em.” Trang Noãn Thần ăn cơm, chậm rãi nhai, gạo thiên nhiên ngọt lành từ cổ họng đi vào, có một chút ấm áp.

Giang Mạc Viễn dừng đưa nhìn cô hồi lâu mới mở miệng, “Vì sao lại cảm ơn anh?”

“Bởi vì anh không ép em từ chức nữa.” Đêm đó thái độ của anh rất kiên trì, cô còn tưởng anh nhất định sẽ không cho cô tiếp tục làm việc ở Vạn Tuyên nữa, không ngờ là hôm nay anh lại có thể đưa xe cho cô đi làm, nói với cô không có xe mà đi gặp khách hàng thì rất không

nên.

Quyển 7 - Chương 25: Chưa từng hối hận

Giang Mạc Viễn nghe cô nói xong thì cười nhích mép, “Thật sự mà nói thì anh rất muốn ép em, cứ ở nhà còn hơn là ra ngoài xuất đầu lộ diện.”

“Vậy sao anh còn tặng xe cho em?” Chẳng biết sao mà tâm trạng cô khá thoải mái.

Thứ cảm giác này bao lâu rồi chưa có? Hình như đã lâu lắm rồi, từ sau khi anh vì chuyện Cố Mặc mà hiện nguyên hình, hai người đã không còn sống thoải mái với nhau nữa.

“Em tuyệt đối là loại người dù đầu có đập vô tường thì cũng không bỏ cuộc, không cho em làm việc còn khó hơn bắt em đi chết. Trước mặt anh thì ra vẻ ngoan ngoãn nghe lời, sau lưng không biết có năng lực làm ra chuyện trời long đất lở gì, cho nên chi bằng để mặc em.” Giang Mạc Viễn cầm khăn tay nhả lau khóe miệng, nói đoạn lại chuyện đề tài, “Còn nữa, ai nói chiếc xe kia là cho em chứ?”

“Hả?” Cô không hiểu ý anh lắm.

“Xe, là phải bỏ tiền ra thuê.” Anh chậm rãi bổ sung, cầm ly nước uống một chút.

Trang Noãn Thần mở to mắt, thốt ra, “Giang Mạc Viễn, anh còn tính toán cả với vợ anh?” Câu này thực sự phát ra từ nội tâm, cứ tự nhiên thốt ra như vậy, hình như cô đã quên quan hệ bây giờ của cô và anh có bao nhiêu gượng gạo.

Giang Mạc Viễn chuyển mắt sang nhìn ly nước, khóe môi bất giác nhúc nhích một chút, lời cô như sóng nước trong ly nghe vào đầu, nhất là mấy chữ ‘vợ anh’, một góc đóng băng lạnh lẽo trong lòng anh được bốn chữ này làm tan chảy, chậm rãi hình thành ấm áp.

“Chẳng phải em vẫn luôn nói anh là gian thương sao, không gian thì không thương.” Anh như cười như không đùa một câu.

Trang Noãn Thần cũng nhìn ra được vòng cung trên môi anh, cố tình nói, “Vậy anh nói thử nghe xem tiền thuê thế nào?”

“ Trước mắt vẫn chưa nghĩ ra.”

Cô trừng mắt với anh.

“Đợi nghĩ xong rồi sẽ báo với em.” Giang Mạc Viễn bất giác mỉm cười.

Đến khi ăn xong một lúc, Giang Mạc Viễn nhìn cô, hồi lâu mới hỏi, “Tại sao muốn anh tin em?”

Trang Noãn Thần đang uống nước suýt sặc, đặt ly nước xuống trừng mắt, “Hả?” Anh nói gì vậy.

“Anh là hỏi...” Giang Mạc Viễn đặt đĩa xuống, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nai tơ ngơ ngác của cô, “Tại sao lại sợ anh hiểu lầm như vậy?”

“Em, em đâu có sợ...” Cô chỉ cảm thấy mất tự nhiên, vội vàng cúi đầu im lặng dùng bữa.

Đối diện bàn ăn vẫn không có động tĩnh gì, nhưng cô vẫn có thể cảm

giác được ánh mắt sáng quắc lượn quanh đỉnh đầu cô. Hồi lâu sau cũng không kiềm chế được nữa, khẽ thở dài, ngẩng đầu lên dừng cảm mắt đối mắt với anh.

“Anh là... chồng em, đương nhiên em hy vọng anh không hiểu lầm em bất cứ điều gì.” Cô gian nan nói xong câu đó, hai má ửng đỏ.

Giang Mạc Viễn nhìn cô chằm chằm, sâu trong đáy lòng xẹt qua mềm mại, mọi nghi ngờ cùng mất lòng tin với cô thoáng bị thứ cảm xúc mạnh mẽ này phủ kín, như thủy triều quét sạch lòng đa nghi, làm tim anh tăng tốc, có một thoáng anh rất muốn ôm cô vào lòng.

Anh nghĩ sao liền muốn làm vậy, đưa tay về hướng cô, “Lại đây.”

Trang Noãn Thần giương mắt nhìn vào mắt anh, đáy mắt sâu thẳm của anh như có cơn lốc tình cảm đang quay cuồng, tiếng tim đập mạnh làm ớn màng tai cô. Nhìn bàn tay anh, to rộng, cô không kìm lòng được mà nắm lấy nó, đứng lên đi đến bên cạnh anh ngồi xuống.

“Em thật lòng trả lời anh một câu.” Anh nhìn cô, thấp giọng.

Cô nhìn anh, vẻ mặt anh rất nghiêm túc.

“Nói cho anh biết, bây giờ em còn yêu Cố Mặc không?” Giang Mạc Viễn hỏi ra những lời này, mắt tối lại. Câu hỏi này nghe rất kiên quyết lại trực tiếp, nhưng ánh mắt anh lại hơi do dự, như là mong chờ hoặc như là sợ hãi.

Là cô nhìn nhầm rồi sao? Anh mà sợ hãi ư?

“Trả lời anh.” Anh cúi đầu khẽ nói.

“Em...” Câu hỏi của anh chính là mặt gương soi, làm cho cô không

thể không đối diện với nội tâm của chính mình, khế nói một chữ rồi tạm dừng lại, cô cúi đầu, lát sau mới khế nói, “Đã không còn thương lâu rồi.”

Tình cảm con người thật khéo léo, thời gian sẽ lặng lẽ thay đổi vài sự việc mà không cho bạn biết, đợi đến khi bỗng nhiên quay đầu lại mới phát hiện vạn vật đều đã hoàn toàn đổi thay. Tình cảm cô giành cho Cố Mặc cũng là như thế, từng tưởng mỗi tình này sẽ không phân ly dù trời có sập xuống, kết quả cũng hoàn toàn thay đổi. Chỉ là, hiện tại nói không còn chút tình cảm gì với Cố Mặc chỉ là giả, lúc Cố Mặc đau cô cũng sẽ đau theo, lúc Cố Mặc tương lai rộng mở cô cũng sẽ vui theo, nhưng cô rất rõ, cảm xúc đó như sự khắc khoải của tình thân.

Còn Giang Mạc Viễn, không biết từ lúc nào đã trở thành người đàn ông trong lòng cô, cho cô tình yêu triền miên êm ái, tình yêu của anh như rượu, nhìn qua sẽ không oanh oanh liệt liệt, nhưng cẩn thận nhắm nháp thì hương nồng vị đậm. Cô yêu anh, rồi lại sợ anh, bởi vì không biết đến khi nào, ly rượu này nghiêm nhiên biến thành rượu mạnh, thiêu cháy cô đến xương cốt không còn. Cô sợ hãi tình yêu này, cũng không dám đối diện với nó, cô sợ bị thứ cảm giác khủng khiếp này nghiền nát, cuối cùng anh sẽ phui tay mà đi, chỉ còn mình cô vạn kiếp bất phục.

Tình yêu của Giang Mạc Viễn, mãi là thứ đáng sợ.

Sau khi nghe cô nói vậy, đáy mắt Giang Mạc Viễn có một thoáng xúc động, môi mấp máy như muốn nói gì lại nhin xuống, lên tiếng lại là hờ hững, “Không yêu là tốt nhất, bởi vì em yêu hay không yêu anh ta thì anh cũng sẽ không buông tay, em đừng mơ vì anh ta mà ly hôn với anh.” Nói xong, anh cầm ly nước lên, bên ngoài thì sóng yên gió lặng nhưng trong lòng lại bão táp mưa sa, luồng kích động như thác lũ không thể ngăn chặn, ùn ùn kéo đến.

Cô không yêu Cố Mặc!

Cô ấy đã không còn yêu Cố Mặc!

Trang Noãn Thần chán nản, người đàn ông này sao lại kỳ cục như thế? Giây trước còn khiến cô có chút động lòng, giây sau lại ác mồm ác miệng công kích cô, thấy anh cứ nhìn ly nước không nhúc nhích, chân mày cô nhíu chặt vào nhau, chỉ là cái ly thôi có gì đẹp chứ?

“Con người anh thật quá kỳ lạ.” Cô bất giác than thở.

“Em nói gì?” Giang Mặc Viễn quay qua nhìn cô.

Không biết là bởi vì anh quá mức kích động lộ ra ánh nhìn sắc sảo, hay là bởi vì phản ứng quá nhanh dọa đến cô, sau khi thấy anh nhìn chằm chằm mình không chớp mắt, cô lắp liếm, “Em đề nghị ly hôn với anh hồi nào?”

Giang Mặc Viễn vẫn cứ nhìn cô, ngón tay nắm lại. Cô không chú ý, nếu cẩn thận quan sát có thể phát hiện ra nước trong ly thủy tinh đang sóng sánh.

“Anh yên tâm đi, cho dù anh có lấy dao kề vào cổ em thì em cũng sẽ không ly hôn với anh!” Trang Noãn Thần đứng lên quay về chỗ ngồi của mình, húp ngụm canh rồi cố ý chọc giận anh, “Ở bên anh ít ra còn có thể thuê chiếc xe để chạy, nếu ly hôn em phải tự mình mua xe? Vụ này không có lời, em sẽ không để anh được lợi vậy đâu.”

Giang Mặc Viễn ngạc nhiên nhìn cô, anh tuyệt đối không ngờ cô sẽ nói như vậy, sau hồi lâu nhin không được lắc đầu cười khổ, trong lòng, cũng ngọt ngào chưa từng có.

“Tóm lại, cái ngày em gả cho anh cũng đã nói, kết hôn rồi thì em sẽ

không ly hôn.” Cô nói xong thì đứng lên, thu dọn chén bát ăn xong vào nhà bếp, đi được vài bước thì dừng chân lại, không quay đầu, nhẹ nhàng nói, “Có lẽ... Cho tới bây giờ anh không hề biết, thực sự gả cho anh, em chưa từng hối hận.”

Câu này của cô khiến đầu vai Giang Mạc Viễn hơi rụt lại, toàn thân chột cứng ngắc, đợi khi có phản ứng, cô đã bị cánh cửa phòng bếp che khuất. Anh ngồi đó không nhúc nhích, sống lưng thẳng tắp, câu nói đó của cô vẫn luôn quanh quẩn trong đầu anh, nhẹ nhàng vậy mà lại chui thẳng vào tim anh.

Lát sau, Giang Mạc Viễn đứng dậy, đi vào bếp, nhìn bóng lưng cô, mím môi nói, “Em, điều em vừa nói là thật?”

Động tác lấy bánh ngọt của Trang Noãn Thần dừng lại, hai tay chống lên bàn bếp chưa nói câu gì.

Giang Mạc Viễn chậm rãi bước đến.

Chấn giữa anh và cô là khoảng ánh sáng.

Anh đưa tay, ngón tay thon dài cuối cùng cũng xuyên qua vầng sáng đó, nhẹ nhàng đặt lên vai cô, “Thực sự không hối hận khi gả cho anh?”

Đầu vai trong không khí thoáng được nhiệt độ từ lòng bàn tay anh làm nóng lên.

Cô cụp mắt, phát hiện hơi thở của mình có hơi dồn dập.

Giang Mạc Viễn kề sát cô, cánh tay rắn chắc chậm rãi vòng qua thắt lưng cô, cúi đầu thì thào vào tai cô, “Thật không?”

Trang Noãn Thần đặt tay cô lên cánh tay anh, sợ anh di chuyển lên một chút là có thể nhận thấy tim cô đang đập với vận tốc kinh hoàng, sự ôn tồn của anh làm cô hoài niệm, thậm chí sống mũi cay cay. Hít vào một hơi, lại cố ý nói, “Giúp chị Hứa rửa chén, thì chuyện này là thật.” Có loại phụ nữ thích nghe lời ngon tiếng ngọt lại giỏi nói lời đường mật, còn có một loại phụ nữ thích nghe lời ngon tiếng ngọt nhưng không thích nói lời đường mật, cô chính là điển hình của loại thứ hai.

Giang Mạc Viễn sững sờ.

Không qua bao lâu, anh đúng là đứng ở nhà bếp rửa chén.

Chị Hứa thấy liền la oai oái, giục anh đi lên, Trang Noãn Thần giữ chị lại, nhẹ giọng, “Để anh ấy rửa đi.”

Chị Hứa kinh ngạc đứng tại chỗ.

Cô đứng ở cửa phòng bếp, nhìn Giang Mạc Viễn dưới ánh sáng, nụ cười lơ đãng từ đáy mắt chạy xuống đáy lòng. Có lẽ, quan hệ của cô và anh không tệ đến nỗi như vậy...

Khi Trang Noãn Thần dẫn theo nhân viên Vạn Tuyên bước vào tập đoàn Cao Thịnh tiếp nhận hạng mục xây dựng thương hiệu cả năm của Phi Tư Mạch, bởi vì buổi giới thiệu sản phẩm nhận được phần đông tham dự của giới truyền thông và quảng cáo, nhất thời có vài công ty khác đến yêu cầu hợp tác, thực sự không thể thiếu công lao của Hoa Báo, có người chống lưng, mấy kẻ khác đương nhiên miễn bàn.

Đồng thời, Vạn Tuyên cũng tăng tốc thông báo tuyển dụng nhân viên,

cùng lúc tiếp nhận hai hợp đồng ký kết, nhân viên liên quan cũng lần lượt được tuyển. Lập kế hoạch phương án hoạt động tuyển thêm một người, lại tuyển thêm một cô gái trẻ có kinh nghiệm môi giới đến giúp đỡ cho Phương Tiểu Bình, nhất thời Vạn Tuyên náo nhiệt hẳn lên.

Quản lý Lưu rất tin tưởng năng lực làm việc của Trang Noãn Thần, cũng hy vọng cô có thể tranh thủ đến trụ sở chính của Cao Thịnh trình bày ý tưởng, hơn nữa còn tiết lộ với cô là chủ tịch Cao Thịnh sẽ mau chóng đến Bắc Kinh họp, hy vọng đến lúc đó cô có thể tranh thủ được cơ hội hợp tác. Trang Noãn Thần đương nhiên hưng phấn không thôi, báo cả công ty tăng ca làm thêm giờ. Hết thấy đều trôi qua một cách âm thầm lặng lẽ, mà trong khoảng thời gian này quan hệ của cô và Giang Mạc Viễn cũng rất hoà hợp, mặc dù anh vẫn bận rộn như trước, nhưng dù có bận cũng không quên gọi điện thoại cho cô, trở về nhà cũng không lạnh nhạt với cô, rất có vẻ đã khôi phục lại trạng thái trước kia, ai ngờ, lại bị một chuyện bất ngờ phá vỡ cục diện yên bình...

Quyển 7 - Chương 26-1: Ai có thể giữ lời thề non hẹn biển?

(1)

Thời tiết Bắc Kinh càng khô nóng, mấy cơn mưa to cũng không mấy may giảm bớt cái nóng bức của mùa hè, chỉ cần rời khỏi điều hoà là khí nóng lại ập đến. Trang Noãn Thần vẫn tích cực làm việc, vừa dẫn người mới đến công ty đối tác này lại dẫn người cũ đến công ty đối tác khác, mỗi ngày đều nhìn mặt trời to như vậy chạy đi chạy lại trong thành phố Bắc Kinh, cũng may là có xe nếu không thì cô cũng bị ánh mặt trời thiêu cháy mất.

Thực ra thì làn da cô bị phơi nắng nên nhìn khoẻ mạnh hơn, mùa đông thì làn da lại rất trắng nhìn rất nhợt nhạt, như bây giờ thật ra thuận mắt hơn, dĩ nhiên là nếu như bỏ qua vẻ rất mệt mỏi kia. Có một khoảng thời gian, Phương Trình không đến Vạn Tuyên, từ sau buổi giới thiệu ra mắt sản phẩm của Phi Tư Mạch cho đến giờ vẫn chưa thấy xuất hiện lại, hiện giờ tất cả mọi công việc đều là do Trang Noãn Thần quyết định, ngay cả ký hợp đồng mà Phương Trình cũng chỉ uỷ thác một luật sư đến rồi uỷ quyền cho Trang Noãn Thần làm hết.

Đối với hành động của Phương Trình thực ra cô ít nhiều cũng hiểu được, Vạn Tuyên đối với Phương Trình mà nói chỉ có thể xem như là hứng thú, hoặc là nhàn quá nên lập ra để giết thời gian, cho nên anh đối với Vạn Tuyên rất hời hợt, Vạn Tuyên hoạt động tốt cũng là thu hoạch ngoài ý muốn, tâm tư của Phương Trình chỉ tập trung ở tập đoàn Liên Mỹ.

Tuy nói đơn hàng nhận được không lớn, nhưng lai rai, đối với tất cả nhân viên Vạn Tuyên mà nói đã là ủng hộ lớn lao, hơn nữa Trang Noãn Thần cũng rất tin đây mới chỉ là bắt đầu, cô sẽ cùng với những người ở Vạn Tuyên càng làm càng lớn.

Tất cả mọi người sẽ càng ngày càng tốt, bao gồm cả cô.

Nhưng mà, vừa nghe được cuộc điện thoại của Ngải Niệm thì cô như bị dội một chậu nước lạnh, khiến 2 đang sục sôi nhiệt huyết phải rùng mình.

Ngải Niệm gọi điện thoại tới đã là lúc nửa đêm.

Trang Noãn Thần đang bị Giang Mạc giày vò đến mức chỉ còn lại một hơi cuối cùng thì nghe thấy tiếng điện thoại reo, cô mặt tái mét vội vàng với tay qua người Giang Mạc Viễn lấy điện thoại, sau đó chỉ để lại cho Giang Mạc Viễn một bóng lưng.

Ai ngờ điện thoại vừa mới thông chọt nghe đầu bên kia tiếng Ngải Niệm khóc âm lên, “Noãn Thần, mình phải ly hôn với tên khốn nạn Lục Quân.”

“Hả?” Trong lòng Trang Noãn Thần run lên, không biết là bởi vì lồng ngực của người đàn ông phía sau lưng lại áp sát đến hay là do lời nói của Ngải Niệm, quay đầu nhìn đồng hồ thì đã là mười hai giờ, đỉnh đầu bắt đầu nổi một trận gió lạnh. Ngải Niệm không phải là người hay nói bừa, trừ khi là thật sự đã gặp phải chuyện lớn gì đó nếu không sẽ không gọi điện thoại quấy rầy người khác như vậy.

“Noãn Thần, mình... Hu...hu...” Trong điện thoại Ngải Niệm khóc không thành tiếng, khóc đến mức nấc lên.

Mà bên này Giang Mạc Viễn lại bắt đầu rục rịch, hứng trí của anh

mới khơi dậy lại bị cắt đứt khiến anh bất mãn cúi đầu cắn nhẹ vào đầu vai cô, bàn tay to thuần thục đi xuống, tham lam hướng vào bên trong đầm lầy làm anh si mê.

“Ngải Niệm, trước tiên cậu hãy nín đi đã, nói cho mình nghe xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hai loại cảm giác lạnh, nóng. Trời ạ, mỗi tế bào toàn thân Trang Noãn Thần đều bị động tác quen thuộc của Giang Mạc Viễn khơi dậy, cô hận đến mức vội vàng quay đầu lại đẩy anh ra, dùng ánh mắt ý bảo anh dừng lại.

Giang Mạc Viễn lại nhếch môi cười xấu xa, sau khi bị cô đẩy ra thì lại cô lại, hôn men theo đó, nhiệt tình cắn nuốt mỗi tấc da thịt của người trong lòng.

Trong điện thoại, Ngải Niệm càng khóc to hơn.

Trang Noãn Thần giấy không ra, cả người ghé vào trên giường, nhìn thấy đầu của anh càng ngày càng cúi xuống dưới, cảm giác nóng bừng quen thuộc kéo dài khiến cho toàn thân cô đều run lên, cô liều mạng đẩy anh ra không cho anh tiếp tục xâm chiếm nữa.

“Bây giờ cậu không ở nhà sao? Lục Quân có ở bên cạnh cậu không? Đưa điện thoại cho anh ta đi.” Nhiệt tình của Giang Mạc Viễn khiến cho cô ngay cả nói chuyện cũng không còn hơi sức, nhưng sau đó tình bạn vẫn chiến thắng, lúc nói chuyện điện thoại vẫn cố gắng giữ cho giọng nói được bình thường.

Giang Mạc Viễn cũng không làm khó cô, lại áp sát sau lưng cô, một tay nhanh chóng thưởng thức trước ngực cô, một tay không thành thật mà trêu đùa, môi mỏng lại dây dưa trên tóc của cô, từ cằm đến cổ cô đều đỏ lên.

“Mình đang ở khách sạn gần Sùng Văn.” Ngải Niệm nghẹn ngào, khó

khẩn lắm mới nói rõ ràng một câu.

Câu trả lời bất ngờ khiến Trang Noãn Thần cả kinh, xoay người ngăn lại cánh tay đang có ý xấu của người ở sau lưng mình, giọng nói như chú chim bị người bóp cổ, “Cái gì? Cậu ở Bắc Kinh?”

“Bây giờ nhìn thấy hai mẹ con họ mình đều thấy ghê tởm.” Ngải Niệm nghiêng răng nghiêng lợi, qua ống nghe điện thoại Trang Noãn Thần cũng có thể dễ dàng cảm nhận được oán hận tận sâu trong lòng cô.

Trang Noãn Thần dùng hết toàn lực đẩy Giang Mạc Viễn ra, cấn nhằn ngồi dậy kéo lấy chăn che thân người lại, “Mau nói địa chỉ cho mình, mình lập tức tới đó tìm cậu.” Lại dằn dò mấy câu nữa mới kết thúc cuộc điện thoại.

Nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, có mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Lục Quân.

Buông tay xuống, khẽ thở dài một hơi, Trang Noãn Thần đứng dậy, sau lưng đột nhiên lại bị người đàn ông ôm lấy, tiếng nói trầm thấp mập mờ vang lên sau gáy cô, “Anh cho em đi chưa?”

“Em phải đi, Ngải Niệm tám phần là có chuyện gì rồi.” Cô tránh khỏi hơi thở ấm áp của anh, có chút lo lắng, như là biểu thị từ nay về sau quan hệ của bọn họ sẽ đi về hướng bình thường, nhưng cô chỉ sợ rằng Giang Mạc Viễn chỉ có ở trên giường thì mới bình thường.

“Việc đang dang dở không thể bỏ thế mà đi được.” Anh hơi nhướn mày lên, con ngươi thâm thúy có chút không vui.

Trang Noãn Thần mặc kệ anh, tay giơ ra đẩy mặt anh lệch sang một bên, “chuyện gì cũng để sau đi, ngộ nhỡ Ngải Niệm nghĩ quẩn thì phải làm sao? Em phải nhanh chóng tới đó xem.”

Vừa lấy váy ngủ qua chuẩn bị mặc thì tay Giang Mạc Viễn lại nhanh chóng đoạt lấy, ôm chặt lấy eo cô, giọng nói trở nên khàn đặc, như là khẩn cầu, “Anh sẽ nhanh mà.”

“Vậy cũng không được.” Cô vội vàng tránh anh, kéo váy ngủ qua liền chạy nhanh vào phòng tắm. Cô làm sao dám ước tính khái niệm thời gian ‘rất nhanh’ của anh.

Giang Mạc Viễn nhìn chằm chằm bóng lưng bỏ trốn của cô, dờ khóc dờ cười.

Trong chốc lát Trang Noãn Thần đơn giản tắm rửa một chút, lại phát hiện quần áo của cô đã được chuẩn bị sẵn sàng, Giang Mạc Viễn cũng đã ăn mặc chỉnh tề, có vẻ như muốn ra ngoài.

“Anh làm gì vậy?” Cô đi tới, vừa lấy quần áo vừa hỏi.

“Lái xe chở em đi.” Giang Mạc Viễn vừa trả lời vừa đeo đồng hồ.

Trang Noãn Thần trừng mắt nhìn anh, hơn nửa ngày mới nói tiếp, “Không cần đâu, em tự mình lái xe qua đó được rồi.”

“Tự em xem xem bây giờ là mấy giờ rồi?” Anh tức giận nói, lại không đợi cô mở miệng mà nói luôn, “Nhanh lên, nếu không anh đổi ý thì em đừng hòng ra khỏi cửa.”

Cô nghe vậy vội vàng cúi đầu thay quần áo.

Chờ Trang Noãn Thần đến tận nơi thì không ngờ rằng Hạ Lữ cũng đang ở đó, hiển nhiên cô ấy cũng bị Ngải Niệm gọi đến. Về mặt nhập

nhèm buồn ngủ sau khi thấy Trang Noãn Thần thì tỉnh táo hơn một chút, sắc mặt nhanh chóng trở nên mất tự nhiên.

Trang Noãn Thần cũng không ngờ tới là Hạ Lữ cũng đang ở đây, gần người một lát rồi mới tiến lên.

Mạnh Khiếu ngồi trên sô pha, thấy bọn họ đến liền chủ động đứng dậy tiếp đón, Giang Mạc Viễn thấy Mạnh Khiếu cũng ở đây thì đuôi lông mày nhếch lên một cách nghi ngờ, Mạnh Khiếu lại mở miệng trước, “Ba người cứ nói chuyện đi, tôi và Mạc Viễn ở ngoài kia chờ, lúc nào cũng chờ đợi mệnh lệnh của ba người.” Nói xong liền ra hiệu với Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn giơ tay vỗ nhẹ lên đầu vai Trang Noãn Thần, sau đó nổi gót Mạnh Khiếu đi ra khỏi phòng ngủ.

Trên giường lớn của khách sạn là một đồng khăn giấy bị ném loạn xạ, dễ thấy được là trước khi Hạ Lữ đến thì Ngải Niệm đã khóc một trận long trời lở đất rồi, viền mắt đỏ au như mắt thỏ, thẳng bé đang ngủ, hồn nhiên không biết chuyện gì đang diễn ra. Hạ Lữ không biết nên nói gì với Trang Noãn Thần cho nên im lặng, khẽ thở dài một hơi rồi ngồi xuống sô pha.

Trang Noãn Thần ngồi xuống bên giường, khẽ gọi tên Ngải Niệm, Ngải Niệm ngược mắt lên nhìn cô, nghĩ nghĩ sau đó vành mắt lại đỏ lên, tay vờ ra ôm lấy cổ cô khóc rống lên.

“Cậu mới sinh con chưa được bao lâu đừng khóc nữa, khóc như vậy sẽ hỏng mắt mất đấy.” Trang Noãn Thần nhìn cô khóc liền thấy đau lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng cô, “Trước tiên cậu hãy nói cho mình biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Ngải Niệm vẫn khóc không thành tiếng.

Rơi vào đường cùng, Trang Noãn Thần đành phải nhìn về phía Hạ Lữ vẫn đang ngồi im lặng, dùng ánh mắt hỏi chuyện gì đã xảy ra, thế nhưng Hạ Lữ cũng lắc đầu, cô cũng tới chưa được bao lâu, chỉ thấy Ngải Niệm khóc mãi, thật vất vả mới ngừng lại được thì Trang Noãn Thần lại tới.

“Ngải Niệm...” Trang Noãn Thần rất lo lắng, tay hơi đẩy cô ra rồi nói chân thành, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Cậu cứ khóc như vậy cũng chỉ khiến mình và Hạ Lữ chỉ lo lắng suông thôi.”

“Đúng vậy Ngải Niệm, cậu mà còn khóc vậy nữa thì thằng bé cũng sẽ bị cậu khóc đến thức dậy luôn đấy.” Hạ Lữ đứng dậy đi tới, tay vỗ vỗ bả vai Ngải Niệm.

Ngải Niệm lấy khăn giấy chà lau nước mắt nước mũi, giương mắt lên nhìn hai người, nức nở nói, “ Trước khi kết hôn Lục Quân đã phản bội mình, mình nghĩ kết hôn rồi có con thì hẳn sẽ an phận thủ thường... Lúc trước mình nên bỏ đứa nhỏ rồi chia tay với hắn, lúc đó nếu làm như vậy thì hôm nay mình cũng sẽ không phải chịu ấm ức lớn như vậy...”

Trên đường đến đây Trang Noãn Thần cũng đã nghĩ tới khả năng này, không phải cô không biết mẹ chồng Ngải Niệm gian xảo như thế nào, nhưng theo tính tính của Ngải Niệm thì cũng không vì mẹ chồng mà quyết định ly hôn với Lục Quân, có thể khiến Ngải Niệm nổi trận lôi đình như vậy có lẽ là vì Lục Quân đã làm chuyện sai trái, chỉ là cô không nghĩ là lần này Ngải Niệm còn ôm cả con theo, có thể thấy được là quá đau lòng.

“Ý của cậu là Lục Quân lại ra ngoài ngoại tình?” Trang Noãn Thần vừa tức tối.

“Hắn đâu chỉ ngoại tình, hắn còn khiến người ta lớn bụng nữa... hu hu...” Ngải Niệm nói xong lại khóc tiếp, hai mắt oán giận như có thể giết người, hai tay đều run lên, “Ả hồ ly kia không biết xấu hổ còn vác bụng bầu tìm tới nhà. Mình ước gì có thể giết chết thằng khốn Lục Quân kia? Hạng phụ nữ gì vậy? Con điếm không biết xấu hổ? Cô ta đi ra đường sao không bị xe tông chết đi cho rồi?”

Trang Noãn Thần nghe vậy thì ngẩn cả người ra, không nghĩ tới chuyện lại đi đến mức này.

Sắc mặt Hạ Lữ nhìn qua không được tốt lắm, nhất là sau khi nghe thấy Ngải Niệm mắng người đàn bà kia, thật lâu sau cô mới mở miệng nói, “Người phụ nữ đó cậu đã từng gặp qua chưa?”

“Mình đúng là con ngốc. Ả hồ ly kia chính là nhân viên thực tập ở công ty Lục Quân, trước đó ở công ty Lục Quân mình có gặp cô ta một lần, vẫn cười chào hỏi rồi còn khen cô ta xinh đẹp, ai biết con điếm ở cùng với Lục Quân lại chính là cô ta. Tới hôm nay, mình mới biết được hai người kia đã có quan hệ mờ ám từ lâu rồi, Lục Quân còn nhờ bạn bè chuẩn bị nhà cho ả nữa. Đêm qua, con điếm đó vác cái bụng bầu năm tháng tìm đến nhà, Lục Quân thấy như vậy thì sợ tới mức không dám nói một tiếng, mình vậy mới biết, trong lúc mình khổ sở mang thai con hắn, hắn lại tăng tị với con kia. Mình phải ly hôn với hắn. Loại người này mình không muốn sống chung một ngày nào nữa, nghĩ đến hai người bọn họ mình lại thấy ghê tởm.”

Quyển 7 - Chương 26-2: Ai có thể giữ lời thề non hẹn biển?

(2)

Trang Noãn Thần nghe liền giận run, khoảng thời gian Lục Quân ăn vụng bên ngoài không phải cô chưa từng thấy qua, là cô sai lầm rồi, khi đó cô phải quơ lấy bình hoa trên bàn đập Lục Quân mới đúng, quả nhiên mà, đàn ông chỉ cần đã ăn mặn một lần liền khó hoàn lương.

“Lúc con đó tìm đến nhà thì mẹ chồng cậu đang ở đâu? Bà ấy có ý kiến gì?” Trang Noãn Thần kéo tay Ngải Niệm qua tận lực đè thấp giọng nói, trong điện thoại ngay cả mẹ chồng Ngải Niệm cũng mắng, xem ra nhất định là nói gì đó khó nghe rồi.

“Bà ta đương nhiên đứng về phía con trai rồi, mình xem như đã nhìn ra, bà ta nhìn mình thế nào cũng không hợp nhãn, còn ước gì đổi con dâu đi.” Ngải Niệm nghiêng răng ken két, “Ngoài mặt chỉ mắng Lục Quân mấy câu, sau đó lại còn nói với mình bây giờ đàn ông có ai không mèo mả bên ngoài, biết quay về là tốt rồi, còn nói cái gì mà cô ta đã mang thai con của Lục Quân rồi không lẽ phải đánh cô ta sao? Các cậu nói xem, lời đó là của người nói hay sao?”

“Thật quá đáng mà.” Trang Noãn Thần nghe xong, sôi máu trong lòng.

“Vậy cậu thật sự muốn ly hôn?” Hạ Lữ này giờ vẫn im lặng, mở miệng hỏi.

Trang Noãn Thần theo bản năng nhìn thoáng qua Hạ Lữ, cô cảm thấy phản ứng của Hạ Lữ rất lạ, lần đầu tiên nhìn thấy Lục Quân ăn vụng thì Hạ Lữ chỉ hận không thể xông đến đánh người, hôm nay nghe thấy Ngải Niệm bị ầm ức lớn như vậy ngược lại cô ấy không hề cảm thấy.

Có lẽ, các cô đã thay đổi.

Hiện thực thường thích khiến người ta đau khổ, bởi vì nó phải mài nhẵn góc cạnh của bạn, Trang Noãn Thần không biết góc cạnh của mình có bị mài nhẵn hay không, nhưng nhìn về một môi trường thoáng nơi khóe mắt Hạ Lữ, không khó nhận thấy, Hạ Lữ trước mắt đã không còn là Hạ Lữ tính tình hào sảng mà cô biết nữa.

Thực sự thì tất cả mọi người đều không thể quay về như xưa, chỉ là thói quen đối mình đối người mà thôi.

Ngải Niệm gạt mạnh đầu, vừa lau nước mắt, “Mình đã quyết tâm phải ly hôn với hắn rồi, Noãn Thần, Hạ Lữ, mình không có nhà cũng không có người thân, mình lại không muốn để ba mẹ mình biết, hai cậu giúp mình tìm xem có luật sư nào thích hợp hay không, lần này mình nhất định sẽ không để tên khốn Lục Quân kia sống yên ổn. Quyền nuôi dưỡng con mình nhất định phải giành được, chẳng phải hắn mê một con hồ ly tinh kia sao? Để mình chống mắt lên xem hắn có thể sống bên con đó đến mức nào?” Nói xong lại khóc rầm rức.

Trang Noãn Thần đau lòng nhìn cô, nội tâm khó chịu như bị tảng đá đè lên.

Lúc Trang Noãn Thần đi ra khỏi phòng ngủ đã là hơn ba giờ sáng, Giang Mặc Viễn và Mạnh Khiếu ngồi ở sofa phòng khách hút

thuốc, thấy cô đi ra liền dập thuốc.

“Hạ Lữ vẫn còn ở bên trong khuôn nhủ, hay là hai anh về nhà trước đi, chắc phải khóc đến mấy tiếng nữa.” Trang Noãn Thần ngồi xuống, vẻ mặt mệt mỏi dựa vào sofa.

“Không sao, tôi đợi cô ấy.” Mạnh Khiếu rót nước cho cô.

Trang Noãn Thần nói tiếng cảm ơn, giương mắt nhìn thoáng qua Mạnh Khiếu, do dự một hồi mới hỏi, “Anh và Hạ Lữ...”

“Hiện giờ bọn anh đang quen nhau.” Mạnh Khiếu dứt khoát cho biết không chút che giấu.

“Ừ...” Cô hơi thất thần, theo bản năng nhìn qua Giang Mạc Viễn, Giang Mạc Viễn bình tĩnh, tám phần là anh đã biết chuyện này.

“Ngài Niệm thế nào?” Giang Mạc Viễn lên tiếng trước, trực tiếp chuyển đề tài sang Ngài Niệm.

Trang Noãn Thần nhìn thoáng qua hướng phòng ngủ, rồi lắc đầu với hai người họ, “Quyết tâm ly hôn.” Cô kể sơ qua chuyện đã xảy ra với họ, cuối cùng lấy điện thoại ra xem, thở dài, “Lục Quân lại gọi đến, em cũng không biết có nên nhận điện thoại của anh ta không.”

“Chuyện này không phải hai người bạn như em và Hạ Lữ có thể giải quyết, đề nghị của anh vẫn là gọi Lục Quân đến đây.” Giang Mạc Viễn hiếm khi quản chuyện không đâu.

“Nhưng bây giờ Ngài Niệm thật muốn giết chết Lục Quân.” Trang Noãn Thần tưởng tượng đến trường hợp đó mà nhức đầu.

Mạnh Khiếu lắc đầu, “Mạc Viễn nói đúng đó, người ta dù sao cũng là

vợ chồng, cho dù Ngải Niệm thật sự muốn ly hôn, thì Lục Quân cũng phải ở đây mà? Và lại, Ngải Niệm cũng không thể sống ở khách sạn, cô ấy còn dẫn theo đứa bé.”

“Vừa rồi em cũng đã nghĩ đến vấn đề này, hiện giờ Ngải Niệm chắc chắn không muốn về quê, em định nói mẹ con cậu ấy đến nhà em ở trước, dù sao bây giờ nhà đó cũng để trống.” Trang Noãn Thần nói đến đây, giương mắt nhìn Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn uống nước, thấy cô nhìn mình mới gật gật đầu, “Anh không có ý kiến.”

Trang Noãn Thần day day thái dương, thờ dài.

Mặt trời vừa mới nhú khỏi đường chân trời, Lục Quân và mẹ của anh ta đều chạy đến Bắc Kinh, mẹ chồng Ngải Niệm vừa bước vào còn hùng hổ, vừa thấy có hai người đàn ông điển trai ngồi trong phòng khách liền nuốt trở vào lời định nói, bước vào phòng ngủ ôn tồn khuyên bảo Ngải Niệm, “Con nói xem con làm mẹ rồi mà sao vẫn còn chưa hiểu chuyện, làm gì có chuyện bế con bỏ nhà đi? Con làm người ngoài nghĩ nhà họ Lục thế nào chứ?”

Lục Quân cũng không ngờ lại kinh động đến Giang Mạc Viễn và Mạnh Khiếu, xấu hổ chào hỏi rồi đen mặt đi vào phòng ngủ, không nói gì đã quỳ mọp xuống đất, mẹ chồng Ngải Niệm thấy liền la oai oái, liền mạng kéo Lục Quân lên, “Cái thằng này xin lỗi thì xin lỗi, quỳ xuống làm gì? Mau đứng lên đừng làm người khác sợ.”

Lục Quân không để ý đến, vẫn quỳ trên đất, khóc lóc nói xin lỗi với Ngải Niệm.

“Cút? Tôi nói hai người đều cút hết cho tôi? Hiện giờ tôi nhìn thấy các người đều muốn ói?” Ngải Niệm gầm lên như rung chuyển cả căn

phòng.

“Niệm Niệm...”

“Làm ơn đừng gọi tên tôi. Lục Quân, tên khốn nạn nhà anh đợi nhận thư luật sư đi. Tôi phải ly hôn với anh. Dù chỉ một ngày cũng không thể sống với anh nữa. Anh đi tìm con bồ nhí của anh đi, hiện tại tôi chẳng qua chỉ là con muỗi trên tường thôi, con bồ của anh mới chính là trăng sáng trước giường anh. Anh đi sống với con đó đi, tôi sẽ chờ xem khi nào cô ta thành hột cơm dính trên áo anh.”

Trang Noãn Thần ở bên cạnh nghe mà nhức cả tai, Ngải Niệm này lại có thể bướng bỉnh như vậy.

Bên này, mẹ chồng của Ngải Niệm làm ồn lên, “Cô đòi ly hôn? Cô dựa vào cái gì mà đòi ly hôn? Ngải Niệm, dù sao cô cũng phải có lương tâm chứ. Cô nói cô vì cái nhà này mà trả giá sao? Từ lúc cô kết hôn với Lục Quân đến giờ, ngay cả công việc cô cũng không có, ăn của Lục Quân nhà tôi uống cũng của Lục Quân nhà tôi, bình thường chẳng quan tâm đến Lục Quân, cô ý cô có thai mà sai bảo con tôi, tôi nói cho cô biết nhé, cho dù cô muốn ly hôn thì cũng đừng hòng ôm cháu tôi đi.”

“Lương tâm? Lương tâm của tôi đều bị cả nhà các người ăn mất rồi. Lục Quân nếu có lương tâm thì đừng có bồ bịch bên ngoài, hấn chẳng những chơi gái mà còn khiến đối phương mò đến tận nhà. Lục Quân, anh là tên khốn là con rùa rụt đầu, nếu anh có chút năng lực thì cái nhà này không đến nỗi như bây giờ, anh có bản lĩnh cặp bồ cặp bịch thì đừng để tôi biết chứ. Tôi cũng nói cho mấy người biết, tôi ly hôn chắc rồi. Hộ khẩu của thằng bé sau này cũng theo tôi, nó cũng sẽ theo họ của tôi, chẳng có liên quan gì đến họ Lục các người. Chẳng phải nhà các người có con hồ ly tinh kia rồi sao, bảo cô ta sinh cho anh đi. Sau này các người đừng mơ nhìn thấy con tôi.”

“Con là của con trai tôi, cô dự vào cái gì nói dẫn đi là dẫn đi? Cô trả thằng bé lại cho tôi...” Mẹ chồng Ngải Niệm vừa nghe liền nổi nóng, nhào đến định giật lấy thằng bé...

“Thả ra, không cho phép các người đụng vào con tôi.” Ngải Niệm hét lên ôm con vào lòng.

“Đây là cháu tôi.”

Oa oa oa... thằng bé choàng tỉnh, dưới sự tranh giành của người lớn mà khóc không ngừng.

Lục Quân vẫn quỳ trên đất, anh ta làm như người bị hại, luôn cúi đầu vè mặt van cầu.

Trang Noãn Thần và Hạ Lữ vội vàng tiến lên kéo người, nhưng lại sợ làm bị thương thằng bé, nhất thời lo lắng.

Trong lúc mọi người đang giằng co, một bàn tay đàn ông trực tiếp chặn lại, không do dự giật lấy thằng bé, theo đó tiếng nói uy nghiêm vang lên, “Gây đủ chưa?”

Tiếng nói ấy quá mức nghiêm khắc lạnh lẽo, mấy người đồng loạt giật mình dừng tay, ngay cả Lục Quân luôn cúi đầu cũng ngạc nhiên ngẩng lên.

Trang Noãn Thần quay qua, cả kinh thiếu điều tròn mắt rớt ra ngoài.

Người giật lấy thằng nhỏ là Giang Mạc Viễn, anh đứng đó, rõ ràng có vẻ không vui, thân hình cao lớn gần như lấp đầy khung cửa, nhưng điều người khác cảm thấy có chút không phù hợp chính là anh đang bế con của Ngải Niệm trong lòng, thằng nhỏ cũng ngạc nhiên ngừng

khóc, mở to mắt tròn xoe nhìn chăm chăm người đang bế nó.

Mạnh Khiếu ở một bên vò đầu, vè mặt kinh ngạc nhìn Giang Mạc Viễn, có lẽ không ngờ đến anh sẽ chen ngang vào.

Trang Noãn Thần nhìn chăm chăm Giang Mạc Viễn, cô chưa từng nhìn thấy anh ẵm em bé có dáng vẻ thế nào, hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy... Phải nói thế nào nhỉ? Bởi vì thân hình cao to của anh, đứa bé ở trong lòng anh lại càng có vẻ bé nhỏ, nhìn qua thật lạ, nhưng lại có chút ấm áp.

Tất cả mọi người im lặng lại, thậm chí dường như không khí cũng không chuyển động nữa.

Mẹ chồng của Ngải Niệm phản ứng trước tiên, nhưng có lẽ do khí chất áp bức của Giang Mạc Viễn nên không dám lỗ mắng, lặng lẽ huých vai Lục Quân, Lục Quân hiểu ý bà, đứng lên chuẩn bị chạy đến bế con, ai ngờ Giang Mạc Viễn nhướn mày, mắt híp lại bắn ra ánh sáng sắc bén.

Hai luồng ánh sáng này đánh vào Lục Quân đưa đến một trận rung mình, nhất thời anh ta lại không dám bước đến bế đứa con của chính mình.

Giang Mạc Viễn sau khi thấy mọi người an tĩnh lại, lúc này mới đi đến chỗ Ngải Niệm, đưa thằng bé cho cô, Ngải Niệm sợ sệt đưa tay đón lấy con, nơm nớp lo sợ nhìn Giang Mạc Viễn, cô vốn không hiểu biết gì về Giang Mạc Viễn, anh không vui thế này, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

“Noãn Noãn, giao chìa khóa nhà em cho Ngải Niệm.” Giang Mạc Viễn ra lệnh, “Mọi người là sống tiếp hay ly hôn vui lòng về nhà đó giải quyết, đóng cửa lại thì đây là chuyện nhà các người, nói ở ngoài thì

chính là làm phiền người khác.”

Giang Mạc Viễn vỗ tay một cái xem như đã định, khí thế áp bức không được nói chen vào, người khác không dám không nghe theo.

Trang Noãn Thần nhanh chóng đưa chìa khóa nhà cho Ngải Niệm, lại lặng lẽ nhìn qua Giang Mạc Viễn, chắc chắn đây là lần đầu tiên anh gặp loại chuyện thế này, nhưng cũng tốt hơn mấy người họ, tuy rằng thái độ không tốt, nhưng ít ra có thể khiến chuyện này tạm lắng xuống.

Quyển 7 - Chương 27: Lời nói dối hoa mỹ

Tuy rằng khi ở khách sạn thái độ của Giang Mạc Viễn rất gay gắt, nhưng sau đó vẫn sắp xếp người đưa Ngải Niệm đến căn phòng bên kia, bởi vì Ngải Niệm nhất quyết đòi ly hôn, đồng thời sợ con mình bị mẹ chồng cướp đi, cho nên đã gọi điện báo cho mẹ đẻ cô tới Bắc Kinh ngay, dù sao chuyện ly hôn thì giấy cũng không gói được lửa, thêm nữa là có thể giúp Ngải Niệm chăm sóc em bé. Mới đầu mẹ Lục Quân sống chết không đồng ý, lại trong lúc mất kiểm soát đã nói rất nhiều lời khó nghe, về mặt Lục Quân cũng rất khó chịu, nhưng bởi vì có Giang Mạc Viễn và Mạnh Khiếu ở đó cho nên không thể làm gì chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

Xe của Giang Mạc Viễn và Mạnh Khiếu đều để ở bãi đỗ xe ngầm của khách sạn, trong thang máy chỉ có hai người họ nói chuyện, Hạ Lữ và Trang Noãn Thần đều im lặng đứng ở hai góc, chờ thang máy đến nơi, Mạnh Khiếu nghĩ thế nào lại đề nghị: “Dù sao trời cũng sáng rồi, hay là cùng nhau đi ăn sáng đi?” Hạ Lữ bên cạnh vẻ mặt đầy xấu hổ, mà vẻ mặt Trang Noãn Thần bên kia cũng không thoải mái gì. Giang Mạc Viễn đem biểu hiện của hai người đều thu vào đáy mắt, sau đó thản nhiên giảng hoà, “Thôi tìm nơi nào đi nhanh thôi, hôm nay hơi bận rồi, để lần khác đi.”

Mạnh Khiếu cũng nhận ra vẻ khác thường của hai cô gái, gật gật đầu, Hạ Lữ nâng tầm mắt liếc Trang Noãn Thần một cái sau đó liền vội vàng cúi đầu, một câu cũng không nói chui vào trong xe.

Trang Noãn Thần cũng không có động tác thừa thãi nào, chui thẳng vào xe.

Giang Mạc Viễn và Mạnh Khiếu nhiên liếc qua nhau, cả hai đều tỏ ra bất đắc dĩ.

Mở điều hoà, nhanh chóng đuổi đi không khí căng thẳng, khi xe ra khỏi bãi đỗ xe, ánh mặt trời le lói qua tầng mây, một ngày nóng bức lại bắt đầu.

Từ lúc lên xe Trang Noãn Thần đều yên lặng, dựa người vào ghế hai mắt vô thần nhìn phong cảnh bên ngoài của kính, như là hình nộm giả người, yên lặng ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe được. Khi xe đi ra đến đường chính, cô giơ tay mở radio, gặp đúng lúc chương trình ca nhạc buổi sáng sớm, ấm áp như gió xuân, chỉ tiếc lòng của cô lạnh giá như tháng chạp, nghe vào lại càng thêm phiền lòng.

Giang Mạc Viễn yên lặng nhìn tất cả, đợi bên tai lần nữa trở về yên lặng mới cười nhạt: “Em nghĩ gì thế?”

Trong lòng có tâm sự, dù âm nhạc có hay cỡ nào cũng phí công.

Trang Noãn Thần nhìn chằm chằm đường quốc lộ bên ngoài, lúc sau mới nói: “Em nhớ lại khoảng thời gian Lục Quân mới theo đuổi Ngải Niệm, lúc đó vẫn còn ở đại học, anh có biết lúc đó Lục Quân theo đuổi Ngải Niệm như thế nào không?”

Giang Mạc Viễn xoay mặt nhìn cô một chút, tỏ ý cô cứ nói đi anh sẽ nghe.

“Lúc ấy còn có một sinh viên khoa Luật theo đuổi Ngải Niệm, nhưng Lục Quân quá thông minh, anh ta không như cậu kia chỉ lấy lòng Ngải Niệm, mà là thu phục được lòng người bên cạnh Ngải Niệm trước. Anh ta mua tặng Hạ Lữ quyển tạp chí mà cậu ấy thích nhất, lại mua cho em một đồng hồ ăn vặt, cứ như vậy em và Hạ Lữ đều nói

tốt cho Lục Quân trước mặt Ngải Niệm, cứ như vậy Ngải Niệm và Lục Quân yêu nhau. Nói đến đây, Trang Noãn Thần thở dài, “Hiện tại ngẫm lại, là do em và Hạ Lữ vì một quyển tạp chí và đồng đồ ăn vặt mà bán Ngải Niệm đi.”

Giang Mạc Viễn nhìn thẳng đường phía trước, đèn vàng sáng, xe đi chậm lại, ôn tồn nói: “Em không thể nghĩ vậy được, ai cũng sẽ thay đổi. Cho dù lời thề non hẹn biển có hoa mỹ đến thế nào cũng sẽ bị hoàn cảnh và thời gian mài mòn, con người đều hướng về phía trước, nếu không sẽ bị thế giới này vượt bỏ, nhưng khi hướng về phía trước con người ta vẫn không ngừng lựa chọn, nếu muốn vượt lên người khác chúng ta sẽ phải lựa chọn bỏ đi một vài thứ, đó chính là sự thay đổi liên tục của chúng ta, chẳng qua có người càng trở thành tốt hơn, có người xấu đi mà thôi.”

Trong lời nói của anh có chút lạnh lùng, như là hơi lạnh trong xe, khiến người ta lạnh cả người nhưng tức thì tỉnh ngộ. Hay cho một câu “Cho dù lời thề non hẹn biển có hoa mỹ đến thế nào cũng sẽ bị thực tế và thời gian mài mòn”, Trang Noãn Thần quay đầu nhìn anh, anh đang nói Ngải Niệm và Lục Quân hay đang nói cô và Cố Mặc?

Hiển nhiên, dưới sự chèn ép của hoàn cảnh và thời gian, cô và Cố Mặc đều thất bại.

“Có lẽ thời bây giờ, còn ai giữ lời thề non hẹn biển chứ?” Khẽ thở dài một tiếng cô quay đầu, ánh mắt dừng ở trên cửa kính, đầy vẻ thê lương.

Giang Mạc Viễn thu vào mắt hết mọi biểu hiện của cô, nhân dịp đèn đổi màu giờ tay xoa đầu cô, hơi cong khóe môi nói: “Đừng nghĩ loạn nữa, chúng ta đang nói chuyện Ngải Niệm và Lục Quân mà.”

Cô khẽ chớp mắt, không phải cô nghĩ lung tung, chính là trở nên có

chút đa sầu đa cảm thôi. Coi trọng vật chất và hoàn cảnh, lòng người cũng trở lên lạnh lùng, càng là bởi vì như thế cô mới hy vọng khi bên cạnh mỗi ai đều phải sống thật tốt, cho dù không vui cũng phải chân thành. Con người, không phải cuối cùng đều bị hoàn cảnh xô đẩy sao? Nhưng thực tế là, cho dù là cô hay Hạ Lữ, Ngải Niệm, kết quả vẫn bị bại bởi hoàn cảnh.

Con người phải làm gì mới có thể trở nên vui vẻ? Mệnh đề này có lẽ ngay từ đầu đã là sai, là cô sai lầm vẫn muốn tìm kiếm kết quả chính xác nhất. Kỳ thật là cô, Hạ Lữ hay Ngải Niệm đều không thể ngăn nổi ham muốn danh vọng mà trở thành người thanh tâm quả dục được, không thể không muốn không cầu, cho nên mới không thoát khỏi cái gọi là tham sân si khổ, yêu hận ly hợp, bọn họ đều không thể đến bờ đối diện được.

“Vốn là một đôi tình lứa rất đẹp, hiện tại lại mỗi người một ngã.”” Xe dừng lại, Trang Noãn Thần nhìn kiến trúc bên ngoài mà có chút hoảng hốt.

“Lần này Lục Quân sai quá rồi.” Giang Mạc Viễn nói một câu công bằng từ đáy lòng, ánh mắt có chút suy tư, “Chẳng qua hai người họ đến ngày hôm nay cũng không phải do lỗi của một người. Mẹ chồng Ngải Niệm tuy xảo quyệt, nhưng lời bà ta nói thực sự cũng không phải hoàn toàn là cố tình gây sự. Không chỉ Lục Quân, đổi thành những người khác cũng không ai chịu nổi cảnh về nhà mà bị vợ lạnh nhạt phải không? Có lẽ sau khi kết hôn, Ngải Niệm đã thiếu phần quan tâm với Lục Quân chẳng?”

“Cho nên sẽ tìm người đàn bà khác tìm sự an ủi và quan tâm sao?” cô hiểu lời anh nói, ngữ khí có chút giận dỗi.

“Anh đang xem xét vấn đề, đương nhiên hành vi của Lục Quân không đúng, là anh ta sai trước. Chẳng qua Ngải Niệm kết hôn cũng

là đánh cược một phen, nếu lúc trước đã chọn tha thứ, sao bây giờ không làm cho mọi chuyện tốt lên? Tóm lại trong lòng cô ấy luôn luôn nghĩ, kết hôn là vì đứa bé, vì mặt mũi người nhà, như vậy cuộc hôn nhân này nhất định sẽ có vấn đề, cùng với cảm giác oán hận Lục Quân, cho nên hành vi thường ngày sẽ có vấn đề, lại thường xuyên có vấn đề thì sẽ đi đến kết cục này thôi.”

“Đây là sự nguy hiểm của đàn ông các anh sao?” Cô hỏi lại.

Giang Mạc Viễn thấy cô lườm đành phải bất đắc dĩ chuyển lời: “Tin anh đi, anh luôn đứng về phía Ngải Niệm.”

Thấy thế, Trang Noãn Thần có chút dờ khóc dờ cười, khẽ lắc đầu, “Những lời anh nói em đều hiểu, tóm lại hai người họ thế nào em cũng không biết. Nhưng Lục Quân này thực đáng giận.” Nói đến đây cô hít một hơi, “Tuy rằng hiện nay tiểu tam nhiều, nhưng trâu không uống nước có người sẽ ấn đầu bắt uống sao? Điều em muốn nói chính là đàn ông bây giờ khó mà không bị hấp dẫn, những lời thề ước đều trở thành nói dối, còn có diễn kịch khiến người ta không nhận ra đâu là thật giả.”

“Đừng vợ đứa cả năm.” Giang Mạc Viễn cười thản nhiên.

Cô nghiêng đầu thấy mắt anh khẽ chớp, anh muốn nói anh là ngoại lệ sao? Vậy Sa Lâm thì sao? Sau chuyện lần trước xảy ra, cô không thấy tin tức của Sa Lâm, cô không hỏi anh sẽ không nói, bọn họ hiện nay không có liên hệ gì sao?

Tựa hồ ý thức được mình nghĩ nhiều, lại đem tầm mắt trở về của kính xe, cố gắng đẩy mọi lo lắng trong đầu đi.

“Em thấy tốt nhất nên tìm một vị luật sư giỏi cho Ngải Niệm mới là mấu chốt, có thể giúp cậu ấy giành được quyền nuôi con.” Cô khẽ

nói, cô và Ngải Niệm ở chung nhiều năm nên rất hiểu tính cô ấy, lần này sợ rằng cô ấy đã chết tâm.

Giang Mạc Viễn nắm tay lái, ngữ khí bình thản “Tìm luật sư không thành vấn đề, nhưng Ngải Niệm phải nhanh chóng tìm một công việc ổn định mới được, nếu không có thu nhập sẽ rất khó giành được quyền nuôi con.”

“Những luật sư quen biết anh có phải đều là những kẻ mò nhon lợi hại không tha cho người khác phải không?”

Giang Mạc Viễn cười cười, không trả lời cô mà nói khế, “Em nghỉ trước chút đi.”

Cô thấy thế liền không hỏi nhiều nữa, gật đầu nhắm mắt. Cô cảm thấy rất mệt, lần này công việc đã phí sức, hơn nữa cả đêm không ngủ, nhắm mắt không biết đã ngủ khi nào, cái gì cũng không biết.

..... đường phân cách hoa lệ

Mẹ Ngải Niệm hôm sau liền hạy tới Bắc kinh, Trang Noãn Thần thấy vậy cũng yên tâm hơn, mẹ Ngải Niệm vốn nóng tính, nghe nói ngày hôm sau suýt chút nữa bà đã xé xác Lục Quân, chuyện này cô cũng không thấy lạ.

Hai ngày nay Lục Quân đều chạy đến Bắc Kinh, nhưng Ngải Niệm đã quyết định ly hôn, cứ như vậy qua lại hai người giằng co mấy ngày, Lục Quân thấy không thuyết phục được Ngải Niệm liền bắt đầu ngang ngạnh nhất quyết không chịu ly hôn, Ngải Niệm nhắc tới ly hôn anh ta giả chết, nhưng sau lưng vẫn có gì đó giấu diếm.

Khi hạt mưa đánh vào cửa kính, là lúc Trang Noãn Thần đang ngồi nói chuyện uống trà với Lưu quản lý của Phi Tư Mạch, cửa kính cách

âm, chỉ có thể nhìn thấy hạt mưa tí tách rơi.

“Thời tiết năm nay của Bắc Kinh thật sự lạ quá, nói mưa là mưa, làm gì có mùa hè nào nhiều mưa như vậy đâu?” Lưu quản lý khẽ nhấp một ngụm trà nhìn bên ngoài cửa sổ thờ dài.

Trang Noãn Thần cười mà không nói, trong đầu vô thức hiện lên lần nghe được tiếng sấm trước đây, màn kia tựa hồ mới xảy ra ngày hôm qua, như có thể nghe được. Quay đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, may mắn, mưa rất nhỏ, sẽ không có sấm sét.

“Bản kế hoạch của các cô tôi đã xem hôm qua, cảm thấy rất tốt, không khó nhìn ra Trang tổng giám là người có ý tưởng trong giới quảng cáo. Nhưng mà ...” Lưu quản lý buông chén trà, chuyển đề tài.

Lòng cô cũng có chuyển biến, ngưng mắt nhìn chăm chú anh ta, “Anh Lưu cứ nói thẳng đi.”

“Lần này a, Cao Thịnh đùa nhưng là đùa thật, đầu tư tất cả vào Phi Tư Mạch, mục đích muốn là chiếm lĩnh thị trường. Chỉ tịch Cao Tông Thịnh dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, Cao Thịnh là tâm huyết của ông ấy, cho nên mỗi bước đi ông ấy đều vô cùng cẩn thận không để cho có sơ suất gì, đối với Phi Tư Mạch, công ty nào có thể giành được quyền độc bá quảng cáo Phi Tư Mạch thì phải xem xét kỹ lưỡng, tuyển chọn vô cùng nghiêm khắc. Cao thiếu gia sẽ đến Bắc Kinh rất nhanh, cậu ta sẽ toàn quyền quyết định chuyện này, tôi ý mà, đến lúc đó cũng chỉ có thể nói đỡ mấy câu thôi, đến lúc đó để xem cô có cơ hội gặp được Cao thiếu hay không.”

“Cao thiếu?” Trang Noãn Thần sững sốt, “Ai là Cao thiếu? Không phải Cao tổng sẽ đến Bắc Kinh sao?”

Quyển 7 - Chương 28: Luật sư nổi danh

“Trời ạ, còn ai nữa, chính là Cao Quý con trai của Cao tổng, cậu ta chính là chủ nhân ngậm thìa vàng từ khi sinh ra đến giờ đó. Cho dù là thần tiên cũng có lúc thịnh lúc suy, Cao tổng cũng sẽ có ngày già đi, cho nên sẽ phải san sẻ bớt công việc cho con của ông ấy, bằng không về sau Cao Thịnh to như vậy ai đến để kế thừa chứ? Lần này vốn là Cao tổng định tự mình đến Bắc Kinh, nhưng vì gần đây trời nắng quá thân thể không thoải mái nên để Cao Quý tới, thuận tiện để cho cậu ta rèn luyện thêm.” Lưu quản lý khi nhắc tới Cao thiếu ngữ khí liền trở nên phiền muộn, thậm chí có chút bất đắc dĩ.

Trang Noãn Thần thấy vẻ mặt anh ta khác thường, trong lòng cũng có chút suy nghĩ, cụp mi nghĩ rồi thử hỏi, “Cao thiếu là người như thế nào? Dễ nói chuyện không?”

“Nói sao được nhỉ, Cao Quý bình thường có chút kiêu ngạo, thời gian tán gái còn nhiều hơn đi công ty, có lần khiến cho Cao tổng tức giận đến suýt nữa bệnh tim tái phát phải vào bệnh viện, tóm lại chính là điển hình của ăn chơi trác táng. Nhưng nói đi cũng phải suy lại, Cao Quý cũng rất thông minh, chỉ cần cậu ta để tâm một tý mọi chuyện đều làm rất tốt, chỉ tiếc a...” Lưu quản lý nói đến cậu ta liền bất đắc dĩ lắc đầu.

“Cao tổng phái Cao Quý đến Bắc Kinh, chính là nghĩ muốn trong lúc đấu thầu nhân cơ hội khảo sát một chút thực lực của công ty quảng cáo?” cô vừa nghe vậy lòng lạnh đi phân nửa, gặp gỡ người cuồng công việc chính là sở trường của cô, nhưng gặp cái thể loại cả lơ phất phơ thì là điều cô sợ nhất.

“Phải” Lưu quản lí gật gật đầu, “Đương nhiên, Cao tổng nếu hy vọng Cao Quý thử sức thì không đơn giản là giao toàn bộ Phỉ Tư Mạch cho cậu ta, còn có những sản nghiệp khác của Cao Thịnh, hai ngày nữa Cao Phong sẽ tổ chức một cuộc thi tuyển chọn CEO toàn cầu. Tôi nghĩ Cao Quý cũng hướng về cuộc thi này.”

Trang Noãn Thần có chút đăm chiêu gật đầu, cô không phải chưa nghe qua cuộc thi này. Cánh cửa cuộc thi này rất cao, trước đây cô chưa hiểu biết nhiều lắm về cuộc thi này, nhưng có một lần ở trong thư phòng trong nhà cô vô tình thấy được thiệp mời đến dự mới biết là Giang Mạc Viễn được mời, bên trong còn viết rõ chủ sự Phương đặc biệt mời anh là khách vip.

“Lần này có không ít công ty để ý tới Phỉ Tư Mạch, trong đó có cả công ty cũ của cô Đức Mã, nghe nói người chịu trách nhiệm toàn quyền là Hạ Lữ, cô và cô ta có quen không?”

Trang Noãn Thần chấn động, Hạ Lữ? Cô ấy phụ trách hạng mục này?

“Làm sao vậy?” Thấy sắc mặt cô khác thường, lưu quản lí quan tâm hỏi.

“À không ... tôi và cô ấy từng làm trong một tổ công tác. Lòng cô bắt đầu loạn.

“Ở cùng một tổ sao? Vậy là tốt rồi, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng.” Lưu quản lí tươi cười rạng rỡ.

Cô cố gắng bày ra vẻ tươi cười, sợi dây trong lòng lại càng rung rẩy dữ dội. Kỳ thật khi rời khỏi Đức Mã, cô hiểu tổ sẽ có một ngày cô và Hạ Lữ sẽ chạm trán nhau, chẳng qua ngày này đến nhanh quá, cô lập

tức không thể tiếp nhận được.

Chia tay Lưu quản lý xong, lòng Trang Noãn Thần âm u như thời tiết lúc này vậy. Mưa vẫn rơi không ngừng, đứng ở ngoài cửa hội quán, cô nhìn màn mưa bụi lòng tê rần, hơi lạnh từ đầu ngón chân lan tràn khắp cơ thể.

Loại thời tiết quỷ quái này rất khó chạy xe tới, xe của cô không được chạy ngày hôm nay, nhìn đường lớn không thấy có chiếc xe taxi nào chạy qua, nhân viên phục vụ của hội quán tỏ ý xin lỗi nói: “Hay là cô tới đại sảnh ngồi chờ chút đi, có xe tôi sẽ gọi cô ngay.”

Trang Noãn Thần lắc đầu, có mưa có gió tạt vào có thể khiến người ta tỉnh táo hơn chút.

Đang đứng miên man suy nghĩ bỗng có một chiếc xe phanh gấp quặt tay lái đi tới. Trang Noãn Thần thấy chiếc xe này rất quen, đang suy nghĩ chưa nhớ ra chiếc xe đã dừng ngay trước mắt cô

Nhìn qua cửa kính xe dưới mưa, cô thấy vẻ mặt kinh ngạc của chính mình.

Nhân viên phục vụ thấy thế liền chạy đến bên người lái xe, cẩn thận gõ cửa kính nói: “Xin lỗi ngài, đây là chỗ đỗ xe của taxi vào hội quán, xe khác không được đỗ ở đây, ngài có thể nhanh lái đi không ạ?”

“Thực xin lỗi Tiểu ca, tôi tới đón người, sẽ đi ngay, sorry.” Là giọng đàn ông rất dễ nghe, tiếng Trung nói rất rõ, không nghe ra là giọng Bắc Kinh, cũng không biết là người ở đâu.

Trang Noãn Thần nhìn chăm chăm chiếc xe, chuyển sang biển số xe liền tròn tròn mắt.

Rất nhanh, cửa kính xe bên phía gần cô đã hạ xuống, lộ ra khuôn mặt khiến người ta khó mà quên, vẻ điển trai cùng thâm trầm, thấy co liền nở nụ cười, nụ cười kia có chút tà khí, đôi mắt sắc bén như hùng ưng, là vẻ đẹp điển hình của con lai, “Hello mỹ nhân.”

Trang Noãn Thần theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Là đang gọi cô đấy, Trang Noãn Thần.” Người đàn ông cười khanh khách, qua cửa kính xe gọi tên cô.

“Anh gọi tôi sao?” Cô kinh ngạc chỉ vào chính mình, người đàn ông này cô quen sao? Sao không có chút ấn tượng nào vậy?

Người kia giơ tay gãi đầu, “Nơi này còn có người thứ hai tên Trang Noãn Thần sao?”

Cô lúc này mới xác định anh ta thật sự là gọi cô.

“Lên xe.” Anh ta ngả người mở cửa xe.

Trang Noãn Thần đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

“Tôi là người Giang Mạc Viễn gọi tới.” anh ta nói lớn.

Trong mắt Trang Noãn Thần tràn ngập vẻ giật mình, không nói hai lời liền lên xe.

Ngồi trên xe, anh ta lại không vội vã lập tức lái xe, quay đầu có vẻ hưng trí nhìn chằm chằm cô.

Cô bị anh ta nhìn thấy cả người không tự nhiên, hơi hơi nhú mi, “Anh nhìn cái gì? Còn không lái xe đi? Chốc lát hội quán sẽ ra đuổi đấy.”

“Tôi cảm thấy gan cô cũng lớn đấy, dễ dàng lên xe của người lạ như thế? Tôi chỉ nói ra tên Giang Mạc Viễn mà thôi, cô không sợ tôi mượn danh cậu ta đem cô đi bán sao?” anh ta cười tủm tỉm nói.

Trang Noãn Thần bỏ túi xách xuống, cười nói “Tôi nghĩ cho dù anh có là tên siêu trộm thì cũng không thể chạy đến biệt thự tư nhân mà trộm xe trong gara đâu nhỉ?”

“Ai nha?” anh ta sừng sốt.

“Đây là xe của Giang Mạc Viễn.” Trách không được mới nhìn cô đã thấy quen, nhìn thấy biển số mới nhớ đây là xe của Giang Mạc Viễn, Giang Mạc Viễn rất ít đi xe thể thao, nhưng vẫn có hai chiếc xe thể thao, một trong số đó là chiếc bugatti veyron cô đang ngồi lúc này. Vốn trong gara nhiều xe rất khó chú ý, nhưng đây là biển số kép nên cô có chút ấn tượng.

“Không hổ là Giang phu nhân, quan sát cẩn thận tỉ mỉ, không làm luật sư thì thật đáng tiếc.” anh ta mỉm cười, “Chiếc xe này đúng là Giang Mạc Viễn cho tôi mượn đó.”

Người kia duỗi tay về phía cô, tao nhã tự giới thiệu, “Tôi là luật sư đáng thương bị Giang Mạc Viễn gọi tới, Kỳ Ứng Diêm.”

Trong quán café, lúc này thêm chút người tránh mưa vào nói chuyện công việc.

Cửa sổ lầu 2 từng giọt mưa hắt vào song cửa rồi từ từ trượt xuống, tạo thành những sóng nước dài.

Trang Noãn Thần đưa sổ cho Kỳ Ứng Diêm đầy thành ý mong xin chữ ký của anh. Về mặt Kỳ Ứng Diêm đầy đắc ý, “Sùng bái tôi vậy

sao?”

“Không phải, là một người bạn học ngành luật của tôi sùng bái anh, cô ấy mong ngày đêm có thể xin được chữ ký của anh.” Về mặt cô tủm tỉm cười.

“Kỳ Ưng Diêm bày ra vẻ mặt đáng thương, “Cô phải nói thẳng ra vậy sao, thực sự đả kích người ta mà.”

“Ha hả, kỳ thật tôi cũng sùng bái anh, người biết chút về luật ai mà không biết anh chứ? Mẹ của anh là trưởng viện kiểm sát nổi tiếng, mà anh lại là luật sư nổi tiếng thế giới, người ta đồn anh mới ra trường đã thắng lớn một trận, nhưng không ai ngờ được anh liên tục thắng 46 phiên toà, trở thành thiên tài trong mắt ngoại giới. Giá trị của anh sau mỗi phiên toà lại tăng lên chóng mặt, mà hiện tại anh có thể được coi là luật sư nổi tiếng nhất thế giới, đại luật sư chạm vào phải bỏng tay.” Trang Noãn Thần dăm ba câu nói ra bối cảnh của anh, người ở đây quá nhiều cô thực không ngờ hôm nay có thể gặp được Kỳ Ưng Diêm.

“Không tồi a, cho tôi vấn hời một chút mặt mũi.” Kỳ Ưng Diêm nhàn nhã chống cằm, bộ dáng lười biếng, “Bằng không lòng tự trọng của tôi liền nát một trận.”

“Trước đây tôi đã đọc được chút tin tức về anh trên báo.”

“Thế sao?” Kỳ Ưng Diêm cười đến càng mê người, “Nhìn thấy tôi ngoài đời thì cảm thấy thế nào? Có phải đẹp trai hơn so với ảnh chụp trên tạp chí không?”

“Đẹp trai hơn nhiều, giống như tượng vậy, hoàn mỹ không chút tì vết.” Cô cảm thấy người này rất dễ gần, vốn nghĩ luật sư nổi tiếng sẽ rất kiêu ngạo, cho dù có khách sáo cũng chỉ là mặt ngoài thôi.

Kì Ưng Diêm vừa nghe lời này tựa như bắt được vàng, vội lấy gương ra soi soi, sờ sờ nửa ngày mới hỏi? “Còn chồng cô thì sao?”

“Giang Mạc Viễn đẹp trai hơn anh.” Cô không chút khách khí đánh giá.

Vẻ mặt anh ta như là trời cao mùa thu bị rớt xuống, nhúu nhúu mày, “Không biết thưởng thức.”

Cô hơi chớp mi, “Bởi vì tôi không thích người lai.”

“Cô ăn nói thẳng thừng thế, có phải sẽ có một ngày Giang Mạc Viễn cũng bị cô làm cho tức chết không?” Kì Ưng Diêm hơi mím môi, sau lại cười thoải mái.

Đây là lần đầu tiên Trang Noãn Thần có thể tán gẫu vui vẻ với một người xa lạ như vậy, thậm chí một chút kiêng kị đều không có, tuy nói trước mắt vị này chính là luật sư quốc tế nổi danh nhưng mới gặp mà như cố nhân nói chuyện rất hợp, “Lần này anh ấy làm tôi kinh ngạc đó.”

“Cô không nghĩ rằng cậu ấy dễ tâm đến vậy phải không?”, thậm chí một chút kiêng kị đều không có nói ra điều anh ta nghĩ, anh có chút châm biếm nói ra suy nghĩ của cô.

Trang Noãn Thần gật gật đầu, “Ánh mắt của anh cũng rất tinh tường.”

“Cho nên cô nói chuyện với tôi sẽ không mệt.” Kì Ưng Diêm bày ra bộ dáng tự phụ, “Con mắt nhìn của chồng cô cũng rất độc, cô đã sớm luyện thành trái tim sắt đá đúng không?”

Trang Noãn Thần trừng mắt nhìn anh ta một cái, chưa kịp mở lời đáp

lại nhân viên đã mang café tới.

“Mỹ nhân à, từ từ đã ...” Kỳ Ứng Diêm lập tức gọi cô gái bưng café lại.

Nhân viên kia liền dừng bước.

“Đem ly cafe này đổi thành nước trái cây hoặc sữa chua đi, cảm ơn.” Anh ta chỉ vào ly cà phê trước mặt Trang Noãn Thần nói, môi khẽ mỉm cười nhìn cô bé kia, rất là mê người.

Đúng là phóng điện mà. Cô bé kia bất quá cũng chỉ 20 tuổi là cùng, nhìn thấy vẻ mặt Kỳ Ứng Diêm liền đỏ mặt, nhanh chóng chạy lại lấy đi ly cà phê trước mặt Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần cố nén ý cười, thời nay kẻ gây tai họa là đàn ông thật đúng là không ít, phụ nữ lơ lửng phòng bị liền bị họ phóng điện. “Tuy nói ánh mắt anh độc đáo, nhưng không thể một mắt nhìn là biết tôi không thể uống cà phê chứ?”

“Đương nhiên tôi không giỏi như vậy, là chồng cô.” Kỳ Ứng Diêm nhấp một ngụm cà phê, hương vị nồng đậm làm anh hài lòng gật gật đầu.

“Chồng tôi?” Cô nhú mi khó hiểu.

Kỳ Ứng Diêm buông cà phê, lười biếng nói, “Chồng cô Giang Mặc Viễn, trước khi bảo tôi tới đây đã ngàn dặn vạn dặn, nói gì không cho cô uống cà phê, nếu trời mưa có sét nhất định phải đưa cô về Tiêu Duy, người tên Giang Mặc Viễn này bị sao vậy. Trước giờ tôi chưa bao giờ thấy cậu ta kỳ quặc vậy đó.”

Trang Noãn Thần nghe vậy lền ngậy ngốc, nước rất nhanh đã mang

lên, là nước chanh, cô bé kia lại khẽ liếc Kỳ Ứng Diêm một cái rồi lưu luyến rời đi. Cô nếm thử nước chanh, trái tim trong lồng ngực đập liên hồi khiến cô đứng ngồi không yên. Thản nhiên xoa ngực, là cảm giác khó tả dâng lên trong lòng.

“Cô đỏ mặt?” Kỳ Ứng Diêm cố ý không cười.

“Tôi, tôi nào có?” Trang Noãn Thần cả kinh nâng tay che mặt, thấy dáng vẻ nhịn cười của Kỳ Ứng Diêm càng cảm thấy xấu hổ, nhấp thêm một ngụm nước chanh che đi vẻ mất tự nhiên trên mặt, buông chén xuống thanh giọng nói, “Chúng ta vẫn là nói vào chuyện chính đi.”

Kỳ Ứng Diêm khẽ cong khoé môi nói, “Được thôi.”

“Giang Mạc Viễn đều đã nói mọi chuyện cho anh phải không?” Trang Noãn Thần thu lại vẻ mất tự nhiên nói.

Ai ngờ Kỳ Ứng Diêm nhún nhún vai phất hai tay nói, “Không có, cậu ấy lười nói chuyện với tôi, trực tiếp đem tôi ném cho cô.”

“Tôi chỉ biết là vụ kiện ly hôn thôi.” Vẻ mặt Kỳ Ứng Diêm đầy khổ tâm, “Tôi trăm vụ án chưa từng lên toà loại án này, chồng cô ép tôi, gọi tôi đến Bắc Kinh, không cho phép tôi từ chối, tôi đang nghỉ phép mà, mùa này rất thích hợp đi du lịch, nhưng lại bị chồng cô gọi tới, tới xong chỉ buông một câu rất nhẹ nhàng nói tôi cần phải giải quyết một vụ án ly hôn, hợp xong cậu ta ném cho tôi chìa khoá xe. Cậu ta không hổ danh là kẻ tư bản, cực kỳ độc ác a.”

Trang Noãn Thần nghe xong thì cả kinh, vốn thấy Kỳ Ứng Diêm cô đã ngạc nhiên rồi, nhưng chỉ vì một vụ ly hôn mà kinh động đến Kỳ Ứng Diêm thì Giang Mạc Viễn quả là ... nhưng nghe Kỳ Ứng Diêm nói có vẻ cảm tình hai người rất thân thiết cho nên không chút khách khí

nào.

“Quan hệ giữa anh và Giang Mạc Viễn là”

“Tôi là kiếp trước nợ cậu ta.” Kỳ Ứng Diêm uống luôn mấy ngụm cà phê, uể oải nói, “Để tôi nói cho cô biết, chồng cô chính là hồ ly, à không phải, cậu ta so với hồ ly còn ranh mãnh hơn. Trước khi tôi quen cậu ta tôi có từng mua cổ phiếu, rõ ràng cổ phiếu rẻ mạt nhất lại đi mua vào tay, cũng vì vậy mà có cơ duyên gặp được chồng cô, cậu ta cũng không khó khăn gì ...” anh ta khoa tay múa chân nói: “Ba cái nhấc tay đã giúp tôi giải quyết vấn đề khó, cứu lại cho tôi không ít. Lần đó tôi cảm động đến rơi nước mắt, chồng cô cũng có phong độ đại tướng, tiền công không lấy, chỉ nói một câu đều là bạn bè, khách khí vậy làm gì chứ.”

Trang Noãn Thần nhìn anh ta, rất khó tưởng tượng ra một người đa mưu đa kế trên toà án lại có vẻ mặt thế nào khi chơi cổ phiếu bị lỗ to.

“Chỉ cần một câu như vậy, một câu đều là bạn bè tôi đã bị chồng cô lừa.” Kỳ Ứng Diêm bày ra bộ dáng bi thống, “Sai vật tôi mấy năm nay, chỉ cần tùy ý kêu là tôi phải đến, cô cũng thấy đấy, hôm nay càng kỳ quái hơn, chính là tôi đang nghỉ phép cũng bắt tôi về. Hiện giờ tôi cũng hiểu được một chút, dây với ai chứ đừng dây vào Giang Mạc Viễn chồng cô, cô lấy được từ cậu ta một chút ưu đãi, sau liền phải trả gấp bội, à không, mấy trăm lần mới đủ, đúng là kẻ âm hiểm, à cô một mỹ nhân như hoa như ngọc sao lại gả cho một lão già như cậu ta chứ? Đúng là vui hoa dập liễu mà.”

Trang Noãn Thần nhin không được mà cười, “Vậy anh có thể không nghe anh ấy mà, anh không đến anh ấy đâu giết được anh?”

“Hài... vì tôi và cậu ta là bạn bè thôi.” Kỳ Ứng Diêm cười hì hì.

Cô cũng mím môi thâm cười, người đàn ông này cũng không tồi đó.

“Kỳ thật đây cũng không phải vụ kiện khó khăn gì, đối phương là bạn tốt của tôi, thấy tình huống của cậu ấy hiện nay vì bất bình mà ra tay thôi.” Cô trở lại chuyện chính, lại đem tất cả chuyện giữa Ngải Niệm và Lục Quân ra kể cho Kỳ Ứng Diêm nghe qua một lượt

Kỳ Ứng Diêm cũng thu hồi bộ dáng cà lơ phất phơ, vẻ mặt đều là chăm chú nghe, đơn giản ghi chép một ít, đợi Trang Noãn Thần kể xong anh có chút dăm chiêu hỏi, “Phía bên nhà chồng cô ấy có ý tứ như thế nào?”

“Đương nhiên là lúc đầu không muốn ly hôn, nhưng sau cháy nhà ra mặt chuột liền đòi quyền nuôi nấng đứa nhỏ với Ngải Niệm, thậm chí còn tuyên bố không cho Ngải Niệm dù một đồng tài sản nào, đừng nói đến phí nuôi dưỡng.” Nhắc tới chuyện này Trang Noãn Thần thực sự tức giận, hận không thể tiến lên đá Lục Quân hai phát.

Kỳ Ứng Diêm cũng không chấp nhận, “Thẹn quá thành giận đúng là kẻ đáng khinh.”

“Cứ thế Ngải Niệm bị vây hãm, anh nói xem Lục Quân có thể sẽ ra tay đụng chạm tài sản không?”

“Cái này có thể, dựa theo thái độ của anh ta, có lẽ sẽ sang tên tài sản sở hữu đấy.” Kỳ Ứng Diêm nghĩ nghĩ, “Tôi cảm thấy hôm nay tôi cần gặp đương sự.”

“Anh có thể nhận vụ án này không?”

“Đương nhiên không thể, bởi vì quốc tịch cùng thân phận của tôi không thể nhúng tay vào vụ kiện trong nước của Trung Quốc được.” Kỳ Ứng Diêm khoanh hai tay, “Nhưng ở Bắc Kinh tôi có vài người

bạn cũng có tiếng, vẫn còn giữ liên hệ, tôi sẽ đi gặp trực tiếp Ngải Niệm để xem cụ thể ra sao, cô yên tâm, tôi sẽ hỗ trợ.”

Nghe đến đây Trang Noãn Thần mới có thể thở phào, chuyện ly hôn của Ngải Niệm nếu hai bên có thể hoà giải là tốt nhất, nhưng một khi thực sự kiện ra toà cô cũng sẽ không lo nữa, tuy nói Kỳ Ứng Diêm không lên toà được nhưng có anh ta hỗ trợ phần thắng sẽ rất lớn, cô tin tưởng vào năng lực của anh ta sẽ mang lại điều có lợi cho Ngải Niệm. Uống hết ly nước chanh, cô cầm lấy túi, “Đi, chúng ta đi gặp Ngải Niệm thôi.”

Quyển 7 - Chương 29-1: Ai đánh bại ai?

Có sự hỗ trợ của Kỳ Ứng Diêm mọi chuyện trở nên xuôi chèo mát mái hơn nhiều. Lần này Ngải Niệm quyết tâm đòi ly hôn, Lục Quân cũng sẵn sàng cho một trận chiến, nhưng Kỳ Ứng Diêm lại dùng chút chiêu ‘bàng môn tà đạo’, không biết ở đâu có thể lấy được chứng cứ ngoại tình của Lục Quân.... Căn cứ vào video thu được Lục Quân có thuê phòng vào khách sạn với một người phụ nữ, mà theo như điều tra, người kia chính là cấp dưới của anh ta, anh ta đã lợi dụng chức quyền đùa bỡn không ít phụ nữ.

Ngải Niệm tức đến mức chỉ muốn giết Lục Quân, Kỳ Ứng Diêm khuyên cô trước mắt nên ổn định công việc, một khi lên toà phần thắng sẽ lớn hơn. Sau khi Trang Noãn Thần nghe xong mọi chuyện, thấy về phương diện tài chính Ngải Niệm chính là ở thế hạ phong, cho nên Kỳ Ứng Diêm quyết định đánh vào mặt tình cảm và kéo dài thời gian.

Pháp luật không có tình người, nhất là người không có quyền thế ... mối quan hệ vợ chồng tan vỡ, ở trong tình huống này Ngải Niệm chịu ở thế yếu, để có thể bảo vệ cô, quan toà cần chứng cứ cho thấy Ngải Niệm có khả năng tài chính ổn định thì khả năng thắng là rất lớn. Lục Quân là người có vai vế trong công ty, chuyện ly hôn khiến cho hình tượng anh ta giảm đi không ít, hơn nữa Kỳ Ứng Diêm cố ý đưa chứng cứ lên toà, Ngải Niệm không sao cả còn Lục Quân thì thảm hại không dậy nổi, các chứng cứ lần lượt đưa ra khiến anh ta mệt mỏi.

Về phương diện khác, nhờ Trang Noãn Thần khuyên bảo Ngải Niệm

đồng ý đến Vạn Tuyên làm việc, tuy Vạn tuyên là công ty nhỏ nhưng có tập đoàn Liên Mỹ hỗ trợ làm chỗ dựa vững chắc, trước mắt lại đầy tiềm năng phát triển, điều này giúp cho Ngải Niệm có một nguồn thu nhập ổn định.

Quan toà càng không ngừng kéo dài, mọi vấn đề của Ngải Niệm đều được giải quyết nhanh gọn, kể từ đó ngược lại Lục Quân bốn bề địch vây, cuối cùng nghe nói Ngải Niệm thuê được luật sư là người nổi tiếng Bắc Kinh, người hỗ trợ còn là luật sư nổi danh quốc tế Kỳ Ứng Diêm thì sợ run người, lúc này mới phát hiện ra bản thân mình đã sa vào bẫy người ta tỉ mỉ thiết kế.

Ảnh chụp cùng video đều bày ra trước mặt Lục Quân, cuối cùng bắt đắ dĩ anh ta phải chọn thương lượng, hơn nữa từ bỏ quyền nuôi dưỡng đứa bé, so với gia đình, tiền đồ còn quan trọng hơn nhiều. Kỳ Ứng Diêm lặng lẽ giúp Ngải Niệm đánh một cú hoàn mỹ, Ngải Niệm đối với Giang Mạc Viễn cũng mang ơn, hơn nữa trước đây lại luôn hiểu lầm anh nên giờ này cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhắc tới thù lao của luật sư, Kỳ Ứng Diêm lại tỏ ra rất hào phóng, chỉ yêu cầu Ngải Niệm chiêu đãi một bữa đồ ăn vặt ở Bắc Kinh coi như là trả tiền công, khiến cho Ngải Niệm rất khó xử. Sau đó Trang Noãn Thần có nhắc đến tiền phí luật sư với Giang Mạc Viễn, Giang Mạc Viễn chỉ thản nhiên nói, đừng tưởng cậu ta tốt như vậy, Bắc Kinh không có thứ hấp dẫn cậu ta mà thêm tới sao?

Ban đầu cô không có hiểu được ý trong lời của Giang Mạc Viễn, mãi sau cô mới bừng tỉnh. Khi chuyện của Lục Quân và Ngải Niệm kết thúc liền không thấy Kỳ Ứng Diêm đâu, rốt cuộc có một ngày Kỳ Ứng Diêm tỏ vẻ đáng thương tìm đến Ngải Niệm và Trang Noãn Thần, nói hai người phải báo đáp anh ta.

Ngải Niệm nghe xong thì bỗng cảm thấy hoảng sợ, hỏi rõ mới biết,

thì ra anh ta cần hai người giúp anh ta làm thuyết khách. Khi đó Trang Noãn Thần mới hiểu được, thì ra Kỳ Ứng Diêm muốn đến Bắc Kinh bất quá là vì một cô gái tên Lưu Ly, cô ta là nhà chế tạo hương nổi tiếng, lần này cô ta tới Bắc Kinh là vì làm giám khảo cho một cuộc thi điều chế mùi hương.

Trang Noãn Thần tìm được một số ảnh chụp của Lưu Ly trên mạng, là một cô gái rất thanh mỹ, mỗi ột động tác đều đầy khí chất, trước trăm vạn cô gái nổi lên vẻ đẹp của nhân gian.

Kỳ Ứng Diêm như là kẻ đáng thương bị vứt bỏ, suốt ngày bày ra vẻ mặt cầu xin, so với vẻ mặt Lục Quân lúc cầu xin thảo thuận chẳng khác là mấy, Trang Noãn Thần điều tra ở chỗ Giang Mạc Viễn mới biết Kỳ Ứng Diêm yêu Lưu Ly đã lâu, nhưng Lưu Ly vẫn luôn tỏ ra xa cách với anh ta.

Sau đó Ngải Niệm đứng ra nhận vai trò thuyết khách, ai ngờ ban đầu Lưu Ly thấy cô còn cởi mở dễ gần, nhưng vừa nghe cô nhắc tới Kỳ Ứng Diêm liền trở nên khách khí, thậm chí còn có chút khó chịu, khiến cho Kỳ Ứng Diêm ngay cả ý muốn tự tử cũng có.

Cao Quý cuối cùng cũng đến Bắc Kinh, đến khi Trang Noãn Thần được Lưu quản lý báo cho thì Hạ Lữ đã nhanh chân đến gặp Cao Quý trước, Trang Noãn Thần mấy lần muốn gặp đều bị cản lại. Cuối cùng Ngải Niệm cũng biết được chuyện giữa hai người bọn cô, tuy nói tức giận nhưng sau bình ổn lại cũng ong hai người họ hoà giải như lúc ban đầu.

Trang Noãn Thần chỉ có thể cười khổ, nước hắt đi sao lấy lại được, trên đời này chính là như vậy, cho dù có hối hận cỡ nào mọi chuyện cũng đều phí công. Có những vết thương một khi tạo thành sẽ không có khả năng coi như không có. Trong lòng cô và Hạ Lữ đều vương vấn, có lẽ vương vấn này đã tồn tại từ sớm, chính là sau này mới bị

châm ngòi mà thôi, đó chính là nhân sinh quan của cô và Hạ Lữ, nhân sinh quan đã khác nhau thì sẽ rất khó bên nhau, y như câu nói “Không cùng tiếng nói, mưu sự khó thành”.

Mỗi người đều có quỹ đạo cuộc đời mình, sau trận ly hôn Ngải Niệm cũng học được kiên cường, cô làm việc ở Đức Mã vốn cũng rất tốt, nếu không phải vì Lục Quân thì cũng không bỏ việc giữa chừng mà theo chồng, hiện tại quay lại Bắc Kinh coi như bắt đầu cuộc đời một lần nữa, tuy nói rất nhiều chuyện khi bắt đầu rất khó khăn, nhưng nhờ có Trang Noãn Thần luôn bên cạnh ủng hộ cổ vũ nên cô kiên cường hơn nhiều.

Cô vốn muốn chuyển ra ngoài ở nhưng lại bị Trang Noãn Thần cấm tiệt, đứa bé cần tiêu tốn khá nhiều tiền, hơn nữa hiện tại cô còn cần bố mẹ ở bên cạnh chăm sóc đứa bé, đi ra ngoài thuê phòng tiền thuê cũng không nhỏ, coi như hết cả lương của cô. Tất nhiên Ngải Niệm cũng rất ngại nhưng Trang Noãn Thần không ngừng khuyên cô, chỉ cần cô đồng tâm hợp lực giành được hợp đồng Phỉ Tư Mạch thì đến lúc đó cô muốn ra ngoài ở cũng được.

Bên kia Cao Quý còn chơi trốn tìm với Trang Noãn Thần thì bên này Phương Trình lại sút đầu mẻ trán, khi Trang Noãn Thần báo cho anh ta thông báo tuyển dụng nhân viên thì vẻ mặt anh ta vô cùng hồ hững không có phản ứng gì, sau đó cô xem bản tin tài chính mới biết thì ra lần này cổ phiếu của Liên Mỹ trên sàn chứng khoán tổn thất không ít, cuối phiên không ít cổ phía đều hạ sàn.

Cho dù có động viên thế nào thì cũng không được gì, nghĩ về lâu dài, cô và Ngải Niệm cắn răng quyết định cho dù Cao Quý là cục xương cũng phải cố gắng chiếm được.

Quyển 7 - Chương 29-2: Ai đánh bại ai? (2)

Ngày diễn ra hôn lễ của Cố Mặc, bầu trời quang đãng như là được gột rửa, dưới bầu trời trong xanh vài gợn mây lơ lửng lơ trôi tựa như những đám bông bay lượn.

Tại nơi tổ chức lễ cưới, ngoài rất nhiều khách quý có mối quan hệ với anh lần này anh còn mời rất nhiều bạn đại học hiện giờ đều là những nhà báo có tiếng trong giới, bà Cố rất vui vẻ, được người giúp việc giúp đỡ tiếp đãi khách khứa.

Bố của Hứa Mộ Giai ông Hứa Tác Vinh mời không ít bạn bè ở đây, dù sao ông cũng là người có chút tiếng tăm, con gái đi lấy chồng không thể keo kiệt được. Nhưng Cố Mặc có vẻ là lạ, cho dù là ở đây cũng đối xử rất lãnh đạm với ông, vẻ mặt xa cách của anh khiến Hứa Tác Vinh cảm thấy rất xấu hổ, nhiều lúc muốn nói chuyện làm quen với Cố Mặc nhưng đều không được.

Khi Trang Noãn Thần kéo Giang Mạc Viễn đi vào có tiếng nói khe khẽ truyền ra. Cô không cần chăm chú cũng có thể nghe thấy rất rõ, trong lòng vẫn sáng như gương, dù sao ở đây cũng sẽ có nhiều bạn học, chỉ cần học cùng trường đều biết chuyện giữ cô và Cố Mặc, hiện giờ một người đã là vợ người khác, người còn lại cũng sắp cưới vợ, dưới con mắt của bạn học hai người hẳn là rất kỳ lạ.

Tinh thần Giang Mạc Viễn rất sáng láng, dưới hoàn cảnh như thế này anh không ngại toả sáng, từ cách ăn mặc đến ứng xử đều vô cùng trầm ổn, mà cô mặc lễ phục vừa vặn xinh đẹp hoà với tinh thần của anh lại càng hợp nhau, tựa như tăng thêm sức mạnh.

Cố Mặc và Hứa Mộ Giai tiến lên, bốn người chào hỏi nhau.

Hôn lễ lần này tổ chức theo phong cách ưa chuộng của giới trẻ, hiện trường là một bãi cỏ xanh mướt mới được cắt tỉa, không chút rườm rà, trên mặt cỏ trang trí hoa tươi màu trắng hoà dưới sắc trời, xinh đẹp tựa như bức tranh, khiến người khác hít thở không thông.

Tại hiện trường hôn lễ cũng không ít người mà Giang Mạc Viễn quen biết, ai bảo trong những buổi tiệc cưới như thế này không phải là một loại khác của việc hợp tác buôn bán chứ? Mấy người nói chuyện rất vui vẻ với Giang Mạc Viễn, Trang Noãn Thần đứng bên cạnh đứng bên cạnh nghe thấy không có gì thú vị liền đi đến khu đồ ăn lấy đồ.

Bà vai có người vỗ nhẹ, quay đầu lại đúng là bạn học cùng lớp, đầu óc nhất thời quay vòng vòng, nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười.

“Lúc cậu vừa đi vào tớ đã thấy rồi, hôm nay ở đây có rất nhiều bạn học cũ của chúng ta, sao lại không gặp gỡ nói chuyện chứ?” đây là một người bạn học thích bà tám, khi đi học có tật xấu thích buôn chuyện, đây cũng là nguyên nhân mà vừa gặp Trang Noãn Thần đã đau đầu.

“Các cậu đều nói chuyện con cái, mình không tham gia được.” Cô gấp mấy miếng dưa hấu trong khay vào đĩa, cười khế.

“Cái gì không thể tham gia, mình thấy cậu lấy được chồng giàu có thì coi thường bọn mình ý chứ.” Người kia khế huých cô, trên mặt tuy là mỉm cười nhưng trong mắt đầy vẻ khinh thường.

Trang Noãn Thần hiểu loại ánh mắt này, khi cô xuất hiện cùng Giang Mạc Viễn tại các nơi, cô đã gặp vẻ mặt này không dưới 10 lần. Là con mắt ghen tị của phụ nữ, nhất là cái loại phụ nữ luôn cho rằng

mình tốt hơn cô, sự đố kị đã phá vỡ tất cả cảm tình khi cùng học.

Ở đại học, cô trước giờ đều ít kết bạn trừ Ngải Niệm và Hạ Lữ vì cô không có thời gian, thường xuyên phải đi dạy thêm, cho nên ở trên lớp nhiều người nghĩ cô kiêu ngạo khó ở chung.

Cô cũng lười giải thích với người khác, những kẻ thích nói xấu bạn không phải vì bạn thanh minh mà sẽ từ bỏ, ngược lại sẽ tăng thêm sự ghen ghét.

Gả cho Giang Mạc Viễn, sợ rằng rất nhiều người nghĩ cô là quạ đen biến thành phượng hoàng.

Trang Noãn Thần không khó tưởng tượng ra nội dung cuộc tám chuyện của bọn họ, đơn giản sẽ nói cô tham hư vinh, vứt bỏ người yêu, thấy người sang bắt quàng làm họ.

Khóe môi nhẹ nhàng nổi lên ý cười, mặt không biến sắc, “Nào có xem thường? Con các cậu thông minh lanh lợi, mình hâm mộ còn không kịp đâu.”

“Noãn Thần à, cậu kể đi, sao mà cậu quen được chồng cậu thế? Sự nghiệp thành công, bộ dáng lại đẹp trai, thật sự là hâm mộ chết người. Nếu mình là cậu á, cũng sẽ bỏ Cố Mặc mà gả cho anh ta ý chứ?” lại bắt đầu bà tám, lời thôi kéo cô lái nhai, “Mình thấy bố của cô dâu cũng chủ động nói chuyện với chồng cậu, nghe nói chồng cậu là thương nhân vàng có tiếng phải không?”

“Sao lại khoa trương vậy chứ? Hứa tiên sinh là nhiệt tình đón khách thôi mà.” Cô cố gắng mỉm cười, trong lòng thì kêu khổ, đầu lại đau đau, ánh mắt nhúc nhích nhìn về phía Giang Mạc Viễn, anh đang nói chuyện với một vài người khách, sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường. Anh khẽ nhấp một ngụm sâm – panh, lơ đãng đảo mắt về phía cô,

thấy được ánh mắt của cô xong, vẫn khẽ mỉm cười, vô cùng mê người.

Trang Noãn Thần không quản gì nữa, nhìn anh ra tín hiệu cầu cứu.

Người bạn học bên cạnh không phát hiện ra vẻ khác lạ của cô, nhìn Giang Mạc Viễn một cái sau vội vàng đề thấp giọng nói: “Chồng cậu cười với cậu kia, thật sự là mê người chết mất.”

Cô cố gắng duy trì mỉm cười.

“Kìa, anh ta tới kìa.” Người kia ngạc nhiên.

Trang Noãn Thần rất muốn dùng quả táo chặn miệng cô ta lại.

Rất nhanh Giang Mạc Viễn đã đi tới, thuận thế giơ tay ôm eo Trang Noãn Thần, cười khẽ, “Nói chuyện gì thế, hôn lễ sắp cử hành rồi.”

Người kia tiếp cận Giang Mạc Viễn ở cự ly gần, ánh mắt đều nhìn chằm chằm, Trang Noãn Thần nhanh nói, “Bọn mình đi đến bên kia đã, lát gặp lại.” Nói xong liền kéo Giang Mạc Viễn bước đi.

Đợi cho rời xa hoàn toàn người bạn học của cô, Giang Mạc Viễn nhin không được cười, “Anh không thể gặp người sao? Đó là bạn học của em à? Sao không giới thiệu với anh?”

“Anh vừa đi vào thì làm gì có ai không biết anh chứ, anh làm ơn thu liễm chút đi, đây là hôn lễ của Cố Mặc, anh định biến mình thành nhân vật chính nữa.”

Giang Mạc Viễn nghe vậy liền buồn cười, “Em nói mấy người vừa rời hả? Là bọn họ chủ động tiến lên chào anh, anh chỉ là ứng phó mấy câu thôi mà?”

“Xem ra anh lại phải ứng phó rồi.” Trang Noãn Thần nhìn phía sau lưng anh bất đắc dĩ nói.

“Bây giờ anh kéo em chạy đi có kịp không?” Giang Mạc Viễn không quay đầu lại cũng có thể đoán ra tình hình,, khẽ cười nhìn cô, hiếm khi trêu cô.

Cô khẽ lắc đầu, “Không có cách nào đâu, cửa ở sau lưng họ, cho dù anh kéo em chạy cũng vừa quay đầu đã chạm trán.”

Anh bị cô chọc cười, cúi đầu khẽ nói bên tai cô, “Vẫn là câu nói kia, đừng có thân cận quá với Cố Mặc.”

Cô bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Sau đó là mấy tiếng chào khách sáo...

“Giang tổng, cửu ngưỡng đại danh, hôm nay nhìn thấy anh thật sự là vinh hạnh quá.”

Giang Mạc Viễn khẽ xoa đầu cô rồi xoay người, sau đó tiến lên nói chuyện xã giao với mấy người kia, không che lấp ánh mắt yêu chiều cô.

Trang Noãn Thần vội vàng chạy trốn, cô sợ loại khách sáo xã giao này.

Người Trung Quốc kết hôn chú ý thiên thời địa lợi nhân hoà, mặc kệ lựa chọn nghi thức tổ chức như thế nào vẫn phải tuân thủ giờ giấc. Trang Noãn Thần tranh thủ đi toilet, sắp tổ chức rồi, cô không thể không có mặt lúc tổ chức được.

Đi ngang qua phòng nghỉ hành lang, cô thấy có bóng trắng đứng trước mắt, cô thuận tiện nhìn coi mới biết là Hứa Mộ Giai, cô đang không biết có nên đi lên chào hỏi hay không thì trong phòng đã có người đi ra, cầm trong tay một cái hộp gấm vẽ mặt tức giận: “Ngày kết hôn Cố Mặc còn quên mang nhẫn, tiểu tử kia quá đáng lắm rồi. Trước mắt dùng cái này đi.”

“Bố, Cố Mặc anh ấy vội quá thôi mà.” Hứa Mộ Giai cầm hộp gấm nói.

Trang Noãn Thần đứng im tại chỗ không bước đi, nhìn Hứa Tác Vinh cách đó không xa, người này cô không lại, cô và Cố Mặc đã từng đi cầu xin ông ta, nhưng ông ta không tha cho đường sống nào.

“Giai Giai, nói thật bố thực muốn con gả cho nó, nhưng nha đầu con cứng đầu không nghe khuyên bảo, trong lòng Cố Mặc có người khác, nó sẽ không tốt với con đâu.”

“Ai nha bố, bây giờ bố còn nói nhưng lời này làm gì, con và anh ấy đầu đăng ký rồi.”

“Bố biết, nhưng chính là lo lắng mà thôi.”

“Con đường này là do con muốn đi, chồng là do con chọn, thực sự có ngày phải chia tay con cũng không hối hận, hơn nữa con vất vả lắm mới có thể ở bên Cố Mặc, đánh chết con cũng không xa anh ấy.” Về mặt Hứa Mộ Giai rất quật cường.

Hứa Tác Vinh nhíu mày, đột nhiên nhìn khắp bốn phía, Trang Noãn Thần lập tức ẩn mình vào góc tường, trong lòng lại bắt đầu có dự cảm không tốt.

Chốc lát, cô nghe thấy Hứa Tác Vinh thấp giọng nói với Hứa Mộ Giai: “Nếu vạn nhất nó biết chuyện con giả mang thai thì sao?”

“Bố...” Hứa Mộ Giai cũng khẩn trương nhìn bốn phía, thấy không có ai mới đá đá chân nói: “Không đừng bố nói chuyện này để làm gì?”

“Nha đầu ngốc a, loại chuyện này giấy không thể gói được lửa, sớm muộn gì có một ngày sẽ lòi ra.” Hứa Tác Vinh lo lắng, “Nó cưới con là bởi vì áy náy, một khi nó biết hết thảy đều là con thiết kế, vậy sẽ không đòi ly hôn với con sao?”

“Chuyện này bố không nói con không nói anh ấy sao mà biết?” Hứa Mộ Giai kéo kéo áo cưới, “Bác sĩ bên kia đều là bạn thân của bố, họ sẽ không nói đâu, chuyện này sẽ không ai biết đâu.”

“Chỉ mong là vậy, nhưng bố vẫn không yên tâm, khi con còn chưa chết tâm với nó, ngày đó bố vẫn còn lo lắng.” Hứa Tác Vinh bất đắc dĩ lắc đầu.

Hứa Mộ Giai giờ tay ôm Hứa Tác Vinh, nhẹ giọng an ủi, “Bố, con biết bố lo lắng cho con, bố yên tâm đi, chuyện này Cố Mặc tuyệt đối không có cơ hội biết.”

Góc tường bên này, Trang Noãn Thần sớm đã hoá đá....

Cô cảm thấy, từ nay về sau chính mình có lẽ không nên tham gia hôn lễ của ai nữa, thì ra những vẻ lung lung phía trước đều che giấu đi sự thật không muốn ai biết. Giống như là người mẫu trên sàn diễn toả sáng chói lọi, nhưng phía sau là một mớ hỗn độn.

Lúc trước Hứa Mộ Giai tìm cô, dùng một câu “Tôi đã mang thai đứa con của Cố Mặc.” Hoàn toàn làm cô hết hy vọng, những lời này như là một quả bom thành công đem cô đánh lui, cô hoàn toàn tuyệt vọng từ bỏ tình yêu này.

Cô biết, tình cảm giữa cô và Cố Mặc như là đứa trẻ sinh non, cho dù tận tâm hết sức giữ gìn cũng sẽ có ngày tới cái chết, nhưng mà cô và Cố Mặc đi đến ngày hôm nay đều là do ông trời sắp đặt sao?

Giang Mạc Viễn dùng mọi thủ đoạn để chiếm bằng được cô.

Hứa Mộ Giai đồng thời cũng giả mang thai để khống chế Cố Mặc

Chuyện này, đến tận cùng Giang Mạc Viễn có biết hay không? Hay là tất cả đều do một tay anh bày ra?

Ý nghĩ trở lên hỗn loạn khiến Trang Noãn Thần không để ý đến động tĩnh của hai người phía bên kia, đến khi phản ứng lại thì đã chạm mặt Hứa Chỉ Quang và con gái, hai người kia cũng hoàn toàn không dự đoán được sẽ có người ẩn ở góc tường, trong lúc nhất thời cả hai bên đều đứng hình.

Quyển 7 - Chương 30: Ai dám đánh cược?

Không khí xung quanh đều trở nên yên lặng, tựa như bị dính phải nhựa cao su khiến người ta khó mà hít thở.

Ba người chạm mặt quá mức bất ngờ không kịp phòng bị, hình ảnh cả ba đứng nhìn nhau khiến người khác cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Sau một lúc lâu Trang Noãn Thần cũng phản ứng lại, rất nhanh cô nhận ra tia ác độc trong mắt Hứa Tác Vinh, lòng khiếp sợ, giọng nói của ông ta lạnh buốt đầy ý đe dọa, cùng lúc ông ta đứng lên chắn trước Hứa Mộ Giai nói: “Cô đã nghe được gì?”

Trong mắt ông ta lộ tia chết chóc, Hứa Mộ Giai ở phía sau vẻ mặt tái nhợt, tựa như xác chết vậy.

Trang Noãn Thần nhìn thẳng ông ta, cố gắng đè nén khiếp sợ trong lòng, đứng thẳng lưng đối diện với ông ta, gần từng tiếng chất vấn, “Sao các người có thể làm như vậy?”

“Tao cảnh cáo mày đừng xen vào việc của người khác! Nếu không tao sẽ không nể đâu.” Hứa Tác Vinh chỉ vào mặt cô uy hiếp.

“Các người làm chuyện gì thẹn với lòng thì tự mình biết, chuyện này che giấu được nhất thời cũng không được cả đời!” ánh mắt Trang Noãn Thần nghiêm nghị, đột nhiên chuyển hướng sang Hứa Mộ Giai phía sau ông ta, “Cô quen Cố Mặc lâu như vậy, chẳng lẽ còn không biết tính của anh ấy sao?”

“Trang Noãn Thần, hôm nay cô tới đây tham dự hôn lễ của tôi tôi rất hoan nghênh, tôi coi cô là khách quý, nếu không phải nể mặt Giang Mạc Viễn tôi đã sớm đuổi cô đi rồi.” Hứa Tác Vinh đẩy cô nói: “Mày mau chạy đi cho tao, coi như không nghe không biết gì hết, tao cũng cho mày tham gia lễ thành hôn nếu không vì con gái, tao chuyện gì cũng có thể làm được.”

“Bố ...” Hứa Mộ Giai vội đẩy Hứa Tác Vinh ra, vẻ mặt khó xử, “Để con nói chuyện với cô ta.”

“Còn có chuyện gì mà nói nữa...”

“Bố.” Vẻ mặt Hứa Mộ Giai đầy lo lắng.

Nhìn xung quanh, Hứa Tác Vinh đành phải thoả hiệp, trước khi rời đi để lại cho Trang Noãn Thần một ánh mắt dữ tợn cảnh cáo.

“Trang Noãn Thần” giọng Hứa Mộ Giai khô khốc, nhìn cô thờ dài, sau một lúc lâu mới nói, “Chuyện này cô không thể nói cho Cố Mặc biết.”

“Nếu không thì sao?” Trang Noãn Thần cười lạnh, vốn cô đối với Hứa Mộ Giai đã không có cảm tình, giờ này khắc này nhìn thấy bộ dáng của cô ta càng cảm thấy ghê tởm.

“Nếu không..... Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì.” Hứa Mộ Giai bóp bóp ngón tay.

Trang Noãn Thần nghe vậy sau cười lạnh hơn, “Thì ra bố con cô chỉ biết làm những loại chuyện thấp hèn như vậy, nếu tôi không làm như cô muốn thì sao? Cố Mặc căn bản là sẽ không cưới cô, mà bố cô cũng tìm tôi liều mạng phải không?”

Hứa Mộ Giai cúi đầu, một câu cũng không nói.

“Các người tới bây giờ còn không biết sai sao? Cố Mặc là người, không phải con rối, anh ấy có tình cảm!” tay Trang Noãn Thần run theo nhịp nói, như là trời đất sụp đổ, bao trùm lấy cô, khiến cô cảm thấy tuyệt vọng không còn đường sống.

“Cô chắc chắn rất rõ, một khi Cố Mặc biết sự thật thì chuyện gì sẽ xảy ra. Anh ấy sẽ vứt bỏ tôi, đời này tôi không thể ở bên cạnh anh ấy nữa.” Hứa Mộ Giai nhìn cô buồn bã nói, “Anh ấy yêu cô, trong lòng trước giờ chỉ có mình cô anh ấy cưới tôi chẳng qua cũng là vì áy náy mà thôi.”

“Cô sai rồi, Hứa Mộ Giai, cô thực sự hiểu rõ Cố Mặc sao? Anh ấy là người thật thà đến mức không thể thật hơn, đúng vậy, anh ấy từng từ chối cô, nhưng có ngày anh ấy cũng vì cô mà cảm động cô có hiểu hay không? Nếu cô không dùng thủ đoạn này, mà chân thành ở bên cạnh ấy, sẽ có một ngày anh ấy sẽ rung động, nhưng mà cô dùng cách giả mang thai để lừa anh ấy, đây chính là vật cản lớn nhất giữa hai người.” Trang Noãn Thần gằn từng chữ, “Hứa Mộ Giai, lúc trước là tôi chủ động từ bỏ Cố Mặc, khi từ bỏ tôi hiểu rất rõ, từ đó về sau chúng tôi sẽ không thể nữa, nhưng mà cô có cơ hội, cô có cơ hội để anh ấy tiếp nhận cô, nhưng vì sao, vì sao cô lại dùng cách đê hèn thế này để ép anh ấy?”

Hứa Mộ Giai đỏ khòe mắt, nhìn chằm chằm cô, “Như vậy Giang Mạc Viễn thì sao? Cô cũng vì cảm động sao? Không phải anh ta cũng dùng thủ đoạn đê tiện như vậy sao?”

“Đúng là bởi vì tôi hiểu rất rõ những ngày Giang Mạc Viễn giấu tôi mọi chuyện đã khổ sở đến cỡ nào, hôm nay tôi đứng trước cô mới cảm thấy thất vọng và đau đớn thay cô. Tôi nói cho cô biết, tôi bị lòng tốt của Giang Mạc Viễn làm cho cảm động, nhưng một số chuyện

không thể nói quên là quên được, cô có biết tôi cần bao nhiêu dũng khí mới có thể lần nữa đối mặt anh ấy không? Đàn ông dù sao cũng không giống phụ nữ. Tôi và Cố Mặc tuy nói không có duyên thành vợ chồng, nhưng bao nhiêu năm trôi qua tôi thực sự hiểu anh ấy, anh ấy chỉ cần nỡ cô một cái đinh anh ấy cũng sẽ báo đáp lại cô ngàn vạn lần tốt, nhưng một khi anh ấy biết cô lừa gạt anh ấy, anh ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho cô đâu.”

“Cho nên tôi sẽ không cho anh ấy biết.”

“Sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ biết. Hứa Mộ Giai, người đang làm ông trời đang nhìn, cô cho rằng cuộc đời này cô sẽ không bị báo ứng sao?”

Hứa Mộ Giai cắn răng, “Tôi không tin báo ứng! Tôi chỉ tin tưởng chỉ cần toàn lực cố gắng sẽ đạt được thứ mình muốn.”

“Nhưng cách làm của cô có vấn đề”

“Thì sao chứ? Tùy từng lúc dùng từng loại thủ đoạn. Tóm lại tôi không sai.”

“Cô ...” Trang Noãn Thần chán nản, ngực càng lúc càng khó chịu, thật lâu sau cố gắng bình ổn chính mình, đè thấp giọng nói, “Hứa Mộ giai, nói thật tôi không thích cô chút nào, thậm chí là chán ghét cô, nhưng nếu chuyện này chỉ liên quan đến cô thì thôi, nhưng còn liên lụy đến Cố Mặc, tôi không hy vọng anh ấy sống trong đau khổ. Tôi khuyên cô hiện tại hãy đi nói thật với anh ấy, có lẽ chuyện này còn có khả năng cứu vớt, nhưng nếu cô lựa chọn tiếp tục lừa anh ấy, sau này khi anh ấy biết thì hai người một chút hy vọng cũng không có đâu.”

Hứa Mộ Giai nghe vậy liền cười lạnh, “Trang Noãn Thần, cô đang

diễn kịch à? Tôi có bị đập đầu vào cửa đâu mà đi nói thật với anh ấy. Hiện tại nếu nói buổi hôn lễ này khác nào trò cười chứ?”

“Nhưng nếu cô không nói, cô ở trong lòng Cố Mặc sẽ không đáng một xu!” Cô vừa hận vừa nóng lòng.

“Anh ấy vốn coi tôi không đáng một xu mà.” Hứa Mộ Giai hít một hơi lạnh nói.

Trang Noãn Thần bất đắc dĩ nhìn cô ta, thật lâu sau sau mới chậm rãi nói, “Có lẽ căn bản là cô không biết rõ lắm, kỳ thật trước kia rất lâu anh ấy đã biết bố cô là Hứa Tác Vinh.”

Hứa Mộ Giai sùng sốt.

“Lần trước khi đưa thiệp mời cho tôi anh ấy nói, khi anh ấy đồng ý cưới cô cô mới nói thật ra cho anh ấy biết bố cô là Hứa Tác Vinh. Tôi hỏi anh ấy đã tha thứ sao? Tuy anh ấy không trả lời nhưng tôi có thể nhìn ra được trong mắt anh ấy có lay động, anh ấy lại nói một câu, Hứa Mộ Giai đã vất vả chăm sóc mẹ anh, cô ấy vất vả nhiều rồi.” Trang Noãn Thần nhìn chằm chằm Hứa Mộ Giai, khóe môi run nhẹ, “Anh ấy nói thế chứng tỏ đã tha thứ cho cô, một người đàn ông như vậy, cô còn tính tiếp tục lừa anh ấy sao? Kỳ thật cô và anh ấy có hy vọng mà.”

“Không có khả năng.....” Hứa Mộ Giai sợ ngây người, “Anh ấy sẽ không nói những lời này.....”

“Chính miệng anh ấy nói với tôi, cô cảm thấy tôi cần phải nói dối với cô sao?” nói đến đây Trang Noãn Thần liền thở dài, tiến lên vỗ vai cô: “Hận một người thực sự rất mệt, cho nên Hứa Mộ Giai tôi không muốn phải oán hận cô. Hôm nay tôi có thể đến đây cùng Giang Mặc Viễn tham gia hôn lễ của hai người, là chứng tỏ tôi đã buông tay, tôi

thành tâm chúc phúc hai người, tuy nói trước đây cô đã ép tôi rời xa Cố Mặc bằng thủ đoạn độc ác, nhưng tôi thực sự tin, trên đời này không còn ai yêu anh ấy hơn cô, tôi hy vọng anh ấy có thể hạnh phúc, cũng hy vọng công không phải vì tình yêu mà tính kế, như vậy thực sự rất mệt.”

Hứa Mộ Giai mở to mắt nhìn cô, khoé mắt hơi đỏ, “Cô thực sự Hoàn toàn buông Cố Mặc sao?”

Trang Noãn Thần nhìn cô ta, vẻ mặt đầy nghiêm túc nói: “Đúng, tôi và Cố Mặc mãi mãi không thể...”

“Như vậy cô ... thực sự có thể tha thứ cho tôi sao?”

“Người đã làm sai mà nghĩ cách đi giải cứu, biết sai mà sửa mới là người khác tôn trọng, chỉ cần cô thực sự cố gắng, thực sự trả giá cho tình yêu, tôi tin anh ấy có thể cảm nhận được. Về phần tôi, hai người có thể hạnh phúc thì sao tôi phải oán hận chứ?”

Hứa Mộ Giai cắn chặt môi, tay bóp chặt lấy nhau.

“Đi thừa nhận với anh ấy đi, thừa dịp còn có thể cứu vãn. Cô cảm thấy mặt mũi quan trọng hay là thực sự mất đi anh ấy quan trọng hơn? Vì anh ấy cô đã cố gắng bao nhiêu đúng không?”

“Tôi Cho tới giờ tôi chưa từng quan trọng thể diện, Trang Noãn Thần, tôi sợ nhất chính là mất đi, anh ấy với tôi quá quan trọng, tôi thực sự sợ hiện tại nói với anh ấy, hôn lễ này sẽ bị huỷ ...”

Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, “Vậy cô có dám đánh cược một phen không?”

Hứa Mộ Giai nhìn cô đầy ngạc nhiên.

“Cô hãy đánh cược lòng trắc ẩn của anh ấy đối với cô đi.”

“Tôi ...” Hứa Mộ Giai bắt đầu chần chừ, ngón tay run càng thêm lợi hại.

Trang Noãn Thần cũng không nói nữa, bình tĩnh nhìn cô, có những thứ người ngoài cuộc không thể quyết định được.

Bốn phía lại lần nữa yên tĩnh lại khiến người ta hốt hoảng.

Hứa Mộ Giai tựa như đũa nhỏ vô lực, mày nhíu chặt, đây là một lựa chọn rất khó khăn, nói có thể mất đi Cố Mặc, không nói cũng có thể mất đi anh, cô không biết nên làm cái gì bây giờ, thực sự không biết.

Thật lâu sau cô liếm môi, run rẩy vừa muốn mở miệng lại thấy được bóng dáng bóng dáng, thân mình cứng đờ, Trang Noãn Thần cũng khẩn trương lên. Cố Mặc đi lên phía trước, nhìn hai người một lượt liền cảm kỳ quái, cười cười, “Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Trang Noãn Thần nhìn Hứa Mộ Giai một cái không nói gì, Hứa Mộ Giai lại vội vàng cúi mặt.

Cố Mặc thấy hai người đều im lặng đành cho qua, bỗng lấy ra một cái hộp nhân đưa cho Hứa Mộ Giai.

Hứa Mộ Giai nhìn thất liên sững sốt.

“Nhấn anh để quên ở văn phòng, anh vừa mới sai người đi lấy về, thực xin lỗi.” Cố Mặc thật lòng nói, Hứa Mộ Giai mở hộp găm ra, mắt đầy hơi sương.

“Hứa Mộ Giai ...” Trang Noãn Thần gọi cô một tiếng. Tiếp đây là cơ

hội tốt nhất, cô thấy Cố Mặc rất coi trọng buổi lễ này.

Hứa Mộ Giai ngẩng đầu nhìn cô, cô dùng ánh mắt ý bảo cô nói đi.”

“Tôi, tôi ...” Hứa Mộ Giai ấp úng.

“Hai người rốt cuộc làm sao vậy, lạ quá.” Cố Mặc nhìn hai người khó hiểu.

Trang Noãn Thần vẫn yên lặng, một mực chờ Hứa Mộ Giai. Cố Mặc cũng nhìn Hứa Mộ Giai, ánh mắt lộ vẻ chần chờ. Mặt Hứa Mộ Giai tái nhợt hít sâu một hơi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Cố Mặc nói: “Cố Mặc, em có lời muốn nói với anh.”

Trang Noãn Thần đứng bên cạnh lúc này mới thoáng an tâm.

Cố Mặc khẽ nhíu mày, “Em muốn nói chuyện gì?”

Hứa Mộ Giai nhìn vào mắt anh, qua hơn nửa ngày vẫn nghẹn lời, cuối cùng vẫn không như ý của Trang Noãn Thần mà nói: “Cố Mặc, em thực sự, thực sự rất yêu anh.”

Tim Trang Noãn Thần như là bị móng vuốt sắc nhọn cào cào, Hứa Mộ Giai cuối cùng vẫn chọn nói dối và lừa gạt.

“Mấy người ở đây cả sao, sắp tổ chức rồi, đừng để cho quan khách đợi chứ.” Một giọng đàn ông dường như cùng vang lên với tiếng của Trang Noãn Thần, ba người quay mặt nhìn lại đúng là Giang Mặc Viễn.

Anh đang đi về phía bên này, tay tiện thể ôm eo Trang Noãn Thần, khẽ nói, “Đừng ở đây làm phiền người khác nữa chúng ta đến yến tiệc chờ trước đi, cho họ chút thời gian chuẩn bị.”

Trang Noãn Thần nhìn thấy anh mỉm cười trong lòng run rẩy, đâu là nụ cười điển hình khi vừa xem kịch hay của anh. Theo bản năng cô quay về phía Hứa Mộ Giai, cô ta lại vội vàng cúi đầu.

Tất cả đều là kết cục đã định

Cô cuối cùng vẫn buông tiếng thở dài bất đắc dĩ, Hứa Mộ Giai ơ Hứa Mộ Giai ...

Nhẹ nhàng gật đầu, vừa mới chuẩn bị rời đi, Hứa Mộ Giai lập tức ngẩng đầu tóm cô lại, Hứa Mộ Giai đi lên trước, diễn kịch trước mặt Giang Mạc Viễn và Cố Mặc, “Thực sự thực cảm ơn cô hôm nay có thể tới tham gia hôn lễ của chúng tôi.” Nói đến đây cô ta liền chủ động ôm Trang Noãn Thần, dùng giọng nói gần như chỉ có hai người mới nghe được nói: “Thực xin lỗi, tôi đổi ý, bởi vì, bí quá hoá liều, tình yêu không phải thứ tôi quá hiểu rõ.”

Trái tim Trang Noãn Thần thực sự đau.

Hôn lễ thuận lợi cử hành.

Chờ đến khi Trang Noãn Thần về đến nhà đã toàn thân vô lực

Dì Hứa đi ra ngoài mua đồ nấu ăn buổi tối không có ở nhà, trong phòng im lặng cực kỳ.

Giang Mạc Viễn buông cặp da xuống không đi thay quần áo mà đi ra ngồi xuống cạnh cô, sắc mặt có vẻ khó coi.

“Em uốn nói gì với Hứa Mộ Giai?” anh nâng cằm cô lên, hỏi thẳng.

Ban đầu Trang Noãn Thần là sừng sốt, sau phản ứng lại, nhìn anh,

“Anh biết em muốn nói gì với cô ấy đúng không?”

“Cô ta giả mang thai lừa Cố Mặc.” Giang Mạc Viễn lạnh nhạt nói.

“Thì ra anh có biết chuyện này?” Cô khó tin, trong lòng bắt đầu đau nhức.

“Không phải suốt trên đường em đều muốn hỏi anh câu này sao?” anh buông tay, vẻ mặt có chút tức giận kéo kéo cà vạt ném sang một bên.

“Anh đã sớm biết chuyện này?”

“Không sau này anh vô tình mới biết được, em quên anh có làm ăn với Hứa Tác Vinh sao?”

Trang Noãn Thần vẫn nhìn anh không nhúc nhích.

“Em cho rằng anh lừa em?” Giang Mạc Viễn nhìn chăm chăm cô.

“Không, anh đã không còn lý do gì để mà lừa em cả.” Cô bất đắc dĩ cười khổ, “Chính là em không hiểu vì sao anh lại muốn cản em?”

“Vì sao không thể cản?” anh hỏi lại.

Trang Noãn Thần ngồi dậy, nhìn anh có chút đau lòng, “Có phải anh cũng cảm thấy Hứa Mộ Giai đã làm đúng không.”

“Anh chỉ biết phá mười toà miếu không bằng huỷ một cuộc hôn nhân.” Cầm Giang Mạc Viễn càng cong lên, không chút khách khí giờ tay đỡ lấy gáy cô, dùng lực khiến cô hơi đau, “Trang Noãn Thần, lá gan của em càng lúc càng lớn rồi. Em muốn làm gì? Em cho là náo loạn hôn lễ, tôi sẽ cho em và Cố Mặc ở bên nhau sao? Trước đây em

đã nói gì với tôi? Em là người đàn bà chỉ toàn nói dối.”

Quyển 7 - Chương 31: Anh hãy nói cho tôi biết

Quai hàm bạnh lại, có vẻ muốn liều mạng với vẻ mặt của anh.

Đau đớn khiến lòng cô sinh oán hận, không chút khách khí đẩy bàn tay Giang Mạc Viễn ra, “Ai toàn nói dối hả? Giang Mạc Viễn anh đừng ngậm máu phun người!”

Giang Mạc Viễn nhìn chằm chằm cô, con ngươi co rụt lại, “Đừng cho là tôi không biết em đang nghĩ gì? Em chỉ ước gì Cố Mặc và Hứa Mộ Giai không thể kết hôn phải không?”

“Bọn họ kết hôn cũng sẽ ly hôn.” Cô đứng dậy hướng về phía anh gầm nhẹ một tiếng, “Anh biết tôi suy nghĩ cái gì? Đừng tưởng rằng anh là thần tiên không gì làm không được, tôi nghĩ gì sao anh có thể biết được?”

“Tôi cảnh cáo em, về sau ít xuất hiện trước mặt Cố Mặc thôi, bọn họ có ly hôn thì cũng không liên quan gì đến em cả.”

“Giang Mạc Viễn tôi hỏi anh một câu, có phải Hứa Mộ Giai làm gì anh cũng cho là đúng hết phải không?” Cô đứng trước mặt anh, từ trên cao trừng mắt nhìn anh.

Giang Mạc Viễn chau mày, “Tôi không thấy cô ta sai ở đâu cả.”

“Cô ta tự tin thái quá. Cô ta luôn miệng nói yêu Cố Mặc nhưng lại lừa anh ấy, Cố Mặc sẽ không không phải là con người vì lợi ích toàn cuộc mà nhân nhượng, hôm nay anh ấy có thể đồng ý kết hôn, anh

cho rằng vì anh ấy thực sự áy náy sao? Theo tôi là bởi vì anh ấy đã bắt đầu chấp nhận Hứa Mộ Giai. Nếu hôm nay Hứa Mộ Giai nói thật với anh ấy, tôi cảm thấy hai người họ còn có thể, nhưng cuối cùng Hứa Mộ Giai vẫn chọn nói dối. Anh có biết như vậy sẽ có bao nhiêu tai hoạ ngầm kéo theo không?”

“Em tức giận là vì Hứa Mộ Giai hay vẫn là vì không thể cản trở hôn lễ của bọn họ hả?”

“Giang Mạc Viễn.” Trang Noãn Thần tức giận đến mức muốn đá anh một cái, “Anh có thể đừng vớ vẩn như vậy không hả? Tôi nói rồi tôi và Cố Mặc không thể là không thể? Hôm nay tôi tức không phải vì Cố Mặc, cũng không phải bởi vì Hứa Mộ Giai, mà là bởi vì anh. Tư tưởng cường quyền áp bức của anh đúng thật làm người ta chán ghét đến tuột độ.”

“Cường quyền áp bức thì sao hả? Không phải em vẫn thuộc về tôi hay sao?” ngữ khí của Giang Mạc Viễn cuộn sóng

Tức đến run người, tim Trang Noãn Thần nhói đau, cô ngừng hô hấp, hơn nửa ngày mới gắp từng chữ, “Giang Mạc Viễn anh thực sự ... thực sự rất đáng sợ.” Nói xong xoay người lên lầu.

Thân hình cao lớn của Giang Mạc Viễn bỗng cứng đờ, nhìn thấy bóng cô loang nổ trên cầu thang, trong chớp mắt anh muốn chạy lên hung hăng ôm cô, cô tựa như muốn thoát khỏi thế giới của anh khiến anh sợ hãi và tuyệt vọng, nhìn không được đứng dậy, vốn là muốn giữ lại nhưng khi ra lời lại thành ra quát chói tai, “Em đứng lại đó cho tôi, tôi cho em trở về phòng chưa?”

Trang Noãn Thần đứng trên cầu thang lầu 2, xiết chặt tay vịn, lúc này mới không khiến cô ngã ngồi xuống đất. Cô đứng tại chỗ, từ trên cao nhìn xuống Giang Mạc Viễn, vẻ mặt cực kì bình tĩnh, nhìn anh một

lúc lâu mới sâu kín nói, “Giang Mạc Viễn, đến hôm nay tôi rất cuộc mới hiểu được vì sao hai chúng ta lại khó mến nhau như vậy, anh có cường thế của anh, tôi có sự kiên trì của tôi, tôi và anh vốn là người của hai thế giới khác nhau. Tôi không hiểu vì sao một hành vi đối trá thái quá lại có thể khiến anh ca ngợi được? Tôi có thể hiểu được hành vi của anh và Hứa Mộ Giai, nhưng không có nghĩa là tôi chấp nhận và đồng tình. Rõ ràng là sai, vì sao lại còn muốn mắc thêm lỗi lầm? Rõ ràng là gây thương tổn cho người khác, vì sao còn coi thống khổ của người khác là niềm vui của mình? Đúng vậy tôi không có sự nghiệp thành công như anh, tôi chẳng qua chỉ là một người phụ nữ bình thường không thể bình thường hơn, nhưng tối thiểu tôi còn biết được nguyên tắc làm người có điểm giới hạn, nếu bảo tôi vứt đi nhân cách làm người mới có thể thành công, vậy thì tôi thà cả đời này bình thường không kỳ vọng, thà rằng cả đời này không tiến lên.”

Giang Mạc Viễn bỗng nhiên nắm chặt tay, sắc mặt càng khó coi.

“Giang Mạc Viễn, có lẽ tôi cần anh dạy tôi cách nào mới có thể yêu anh được.” Ngữ khí của cô vẫn bình thản, vẻ mặt mệt mỏi, “Trước giờ anh vẫn coi Cố Mặc là cái gai trong mắt tôi có thể hiểu vì sao. Bởi vì căn bản anh không biết kỳ thật lòng của tôi từng nghiêng về phía anh. Anh chăm sóc, yêu chiều, dịu dàng với tôi, tất thảy đều khiến tôi mê vống, có lúc tôi thực sự do dự, thậm chí khi đồng ý lời cầu hôn của Cố Mặc tôi cũng nghĩ đến anh ... nhưng Giang Mạc Viễn, vì sao chúng ta lại bước tới ngày hôm nay? Vì sao mỗi lần khi tôi muốn từ bỏ tất cả để yêu anh đều sẽ xảy ra chuyện chẳng may? Tôi thực sự không hiểu được, không biết nguyên nhân tuột cùng là tại sao. Giang Mạc Viễn hay là anh nói cho tôi biết đi, rốt cuộc vấn đề giữa chúng ta là gì, làm thế nào chúng ta mới có thể hoàn toàn buông bỏ tất cả mà yêu nhau?”

Giang Mạc Viễn hếch khoé môi, lời của cô như một trận mưa trút xuống, hoàn toàn dập tắt lửa giận trong lòng anh, giờ khắc này thế

nhưng anh lại muốn mình trở thành câm điếc, một câu cũng không thể nói được.

Trang Noãn Thần lẳng lẳng nhìn anh hơn nửa ngày, cuối cùng mới nhẹ nhàng thở dài, “Kỳ thật, tôi rất muốn Yêu anh toàn tâm toàn ý yêu anh.” Nói xong câu đó sau cô xoay người trở về phòng.

Nhìn thấy bóng lưng cô biến mất toàn thân anh căng thẳng.

Cửa phòng ngủ lặng yên không một tiếng động đóng lại, chính như đóng lại cánh cửa con tim...

Người kiêu ngạo ở trong tình yêu sẽ trở thành người thua, cho nên Trang Noãn Thần thua, cho nên Giang Mạc Viễn cũng thua. Có lẽ trong cuộc tình này ngay từ đầu đã không có khả năng có người thắng cuộc.

Trang Noãn Thần dốc toàn bộ tâm tư vào công việc, so với trước kia tựa như Giang Mạc Viễn còn bận hơn, cho dù về đến nhà cũng là về mặt mệt mỏi, chẳng qua số lần về nhà của anh ngày càng ít hơn, cô và anh đều im lặng như rỗi gỗ.

Liên Mỹ hoàn toàn thất bại trên thị trường chứng khoán, chỉ cần bắt đầu mỗi phiên giao dịch đều truyền ra tin bất lợi, may mắn chính là Vạn Tuyên không bị ảnh hưởng nhiều lắm, đây cũng coi như lúc trước Phương Trình đã sáng suốt lựa chọn.

Bắt đầu giờ làm việc buổi chiều Phương Trình mới đến Vạn Tuyên, chuyện đầu tiên chính là gọi Trang Noãn Thần vào văn phòng.

“Cái gì? Anh muốn bán Vạn Tuyên?” trong văn phòng Trang Noãn Thần kinh ngạc nhìn Phương Trình, giọng nói cũng trở nên cao hơn.

“Noãn Thần, toi cũng không còn cách nào nữa, nếu cổ phiếu vẫn nửa sống nửa chết như vậy tôi khẳng định phải nhảy lầu, tài chính đã thiếu, không còn vốn lưu động Liên Mỹ coi như xong rồi.” Phương Trinh vò đầu, vẻ mặt uể oải.

Trang Noãn Thần choáng váng, giờ tay day day huyết thái dương, lúc này mới nhận xuống ý muốn chửi người, “Phương tổng, Vạn Tuyên là tôi vất vả lắm mới đi đến hôm nay, anh cũng thấy công ty đang phát triển, hiện tại anh bán nó khác nào phá huỷ hết tâm huyết của mọi người!”

“Tôi hiểu rõ cảm tình của cô với Vạn Tuyên đương nhiên cũng hiểu suy nghĩ của cô, đối với ý tưởng mà cô muốn theo, tôi không thể cứ ngu ngốc mà lao theo được.” Có lẽ mấy ngày nay Phương Trinh đã không ngủ được, vẻ mặt đều mệt mỏi, “Hiện tại toàn cầu đều suy thoái tài chính, rất nhiều công ty đã phá sản, ... Noãn Thần, hy vọng cô có thể hiểu cho tôi, bán Vạn Tuyên cũng là tôi bất đắc dĩ thôi.”

“Có phải chỉ cần có thể giúp Liên Mỹ ổn định tài chính đi vào hoạt động là được hay không?” Trang Noãn Thần đè nén lửa giận, nhìn anh ta chăm chăm.

Phương Trinh nghĩ nghĩ liền gật đầu.

“Tôi biết tiền phí mà Cao Thịnh đầu tư cho quảng cáo lần này chừng trên dưới 50 triệu, có phải chúng ta chỉ cần giành được hạng mục này Vạn Tuyên liền giữ được?” Cô lại hỏi.

Phương Trinh có chút dăm chiêu, “Ít nhất có thể giải toả được vấn đề khẩn cấp.”

“Vậy được rồi, Vạn Tuyên chỉ cần tiếp được Cao Thịnh có nghĩa là sau này không thiếu tiền nữa.” Trang Noãn Thần khẳng định nói,

“Phương Trình anh hãy nghe đây, tôi sẽ mang bản hợp đồng với Cao Thịnh về đặt trước mặt anh.”

Phương Trình ngây ngốc nhìn cô, một lúc sau vẫn nói không nên lời.

Quyển 7 - Chương 32

Sau khi biết được tin Cao Quý mở tiệc tại khách sạn Trung Hoa, Trang Noãn Thần mang theo Ngải Niệm, Phương Tiểu Bình và Vương Tranh vội vàng chạy qua, nhưng tiệc rượu cũng đã kết thúc, nhìn thấy Cao Quý cùng mấy người Hạ Lữ cười cười nói nói đi ra khỏi khách sạn Vương Tranh tức đến nghiến răng nghiến lợi “Sao bọn người Đức Mã lại có thể giành trước được? Có phải Lưu quản lý ăn cả hai mang không?”

Ngải Niệm lại cảm thấy xấu hổ, dù sao cô cũng đã từng làm ở Đức Mã, lại vừa mới tới Vạn Tuyên, nghe Vương Tranh nói vậy liền có chút không thoải mái, hơn nữa đối phương lại là bạn tốt của cô, quay đầu nhìn thoáng qua Trang Noãn Thần, hạ thấp giọng nói: “Hay là chúng ta đi lên chào Hạ Lữ một tiếng đi, nhìn qua có vẻ cậu ấy quen với Cao Quý, không được nữa thì chúng ta thoả thuận đôi bên cùng có lợi.”

“Ngải Niệm, từ khi nào thì cậu trở thành con người cơ hội như vậy chứ? Hợp tác? Cậu cảm thấy Đức Mã và Vạn tuyên có thể có quan hệ hợp tác sao? Cuối cùng VạnTuyên cũng sẽ hứng vận mệnh suy sụp giống các công ty khác thôi. Tớ không muốn như vậy, Hạ Lữ cũng không muốn.” Trang Noãn Thần thản nhiên nói, Ngải Niệm mím môi, “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Trước tiên rút lui đã, Hạ Lữ không thể lúc nào cũng ở bên cậu ta được.” Trang Noãn Thần về đến xe, mở cửa, “Mọi người lên xe, buổi tối tiếp tục.”

Ngải Niệm nhìn thoáng qua bóng Hạ Lữ ngồi vào trong xe, xe lao đi

chỉ còn lại khói bụi, trong lòng không khỏi phiền muộn, vì sao tất cả mọi người đều thay đổi chứ?

Buổi tối mùa hè có chút oi bức.

Câu lạc bộ đêm, đoạn đường này các hội quán và câu lạc bộ đều rất đắt, đối với khách khứa và hội viên cũng đều có yêu cầu về thân phận. Trang Noãn Thần không phải hội viên ở đây, lại nhờ vào quan hệ mà vào được đây, bên trong không có huyên náo như cô nghĩ, âm nhạc ở đại sảnh cũng không quá ồn ào, bên trong trang trí ghế lô xa hoa.

“Xa xỉ a xa xỉ a.” Phương Tiểu Bình tấm tắc lên tiếng, “Mấy vạn một chai rượu mà uống lãng phí như nước vậy.”

Trang Noãn Thần nhìn quanh bốn phía, không để ý đến lời của Phương Tiểu Bình, qua vài khúc cua của đại sảnh, có một nhân viên nhìn thấy cách ăn mặc của Trang Noãn Thần có chút chần chờ mới dám tiến lên hỏi, “Là Trang tiểu thư phải không ạ?”

Nhân viên tạp vụ lấy từ túi ra một tờ giấy, trang ấm thần ra vẻ lơ đãng khoanh tay, nhân viên nọ liền nhanh chóng đưa vào tay cô, cô rất nhanh nhét vào túi xách, lại tiếp nhận một ly rượu trong tay nhân viên tạp vụ khẽ nhấp một ngụm, “Rượu ngon, đây là phần thưởng cho cô.” Thuận thế lấy từ trong túi ra một phong bì thật dày đưa cho nhân viên tạp vụ.

Nhân viên tạp vụ tiếp nhận, theo bản năng nhìn thoáng qua bốn phía xong ra vẻ dường như không có việc gì tránh ra.

Trên tờ giấy chỉ có một con số đơn giản, là số ghế lô.

Ngải Niệm nhoài qua nhìn xem, lắc đầu nói: “Hối lộ ngang nhiên quá.”

“Nghe đồn ngày xưa cậu là văn khoa Trạng Nguyên, quả nhiên là nghe đồn, dùng từ cũng không chuẩn xác.” Trang Noãn Thần vo vo tờ giấy lại khẽ cười, khẽ vỗ vai cô, “Đây cùng lắm là mình dùng tiền mua chút quan hệ thôi.”

Phương Tiểu Bình cùng Vương Tranh ở phía sau đi theo vẻ mặt lo sợ bất an, chờ đến khi đoàn người bọn họ tới cửa ghế lô, Phương Tiểu Bình thật sự không thể đè nén nữa ôm tay Trang Noãn Thần,, ngay cả nói cũng không lưu loát, “Tổng, tổng giám, chúng ta thật sự đi vào sao?”

Trang Noãn Thần thuận thế cúi đầu nhìn thoáng qua tay cô ấy, nhanh chóng đẩy tay cô ra, Phương Tiểu Bình vội vàng buông tay, dùng sức nắm chặt tay, bộ dáng nem nớp lo sợ, mà Vương Tranh phía sau cô sắc mặt cũng không khá hơn là mấy, nắm chặt quai túi xách, không dám thở mạnh.

“Cô cũng căng thẳng sao?” Trang Noãn Thần chuyển qua mặt Vương Tranh

Vương Tranh theo bản năng gật đầu lại lập tức lắc đầu.

Về mặt Trang Noãn Thần tỏ ra bất đắc dĩ.

Ngải Niệm thấy thế liền nhún nhún vai, tay choàng ôm lấy vai Phương Tiểu Bình và Vương Tranh, thấp giọng cổ động hai người, “Hai cô đừng căng thẳng quá làm gì, chúng ta là chủ động tới làm khách thôi, không phải làm gì khuất tất hết. Thờ ra, rồi thoải mái đi, khẩn trương làm gì chứ?”

Trang Noãn Thần nhú mày nhìn Ngải Niệm, cô ấy cũng có dũng khí để cổ vũ người khác sao?

“Cô, cô không run à?” Phương Tiểu Bình nhìn thoáng qua Ngải Niệm.

“Cuộc đời tôi giây phút đen tối nhất cũng đã qua rồi thì còn gì phải sợ chứ?” Ngải Niệm khẽ bâng quơ cười nói, mắt quyết qua Trang Noãn Thần một cái sau lại nhìn về phía hai người, “Hơn nữa, có biết Trang tổng giám của các cô là ai không hả, trước kia còn kéo theo người đến chặn ở cửa lên máy bay của người ta thì mấy chuyện này tính gì chứ? Biết sư phụ của cô ấy là ai không?”

Phương Tiểu Bình và Vương Tranh lắc đầu như trống bỏi.

“Mục Mai, sư phụ tiếng tăm lừng lẫy trong giới quảng cáo, còn gọi là chị Mai, biết chị Mai lợi hại cỡ nào không hả?” thế nhưng Ngải Niệm lại nói về chị Mai.

Phương Tiểu Bình và Vương Tranh vô cùng tò mò.

“Có lần có một khách hàng chậm chạp không chịu gặp mặt, tất cả mọi người đều không biết phải làm thế nào mới phải, chị Mai một lời cũng không nói đi thẳng đến công ty của họ vọt vào WC nam, vị khách hàng kia đang muốn đi tiểu lại bị chị ấy vọt vào làm sợ đến tái mặt, chị Mai thoải mái đến trước mặt ông ta, giơ hợp đồng trong tay ra nói, ông muốn đi tiểu trước hay là ký hợp đồng trước? Kết quả là ông ta không nói thêm một câu đành phải ký hợp đồng.”

“Thế sao?” Phương Tiểu Bình và Vương Tranh như nghe được chuyện thần thoại vậy, “Vọt vào WC nam a? Ông trời ơi, vị khách hàng kia làm thế nào mà đồng ý ký hợp đồng lúc đó được?”

Ngải Niệm cười đến mức cong cả người, “Bởi vì nếu không ký tên, chị Mai vẫn sẽ đứng bên cạnh ông ta, cho dù người kia có biến thái cỡ nào cũng không thể đi vệ sinh trước mặt một người phụ nữ cứ

nhìn mình chăm chăm được đúng không?”

Phương Tiểu Bình và Vương Tranh cũng cười vui vẻ.

“Được rồi được rồi, Ngải Niệm cậu cũng thật giỏi, chị Mai mà biết cậu đi kể chiến tích của chị ấy thì chị ấy chỉ thiếu lột da cậu thôi.” Trang Noãn Thần ngừng cười, khẽ vỗ vai Ngải Niệm nói.

“Thực tế là có ích mà, có phải hai người bớt khẩn trương rồi không?” Ngải Niệm cười nhìn Phương Tiểu Bình và Vương Tranh.

Hai người hít sâu một hơi xong dùng lực gật gật đầu.

“Đến lúc đó các cô cố gắng phát huy sở trường của mình, phải tự nhiên thoải mái, đừng quên trên hai cô còn có Trang tông rgiams, có cơ hội đảo ngược tình thế, cô ấy chính là học trò tâm đắc của Chị Mai đó, trò giỏi hơn thầy nữa.” Cuối cùng Ngải Niệm cũng không quên tặng bốc Trang Noãn Thần.

“Ừm.” Phương Tiểu Bình cùng Vương Tranh đã hoàn toàn hết căng thẳng.

Trang Noãn Thần khẽ huých Ngải Niệm một cái, thấp giọng nói, “Cậu đúng là lừa đảo, chị Mai thu tớ làm đồ đệ lúc nào? Cậu nói dối không chớp mắt đó.”

Cửa ghế lô rất nặng khiến người ta khó mà đẩy được, ngăn chặn toàn bộ tiếng cười nói bên trong, cho nên khi Trang Noãn Thần dùng hết sức đẩy được cửa ghế lô ra thì cảnh tượng bên trong vô cùng náo nhiệt khiến cô hoảng sợ.

Bên trong ánh đèn mờ ảo, nhạc giật đùng đùng, không khí ngập hơi cồn, còn có cả mùi thuốc lá quấn quanh. Bên trong có bóng dáng

mấy cô tiếp viên cao gầy xinh đẹp, mỗi người đều có thân hình bốc lửa, tựa như là xà tinh phong tình vạn chủng.

Màn này đập vào mắt Trang Noãn Thần, cô sửng sốt, mở lớn mắt mà nhìn,

“Trang tổng giám? Sao lại là cô chứ?” từ sô pha một người đứng dậy nhiệt tình đi về phía Trang Noãn Thần, đúng là Lưu quản lý bên cạnh Cao thiếu.

Trang Noãn Thần cũng tỏ ra ‘ngạc nhiên’, ánh mắt vốn dừng trên người anh ta, ai ngờ khi ánh mắt đảo qua sô pha liền trở nên tái nhợt, câu nói đã chuẩn bị từ trước “Tôi đi nhầm phòng, thật sự là trùng hợp quá.” Đã bay đâu mất, ải cô không thể nói thành lời.

“Lưu quản lý? ... tôi ... hôm nay chúng tôi có tổ chức liên hoa, rõ ràng là đặt ghế lô này mà, chắc chúng tôi đi nhầm rồi, ngại quá.” Lời đã nằm lòng bỗng dừng ngắt quãng không thể hoàn chỉnh, giờ khắc này Trang Noãn Thần thực sự mong rằng mình đã đi nhầm phòng.

Lưu quản lý kinh nghiệm đầy mình lập tức phản ứng lại, lập tức kéo cô qua nói: “Nếu đã có duyên gặp ở đây thì cùng nhau vui vẻ đi, dù sao cũng đã quen biết từ lâu rồi.”

Dưới ánh đèn thủy tinh bao phủ bóng dáng một người đàn ông cao lớn ngồi dựa hẳn vào sô pha, một tay anh nhàn nhã lắc lắc ly rượu, cặp mắt như chim ưng nhìn về phía bên này.

Trang Noãn Thần cho dù không ngẩng đầu cũng có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén đó, như là lưỡi kiếm lạnh băng nhắm vào đỉnh đầu cô, khiến cô khó chịu vô cùng.

“Thôi thôi, tôi thấy vẫn là để hôm khác đi, xin lỗi đã quấy rầy rồi.” Cô

đột nhiên sửa lại kịch bản đã định sẵn, trên mặt vẫn tỏ vẻ tươi cười với Lưu quản lý.

Ngài Niệm phía sau cô cũng nhìn thấy người đàn ông trên sofa, đi lên cười khể giảng hoà, “Đúng vậy lưu quản lý, còn có mấy người bạn đang chờ chúng ta nữa, để hôm nào khác đi.”

“Cô xem các cô như vậy là không đúng rồi, còn có Cao thiếu ở đây nữa đó,” Lưu quản lý cố ý nói cao hai từ Cao thiếu, lại dùng ánh mắt nhắc nhở Trang Noãn Thần.

Về mặt Trang Noãn Thần vô cùng khó xử, cô không phải không hiểu ý của Lưu quản lý, mà là

“Lưu quản lý, mấy cô ấy là ai vậy ...?” Cao thiếu đang ngồi uống rượu trên sofa cuối cùng không nhịn được liền hỏi.

Lưu quản lý vội vàng lôi kéo mấy người Trang Noãn Thần đi lên, cười nói, “Vị này chính là tổng giám Trang của Vạn Tuyên mà tôi vẫn hay nhắc tới, Trang Noãn Thần. Trùng hợp mấy người họ cũng đi chơi, tôi thấy chọn ngày không bằng ngẫu ngộ, hay là cùng nhau vui vẻ đi.”

Trang Noãn Thần đành phải đầu hàng, cố gắng cười thật thoải mái, “Xin chào Cao thiếu.” Cô đã thấy vị Cao thiếu này trên ảnh chụp cùng tạp chí không dưới trăm lần, nói thật, bản thân cô cũng phải thừa nhận ở ngoài đời anh ta đẹp trai hơn. Nói thực nếu đi thi, vị Cao thiếu này chỉ sợ sẽ bị người ta bắt cóc thôi. Ăn mặc loè loẹt, có vẻ rất ăn chơi nhưng cặp mắt đào hoa của anh ta vô cùng mê hoặc chúng sinh.

Nhìn thấy vị Cao thiếu này cô mới hiểu ra một đạo lý là cho dù là phú nhị đại thì cũng phải có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nếu không thật sự không xứng với thân phận mà ông trời đã ban cho, vị Cao thiếu này đúng là có diện mạo khiến kẻ khác ghen tị, đi đến đâu

cũng có con gái bám theo.

Cao thiếu từ trên xuống dưới đánh giá cô một lượt, giơ tay bắt tay cô, “Không nghĩ tới tổng giám của Vạn Tuyên còn trẻ như vậy.” Lại nhìn qua mấy người bên cạnh cô hỏi, “Trang tổng giám, đây đều là đồng nghiệp của cô sao, ai cũng trẻ tuổi xinh đẹp đúng là mỹ nhân a.”

Trang Noãn Thần cố sức nắm tay, khẽ cười, “Cao thiếu quá khen, hôm nay rất xin lỗi vì đã quấy rầy nhã hứng của cậu,, hôm nào đó tôi sẽ đền tội ...”

“Đền tội gì chứ? Hôm nay luôn đi, Lưu quản lý nói đúng, hẹn ngày không bằng ngẫu ngộ, độc nhạc không bằng đúng nhạc.” Cao Quý kéo cô lại, nhiệt tình dào dạt đón tiếp mấy người, “Nào nào, tới đây cả đi,ngồi cả xuống nào.”

Trang Noãn Thần không còn cách nào đành phải ngồi xuống, Phương Tiểu Bình và Vương Tranh cũng âm thầm khâm phục tổng giám của mình, thật sự là cao tay quá, chiêu nạt mềm buộc chặt này hữu ích quá. Nhưng về mặt Ngải Niệm lại lo lắng, cô ngồi cạnh Trang Noãn Thần khẽ huých tay cô ấy, thấy cô ấy không phản ứng gì cũng chỉ có thể khẽ thở dài một tiếng.

Lập tức có thêm mấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp bên cạnh, Cao Quý càng cười lớn, sai nhân viên phục vụ mang thêm ly xong liền rót rượu nói, “Trang tổng giám, đến đến đây, tôi xin giới thiệu cho cô một người bạn hợp tác vô cùng quan trọng của tôi.”

Trang Noãn Thần ghen lời, muốn nói lại thôi.

“Vị này chính là Giang Mạc Viễn tiên sinh CEO của Tiêu Duy quốc tế, chính là thần tượng của tôi đó, khí chất diện mạo đều hơn người, tài năng thì khỏi phải bàn.” Cao Quý cười rất vui vẻ, nhìn Trang Noãn

Thần giới thiệu người đàn ông từ đầu vẫn đang ngồi dựa ở sô pha với cô.

Khi phải đối mặt, Trang Noãn Thần thực sự cười không nổi, bắt chặp Cao Quý còn ở đây Ngải Niệm không nhin được “Cao thiếu, Giang ...” Trang Noãn Thần vội bẹo cô ấy một cái, thành công chặn lời cô.

Cao Quý có chút sửng sốt, hành động vừa rồi của Trang Noãn Thần khiến cô bối rối nhìn về phía Giang Mạc Viễn khẽ mỉm cười gật đầu, nhìn từ mắt người ngoài như là chào xã giao.

“Giang tổng, Lưu quản lý mới giới thiệu qua Trang tổng giám, Trang Noãn Thần, quảng cáo Phi Tư Mạch đều do một tay cô ấy làm lên, tôi đã xem qua, rất giỏi,” Cao Quý trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần theo bản năng nhìn về phía Giang Mạc Viễn.

Vẻ mặt anh vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến hờ hững như đang chờ Cao Quý giới thiệu xong mới bới móc thiếu sót, kẽ cong môi, không nói gì. Trang Noãn Thần nắm chặt tay, tên đàn ông chết tiệt, thì ra ngày nào cũng đến câu lạc bộ đêm ca múa mừng cảnh thái bình.

Hình như Cao Quý cũng cảm thấy có gì không ổn, cho nên cũng cảm thấy xấu hổ, cười cười nhìn Trang Noãn Thần, “Trang tổng giám, nếu sớm biết rằng cô còn trẻ như vậy, lại là một cô gái vô cùng xinh đẹp thế này thì tôi đã gặp cô từ sớm rồi.”

Quyển 7 - Chương 33: Vợ và bạn gái

Sự nhiệt tình của Cao Quý khiến Trang Noãn Thần khó mà từ chối được, nhưng may mà anh ta không phải là người hay động tay động chân, miệng vẫn mỉm cười, nhẹ giọng cô nói: “Cao thiếu quá khen.” Đêm nay chạm mặt Giang Mạc Viễn thực sự là bất ngờ, mà tất cả những gì cô tỉ mỉ thiết kế cũng đã sớm bị sự bất ngờ này phá vỡ hoàn toàn.

“Cao thiếu, kỳ thật trong ngành truyền thông ngoài Đức Mã thì Vạn Tuyên cũng là lựa chọn không tồi, tôi vẫn luôn đánh giá cao Trang tổng giám, cô ấy làm việc rất hiệu quả, chỉ cần nhìn vào Phi Tư Mạch đã đủ biết thực lực thực sự của bên họ rồi.” Lưu quản lý giúp nói lời hay.

Trang Noãn Thần thấy tên đã lên dây không thể không theo, nhấn mạnh lời của quản lý Lưu mà nói, “Cao thiếu, việc tối quan trọng trong quá trình hợp tác chính là ăn ý, chúng ta cũng đã từng hợp tác một lần, về phần Cao Thịnh và Phi Tư Mạch chúng tôi cũng đã phân tích và làm điều tra rộng rãi, đương nhiên việc thành công khi ra mắt của Phi Tư Mạch đã cho chúng tôi lòng tin, Bắc Kinh lớn như vậy, tôi nghĩ không phải chỉ có Đức Mã mới có thể làm được.”

“Như vậy ...” Cao Quý cúi đầu nghĩ nghĩ.

“Cao thiếu, là ai đã nói đêm nay chỉ bàn chuyện gió trăng” Giang Mạc Viễn nãy giờ im lặng đột nhiên mở miệng, giọng điệu lạnh nhạt.

Cao Quý lập tức phản ứng lại “À đúng đúng, đêm nay không bàn

công chuyện, không bàn công chuyện”. Anh ta lập tức lên tiếng nhằm lấy lòng Giang Mạc Viễn.

Trang Noãn Thần tức giận quắc mắt nhìn chăm chăm Giang Mạc Viễn, anh lại giơ ly rượu về phía cô ý bảo “Ngại quá Trang tổng à, có thể phương pháp làm việc của tôi có chút khác với cô, từ trước đến nay trong những trường hợp như thế này tôi vốn không thích bàn chuyện công việc.”

Ý anh chẳng khác nào bảo mình đến nơi này chỉ để chơi thôi sao?

Cô nắm chặt ly rượu, chỉ hận không thể hất thẳng vào mặt anh.

“Giang tổng là đại nhân nên đại lượng, chuyện này chẳng qua là nói dài rồi thành lãng chuyện công việc thôi sao?” Cao Quý vội vàng giải thích.

Lời Cao Quý nói khiến Trang Noãn Thần không thể tưởng tượng được, tựa hồ anh ta không phải là người cao ngạo không ai bì nổi như quản lý Lưu đã nói, trái ngược hoàn toàn là người thực sự không có chủ kiến.

“Nào nào, mọi người đến đây, chúng ta cạn ly vì sự quen biết nào.” Cao Quý giơ ly rượu lên trước.

Trang Noãn Thần đành phải nghe theo, thời điểm chạm cốc cùng Giang Mạc Viễn cô cố ý dùng lực mạnh tay, may sao tiếng nhạc đã át đi tiếng chạm ly, nếu không người khác nhất định sẽ nghe ra được dư vị đao búa quanh đây.

“Các cô đứng ngây ngốc ở đấy làm gì? Còn không lại đây?” Quản lý Lưu hướng ánh mắt về phía mấy cô gái đang đứng giữa ghế lô cao giọng nói.

Vừa dứt lời, đàn hoa bướm ấy liền nhào tới.

Trang Noãn Thần cả kinh vội vàng nép mình lại, trong khi đó có một con bướm chen vào giữa cô và Cao Quý, lúc sau Cao Quý tả ôm hữu ấp về mặt hưng phấn chỉ thiếu chảy cả nước mũi. Điều đáng giận hơn cả là trong đám vừa bay tới có một người xinh đẹp nhất, có vẻ như trưởng nhóm ở đây, trực tiếp ngồi xuống cạnh Giang Mạc Viễn, rót một ly rượu dựa vào lòng anh, cất lời nói phong tình vạn chủng, “ông chủ à, ly rượu này em kính anh, anh nhất định phải uống nha.”

Cuối cùng một tiếng “Nha” của cô ta kéo dài ra khiến toàn thân Trang Noãn Thần đều nổi cả da gà.

Cô đánh mắt về phía Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn lại không nhìn cô, bất ngờ ôm chầm lấy cô gái kia, khoé miệng khẽ nhếch: “Mời thế anh sẽ không uống đâu.”

“Vậy để em giúp anh uống nha.” Người đẹp kia tựa như dây sam dính chặt vào người Giang Mạc Viễn, tự tay đưa chén rượu đến bên môi anh, ánh mắt lợi hại mê người, quần áo mỏng manh trên người không cách nào che khuất vẻ đầy đặn chỉ chực nổ tung của cô ta.

Phương Tiểu Bình cùng Vương Tranh thấy một màn như vậy liền thì thầm to nhỏ, “Tôi nhìn thế nào cũng thấy người đàn ông kia quen mắt, thì ra chính là CEO của Tiêu Duy Quốc Tế, anh ta cũng đẹp trai quá đấy.”

“Đúng vậy, người đàn ông vừa đẹp trai lại có sự nghiệp thành công, ai được gả cho anh ta thì quá hạnh phúc đi.”

“Hạnh phúc ư, chưa hẳn đâu? Tôi thấy có vẻ như anh ta thường

xuyên tham gia những buổi tiệc rượu như thế này, loại đàn ông như vậy có thể ôm bất kỳ loại đàn bà nào, ai gả cho anh ta không phải suốt ngày phải lo lắng sao?”

“Thôi mấy cô đừng có huyền thuyên nữa.” Ngải Niệm nghe được hai người đang líu ríu vội vàng ngăn cản, lại lo lắng nhìn qua vẻ mặt của Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần không phải không nghe được lời bàn luận của Phương Tiểu Bình cùng Vương Tranh, mà Giang Mạc Viễn ngay tại trước mặt cô ôm người đẹp cũng không phải không phát hiện ra cô gái kia ở trong lòng anh nhiệt tình cọt cọt lui tụt tựa như mèo con, nhiệt tình, anh hẳn là thích loại đàn bà như vậy.

Lâu như vậy, anh đối với cô đã sớm không còn cảm giác, hiện tại ngay cả diễn trò cũng đều có thể tỉnh bơ như vậy.

“Tiên sinh, em đút cho anh chút hoa quả nhé.” Bên này người đẹp nũng nịu nói.

Giang Mạc Viễn bất động nhìn thoáng qua Trang Noãn Thần, cô đang cúi đầu uống rượu, ánh sáng dừng trên người cô hình thành cái bóng kỳ lạ, anh cũng không nhìn rõ được nét mặt của cô, chỉ cảm thấy anh và cô trong lúc này như cách ngàn núi vạn sông.

Một cổ tức giận vô cớ dâng lên trong lồng ngực, cánh tay đột nhiên thu lại, khiến cho người đẹp trong lòng kinh hô, cũng thành công thu hút ánh mắt của Trang Noãn Thần.

“Em muốn đút cho anh như thế nào hả?” Anh cố ý cúi đầu cọt vào má người đẹp trong lòng ngực cũng cố ý xem nhẹ ánh mắt cùng thân ảnh đang dõi theo mình cách đó không xa.

Người đẹp trong ngực anh thờ dờn dập, toàn thân căng nhũn ra, ngón tay nhỏ và dài ở trong lồng ngực anh nhẹ nhàng mơn trớn, “Ông chủ à, anh thực là xấu nha....”

Trang Noãn Thần gắt gao nắm chặt tay, ngón tay đâm vào lòng bàn tay sinh đau, cô từ trước đến giờ chưa từng thấy một Giang Mạc Viễn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua.

Ngải Niệm kéo qua cô, thấp giọng nói một câu, “Hay là chúng ta đi thôi.”

Trang Noãn Thần cũng không chịu nổi, vừa muốn gật đầu, cửa ghế lô lại bị đẩy ra, một âm thanh líu lo quen thuộc vang lên, “Mọi người còn cần thêm rượu sao? Tôi — —”.Giọng nói chợt dừng lại.

Cùng lúc đó, Trang Noãn Thần cũng kinh ngạc ngẩng đầu, lại cùng lúc đối mặt với cô gái vừa tới!

Cô gái kia hiển nhiên cũng thấy cô, cho nên mới khản cấp nuốt xuống nửa câu nói còn lại.

“Ai da, Sa Lâm tiểu thư, cô cũng thật là nhanh quá ha, chỉ có một cuộc điện thoại đã đưa cô đến đây rồi.” Quản lý Lưu vội vàng tiếp đón, trừng mắt với người đẹp trong lòng Giang Mạc Viễn, “Còn không nhanh tránh ra cho Sa Lâm tiểu thư ngồi? Cô thực không có mắt nhìn, Sa Lâm tiểu thư mới chính là chủ nhân thực sự, cô ấy ghen một lần là Giang tổng sẽ rất đau lòng đó.”

Người đẹp nhanh chóng đứng dậy.

Cao Quý ở bên cũng ha hả cười, “Đến đây đến đây, anh không có bạn gái để mà ghen tị đâu.”

Trang Noãn Thần nghe họ nói xong, trái tim như bị đâm vỡ, đặc biệt là câu nói của quản lý Lưu “Người ta là Sa Lâm tiểu thư mới chính là chủ nhân thực sự”, câu nói dừng ở trong lòng cô như một chiếc bàn là nóng hổi ủi đi ủi lại khiến tâm thêm đau nhức.

Giang Mạc Viễn có người đẹp bên người, cô tức giận, nhưng có thể ép bản thân nghĩ rằng đàn ông như anh gặp dịp thì chơi, nhưng hiện tại Sa Lâm xuất hiện, dường như đã biến thành một cây đao cắm vào trong lòng cô, thì ra Sa Lâm vẫn luôn bên anh, anh luôn miệng nói mọi việc sẽ ổn, thì ra cái anh gọi là “giải quyết” chính là như thế này? À không, với anh không phải mọi việc đều thuận lợi, mà anh là ám độ trần thương Hôm nay nếu không phải bị cô bắt gặp được, thì cô ngàn vạn lần không biết bọn họ vẫn ở cùng nhau như thế!

Loại đau này, hoàn toàn vượt xa loại mà cô xem là “Hiểu lầm”.

“À tôi quên không giới thiệu cho mọi người biết, vị này chính là đối tác kiêm bằng hữu của chúng tôi, tổng giám đốc Trang Noãn Thần của Vạn Tuyên.” Quản lý Lưu thấy hai người đẹp cùng trừng mắt to mắt nhỏ liền vội vàng đứng dậy giới thiệu, “Mà vị này đây chính là Giang tổng, còn đây là bạn gái ngài, Sa Lâm tiểu thư. Khoan đã, mới nhìn hai người có vẻ giống nhau đó.”

Hay cho một câu “Bạn gái của Giang tổng, Sa Lâm tiểu thư.”

Trang Noãn Thần đột nhiên đem ánh mắt chuyển đến Giang Mạc Viễn, anh vẫn ngồi chỗ đó, cười như không cười nhìn cô, cặp mắt sâu không lường được nhìn cô như bức cô đến vạn kiếp bất phục rồi!

Đúng vậy, lòng của cô đã bắt đầu vạn kiếp bất phục rồi.

Vẻ mặt Sa Lâm tràn ngập xấu hổ, nhưng vẫn cường ngạnh cười trừ

“Quản lý Lưu, ông đừng giới thiệu như vậy, hôm nay tôi theo Mạc Viễn đến đây chỉ là muốn góp vui cho mọi người thôi.”

Quản lý Lưu sao có thể nhìn ra được không khí xung quanh đang gợn sóng, cười cười lấy lòng nói “Nếu Giang tổng không đồng ý, sao có thể đem theo người tới chứ? Mau ngồi xuống đi.” Nói xong liền kéo Sa Lâm trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Giang Mạc Viễn.

Sa Lâm nhìn thấy Trang Noãn Thần, toàn thân đều mất tự nhiên, vừa muốn đứng dậy lại bị Giang Mạc Viễn thuận thế ôm vào ngực, “Rót rượu cho anh”

Trang Noãn Thần nhìn thấy một màn này, mũi đột nhiên cay cay, nhưng vẫn cố nén xuống, nước mắt đã muốn chảy ra lại bị cô ép ngược trở lại. Sa Lâm trong lòng Giang Mạc Viễn có chút không yên lòng, rót rượu cho anh, cẩn cẩn môi không nói câu nào.

Cao Quý thấy không khí trở nên khác thường, vỗ vỗ vào lòng người đẹp trong ngực, “Đi đi, các cô tiếp tục khiêu vũ đi, tiền boia cho các cô cũng không ít đâu.”

Nghe thấy vậy, mấy người đẹp lập tức chạy đến gian khiêu vũ, người như cây liễu uyển chuyển.

“Cao thiếu, như thế này đi, hôm khác chúng ta gặp mặt bàn chuyện tiếp, hôm nay muộn quá rồi, chúng tôi xin phép đi trước.” Trang Noãn Thần hướng về phía mọi người lên tiếng, Ngải Niệm cùng mấy cô bạn cũng đứng dậy đi theo.

Cao Quý sừng sốt, “Vừa mới bắt đầu mà? Mọi người đã nói chuyện phiếm xong đâu.”

“Hôm nay được cùng Cao thiếu gặp mặt quả thực là vinh hạnh đối

với tôi, lần sau tôi sẽ đích thân mở tiệc chiêu đãi ngài, thế nào?” Tâm tư của Trang Noãn Thần đã sớm không còn ở lại bàn tiệc này mà đã bay đến người nào đó, làm gì còn tâm trạng ở lại bàn chuyện công việc? Cô thực sự không thể giáp mặt cùng Giang Mạc Viễn và Sa Lâm kia, màn kịch châm chọc này khiến cô không thể chống đỡ nổi.

Nếu có thể trốn mà nói, cô nguyện ý đi đến một nơi thật xa thật tối, không muốn gặp bất kỳ một ai.

Lúc này đây, ngay cả bản thân cô cũng không thể lừa dối chính bản thân được nữa, Sa Lâm vẫn quấn quýt bên Giang Mạc Viễn. Một màn Giang Mạc Viễn chủ động ôm cô ta vào trong lòng kia, đủ để đem lòng tự tôn của cô dập nát.

Cao Quý có chút lưu luyến, “Tôi ở Bắc Kinh chẳng có lấy một người bạn...”

“Chúng ta quen biết chính là bạn bè mà.” Tuy nói tiếp xúc không lâu, nhưng Trang Noãn Thần phát hiện Cao Quý kỳ thật là người lớn mà tính tình như một đứa trẻ, cô cười cười, “Hẹn gặp lại.” Nói xong xoay người bỏ đi.

“Tổng giám Trang.....” Cách đó không xa, giọng đàn ông quen thuộc lờ lờ biếng cất lên, dưới tiếng nhạc như là tiếng gọi từ địa ngục.

Trang Noãn Thần dừng bước, không quay đầu lại vẫn nhìn cửa ghế lô, sống lưng đột nhiên cứng lại.

“Mục đích chưa đạt được đã vội đi, không thấy đáng tiếc sao?” Giang Mạc Viễn như cười như không, mê hoặc như hương rượu, mềm mại kéo dài.

Trang Noãn Thần nắm chặt quai túi xách, ánh mắt chột xẹt qua ngọn

lửa hừng hực, không chút do dự quay đầu lại nhìn thẳng vào Giang
Mạc Viễn: “Ý anh là gì?”

Quyển 7 - Chương 34: Cúi đầu với ai?

Edit: Ngân Phạm

Người Trung Quốc có câu, nói như thế nào để trúng đích, một con thỏ con khi bực lên còn muốn cắn người, huống hồ, Trang Noãn Thần từ ngày rời Đức Mã ra đi đã không phải là một con thỏ con, hiện tại ở Vạn Tuyên, cô lại không thể không trở thành một con hổ, cho dù có nguy trang thế nào thì hổ cũng là hổ.

Chiến tranh bùng lên, máu trong người đều sôi lên, ánh mắt như ngọn lửa thiêu đốt, nhìn qua đẹp đến kinh người.

Giang Mạc Viễn buông Sa Lâm ra, thưởng thức rượu, ánh mắt lại không chút nào che giấu dừng ở trên người Trang Noãn Thần, “Không phải cô tới vì công việc sao? Nhanh như vậy đã rời đi, trở về định báo cáo thế nào với lãnh đạo?”

Cao Quý vừa nghe vừa cười cười nói, “Giang tổng à, tổng giám Trang hôm nay bắt quá cũng chỉ là trùng hợp thôi, thế này đi, chúng ta cùng uống rượu, còn tổng giám Trang có việc thì để cô ấy đi trước vậy.” Tựa hồ ngay cả anh ta cũng phát ra hai người này có gì đó không đúng, vội vàng cười giảng hòa.

Giang Mạc Viễn như trước chỉ nhìn Trang Noãn Thần cười cười, “Đơn giản chỉ là trùng hợp sao?”

Thái độ của anh khiến Trang Noãn Thần nổi giận, ngón tay thiếu chút nữa đem túi xách giật tung, Ngải Niệm biết tình hình không phù hợp

vội vàng tiến lên âm thầm kéo cô, ý bảo cô nhịn cho êm chuyện. Nào ngờ, Trang Noãn Thần hoàn toàn đã bị Giang Mạc Viễn khơi mào ý chí chiến đấu, đem túi xách đặt xuống ghế, trực tiếp nhìn về phía Cao Quý, “Cao thiếu, Giang tổng nói đúng đấy, hôm nay chẳng có gì gọi là ngẫu nhiên cả, tất cả đều đã được tôi tỉ mỉ an bài hòng muốn gặp Cao tiên sinh đây.”

Sa Lâm ở bên chấn động nhìn chằm chằm Trang Noãn Thần, lúc lâu sau lại nhìn về phía Giang Mạc Viễn, nào ngờ trong mắt anh cũng chỉ có Trang Noãn Thần.

Cao Quý vừa nghe đã ngây ngẩn cả người, chỉ chỉ vào mũi của mình, “Cô là muốn gặp tôi?”

“Đúng vậy, vì trước đó Cao thiếu đã nhiều lần từ chối gặp mặt, sau đó lại vì Cao thiếu đã đến Bắc Kinh nhưng một mực chơi trốn tìm với Vạn Tuyên, không còn cách nào nữa tôi mới phải làm như vậy để gặp được anh.” Trang Noãn Thần dứt khoát nói, “Nói trắng ra chính là, Vạn Tuyên chúng tôi cố ý muốn cạnh tranh với Truyền Thông Đức Mã, để đưa Phi Tư Mạch vào hoạt động chúng ta sẽ có câu trả lời thoả đáng nhất, chúng tôi đem đến đây có ba người, một người am hiểu vô cùng sâu rộng về công tác truyền bá Ngải Niệm, đã có khá nhiều phương án thành công trong tay cô ấy; một người khác là quản lý môi giới Phương Tiểu Bình, cô ấy có khả năng phong phú trong lĩnh vực tuyên truyền, trong đó phải kể đến mối quan hệ mật thiết với Hoa Báo, cuối cùng người này là Vương Tranh, quản lý kế hoạch hoạt động, đã từng thuyết trình sản phẩm của Phi Tư Mạch với đầy đủ các phương án chinh phục, có thể nói đối với Phi Tư Mạch ở những hoạt động này chúng tôi có đầy đủ tự tin để chiến thắng.”

Cao Quý nghe xong cảm thấy choáng váng, chờ Trang Noãn Thần nói xong mới rử rỉ nói “Cô nói chuyện thẳng thắn vậy ư, không sợ tôi tức giận sao?”

“Anh sẽ tức giận sao?” Cô hỏi lại một câu, “Tôi nghĩ xung quanh Cao thiếu chắc cũng chẳng có ai dám nói chuyện thẳng thắn như vậy đi?”

“A? A....Nhưng thật ra.” Cao Quý trợn mắt nhìn cô, trong lúc nhất thời cũng không biết chính mình có nên tức giận hay không.

“Nếu Cao thiếu cảm thấy Vạn Tuyên có một chút thực lực, vậy hi vọng anh có thể cho Vạn Tuyên một cơ hội để anh có thể hiểu biết, còn đương nhiên, nếu anh thấy hành vi hôm nay của tôi quá thật thất lễ khiến ngài bất mãn, hiện tại tôi sẽ cùng với nhân viên của mình rời đi, từ nay về sau sẽ không dám quấy rầy đến anh nữa.” Cô quyết định rút củi dưới đáy nồi, có thể đạt được mục đích này hay không thì cơ hội được nói chuyện như thế này đã là cố gắng lắm rồi.

Cao Quý gãi gãi đầu, mày nhăn lại, lại nhìn Trang Noãn Thần, quả thực anh không phải là người không biết lý lẽ, lại có điểm không đành lòng nhìn thấy người khác lâm vào thế bí, chần chờ nói, “Kỳ thật,....tôi đối với Vạn Tuyên cũng không thực sự quá hiểu rõ, hay...”

Trang Noãn Thần không nói, im lặng nhìn anh ta chờ đợi.

Quản lý Lưu ở bên cũng muốn lên tiếng, nhưng không biết nói gì.

Cao Quý mím môi, lại quay đầu nhìn về phía Giang Mạc Viễn, cười cười, “Không biết Giang Tổng có ấn tượng như thế nào đối với Vạn Tuyên?”

Đáy lòng Trang Noãn Thần chợt lạnh đi, thật ra cô đã quên Cao Quý cùng Giang Mạc Viễn trước mắt là quan hệ đối tác, ít nhiều Cao Quý cũng phải để ý đến sắc mặt của Giang Mạc Viễn, hẳn là anh ta cũng không muốn chỉ vì một công ty nhỏ mà đắc tội đến một công ty lớn như Tiêu Duy Quốc Tế.

Hết thầy lại trở về với trạng thái ban đầu.

Hết thầy lại trở về với trạng thái ban đầu.

Cô tựa hồ nhớ lại thời điểm trước đây từng gặp mặt Giang Mạc Viễn ở sân bay, lúc đấy cũng vì hạng mục mà cô quyết định rút củi dưới đáy nồi, thời điểm ấy, đích thị anh chỉ cần nhẹ nhàng gặt đầu hoặc lắc đầu là đã đều quyết định được số phận của công ty cô, mà giờ khắc này cũng giống như vậy, Cao Quý thế nhưng lại hỏi ý kiến của Giang Mạc Viễn?

Ánh mắt Giang Mạc Viễn này giờ vẫn trụ lại trên người cô không hề rời đi, nghe Cao Quý nói vậy, bờ môi mỏng cong lên, cặp mắt như xuyên thấu tâm tư của cô, đem ly rượu uống cạn rồi thản nhiên nói, “Vạn Tuyên, nghe tên cũng biết là công ty nhỏ rồi a.”

Trang Noãn Thần theo dõi anh, Giang Mạc Viễn, anh giỏi! Anh cũng đủ âm hiểm thật!

Cao Quý thấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh, nhẹ nhàng “Nga” một tiếng, ngẩng đầu nhìn Trang Noãn Thần muốn nói lại thôi, lại có điểm không đành lòng, “Như vậy..... tổng giám Trang.....”

“Tuy nhiên ——” Ai ngờ bên này Giang Mạc Viễn đột nhiên buông ra một câu.

Cao Quý vội vàng nhìn anh, “Tuy nhiên cái gì cơ?”

Trang Noãn Thần cũng rất muốn biết anh còn muốn như thế nào nữa.

Giang Mạc Viễn lười biếng điều chỉnh lại một chút chỗ ngồi, cánh tay

vất lên sô pha tựa như chim ưng sải cánh, mắt sáng ngời: “Công ty nhỏ cũng có cái lợi của công ty nhỏ, nếu so sánh với công ty lớn, thì bọn họ càng linh hoạt hơn.”

Cao Quý vừa nghe thấy vậy lập tức gật đầu, “Đúng đúng, điểm này tôi cũng nghĩ đến, công ty lớn có đội ngũ chuyên nghiệp, công ty nhỏ cũng có đội ngũ năng động, nhưng là — —”, anh ta lại ngẩng đầu nhìn Trang Noãn Thần, chần chừ một chút, “Nhưng mà nói về mặt thực lực, hà cớ gì lại không chọn công ty lớn để quảng bá?”

Trang Noãn Thần cố ý không để ý đến ánh mắt của Giang Mạc Viễn bên này, mắt vẫn hướng về Cao Quý nhẹ nhàng cười, lưu loát hỏi lại, “Đúng vậy, đều là công ty có thực lực, những việc mà truyền thông Đức Mã làm được thì Vạn Tuyên cũng có thể, Cao thiếu vẫn kiên trì chọn công ty lớn?”

“Cái chính là công ty lớn thì có tiếng tăm hơn.”

“Ban đầu Cao Thịnh cũng là nhắm đến các siêu thị, được người tiêu dùng hưởng ứng, sự thật chứng minh là nhiều sản phẩm có chất lượng tốt nổi lên không phải ngày một ngày hai. Ngay ví dụ như Cao Thịnh mà nói, nhãn hiệu mặt nạ chăm sóc da của công ty ban đầu không có thực hiện quảng cáo chuyên nghiệp gì, chỉ trưng bày ở siêu thị, dần dần được người tiêu dùng ủng hộ nhiều thì mới bắt đầu quảng cáo, mở rộng truyền thông, mà hiện nay ngoài đặt các biển quảng cáo cũng đã bắt đầu thực hiện quảng cáo trên truyền hình giống như những sản phẩm cao cấp hàng hiệu. Cao thiếu hẳn là hiểu rõ ba của chính mình từ trước tới nay chủ tịch Cao Tông Thịnh là người làm việc vô cùng cẩn thận, từng bước đều ghi dấu ấn, thói quen của ông ấy chính là ra sản phẩm trước sau đó mới quảng cáo, tích lũy hiệu ứng danh tiếng trước như vậy mới có thể duy trì chất lượng lâu dài, đây cũng là một loại sách lược tăng doanh số kinh doanh. Phỉ tư mạch trước mắt muốn nhận được phản hồi từ người

tiêu dùng sau đó mới có thể tiến được đến bước tăng doanh số, sự công nhận của đại đa số người tiêu dùng chính là quảng cáo tốt nhất, có thể ghi dấu trong lòng người. Giai đoạn đầu Phỉ Tư Mạch không có quảng cáo phô trương rầm rộ, đem doanh số bán hàng quy hoạch hợp lý chia thành từng giai đoạn mà tiến hành đây mới chính là cách phát triển tốt nhất của Phỉ Tư Mạch.” Trang Noãn Thần trực tiếp phản bác lại lời Cao Quý, “Xét theo góc độ chuyên nghiệp mà nói, trước đây Phỉ Tư Mạch cần không phải là doanh thu mà là sự tin tưởng của quần chúng. Dựa vào chi phí tiêu tốn, nếu Cao Thịnh dự toán là 50 triệu, như vậy với số tiền này công ty chỉ có thể thực hiện trong 1 năm, nhưng Vạn Tuyên có thể làm được mười, Vạn Tuyên có thể toàn lực ứng phó, sẽ không giống như các công ty lớn khác không muốn đưa ra các hạng mục nhỏ bên ngoài, cho nên Vạn Tuyên nghĩ Cao Thịnh sẽ giảm bớt được phí trung gian, đó cũng là lý do Vạn Tuyên có thể làm được gấp mười.”

Cao Quý nghe vậy hai mắt chợt sáng lên.

Quản lý Lưu âm thầm quan sát vẻ mặt của Cao Quý, thấy có vẻ anh ta không tức giận lắm liền lập tức lên tiếng, “Tôi cảm thấy, tổng giám Trang đối với Phỉ Tư Mạch quả thật đã phân tích rất hợp lý, như vậy Cao thiếu vừa nhìn cũng đã biết tổng giám Trang đối với Phỉ Tư Mạch quả nhiên đã tốn không ít công sức, anh vẫn là nên cho họ một cơ hội, sau đó mới quyết định giao Phỉ Tư Mạch cho nhà nào, như vậy đối với tổng giám Trang cũng công bằng.”

Cao Quý cảm thấy lời của quản lý Lưu cũng có lý, gật gật đầu, lại nhìn về phía Giang Mạc Viễn, “Giang Tổng, anh xem....”

“Cao thiếu, là công ty anh chọn công ty quảng cáo chứ đâu phải tôi, ý kiến của tôi không quan trọng.” Giang Mạc Viễn bình tĩnh nở nụ cười, lại cầm ly rượu lên, ánh mắt dừng lại trên gương mặt Trang Noãn Thần, tận sâu trong ánh mắt là ý tán thưởng cô.

“Giang tổng nói như vậy là quá khách khí rồi, anh cùng Cao Thịnh hiện đang có chung một hạng mục hợp tác, là nhà đầu tư lớn, ý kiến của anh đương nhiên là quan trọng rồi. Tuy rằng đây là chuyện của Phi Tư Mạch, nhưng anh là người tôi sùng bái, nên ít nhiều vẫn muốn nghe ý kiến của anh.” Cao Quý vội vàng giải thích.

Trang Noãn Thần lúc này mới hiểu được, thì ra Giang Mạc Viễn có đầu tư hạng mục lớn vào Cao Thịnh, không trách được Cao Quý đối với anh nói gì nghe vậy.

Chính bởi vì thế mà cô lại càng chắc chắn Giang Mạc Viễn đang cố kìm hãm cô.

Nhưng ngay tại đây trong trường hợp này bị anh kiềm chế liên chẳng khác nào thất bại, cô đã đánh mất tôn nghiêm, không thể ngay cả ý chí chiến đấu cũng bị đánh bại được?

“Giang tổng là người làm ăn lớn, đôi khi chỉ nhìn qua công ty quảng cáo nào cũng biết là thắng hay không, tôi nghĩ chuyện này ngay cả đến những nhân viên bình thường cũng còn hiểu rõ được, thì người dày kinh nghiệm như anh cũng hiểu rõ ý của tôi, đương nhiên, cũng không làm xấu mặt của Giang tiên sinh được.”

Giang Mạc Viễn như cười như không nhìn cô, cô liền ngoan ngoãn, đứng bất động cho anh phản kích.

Miệng lưỡi cô từ khi nào thì trở lên lợi hại mà ngay cả anh cũng không nhận ra chứ, hôm nay lúc này cô không bị anh đuổi đi, ngược lại anh không thể nghi ngờ lời nói của cô. Từ khi nào anh đã không nhìn thấy vẻ mặt cầu xin của cô, cô bây giờ cho dù là bị người ta áp chế cũng trở lên cao ngạo không chịu cúi đầu, cô gái này thực làm anh tức chết. Cúi đầu với anh một lần thì chết sao?

Trong đầu không khỏi nhớ về cảnh tượng trước kia ở sân bay, cô cẩn thận từng chút một, để ý đến từng vẻ mặt của anh, cô thật sự kiên cường, nhưng sự yếu đuối trong lòng liếc mắt một cái anh đã có thể nhìn thấu, thật khiến anh đau lòng; nhưng hôm nay, cũng là con người này, vẻ mặt lại lạnh nhạt băng băng đến vậy, anh muốn nhìn thấu cô đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì nhưng lại lực bất tòng tâm.

Anh, rốt cuộc là không thể nhìn thấu tâm tư của cô sao?

Đây hẳn là cảm giác thất bại mà trước nay anh chưa từng nếm trải. Nhưng càng như vậy anh lại càng si mê cô, trước kia là thương tiếc, hiện tại lại nhiều thêm cảm giác chinh phục!

Quản lý Lưu vừa nghe Trang Noãn Thần nói liền sợ hãi người, vội vàng giảng hòa, “Giang tổng à, anh đừng giận, ý tổng giám Trang là ——”

“Ý của tôi là, Giang tổng là người biết nhìn xa như vậy chắc sẽ không có ý đùa giỡn với chuyện làm ăn của phía đối tác, hơn nữa, cho dù những lời tôi nói vừa rồi có đụng chạm gì, Giang tổng là người độ lượng, có gì phải tính toán chi ly với người tầm thường như chúng tôi? Chứ?” Trang Noãn Thần đánh gãy lời của quản lý Lưu, trực tiếp chống lại ánh mắt của Giang Mạc Viễn.

“Noãn Thần.....” Ngải Niệm thực sự sợ Giang Mạc Viễn giận tím mặt, liền đi lên huých tay cô.

Trang Noãn Thần không để ý tới cô, trước sau vẫn hiên ngang theo dõi anh, chiếc cằm xinh xắn được ánh sáng chiếu vào tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp.

Sa Lâm nhìn thấy hai người như vậy, trong lúc nhất thời sắc mặt cũng rất khó coi.

Âm nhạc đập ầm ầm tại ghế lô, ở khu giữa mấy người đẹp khiêu vũ sắp đến độ tắt thở nhưng cũng không dám dừng lại, đành phải tiếp tục.

Sau một lúc lâu, Giang Mạc Viễn mới thản nhiên nói một câu, “Vừa nãy lời quản lý Lưu cũng có thể tiếp thu, Cao thiếu, vị tổng giám Trang này làm việc cũng khá vất vả, anh cũng nên dành chút thời gian nghe ý kiến của cô ấy, tổng hợp lại xem, rồi lựa chọn cũng không muộn mà.” Cô cũng không chịu cúi đầu trước anh phải không? Để anh xem cô có thể mạnh miệng tới cỡ nào.

Cao Quý nghe xong lúc này mới yên tâm, vỗ ra sau gáy một cái rồi vui vẻ nói, “Được, cứ vậy đi, tổng giám Trang — —”, anh ta quay đầu nhìn về phía Trang Noãn Thần, “Tôi sẽ mau chóng cho quản lý Lưu sắp xếp thời gian, cô cũng biết là tôi cũng còn muốn nghe ý kiến của Đức Mã nữa mà, nhưng ít ra tôi có thể cam đoan với cô là sẽ cho cô cơ hội cạnh tranh công bằng.”

“Cảm ơn Cao thiếu.” Trang Noãn Thần thong dong bình tĩnh, cầm lấy chén rượu trên bàn, “Ly này tôi kính anh.”

“Khà khà, có người đẹp kính rượu tôi nhất định phải uống rồi.” Cao Quý lại bắt đầu vui đùa nói, vội cầm chén rượu cùng ly, uống một hơi cạn sạch.

Trang Noãn Thần lau nhẹ khóe môi, lại nghe Giang Mạc Viễn nổi hứng nói, “Tổng giám Trang, cô cũng là nên chủ động mời tôi một chén không phải sao?”

“Đúng đó, tổng giám Trang, cô nhất định phải kính Giang tổng một

chén, dù sao Giang tổng cũng là có ý nói tốt cho cô.” Quản lý Lưu vội vàng đứng dậy rót rượu.

“Quản lý Lưu, ly rượu này hẳn là nên để tổng giám Trang tự rót, không tới phiên ông đâu.” Ánh mắt Giang Mạc Viễn tối xuống.

Ai da. Mặt quản lý Lưu có chút xấu hổ.

Trang Noãn Thần không hề do dự, tiếp nhận chai rượu trong tay quản lý Lưu, đích thân đến bên cạnh Giang Mạc Viễn, cố ý không để Sa Lâm vào mắt, rót đầy vào chén không cho anh, buông chai rượu xuống, bưng ly rượu đến trước mặt anh, “Giang tổng, ly này tôi kính anh, chúc anh ngày càng thành công.” Nói đến đây mới nhìn lướt qua Sa Lâm, lại cười lạnh, “Còn có, chúc cho anh bên người ngày càng nhiều mỹ nhân.”

Ly rượu trong tay dùng lực chạm mạnh cạ chén cùng anh, cô ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, đem cái ly hướng về phía Giang Mạc Viễn, “Ly này tôi uống trước.”

Giang Mạc Viễn đè nén cơn giận, ánh mắt như chim ưng chăm chăm nhìn cô, cũng đưa rượu lên môi nhấp một ngụm.

Quyển 7 - Chương 35: Sụp đổ

Mười một giờ đêm, Bắc Kinh trở nên yên tĩnh đi nhiều, trong không khí còn lưu lại một chút hương vị gay gay nơi sống mũi, nhưng thỉnh thoảng vài tiếng còi xe vang lên dĩ nhiên đã phá vỡ đi bầu không khí ảm đạm dưới ánh đèn.

Trang Noãn Thần đứng bên màn hình áp phích, ngay tại quầy thời điểm mà nhân viên thu vé tưởng như cô sẽ hoá đá thì cô chậm rãi tiến lên, lấy tiền ra thản nhiên nói một câu, “Xem phim chiếu lúc 11h15.”

“Cô à, bộ phim kia đã bắt đầu được hơn mười phút rồi.”

“Không sao.”

Nhân viên quầy xem xét một chút, “Chỉ còn một suất tại ghế vip tình nhân thôi.”

“Được rồi.”

“Cô đồng ý?”

Trang Noãn Thần đưa tiền tới trước mặt, nhẹ giọng nói, “Tôi mua.”

Nhân viên quầy giương mắt nhìn cô một lát chưa nói gì.

Nhìn lại chỗ ngồi kia, cô xem hàng ghế vip đã có hai ghế có người, thêm cô nữa là ba. Trang Noãn Thần trong lòng cười khổ, cô tựa hồ vĩnh viễn là người thừa.

Đây là một bộ phim điện ảnh về tình yêu, bộ phim lần đầu công chiếu cô cũng rất muốn đi xem, nhưng mãi đến hôm nay mới thoát khỏi cái đuôi tăng ca, lúc này hẳn là Giang Mạc Viễn cùng Sa Lâm vẫn có đôi có cặp ở câu lạc bộ đêm, cho nên lúc kính rượu với Giang Mạc Viễn xong cô đầu cũng không quay lại mà rời đi, đưa xe cho Ngải Niệm và đồng nghiệp để họ trở về nhà, còn mình cô giống như u hồn lang thang trên đường.

Lơ đãng nghĩ đến Giang Mạc Viễn rồi lạc vào rạp chiếu phim điện ảnh là ngẫu nhiên, vào ghế vip tình nhân mà trước đây Giang Mạc Viễn đặt cũng là ngẫu nhiên, xem bộ phim này cũng vậy.

Đi tới cửa vẫn chưa kịp vào, bên trong một đôi tình nhân đã đi ra, vậy là hai người kia đã đi rồi, xem ra hàng ghế đấy chỉ còn lại mình cô. Dựa theo vị trí ghế ngồi, ngồi xuống cô mới phát hiện ra, chỗ ngồi này vừa đúng là chỗ ngồi lần trước cô cùng Giang Mạc Viễn đi xem.

Cuộc đời lại khéo trùng hợp đến vậy.

Nhớ một lần, Giang Mạc Viễn ngồi bên người cô, bộ phim mới chiếu được một nửa anh đã quay ra ngủ. Trang Noãn Thần nhìn thấy khoảng không bên chiếc ghế trống, ánh sáng màn ảnh chiếu lên người cô sao cô tịch đến vậy, từ khi nào thì bắt đầu, cô và Giang Mạc Viễn chỉ có thể dùng từ “Thống khổ” để hình dung? Chẳng lẽ, cô và anh thực sự phải đi tới kết thúc sao?

Khi từ câu lạc bộ đêm đi ra, Ngải Niệm bên tai cô oang oang hỏi cô câu đầu tiên chính là, người bên trong đích thị là Giang Mạc Viễn? Ngay cả Trang Noãn Thần cô cũng muốn tin rằng mình đã nhận sai người.

“Cậu và Giang Mạc Viễn có hiểu lầm đúng không? Tuy rằng lúc trước

tớ luôn cho rằng anh ta rất vĩ đại, cậu không thể với tới được, nhưng sau vài lần tiếp xúc, tớ cảm thấy anh ta không giống với bề ngoài... Nhìn ra được trong mắt anh ta luôn có cậu.”

Tiếng của Ngải Niệm vang lên trong đầu, quần quanh làm cho cái đầu vì tổn thương mà đau đớn cứ ong lên, mũi ê ẩm, nhẹ nâng tay mới phát hiện lệ đã rơi đầy mặt, bộ phim điện ảnh này ngay cả mở đầu cô cũng chưa xem, thế nhưng cô lại có thể rơi lệ, có phải bộ phim này rất cảm động không?

Nữ diễn viên trong bộ phim đang rơi nước mắt, Trang Noãn Thần xuyên qua dòng lệ nhìn thấy vào mắt nữ diễn viên, là cô ta quá nhập vai sao? Thế nhưng cô lại cảm thấy cuộc đời như vở kịch vậy.

Lau khô nước mắt rồi nhìn lên, lại bị một bóng dáng trước mắt làm cho hoảng sợ, ngạc nhiên đứng dậy, thân ảnh kia như đi ra ngoài hiện thực, như thấy được cô, hướng về phía này bước tới.

Ý niệm đầu tiên trong Trang Noãn Thần chính là chạy trốn, nhưng đôi chân như đóng đinh trên nền đất, không thể cử động, trơ mắt nhìn bóng dáng to lớn tiến về phía cô ngày một gần.

Thẳng đến khi cô có thể nhìn rõ khuôn mặt người đó, thẳng đến khi cô có thể cảm nhận được từng hơi thở, hơi thở đã từng khiến cô ấm áp, nhưng hiện tại lại chỉ khiến cô muốn mau chóng trốn đi.

Thân mình mềm nhũn ngã ngồi xuống ghế, cô ngửa đầu, kinh ngạc nhìn người đàn ông ngoài ý muốn xuất hiện trước mặt cô.

Anh, không phải là đang ở câu lạc bộ đêm sao? Không phải anh đang cùng Sa Lâm ở cùng một chỗ sao?

Người đàn ông từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt thâm thúy ngẫu

nhiên loé lên ánh sáng của màn hình. Trang Noãn Thần rốt cục đã có thể cử động, vừa mới đứng dậy chuẩn bị rời đi, anh không nói không rằng đã ngồi xuống ghế kế bên, cùng với đó là mùa xạ hương đan xen mùi rượu, tại đây trong không gian chỉ có hai người hình thành nên một không khí khác thường.

Trang Noãn Thần ngồi thẳng lưng, vì cô biết, cô muốn trốn là điều không thể, đành thản nhiên buông một câu, “Anh có thể ngồi ở chỗ này, nhưng đừng ảnh hưởng đến việc xem phim của tôi.”

Phía bên ghế, cơ mặt người đàn ông giật giật, tựa lưng vào phía sau ghế, cô không xem rõ được vẻ mặt anh, lại có thể cảm nhận thấy ánh mắt ấy như buộc chặt vào lưng cô, là anh đang nhìn cô, nhìn chăm chăm, gắt gao.

Cô làm gì sai sao? Điều bộ của anh giống như đuổi theo cô đến rạp chiếu phim này để đòi nợ không bằng.

Trên màn hình, đôi nam nữ không rõ vì hiểu lầm gì mà chia tách, người con gái khóc như mưa, trái lại Trang Noãn Thần lại không hề thấy xúc động, vì toàn bộ thần kinh của cô đều đặt hết lên trên người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở rạp chiếu phim, toàn bộ không gian phòng chiếu rất lớn, thế nhưng cô lại cảm thấy như không đủ không khí để thở.

Một lúc lâu sau người đàn ông mới mở miệng, “Vừa nãy còn xem tôi là ân nhân cứu mạng, sao giờ nửa điểm cảm kích cũng không có vậy, kiểu này thật không giống với tác phong của em.” Tiếng anh rất nhẹ, trầm thấp, phảng phất như mang theo điểm mệt mỏi, lại có nhiều hơn chút tịch liêu, tang thương, ở phía sau như vây kín lấy cô, giống như tiếng từ phương xa thổi tới.

Như thực như ảo, như lời anh nói, hoặc như tiếng nói của diễn viên

trên phim, ở bên tai cô lại trở nên quá rõ ràng.

“Tôi đã nói rồi, đừng có làm ảnh hưởng đến việc thưởng thức phim của tôi, nếu không, mời anh đổi vị trí khác.” Trang Noãn Thần nhớ tới một màn trong câu lạc bộ đêm, trong lòng liền nổi khí lạnh, ngữ khí cũng lạnh nhạt đến cực điểm.

Bỗng nhiên anh ôm chầm lấy cô, thân thể cô đột nhiên cứng đờ, quay đầu lại nhìn anh, “Giang Mạc Viễn!”

Anh lại hơi dùng sức giam cô trong phạm vi của mình, cô giãy dụa thế nào cũng không buông tay.

Giãy dụa mãi, rốt cuộc cũng mệt, sức lực đàn ông và phụ nữ rõ ràng là không cân sức, cô liền ngừng cự quây, ngẩng đầu chống lại ánh mắt của anh, “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn hỏi em một câu.” Anh cúi đầu buông một câu, những lời này từ lâu anh đã muốn hỏi cô.

Trang Noãn Thần hơi sững sốt, nhìn anh nổi lên nghi hoặc.

Ánh sáng bao quanh Giang Mạc Viễn khiến ngũ quan càng thêm khí khái, vẽ nên bề ngoài càng tuấn tú của anh, đáy mắt dần trở nên mềm nhẹ, thấy cô không giãy dụa nữa mà nhìn anh, nâng mặt cô lên, động tác cũng trở nên ôn nhu hơn.

Bàn tay thô ráp di chuyển trên cằm, rồi chậm rãi dừng ở chiếc cằm cổ mảnh mai.

Anh cũng không hề chớp mắt nhìn cô, mạch ngón tay đập đập, tựa hồ có thể cảm nhận được máu trong huyết quản đang chảy vậy.

“Em thực sự từng nghĩ là muốn yêu tôi sao?” Tiếng anh trầm ấm dừng trên đỉnh đầu cô.

Cô ở trong ngực anh nhẹ nhàng run lên, sau một lúc lâu mới mở miệng, “Phải”

Giang Mạc Viễn đem vai cô hơi đẩy ra, nhìn vào đôi mắt cô, sâu trong đáy mắt là sự ôn nhu mềm mại.

“Nhưng loại ý niệm này trong đầu đã sớm bị anh dập tắt.” Trang Noãn Thần cùng anh bình tĩnh đối diện, chuyển sang giọng điệu lãnh đạm.

Đôi mắt anh đột nhiên trầm xuống.

“Tôi không phải là chưa từng cho hai chúng ta cơ hội.” Cô chịu đựng đau lòng, gằn từng chữ, “Anh đã làm tổn thương tôi một lần lại một lần, mặc kệ là vì Cố Mặc hay Sa Lâm, mỗi một lần anh đều muốn bức tôi đến không còn đường lui, mỗi một lần tôi đều rất muốn quên đi quá khứ để có thể cùng anh đi tiếp, thì anh lại hung hăng cho tôi thêm một đao nữa. Giang Mạc Viễn, cuộc sống như vậy anh không cảm thấy phiền chán hay sao?”

“Em muốn nói điều gì?” Lòng mày rậm của anh ánh lên một tia nộ khí.

Trang Noãn Thần cụp mi, lời nói không có vẻ chế giễu hay lạnh lùng gì cả chỉ thản nhiên nói, “Giang Mạc Viễn, có lẽ, duyên phận của chúng ta thực sự đã chấm hết rồi. Chuyện tình cảm đôi khi trải qua rồi mới có thể phát hiện ra, chút cảm tình nếu không còn cơ hội phát triển có cố gắng đến mấy cũng sẽ trở thành vô nghĩa.”

“Tôi đã nói rồi, đời này em đừng nghĩ tới chuyện ly hôn.” Giang Mạc

Viễn cau mày, ánh mắt nhanh chóng chuyển thành khắc nghiệt.

“Với địa vị trên thương trường của anh đương nhiên cần phải có một người vợ hoàn mỹ cả về dung mạo lẫn gia thế để củng cố, cho nên tôi sẽ không đưa ra yêu cầu ly hôn, nhưng trên thực tế, mối quan hệ vợ chồng của chúng ta cũng chỉ có thể nói là bằng mặt mà không bằng lòng thôi.” Trang Noãn Thần nhìn chăm chăm màn hình, buồn bã nói, “Kỳ thật chúng ta đều đã sai lầm, ngay từ đầu tiên đã sai rồi, hai người ở hai thế giới khác nhau như chúng ta sao lại có thể ở chung một chỗ được chứ? Chính vì lẽ đó mới khiến chúng ta đi đến ngày hôm nay. Anh mệt mỏi, tôi cũng mệt mỏi, tuy rằng không thể ly hôn, nhưng ít nhất cũng đừng nên can thiệp vào cuộc sống của nhau.”

Giang Mạc Viễn nhìn chăm chăm cô thật lâu, không kìm lòng được bèn nâng tay sờ vào tóc cô, “Chỉ tiếc là tôi không làm được.”

“Sa Lâm thì sao?” Cô quay đầu nhìn anh, “Đến hôm nay tôi cũng mới biết được thì ra quan hệ hai người vẫn tốt đẹp như vậy đấy.”

“Em để ý sao?” Giang Mạc Viễn không giải thích mà hỏi ngược lại.

Trong chớp mắt, hô hấp Trang Noãn Thần bỗng nghẹn lại, thật lâu mới có sức mở miệng, “Để ý. Nhưng hiện tại, tôi đã không còn sức lực để làm việc này nữa rồi.” Cô cào cào mái tóc, nói nhỏ, “Thật sự mà nói, Sa Lâm ở bên anh nhìn qua thật môn đăng hộ đối, có lẽ anh vẫn còn tình cảm với cô ấy, cho nên mới liên tiếp lừa gạt tôi như vậy.”

“Trang Noãn Thần!” Giang Mạc Viễn dùng tay xoay mặt cô quay lại, bắt cô phải nhìn vào mắt anh, “Tôi chỉ yêu mình em.”

Trang Noãn Thần thản nhiên cười, “Anh làm ra những chuyện ấy là biểu hiện anh yêu tôi? Giang Mạc Viễn, yêu anh có thể khiến người

ta mất đi định nghĩa chính xác về tình yêu đấy.”

Giang Mạc Viễn gắt gao ôm cô, đem đầu cô nhấn vào trong lòng mình, vẻ mặt của cô khiến lòng anh thêm buồn bã. Cô không giãi giụa, cũng không nói thêm gì nữa, lẳng lặng như vậy như thể tâm đã sớm tan nát.

“Về chuyện của Sa Lâm, thực tình tôi rất xin lỗi em.” Anh cúi đầu, ở bên tai cô thấp giọng, “Tôi sẽ giải thích chuyện đấy, nhưng không phải bây giờ, hiện tại em chỉ cần thử tin tưởng tôi thêm một lần nữa, được chứ?”

“Được rồi, tôi cũng không muốn anh tiếp tục lấy cớ gì thêm nữa.” Trang Noãn Thần đẩy anh ra, thê lương nhìn anh, “Là anh không muốn giải thích hay là giải thích không được? Kỳ thật trong lòng anh đã rất rõ ràng, tôi và anh đã sớm mất đi sự tin tưởng lẫn nhau, sự tin tưởng đã sớm sụp đổ trong ngày tổ chức hôn lễ ấy, mà lần đấy Cố Mặc lại tham dự vào, thì niềm tin của anh đối với tôi cũng đã tới tụt xuống cực điểm rồi. Chuyện anh cùng Sa Lâm tôi cũng không muốn nghe nữa, bất luận là cô ấy chủ động quyến rũ lấy anh, rồi anh có nỗi khổ gì muốn anh chia sẻ với cô ấy, tôi nghĩ cũng không cần phải biết nữa. Giang Mạc Viễn, từ nay về sau chúng ta đừng can thiệp vào cuộc sống tự do của nhau nữa, nếu không ngay đến cuối cùng, cuộc hôn nhân này cũng sẽ bị bức tử mất.”

“Noãn Noãn——” anh giữ chặt lấy cô, lại bị cô cự tuyệt vùng ra.

“Đừng chạm vào tôi.” Lòng cô phiền muộn, anh tới gần sẽ càng khiến con tim cô thêm rối loạn.

Nhưng Giang Mạc Viễn lại hiểu lầm thành cô muốn nhanh nhanh thoát khỏi anh, một luồng hơi lạnh len vào trong lòng, rồi cuộc đem lửa giận thiêu đốt chút nhấn nại còn sót lại không còn một mảnh, liền

đem chế trụ cô lại, cúi đầu quát lạnh, “Em chán ghét việc tôi đụng vào em?”

“Đúng vậy, tôi thực sự chán ghét việc anh đụng vào tôi! Anh thích xem phim thì xem đi.” Trang Noãn Thần không buồn nói thêm gì nữa, đẩy tay anh ra rồi cầm túi xách đứng dậy.

Giang Mạc Viễn luôn cường thế như vậy, làm sao lại để cô đi dễ dàng như thế? Mi tâm càng lúc càng nhẩn lại, dùng chút lực kéo cô lại. Trang Noãn Thần đã mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần bèn ngã nhào lên người anh, hơi thở của anh quấn quanh bên cô, ngửi khí lạnh lẽo, “Tôi là chồng của em, còn không xứng chạm vào em hay sao?”

“Anh buông tôi ra — — á...!” Cô sợ hãi hét thành tiếng, chưa kịp nói xong đã bị người đàn ông chặn lại.

Tiếp đó nụ hôn kịch liệt dội xuống môi cô.

Hai người môi kề môi, Giang Mạc Viễn khẩn cấp đưa lưỡi vào miệng cô, quấn lấy cái lưỡi vì kinh ngạc mà cứng lại của cô, anh gắt gao cuốn lấy, như không muốn dù chỉ một chút chia lìa.

Cô kháng cự, cảm nhận được tận sâu thống khổ, anh điên cuồng giằng vò cô, trong lòng đột nhiên nổi lên chua xót.

Anh dùng lực gắt gao ôm cô, giữa hai người giường như không lọt một khe hở, hận không thể đem cô nhập vào cơ thể mình.

Nụ hôn và cái ôm của Giang Mạc Viễn làm cô gần như hít thở không thông, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể phát ra vài tiếng ú ớ mang chút phản đối. Sau một hồi quyến luyến anh mới buông cô ra, ánh đèn rọi chiếu ánh mắt ngập đầy lửa giận của cô, bừng bừng hỏa khí, lại

khiến anh nhớ lại thời điểm cô ở câu lạc bộ đêm, lúc đó cô như con nhím xù lông toàn lực công kích anh, làm anh vốn dĩ trời sinh là một con người kiêu ngạo cũng cảm thấy bị thương tổn, khiến dự vọng chinh phục gần như bùng nổ.

Mà ánh mắt của cô, tràn ngập chống cự mà nhìn anh!

Ngón tay thon dài cẩn thận mơn trớn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt, híp mi lại, áp chế dự vọng, cúi đầu nói, “Noãn Noãn, em còn chưa từng thật sự muốn cảm nhận tôi, tôi thực sự có tình cảm với em, tận sâu trong tim muốn yêu thương em.” Anh cúi thấp đầu, nhẹ hôn lên vùng cổ trắng nõn.

Cô run lên, không biết do lời nói của anh hay hành vi càn quấy của anh dao động trên cổ cô, lại hướng lên vành tai, nhẹ nhàng nhẹ nhàng. Kỳ thật cô không thể nghĩ rằng, ông trời lại đem đến cho bọn họ nhiều trở ngại như vậy, anh quả thực đã giết chết niềm tin về tình yêu của cô rồi.....

“Đừng nói nữa.” Ngực của cô như phải chịu đựng lắng trì, sống chết đẩy anh ra.

Giang Mạc Viễn thấy cô nóng lòng muốn thoát khỏi anh, cảm giác như sắp mất đi lần thứ hai dâng lên, đem tia nhìn nài cuối cùng của anh thiêu cháy, trực tiếp đem cô chế trụ ở ghế, tiếng nói trầm thấp ánh mắt sắc lạnh, “Trang Noãn Thần, rốt cuộc em còn chờ mong điều gì? Nói cho tôi biết em còn muốn chờ đợi điều gì nữa? Ở câu lạc bộ đêm, thời điểm ấy, em hợp tình hợp lý lấy Hoa Báo ra làm chỗ dựa vững chắc, đừng cho là tôi không biết em nghĩ cái gì, muốn tôi trả lại tự do cho hai người? Chuyện của Hứa Mộ Giai khiến em cảm thấy mình vẫn đang còn hy vọng phải không? Em đã từng vì Cố Mặc mà kết hôn với người em không yêu, nên hiện tại vì hắn ta mà em cũng không cần đoạn hôn nhân này nữa phải không? Em đừng quên, em

là người phụ nữ của Giang Mạc Viễn tôi, thì dù có chết tôi cũng không thả em ra, mà cho dù có ngày nào đó thực sự ly hôn, thì em cũng chỉ là người đàn bà mà Giang Mạc Viễn tôi đã chơi chán rồi! Em — —”

“Bốp!” Gương mặt anh in hằn một cái tát.

Chung quanh hết thảy như ngừng lại.

Chỉ còn lại những thước phim chạy trên màn hình.

Trang Noãn Thần nóng nảy nhìn anh, bất quá cái tát này lại khiến bàn tay cô thêm đau nhức, tức giận đến ngón tay run rẩy, “Giang Mạc Viễn, lúc trước gả cho anh, thật sự là một sai lầm!”

Quyển 7 - Chương 36: Tra tấn lẫn nhau

Edit: Ngân Phạm

Mặt Giang Mạc Viễn xanh mét tới cực điểm, con ngươi sắc bén lạnh băng gần như dồn lại một chỗ, tay đột nhiên nắm lại thành quyền, tay kia nắm cầm cô lại, cười lạnh, “Được, tốt lắm.” Cô tát anh hai lần, mà cả hai lần này tất cả đều vì tên Cố Mặc chết tiệt kia!

Cầm bị siết đến đau đớn, nhưng cô vẫn quật cường nhìn anh.

“Gả cho tôi là sai lầm phải không? Được, giờ tôi sẽ cho em biết, cái gì gọi là sai càng thêm sai!” Nói liền Giang Mạc Viễn cúi thấp đầu, hung hăng hôn lên môi cô, bàn tay không chút khách khí kéo áo sơ mi của cô.

Cô trừng lớn hai mắt sống chết đẩy anh ra, thật vất vả tránh đi, kêu to, “Anh là đồ khốn!” Chỉ tiếc rằng, tiếng kêu la của cô cùng với tiếng tranh chấp trong phim không hẹn mà cùng hòa lẫn vào nhau.

“Em đã hối hận khi ở cùng tôi, vậy cần gì tôi phải thương tiếc em?” Ngôn ngữ lạnh như băng dừng lại bên tai cô, đồng thời nụ hôn lại ập xuống.

Hai người giằng co khiến lưng và xương quai xanh của cô đau đớn, muốn phản kháng, hai cổ tay lại bị một bàn tay to ấn chặt trên đỉnh đầu. Áo sơ mi rách cuống cũng không thể che chắn được thân thể, rất nhanh một mảng da thịt đã lộ ra ngoài không khí.

Bàn tay to của người đàn ông trực tiếp xâm nhập, toàn thân cô chợt lạnh run, muốn khép chân lại nhưng đã không còn kịp nữa.

“Trang Noãn Thần, thân thể em vĩnh viễn thành thực hơn so với cái miệng của em, nó căn bản là không thể từ chối được tôi.” Giang Mạc Viễn đè nặng cô xuống lại giống như trêu đùa, một tay liền đem kéo phần vải che dưới người cô xuống, tiếp đến toàn bộ khu vực thân bí ấy liền bại lộ trong không khí, cô sợ hãi kêu lên, anh lại ở bên tai cô nhẹ nhàng mơn trớn, “Mới thế mà đã ầm ưót rồi sao.....”

Gập trở ngại, ngón tay anh càng vận động mạnh hơn.

Kích thích đột nhiên ập đến, thân mình cô lập tức cứng đờ.

Va chạm không chút cản trở khiến cô có cảm giác muốn chết đi.

Nước mắt cứ thế chảy dọc xuống trước ngực, trán thấm đẫm mồ hôi, một màn thế lại khiến anh không thể kiềm chế được.

Nếu không chiếm được trái tim của cô.....

Anh không ngại nếu như phần đời còn lại dùng sức mạnh và thủ đoạn để vây khốn một người phụ nữ.

Mồ hôi vây khốn hai người.

Bi thương đây dựa đâu chỉ mình đôi nam nữ trên màn ảnh?

“Giang Mạc Viễn.....Hôm nay ở đây anh dám đụng vào tôi, tôi.....cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh!” toàn thân găng gượng, giờ đây sức của cô đã tàn, cô hiện giờ như con thú nhỏ bị thợ săn làm thương tích đầy mình, trên người dường như chỉ còn lại hơi tàn, trong mắt lại là tia phẫn nộ tới cực điểm.

Giang Mạc Viễn vươn tay lau hai dòng lệ bên má cô, tiếng cười bên môi nhưng không giấu được nỗi cô tịch trong đáy mắt, “Trang Noãn Thần, tôi vốn đã không có tính nhẫn nại, nếu có thể lấy nỗi hận thù để em nhớ đến tôi, ít nhất, để cả đời này em cũng không thể dễ dàng quên được tôi!”

Dứt lời, bàn tay vươn ra chế trụ hai mắt cá chân tinh xảo, thoáng dùng sức tách chân cô ra, thừa dịp cô còn đang khiếp sợ mà đẩy mạnh thắt lưng mình một cái!

Chưa biết ai thua ai thắng?

Trái tim đã sớm tan nát giờ khắc này rốt cuộc không còn lại dấu vết dù chỉ là một mảnh nhỏ.

Ánh đèn huỳnh quang chiếu vào hai má cương nghị của người đàn ông, mắt anh đen thẫm như địa ngục sâu không thấy đáy, cô rõ ràng đã bị anh kéo sâu vào, không bao giờcó thể trở ra được nữa.

Thân mình anh xuyên qua cơ thể cô.

Cơn đau đón đột ngột ập đến như thổi quét toàn thân cô, cô không thể hoàn toàn thừa nhận được anh, nhịn không được thét lên chói tai, hai tay bị anh xiết chặt trên đầu gối gao nắm chặt lại.

Thời điểm đấy, thước phim vẫn đang quay, còn cô chỉ còn lại đau đớn.

Nước mắt cô rơi lên áo sơ mi của anh, ngực đột nhiên đau xót, anh dừng lại động tác, áp chế dục vọng, đáy mắt tích tụ một nỗi đau, bàn tay xiết chặt hai tay cô không đành lòng mà lỏng ra

Bàn tay cô lạnh lẽo, tâm cũng lạnh, nước mắt lại thi nhau rơi nhiều hơn.

Giang Mạc Viễn không nói gì, nhưng lửa giận trong lồng ngực đã bị nước mắt của cô gột sạch, giờ khắc này anh mới cảm thấy ngực mình như bị búa nện qua, cũng đến giờ anh mới hiểu rõ cái gì gọi là thủy tinh trăm luyện cũng hoá thành nước. Cúi đầu hôn lên nước mắt của cô, lại cùng cô đan mười ngón tay đặt trên thành ghế.

Nụ hôn của anh, mềm mại dịu dàng không mang theo chút dục vọng nào, tựa như khẽ khơi gợi hai đoá hoa hé mở, tràn ngập yêu thương.

Trang Noãn Thần không hề giãy dụa, thậm chí vẫn không nhúc nhích, không phải cô không cảm giác được động tác nhẹ nhàng của anh, mà là cô không bao giờ...không muốn tin vào cảm giác của mình lần nữa.

Giang Mạc Viễn nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa nước mắt ấy, cánh mi có hơi nước, nhưng không thể khống chế nổi sự co rút của cô mà bắt đầu gia tăng tốc độ.

Anh bỗng nhiên tăng tốc lại khiến cô kinh hô một tiếng, tim đập tựa hồ nhanh hơn, sau đó dần dần bị nhịp tim của anh hòa trộn.

Cùng anh một chỗ, cô chỉ có thể bất lực mà không thể thừa nhận.

Trong cơ thể, nhiệt độ cùng tốc độ mãnh liệt của người đàn ông đã vượt qua phạm vi thừa nhận của cô, cô theo bản năng thờ dốc từ chối.

Cô gần như bị anh tàn phá, cuối cùng vẫn không nhịn được phải lên tiếng cầu xin anh.

Giang Mạc Viễn lại không kìm lòng được, cúi xuống hôn lên hai má cô, nụ hôn rơi trên mái tóc, ánh mắt nhìn theo như phác họa lại đường cong duyên dáng ấy. Mùi hương thơm mát, mềm mại, tất cả của cô đều khiến anh điên cuồng, không kiềm chế được động tác ngày một nhanh hơn.

“Đừng..... Tôi không được..... Xin anh— —” Nước mắt của Trang Noãn Thần chảy mãi, lên tiếng cầu xin anh.

Cô cảm thấy mình như sắp ngất đi, vật to lớn của anh trong cơ thể cô như đang càn quét, khiến cô chỉ có thể rơi nước mắt, mái tóc đẹp rối loạn ướt đẫm dán trên trán, ở dưới thân anh thở hổn hển cầu xin.

Mỗi một lần tiến đến như muốn đem thân thể của cô nghiền nát, lần lượt tiến vào chỗ sâu nhất, khiến cho cô kinh hãi không thôi!

Xụi lơ trên ghế, Trang Noãn Thần phát ra tiếng khóc nức nở, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên ngả ra sau, thân thể mềm mại cong lại như bị trói chặt, đôi mắt trống rỗng mông lung mờ mịt, miệng nhỏ khế nhếch lên, ý thức tựa hồ như muốn tan rã....

Nắng sớm chậm rãi hội tụ cùng một chỗ, vẽ nên bóng lưng cao lớn của người đàn ông.

Trên giường, người con gái đang mơ màng ngủ, chần mềm hơi che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, nhưng cũng không thể che khuất đi sự mệt mỏi của cô. Chấn bị tụt xuống để lộ ra bờ vai trắng nõn mềm mại dưới nắng mai, khe ngực còn lưu lại dấu hôn của người đàn ông, cũ mới chồng lên nhau, nhìn qua lại tạo lên vẻ đẹp khác biệt.

Người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, vẫn ngồi bên giường mà không rời đi.

Lẳng lẳng ngồi đấy nhìn cô, ngón tay thon dài của anh cẩn thận chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thấy cô đang ngủ nhưng mày nhăn lại, càng khiến anh thêm đau lòng.

Anh lại một lần nữa tổn thương cô, khi cơn giận giữ bùng phát, lại nhăn tâm chà đạp cô như vậy.

Bàn tay cầm đôi tay nhỏ bé của cô lên, vô cùng thương tiếc hôn lên từng ngón tay.

Trên giường mi tâm người con gái khẽ động, anh hơi sững sốt, buông lỏng ngón tay, tay cô theo đó mà rơi xuống.....

Trang Noãn Thần từ trong ác mộng mà tỉnh lại, mở mắt ra bắt gặp ngay đáy mắt ôn nhu của người đàn ông, vẫn như trước, nhưng nhiều hơn thế là một tia đau đớn. Nhưng rất nhanh liền biến mất, nhanh đến mức cô tưởng mình đã nhìn nhầm.

Tối qua cô đã ngắt đi ở rạp chiếu phim sao?

Đột nhiên ngồi bật dậy, lại bởi vì thân mình đau nhức mà mặt nhăn lại.

Giang Mạc Viễn tiến lại muốn đỡ cô, nhưng cô lại phản xạ có điều kiện đẩy tay anh ra, thân mình rụt lại phía sau, chăm chăm nhìn anh như nhìn một người xa lạ, trong mắt đầy tia cảnh giác, đập vào mắt khiến lòng anh như vỡ vụn.

Nhưng thứ làm anh đau đớn hơn cả là những lời sắp nói ra của Trang Noãn Thần.

“Giang Mạc Viễn, tôi hận anh.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái

nhọt, buông một câu.

Anh đột nhiên muốn cười, anh không làm cho cô hoàn toàn yêu anh, ngược lại lại ép cô hận anh, kết cục này tính ra có quá châm biếm không?

Nâng tay siết lấy cằm cô, buộc cô phải nhìn vào mắt mình.

“Vậy hãy tra tấn nhau cả đời này đi.” Sau khi nói những lời này, anh liền đứng dậy rời đi.

Cửa phòng ngủ “rầm” đóng lại, phá tan ánh sáng ban mai.

Mặt Trang Noãn Thần trở nên trắng bệch.

Tra tấn lẫn nhau.....

Hay cho một câu “Tra tấn lẫn nhau”.

Quyển 7 - Chương 37: Ngựa thì vẫn là ngựa

Edit: Ngân Phạm

Cơn khủng hoảng tài chính toàn cầu có nguy cơ lan rộng hơn, ngay đến tổng bộ Đức Mã cũng không may mắn thoát khỏi kiếp nạn này, thị trường chứng khoán liên tục truyền ra những tin tức không lấy gì làm tốt đẹp, tình hình này cùng với vẻ mặt Trình Thiếu Tiên cũng đủ khiến người ta hoảng sợ, cả khóe mắt lông mày anh nhìn qua đều nhuộm vẻ mệt mỏi, hỏi ra mới rõ là do Giang Mạc Viễn đã chủ động xuất kích đối với tổng bộ Đức Mã, Tiêu Duy Quốc Tế cuối cùng cũng thành công khi công kích được vốn tài chính của tổng bộ Đức Mã.

Tại nhà hàng, Trình Thiếu Tiên có chút đắm chiêu nhìn xuống ly rượu vang, nhìn thấy Trang Noãn Thần vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm anh, không nhin được nhẹ nhàng cười, “Sao vậy? Không phải vừa mới ăn đã no rồi chứ?”

“Tôi không muốn ăn gì cả.” Cô cầm lấy đồ uống cất giọng.

“Vì chuyện của Đức Mã sao?” Trình Thiếu Tiên nhẹ cười.

Trang Noãn Thần gật đầu, “Anh có cảm thấy tôi rất dối trá không, một bên cạnh tranh cùng Đức Mã, một bên lại lo lắng cho Đức Mã.”

“Người làm việc lớn trước nay không nên câu nệ tiểu tiết, em cùng Đức Mã cạnh tranh hạng mục đó là trách nhiệm công việc, lo lắng cho Đức Mã lại xuất phát từ tình cảm, tôi có thể hiểu được.” Trình Thiếu Tiên nói lời tự đáy lòng.

“Nhưng là tôi không sao hiểu được.” Trang Noãn Thần khẽ thở dài một hơi, “Anh với anh ta không phải là bạn bè tốt sao? Sao anh ta lại nhẫn tâm ra tay với Đức Mã như vậy?”

Trình Thiếu Tiên cười thành tiếng, “”Anh ta” trong miệng em là ám chỉ Giang Mạc Viễn à”

Cô có hơi xấu hổ nhưng vẫn là gật gật đầu.

“Em là lo cho tôi hay vẫn là lo lắng cho cậu ta?” Anh lại hỏi.

“Tôi sẽ không tiếp tục lo lắng cho anh ta nữa, mà trên thực tế, anh ta cũng không đến phiên tôi phải lo lắng.” Trang Noãn Thần thản nhiên cười, “Anh ta không phải rất muốn đánh thắng trận này sao? Không từ thủ đoạn.”

“Thương trường như chiến trường, đổi lại là tôi, tôi cũng làm giống như cậu ấy thôi.” Trình Thiếu Tiên không phải không phát hiện được khóe mắt đuôi lông mày của cô nhuộm toàn bi thương, “Trận chiến này kết quả đã được xác định, không phải cậu ta chết thì là tôi sẽ tử vong, em hy vọng chồng của mình bị bại trận sao?”

Trang Noãn Thần im lặng.

“Vẫn là nói một chút về người bạn của em đi.” Trình Thiếu Tiên đổi đề tài.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Tôi muốn nói đến chính là Hạ Lữ.” Trình Thiếu Tiên nhẹ nhàng cười, nhìn thấy ánh mắt cô ảm đạm, sau vỗ vào tay cô làm bộ ủng hộ, “Kỳ thật em nói rất đúng, Hạ Lữ là một nhân tài, hiện tại một mình cô ấy

phụ trách rất nhiều hạng mục, đến ngay cả Angel hiện cũng không phải là đối thủ của cô ấy nữa rồi.”

“Phụ nữ đều là bị ép mà thành vậy cả.” Cô khẽ thở dài một câu.

“Nhưng em có thấy giống như cô ấy muốn nhắm vào Angel không, em có biết hai người họ cạnh tranh nhau như thế nào không?”

Trang Noãn Thần lắc đầu, chỉ sợ một chút tranh đấu đã khiến cho mâu thuẫn gia tăng rồi.

“Hồi em ở Đức Mã không để ý đến chuyện bên ngoài, hỏi em chắc cũng chẳng biết được gì.” Trình Thiếu Thiên đánh giá cao siêu, “Xem chừng, Hạ Lữ chỉ tiếc không đuổi được Angel rời khỏi công ty.”

“Anh là tổng giám đốc, hẳn sẽ không trơ mắt nhìn thấy loại chuyện này phát sinh chứ.”

“Em nói vậy là không đúng rồi.” Trình Thiếu Thiên quơ quơ chén rượu, “Em cảm thấy phụ nữ bị bức đến đường cùng vậy còn đàn ông thì sao? Lần này Giang Mạc Viễn ra tay rất thâm hiểm, đã làm cho tôi không thể không sớm quay về tổng bộ.”

“Anh đã lên kế hoạch trở về?” Trang Noãn Thần sững sốt.

“Nội trong tuần này.” Anh nhẹ nhàng cười.

Thời gian còn chưa đến một tháng....

“Thực xin lỗi.” Cô đột nhiên nói một câu.

Lần này đến phiên Trình Thiếu Thiên sững sờ, “Sao lại nói lời xin lỗi với tôi vậy?”

“Bởi vì Giang Mạc Viễn.” Cô buông chén nhìn anh, “Tuy rằng tôi không hiểu các anh cạnh tranh như thế nào, nhưng vẫn muốn thay anh ta nói lời xin lỗi tới anh.”

“Tôi nghĩ Giang Mạc Viễn mà nghe được nhất định sẽ rất tức giận.”

“Cho nên không cần cho anh ấy biết.”

Trình Thiếu Thiên có chút dăm chiêu nhìn cô, thật lâu sau sau ngoài ý muốn nói một câu, “Noãn Thần, em đã từng thử nghĩ một chút chưa, nếu lúc trước em ở bên tôi.....” Anh dừng lại không tiếp tục nữa.

Lời đã nuốt lại. Nhưng Trang Noãn Thần nghe hiểu được.

Thần sắc cô nhợt nhạt cười, “Nhưng thật ra tôi lại cảm thấy Cát Na mới thích hợp với anh hơn.”

“Cô ấy đích thị là một tiểu nha đầu chuyên thích quấy rối, kỳ thật trong lòng em hiểu rõ người tôi thích là ai.” Trình Thiếu Thiên bất đắc dĩ cười.

Trang Noãn Thần nhìn anh, dần dần lại như xuyên qua anh nhìn đến một người khác, thì thào một câu, “Anh biết không, trước đây Giang Mạc Viễn cũng giống như anh từng săn sóc ôn nhu....”

Anh im lặng lắng nghe, trong lòng dâng lên một cảm xúc buồn đau.

“Noãn Thần, nếu hiện tại cậu ta đối xử với em không tốt, tôi——”

“Thiếu Tiên, anh cảm thấy chúng ta có khả năng ở bên nhau sao?” Cô nhẹ giọng đánh gãy lời anh, ánh mắt lộ ý cười.

Trình Thiếu Tiên nhìn ánh mắt của cô, thật lâu sau mới lộ ra nụ cười khổ, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu, “Tôi hiểu rồi.”

Cô vẫn thản nhiên cụp mắt cười như trước.

“Biết vì sao Giang Mạc Viễn chưa bao giờ lo lắng khi em và tôi gặp mặt chưa?” Anh than nhẹ một tiếng. Cô giương mắt nhìn anh.

“Là chính miệng cậu ta nói cho tôi biết, cho dù em có ở bên cạnh tôi mỗi ngày, thì cùng lắm cũng chỉ trở thành tri kỷ, cậu ta nói, em căn bản sẽ không yêu tôi.” Trình Thiếu Tiên có chút tự giễu, “Ban đầu tôi còn không tin, nhưng hôm nay rốt cuộc tôi cũng hiểu được lời cậu ta nói, Noãn Thần, cậu ta nói rất đúng, tâm tư của em ngay từ đầu tới giờ đã không đặt trên người tôi.” Tuy rằng anh có thể nhìn ra được cô đã bị Giang Mạc Viễn làm cho thương tích đầy mình, nhưng là anh vẫn không thể có hi vọng.

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng cắt đồ ăn, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng, “Thiếu Tiên, thật xin lỗi anh.”

“Em không có gì phải xin lỗi tôi cả, kỳ thật tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi.” Trình Thiếu Tiên ôn nhu cười, tiện đó kéo tay cô qua, “Tôi chỉ hi vọng em có thể nói cho tôi biết, vì sao em không thể yêu tôi thôi?”

“Noãn Thần, tôi là người gặp em trước.” Anh dờ khóc dờ cười.

“Không phải, trước khi gặp anh, tôi và Giang Mạc Viễn đã quen biết nhau từ một năm trước rồi.” Ngữ khí của cô nhạt nhòa.

Trình Thiếu Tiên bất đắc dĩ gật đầu, hơi dùng sức nắm tay cô một chút, “Đúng vậy, giờ tôi mới nhớ đến, cảm ơn đáp án của em.”

Cô không đáp lại anh, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ tựa

hồ trở lại những ngày tháng từng vô ưu vô lo trước kia.....

--

Phỉ Tư Mạch chọn công ty quảng cáo không tiến hành công khai đấu thầu, cho nên cũng không có cái gọi là cạnh tranh sứt đầu mẻ trán. Tuy nói Trang Noãn Thần và Hạ Lữ cùng vì hạng mục này mà tiếp cận Cao Quý, nhưng cũng chưa phải chạm trán nhau lần nào. Quản lý Lưu lên kế hoạch gặp mặt rất ổn thỏa, Hạ Lữ xong thì mới đến lượt Trang Noãn Thần, nếu không thì buổi sáng là Trang Noãn Thần thì buổi chiều sẽ là Hạ Lữ.

Mà có thời gian, Cao Quý chậm chạp không thể đưa ra được quyết định cuối cùng, bên này quản lý Lưu thấy sốt ruột, thì Trang Noãn Thần cũng có chung cảm giác này.

Tập đoàn Liên Mỹ càng ngày càng...tồi tệ, Phương Trình luôn thúc giục cô phải nhanh nhận được kết quả, làm cô suýt nữa không thở ra hơi. Rốt cục buổi chiều hôm nay, Trang Noãn Thần không thể kiềm chế được nữa, đành trực tiếp xông thẳng vào văn phòng của Cao Quý.

Cao Quý đang ở bên trong phòng đánh golf, thấy cô trực tiếp xông vào liền hoảng sợ, giật mình quăng một phát, gậy golf rơi bộp trên mặt đất.

“Cao thiếu, rất xin lỗi cho sự mạo phạm của tôi, nhưng việc anh lần nữa không đưa ra quyết định thật sự không phù hợp với quy định.” Trang Noãn Thần theo dõi anh ta, mày liếc nhanh “Hành vi này này hoàn toàn là tra tấn tư tưởng, lừa gạt mồ hôi và nước mắt của người khác.”

Cao Quý chưa từng thấy vẻ mặt tức giận của Trang Noãn Thần, lần

nào cũng nhìn thấy vẻ mặt cười tủm tỉm của cô, vừa nghe cô nói vậy liền luống cuống, vội vàng tiến lên giải thích, “Tổng giám Trang à, cô đừng hiểu lầm. Thực sự, tôi không có ý định lừa gạt gì công ty cô đây, cô đừng có nhìn thấy trong lúc làm việc tôi lại đánh golf mà thấy tôi không làm việc đàng hoàng đấy nhé? Kỳ thật không phải như thế, tôi còn đang cân nhắc phương án của Vạn Tuyên và Đức Mã mà.”

“Cân nhắc như thế nào?” ngữ khí Trang Noãn Thần thoáng dịu đi đôi chút.

“Kỳ thật công ty của cô với Đức Mã đều rất tốt.” Anh ta than thở một câu.

Trang Noãn Thần liền xem thường, càng cảm thấy đem hi vọng gửi gắm vào một người ăn chơi trác táng này quả thực là lãng phí thời gian, lên tiếng chặn họng anh ta lại, “Được rồi, Cao thiếucứ ngồi đây lo lắng đi, hôm nay tôi tìm anh xem ra là sai lầm rồi.”

Thấy cô chuẩn bị rời đi, Cao Quý nóng nảy, một phen giữ chặt cô lại, “Cô tức giận à? Ai da, tôi là sợ nhất các cô tức giận, cho nên cũng không muốn nghĩ đến chọc tức các cô.”

Trang Noãn Thần bất đắc dĩ lắc đầu, “Anh là ai mà tôi lại có thể tức giận cơ chứ? Tôi chỉ muốn nghĩ tìm kiếm biện pháp khác, Vạn Tuyên chúng tôi không thể chỉ làm một hạng mục cho các anh phải không?”

“Không được, không được, Vạn Tuyên có thể tiếp nhận các hạng mục khác, nhưng cô thì không được, cô phải toàn quyền phụ trách hạng mục Phỉ Tư Mạch mới được, ôi — —” Cao Quý ý thức được mình lỡ lời, vội vàng che miệng.

Trang Noãn Thần đầu tiên là sững sờ rồi sau đó phản ứng lại, chần chừ nhìn anh ta, “Ý của anh là nói....cả năm sản phẩm của Phỉ Tư

Mạch đưa vào hoạt động đều để cho Vạn Tuyên chúng tôi phụ trách?”

Biết là không thể giữ kín thêm được nữa, Cao Quý đành phải khoát tay, “Ai dà, quên đi quên đi, dù sao cũng phải nói ra, kỳ thật tôi muốn cho Vạn Tuyên các cô một tin mừng, ai biết được cô lại nóng vội tìm tôi như vậy, hại tôi mất công chuẩn bị.”

“Anh chuẩn bị cái gì.”

“Mở tiệc mừng hợp tác ý mà, tôi thấy cha tôi thường xuyên làm vậy mà.”

Trang Noãn Thần dờ khóc dờ cười, trong lúc nhất thời lại không biết nói gì.

“Trang Noãn Thần.” Cao Quý kêu rõ ràng tên cô, “Đừng nhìn cô bình thường nhỏ nhẹ như vậy, nhưng tính tình rõ ràng là dọa người, về sau khi giáp mặt nhau, cô đừng làm tôi sợ như vậy nữa đấy.”

Cô sững sốt rất nhanh liền cười, con người Cao Quý này thực sự giống một đứa nhỏ đơn thuần vậy.

“Tôi có thể biết được nguyên nhân vì sao anh lại chọn Vạn Tuyên không?”

Cao Quý đem gậy golf cẩn thận phóng một cái lên ghế sofa, quay lại nhìn Trang Noãn Thần nói, “Kỳ thật rất đơn giản, cô cùng Hạ Lữ đều đưa ra phương án rất tốt, hoạt động tương lai của Phi Tư Mạch cũng đưa ra rất đầy đủ, nhưng chỉ có cô là nhắc tới một vấn đề mà Hạ Lữ không hề đề cập đến.”

“Là gì vậy?”

“Từ thiện.” Cao Quý nghiêm túc nói, “Cha tôi tuy là một thương nhân, nhưng ông thường xuyên quyên góp tiền trợ giúp người dân, sản phẩm lần này của Phi Tư Mạch là sản phẩm ông coi trọng nhất, tôi nghĩ ông cũng sẽ không hi vọng sản phẩm chính này lại tràn ngập mục đích kinh doanh, mà nó còn có ý nghĩa từ thiện, mang sức khỏe đến người tiêu dùng, đích đến là cả tâm và nhân. Hạ Lữ đưa ra phương án khá tốt, nhưng lại thiên về kinh doanh nhiều hơn, điều đó bất đồng với phương án của cô, tràn ngập tình người.”

Lời nói của anh ta khiến Trang Noãn Thần chấn động, lại cảm thấy thêm vài phần kính trọng đối với người trước mắt, cô không dự đoán được anh ta có thể suy nghĩ sâu xa như vậy.

“Ai? Ánh mắt của cô có phải cũng hơi khác đi rồi? Không phải coi trọng tôi chứ?” Cao Quý lại khôi phục lại bộ dạng càn rỡ phất phơ, vui cười tiến lên, đưa tay quơ quơ trước mặt cô, “Cô ngàn vạn lần đừng có yêu tôi đấy, ở bên tôi nhiều người đẹp không đếm nổi, hơn nữa, tôi lại không có thích tình yêu chị em đâu.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên, lại không nhịn được nở nụ cười, “Anh luôn đùa người khác như vậy à?”

“Tôi luôn đối với bạn bè mới như vậy, cô và Hạ Lữ đều là bạn bè của tôi, cô đối xử với tôi cũng rất chân thành, ngày hôm đó ở câu lạc bộ đêm cũng nói lời chân thành như vậy, tôi rất thích làm bạn với những người chân thành như vậy, nếu đổi lại là người khác, chắc tôi cũng lười phản ứng. Nhưng nói gì thì nói, bạn bè là bạn bè, công việc là công việc, tôi sẽ công tư phân minh, cho nên cuối cùng tôi vẫn là lựa chọn Vạn Tuyên.” Cao Quý nghiêm túc nhìn cô.

“Rất cảm ơn anh, lúc đầu còn có chút hiểu lầm với anh, là tôi không đúng rồi.” Cô tự đáy lòng nói một câu.

“Cô hiểu lầm tôi ư? Ôi trời ạ, sao tôi một chút cũng không nhìn ra được cô hiểu lầm với tôi chứ? Vừa rồi gặp tôi cô nhìn tôi như vậy, tôi lại còn nghĩ cô có chút ý tứ gì đó với tôi, xem ra là tôi hiểu lầm à.” Cao Quý ra vẻ ôm ngực nói, lại đem khuôn mặt tuần tú ghé sát vào cô, “Có thể nói cô đã hiểu lầm tôi chuyện gì không? Hiểu lầm khó nói thì sau này sao có thể hợp tác được?”

Đúng là ngựa thì vẫn là ngựa.

Thấy anh ta như thế, Trang Noãn Thần cũng không có kiêng kị gì, má lúm đồng tiền khẽ động, khẽ xoáy sâu như là đoá hoa lê mới nở ngày xuân vô cùng động lòng người. “Trước đây cũng chỉ là do tôi nghĩ anh cả ngày chỉ biết chơi bời phóng túng, ăn chơi trác táng thôi, nhưng hôm nay chính anh đã khiến tôi phải thay đổi cách nhìn. Nhìn anh có vẻ bất cần đời đấy, nhưng khi nghiêm túc thì khác hẳn những người khác, khả năng quan sát của anh đúng là rất sâu sắc, chứng tỏ anh có thể thành công sau này.” Cao Quý nghe xong còn cười bời thêm một câu, “Cô hẳn rất rõ ràng, tôi thay đổi cách nhìn không phải bởi vì cô là người của Vạn Tuyên, nếu hôm nay cô không nhắc tới cha tôi, cho dù cô có là người của Vạn Tuyên đi nữa thì tôi vẫn còn giữ lại ý kiến của mình.”

Môi Cao Quý chậm lại, khẽ nở nụ cười, tựa như gợn sóng khẽ lăn tăn trên mặt hồ nhanh chóng thu lại, đáy mắt lại có chút phiền muộn. Trang Noãn Thần miễn cảm nhận ra sự biến hoá của anh ta, khe cụp mí, “Nếu lời tôi nói quá thẳng thì ... “

“Tôi không phải là tức giận, thực sự, chính là..... có điểm cảm động.” Nâng tầm mắt lên lần nữa thì trong mắt Cao Quý là một tia hồng, nhưng rất nhanh bị ép xuống, hít một hơi thật sâu rồi khụt khịt nói, “Kỳ thật trong lòng mọi người tôi bất quá cũng chỉ là tên phú nhị đại cà lơ phất phơ mà thôi, mượn lời quản lý Lưu mà nói, đừng nhìn anh

ta cả ngày cung kính thế, nhưng tôi hiểu rõ, anh ta xem thường tôi, mà có thể, ngay cả cha tôi cũng xem thường tôi.”

Lời nói của anh ta dừng ở tai cô có một chút đau đớn, Cao Quý này đích thị là công tử sinh ra đã ngậm thìa vàng, gọi anh ta là đứa trẻ chưa lớn cũng đúng thôi, thực ra anh ta mới có 23 tuổi, những người bằng tuổi anh ta bây giờ không đang hưởng sung sướng du lịch này kia thì cũng là người cực khổ kiếm miếng cơm manh áo, so với những người bạn cùng tuổi anh ta chỉ hơn là gia thế giàu có, điểm xuất phát cao hơn người khác một chút, rất nhiều người nhìn vào hào quang vây xung quanh anh ta mà cười chê thậm chí là nói móc, cho rằng bất quá anh ta sinh trong gia đình giàu có mà thôi, nhưng có ai đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ xem, gia thế giàu có như thế có thể trường tồn mãi mãi sao? Cha già rồi chết không ai có thể trường sinh bất lão cả, tất nhiên gánh nặng sau này sẽ đổ hết lên vai đứa con của ông ta, không ít người đã phá sản, nhưng Cao Quý không phải một đứa con vô dụng, một đứa con có thể nhận ra tâm tư của cha mình thì sao là kẻ vô dụng được? Tầm nhìn của anh ta còn xa hơn so với người đời tưởng tượng rất nhiều.

Dù sao anh ta cũng là một đứa nhỏ, đối mặt với những lời đồn đại nhảm tự nhiên sẽ phải dùng đến những phương thức cực đoan để gây sự chú ý, hoặc là phản nghịch hoặc là xuất sắc hơn người.

Trang Noãn Thần cho tới bây giờ cũng không tự nhận mình là một người giỏi an ủi người khác, cô không nói được lời dễ nghe, cho nên nhìn thấy Cao Quý miễn cưỡng cười như vậy, cô cũng không nói nhiều lời vô dụng nhằm cổ vũ cậu ta, chỉ đi lên ngồi xuống bên cậu, một lúc lâu sau nhẹ giọng nói, “Có đôi khi quá để ý đến suy nghĩ của người khác, sẽ khiến mình không còn tự tin nữa. Trước đây tôi biết đến cậu, chỉ biết cậu là một cậu ấm, chỉ biết tiêu xài là kiểu táng gia bại sản. Nhưng sau này tôi mới biết được, thì ra Cao Quý cậu còn có một mặt không muốn người khác biết tới, cậu từ nhỏ không thích an

phận thủ thường mà quyết tâm đi học đạo, lại có thể lấy được những thành tích nổi bật; Cao Quý cậu thích nhất là môn thủ công, mười hai tuổi đã có thể làm được tác phẩm giống như kiến trúc thời cổ đại và giành giải quán quân; tất cả mọi người đều cho rằng cậu có thể ra nước ngoài du học là do có người nhà nâng đỡ, nhưng họ làm sao biết được trường đại học kia tuyển chọn rất gắt gao, chẳng những phải có học thức vững chắc, có khả năng phát ngôn lại còn yêu cầu rất cao về thành tích hoạt động ngoại khóa, Cao Quý chẳng những có thể đỗ vào trường mỗi năm đều giành được học bổng toàn diện, thậm chí còn trở thành người nổi bật đa lĩnh vực, chẳng những phải có kiến thức, càng cần có năng lực, càng phải gắng học thì mới kiếm được thành tích, Cao Quý cậu chẳng những thuận lợi vào đại học, mà mỗi năm còn có thể giành được học bổng, thậm chí còn tranh đua cùng những người có thành tích nổi bật trong trường. Nhưng sau cậu không có hứng thú với chương trình học quản lý, mà tự ý chuyển sang âm nhạc, sau lại bị cha cậu biết được mà mắng cho một trận, dưới cơn thịnh nộ ấy mà suýt tái phát bệnh tim, cậu tuy ngoài mặt đối nghịch với cha, nhưng cậu vẫn đồng thời học nhạc và vẫn vì cha cậu vụng trộm học quản lý thương nghiệp, rồi sau đó thuận lợi tốt nghiệp cả ngành âm nhạc và quản lý thương nghiệp.” Nói đến người này, cô nhìn cậu ta nhẹ nhàng cười, “Đây chính là cậu, Cao Quý. Một người giỏi giang như cậu, làm sao người khác có thể xem thường đây?”

Trong lúc nghe cô nói Cao Quý mở lớn hai mắt, cuối cùng chỉ vào cô lắp bắp, “Cô, cô sao lại có thể biết được tường tận như vậy? Thật đáng sợ, cô giống như là gián điệp vậy.”

Cô dờ khóc dờ cười, “Tư liệu về cậu tùy tiện tìm ở trên mạng cũng có thể sưu tầm được không ít đấy.”

“Những thông tin trên mạng đó cô cũng tin? Cô không sợ tôi đề cao chính mình mà vẽ nên hình tượng đẹp đẽ sao?”

Trang Noãn Thần nhìn cậu ta rồi gằn từng tiếng, “Cậu không phải người như thế.”

Anh ta sửng sốt.

“Tóm lại, bất luận như thế nào, chờ đến khi chúng ta ký kết hợp đồng mới chính thức có quan hệ hợp tác, mối liên quan giữa hai công ty là sống còn, cho nên chúng ta cũng phải cùng nhau nỗ lực vậy.” Cô bị vẻ mặt của cậu ta làm cho bật cười, dùng sức vỗ vỗ trên đầu vai của cậu ta mấy cái.

Cao Quý không nhịn được nở nụ cười vui vẻ.

Quyển 7 - Chương 38

Edit: Ngân Phạm

Câu lạc bộ cưỡi ngựa, khu vực dã ngoại của trường đua.

Một trận mưa phùn ban đêm ít nhiều xua tan đi cái nắng gay gắt ban ngày, ánh mặt trời vàng ươm bị tán cây che khuất mà len lỏi trên mặt đất, đàn ngựa to khoẻ chạy như bay, giống như tia chớp xẹt qua khiến cho những tia sáng càng thêm nhỏ vun.

Khi Ben tới trường đua, nhìn thấy Giang Mạc Viễn đang trên yên ngựa, một thân âu phục kỵ sĩ hoàn mỹ làm nổi bật nên dáng người cao lớn, toàn thân ngựa nhuộm một màu xám xinh đẹp, vì bay nhanh mà lông mao phấp phồng tựa những đốm lửa, mà anh ngồi trên lưng ngựa cao cao tại thượng tựa như hùng ưng bay trên bầu trời.

Dưới những tia sáng nhỏ vun, roi ngựa trong tay Giang Mạc Viễn ánh lên một màu đá cẩm thạch sáng lạng. Ben biết rất rõ ràng ngòi gốc roi ngựa của Giang Mạc Viễn, cùng giống ngựa của anh đều có xuất thân cao quý, có thể đi vào trường đua thì giống ngựa đều cao quý, Giang Mạc Viễn gọi tên nó là “Ngân Hà”, loại ngựa này đều có dòng máu Anh quốc thuần chủng, từng thi đấu và lập thành tích ở đấu trường quốc tế, mà rõ ràng con “Ngân Hà” này sinh ra bản thân nó cũng có huyết thống cao quý, nghe nói nó đã được chính người của vương thất đỡ đẻ, khi sinh ra liền được Vương Phi ban cho một chiếc roi tương xứng, chất liệu gỗ làm chiếc roi này cực kỳ hiếm, điều hiếm thấy hơn chính là đầu roi được làm bằng huyết thạch cùng với màu lông của Ngân Hà, cho dù dưới ánh sáng yếu cũng có thể phát ra ánh sáng cực kỳ đẹp mắt, gặp ánh sáng mạnh càng sáng chói

hơn, trong bóng tối cũng có thể duy trì màu sắc hoa mỹ.

Chiếc roi ngựa đó đúng là cái Giang Mạc Viễn đang cầm trong tay.

Giang Mạc Viễn trước kia chưa từng chính thức học cưỡi ngựa, càng rất ít khi thấy anh xuất hiện ở trường đua, lại ở đây thu thập thêm loại ngựa danh tiếng này.

Ngân Hà như một tia chớp màu đỏ, đột nhiên nhanh chóng hướng về phía Ben bên này, vó ngựa tới gần phát ra tiếng đinh tai nhức óc. Ben bất ngờ, trong lúc nhất thời sững sờ đứng ngay tại chỗ, trơ mắt nhìn người và ngựa càng ngày càng tới gần, gần đến mức thấy được đôi mắt đỏ quạch của nó.

Ông ta kêu lên một tiếng sợ hãi, Giang Mạc Viễn liền kéo mạnh dây cương, Ngân Hà đột nhiên tung người lên cao, ngửa đầu hí vang, Giang Mạc Viễn kéo lại dây cương, nó liền hạ xuống trước Ben cách mấy thước, cực kỳ nguy hiểm.

“Ôi Mạc Viễn à, cậu nghĩ muốn hù chết lão già này phải không?” Ben vội che ngực, bộ dáng sợ hãi, “Tôi già rồi, xương cốt cũng không còn được nguyên vẹn, nếu lại bị Ngân Hà này dọa nữa chắc nó sẽ hoàn toàn hỏng mất.”

Giang Mạc Viễn trên lưng ngựa, bộ dáng cao quý, đứng ngược sáng, trên gương mặt nụ cười như ẩn như hiện. Cố định ngựa, xoay người xuống ngựa, cử chỉ lưu loát không khó nhìn ra là một người chuyên cưỡi ngựa.

Nhân viên công tác lập tức đi đến, Giang Mạc Viễn đem dây cương giao lại cho anh ta, rồi tháo bao tay xuống, hình bóng cao lớn bị ánh mặt trời kéo dài, khoe môi phiếm ý cười thản nhiên, “Ngân Hà tính tình trước nay luôn không được tốt, tập mãi thành thói quen rồi.”

Trong phòng Vip, hương trà lượn lờ.

“Tính tình của Ngân Hà rất khó chiều chẳng phải vẫn bị cậu thu phục sao? Nghe nói cậu muốn thu mua con ngựa đấy.” Ben chậm rãi thưởng trà, ngay cả cách nói chuyện ngữ khí cũng chậm dần.

Giang Mạc Viễn ngồi ở sô pha đối diện, anh đã thay đổi trang phục, tay nhàn nhã đùa nghịch tách trà trên tay, ly trà tản ra mùi hương nồng đậm, nhấp một ngụm nước trà màu xanh vào yết hầu như vạn lần nhu tình trần trọc, “Trước trận đấu mới quyết định mua Ngân hà, con ngựa này đúng là tính tình có hơi khó chịu, thu phục nó quả thực không dễ dàng gì.”

“Mồm miệng cậu lúc nào cũng như vậy.” Ben buông chén trà cười ha hả nói, “Con người của tôi từ trước đến nay không bao giờ tự đi khiêu chiến chính mình, những con ngựa khó tính tôi không đụng vào, tôi vừa xem qua tình hình con ngựa của tôi, nó vẫn thực nữ giống như trước kia, những con ngựa có dòng máu ôn hoà có cái tốt của nó, ít nhất cậu không phải lo lắng chuyện phải đi thu phục nó. Cái này giống với chọn người hầu vậy, chọn được người phù hợp với mình là quan trọng nhất.”

Khóe môi Giang Mạc Viễn vẫn thản nhiên cười, anh làm sao mà không nghe ra được ý tứ của Ben chứ, nhẹ nhàng buông chén trà, cố đi chệch đề tài, “Con ngựa của ông là giống trakehner của Poland, nổi tiếng là ôn hoà.”

Những con ngựa hung hãn thường phi rất nhanh, phi như bay, nhưng đồng thời cũng rất khó phục tùng, chính như Ngân Hà vậy, nó chỉ thích hợp ở trường đua, mà ngựa ôn hoà là con lai giữa ôn hoà và hung hãn, tính tình nó đã thu liễm khá nhiều, ôn hoà phục tùng, hiện nay các kỵ sĩ đua ngựa quốc tế đều dùng ngựa giống ôn hoà,

giống như Ben vậy. Ngựa không cùng huyết thống đương nhiên tính tình cũng khác nhau, giống như người vậy.

Ben nghe vậy thì cười cười, lại thưởng thức trà, vừa chuyển đề tài, “Nhưng tôi lại muốn xem, Mạc Viễn cậu có vẻ cẩn thận như đi trên chiếc thuyền vạn năm vậy.”

“Oh? Như thế nào vậy?” Đuôi lông mày Giang Mạc Viễn khẽ nhếch lên, rót thêm trà cho Ben.

“Cậu mặc bộ đồ đua ngựa cưỡi Ngân Hà, có phải là quá mức cẩn thận không? Người ngoài nhìn vào không phân biệt rõ được cái gì là đua ngựa cái gì là chơi ngựa đâu.” Ben cười ha ha, cố ý trêu chọc.

Giang Mạc Viễn giơ tay, sang sàng cười, “Đành chịu thôi, tính tình của Ngân Hà như vậy, lỡ may nó làm tôi ngã xuống thì làm sao đây? Tôi cũng phải làm tốt công tác phòng hộ mới được.”

“Thì ra Giang Mạc Viễn cậu mà cũng có thời điểm sợ như vậy ư?” Ben chỉ vào anh cười nói.

Giang Mạc Viễn cũng thản nhiên cười, “Chỉ sợ một lúc sơ ý lại hối hận ngàn năm thôi.”

“Tên tiểu tử này, cậu hợp tác cùng Cao Thịnh là có nguyên nhân gì?” Ben nói thẳng ý đồ đến đây, “Mạc Viễn, lấy bản lĩnh của cậu thì chỉ lấy một ít lợi nhuận như vậy thì thật đáng tiếc, kỳ thật cậu có thể nhận được nhiều hơn thế, không phải tôi nói cậu, nhưng món hàng này có cái gì để cậu bận tâm nhiều đâu? Cho dù có lời thì bất quá cũng là hơn một căn nhà thôi mà.”

“Tên tiểu tử Cao Quý là người thừa kế duy nhất của Cao Thịnh, lại điển hình là kẻ ăn chơi trác táng, hắn chỉ muốn cha hắn nghỉ hắn

không phải là kẻ bất tài, tôi xin nói ra ý kiến của tôi một chút, cho dù hạng mục này có thể sinh lời hay không, xảy ra vấn đề đã có tên gốc kia chịu trách nhiệm, thì tôi nghĩ nó cũng không có quá nhiều phiêu lưu.”

“Cậu như vậy là không được rồi, loại hạng mục này làm gì có gì đâu? Mạc Viễn nghe lời khuyên của tôi, ổn định ở bên cạnh giúp tôi, cổ phần của cậu ở Tiêu Duy không phải là không có, nếu cậu chê ít tôi có thể giúp cậu....tăng lên, Đức Mã hiện tại đã bị cậu chèn ép đến không thở nổi, hạng mục gì chúng ta cũng có thể lấy được, đây là tính chất siêu lợi nhuận, chả lẽ một chút cậu cũng không động tâm sao?”

Giang Mạc Viễn vẫn trầm tĩnh nghe, đợi ông ta nói xong liền khẽ cười, “Ben, tục ngữ nói đúng, người càng có gan lớn thì càng có thể kiếm được nhiều tiền, có thể hai năm nay tôi càng ngày càng không có gan đến vậy, nhưng thật ra tình nguyện làm một ít hạng mục nhỏ để tiêu khiển, tuy rằng lợi nhuận không quá lớn, nhưng ít ra không phải mạo hiểm quá nhiều.”

“Cậu nói vậy là không đúng rồi, cậu đường đường là con trai của Giang Phong, cha cậu còn không nói mình già sao cậu mới thế mà đã suy nghĩ già nua thế chứ?” Ben thường trà, “Mặc kệ như thế nào, tôi cũng đều đem lợi nhuận chia sẻ với cậu.”

Giang Mạc Viễn lại lắc đầu cười cười, “Vừa rồi ông cũng thấy, tôi ngồi lên ngựa còn phải trang bị cẩn thận, thu phục Ngân Hà thiếu chút nữa đã khiến tôi chết khiếp rồi, loại hạng mục thao túng sản nghiệp với tôi mà nói càng ngày càng không thích hợp.”

Ben nói như thế nào anh cũng không chấp nhận, bất đắc dĩ thở dài, đành vòng vo, “Cậu đấy, hiện tại không thấy vợ cậu khí thế phùng phùng sao, tôi nghe cô ấy đã giành được hạng mục tuyên truyền của

Cao Thịnh, nhìn ý chí chiến đấu của cô ấy đấy, lại nhìn lại cậu xem.” Ông ta tặc tặc hai tiếng, thử tính hỏi một câu, “Mạc Viễn, vợ chồng các cậu thật đúng là ngày càng càng hay đấy, cậu thì có ý đập đổ Cao Quý, vợ cậu hiện tại ngược lại lại đi giúp tên tiểu tử Cao Quý kia, đây gọi là phu xướng phụ tùy sao?”

“Cô ấy không biết rõ chuyện của tôi.” Giang Mạc Viễn thản nhiên cười, uống ngụm trà rồi bổ sung, “Cho nên cô ấy làm gì tôi cũng không can thiệp.”

Ben nghe vậy lại có chút dăm chiêu, đảo mắt lại nói lời sâu sắc, “Mạc Viễn, đừng nói tôi không nhắc nhở cậu, dạo này cậu với Sa Lâm đi lại quá thân mật, cậu là người đã có vợ, lấy vợ về là để yêu thương, cậu muốn học tôi trái ôm phải ấp? Tôi nói với cậu, loại này tư vị cũng không khá hơn gì đâu.”

Giang Mạc Viễn ngả người ra sau một chút, tay cầm chén trà, khoe mắt đuôi lông mày hiện lên ý cười ôn hòa, “Đàn ông kỳ thật đều giống nhau cả thôi, không chiếm được là tốt nhất. Lấy vợ về là để yêu thương, nhưng thời gian dài quá cũng nhạt phai, vợ trở thành vật trang trí, tôi ở bên người tình cũ tìm lại chút cảm xúc mãnh liệt không có gì sai chứ?”

“Ha ha, tên tiểu tử này — —” Ben chỉ vào anh rồi cười to, “Rốt cục thì cậu cũng đem tâm sự trong lòng nói ra, tôi thấy cậu bên Sa Lâm không được minh bạch, bất quá tôi có thể lý giải tâm tình của cậu, chỉ có một người phụ nữ thật sự rất chán, thôi, tôi xem như đã quá quan tâm cậu rồi, cậu đúng thật là có điểm phúc đấy.”

Giang Mạc Viễn uống trà, cười mà không nói.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, lại tán gẫu trở về chuyên ngựa đưa, cuối cùng Ben liếc mắt một chút rồi rời khỏi. Giang Mạc Viễn

không lập tức rời đi, ra phòng nghỉ, nhân viên công tác lập tức tiến lên cung kính hỏi, “Giang tiên sinh, bộ đồ cưới ngựa kia của anh còn cần nữa không?”

“Không cần.” Anh thản nhiên buông một câu, tiếng nói lạnh thấu xương.

“Vâng, tôi hiểu.” Nhân viên công tác gật đầu, anh ta được phân công phụ trách Ngân Hà, sau Ngân Hà được Giang Mạc Viễn mua về liền theo phục vụ Giang Mạc Viễn, tính tình Ngân Hà quả thực rất khó thu phục, nhưng kỳ lạ là nó lại được Giang Mạc Viễn thuần hóa, mà lâu như vậy, mỗi lần Giang Mạc Viễn tới đây cưới ngựa đều không mặc đồng phục, kỳ quái hôm nay lại mặc.

Giang Mạc Viễn nhìn nhân viên công tác đưa Ngân Hà đi, ánh mặt trời hạ xuống, bộ lông Ngân Hà lóe ra ánh sáng dị thường, ngựa đưa vẫn là ngựa đưa, chuẩn bị vào cuộc đua rồi.

Quyển 7 - Chương 39: Vận mệnh do chính mình nắm giữ

Chuyện đầu tiên sau khi ký được hợp đồng giành quyền quảng bá Phỉ Tư Mạch mà Trang Noãn Thần làm chính là vội vã chạy về tìm Phương Trình, Phương Trình lúc đó đang họp ở bên ngoài, từ điện thoại truyền lại có thể cảm giác được sự căng thẳng của cuộc họp, sau khi nghe tin đã ký hợp đồng được Phỉ Tư Mạch thì anh dừng lại một chút, sau hồi lâu mới bảo cô chờ anh ở Vạn Tuyên, anh có chuyện quan trọng muốn nói với cô.

Trang Noãn Thần ở phòng họp chờ cả buổi chiều, bởi vì đã ký được hợp đồng Phỉ Tư Mạch cũng đồng nghĩa với việc từ nay về sau Vạn Tuyên chính thức phân chia thị trường quảng bá, công việc khá là nặng, cô lại tiến hành lên lịch và phân công nhân viên, còn lại thời gian rảnh rỗi cô lại nghĩ đến việc tuyển thêm người, tiếp nhận dự án Phỉ Tư Mạch thì nhân lực chỉ có mấy người bọn cô sẽ không đủ, từ mục đóng gói đến in logo và quảng cáo, thậm chí đến mục chế tác bên trong cũng cần có người phụ trách, cô cứ lên kế hoạch trước chỉ chờ Phương Trình về ký duyệt là xong.

Đợi cho đến hơn 8h tối vẫn chưa thấy bóng Phương Trình đâu, nhân viên đều đã lục đục ra về, Ngải Niệm thu dọn xong đi lên chần chờ hỏi, “Hôm nay Phương tổng sẽ tới sao?”

“Nói đang đi ở trên đường tới đây.” Trang Noãn Thần dừng động tác đánh máy, nhìn thoáng qua đồng hồ, “Cậu mau về đi, bây giờ cậu làm mẹ rồi, không thể khiến em bé khát sữa được.”

“Ôi trời.” Tất nhiên Ngải Niệm nhớ con rồi, nghĩ nghĩ, “Thôi mình về

trước, cậu đừng về muộn quá.”

Trang Noãn Thần gật gật đầu, Ngải Niệm dặn thêm mấy câu sau liền rời khỏi công ty.

Lại đợi thêm hơn nửa tiếng nữa, mọi việc Trang Noãn Thần đều đã làm xong, thực sự rất muốn gọi điện cho Phương Trình giục anh ta, đúng lúc đó điện thoại trên bàn làm việc rung lên, cô tiếp đương nhiên là Phương Trình.

“Noãn Thần, tôi đang chờ cô ở quán cà phê dưới lầu, cô xuống đây gặp tôi đi.”

Có ông chủ nào lại thà đến quán cà phê dưới lầu hơn là vào văn phòng của công ty mình chứ? Chắc chỉ có một mình Phương Trình mà thôi. Chờ đến khi Trang Noãn Thần đến được quán cà phê, đi vào trong, giữa rất nhiều người cô có thể nhanh chóng thấy Phương Trình đang ngồi khoanh tay đặt trên bàn ở một cái bàn trong góc, đầu cúi xuống không nhìn thấy vẻ mặt anh ta, chỉ có thể thấy được hương cà phê bốc lên lượn lờ trên mái tóc hỗn độn của anh ta.

Trông anh ta chán đời hoàn toàn không giống với dáng vẻ ông chủ của một công ty có tên trên sàn chứng khoán.

Trang Noãn Thần dừng bước, màn này đâm vào não cô đau âm ỉ, cô thực sự ước rằng mình không biết anh ta, sao anh ta có thể biến mình thành bộ dáng này được? Thở dài vẫn phải tiến lên, ngồi xuống đối diện không nói tiếng nào nhìn anh ta.

Phương Trình nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu, thấy cô đã đến liền yếu ớt nói một câu, “Cô tự gọi đồ uống đi.”

“Khi tôi đợi anh đã uống không dưới 5 cốc nước rồi.” Trang Noãn

Thần bỏ túi xách sang một bên, lại nhìn chăm chú anh ta, “Phương Trình anh bị người ta cướp của hay thua bạc hả? Sao lại có bộ dáng này?”

“Tôi bây giờ chỉ hận không thể bị người ta hành hung, ít nhất còn có thể lấy được tiền bảo hiểm.” Phương Trình dùng tay xoa mặt thật mạnh.

“Gì?”

“À, ban nãy cô nói trong điện thoại là đã ký được hợp đồng Phỉ Tư Mạch.”

“A đúng rồi, đây là hợp đồng hôm nay luật sư của anh uỷ quyền đã thảo.” Trang Noãn Thần vội vàng lấy hợp đồng từ trong túi xách ra, lại đưa thêm cho anh ta một tập tài liệu nữa, “Còn đây là kế hoạch tuyển dụng tôi làm lúc chờ anh, khi Phỉ Tư Mạch đi vào hoạt động, chúng ta ...”

“Noãn Thần...” Bất ngờ Phương Trình chặn lời cô, giơ tay cào đầu, mái tóc vốn đã rối nay càng thêm rối.

Trang Noãn Thần dừng lời.

Anh ta cũng không xem hợp đồng, mà nhìn thẳng vào cô gần từng chữ nói: “Tôi nghĩ cô nên đi sang bên Cao Thịnh giải thích với họ, đơn hàng Phỉ Tư Mạch chúng ta làm không được.”

“Cái gì?” Cô thiếu chút nữa thét chói tai, “Sao lại bảo chúng ta làm không được?”

“Noãn Thần tôi đã đàm phán bán Vạn Tuyên, bởi vì hiện tại tôi cần tiền gấp.” Phương Trình khó khăn nói.

Trang Noãn Thần vừa nghe được liền có cảm giác muốn nổi điên, hai từ ‘khiếp sợ’ không đủ để hình dung tâm tình lúc này của cô, “Anh bán Vạn Tuyên rồi sao?”

“Phải.....”

“Phương Trình, rõ ràng anh hứa với tôi sẽ cho tôi thời gian!”

“Nhưng tôi thực sự không đợi được nữa, tình hình của Liên Mỹ cô cũng biết rồi đấy, đừng nói Vạn Tuyên, sản nghiệp trong nước của Liên Mỹ tôi cũng phải buông tay.” Phương Trình buồn rầu lắc đầu, “Oán liền oán lúc trước tôi quá nóng vội đưa công ty lên sàn chứng khoán, hiện tại thì hay rồi, khủng hoảng tài chính toàn cầu, Đức Mã và Tiêu Duy cạnh tranh sút đầu mề trán cũng khiến không ít tôm tép bị liên lụy, người ngoài nhìn vào thấy Liên Mỹ lên sàn thì tưởng là mạnh, nhưng thực tế so với Tiêu Duy Quốc Tế và Đức Mã thì là cái gì chứ? Bây giờ tôi mới thực sự hiểu được, tập đoàn mới lên sàn chẳng khác gì rơi vào hồ cá sấu, cô cứ nghĩ mình là cá sấu nên nhảy vào, nhưng không nghĩ rằng trong hồ cá sấu to hơn cô tưởng tượng nhiều, chỉ chực ăn thịt cô thôi. Đây chính là bài học xương máu mà xã hội này dạy tôi.”

Lại là Đức Mã cùng Tiêu Duy.

Trang Noãn Thần nghe thấy đầu liền ong lên, nhưng chủ yếu là nóng vội, Phỉ Tư Mạch là hạng mục cô tốn bao nhiêu công sức mới giành được, sao lại nói thôi liền thôi được? Còn nữa, Cao thịnh xuất phát từ tín nhiệm mới chọn cô, lựa chọn Vạn Tuyên, cô cầm được hợp đồng rồi lại huỷ, chuyện này sao mà làm được? Cô làm việc bao năm nay cũng chưa từng làm chuyện đáng phỉ nhổ này.

“Phương Trình, anh phải lấp đầy lỗ hổng tài chính của Liên Mỹ tôi

hiếu, nhưng Vạn Tuyên so với Liên Mỹ chỉ là chim sẻ, ngay cả ấ
bụng cũng không thể, cho dù anh bán Vạn Tuyên thì cũng có giải
quyết được gì đâu? Còn không phải vẫn không cứu được Liên Mỹ
sao? Anh không thể nghĩ cách khác sao? Hiện giờ chính là lúc đi lên
của Vạn Tuyên, một khi bị thương sẽ hoàn toàn bị huỷ.”

“Noãn Thần, tôi nói thật với cô, hiện tại tôi đang chuyển giao công
việc trong nước của Liên Mỹ, tiền bán Vạn Tuyên không phải dùng để
bổ sung vào kho, mà là tôi tính lấy tiền để ra nước ngoài, mấy năm
nay vì sự nghiệp tôi đã bỏ mặc vợ con ở nước ngoài, mỗi lần gọi
điện họ đều nén giận, mấy năm nay tôi cũng mệt rồi, cũng muốn nghỉ
ngơi một chút.” Phương Trình ăn ngay nói thật.

Trang Noãn Thần áp chế ngạc nhiên trong lòng, khẽ thở dài, lời
Phương Trình nói không phải cô không hiểu, hơn nữa cô cũng có thể
nhìn ra được Phương Trình lộ ra vẻ mệt mỏi, không khỏi nhớ tới câu
nói đánh giá của Giang Mặc Viễn, ‘công ty nhỏ dễ đến dễ đi.’. Anh là
tay lão luyện trong làng cổ phiếu, chắc chắn anh đã nhận ra vấn đề
còn tồn tại của Liên Mỹ.

Chính là kết quả này lại liên luy đến Vạn Tuyên sao? Tuy nói không
phải một tay cô gây dựng Vạn Tuyên ngay từ đầu, nhưng từ ngày
bước vào công ty cô đã hạ quyết tâm, coi công việc như của mình,
ngay cả Phương Trình cũng không tận tâm hết sức như cô, Vạn
Tuyên đến ngày hôm nay đều do cô vất vả mới có được, sao có thể
trơ mắt nhìn nó bị bán lấy tiền được?

Công ty đổi chủ, rất nhiều thay đổi, tương lai Vạn Tuyên sau này thế
nào ai cũng không dám cam đoan.

Tâm huyết của cô đều uổng phí như vậy sao?

“Tuy rằng tôi không tán thành quyết định của anh, nhưng tôi có thể

hiếu, chẳng qua ...” mắt cô nhuốm đầy bất đắc dĩ, khuôn mặt tràn đầy nuối tiếc, trông có vẻ rất cô đơn, “Cảm thấy rất đáng tiếc.”

Ông chủ vẫn là anh ta, anh ta muốn quyết định vận mệnh của Vạn Tuyên thế nào cô không có quyền can thiệp.

Phương Trình nhấp một ngụm cà phê, ngẩng đầu nhìn cô có chút dăm chiêu, sau một lúc lâu chần chờ mới nói ra vài chữ, “Có lẽ..... Cô có thể mua lại Vạn Tuyên.”

Như tiếng sét ngang tai khiến Trang Noãn Thần trở tay không kịp, hơn nửa ngày mới chỉ vào chính mình, “Anh nói Tôi sao?” cô chưa từng nghĩ mình sẽ trở thành bà chủ.

“Đúng vậy, chính cô.” Về mặt Phương Trình rất thật, “Nói thật, Vạn Tuyên ngay từ đầu tôi đã không tận tâm, nhưng từ ngày cô đến thì lại bỏ ra hết tâm huyết, hôm nay cô lại ký thành công Phi Tư Mạch, cho thấy cô có đủ năng lực dẫn dắt Vạn Tuyên đi lên. Tuy nói tôi là ông chủ của Vạn Tuyên, nhưng chưa làm được gì đã bán nó đi, loại chuyện này thực sự phải xin lỗi cô, đây cũng chính là nguyên nhân tôi không dám lên lần.”

“Tôi không làm được.....”

“Kỳ thật giá bán Vạn Tuyên không quá cao, cô vừa mới ký được Phi Tư Mạch, nếu có thể ứng trước phí hoạt động thì cũng thiếu không nhiều đâu, Noãn Thần, tôi biết chồng cô chính là Giang Mạc Viễn, cô không có tiền, chồng cô có thể giúp cô mà?”

Về mặt Trang Noãn Thần đầy xấu hổ, khẽ nói, “Từ khi nào thì anh biết chuyện này vậy?”

“Khi thông báo tuyển dụng, tôi phải biết hoàn cảnh gia đình của nhân

viên chứ, hưởng chi là vị trí quan trọng như vậy? Hơn nữa Tiêu Duy ảnh hưởng đến không ít công ty nhỏ, tôi phải biết được người trùm đứng phía sau là ai, bối cảnh của họ ra sao chứ. Khi anh ta kết hôn cũng không phải bí mật, cho nên muốn điều tra người bên cạnh anh ta không phải chuyện khó gì.”

Trang Noãn Thần cười gượng gạo, cảm giác bị người ta vạch trần thật tồi tệ.

“Nhưng cô đừng hiểu lầm, tôi thực sự coi trọng năng lực làm việc của cô, chuyện này với vị trí vợ ông lớn của cô không có liên hệ gì.” Thấy vẻ mặt cô khác thường anh ta liền vội vàng giải thích, “Lần này là tôi bị tổng bộ Đức Mã cùng Giang Mạc Viễn đánh cho hai đòn chí mạng, không có cách nào để bảo vệ mình cả. Noãn Thần, tôi cảm thấy cô là người thực sự yêu công việc, Vạn Tuyên là tâm huyết của cô, tôi bán cho ai cũng tiếc cả, cô đã có năng lực sao không tự mình chèo chống nó? Tuy nói sự nghiệp của tôi hiện tại rối tinh rối mù, nhưng con mắt của tôi vẫn rất chuẩn, cô tuyệt đối có thể thành đại sự, bởi vì cô yên lặng mà ẩn nhẫn, ở xã hội cạnh tranh ngày nay, người có thể kiên nhẫn mà làm việc rất ít, may mắn cô chính là người như vậy, không khoa trương như kẻ khác, cũng có thể kiên trì đến cùng. Vạn Tuyên thực sự cần cô.

Lời của anh ta đi vào lòng cô, nghĩ thật lâu cô mới khẽ nói: “Tôi thực sự làm được sao?”

“Bỏ chữ ‘sao đi’, cô thực sự làm được.” Phương Trình vỗ vỗ tay cô, “Nếu cô tiếp nhận công ty tôi sẽ rất yên tâm, đương nhiên không phải vì tôi lo ngại vấn đề tài chính, cô có thể trả tôi một ít trước, còn lại sau này trả cũng được, tôi rất tin nhân cách của cô không bao giờ có chuyện cô lừa đảo cả.”

“Từ từ ——” Trang Noãn Thần hoảng sợ nhìn anh ta, “Anh thực sự

cứ vậy mà đưa Vạn Tuyên cho tôi sao?” chuyện này cứ thế mà định rồi? Tại một đêm bình thường không thể bình thường hơn, tại quán cà phê bình thường không thể bình thường hơn này sao? Cô và anh ta ngồi đối diện chưa đến nửa tiếng, cô đã nhanh chóng thành bà chủ vậy sao?

Phương Trình khẽ cười, “Không phải cho cô, cô thiếu chữ bán. Tôi bán lấy tiền.”

“Tôi biết.....” Nhưng chuyện này cũng phát triển quá nhanh chóng, cô có chút khó mà tiếp nhận được.

“Cô đã không thể buông Phỉ Tư Mạch, vậy tiếp tục làm, về sau Vạn Tuyên đều do cô làm chủ, không phải tốt sao?”

Lòng cô bắt đầu nghĩ về ngày nào đó.

“Tôi sẽ cho cô thời gian suy nghĩ, nhưng đừng lâu quá, vì tất cả thủ tục của tôi cuối tuần đều phải xong, cô có quyết định thế nào liền nói cho tôi biết, tôi cũng có thể trả lời phía bên kia. Đương nhiên tôi không ép cô, chính là cảm thấy cô rất hợp thôi.” Phương Trình nặng nề mà thở dài, nhìn cô nói từ đáy lòng.

Trang Noãn Thần khẽ gật đầu, “Được tôi sẽ suy nghĩ kỹ.”

— —

“Sao? Công ty bị động đất à?” trong phòng họp, Trịnh Diệu Linh và Vương Tranh trăm miệng một lời hét lên, mấy người còn lại cũng im lặng ngồi nhìn nhau.

Trang Noãn Thần uống một ngụm cà phê, ánh mắt rất bình tĩnh đảo qua từng người đang ngồi ở đây, chậm rãi nói, “Phải.”

Lời Phương Trình nói đã động đến tâm tư của cô, nhưng từ nhỏ đến lớn cô chưa từng nghĩ sẽ tự mình gây dựng sự nghiệp, chớ nên chuyện này với cô mà nói là một thử thách rất lớn, trong lòng cô rất mong chờ nhưng mặt khác cũng sợ mình làm không tốt.

Cân nhắc đến cân nhắc đi cuối cùng cô gọi điện thoại cho Trình Thiếu Tiên, Trình Thiếu Tiên sau khi nghe xong hai lời như một nói: nhất định phải mua được Vạn Tuyên, có thể tự mình làm chủ thì việc gì phải làm công cho người khác? Hơn nữa chủ động nói với cô, nếu là tài chính có vấn đề thì anh ta sẽ hỗ trợ.

Tài chính, Trang Noãn Thần chưa từng nghĩ tới sẽ dùng tiền của Trình Thiếu Tiên, Đức Mã và Tiêu Duy cạnh tranh thế nào cô không phải không biết, tổng bộ Đức Mã không thể cho là lạc quan, cô không muốn Trình Thiếu Tiên phải thêm rắc rối. Cô cũng không nghĩ tới mở miệng lấy tiền của Giang Mạc Viễn, cô biết số tiền này đối với anh không là gì, nhưng là, mối quan hệ giữa hai người bọn họ hiện giờ không tiện để cô làm vậy.

Hơn nữa Giang Mạc Viễn rất nhiều tối nay đã không trở về nhà, lòng của cô đã sớm từ bắt đầu là hoảng loạn cho tới bây giờ là bình tĩnh, có lẽ, anh đang ở cùng Sa Lâm thiên miên trắng đêm đi. Chỉ có điều chưa trực tiếp bày ra trước mặt cô thôi, cô còn có cái gì để chờ mong nữa?

Cứ như vậy, trải qua một đêm không ngủ, ngày hôm sau thừa dịp mọi người mới vào làm chưa bắt đầu công việc cô liền mở cuộc họp, nhân viên mới không được vào họp, cô gọi tới tất cả đều nhân viên cũ của Vạn Tuyên. Trước mặt là Trịnh Diệu Linh và thư ký soạn thảo bộ phận quan hệ xã hội Hoàng Đan Đan, Vương Tranh quản lý hoạt động, môi giới quản lý Phương Tiểu Bình, Thi Lỗi ban hoạt động chấp hành, thậm chí ngay cả chị Phương cũng bị gọi tới, cả Ngải Niệm và

Trang Noãn Thần tổng cộng tám người.

Đợi mọi người đông đủ xong, Trang Noãn Thần đem ý kiến của Phương Trình nói với tất cả, công ty dù sao cũng gặp phải vận mệnh sắp phải đổi chủ, tất cả mọi người là công thần nguyên lão, có quyền biết chuyện gì sắp xảy ra.

Chị Phương là người không chịu ngồi yên, nghe cô nói xong là người đầu tiên mở miệng, tay vẫn cầm khăn lau lau bàn, vừa nói vừa chà lau bàn, “Tôi thấy Trang tổng giám làm được đó, nói thật, từ ngày tới công ty đến giờ tôi cũng chưa nhớ rõ mặt của Phương Trình, anh ta thật không xứng làm ông chủ, Vạn Tuyên không có cô sẽ có ngày hôm nay sao? Cô làm bà chủ tôi tán thành đầu tiên.”

“Chúng tôi cũng tán thành!” Những người khác đều tỏ vẻ rất ủng hộ.

Trang Noãn Thần nhìn mọi người, trong lúc nhất thời thở ra một hơi, đột nhiên nhớ tới tiểu thuyết của Kim Dung, có lẽ bang hội gọi là Cái Bang gì đó cũng ồn ào thế này, không khỏi cười khổ. Ngải Niệm một mực suy nghĩ, không ồn ào như bọn họ.

“Ngải Niệm, ý kiến của cậu thế nào?” Thấy cô bạn mãi vẫn không tỏ thái độ, Trang Noãn Thần nhin không được hỏi.

Ngải Niệm nghiêm túc nhìn vào mắt cô, vẻ mặt chút suy tư, “Mọi người nói không phải không có lý, kỳ thật Vạn Tuyên giao cho cậu tới làm là lựa chọn sáng suốt nhất, chính là.....” Cô chần chờ một chút.

Trang Noãn Thần nhẫn nại chờ cô nói tiếp, những người khác cũng đồng thời nhìn về phía Ngải Niệm.

Ngải Niệm mím môi, như là đang quyết định chuyện đại sự, sau một lúc lâu mới tiếp tục mở miệng, “Noãn Thần, cậu chính là lựa chọn lý

tưởng nhất, ý mình là nếu cậu cần người hợp tác có thể nghĩ đến mình.”

“Ngải Niệm?” Trang Noãn Thần sững sốt.

“Mình cũng muốn đầu tư tiền vào Vạn Tuyên, trở thành cổ đông của Vạn Tuyên.” Ngải Niệm kéo tay cô, “Đương nhiên, nếu là cậu cần.”

“Cần, mình đương nhiên cần, nhưng mà Ngải Niệm, mua Vạn Tuyên không phải một số tiền nhỏ.”

“Noãn Thần, mình đầu tư tiền vào với mục đích rất đơn giản, chính là hy vọng có thể kiếm tiền, mình không muốn làm nữ cường gì cả, nhưng thật sự muốn làm, mình cuối cùng không thể cứ trông chờ vào cậu mãi được phải không? Mình phải cố gắng kiếm tiền nuôi con nữa mà. Mình có thể bán nhà, còn có tiền phí ly hôn Lục Quân đưa, hơn nữa mình cũng có tiền để dành, tuy không nhiều lắm nhưng ít ra cũng có thể giúp cậu chia sẻ một ít.” Ngải Niệm chân thành nói.

Trang Noãn Thần vừa nghe liền vội vàng lắc đầu, “Đừng, đừng, sao cậu có thể bán nhà được?”

“Kỳ thật căn nhà kia đời này mình không muốn về ở nữa, bán đi còn có giá trị. Noãn Thần, trước đây mình luôn nghĩ con người cố gắng an ổn là được, không cần nhiều tiền làm gì chỉ cần vui vẻ là xong, chờ đến khi quay đầu lại mới thấy vui vẻ không lưu giữ được, suýt nữa còn mất đi cả ý nghĩa cuộc sống. Trước đây mình có thể rút đầu mà sống, nhưng bây giờ mình tuyệt đối sẽ không, bởi vì mình còn có con, có vướng bận, mình phải chăm sóc cha mẹ, giúp cha mẹ an dưỡng tuổi già. Nếu bên cạnh mình đã không có đàn ông giúp mình gánh vác các trách nhiệm đó, vậy thì mình phải gánh trách nhiệm này thôi, đến bây giờ mình mới chính thức hiểu được, phụ nữ đánh mất gì cũng được nhưng không thể đánh mất tự do, bởi vì mất tự do là

đánh mất tôn nghiêm, vì con vì cha mẹ, mình phải coi trọng tự do và tôn nghiêm của mình.”

Mắt Trang Noãn Thần có chút ươn ướt, nắm chặt tay cô, không nói lên lời.

“Noãn Thần, mình muốn cùng cố gắng với cậu, cùng nhau đưa Vạn Tuyên đi lên, mình muốn cho những kẻ đã tổn thương mình phải mở mắt nhìn xem mình sống tốt thế nào.” Ngải Niệm nhìn cô, đầy xúc động.

Trang Noãn Thần gật mạnh đầu, lòng trăm mối cảm xúc.

“Trang tổng giám, tuy rằng tôi không nhiều tiền lắm, nhưng bình thường tiết kiệm cũng được một ít, tôi sẽ hỏi ba mẹ để xin thêm một ít, cô xem coi có được không?” Phương Tiểu Bình cũng bị cảm động, lập tức mở miệng.

Trang Noãn Thần nhìn cô ấy khế giật mình, “Cô tin tôi vậy sao?”

“Đúng, hơn nữa còn tin tưởng thực lực của mọi người, chỉ cần mọi người đồng tâm dù vấn đề khó đến mấy cũng sẽ chỉ là tạm thời thôi.” Phương Tiểu Bình dùng sức gật đầu, lại nhìn về phía những người khác, “Tôi không biết mọi người nghĩ sao, tôi quyết định gia nhập cổ đông, cũng muốn trở thành những cổ đông đầu tiên của Vạn Tuyên.”

Trang Noãn Thần cũng không biết nói gì chỉ có thể nói là vô cùng cảm động.

Thi Lỗi ở bên lười biếng nói, “Còn có tôi, tôi cũng có thể, tôi có thể chi ra 10 vạn.” Nói đến đây liền thở dài, “Trang tổng giám, tôi có tư cách gia nhập cổ đông không?”

Trang Noãn Thần nhin không được nở nụ cười, gật gật đầu.

“Tôi không nhu nhược giống mấy nha đầu các cô, tôi là tính nghiệp lớn, tiền lấy vợ sau này tất cả đều trông vào Vạn tuyên.” Thi Lỗi ngồi thẳng người, tựa như ngày đi học làm lớp trưởng mà “Điều vô dương oai”.

Bộ dáng của anh ta khiến mọi người không thể nhìn được.

Vương Tranh cầu xin tha thiết, “Anh ít nhất còn có thể xuất ra mười vạn, tôi là điển hình kẻ độc thân, đừng nói mười vạn, hiện tại ngay cả 1 vạn tôi cũng khó, làm sao bây giờ a? Kỳ thật tôi cũng rất muốn trở thành cổ đông của Vạn Tuyên.”

“Đúng vậy, còn có tôi nữa.” Hoàng Đan Đan bĩu môi.

Chị Phương ném khăn lau lên bàn, “Trang tổng giám, cô nói coi tôi có thể giúp gì không? Làm cổ đông của Vạn Tuyên tôi thực sự không có tư cách, nhưng chuyện khác tôi có thể giúp được.”

Lòng Trang Noãn Thần ấm áp, sự nhiệt tình của mọi người khơi dậy ngọn lửa trong cô, đột nhiên cô cảm nhận được trọng trách chân chính của mình, cũng chưa bao giờ cô tự tin như lúc này, gật đầu thật mạnh, “Có tài chính thì đầu tư tài chính, không có tài chính có thể đầu tư kỹ thuật, mọi người không rời Vạn Tuyên, Vạn Tuyên cũng sẽ không bỏ mọi người, từ hôm nay trở đi, chúng ta tám người sẽ cùng ngồi trên một con thuyền, tất cả đều cùng cố gắng.”

Đập mạnh lên bàn, thể hiện quyết tâm, một câu đã quyết định vận mệnh tương lai của Vạn Tuyên, đồng thời cũng chính là tương lai vận mệnh của tám người.

..... Hết Quyển 7.....

Quyển 8 - Chương 1: Lại một mùa thu

Ngải Niệm dứt khoát bán căn nhà ở quê, hơn nữa cộng thêm tiền tích góp mấy năm nay, tuy số tiền có thể bỏ ra không nhiều lắm, nhưng ít nhiều giảm bớt gánh nặng hùn vốn cho Trang Noãn Thần. Hôm sau khi họp xong với nhóm cổ đông của công ty, cô liền nói chuyện với Phương Trình, nói với anh cô định tiếp nhận Vạn Tuyên, Phương Trình trái lại thấy nhẹ nhõm, đối với Vạn Tuyên, tuy rằng anh không thể tận nghĩa vụ ông chủ nhưng không muốn nhìn thấy công ty con của mình bị hủy hoại, Trang Noãn Thần có thể tiếp nhận Vạn Tuyên anh càng thấy yên tâm hơn.

Sau khi quyết định xong, người Trang Noãn Thần đầu tiên nghĩ đến chính là Cao Quý, cô biết làm vậy có chút không hợp, nhưng vẫn là hy vọng Cao Quý có thể bỏ ra một khoản tiền trước, cứ như vậy, một phần tiền kinh phí quảng cáo cộng thêm số tiền đầu tư của cổ đông đổ vào, góp mỗi chỗ một chút cũng đủ đưa cho Phương Trình.

Cao Quý luôn dễ bàn bạc, nhưng đối với yêu cầu đưa trước một khoản tiền của Trang Noãn Thần vẫn có chút khó khăn, đương nhiên, sở dĩ anh ta khó xử không phải là sợ quá mạo hiểm, mà là chính sách cưỡng chế của của ba anh ta- Cao Thịnh, trước mắt Cao Quý phụ trách Phi Tư Mạch là thật không giả, nhưng ông Cao chẳng qua cũng chỉ để cho anh rèn luyện, quyền tài chính không thể trao toàn quyền vào tay anh, ông Cao là người làm việc theo trình tự, cho nên Cao Quý cũng khó xử.

Trang Noãn Thần cũng hiểu làm vậy có chút làm khó anh, ngay lúc cô đang nghĩ có nên thế chấp nhà cô để vay tiền hay không, Cao

Quý lại đem chi phiếu đúng khoản tiền cô yêu cầu giao cho cô, truy hỏi thì mới biết số tiền này là tiền cá nhân của anh ta, Cao Quý nói rất rõ ràng, coi như là một phần kinh phí đưa trước cho cô. Kinh phí đến, Trang Noãn Thần đương nhiên ung dung nhận lấy, bởi vì số tiền này vốn chính là lấy của Vạn Tuyên.

Cuối cùng Cao Quý cười ha ha lôi kéo cô nói, Vạn Tuyên bất luận thế nào cũng phải chống đỡ tiếp tục, cho dù chỉ có thể chống đỡ một năm, cũng đừng làm cho Cao Thịnh bồi thường tiền là được. Trang Noãn Thần tức giận đến nổi suýt lấy túi xách đập đầu anh, quá coi thường cô rồi.

Cho dù cô không phải vì bản thân, cũng không thể phụ sự tin tưởng của Cao Quý dành cho cô, cho dù không cần vì Cao Quý cũng phải vì Ngải Niệm, cô ấy cực khổ thế nào mới có được số tiền này cũng không dễ dàng gì, cô ấy lại có thêm đứa con, làm vậy tương đương với rút củi dưới đáy nồi, chuyện này ba mẹ cô ấy cũng không thể hiểu nổi, thậm chí sau khi Lục Quân biết chuyện này còn chạy đến Bắc Kinh quấy rầy. Từ lúc ly hôn đến giờ, Lục Quân thật ra chạy đến Bắc Kinh rất nhiều lần, dưới sự khuyến khích của mẹ anh muốn đòi lại đứa con, nhưng Ngải Niệm đã hoàn toàn chết tâm với anh, mỗi lần vừa thấy anh đến liền mở miệng mắng chửi.

Cho nên đối với lần quấy rầy này của Lục Quân, Ngải Niệm chỉ cười lạnh, lại ít chế giễu anh hơn, chỉ bình tĩnh nói với anh một câu, chuyện này thì có liên quan chút xíu nào tới anh không?

Bởi vậy phải nói, đàn ông tuyệt đối đừng thử hủy diệt một chút chờ mong yêu thương cuối cùng của phụ nữ, một khi hoàn toàn bị hủy, lòng dạ phụ nữ sẽ cứng rắn như tảng đá dưới đáy biển, sẽ nhấn tâm đến cực điểm.

Ngải Niệm như thế, bởi vì Lục Quân đã tổn thương cô đến cực hạn.

Nhưng thực ra, Giang Mạc Viễn cũng đã thương tổn cô đến cực hạn rồi, nhưng mà Trang Noãn Thần lại không thể cắn răng nhẫn tâm được, cô đang chờ mong cái gì? Muốn chờ mong cái gì cũng không rõ nữa.

Sau khi bàn bạc với Phương Trình vài chi tiết là đã đến tối.

Không khí đầu tháng chín bắt đầu điểm chút hơi thu, tuy rằng ban ngày vẫn rất nóng, nhưng đến tối gió nhẹ thổi vào mặt vẫn khiến người ta khoan khoái. Tiếng ve trên cây cũng nhỏ đi rất nhiều, đèn đường sáng rực, nghệ hồng nhuộm đắm say mê.

Trang Noãn Thần lái xe thẳng về nhà, thời điểm đèn giao thông sắp chuyển xanh trước mắt đột nhiên bay qua một thứ, cô giật mình vội vàng giảm phanh, dòng khí hình thành lốc xoáy nhỏ, đợi khi chiếc lá lần nữa bị gió thổi che kính chắn gió, cô mới thở phào, hóa ra chỉ là lá cây.

Chiếc lá dính trên kính chắn gió có hơi vàng, là lá cây khô.

Trang Noãn Thần nhìn chằm chằm phiến lá kia hồi lâu, dần dần, lồng ngực dâng lên cơn đau, đưa đến cảm giác ngạt thở.

Nhanh như vậy, mùa thu đã đến rồi sao?

Thời gian như con thoi, sau khi không chút lưu tình gây ra những thương tổn rồi lặng lẽ biến mất. Có rất nhiều chuyện cô dường như đã sắp quên, chỉ nhớ rõ mùa thu không lâu trước đó, cô gặp lại Cố Mặc, ở thời điểm hoảng loạn nhất, Giang Mạc Viễn lại xuất hiện trước mặt cô.

Khóe môi Trang Noãn Thần bắt gặp mím cười khổ sở.

Là mới đây thôi mà? Nhìn thấy phiến lá ngả vàng kia mới đột nhiên phát hiện, thì ra đã là chuyện của một năm trước.

Những cảnh tượng cô từng trải qua vẫn như là của ngày hôm qua.

Lá đỏ ngập trời, cô đơn rơi rụng có chút lạnh lẽo.

Ánh đèn đường vàng nhạt ánh lên đôi giày da cao cấp của người đàn ông kia càng thêm sang quý, Giang Mạc Viễn xuất hiện ngay tại thời điểm cô bất lực nhất, anh đứng trước mặt cô, bóng dáng cao lớn bao phủ lấy cô.

Cô ngược lên nhìn anh, đáy mắt còn ánh lên nỗi đau chạy trốn Cố Mặc, nhưng cũng bị vẻ thâm thúy tận sâu trong đáy mắt Giang Mạc Viễn mê hoặc, mắt anh còn đen hơn cả bóng đêm, cùng ánh đèn đường vàng nhạt hình thành nên thứ ánh sáng khác thường, cảnh tượng đẹp đẽ kia như tranh châm biếm, dưới lá rụng bay nhẹ trong không trung càng tô điểm sắc thái châm biếm của tranh.

Chẳng bao lâu sau, sự ngỡ ngàng đó luôn xuất hiện trong đầu cô.

Khóe môi Giang Mạc Viễn khi đó luôn luôn lộ ra độ cung ôn nhu, lồng ngực anh luôn ấm áp vững chãi như vậy, nụ cười anh vĩnh viễn dịu dàng sẵn sóc như vậy, bàn tay anh vĩnh viễn rắn chắc mạnh mẽ như vậy.

Thậm chí, ở trong mơ cô cũng mơ thấy cảnh tượng đó.

Mơ anh cúi người, nhẹ nhàng nâng cầm cô lên, trong mắt anh là vẻ dịu dàng không chút che giấu, kể cả giọng nói cũng nhỏ nhẹ như vậy, khóe mắt đuôi mày lại luôn luôn có sức trấn an cô, bất tri bất giác nói với cô, “Anh ở bên em, đừng sợ.”

Chỉ là, đêm khuya nằm mộng, sau khi bừng tỉnh từ giấc mộng đó, bên cạnh lại trống trơn.

Lại thấy chút thu, cũng không phải là mùa thu năm ấy.

Gió thổi qua, phiến là kia bị thổi bay đi mất.

Kính chắn gió lần nữa lấy lại sạch sẽ, sạch sẽ đến độ như chưa từng phát sinh cái gì.

Trái tim Trang Noãn Thần đau một chút, không biết tại sao, lại đau đến ngạt thở...

Về đến nhà đã là chín rưỡi.

Phòng khách thật yên lặng.

Lúc Trang Noãn Thần mở cửa đi vào, chỉ có ánh sáng trắng theo tấm rèm thưa đối diện rọi vào, nhiệt độ bên trong hơi thấp, có lẽ là do bật điều hòa. Đèn ngay cửa bật sáng, đổi xong dép ở nhà, mới vừa bật đèn phòng khách liền không khống chế được kêu lên một tiếng sợ hãi.

“Á...” Kinh ngạc như thấy quỷ.

Đèn phòng khách chợt bật sáng dường như khiến người đàn ông ngồi trên sofa không vui, đưa tay che mắt, nhúu mày.

Trang Noãn Thần đứng giữa phòng khách, cô dưới ánh đèn như chú chim kinh hoàng chưa định, ngơ ngác nhìn Giang Mạc Viễn mất tích

mấy ngày không về nhà lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa lúc này lại khiến người ta giật mình.

Nắm chặt ngón tay, cô chắc là đã quen với cuộc sống thế này, quen với tình trạng mấy ngày anh không về nhà lại đột nhiên xuất hiện, thói quen kết hôn như không kết hôn này, cô có lẽ đã xem như là hiển nhiên, nhưng chỉ có như vậy, mỗi lần nhìn thấy anh, trái tim cô lại vô duyên vô cớ đập mạnh, rung động.

Loại vui sướng không tên này sau khi nhìn thấy bóng dáng anh lại lặng lẽ lan tràn, tuy rằng cô cố gắng tỏ vẻ hồ hững giả như không thấy cả ngàn lần, nhưng cũng chỉ hoài công, chỉ cần không gian này có hơi thở của anh, trái tim cô liền không có chỗ trốn.

Là sa đọa rồi sao?

Tuy rằng cô cố gắng kiềm chế, cũng tuy rằng tự nói với mình nhiều lần là anh đã gây ra thương tổn nhiều lắm cho cô.

Giang Mạc Viễn như là mấy ngày không nghỉ ngơi đầy đủ, thân hình cao lớn dựa vào sofa trông có vẻ mệt mỏi, loại mệt mỏi này lặng lẽ lan tràn lên đuôi mắt anh, chỉ là hơi nhúu mày lại thôi liền có thể nhìn ra được, Trang Noãn Thần vô thức cầm điều khiển chỉnh ánh sáng trong phòng tối lại một chút, rồi lại không nhìn được mà tự mắng mình: cái tay này đúng là hạ tiện.

Bên trong trở nên mờ mờ, tại buổi đêm yên tĩnh thế này, hình như cũng sẽ tự nhiên cảm thấy khác thường.

Dường như anh đã thích ứng với ánh sáng, mở mắt, hồi lâu mới tháo cà vạt ném sang một bên.

Trang Noãn Thần đặt túi sang một bên, nghĩ nghĩ rồi khẽ hỏi: “Chi

Hứa đâu?” Nãy giờ không thấy bóng dáng của chị.

Mấy ngày anh không ở nhà đều là chị Hứa ở nhà với cô.

“Con chị ấy bị sốt, anh để chị ấy về nhà chăm sóc con rồi.” Giang Mạc Viễn thản nhiên đáp, giơ tay xoa thái dương.

Cô không biết nên nói gì tiếp, chỉ có thể nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

Giang Mạc Viễn cũng không nói nữa, ánh sáng dịu nhẹ hắt lên sườn mặt anh, phác họa đường nét cương nghị, Trang Noãn Thần bất giác nhìn sườn mặt anh, cảm thấy mấy ngày không gặp, anh có vẻ gầy đi, đường nét khuôn mặt kia có vẻ càng thêm góc cạnh, chỉ là, một người hờ hững như anh, cô không thể đoán ra anh đang suy nghĩ gì.

Nhìn ra được anh rất mệt mỏi, ngẫm lại cũng không có gì lạ, người đề xướng làm Đức Mã lâm vào đường cùng, trong thời gian này tất nhiên là chiến đấu suốt đêm, làm ra thành tích như thế có thể không mệt sao? Chỉ là cô không hiểu, vì tranh đoạt thị trường này, anh đành xuống tay tàn nhẫn với Trình Thiếu Tiên luôn có quan hệ tốt với mình?

Xoay người đang chuẩn bị lên lầu, trong không khí bất giác vang lên tiếng nói của anh, bình tĩnh, ôn tồn...

“Còn thiếu bao nhiêu tiền?”

Trang Noãn Thần giật mình, quay đầu nhìn anh.

Anh không quay lại, vẫn dựa vào sofa như trước, lại có thể tự tin nghĩ cô có thể tự đi đến như vậy.

Cô đúng thật là tự đi đến, nhú mào hoài nghi, “Anh vừa mới nói gì?”

Giang Mạc Viễn lúc này mới giương mắt nhìn cô, chỉ chỉ vào chỗ kia, “Lấy cặp táp lại đây.”

Cô nghe theo, bởi vì muốn biết anh sẽ làm gì. Giang Mạc Viễn nhận lấy liền rút ra xấp chi phiếu, lại lấy ra một cây bút, ký tên mình xong liền đưa cho cô, “Cần bao nhiêu tiền thì tự viết ra là được.”

Hành vi của anh khiến cô càng thêm khó hiểu, nhìn thấy chữ ký rồng bay phượng múa của anh trên tấm chi phiếu, nhíu mày: “Em không hiểu ý anh cho lắm.”

Giang Mạc Viễn dựa vào sô pha, lát sau tao nhã khoát tay lên ghế, cả người nhìn qua thật phóng khoáng, tiếng nói trầm thấp như hương rượu tinh khiết khuếch tán trong không khí, “Không phải em muốn tiếp nhận Vạn Tuyên sao?”

Quyển 8 - Chương 2: Luôn có chờ mong

Trang Noãn Thần lúc này mới hiểu, lồng ngực dâng lên một cảm giác không tên, cảm giác này thật kỳ diệu, không kịp cân nhắc tí mảy may liền nhanh chóng lan tỏa, khiến người khác nắm bắt không được. Nhìn tấm chi phiếu trên bàn, hồi lâu sau cô mới lên tiếng, “Ừ, em chuẩn bị tiếp nhận Vạn Tuyên, nhưng tiền đã giải quyết xong rồi.”

“Giải quyết?” Giang Mạc Viễn hình như không đoán được, nhú mày, nhìn chăm chăm cô lát sau mới bất ngờ cười cười: “Trang Noãn Thần, hôm nay anh mới biết được em là người có tiền đấy.”

Trong nụ cười, lộ vẻ âm u rõ ràng, cô nhìn đã hiểu biểu hiện này của anh, lòng sáng như gương không định che giấu anh cái gì.

Khẽ thở dài, thản nhiên giải thích, “Cao Thịnh trước đó có dự định chi kinh phí cho nhánh quảng cáo, em lại lấy ra một phần tiền, hơn nữa Ngải Niệm cùng mấy cổ đông của công ty cũng bỏ tiền ra mà, xem như đủ rồi.” Cuối cùng lại bổ sung thêm một câu, “Chuyện Vạn Tuyên, anh biết rất rõ ràng mà.”

Giang Mạc Viễn nhìn chăm chăm cô, vẻ âm u bên môi dần thu lại, lát sau lạnh nhạt nói, “Thời buổi này, phụ nữ cũng muốn ra ngoài giành thiên hạ như đàn ông, thật đúng là yêu nghiệt lắm hành.” Anh không giải thích nhiều.

“Anh nói ai là yêu nghiệt?” Cô nhú mày trợn mắt với anh.

“Em, còn có Ngải Niệm.” Anh lại có thể không chút khách sáo.

Trang Noãn Thần hận đến suýt trừng mắt ra ngoài, sau lời nói vừa rồi của anh, bầu không khí có vẻ ‘hòa hợp’ không ít, căn môi dưới, cô vùng vằng, “Em ra ngoài làm việc thì có gì sai sao? Cả ngày ăn không ngồi rồi chẳng phải để cho đồ khốn là anh khi dễ ư?” Trong lòng cô ầm ứ, rõ ràng người sai là anh, anh dựa vào cái gì làm ra bộ dạng cao cao tại thượng chứ? Chuyện Sa Lâm thì bùng bít, anh còn đi đi về về xuất quỷ nhập thần, lần trước trong rạp chiếu phim anh đã ức hiếp cô thế nào đến giờ còn rõ ràng trước mắt, anh dựa vào cái gì mà cao giọng? Tối thiểu thì cô cũng chưa từng xuất hiện cùng Cố Mặc trong câu lạc bộ đêm.

Giang Mạc Viễn có lẽ không ngờ cô sẽ nói vậy, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Thấy anh không nói, cô cũng lười lên tiếng, lúc xoay người định đi, cánh tay lại bị Giang Mạc Viễn tóm lại.

Cổ tay cô bị bàn tay anh nắm chặt, chỉ cảm thấy lòng bàn tay anh, nóng hệt như chiếc bàn ủi tiến thẳng vào lòng cô.

“Nói ai là đồ khốn?” Giang Mạc Viễn như cười như không.

“Nói anh.” Lần này đến phiên cô nói thẳng.

“Xin lỗi đi.”

Gì...

Trang Noãn Thần nghĩ mình nghe nhầm, nhếch mày nhìn anh, xin lỗi á?

“Xin lỗi anh ngay.” Giang Mạc Viễn nặng nề lặp lại, bàn tay bắt lấy cổ

tay cô thoáng dùng sức.

“Tại sao em phải xin lỗi anh? Là anh nói em trước mà.” Trang Noãn Thần tay nắm thành quyền, tư thế điển hình có chết không mở miệng.

Giang Mạc Viễn uể oải cười cười, “Anh nghe rất rõ, nhất định không xin lỗi đúng không?”

“Có chết cũng không.”

“Được thôi.” Mối Giang Mạc Viễn chuyển thành cười nhẹ, bất ngờ thả cô ra.

Trang Noãn Thần thối lui từng bước, thấy anh làm như không có chuyện gì, lần nữa dựa vào sô pha thì thấy lạ, anh muốn làm gì?

Không biết làm sao, vẻ mặt bí hiểm của Giang Mạc Viễn, nhìn chăm chăm cô rồi thản nhiên cười, như thể sẽ không có hành động kế tiếp. Cô nhìn anh toàn thân có chút lạnh, không nói thêm gì, cầm túi xách rồi vội vàng lên lầu.

Anh trong phòng khách không đứng dậy, vẫn ngồi một chỗ không nhúc nhích, nhưng cặp mắt chim ưng này luôn nhìn chăm chăm bóng lưng cô.

Trang Noãn Thần cảm thấy hai luồng ánh nhìn nóng rực chạy dọc sống lưng, cách không khí vẫn cảm nhận rõ rệt đến vậy, lại nhin không được rùng mình, người đàn ông này hôm nay rất lạ.

Dứt khoát vọt vào phòng tắm rửa, sau khi vào phòng thay quần áo,

Trang Noãn Thần lại bị Giang Mạc Viễn dọa giật mình, anh lại có thể thay đồ ở nhà xong, trong tay đang cầm váy ngủ của cô.

“Váy ngủ của em.” Cô trùm khăn tắm, đi lên giặt lại áo ngủ của mình trong tay anh.

Giang Mạc Viễn thầm cười, không giận.

“Anh thay xong quần áo thì ra ngoài đi.” Cô lầm bầm.

Giang Mạc Viễn đứng thẳng lên, lại không thông báo gì mà bế xốc cô lên, cô sợ đến mức trừng mắt la oai oái, ngay sau đó anh ném thẳng cô xuống chiếc sofa trong phòng thay đồ, thân hình cao lớn đè lên, gắt gao nhốt cô trong ngực mình.

Khăn tắm trên người bị lỏng, khe rãnh xinh đẹp bị lồng ngực kiên cố của anh ép xuống như bột mì mềm dẻo.

“Giang Mạc Viễn, anh lại nổi điên gì vậy?” Cô thật sự bị anh làm sợ rồi, ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là: anh lại tính dùng sức mạnh với cô.

Giang Mạc Viễn lại làm như không nghe thấy, cúi mặt xuống bên tai cô, há miệng cắn nhẹ vành tai mẫn cảm của cô, hơi thở nóng rực len lỏi qua tóc cô, khiến cô ngửa ngáy,

“Đừng...”

“Đừng lộn xộn.” Anh thấp giọng, tiếng nói khàn khàn lộ rõ khát vọng: “Anh đã nhiều ngày rồi không ăn mặn, còn ngộ nguậy lộn xộn, đạ mà lên nòng thì đừng trách anh.”

Âm chỉ của anh vô cùng rõ ràng, nhưng mà thứ rõ ràng nhất chính là

biến hóa trên cơ thể anh, ngay đùi cô. Bên sườn rõ ràng bị thứ ngang tàng vừa thức tỉnh kia làm đau, vừa nghe anh nói thế, toàn thân lập tức bất động không dám lộn xộn nữa, đáy mắt xẹt qua tia hoảng sợ, đây chính là di chứng của những hành vi độc ác của anh từng đối với cô để lại.

Giang Mạc Viễn lần này hình như không định ép cô làm gì cả, một tay đặt bên sườn cô, tay còn lại để lên mặt cô, khóe môi vốn cười giờ không thấy, đáy mắt lại dần dần hiện lên vẻ cô đơn, nhìn cô.

Cô vốn muốn xoay đi tránh né ngón tay anh, lại lơ đãng nhìn lướt qua đáy mắt anh, ngay sau đó sửng lại, biểu hiện sâu trong mắt anh như là một cơn lốc đau thương thổi quét qua, cắn nuốt cô, trái tim cô lại theo biểu hiện của anh mà càng lúc càng đau.

Mất, sau khi lơ đãng nhìn thẳng vào anh, cuối cùng cũng không dứt ra được.

Kỳ thực, cô thật sự không có cách gì để lừa mình.

Trong tình huống anh tổn thương cô như vậy, cô lại vẫn yêu anh, đây là mấu chốt cô không thể hoàn toàn xua anh ra khỏi đầu óc sao? Có thể là vậy.

Giang Mạc Viễn cũng nhìn cô, hồi lâu mới cúi đầu nói, “Bắt đầu từ khi nào, anh ở trong mắt em đã biến thành đờ khốn?” Như là đang hỏi cô, hoặc như đang hỏi chính anh, bắt đầu từ khi nào, anh bắt đầu trở nên lo được lo mất người phụ nữ của chính mình, trở nên điên cuồng hoàn toàn?

Anh không phải không phát hiện ánh mắt hoảng hốt của cô, mà sự sợ hãi của cô, làm ngực anh đau đớn.

Cơ thể Trang Noãn Thần run lên, ngạc nhiên nhìn anh, giọng anh nghe ra thật bất đắc dĩ, lại ôn tồn như thuở ban đầu, cô lại có chút ích kỷ, muốn thời khắc này ở lại lâu một chút, lâu một chút...

Chỉ là, loại dịu dàng này của anh có thể kéo dài trong bao lâu? Một phút? Một giờ? Hay là cả đời? Có khi nào sau vài phút lại đột nhiên trở mặt không?

Tình yêu của cô, vĩnh viễn là việc nguy hiểm, khiếp sợ bất an.

Có lẽ, anh cũng là như thế.

Hay có lẽ, thực ra cô và anh đều từng cho đối phương cơ hội, chỉ tiếc rằng, lại tổn thương nhau đến cực hạn.

“Có phải, ngay từ đầu anh chính là như vậy, chẳng qua che giấu quá tốt mà thôi đúng không?” Thật lâu sau, cô thản nhiên nói, cô lại lơ đãng nhớ đến cảnh tượng hai tay ôm hai cô của anh trong câu lạc bộ đêm kia, trái tim lại bắt đầu đau âm ỉ, “Anh có biết cảnh tượng hôm ở rạp chiếu phim, em có bao nhiêu hận anh hay không?”

Giang Mạc Viễn nghe cô nói xong, sắc mặt lại vô cùng bình tĩnh, lặng lẽ nhìn cô hồi lâu rồi bất ngờ bật cười, bất ngờ buông cô ra ngồi dậy.

Cô bất an nhìn anh, không biết anh sẽ lại làm ra chuyện gì.

“Trang Noãn Thần...” Đợi anh cuối cùng cũng ngừng cười, quay đầu nhìn cô, ngón tay anh lần nữa chạm vào mặt cô, lúc này đây, giọng nói anh lại nghe đau thương đến lạ, “Không phải em không hề cần anh?”

Trang Noãn Thần nghe xong, trái tim nhất thời như bị nổ tung.

Những lời này anh chưa từng nói, kể cả về mặt anh cũng như vậy, cô chưa từng nhìn thấy, đại khái có thể nói rằng, cô chưa từng nhìn thấy một Giang Mạc Viễn bi thương như vậy.

Anh lại nhìn cô, như đang chờ đợi đáp án của cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Hành hạ người khác.

Cô khẽ cup mắt, khi giương mắt nhìn anh lần nữa, đáy mắt rất nhanh xẹt qua một tia khó có thể vớt bỏ, khi lên tiếng, đã thiếu đi oán hận, nhẹ như gió đêm, “Không phải.”

Cuối cùng vẫn mềm lòng ư?

Lòng dạ của phụ nữ lúc độc ác sẽ khiến cho bất cứ ai đều thấy oán hận, nhưng thời điểm lòng dạ phụ nữ mềm yếu sẽ làm cho họ tự thấy hận chính mình.

Cô là như vậy, đã nhắc nhở mình rất nhiều lần là nhất định nhất định không thể tha thứ cho anh, nhưng tại sao, khi thấy anh về nhà, biết anh âm thầm chú ý chuyện Vạn Tuyên thì cô vẫn động lòng trắc ẩn? Cô đáng nhẽ phải hận anh, hận hành vi cầm thú của anh trong rạp chiếu phim, hận anh lần nữa bắt đầu lại với Sa Lâm một cách lộ liễu.

Cô rất muốn trả lời anh là đúng vậy, nhưng khi thốt ra lời lại chính là hai chữ: không phải.

Ngón tay Giang Mạc Viễn khẽ run lên, ngay cả cô cũng cảm giác được.

“Em còn cần anh sao?” Anh áp sát vào cô, lần thứ hai thấp giọng hỏi

cô, nhưng ánh mắt vốn đau thương kia có một tia bức thiết, có chút chờ mong.

Trái tim Trang Noãn Thần lại đập nhanh, rồi lại không khống chế được mà gật đầu, cô thật hận bản thân mình, anh chỉ cần biểu hiện một chút dịu dàng, cô liền gior tay đầu hàng rồi sao?

Ngón tay anh trở nên mềm mại, kể cả tiếng nói anh cũng trở nên ôn tồn, cúi đầu, không kìm lòng được, anh hôn nhẹ lên trán cô. Cô cảm giác được, lúc này đây, môi anh có hơi run rẩy.

Anh, đang chờ mong hay sao?

Khi ngẩng đầu lại, mắt anh đã có vẻ cười nhàn nhạt, dường như, còn có một tia yêu chiều như ẩn như hiện.

Cô đột nhiên cảm thấy mất mặt, cúi đầu không nhìn anh.

Anh có chút đắc ý khi giành được thắng lợi hoàn toàn.

Lát sau, cô mới hắng giọng, cúi đầu nói, “Anh đừng có đắc ý như vậy, em chẳng qua chỉ muốn nhờ anh xem hợp đồng giúp em thôi, Phương Trình muốn ra hợp đồng chuyển nhượng, em lại là lần đầu tiên tiếp xúc với việc này, có người dày dặn kinh nghiệm như anh cảm thấy có chút yên tâm.”

Giang Mạc Viễn nghe vậy, không giận còn cười, trên môi nhuộm vẻ dịu dàng, đưa tay xoa đầu cô, “Mang hợp đồng đến đây.”

Ngực cô đỡ nặng, gật đầu đứng lên.

“Đợi đã.” Anh gọi cô lại.

Cô quay đầu nhìn anh.

“Mang hợp đồng vào thẳng phòng ngủ đi.”

“Hả?”

Giang Mạc Viễn không nói thêm gì nữa, nhìn cô, bên môi lướt qua tia khao khát như có như không.

Lòng cô theo ánh mắt mờ ám của anh mà hét lên một tiếng kinh hoàng, ngay sau đó quay đầu lủi mất.

Quyển 8 - Chương 3: Giang Mạc Viễn lúc trước

Phòng ngủ, ánh đèn dịu nhẹ.

Trang Noãn Thần ngồi trên giường, trong ngực ôm chiếc gối màu hồng phấn, nghiêng đầu nhìn chăm chăm từng trang hợp đồng trong tay của Giang Mạc Viễn, lâu lâu đánh ngáp một cái. Ánh đèn vàng nhạt như huỳnh quang ánh lên mái tóc đẹp của cô, tóc xoăn sáng bóng hơi ngắn, che khuất chút gương mặt trắng trẻo, khiến cô như đứa trẻ thoải mái nhẹ nhàng.

Giang Mạc Viễn dựa vào đầu giường, trong tay tuy rằng cầm hợp đồng nhưng thi thoảng lại liếc sang nhìn cô, có chút kìm lòng không được. Thế nhưng tốc độ của anh rất nhanh, Trang Noãn Thần mất khoảng hai ngày để làm tỉ mỉ hợp đồng này, nhưng ở trong tay anh lại không đến năm phút đồng hồ đã xem xong.

Lúc thấy anh xem đến trang cuối cùng, rốt cục cô cũng buột miệng hỏi, “Anh xem xong rồi?”

Giang Mạc Viễn thản nhiên ‘ừ’ một tiếng.

“Sao nhanh quá vậy?”

“Chứ muốn xem bao lâu?” Giang Mạc Viễn giương mắt nhìn cô.

Trang Noãn Thần không nói tiếp, vươn tay chuẩn bị lấy lại hợp đồng, anh thản nhiên cười cười, mở ra hợp đồng chỉ vào một hàng trong số đó: “Chỗ này phải sửa một chút mới được.”

“Sửa à?” Cô giật mình rồi vội vàng chồm đến.

Cô chủ động đến gần khiến anh nhích mép cười, cố ý trả lời mơ hồ, “Chỗ này nè.”

“Chỗ nào?” Cô càng áp sát lại.

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, thuận tay kéo ôm cô vào lòng, lúc này mới chịu nói rõ ràng, “Nguyên nhân có liên quan đến chuyển nhượng công ty nhất định phải viết rõ ràng.”

“Cần phải viết tỉ mỉ như thế nào?” Trang Noãn Thần chưa ý thức được khoảng cách hai người đã ‘vô cùng thân mật’ nghiêng đầu nhìn anh nhíu mày hiếu kỳ, “Không phải chỉ cần liệt kê nguyên nhân không xoay vòng vốn được là xong rồi sao?”

“Không được, nguyên do là gì thì nhất định phải trình bày rõ ràng, như vậy sẽ có lợi với em hơn, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất thôi, đề phòng lòng người không bao giờ là vô ích, ghi chú thật rõ ràng, tóm tắt lại một ít cũng không phải là chuyện xấu gì.” Giang Mạc Viễn phản bác ngay, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Trang Noãn Thần hơi dăm chiêu, “Phương Trình không phải hạng người lật lọng hay đâm sau lưng.”

Giang Mạc Viễn nhíu mày, cúi đầu nhìn cô như cười như hết cách, “Trên thương trường, anh em ruột thịt còn phải tính cho rõ ràng hướng chi là sắp cũ của em? Trong chuyện ký hợp đồng này, trước tiểu nhân sau quân tử, anh nói với em để em tránh sau này khỏi quanh co.”

“Ừ, biết rồi.” Tầm nhìn của người này còn độc hơn dao, lòng dạ còn

sáng hơn gương, người chưa từng trải qua sóng gió sẽ không tìm được chỗ có vấn đề trong hợp đồng này một cách chính xác được, rõ ràng là luật sư xem qua rồi mà anh lại có thể tìm ra được vấn đề, cô tin tưởng lời anh nói, càng tin tưởng ý kiến chuyên nghiệp của anh, một người muốn ở trên thương trường bày mưu tính kế thành thạo, thì kiến thức cơ bản tối thiểu phải rất vững.

Có lẽ đúng vì anh từng nếm trải cực khổ cho nên hiện giờ mới trở nên khôn khéo thế này.

“Còn những cái khác không có vấn đề đúng không?”

Giang Mạc Viễn lắc đầu.

Trang Noãn Thần rốt cuộc cũng yên tâm, anh đã nói không có vấn đề thì tuyệt đối không có, cầm lấy hợp đồng nghĩ ngợi một chút, Giang Mạc Viễn lại vươn tay giật lại hợp đồng.

“Này...”

“Hợp đồng đã không còn vấn đề gì nữa, còn xem?” Anh ném thẳng hợp đồng lên tủ đầu giường bên cạnh.

“Em là muốn đánh dấu lại vị trí cần sửa.” Cô đưa tay muốn lấy lại nhưng không kịp.

Giang Mạc Viễn cố ý vứt hợp đồng ra xa, thu tay lại, nhìn cô như cười như không, “VẬY em tự mình đến lấy đi.”

Cô không chút nghĩ ngợi chồm thẳng người đi lấy, cũng không nghĩ tư thế này lại có thể đè lên người Giang Mạc Viễn, mới vừa áp xuống, anh liền vươn tay nhốt cô lại, cô cứ vậy mà áp vào ngực anh.

“Anh đừng làm loạn.” Cô giơ tay đánh lên tấm ngực dày rộng của anh, lại chỉ khiến anh cười nhẹ. Anh cười, thứ hung khí trần gian kia cũng biến chuyển theo, như là có sinh mệnh, chia vào cô, đến cơ thể cô sinh đau.

“Bảo ai đừng làm loạn?” Anh ra vẻ khó hiểu.

“Giang Mạc Viễn!” Cô dứt khoát gọi cả tên lẫn họ của anh, mặt cô bị hành động rục rịch của anh làm đỏ bừng.

Giang Mạc Viễn làm ra vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ, đường nét gương mặt được nụ cười chế nhạo bên môi nhuộm đậm càng thêm anh tuấn nhu tình, đưa tay nắm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô, “Đâu mà, anh không làm loạn, nhưng không chắc sẽ khống chế được nó.”

Cô giấy dựa muốn tránh sang một bên, anh lại thuận thế nằm nghiêng ra sau lưng chế ngự cô lại, lưng cô dính sát vào vòm ngực anh, vùng vẫy không ra, chỉ có thể nằm yên đó.

‘Con mãnh thú’ của anh xấu xa cọ quẹt vào nơi mềm mại của cô, đưa đến cô liên tục xin tha.

“Cưng à, nó đã rất muốn chào hỏi em mấy ngày rồi.” Bất luận khi nào ở đâu, Giang Mạc Viễn chưa từng keo kiệt thể hiện khát vọng của anh với cô, ở bên tai cô thì thầm, dây dưa.

Trang Noãn Thần đối với con người của anh luôn không thể hiểu, nhưng đối với dục vọng to lớn lại hiểu thấu đáo đến không thể triệt để hơn, cô không thể không thừa nhận, Giang Mạc Viễn là một người đàn ông vô cùng giỏi giang, cho dù khi anh chưa xé rách vẻ ôn hòa, anh ở trên giường cũng không còn là người đàn ông điềm đạm như ngày thường nữa, anh bá đạo mạnh mẽ, dùng cơ thể khỏe mạnh rắn chắc cùng nhiệt tình tràn trề của anh để dẫn dắt cô.

Thực sự, cô không thể kháng cự lại sự dịu dàng của anh, nếu như anh đã dịu dàng.

Chính như đêm nay.

Tiếng nói trầm ấm của anh rơi vào gương mặt cô mơ màng không rõ, dịu dàng tinh tế vương trên tóc cô, gò má, chậm rãi trượt xuống, nhẹ nhàng đậu lên cổ cô, dấy lên khao khát sinh lý quen thuộc trong cô.

Khi anh nắm thế chủ đạo, anh cũng không keo kiệt mang cho cô sự dịu dàng trí mạng, anh mạnh mẽ rồi lại cũng đủ kiên nhẫn kích phát ra toàn bộ nhiệt tình của cô, làm cho cô không khống chế được mà run rẩy, cho đến khi bị cơn mãnh thú của anh xông đến, cô chỉ cảm thấy mình như bay lên trời.

Thế nhưng, Trang Noãn Thần vẫn là sợ thứ nhiệt tình này.

Trải qua hai lần cường bạo của anh, cô vẫn nhớ rất rõ anh thô bạo xông vào cô thế nào, lần lượt va chạm mạnh đến thế nào, cơ thể cô như con tôm nhỏ bị anh giam cầm trong ngực mình, bị anh nhào nặn đủ mọi tư thế, bị bắt thay đổi tư thế liên tục để thừa nhận một lần rồi một lần tiến công cuồng điên của anh.

Cho nên, cô sợ hãi...

Gương mặt anh tuấn của Giang Mạc Viễn chôn vào gáy cô, nhẹ nhàng thì thầm: “Noãn, đừng chạy.”

Cơ thể cô cứng đờ, lần này cũng bởi vì anh thì thầm thì biệt danh thuộc về riêng anh của cô. Không đợi câu trả lời từ chối liền thấy anh đưa tay đến, bàn tay thuần thực phủ lên trước ngực cô, nhẹ nhàng, tuy rằng động tác ôn nhu lại khiến cô hoảng hốt, bản năng muốn trốn

tránh, cô sợ anh ngay sau đó sẽ hung tàn thô bạo.

Phía sau, Giang Mạc Viễn cúi đầu cười, trầm ấm cuốn hút.

Cô không nhìn thấy được mặt anh, chỉ cảm thấy trong tiếng cười này ẩn chứa cứng nung, rất nhanh, anh bất ngờ cúi đầu, môi anh chạm đến vai cô, hôn nhẹ, bàn tay bắt đầu tham lam, động tác cũng chất chứa yêu thương, không hề thô bạo như lần trước.

Trang Noãn Thần bất giác run rẩy.

“Yên tâm đi, anh sẽ rất nhẹ nhàng.” Giang Mạc Viễn dường như nhìn ra nghi ngại trong lòng cô, nhỏ nhẹ nói.

Nụ hôn của anh trở nên dây dưa, bàn tay cũng phóng khoáng phong tình phác họa đường nét cơ thể cô, Trang Noãn Thần không khống chế được cơ thể run rẩy của mình, rõ ràng cảm giác được những nơi tay anh đi qua đều trở nên nóng rực.

“Giang Mạc Viễn...” Cô nức nở phản đối, cúi đầu khe khẽ gọi tên anh, dính sát vào người anh, muốn tránh lại không thể thoát khỏi sự nhu tình của anh.

“Hửm?” Anh cúi đầu chui rúc vào trước ngực cô, nhẹ nhàng, giọng nói vì động tình mà mơ hồ không rõ. Hơi thở phả ra càng ấm nóng hơn bình thường, một nụ hôn dài trượt thẳng xuống dưới, dẫn đến toàn thân cô càng thêm căng cứng, anh không nhịn được cười khẽ, tiếng nói nhỏ nhẹ mang thêm chút hư hổng, “Tiểu yêu tinh, em càng ngày càng nhạy cảm.”

Từ ngày đầu tiên cô thuộc về anh, mỗi lần như vậy, từ đầu đến cuối đều để anh nắm thế chủ động cùng tiết tấu, đây là thói quen, có lẽ do nguyên nhân tính cách dẫn đến, người như anh từ lâu đã quen nắm

sự chủ động trong tay, khi ở trên giường tất nhiên cũng không ở thế yếu. Anh có tính nhẫn nại tuyệt hảo, lại vô cùng quen thuộc cơ thể cô, có khả năng làm đủ mọi tình huống khiến cô cảm nhận được cái gì gọi là cảm giác trí mạng muốn lại không có được.

Giờ khắc này, thứ cảm giác quen thuộc lại bắt đầu dâng lên trong cơ thể, cô biết, cô luôn luôn không thể kháng cự...

Độ nóng bên trong càng lúc càng dâng cao, ngay tại lúc hai người đang say sưa tận hưởng, một hồi chuông điện thoại dồn dập vang lên, hoàn toàn phá vỡ sự im lặng cùng mờ ám bên trong.

Trang Noãn Thần bị anh dụ dỗ ham thích đến hai má đỏ bừng, lập tức đẩy anh đi tìm điện thoại, Giang Mạc Viễn đầu tiên là toàn thân hơi cứng đờ, lập tức tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, đưa tay kéo cô lại, “Không được nhận!” Đáng chết, anh còn không có sức hút bằng chiếc điện thoại kia sao?

“Giờ này mà gọi đến nhất định là chuyện quan trọng.” Trang Noãn Thần thấy sắc mặt anh khó coi, bất giác giơ tay chạm vào má anh, giọng nói an ủi, dịu dàng.

Động tác của cô khiến anh thoáng thất thần, dưới tay vô thức buông ra.

Nhân lúc đó, Trang Noãn Thần đi bắt máy.

Điện thoại, không ngờ là Ngải Niệm gọi đến, lúc này cô ấy không khóc lóc gì cả, nhưng có thể cảm nhận được sự phẫn hận rất rõ ràng.

“Noãn Thần, mình bị tên khốn Lục Quân kia kéo đến đồn cảnh sát!”

“Hả?” Trang Noãn Thần giật mình, đầu dây bên kia có cãi nhau, Ngải Niệm vừa nói điện thoại với cô, vừa đang tức giận mắng mỏ, chắc cô ấy đang chửi mắng Lục Quân.

Vừa thấy tình hình thế này Trang Noãn Thần cũng không kịp hỏi nhiều, vội vội vàng vàng hỏi đồn cảnh sát nào rồi cúp máy, đứng dậy mặc quần áo vào.

Trên giường Giang Mạc Viễn trán nổi gân xanh, gằn giọng, “Một ngày nào đó, em không để anh giết Ngải Niệm thì không được!”

Trang Noãn Thần mới giật mình, bây giờ mới ý thức được tình huống này cũng từng xảy ra, có chút nội dung trùng lặp, nhin không được bật cười ra tiếng. Giang Mạc Viễn xa xa nhìn cô chăm chăm, thấy cô bất ngờ bật cười, mặt cũng thả lỏng rất nhiều, anh đã lâu rồi không nhìn thấy nụ cười của cô.

Thở dài một hơi, vẻ mặt anh bắt đầu chuyển thành bất đắc dĩ, đứng dậy đi vào phòng tắm rất nhanh lại đi ra, mặc quần áo.

Cô nhìn anh, một chút xúc động len lỏi vào lòng, “Anh cũng muốn đi theo à?”

“Em nói xem. Ngộ nhớ em lại xảy ra chuyện gì thì sao?” Tiếng nói trầm thấp tuy nghe có chút tức giận, nhưng lộ rõ sự quan tâm, “Ngải Niệm ở đồn cảnh sát nào?”

Trang Noãn Thần vội vàng nói ra vị trí đồn cảnh sát.

Giang Mạc Viễn suy nghĩ chút rồi gật đầu, đưa tay xoa đầu cô, “Em từ từ thay đồ đi, anh gọi điện thoại cho một người quen hỏi xem là chuyện gì.”

“Dạ.” Trái tim cô lại bắt đầu đập nhanh, nhẹ nhàng gật đầu, hai má lại nóng lên, Giang Mạc Viễn như vậy, dường như lại nhớ đến lúc trước, Giang Mạc Viễn lúc trước có thể cho cô dựa dẫm vào, có thể mang đến cho cô cảm giác an toàn.

Hình như nhận thấy mặt cô hiện lên vẻ ngượng ngùng, trái tim Giang Mạc Viễn như được chiếc lông vũ quét qua, khóe môi bất giác nhích lên, má cô ửng hồng càng xinh đẹp như hoa đào, xinh đẹp đến anh phải thương yêu, khổng chế được cảm xúc muốn ôm ghì lấy cô, nhưng cuối cùng vẫn không ngăn được cúi đầu tì lên trán cô, nhỏ nhẹ, “Chờ anh ở nhà để xe nhé.”

“Dạ.” Cô án ngực nhẹ nhàng gật đầu.

Quyển 8 - Chương 4: Đồng chí tốt bụng

Trong đồn cảnh sát cực kỳ yên ắng.

Trên đường đi, Giang Mạc Viễn đã nói sơ qua tình hình cho Trang Noãn Thần nghe. Hóa ra là Ngải Niệm dẫn con đến cửa hàng gần đó mua đồ dùng và quần áo, thuận tiện đẩy con trên xe, ai ngờ Lục Quân đột nhiên xuất hiện cướp đứa nhỏ, Ngải Niệm tiến lên giành lại, hai người cứ giằng qua giằng lại ngày càng căng thẳng, bị một chiếc xe cảnh sát chạy ngang qua trực tiếp mang về đồn cảnh sát.

Cũng may là Giang Mạc Viễn thông qua người quen biết trước được tình hình, hơn nữa còn biết chuyện cũng không có gì lớn, Trang Noãn Thần lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Tới đồn cảnh sát, Giang Mạc Viễn đi trước làm thủ tục liên quan, Trang Noãn Thần được một nữ cảnh sát dẫn đến phòng cuối hành lang, đẩy cửa phòng vào nhìn thấy Ngải Niệm và Lục Quân đều ở trong phòng, đứa trẻ thì yên lặng trong xe ngủ.

Thấy Trang Noãn Thần đến Ngải Niệm lúc này mới khống chế không được mà rơi nước mắt, cô tiến đến giơ hai tay ôm chặt lấy Trang Noãn Thần.

“Không sao rồi, Mạc Viễn đang làm thủ tục, chúng ta đi lúc nào cũng được.” Trang Noãn Thần nhẹ giọng an ủi Ngải Niệm. Trong lòng biết rõ cô ấy rất sợ hãi, đầu tiên là tức giận rồi lại bị xe cảnh sát đưa đến chỗ này, là người bình thường cũng sẽ sợ hãi.

Giương mắt nhìn về phía Lục Quân đang ngồi cúi đầu ở cách đó

không xa, trong lòng cô rất tức giận, hận không thể xông tới mắng hấn một trận nhưng nghĩ lại nơi này là đồn cảnh sát nên cuối cùng vẫn kiềm chế lại.

Phải một lúc lâu sau Ngải Niệm mới ổn định lại cảm xúc, nước nở nhìn về phía Lục Quân đầy oán hận, “Anh có bệnh phải không? Tôi và anh đã ly hôn rồi sao anh cứ giống như oan hồn bám lấy tôi làm gì hả? Bây giờ thì hay rồi, cả tôi và anh đều vào đây hết, anh vừa lòng chưa?”

Lục Quân ngẩng đầu nhìn cô chằm chằm, “Tôi muốn tới thăm con của tôi không được sao?”

“Con của anh? Anh có tư cách gì nói đó là con anh? Thời gian tôi mang thai nó thì anh làm gì? Anh ở bên ngoài ăn chơi sung sướng!” Ngải Niệm tức giận ùn ùn kéo đến, mắt vừa nẩy khóc xong hồng hồng giờ tức giận lại như đốm lửa, “Lục Quân, tôi nói cho anh biết, tòa đã xử tôi được nuôi con, anh không có tư cách gặp nó cũng không đủ tư cách để quay lại! Anh hay nhà anh cũng như nhau đã khiến tôi chết tâm rồi, sao nào? Có phải vì anh thấy con hồ ly tinh kia không sinh được con cho anh nên mới hoảng sợ hay không?”

Lục Quân bị Ngải Niệm nói đến mức không phản bác lại được.

Bên này Trang Noãn Thần nghe thấy cũng không hiểu ra làm sao, cái gì mà hồ ly tinh không sinh được con?

“Noãn Thần, cậu không biết tôi, bây giờ mình đã hiểu được rốt cuộc cái gì gọi là ác giả ác báo, là thiện ác có báo, cuộc sống rất công bằng, ông trời có mắt. Con hồ ly tinh kia của hắn không chịu nổi cô đơn nên đang mang thai lại phóng đấng cùng với người đàn ông khác, cũng không biết là do hai người quá tình cảm hay là do bị Lục Quân phát hiện mà kết quả là bị sẩy thai, lúc đưa tới bệnh viện thì

thiếu chút nữa đã mất mạng. Chuyện này đã đến tai người lớn trong nhà. Lục Quân, có phải đơn vị của anh cũng biết chuyện này?” Bên ngoài Ngải Niệm như là đang nói cho Trang Noãn Thần nghe nhưng lời nói lạnh nhạt như đang cười nhạo Lục Quân.

Trang Noãn Thần vừa nghe thấy thế liền sửng sốt, tim trong ngực đập liên hồi, nghiệp báo cũng đến nhanh thật, chẳng qua mấy người lớn không hiểu chuyện lại hại một sinh mệnh vô tội.

Sắc mặt Lục Quân trắng bệch, hung hăng nhìn chăm chăm vào Ngải Niệm, “Cô không cần phải ở đây vui sướng khi người khác gặp họa, tôi nhất định sẽ giành lại con tôi.”

“Anh nằm mơ đi, lúc xe cảnh sát mang đi anh không nghe đồng chí cảnh sát vũ trang kia nói sao, con là tòa phán cho tôi rồi, anh tới cướp con là làm trái phán quyết, chỉ cần tôi không đồng ý thì anh sẽ không có tư cách gặp con.” Ngải Niệm cười lạnh nói.

Hai tay Trang Noãn Thần kéo mạnh Ngải Niệm lại, “Sao lại xuất hiện ở cảnh sát vũ trang đây nữa? Người mà cậu nói chính là cảnh sát đúng không?”

“Mình nói không có sai, đồng phục của cảnh sát và cảnh sát vũ trang mình còn không phân biệt được sao?” Ngải Niệm nhấn mạnh, lại hung hăng liếc Lục Quân một cái, “Hôm nay lúc mà hấn giành lấy đứa bé may mà có đồng chí quân nhân kia nếu không thì đứa nhỏ đã bị tên khốn này cướp đi mất rồi.”

“Ngải Niệm, cô mắng ai vậy? Cô đừng có mà ngậm máu phun người!”

“Tôi chửi anh là tên khốn đấy! Lục Quân, anh là kẻ vô lương tâm, anh đã làm ra những chuyện không biết xấu hổ rồi sau đó còn đến

quầy rầy tôi nữa? Tôi đã để cho anh chút thể diện rồi, chính cái con hồ ly tinh kia không chịu nổi cô đơn mà ra ngoài làm loạn để mất đứa con của cô ta, là cô ta khiến danh dự của anh thành cò rác, anh có bản lĩnh thì tới mà làm loạn với cô ta đi đừng có suốt ngày nghĩ cách đến quấy rầy mẹ con tôi, bây giờ hộ khẩu của con đã nhập chung với tôi rồi, con cũng theo họ tôi, giờ đây nó và anh không còn chút quan hệ nào nữa, sau này cũng sẽ không!”

Lục Quân đứng phắt dậy vọt tới bên cạnh Ngải Niệm, then quá hóa giận, “Tôi mà đến đường cùng thì tôi tuyệt đối sẽ không cho cô sống dễ chịu!”

“Lục Quân, anh muốn làm gì?” Trang Noãn Thần kêu lên sợ hãi, theo bản năng chắn trước bảo vệ Ngải Niệm.

Tay Lục Quân giơ ra đến gần tóc Ngải Niệm, một bàn tay khác thì hung hăng giơ lên chuẩn bị giáng xuống...

Cửa phòng bị đẩy ra, sau đó là một bóng dáng cao lớn bước đến chắn trước mặt Trang Noãn Thần, cô chỉ cảm thấy ánh sáng trước mắt bị che mất, lại nhìn tay Lục Quân ở giữa không trung không thể hạ xuống, người nắm lấy cổ tay hắn là Giang Mạc Viễn.

Sắc mặt anh vô cùng khó coi, tay dễ dàng giật ngược lại đè Lục Quân vào tường, ép chặt hắn vào trên tường một cách mạnh mẽ, quát hắn bằng giọng lạnh như băng, “Anh muốn cướp con là chuyện của anh, nhưng nếu anh thương tổn đến vợ tôi thì tôi sẽ bẻ sạch xương của anh đó!”

Lục Quân không thể hít thở nên mặt đỏ bừng lên.

Hai người đi theo sau Giang Mạc Viễn liền lập tức tiến lên can ngăn.

Lúc này, Giang Mạc Viễn mới buông tay ra, Lục Quân ngồi phịch trên đất hít từng ngụm không khí.

Đứa bé đang ngủ say bị chuyện ồn ào mới xảy ra làm tỉnh giấc oa oa khóc lớn, một người đàn ông chưa nói hai lời liền bước đến trực tiếp bế đứa bé lên ôm vào lòng, nhìn qua có vẻ chưa quen nhưng lại rất nhẫn nại, vỗ vỗ đứa nhỏ, ánh mắt nghiêm khắc, “Mấy người dọa đứa bé rồi.”

“Xin lỗi xin lỗi, để tôi bế.” Ngải Niệm thấy thế vội vàng tiến lên, nhận lấy con từ trong ngực người đàn ông.

Lúc này Trang Noãn Thần mới cẩn thận đánh giá người đàn ông cách đó không xa, mặc đồng phục, xem kiểu dáng đồng phục đúng là lực lượng vũ trang, thân hình cao lớn, ngũ quan cực kỳ anh tuấn, ánh mắt hơi nghiêm túc, nhìn qua khí khái bừng bừng.

Chẳng lẽ anh ta chính là đồng chí cảnh sát vũ trang trong lời của Ngải niệm?

Chuyện gì xảy ra vậy?

“Cục trưởng Lưu, theo cháu thấy thì người tên Lục Quân này có khuynh hướng bạo lực.” Về mặt Giang Mạc Viễn khôi phục lại bình tĩnh, giọng nói hờ hững, lạnh như băng.

Trên đường tới đây, Trang Noãn Thần đã nghe Giang Mạc Viễn nhắc qua người này, có thể thấy được quan hệ giữa hai người rất tốt. Nhìn qua cục trưởng Lưu chắc cũng ngoài năm mươi, người đã trải qua bao nhiêu sóng gió cuộc đời nên không cần phải nói nhiều cũng bộc lộ được sự uy nghiêm, ông nhìn Lục Quân, lạnh lùng quát, “Cậu không biết là đứa con đã được phán cho vợ trước của cậu rồi sao?”

Lục Quân giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn cục trưởng Lưu.

“Với hành vi vừa rồi thì vợ trước của cậu có thể kiện cậu tội đánh người, cậu có biết không?” Cục trưởng Lưu uy nghiêm nói.

Lục Quân một câu cũng không dám nói.

Cục trưởng Lưu nén giận, quay đầu nhìn về phía Giang Mạc Viễn, “Tiểu Giang, cháu có thể mang Ngải Niệm đi rồi, Lục Quân này tạm thời giữ lại cục cảnh sát.”

“Vất vả cho chú.” Giang Mạc Viễn cười nói.

“Nói gì vậy chứ, bác cũng chỉ phòng ngừa hậu hoạn thôi.” Cục trưởng Lưu cười ha ha, tay đưa ra vỗ vào bờ vai của anh, “Tiểu tử này, đây là lần đầu tiên ta thấy cháu tức giận như vậy đấy.”

Giang Mạc Viễn chỉ cười mà không nói.

“Anh ấy tên là Tư Nhiên, nhà họ Tư và nhà họ Giang có quan hệ nhiều đời.” Trên xe, Giang Mạc Viễn không vội vã lái xe mà giới thiệu trước, “Hai năm trước anh ấy mới được điều đến trung ương làm việc.”

Trang Noãn Thần như bừng tỉnh, “À, đồng chí cảnh sát vũ trang mà Ngải Niệm nói là anh sao.”

Tư Nhiên và Ngải Niệm ngồi ở sau xe, anh cười, “Đừng gọi là đồng chí cảnh sát vũ trang, gọi tôi Tư Nhiên là được rồi.”

“Tư Nhiên, hôm nay thực sự rất cảm ơn anh, nhưng mà tôi cũng cảm

thấy có lỗi, anh bận rộn nhiều việc như vậy còn làm hại anh phải vào cục cảnh sát cùng tôi.” Ngải Niệm ôm đứa nhỏ, về mặt áy náy nhìn anh.

Tư Nhiên ngồi ngay ngắn, nhếch môi lên cười, nụ cười đẹp trai đến mê người, “Không cần cảm ơn đâu, lúc ấy tôi cứ tưởng chồng cũ của cô là tên bắt cóc.”

“Tư Nhiên này có lòng tốt lo chuyện bao đồng, nhưng mà như vậy mới có thể liên tiếp lập công.” Giang Mạc Viễn khởi động xe, “Nhưng mà tôi không ngờ đến cục cảnh sát lại có thể gặp được cậu.”

Tư Nhiên cười sang sảng, “Như vậy chẳng phải hay sao, cả trung đoàn đều đi tuần tra, tôi cùng ra ngoài đi cùng. Ở ngoài cửa bách hoá lại nhìn thấy một người đàn ông giật đứa nhỏ bỏ chạy, sau lưng còn có một người phụ nữ vừa đuổi theo vừa khóc, cuối cùng tôi có thể làm sao ngồi yên chứ? Nhưng mà chuyện giật lại đứa bé từ tay người khác thực sự là chuyện lần đầu tiên tôi làm.”

Ngải Niệm ở bên cạnh liên tục cảm ơn.

Trang Noãn Thần che miệng cười, cô nhìn về phía Tư Nhiên, “Tôi được biết là bình thường các anh thường hay diễn tập ngăn ngừa hành vi bạo lực chống khủng bố mà, làm mấy chuyện này thì đúng là chuyện quá còn con, nhưng mà sao anh lại đi theo xe cảnh sát?”

Tư Nhiên nghĩ nghĩ, nhìn thoáng qua Ngải Niệm, “Tôi sợ trên đường đi người đàn ông kia lại có hành vi điên cuồng gì nên đành phải đi theo.”

Giang Mạc Viễn giương mắt nhìn qua kính chiếu hậu, cười nhẹ, không nói chuyện.

Ánh sáng ngoài cửa sổ xe càng sáng chói.

Đợi xe ra khỏi hầm để xe Giang Mạc Viễn mới hỏi, “Tur Nhiên, anh định đi đâu, tôi đưa anh đi trước.”

“Không cần đâu, đưa Ngải Niệm về trước đi đã.” Tur Nhiên lập tức từ chối.

Ngải Niệm vừa nghe liền lắc đầu liên tục, “Không cần đâu, tôi tự mình bắt xe về là được rồi, nhà tôi không tiện đường với mọi người.”

“Cô đi một mình? Sao thế được?” Tur Nhiên chau mày.

Ngải Niệm nhẹ nhàng cười, “Sao lại không được? Tôi cũng quen rồi.”

“Không được, để một phụ nữ như cô đi một mình như vậy rất không an toàn.” Tur Nhiên nhíu chặt mày rồi lại nhìn về phía Giang Mạc Viễn, “Mạc Viễn, nếu không tiện đường thì dừng xe lại bên đường đi, tôi đưa cô ấy về nhà.”

“Không cần, không cần.” Ngải Niệm vừa nghe liền vội vàng lắc đầu.

Giang Mạc Viễn vốn muốn mở miệng nói thì lập tức bị Trang Noãn Thần giành trước, cô kéo kéo cánh tay anh, tươi cười nói, “Đúng vậy, chúng ta đúng là không tiện đường.” Rồi lại quay đầu nhìn về phía Tur Nhiên, “Vậy làm phiền anh, Tur Nhiên. Phiền anh đưa Ngải Niệm về nhà, được không?”

Tur Nhiên cười nhẹ, “Bảo vệ sự an toàn của người dân là trách nhiệm của tôi, càng đừng nói đến cô ấy là bạn tốt của cô nữa.”

“Noãn Thần...” Ngải Niệm trừng mắt nhìn cô.

“Mạc Viễn, dừng lại phía trước cho hai người họ xuống đi.” Mắt cô hướng về phía Giang Mạc Viễn, chớp chớp.

Giang Mạc Viễn hết cách đành phải đánh tay lái tới đường phụ rồi dừng xe lại.

Quyển 8 - Chương 5: Chỉ cần sống bằng sức mình sẽ được tôn trọng

Sau khi nhìn theo bóng hai người họ xuống xe, Giang Mạc Viễn không lập tức lái xe đi, ngồi ở vị trí ghế lái chống tay lên trán, cười nhẹ.

“Cười cái gì?” Trang Noãn Thần kéo dây an toàn qua thắt xong, nhìn anh.

Giang Mạc Viễn mím môi, “Anh ngược lại cảm thấy đưa Ngải Niệm về nhà cũng không sao mà.”

“Mất công, sao lại không sao?” Trang Noãn Thần thấy lạ, “Đưa cậu ấy về nhà xong mới về nhà mình thì trễ lắm, sáng mai còn phải đi làm mà.”

Anh cười mà không nói.

Khi đèn đỏ, xe chậm rãi dừng lại, Giang Mạc Viễn lúc này mới cúi đầu nói, “Đừng làm mai bậy bạ.” Tâm tư cô không phải anh không hiểu.

Nghe anh nói vậy, Trang Noãn Thần biết anh thấu hiểu lòng mình, cũng không định che giấu gì, “Em cảm thấy chuyện làm mai này rất tốt.”

“Vậy cũng phải cần đương sự gật đầu đồng ý mới được.” Đèn xanh

bật sáng, Giang Mạc Viễn tiếp tục lái xe, “Đôi bên nhìn nhau mà không có cảm giác, bà mai như em đứng giữa cũng chẳng có tác dụng gì.”

“Ngải Niệm đó, người cũng thông minh xinh xắn, tuy không đến mức nghiêng nước nghiêng thành nhưng diện mạo cũng thuộc hàng trung thượng đẳng, lòng dạ cô ấy tinh tế. Còn Tư Nhiên kia, cao lớn đopo trai, bẩm sinh luôn muốn bảo vệ người khác, người phụ nữ như Ngải Niệm là người có thể kích phát khát vọng muốn bảo vệ của anh ta nhất, em lại cảm thấy hai người họ rất xứng đôi.” Trang Noãn Thần tự lẩm bẩm, lại quay đầu nhìn sang Giang Mạc Viễn, “Đúng rồi, Tư Nhiên bao nhiêu tuổi? Anh ta có bạn gái chưa? Kết hôn chưa? Tính tình thế nào?”

Giang Mạc Viễn nhìn cô, ánh mắt có chút bất đắc dĩ, “Anh ta năm nay 28 tuổi, theo như anh biết, anh ấy chưa có bạn gái cũng chưa kết hôn. Con người Tư Nhiên này tuổi trẻ đầy triển vọng, can đảm can trọng, nhiều lần lập công lớn trong quân, tiền đồ vô hạn, là người được xem trọng nhất trong trung đoàn hiện nay. Sở dĩ anh ấy chọn làm cảnh sát vũ trang, nguyên nhân là do chị mình, chị anh ta cũng là cảnh sát vũ trang, nhưng trong một lần hành động can quét ma túy bị một ông trùm sát hại, cho nên Tư Nhiên rất căm thù hoạt động buôn lậu ma túy thuốc phiện, kiên quyết trở thành cảnh sát vũ trang.”

Trang Noãn Thần xem xong chấn kinh, tự đáy lòng dâng lên chút kính nể với anh ta, nói, “Người đàn ông ưu tú như vậy sao lại chưa từng yêu? Là không có thời gian à?”

“Lúc học đại học cũng đã từng yêu một lần, nhưng hình như sau khi anh ta nhập ngũ đã chia tay, dù sao cũng không có mấy người con gái có khả năng tốn thời gian chờ đợi một quân nhân.”

“Xem ra, Tư Nhiên chính là dành cho Ngải Niệm rồi.” Trang Noãn

Thần hiểu lời Giang Mạc Viễn nói, chính xác là vậy, con gái thời nay khối người tính tình không chịu nổi. Nghĩ nghĩ lại hỏi, “Anh cảm thấy hai người họ có hy vọng không?”

“E là lòng tự trọng của Ngải Niệm không qua được ải này.” Giang Mạc Viễn nói.

Trang Noãn Thần cắn môi nghĩ, “Cũng đúng, cậu ấy từng ly hôn, lại còn có con, chỉ sợ thật sự có một ngày Tư Nhiên bày tỏ với cậu ấy, thì cậu ấy cũng không dám nhận.”

“Cho nên chuyện này không đùa được.” Giang Mạc Viễn đánh tay lái, “Em muốn nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Nhưng tại sao phụ nữ từng ly hôn lại không thể lần nữa tìm kiếm hạnh phúc cho mình chứ? Tư Nhiên còn lớn hơn cậu ấy một tuổi, cậu ấy cũng đâu phải yêu đương với người nhỏ tuổi hơn.” Trang Noãn Thần không đồng ý quan điểm của anh, “Chẳng lẽ làm phụ nữ là phải bị đàn ông vứt bỏ sao? Sau khi bị tổn thương cũng không nên đi tìm kiếm người đàn ông tốt khác để che chở cho mình? Chẳng lẽ phụ nữ ly hôn thì không có quyền chọn lại hạnh phúc cho mình? Không nên như vậy, theo em nghĩ phụ nữ ly hôn không có gì đáng xấu hổ và mất mặt hết, ngược lại em còn rất kính nể Ngải Niệm, ít ra lúc cậu ấy gặp phải hôn nhân tan vỡ vẫn có thể dũng cảm sống tiếp, tự nuôi sống mình, người như vậy hẳn là xứng đáng được hạnh phúc, xứng đáng được người đàn ông tốt yêu thương quý trọng.”

Giang Mạc Viễn thở dài, “Em hiểu lầm rồi, anh không có ý xem thường Ngải Niệm, quan điểm của em anh rất đồng ý, phụ nữ ly hôn không có gì mất mặt cả, như Ngải Niệm, anh cũng rất khâm phục cô ấy có thể buông tay tất cả quá khứ làm lại từ đầu, tự lực cánh sinh, dù sao hiện giờ có rất nhiều phụ nữ không có can đảm như cô ấy, người như Ngải Niệm, cô ấy cũng có quyền mưu cầu hạnh phúc.

Anh chỉ là lo lắng bên phía Tư Nhiên thôi, em không hiểu gia đình của Tư Nhiên rồi, lui mười ngàn bước mà nói, cho dù Tư Nhiên thật sự thích Ngải Niệm, hai người họ cũng sẽ không thuận buồm xuôi gió đâu.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên.

“Tư Nhiên xuất thân trong gia đình quân nhân, ba mẹ anh ta thậm chí cả ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại đều là quân nhân, anh ta sinh ra trong gia đình làm quân nhân ba đời, là con thứ hai của nhà họ Tư, cũng là đứa cháu mà ông Tư thương yêu nhất. Nói đến cùng, tổ tiên của họ Tư đều là người lãnh đạo từ khi khai quốc cầm giáo mác súng đạn để đánh giặc, từng đi trường chinh, nằm gai nếm mật, là dân cách mạng tuyệt đối. Gia giáo của họ Tư cực kỳ nghiêm khắc, ông nội của Tư Nhiên lựa chọn cháu dâu lại càng khó hơn, không phải xuất thân từ quân nhân thì đừng nghĩ đến.” Giang Mạc Viễn nói đến đây thoáng nhìn qua Trang Noãn Thần, “Đối với việc Tư Nhiên tìm đối tượng yêu đương như thế nào, ông nội anh ta nhắm một mắt mở một mắt, nhưng cháu dâu vào cửa nhà họ Tư thì không thể qua loa được, theo anh được biết, lúc Tư Nhiên còn rất nhỏ, ông nội anh ta đã hứa hôn cho anh ta rồi.”

“Hứa hôn?” Cô quả thật giật mình, “Thời buổi này còn có người hứa hôn từ nhỏ?”

“Người già cả mà, đương nhiên tư tưởng lạc hậu, hơn nữa chiến hữu rất nhiều, hứa hôn cũng không có gì ngạc nhiên.”

Trang Noãn Thần cúi đầu, nhíu mày nghĩ, “Vậy nếu hai người họ đều có ý với nhau, không lẽ ông nội Tư Nhiên lại chia rẽ uyên ương?”

“Chuyện đó thì anh không rõ.” Giang Mạc Viễn lại nhếch mày, bổ sung, “Nếu thật sự có ngày đó, vậy phải xem tình yêu của Tư Nhiên

với Ngải Niệm sâu đậm cỡ nào.”

Cô bất giác ngẩng đầu nhìn sườn mặt anh, lơ đãng nhớ đến cảnh tượng lúc anh bị đánh ở Zurich, trái tim vô thức rung rinh...

Hôm sau, vẫn bận rộn như thường lệ.

Ngải Niệm đúng giờ đến công ty, trông tác phong làm việc giàu kinh nghiệm của cô ấy, hình như không chịu bất cứ ảnh hưởng nào của sự việc tối qua.

Nhân lúc cần tài liệu, Trang Noãn Thần cẩn thận đánh giá cô bạn một hồi, thấp giọng hỏi, “Tối qua Tư Nhiên đưa cậu về nhà à?”

“Ừ.” Gần đến trưa nên Ngải Niệm hơi đói, cầm đồ ăn vặt nhét đầy miệng.

Trang Noãn Thần vừa nghe liền cười, “Là đích thân đưa cậu lên lầu à?”

“Ai, đừng nói nữa, nhắc đến chuyện này mình lại cảm thấy mất mặt.” Ngải Niệm ném bao đồ ăn trống không vào thùng rác, than thở, “Tối qua Mặc Mặc dính nước tiểu lên người Tư Nhiên.” Mặc Mặc là tên thân mật của thằng bé, tên đầy đủ là Ngải Tử Mặc.

Trang Noãn Thần giật mình, “Sao có thể dính nước tiểu lên người Tư Nhiên?”

“Thì anh ấy vẫn luôn bế Mặc Mặc, có thể là cái tả ướt quá không chứa được nữa, nên thấm lên người anh ấy.” Ngải Niệm nghĩ lại liền nhúc nhích đầu, “Cậu không biết đâu, lúc ấy mình ngại hết sức, trên người

anh ấy mặc đồ lính đó, ông trời ạ, mình rất sợ bị ghé tội khinh thường quân nhân rồi bắt giam mình lại. Cảnh sát vũ trang mà, mình chưa từng tiếp xúc với người đàn ông nào có ‘nghề nghiệp’ như vậy.”

Trang Noãn Thần phì cười, “Làm gì khoa trương đến vậy? Anh ấy có nổi nóng không?”

“Có thể thấy anh ấy được giáo dục rất tốt, hơn nữa, anh ấy có thể nổi nóng với trẻ con sao? Mình còn định đền cho anh ấy bộ quân phục đó.”

“Cậu đền thế nào?” Trang Noãn Thần nói, “Đồ lính đặc chủng của người ta là đơn nhất, đâu phải quần áo cậu đến siêu thị nói mua là mua được chứ.”

“Cho nên anh ấy đi về, mình thật sự là không đành lòng, rất xấu hổ.”

“Có dịp thì mời anh ấy ăn cơm để nhận lỗi.” Trang Noãn Thần lấy văn kiện qua, cố tình nhắc nhở, “Cậu đó, trước sau khi cũng nợ người ta hai lần ân huệ, cậu cũng không phải là người thích mắc nợ ân huệ người khác, cho nên phải trả.”

Ngài Niệm gật đầu, thật sự bị Trang Noãn Thần lôi vào tròng, “Đúng, mình không thể nhận không ân huệ của người ta.”

“Đúng rồi, cậu ghi lại số điện thoại của người ta chưa?”

“Ừ ghi rồi, tối qua anh ấy có lưu số vào điện thoại của mình.”

“Anh ấy chủ động cho cậu số điện thoại?” Mắt Trang Noãn Thần sáng rực.

Ngải Niệm khó hiểu nhìn cô, “Đúng vậy, anh ấy nói sau này có chuyện gì cần cứ gọi cho anh ấy.” Nói xong, thấy Trang Noãn Thần cười kỳ lạ, liếc một cái, “Cậu đừng nghĩ bậy bạ, anh ấy xem mình là người dân, giống như anh ấy đã nói, bảo vệ người dân an toàn là trách nhiệm của anh ấy.”

“Ừ, đúng vậy trách nhiệm, như vậy xuất phát từ nghĩa vụ thì cậu càng phải mời anh ấy ăn bữa cơm, cảnh dân tăng thêm tình cảm.” Trang Noãn Thần cười, “Cứ vậy đi, vào họp thôi.”

Hoạt động quảng cáo Phi Tư Mạch được tiến hành có bài bản hẳn hoi, bởi vì đợt này tổng bộ Cao Thịnh không ngừng cho ra những hạng mục khác để công ty PR tiến hành đấu thầu, cho nên Trang Noãn Thần quyết định thành lập một bộ phận đến hoàn thành công tác ra giá đấu thầu. Cứ như vậy, từ trên xuống dưới công ty lại bước vào giai đoạn tăng ca một ngày một đêm.

Lần này công ty PR tham gia đấu thầu đương nhiên không thể thiếu quảng cáo Đức Mã, Trang Noãn Thần biết lần này Hạ Lữ sẽ làm công tác chuẩn bị thật chu toàn, cô cũng không chịu yếu thế, giai đoạn trước khi tranh giành hạng mục cho dù chỉ có thể giữ lại một cũng phải đấu đến cùng.

Cách thời gian Trình Thiếu Tiên quay về tổng bộ ngày càng gần, chắc chắn Hạ Lữ đã phải tích cực cố gắng nhiều vì vị trí cao đó, đây là điều mà Trình thiếu Tiên nói lại với Trang Noãn Thần.

Lại tăng ca đến hơn mười giờ đêm, sau khi nhân viên ra về hết, Trang Noãn Thần luôn là người cuối cùng ra khỏi công ty. Từ sau khi ký hợp đồng với Phương Trình, cô chính là chủ của công ty này, so với trước kia, cô càng tận tâm tận lực hơn.

Ở thang máy, cửa chậm rãi đóng lại, lại bất ngờ luồn vào một bàn tay to, cô sợ đến mức lui hẳn về sau!

Đợi cửa lần nữa mở ra, nhìn rõ ràng người đến, cô mới gọi nhỏ, “Cố Mặc?”

Sắc mặt Cố Mặc nhìn qua cực kỳ lạnh lẽo, nhìn chằm chằm cô hồi lâu nói, “Anh có chuyện muốn hỏi em.”

Trang Noãn Thần kinh ngạc nhìn anh.

Lần nữa quay trở vào văn phòng công ty.

Bật đèn, Trang Noãn Thần nhìn Cố Mặc, “Anh ngồi đi.”

Cố Mặc không ngồi, đứng đó lạnh lùng nhìn cô như cũ, cô bất giác thấy lạnh dọc sống lưng, một dự cảm không rõ từ đáy lòng sản sinh ra, nhẹ nhàng hỏi, “Xảy ra chuyện gì rồi?” Có thể khiến anh buổi tối thế này đến tìm, cho thấy đây không phải chuyện nhỏ.

Cố Mặc đi đến trước bàn làm việc, bộp một tiếng chống hay tay lên mặt bàn, rướn người về trước nhìn cô chằm chằm, gần từng tiếng, “Chuyện Hứa Mộ Giai mang thai, rốt cuộc em có biết hay không?”

Tim Trang Noãn Thần theo đó run lên một chút, theo bản năng đứng dậy, kinh ngạc hỏi, “Sao anh lại biết được chuyện này?”

Quyển 8 - Chương 6: Có một loại yêu vì đau mà khắc cốt ghi tâm

Dưới ánh đèn, hai mắt Cố Mặc như sao lạnh nhìn chăm chăm cô như nhìn người xa lạ, sau một lúc lâu anh đột nhiên cười nhạt, “Thì ra em đã biết chuyện này từ sớm.”

Trang Noãn Thần lúc này có trăm cái miệng cũng khó mà chối cãi, trong lúc nhất thời không biết phải giải thích như thế nào. Từ ngày hôn lễ của anh và Hứa Mộ Giai đến bây giờ, trong lòng cô luôn thấp thỏm, cô cảm thấy rằng chuyện Hứa Mộ Giai nói dối sớm muộn gì cũng bại lộ, nhưng mà không ngờ lại nhanh như vậy. Hít sâu một hơi, lại ngược lên ánh mắt thêm chút bất đắc dĩ, “Em cũng chỉ biết chuyện này vào hôm hai người kết hôn mà thôi.”

Có một số chuyện có giải thích nhiều cũng vô ích.

Cố Mặc đột nhiên nắm chặt tay lại, sắc mặt xanh tái, “Vì sao không nói cho anh biết?”

“Em...” Cô phải nói thế nào với anh đây?

“Anh hiểu rồi, anh hiểu vì sao ngày hôm đó em lại ở cùng với Hứa Mộ Giai rồi, còn có Giang Mạc Viễn nữa.” Cố Mặc cười như gió lạnh thấu xương, giọng nói cũng lạnh như băng khiến người khác sợ hãi, “Là Giang Mạc Viễn!”

“Cố Mặc....”

“Noãn Thần....” Cố Mặc ngắt lời cô, xông lên trước giơ tay ra nắm lấy bả vai cô, tâm tình chợt trở nên kích động, “Là Giang Mạc Viễn, hẳn chẳng những trăm phương nghìn kế cướp đi em mà còn cùng với Hứa Mộ Giai dựng lên chuyện này để lừa gạt anh, mục đích của hẳn là muốn chúng ta tách nhau ra hoàn toàn. Hứa Mộ Giai giả mang thai rồi sau đó sẽ lấy cớ sảy thai, cứ như vậy sẽ khiến anh áy náy, khiến anh không thể không chăm sóc cô ấy cả đời. Những điều này đều là mưu kế Giang Mạc Viễn bày ra, đều là mưu kế quỷ quyệt của hẳn.”

Trang Noãn Thần liều mạng lắc đầu, “Cố Mặc, anh hãy tỉnh táo lại, nghe em nói trước đã...”

“Em là người phải nghe anh nói mới đúng!” Tay Cố Mặc tăng thêm lực, nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Chuyện cho đến bây giờ mà em vẫn không cảm thấy Giang Mạc Viễn là kẻ đáng sợ sao? Hẳn vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, liên tiếp bày ra âm mưu, hẳn ta huỷ hoại em cũng huỷ hoại cả anh! Noãn Thần, anh và em vốn là trời sinh một đôi, nhưng lại bị tên tiểu nhân Giang Mạc Viễn nham hiểm chia rẽ, dứt khoát phải chia rẽ chúng ta!”

“Cố Mặc!” Trang Noãn Thần quát anh, “Chuyện Hứa Mộ Giai giả mang thai hoàn toàn không phải Giang Mạc Viễn bày ra, anh ấy cũng là sau đó mới biết được chuyện này.”

“ Là hẳn nói với em như vậy?” Cố Mặc cười lạnh, “Hẳn giải thích với em như vậy? Noãn Thần, em tỉnh lại đi, là hẳn lừa em đấy! Từ đầu đến cuối hẳn là kẻ lừa đảo! Là kẻ chuyên đi lừa đảo tình cảm của phụ nữ!”

Trong mắt Trang Noãn Thần nổi lên vẻ mênh mông, nhẹ nhàng lắc đầu, “Cố Mặc, em tin lời anh ấy nói, bởi vì đã hiện giờ rồi, anh ấy không cần phải gạt em.” Câu nói cuối cùng bật ra như là tiếng than

nhẹ.

Nếu như là trước kia cô có thể sẽ chần chờ, nhưng hiện tại ngay cả việc giấu giếm chuyện của Sa Lâm trước mặt cô anh cũng lười, anh còn có thể lừa dối cô sao? Cho nên cô tuyệt đối tin tưởng rằng anh không có nói dối.

Cố Mặc hiểu lầm ý của cô, nghe xong lời này tức giận lại ùn ùn kéo đến, “Trang Noãn Thần, có phải hẳn nói gì em cũng đều tin tưởng? Em có thể nói chuyện công bằng chút được không? Từ lúc em còn ở bên anh đến tận bây giờ đều chưa từng tin tưởng anh! Chỉ cần em bỏ ra một phần mười sự tin tưởng của em dành cho Giang Mạc Viễn cho tình cảm của chúng ta, thì chúng ta cũng sẽ không đi đến bước đường hôm nay.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên nhìn anh, “Anh đang nói cái gì vậy? Trước kia là anh không tin tưởng em trước.”

Sau khi nghe xong lời này, vẻ mặt Cố Mặc từ phần nộ chuyển sang đau đớn, nhìn chằm chằm cô nửa ngày sau mới mở miệng, giọng nói như trải qua nhiều mệt mỏi, thê lương, “Lúc trước em nói chắc như đinh đóng cột với anh rằng em yêu Giang Mạc Viễn, Noãn Thần, hôm nay em hãy nói thật cho anh biết, em là thật sự yêu hẳn sao?”

Cô bị sự cô đơn trong đáy mắt anh làm rung động, còn có lời nói của anh nữa.

“Em tưởng là anh đã hiểu tâm ý của em rồi chứ, ít nhất, chuyện đã qua hãy để nó qua đi.” Hít sâu một hơi, lúc này trong lòng Trang Noãn Thần mới giảm được chút áp lực, ánh mắt của cô vô cùng bình tĩnh, con ngươi dưới ánh sáng ban đêm như chấm nhỏ sáng ngời, “Em yêu Giang Mạc Viễn, đây là sự thật.”

“Em là yêu Giang Mạc Viễn, hay là không thể không yêu hắn?” Cố Mặc nhìn chăm chăm vào mắt cô, giọng nói nghe có chút đè nén.

Trang Noãn Thần ngạc nhiên nhìn anh, đáp, “Cố Mặc, lời này của anh là có ý gì?”

“Nói cách khác là ngay từ đầu em đã yêu hắn hay...” Anh dừng một chút, hít sâu một hơi rồi tiếp tục nói, “Sau khi em không cam tâm tình nguyện gả cho hắn mới nảy sinh tình cảm với hắn?”

Lời nói của anh vừa trực tiếp, vừa gay gắt, như là băng đánh thẳng vào lòng cô, máu trong người cô dường như cũng đóng băng lại. Cô há miệng thờ dốc, “Em gả cho anh ấy không có gì mà không cam lòng”

Cầm cô đột nhiên bị Cố Mặc nắm lấy, nâng lên, bị ép phải đối diện với cặp mắt kia, cô nhìn rất rõ ràng, ngực như nghẹn lại, khoé mắt anh có chút ửng đỏ.

“Cố Mặc?”

“Noãn Thần, đến bây giờ mà em còn định gạt anh sao?” Ánh mắt anh nhìn cô lộ vẻ đau đớn, “Lúc đó vì sao em lại gả cho Giang Mạc Viễn, bây giờ anh đã biết rồi.”

Trang Noãn Thần cảm thấy như là có người hung hăng đánh mạnh vào sau gáy, hai tai ong lên, tim như ngừng đập, cô nhìn anh một câu cũng không nói, trong lòng bắt đầu có dự cảm không hay lan tràn. Chẳng trách vừa rồi anh mắng Giang Mạc Viễn là tiểu nhân, cô còn tưởng rằng vì anh tức giận quá nên mới nói như vậy.

“Anh biết lúc trước anh lưng mang món nợ lớn không phải là ngẫu nhiên, cũng biết Hứa Mộ Giai tự mình đi tìm em, thậm chí còn nói dối

em là cô ta đã mang thai con của anh, anh biết Giang Mạc Viễn đã làm đủ thứ chuyện sau lưng em, vì tránh để anh đến hôn lễ quấy rối hẳn thậm chí còn giở trò với thiết bị y tế mới!” Giọng nói của Cố Mặc lạnh lẽo đến dọa người, gần từng tiếng căm giận.

Sắc mặt của cô có chút tái nhợt.

“Trước đó em là vì anh mới gả cho Giang Mạc Viễn.” Ngón tay của anh nhẹ nhàng chạm vào má cô, đau đớn của anh không nói ra cũng có thể cảm nhận được, “Cho nên Noãn Thần, sao em có thể trách anh không tin tưởng em chứ? Giang Mạc Viễn đã thả dây dài, hẳn vì để có được em mà chia rẽ tình cảm giữa anh và em, lúc đó anh đã sợ mất em đến nhường nào, cho nên mới trở nên lo được lo mất, nhưng mà sau khi anh biết mọi chuyện thì anh đã hận chính mình rất nhiều, lúc trước anh không nên buông tay em ra, không nên tin rằng em yêu Giang Mạc Viễn, Noãn Thần...” Giọng nói của anh run rẩy, một tay đưa ra đau lòng ôm chặt cô vào trong ngực, “Xin lỗi, là anh có lỗi với em.”

Bị anh ôm chặt, đầu óc mụ mị không kịp có phản ứng gì, bên tai là giọng nói áy náy, thâm tình của anh, đi vào trong lòng khiến cô đau nhức nhối, một lúc lâu sau cô mới tìm lại được giọng nói của mình, “Sao anh biết những chuyện này?” Bất kể là lúc trước hay bây giờ cô thà chôn sâu những tổn thương này trong lòng không muốn nói ra, có vài vết thương đã kết vảy thì không cần phải bới móc lại làm gì, một khi đâm vào cũng chỉ có thể là máu chảy đầm đìa không thể lành lại, không biết làm sao mà anh có thể biết được.

“Giấy không thể gói được lửa, em nghĩ rằng cả đời này anh sẽ không biết gì sao? Chuyện Hứa Mộ Giai giả mang thai như một ngòi nổ, rồi anh tiếp tục điều tra thì rõ mọi chuyện.” Cố Mặc hơi nói lỏng cô ra, cúi đầu nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Noãn Thần, em đã vì anh rất nhiều, khi anh biết chuyện này anh đã hận rằng không thể

giết chính mình.”

“Cố Mặc, thật ra...”

“Ly hôn với hắn đi.” Anh cắt ngang lời nói của cô, giọng nói dứt khoát.

Trang Noãn Thần kinh ngạc, “Cái gì?”

“Noãn Thần, anh và em đã bỏ lỡ nhau nhiều rồi, thời gian còn lại anh không muốn lãng phí nữa, anh phải ở bên em, không cần em phải làm gì cho anh nữa, thời gian còn lại của cuộc đời này hãy giành cho anh, để anh được yêu em một cách trọn vẹn.” Cố Mặc đau đớn nhìn cô, “Rời khỏi hắn đi, anh cũng sẽ ly hôn với Hứa Mộ Giai, chúng ta một lần nữa quay về bên nhau.”

Một chút bối rối thoáng qua trong mắt cô, cô cố gắng áp chế sự bối rối này xuống, dùng sức siết chặt tay, “Cố Mặc, em nghĩ anh hiểu lầm rồi, em thực sự yêu Giang Mạc Viễn, em sẽ không ly hôn với anh ấy.”

“Bây giờ em còn sợ cái gì nữa?” Cố Mặc nhìn không được cao giọng nói, ánh mắt đầy đau xót.

“Không phải em sợ, em là yêu...”

“Lúc trước em gạt anh nói là em yêu hắn, anh tin, ngày anh xuất viện em nói em yêu hắn, anh cũng tin. Nhưng bây giờ, khi anh biết hết chân tướng mọi chuyện, em cảm thấy anh còn có thể tin sao?” Cố Mặc cau mày, anh khó hiểu hỏi.

Trang Noãn Thần nhắm mắt lại mới có thể giảm bớt cảm giác choáng đầu, sau khi mở mắt ra lại là ánh mắt kiên định, “Đúng, những gì anh

nói không hề sai, lúc trước em nói với anh em yêu anh ấy chẳng qua là lấy cớ, em muốn để anh hết hy vọng, muốn anh từ nay về sau quên em, lúc đó... em gả cho Giang Mạc Viễn đúng là không phải cam tâm tình nguyện. Nhưng ngày mà anh xuất viện, những gì em nói với anh đều là thật, em thật sự hy vọng anh có thể tìm được hạnh phúc cho mình, em cũng thực sự thực sự yêu Giang Mạc Viễn.” Trong đầu lơ đãng xuất hiện bóng dáng của Giang Mạc Viễn, ánh mắt anh, đôi môi cười thản nhiên của anh, một cảm giác hạnh phúc bỗng dâng lên trong lòng.

Cô nhẹ nhàng đẩy Cổ Mặc ra đi đến cửa sổ sát đất nhìn xe cộ tấp nập phía dưới, ánh đèn nê ông rải rác hắt lên hàng lông mi của cô, như thứ hạnh phúc ấy đang lây lan sang xung quanh.

“Giang Mạc Viễn, anh ấy tổn thương em rất nhiều, em cũng từng hận anh ấy, nhưng không hiểu sao em lại yêu anh ấy. Còn em, cũng tổn thương anh ấy rất nhiều lần, anh ấy hận em, em lại quên dựa dẫm vào sự ấm áp của anh ấy. Đã có thời gian em nghĩ em và anh ấy kết thúc rồi, nhưng tình yêu này vẫn cứ tồn tại, em không thể coi nhẹ nỗi đau này mà hạ quyết tâm. Cổ Mặc, em không biết tương lai em và Giang Mạc Viễn sẽ ra sao, cũng không biết em và anh ấy có thể cùng nhau sống đến bạc đầu hay không, em chỉ biết, chỉ cần anh ấy không chủ động muốn ly hôn thì em cũng tuyệt đối sẽ không ly hôn, và lại...” Nói đến đây cô xoay người nhìn anh, giọng nói của cô trong veo như suối nước, “Cho dù có một ngày em và Giang Mạc Viễn không thể ở bên nhau nữa, thực sự ly hôn, thì tình yêu của em dành cho anh ấy cũng không tan biến.”

Cơ mặt của Cổ Mặc căng lên, ánh mắt kích động, “Không thể như vậy, sau khi hắn đã làm nhiều chuyện tổn thương em, em vẫn có thể yêu hắn? Không thể nào....”

“Thực ra có một loại yêu bởi vì đau mà khắc cốt ghi tâm.” Trang

Noãn Thần khẽ thở dài một hơi, “Yêu thật sự rất mệt rất khổ, nhưng vẫn không muốn buông tay, bởi vì đau quá lâu nên ngay cả khi chỉ có một chút hạnh phúc, một chút ấm áp thôi cũng làm người ta không buông xuống được...”

Quyển 8 - Chương 7: Chúng ta phải hạnh phúc, nhé?

Cố Mặc nhìn chăm chăm cô như nhìn người xa lạ, ánh mắt đau thương dần chuyển thành oán hận, “Noãn Thần, đáng lẽ chúng ta phải ở bên nhau, nếu không phải Giang Mạc Viễn ở giữa cản trở thì có lẽ chúng ta đã kết hôn rồi, hắn là kẻ khởi xướng, là hung thủ giết chết tình yêu đáng hận nhất, sao em có thể yêu hắn chứ?” Nếu như anh vẫn không biết gì, thì anh sẽ nén đau mà chấp nhận chuyện cô yêu Giang Mạc Viễn là sự thật, nhưng bây giờ đã khác rồi, anh đã biết hết mọi chuyện, chuyện này giống như động lực rót vào sinh mệnh khô kiệt của anh, lúc này anh mới phát hiện ra nửa cuộc đời của anh lại có thể có ánh sáng mặt trời sáng như vậy.

Anh không cam lòng, thật sự rất không cam lòng.

Ánh mắt Trang Noãn Thần rất bình tĩnh, bên trong - bình tĩnh lại lộ ra thương xót, nhưng mà không phải giành cho Cố Mặc, mà là thương xót cho đoạn tình cảm trước đó của hai người: “Trước đó em cũng từng oán hận Giang Mạc Viễn, cảm thấy rằng anh ấy đã hủy hoại hết thảy, nhưng mà Cố Mặc, anh có nghĩ tới thực ra Giang Mạc Viễn chỉ là ngòi nổ, tình cảm giữa anh và em vốn đã có vấn đề, chúng ta vốn không còn yêu nhau, chỉ là cố gắng níu giữ lấy chút gì mà thôi. Cho dù không có Giang Mạc Viễn thì anh và em rồi cũng sẽ chia tay, cho dù có bên nhau thì chúng ta cũng sẽ luôn cãi vã.”

“Noãn Thần, đây là em đang thiên vị Giang Mạc Viễn!”

“Trước khi Giang Mạc Viễn xuất hiện, thì cuộc sống của em và anh đã là như vậy rồi.” Cô cố áp chế cảm giác đau lòng xuống, “Chẳng lẽ

anh đã quên tình cảm của chúng ta lúc còn học đại học sao? Số lần em khóc vì anh so với cười thực sự rất nhiều. Có thể em và anh có duyên không phận, cho nên mới tới bước đường như ngày hôm nay.”

Hai mắt Cố Mặc đỏ lên, hai tay cầm chặt lấy cạnh bàn, các ngón tay đều run rẩy.

Hiển nhiên là cô nhìn thấy rất không đành, hít sâu một hơi mới giảm được cảm giác chua xót trong mũi, dịu dàng nói, “Trong đoạn tình cảm này của chúng tay đã không cần nói đến ai có lỗi với ai nữa, chúng ta đều phản bội nhau vào cùng một ngày, em nghĩ, thật ra vào cái ngày đó thì anh và em đã không thể trở lại với nhau rồi.”

Cố Mặc ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt nghi ngờ, “Phản bội nhau cùng một ngày?”

“Đúng vậy.” Cô nhẹ nhàng cup mắt xuống che khuất ánh mắt bi thương của mình, tiếng nói nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho Cố Mặc khiếp sợ, “Có một chuyện em vẫn không nói với anh, vào ngày tết dương lịch mà anh ở cùng với Hứa Mộ Giai thì em... em và Giang Mạc Viễn cũng xảy ra quan hệ, ngày đó anh tới nhà tìm em thực ra là anh ấy mới đưa em về đến nhà, những ngày trước đó em đều ở nhà anh ấy...”

“Đủ rồi!” Cố Mặc đột nhiên cắt ngang lời của cô, không thể tin nhìn cô, “Trang Noãn Thần, em không bao giờ làm chuyện như vậy! Lúc ấy chúng ta vẫn còn ở bên nhau!” Anh thừa nhận đêm đó anh say rượu rồi làm bừa, nhưng Trang Noãn Thần thì không như vậy, anh hiểu cô rất rõ, cô cũng không phải là hạng con gái tùy tiện.

So với sự phẫn nộ của anh thì cô càng bình tĩnh hơn, con người nhát tháo qua chút cô đơn làm người khác phải đau lòng, “Cố Mặc,

từ lần đầu tiên chúng ta cãi nhau cho đến cuối cùng chia tay, thì mỗi lần anh đều bỏ đi đầu không ngoảnh lại, em và Giang Mạc Viễn cũng có cãi nhau nhưng anh ấy chưa bao giờ bỏ lại em một mình ở trên đường. Cho đến bây giờ anh cũng không biết là mỗi lần anh xoay người bỏ đi thì em có bao nhiêu sợ hãi, bao nhiêu bất lực. Đêm đó, anh cãi nhau với em xong liền tắt điện thoại, lạnh lùng triệt lòng người lạnh lẽo theo, em ngồi ở trạm xe, suýt nữa chết cứng trong trời tuyết, là Giang Mạc Viễn một đường lái xe từ Bắc Kinh đến Hà Bắc tìm được em, đêm đó nếu mà không có anh ấy, có thể em đã bị lạnh chết rồi.” Cô nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm đó, tuyết trắng bay đầy trời, hít vào đều thấy lạnh cả lồng ngực, sau khi nghe thấy giọng nói của Giang Mạc Viễn thì cô đang bất lực như tìm được liều thuốc trợ tim, cho đến khi nhìn thấy anh xuất hiện ở trước mặt thì tất cả sợ hãi, cô đột nhiên biến mất hết, trong lòng chỉ còn lại sự ấm ức, dựa dẫm, chỉ beets vùi vào lòng anh mà khóc lớn. Nghĩ vậy cô nhẹ thở dài rồi lại giương mắt lên, sự ấm áp trong trận tuyết năm đó đã sớm không còn: “Chuyện yêu Giang Mạc Viễn là chuyện em không ngờ tới, có lẽ là từ đêm hôm đó, có lẽ là ngay từ đầu đã yêu rồi, chẳng qua là em không muốn thẳng thắn thừa nhận tình cảm của chính mình mà thôi.”

Cố Mặc đau lòng nhìn cô, nhìn thấy vẻ mắt mát cùng hoang mang chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt cô, rốt cục anh cũng ý thức được rằng Noãn Thần của anh đã thực sự rời xa anh rồi, anh không bao giờ có thể kéo cô trở về được nữa, loại cảm giác mất đi này đáng sợ đến mức khiến lòng anh run sợ và tuyệt vọng, anh không muốn, cũng không thể chấp nhận!

“Cố Mặc, em thực sự hy vọng anh có thể hạnh phúc, thật sự.” Thật lâu sau, Trang Noãn Thần nhẹ giọng nói, ánh mắt chứa sự chân thành, “Hận một người mãi mãi càng thêm thống khổ hơn tha thứ họ, không nên sống trong đau khổ, được không?”

Cố Mặc nhíu mày, siết chặt nắm tay, ánh mắt khoá chặt vào bóng

dáng của cô, trong đó toát ra sự đau đớn khó có thể diễn tả được, anh tiến đến kéo cô vào trong ngực mình, ôm thật chặt, sau một lúc lâu mới mở miệng nói chuyện, “Em biết không, anh vẫn còn yêu em rất nhiều.”

Lời nói của anh làm cho lòng cô đau đớn, cô nhẹ nhàng nói, “Em cũng từng... rất yêu anh.” Tình cảm đối với Cố Mặc khó có thể biểu đạt, tuy hiện giờ không còn là tình yêu nhưng vẫn còn một loại tình cảm khó có thể dứt bỏ, cô chỉ hy vọng anh có thể sống vui vẻ.

“Đáng tiếc, vào thời điểm em không thể không gả cho Giang Mặc Viễn, thực ra... em đã bắt đầu hoài nghi tình cảm của chúng ta.” Cánh tay anh ôm cô đã có chút run rẩy, ánh mắt lạnh lùng, “Em chưa bao giờ tin tưởng anh có thể nắm tay em đi đến cuối cùng, cho dù cuộc sống gặp nhiều chông gai vất vả.”

Hô hấp của cô trở nên khó khăn.

Anh buông cô ra, nhẹ nhàng cười, nhưng nụ cười kia có vẻ cô độc đến đáng sợ, “Thực sự anh rất muốn biết, nếu lúc trước anh và Giang Mặc Viễn hoán đổi vai diễn, thì em có thể như vậy hay không.”

Trang Noãn Thần sững sốt....

Đêm mưa, tiếng lách tách rơi trên lá cây ngoài cửa sổ, những hạt mưa nhỏ bắn tung toé tạo thành bọt nước, đèn trong sân như những chấm nhỏ rải rả, trong mưa phún càn chiếu sáng, trong mờ ảo lập lòe, hắt lên ánh mắt cô gái.

Trang Noãn Thần đứng lặng trước cửa sổ sát đất, quần trắng mặc trên người bị gió thổi lay động, bóng dáng của cô như hòa vào mưa,

nhưng nhìn kỹ lại giống như cô gái trong tranh, yên tĩnh, mềm mại.

Cửa sổ thủy tinh phản chiếu ánh mắt của cô, yên tĩnh, trầm tư.

Dần dần, một bóng dáng đàn ông cao lớn chắn lại tầm mắt cô.

Trong chốc lát, cô chỉ cảm thấy sau lưng ấm áp, cánh tay rắn chắc của người đàn ông từ sau vòng ra trước kéo cô lại gần hơn, đem cô kéo vào trong vòm ngực rộng lớn. Cô không quay đầu lại, ánh mắt dừng lại trên kính thủy tinh, mưa nhàn nhạt hình thành một tấm gương phản chiếu rõ nét góc cạnh trên khuôn mặt người đàn ông.

Cửa sổ bị anh đóng lại, không có mưa gió, chỉ còn lại mùi xạ hương trong không khí lượn lờ quanh chóp mũi cô.

Ngực dần ấm áp.

“Đang nghĩ gì vậy?” Trong đêm mưa như thế này, lại được nghe tiếng nói trầm thấp dễ nghe làm say lòng người của anh, hơi thở quen thuộc dừng ở bên tai, mùi hương quen thuộc.

Trang Noãn Thần không nói chuyện, không hề chớp mắt nhìn vào gương mặt người đàn ông được phản chiếu trên cửa kính.

“Sao vậy?” Giang Mạc Viễn lại hơi siết vòng tay của mình, kiên nhẫn thấp giọng hỏi.

Một đêm mưa như vậy, sự im lặng cũng đủ thôi miên lẫn nhau.

Cô nhớ đến rất nhiều chuyện, từ khi cô quen biết Cố Mặc đến khi quen biết Giang Mạc Viễn, từng chuyện từng chuyện đã xảy ra thoắt ẩn thoắt hiện ở trong đầu cô giống như phim chiếu chậm, những hình ảnh vui vẻ, đau thương, bất lực, hạnh phúc đều rõ ràng, bên tai đã

không còn tiếng mưa rơi, tiếng nói trầm thấp của anh cùng những hình ảnh đó đan xen vào nhau, chạm đến nơi sâu nhất tận đáy lòng.

Cô nên oán trách tạo hoá trớ trêu hay là duyên phận chi phối?

Giang Mạc Viễn thấy cô vẫn im lặng không nói lời nào, anh nhíu mày xoay người cô lại, cúi đầu nhìn vào mắt cô, vẻ mặt có chút nghi ngờ. Trang Noãn Thần ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt nhìn thẳng vào màu mắt sâu thẳm của anh, nét mặt anh cứ như vậy khắc sâu vào trong lòng cô, thật lâu sau cô khẽ nói, giọng thấp nhẹ, “Anh mệt mỏi chứ.”

Anh ngẩn người.

Trang Noãn Thần khẽ thở dài một hơi, ánh mắt mềm mại, “Vớ em, anh mệt mỏi chứ.”

Giang Mạc Viễn nhíu mày lại càng chặt hơn, môi mỏng khẽ mím lại nhưng vẫn chưa nói gì.

“Anh có khi nào nghi ngờ đoạn tình cảm này không?” Tiếng nói của cô vô cùng nhẹ.

“Có.” Rốt cục anh cũng lên tiếng.

Cô cụp mi xuống.

Giang Mạc Viễn thở dài một tiếng, bàn tay nâng cằm cô lên, “Đối với đoạn tình cảm này anh cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng mà anh không thể nào buông tay.”

Trang Noãn Thần giương mắt, lại nhìn thấy đôi mắt anh có chút ửng đỏ.

“Có lẽ ông trời bắt chúng ta nhất định phải ở cùng nhau, tra tấn lẫn nhau.” Giang Mạc Viễn cười khổ, giọng nói thản nhiên.

“Cho dù là tra tấn, anh cũng sẽ không buông tay?” Mũi của cô chua xót.

Giang Mạc Viễn nâng tay lên, vuốt ve hai má của cô, “Người anh kết hôn nhất định phải là người con gái anh yêu, em đã từng nói với anh rằng từ lúc gả cho anh đến bây giờ em chưa từng hối hận, anh cũng vậy, từ khi cưới em đến giờ anh chưa từng hối hận. Cho dù ở bên nhau chỉ còn lại tra tấn, em cũng phải sống cùng anh cả đời.”

Đôi môi cô nhẹ run lên, đau đớn trong lòng chuyển dần thành ấm áp, sao cô không biết đuôi lông mày anh nhuốm đầy mệt mỏi chứ?

“Mạc Viễn...” Trang Noãn Thần khẽ gọi tên anh, không nén nổi tình cảm mà rúc vào trong lòng anh, “Ôm chặt em, được không?”

Hai hàng lông mày của Giang Mạc Viễn nhíu lên, nhanh chóng giơ tay ra ôm chặt lấy cô, một chút hạnh phúc nổ tung trong lòng, sự chủ động của cô làm anh kích động.

“Chúng ta sẽ hạnh phúc có phải không?” Lừa dối quá nhiều, tin tưởng quá ít, cô và anh đều tổn thương lẫn nhau, sao cô có thể không rõ chứ?

Giang Mạc Viễn ôm chặt lấy cô, giọng nói người phụ nữ trong lòng dịu dàng, nhỏ nhẹ như tiếng chim họa mi, lời nói cô nói ra lại khiến anh đau lòng. Cô ngẩng đầu nhìn anh, nhìn thấy bờ môi anh nhíu lên.

Anh hơi nới lỏng cánh tay ra, cúi đầu nhìn cô, “Noãn Thần, em bằng lòng giao hạnh phúc cả đời cho anh không?”

Lúc này đây, Trang Noãn Thần không trốn tránh ánh mắt của anh nữa, nhẹ nhàng nói, “VẬY, em có thể tin tưởng anh chứ?” Từ đầu đến cuối cô vẫn không muốn nhắc đến cái tên Sa Lâm.

Tay Giang Mạc Viễn ôm lấy hai má của cô, đôi mắt trong ngày mưa lại ôn hòa, anh nhẹ nhàng nói, “Có thể.”

Cô nhẹ nhàng cụp mi xuống, “Em nghĩ, từ nay về sau chỉ cần anh nói thì em sẽ tin, em muốn giao hạnh phúc của em cho anh.” Thương tổn nhiều lần như vậy nhưng vẫn cứ yêu người này, nếu nhất định là thế này, thì cô cũng đồng ý.

“Noãn Noãn...” Giang Mạc Viễn có chút kích động, hai bàn tay ôm lấy má cô có chút run rẩy, không thể kiểm soát được cảm xúc mà lần nữa kéo cô vào trong lòng mình, nhỏ giọng nói, “Chúng ta sẽ hạnh phúc, anh cam đoan với em.”

Cô ở trong lòng anh nhẹ nhàng gật đầu, theo bản năng siết vòng tay lại ôm anh càng chặt hơn.

Quyển 8 - Chương 8: Cảnh còn người mất

Hai hạng mục đối ngoại của Cao Thịnh tiến hành PR đấu thầu, Cao Quý trông còn căng thẳng hơn cả Trang Noãn Thần, thường xuyên gọi điện thoại tới hỏi cô xem chuẩn bị đến đâu rồi khiến cho Trang Noãn Thần không lo lắng cũng trở nên lo lắng, khẩn trương. Hai hạng mục lần này là để duy trì quan hệ với chính phủ, bởi vì cả hai hạng mục đều phải tiến hành ở Bắc Kinh, nên chủ tịch tập đoàn Cao Thịnh là Cao Tôn Thịnh đích thân đến điều hành công ty, có thể thấy được người này rất có tâm huyết và nỗ lực gìn giữ công ty, mà lần này Cao Quý chỉ có thể trợ giúp, không có quyền quyết định, đây cũng là nguyên nhân làm anh ta sốt ruột.

Trang Noãn Thần hiểu được tâm tư của Cao Quý. Thực ra lần này hẳn có quyền quyết định hay không đều không có liên quan gì lớn cả, đối với Vạn Tuyên mà nói thì chỉ cần tận tâm, hết sức mình làm đúng tiêu chuẩn là được. Các công ty truyền thông to, nhỏ ở Bắc Kinh đều tiến hành đấu thầu, cuối cùng được Cao Tôn Thịnh nhìn trúng chỉ còn ba công ty truyền thông là Oswarld, truyền thông Đức Mã và cuối cùng là công ty do chính Trang Noãn Thần dẫn dắt, Vạn Tuyên.

Vạn Tuyên, căn cứ vào thâm niên hoạt động và quy mô của công ty thì không đủ để cạnh tranh với Oswarld PR và truyền thông Đức Mã, có thể tham dự vào lần cạnh tranh này hoàn toàn là nhờ vào công lao của Cao Quý, nếu như Cao Quý không lưu tâm nhắc đến chuyện Vạn Tuyên là công ty con được Phi Tư Mạch giao toàn quyền hoạt động thì có lẽ lần này Vạn Tuyên cũng không có cơ hội tham gia cạnh tranh hạng mục này, tất nhiên nhờ lời nói của Cao Quý cũng chỉ là một mặt, mặt khác là do từ sau khi Vạn Tuyên tách khỏi Phi Tư

Mạch cũng đã hoạt động rất tốt, những điều này cộng với việc công ty đưa ra các hoạt động mỗi ngày và dần dần lan rộng nên trong thời gian ngắn đã lan rộng khắp thành phố. Hơn nữa, Cao Tôn Thịnh cũng biết rõ Trang Noãn Thần từng là giám đốc của truyền thông Đức Mã, sự chuyên nghiệp và chuyên môn là không thể nghi ngờ, hơn nữa sau khi cô rời khỏi truyền thông Đức Mã ít ngày thì Trình Thiếu Tiên liền viết thư đề cử cô, điều này hiển nhiên khiến cho con đường tương lai của cô càng rộng hơn.

Tình hình cạnh tranh giữa ba nhà quảng cáo bây giờ lại khiến cho Trang Noãn Thần nghĩ tới thời điểm làm việc với Tiêu Duy, bây giờ cảnh vẫn như cũ chỉ tiếc là người đã không biết đi đâu rồi, vật đổi sao dời, cảnh còn người mất, có lẽ đó là quy luật của tự nhiên. Lục San, Hạ Lữ và cô, ba người ở trong một cuộc cạnh tranh với nhau, cũng đại diện cho ba công ty, nghĩ đến lại có biết bao nhiêu cảm xúc. Chẳng qua là chỉ mấy ngày đã xảy ra bao nhiêu chuyện mà cô không ngờ đến.

Trong quảng cáo thương hiệu mỹ phẩm trang điểm Thịnh Hạ Khoản mà Oswarld đang phụ trách lo liệu đã nảy sinh nhập nhằng, nguyên nhân do sản phẩm này có vốn đầu tư nước ngoài nên càng khiến người dân trong nước tức tối, nhất thời bị cuốn vào trong vụ lùm xùm ‘vấn đề quảng cáo’. Một đặc điểm quan trọng gây nên nguy cơ trong quan hệ xã hội, đó là khi nguy cơ bên trong không được giải quyết triệt để thì sẽ khiến cho các nguy cơ khác nảy sinh. Sáu khi ‘vấn đề quảng cáo’ xuất hiện không lâu thì trong một hoạt động gần nhất, lại bị một người cầm phấn ném mạnh chai rượu lên bục, rượu đổ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự tiến hành bình thường của hoạt động, cứ như vậy các báo đưa tin đã dẫn đến một cuộc khủng hoảng trước nay chưa từng có.

Mà người phụ trách các công việc lần này chính là Lục San.

Khủng hoảng này xảy ra không lâu sau khi chủ tịch Cao Tôn Thịnh đến Bắc Kinh, sau khi nghe thấy tin tức này, Cao Tôn Thịnh không nói lời nào liền huỷ bỏ quyền cạnh tranh của truyền thông Oswarld, một trong số những hạng mục đấu thầu quảng cáo có mỹ phẩm của Cao Thịnh nên ông đương nhiên không dám mang tâm huyết của mình giao cho một nhà truyền bá đang khủng hoảng nghiêm trọng như vậy được.

Lúc này chỉ còn lại truyền thông Đức Mã và Vạn Tuyên, thu nhỏ phạm vi cạnh tranh lại một chút thì còn lại Hạ Lữ và Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần biết được chuyện này là lúc cô đang điều chỉnh phương án cuối cùng cho đợt đấu thầu, là Ngải Niệm nói cho cô biết tin tức này, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Ngải Niệm, trong lòng cô cũng rõ ràng, nếu như có Oswarld thì mục đích chủ yếu của Vạn Tuyên là nhắm vào Oswarld, bây giờ chỉ có thể cạnh tranh một mất một còn với Đức Mã.

Ngày đấu thầu chóng đến.

Bất ngờ, trời lại đổ mưa, mưa rả rích vào lòng người.

Sau khi dừng xe, mưa khiến cho hầm để xe mang hơi ẩm ướt. Lúc đi về phía thang máy, di động Ngải Niệm đổ chuông, là tin nhắn đến, lúc Trang Noãn Thần chờ thang máy liếc qua thấy cô ấy đọc tin nhắn liền không nhìn được khẽ cười rồi hỏi, “Tin nhắn gì mà cậu khoái chí dữ vậy?”

“Tư Nhiên gửi truyện cười cho tớ, rất buồn cười.” Ngải Niệm nói xong đưa điện thoại di động cho cô xem.

Trang Noãn Thần lấy qua xem, nội dung cụ thể thế nào cô không rõ,

ánh mắt của cô chỉ để ý đến mấy chữ cuối cùng, là Tư Nhiên viết “Đừng lo lắng, cứ thoải mái đi” thì trong lòng liền nổi lên nghi hoặc, “Cậu và anh ta đã tiến triển tốt đến vậy rồi?”

“Đừng nói vậy, bọn mình chỉ là bạn thôi.” Ngải Niệm lấy lại điện thoại, nhẹ giọng nói, “Anh ấy giúp đỡ mình nhiều như vậy nên hai ngày trước mình có mời anh ấy ăn cơm, cũng trong hai ngày này anh ấy mới gửi tin nhắn thế này thôi.”

“Anh ta biết hôm nay cậu đến buổi đấu thầu này.” Trang Noãn Thần nhíu mày nhìn cô.

“Mình cũng chỉ vô tình buột miệng nói ra thôi, không nghĩ tới anh ấy sẽ nhớ.” Ngải Niệm nói xong lời này thấy cô nén cười liền liếc mắt, “Mình biết cậu đang nghĩ cái gì, mình với anh ấy thực sự chỉ là bạn bè, anh ấy không thể nào thích mình được, điều kiện của anh ấy như thế nào, mình như thế nào cậu còn không biết sao. Lần trước chẳng phải cậu đã nói bối cảnh nhà anh ấy với mình sao, mình với anh ấy một phần một vạn khả năng đều không có.”

Tay Trang Noãn Thần quàng qua vai cô, “Loại chuyện này cứ thuận theo tự nhiên đi, duyên phận đến có trốn cũng không được, duyên phận không tới có cưỡng cầu cũng không xong.”

“Mình bây giờ chỉ một lòng một dạ kiếm tiền mua sữa cho con thôi, những chuyện khác mình không quan tâm.” Ngải Niệm hít sâu một hơi rồi cười hì hì nói, ánh mắt đảo vòng một chút rồi thay đổi, “Nhưng mà như cậu nói, có đôi khi duyên phận tới có trốn tránh cũng không được, à, chuyện này lúc khác nói, giờ gặp Hạ Lữ đây.”

Trang Noãn Thần sững sốt, quay đầu nhìn lại, cách đó không xa chính là Hạ Lữ đang đi về phía thang máy bên này. Hôm nay Hạ Lữ mặc đồ công sở rất khéo léo, dáng người của cô ấy vốn đã rất đẹp

rồi, mặc đồ công sở vào nhìn qua vừa giới giang lại vừa quyến rũ, phía sau đi theo hai đồng nghiệp, nhìn vào còn rất trẻ. Trang Noãn Thần cũng không cảm thấy kỳ lạ, đối với ngành truyền thông thì việc thay đổi người so với việc lật sách còn nhanh hơn, cá lớn nuốt cá bé chính là vòng tròn của ngành quan hệ công chúng.

Ngải Niệm biết khúc mắc của hai cô bạn, nên thoáng có chút xấu hổ tới chào Hạ Lữ. Lúc ánh mắt của Trang Noãn Thần và Hạ Lữ thoáng chạm nhau thì hơi nhìn xuống, như là chào hỏi. Vào thang máy, bầu không khí trở nên có chút lúng túng.

Hạ Lữ mở miệng trước, nhưng mà là nói với Ngải Niệm, “Sao không trở về Đức Mã?”

Ngải Niệm cũng muốn làm cho không khí thoải mái một chút, cười nói, “Mình bị Đức Mã đuổi ra, sao lại có thể trở lại làm việc chứ?”

Hạ Lữ không nói thêm gì nữa.

Thang máy tới tầng bảy, Ngải Niệm thực nhịn không được nữa, “Mình nói này, hai người các cậu đừng có như vậy nữa được không? Mình ở giữa thế này rất khó xử, tất cả mọi người là...”

“Đình...” Thang máy tới nơi, cửa kim loại mở ra.

Hạ Lữ đi ra trước, xoay người nhìn Trang Noãn Thần, không chút để ý lời nói của Ngải Niệm, lãnh đạm nói, “Trang Noãn Thần, tôi sẽ không chịu thua cậu.”

“Tôi cũng vậy.” Trang Noãn Thần mặt không chút thay đổi, tim lại như bị dao cắt qua rất khó chịu.

Đợi Hạ Lữ và người của cô ấy đi ra trước, Ngải Niệm liền giữ chặt

lấy Trang Noãn Thần, “Các cậu thực sự không thể nào hoà hợp lại sao?”

Trên đuôi lông mày của Trang Noãn Thần nhiễm chút cô đơn, khẽ thở dài một hơi, “Mình và Hạ Lữ như thế này so với chị Mai và Angel là tốt hơn rồi, cậu cảm thấy rằng hai người còn có thể trở lại là bạn bè sao?”

Ngải Niệm nghe vậy ánh mắt run lên, sau một lúc lâu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Hai người Tề Viện Viện, Phương Tiểu Bình đến trước, sau khi thấy Trang Noãn Thần và Ngải Niệm tới liền tiến đến ngồi cạnh, nói thầm, “Sao lại gặp Hạ Lữ ở đây?”

Ngải Niệm liếc mắt nhìn hai người một cái cũng không nói gì, chỉ nhắc nhở hai người xem kĩ trước phương án đấu thầu. Vị trí của Trang Noãn Thần vừa lúc ngồi đối diện với Hạ Lữ, hai người mặt đối mặt có chút ngượng ngùng. Hạ Lữ vẫn tập trung bàn luận công việc với nhóm của mình, Trang Noãn Thần nhìn thấy không khỏi cảm thán, hiện giờ Hạ Lữ nghiêm nhiên trở thành người lãnh đạo nổi bật, có thể ngồi đến vị trí đối diện với cô thế này chắc là đã đánh bại hoàn toàn Angel. Cô đã không còn tìm thấy cảm giác lúc trước với Hạ Lữ.

Thay đổi đâu chỉ có Hạ Lữ, còn có cô, và mọi người thực ra cũng đã thay đổi.

Vừa đúng mười giờ, chủ tịch Cao Tôn Thịnh xuất hiện ở phòng họp, tinh thần khoẻ khoắn, vẻ mặt ôn hoà, nhìn qua giống như là một người ông, nhưng ở đến giai đoạn đấu thầu này thì mọi người đều biết người này rất nghiêm khắc, nhìn bề ngoài thì ôn hoà nhưng đối với sự lựa chọn công ty quảng cáo thì không hần là ôn hòa đâu.

Đi theo Cao Tôn Thịnh còn có Cao Quý cùng với hai lãnh đạo cao cấp tổng bộ phái tới. Sau khi Cao Quý ngồi vào chỗ của mình liền liếc mắt nhìn về phía Trang Noãn Thần, lại khoát khoát tay với Hạ Lữ, đối mặt với hai người bộ dáng hần như là bạn tốt lâu ngày không gặp. Hạ Lữ bị bộ dáng của hần làm cho nở nụ cười, mím môi lại cười.

Cao Tôn Thịnh quay đầu nhìn thoáng qua Cao Quý, ánh mắt trở nên nghiêm khắc.

Cao Quý thè lưỡi sau đó nhanh chóng biến thành một bộ dáng đứng đắn.

Trang Noãn Thần cũng rất muốn cười nhưng mà vẫn cố gắng nhịn xuống, bởi vì Phi Tư Mạch nên cô và Cao Quý tiếp xúc nhiều hơn, liền sau đó lphát hiện Cao Quý này tính tình thực sự giống như trẻ con, rất thông minh lại ham chơi, có đôi khi muốn anh ta ký văn kiện lại phải tìm nửa ngày mới có thể tìm thấy anh, tìm thấy anh đủ mọi địa điểm, nào là leo núi tập thể, trò chơi đua xe, thậm chí có lần cô thiếu chút nữa phải vào phòng tắm hơi. Mỗi lần tìm được anh là Trang Noãn Thần lại nghĩ đến một màn như thế này: Bà mẹ bưng bát cơm đuổi theo đứa con để cho ăn.

Nhưng mà Cao Quý vẫn tốt hơn một chút, chưa bao giờ khất nợ một khoản nào, trích khoản nào ra cũng đều vui vẻ, có Trang Noãn Thần vì Phi Tư Mạch hộ giá ah nên anh rất mừng rỡ, thoải mái tự tại.

“Thật vui vì các vị có thể đến đấu thầu tại Cao Thịnh, ta nghĩ tất cả mọi người đều quen biết nhau nên không cần giới thiệu nữa phải không?” Cao Tôn Thịnh nở nụ cười nhìn Hạ Lữ và Trang Noãn Thần, “Nhất là giám đốc Hạ và giám đốc Trang, hai người cũng đã từng làm việc với nhau.”

Trang Noãn Thần gật đầu mỉm cười, Hạ Lữ cũng giương môi cười

nhẹ.

“Vậy đừng lãng phí thời gian nữa, bắt đầu đi.” Cao Tôn Thịnh cười.

Không khí đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Hai người Trang Noãn Thần và Hạ Lữ cũng chính thức bắt đầu cuộc đua. Cao Quý thừa dịp Cao Tôn Thịnh không chú ý lại hướng về phía hai người giơ nắm tay lên, cổ vũ hai cô cố lên. Trang Noãn Thần hiểu được tâm tư Cao Quý, hai ngày này Cao Quý đều rầu rĩ không vui, anh cho rằng Hạ Lữ và cô là bạn bè tốt, anh không hy vọng phải nhìn thấy các cô vì lợi ích mà chém giết nhau, nhưng lại không thể nào thay đổi được chuyện này.

Quyển 8 - Chương 9: Người đàn ông trong mưa

Bước vào giai đoạn đấu thầu.

Cao Tôn Thịnh là một người không thích lãng phí thời gian, đây cũng là lần đầu tiên Trang Noãn Thần nhìn thấy có người quyết định đặt hai hạng mục đấu thầu cùng một ngày. Hạng mục mang ra đấu thầu đầu tiên chính là giữ gìn quan hệ thông thường với chính phủ, đây xưa giờ là thế mạnh của Đức Mã, Đức Mã có bốn mối quan hệ chính phủ rất dồi dào, trên phương diện xử lý các công tác quan hệ xã hội này có tính độc tôn không thể thay thế, điểm này ngay cả Osworld PR cũng không sánh bằng.

Trên đường Trang Noãn Thần đến đây cũng đã phân tích, hạng mục này tỉ lệ Vạn Tuyên giành được là rất nhỏ, cho dù cô có thể mượn sức chị Mai để làm việc cũng không nhất định có thể thuyết phục được Cao Tôn Thịnh, dù sao Cao Tôn Thịnh cũng là tập đoàn lớn, Cao Tôn Thịnh lại là người nổi tiếng khắc khe cẩn thận, thời điểm đối mặt với công tác quan hệ xã hội đương nhiên xem trọng nhất chính là tính nhất quán và chuyên nghiệp, bề dày tài nguyên nhân lực của Đức Mã đủ khả năng đạt đến điểm này, còn Vạn Tuyên chỉ có thể bao bên ngoài, sức thuyết phục không được lớn lắm.

Quả nhiên, Hạ Lữ chủ động công kích, trong khâu đấu thầu cô như một con báo mạnh mẽ tấn công bất ngờ không kịp đề phòng, Trang Noãn Thần chưa bao giờ nhìn thấy một mặt giỏi giang sâu cay như vậy của cô, ngay cả Ngải Niệm cũng há mồm kinh ngạc.

Tự nhủ trong lòng, phương án Hạ Lữ chuẩn bị quá thực rất xuất sắc,

nhìn ra được cô ấy đã tốn không ít công sức, đối với chuyện Hạ Lữ đã làm Trang Noãn Thần không dám gật bừa, nhưng cô phải thừa nhận Hạ Lữ quả thực có năng lực, đây cũng chính là nguyên nhân trước khi cô rời Đức Mã đã khuyên Trình Thiếu Tiên giữ Hạ Lữ lại. Hạ Lữ đích thân xuất trận, mỗi cử chỉ mỗi lời nói đều không vòng vo, tự nhiên hào phóng không mất quyền uy, Trang Noãn Thần hãnh diện vì cô bạn, đây là xuất phát từ đáy lòng, cho dù là người đứng xa lạ cũng sẽ vì cô mà vui vẻ.

Tại giai đoạn này, Vạn Tuyên không sánh kịp Đức Mã, chính như sự lo lắng của Trang Noãn Thần, Cao Tôn Thịnh quả nhiên rất có hứng thú với tính chuyên nghiệp của quan hệ chính phủ ở Đức Mã.

Cơm trưa do Cao Quý chủ trì, anh ta ở nhà hàng gần công ty đặt chỗ trước, chân thành mới nhóm đồng sự của Vạn Tuyên và Đức Mã đến dùng cơm trưa, Cao Quý là người vui vẻ, có anh ở đây, bầu không khí trên bàn ăn không có gì gượng gạo.

Trang Noãn Thần ăn được một lúc thì đi toilet, vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh thì bắt gặp Hạ Lữ đang nghe điện thoại, Trang Noãn Thần đành phải lui trở về, trong lòng nghĩ chờ cô đi rồi mới lại ra. Cũng chính tại đây, cô tình cờ nghe Hạ Lữ nói vào điện thoại: “Đừng đẩy cho người, là cô tài không bằng người tạo thành nguy cơ quan hệ xã hội, có liên quan gì tới?”

Tiếng nói Hạ Lữ rất lạnh lùng, như dòng nước thảng chập, từ lỗ tai Trang Noãn Thần chui vào trong lòng, nháy mắt lỗ chân lông cô lạnh như đóng băng. Thời gian trò chuyện rất ngắn, đợi thời điểm Trang Noãn Thần quay trở về phòng ăn, Hạ Lữ đang trò chuyện vui vẻ với Cao Quý, cô lòng đầy nghi ngờ, thà tin vừa rồi là do mình nghe nhầm.

Gian đoạn hai đấu thầu được ấn định vào hai giờ chiều.

Trang Noãn Thần vào phòng nghỉ chuẩn bị rót ly cà phê đúng lúc gặp Hạ Lữ ở đó, hai người cứ vậy mà mặt đối mặt.

“Chúc mừng cậu đã nhận được hạng mục buổi sáng.” Trang Noãn Thần ngăn ra một hồi thì bước đến, đi đến máy cà phê rót vào ly.

Hạ Lữ ngồi ở sô pha đứng dậy, đem ly cà phê uống còn dư đổ vào bồn rửa, sau khi rửa sạch cái ly đặt sang một bên, nói: “Cám ơn.” Nói xong xoay người định ra ngoài.

“Hạ Lữ.” Trang Noãn Thần gọi cô lại.

Hạ Lữ dừng bước, quay đầu.

Ánh mắt của Trang Noãn Thần luôn tập trung vào ly cà phê, không ngẩng đầu nhìn cô bạn, thật lâu sau mới hỏi, “Lần nguy cơ quan hệ xã hội này của Oswarld có phải có liên quan đến cậu không?”

Đối phương im lặng.

Lúc này cô mới ngẩng lên, mắt đối mắt với Hạ Lữ.

Hạ Lữ lại cười lạnh, giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ, “Tôi thấy cậu vẫn nên lo cho mình đi, hạng mục buổi chiều cậu mà không giành được, thì tổng giám đốc như cậu làm cũng uống lắm.”

Trang Noãn Thần nhìn theo bóng dáng rời đi của cô bạn, ngực đau nhức.

Sau buổi trưa, mưa vẫn rơi, nhưng nhỏ hơn.

Cao Tôn Thịnh đứng giờ xuất hiện trong phòng họp, người nhìn qua rất cẩn thận tỉ mỉ. Cao Quý bên cạnh ông không dám lên tiếng, Trang Noãn Thần biết lúc này là lúc anh ta mệt mỏi, nhìn Cao Quý, hai mắt cố mở to, sợ lỡ miệng đánh ngáp sẽ bị ba anh ta mắng.

Phương án đấu thầu mỹ phẩm vào buổi chiều Trang Noãn Thần quyết không nhường ai, lúc này đây không cho Hạ Lữ có cơ hội phản kích. Có một sản phẩm chủ lực trong dòng sản phẩm này, chính là kem nền chống nắng, kem nền này ở dạng lỏng kết hợp với chống nắng, là sản phẩm ẩn chứa tinh hoa. Như vậy lúc đưa ra khái niệm đóng gói, Hạ Lữ và Trang Noãn Thần liền xuất hiện quan điểm khác nhau.

Trong phương án đấu thầu của Hạ Lữ chủ yếu đưa ra các khái niệm ‘chống nắng, thoải mái’, nhưng Trang Noãn Thần chỉ đề cập đến một từ ‘da trần’, lý do cô đưa ra chính là, dưới ngày mùa hè nắng chói chang, các cô gái càng hy vọng ‘không trang điểm còn hơn’, đưa ra khái niệm ‘da trần’ càng có thể khiến người tiêu dùng đồng tình, hai chữ ‘da trần’ sẽ càng được đón nhận, ngược lại, ‘thoải mái, chống nắng’ là những từ đã có trên thị trường trước đó, mang đến cảm giác mệt mỏi, chỉ cần một từ ‘da trần’ đã bao gồm luôn cả khái niệm ‘thoải mái và chống nắng’, trong hoạt động phối hợp cô cũng sẽ chủ trương gia tăng khái niệm này lên.

Thật hiển nhiên, Cao Tôn Thịnh càng cảm thấy hứng thú với khái niệm này, sau ba tiếng đồng hồ hai công ty chém giết lẫn nhau, Cao Tôn Thịnh cuối cùng cũng giao hoạt động quảng bá thương hiệu mỹ phẩm này cho Trang Noãn Thần.

Hai hạng mục, một cho Đức Mã, một cho Vạn Tuyên, Trang Noãn Thần và Hạ Lữ mỗi bên một nửa, cân sức ngang tài.

Sau khi đàm phán bước đầu hợp tác xong, Cao Tôn Thịnh nhìn Trang Noãn Thần, “Trang tổng, dòng mỹ phẩm này sẽ quảng bá một loạt từ Bắc Kinh- Thượng Hải đến Quảng Châu, khi chiếm lĩnh thị trường này nhất định sẽ gặp phải rất nhiều công kích của đối thủ cạnh tranh, giống như là vụ nguy cơ xuất hiện trong vấn đề thanh lý hàng hóa của Oswarld, cô cảm thấy chuyện này thế nào?”

Trang Noãn Thần cười nhẹ, “Thật sự công ty quảng bá sẽ thường gặp phải vấn đề này, ở thời điểm đối mặt với nguy cơ, có chút sai lầm có thể che giấu, có chút sai lầm nên làm sáng tỏ càng sớm càng tốt, nhưng giống như chuyên gia quan hệ công chúng Augustine đã từng nói một câu: ‘mỗi một lần ta khủng hoảng đã bao hàm nguyên nhân dẫn đến thất bại, cũng mang theo mầm móng thành công. Phát hiện, đào tạo để thu hoạch cơ hội thành công tiềm ẩn này mới là tinh túy của nguy cơ quan hệ công chúng’, bất luận là thương hiệu hay công ty quan hệ công chúng, thời điểm đối mặt với nguy cơ thật ra cũng là một loại thời cơ, xử lý tốt thương hiệu sẽ càng thêm xâm nhập vào lòng người, xử lý không tốt sẽ bị hủy hoại trong chốc lát. Đương nhiên, giám đốc Lục San của Oswarld PR là người quảng bá dày dặn kinh nghiệm, tôi nghĩ chị ấy sẽ xử lý tốt sự cố lần này.” Vô tâm cũng tốt mà có tâm cũng vậy, loại câu hỏi mang tính thăm dò như thế này cô vẫn đối phó được dễ dàng, đối với thủ đoạn xử lý tình huống của công ty bên ngoài, xưa nay cô không đưa ra bất cứ đánh giá hà khắc nào.

Cao Tôn Thịnh cười cười, “Câu trả lời của Trang tổng làm tôi liên tưởng đến một câu, gọi là ‘chuyện không liên quan đến mình thì không quan tâm’.”

“Thủ đoạn khi các công ty xử lý khủng hoảng sử dụng chúng tôi đều để ở trong mắt, cũng tiến hành phân tích quy luật chuyên môn, nhưng những lời nhận xét sau lưng người khác, quả thực tôi không hay nói.” Trang Noãn Thần ung dung đáp, mỉm cười tự tin.

“Không tệ, tôi chính là cần người bình thản như thế này làm việc cho tôi.” Cao Tôn Thịnh cuối cùng cũng yên tâm, thở phào, “Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Trang Noãn Thần cười nhẹ.

Thời điểm đi ra khỏi công ty, Cao Quý đuổi theo, hưng phấn kéo vội Trang Noãn Thần và Hạ Lữ lại, “Đừng đi về sớm như vậy chứ, hiện giờ chúng ta đều là bạn hợp tác với nhau rồi, tối nay đi dùng cơm, sau đó ca hát, để chúc mừng nha.”

Hạ Lữ lên tiếng trước, nói đùa, “Cao công tử, chẳng lẽ anh muốn làm lỡ thời gian hẹn hò của tôi và bạn trai à?”

“Cô có hẹn rồi?”

Hạ Lữ cười.

“Cao Quý, chủ tịch Cao cũng phải chào mừng mà, đợi đến ngày đó mọi người chúc mừng đi, lát nữa tôi cũng bận.” Trang Noãn Thần nhẹ giọng nói.

Vẻ mặt Cao Quý mất mát, “Vậy cũng được, cả đám đều bận, không ai chơi với tôi.”

Trang Noãn Thần bị dáng vẻ của anh chọc cười.

Đợi sau khi Cao Quý rời khỏi, cô liếc nhìn sang Hạ Lữ, Hạ Lữ cũng nhìn cô một cái, muốn nói lại thôi. Trang Noãn Thần không vội rời đi, chờ cô bạn mở miệng.

“Lục San mất quyền đấu thầu cậu hẳn nên vui vẻ mới đúng, dù sao lúc trước cô ta cũng có phần hại cậu.” Hạ Lữ lạnh nhạt nói.

Trang Noãn Thần cười khổ, “Người thật sự làm mình thất vọng đau khổ không phải chị ta, cho nên chị ta hên hay xui mình cũng chẳng quan tâm.”

Hạ Lữ ngăn ra, sau khi nắm chặt bàn tay, không nói gì mà bước vào thang máy.

Không biết lúc nào, Ngải Niệm và mấy người Phương Tiểu Bình cũng đi ra, Vương Tranh thở phào, buột miệng nói, “Thật tốt quá rồi, cuối cùng cũng giành được một hạng mục, bằng không cái cô Hạ Lữ kia sẽ rất đắc ý.”

Phương Tiểu Bình cũng cười hì hì nói, “Đừng nhìn cô ta là người công ty lớn, cũng phải chia đều miếng bánh cho chúng ta thôi?”

“Được rồi, hai em đừng vui vẻ quá sớm, chủ tịch Cao nổi tiếng xoi mói, chúng ta làm tốt bốn phần công việc của mình mới quan trọng.” Trang Noãn Thần lên tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện của các cô, đưa chìa khóa cho Ngải Niệm, “Cậu xuống trước lái xe lên đi, tụi mình đứng bên ngoài chờ cậu.”

Ngải Niệm nhìn ra vẻ mặt cô bạn có chút mất mát, trong lòng cũng hiểu được vài phần, gạt đầu, cầm chìa khóa đi vào thang máy.

Che ô ra khỏi tòa nhà, mưa xối xuống ô như thôi miên, Vương Tranh và Phương Tiểu Bình dùng chung một chiếc ô đi ở bên cạnh Trang Noãn Thần, ba người đang cười nói trong lúc chờ Ngải Niệm, thì cách đó không xa vang lên tiếng còi xe.

Trang Noãn Thần đầu tiên là nghe thấy tiếng la giạt mình của Vương Tranh và Phương Tiểu Bình, xoay đầu nhìn lại thì ngây ngẩn cả người.

Cách đó không xa, Giang Mạc Viễn che ô đứng trước chiếc xe thương vụ, màu ô cùng màu mắt anh đen đến tận cùng, anh lặng lẽ đứng đó, cách màn mưa bụi nhìn về phía các cô bên này, khoe môi cương nghị mím thành độ cung đẹp đẽ.

Bóng dáng cao lớn rắn rỏi của người đàn ông đưa đến sự chú ý của người qua đường, khó trách Phương Tiểu Bình và Vương Tranh nhìn thấy trước tiên.

Không biết sao, trái tim của Trang Noãn Thần bắt đầu đập loạn, bóng dáng đó của anh dừng giữa tròng mắt cô, nhanh chóng hóa thành ấm áp vô hạn, giống như là luồng tươi mát rót vào bên trong, hòa quyện, bất giác xua đi mọi phiền muộn trong lòng.

Anh là đặc biệt đến đón cô?

Đang nghĩ ngợi, Giang Mạc Viễn che ô đi về phía này.

Phương Tiểu Bình và Vương Tranh nhìn thấy suýt hét lên, hai cô nàng trông còn khấn trương hơn cả Trang Noãn Thần, “Người đó có phải chúng ta đã thấy trên ti vi không? Tổng giám đốc của Tiêu Duy?”

Quyển 8 - Chương 10: Cái tát

Trong mưa bụi có thêm chút mùi xạ hương thoang thoảng, nhàn nhạt, là mùi hương nam tính vốn có của anh, tiếng xuýt xoa nho nhỏ của Phương Tiểu Bình và Vương Tranh chui vào tai cô quả thật muốn cười, nhất thời không biết có nên lên tiếng giới thiệu quan hệ giữa cô với Giang Mạc Viễn không.

Giang Mạc Viễn tiến lại gần, dừng bước trước mặt cô, không lên tiếng nói gì, nở nụ cười hấp dẫn.

Phương Tiểu Bình và Vương Tranh chuyển mắt sang nhìn Trang Noãn Thần, tiếp đó là tròng lớn hai mắt, có lẽ không ngờ người đàn ông trong ti vi lại bất chợt xuất hiện trước mặt các cô, lại hiển nhiên quen biết tổng giám đốc của các cô.

Trang Noãn Thần che ô ngược lên nhìn anh, cũng bất giác cười nhẹ.

Anh đưa tay, nhẹ nhàng vén tóc cô ra sau tai, tiếng nói ôn hòa từ tính như mưa bụi ngoài ô, “Đấu thầu thuận lợi không?”

“Bị vuột mất một cái.” Trang Noãn Thần cười nhẹ, sợi tóc như quuyến luyến nhiệt độ đầu ngón tay anh, đợi khi anh rút tay về vẫn còn lưu lại hương thơm dễ ngủ.

Trong mắt Giang Mạc Viễn dường như chỉ có mình cô, nghe vậy thì cười tươi hơn, cúi đầu, tiếng nói rõ ràng có thêm yêu chiều, “Tài nguyên của Vạn Tuyên không so sánh được với Đức Mã là bình thường, sau này tăng cường thêm là được.”

Trang Noãn Thần tới gần anh, ánh mắt lướt qua tia xảo quyết, không cố tình nói nhỏ nhẹ nhưng nghe vào có chút ngây thơ, “Có phải không có thứ gì gạt được ánh mắt anh không?”

“Em là bà xã của anh, quan tâm em là lẽ đương nhiên.” Giang Mạc Viễn thu hết nụ cười của cô vào đáy mắt, trong lòng như có nước ấm chảy qua, bất giác đưa tay lên nựng cằm cô, cử chỉ lộ vẻ tình cảm sâu đậm.

Hai má Trang Noãn Thần phấm hồng.

Phương Tiểu Bình và Vương Tranh bên cạnh đã sớm kinh ngạc hóa đá, hồi lâu mới chỉ vào Giang Mạc Viễn lắp bắp nói, “Trang tổng, hai người, hai người...”

“Đồng nghiệp của em à?” Lúc này Giang Mạc Viễn mới nhìn lướt qua Phương Tiểu Bình và Vương Tranh.

Chỉ là một cái liếc mắt cũng đủ khiến hai cô tinh thần hỗn loạn, không thể rời mắt.

“Là đồng nghiệp đi cùng em đến đấu thầu.” Trang Noãn Thần nhẹ nhàng gạt đầu, hít sâu một cái rồi nhìn về hai cô, “Anh ấy là ông xã của chị, Giang Mạc Viễn.”

Vương Tranh kinh ngạc bùm miệng, Phương Tiểu Bình thì ghen lời, “Giang tổng, người thật của anh còn đẹp hơn cả trên ti vi.”

“Cám ơn.” Giang Mạc Viễn thản nhiên đáp lời, lại nhìn qua Trang Noãn Thần, giọng nói chuyển nhẹ, “Có thể đi được chưa?”

“Anh đến để đón em à?” Cô ngớ ngẩn hỏi.

Giang Mạc Viễn giờ cổ tay xem giờ, bên môi nở nụ cười, “Đã đợi em năm mươi tám phút rồi.”

Cô bật cười thành tiếng.

Đúng lúc này Ngải Niệm lái xe đến đón các cô, có lẽ không ngờ Giang Mạc Viễn ở đây, ngẩn người xong cười ha ha nói, “Giang tổng, đại ân nhân anh đây hôm nay sao lại hiện thân thế này?”

“Tới đón bà xã.” Giang Mạc Viễn trái lại không e dè, một câu thốt ra khiến mặt Trang Noãn Thần đỏ lên.

“À...” Ngải Niệm tinh quái nhìn qua Trang Noãn Thần, “Vậy không làm lỡ thế giới riêng của hai người nữa nha, Phương Tiểu Bình, Vương Tranh lên xe, chúng ta dẹp đường về công ty.”

Trang Noãn Thần thấy vẻ mặt trêu ghẹo của cô bạn, hận không thể bước đến cho ăn cái tát.

Phương Tiểu Bình và Vương Tranh lên xe, có lẽ bụng đầy nghi vấn, tám phần dọc đường về miệng của Ngải Niệm không được nhàn rỗi rồi.

Đợi sau khi xe chạy đi, Giang Mạc Viễn đưa tay về phía cô, cô cắn môi, cụp ô xuống rồi chui vào ô anh, anh thuận thế ôm lấy vai cô, chà xát lên xuống, “Lạnh không?”

“Không lạnh.” Trang Noãn Thần nhịn không được áp sát vào anh, hấp thu mùi hương trên người anh, “Mưa hôm nay không lớn.”

Giang Mạc Viễn siết chặt cánh tay, cúi đầu nhỏ giọng nói vào tai cô, “May mà hôm nay không có sấm sét.”

Cô bất giác ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng đột nhiên thấy ấm áp, hóa ra anh chính là sợ sét đánh làm cô sợ...

Một chiếc ô, hai người, nam cao lớn nữ nhỏ nhắn, trong mưa bụi hình thành nên một thế giới hoàn mỹ.

Không khí buổi tối rất hài hòa, Giang Mạc Viễn cố tình đặt nhà hàng để chúc mừng cô, hết thảy giống như quay về lúc trước.

Trang Noãn Thần biết, cả hai người họ đều cố gắng sống những ngày bình yên, có lẽ trong lòng còn vết thương, có lẽ còn có chút hoài nghi, nhưng thời gian là liều thuốc tốt nhất chữa lành mọi vết thương.

Bữa tối do đích thân đầu bếp nổi tiếng lo liệu, món ăn Pháp tinh xảo đều vô cùng sáng tạo, cuối cùng, Trang Noãn Thần lại ăn bánh phô mai quen thuộc, hương vị nồng đậm ngọt ngào khiến cô nhớ rất nhiều chuyện liên quan đến Giang Mạc Viễn.

“Nhìn em ăn kìa.” Thấy cô lau khóe môi dính bơ, Giang Mạc Viễn không nhịn được cười, lấy khăn qua giúp cô lau nốt môi dưới, “Ăn từ từ thôi, không ai giành với em đâu.”

“Tại sao em chưa từng thấy anh ăn bánh ngọt?” Trang Noãn Thần nuốt ực miếng bánh, tò mò hỏi.

Giang Mạc Viễn chớp mắt, trong lòng có chút sung sướng nho nhỏ nổ tung, cô hiếm khi quan tâm đến vấn đề riêng tư của anh, đây là cô bắt đầu chuẩn bị tìm hiểu anh phải không? Nghĩ vậy có hơi ảm ức, nhẹ giọng đáp, “Anh không thích đồ ngọt.”

“Hà?” Trang Noãn Thần ngạc nhiên, “Vậy lễ mừng năm mới đó em tặng anh hộp kẹo, anh cũng ăn mà.”

Giang Mạc Viễn cười mà không đáp.

Cô cũng nhanh chóng hiểu ra, cắn môi, thấp giọng nói, “Ngại quá à, lần sau em sẽ không làm khó để bắt anh ăn đồ ngọt nữa.” Là cô sơ suất, xưa này mười người thích uống cà phê đen thì đúng mười người không thích đồ ngọt, còn anh, chắc chắn là ngại từ chối.

Giang Mạc Viễn thấy cô như vậy thì cười nhẹ, cúi đầu, thấp giọng cương chiu, “Cô gái ngốc...”

Thứ hạnh phúc lẫn lẫn dạo chơi khắp lồng ngực cô, cô cụp hàng mi dài, tận tình hưởng thụ, loại cảm giác tận hưởng này, có lẽ cô thực sự đã làm đúng, có thời gian cố gắng chống đối cũng chẳng thuận theo, thực sự cô rất thích cuộc sống bình yên này.

Có lẽ, anh cũng rất thích, nếu không làm gì mà bên môi cứ cười hoài.

Từ lúc lên xe đến nhà hàng, cô thấy khóe mắt đuôi mày anh đều đầy ý cười nhẹ, cô cũng thích anh cười như vậy, rất mê người.

Bầu không khí tĩnh lặng vẫn duy trì đến khi hai người dùng cơm xong, sau khi cô ăn xong thì dùng hoa quả tráng miệng, còn anh thì uống cà phê, cho đến khi có tiếng nói sắc sảo của phụ nữ phá vỡ sự yên tĩnh này.

“Trang Noãn Thần?”

Khoảng cách bàn ăn khá xa, nhưng cũng đủ thu hút ánh mắt của cô về bên đó.

Trang Noãn Thần bị tiếng nói này làm giật mình, chiếc nĩa tuột khỏi tay va vào đĩa phát ra âm thanh chói tai, ngẩng đầu nhìn thấy đúng là Hứa Mộ Giai, vẻ mặt cô ta nổi giận đùng đùng, giày cao gót nện xuống mặt đá cẩm thạch vang lên tiếng cộp cộp.

Giang Mạc Viễn hiển nhiên cũng thấy không vui, mày nhíu lại một chỗ.

Hứa Mộ Giai xông lên trước, không đợi Trang Noãn Thần mở miệng đã giáng xuống một bạt tai, hành động rất nhanh rất đột ngột, thế cho nên ngay cả Giang Mạc Viễn cũng chưa kịp ra tay ngăn cản liền xảy ra. Một tiếng ‘chát’ vang lên, đánh thật mạnh vào má phải của Trang Noãn Thần, tiếp đó còn định giáng thêm tát thứ hai.

Lúc này, cánh tay đang chuẩn bị hạ xuống đã bị Giang Mạc Viễn chặn đứng lại, sắc mặt anh trông cực kỳ khó coi, xanh tái làm người ta phải sợ hãi, lực tay rất mạnh khiến Hứa Mộ Giai đau đến trợn mắt, “Cô nổi điên gì đó?” Vung tay hất Hứa Mộ Giai sang một bên.

Hai má Trang Noãn Thần nóng ran đau rát, lúc đầu cô còn lơ lơ chưa tỉnh, nhưng nhanh chóng hiểu được nguyên nhân Hứa Mộ Giai phần nộ, Giang Mạc Viễn nhìn thấy cô mà đau lòng, quay đầu nhìn chằm chằm Hứa Mộ Giai, rất có bộ dạng phần nộ ‘muốn trừng trị mới thỏa’.

Hứa Mộ Giai cũng không màng đến, đứng dậy nhìn chằm chằm Giang Mạc Viễn, “Anh không biết vợ anh đã làm ra chuyện gì sao? Còn bảo vệ cô ta?”

Giang Mạc Viễn nhíu chặt mày, quát lạnh, “Mau cút đi cho tôi.”

“Tôi sẽ đi, nhưng có mấy lời phải nói cho rõ.” Hứa Mộ Giai chuyển hướng nhìn sang Trang Noãn Thần, ánh mắt muốn nổi lửa, chĩa vào

cô, “Cô dám xen vào chuyện giữa tôi và Cố Mặc? Cô tính toán điều gì? Cố Mặc cũng đã kết hôn với tôi rồi, cô còn chưa hết hy vọng?”

Giang Mạc Viễn quay đầu nhìn thoáng qua Trang Noãn Thần, lại nhìn qua Hứa Mộ Giai thì đã mất hết kiên nhẫn, đang muốn bước đến chuẩn bị kéo cô ta ra ngoài thì bị Trang Noãn Thần một phen kéo cánh tay anh, anh chần chờ quay đầu lại, cô khế lắc đầu với anh.

Dừng chân lại, ánh mắt hơi do dự, nhưng hiển nhiên vẫn bảo vệ cô, đành phải cúi đầu nói với cô, “Chúng ta đi.”

Trang Noãn Thần vốn cũng không muốn ở chỗ này cùng với Hứa Mộ Giai, gật đầu cầm túi xách đi.

“Giang Mạc Viễn, vợ anh nói với Cố Mặc chuyện tôi giả mang thai.”
Hứa Mộ Giai hung tợn nói.

Giang Mạc Viễn ngạc nhiên.

“Hứa Mộ Giai, cô đừng có ngậm máu phun người, chuyện này tôi không hề nói với Cố Mặc.” Trang Noãn Thần thật sự nhin không nổi nữa, đáp trả.

“Không phải cô nói thì ai nói? Chuyện này chỉ có tôi và cô biết.” Hứa Mộ Giai siết chặt nắm tay, “Cô chỉ mong tôi và Cố Mặc chia tay nhau, có cơ hội tốt như vậy, sao cô không nắm bắt được?”

“Cô có tin hay không thì tùy, tóm lại không phải là tôi nói, là Cố Mặc tự điều tra ra.” Trang Noãn Thần nén giận, lãnh đạm nói, “Hôm hôn lễ tôi đã cảnh cáo cô, chuyện này ngàn vạn lần đừng gạt Cố Mặc, có một số việc giấy không gói được lửa, cô không tin tôi còn cách nào? Còn có, nếu tôi thật sự muốn phá hoại cô và Cố Mặc, sẽ không cần chờ đến bây giờ mới nói, hôm hôn lễ tôi đã có thể vạch trần cô rồi.”

“Trang Noãn Thần, cô cho rằng nói vậy thì tôi tin sao?” Hứa Mộ Giai hét lên, “Cô không cần làm bộ làm tịch giả người tốt trước mặt Giang Mạc Viễn. Ở hôn lễ cô đương nhiên không dám công khai phá hủy rồi, tôi cảnh cáo cô, Trang Noãn Thần, sau này cô ít nói nhăng cuội về tôi với Cố Mặc đi, ly gián quan hệ của tôi và anh ấy. Đời này, cô và anh ấy không thể nào đâu.” Nói xong, cô ta nổi giận dùng dùng xoay người bỏ đi.

Trang Noãn Thần toàn thân mệt mỏi, không phải vì trận mắng mỏ của Hứa Mộ Giai, mà là bởi vì Cố Mặc, xem ra chuyện này thật sự rất lớn, còn có chính là... Giang Mạc Viễn bên cạnh.

Tim cô đập mạnh, cô sợ, sự bình yên vất vả có lại này sẽ tan thành mây khói.

Xe chạy thẳng về nhà.

Vừa vào cửa, Giang Mạc Viễn liền lên đầu thay đồ, Trang Noãn Thần đã không còn lòng dạ nào, mệt mỏi ngồi xuống sô pha, dọc đường về Giang Mạc Viễn không nói câu nào, chỉ im lặng lái xe, vào nhà, mặt cũng u ám đáng sợ, cô thực sự sợ anh hiểu lầm. Không mất bao lâu, Giang Mạc Viễn từ trên lầu đi xuống, cô hết hồn, bất giác ngẩng lên nhìn anh.

Không như cô nghĩ, trong tay anh đang cầm túi chườm đá.

Đang kinh ngạc, Giang Mạc Viễn ngồi xuống bên cạnh, duỗi tay về phía cô, “Ngồi gần lại đây.”

Trang Noãn Thần ngẩn ngơ thất thần không nhúc nhích, thấy thế,

anh cười bất đắc dĩ, dứt khoát ngồi sát lại cô, đưa tay kéo cô vào lòng, đặt túi chườm đá lên chỗ sưng đỏ trên mặt cô.

Cô ứ một tiếng, anh nhẹ tay hơn, nhỏ giọng hỏi, “Có phải mạnh tay quá làm em đau không?”

Trang Noãn Thần ngơ ngác nhìn anh, khẽ lắc đầu, sau hồi lâu giờ tay đề lấy túi chườm, “Em tự làm là...” Nói đến cuối cùng giọng dần nhỏ đi, Giang Mạc Viễn nhìn cô một cái, cô sợ tới mức nhanh chóng ngậm miệng.

Động tác của anh rất nhẹ, cảm giác lạnh xua đi đau đớn nóng rát ở má, cứ như vậy, trong nhà thật yên ắng, cô và anh vẫn chưa nói gì với nhau.

Khi đi đổi túi chườm nước đá mới, Trang Noãn Thần rốt cục không nhìn được, giương mắt nhìn anh một chút, Giang Mạc Viễn thấy cô nhìn mình, ánh mắt đối diện cùng cô, hình như đang chờ cô mở miệng, cô mím môi, trong cổ họng cố gắng phát ra chút âm thanh, “Thật sự... chuyện không phải như Hứa Mộ Giai đã nói đâu.”

Anh hiểu lầm, tuyệt đối hiểu lầm rồi, nếu không tại sao không nói câu nào?

Giang Mạc Viễn nghiêm túc nhìn cô như cũ, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng anh càng như vậy cô càng bối rối, môi run rẩy, lên tiếng hỏi tiếp, “Không lẽ anh đã hiểu lầm rồi?”

“Sợ anh hiểu lầm à?” Giọng nói thản nhiên của anh rơi trên đỉnh đầu cô.

Cô ngẩng đầu cùng ánh mắt nhìn xuống của anh đan vào nhau, dường như trên nét mặt bình tĩnh của anh có chút chờ mong, môi đỏ

mọng hơi hé ra, nhẹ nhàng thốt ra một chữ gian nan, “Sợ...” Tiếp đó cô cup mắt, ngón tay trắng nõn theo bản năng đan vào nhau, siết chặt.

Ngực Giang Mạc Viễn đột nhiên thắt lại, dáng vẻ của cô làm anh yêu thương không thôi, một từ ‘sợ’ nhẹ nhàng như bọt nước trong trái tim anh, buông túi chườm đá xuống, ngón tay nhẹ nhàng vươn đến xuyên qua mái tóc cô, thờ dài, “Vậy em nói cho anh biết, có phải lại gặp Cố Mặc rồi không?”

“Là anh ấy đến tìm em.” Trang Noãn Thần mím mạnh môi, nhìn lên nghiêm túc giải thích, “Anh ấy đã biết chuyện Hứa Mộ Giai giả mang thai nên rất tức giận, đến chất vấn em có biết chuyện này hay không.”

“Hắn còn biết gì nữa?” Giang Mạc Viễn không chút để ý, hỏi.

“Đã biết hết tất cả.” Trước mắt cô dường như xuất hiện khuôn mặt bi thương của Cố Mặc, hít thật sâu vào mới có thể xoa dịu cơn đau nơi ngực, “Chính là nguyên nhân thực sự em giả cho anh.”

Nói xong câu này, cô nghĩ Giang Mạc Viễn sẽ biến sắc, nào ngờ anh lại bật cười, hỏi cô, “Vậy thì lúc trước cái cơ em lừa hắn là gì?”

Trang Noãn Thần giật mình, hồi lâu mới nói một câu, “Em nói với anh ấy... người em yêu là anh.”

“Anh nghe không rõ, em nói gì với hắn?” Giang Mạc Viễn cố tình áp sát mặt đến, môi giương lên như cười như không.

“Người em yêu là anh.” Trang Noãn Thần lại không nghĩ gì lặp lại lần nữa, sau khi nói xong mới giật mình, mặt càng đỏ hơn.

Giang Mạc Viễn lại không cười nữa, mắt nhìn cô hiện lên chút kích động, đưa tay nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, cô nhạy cảm phát giác ngón tay anh hơi run, mắt nhìn thẳng anh, có một khoảnh khắc không thể dứt ra, cứ trơ mắt nhìn anh cúi đầu xuống, hôn thật sâu lên môi cô...

Quyển 8 - Chương 11: Chính bởi vì có chút động lòng

Suýt chút nữa bị người nào đó ăn sạch, khi nụ hôn của anh bắt đầu trở nên rục rịch thì lúc đó Trang Noãn Thần mới có lại phản ứng, hơi đẩy môi anh còn mang theo tham lam dục vọng ra, nhíu mày, ngón tay chọc chọc vào lồng ngực dày rộng của anh, “Anh đúng là tay sát gái mà.” Khi hai người đã trải qua lừa dối cùng ngò vức, không khí bình yên thế này thì có lẽ một ngày nào đó sẽ hoàn toàn làm cho anh, cho cô mở rộng trái tim mình.

Giang Mạc Viễn ôm lấy cô, cánh tay quyến luyến không muốn rời cơ thể ấy, môi anh ở bên tai cô nhẹ nhàng cọ xát, nụ cười trầm thấp rơi vào cổ cô. Lời yêu của cô tuy rằng vô ý, lại bị anh gạ hỏi ra, nhưng niềm hạnh phúc trong lòng lại như ngọn lửa bùng phát, nhẹ nhàng khiêu khích chút lạnh lẽo cuối cùng ở đáy lòng anh, cảm giác ôm cô thật tốt, nếu có một ngày có thể khiến cô hoàn toàn dựa dẫm và tin cậy...

“Mạc Viễn...” Lát sau, cô nhẹ nhàng gọi tên anh, ánh mắt có chút đắm chiêu.

Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

“Thực ra, em thực sự rất hy vọng anh ấy có thể hạnh phúc.” Không dám nói ra cái tên Cố Mặc, nhưng cô muốn Giang Mạc Viễn có thể thấu hiểu, có lẽ anh sẽ không vui, cũng có lẽ giây sau anh sẽ trở nên giận dữ, nhưng câu nói này lại phát ra từ tận đáy lòng cô.

Mắt cô có chút trống trải, thời điểm nói ra những lời này lại kiên định

như vậy, vẻ mặt của cô Giang Mạc Viễn xem ở trong mắt, ngực có một tia đau đớn bị nén xuống, không phải đau vì tức giận hay ghen tị, mà là đau khi ấm ức qua đi cảm thấy thương cô hơn, lúc này đây, anh nhìn thấy rất rõ, chờ mong cô giành cho Cố Mặc càng như là chúc phúc từ tận đáy lòng. Có lẽ cô thực sự không lừa anh, cô đối với Cố Mặc, thực sự đã không còn yêu nữa.

Anh nên tin tưởng cô, cho dù là tin tưởng lần cuối cùng đi nữa, không phải sao?

Anh chạm tay lên mặt cô, khiến trong mắt cô chỉ có anh, nụ cười ôn hòa lan tận sâu trong đáy mắt anh, giống như ánh đèn sáng trong đêm tối, mang đến ấm áp và hy vọng vô tận cho cô, “Có lẽ em nói đúng, nếu trong ngày hôn lễ Hứa Mộ Giai thẳng thắn nói thật với Cố Mặc thì sự việc có lẽ sẽ không lớn như bây giờ, chỉ là vừa rồi em không nên kéo anh lại, vô duyên vô cớ để em ăn tát, anh nhìn mà có thể không đau lòng sao?”

Trang Noãn Thần nhớ lại bộ dạng run rẩy vì cảm phần của Hứa Mộ Giai, lại nghĩ đến vẻ mặt đêm đó của Cố Mặc, lòng sinh buồn bã.

Giang Mạc Viễn thấy cô hơi xụ mặt xuống, ít nhiều cũng nghiến ngấm ra được tâm tư cô, lại cố ý chọc cô, “Nếu em giận quá không chịu nổi, bây giờ anh sẽ đi trút giận thay em.”

Tiếng nói ôn tồn của anh thật dịu dàng quá, như có ý xoa dịu cùng an ủi, lại khiến mắt cô đỏ lên, cố gắng đè nén cơn đau, cô trừng mắt, “Chỉ cần sau này anh bảo vệ em thật tốt là được.”

Lời nói của cô khiến ánh mắt Giang Mạc Viễn run lên, tiếng nói càng nhẹ hơn, “Được.” Một chữ, một lời hứa nặng tựa ngàn vàng.

Trang Noãn Thần nghe xong lại muốn khóc, là bởi vì thấy ấm ức hay

vì lời nói đó của anh mà cảm động, nhất thời cô cũng không rõ, khó khăn nén nước mắt vào trong thì sương mù lại nổi lên bịt kín hai mắt, gò má anh cũng trở nên mờ hồ, cổ họng như bị nhét miếng bông, khó thở.

“Cô gái ngốc này, cảm thấy ảm ức thì cứ khóc đi.” Giang Mạc Viễn than thở.

Trang Noãn Thần rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, đưa tay ôm chầm lấy cổ anh, òa khóc nức nở.

Công viên Triều Dương.

Trời chiều nhuộm đỏ lá cây, có vài vệt nắng chiếu vào song cửa kính, dòng người trong công viên cũng dần thưa hẳn, chân trời đẹp đến ngạt thở.

Thời điểm Cố Mặc về đến nhà, một tia nắng cuối chiều hắt lên khuôn mặt anh tuấn của anh, Hứa Mộ Giai ngồi trên sofa xem tivi, sau khi thấy anh về thì vội vàng đứng dậy, nhìn về phía anh mà tim đập tăng tốc, cô luôn luôn yêu anh, cho dù anh có lạnh lùng đối đãi với cô thế nào, mỗi khi thấy anh cô vẫn có thể lòng sinh cảm mến.

“Anh về rồi, hôm nay sao lại về sớm vậy?” Đón lấy cặp táp của anh, cô nhẹ giọng hỏi.

Cố Mặc không ngược nhìn cô, sau khi thay giày ra thì đi vào.

Hứa Mộ Giai thấy anh tỉnh bơ trong lòng càng không buông tha, đi theo sau anh, lại ngoan ngoãn bổ sung một câu, ‘Đói bụng chưa, hôm nay em cố ý bảo...’

“Em ngồi xuống đi.” Cố Mặc lên tiếng cắt ngang lời nói của cô, chỉ vào sô pha.

Hứa Mộ Giai sợ nhất chính là vẻ mặt và giọng điệu này của anh, một dự cảm không rõ dâng lên đỉnh đầu, ngồi xuống sô pha, thấy anh ngồi đối diện cô, từ trong cặp tạp lấy ra hai phần văn kiện.

“Em đọc đi, không có vấn đề gì thì ký tên vào.” Cố Mặc đặt hai phần văn kiện xuống bàn, giọng điệu hờ hững.

Hứa Mộ Giai hoài nghi cầm văn kiện qua, chỉ cần nhìn thoáng qua liền hoảng sợ, “Cố Mặc, anh...”

“Đơn xin ly hôn anh đã ký xong rồi.” Cố Mặc dựa ra sau lưng ghế, vẻ mặt lãnh đạm nhìn cô.

Hơi thở Hứa Mộ Giai trở nên dồn dập, lắc đầu khó tin.

“Đương nhiên, nếu em có bổ sung tài sản gì cũng được hết, cho dù anh có đi ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng cũng chẳng sao, chỉ cần em có thể ký tên lên đó.”

“Không!” Hứa Mộ Giai đột nhiên đứng dậy, “Em sẽ không ly hôn với anh! Sẽ không!”

“Vậy cứ kéo dài đi.” Vẻ mặt Cố Mặc điềm nhiên, “Sau khi ly thân hai năm thì quan hệ hôn nhân của anh và em cũng tự động hủy bỏ.”

“Chỉ bởi vì chuyện em giả mang thai?” Nước mắt Hứa Mộ Giai tuôn ra, tức giận đến toàn thân run rẩy, “Sở dĩ em lừa anh chính là vì quá yêu anh, sợ mất anh, em đã biết lỗi rồi, chẳng lẽ anh không thể tha thứ cho em một lần?”

“Em bảo tôi tha thứ cho em như thế nào?” Cố Mặc hờ hững nhìn cô, hơi nheo mắt, “Em vì ham muốn cá nhân mà bắt tay với Giang Mạc Viễn làm hai chúng tôi thảm hại, đầu tiên là giăng một cái bẫy cho tôi nhảy xuống, sau đó lại dùng sự nghiệp của tôi ép Noãn Thần rời khỏi tôi, em đâu phải không biết tôi yêu cô ấy nhiều đến nhường nào, lại dùng thủ đoạn giả mang thai để cô ấy phải lấy Giang Mạc Viễn, em đúng là một tên trùng hai đích. Hứa Mộ Giai, trước kia tôi chính là cảm thấy em chỉ tùy hứng thôi, hiện giờ mới phát hiện em đáng sợ bao nhiêu, cái bộ mặt đáng ghê tởm em trưng ra hàng ngày khiến tôi buồn nôn, có phụ nữ như vậy mỗi ngày nằm ở bên cạnh tôi thật là đáng sợ!”

“Cố Mặc...” Hứa Mộ Giai lập tức nhào đến trước mặt anh, quỳ gối xuống thảm ôm lấy chân anh, khóc rống lên, “Em thật sự biết lỗi rồi, thật đó. Cho dù bây giờ anh có ly hôn với em, Trang Noãn Thần cũng không thể quay về bên anh đâu, chúng ta đừng ly hôn nữa, được không? Đúng, em đã làm rất nhiều chuyện đáng xấu hổ, nhưng sau đó em đã rất cố gắng bù đắp rồi mà, thời gian anh nằm viện, em luôn tận tâm hết sức chăm sóc mẹ, mỗi ngày đều ở bên mẹ, cho dù là hiện tại em vẫn trước sau như một, đến bệnh viện chăm sóc mẹ. Lúc anh điều trị ở bệnh viện muốn gặp Trang Noãn Thần, em có đau lòng mấy cũng cầu xin cô ấy đến bệnh viện gặp anh; Anh có biết thời điểm cô ấy cùng anh làm vật lý trị liệu, em có bao nhiêu khổ sở, anh biết không? Nụ cười của anh chỉ dành cho cô ấy, nhưng anh có từng nghĩ, người chân chính giúp anh đứng lên được chính là em mà không phải là cô ấy, tổng biên tập Hoa Báo tìm anh nhiều lần anh không đi, cuối cùng chẳng phải là em tận tình khuyên nhủ anh mới đi hay sao? Trang Noãn Thần chỉ giúp thể xác anh đứng lên mà thôi, em mới là người giúp anh xốc lại tinh thần. Em biết anh công việc bận rộn, cho nên ngay cả công ty ba em, em cũng không đến, chỉ hy vọng có thể ở nhà làm người vợ hiền, anh bận rộn bên ngoài thì em chăm sóc nhà cửa, chăm sóc mẹ, để anh không phải lo lắng trong

nhà, chẳng lẽ... Em làm nhiều chuyện như vậy vẫn không thể bù đắp lại sao? Vẫn không thể khiến anh cảm động một chút nào sao?”

“Tôi sẽ không tha thứ cho em, cho nên ly hôn là cách tốt nhất.” Cố Mặc lạnh lùng nhìn cô, “Tôi không thể dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ miệng đầy dối trá như em ở bên cạnh tôi.”

“Em nói rồi, chuyện giả mang thai...”

“Lúc tôi biết chuyện em mang thai là giả, tôi đã không còn ôm hy vọng gì với cuộc hôn nhân này rồi. Khi tôi biết em tìm Trang Noãn Thần chữa bói, tôi đối với em đã chán ghét đến cực điểm rồi!” Cố Mặc tuyệt nhiên cắt ngang lời cô, gần từng tiếng âm u.

Mặt Hứa Mộ Giai thoáng trắng bệch!

“Anh... Làm sao mà biết?!”

Cố Mặc đưa tay lên, dùng sức hung hăng nắm lấy cằm cô, sâu đáy mắt phụt ra tia phẫn hận, “Tôi làm sao mà biết em không rõ sao? Còn nữa, trong nhà hàng nhiều cặp mắt nhìn thấy như vậy, em muốn giấu tôi thế nào?” Nói xong, tay anh hất một cái, cả người cô tức khắc đụng vào bàn trà.

Đau đớn sau lưng không đủ để che giấu đáy lòng lạnh lẽo...

“Cố Mặc, nguyên nhân thật sự anh muốn ly hôn với em chính là vì chuyện này đúng không?” Hứa Mộ Giai ngồi bệt trên thảm, thê lương nhìn anh, “Từ đầu chí cuối, người anh bận tâm cũng chỉ có mỗi Trang Noãn Thần, anh là cảm thấy em quấy rầy Trang Noãn Thần nên mới ly hôn với em, có phải không?”

Cố Mặc hí mắt, đứng dậy, “Tôi không kiện em và ba em lên tòa đã

nể mặt lưu tình lắm rồi, Hứa Mộ Giai em nhớ kỹ cho tôi, nếu em lại đi quấy rầy Trang Noãn Thần, tôi sẽ xử đẹp em, đừng tưởng rằng ba em là Hứa Tác Vinh thì tôi không có biện pháp!”

“Anh không được đi!” Hứa Mộ Giai thấy anh xoay người muốn bỏ đi, nén đau trên người nhào về phía sau ôm lấy anh, “Em không cho anh đi, Cố Mặc, anh đừng đi...”

“Thời gian này tôi sẽ ở lại tòa soạn, em suy nghĩ kỹ càng ký tên xong thì liên hệ với tôi.” Cố Mặc đẩy cô ra lần nữa.

“Không...” Hứa Mộ Giai đu bám anh như phát điên, nước mắt rơi lã chã như mưa, “Em van xin anh, em cam đoan với anh em không bao giờ đi quấy rầy Trang Noãn Thần nữa, sau này anh nói thế nào thì thế đó, cho dù... Cho dù trong lòng anh có người khác em cũng không để ý đâu, Cố Mặc, em không muốn ly hôn với anh... Em ở bên anh lâu như vậy, dù anh nuôi thú cưng cũng nên có tình cảm chứ?”

Cố Mặc đứng tại chỗ, mày hơi giãn ra, có một thoáng hiện lên chút trắc ẩn nhưng nhanh chóng đè xuống, lên tiếng vẫn là lạnh nhạt, “Hứa Mộ Giai, chút cảm tình duy nhất của tôi đã bị em cứng rắn chặt đứt rồi.” Lúc này đây, anh cương quyết đẩy cô ra, cầm lấy cặp táp ra gần đến cửa.

“Cố Mặc...”

“Còn có...” Cố Mặc mang giày xong đứng ở ngưỡng cửa, mặt hơi nghiêng, giọng nói lạnh nhạt, lặng lẽ nhuộm chút cô liêu, “Nguyên nhân thật sự tôi ly hôn với em chính bởi vì sự lừa dối của em, nếu em thẳng thắn với tôi sớm hơn, cho dù là hôm hôn lễ tôi đều có thể tha thứ cho em...” Nói đoạn, anh hít thật sâu, siết nắm tay, “Em hoàn toàn không biết rằng, tôi lấy em, chính bởi vì đối với em, đã có chút động lòng.”

Hứa Mộ Giai run bắn người, ngây ngốc đứng tại chỗ.

Bên tai là tiếng cửa mở, rầm một tiếng, Cố Mặc đã đi rồi...

Quyển 8 - Chương 12: Không oán hận cũng không tha thứ

Quán cà phê khuya, nhưng lúc này đây Trang Noãn Thần đứng trước cửa không phải vào nửa đêm.

Sau trưa ánh nắng rực rỡ, chú mèo trong quán cà phê lười biếng đánh ngáp, thấy cô đến cũng chỉ nhẹ nhàng vẫy đuôi rồi ngủ tiếp.

Nhận được vụ mỹ phẩm của Cao Thịnh đủ để Trang Noãn Thần thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng những ngày sau đó còn phải cố gắng nhiều hơn nhưng tạm thời vẫn có thể thư giãn một chút, nhân viên đã tuyển gần đủ, bởi vì có đơn hàng này của Cao Thịnh, Vạn Tuyên lại mở rộng thêm một bộ phận, tổng thể cũng có thể nói là suôn sẻ.

Cho nên, một buổi chiều thế này, cô lại tản bộ đến chỗ này.

Quán cà phê rất im lặng, không có khách, đây không phải là thời gian tốt nhất để uống cà phê.

Thời điểm đẩy cửa đi vào, chị chủ đang ngồi trước bức tranh, cửa sổ sát đất thu hết ánh nắng bên ngoài, rọi lên người cô có chút mờ lung, trước mặt là giá vẽ gì đó.

Một chuỗi tiếng chuông bạc thanh thúy vang lên, cô chủ nghiêng đầu nhìn một chút, thấy là Trang Noãn Thần đến liền mỉm cười, “Hoan nghênh đến đây.”

Khi đứng dậy, Trang Noãn Thần thấy cô mặc một chiếc đầm thuần trắng, dưới nắng càng thêm chói mắt.

“Hôm nay muốn uống gì nào?” Cô chủ dọn dẹp lại cộ vế, cười hỏi.

Trang Noãn Thần tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, hít hà mùi cà phê nồng đậm dễ chịu, như là mùi của mặt trời, hoặc như mùi hoa cỏ, sau khi nghe cô chủ hỏi trái lại thấy hơi ngạc nhiên, “Không phải chị luôn nhìn sắc mặt khách hàng rồi tự chọn đồ uống hay sao?”

“Hiện giờ cô còn cần người khác giúp cô chọn sao?” Cô chủ dứt khoát ngồi xuống đối diện cô.

Nghe xong lời này cô có chút khó hiểu.

“Những vị khách đã đến quán tôi nhiều lần thì cuối cùng, đều sẽ học được tự mình lựa chọn.” Cô chủ nhẹ nhàng cười, trong lời nói ẩn chứa thâm ý.

Trang Noãn Thần thoáng ngạc nhiên, rất nhanh hiểu ra, bật cười khe khẽ, “Vậy nếu đã quen với việc cô chọn giúp rồi thì sao? Ví dụ như tôi chẳng hạn.”

“Vậy chỉ có thể nói bây giờ cô không muốn uống gì cả.” Nụ cười cô chủ mở rộng.

Lời nói của cô khiến Trang Noãn Thần cười nhích môi, muốn hỏi, “Đôi khi tôi thật rất muốn biết rốt cục cô là ai, tại sao có rất nhiều chuyện cô lại hiểu rõ ràng đến vậy.”

“Cô có thể xem tôi như những người ngoài cuộc, đừng xem thôi, hoặc là trực tiếp gọi tôi là bà chủ.”

Trang Noãn Thần cười nhẹ.

“Sao nào, đã nghĩ ra muốn uống gì chưa?”

Trang Noãn Thần cố gắng nghĩ hồi lâu, “Có lẽ cô nói rất đúng, hiện giờ quả thực tôi không muốn uống gì, chỉ là đi ngang qua chỗ này nên muốn vào xem thôi.”

Nghe lời cô nói xong, cô chủ bất giác nhíu mày, “Nếu có nhiều vị khách giống như cô thế này, thì quán của tôi đã dẹp tiệm rồi.”

“Cứ xem như, có thêm người nói chuyện phiếm với cô đi.”

Cô chủ ra vẻ trầm tư, gật đầu, “Cũng là một đề nghị không tồi.”

Trang Noãn Thần mím môi cười, nghiêng đầu nhìn giá vẽ cách đó không xa, “Chưa từng thấy qua cô vẽ tranh, cô vẽ gì vậy?”

Cô chủ cười cười, đứng lên đi đến đứng trước giá vẽ, Trang Noãn Thần cũng đứng dậy đi qua đó, trên nền vải vẽ là nước từ trên núi chảy xuống, sắc thái thanh thoát, đẹp không sao tả xiết, “Đây là...” Cô đưa tay nhẹ nhàng chạm vào, đối với hội họa gì đó cô hiểu biết rất ít, không biết đây là tranh gì.

“Đây là Công Bút Họa, Công Bút Họa này chú trọng chính là lối vẽ tinh tế.” Cô chủ nhìn ra được nghi vấn của cô, nhẹ giọng giải đáp.

“Thật đẹp.” Trang Noãn Thần đúng là được mở rộng tầm mắt, “Đây là vải vẽ tranh đúng không? Sờ vào thì không giống lắm.”

“Là lụa.” Cô chủ lại cầm lấy cọ vẽ múa vài nét, “Lụa ở thời xưa cũng thường được sử dụng, chẳng qua người cổ đại dùng chính là lụa sợi thô, còn trước mắt cô là lụa sợi dẹt, là chất liệu mà các họa sĩ tầm trung như chúng tôi sử dụng. Lụa sợi dẹt là sau khi lụa được dẹt xong sẽ tiến hành đập nén, cứ như vậy mặt lụa sẽ dẹt ra, mục đích

giảm bớt khe hở giữa các sợi, để khi lụa gặp nước phèn sẽ không bị rỉ phèn, như vậy lên tranh sẽ càng thêm tinh tế nhắn nhủ.”

“Thật sự rất đẹp.” Trang Noãn Thần tán thưởng tự đáy lòng, “Nhất định khó học lắm nhỉ?”

“Không, dễ học lắm.” Cô chủ cười nhẹ, “Cô muốn học?”

Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

“Tôi có thể dạy cô.” Cô chủ nhẹ giọng nói.

“Tuyệt.” Trang Noãn Thần cười đến rục rĩ.

Angel rời khỏi truyền thông Đức Mã, không phải bị người đẩy đi mà là bị người chen đi, người chen chân chị ta chính là Hạ Lữ, ngày thứ ba sau khi Hạ Lữ nhận được hạng mục hợp tác với Cao Thịnh liền được thăng lên vị trí tổng giám đốc điều hành hoạt động, chỉ chờ Trình Thiếu Tiên nhường chức thì cô liền nhậm chức.

Trang Noãn Thần là biết được tin tức này từ miệng của Trình Thiếu Tiên, thời điểm Trình Thiếu Tiên nói chuyện này, bữa tối của hai người cũng đến hồi kết thúc. Nhân viên dọn dẹp đĩa trống, lại bung lên hoa quả tráng miệng, trà hoa hồng và cà phê.

Âm nhạc du dương, trà hoa hồng thơm ngào ngạt cùng hương cà phê nồng đậm va vào nhau, hương thơm ngát lâu phai. Ngoài cửa sổ là bóng đêm vô tận, từng dải nghệ hồng thấp sáng trời đêm. Là thành phố, nên xe cộ vẫn đông đúc náo nhiệt như cũ.

Trang Noãn Thần cúi đầu nhìn tách trà hoa hồng có chút ngần ngợ,

trước mắt như hiện lên khuôn mặt của Hạ Lữ, khi tân sinh viên đại học đến báo danh cô ấy tay xách nách mang vào phòng ký túc, hướng về cô và Ngải Niệm tùy tiện nói một câu thế này: Mình tên Hạ Lữ, tương lai bốn năm này phải ngủ cùng phòng với các bạn rồi, các bạn tên gì? Tự giới thiệu một chút đi. Từ khoảnh khắc đó, cô chỉ liếc mắt một cái đã nhận định cô gái này sẽ trở thành bạn thân cả đời này của mình.

Nhưng bắt đầu từ khi nào, người con gái thẳng thắn chính trực kia đã không còn nữa? Hạ Lữ hiện giờ không còn là cô bạn thân thiết mà cô quen biết nữa, mà là tổng giám đốc sắp nhậm chức của truyền thông Đức Mã, cô ấy mưu mô thận trọng, rốt cục cũng lên được vị trí hiện giờ, cắt đứt tình bạn, đá bay địch thủ. Trước đây, Trang Noãn Thần cảm thấy Angel là người tham lam quyền lực lòng dạ thâm sâu vô cùng, không ngờ người thật sự lợi hại không phải Angel mà là Hạ Lữ.

Nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, Trang Noãn Thần cảm thấy ghen nơi lồng ngực, cô không phải chưa từng nhìn thấy cạnh tranh người lừa ta gạt trong chốn công sở, chẳng qua, cạnh còn người mất biến hóa quá nhanh, nhanh đến khiến cô cảm thấy bất lực, vì Hạ Lữ vì chính mình, người đổi thay đâu chỉ có Hạ Lữ, ngay cả cô và Ngải Niệm cũng như vậy mà? Lúc học đại học, ba người các cô ai có thể nghĩ được họ sẽ đi đến bước đường hôm nay?

Hiện thực như lưỡi dao sắc bén, sẽ gọt mài góc cạnh của bạn, khi bạn ung dung tự đắc thì có thể lưỡi dao này đã sớm cắt qua trở nên trơn tru rồi. Khi đủ loại sinh tồn, cạnh tranh, áp lực chực chờ dưới hiện thực xã hội, người cao ngạo đến đâu cũng không thể không cúi đầu.

“Lúc này, Hạ Lữ trái lại rất quanh minh chính đại.” Lát sau, cô mới lên tiếng, giọng nói thản nhiên ít nhiều biểu lộ ra vẻ mệt mỏi.

Trình Thiếu Tiên nhìn ra được sự mệt mỏi của cô, sau khi nhấp ngụm cà phê thì gật đầu, “Hạ Lữ trực tiếp mang chứng cứ có liên quan đến việc Angel ăn chiết khấu hai đầu đến văn phòng tôi, nhìn ra được cô ấy để điều tra ra chuyện này đã tốn không ít công phu, làm không ít chuẩn bị. Angel cầm tiền huê hồng của công ty lại tiến hành ăn chặn bên nhà cung ứng nữa, chuyện này có chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng mà quan trọng hơn chính là, Hạ Lữ vạch trần Angel mới là đầu sỏ chủ yếu gây nên chuyện em rời khỏi Đức Mã.”

Trà hoa hồng trong tách nhẹ nhàng sóng sánh một chút, Trang Noãn Thần cụp hàng mi dài, đuôi mắt chất chứa trầm tư, khi gương mặt lên thì nhíu mày, “Chẳng lẽ lúc trước thật sự như tôi suy đoán?” Cô thừa nhận hành vi của Hạ Lữ khiến người khác phải lạnh người, nhưng đồng thời cũng tin tưởng theo lời nói của Hạ Lữ chỉ đón Lăng Phi đi, đối với chuyện rơi đèn hoàn toàn không biết gì hết. Mặc dù Hạ Lữ không giải thích gì nhiều, nhưng xuất phát từ sự hiểu biết bản thân, là cô ấy làm thì tuyệt đối sẽ thừa nhận, chuyện Lăng Phi cũng đã thừa nhận rồi thì càng không cần giấu giếm chuyện rơi đèn.

Cho nên lúc đó cô đã hoài nghi là Angel, bởi vì danh sách nhà cung ứng ánh sáng là do chị ta cung cấp.

Trình Thiếu Tiên gật đầu, “Angel và nhà cung ứng đèn có liên quan lợi ích với nhau, cho nên ngay từ đầu cái đèn đó đã có vấn đề, đây cũng khó trách lúc trước chúng ta điều tra thế nào cũng không điều tra ra được dấu vết gì, bởi vì đã được che giấu rất chuyên nghiệp rồi. Chuyện này tôi cũng đã báo về tổng bộ, còn Angel trước khi nghỉ việc cũng đã thừa nhận với tôi, chuyện này thật sự là cô ta mua nhà cung ứng đến hại cô.”

“Tôi chẳng phải nên cảm ơn Hạ Lữ đã giúp tôi điều tra ra thủ phạm?” Trang Noãn Thần cười khổ, chuyện cũ đã lâu nhắc lại cũng không có

cảm giác quá lớn, chỉ là nhịn không được thở dài nhân tính vốn đề hèn cùng tham lam vật chất và lợi ích, cô không cần hỏi nhiều Angel vì sao lại chia mũi dùi về phía mình, nói một ngàn nói một vạn chẳng qua chỉ là một cuộc cạnh tranh tàn khốc mà thôi, chẳng qua cô là không may bị biến thành bàn đạp cho người khác mà thôi.

Trình Thiếu Tiên nhìn cô cười nhạt, “Trên đời không có đúng tuyệt đối hoặc sai tuyệt đối, con người cũng không có người tốt tuyệt đối và xấu tuyệt đối, chỉ có thể nói chúng ta vì sinh tồn mà phải tiến về phía trước, khi tất yếu cần bỏ qua một số thứ, chẳng qua Hạ Lữ đã bỏ qua rất nhiều, chính như tình bạn của hai người. Nhưng mà tôi nghĩ cô ấy cũng chưa từng sống tốt, nếu không sao có thể nắm được Angel, nghĩ lại cô ấy đúng là đã sinh lòng hoài nghi và oán hận Angel, chỉ là tìm thời cơ thích hợp để xuống tay mà thôi. Trừ khi Angel, thứ nhất trút giận dùm em, thứ hai cô ấy cũng có thể một bước lên mây, một tên trúng hai đích thì tội gì không làm?”

“Có vẻ anh cũng không tức giận.” Trang Noãn Thần cười nhẹ, đối với lý do này của Trình Thiếu Tiên cô lại thấy rất đồng tình. Chẳng qua có một số việc đã xảy ra chính là đã xảy ra, sai chính là sai, đối với Hạ Lữ cô đã sớm không hề oán hận, nhưng lại không thể tha thứ, tình bạn này cô cũng đã sớm không còn hy vọng quá xa vời nữa.

“Xã hội này thực ra rất không công bằng với phụ nữ.” Trình Thiếu Tiên bất ngờ nói một câu như vậy, nhíu mày, “Làm đàn ông, vì lợi ích mà chém giết nhau trên thương trường, bất cẩn sẽ bị người ngoài gài bẫy; làm phụ nữ, vì lợi ích mà người lừa ta gạt hao tâm tổn trí còn bị người ta xem thường, tôi thừa nhận tôi cũng có thành kiến trần tục này, tối thiểu đối với Hạ Lữ tôi sẽ luôn nể nhưng không gần gũi, trong công việc có thể qua lại nhưng tuyệt đối sẽ không trở thành bạn bè, chỉ là, làm cấp trên của cô ấy, thứ tôi coi trọng chính là lợi ích. Noãn Thần, đổi lại là em, một người là cấp dưới hằng năm ăn huê hồng hai đầu, một người là cấp dưới đặt ngàn vạn hợp đồng

hợp tác trước mặt em, hai người này em sẽ giữ lại ai?”

Quyển 8 - Chương 13: Cuộc sống mà anh muốn

“Tất nhiên là người phía sau rồi.” Trang Noãn Thần không hề nghi ngờ, trả lời trực tiếp, “Cho nên, Hạ Lữ có tư cách ngồi lên vị trí của anh.” Vào công ty làm việc, nói trắng ra chính là có năng lực kiếm tiền cho chủ, nhất là loại chức vụ ai cũng chú mục vào thế này, lúc trước cô không hiểu được đạo lý này, nhưng từ sau khi cô tiếp nhận Vạn Tuyên rốt cục cũng thấu hiểu nỗi lòng khi làm chủ, tại sao trên thông báo tuyển dụng nhân viên nhất định phải thông báo tuyển người có năng lực có kinh nghiệm? Chính là bởi vì người thế này sẽ nhanh chóng hòa nhập vào công ty, sáng tạo ra lợi nhuận cho công ty, không có công ty nào trên thông báo tuyển dụng hỏi bạn một câu là: ‘Bạn có hiểu thảo không?’ cả.

“Tôi nên chúc mừng em ra quân thuận lợi nhỉ?” Trình Thiếu Tiên hơi cười nhẹ.

“Anh, chị Mai, thậm chí cả Hạ Lữ đều là người thầy tốt nhất của tôi.” Trang Noãn Thần cười khổ, “Đương nhiên, còn có xã hội.”

“Tuy nhiên, tôi vẫn rất hoài niệm bộ dạng khi xưa của em.” Trình Thiếu Tiên nhìn cô, “Còn nhớ em lúc trước một lòng biện hộ vì tình bạn, nhanh miệng nói đến tôi á khẩu không trả lời được câu nào.”

Trang Noãn Thần uống ngụm trà hoa hồng, đợi khi hương trà thấm môi mới nhìn Trình Thiếu Tiên, dịu dàng nói, “Thật ra thì, tôi cũng hoài niệm...”

Trình Thiếu Tiên nhìn cô, đáy mắt hiện lên chút đau lòng.

“Anh sắp phải đi rồi, nói thật lòng thì không muốn chút nào.” Cô điều chỉnh lại tâm trạng, nở nụ cười.

Trình Thiếu Tiên lòng không nở, cười với cô, “Sớm muộn gì cũng phải trở về thôi.”

“VẬY... Chúc anh thuận buồm xuôi gió.” Cô cầm tách trà tỏ ý muốn chạm cốc.

Trình Thiếu Tiên cười ha ha, bưng ly cà phê lên chạm vào tách trà của cô, “Chúc bình an tốt lành.”

Trên đời có bữa tiệc nào mà không tàn, có lẽ trải qua nhiều quá rồi, lòng cũng mỏi mệt, cuối cùng xem không được trường hợp ly biệt thế này...

Giang Mạc Viễn bước vào nhà đã nghe toàn mùi thức ăn, hơi sinh nghi, dù chị Hứa xuống bếp cũng không có mùi thức ăn kỳ lạ nhiều như thế này. Thay giày ra, thời điểm đi ngang qua nhà bếp lại ngậy ngán cả người.

Trong bếp, Trang Noãn Thần đeo tạp dề đi qua đi lại, ánh đèn màu nhạt làm bóng dáng cô càng thêm mềm mại.

Anh đứng tại chỗ lâu thật lâu, nhất thời không dám tiến lên.

Cảnh tượng tốt đẹp thế này như trong giấc mơ, Giang Mạc Viễn sợ nếu như anh bất cẩn thì sẽ đánh nát nó. Từng có lúc, anh đã tưởng tượng mỗi ngày khi anh về đến nhà liền có mùi thức ăn ấm nóng, bóng dáng cô trong bếp bận rộn vì anh, hoặc đứng trước cửa nhà,

chờ anh bước vào liền cho anh một cái ôm thật chặt.

Cuộc sống vợ chồng bình dị nhất, lại biến thành cuộc sống anh cầu mà không được.

Trang Noãn Thần nhìn qua đường như rất vui vẻ, trong miệng còn hát líu lo, anh chưa từng nghe qua cô hát, nhưng tiếng nói mềm mại thế này anh tuyệt đối tin tưởng sẽ rất êm tai. Cuối cùng anh cũng tiến lên, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau.

Ai ngờ cô giật mình, kêu lên sợ hãi rồi quay đầu lại, đợi thấy là Giang Mạc Viễn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhíu mày, giận dỗi nói, “Anh sao về nhà mà thần không biết quỷ không hay thế này?”

Giang Mạc Viễn có chút dờ khóc dờ cười, siết chặt vòng ôm, “Nào có người nói ông xã mình như vậy?”

“Anh làm em giật cả mình.” Cô phản đối.

“Là do em quá nhập tâm, anh đứng sau lưng em lâu lắm rồi mà em không phát hiện ra.” Giang Mạc Viễn nhìn cô, không nhịn được cúi đầu xuống.

Hơi thở của anh phả vào cổ cô gây nhột, cô nghiêng đầu né tránh, đưa tay ngăn mặt anh lại nhẹ giọng nói, “Anh mau đi ra đi.”

“Sợ anh xem em?” Giang Mạc Viễn cười khế.

“Anh ngay cả đồ còn chưa thay nữa, dính mùi dầu khói sẽ không tốt lắm đâu.” Cô xoa tay, “Mau lên lầu thay đồ đi.”

Đáy mắt Giang Mạc Viễn đằm đằm, “Ừ.” Trước khi ra khỏi nhà bếp còn mau chóng hôn lên má cô một cái, làm cô đỏ bừng mặt.

Vọt vào tắm rửa qua loa, không mất bao lâu anh đã thay xong quần áo xuống lầu, lại chui vào nhà bếp.

“Mới tắm xong còn vào bếp?” Trang Noãn Thần đang dùng dầu ô liu làm salad, thấy anh hăng hái đi vào thì vội vàng đẩy anh ra ngoài, “Ra phòng ăn chờ đi, sắp có ăn rồi.”

“Buổi tối tắm lại lần nữa chẳng phải là được sao?” Giang Mạc Viễn không chịu ra ngoài, từ từ ôm cô lại, “Buổi tối cùng nhau diễn uyên ương nghịch nước.”

“Còn cùng nhau tắm uyên ương nữa chứ.” Cô bật cười thành tiếng.

Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn cô cười, kìm lòng không đậu siết chặt cánh tay, anh thích nụ cười của cô.

“Hôm nay sao lại đích thân xuống bếp nấu cơm vậy?” Sườn mặt cọ nhẹ vào bên tai cô, xúc cảm mềm mại làm anh thấy mỹ mãn.

Trang Noãn Thần đặt vá xuống, lại bởi vì sự thân thiết vô cùng của anh mà rụt cổ, “Hôm nay em tiễn Thiếu Tiên ra phi trường, nhìn đồng hồ thì muộn rồi nên không về công ty nữa, mấy món bữa trước em nấu mất mặt quá, cho nên lần này chuẩn bị thật chu đáo.”

Giang Mạc Viễn nghe xong liền ấm lòng, nhớ đến lần đầu tiên cô xuống bếp, khóe môi bất giác hiện lên độ cong, “Sợ mất mặt nên điều chị Hứa đi rồi?”

“Hôm nay cho chị ấy nghỉ, nếu chị ấy ở đây nhất định ở bên khuỷu tay múa chân, dù sao chị ấy cũng là cấp thần bếp mà.” Trang Noãn Thần cười nhẹ.

“Anh giúp em.”

“Không cần, anh mà nhúng tay vào hả? Ngộ nhỡ món ăn làm ra quá ngon, ngon đến nỗi đạt đến trình độ không biết của người nào? Vậy không phân biệt được là tài nấu nướng của anh hay của em rồi.”

Trang Noãn Thần vội ngăn lại.

Giang Mạc Viễn bị lời nói của cô chọc cười, cánh tay lại như dính vào người cô không rời.

“Anh mau ra ngoài chờ đi.” Cô nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Anh lại chôn mặt vào giữa mái tóc cô, hít sâu một hơi, cúi đầu nói khẽ vào tai cô, “Noãn Noãn, thật tốt...”

Trang Noãn Thần bị lời nói của anh làm đỏ mặt, dỏng tai nghe thấy có tiếng động ở phòng khách, khẽ đẩy anh ra, “Đừng lộn xộn nữa, hình như là điện thoại của anh reo đó.”

Giang Mạc Viễn cũng nghe thấy tiếng điện thoại reo, cười cười, đưa tay vỗ lên người cô, “Đừng quên bỏ muối nhé.”

“Biết rồi, dông dài.” Ngoài miệng thì nói vậy, trong lòng lại nổi lên chút ấm áp ngọt ngào.

Đợi dọn món cuối cùng lên bàn ăn xong, Trang Noãn Thần lơ đãng nhìn thoáng qua Giang Mạc Viễn, anh đứng trước cửa sổ sát đất nhận điện thoại, tuy không nghe được anh nói gì, nhưng vẫn nhạy cảm bắt được cái chau mày của anh, trong lòng dâng lên hoài nghi, lại gặp phải vấn đề gì sao?

Khóe mắt Giang Mạc Viễn cũng đảo đến chỗ cô, cười nhẹ với cô, nụ cười trên môi hòa tan sự lạnh lùng cứng nhắc nơi đuôi mày.

Cô đánh mắt, lại vội vàng mang bình đựng rượu đỏ đặt xuống bàn.

Đợi đến khi Giang Mạc Viễn chấm dứt cuộc gọi, trên bàn ăn đã sớm có đủ sắc hương vị.

“Không tệ, nhìn thôi cũng thấy ngon.” Giang Mạc Viễn cười ngời xuống, ánh mắt quét một vòng, “Từ màu sắc cho thấy, chín mươi tám điểm.”

“Sao trừ mất hai điểm?” Cô thấy lạ.

Anh đưa tay lên xoa đầu cô, yêu thương nói, “Cho em một trăm điểm thì em tự mãn thế nào chứ? Chắc cái đuôi dài đến tận trời luôn.”

“Anh mới có đuôi đó.” Cô đánh nhẹ anh.

Giang Mạc Viễn cười không tử tế, giữ tay cô lại, mờ ám nói, “Anh có đuôi mà, nhưng lại mọc ở đằng trước.”

Trang Noãn Thần lập tức đỏ mặt, nhìn anh, anh xưa nay luôn điềm tĩnh thì giờ đã có chút vô lại, cô trừng mắt với anh, “Lưu manh.”

“Chẳng phải em cũng rất thích cái đuôi của anh sao?” Giang Mạc Viễn kề sát vào cô, nụ cười bên môi càng xấu xa hơn.

“Anh đáng ghét!”

Giang Mạc Viễn cười sang sảng.

Bầu không khí thật hòa hợp.

Vẫn là Giang Mạc Viễn động đũa trước, nhìn thấy anh ăn miếng thứ

nhất xong, tim Trang Noãn Thần sắp văng ra khỏi ngực, quan sát anh không nhúc nhích, chờ anh nuốt xuống xong thì vội vàng hỏi, “Mùi vị thế nào?”

“Rất ngon.” Giang Mạc Viễn gật đầu, lại gấp một đĩa.

“Không quá lạ?”

“Không.”

“Không quá mặn?”

“Không.”

“Thực sự... rất ngon?” Mặt Trang Noãn Thần thiếu chút nữa đều dán vào mặt anh.

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Thật sự ăn rất ngon.”

Trang Noãn Thần cảm thấy hoài nghi, “Không được, em không tin anh được, lần trước khó ăn như vậy mà anh vẫn nói là ngon đó thôi.” Nói xong vội vàng động đũa, gấp thức ăn trước mặt bỏ vào miệng.

Rất nhanh, vè mặt ỉu xiu nhỏ ra...

“Cái này bỏ ít dầu quá, có hơi đắng.”

“Ngon mà ngon mà, đắng có thể hạ sốt, hiện tại trời đang hanh khô mà.” Giang Mạc Viễn vội vàng an ủi, lại chủ động gấp món khác, “Dùng bữa phải ăn toàn bộ, món này em làm cũng không tệ.”

Trang Noãn Thần bán tín bán nghi nếm thử, sau hồi lâu mới gật đầu, “Món này còn đỡ một chút, ôi...”

“Làm tốt sao cũng thờ dài nữa rồi?” Anh buồn cười nhìn cô.

Cô ngược lên nhìn anh, “Anh thật đáng thương.”

“Hả?” Giang Mạc Viễn ngẩn người.

“Nhưng may mà chúng ta có chị Hứa, bằng không với tay nghề của em, nói không chừng sẽ phá hủy luôn dạ dày của anh. Đời này của anh đều bị em đầu độc.” Về mặt cô ỉu xiu.

Lời này rót vào tai Giang Mạc Viễn lại như lời tâm tình, cả đời... là chữ tốt đẹp xiết bao, ngực như có dòng nước ấm chảy qua, lao thẳng đến mạch máu nóng hầm hập, vươn tay búng trán cô, cười nhẹ, “Đồ ngốc, anh lấy em về đâu phải để em nấu cơm, chuyện bếp núc thế này có chị Hứa là đủ rồi.”

“Nhưng em cũng phải cố gắng học mới được mà, làm gì có vợ nhà ai nấu ăn hồngбет thế này.” Trang Noãn Thần nói.

Giang Mạc Viễn nghe xong, nụ cười bên môi càng sâu, cúi xuống hôn lên trán cô, dịu dàng nói, “Không sao hết, cả đời rất dài mà, từ từ học.”

Cô cười nhẹ, gật gật đầu.

Phòng ăn, có mùi rượu vang nồng nàn, còn có hương vị của gia đình.

Điện thoại lại reo, Trang Noãn Thần nhìn Giang Mạc Viễn bắt máy thì nhúu mày, bất giác ngừng đùa.

“Ngày mai tôi lên công ty xử lý.” Đợi đầu dây bên kia báo cáo xong,

anh thản nhiên nói, vẻ mặt tuy bình tĩnh, nhưng ánh mắt có chút lạnh lùng.

Đợi anh đặt máy xuống, cô hỏi khẽ, “Có chuyện gì vậy anh?”

“Không có gì.” Giang Mạc Viễn khôi phục lại vẻ dịu dàng nhất quán, bên môi là nụ cười yếu ớt.

Trang Noãn Thần tuy rằng có chút hoài nghi nhưng không hỏi nhiều, chủ động gấp miếng thịt cho anh, “Mau nếm thử đi, đây là em đã cải tiến rồi đó.” Cô mau chóng hết như đứa trẻ, một đứa trẻ mong muốn cha mẹ cho điểm.

“Ừ.” Giang Mạc Viễn cười cười, ánh mắt nhìn về phía cô lại dịu dàng quá đổi.

Quyển 8 - Chương 14: Ấm lạnh tự biết

Trình Thiếu Tiên mới vừa đáp máy bay, lúc xuống cầu thang chuẩn bị ra ngoài, hai mắt liền bị một đôi tay che kín, phía sau lưng bị một vật thể mềm mại dán vào.

“Đoán xem là ai?” Tiếng nói sau lưng vang lên.

Trình Thiếu Tiên không nhìn ra sau, không chút khách sáo đưa tay gạt đôi tay đang che mắt kia, đầu đến người nọ la oai oái.

“Trình Thiếu Tiên, anh không biết thương hoa tiếc ngọc à?” Cát Na vọt đến trước mặt anh, ôm cổ tay trùng mắt với anh.

Trình Thiếu Tiên nhìn cô với vẻ bất đắc dĩ, “Em ở đâu ra vậy?”

“Hì hì, thật ra là đi cùng chuyến bay với anh.” Cát Na cười, vô cùng to gan bước đến ôm lấy cánh tay anh.

Trình Thiếu Tiên cúi đầu nhìn tay cô, nhúu mày.

“Lặng lẽ đi theo anh mới đáng tin.” Cô ôm chặt hơn.

“Em theo tôi đến đây làm gì? Không phải ở Bắc Kinh rất tốt sao?”

Trình Thiếu Tiên vừa nhìn thấy cô đã nhút đầu.

Cát Na cũng nhúu mày, “Em cũng muốn làm việc mà.”

“Em đến đây, bà nội phải thế nào?”

“Có người chuyên chăm sóc rồi mà, vả lại chị dâu với anh em vài ngày lại đến tứ hợp viện, bà nội muốn lén lút trốn đi cũng không được, nhưng mà trông có vẻ bà cũng không muốn đi nữa đâu, Bắc Kinh có cháu trai còn có cả cháu dâu, bà đang chờ ẵm chắt.”

Trình Thiếu Tiên nghe xong thì đầu càng đau hơn, “Em đừng nói với tôi em sẽ ở đây nghỉ ngơi một thời gian nhé.”

“Đương nhiên, trừ phi anh lại quay về Bắc Kinh, em mới có thể đi.” Khóe mắt đuôi mày Cát Na đầy ý cười, như con gấu bông dán chặt vào ngực anh, “Tóm lại chính là anh đi đâu thì em theo tới đó, cái này gọi là ‘phu xướng phụ tùy’.”

Trình Thiếu Tiên đầu đau như búa bổ, dứt khoát không đáp lại cô, để mặc cô nói gì cũng không lên tiếng.

Ra khỏi cửa, tài xế của nhà họ Trình đã sớm đợi ở đó.

Cát Na hoan hô một tiếng, buông cánh tay Trình Thiếu Tiên ra rồi chạy ào vào trong xe thương vụ, làm tài xế sợ tới mức trợn mắt, chỉ vào trong xe, “Cậu chủ, cô, cô ấy...”

Không đợi Trình Thiếu Tiên lên tiếng, Cát Na thò đầu ra ngoài nói với tài xế, “Chú tài xế ơ, tôi là bạn gái của cậu chủ nhà chú, chờ sau khi kết hôn thì chính là cô chủ của nhà chú rồi.”

Tài xế kinh ngạc đến độ suýt rớt cằm.

Trình Thiếu Tiên đưa hành lý để bác tài bỏ vào cốp xe đằng sau, đi lên trước, hai tay chống lên cửa kính xe, cúi đầu nghiêm nghị nhìn Cát Na, Cát Na bị ánh tia đến toàn thân mất tự nhiên, than thở, “Em biết em rất đẹp, nhưng anh cũng không cần dùng ánh mắt không

chớp đó mà nhìn em nhỉ? Người ta cũng biết ngượng mà.”

“Xuống xe.” Anh dứt khoát ra lệnh.

Cát Na rụt cổ, cả người dán vào ghế ngồi, “Không xuống.”

“Tôi là về nhà họ Trình, em đi theo làm gì?” Trình Thiếu Tiên lớn tiếng.

“Em là người của anh mà, không đi theo anh thì đi theo ai?”

Đầu Trình Thiếu Tiên ơ ơ, lại nhìn tài xế, về mặt chú ấy kinh hãi, xung quanh còn có người qua đường đi ngang đều để lại ánh nhìn kỳ lạ, hít sâu một hơi mới cố gắng đè nén xúc động muốn giật mạnh cửa xe ra, nhỏ giọng, “Đại tiểu thư, em trở thành người của tôi từ khi nào vậy?”

Cát Na trừng mắt liếc anh một cái, quay đầu nhìn chú tài xế, “Chú tài xế, chú đến phân xử công bằng đi, lúc ở Bắc Kinh con đều ở chung với anh ấy, chú nói xem con không phải là người của anh ấy à?”

Tài xế vừa nghe thì kinh ngạc, gạt đầu theo bản năng, hóa ra cậu chủ có khẩu vị thế này, gạo nấu thành cơm.

“Con nhỏ này, ngay cả chạm cũng chưa chạm vào em một cái!” Trình Thiếu Tiên tức giận đến nghiến răng, trong mắt bốc hỏa.

“Được rồi được rồi, biết anh ngại thừa nhận, chuyện này thì có gì đâu, chúng ta đều tiếp nhận nền giáo dục phương Tây mà trưởng thành, loại chuyện này cũng bình thường như uống nước vậy thôi.” Cát Na liếm môi xua xua tay, trực tiếp nói với tài xế, “Chú lái xe đi, đồ ở đây choáng chỗ quá.”

“Vâng, cô chủ.” Chú tài xế lại có thể nghe theo.

Đỉnh đầu Trình Thiếu Tiên như có mây đen giăng đầy.

Ngải Niệm tan ca về nhà đã là hơn tám giờ tối, từ thang máy bước ra mới vừa quẹo qua khúc quanh đến cửa nhà đã thấy Lục Quân lén lút đứng ở đó không biết làm gì. Lửa giận sôi sục nơi lồng ngực, nhanh chân xông đến nhíu mày quát, “Anh còn tới đây làm gì?”

Lục Quân giật mình, thấy là Ngải Niệm mới nhẹ nhõm, giọng điệu cũng không thân mật lắm, “Ngày nào cô cũng về trễ như vậy sao? Về trễ thế này thì con tôi phải thế nào?”

“Con anh? Lạ nhỉ, con hồ ly tinh kia chẳng phải chưa sinh con à? Vậy thì con anh ở đâu ra?” Ngải Niệm khịt mũi cười lạnh.

“Cô ít giả vờ đi, Ngải Niệm, hôm nay tôi muốn gặp con.” Lục Quân vung tay lên, vẻ mặt mất kiên nhẫn.

Thái độ Ngải Niệm lạnh hơn, “Chỗ này không có con anh, mau rút đi cho tôi.”

“Cô không có tư cách tước đoạt quyền lợi đến thăm con của tôi!”

“Lục Quân, anh mau chóng biến nhanh đi, tôi không muốn cãi nhau với anh ở hành lang thế này.” Ngải Niệm hoàn toàn mất kiên nhẫn.

Lục Quân vừa muốn cãi lại, cửa nhà mở ra, là mẹ của Ngải Niệm nghe có tiếng động nên ra mở cửa, thấy Lục Quân đứng trước nhà thì sắc mặt nhất thời biến đổi, quát lạnh, “Niệm Niệm, con còn nói chuyện với thằng vút đi đó làm gì? Mau vào nhà.”

Ngải Niệm xoay người vào nhà, Lục Quân lại nhanh chân vọt đến trước Ngải Niệm, một phen đẩy mẹ của cô ra rồi đi vào trong.

Mẹ Ngải Niệm hết hồn la lớn, Ngải Niệm cũng tức giận sôi máu, bám theo đi vào trong.

Bên này, khi Lục Quân đang gấp rút chạy vào phòng, trước mặt đột nhiên bị một bức tường ‘thịt’ ngăn cản, cả kinh đột ngột ngừng bước, tập trung nhìn rõ mới thấy người đứng trước mặt, “Là anh?”

Tư Nhiên dáng người cao to vạm vỡ, cao hơn Lục Quân cả cái đầu, lại xuất thân quân nhân, tuy rằng hôm nay anh mặc đồ thường nhưng vẫn không mất đi khí chất chính trực cương nghị, ánh mắt sáng ngời có thần, tiếng nói trầm thấp, “Anh muốn làm gì?”

Lục Quân đầu tiên là kinh ngạc sau đó như bừng tỉnh hiểu ra, lập tức nổi trận lôi đình, anh ta bỗng nhiên quay về phía Ngải Niệm, mắng mỏ, “Giới cho cô, Ngải Niệm, hiện tại cô không thể đợi nổi mà đi tìm đàn ông rồi phải không? Cô muốn con tôi nhận thằng này làm cha? Tôi nói cho cô biết, cô đừng có mơ!”

Ngải Niệm cũng không ngờ Tư Nhiên lại xuất hiện trong nhà cô, đang ngẩn ngơ lại nghe tiếng mắng mỏ tức giận của Lục Quân nhất thời xông đến, “Anh quản tôi à? Tôi với anh đã ly hôn rồi, anh có tư cách gì đứng ở chỗ này nói nhảm nhí?” Nói xong lập tức chạy đến bên cạnh Tư Nhiên, quàng cánh tay anh, “Anh ấy tốt hơn anh gấp trăm ngàn lần, cho dù sau này tôi cho con tôi gọi anh ấy là cha thì còn xứng hơn anh, anh đáng mặt là cha sao? Anh có thể dạy con tôi cái gì? Chẳng lẽ muốn dạy con tôi làm sao ở ngoài nuôi vợ hai vợ ba à?”

“Ngải Niệm, cô...” Lửa giận của Lục Quân bốc lên tận trời, đưa tay chỉ vào mặt Ngải Niệm, vừa định lên tiếng mắng chửi liền bị Tư

Nhiên cắt ngang.

Tư Nhiên đưa tay trực tiếp bắt cánh tay của Lục Quân lại, nhúu mày, khế quát, “Anh còn muốn đánh người?”

“Cho dù tôi đánh người thì sao? Cô ta là vợ tôi, kia là con tôi, có liên quan gì đến anh?” Lục Quân bị anh nắm đến nhe răng trợn mắt, khó khăn lắm mới nói được một câu như vậy.

“Cô ấy đã ly hôn với anh rồi, về mặt luật phát hai người đã không còn quan hệ hôn nhân, đứa bé cũng đã phán cho Ngải Niệm, anh không có quyền đến đây sinh sự, tối nay hành vi của anh với Ngải Niệm đã cấu thành tội quấy rối! Mau đi đi, sau này đừng đến quấy rầy Ngải Niệm và con cô ấy nữa, nếu không đừng trách tôi không nể mặt!” Tư Nhiên đầy chính khí, tiếng nói hùng hồn.

Lục Quân giận không chỗ trút, nhìn thẳng anh, “Anh không khách khí với tôi? Anh có tư cách gì mà không khách khí với tôi?”

Tư Nhiên bỏ tay anh ta ra, đưa tay trực tiếp ôm lấy Ngải Niệm ở trước mặt Lục Quân, mắt nhìn thẳng vào hắn, nhấn mạnh, “Ngải Niệm là người phụ nữ của tôi, anh nói tôi không có tư cách?”

“Anh...” Lục Quân giận đến méo mặt, nhưng ngại Tư Nhiên dáng người cao lớn nên không dám làm gì, đành phải quay sang xéo xắt Ngải Niệm, “Cô đó, xem như cô lợi hại! Ngải Niệm, hai người chờ xem!” Nói xong quay đầu bỏ đi.

Ngải Niệm mơ màng, đầu óc rối bời, ong ong, cánh tay Tư Nhiên rắn rỏi mạnh mẽ, cô dựa vào anh thế này lại cảm thấy rất an toàn.

“Ôi, rốt cục cũng đi rồi, cái thằng Lục Quân là tên quỷ đòi nợ, Niệm Niệm à, không biết có phải trước kiếp con mắc nợ nó không, ly hôn

cũng không được yên thân, hôm nay may mà có cậu Tư Nhiên ở đây.” Mẹ Ngải Niệm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Ngải Niệm mới vội vàng đẩy Tư Nhiên ra, khe khẽ nói cảm ơn, cô rõ ràng biết vừa nãy chỉ là diễn, cũng rất biết ơn tư Nhiên có thể phối hợp như vậy. Tư Nhiên cúi đầu nhìn Ngải Niệm, thấy cô như cố ý giữ khoảng cách, trong mắt lướt qua chút buồn bã như có như không.

Mẹ Ngải Niệm tinh mắt, thấy cảnh ngày sau lại vội nói với Ngải Niệm, “Con cần phải cảm ơn cậu Tư Nhiên, tạm không nói tới lúc nãy giải vây cho con, hôm nay nếu không có cậu ấy mang Mặc Mặc đi bệnh viện, mẹ cũng không biết phải làm sao cho tốt nữa.”

“Mặc Mặc bị bệnh?” Ngải Niệm kinh hãi, vội vàng chạy vào phòng con, vừa vào đã thấy, thằng bé đang nằm trên giường, ngủ sâu.

“Nó sốt, điện thoại của con lại không gọi được, mẹ lại chẳng biết ai khác, nên đành phải làm phiền Tư Nhiên.” Mẹ Ngải Niệm đứng ở cửa, nhẹ giọng nói, “Con người Tư Nhiên đúng là tốt bụng, vừa nghe thằng nhỏ bị bệnh thì không nói gì thêm, chạy đến nhà đưa nó đi bệnh viện, bác sĩ nói may mà đưa đến kịp thời, nếu sốt thêm một chút nữa thì nguy to.”

Ngải Niệm nhìn con mà lòng đau như cắt, cùng lúc đó lại tràn ngập cảm kích với Tư Nhiên, quay đầu nhìn về phía anh, chân thành nói, “Hôm nay thật sự cảm ơn anh.”

Tư Nhiên đi đến, cười nhẹ, “Chỉ tiện tay làm thôi mà, hơn nữa một mình bác gái đưa thằng bé đến bệnh viện thì rất rắc rối.” Nói xong đưa tay sờ trán thằng bé, mím môi, “Đã hạ sốt rồi, hiện giờ Mặc Mặc ngủ rất say.”

“Cám ơn anh.” Ngải Niệm lại nói cám ơn.

Lúc tiễn Tư Nhiên xuống lầu, ánh trăng kéo dài bóng của hai người họ. Xe Tư Nhiên đỗ ở bên ngoài khu nhà, Ngải Niệm liền tiễn anh ra đó, Ngải Niệm im lặng, Tư Nhiên cũng không nói gì. Đợi đến khi đi đến xe, Ngải Niệm mới lên tiếng, “Về nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay thật là phiền anh.”

Quyển 8 - Chương 15: Nếu có ngày như vậy

“Em đã cảm ơn với xin lỗi anh nhiều lắm rồi.” Tư Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngải Niệm cười ngược, “VẬY... anh mau về đi, trên đường lái xe chậm thôi, chú ý an toàn.”

Tư Nhiên nhìn cô, gật đầu.

Ngải Niệm xoay người rời đi.

Chờ đến khi cô sắp vào khu nhà, sau lưng Tư Nhiên đột nhiên gọi cô lại, “Ngải Niệm...”

Cô dừng bước, quay đầu nhìn anh, vẻ mặt ngờ vực.

Tư Nhiên nhìn về phía cô, vẻ muốn nói lại thôi, mím môi, rồi đi về phía cô. Cô nhìn anh, trái tim bất giác đập nhanh.

Ánh trăng lan tràn trên mặt Tư Nhiên, đẹp trai khiến người khác không tài nào dời mắt, cô nhìn mà có chút si mê, cũng vô thức nhớ đến lời nói của Trang Noãn Thần về gia thế nhà anh, đầu tim va đập một chút, khi nở nụ cười cũng cố tình khách sáo, “Sao vậy?” Không xứng thì chính là không xứng, cô không nên cho bản thân nhiều ảo tưởng.

Tư Nhiên dừng lại trước mặt cô, nương theo ánh trăng cùng ánh đèn đường đan vào nhau hắt lên mặt cô, ôn tồn nói, “Thực ra... vừa rồi ở

trước mặt Lục Quân, lời nói của anh tất cả đều xuất phát từ nội tâm.”

Ngải Niệm kinh ngạc.

“Ngải Niệm...” Anh khẽ gọi tên cô, đưa tay đặt lên vai cô, ánh mắt nhìn cô thật nghiêm túc, “Từ nay về sau, cho anh bảo vệ em và Mặc Mặc, được không?”

Ngải Niệm bị lời nói của anh làm sợ hãi, cô hiểu được hàm ý trong đó, hơi thở càng thêm gấp rút.

“Anh thích em, Ngải Niệm.” Lời nói của Tư Nhiên càng thêm trực tiếp.

Lúc này Ngải Niệm mới lấy lại được ý thức, liên tục lắc đầu, lui về sau từng bước, tránh thoát khỏi phạm vi của anh, “Tư Nhiên, mới vừa rồi em rất cảm ơn anh có thể giúp đỡ em như vậy, nhưng đó chẳng qua chỉ là diễn cho Lục Quân xem, không phải sao? Hai chúng ta không có khả năng đâu.”

“Chẳng lẽ em không thích anh một chút nào sao?” Ánh mắt Tư Nhiên có chút tổn thương.

“Em, em chỉ xem anh như bạn bè mà thôi.” Ngải Niệm lắp bắp, giọng nói hơi run, “Tư Nhiên, có thể trở thành bạn của anh, em đã rất vui vẻ rồi, thật đó, với điều kiện của anh có thể tìm được một người rất tốt, cứ như vậy đi, hôm nay cảm ơn anh đã đưa Mặc Mặc đến bệnh viện.”

Bối rối xoay người muốn đi, Tư Nhiên lại đi đến chắn trước mặt Ngải Niệm, làm cô giật mình kêu một tiếng.

“Anh không quan tâm chuyện em từng ly hôn, lại càng không để ý

chuyện em có con.” Tur Nhiên dứt khoát nói, “Huống hồ, hiện tại Mặc Mặc còn thân với anh hơn em, anh đã sớm xem Mặc Mặc như con của mình...”

“Tur Nhiên, anh đừng nói nữa.” Ngải Niệm sợ hãi đến mức vội vàng lên tiếng ngăn cản, “Hai chúng ta thật sự không có khả năng đâu, chịu tổn thương một lần cũng đủ lắm rồi, đời này em không định kết hôn lần nữa. Tur Nhiên, anh có tương lai sáng lạn, thật sự đừng nên bị em làm chậm trễ.” Cô nói xong liền vội vàng chạy đi.

“Ngải Niệm!” Tur Nhiên ở sau lưng gọi lớn tên cô, thế nhưng cô càng chạy càng xa.

Tur Nhiên nhìn thấy bóng lưng trốn chạy của cô, sau hồi lâu cười bất đắc dĩ, tiếp đó lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn, sau đó xoay người lên xe.

Ngải Niệm vừa mới đi vào thang máy, điện thoại trong túi vang lên, lấy ra xem thì đúng là tin nhắn của Tur Nhiên, số từ rất ít, nhưng lại đủ làm cô khiếp sợ: Đời này, em và Mặc Mặc, anh muốn chắc rồi.

Vào thu, lá cây chậm rãi chuyển vàng, đảo mắt Bắc Kinh bước vào mùa đẹp nhất, cuối thu trời mát.

Trận này Vạn Tuyên bận tối mặt tối mày, ngoại trừ hai hạng mục của Cao Thịnh, Trang Noãn Thần và Ngải Niệm trước sau đàm phán giành được thêm hai vụ tuyên truyền thương hiệu cho hai xí nghiệp nữa, loại chuyện này thường là như vậy, ngôi cao chọn ngôi cao, Vạn Tuyên cũng từ lúc ban đầu chỉ có bộ phận hoạt động mở rộng đến phòng thương hiệu, phòng môi giới, nhân viên cũ của công ty đều thăng chức tăng lương, mỗi ngày ngoại trừ bận rộn hạng mục thì

cũng sắp đến các hoạt động mừng Trung thu, Trang Noãn Thần cùng mấy nhân viên cũ còn thương lượng chuyện đổi văn phòng, Thi Lỗi là người đi nhiều nơi trong thành phố, bình thường làm xong việc trong tay thì lại bắt đầu bận rộn vấn đề chọn chỗ cho công ty, Bắc Kinh đường lớn ngõ nhỏ anh đều biết rất rõ, cho nên giao việc này cho anh là thích hợp nhất.

Bởi vì số lượng nhân viên của công ty tăng lên đáng kể, dọn sang chỗ mới trở thành chuyện cấp bách. Thực ra, Trang Noãn Thần nhìn trúng khu lân cận Ngân Thái CBD, môi trường làm việc lý tưởng là hình tượng trực tiếp nhất của công ty, Thi Lỗi lại chạy qua đó xem xét, cuối cùng họp mấy người lại tìm một nơi giá cả phải chăng.

Sau khi quyết định địa điểm mới là vội vàng chuyển chỗ, từ quyết định chuyển văn phòng đến ổn định ở CBD trái lại không tốn quá nhiều thời gian, mấy nhân viên cũ và Trang Noãn Thần đều đồng lòng, nên làm việc cũng nhanh, địa chỉ mới có thể nhìn thấy đài truyền hình ở xa xa, cũng có nghĩa là cách Tiêu Duy quốc tế càng gần.

Tối đó mọi người ăn mừng, có người còn đùa muốn Trang Noãn Thần mời Giang Mạc Viễn đến, Trang Noãn Thần mỉm cười uyển chuyển từ chối, đợt này Giang Mạc Viễn lại không biết đang bận cái gì, cho dù về nhà cũng là một thân một mồi.

Tư Nhiên bắt đầu kế hoạch theo đuổi Ngải Niệm, ngoại trừ tặng hoa ra, chỉ cần có chút thời gian là sẽ đến thăm Mặc Mặc, Ngải Niệm lo lắng sợ sệt, bởi vì cô phát hiện Mặc Mặc rất thân thiết với Tư Nhiên, đôi khi chỉ để cho Tư Nhiên bế, ngay cả người mẹ như cô bế nó còn khó.

“Hết thầy cứ thuận theo tự nhiên đi, nói không chừng Tư Nhiên thật sự có thể thuyết phục ông nội anh ấy.” Giờ nghỉ trưa dùng cơm,

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng an ủi Ngải Niệm.

Ngải Niệm thở dài, “Điều kiện Tư Nhiên thế nào, còn mình thế nào? Mình ly hôn còn dẫn theo đứa bé, Tư Nhiên thật sự muốn cưới mình, thì người ngoài sẽ nhìn Tư Nhiên như thế nào? Hơn nữa, loại chuyện kết hôn mình cũng đã ngộ ra, cả đời này mình nuôi con sống một mình cũng rất tốt, không có đàn ông thì không thể sống à. Tư Nhiên hiện tại chỉ là nhất thời nghĩ không thoáng, đợi đến khi anh ấy gặp gỡ được người anh ấy thật sự thích thì sẽ hiểu được, mình cũng không muốn tái hôn rồi lại ly hôn, nhất thời hấp tấp kết hôn rồi ly hôn đã thương tim người ta nhiều lắm? Cậu xem Cố Mặc chính là một ví dụ, kết hôn với Hứa Mộ Giai chẳng được bao lâu lại ly hôn.”

Trang Noãn Thần im lặng không nói, chuyện Cố Mặc ly hôn cô cũng có nghe nói, còn nghe nói Hứa Mộ Giai không chịu, ngày ngày đi tìm Cố Mặc, hy vọng anh ấy có thể hồi tâm chuyển ý.

“Cố Mặc đó, luôn không quên được cậu.” Ngải Niệm cố tình chuyển đề tài sang cô.

“Khi không nhắc đến anh ấy làm gì? Mình cũng đã kết hôn rồi.” Trang Noãn Thần ăn bánh ngọt, nói thật, đôi khi nhìn Hứa Mộ Giai cô thấy rất cảm động, tuy rằng cô không thể đồng tình với hành vi của cô ấy.

Ngải Niệm khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa.

Thăm bà nội xong, Trang Noãn Thần mua chút thức ăn trở về nhà, vừa vào cửa chị Hứa đã nhỏ giọng nói, “Cậu về rồi, về liền vào phòng ngủ đến giờ vẫn chưa ra, cũng không biết có phải không khỏe chỗ nào hay bị làm sao không nữa.”

Trang Noãn Thần vừa nghe, trong lòng thấp thỏm một chút, vội vàng thay giày ra, lên lầu.

Ánh sáng trong phòng ngủ mờ mờ, Giang Mạc Viễn không ở trên giường mà nằm trên sofa, vẫn chưa thay đồ ra, trên người vẫn mặc quần tây áo sơ mi, cà vạt còn thắt chỉnh chu ở trên cổ, áo vest thì tùy ý vắt một bên, ánh sáng lan lên má anh, chiếu vào đuôi mày, cô phát hiện anh vô cùng mệt mỏi.

Trang Noãn Thần bước thật nhẹ đến gần, ngồi xuống nhìn anh, trong ngực lơ đãng phấp phấp đau, đưa tay dùng lực nhẹ nhất cẩn thận sờ lòng cà vạt của anh, chậm rãi rút ra, cầm cà vạt trong tay, vừa mới chuẩn bị đặt xuống, tay lại bị anh nắm lấy.

Cô sửng ra một lúc, nhìn anh.

Giang Mạc Viễn không mở mắt, nhưng rõ ràng đã thức. Cô cũng không lên tiếng, cúi đầu nhìn tay anh đang chậm rãi vân vê ngón tay cô. Qua một lát anh mới mở mắt, nương theo ánh sáng màu vàng nhạt, gương mặt cô vô cùng động lòng.

“Có phải bị em đánh thức không?” Trang Noãn Thần lên tiếng, cảm thấy áy náy.

Giang Mạc Viễn nằm yên không nhúc nhích, lôi tay cô đặt lên ngực mình, “Không có, anh không ngủ, chỉ là nhắm mắt nghỉ ngơi chút thôi.”

“Thời gian này anh có vẻ mệt lắm, có chuyện gì sao?” Cô nhin không được, hỏi.

Giang Mạc Viễn lẳng lẳng nhìn cô, đáy mắt sâu thẳm trầm tĩnh, giống biển cả rộng lớn, anh chưa nói gì, chỉ là nhìn cô không chớp mắt.

Trang Noãn Thần không biết anh làm sao nữa, nhưng sâu trong đáy lòng cũng nổi lên dự cảm lờ mờ, hình như đã có chuyện xảy ra rồi, nhưng cô không xác định anh có thể nói cho cô nghe hay không.

Trong phòng vô cùng yên ắng, yên ắng đến có thể nghe thấy tiếng kim đồng hồ quay, quay đến khiến cô hoang mang, lên tiếng, giọng mềm mại hơn, “Em đi chuẩn bị nước tắm cho anh.”

Vừa muốn đứng lên, Giang Mạc Viễn lại không muốn buông tay, tay nắm tay cô càng chặt hơn, cô ngạc nhiên. Lát sau, anh mới buông tay, lại hướng về phía cô dang hai tay ra, thấp giọng nói, “Lại đây.”

Trang Noãn Thần không biết anh bị sao nữa, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo, cúi xuống ghé vào vòm ngực rộng của anh, Giang Mạc Viễn thu tay lại, ôm chặt cô vào lòng. Cô nghe được tiếng thờ dài của anh trên đỉnh đầu, giọng nói hơi do dự, “Noãn Noãn, đời người rất dài, em có khi nào sinh ghét? Có khi nào rời bỏ anh hay không?”

Lời nói của anh khiến cô cảm thấy khó hiểu, ngẩng đầu nhìn cô, khoảng cách gần như thế làm cô nhìn thấy rõ ràng chút lo lắng nơi đáy mắt anh, “Anh đang nói gì vậy?”

“Anh là nói...” Giang Mạc Viễn đưa tay vén tóc cô, có chút dăm chiêu, “Nếu có một ngày anh hai bàn tay trắng, em còn có thể ở lại bên anh không?”

“Hai bàn tay trắng?” Trang Noãn Thần kinh ngạc hỏi lại.

“Nếu anh phá sản, không thể cho em sống trong khu biệt thự cao cấp lái siêu xe, em có ly hôn với anh không?” Giang Mạc Viễn nhìn cô, ánh mắt thoáng nghiêm túc.

“Nếu thật sự có một ngày như vậy...” Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng cười, “Em đây sẽ nuôi anh.”

Giang Mạc Viễn ngạc nhiên, “Em nuôi anh?”

“Ừ.” Trang Noãn Thần biếng nhác, lần nữa ghé vào lòng anh, “Con người em thù dai lắm, trước kia anh làm nhiều chuyện tổn thương em như vậy, chẳng lẽ em cứ thế mà quên đi sao? Thời điểm anh hai bàn tay trắng rất tốt nha, em đây có thể ngày ngày nhốt anh trong nhà tra tấn anh ngược đãi anh, tội gì phải ly hôn với anh chứ? Em sẽ cho anh nếm thử mùi vị ngày ngày phải nhận hết tra tấn.”

Giang Mạc Viễn nghe vậy có chút dở khóc dở cười, nhưng đáy mắt lại lướt qua vẻ kích động, đưa tay nâng khuôn mặt cô lên, nhếch môi, “Anh thế này chưa chắc em có thể nuôi nổi.”

“Cứ thử xem.” Cô biết anh tuyệt đối không vô duyên vô cớ nói như vậy, nhất định là đã xảy ra vấn đề gì rồi, anh không nói rõ có lẽ chưa đến lúc cũng chưa xác định, tóm lại nếu anh không muốn nói đến thì cô cũng giả khờ không hỏi, có loại đàn ông là không cần phải hỏi tận cùng truy tận gốc, lúc anh muốn nói tự nhiên sẽ nói.

Giang Mạc Viễn trong lòng xốn xang, ngực nổi lên ấm áp khó tả, mím môi cười, giọng trầm thấp yêu thương, “Anh đã từng nói với em, cho dù thực sự có ngày anh phá sản, anh cũng sẽ không thả em đi.”

“Tất nhiên rồi, con người anh nhỏ nhen như vậy, xe cho em lái còn phải thu tiền thuê, chờ đến ngày thực sự anh không có tiền em cũng sẽ làm y chang như vậy, để anh tự tay thiếu nợ em.” Trang Noãn Thần cố ý che giấu cảm động nơi đáy mắt, hắng giọng hung dữ nói.

Giang Mạc Viễn cúi đầu cười, kìm lòng không được ôm cô càng chặt hơn.

Quyển 8 - Chương 16-1: Thời buổi rối ren

Thu này, thời buổi rối ren.

Dòng mỹ phẩm trang điểm của Cao Thịnh bước vào giai đoạn đầu tiên ra mắt, hiệu quả không tệ, vì cam kết hoạt động lần này tiến hành thuận lợi, Trang Noãn Thần có thể nói là dốc hết toàn lực, mỗi một khâu đều đích thân giám sát, người của Oswarld đang cố gắng khôi phục những ảnh hưởng từ lần khủng hoảng quan hệ xã hội lần trước mang đến, còn Đức Mã lại có sự điều chỉnh nhân sự của bộ phận PR. Thời điểm này, Vạn Tuyên lại tung ra hoạt động tuyến trên và tuyến dưới của mỹ phẩm trang điểm, ngược lại chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, nhất thời sự chú ý của truyền thông đổ dồn hết qua bên này. Sau khi hoạt động đầu tiên qua đi, Trang Noãn Thần cũng vì Cao Thịnh mà viết ra một bản kế hoạch truyền bá tường tận, đẩy mạnh hơn quảng cáo tuyên truyền.

Thương hiệu thuộc Cao Thịnh lần này làm đến hưng hực khí thế, khi đến giai đoạn mấu chốt thì Phi Tư Mạch do Cao Quý phụ trách lại xảy ra vấn đề, một lần nữa lấy mẫu sửa đi kiểm nghiệm, có một vài số liệu không đạt chuẩn, còn bị truyền thông bốn phía thổi phồng lên, nhất thời tin tức tiêu cực bay đầy trời.

Khi đang tiến hành bảo vệ thương hiệu thì việc xuất hiện nguy cơ quan hệ xã hội là không thể tránh khỏi, loại chuyện này với Trang Noãn Thần mà nói tuy rằng rất không muốn nghĩ đến, nhưng rõ ràng tránh cũng khó tránh, nhưng Cao Quý thì khác, dù sao anh ta cũng chưa từng tiếp xúc với loại chuyện thế này, không có kinh nghiệm giải quyết nó, nhất thời luống cuống, thời điểm vừa mới nắm được số

liệu trong tay đã vội vàng đích thân đến Vạn Tuyên tìm Trang Noãn Thần.

Phi Tư Mạch bất luận thế nào cũng là ân nhân cứu mạng của Vạn Tuyên và Trang Noãn Thần, cho nên đối với sự kiện lần này cô cũng đặc biệt chú ý, ngay cả khi Cao Quý tìm đến Vạn Tuyên thì cô cũng đã gọi điện thoại đến tổng bộ, yêu cầu tổng bộ cung cấp đầy đủ tài liệu tiêu chuẩn và mọi số liệu về nguyên liệu đầu vào để chế sữa, đồng thời sai người tự mình đến xem xét thổ nhưỡng, nguồn nước của nơi cung cấp nguyên liệu, tiến hành kiểm nghiệm đầy đủ ra báo cáo, cuối cùng cô lại cùng Cao Quý đến gặp đội điều tra, tiến thêm một bước hiểu ra nguyên nhân số liệu không phù hợp, cuối cùng mới phát hiện số liệu này là hơi vượt chuẩn so với các sản phẩm sữa tươi bình thường khác.

Hiệu suất làm việc của nhân viên điều tra ngoài của tổng bộ và Vạn Tuyên rất cao, nhanh chóng gửi báo cáo về, bao gồm báo cáo kiểm tra đo lường thổ nhưỡng và nguồn nước, Trang Noãn Thần cùng Cao Quý lại lần nữa đến ban điều tra tiến hành thêm mọi bước chứng minh, nguồn nguyên liệu của Phi Tư Mạch là sữa bò, trong thành phần dinh dưỡng vốn cao hơn sữa tươi, cho nên đội điều tra không thể dùng tiêu chuẩn của sữa tươi để đánh giá Phi Tư Mạch, mặt khác, nguyên liệu đầu vào làm sữa của Phi Tư Mạch đều ở ngoài thiên nhiên, trang trại chủ yếu là chăn thả, môi trường chất lượng tốt, nguồn nước và bãi cỏ không hề bị ô nhiễm, nên nguồn sữa xuất xứ tự nhiên đương nhiên sẽ có màu sữa cùng hương vị đậm đà hơn sữa tươi thông thường.

Hiểu lầm đã được gỡ bỏ, lần này Trang Noãn Thần khi đối mặt với nguy cơ quan hệ xã hội đã chọn dùng thái độ làm sáng tỏ trước, tránh cho sản phẩm Phi Tư Mạch bị tổn thất trong mắt người tiêu dùng, nhưng có vài tờ báo mạng vẫn nắm chặt không buông, thậm chí bắt đầu tiến hành chuyên đề điều tra có liên quan đến sữa bò.

Lần này, Cao Quý hoàn toàn nổi giận.

Trang Noãn Thần đang khó hiểu về sự việc trên, sau khi gặp Cao Quý, câu đầu tiên cô hỏi chính là, ước tính hợp đồng đăng quảng cáo lên tờ báo mạng này là bao nhiêu tiền?

Cao Quý không ngờ cô lại hỏi một câu như vậy, ngẩn người, nói, “Tờ báo này dám công khai đối đầu với Phi Tư Mạch, dựa vào cái gì mà tôi còn phải đăng quảng cáo lên trang của họ?”

Đối với tính tình trẻ con của anh, Trang Noãn Thần đã quá quen thuộc rồi, thờ dài, “Cao Quý, anh phải hiểu, đây là Bắc Kinh không phải tỉnh lẻ, ở một thành phố tiên tiến thế này tiến hành mở rộng thương hiệu và quan hệ tốt với giới truyền thông là điểm mấu chốt, bỏ ra chút tiền cho họ là có thể tránh được rất nhiều rắc rối không cần thiết, cứ sao lại không làm?”

“Nhưng tôi rất giận!” Cao Quý vẫn rất ‘trẻ trâu’.

“Anh cũng không thể bởi vì giận mà phá hỏng Phi Tư Mạch đúng không? Hiện giờ không còn ở cái thời mà hàng tốt thì không cần quảng cáo, quảng cáo đầy rẫy điên cuồng oanh tạc truyền thông, hàng kém thì cũng có thể được thổi phồng lên là thứ chỉ có trên trời không có dưới đất, Phi Tư Mạch là sản phẩm tốt, chúng ta chỉ tiến hành dệt hoa trên gấm thì có gì sai?” Trang Noãn Thần tận tình khuyên giải, “Nhà truyền thông nói trắng ra chính là muốn tiền quảng cáo của anh, anh là kinh tế địa phương xâm nhập thẳng vào thành phố, có vài tình huống không thể không cúi đầu mới có thể đứng vững.”

Cao Quý ngồi trên sofa, chớp mắt mấy cái, nhìn Trang Noãn Thần than thở, “Tôi thật muốn đem mấy ngòi nổ oanh tạc giới truyền thông

Bắc Kinh.”

“Anh cũng đừng nói vậy, đa số nhà truyền thông vẫn rất khách quan, chỉ có một vài nhà lợi dụng người ta gặp khó khăn thì cũng bình thường thôi.” Trang Noãn Thần bị anh chọc đến bật cười, nhưng vẫn biết anh đã thỏa hiệp.

Cuộc đời chính là như vậy, quan hệ nhân tế càng như một cuộc chiến ngầm đầy rẫy âm mưu đánh đấm lẫn nhau.

Nguy cơ của Phi Tư Mạch rốt cục cũng dẹp yên, lúc Trang Noãn Thần đang sắp nhẹ nhõm, Ngải Niệm lại mang đến một tin xấu, lần này không phải việc công, mà là mẹ của Cố Mặc qua đời.

Trang Noãn Thần nghe xong tin này thật lâu sau vẫn còn bàng hoàng, như là bị một sức mạnh cực lớn xô xé, đau đớn đột nhiên sản sinh. Tuy cô và Cố Mặc không thể làm tình nhân, nhưng đối với Cố Mặc, cô vẫn luôn quan tâm. Nghe Ngải Niệm nói, cuối đời bà vẫn rất yếu, lúc ra đi rất nhẹ nhàng, không chịu quá nhiều khổ sở, Hứa Mộ Giai vẫn cùng Cố Mặc đến bệnh viện, mẹ Cố Mặc vẫn chưa biết tin hai người sắp ly hôn, trước khi qua đời vẫn nhìn thấy dáng vẻ thân mật ân ái của hai người họ.

Trang Noãn Thần xưa nay đều thừa nhận Cố Mặc là người con hiếu thảo, cho nên vẫn luôn cảm thấy phàm là đàn ông hiếu thuận đều không phải là kẻ hư hỏng.

Tang lễ, cô và Giang Mạc Viễn cùng nhau tham dự, thứ nhất là đi phúng điếu mẹ Cố Mặc, thứ hai là không hy vọng Cố Mặc có gì hiểu lầm. Lúc Ngải Niệm đến, có Tư Nhiên đi theo sau, nếu đã đến thì cùng nhau vào bái tế.

Hạ Lữ cũng đến, mặc một chiếc đầm đen, Mạnh Khiếu cũng mặc một

bộ âu phục đen tham dự tang lễ, kể cả cà vạt cũng là màu xám đậm, trông rất trang trọng nghiêm túc.

Thời điểm Ngải Niệm đi theo Hạ Lữ tán gẫu, Trang Noãn Thần không đến đó, mà Hạ Lữ cũng không có ý định tiến lên, Mạnh Khiếu chỉ đi cùng cô đến chào hỏi Giang Mạc Viễn, nhìn ra được thời gian này anh và Hạ Lữ cũng thuận buồm xuôi gió.

Cố Mặc trông rất suy sụp tinh thần, Hứa Mộ Giai luôn bên cạnh giúp đỡ, đáp lễ với thân bằng quyến thuộc đến viếng, rất có dáng vẻ của một người vợ chăm lo cho gia đình, khi nhìn thấy Trang Noãn Thần, sắc mặt thoáng xấu hổ, nhưng vẫn lễ phép đáp lễ.

Chờ tất cả kết thúc, Trang Noãn Thần đang kéo Giang Mạc Viễn chuẩn bị rời khỏi lễ tang, thì phía sau, tiếng nói lạnh lùng của Cố Mặc vang lên...

“Giang Mạc Viễn.”

Giang Mạc Viễn dừng bước, Trang Noãn Thần cũng quay đầu nghi ngờ nhìn Cố Mặc.

“Rất cảm ơn hai người đã đến tham dự tang lễ, nhưng mà, Giang Mạc Viễn, anh tuyệt đối đừng để tôi nắm được nhược điểm gì, nếu không tôi sẽ không để anh sống yên ổn đâu.” Lời nói của Cố Mặc rất không khách sáo.

Người ở đây cũng ngơ ngác nhìn nhau.

Trang Noãn Thần nghe lại thấy lạ, vừa định hỏi lại, Giang Mạc Viễn kéo ôm lấy thắt lưng cô, cúi đầu nói, “Chúng ta đi.” Đối với lời cảnh cáo của Cố Mặc không chút quan tâm.

Sắc mặt của Hứa Mộ Giai ở bên cạnh rất khó coi.

Trang Noãn Thần không hiểu ra sao, trước khi ra ngoài lại quay đầu nhìn thoáng qua Cố Mặc, anh đứng tại chỗ, quanh thân đều phát ra sự lạnh lùng chưa từng có, một luồng khí lạnh len lỏi vào lòng, khiến cô bất giác rùng mình.

Sau khi lên xe, cô khẽ hỏi, “Em chưa từng nhìn thấy vẻ mặt đó của Cố Mặc.”

Giang Mặc Viễn lại nhếch môi cười thản nhiên, đưa tay thắt dây an toàn cho cô xong, nói nhỏ, “Hắn luôn không phục chuyện em gả cho anh mà thôi, không cần nghĩ lung tung.”

Anh khởi động xe, rất nhanh, xe chạy càng lúc càng xa.

Trang Noãn Thần quay qua nhìn sườn mặt nghiêng của anh, trên mặt luôn tỏ ra hoài nghi.

Thực tế thì, giác quan thứ sáu của phụ nữ luôn rất chuẩn xác.

Trang Noãn Thần nằm mơ thấy ác mộng cả đêm, thời điểm thức dậy, bên cạnh đã sớm không có ai, hỏi qua chị Hứa mới biết, Giang Mặc Viễn ra ngoài từ rất sớm, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn.

Một mình rầu rĩ ăn điểm tâm, trong lòng lại cảm thấy hoang mang.

Đi làm, vẫn bận rộn như trước.

Trang Noãn Thần lại không có tâm tư, nhìn thấy Ngải Niệm vẫn vẻ mặt ảm đạm trước sau như một khi nhận được hoa của Tư Nhiên

liền ném vào thùng rác bên cạnh, trái tim cô lại bắt đầu đập mạnh, hai mắt di chuyển xuống điện thoại di động, trong lòng đang suy nghĩ xem có nên gọi cho Giang Mạc Viễn hay không.

Thời điểm cầm điện thoại lên chuẩn bị gọi đi, nó đột nhiên reo vang, làm cô giật mình!

Nhìn thấy số gọi đến, mày cô nhú chặt lại.

Điện thoại đổ chuông vài lần, đối phương rất cố chấp, Trang Noãn Thần thờ dài rồi bắt máy.

Đối phương rất khách sáo, không lỗ mắng như những lần trước đây, “Trang Noãn Thần, tôi biết cô không muốn nghe giọng nói của tôi, nhưng hôm nay tôi không thể không gọi cho cô.”

“Cô và Cố Mặc đã ly hôn rồi, hình như cô cũng không cần vì chuyện của Cố Mặc mà đến tìm tôi?” Trang Noãn Thần đề xuống bực dọc trong lòng, thản nhiên nói.

“Hôm nay tôi gọi cho cô không phải vì chuyện của Cố Mặc, mà là vì chuyện của chồng cô, Giang Mạc Viễn.”

Cơ thể Trang Noãn Thần hơi run lên, chần chờ một chút, “Giang Mạc Viễn? Anh ấy làm sao?”

“Cụ thể anh ta thế nào thì tôi cũng không rõ lắm, nhưng tôi cảm thấy mấy ngày này Cố Mặc rất lạ, đợt này tôi vẫn ở bên anh ấy chưa dọn đi, sáng nay vô tình mở máy tính trong thư phòng của anh ấy, thế nhưng lại phát hiện cả đêm anh ấy đều xem tin tức có liên quan đến Giang Mạc Viễn và Tiêu Duy Quốc Tế, còn có bản ghi âm cuộc gọi của một người là ủy viên của Ủy Ban Chứng Khoán, còn nhớ lời anh ấy nói với Giang Mạc Viễn hôm tang lễ không? Tôi vẫn luôn cảm thấy

câu nói đó của anh ấy không phải vô duyên vô cớ mà nói, không chừng quả thực anh ấy đang điều tra Giang Mạc Viễn.”

“Ủy Ban Chứng Khoán?”

“Giang Mạc Viễn là bàn tay vàng mà, nếu anh ấy xảy ra chuyện tám phần có liên quan đến đầu tư và giao dịch, tôi thấy cả đêm Cố Mặc đều đang tra những thứ này.”

“Cô chắc hẳn rất hận tôi, tại sao lại nói cho tôi biết chuyện này?” Cô khó hiểu hỏi.

Đối phương thờ dài, “Cố Mặc đã không còn là Cố Mặc lúc trước nữa, địa vị hiện giờ quyết định anh ấy có quyền phát ngôn và quyền ngôn luận quan trọng, nếu anh ấy muốn điều tra chuyện gì thì nhất định sẽ tra ra manh mối. Trang Noãn Thần, quả thực cũng không sợ nói thật với cô, anh ấy vẫn nhớ cô mãi không quên, còn tôi lại không cam lòng ly hôn với anh ấy, chỉ cần cô không ly hôn, anh ấy sẽ không có cách nào, cho nên giúp cô cũng là vì giúp tôi.”

Đầu Trang Noãn Thần ong ong, sau khi Hứa Mộ Giai cúp máy, cô lập tức khẩn trương gọi cho Giang Mạc Viễn, ai ngờ, điện thoại lại tắt máy!

Quyển 8 - Chương 16-2: Thời buổi rối ren 2

Có một số việc, không thể thuyết phục bản thân tỉnh táo lại, chính như Trang Noãn Thần, đang nghe đến Giang Mạc Viễn tắt điện thoại thì không tài nào bình tĩnh được, quen biết Giang Mạc Viễn lâu như vậy cô biết, trước giờ điện thoại của anh đều không khi nào tắt máy.

Sau khi sắp xếp lại hết công việc, cô liền lái xe đến Tiêu Duy Quốc Tế.

Tiêu Duy vẫn bận rộn như trước, cho đến khi lên đến tầng phòng làm việc của tổng giám đốc, thư ký thấy cô đến trái lại có hơi kinh ngạc, sau khi hỏi qua, Trang Noãn Thần mới biết, Giang Mạc Viễn không ở công ty.

“Biết anh ấy đi đâu không? Anh ấy tắt máy rồi.”

Thư ký vẻ mặt bối rối, ấp úng không chịu nói tình hình thực tế.

Trang Noãn Thần có chút nóng nảy, giữ chặt cô, “Rốt cục anh ấy xảy ra chuyện gì rồi, cô hãy mau chóng nói cho tôi biết! Còn nữa, Châu Niên tại sao cũng không có ở đây?”

“Họ... Hai người họ sáng sớm đã ra ngoài rồi.” Thư ký thấy thái độ Trang Noãn Thần gay gắt, đành ấp úng nói, “Giang tổng trước khi đi còn cố tình dặn dò không được để lộ tin tức ra ngoài, nhưng chị là vợ anh ấy nên nói với chị cũng không sao, sáng nay có hai người của Ủy ban chứng khoán đến, nói sẽ tiến hành điều tra toàn diện với Giang tổng, điện thoại Giang tổng đến giờ vẫn tắt máy, có thể còn

đang tiếp nhận điều tra, Châu Niên cũng đi theo.”

“Tại sao Ủy ban chứng khoán lại tiến hành điều tra Giang Mạc Viễn? Anh ấy đã làm gì?” Trang Noãn Thần vừa nghe liền choáng váng, tay chống vào tường mới có thể đứng vững.

Thư ký nọ lắc đầu, “Tôi chỉ phụ trách sắp xếp lịch trình hằng ngày của Giang tổng, việc có liên quan đến nghiệp vụ thì do Châu Niên nắm, tôi chỉ loáng thoáng nghe thấy người của Ủy ban chứng khoán nói Giang tổng luôn lợi dụng việc sát nhập và mua lại công ty niêm yết tiến hành giao dịch thông tin gì đó, chắc là thao túng thị trường cổ phiếu phi pháp, cho nên...”

Tại Trang Noãn Thần ù ù, làm thế nào đi ra khỏi công ty cũng không biết.

Dĩ nhiên không có lòng dạ làm việc, vô tri vô giác về nhà, điện thoại của Giang Mạc Viễn vẫn tắt máy, gọi cho Châu Niên cũng như vậy, hết cách đành phải gọi cho Mạnh Khiếu, là trợ lý nhận máy, nói Mạnh Khiếu đang có ca mổ.

Lại đợi thêm nhiều giờ trôi qua, Mạnh Khiếu trở lại gọi điện cho cô, nghe thấy cô hỏi chuyện liên quan đến Giang Mạc Viễn thì hơi bất ngờ, “Hôm nay? Mạc Viễn hôm nay không đi tìm tôi mà, sao vậy?”

“À, không có gì, sáng này Mạc Viễn để quên điện thoại ở nhà, anh ấy lại không đến công ty, tôi sợ sẽ làm chậm trễ công việc của anh ấy cho nên hỏi anh có gặp anh ấy không.”

Mạnh Khiếu không nhìn thấy vẻ mặt của cô, hơn nữa mới vừa hoàn thành ca phẫu thuật xong cho nên hơi mệt, không cẩn thận phân tích lời nói không thỏa đáng này của cô, cười nhẹ, “Mấy ngày nay tôi không gặp anh ta rồi, người này mỗi ngày đều bận tối mắt tối mũi,

yên tâm đi, chắc là không bị lỡ công việc gì đâu, nếu không anh ta đã sớm về nhà lấy rồi.”

Trang Noãn Thần cười nhẹ, nói thêm vài câu nữa thì cúp máy.

Giang Mạc Viễn đắn dò thư ký không để tin tức lọt ra ngoài, chứng minh tất cả vẫn còn nằm trong sự khống chế của anh ấy, cô cũng không tiện nói rõ tình hình hiện tại cho Mạnh Khiếu, vốn định vận dụng mối quan hệ để xem có thể tìm được ai có quen biết với người của Ủy ban chứng khoán không, lại nghĩ mạng lưới nhân tế của Giang Mạc Viễn lớn gấp nhiều lần cô, e là cô có tìm hiểu cũng không nghe ngóng được tin tức gì.

Cảm giác hoang mang này thật khó chịu, cũng khiến Trang Noãn Thần nhớ đến nhiều người, ví dụ như, cô cũng có thể gọi điện cho Giang Phong, nhưng mà... trước khi chưa gặp được Giang Mạc Viễn, cô không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ sẽ làm hư chuyện của anh.

Bây giờ, việc cô có thể làm chính là chờ đợi, ngồi ở nhà, nhìn chăm chăm kim đồng hồ quay từng chút một, lần đầu tiên cô cảm thấy mỗi giây đều là giày vò. Trong đầu luôn quanh quẩn lời nói của thư ký: Ủy ban chứng khoán muốn điều tra bao lâu tôi cũng không rõ, có thể sẽ rất nhanh hoặc có thể sẽ khá lâu.

Trong lòng rối như tơ vò, lơ đãng lại nghĩ đến vụ án của ‘Hoàng Quang Dự’, ông là đại diện pháp lý của công ty Bằng Thái và là chủ tịch của một công ty đã niêm yết ở Trung Quan Thôn (mệnh danh là Thung lũng Silicon Trung Quốc), ông ta rơi vào kết cục phải ngồi tù do thao túng thị trường chứng khoán. Cô không rõ tình hình lắm, đối với thị trường tiền tệ và cổ phiếu lại hiểu biết rất ít, không biết tính chất vụ của Giang Mạc Viễn có giống với vụ án kia hay không.

Nhất thời lại bắt đầu đứng ngồi không yên, đầu ngón tay lạnh ngắt, từ từ xâm nhập vào lòng.

Cô cố tình cho chị Hứa nghỉ phép vài ngày về nhà bên con, chuyện này càng ít người biết càng tốt.

Lúc nửa đêm, Giang Mạc Viễn mới về nhà.

Trang Noãn Thần vẫn nằm trên sô pha trong phòng khách, mơ mơ màng màng nghe thấy ở cửa có tiếng động chợt giật mình tỉnh táo, lúc đứng lên Giang Mạc Viễn đúng lúc đổi xong giày bước vào, có lẽ không ngờ cô chưa ngủ, ngây người một lúc mới cúi đầu quở trách, “Trể vậy rồi mà còn chưa lên lầu ngủ? Coi chừng cảm lạnh đó.” Trong câu quở trách lộ ra yêu thương rõ ràng.

Ánh sáng mờ mờ bên trong hắt lên người anh, cao lớn rắn rỏi, khoảnh khắc nhìn thấy anh về nhà, tảng đá đè nặng trong lòng mới được gỡ xuống, cảm giác an toàn chưa từng có bất giác sản sinh, đón lấy cặp tát của anh đặt sang một bên mới nhẹ giọng hỏi, “Sao giờ này mới về?”

Đuôi mắt anh có chút mệt mỏi, nhưng thời điểm nhìn qua cô lại nhanh chóng che giấu đi, không trả lời câu hỏi của cô, mà nhẹ giọng hỏi lại, “Hôm nay đến công ty tìm anh?”

“Ừ.” Cô khẽ gật đầu, nhất thời không biết nên hỏi thế nào.

Giang Mạc Viễn đứng ở bên cạnh sô pha, đưa tay nới lỏng cà vạt, lại nhìn cô không chớp mắt, cô bước đến, nhận lấy cà vạt và áo vest anh đưa treo lên rồi mới mím môi, hồi lâu than nhẹ một câu, “Anh vẫn tắt điện thoại.”

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười của anh.

Cô hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, khóe mắt anh nhìn qua tuy mệt, nhưng nụ cười lại rất ấm áp.

“Sợ không?” Giang Mạc Viễn thấp giọng hỏi, tiếng nói lại như thổi nam châm, trong đêm khuya thế này lại càng trầm thấp dễ nghe.

Trang Noãn Thần vốn muốn nói sợ, bởi vì cô đã lo lắng cả ngày, từ sáng sớm đến giờ lòng cô không an tĩnh được chút nào, nhưng khoảnh khắc nhìn nhau đó, lòng cô lại dâng lên cảm giác ấm áp, lên tiếng lại thay đổi, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không sợ.”

Đôi khi, không hẳn chỗ dựa nhất định phải là đàn ông cho phụ nữ mà.

Giang Mạc Viễn đưa tay ôm cô, cúi mặt xuống hôn cô một chút, lại ôm cô vào lòng.

Dựa vào lòng anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, mỗi tiếng đập vào màng tai cô, theo bản năng ngẩng đầu nhìn sườn mặt anh tuần cùng chiếc cằm cương nghị của anh, có vài cọng râu mới nhú, càng thêm nam tính. Trong lòng không khỏi nghi ngờ, kiêu ngạo như anh, có lúc nào cảm thấy sợ hay không?

“Đi tắm đi, chắc anh mệt lắm rồi.”

Giang Mạc Viễn nghe vậy thì nói vào tai cô, “Tắm cùng anh chứ?”

Mặt cô đỏ lên, “Em đã tắm rồi.”

“À.” Anh có vẻ hơi thất vọng.

“Em có thể... giúp anh tắm rửa.” Trang Noãn Thần bất giác nói, nói

xong câu này mặt càng đỏ hơn.

Giang Mạc Viễn cười, nụ cười ấm áp mê người, “Được.” Nói xong liền kéo tay cô trực tiếp đi lên lầu.

Tầng hai, phòng tắm, hơi nước dày đặc.

Giang Mạc Viễn ngồi trong bồn tắm lớn đó cũng không chiếm nhiều diện tích lắm, Trang Noãn Thần ngồi trên mặt sàn đá cẩm thạch trơn bóng, giúp anh đổ chút tinh dầu có tác dụng thả lỏng cơ thể, trấn định an thần, rồi đưa tay bóp vai cho anh.

Anh từ từ nhắm hai mắt lại, lẳng lặng hưởng thụ trình độ mát-xa của cô.

Bọt nước từ cơ ngực rắn chắc của anh chảy xuống, vóc dáng cao lớn ở dưới nước cũng hấp dẫn, Trang Noãn Thần im lặng nhìn anh, nhủ thầm, một người đàn ông thế này lúc đối mặt với điều tra của Ủy ban chứng khoán sẽ có dáng vẻ gì, cô tưởng tượng không được.

Đợi khi ngón tay ấn nhẹ lên thái dương anh, anh nhin không được cầm lấy tay cô đặt lên môi, đầu ngón tay bị râu mới mọc đâm sinh ngứa ngáy, nhin không được né tránh lại bị anh nắm càng chặt hơn.

Anh mở mắt, ánh mắt dừng ở cổ áo chữ V của cô, trái cổ trượt lên xuống một chút, tay hơi tăng lực, “Cởi đồ, vào đây.”

Ngón tay Trang Noãn Thần cầm khăn nóng áp vào người anh, “Đừng làm loạn mà, bây giờ còn có tâm trạng ...” Nói đoạn thì ngừng lại, mím môi cảm thấy xấu hổ.

“Không phải không sợ sao?” Giang Mạc Viễn bất ngờ bật cười.

Cô nhìn vào mắt anh, nhẹ nhàng nói, “Không phải sợ, em chỉ là rất muốn biết chuyện này có khó giải quyết hay không.” Giang Mạc Viễn là điển hình của đàn ông thuộc chòm sao bò cạp, làm việc nghiêm túc cẩn thận đương nhiên là ưu điểm, nhưng việc gì cũng thích tự mình gánh vác thật khiến người khác không thể thoải mái.

“Yên tâm đi, Ủy ban chứng khoán chỉ là hỏi cho có lệ mà thôi.” Giang Mạc Viễn thường thức bàn tay nhỏ bé của cô, bất ngờ nói.

Thấy anh chủ động đề cập đến chuyện này, cô mới vội hỏi, “Thế nhưng thư ký của anh nói, Ủy ban chứng khoán nghi ngờ anh tiến hành giao dịch nội gián, thông qua phương thức sát nhập và mua lại công ty, Mạc Viễn, rốt cục anh có làm chuyện này hay không?” Cô đột nhiên nhớ đến khách sạn của anh họ, không biết có phải cũng là yêu cầu của sát nhập và mua lại hay không?

“Noãn Noãn.” Giang Mạc Viễn nâng mặt cô lên, ánh mắt kiên định, “Anh thừa nhận thủ đoạn làm việc của anh hơi vô tình một chút, thậm chí có thể nói là đê tiện không thể ra ánh sáng, nhưng em phải tin tưởng là, anh làm việc chưa từng ép buộc ai, chẳng qua chỉ giỏi bắt lấy nhược điểm của đối phương để cho họ chủ động nghe theo sự chi phối mà thôi, trên thương trường người lừa ta gạt là chuyện bình thường, mưu mô anh cũng cho rằng là thủ đoạn bình thường, nhưng việc phạm pháp anh tuyệt đối sẽ không dây vào.”

Một tia sáng cuối cùng đột nhiên nổ tung trong lòng Trang Noãn Thần.

“Từ ngày anh bước vào thương trường đến nay, anh chưa từng làm ra chuyện gì hối hận cả, ngoại trừ em.” Bàn tay Giang Mạc Viễn dừng ở đầu vai cô, nhẹ nhàng di chuyển xuống dưới, “Anh chỉ thừa

nhận, người anh có lỗi chỉ có một mình em mà thôi.”

Cô cúi đầu, khẽ mím môi.

“Trước giờ anh chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày áp dụng thủ đoạn trên thương trường kia lên người một phụ nữ.” Anh thở dài, ánh mắt lại điềm nhiên nhìn cô, “Vì để có được một người phụ nữ, vì để em gả cho anh, anh đã không từ thủ đoạn.”

Trang Noãn Thần giương mắt, mắt cô chạm vào mắt anh, lát sau mới lẩm nhẩm nói, “Anh biết là tốt rồi.”

Anh cười nhẹ.

“Vậy còn Ủy ban chứng khoán? Có tin anh không?”

“Họ vẫn đang tiếp tục điều tra, kiện anh, cần phải có đầy đủ chứng cứ xác thực.” Bàn tay anh chui vào váy ngủ của cô, tham lam hưởng thụ mỗi tấc da thịt cô.

“Anh có thể bị rắc rối không?”

Giang Mạc Viễn có chút dăm chiêu, “Anh nghĩ khoảng thời gian này sẽ có phiền phức, cho dù không phải anh tự chuốc rắc rối, chỉ sợ rắc rối cũng sẽ chủ động tìm tới cửa.”

Sau khi nghe anh nói vậy, Trang Noãn Thần hơi rùng mình...

Quyển 8 - Chương 17: Lặc bảo khi xưa

Vạn Tuyên làm việc thuận lợi, Phi Tư Mạch sau khi trải qua lần giải quyết nguy cơ quan hệ xã hội lại lần nữa đi vào quỹ đạo, chuyện trên đời đều có hai mặt, chính là thất bại cái này nhưng lại giành được thắng lợi cái khác, nguy cơ có thể mang đến vết thương trí mạng cho thương hiệu, cũng có thể mang đến cơ hội không tưởng, chỉ cần nhìn cách đối mặt và xử lý, trong chuyện Phi Tư Mạch, bởi vì Trang Noãn Thần chọn cách tích cực đối mặt và sử dụng số liệu đáng tin cậy để làm sáng tỏ, hoàn toàn đánh thắng trận này, kể từ đó, những nhà truyền thông đưa tin tức tiêu cực trước đó ngược lại làm tuyên truyền miễn phí cho Phi Tư Mạch, rất nhiều người tiêu dùng không biết đến Phi Tư Mạch cũng bắt đầu chú ý đến dòng sản phẩm sữa mới nổi này.

Cao Quý hưng phấn, thời điểm đệ trình doanh thu bán hàng cho tổng bộ, anh ta nghe theo ý kiến của Trang Noãn Thần, thuyết phục Cao Tông Thịnh chi một khoản tiền để quảng cáo tuyên truyền, cứ như vậy mà thừa thắng xông lên.

Trang Noãn Thần lại biết rõ, Phi Tư Mạch có thể đánh thắng trận này, cách thức phương pháp quan hệ xã hội công ty áp dụng tất nhiên rất quan trọng, nhưng chất lượng sản phẩm vượt qua thử thách mới là mấu chốt, là pháp bảo quan trọng đủ để chuyển bại thành thắng. Cô tiến thêm một bước gia tăng mức độ tuyên truyền thương hiệu Phi Tư Mạch, từ bày kệ riêng ở siêu thị, tham dự hoạt động chủ đề của tuyến trên đến các hoạt động nhỏ lẻ, bắt đầu được tiến hành dần dần hiệu quả.

Thời buổi mà các sản phẩm sữa quốc nội dần đánh mất lòng tin của người tiêu dùng, Phi Tư Mạch xuất hiện như một sự phiêu lưu, nhưng thường thường chính là trong nguy hiểm sinh phú quý, cô tin tưởng chất lượng sản phẩm vượt qua thử thách cùng phương pháp tuyên truyền tất yếu, Phi Tư Mạch sẽ nắm giữ một định mức thị trường nhất định trong tương lai.

Ngay lúc Trang Noãn Thần làm việc suôn sẻ, thì Giang Mạc Viễn lại không được thuận lợi, anh thường xuyên đi sớm về muộn, hình như vẫn còn đang tiếp nhận điều tra, giá cổ phiếu của Tiêu Duy Quốc Tế cũng bắt đầu rối ren, có vài cánh phóng viên cũng bắt đầu sẵn đón. Giang Mạc Viễn mỗi khi về đến nhà cũng sẽ chui vào thư phòng trước, tần suất Châu Niên xuất hiện trong nhà cũng dày hơn, hai người họ ở trong thư phòng không biết bàn bạc cái gì.

Những chuyện này Trang Noãn Thần đều biết hết, lại không giúp được gì, hỏi Giang Mạc Viễn, anh cũng chỉ nhẹ nhàng an ủi cô, cô biết có một số chuyện mình không nên hỏi đến, dù có hỏi cũng chẳng giải quyết được gì.

Ý thu dần nồng nàn, mỗi khi có cơn gió thổi đến, có thể làm rơi lá cây, khắp nơi một màu vàng óng, chỉ không lâu sau lá lại chuyển đỏ ngợp trời. Đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, Trang Noãn Thần nhìn thấy dưới chân mình ngựa xe dập dềnh, nhìn thấy một chiếc lá vàng khô bay ngang qua chiếc xe, trong lòng cảm thấy phiền muộn.

Cô nhớ đến ngày này năm ngoái, Hạ Lữ Ngải Niệm ba người họ còn nhàn nhã ngồi uống cà phê trong quán Starbuck dưới tòa nhà công ty Đức Mã, khi đó Ngải Niệm muốn lập gia đình, Hạ Lữ thì bị đình chỉ công tác, chỉ một năm ngắn ngủi, nhưng đã sớm cảnh còn người mất, ba người các cô có lẽ cả đời này cũng không thể có cơ hội ngồi cùng nhau tán gẫu chuyện gia đình.

Có một số người, sống cả đời lại như sống một ngày, cuộc sống ngày hôm nay tuần hoàn như hôm qua, cho nên cuộc sống họ không có biến hóa, trong cuộc sống không ngừng lặp lại đó, họ từ từ già đi. Còn có vài người, một ngày như sống cả đời, mỗi phút mỗi giây đều như đánh trận, đã trải qua quá nhiều sự đời, chớp mắt đã thấy vật đổi sao dời, mà cuộc sống của họ cũng đã xảy ra nhiều biến chuyển lớn.

Cô thừa nhận, trước khi gặp Giang Mạc Viễn, mỗi ngày của cô đều không có biến hóa lớn gì, ngày qua ngày, thời gian lặp lại thời gian, nhưng sau khi gặp gỡ Giang Mạc Viễn, thế giới quan và nhân sinh quan của cô đều thay đổi đến chóng mặt, anh chính là một người như vậy, còn cô lại là người mạnh mẽ quật cường, nói trắng ra là, chính sự ưu tú của anh đã buộc cô không thể không liều lĩnh tiến về phía trước.

Qua Trung thu, rất nhanh sẽ đến Quốc Khánh, nhìn ra bên ngoài, Trang Noãn Thần lại nghĩ đến Quốc Khánh năm ngoái, cô ở Cổ Trấn ăn lễ, thật rõ ràng như chuyện vừa mới hôm qua.

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng làm việc mở ra, Ngải Niệm đi đến, thấy Trang Noãn Thần đứng trước cửa sổ liền tò mò hỏi, “Đang nghĩ gì vậy?”

Trang Noãn Thần không quay đầu lại, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ khẽ nói, “Nhớ lại giờ này năm ngoái chúng ta đang làm gì, thời gian qua nhanh thật, chớp mắt đã một năm trôi qua, chỉ mấy tháng nữa đã đến cuối năm rồi.”

Ngải Niệm bước lên trước, nhìn cô cô, “Hiếm khi thấy cậu đa sầu đa cảm như vậy.”

“Có thể là già rồi nên thích hồi tưởng.” Trang Noãn Thần cười nhẹ.

Ngải Niệm cười, “Được, mau thức tỉnh khỏi thời gian hồi tưởng đi, tất cả mọi người đều ở trong phòng họp đợi cậu đó.”

“Đúng vậy, sống không thể không ngừng phấn đấu, họp thôi.” Cô thở dài, còn có một câu nói không ra miệng, không biết tại sao cô cảm thấy càng ngày càng mệt mỏi.

Cuộc họp là trọng điểm thảo luận các câu hỏi về hoạt động tuyên truyền lễ Trung thu, các nhà cung ứng đưa ra tài liệu cùng tình hình bố trí sân bãi, mọi người đều báo cáo công việc của mình, cuộc họp kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ, chờ sắp xong thì bên ngoài trời đã ngả về chiều.

“Tóm lại chỉ một câu thôi, hôm hoạt động mọi người đều phải xốc lại tinh thần, còn có Đan Đan, sau khi phác thảo hoạt động xong thì mau chóng đưa cho Phương Tiểu Bình.” Điện thoại bên tay reo lên, Trang Noãn Thần lại dặn dò mọi người một chút, cầm điện thoại lên nhìn thoáng quá, rồi ra hiệu cho mọi người tan họp.

Nhận máy, bên kia là tiếng nói đàn ông trầm ấm, “Tối nay phải tăng ca à?”

Trang Noãn Thần cười nhẹ, “Không có.”

“Có một nhà hàng mới khai trương khá ngon, anh đã đặt chỗ rồi.”

“Tiền trăm hậu tấu luôn luôn là phong cách của anh.” Giọng cô chuyển nhẹ, “Không sợ em thật sự tăng ca à?”

“Bận cách mấy cũng phải ăn cơm mà.”

“Câu này đáng lẽ em phải nói với anh mới đúng.” Cô đổi.

Anh cười.

“Anh đến đón em à?” Cô lại hỏi.

“Xe của em hôm nay bảo trì, anh xử lý xong công việc rồi sẽ đến đón em.”

“Ừ, không vội đâu.”

Hai người lại mới thêm vài câu, cúp máy, cô mới phát hiện mọi người vẫn chưa ra khỏi phòng họp, họ đang cười quỷ dị với cô.

“Trang tổng, chị dạy mấy đứa độc thân như tụi em làm thế nào lấy được người đàn ông cực phẩm như vậy đi.” Về mặt Phương Tiểu Bình hâm mộ.

“Đúng vậy đúng vậy, tụi em đều đã xem qua vài thông tin của Giang tổng, anh ấy đúng là người đàn ông tốt, lại yêu thương Trang tổng, người đàn ông tốt như vậy sao tụi em lại tìm không thấy.” Vương Tranh cười hì hì nói.

Trang Noãn Thần bất đắc dĩ lắc đầu, “Chị thấy mấy em có thể đi làm phóng viên giải trí rồi đó.”

Ngải Niệm ở bên cạnh châm thêm dầu vào lửa, “Cậu cũng đừng keo kiệt vậy mà, mình gả được mối tốt phải truyền dạy lại chút kinh nghiệm chứ.”

Trang Noãn Thần nhìn bộ dạng vui sướng người người gặp họa của Ngải Niệm, sinh lòng đùa dai, nhìn mọi người nói, “Chị kết hôn lâu rồi

mà, kinh nghiệm chắc chắn lỗi thời rồi, các em muốn học hỏi kinh nghiệm thì phải đi hỏi Ngải tổng, hiện giờ đang có một người đàn ông cực phẩm theo đuổi cậu ta đó.” Cô ‘chuyền bóng’ cho Ngải Niệm xong, mau chóng ra khỏi phòng họp.

“Ngải tổng, truyền thụ chút kinh nghiệm đi mà...” Quả nhiên, mọi người vừa nghe liền vây quanh Ngải Niệm, cô tức giận ước gì kéo được Trang Noãn Thần lại mà cấu xé.

Trang Noãn Thần ra khỏi công ty, Giang Mạc Viễn vẫn còn trên đường đi, lúc này hơi kẹt xe, đến được chỗ cô phải mất một chút thời gian, cô lại thấy không sao hết, ngồi ở bồn hoa nhìn lá cây rơi rụng, ánh tà dương chiếu phien lá vàng khô thành đỏ rực, nhưng lại mau chóng được nhân viên vệ sinh quét dọn đi rồi, con đường bỗng chốc trở nên vô cùng sạch sẽ.

Hiếm khi được nhàn nhã như vậy.

Nhặt lên phiến lá dưới chân, xoay xoay trong tay nhìn ngắm, nhìn kỹ là lá cây dương, không biết từ chỗ nào thổi đến, Bắc Kinh hiện giờ rất ít trồng loại cây dương này, trái lại trồng rất nhiều cây ngô đồng.

Gân lá dương rộng, cầm trong tay, lơ đãng nhớ đến trước khi thường xuyên chơi ‘Bạt căn nhân’[1], khéo môi hơi nhếch lên.

‘Bạt căn nhân’ lại được rất nhiều trẻ con phương Bắc gọi là ‘Lặc bảo hoặc kéo đại bảo’, là tuốt hết phần lá dương chỉ giữ lại gân lá, rồi móc vào gân lá của đối phương, hai bên ra sức kéo, xem ai tìm được gân lá chắc nhất không dễ dàng bị đứt đoạn, có thể làm đứt nhiều gân lá nhất thì chính là ‘Đại bảo’.

Trò này ở phương Nam rất ít người chơi, cô biết chơi là do ba cô dạy, ba cô từ nhỏ lớn lên ở phương Bắc, vừa đến mùa thu liền cùng mấy bạn chơi trò này, sau này ba cô dạy cô, vốn là đứa trẻ phương Nam thích chơi kéo ‘Đại bảo’, từ nhỏ cô cũng chơi rất nhiều trò này.

Sau này cô lại dạy cho một người khác, người đó chính là Cố Mặc.

Ánh mắt cô trở nên âm đạm.

Mùa thu, thật là cái mùa đa sầu đa cảm.

Đang nghĩ ngợi, một bàn tay đàn ông to lớn vươn đến trước mắt cô, trong tay lại cầm rất nhiều lá dương, gân lá rất rộng. Cô ngạc nhiên, ngược lên nhìn ánh mắt đang cười của người đàn ông.

“Cố Mặc?” Cô ngạc nhiên đứng dậy.

Cố Mặc cười nhẹ, tước đi lá dương, chỉ để lại gân lá, “Trước kia mỗi lần chơi trò ‘Lạc bảo’ với em, anh đều thua, em nói là em có tuyệt chiêu, nhưng lần nào cũng không nói cho anh biết, hiện giờ có thể nói cho anh biết không?”

Cô im lặng.

Gân lá được nắm trong lòng bàn tay anh.

Thật lâu sau cô mới đưa tay lấy nó từ trong tay anh, cầm trong tay vò vò, đến khi gân lá từ cứng thành mềm rồi mới đưa cho anh, “Như vậy là được.”

Cố Mặc nhìn cô, ánh mắt thoáng chút đau đớn, “Hóa ra đơn giản như vậy.”

“Có lẽ rất nhiều chuyện trên đời chính là như vậy, vốn rất đơn giản, chỉ là bị chúng ta nghĩ thành phức tạp mà thôi.” Cô thở dài.

“Anh đã từng hỏi em rất nhiều lần rồi mà em không chịu nói, còn nói để anh phải đoán cả đời, như vậy thì cả đời anh và em mới có thể không xa nhau, hiện giờ em lại nói với anh, là không muốn để anh tiếp tục đoán nữa.” Cố Mặc chậm rãi buông thõng tay xuống, siết chặt gân lá, lòng đau đớn.

“Xin lỗi anh.” Trang Noãn Thần khẽ nói một câu, trong đầu là hình ảnh lúc xưa, khi giương mắt, cô và anh đã không còn ở cái tuổi còn xanh nữa, hai người họ đều đã trưởng thành hơn.

Chú thích:

[1] Bạt căn nhãn giống như chơi đá cỏ gà của Việt Nam, mà ở đây là đấu bằng gân lá. Hình minh họa bên dưới, nguồn Baidu.

Quyển 8 - Chương 18-1: Lặc bảo hiện tại (1)

Vẻ mặt Cố Mặc trở nên ảm đạm, nhẹ giọng nói, “Noãn Thần, anh sợ nhất là những lời này của em.”

Trang Noãn Thần nhìn anh, “Anh là đến tìm em hay chỉ đi ngang qua?” Giang Mạc Viễn đang đến đây, cảnh tượng này mà bị anh ấy bắt gặp, lỡ như lại hiểu lầm thì phải làm sao?

Một tia lo lắng ở đáy mắt cô bị anh nhìn ra, khóe môi đang cười lại nhuốm chút buồn bã, nhìn cô một lát rồi nói, “Noãn Thần, anh muốn em quay về bên anh.”

“Cố Mặc, em đã nói với anh nhiều lần rồi, không thể nào...”

“Nếu Giang Mạc Viễn mất hết tất cả thì sao?” Anh chợt cắt ngang lời cô.

Như một cơn gió lạnh bất chợt thổi đến, cô bị ghen một chút, nhìn anh rồi khẽ đáp, “Em cũng sẽ không rời xa anh ấy.”

“Em...” Sắc mặt Cố Mặc đột ngột biến đổi.

“Xin lỗi, em và anh thực sự không có khả năng.” Cô nói đến đây quá thực trong lòng cũng đau, nhưng loại đau này đã không còn giống như lúc bị ép phải rời khỏi anh, chỉ như một loại đau của tình thân, nó càng khiến cô mệt mỏi.

Đáy mắt Cố Mặc đau xót, “Anh không hiểu, Giang Mạc Viễn có thể sẽ

trở thành kẻ nghèo nàn, hẳn không còn khả năng nuôi nổi em nữa, tại sao em vẫn muốn ở lại bên hẳn?”

“Nguyên nhân em đã từng nói rồi mà.”

“Viện có! Tất cả đều là viện có!” Cố Mặc vung tay lên, giọng nói lại trở nên khẩn cầu, “Quay về bên anh đi được không? Anh có thể cho em thứ em muốn, trên đời này không phải chỉ có một mình Giang Mạc Viễn, thứ hẳn cho em, anh cũng có thể cho em.”

“Anh cảm thấy em ở lại bên anh ấy là vì cái gì?” Trang Noãn Thần nghe vậy, cười bất đắc dĩ, “Nhà cao cửa rộng? Xe xịn? Giày đẹp hay quần áo hàng hiệu?”

“Xin lỗi em, Noãn Thần, là anh nói sai rồi.” Cố Mặc lại nhận lỗi, “Anh biết vinh hoa phú quý hoàn toàn em không để tâm.”

“Cho nên đừng làm nhau khó xử nữa được không? Em hy vọng anh có thể hạnh phúc, nếu anh thực sự còn chút tình cảm gì với em, nên chúc phúc cho em, không phải sao?”

Nỗi đau vô bờ đột nhiên nổ tung trong lòng anh, khóe mắt lại vô thức đảo qua chiếc xe chậm rãi dừng lại bên đường, bỗng nhiên hoá thành lạnh lẽo, cảnh tượng này giống như đã từng thấy. Nhanh chóng che giấu đi nỗi đau trong mắt, lên tiếng lại vô cùng nhỏ nhẹ.

“Noãn Thần, anh cũng hy vọng em có thể hạnh phúc.” Anh nhìn cô, thờ dãi, “Anh có thể ôm em lần cuối không? Đời này, đến cùng thì anh vẫn không có được trái tim em.”

Khóe mắt Trang Noãn Thần cay cay, mím môi, không gật đầu cũng không từ chối.

Cố Mặc bước đến, đưa tay ôm cô vào lòng, từ từ nhắm mắt lại hít sâu mùi hương thơm mát giữa mái tóc cô, cơn đau nơi ngực như vỡ òa...

Cô ở trong lòng anh, nhưng thật xót xa nhận ra cô không hề động lòng, thứ còn lại chỉ có đau đớn về quá khứ đã qua, đó như là lễ tế cho khoảng thời gian thanh xuân của nhau.

Gió thu thổi qua, có chiếc lá rụng xuống mặt đường.

Sau lưng, liền vang lên tiếng nói không cao không thấp, bình tĩnh vô cùng, ôn tồn mà uy nghiêm...

“Anh Cố này, có thể trả lại bà xã cho tôi rồi chứ.”

Tiếng nói quen thuộc làm Trang Noãn Thần giật mình, theo phản xạ đẩy Cố Mặc ra, quay đầu, như chú chim họa mi bị hoảng sợ nhìn người đàn ông phía sau.

Ánh tà dương rơi rụng xuống đầu vai Giang Mặc Viễn, gương mặt anh rơi vào hai mảnh sáng tối, môi khẽ mím lại thành một đường thẳng, đường nét gương mặt không giống ngày thường, trầm tĩnh nhưng lạnh nhạt. Cô chợt thấy bất an, đứng tại chỗ nhất thời không biết phải giải thích thế nào cho đúng.

Cố Mặc thấy cô chủ động đẩy mình ra, đuôi mắt xẹt qua tia mất mát, nhưng nhanh chóng biến mất, nhìn thẳng vào mắt người ở cách đó không xa.

Không gian như bị ngưng đọng, ngay cả gió cũng ngừng thổi.

Giang Mặc Viễn thông thả bước lên trước, không để ý đến ánh mắt Cố Mặc nhìn mình, dừng bước lại ở bên cạnh Trang Noãn Thần,

khoát vai cô, hơi nhú mảy, “Sao ăn mặc phong phanh như vậy đã xuống lâu rồi?” Nói xong, cởi áo khoát trên người xuống, rồi nhẹ nhàng choàng cho cô.

Sự ấm áp trên vai nhanh chóng len lỏi đến tim, cô giương mắt nhìn anh, đáy mắt trong suốt còn vương chút sợ hãi.

Giang Mạc Viễn lại mỉm cười với cô, khi quay lại nhìn Cố Mặc, vẫn giữ nụ cười nhẹ như cũ, “Có một nhà hàng không tệ, tôi và Noãn Noãn đang muốn đến đó ăn thử, anh Cố có muốn đi cùng không?”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên nhìn Giang Mạc Viễn, anh điên rồi ư?

Cố Mặc không ngờ anh lại nói vậy, nhú mảy, lạnh lùng đáp, “Không cần.”

“Được thôi, tạm biệt.” Giang Mạc Viễn ôm lấy Trang Noãn Thần, nhìn cô bằng ánh mắt ấm áp dịu dàng, “Chúng ta đi thôi, hôm nay trên đường kẹt xe quá.”

Cô khẽ gật đầu, trong lòng bất an.

“Giang Mạc Viễn!” Sau lưng, Cố Mặc chột lên tiếng lạnh lùng.

Anh dừng bước, quay đầu nhìn anh ta, “Anh Cố còn có việc à?”

“Ủy Ban Chứng Khoán đang điều tra anh, anh cảm thấy mình còn có thể huy hoàng được bao lâu?” Cố Mặc cười lạnh.

Giang Mạc Viễn thản nhiên cười đáp trả, “Không ngờ anh lại quan tâm đến chuyện của tôi như vậy?”

“Noãn Thần ở bên anh chỉ biết lo sợ hãi hùng.” Cố Mặc nheo mắt,

“Còn có, một khi anh trắng tay, anh còn bảo vệ được Noãn Thần không? Anh hoàn toàn không mang lại hạnh phúc cho cô ấy!”

“Anh muốn nói gì?” Giang Mạc Viễn không chút tức giận, nhẹ nhàng hỏi lại.

“Buông tha Noãn Thần đi, anh hoàn toàn không xứng có được cô ấy.”

“Cố Mặc...” Trang Noãn Thần lên tiếng, nhìn anh tâm trạng có hơi kích động, “Anh muốn em phải nói bao nhiêu lần mới...”

“Anh Cố.” Giang Mạc Viễn lên tiếng cắt ngang lời cô, ánh mắt dừng ở trên người Cố Mặc, thâm sâu bình tĩnh, “Cho dù Giang Mạc Viễn tôi có ngày bị phá sản cũng có thể nuôi nổi Noãn Noãn, cô ấy là bà xã của tôi, cho nên dù rơi vào hoàn cảnh nào tôi cũng sẽ không buông tay cô ấy, vì cô ấy mà chống trời là trách nhiệm của người làm chồng như tôi.”

Trái tim cô đột nhiên đập mạnh, ngẩng đầu nhìn sườn mặt anh, cương nghị khiến cô động lòng.

Cố Mặc đột nhiên siết chặt nắm tay, lạnh lẽo nói, “Giang Mạc Viễn, anh còn chống chế cái gì? Hiện tại anh nói thì nhẹ lắm, khi anh còn không lo nổi thân mình, thì chăm sóc Noãn Thần thế nào?”

“Đây là chuyện của hai vợ chồng tôi, tôi nghĩ không cần anh Cố phải lao tâm lo lắng. Xin lỗi, dạ dày Noãn Noãn không tốt nên không thể chịu đói, xin chào.” Giang Mạc Viễn siết tay, cúi đầu nói với cô, “Mình đi thôi.”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, cuối cùng nhìn thoáng qua Cố Mặc rồi theo anh lên xe.

Cố Mặc đứng trong gió thu, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo...

Nhà hàng mới mở bày trí không tẻ, tránh đi phố xá sầm uất, trong một tứ hợp viện thanh lịch tách biệt, cổ kính, xa xa còn có hồ sen trắng, chỗ nào cũng tinh tế đẹp đẽ.

Thức ăn ngon, món ăn cho quan chức điển hình.

Nhưng Trang Noãn Thần không có khẩu vị, ngồi xuống cùng Giang Mạc Viễn, hoa sen bên ngoài không thể làm cô tĩnh tâm được, gắp vài miếng lại giương mắt nhìn anh, lặng lẽ nghiền ngẫm biểu hiện của anh. Sau khi lên xe, cô cố gắng né tránh những lời Cố Mặc nói, hiện giờ anh đang phiền lòng, hơn nữa chuyện Cố Mặc khó đảm bảo anh sẽ không nghĩ lung tung, nhưng hình như anh không muốn đề cập đến chuyện vừa rồi, thành ra trong lòng cô cũng không yên.

Cảnh tượng mới này thật quen thuộc.

Cô bỗng dưng nhớ lại, ở thời điểm Cố Mặc khó khăn nhất, tuyết rơi lần đó cũng từng diễn ra cảnh tượng như vậy, hiện giờ vật đổi sao dời, Cố Mặc và Giang Mạc Viễn lại hoán đổi vai diễn, chỉ là cô không dám xác định Giang Mạc Viễn sẽ đối với cô thế nào.

Tuy mấy lời vừa này của anh làm cô cảm động, nhưng mỗi khi nhớ đến anh từng đối xử thô bạo với mình, cô liền thấy sợ, khó khăn lắm mới được bình yên, cô thực sự không muốn phá vỡ.

Thấy cô cầm đĩa bất động, Giang Mạc Viễn gắp một miếng đưa đến trước mặt cô, trêu chọc, “Em là ngắm cảnh ngây người hay là ngắm anh ngắm đến ngây người?”

“À...” Lúc này Trang Noãn Thần mới nhận ra mình đã ngẩn ngơ rất lâu.

Giang Mặc Viễn nhún vai, uống chút nước chanh thì cười cười, “Tuy rằng chồng em đẹp trai hơn người bình thường một chút, nhưng em cũng không cần ngắm anh đến ngẩn ngơ như vậy nhỉ?”

Một câu, đập tan hoảng loạn trong lòng cô, cô bất giác mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Sao anh có thể tự kỷ như vậy, đẹp trai hơn anh có khối người.”

“Trước mắt trong nhà hàng này, chẳng phải không có ai sao.” Anh lại gấp thức ăn cho cô, bên môi luôn giữ nụ cười.

Cô ăn chậm rãi, than thở, “Tự đại cuồng mà.”

“Cười là tốt rồi, từ lúc lên xe đến ngồi xuống ăn cơm, thấy em như tượng gỗ vậy.”

Cô rung động, tình trạng khó khăn hiện giờ của anh, lúc này vẫn chỉ lo tâm trạng của cô, nghĩ vậy lòng cô càng bồn khoăn, liếm môi nói thẳng ra tâm tư của mình, “Em luôn lo lắng anh sẽ nổi giận, lại không biết nên mở miệng giải thích với anh thế nào.”

“Anh tại sao phải nổi giận?” Anh cười nhẹ.

“Bởi vì Cố Mặc đó, anh cũng từng nổi giận với em vì anh ấy...” Thấy anh nhìn mình không chớp mắt, giọng Trang Noãn Thần càng lúc càng nhỏ.

“Lúc trước anh nổi giận với em, là bởi vì em chưa bao giờ chịu giải thích với anh.”

“Em có từng giải thích với anh...”

Giang Mạc Viễn khẽ lắc đầu, “Thứ anh quan tâm chính là tâm tư của em đối với anh ta, khi em chính miệng nói với anh, em không còn thương anh ta nữa, từ khoảnh khắc đó anh liền tin tưởng em, cho nên hôm nay không cần phải nổi giận.”

Môi cô hơi run run, vẫn nhìn anh.

“Nhưng mà...” Giang Mạc Viễn vừa chuyển lời nói, đáy mắt trở nên nghiêm túc.

Trang Noãn Thần căng thẳng, đáy mắt lại có chút bối rối.

Thấy thế, anh bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu, kéo lấy tay cô, ngắt nghĩa, “Đừng căng thẳng, anh chỉ muốn hỏi em một câu, em có thể tin tưởng anh không?”

Cô không hiểu.

“Tin tưởng anh, cho dù thực sự có một ngày anh bị phá sản, cũng có thể mang lại hạnh phúc cho em.” Giọng nói anh trở nên trịnh trọng.

Trang Noãn Thần gật đầu, “Em tin anh có thể làm được.”

Đáy mắt Giang Mạc Viễn lộ vẻ xúc động, đặt tay cô lên môi, hôn nhẹ, “Yên tâm, em đã quyết định giao hạnh phúc cả đời mình cho anh, anh tuyệt đối sẽ không phụ lòng em.”

Trái tim cô theo những lời này mà nhảy nhót, sống mũi khoé mắt đều cay cay, có một niềm hạnh phúc khó có từ ngữ nào diễn tả được, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

“Ăn nhanh đi, nguội rồi sẽ không tốt cho dạ dày của em đâu.” Anh mỉm cười, chăm sóc cô.

Cô không còn lo lắng nữa, cầm đũa lên, do dự gấp một miếng cá cho anh, “Em cảm thấy món này ngon nhất.”

“Được, nếu thích thì sau này thường xuyên dẫn em đến ăn.” Giang Mạc Viễn gấp miếng cá bỏ vào miệng, vị ngọt thanh thanh lan ra.

Trang Noãn Thần cố ý đùa anh, “Vậy sau này có phải là em thanh toán không?”

Giang Mạc Viễn ra vẻ trầm tư, nhíu mày, “Vậy em phải nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn, tức là em thanh toán nhưng không thể để người làm chồng như anh mất mặt.”

“Dễ mà, em đem tiền bỏ vào trong bóp của anh, như vậy vừa bảo vệ được thể diện của anh vừa là em trả tiền.” Trang Noãn Thần nghĩ đến cảnh đó, cảm thấy rất khôi hài, “Nhưng mà phải nói rõ trước, tiền lãi phải trừ vào tiền anh cho em thuê xe.”

“Không hổ là bà Giang nhỉ, tính toán chi li thật.” Giang Mạc Viễn cười đậm, “Quyết định vậy đi.”

Ngoài cửa sổ, đỏ tươi một khoảng, không biết là do lá phong hay do hoàng hôn sắp buông xuống, trong nhà hàng, ấm áp lan tràn...

Quyển 8 - Chương 18-2: Lặc bảo hiện tại (2)

Ra khỏi nhà hàng, màn đêm như nước, gió thu thổi qua mang đi chút oi bức còn sót lại của ban ngày, có hơi lành lạnh. Giang Mạc Viễn xuống tầng hầm lấy xe, cô đi ra ngoài đứng đợi trước, bên ngoài nhà hàng có một cây dương hai người ôm không hết, gió đêm thổi qua, vài chiếc lá khô vàng rơi xuống.

Có vài chiếc lá rơi xuống chân Trang Noãn Thần.

Cụp mắt, khom người nhặt lên hai chiếc, khe khẽ thở dài.

Bên đường có tiếng còi xe, là Giang Mạc Viễn. Cô đi đến, lên xe.

Ánh đèn đường của đêm thu, rực rỡ uốn lượn quanh con phố dài, sắp đến Trung Thu, cửa hàng lớn nhỏ lại bắt đầu trang hoàng để thu hút sự chú ý của người qua đường.

Giang Mạc Viễn lái xe về thẳng biệt thự, đến khi xe chui xuống bãi đỗ tầng hầm mới phát hiện cô vẫn luôn ngơ ngác nhìn hai chiếc lá dương trong tay, bèn hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Trang Noãn Thần giương mắt nhìn anh, có một thoáng ánh mắt cô mê mẩn, ánh sáng yếu ớt dưới tầng hầm rơi vào sâu trong mắt cô, như là ánh sao lấp lánh chui vào đó, dần dần trở nên rõ ràng, trong sáng, bên trong là vẻ mặt của Giang Mạc Viễn.

“À... Em đang suy nghĩ, một cái gân lá nhỏ thế này lại có thể kéo theo rất nhiều niềm vui thời thơ ấu, thật sự rất thần kỳ.”

Lời cô khiến Giang Mạc Viễn khó hiểu, nhìn chiếc lá trong tay cô lại dờn mắt lên gương mặt cô. Thấy bộ dạng không hiểu của anh, lúc này Trang Noãn Thần mới ý thức được có lẽ anh không rõ cô đang nói gì, vả lại, từ nhỏ anh đã sống ở nước ngoài, trò chơi này sao mà biết được?

“Cho anh một chiếc.” Cô đưa một cái cho anh.

Giang Mạc Viễn nhận lấy, hứng thú nhìn cô: “Cái này xem như là lễ vật em tặng anh?”

“Lễ vật gì chứ, là dạy anh một trò chơi.” Tiếng nói Trang Noãn Thần nhỏ nhẹ, từ từ dạy anh quy tắc của trò chơi, cuối cùng hỏi, “Anh nghe hiểu không?”

Chân mày Giang Mạc Viễn nghe từ đầu đến cuối gần như nhú lại thành bánh quai chèo, đến khi cô hỏi, mới nói, “Em nói anh nghe cũng hiểu, nhưng chỉ là không hiểu, cho dù cái gân lá trong tay anh là tướng quân bách chiến bách thắng, vậy sau đó thì sao?”

Trang Noãn Thần ngó người, chớp mắt mấy cái, cô không ngờ anh lại hỏi vấn đề này, cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này, mím môi, nghĩ nghĩ rồi nói, “Không có sau đó.”

“Anh còn tưởng sẽ giống như đấu bò, chiến thắng sẽ được thưởng chút gì đó hoặc là con bò chiến thắng sẽ được cử hành an táng long trọng chứ.” Giang Mạc Viễn mỉm cười nói.

Tư tưởng của người này đúng là kỳ lạ, cô bật cười, tháo dây an toàn ra, “Đồng chí Giang Mạc Viễn, không lẽ từ nhỏ đến lớn đồng chí làm việc gì cũng nhất định phải có mục đích à?” Tư tưởng của dân đầu tư điển hình.

“Có mục đích thì tốt mà, tối thiểu không cần lãng phí thời gian.” Anh trả lời cặn kẽ, từ nhỏ đến lớn anh chính là trưởng thành trong môi trường như vậy đó.

Giang Mạc Viễn nhúu mày nhún vai, “Hồi nhỏ em không có cụ non như anh, trò lạc bảo này là ba em dạy em, khi còn nhỏ, luôn cảm thấy có thể thu thập được mấy cái gân lá dững mảnh bách chiến bách thắng cũng rất là tự hào, có lẽ, chút thỏa mãn nho nhỏ đó chính là mục đích của em.”

Giang Mạc Viễn có hơi dăm chiêu nhìn cô, thật lâu sau cũng cười.

“Sao vậy?” Thấy anh nhìn mình không dời mắt, cô lại hơi mất tự nhiên, “Đừng cười em, con người của em từ nhỏ đến lớn chẳng có chí hướng cao xa gì hết.”

“Không phải, em giỏi lắm.” Giang Mạc Viễn đưa tay lên, thờ nhẹ, “Đúng là người phụ nữ như em mới có thể rút cạn tinh thần và thể xác của anh, anh rất biết ơn em, đã mang đến cho anh thoải mái và hạnh phúc.”

“Thật sao?”

Giang Mạc Viễn cúi đầu, đặt lên trán cô một nụ hôn, ôn tồn nói, “Thật.”

Hơi thờ anh làm cô vô thức nhắm hai mắt lại, làn mi dài run nhẹ, ấm áp thấm thấu vào tận tim.

“Nào, thử một chút, là gân lá của em hay gân lá của anh là tướng quân nào.” Sau khi buông cô ra, Giang Mạc Viễn cười, nụ cười xuất phát từ nội tâm để lộ sự thoải mái chưa từng có qua.

Cô cười, “Được thôi, không phải em khoe khoang, em chơi trò này chưa từng bị thua.”

“Lợi hại vậy sao?”

“Đương nhiên.” Vẻ mặt Trang Noãn Thần kiêu ngạo.

“Vậy chơi thử xem.” Giang Mạc Viễn rất có dũng khí bất chấp tất cả.

Hai cái gân lá móc vào nhau, hai người hơi dùng sức, chỉ kéo một cái đã đứt lìa...

Trang Noãn Thần ngẩn ngơ nhìn cái gân lá bị đứt làm hai trong tay mình.

Giang Mạc Viễn quơ quơ gân lá trong tay, cố ý tò mò hỏi, “Như vậy cái của anh là tướng quân đúng không?”

Cô nhìn anh, không nói được lời nào.

Thấy thế, anh lại không ngừng công kích, “Xem ra câu nói vừa rồi của em thật đúng là khoe khoang.”

“Trước kia anh từng chơi rồi đúng không?”

Giang Mạc Viễn lắc đầu.

“Vậy anh có mảnh khoe gì? Có phải chơi ăn gian hay không?”

“Thật không có.” Anh ra vẻ vô tội.

Tính cố chấp của Trang Noãn Thần lại tái phát, đưa tay lấy cái gân lá

từ trong tay anh qua, kéo kéo, “Không thể nào, gân lá của anh cứng như vậy, rất dễ đứt mà.” Cái của cô đã được vò mềm rất lâu, xưa nay đều là ‘lấy nhu thắng cương’, không hề có đạo lý ‘lấy cương thắng nhu’ mà?

Giang Mạc Viễn thấy vẻ mặt cô nghiêm túc, bèn áp sát mặt lại gần, đợi đến khi môi dính hương mới thỏa mãn cười, “Không liên quan đến gân lá, chỉ có liên quan đến tỷ lệ vàng của nó, tìm đúng điểm rồi, tự nhiên sẽ không đứt.”

Cô đúng là thiếu kiến thức, mở to mắt, “Chỉ là gân lá thôi mà, như thế nào tìm ra được tỷ lệ vàng?”

“Gân lá đương nhiên cũng có tỷ lệ vàng, dĩ nhiên, dùng tỷ lệ vàng để hình dung thì có chút khoa trương, chỉ là một gân lá luôn có chỗ dày chỗ mỏng, anh lấy vị trí dày nhất của nó đến đấu với chỗ mỏng nhất của em tất nhiên phải bách chiến bách thắng rồi, cái này tương tự như đua ngựa, đạo lý dùng ngựa thượng đẳng đấu với ngựa trung đẳng sẽ thắng là giống nhau.”

“Anh có cần phải mưu tính như vậy không? Chỉ là trò chơi con con thôi, mà cần phải tính toán kỹ lưỡng như vậy?” Trang Noãn Thần vừa nghe đã mỉa, ông trời ơi, anh không hổ xuất thân ngành khoa học tự nhiên, nếu hồi nhỏ mà chơi trò này với anh, vậy ký ức tuổi thơ của cô sẽ u ám biết bao nhiêu?

Giang Mạc Viễn bị cô chọc cười, đưa tay ôm cô vào lòng, vỗ lưng cô, “Được rồi được rồi, là anh không đúng, phá vỡ danh hiệu tướng quân bách thắng của em, như vậy đi, đại tướng quân trong tay anh liền cho em, vậy tính là anh thua được chưa?”

“Anh thật đáng ghét!” Cô đưa tay đấm anh một cái.

Giang Mạc Viễn cười ha ha.

Khi Trình Thiếu Tiên từ tổng công ty họp xong về nhà, xe mới vừa chạy đến cổng lớn liền nhìn thấy Cát Na đang chống nạnh cãi nhau với Nam Ưu Tuyền trong đình nghỉ chân, hai cô bày ra tư thế mắng chửi đối phương đến đỏ mặt tía tai.

Thấy cảnh này, đầu anh chợt đau nhức, vội vàng dừng xe bước xuống, tiếng cãi nhau của hai cô ấy càng rõ ràng.

“Nam Ưu Tuyền, đừng làm ra vẻ như anh trai tôi mắc nợ cô! Sa Lâm chưa chết, lời đồn anh tôi là hung thủ tự nhiên sụp đổ, còn nữa, cho dù Sa Lâm có chết cũng chẳng can hệ gì đến anh tôi, cô ta tự sát mà, cũng không phải là bị anh tôi mưu sát.”

“Hiện giờ tôi nói đụng đến anh cô sao? Tôi chỉ hỏi tại sao cô lại ở đây!”

“Cô quản tôi chắc? Có thời gian thì cô đi quản Sa Lâm đi, suốt ngày đeo bám lấy anh tôi thật chẳng biết xấu hổ, chẳng lẽ cô ta không có mắt nhìn à? Anh tôi đã kết hôn rồi còn bám riết lấy, có ý tứ quá nhỉ?”

“Cô cũng ý tứ quá nhỉ? Chẳng phải cô cũng suốt này quấn lấy anh trai tôi à? Anh tôi nhìn thấy cô liền đau đầu, còn cả gan nói với người của họ Nam, cô là cô chủ của họ, cô có biết xấu hổ hay không vậy?”

“Này!” Cát Na nổi nóng, tiến đến đưa tay đẩy Nam Ưu Tuyền một cái, “Cô nghe rõ ràng cho tôi, là tài xế của họ Nam các người gọi tôi là cô chủ trước, ai biết chú ấy lại căn dặn trên dưới nhà họ Nam đều gọi như vậy, đâu liên quan gì đến tôi? Muốn nói thì tôi phải nói cô nên quản lý người làm của nhà mình tốt một chút, tôi với anh cô ở Bắc

Kinh đã sống chung, anh ấy phải chịu trách nhiệm với tôi là đương nhiên.”

“Cô...”

“Àm ỉ đủ chưa?” Trình Thiếu Tiên lớn giọng quát.

Hai người hoảng hồn, lo cãi nhau không thấy anh đã về, Nam Ưu Tuyền lập tức ngậm miệng, Cát Na thì hai mắt sáng rỡ, nhiệt tình dào dạt bổ nhào vào lòng anh, hai cánh tay quàng qua gáy anh, người ngoài nhìn vào rất dịu dàng tình cảm, thực tế thì sức lực lớn đến nỗi suýt nữa khiến Trình Thiếu Tiên ngạt thở, “Anh yêu đã về rồi? Hôm nay người ta rất nhớ anh đó.”

Nam Ưu Tuyền ở bên cạnh nhất thời nổi hết da gà.

Trình Thiếu Tiên gỡ cánh tay Cát Na ra, đầu tiên là nhìn Nam Ưu Tuyền, “Sao em lại đến đây?”

“Ba bảo em mang thêm vài người làm đến giúp anh dọn dẹp nhà cửa, ai ngờ lại gặp phải cô ta.” Nam Ưu Tuyền lấy lại dáng vẻ tao nhã xưa nay của mình, vẻ mặt lộ rõ chán ghét với Cát Na.

“Chỗ của anh cũng thu dọn sắp xong rồi, người làm thì em mang về đi, anh không có thói quen bị nhiều người quấy rầy.” Trình Thiếu Tiên nhẹ nhàng nói.

“Vậy còn cô ta?” Nam Ưu Tuyền trừng mắt với Cát Na, “Cô ta ở đây anh còn có thể yên tĩnh được à?”

“Nam Ưu Tuyền, tôi và Trình Thiếu Tiên không phải ngày đầu sống chung, anh ấy đã sớm quen với sự tồn tại của tôi rồi, vả lại, nếu không phải tôi quét dọn nơi này sạch sẽ như vậy, anh ấy sao có thể

thoải mái ở đây? Đợi cô mang người đến làm à? Thức ăn đều đã nguội lạnh cả rồi.”

Nam Ưu Tuyền tức giận trừng mắt nhìn cô.

“Ai da, cô nhìn vậy tôi rất sợ đó.” Cát Na đưa tay vỗ ngực ra chiều sợ hãi, “Tôi biết tại sao cô lại ghét tôi như vậy rồi, giận cá chém thớt thôi.”

“Cô nói bậy gì đó? Giận cá chém thớt gì?”

“Đừng cho là tôi không biết cô thích anh tôi, đáng tiếc là, trong mắt anh trai tôi lúc trước chỉ có Sa Lâm, hiện tại lại có mỗi mình chị dâu tôi là Trang Noãn Thần, cô đương nhiên tức giận rồi, yêu không được nên thù hằn chứ gì, người nào liên quan đến anh tôi cô cũng xem không vừa mắt.”

Nam Ưu Tuyền lập tức đỏ mặt, giọng nói chuyển thành căm giận, “Cô nói bừa cái gì?”

“Đủ rồi đủ rồi, hai cô làm đầu tôi nhức quá.” Trình Thiệu Tiên thật sự không nhịn nổi, lên tiếng khuyên bảo, “Ưu Tuyền em về trước đi.”

Nam Ưu Tuyền hừ lạnh với Cát Na rồi rời khỏi.

Quyển 8 - Chương 19: Tội trạng chồng chất

Cát Na gần như bị Trình Thiếu Tiên ném vào trong phòng, nhúu chặt mày chứng tỏ anh đang rất chịu đựng. Cô lại không chút giận dữ, cười hì hì ngồi thẳng lên sofa, lấy cái gối lười biếng ôm vào lòng.

“Cát Na, em mà còn nói bậy bạ thì đừng trách tôi không khách sáo!” Trình Thiếu Tiên lạnh giọng quát.

Hai mắt Cát Na rung rung, làm ra vẻ vô tội, “Anh muốn không khách sáo với em thế nào?”

Mặt Trình Thiếu Tiên lạnh hơn.

“Đừng nhỏ nhen vậy mà, anh xem em đã quét dọn nhà cửa rất sạch sẽ.” Cô lại cười ngọt ngào.

Trình Thiếu Tiên nhìn cô chăm chăm, “Tôi xin em đừng rêu rao chuyện chúng ta sống chung ở Bắc Kinh nữa, Cát Na, tôi và em tuy rằng chung nhà nhưng không chung phòng.”

“Vậy cũng xem như là ở chung mà.” Cát Na rất có dáng vẻ lấy yếu thắng mạnh, cười đến vô tâm vô phế, “Hơn nữa, là anh muốn làm Liễu Hạ Huệ^[1] đấy thôi, em vì yêu mà dâng hiến, anh cũng không chịu, đồ ngốc.”

Trình Thiếu Tiên nhìn cô bất đắc dĩ, hồi lâu thở dài, “Cát Na, em lại đây.”

Mắt Cát Na đột nhiên sáng ngời, vội vàng đứng dậy đi đến bên cạnh anh, không chút khách sáo ngồi vào lòng anh, ôm anh cười hì hì, “Nghĩ thông suốt rồi? Muốn em à?”

Trình Thiếu Tiên không trả lời câu hỏi của cô, đưa tay kéo cô khỏi lòng mình đến ngồi vào một bên, nhìn cô chân thành nói, “Em cũng biết tôi và em không có khả năng mà, đúng không?”

“Trên đời này làm gì có nhiều chuyện không có khả năng như vậy chứ.” Thấy anh nghiêm túc, cô than thở.

“Em hẳn nên biết rõ, tôi đâu có thích em.” Cho đến nay anh đều rất dễ dàng tha thứ, chính là niệm tình cô tính tình trẻ con, không thêm chấp nhất, nhưng vẫn có một số chuyện nên làm rõ ngay từ đầu.

Cát Na cúi đầu chơi ngón tay mình, bĩu môi không nói gì.

“Cát Na?”

“Em biết anh thích Noãn Thần.” Lát sau cô mới lên tiếng, vẫn cúi đầu, rầu rĩ không vui, “Nhưng chị ấy đã có gia đình rồi, anh vẫn chưa hết hy vọng à?”

Trình Thiếu Tiên cười nhạt, “Yêu một người không nhất định phải có được người đó, cô ấy hạnh phúc là được rồi, không phải sao?”

“Sao anh phải khổ vậy chứ? Chi bằng anh quên chị ấy đi, không thì giống như anh của em đó, cướp chị ấy về một cách triệt để.” Cát Na cuối cùng cũng nghiêm túc, nhìn anh với vẻ không vui.

Quên, là việc không thể rồi, còn cướp? Trình Thiếu Tiên cười lắc đầu, nhìn Cát Na, “Tôi yêu Noãn Thần, như tự nhận bản thân không có niềm tin kiên định như anh trai em, còn nữa, nếu Noãn Thần

không thật sự có tình cảm với anh em, em cho rằng anh em có thể cướp cô ấy đi được sao? Cho dù cướp được người cũng không cướp được trái tim.”

“Vậy còn anh? Chẳng phải anh cũng làm rất nhiều chuyện vì chị ấy sao?”

Trình Thiếu Tiên ngạc nhiên, quay qua nhìn cô.

“Đừng cho là em cầu thả nên cái gì cũng không biết, Vạn Tuyên có chuyện gì em đều biết rất rõ.” Cô chậm rãi thở dài.

Trình Thiếu Tiên lại ngạc nhiên, “Em biết được gì?”

“Lúc ấy tập đoàn Liên Mỹ thật sự đã bị ảnh hưởng của thị trường cổ phiếu, nhưng công ty lớn như vậy chẳng lẽ tài chính có thể đứt được sao? Phương Trình của Liên Mỹ là đàn anh khoá trên của anh, nhiều năm qua quan hệ của anh với anh ta khá tốt, thời điểm Trang Noãn Thần rời khỏi Đức Mã, là anh nhờ Phương Trình chủ động tìm Trang Noãn Thần, bởi vì anh đã sớm biết được Phương Trình sẽ cố tình về hưu sớm, cũng biết cấp dưới của anh ta có công ty quảng cáo, Noãn Thần đến Vạn Tuyên đợi sau khi đứng vững, anh liền đề cập đến vấn đề chuyển nhượng Vạn Tuyên, giá của Vạn Tuyên làm sao hời như vậy được? Là anh đã đưa thêm một số tiền cho Phương Trình, lúc này Noãn Thần mới thuận lợi tiếp nhận được Vạn Tuyên, chẳng phải sao?”

Nghe cô nói vậy, Trình Thiếu Tiên chợt giật mình, “Sao em lại biết được chuyện này?”

“Đúng vậy, ngay cả anh em là sau đó mới biết được chuyện này, cho nên công tác giấu giếm của anh làm tốt thật.” Cát Na trừng mắt liếc anh, “Anh đã quên khoảng thời gian chúng ta sống chung à? Em

cũng là tình cờ nghe thấy anh và anh em nói chuyện mới biết được chuyện này.”

Trình Thiếu Tiên đành cười trừ, vội vàng dặn dò, “Chuyện này em biết là được rồi, tuyệt đối đừng cho Noãn Thần biết, nghe chưa?”

“Em thật sự không hiểu nổi anh nha, âm thầm làm nhiều chuyện cho người ta như vậy, còn không muốn để người đó biết.” Cát Na cào tóc, “Nếu là em đã sớm đến trước mặt Trang Noãn Thần lãnh công rồi.”

“Em không hiểu đâu, muốn yêu một người, có được sự tin tưởng của đối phương vậy là đủ rồi, âm thầm bảo vệ cô ấy là quan trọng hơn bất cứ điều gì.” Trình Thiếu Tiên nhẹ nhàng nói.

“Không hiểu.” Cát Na nhún vai, “Tình yêu vốn dĩ là phải ích kỷ mà.”

“Cho nên tình yêu đôi khi sớm nở tối tàn, chẳng bằng người tri kỷ muôn thuở muôn đời. Hơn nữa, tôi chỉ cho Noãn Thần một điểm tựa, nếu thật sự cô ấy không có bản lĩnh gì, tôi sẽ không dám giúp đỡ cô ấy, thực tế thì cô ấy làm rất tốt, cũng có bản lĩnh thực sự.”

“Thật thâm sâu quá...”

“Tóm lại, chuyện này tuyệt đối không thể nói cho Noãn Thần biết, em cam đoan với tôi đi.” Ánh mắt Trình Thiếu Tiên chuyển thành nghiêm túc.

Cát Na hất hàm nhìn anh.

“Thề đi!”

“Được rồi, được rồi, em chỉ cần cam đoan không nói với chị ấy là

được mà, em cũng không hơi đâu quản việc này.” Cát Na nói xong phẩn chấn trở lại, đưa tay ôm dính lấy anh, “Hơn nữa, bót của chị ấy một phần cảm kích, em cũng có thêm một phần hy vọng mà.”

“Cát Na em...”

“Em không thích cùng anh chơi tiết mục âm thần quan tâm nhau gì đó đâu, em thích thì nói, thì sẽ đi giành lấy, hì hì ...” Nói xong lại chui vào lòng anh, “Ta không phải nữ nhân xuất hiện trước khiến chàng động lòng, chàng chỉ cần xem ta như gối ôm để an ủi là được.”

Trình Thiếu Tiên nghe xong tức giận đến suýt hư não.

Càng đến gần Trung Thu lại càng bận rộn, các công ty quảng cáo tuyên truyền lớn đều chen chúc vào ngày này chuẩn bị toả sáng, các thương hiệu cũng nóng lòng muốn tranh đua. Ngay tại lúc Trang Noãn Thần bận đến sứt đầu mẻ trán, có một nhà truyền thông tuồn ra tin tức tiêu cực có liên quan đến Giang Mạc Viễn.

Vạn Tuyên có nhân viên chuyên phụ trách thu thập tin tức bên lề, tin tức tiêu cực này mới đầu đăng lên trên mạng, theo đó có vài tờ báo bắt đầu đăng lại, nên vội vàng thông báo cho Trang Noãn Thần. Trang Noãn Thần đọc xong mà ớn lạnh, trong bài viết ngoại trừ phỏng đoán Giang Mạc Viễn đang tiếp nhận điều tra của Uỷ Ban Chứng Khoán, còn có tin nội bộ truyền ra, anh lợi dụng kiến thiết đường xá để thu lợi riêng. Có hành vi đưa tiền hối lộ, góp vốn phi pháp.

Nhất thời tăng thêm vài tội!

Lòng cô lạnh đi một nửa, ngón tay đông cứng, sao lại kéo theo hạng

mục của chính phủ thế này? Đầu cô ong ong, lại đột nhiên nhớ đến một cảnh tượng. Cô nhớ có một lần Giang Mạc Viễn đưa cô cùng đi tham dự tiệc tối, trên bàn rượu có một người tên Tề Hành Trường gì đó, còn có trùm bất động sản Vương tổng, họ đang bàn luận cái gì hình như là vấn đề kiến thiết đường xá.

Lòng cô thất lại, chẳng lẽ chính là ám chỉ chuyện đó?

Bàn giao lại công việc, cô vội vàng lái xe đến Tiêu Duy Quốc Tế.

Lúc này, Giang Mạc Viễn đang ở công ty họp. Thư ký tổng giám đốc mời cô đến phòng làm việc đợi, rồi bùng nước trái cây lên. Trang Noãn Thần cũng không có tâm trạng uống gì, ngồi ở đó cố gắng hít thật sâu, lúc này mới thoáng áp chế được lo lắng trong lòng.

Đợi đến khi hoàn toàn thở nhẹ ra, cô mới cảm thấy buồn cười, bản thân lại không điều chỉnh được tâm trạng, cứ như vậy mà chạy đến đây.

Trong văn phòng cực kỳ yên tĩnh, kim đồng hồ nhẹ nhàng nhích từng chút từng chút như tiếng tim đập. Cô đứng lên đi đến cửa sổ sát đất, nhìn thấy xe cộ tấp nập dưới chân mình nhất thời mê mẩn, đứng ở vị trí này dù có hào quang tự nhiên cũng sinh áp lực, khi hết thấy mọi tin tức bất lợi cho Giang Mạc Viễn đồng loạt truyền ra, anh rốt cục phải làm thế nào mới có thể giữ mình? Nếu đổi lại là cô thì phải làm gì?

Nhiều mảy suy nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra cách gì, xoay người nhìn thấy ghế dựa của anh, trên đó còn vắt áo vest của anh, bước lên trước, đưa tay chạm vào nó, là mùi xạ hương thoảng thoảng, dễ chịu, bình ổn tâm trạng.

Đang nhìn, cửa phòng bỗng bị đẩy ra, Giang Mạc Viễn đi vào, có lẽ

không ngờ cô lại ở trong này, đầu tiên hơi kinh ngạc, sau đó quay lại nhìn thư ký, “Sao không thông báo cho tôi biết?”

Thư ký vừa định lên tiếng giải thích, Trang Noãn Thần đã mở miệng trước, “Là em nói chị ấy đừng thông báo.” Cô vốn không muốn quấy rầy lúc anh họp.

Giang Mạc Viễn đưa văn kiện cho Châu Niên xong thì điều thư ký ra ngoài, đóng cửa phòng lại, cô đã nhanh nhẹn đi đến cạnh anh, cười nhẹ, “Bộ anh sợ em đến bắt gian à? Trách thư ký làm gì?”

“Không muốn để em đợi lâu.” Giang Mạc Viễn cười.

“Cũng không bao lâu mà.”

“Hôm nay nghĩ gì mà chủ động đến tìm anh vậy?” Cô hiếm khi chủ động đến văn phòng anh.

Trong mắt Trang Noãn Thần xẹt qua tia lo lắng, “Tin tức trên mạng anh đã xem chưa?”

“Em là xem tin tức mới đến đây?” Anh nhíu mày.

Cô gật đầu.

Giang Mạc Viễn cúi xuống nhìn vào mắt cô, đáy mắt cảm động, đưa tay ôm lấy cô. Cô tựa vào ngực anh, hai má dán vào vòm ngực dày rộng ấy, nghe tiếng tim anh đập, thật lâu sau cũng nói ra lo lắng của mình, “Rắc rối có khi nào sẽ ngày càng nhiều không?”

“Sẽ vậy.” Anh bất ngờ đáp.

Cô ngạc nhiên, ngẩng lên nhìn vào mắt anh, rồi cúi xuống, “Vậy em

có thể giúp đỡ gì không?”

Giang Mạc Viễn cân nhắc, “Em có thể giúp chuyển nhà.”

“Chuyển nhà?” Trang Noãn Thần lại càng không hiểu.

“Có lẽ...” Giang Mạc Viễn vuốt tóc cô, thâm sâu nói, “Không bao lâu nữa, chúng ta sẽ phải chuyển nhà.”

Cô kinh ngạc nhìn anh, thật lâu sau cũng không hiểu được hàm ý trong lời nói của anh.

Bữa tối, ngay cả bánh phô mai cô thích ăn nhất cũng thật vô vị, câu nói của Giang Mạc Viễn làm cô suy nghĩ mãi vẫn chưa hiểu được, hỏi qua anh, anh chỉ cười mà không nói, có lẽ, còn chưa phải lúc?

Trên mặt Giang Mạc Viễn luôn không thấy được vẻ gì là nôn nóng, chính là lúc ăn cơm thường hay rơi vào trầm tư, nhưng mà lại nhanh chóng trò chuyện vui vẻ cùng cô, giống như tin tức trên mạng không hề có lực sát thương gì với anh.

Cô rất muốn nói chuyện có liên quan đến tin tức này thật rõ ràng với anh, nhưng nghĩ đến lời anh từng nói lại cố nhịn, một người giỏi mưu tính như vậy, có lẽ khi đối mặt với biến cố lớn là lúc cần thận trọng.

Cũng không biết tại sao, cô có thể ngửi thấy mùi nguy hiểm trước khi cơn giông bão kéo đến.

Hai người đang tán gẫu, bên cạnh có một giọng nói vang lên, vừa quen thuộc, lại lạnh băng, “Trùng hợp vậy.”

Chú thích:

[1] Liễu Hạ Huệ là một chính nhân quân tử nổi tiếng vào thời Xuân Thu. Một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần, Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

Quyển 8 - Chương 20: Xin lỗi vẫn là câu trả lời đó

Dưới ánh đèn, gương mặt Cố Mặc lâm vào sáng tối, gương mặt đẹp trai ấy rất lạnh, cặp mắt đỏ đã sớm không còn vẻ kiêu ngạo cương quyết của quá khứ, chỉ còn là sự hờ hững làm người khác không rét mà run.

Giây phút Trang Noãn Thần giương mắt nhìn thẳng vào anh, toàn thân chợt ớn lạnh, Cố Mặc mà cô quen chưa từng lạnh lùng như vậy mà?

“Đúng là rất trùng hợp.” Giang Mạc Viễn không có nhiều biến hóa về mặt lăm, ánh mắt anh vẫn bình tĩnh, chẳng qua khóe môi vừa lấp ló ý cười đã mím thành đường thẳng.

Cố Mặc không phải đến một mình, phía sau còn có bảy tám người, anh quay đầu nói vài câu với họ, họ liền rời khỏi đó trước. Không gian, chỉ còn lại ba người.

“Không ngại tôi quấy rầy hai người dùng cơm chứ?” Nhân viên nhà hàng theo phép lịch sự lấy thêm một chiếc ghế đến, anh nhàn nhã ngồi xuống.

Trang Noãn Thần không biết anh muốn làm gì, hết nhìn anh, rồi nhìn qua Giang Mạc Viễn, nhạy cảm phát hiện bầu không khí bắt đầu phiêu đảng mùi căng thẳng. Giang Mạc Viễn bất đắc dĩ, cười nhạt, “Anh Cố đến trễ rồi, tôi và Noãn Noãn đã dùng cơm xong.” Nói xong liền muốn đứng dậy.

“Giang Mạc Viễn.” Cố Mặc trực tiếp gọi tên anh, “Vào thời kỳ bất thường thế này chẳng phải chúng ta nên nói chuyện hay sao?”

Giang Mạc Viễn vốn muốn đi, sau khi nghe vậy thì cười, ngồi xuống lại, “Anh muốn nói chuyện gì?”

“Cố Mặc...” Trang Noãn Thần ở bên cạnh bất an lên tiếng, trong lòng cô nhất thời hoảng loạn, đầu cô bất giác đau nhức, choáng váng.

Cố Mặc nhìn cô, ánh mắt hờ hững xẹt qua tia rung động, nhưng nhanh chóng giấu đi, đợi đến khi dừng ở trên người Giang Mạc Viễn lại biến lạnh, “Tôi suy nghĩ, tôi sẽ không là chiếc phao cứu sinh cuối cùng kia chứ.”

Ngón tay Trang Noãn Thần run lên.

Giang Mạc Viễn vẫn tỉnh bơ như trước, “Anh muốn thế nào?”

“Câu này, tôi cũng từng hỏi anh.” Cố Mặc cười, nhưng nụ cười lại lạnh băng dọa người, “Chuyện trên đời đúng là biến động, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây câu này thật không sai. Giang Mạc Viễn, gần đây tin tức tiêu cực về anh cũng không ít nhì, sao nào, loại người khôn ngoan kín đáo như anh cũng có ngày ngã quỵ thế này ư?”

Giang Mạc Viễn không quan tâm anh nói gì, chỉ luôn cười nhạt.

“Tuy rằng Ủy Ban Chứng Khoán hiện tại vẫn chưa tìm được chứng cứ xác thực về anh, nhưng hạng mục lợi dụng mở đường tiến hành đầu tư phi pháp là chuyện không thay đổi được, đúng là không may mà, thời gian này Tề Hành Trường, à, cũng chính là cái vị Hành Trường dắt mối cho anh đó, trước mắt hẳn đang tiếp nhận điều tra, phóng viên dưới quyền tôi đúng là đã điều tra ra được vài tin tức,

Hoa Báo có quyền đưa tin trực tiếp về tình hình kinh tế quốc dân hiện tại hoặc nhân vật kinh tế tai to mặt lớn, Giang Mạc Viễn, mấy tin tức này tôi đang chuẩn bị phát hành dưới hình thức chuyên đề, anh nói xem, đây là may mắn hay là xui xẻo cho anh nhỉ?”

“Cố Mặc, anh không thể làm vậy?” Trang Noãn Thần vừa nghe liền nóng nảy, buộc miệng.

“Noãn Noãn.” Giang Mạc Viễn ý bảo cô bình tĩnh chớ loạn.

Sự lo lắng của cô dừng ở đáy mắt Cố Mặc, đau đớn đột nhiên sản sinh, nhanh chóng hóa thành thống hận vô hạn, bàn tay siết chặt lại buông ra, “Giang Mạc Viễn, anh tính trời tính đất vẫn còn tính thiếu một thứ, đó chính là truyền thông. Dư luận truyền thông không có tính đàn hồi giống như kinh doanh đầu, đen là đen, trắng là trắng, hoàn toàn không có chỗ cho cái gọi là màu xám. Nói vậy, thứ có thể hủy diệt anh cũng chỉ có dư luận, tôi thực sự rất muốn biết, một khi hình thành dư luận gây bất lợi cho anh, anh phải thoát thân thế nào? Cổ phiếu của Tiêu Duy Quốc Tế sẽ bởi vì sự tham lam của anh mà rớt giá thảm hại, đến lúc đó anh sẽ mất hết tất cả, bị thua đến nát bét!”

Từng chữ của anh như châu như ngọc, Trang Noãn Thần nghe như có con dao cứa ngang qua tai cô, cô đau, cô làm quảng cáo, cô học truyền thông, nên cô biết rõ dư luận ngày nay rất đáng sợ. Lời nói Cố Mặc có khó nghe đến đâu cũng là lời thật, cho dù chuyện này là sự thật, hay là vô cớ kiếm chuyện cũng đủ để thay đổi vận mệnh một con người. Kết quả điều tra Giang Mạc Viễn vẫn chậm chạp không có kết luận, chuyện này đối với truyền thông mà nói có thể càng lúc càng lớn, Cố Mặc là tổng biên tập của Hoa Báo, mảng kinh tế của Hoa Báo lại là tiếng nói quyền lực nhất, e là chỉ cần lên tít trang đầu cũng sẽ đưa đến cạnh tranh thông tin của các tờ báo khác.

Đưa tin và nghiên cứu sự thật của nền kinh tế là trách nhiệm của Hoa Báo, cũng là trách nhiệm của những người làm công tác truyền thông, Cố Mặc không nói gì sai, một khi Hoa Báo bắt đầu đưa tin, như vậy với Giang Mạc Viễn đúng là một trận tai bay vạ gió! Nhưng mà đôi lúc, dư luận là thứ có thể dẫn dắt, đương nhiên vẫn phải xem thái độ của dư luận thế nào.

Giang Mạc Viễn hơi nhếch môi, nhìn anh với ánh mắt sâu xa, “Một khi đã vậy thì cần gì phải ở chỗ này lãng phí thời gian nói nhiều với tôi? Cố Mặc, anh muốn gì?”

Cố Mặc cúi đầu cười, ánh mắt lại dừng ở trên người Trang Noãn Thần.

Cô hồi hộp một chút, giống như cảnh tượng đã từng biết nay tái hiện lại.

“Không biết có phải ông trời cũng ngửa mặt, tôi nhớ rõ một năm trước cảnh ngộ của tôi cũng giống hệt như anh Giang bây giờ.” Cố Mặc lần nữa dời mắt sang Giang Mạc Viễn, “Lúc ấy tôi bị anh làm cho không còn đường để đi, anh còn nhớ lúc đó anh đã đưa ra yêu cầu gì không?”

Hơi thở Trang Noãn Thần dồn dập, cảnh tượng một năm trước đến nay cô cũng khó mà quên.

Nụ cười Giang Mạc Viễn thêm sâu, “Đương nhiên.”

Ánh mắt Cố Mặc lần nữa lại nhìn Trang Noãn Thần, lần này nhìn khá lâu, sự phức tạp nơi đáy mắt càng đậm, Trang Noãn Thần có một thoáng ngạt thở, không hề căng thẳng, mà là một nỗi đau đột nhiên lan ra, giác quan thứ sáu nói với cô, lời nói tiếp theo của Cố Mặc sẽ làm trái tim cô trở nên băng giá...

“Giang Mạc Viễn, nếu tôi nói tối nay muốn dẫn Noãn Thần đi thì sao?” Lát sau anh nói, tiếng nói vẫn lạnh lẽo như cũ.

Như bị ai đó tàn nhẫn lăng trì, cô đột nhiên nhìn chăm chăm vào mắt Cố Mặc, đau đớn và khó tin.

Cố Mặc lại né tránh ánh mắt cô, nhìn đáy mắt đang dần lạnh đi của Giang Mạc Viễn.

“Thật đúng là phong thủy tuần hoàn.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ, tầm mắt rơi vào Trang Noãn Thần, “Anh định cả đêm ở cùng cô ấy?”

Tim cô đập thật nhanh, không biết tại sao, thái độ của Giang Mạc Viễn cũng khiến cô hoảng hốt.

Tròng mắt Cố Mặc co rụt, lạnh lùng nhìn anh, “Sao nào, một năm sau, tôi đưa ra yêu cầu này cũng không quá đáng chứ?”

“Một năm trước, khi Noãn Noãn vẫn là bạn gái của anh, anh còn từ chối, hướng hồ hiện tại cô ấy đã là vợ tôi.” Giang Mạc Viễn bình tĩnh nhìn anh, nhấn mạnh, “Lúc anh từng như loài giun dế còn không có suy nghĩ xấu xa lấy bạn gái đổi tiền đồ, anh cho rằng tôi sẽ đồng ý?”

“Cho nên yêu cầu tôi đưa ra không thể đề tiện như vậy.” Cố Mặc tựa vào lưng ghế, ngón tay nhàn nhã gõ lên mặt bàn.

Trang Noãn Thần có chút ngồi không yên, ngón tay cô bấm mạnh vào lòng bàn tay, các đốt ngón tay đều đang đau đớn. Hồi lâu, Cố Mặc mới nói, “Giang Mạc Viễn, lúc trước anh rắp tâm chia rẽ tôi và Noãn Thần, hiện giờ, anh nên trả cô ấy lại cho tôi.”

Cô giương mắt nhìn Cố Mặc, anh lại không đối mặt với cô, trong mắt

cô là hình ảnh gương mặt lạnh lẽo của anh, rõ ràng là ám áp tình thâm lại lộ ra thống hận, cô biết rõ, Cố Mặc hận Giang Mạc Viễn, với tính cách của anh, cả suy nghĩ muốn giết Giang Mạc Viễn cũng có.

Nghe Cố Mặc nói vậy, Giang Mạc Viễn bất ngờ lắc đầu cười khổ, “Thật khổ cho anh có thể nghĩ ra điều kiện này, Cố Mặc, quá khứ tôi đúng là coi thường anh, anh quả nhiên đủ ngoan độc.”

“Ngwan độc? Từ này dùng ở trên người tôi đúng là khách sáo quá, tôi độc cũng không qua nổi Giang Mạc Viễn anh mà?” Nụ cười âm u bao phủ trên môi Cố Mặc, tiến sâu vào đáy mắt, “Nếu lúc trước không có nhân tài như anh dạy dỗ, tôi cũng không biết hóa ra lịch sử tái diễn còn có thể thú vị như vậy. Cho nên đừng trách tôi ngoan độc, tôi đều là học hỏi từ Giang Mạc Viễn anh thôi.”

“Cố Mặc, anh không thể...”

“Noãn Noãn.” Giang Mạc Viễn chen ngang lời cô, “Để anh Cố nói hết đi, khó khăn lắm mới đợi được phong thủy tuần hoàn thế này mà, để anh ta hả lòng hả dạ đi.”

Cố Mặc hừ lạnh, “Cũng xem như anh thức thời, đúng vậy, tôi không thể một tay che trời như Giang Mạc Viễn anh, cũng không có nhiều tâm tư và kế hoạch chiếm lấy thứ mình muốn như anh, tôi chỉ biết thuận theo ý trời, nếu đổi lại là bình thường, tôi không đủ hình thành uy hiếp với anh, nhưng hiện giờ khác rồi, Giang Mạc Viễn anh chính là một người đang giãy chết, còn tôi là chính là người cầm phao cứu cánh cho anh, ý trời là vậy, anh cũng nên cam chịu số phận mới đúng. Một câu thôi, anh đồng ý hay là không đồng ý.”

“Nói xong rồi à.” Giang Mạc Viễn không cười nữa, thản nhiên nói.

Cố Mặc nhìn anh, trên mặt đầy vẻ mỉa mai.

Giang Mạc Viễn bình tĩnh nhìn anh xong, tiện thể vươn tay về phía Trang Noãn Thần, “Noãn Noãn, chúng ta phải về nhà rồi.”

Cô theo bản năng đưa tay ra, anh nắm lấy, kéo cô cùng đứng lên. Tròng mắt Cố Mặc bất giác co rút, hơi nheo lại.

Bầu không khí xung quanh hơi lạnh, không biết là nhiệt độ bên trong thay đổi hay do gì khác, Trang Noãn Thần chỉ cảm thấy cảm giác lạnh lẽo này từ đáy lòng xông lên da đầu, khiến cô không chịu nổi, cùng một cảnh tượng lại phát sinh những hai lần, lần đầu đã khiến cô kinh sợ không thôi, lần này lại làm trái tim cô đông cứng lạnh giá, so với lần trước, lần này càng khiến cô khó có thể chấp nhận.

Cố Mặc không đứng lên, vẫn ngồi tại chỗ nhìn theo bóng lưng hai người họ, đợi đến khi họ đi hơi xa một chút, anh mới bất giác lên tiếng...

“Noãn Thần.”

Trang Noãn Thần đột ngột dừng bước, Giang Mạc Viễn cũng đứng lại, nghiêng đầu nhìn cô.

“Một năm trước em vì anh mà lấy anh ta, anh rất muốn biết, một năm sau em có thể vì anh mà ly hôn với anh ta hay không, hoặc là, vì anh ta mà lần nữa quay về bên anh.” Ngữ điệu anh thông thả, giọng bình thản, đào sâu nghiên cứu lại lộ ra chút đau.

Cô giương mắt nhìn Giang Mạc Viễn, mắt anh sâu thẳm như mực, là ung dung bình tĩnh; cô lại quay đầu nhìn vào mắt Cố Mặc, là lạnh lẽo, là sắc bén khắc nghiệt không che giấu được. Chàng thiếu niên áo trắng không còn nữa, cô lại không thể oán trách anh, bởi vì cô hiểu rõ, là Giang Mạc Viễn đã giết chết chàng trai năm ấy, hiện giờ, sự

lạnh lùng của Cố Mặc là kinh nghiệm cuộc sống, là nỗi đau Giang Mạc Viễn mang đến cùng sự phụ bạc của cô, nỗi đau này âm thầm lặng lẽ, bén rễ sinh trưởng đã nhào nặn ra người đàn ông xa lạ của bây giờ.

“Xin lỗi anh...” Hồi lâu cô mới khẽ nói, khoảnh khắc tầm mắt cô và anh giao nhau, cô lại bình tĩnh lạ thường, giọng nói trong trẻo, “Xin lỗi vì một năm sau em cũng vẫn là câu trả lời đó.

Quyển 8 - Chương 21-1: Tôi nuôi nổi anh ấy (1)

Một lời từ chối, một năm trước và một năm sau. Một năm trước, cô là vì Cố Mặc từ chối Giang Mạc Viễn, trong lòng nghĩ rằng cho dù khó khăn cỡ nào thì hai người họ cũng có thể nắm tay nhau vượt qua; một năm sau, cô lại vì Giang Mạc Viễn từ chối Cố Mặc, trong lòng cũng vẫn nghĩ cho dù khổ cực thì cô vẫn có thể nắm tay Giang Mạc Viễn cùng nhau vượt qua. Thời gian trước và sau, mục đích của cô đều vẫn vậy, nhưng tấm lòng đã khác rồi.

Một năm trước, Cố Mặc tuyệt vọng và phát điên làm cô ý thức được rằng tiếp tục kiên trì là một sai lầm, một năm sau, sự bình tĩnh cùng cố hữu của Giang Mạc Viễn khiến cô ý thức được tiếp tục thì vẫn còn hy vọng, cô không biết thứ hy vọng này là Giang Mạc Viễn thực sự đã định liệu trước rồi, hay là sợ cô lo lắng nên mới ra vẻ trấn tĩnh, bất luận thế nào, ba người họ đã bỏ lỡ một lần thì không muốn có lần thứ hai, có lẽ sự kiên trì của cô cũng là một sai lầm, nhưng chỉ cần anh không rời bỏ cô, cô sẽ cứ ở lại, làm một người vợ đúng nghĩa của gia đình, chứ cô không muốn trở thành chim rừng, tai họa đến liền bay đi mất.

Cố Mặc nhìn thẳng vào cô, mu bàn tay nhanh chóng nổi gân xanh, anh đang dằn nén, sâu nơi đáy mắt là nỗi đau lớn lao. Trang Noãn Thần làm sao lại không biết được, chỉ là hành vi tối nay của anh đã sớm vượt ra khỏi dự kiến của cô, Cố Mặc, xưa nay không phải hạng người giàu đồ bìm leo mà, bởi vì người kiêu ngạo như anh, luôn kinh thường việc làm đó.

Lòng cô đau, anh làm sao nắm rõ?

Mắt Giang Mạc Viễn nhìn Trang Noãn Thần trở nên mềm mại, nụ cười bên môi lại đậm tình, kéo lấy bả vai cô, cúi đầu nói, “Đi thôi.”

Cô gật đầu.

Cố Mặc thấy cảnh này thì càng phần hận, quát với Giang Mạc Viễn, “Giang Mạc Viễn, một khi anh dẫn Trang Noãn Thần ra khỏi cánh cửa này thì cái gì cũng không có, anh sẽ trắng tay!”

Giang Mạc Viễn quay đầu lại.

Gáy Trang Noãn Thần nhưng bị ai đó giáng một búa, những lời này, một năm trước Giang Mạc Viễn cũng từng nói, Cố Mặc tuy rằng chỉ lặp lại, nhưng lời anh nói hoàn toàn là sự thật.

“Cố Mặc, anh lầm rồi.” Giang Mạc Viễn bất ngờ cười, nụ cười ấy thật nhẹ nhàng, “Có Noãn Noãn là tôi đã có tất cả.” Nói xong, anh dẫn Trang Noãn Thần rời khỏi.

Cố Mặc gắt gao nắm chặt tay, mắt như bốc hỏa!

Bóng đêm và những ngọn đèn đường nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, từng mảng sáng lớn xuyên qua kính xe hắt lên mặt Trang Noãn Thần, cô vẫn nhìn về con đường phía trước không chút thay đổi, mắt trống rỗng, ánh sáng kia chiếu vào mắt cô càng thêm sáng ngời, sắc mặt cô lại tái nhợt như tờ giấy.

Sau khi xuống Tam Hoàn, Giang Mạc Viễn đánh xe về đường phụ, tìm một chỗ tiện lợi để đậu xe. Trang Noãn Thần vẫn nhìn về trước, kinh ngạc, hết như con rối gỗ im lặng. Anh tắt máy xe, quay sang

nhìn cô, lát sau gọi khẽ tên cô, “Noãn Noãn?”

Tiếng nói trầm ấm chui vào tai cô như kéo cô thoát khỏi cõi thần tiên hư không, ánh mắt từ hỗn độn mờ dần dần chuyển thành trong suốt, “Hửm?” Nhìn chung quanh một lát, rồi mới nhìn anh, “Còn chưa đến nhà sao lại dừng xe?”

Giang Mạc Viễn không trả lời cô, bất giác kéo tay cô qua, nhíu mày, “Sao tay em lạnh vậy, còn run nữa?”

Cô khẽ cụp mắt xuống.

“Sao vậy?”

“Một năm trước, em ngồi trong xe của Cố Mặc, tay cũng run và lạnh thế này.” Trang Noãn Thần lên tiếng, giọng nói không ngừng đè nén, cô thừa nhận mình là người nhát gan.

Giang Mạc Viễn nghe vậy liền ôm cô vào lòng, tựa đầu anh vào đầu cô, thở dài, “Yên tâm đi, chúng ta sẽ không xa nhau.”

“Một năm trước Cố Mặc cũng từng nói câu này....” Lời nói còn lại không cần nói thêm gì nữa, có một loại đau đang đục khoét ngực cô, vì thời hồn nhiên đã mất đi, vì chàng thiếu niên áo trắng đã sớm xa rồi.

Giang Mạc Viễn hơi cách cô ra, cúi cầu nhìn mặt cô, giọng nói kiên định chứa đầy tình cảm nồng nàn, “Anh cam đoan với em.”

Cô giương mắt, nhìn vào mắt anh.

Màn đen ngoài cửa sổ, còn có, mắt anh... đen đậm thâm thúy.

Hôm sau, sóng yên biển lặng, kể cả ánh nắng bên ngoài cửa sổ cũng rạng rỡ, cuối thu trời mát.

Trang Noãn Thần đã lo âu suốt cả ngày.

Ngày thứ ba, Giang Mạc Viễn đến công ty như thường lệ, Trang Noãn Thần cũng đến Vạn Tuyên, buổi sáng sau khi họp xong, cô cùng Ngải Niệm ăn trưa, nghe Ngải Niệm nói huyền thoại về chuyện của Tư Nhiên nhưng lại không có tinh thần, đại khái có vài câu lọt vào tai như Tư Nhiên nếu có thời gian rảnh rồi sẽ ghé nhà chơi với Mặc Mặc.

Buổi chiều, đúng thời gian buồn ngủ nhất trong ngày lại đột nhiên xuất hiện tin tức bất lợi cho Giang Mạc Viễn, tin này được Hoa Báo đăng lên mạng trước, sau đó lan rộng trên mạng, rồi tiếp đến là các nhà truyền thông to nhỏ đồng loạt đăng lại.

Tề Hành Trường bị đưa ra xét xử, hạng mục quốc lộ rõ ràng là triển khai hoạt động trái phép, các nhân viên có liên quan đến hạng mục quốc lộ này đều run sợ trong lúc Tề Hành Trường tiếp nhận điều tra. Tiện đà, Hoa Báo lại chĩa mũi dùi trực tiếp vào Giang Mạc Viễn, ám chỉ anh là chủ mưu bày ra tất cả, ngoại trừ tin tức hạng mục quốc lộ này bị lộ ra ngoài, còn thêm tin tức mấy hôm trước Ủy Ban Chứng Khoán gặp và mời Giang Mạc Viễn về điều tra, nói vậy càng gợi mở cho dân chúng có thêm không gian tưởng tượng.

Chỉ trong một buổi chiều ngắn ngủi, những tin tức phản đối Giang Mạc Viễn như là bệnh dịch lây lan truyền khắp trên mạng, tiếp đó còn có chuyên gia nhảy ra phân tích giá cổ phiếu của Tiêu Duy Quốc Tế sẽ rớt xuống chạm đáy khi phiên giao dịch bắt đầu, lòng người nhất thời hoang mang.

Trang Noãn Thần xem tin tức mà người hóa gỗ đá, ngón tay từng cơn tê dại, nhưng vẫn còn sót lại chút lý trí, cô biết trên mạng chỉ lan truyền một phần, Hoa Báo tuyệt đối sẽ không phát tán tin tức chuyên đề quan trọng trên mạng như vậy, chờ đến khi chuyên đề này lên mặt báo thì mới toàn diện và cụ thể được.

Cả buổi chiều chất chứa lo âu, trên dưới Vạn Tuyên đều biết được tin này, người nào cũng cẩn thận không dám nói nhiều lời, Ngải Niệm mỗi khi muốn nói thì lại thôi như đang cố nhẫn nhịn, còn căn dặn mọi người phải chuyên tâm hoàn thành công việc của mình. Trang Noãn Thần không có tâm trạng, ngay cả lúc kiểm tra báo cáo cũng không tập trung tinh thần, cuối cùng để cho Ngải Niệm kiểm định. Vào đêm, Giang Mạc Viễn không về nhà, đợi đến khuya lơ khuya lắt vẫn không thấy xe anh, cô gọi điện thoại cho anh, trong văn phòng không có ai, lại gọi di động, reo rất lâu đối phương mới nhận máy.

Tiếng nói Giang Mạc Viễn nghe rất mệt mỏi, xung quanh không phải quá im lặng, có tiếng người nói chuyện, cô hỏi anh ở đâu, anh cũng chỉ vội đáp lại, muốn cô đi ngủ sớm không cần đợi anh. Gần như một đêm không ngủ, cho dù thi thoảng thiếp đi cũng sẽ bị ác mộng liên tục quấy nhiễu, đợi đến khi thức giấc quanh mình vẫn là đêm tối, anh vẫn chưa về nhà.

Đêm nay, dài đằng đẵng đến dọa người.

Hôm sau, Hoa Báo quả nhiên xuất kích, với hình thức chuyên đề đào sâu sự kiện Giang Mạc Viễn khiến nó lên đến đỉnh điểm, nhất thời ồn ào sôi nổi, mức độ dư luận mạnh hơn hôm qua, còn bàn luận trên mạng lại không có khả năng ngừng lại, ba chữ ‘Giang Mạc Viễn’ trở thành từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất, phần lớn cư dân mạng đồn thổi ‘Một cao- phú- soái như thế hóa ra chỉ là tên lừa đảo’.

Trang Noãn Thần là trên đường đi làm mua một tờ báo của Hoa Báo mới biết được tin này, trên đường nghe đài, vốn là chương trình âm nhạc dễ chịu như mọi ngày lại cũng thay nhau phát thanh sự kiện Giang Mạc Viễn, đưa đến sức ảnh hưởng mạnh mẽ.

Xe vừa mới chạy đến gần Hoa Mậu thì Ngải Niệm gọi điện đến, giọng điệu lo lắng.

“Noãn Thần, cửa chính và bãi đỗ xe tầng hầm đều có phóng viên trực sẵn, lúc cậu đến công ty thì đi cửa sau nha, tuyệt đối không được đi vào từ cửa chính, vừa nãy mình suýt nữa bị đám phóng viên lột da, sợ thật.”

“Mình biết rồi.” Sau khi Trang Noãn Thần cúp điện thoại liền đánh tay lái, quả nhiên phát hiện cửa chính công ty có rất nhiều phóng viên, xe cô âm thầm chạy vòng qua cửa sau, lúc này mới tránh được tiếng người oanh tạc.

Đừng nói là phóng viên, ngay cả cư dân mạng cũng lùng sục những người có liên quan đến Giang Mạc Viễn, cô là vợ anh nên xếp thứ nhất, nhưng mà cũng đã lọt lưới, còn cha mẹ của Giang Mạc Viễn, chuyện Giang Mạc Viễn là con của Giang Phong trong nước có rất ít người biết, ngay cả cô cũng đến Zurich gặp được Giang Phong mới biết chuyện này, cho nên cha mẹ chồng cô chưa bị mang ra mổ xẻ.

Vào công ty, Ngải Niệm vừa đi theo cô vào văn phòng thì điện thoại liền vang, là Giang Mạc Viễn.

“Sợ không?” Tiếng nói anh rất nhẹ nhàng.

“Không sợ, anh đang ở đâu vậy?” Nghe ra anh đang rất mệt.

“Ở công ty giải quyết một chuyện, anh biết phóng viên có tìm tới em.”

“Không sao, em né rồi, họ không thấy em.” Trang Noãn Thần ngồi xuống ghế, bất đắc dĩ nói, “Xin lỗi anh, em không biết lần này Cố Mặc lại thực sự ra tay, anh ta...”

Quyển 8 - Chương 21-2: Tôi nuôi nổi anh ấy (2)

Vào công ty, Ngải Niệm vừa đi theo cô vào văn phòng thì điện thoại liên vang, là Giang Mạc Viễn.

“Sợ không?” Tiếng nói anh rất nhẹ nhàng.

“Không sợ, anh đang ở đâu vậy?” Nghe ra anh đang rất mệt.

“Ở công ty giải quyết một chuyện, anh biết phóng viên có tìm tới em.”

“Không sao, em né rồi, họ không thấy em.” Trang Noãn Thần ngồi xuống ghế, bất đắc dĩ nói, “Xin lỗi anh, em không biết lần này Cố Mặc lại thực sự ra tay, anh ta...”

“Đồ ngốc, nói xin lỗi anh làm gì? Đưa tin là trách nhiệm của hắn, và lại cũng chẳng có quan hệ đến em, yên tâm đi anh không sao.”

“Nhưng hiện tại rất bất lợi với anh...”

“Ngoan đi, không cần lo lắng, anh sẽ giải quyết, còn có, đêm nay em đừng về biệt thự, e là phóng viên sẽ túc trực sẵn ở đó rồi, em đến chỗ bà nội ngủ một đêm đi, bà đã biết chuyện này rồi.”

“Hừm? Bà nội biết rồi? Vậy bà sẽ lo biết mấy.”

“Nội anh còn bình tĩnh hơn em nữa đó, từ khi sinh ba anh ra bà đã chịu không biết bao nhiêu sóng to gió lớn, đêm nay em đến còn không biết ai an ủi ai à.” Giang Mạc Viễn hiếm khi thoải mái vui đùa

thế này.

Trang Noãn Thần ngẩn ra, thật là.

“Vậy còn anh? Tối anh sẽ đến tư hợp viện đúng không?”

Bên kia điện thoại quả nhiên Giang Mạc Viễn hơi trầm tư, Trang Noãn Thần phát hiện ra anh do dự, mới nói, “Không sao, anh có nhiều việc cần phải xử lý mà, em ở cùng bà nội cũng được.”

“Tối anh sẽ cố gắng qua đó.” Anh thấp giọng trả lời.

Trang Noãn Thần thấy ấm lòng.

Sau khi chấm dứt cuộc gọi, Ngải Niệm lắc đầu, “Mình thật sự bội phục Giang Mạc Viễn, xảy ra chuyện lớn như vậy còn có thể tỉnh táo trò chuyện với cậu.”

Trang Noãn Thần thở dài, nhìn cô bạn, “Thực sự mình rất sợ.”

Ngải Niệm hiểu cô, nhìn sắc mặt đã biết cô đang cố gắng gượng, bước đến cầm lấy tay Trang Noãn Thần, phát hiện bàn tay thật lạnh, “Noãn Thần à, càng về sau này thì cậu càng phải làm tốt công tác chuẩn bị.”

“Mình biết, nhưng Giang Mạc Viễn không nói gì với mình hết, mình không biết giúp anh ấy thế nào.”

“Loại người như anh ấy sao có thể nhờ vả người khác giúp đỡ được? Huống hồ cậu là vợ anh ấy, anh ấy không nói với cậu chỉ có hai trường hợp thôi, một là anh ấy đã có chuẩn bị rồi, tình hình phát triển vẫn nằm trong phạm vi khống chế của anh ấy; hai là anh ấy đang cố chống đỡ, chỉ là không muốn để cậu lo lắng thôi. Còn nữa,

cậu cũng không nghĩ lại xem Giang Mạc Viễn phạm phải chuyện gì chứ, cơ quan tư pháp đang điều tra anh ấy, anh ấy đương nhiên không muốn nói nhiều với cậu, nói với cậu thì ngay cả cậu cũng bị liên lụy, hiện tại cậu không biết gì hết, cho dù có người tới nhà tra hỏi cậu thì cũng không sợ.” Ngải Niệm phân tích hợp tình hợp lý cho cô nghe.

Trang Noãn Thần gật đầu, Ngải Niệm nói không phải không có lý.

“Còn có Noãn Thần...” Ngải Niệm đột nhiên ngập ngừng.

Cô ngẩng lên nhìn cô bạn, hoài nghi.

Ngải Niệm mím môi, “Cậu có nghĩ đến tương lai không?”

“Tương lai?” Trang Noãn Thần hơi ngạc nhiên, cố gắng nở nụ cười sau đó nhẹ giọng hỏi, “Ngải Niệm, rốt cục cậu muốn nói gì?”

“Mình muốn nói là, cậu là người bạn tốt nhất của mình, có lẽ suy nghĩ của mình khá ích kỷ, nhưng mình rất lo cho cậu.” Ngải Niệm khẽ thở dài, “Lần này Giang Mạc Viễn chắc chắn sẽ gặp khó khăn, nhiều dư luận bất lợi như vậy, cổ phiếu của Tiêu Duy Quốc Tế cũng bị ảnh hưởng, cậu cũng thấy đấy, ông chủ của Tiêu Duy khi được phỏng vấn thì hoàn toàn gạt Giang Mạc Viễn ra ngoài, cậu còn không hiểu sao? Ông ta rõ ràng là qua cầu rút ván, mục đích chính là muốn tẩy mình cho sạch sẽ. Giang Mạc Viễn có bản lĩnh có thể xoay chuyển tình thế không? Thiết nghĩ người muốn anh ấy chết nhiều lắm, một khi anh ấy mất hết tất cả thì cậu định thế nào?”

“Tiền mất rồi có thể kiếm lại, mình chỉ hy vọng anh ấy được bình an vô sự thôi.” Thái độ Trang Noãn Thần rất nghiêm túc, ánh mắt vô cùng cố chấp.

Ngải Niệm nhìn cô, bất đắc dĩ cười cười, “Cậu đó, đúng là kiên trì đến cùng mà.”

Trang Noãn Thần cúi đầu cười, “Ngày mà mình kết hôn thì đã không tính chuyện ly hôn rồi, cho nên, bất luận tình hình thế nào mình cũng sẽ không đề nghị ly hôn, cho dù anh ấy có trắng tay cũng không sao hết, không phải còn có mình hay sao?”

“Không lẽ cậu định nuôi Giang Mạc Viễn?” Ngải Niệm rú lên quái dị.

“Nuôi thì nuôi, cũng có sao đâu.” Cô cười cười.

“Cậu phải nghĩ cho kỹ nha, lúc trước thời điểm Cố Mặc thất bại đã tra tấn cậu như thế nào, cậu lại đi lấy chồng, cuộc tình êm đẹp phải rơi vào kết cục chia tay, không phải sao? Còn Giang Mạc Viễn thì sao? Sự nghiệp của anh ấy lớn đến vậy, đột nhiên từ chỗ cao nhất rơi xuống đất, tâm lý đương nhiên sẽ bị lệch lạc nhiều đi, người đàn ông cao ngạo như vậy, một khi trở nên không có gì cả, tính tình còn không quái đản à? Nói không chừng, ngày ngày đều kiếm chuyện cãi nhau với cậu, tra tấn cậu!”

“Có cặp vợ chồng nào mà không cãi nhau? Cãi thì cãi, rồi điều chỉnh lại sinh hoạt.” Trang Noãn Thần ra vẻ không sao cả, nhìn cô bạn bật cười, “Hiện tại Vạn Tuyên phát triển tốt như vậy, mình cũng không phải không nuôi nổi anh ấy, tuy rằng anh ấy có tiền nhưng không phải hạng người thích vung tiền bừa bãi, tiêu xài phung phí. Tiền mình kiếm được đủ để hai vợ chồng chi tiêu hằng ngày rồi. Hơn nữa, đôi lúc mình rất muốn thấy ngày ngày anh ấy ở nhà đợi mình về, sẽ có bộ dạng gì.”

“Thì là bộ dạng ăn không ngồi rồi đó, cậu đúng là lạc quan một cách mù quáng.” Ngải Niệm bị cô nói đến dở khóc dở cười, “Thôi, mình còn không hiểu cậu sao? Nói vậy cũng chỉ muốn cảnh tỉnh cậu thôi,

con người cậu bình thường trông thì dễ nói chuyện lắm, một người quật mười con trâu cũng không kéo cậu lại được. Yên tâm đi, cậu nghĩ vậy cũng tốt, người làm bạn như mình nhất định sẽ dốc hết sức ủng hộ, sau này cho dù xảy ra chuyện gì cậu cũng phải nhớ rõ, còn có người bạn là mình đứng bên cạnh ủng hộ cậu.”

“Cám ơn cậu, Ngải Niệm.” Trang Noãn Thần kéo tay cô, xúc động.

Thời gian này, may mắn còn có cô.

Bóng đêm quyến luyến.

Nghê hồng trái dài bên ngoài cửa sổ cũng trở nên mờ lung.

Trên giường trong phòng ngủ có đôi nam nữ quấn lấy nhau, dưới ánh đèn người đàn ông như con chiến mã công thành chiếm đất, người phụ nữ thì như nước quấn lấy anh, để mặc anh tự do công chiếm, nhiệt độ bên trong càng lúc càng lên cao, động tác của anh lại càng lúc càng nhanh, hơi thở cô cũng ngày càng dồn dập...

“Khiếu, dừng... dừng để ở trong, hôm nay là kỳ nguy hiểm...” Tiếng cầu xin cô cũng sặc mùi quyến rũ.

Anh nghe xong, ngọn giáo hăm sâu càng thêm cuồng dã, đè sát xuống cơ thể cô, thân hình cao lớn cúi xuống hôn lên môi cô, lại thì thầm vào tai cô, “Mang thai con anh cũng không tồi.” Động tác càng thêm mãnh liệt.

“Không được...” Cô ý thức được anh muốn làm gì, tay cô liều mạng quơ quào, tay chống ngực anh bị anh giữ lấy, từng chút từng chút va chạm khiến cô lạc lối.

Lát sâu, anh gầm nhẹ, động tác cuồng dã đột nhiên dừng lại.

Cô chỉ còn lại một nửa hơi thở, ngực còn đang phập phồng, anh chậm rãi chuyển động vài cái, mấy phút sau mới thỏa mãn cúi người xuống, hôn môi cô, không lập tức rút ra.

Mồ hôi bên thái dương thấm ướt tóc, cô để mặc anh, đợi sau khi thoáng khôi phục lại ý thức mới đánh anh, “Sao anh đáng ghét vậy chứ? Còn không rút ra?”

“Gấp cái gì, nó còn chưa chịu ra mà.” Anh cười hì hì, giống đứa nhỏ tham ăn.

Giáo còn chưa rút, chuyển động một tí là có thể đâm đến điểm sâu nhất, cô la lên, thúc vào người anh, “Đừng làm loạn.”

Anh lúc này mới quyến luyến ngồi dậy.

Cô vội vàng vọt vào phòng tắm.

Sau khi hai người đều tắm rửa xong, Hạ Lữ ngồi trước bàn trang điểm sấy tóc, Mạnh Khiếu thì ngồi trên giường, châm một điếu thuốc, ra chiều suy tư. Hạ Lữ để máy sấy xuống nhìn anh trong gương, hơi hoài nghi, anh hiếm khi hút thuốc trước mặt cô.

“Mới về đã có tâm sự, sao vậy?” Hai hôm trước anh đi công tác, hôm nay vừa về.

Mạnh Khiếu rít một hơi thuốc, nhẹ nhàng nhả khói, lại thở dài, “Hôm nay em có xem tin tức không?”

Hạ Lữ hơi giật mình, lát sau cup mắt, không tập trung nói, “Có tin gì

hay à.”

“Mạc Viễn có chuyện rồi, anh gọi điện mới biết được anh ta đang tiếp nhận điều tra.” Mạnh Khiếu dúm tàn thuốc vào gạt tàn, nhả một vòng khói.

“Lần này Giang Mạc Viễn sẽ gặp rắc rối sao?” Cô nhúu mày, khẽ hỏi.

“Anh thấy... căng à.” Mạnh Khiếu nói thật, “Trước không nói đến dư luận thế nào, ả của Tiêu Duy anh ta chưa chắc có thể qua được, không chừng lần này anh ấy thực sự sẽ thân bại danh liệt.”

Hạ Lữ suy tư.

“Em không lo cho Noãn Thần à?” Mạnh Khiếu hỏi.

“Quan hệ bạn bè của em và cậu ấy đã kết thúc rồi, cần em lo sao?”
Hạ Lữ nằm xuống giường, thản nhiên nói.

Mạnh Khiếu nhìn cô, không nói gì.

“Ngủ đi, em mệt rồi.” Thấy anh cứ nhìn mình không chớp mắt, Hạ Lữ thấy mất tự nhiên, lại bổ sung, “Cuộc sống của Trang Noãn Thần có liên quan gì đến em, em chỉ biết nếu không có cậu ấy, em còn có thể nhận thêm rất nhiều hạng mục hợp tác, cậu ấy cướp chén cơm của em, em còn để ý đến cậu ấy làm gì.”

Quyển 8 - Chương 22: Hai bàn tay trắng

Mạnh Khiếu vẫn không lên tiếng.

Thấy anh vẫn còn nhìn mình, Hạ Lữ kéo chăn lên cao quá đầu, rầu rĩ nói, “Em thật sự rất mệt.”

Thấy thế, Mạnh Khiếu lắc đầu đành chịu, nằm xuống giường với tay tắt đèn.

Bóng đêm nặng nề, thỉnh thoảng có tiếng động không tên, như xa xôi tận chân trời truyền đến. Người bên cạnh đã ngủ sâu, nhịp thở ổn định, Hạ Lữ lại mất ngủ, mở mắt lau láu nhìn ra ngoài cửa sổ, lăn qua lộn lại mấy cái cũng vẫn không ngủ được. Nương theo ánh trăng nhìn Mạnh Khiếu bên cạnh, có lẽ anh ngủ rất thoải mái, cẩn thận nghe xong xác định anh đã ngủ rất say rồi mới lặng lẽ ngồi dậy.

Ra khỏi phòng, cầm điện thoại đi vào thư phòng, do dự một hồi mới gọi cho Ngải Niệm. Điện thoại bên kia reo thật lâu mới chuyển được, là tiếng nói lười biếng của Ngải Niệm, “Đợi sau này cậu có con đi, xem cậu còn dám gọi điện thoại muộn như vậy không.”

Hạ Lữ thở dài, nhỏ giọng nói, “Nếu không có chuyện tìm cậu thì mình cũng lười gọi cậu giờ này.”

“Chuyện gì?”

“Mình có xem tin tức, Noãn Thần cậu ấy... có bị liên lụy không?” Hạ Lữ nhìn một lúc mới hỏi ra miệng.

“Noãn Thần không tham dự vào công việc của Giang Mạc Viễn, cho dù người điều tra có đến cũng chỉ hỏi vài câu lấy lệ vậy thôi.” Ngải Niệm bên kia dường như trở mình, giọng nói vô cùng nhỏ, có lẽ sợ đánh thức con.

Hạ Lữ nghe xong mới nhẹ lòng.

“Chỉ là...” Ngải Niệm đột nhiên chuyển đề tài, “Cậu cũng biết con người Noãn Thần thích để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, Giang Mạc Viễn là chồng cậu ấy, anh ấy xảy ra chuyện Noãn Thần có thể thoải mái trong lòng sao? Cậu ấy cũng sốt ruột lo lắng lắm, ai da...”

“Sốt ruột lo lắng? Cậu ấy không ngã bệnh chứ?” Hạ Lữ nhíu mày.

Lần này Ngải Niệm không trả lời cô, bất ngờ hỏi, “Cậu tự gọi điện hỏi cậu ấy chẳng phải là biết rồi sao?”

“Mình...” Hạ Lữ úp mồm, lát sau mất kiên nhẫn nói, “Xem ra là không có chuyện gì, nếu cậu ấy thực sự gặp chuyện cậu còn có thể không tim không phổi đi ngủ sao?”

“Cậu rõ ràng có tim có phổi sao không đích thân đến thăm cậu ấy?” Giọng Ngải Niệm bất đắc dĩ, “Rõ ràng là quan tâm cậu ấy, còn giấu giếm làm gì.”

“Cậu đừng nói nhảm nữa, cậu ấy sao rồi?”

“Không sao hết, ai gặp phải chuyện này cũng sẽ sốt ruột lo lắng thôi.”

Hạ Lữ thở phào nhẹ nhõm.

“Hạ Lữ, ba đứa mình là bạn bè lâu năm, cho dù đã xảy ra chuyện gì

lớn lao thì cũng là quá khứ, cậu và Noãn Thần làm hòa đi, thật sự, mình đứng cửa giữa rất mệt mỏi.” Ngải Niệm chân thành nói.

“Có vài mối quan hệ đã đứt thì chính là đứt.” Hạ Lữ cô đơn nói, “Được rồi, mình chỉ thuận miệng hỏi cậu một chút thôi, nhớ kỹ, đừng đề cập với cậu ấy chuyện đêm nay mình gọi điện cho cậu, quan hệ của chúng ta đến mức này rồi, không cần phải khó xử và mất tự nhiên thêm nữa.” Còn có câu cô vẫn chưa nói: Có vài sai lầm đã xảy ra thì chính là đã xảy ra.

Ngải Niệm thấy khuyên nhủ không chút hiệu quả, cũng chỉ đành từ bỏ.

Sau khi cúp máy, Hạ Lữ ngồi ở sô pha, ngực cô từng cơn đau nhói, đời này cô đã làm ra không ít chuyện hối hận, chuyện hối hận nhất đã làm chính là trước kia quen biết Trang Noãn Thần, nếu không quen cô ấy, nếu không trở thành bạn tốt của cô ấy, có lẽ hôm nay cô sẽ không đau như vậy.

Bên ngoài thư phòng, là Mạnh Khiếu bị ánh đèn kéo dài bóng dáng, khoe môi anh vương nụ cười, trong mắt lại ánh lên đau lòng...

Đối với tin tức tiêu cực của Giang Mạc Viễn, bà nội vẫn duy trì thái độ bình tĩnh, vốn dĩ Trang Noãn Thần nghĩ lỡ như bà nội hỏi tới hỏi lui thì cô phải ứng phó thế nào, thậm chí cũng đã nghĩ được câu trả lời tốt, nhưng sau khi cô đến chỗ bà nội, bà chỉ hỏi tình hình sức khỏe của Giang Mạc Viễn, cũng dặn dò sang thu rồi con người dễ bị bệnh, phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Khi Giang Mạc Viễn đến tư hợp viện bà cũng không hỏi gì nhiều, chỉ là nói rất nhiều về lịch sử trước kia nhà họ Giang gầy dựng sự nghiệp như thế nào.

Trang Noãn Thần không thể không phục sự bình tĩnh tự nhiên của bà, cũng như thầm, đến khi nào bản thân mới học được sự nhẹ nhàng điềm tĩnh của bà.

Giang Mạc Viễn luôn luôn lắng nghe, cuối cùng chỉ nói với bà một câu: trước mắt, tứ hợp viện sẽ sang qua cho bà đứng tên.

Bà nội dường như không ngạc nhiên nhiều lắm, lúc đó Trang Noãn Thần cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Giang Mạc Viễn đang hiểu kính với nội.

Trời vừa sáng, dư luận làm lòng người kinh hoàng lại ùn ùn kéo đến, lúc này đây phóng viên vây quanh càng nhiều, bất luận là Giang Mạc Viễn hay Châu Niên, hay Trang Noãn Thần, Ngải Niệm, hễ là người có chút xíu quan hệ với Giang Mạc Viễn đều không buông tha, cũng có phóng viên nghe tin chạy đến tứ hợp viện, không biết có phải gồng càng già càng cay không, mỗi khi bà nội ra ngoài đều cải trang, các phóng viên chẳng bắt được bóng lưng của bà.

Dư luận lần này là Tiêu Duy Quốc Tế tự dấy lên, cụ thể là Ben. Nguyên nhân sâu xa là Giang Mạc Viễn trước sau hai lần bị điều tra các hành vi giao dịch mờ ám đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến giá cổ phiếu công ty, khi ông ta tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông đã tỏ rõ, hành vi cá nhân của Giang Mạc Viễn dĩ nhiên đã tạo thành tổn thất không thể cứu vãn cho công ty, còn các hạng mục mà anh tiếp nhận con số hạng mức tổn thất vô cùng thâm trọng, Giang Mạc Viễn lợi dụng chức vụ mà bỏ túi riêng, cho nên ông ta chẳng những lấy danh nghĩa đại diện toàn bộ cổ đông của tổng công ty sa thải Giang Mạc Viễn khỏi chức vụ CEO, còn tiến hành yêu cầu anh đền bù tổn thất.

Lời tuyên bố của Ben càng giống như một cục đá kích thích ngàn đợt sóng, cả giới thương nghiệp như nổ tung, theo đó Ben lấy danh nghĩa công ty thu hồi khu nhà cao cấp mà Giang Mạc Viễn đang ở,

ngay lúc Tiêu Duy chuẩn bị lấy trình tự pháp luật cưỡng chế để Giang Mạc Viễn đền bù khoản tiền ketch sù, bộ công an lại nhanh chóng triển khai điều tra vụ Giang Mạc Viễn đầu tư phi pháp vào hạng mục quốc lộ, các ban ngành có liên quan đóng băng tất cả tài sản cá nhân của Giang Mạc Viễn trước, bao gồm tài khoản ở các ngân hàng lớn và những siêu xe dưới danh nghĩa của anh.

Khi Trang Noãn Thần biết được chuyện này mới nhớ đến lời của Giang Mạc Viễn, anh từng nhắc đến chuyện chuyển nhà với cô, không ngờ là ám chỉ nguyên nhân này, mặt khác cô cuối cùng cũng hiểu được mục đích Giang Mạc Viễn âm thầm chuyển nhượng căn tư hợp viện sang danh nghĩa của bà nội, từ lâu anh đã có chuẩn bị hết rồi.

Nhìn thấy bộ mặt ra vẻ là người bị hại của Ben khi tiếp nhận phỏng vấn, Trang Noãn Thần hận không thể chọi trứng vô mặt ông ra, đúng là tên giậu đổ bìm leo điển hình! Giờ phút này, cuối cùng cô cũng hiểu được tình người lạnh lẽo chốn thương trường, Giang Mạc Viễn vì Tiêu Duy Quốc Tế tạo ra nhiều giá trị kinh tế như vậy, cho dù là ngoài ngoài nghề như cô cũng biết rõ ràng, lúc anh xảy ra chuyện, Ben lại rửa sạch chính mình, không giúp đỡ còn chưa tính, bo bo giữ mình cô cũng có thể hiểu, nhưng tại sao còn độc ác như vậy, sao phải làm cho Giang Mạc Viễn không còn đường lui?

Hận đến nghiến răng!

Sau khi cuộc họp với bên đối tác kết thúc, Trang Noãn Thần đang tắt máy tính, Cao Quý đi đến, “Có tiện nói chuyện một chút không?”

Trang Noãn Thần gật đầu, nói mấy người Ngải Niệm về công ty trước. Đợi tất cả mọi người ra ngoài, Cao Quý cũng mất dáng vẻ tưng cao của cấp trên, trực tiếp ngồi xuống quan sát Trang Noãn Thần, cô bị anh nhìn không hiểu ra sao, hỏi, “Không phải muốn nói chuyện

sao? Người đi rồi sao lại không nói?”

Cao Quý nhìn hồi lâu thì thờ dài, “Tôi phát hiện tố chất tâm lý của cô đúng là mạnh mẽ nha.”

“Tôi?” Cô ngẩn ra, không hiểu ý của anh lắm.

“Chuyện chồng cô ồn ào cả thành phố đều biết, lại thấy cô không để ý cứ như việc của thiên hạ, dự án đưa ra lại không chê vào đâu được, tôi mà là cô chính xác sẽ xin nghỉ rồi.” Cao Quý nói đến đây lại cố ý cúi mặt xuống, “Nhưng mà cô cũng không suy nghĩ gì hết, hai chúng ta là quan hệ gì, cô không xem tôi là bạn bè gì cả, chồng cô là ai, tôi thông qua truyền thông mới biết được, vậy phải nghĩ sao đây?”

“Anh cũng đâu hỏi tôi.” Trang Noãn Thần dờ khóc dờ cười.

“Ai da, tôi đâu có mặt mũi nào hỏi cô, sớm biết cô và Giang Mạc Viễn là một đôi, khi đó ở câu lạc bộ đêm tôi cũng không ăn nói lung tung như vậy, tôi thấy bên cạnh anh ta có phụ nữ liền nghĩ cô muốn...” Cao Quý lại trở nên ngượng ngùng, kéo tay cô, “Cô đại nhân đại lượng, sẽ không trách tôi chứ.”

“Trước giờ tôi đâu trách móc gì anh.” Cô cười nhẹ, chuyện của Sa Lâm tuy là cái gai trong lòng cô, nhưng lúc này mấu chốt là cô đang lo lắng cho tình hình của Giang Mạc Viễn.

“Phải nói hai vợ chồng cô cũng thật là, đang êm đẹp lại như đối đầu.” Cao Quý bất đắc dĩ lắc đầu, “Noãn Thần, chẳng lẽ hôn nhân của cô không hạnh phúc à? Nếu không chồng cô gặp chuyện xui xẻo như vậy, tôi lại không thấy cô khẩn trương.”

Trang Noãn Thần thờ dài nhìn anh, “Chuyện anh muốn nói với tôi là chuyện này à?”

“Đúng vậy, chuyện này với tôi mà nói là chuyện lớn.” Về mặt Cao Quý rất nghiêm túc, “Cô là bạn tôi, tôi hy vọng mỗi ngày cô đều vui vẻ hạnh phúc.”

Trang Noãn Thần nghe xong thấy khổ sở trong lòng, gật đầu, “Cao Quý, hiện tại tôi rất vui, thật đó.”

“Bây giờ cô thấy vui á?” Anh mở to mắt.

“Đúng vậy, càng đến cảnh giới khó khăn thế này thì phải càng vui vẻ lạc quan không phải sao?” Mắt Trang Noãn Thần ánh lên vẻ kiên định, bên môi luôn duy trì nụ cười, “Không phải là tôi không lo cho Mạc Viễn, thực sự tôi sợ hơn bất kỳ ai, tôi sợ anh ấy bị xử tội sẽ hoàn toàn suy sụp, nhưng tôi biết, lúc này mà tôi biểu hiện cuống quýt trước mặt anh ấy sẽ chỉ làm anh ấy ngột ngạt thêm thôi, điều tôi có thể làm chính là trở thành trụ cột tinh thần của anh ấy, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Cao Quý kinh ngạc nhìn cô, thật lâu sau mới nói, “Tôi cảm nhận được cô không phải không yêu anh ấy, mà là rất yêu anh ấy.”

Trang Noãn Thần bật cười, “Tôi chưa từng nói với anh là tôi không yêu anh ấy mà, là tự anh nghĩ lung tung thôi.” Nói xong câu này cô đứng lên, thu dọn lại tài liệu, “Về công việc của tôi, lúc này tôi càng phải làm thật tốt, giữ được những khách hàng này chính là giữ được chén cơm của tôi, hơn nữa, Mạc Viễn bây giờ đã sắp trắng tay rồi, tôi chỉ muốn làm tốt tư tưởng chuẩn bị nuôi anh ấy thôi.”

Đời người chính là như vậy, bạn có buồn khổ có bị thương thì cũng vừa phải thôi, phải để tâm hoàn thành những việc mình phải hoàn thành, bởi vì cho dù là bạn bè thân thiết đến đâu cũng chỉ có thể làm được việc an ủi bạn thấu hiểu bạn, bạn không có quyền yêu cầu

người khác phải đến chia sẻ nỗi buồn cùng bạn, mà người khác cũng không có nghĩa vụ phải dung túng bạn khi bạn chưa vực dậy nỗi mình.

Người bốc đồng vĩn vĩn luôn muốn người khác đến nuông chiều mình, Trang Noãn Thần đã qua cái tuổi bốc đồng rồi, cô muốn chính là tình cảm ấm áp lâu dài, muốn sống thật bình yên lâu dài.

Cao Quý nghe cô nói xong thì kinh hãi trừng mắt, “Cô muốn nuôi Giang Mạc Viễn? Cô có thể nuôi nổi anh ấy sao?”

“Cơm canh đạm bạc mới có thể nuôi thẳng nhỏ béo tốt mà, chính là cái gọi là ‘thẳng nhỏ béo thể lực tốt’, nghe thật hay.” Trang Noãn Thần cười rất vui vẻ.

Cao Quý đành chịu, tốt thôi, cô khá lạc quan, chuẩn bị biến Giang Mạc Viễn thành thẳng nhỏ mà nuôi.

Quyển 8 - Chương 23: Con rối và Ukulele

Với Cao Quý, Trang Noãn Thần vẫn luôn cảm kích trong lòng, cô nghĩ anh tìm cô tán gẫu để nhắc đến chuyện hợp tác của Giang Mạc Viễn và Cao Thịnh lúc trước, Giang Mạc Viễn xảy ra chuyện e là dự án khai phá đất rừng đưa vào hoạt động cũng bị ảnh hưởng, bởi vì Giang Mạc Viễn là bên đầu tư, mà tài sản của anh có cái bị đóng băng, có cái bị tịch thu, làm gì còn tinh lực để tâm đến hạng mục này của Cao Thịnh?

Cao Quý không nói không có nghĩa là không sao, chính vì anh không nói nên cô càng cảm động hơn, điều Cao Quý quan tâm chính là tình hình của người bạn là cô, không đem lợi ích công ty bỏ vào trong tình cảm cá nhân.

Ra khỏi Cao Thịnh, Trang Noãn Thần đang chuẩn bị nhờ xe quay về công ty thì điện thoại reo, là Châu Niên gọi, vội vàng nhận máy.

“Bây giờ chị có tiện đến Tiêu Duy một lát không?”

Cô không hiểu, “Đến Tiêu Duy?”

“Là vậy, Tiêu Duy còn vài món đồ của anh Giang chưa thu dọn xong, nếu chị có thời gian thì có thể đến thu dọn giúp một chút, bên Tiêu Duy...” Châu Niên nói đến đó thì không nói nữa.

Trang Noãn Thần nghe hiểu, trong lòng cười lạnh, con người Ben đúng là tuyệt tình, chỉ ước lập tức đuổi Giang Mạc Viễn ra khỏi công ty. Sau khi điều chỉnh tâm tình xong thì nói, “Mạc Viễn biết chuyện

này không?”

“Anh Giang có biết, anh ấy vốn nhờ tôi dọn giúp, nhưng đồ đạc nhiều quá, bảo vệ bên Tiêu Duy lại cứ thúc giục.” Nghe ra Châu Niên đang cố nén giận.

Trang Noãn Thần càng nghe càng thấy bất hợp lý, “Vậy Mạc Viễn đâu?”

“Anh Giang anh ấy...” Châu Niên chần chừ một lát.

“Anh ấy làm sao?”

“Anh Giang bị cơ quan thẩm tra tạm giam không thể về công ty, nhưng chị đừng lo quá, chỉ tạm thời giam giữ thôi, ý của anh Giang là muốn thu dọn chỉnh lý lại đồ đạc.” Châu Niên sợ cô nghĩ nhiều nên vội vàng giải thích.

Như có tảng đá lớn rơi mạnh xuống đầu Trang Noãn Thần, nhất thời hơi thở của cô trở nên dồn dập, cổ họng cũng như bị bóp nghẹn, lát sau cô đè nén cảm xúc, gật đầu, “Được, anh ở Tiêu Duy chờ tôi, tôi qua đó ngay.”

Bình tĩnh, càng là lúc này thì càng phải bình tĩnh!

Đến Tiêu Duy, quả nhiên nhìn thấy đám bảo vệ như hung thần giữ cửa đứng canh trước phòng CEO, rất có tư thế ngay cả con ruồi cũng không cho bay lọt vào, Châu Niên thấy cô đến vừa định ra cửa nghênh đón, một bảo vệ trong đó đưa tay cản anh lại, “Anh Châu, anh muốn ra khỏi phòng này thì phải cho chúng tôi xét người mới được.”

Châu Niên vẻ mặt phẫn nộ, “Xét gì mà xét? Không lẽ tôi có thể giấu đồ trong người sao?”

Rất thái quá!

Đây là ấn tượng đầu tiên của Trang Noãn Thần. Cô bước nhanh đến, vừa định đi vào phòng thì bị bảo vệ ngăn lại, “Xin lỗi, phải soát người mới được.”

“Khốn kiếp! Các người...”

“Soát người? Được, nếu có thể đưa thẻ cảnh sát được quyền soát người ra cho tôi xem, tôi sẽ cho các người soát thoải mái!” Trang Noãn Thần cắt lời Châu Niên, lạnh lùng nhìn mấy bảo vệ canh cửa.

Đám người nọ ngẩn ra.

“Không có giấy tờ chứng nhận phải không? Không có thì tránh ra cho tôi! Tôi là chị Giang, ngay cả chồng tôi cũng không muốn để lại bất cứ thứ gì của anh ấy ở đây, Tiêu Duy các người còn có thứ gì đáng giá để tôi mang đi chứ?” Nói xong liền hất viên bảo vệ đứng ngăn ở cửa ra, bước vào trong phòng.

Đám bảo vệ thấy xấu hổ, nhìn cô vào phòng cũng chỉ dám đứng đó quan sát mà thôi.

“Ngại quá.” Châu Niên đi đến với vẻ mặt xin lỗi.

“Họ cũng là theo lệnh làm việc thôi, quên đi, trong văn phòng các thứ này đều phải dọn đi à?”

“Đồ đạc cá nhân của anh Giang có thể dọn đi, có mấy thứ không cần

thiết, trong phòng tiếp khách tôi sẽ dọn, chị giúp tôi dọn dẹp bàn làm việc đi.” Châu Niên nói.

Trang Noãn Thần gật đầu, bắt đầu thu dọn lại mọi thứ.

Những hồ sơ giấy tờ quan trọng của công ty tất nhiên không thể mang đi, đồ đạc cá nhân của Giang Mạc Viễn lại không nhiều lắm, Trang Noãn Thần cầm lấy thùng đặt lên bàn làm việc, từng thứ từng thứ thu dọn vào, chỉ là cái khung hình trên bàn, cô xem thật lâu sau mới nhẹ nhàng đặt vào trong thùng.

Mở ngăn kéo, bên trong có rất nhiều sổ sách, cô mở hộp tủ cuối cùng, nhìn thấy lại ngăn người.

Sao lại là con rối này?

Từ trong ngăn kéo lấy ra, Trang Noãn Thần nhìn rồi nhíu mày, sao con rối này nhìn quen mắt quá vậy? Mặt khác, con rối ở trong văn phòng Giang Mạc Viễn nhìn thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Đang nhìn, Châu Niên bê cái thùng bước lên, nhìn thấy cô cầm con rối mà ngăn ngờ thì cười, “À, con rối này là anh Giang mang về từ Zurich đó, chính là thời điểm hai người cùng đi Zurich lần trước. Tôi cảm thấy có thể là mua cho chị, nhưng mỗi khi công việc mệt mỏi thì tôi lại thấy anh Giang ngắm con rối này, lần nào xem cũng xem rất lâu mới cất lại vào tủ, không biết vì sao anh ấy lại không tặng nữa.”

Tay Trang Noãn Thần cầm con rối có hơi siết lại, lời của Châu Niên làm cô bừng tỉnh, vội vàng cầm khung hình trong thùng ra, so sánh trong ảnh và con rối một chút, khó trách cô lại cảm thấy quen mắt, chính là con rối cô chun mũi nghịch chơi trong tấm ảnh kia.

Một dòng nước xiết khó hiểu từ trong lòng úp lại, hóa thành một thứ tình cảm ấm áp vô định quần quanh, có chút nhớ nhung, có chút muốn khóc, còn có chút cảm động, càng nhiều hơn cả là bi thương cho một loại tình yêu đè nén.

“Tôi đi theo anh Giang nhiều năm, chị Giang, chị đừng trách tôi nhiều chuyện, anh Giang thực ra rất yêu chị, sợ là con rối này anh ấy không biết phải tặng chị thế nào.” Châu Niên chân thành nói.

Khóe mắt Trang Noãn Thần đỏ hoe, lặng lẽ đặt con rối vào trong thùng.

Giang Mạc Viễn bị tạm giam hai ngày, với danh nghĩa là phối hợp điều tra.

Hai ngày sau, Trang Noãn Thần cũng dọn hết tất cả đồ đạc tư nhân trong biệt thự đến căn nhà của cô mua, Châu Niên giúp cô tìm công ty chuyển nhà, Mạnh Khiếu cũng đến giúp đỡ thu dọn.

Thứ sáu, cô không đến công ty, cố ý dành ra một ngày để dọn dẹp nhà cửa, đến khi lôi cái hộp đàn Ukulele kia ra thì cảm xúc trong lòng cô ngổn ngang trăm mối, cầm đàn gảy một tiếng, trong đầu dường như lại hiện lên hình dáng chàng thiếu niên áo trắng ấy, tiếc rằng, âm sắc không còn như xưa. Thở dài, cây đàn này là lúc ấy Giang Mạc Viễn đồng ý mang đi, hiện giờ cô lại mang nó về nhà mình, chỉ bốn mùa ngắn ngủi luân phiên mà nhân sinh lại rất khác, không thể không khiến con người thêm buồn bã.

Cây đàn Ukulele này hẳn nên trả lại cho Cố Mặc, nhưng Cố Mặc của hôm nay, còn có thể nhận đó không?

Mắt cô rung rung, đang chuẩn bị bỏ nó vào hộp đóng lại, thì một góc đàn lại khiến cô chú ý, cầm lên nhìn cho kỹ, sóng mắt đột nhiên kích động.

Vị trí vốn khắc hai chữ ‘Cố Mặc’ được thay bằng mấy chữ rồng bay phượng múa, lực bút cứng cáp quen thuộc khiến cô ngạc nhiên: ‘Tình yêu của anh: Trang Noãn Thần’.

Là nét chữ của Giang Mặc Viễn!

Là chữ viết của Giang Mặc Viễn!

Nước mắt, theo khóe mắt chảy dài, thấm ướt vạt áo.

Cô đưa tay run rẩy mơn trớn mỗi một đường một nét, lòng đau như cắt.

Cây đàn Ukulele này lúc nào cũng treo ở một góc tại biệt thự, mỗi khi xuống lầu là cô có thể nhìn thấy nó, lại không phát hiện nó đã được Giang Mặc Viễn đổi thành một cây đàn hoàn toàn mới như vậy, cô sao thế này? Lại bỏ lỡ nhiều chuyện như vậy.

Nước mắt làm mờ hai mắt, nhắm rồi mở, lúc này mới lần nữa nhìn thấy rõ hình dáng nét chữ.

Cô là tình yêu của anh, sức rung động của mấy chữ này vượt xa hơn cả câu ‘anh yêu em’ mà anh từng nói. Chạm nhẹ lên mấy chữ này, cô như có thể thấy bộ dạng chuyên tâm của Giang Mặc Viễn khi ngồi khắc chữ lên đàn.

Ngày đó, nhất định là một buổi chiều ấm áp.

Anh ôm đàn, tỉ mỉ khắc chữ, còn cô, có lẽ không ở nhà, hoặc có lẽ

đang ngủ trưa. Có lẽ, anh đã ngồi trên sofa phòng khách nhẹ nhàng tạo ra những chữ này. Có lẽ, hôm ấy trời nắng tốt, xuyên qua cửa sổ chiếu xuống mặt sàn lát đá cẩm thạch, ánh nắng vừa đủ, có một ít vương lên áo anh, nụ cười ngự trị trên gương mặt anh, nhẹ nhàng, thản nhiên, ấm áp mê người.

Trang Noãn Thần nghĩ như vậy, nước mắt càng nhiều, ôm chặt cây đàn trong lòng, giống như một tảng đá.

Mạc Viễn...

Trong tim cô một lần rồi lại một lần ghi khắc tên anh.

Ban đêm, bóng đêm lan tràn, đêm thành phố khiến con người lạc lối.

Bao lần, Trang Noãn Thần đã lạc hướng trong thành phố này, cô hết tìm rồi lại kiếm những mục tiêu và hy vọng đã đánh mất, nhưng rồi lại có một người như vậy đúng lúc xuất hiện bên cô, kéo cô ra khỏi mê cung, làm trái tim cô không còn như lục bình trôi lững lờ không bến đỗ.

Khi chuông cửa vang lên, cô khẩn trương đứng dậy, một thoáng mở cửa nhà như vậy, trái tim cô, cuối cùng cũng nhẹ nhõm.

Trong nhà là ánh đèn vàng nhạt, chiếu lên gương mặt của Trang Noãn Thần, bóng dáng cao lớn của Giang Mạc Viễn gần như chật chội trước cánh cửa hẹp, che khuất ánh sáng nơi hành lang, anh có hơi gầy, đường nét gương mặt góc cạnh hơn. Có lẽ anh không ngờ cô lại mở cửa nhanh như vậy, ngây ra một lúc.

Trong nhà thật ấm, đèn ấm, hơi thở ấm, ngay cả cơ thể cô cũng ấm.

Cô mặc bộ đồ ở nhà, xõa tóc thật ẩm, cảnh tượng ẩm áp đó nhanh chóng xua đi mệt mỏi của anh.

Anh không nói gì, cô cũng không lên tiếng, chỉ đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy anh, người cô dựa hẳn vào lòng anh, cả quá trình đều yên lặng ẩm áp.

Tay Giang Mạc Viễn cứng đờ trong không trung, hồi lâu mới có phản ứng ôm lại cô, giờ khắc này, ngay cả trái tim anh, cuối cùng cũng ấm lên...

Cô dựa sát vào ngực anh, hít thật sâu hơi thở của anh, vẫn là mát lạnh thanh nhã, thật lâu sau, cô mới ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen của anh, “Mệt không anh, em nấu cơm xong hết rồi, anh tắm rửa thay quần áo đi rồi ăn cơm.”

Sự rung động khó có ngôn từ nào tả xiết hóa thành tình cảm, nhanh trong nháy mắt lòng anh, anh chưa từng nghĩ về đến đây lại có thể ẩm áp như vậy, cổ họng như thít lại, khóe mắt cũng đỏ lên chưa từng có, lại bị anh nhanh chóng giấu đi, cúi đầu tì vào trán cô, đáp, “Ừm.”

Cô mỉm cười, đưa tay kéo anh vào nhà, đóng cửa lại rồi nói, “Thế nào? Em dọn dẹp bày trí không tệ chứ?”

Đồ đạc trong nhà nhiều hơn, là một số đồ ở biệt thự, trưng ở nhà cô tuy phẩm vị có chút khác biệt nhưng cũng khá hài hòa, Giang Mạc Viễn cảm động, mỗi một chỗ trong nhà đều được cô tỉ mỉ trang trí, nơi này, có cảm giác gia đình.

Anh không cầm lòng nổi, lần nữa ôm lấy cô, cúi đầu nói, “Noãn Noãn, cực cho em rồi.”

Quyển 8 - Chương 24: Làm trâu làm ngựa

Ánh sáng màu vàng nhạt vẫn là màu sắc cô yêu thích, khi cô bắt đầu nhận biết, ánh sáng trong nhà ba mẹ cô ở Cổ Trấn chính là màu vàng nhạt, trong lòng cô, đèn vàng là danh từ của hạnh phúc và ấm áp.

Mâm cơm này cô làm rất cẩn thận, mỗi một gia vị đều nêm nếm rất tỉ mỉ, đương nhiên, có thể làm ra một bàn thứ ăn đầy đủ sắc hương vị thế này, công trạng thuộc về quyển ‘Các món ăn gia đình’ dày cộm kia, cô là cố ý đến tiệm sách mua cuốn này, chọn vài món trong đó rồi đến siêu thị đích thân chọn lựa nguyên liệu nấu ăn. Nấu được như vậy mới chính thức bội phục bà chủ gia đình như cô.

Trong lòng nghĩ, làm bà chủ gia đình còn mệt hơn hợp hành nghiên cứu dự án nữa, từ hôm nay trở đi người đối diện cũng không dám khinh thường bà chủ gia đình là cô nữa.

Giang Mạc Viễn ăn, cô ở bên cạnh lại lo lắng nhấp nhồm.

“Hương vị mấy món này thế nào?” Câu này hỏi ra có chút ngượng ngùng, ở trong mắt cô, giờ khắc này Giang Mạc Viễn giống như thí nghiệm người sống trong phòng thí nghiệm độc hại ở Nhật Bản vậy, mỗi lần đều phải chịu đựng tài nghệ nấu nướng tệ hại của cô.

Cho nên lúc này đây cô chợt thông minh, hỏi xong câu đó liền không đợi Giang Mạc Viễn trả lời mà vội vàng giơ tay ngăn lại, “Em quên mất, anh đừng trả lời, để em tự nếm.” Hai lần trước, món ăn khó nuốt như vậy mà anh vẫn luôn nói ngon, làm cô còn nghĩ bản thân được

thần bếp nhập vào.

Giang Mạc Viễn hiểu được ý cô, không phát biểu ý kiến, khi thấy cô cầm đĩa gấp một miếng bỏ vào miệng, mới mím môi cười, “Thế nào, hương vị cũng không tệ lắm chứ.”

Trang Noãn Thần mở to mắt, kích động suýt rơi lệ, liên tục gật đầu, ngon thật.

“Bà xã anh lên được phòng khách xuống được nhà bếp, hoàn hảo.”
Giang Mạc Viễn không chút keo kiệt lời tán dương cô.

Trang Noãn Thần nhất thời phồng mũi, đúng là không uổng phí thời gian của cô.

Xong bữa tối, đợi dọn dẹp xong hết, Giang Mạc Viễn ngồi xuống sofa đưa tay về phía cô, “Noãn Noãn, lại đây.”

Cô thấy anh có lời muốn nói, gạt xong hoa quả đặt lên bàn rồi đi đến bên cạnh anh ngồi xuống. Anh dựa lưng vào sofa, ngón tay anh đan vào bàn tay cô, cô cúi xuống nhìn, lòng thấy ấm áp. Lát sau Giang Mạc Viễn mới cúi đầu nói, “Em không có gì hỏi anh à?” Từ lúc anh gặp chuyện đến giờ, từ lúc dư luận xôn xao đến khi anh bị sa thải khỏi chức vụ CEO, từ biệt thự dọn đến nhà cô, lúc cô sợ hãi nhưng vẫn không hỏi anh quá nhiều, anh không tin cô không quan tâm mình, nếu là trước kia anh sẽ cho rằng cô không để ý anh, nhưng thời gian này cách cư xử của cô anh đều thấy rõ, nếu không thì hôm nay cô không cần phải như vậy.

Trang Noãn Thần luôn cúi đầu, ngón tay cô đan chặt lấy tay anh, ngấm ngấm, im lặng khoảng một phút mới giương mắt nhìn anh, “Cho dù xảy ra chuyện gì, em chỉ hy vọng anh được bình an, hôm nay chẳng phải anh đã bình an quay về nhà rồi sao, cho nên em

không cần lo lắng nữa, phải không?”

Lời cô nhẹ nhàng ấm áp, anh không hề biết trên đời này sẽ có người phụ nữ dịu dàng như nước thế này, cô nhẹ nhàng, cô chăm sóc anh, tất cả ăn sâu vào lòng anh; anh cũng không biết trên đời này lại có người phụ nữ kiên cường đến vậy, sẽ dùng phương thức nhìn như im lặng để xua tan mệt mỏi của anh, làm anh không còn thấy áp lực.

Anh chỉ biết, anh đến giờ vẫn không chọn sai người, vợ anh.

Cúi mặt xuống thật thấp, giọng nói của Giang Mạc Viễn quanh quẩn trên đỉnh đầu cô, “Thời gian này dù anh không cần tiếp nhận điều tra nữa, nhưng vẫn bị giám sát.”

Trang Noãn Thần nghe vậy liền cười, “Vậy tốt lắm, anh có thể ở nhà nghỉ ngơi, tiện thể làm trâu làm ngựa cho em luôn.”

Anh nhú mày.

Cô bật cười.

“Chỉ mong bắt nạt anh đúng không?” Anh cũng cười.

Trang Noãn Thần gật đầu thật mạnh.

“Đồ ngốc...” Thấy mắt cô mở to không e dè, Giang Mạc Viễn ngược lại thấy cảm động, tiếng nói cũng trở nên khàn hơn, kéo cô vào lòng, nói, “Em phải biết rằng, hiện giờ anh đã trắng tay rồi.”

Cô dựa vào lòng anh, lẳng lặng nghe tiếng tim đập của anh, ngón tay đặt lên ngực anh, dịu dàng nói, “Vậy anh có thấy hối hận không?”

“Anh hối hận?” Anh không hiểu lắm.

Cô ngược lên, nhìn thẳng vào anh, “Nếu lúc đó em đồng ý với Cố Mặc...”

“Không được nói lung tung!” Tròng mắt Giang Mạc Viễn co rút, ánh mắt đột nhiên hung dữ, nâng cằm cô lên, “Em hãy nghe cho rõ, từ ngày đầu tiên anh biết em, anh đã quyết phải có em, từ đó đến nay, anh chưa từng hối hận, nếu quả thực phải hối hận, thì anh chỉ hối hận không gặp được em sớm hơn.”

Mũi Trang Noãn Thần cay cay, mím môi, “Vậy sao anh nói với em là anh trắng tay, những lời này chính anh đã nói mà, anh quên sao?”

“Không quên.” Giang Mạc Viễn không muốn nổi giận với cô, tay anh vuốt tóc cô, “Anh chỉ sợ thiệt thòi cho em, để em phải đi theo anh mà nơm nớp lo sợ.”

“Đúng rồi, chuyện gì anh cũng không nói cho em biết, em đương nhiên thiệt thòi rồi.” Cô cố tình nói.

Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn cô, đáy mắt hiện lên vẻ áy náy.

Cô lại mỉm cười, chuyển đề tài, “Nhưng mà, thấy tình hình anh nợ em nhiều như vậy nên tạm thời bỏ qua cho anh, em chỉ muốn anh phải từ từ trả hết nợ cho em.”

“Em lại có chủ ý quỷ quyết gì đây?” Anh cũng bị cô chọc cười.

“Chuyện anh giấu em còn ít sao? Thời gian này anh phải ngoan ngoãn ở nhà, để anh làm trâu làm ngựa cho em là lợi cho anh quá rồi.” Cô cố ý hất hàm.

Lời cô nói anh chẳng hiểu ra sao, anh giấu cô?

“Noãn Noãn...”

“Đừng nói gì cả, xem chứng cứ đi.” Trang Noãn Thần đưa tay chặn miệng anh lại, sau đó chạy vọt vào phòng ngủ, không mất bao lâu lại chạy ra, trong tay cầm con rối, lắc lắc với anh.

Vẻ mặt Giang Mạc Viễn vốn hoài nghi, giây sau biến thành xấu hổ...

“Con rối này là anh mua cho ai?” Cô lập tức lên đến sofa ngồi xuống, nhìn anh cười tủm tỉm.

“Anh... cái này, cũng không có gì, mua đại vậy mà...” Anh lại có thể ngượng ngùng.

“Này, sao mặt anh đỏ vậy?” Cô cố tình chớp chớp mắt, không ngừng nhìn vào gương mặt đỏ lựng của anh.

Giang Mạc Viễn dứt khoát đè cô dưới thân làm cô hết hồn la oai oái, anh lại cúi xuống hôn lên môi cô, như là trừng phạt nho nhỏ dành cho cô, đợi cô thở hổn hển xin tha, anh mới quyến luyến rời khỏi môi cô, “Còn dám chọc anh không hả?” Đáy mắt lộ vẻ yêu say đắm cô.

“Ai chọc anh? Chỉ là lúc dọn dẹp bàn làm việc của anh thì nhìn thấy nó thôi, anh muốn tặng cho ai, để em còn biết chứ.” Cô lại lấy con rối chêm vào giữa hai người, cười tươi như hoa.

“Rõ ràng biết còn hỏi anh.” Mua rối là lần đầu tiên trong đời anh, nhất là mua cho phụ nữ, anh còn nhớ rõ lúc anh đến mua rối, chủ tiệm đã nhìn anh kinh ngạc thế nào, há hốc mồm gần như có thể nhét vừa quả trứng, anh yêu cô là thật, nhưng anh là người đàn ông trưởng thành, đã là đàn ông thì trọng sĩ diện, để cô biết anh đến bên đường mua con rối chẳng phải nhục chết à?

Trang Noãn Thần cố gắng nín cười, nhìn con rối, “Em cũng không biết, chỉ phát hiện con rối anh giấu và con trong tấm ảnh của em là giống nhau.” Nói đoạn lại ra vẻ bưng bít ngộ ra, “Thì ra là anh mua cho em. Giang Mạc Viễn, lúc anh mua rối có bộ dạng thế nào nhỉ, anh, á...”

Anh dứt khoát dùng nụ hôn chặn miệng cô lại.

Bị anh ‘gặm nhấm’ hồi lâu, mặt cô đỏ bừng dựa vào lòng anh, phản đối, “Anh chơi xấu.”

Mắt anh thâm tình, thì thầm với cô, “Noãn Noãn, em có biết khi ở trên đường phố Zurich, em đẹp bao nhiêu không.”

Cô hơi đỏ mặt, anh cũng đâu biết, buổi chiều ngày đó ở Zurich, bộ dạng của anh đã khắc sâu trong tim cô bao nhiêu không.

“Cho nên anh mới mua nó à.” Cô ghen ngào, khắc chế khóe mắt cay cay, chủ động ôm cổ anh, “Anh còn giấu em làm gì?”

Giang Mạc Viễn lại ngẩn người.

“Ngẫm lại xem còn có chuyện gì là anh chưa nói cho em biết không?” Cô mỉm cười.

“Chuyện không nói với em cũng khá nhiều, em muốn nói đến chuyện nào?” Anh cố tình hỏi lại.

“Giả bộ ngớ ngẩn à.” Trang Noãn Thần xoa nhẹ mặt anh, “Tự anh nghĩ đi.” Chữ khắc trên cây đàn Ukulele, mỗi khi nhớ đến trong lòng vẫn day dứt mãi.

Giang Mạc Viễn lại cười, lần nữa hôn lên môi cô, ôn tồn miêu tả cánh môi mềm mại cô hết lần này đến lần khác...

Thứ bảy, là một ngày nắng đẹp, gió thu thổi qua, lá đỏ chao nghiêng rơi rụng, cây ngô đồng trong chung cư cũng chuyển vàng, bay nhẹ nhàng xuống đất, còn có rất nhiều đường nhỏ, hai bên đủ loại cây bạch quả, đang mùa lá vàng óng ả rơi đầy.

Lễ trung thu đến, hoạt động chuẩn bị của Vạn Tuyên cũng bắt đầu khẩn trương hơn, thứ bảy cũng phải đi làm. Trang Noãn Thần lười nhác thức dậy lại phát hiện bữa sáng đã chuẩn bị xong, Giang Mạc Viễn sáng sớm ra ngoài chạy bộ, lúc về liền vào tắm rửa, thấy cô đã thức mới cười, “Ăn sáng xong đưa em đến công ty.”

Trang Noãn Thần nhất thời buột miệng, “Xe cũng không thể sử dụng, anh đưa em đi thế nào?” Nói đến đây liền vội vàng bịt miệng, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ, “Xin lỗi anh...”

Giang Mạc Viễn không giận còn cười, bước đến cốc nhẹ vào trán cô, “Ngồi taxi đưa em đi làm.”

“Hả?”

“Sẵn tiện anh ghé Wal-Mart để mua nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối luôn.” Anh ngồi xuống bên bàn ăn, múc cháo cho cô, thấy cô còn thẫn thờ thì nói, “Ăn nhanh đi, lát nữa là nguội đó.”

Trang Noãn Thần đi đến chần chờ ngồi xuống, cẩn thận quan sát vẻ mặt anh, “Hôm nay em sẽ về sớm, siêu thị để em đi là được rồi.” Nói thật thì, cô không ngờ để một người đàn ông như anh đến siêu thị cùng một đám bà nội trợ lựa chọn thức ăn.

Giang Mạc Viễn nhếch môi cười khế, “Không sao, em làm việc của em đi, anh là cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa cho em mà.”

“Mạc Viễn, em chỉ nói đùa thôi...”

“Ngốc à, hiện giờ anh rảnh rỗi lắm mà, đây cũng là nhà của anh, làm việc này thì có sao đâu.” Anh đặt đôi đũa xuống trước mặt cô, “Tóm lại, anh rất hận hạnh được phục vụ bà xã đại nhân của anh, bằng không sau này làm thêm hai việc cũng được.”

“Hai việc gì?” Cô ngớ ngẩn hỏi.

Giang Mạc Viễn cười xấu xa, “Tắm rửa và thay đồ.”

“Mơ đi!” mặt cô đỏ lên.

Hai người vừa nói vừa cười, thì chuông cửa vang lên...

Quyển 8 - Chương 25: Sau trưa, nắng vàng rộng khắp

Lúc mở cửa, nắng sớm trong nhà ánh lên gương mặt người bên ngoài càng thêm lãng tử phong trần, bộ trang phục tinh tế khiến người mặc nó càng thêm tràn đầy sức sống.

“Tur Nhiên?” Trang Noãn Thần không ngờ là anh, ngạc nhiên một hồi.

Tur Nhiên cũng không ngờ là cô mở cửa, tay còn giơ lên giữa không trung, do dự một hồi, “Noãn Thần?”

“Mời vào.” Trang Noãn Thần lấy lại tinh thần, vội vàng tiếp đón nhiệt tình, quay đầu gọi, “Mạc Viễn, Tur Nhiên đến chơi.”

Giang Mạc Viễn đi đến cửa, cười cười mời anh vào.

Tur Nhiên đi vào, ngồi xuống thì nhìn xung quanh một vòng, lúc này mới ngại ngừng hỏi, “Ngải Niệm cô ấy...”

“Thì ra là anh đến tìm Ngải Niệm à, cậu ấy dọn đi một tuần rồi, anh không biết sao?” Trang Noãn Thần thấy lạ.

Tur Nhiên lắc đầu, “Tôi đi chấp hành nhiệm vụ ở xa, sáng nay mới quay về Bắc Kinh, về nhà thu xếp một chút thì liền qua đây.”

Trang Noãn Thần mím môi gật đầu, Ngải Niệm bây giờ là đang trốn tranh Tur Nhiên đây mà, cô nhìn ra được quả thực Ngải Niệm có tình cảm với Tur Nhiên, có lẽ lòng tự trọng cao quá không qua được, tình trạng như Ngải Niệm, cho dù gặp được người vĩ đại bao dung thì

trên phương diện tình cảm cũng sẽ có điều sợ hãi, càng không bàn đến đó là Tư Nhiên, một người đàn ông cực phẩm như vậy.

“Noãn Thần, Ngải Niệm dọn đi đâu?” Tư Nhiên nhìn cô hỏi.

“Cậu ấy...” Trang Noãn Thần chần chờ, nhìn Giang Mạc Viễn theo bản năng.

Giang Mạc Viễn cười thản nhiên, “Nói cho anh ta đi, nếu em không nói, không chừng anh ta có thể làm ra bất cứ chuyện gì.”

Cô nghe xong gật đầu, nói địa chỉ mới của Ngải Niệm ra. Đối với Tư Nhiên, Giang Mạc Viễn đương nhiên là hiểu biết hơn cô rồi, nếu anh đã nói như vậy, cô không cần phải kiêng dè nữa, bỏ qua lí lịch gia đình Tư Nhiên, Ngải Niệm thật sự cần một người đàn ông có một không hai như vậy để chắn gió che mưa cho cậu ấy, suy nghĩ này tuy rằng khá ích kỷ, cô cũng thừa nhận mình ích kỷ, nhưng ích kỷ là vì Ngải Niệm, cô chỉ muốn bản mình sống thật hạnh phúc.

Tư Nhiên nghe xong định đứng lên cáo từ.

“Hiện tại anh đi cũng không gặp cậu ấy đâu, hôm nay Vạn Tuyên tăng ca toàn công ty, hay như vậy đi Tư Nhiên, Mạc Viễn hôm nay đúng lúc ở nhà, hai anh cứ ôn chuyện đi, đợi đến chiều sau khi Ngải Niệm tan ca rồi, anh đến đó cũng không muộn mà.” Trang Noãn Thần sợ một mình Giang Mạc Viễn ở nhà sẽ suy nghĩ lung tung, nên vội sắp xếp.

Giang Mạc Viễn làm sao không hiểu tâm tư cô, anh cười, dứt khoát khoe mẽ trà nghệ, “Anh cũng đến đây rồi thì ném thử đi, lúc trước tôi có mua loại trà mới, đừng trọng sắc khinh bạn mà, Ngải Niệm không chạy mất được đâu.”

Tur Nhiên gãi đầu, ngượng nhùng cười cười đồng ý, lại giải thích, “Thực sự là tôi nhớ Mặc Mặc, do hai người không biết thôi, trước khi tôi đi chấp hành nhiệm vụ, Mặc Mặc ôm chặt lấy tôi mà khóc, tim tôi đau như bị bóp nghẹn.”

Trang Noãn Thần cười, trong lòng lại thấy vô cùng cảm động.

Nói vài câu xong thì cô chuẩn bị ra ngoài, lúc đi đến cửa mang giày lại nghĩ, vội vàng lấy tiền trong ví ra âm thầm bỏ vào bóp của Giang Mạc Viễn, sau đó nhanh chóng đóng cặp táp lại, trong lòng bất ổn. Giang Mạc Viễn cầm ô đến, thấy bộ dạng lén la lén lút của cô liền bật cười, “Làm gì đó?”

“Không có gì mà.” Cô cười giấu đi sự xấu hổ.

Giang Mạc Viễn bỏ ô vào túi xách cho cô, dịu dàng nói, “Sang thu rồi lúc nào cũng phải mang theo ô, dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ có mưa, ngộ nhớ buổi trưa mưa thì em cũng có ô để che, buổi tối trời mưa cũng có thể đứng đó chờ anh.”

“Dạ.” Cô nhận ô, trong lòng ấm áp, ngẩng đầu nhìn anh rồi dặn dò, “Trưa nay anh với Tur Nhiên ra ngoài ăn đi, người ta vừa chấp hành nhiệm vụ về, anh cứ xem như tẩy trần cho anh ấy đi.” Nói xong lại cảm thấy xấu hổ, cô là đang dạy anh cách làm việc sao?

Giang Mạc Viễn không giận còn cười, ấm áp không nguôi, đưa tay kéo cô qua, hôn lên trán cô rồi nói, “Ừ.”

“Em đi đây.” Thấy Tur Nhiên đứng gần cửa cố gắng nín cười, cô càng cảm thấy ngại, mặt mày đỏ bừng vội vàng ra ngoài.

Sau khi đóng cửa lại, Giang Mạc Viễn nhìn về phía cặp táp, lấy bóp tiền bên trong ra, thấy bên trong được nhét đầy tiền thì dở khó dở

cười, lại có một chút cảm động không tên tự nhiên sản sinh.

Tư Nhiên bên cạnh, bật cười, “Lần đầu tiên trong đời nhận tiền của phụ nữ à? Anh luôn là loại người ở bên ngoài vùng tiền mà.”

“Cô ấy định nuôi tôi, còn làm cô ấy thấy ngại ngùng nữa.” Giang Mạc Viễn bất đắc dĩ lắc đầu, trên mặt lại không có biểu hiện tức giận, ngại không muốn thể hiện quá nhiều trước mặt Tư Nhiên, giọng nói anh tự nhiên ung dung. Tư Nhiên nói đúng, đây là lần đầu tiên anh gặp chuyện phụ nữ nhét tiền vào bóp anh, Trang Noãn Thần, người phụ nữ này còn bao nhiêu mặt mà anh chưa biết? Cô quan tâm như thế, lén để tiền lại còn sợ làm anh xấu hổ, loại cảm giác này rất lạ, đây là một loại cảm động chưa từng có trước đây.

Người phụ nữ mà đàn ông muốn thực ra rất đơn giản, có thể cùng anh ta đồng cam cộng khổ, còn người phụ nữ mà đàn ông yêu nhất, cũng chỉ có người này.

Tư Nhiên ở bên nghe vậy liền than thở, “Mạc Viễn, nói thật tôi rất hâm mộ anh đó, lúc anh khó khăn nhất còn có thể không rời bỏ anh, thậm chí còn để tâm đến cảm giác của anh như vậy, cuộc đời này mà có người vợ như vậy cũng đủ hạnh phúc rồi.”

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, nhìn Tư Nhiên, “Anh cũng sẽ tìm được thôi, hy vọng Ngải Niệm chính là người thích hợp nhất với anh.”

“Cô ấy nhất định thích hợp với tôi, tôi không hề hoài nghi cảm giác của chính mình.” Tư Nhiên vẻ mặt kiên định.

Giang Mạc Viễn đúng là một người xứng chức ông chồng, mỗi ngày Trang Noãn Thần thức dậy đều có bữa sáng nóng hổi do chính anh

làm, bữa tối cũng ngon lành, lúc Trang Noãn Thần đi làm, anh rảnh rỗi liền đến chợ đồ cổ hoặc chợ Quan Viên đi dạo, nếu không thì cùng mấy ông lão trong chung cư chơi cờ, còn chăm sóc hoa cỏ trong nhà, Trang Noãn Thần tặng ca về muện anh liền đích thân đi đón, làm các nhân viên trong công ty không ngừng hâm mộ, có thể nói là ‘đức ông chồng nhị thập tứ hiếu’.

Ban đầu Trang Noãn Thần còn rất lo lắng, sợ anh có bệnh tâm lý tiềm tàng gì đó mà cô không biết, dù sao từ vị trí cao như vậy rớt xuống sao có thể không bị thương chứ? Nhưng sau này, thấy bộ dạng vui vẻ của anh, cô cũng nhẹ nhõm hơn, có lẽ lúc trước anh đã trải qua rất nhiều chuyện, khi đối mặt với vấp ngã liền có thể bình tĩnh hòa nhã điều chỉnh tâm trạng.

Người như vậy, cô quả thực rất khâm phục.

Chớp mắt đã đến thứ bảy, Trang Noãn Thần không cần tặng ca, sau khi ăn cơm trưa xong liền rảnh rỗi, cô cùng Giang Mạc Viễn đi dạo trong khu chung cư.

Lá cây bạch quả cũng chuyển vàng, gió thu nhẹ nhàng thổi qua, rơi rụng đầy đất.

Cả con đường nhỏ đều trải một màu vàng óng, đẹp đến chói mắt, dưới tàng cây ven đường có chiếc ghế trắng, loại phối hợp màu sắc và ánh sáng thế này càng thêm tươi đẹp ấm áp, đây là lần đầu tiên Trang Noãn Thần trải qua mùa thu ở căn nhà này, cảm giác rất tốt.

“Tết Trung Thu ba mẹ đều đến, thật vui quá, Mạc Viễn, anh nói xem đến lúc đó chúng ta cùng đến tứ hợp viện hay ở đây ăn Trung Thu?” Cùng Giang Mạc Viễn mười ngón tay giao nắm, đón ánh nắng len lỏi qua tán lá vàng nhìn anh, góc độ này thật sự là đãi ngộ thị giác, ánh sáng loang lổ ánh lên gương mặt anh, góc cạnh tăng thêm vẻ đa

tình, từng tảng lớn ánh vàng cũng hắt lên đỉnh đầu, anh càng thêm anh tuấn hấp dẫn.

Ba mẹ hai bên đều nghe được chuyện của anh cho nên đều đến Bắc Kinh, ba mẹ cô thì không cần nói, khoảng thời gian này gần như mỗi ngày mỗi gọi điện, nhất là ba cô, sợ Giang Mạc Viễn trong lòng nghĩ quẩn nên luôn gọi điện an ủi anh. Ba chồng cô, Giang Phong, tuy không gọi điện đến, nhưng lại lấy cớ Tết Trung Thu nên cùng mẹ chồng về Bắc Kinh, ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng Trang Noãn Thần hiểu rất rõ, Giang Mạc Viễn dù sao cũng là con ruột của họ, dù lòng có vướng mắc cũng không qua được tình cảm ruột thịt.

Với Trang Noãn Thần mà nói, ba mẹ hai bên có thể đến Bắc Kinh là tốt nhất, vả lại, ba chồng cô không phục lần trước đánh cờ thua ba cô, nên rất có tư thế trở lại phục thù.

Tết Trung Thu là tết đoàn viên, cô nghĩ đến mà thấy hạnh phúc.

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Đến tứ hợp viện đi, bên đó nhiều phòng hơn.”

“Ừ, nghe lời anh.” Cô cười hì hì.

Gió thu thổi đến, có chiếc lá bay nhẹ nhàng xuống.

Tay anh siết chặt tay cô hơn.

Cô quay đầu nhìn anh, khó hiểu.

Giang Mạc Viễn luôn mỉm cười thản nhiên, đưa tay, nhẹ nhàng lấy xuống phiến lá vương trên tóc cô, màu vàng kim chói lọi, cô che miệng, chỉ lên đầu anh, “Anh cũng có kìa.” Nói xong, đưa tay lấy chiếc lá bạch quả trên đầu anh xuống.

Hai người nhìn nhau cười.

Cầm chiếc lá trong tay, gió cao, ánh nắng xuyên qua chiếc lá, đường gân lá như đường mạch máu, khiến cô không thể không tán thưởng thiên nhiên tạo hóa. Anh chỉ nắm tay cô, im lặng, luôn mỉm cười nhìn đáng vẻ trẻ con của cô.

Có một đôi vợ chồng đi ngang qua, có đẩy theo xe trẻ em, Trang Noãn Thần biết họ, họ lúc rảnh rỗi liền đẩy con đi tản bộ trong khu, đứa bé vui vẻ khi thấy lá rụng, cười khanh khách, Trang Noãn Thần không nhận được bèn ngồi xổm xuống trước xe nhìn đứa bé.

Thằng bé vừa tập nói, bi bi bô bô.

Mẹ thằng bé bế nó lên cười cười, “Cục cưng à, gọi dì đi.”

“Dì... dì...” Thằng bé bập bẹ nói, lại gọi thật vui.

Bộ dạng nó làm mọi người không nhận được cười.

“Em có thể bế nó một chút không?” Trang Noãn Thần nhìn thằng bé trong lòng mẹ nó, con nít thật dễ thương.

Mẹ thằng bé gật đầu, vui vẻ đưa thằng bé cho cô.

Cô nhận lấy, cẩn thận bế nó, nó lại không khóc, giương mắt tò mò nhìn Trang Noãn Thần.

“Đáng yêu quá!” Cô rất thích, lại nhìn về Giang Mạc Viễn, “Mạc Viễn, thằng bé dễ thương quá.”

Giang Mạc Viễn nhìn thấy cảnh này, trong lòng lại cảm thấy rất mềm

mại, có một loại khái niệm hạnh phúc hoàn toàn mới mẻ tự nhiên sản sinh, dưới cảnh lá vàng óng rơi rụng, bộ dáng bế trẻ con của Trang Noãn Thần cực kỳ xinh đẹp, đỉnh đầu cô như phát ra ánh sáng của người mẹ, anh nhìn không rời mắt.

Thằng bé ở trong lòng Trang Noãn Thần đưa tay về phía Giang Mạc Viễn, như là muốn gọi anh đến, trong miệng còn bi bô không ngừng.

“Mạc Viễn, anh đến bế nó đi?” Cô còn nhớ dáng vẻ anh bế trẻ con, rất làm người ta rung động.

Giang Mạc Viễn đương nhiên không đành lòng thấy cô hụt hẫng, đi đến bế thằng nhỏ. Có lẽ là đôi vòm ngực rộng hơn, thằng bé liền phấn kích, liên tục cười với Giang Mạc Viễn, cái miệng nhỏ nhắn ì a không ngừng.

Quyển 8 - Chương 26: Trung Thu, tết đoàn viên

Bởi vì dự định đi bộ đến siêu thị gần nhà, cho nên hôm nay Giang Mạc Viễn ăn mặc rất thoải mái, quần dài màu xám phối với áo sơ mi trắng đơn giản, cộng thêm áo khoát len sát nách, cùng với bối cảnh lá vàng óng ánh bay rợp trời, ngay cả người nhìn cũng thấy cực kỳ khoan khoái.

Trang Noãn Thần vẫn cảm thấy đàn ông mà bế trẻ con thực sự mới là lúc hấp dẫn nhất, giờ phút này cô nhìn Giang Mạc Viễn liền mê như điên đảo, dáng người chuẩn cao, trong lòng ôm đứa nhỏ thật sự hài hòa vô đối, làm người ta thật muốn xem lâu hơn.

“Hai anh chị có con chưa?” Mẹ thẳng bé nhiệt tình hỏi.

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng lắc đầu, Giang Mạc Viễn thì trả lại đứa bé cho ba nó.

“Sau này anh chị mà có em bé nhất định sẽ rất xinh đẹp, anh đây đẹp trai, còn chị thì xinh xắn, hai người quả thực xứng lứa vừa đôi, con của anh chị nhất định sẽ hậu sinh khả úy cho xem.”

Hai má Trang Noãn Thần đỏ lên, mơ hồ xúc động, không biết vì sao, cô lại có chút chờ mong.

Giang Mạc Viễn thì cười nhạt, đưa tay ôm lấy đầu vai cô, dịu dàng nói, “Nghe thấy không, chúng ta cũng nên có con đi thôi.”

Mặt cô lại càng đỏ hơn...

Các hoạt động mùa Trung Thu tiến triển rất thuận lợi, mọi người chiến đấu nhiều ngày cuối cùng vào buổi tối Trung Thu có thể ngủ ngon giấc rồi. Bởi vì ban ngày Trang Noãn Thần phải giám sát mọi hoạt động, cho nên Giang Mạc Viễn chịu trách nhiệm đến sân bay đón ba mẹ hai bên, vợ chồng Giang Phong đến Bắc Kinh vào buổi sáng, Giang Mạc Viễn đưa hai người họ đến tứ hợp viện rồi trở lại sân bay đón ba mẹ vợ vào buổi chiều.

Sau khi hoạt động kết thúc, Trang Noãn Thần đang nhờ người dọn dẹp hiện trường liền nhận được điện thoại của bác cô, lâu rồi cô không nhận được điện thoại của bác, vừa thấy là số của bà, Trang Noãn Thần cũng ít nhiều hiểu được, vừa nhận máy, bước đầu là thăm hỏi sau đó nghe bác ‘nói đầu đầu’, rồi hỏi thăm ba mẹ cô, cô cũng cho biết, hiện giờ ba mẹ cô đã ở bên tứ hợp viện ăn Trung Thu, thật ra bác cũng không yêu cầu cùng nhau ăn lễ, ngược lại, hỏi thăm tình hình của Giang Mạc Viễn.

Trang Noãn Thần cũng không nói rõ ràng, chỉ chuyển đề tài, “Bác, đợt Trung Thu qua, tụi con sẽ đến thăm bác.”

“Hai đứa còn lòng dạ nào đến thăm hỏi hay không?” Giọng điệu của bác vẫn hách dịch như ngày nào, cũng bình thường thôi mà, Nhan Minh lấy lại quyền điều hành khách sạn rồi, trong mắt bác chính là thành kẻ có tiền, với tính khí của bác đương nhiên sẽ giống hời đó, hướng chi chuyện của Giang Mạc Viễn xôn xao dư luận như vậy, lúc này bác ấy thẳng thừng xem như ra miệng cho con bác vậy mà.

Chẳng qua khiến cô khó hiểu chính là thái độ của Nhan Minh, trước kia anh họ cũng chảnh như bác vậy, nhưng hiện giờ thấy cô lại như chuột thấy mèo, đôi khi nói chuyện cũng khách sáo, thái độ trái

ngược hẳn với bác cô. Sau đó Trang Noãn Thần cũng cho mình một giải thích hợp lý, nói không chừng trải qua chuyện này anh họ đã nhận được một bài học, làm người đừng kiêu căng quá thì vẫn tốt hơn.

Nhưng hiện tại, cô khi không lại phải nghe bác giáo huấn.

“Con đó, cũng đừng tuyệt vọng, hiện giờ Giang Mạc Viễn gặp khó khăn rồi, con có thể ly hôn thì mau chóng ly hôn đi, ba mẹ con không giục con ly hôn à?”

“Thưa bác, ba mẹ con không nói gì.”

“Ngay cả ba mẹ con cũng hồ đồ rồi, Giang Mạc Viễn giờ đã là tên bần hàn, họ còn để con theo nó? Còn có tâm trạng ăn lễ nữa? Nếu con là con gái bác thì bác đã bắt con phải ly hôn với nó rồi.” Giọng bác lại cao lên một nấc, “Noãn Thần à, con phải nghe lời bác, bác là người từng trải, vợ chồng nghèo nàn thì sinh đủ chuyện, hiện giờ con chưa thấy đâu, sau này sẽ biết khổ thôi.”

Trang Noãn Thần nghe xong càng bức bối, sau khi thấy Cao Quý đến ngoắc tay với cô, cô mới vội vàng lên tiếng ngắt lời bác: “Bác ời, con đang bận, nói sau nha bác.”

“Ai da, Noãn Thần...”

Cô vội vàng cúp máy.

Bên tai lập tức yên tĩnh không ít.

Cao Quý bước đến, nhìn cô cười không ngừng, “Ai đắc tội với cô vậy?”

Cô cười, “Đâu có.”

“Hiệu quả của hoạt động hôm nay không tệ nha, thời gian phỏng vấn tôi sắp xếp hết rồi, Noãn Thần à, hôm nay phóng viên truyền thông đa số đều là mấy cô gái trẻ, tôi thật sự rất hào hứng.” Cao Quý khác hẳn với vẻ trầm ổn nghiêm túc khi ở trên bục phát biểu khi nãy, cười hì hì nhìn cô.

Nghe người này nói, Trang Noãn Thần nhíu mày bất đắc dĩ, cô hiểu Cao Quý, vừa đến nơi riêng tư nhất định sẽ hiện nguyên hình, trở lại chuyện chính, “Tôi thì cảm thấy Cao Thịnh có thể chú tâm đến hoạt động từ thiện một chút.”

“Hửm?”

“Cha anh, ông Cao Tông Thịnh, luôn thích làm từ thiện, đến đời của anh cũng không nên cắt bỏ, làm từ thiện là phương thức tốt nhất nâng cao thương hiệu và hình tượng cá nhân, còn nữa, trước mắt các mái ấm và những nơi cần trợ giúp thật sự rất nhiều.” Ngoài ra còn có một nguyên nhân riêng tư, cô vẫn luôn có một nguyện vọng, chính là phải làm một hoạt động thật giản dị nhưng đầy đủ ý nghĩa, từ thiện là hoạt động có thể đánh động nhân tâm nhất.

Cao Quý gật đầu, “Thật sự tôi cũng có ý định này, chẳng qua không biết phải bắt đầu từ đâu, triển khai dưới hình thức nào, nếu cô có đề nghị hấp dẫn, chúng ta có thể bàn bạc kế hoạch lại.”

“Được, tôi sẽ phối hợp với các trình tự để triển khai hoạt động từ thiện.” Cô biết Cao Quý nhất định có chung ý kiến với mình, chuyện làm lợi thương hiệu làm lợi cá nhân, anh ta không có lý do để không đồng ý.

Trang Noãn Thần rất thích tứ hợp viện, mỗi khi đến đây, cô có thể nhớ đến hồi cô còn nhỏ, ba thường kể chuyện Bắc Kinh xưa cho cô nghe, thời gian thắm thoát thoi đưa, rất nhiều kiến trúc cổ của Bắc Kinh bị kiến thiết, nhà cao tầng thay thế, nhưng luôn có vài ngõ nhỏ còn giữ lại nguyên vẹn hơi thở Bắc Kinh xưa, ví dụ như tứ hợp viện của bà nội.

Rẽ vào ngõ nhỏ, bước trên đường đá sáng bóng, xa xa có thể nhìn thấy cánh cửa sơn đỏ thật lớn, bậc thang rất cao, nhưng bóng dáng đứng trên những bậc thang kia lại rất rõ ràng, là Giang Mạc Viễn, anh ấy đang gọi điện thoại, một tay kẹp điều thuốc, bởi vì khoảng cách khá xa, Trang Noãn Thần không nghe được anh nói gì, chỉ có thể nhìn thấy những vòng khói mờ nhạt anh nhả ra. Rất nhanh, Giang Mạc Viễn cũng nhìn thấy cô, cười nhẹ, quay chỗ khác nói gì đó vào điện thoại rồi cúp máy, đứng trên bậc thang chờ cô.

Trang Noãn Thần bước đến, nắm lấy tay anh, hỏi, “Có phải em đến trễ không? Xin lỗi anh, hoạt động hôm nay chấm dứt hơi muộn.”

“Không sao, còn chưa đến giờ ăn mà.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ.

Hai người cùng vào trong sân.

Đặc trưng của tứ hợp viện Bắc Kinh xưa và phố xá Bắc Kinh giống nhau đều vô cùng hợp quy tắc, cửa lớn tứ hợp viện của bà nội lại là hướng Đông Nam, phòng ốc thiết kế vô cùng cân xứng.

Đông Tây Nam Bắc đều có phòng. Sân rộng rãi thoáng đãng, phòng ốc bốn phía đều độc lập, có hàng lang nối dài, sân rộng mở có đá sỏi có cây cối, trong ao có nuôi có cá vàng, hành lang hai bên có hoa có cỏ.

Kiến trúc của Trung Quốc được cái ẩn dụ, đây cũng là thể hiện nội hàm truyền thống Trung Hoa, tứ hợp viện của bà nội không thể thiếu bố cục phong thủy, không khó tưởng tượng một tứ hợp viện tọa lạc trên nền có phong thủy tốt đáng giá bao nhiêu. Ngẩng đầu có thể thấy ‘môn trâm’(1), đồ án rồng uốn lượn thành chữ Cát trên cửa, còn có câu đối hai bên tường, lại có đồ án chữ Thọ, những thứ này trong văn hóa Trung Quốc cực kỳ xem trọng, ý nghĩa là ‘Phúc Thọ Song Toàn’.

Nhà chính phía Bắc là nội ở, bình thường nhà chính thì quy mô phải lớn hơn các phòng khác, phòng ốc hai bên hiên bình thường là nơi ở của con cháu, nhưng hiện giờ đã không còn thịnh hành thuyết pháp này nữa.

Vừa đi qua sân là đến phòng lớn, Trang Noãn Thần nhìn thấy ba cô và ba chồng đang đánh cờ, bên cạnh có mâm trà, không khí lượn lờ mùi trà thơm ngát, cô bước đến chào hỏi xong rồi đi qua sân nhỏ bên trong, trước mắt sáng choang, thư phòng, gian phòng ở hai bên trái phải, hành lang nối dài ra bên trong, xa xa có tiếng cười nói rôm rả, có tiếng bà nội, còn có tiếng của mẹ chồng và mẹ cô.

Vào phòng, đầu tiên là nghe tiếng reo hò, “Thật đúng là đừng nhắc đến người, vừa nhắc là con về liền.”

“Bà nội.” Trang Noãn Thần để đồ xuống rồi chạy đến ôm bà, lại chào hỏi mẹ và mẹ chồng.

Mẹ chồng vẫn quyền uy như trước, lần này không kiêu cưỡi, mẹ chồng và mẹ cô rất hợp nhau, mẹ cô còn thường trêu ghẹo nói, tiếp xúc nhiều với chị sui, khẩu ngữ luyện rất trôi chảy.

Có người làm đang chuẩn bị thức ăn, trong nhà ăn, mùi thức ăn đưa hương bốn phía.

“Mạc Viễn...” Xa xa có thể nghe được ba cô lớn tiếng gọi, người từng trong quân đội thì giọng nói luôn hùng hậu như vậy.

Trang Noãn Thần giật mình, nhanh chóng đi theo Giang Mạc Viễn lên phòng lớn.

Trên bàn cờ đã phân thắng bại, ba Giang Mạc Viễn thở ồ ồ uống trà, trong tay còn cầm quân cờ gõ lên bàn, “Anh mới vừa lận cờ đúng không?”

“Ha ha, chính cái gọi là ‘binh bất yếm trá’(2) không cần biết tôi có lận cờ không, chẳng phải tôi thắng rồi sao?” Ba Trang Noãn Thần đến tứ hợp viện tựa hồ tìm lại được cảm giác năm đó, trong tay cầm ấm trà, rất có tư thế người hoàng thành Bắc Kinh.

“Mạc Viễn tới đúng lúc lắm, mau mau báo thù thay ba con đi.”

Trang Noãn Thần thấy ấm lòng.

“Mạc Viễn con đến đây, thay ba dập tắt nhuệ khí của ba vợ con đi, giận quá.” Ba anh chừa ra một chỗ, ngồi ở một bên như chỉ huy.

Giang Mạc Viễn cười cười không nói, ngồi xuống, Trang Noãn Thần ngồi ở bên cạnh, xem anh quyết đấu với ba mình thế nào, tuy rằng cô không tham gia.

“Mạc Viễn, lần nào con cũng thắng ba, hôm nay tết nhất ba không nhường con đâu.” Ba Trang Noãn Thần đắc ý, “Số của ba đang đỏ mà.” Thích thú còn nói thêm hai câu bằng giọng Bắc Kinh.

“Dạ.” Giang Mạc Viễn bắt đầu xếp cờ.

Trang Noãn Thần ở bên cạnh nhìn mà ỉu xiu, hai ông ba này thật sự có nghe đến chuyện của Giang Mạc Viễn chưa? Sao ai cũng tỉnh bơ như không thế này? So sánh với các bậc trưởng bối trong nhà cô phát hiện, bản thân không bình tĩnh được như họ.

Cuộc chiến bắt đầu.

Ba cô đi con xe, “Thằng nhóc, khí thế đúng là ào ạt nha.”

“Là ba nói muốn con thay ba con báo thù mà.” Giang Mạc Viễn cười nhẹ, lại đi một nước cờ, rất ung dung bình tĩnh.

Ba anh ở bên cạnh không kiềm chế được, “Ăn nó, ăn nó!”

“Ai da, xem cờ im lặng mới là quân tử nha.” Ba cô lên tiếng ngăn lại.

“Hai chúng tôi được gọi là chiến binh cha con mà.” Ba anh dây dưa không thôi.

Trang Noãn Thần dựa vào Giang Mạc Viễn bật cười, hai ông ba này, tám lạng nửa cân mà, cô xem như phát hiện, đàn ông đến khi già đi sẽ giống như trẻ con, bất giác ngược nhìn sườn mặt của Giang Mạc Viễn, chẳng phải anh cũng có một mặt trẻ con à?

(1) Môn trâm là phụ kiện được gắn phía trên chính giữa cổng chính của các kiến trúc truyền thống Trung Quốc, thường bằng gỗ gắn liền với khung cửa. Hình dạng thì có hình tròn, hình sáu cạnh, nhưng thông dụng là hình lục giác.

Quyển 8 - Chương 27: Người phá vỡ bình yên

Sự thật chứng minh, ba Trang Noãn Thần lại thua dưới tay Giang Mạc Viễn, năm ván thắng hết, thắng đến ông Trang nghiêng răng nghiêng lợi, thời điểm định ‘một ván rửa hận’ thì bà Trang tuyên bố ăn cơm, cuối cùng làm vẽ mặt của ông Giang vô cùng đắc ý.

Không khí Trung Thu trên bàn ăn rất hòa hợp, ngoài cửa sổ là trăng tròn vằng vặc, dưới gió thu thổi, lá cây bạch quả bay là đà, hấp dẫn mắt người.

Bà nội rất vui vẻ, ngồi bên cạnh Trang Noãn Thần, luôn nắm tay cô.

Ông Giang rút cuộc trở lại vấn đề chính, nói chuyện một hồi thì hỏi đến chuyện của Giang Mạc Viễn, “Mạc Viễn, con có cần ba giúp đỡ không?”

Trang Noãn Thần ở bên nhìn Giang Phong và Giang Mạc Viễn, trong lòng rất muốn Giang Mạc Viễn gật đầu đồng ý, ba chồng có thể ra tay giúp đỡ vậy cô sẽ không cần lo lắng nữa, còn mẹ chồng ở một bên vẫn không đề cập đến vấn đề sự nghiệp của con trai, nghe Giang Phong hỏi vậy cũng chỉ im lặng không nói, nhưng Trang Noãn Thần nhạy cảm phát hiện mẹ chồng là đang lưu ý lắng nghe.

“Mạc Viễn, ba con cũng mở miệng rồi, có gì khó khăn thì nói với ba con đi.” Bà nội đương nhiên là yêu thương Giang Mạc Viễn, dù sao cũng là cháu đích tôn của nhà họ Giang.

Giang Mạc Viễn chỉ cười, “Cám ơn ba, nhưng con nghĩ con có thể

ứng phó được.”

“Đứa con này đúng là tự tìm chỗ khó, người một nhà cả mà có gì không mở miệng được chứ.” Bà Giang vốn là người tỉ mỉ, tuy rằng bà biết Giang Mạc Viễn rất có bản lĩnh, hiện giờ ra nông nổi này cũng không tiện nói thêm gì, nhưng Noãn Thần là con gái người ta, trên đời này làm gì có người mẹ nào không thương yêu con gái mình chứ.

Trang Noãn Thần hiểu được tâm tư của mẹ mình, Giang Mạc Viễn càng hiểu mẹ vợ, quay đầu nhìn mẹ anh cười cười, “Mẹ, mẹ yên tâm đi.” Không nói lời dư thừa, ngắn gọn càng như một lời hứa hẹn.

Có lẽ ông Giang đã sớm đoán được Giang Mạc Viễn sẽ nói vậy, im lặng một hồi thì nói, “Con đã nói vậy thì ba cũng không miễn cưỡng, nhưng Mạc Viễn con phải ghi nhớ, con không còn như xưa nữa, hiện giờ con đã là người có gia đình, làm chuyện gì hay ra một quyết định gì cũng phải chú ý đến cảm nhận của Noãn Thần.”

“Dạ con hiểu.” Giang Mạc Viễn gật đầu.

Bà Giang ở bên có chút sốt ruột, vừa định lên tiếng lại bị ông Giang ngăn lại, nâng ly lên, “Nào nào nào, con cháu có phúc của con cháu, tôi tin với năng lực của Giang Mạc Viễn, gầy dựng lại sự nghiệp không thành vấn đề, cho nên người già chúng ta cứ để cho bọn nhỏ xông pha. Hôm nay Trung Thu, tôi mời một ly, có ước gì đâu, ‘chỉ nguyện người trường cửu, ngàn dặm dưới trăng thâu’[1], cạn ly!”

“Cạn ly!” Mấy ly rượu nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Bên trong, hương rượu thơm nồng.

Ban đêm ngủ lại tứ hợp viện, ba người ông Giang, ông Trang và

Giang Mạc Viễn lại tính ‘chém giết’ nhau trên bàn cờ, thời điểm bà Trang đang trải giường chiếu thì cầu nhàu mấy câu trước mặt Trang Noãn Thần, “Ba chồng con cũng thật là, con cái gặp khó khăn còn cần hỏi sao? Trực tiếp giúp đỡ chẳng phải được rồi, đúng là, người càng có tiền thì càng làm chuyện lồi thôi.”

“Mẹ, Mạc Viễn làm việc tự có chừng mực, hơn nữa, đây là chuyện của anh ấy vốn nên để tự anh ấy giải quyết.”

“Toàn bộ tài sản của họ Giang chẳng phải sau này đều thuộc về Giang Mạc Viễn sao? Người một nhà còn chú ý nhiều vậy làm gì.”

“Tài sản họ Giang là ba chồng con cực khổ làm việc mà có, Mạc Viễn nếu là người ngồi không hưởng lộc mẹ có thể cho con lấy anh ấy sao? Chuyện của Mạc Viễn và chuyện sau này kế thừa tài sản họ Giang là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, mẹ còn nói vậy, bây giờ rất nhiều người giàu có đem tài sản quyên tặng cho hội từ thiện, cái này gọi là gì? Cái này gọi là đưa cho người ta con cá không bằng dạy người ta cách câu cá, con người là phải dựa vào đôi tay chính mình làm ra mới giỏi, không thể luôn ỷ lại vào người khác.”

“Đạo lý này mẹ cũng hiểu, chẳng phải mẹ đang lo lắng cho con sao, con ngốc.” Bà Trang thở dài.

Trang Noãn Thần bước đến ôm lấy mẹ, “Mẹ, mẹ không cần lo cho con, hiện giờ con rất hạnh phúc, thật đó.”

“Con ngốc này...”

“Bà thông gia à, đi tán gẫu nào, còn có Noãn Thần, bà nội đang tìm con đó.” Mẹ chồng dùng thứ tiếng Trung ngọng ngịu đứng ở cửa gọi.

“Đến liền.” Bà Trang đáp, còn cốc lên trán Trang Noãn Thần một cái.

Trang Noãn Thần cười hì hì, thả bà Trang đi ra khỏi phòng.

Tin giựt gân đầu tiên khi Trung Thu vừa qua không liên quan đến Giang Mạc Viễn, mà là Ben của Tiêu Duy Quốc Tế, trong một buổi chiêu đãi ký giả cuối tuần, ông ta công khai tuyên bố sẽ hợp tác với hệ thống khách sạn của Mạnh Thị, cũng công bố hai bên đã đạt thành hợp tác, tin tức này truyền ra liền khiến cho nhiều người chú ý, mà trên thị trường chứng khoán một khi bắt đầu phiên giao dịch, giá cổ phiếu của Tiêu Duy Quốc Tế đã có khởi sắc, thoát hoàn toàn khỏi trạng thái suy sút trước đây.

Mạnh Thị, chủ doanh nghiệp khách sạn, chủ tịch Mạnh Chấn Tề, ba ruột của Mạnh Khiếu.

“Lần này Tiêu Duy Quốc Tế có thể ổn định giá cổ phiếu là do Mạnh Thị giúp đỡ, mọi người đều biết, bởi vì CEO Giang Mạc Viễn của chi nhánh Bắc Kinh...” Màn hình tivi đột nhiên tắt phụt, Mạnh Khiếu ném mạnh điều khiển ti vi lên bàn.

“Còn trẻ mà tức giận nhiều vậy, nào, uống chút trà đi.” Giang Mạc Viễn ở bên pha trà, nói xong đặt ly trà đến trước mặt anh.

Mạnh Khiếu còn có tâm trạng uống trà? Đứng lên đi qua đi lại, giận dữ, “Tôi đúng là không hiểu ba tôi, đây chẳng phải là đối nghịch với anh sao? Quan hệ hai nhà Mạnh-Giang luôn rất tốt mà, ông ta làm như vậy rất không nên.”

“Trên thương trường mà, không có gì là không nên cả.” Giang Mạc Viễn nhìn anh, “Anh cãi nhau với ba anh à?”

“Tôi vừa xem tin tức liền đi tìm ông ấy, kết quả ông ấy còn mắng mỏ tôi, nói tôi không chịu làm việc đảng hoàng, suốt ngày chỉ biết ở trong bệnh viện.” Mạnh Khiếu tức đến run tay, ngồi xuống cầm lấy tách trà uống một hơi.

Giang Mạc Viễn thản nhiên cười, không nói, chỉ rót trà thêm cho anh.

“Tôi biết ba tôi nghĩ gì mà, ông ta còn để ý đến chuyện mẹ tôi tái giá, lấy một ông bác sĩ cho nên ngay cả nghề nghiệp của tôi cũng phê bình.” Mạnh Khiếu cố gắng nén giận, nghiến răng, “Còn Ben bên Tiêu Duy, là cái thứ không phải người mà? Không được, tôi phải đến nói với ba tôi không được, ông ta hợp tác với ai tôi không quan tâm, nhưng không thể là tên Ben được!”

“Quên đi, anh bình tĩnh đi.” Giang Mạc Viễn đưa tay giữ anh lại.

“Mạc Viễn, sao lại giống như chẳng phải chuyện của anh vậy?”

“Ba anh từ lâu đã có ý định hợp tác với Ben rồi.” Giang Mạc Viễn thản nhiên nói.

Mạnh Khiếu ngạc nhiên, lẩm bẩm nói, “Ý của anh là... chuyện của anh có liên quan đến ba tôi?”

“Đây là anh tự suy diễn chứ tôi không nói à.” Giang Mạc Viễn cười tỉnh rụi, “Nào đến đây, uống trà.”

Mạnh Khiếu nhìn Giang Mạc Viễn, không hiểu ra sao.

Sự hợp tác của Tiêu Duy Quốc Tế và Mạnh Thị như một chất xúc tác, sau khi tranh thủ ổn định trên thị trường chứng khoán, Tiêu Duy

bắt đầu triển khai hạng mục đất đai ‘Quốc Tế Mới’, hạng mục này là trước kia Giang Mạc Viễn đích thân giành được từ trong tay của Đức Mã, Tiêu Duy sau khi trải qua ảnh hưởng từ những tin tức tiêu cực về CEO, đã dốc toàn bộ tinh lực vào trong hạng mục này, nghe nói, Mạnh Thị cũng đóng góp một chút cổ phần vào.

Đối với sự kiện này, Giang Mạc Viễn không có phản ứng gì, ngày ngày đều sống vui vẻ, còn Trang Noãn Thần vẫn bận rộn, sự phát triển Vạn Tuyên không chịu bất cứ ảnh hưởng nào từ chuyện của Giang Mạc Viễn, thời gian này mệt cho Cao Quý, tuy anh ta không phải là người bảo sao làm vậy, nhưng đối với công việc của Trang Noãn Thần, anh vẫn tích cực phối hợp.

Đức Mã rất bình yên, Trình Thiệu Tiên cũng gọi điện đến, chỉ thăm hỏi đơn giản, cô cười trả lời tất cả đều suôn sẻ.

Thời gian này, hết thảy đều sóng yên biển lặng.

Nhưng chuyện đời thường chính là như vậy, ngoài mặt càng bình yên thì lại càng ẩn chứa nguy hiểm, chúng nó ở trong tối tăm cuộn rối rắm, tìm đúng thời cơ phá vỡ hoàn toàn sự bình yên này.

Người phá vỡ bình yên, là bà nội!

Trang Noãn Thần nhận được điện thoại là lúc cô đang họp, nghe tin tức suýt nữa nhũn ra, nhờ Ngải Niệm tiếp tục cuộc họp rồi lao ra khỏi công ty ngồi xe đến bệnh viện.

Sau trưa ánh nắng rạng rỡ chiếu xuống, thời điểm băng qua hoa viên chạy đến tòa nhà chính của bệnh viện, lá phong rơi ồ ạt, đỏ như máu, Trang Noãn Thần đánh cái rùng mình, không biết là do khoảng lớn màu đỏ trước mặt hay là do mùi thuốc sát trùng lạnh lẽo xộc vào khoang mũi.

Bên ngoài phòng cấp cứu, ba chồng đứng đó vẻ mặt lo âu, mẹ chồng ngồi trên ghế mắt đỏ hoe, còn Giang Mạc Viễn chống hai tay lên cửa sổ nhìn ra bên ngoài không biết đang nghĩ gì, nhưng từ biểu hiện có thể nhìn ra anh đang rất lo lắng. Trang Noãn Thần đến, bắt gặp ngay cảnh tượng này thì buồn bã, vội vàng chạy đến ngồi xuống cạnh mẹ chồng trước, cố gắng nén giọng đang run rẩy, “Mẹ, bà nội đang yên đang lành sao lại bị xe tông?”

Hỏi ra câu này, nước mắt mẹ chồng đã rớt xuống, nắm lấy tay của Trang Noãn Thần, run run, “Hôm nay bà nội muốn ăn đậu phụ Bắc Kinh xưa, mẹ ra ngoài mua cho bà, ai ngờ bà lại muốn ăn hạt dẻ, mẹ lại đi tìm chỗ bán hạt dẻ, hôm nay trên đường kẹt xe, bà nội thấy lâu quá mẹ vẫn chưa về nên sốt ruột, tự mình chạy ra ngoài mua hạt dẻ, ai ngờ bà vừa ra khỏi cửa...” Nói đoạn thì mẹ chồng không nói được nữa.

Trung Thu qua đi, ba mẹ chồng không vội về nước, sau khi tiễn ông bà Trang về, thời gian này hai người vẫn luôn ở tứ hợp viện với bà nội, Trang Noãn Thần vốn định hai ba ngày nữa đến thăm họ, không ngờ lại xảy ra có sự thế này.

“Đều do mẹ, mẹ lại để cho bà nội ở nhà một mình, mẹ nên đi đâu thì dẫn nội theo đó...” Bà khóc rất nhiều.

Khóe mắt Trang Noãn Thần cũng đỏ lên, tuy rằng ngoài miệng nói lời an ủi nhưng trong thâm tâm vẫn luôn bồn chồn lo lắng, đứng lên đi về phía Giang Mạc Viễn, nhìn anh mới phát hiện ra mày anh nhú chặt, bàn tay chống lên cửa sổ run nhẹ, cô đưa tay đặt lên tay anh, truyền hơi ấm cho anh, “Bác sĩ nói sao?”

“Lúc bà nội được đưa vào bệnh viện đã rất nghiêm trọng, đến giờ bác sĩ vẫn ở trong đó cấp cứu chưa đi ra, Mạnh Khiếu cũng ở bên

trong.” Tiếng Giang Mạc Viễn nghe ra rất yếu ớt.

Như là bị ai gõ mạnh vào gáy, đầu Trang Noãn Thần ong lên, trái tim lập tức nhảy lên cổ họng! Mạnh Khiếu là bác sĩ chuyên khoa ngoại thần kinh, anh ấy vẫn chưa đi ra có nghĩa là tình huống khá xấu, tim cô bắt đầu đập mạnh, ngay cả ngón tay cũng run rẩy, theo bản năng ngược lên nhìn đèn báo phía trước phòng cấp cứu, vừa mới đi vào bệnh viện đã thấy lạnh thấu xương.

Chú thích:

[1] Hai câu thơ trích trong bài thơ “Thủy điệu ca đầu – Trung thu” của Tô Đông Pha.

Quyển 8 - Chương 28: Anh và anh ấy của hiện tại

Cấp cứu diễn ra khoảng sáu tiếng đồng hồ, trong sáu tiếng này bốn người họ không ai rời đi, ngoại trừ Trang Noãn Thần xuống lầu mua nước uống cho mọi người. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cũng không thấy Mạnh Khiếu đi ra, nhiều nhất có thể thấy y tá vội vàng cầm túi máu chạy vào phòng cấp cứu, rồi sau đó cánh cửa lại khép chặt.

Giang Mạc Viễn luôn đứng tại chỗ đó, một câu cũng không nói, chỉ mấy tiếng trôi qua mà anh như tiêu tụy rất nhiều, Trang Noãn Thần nhìn thấy mà đau lòng, đi đến nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, “Bà nội nhất định sẽ không sao đâu, bà ở hiện nên nhất định sẽ gặp lành.”

Tay Giang Mạc Viễn lạnh ngắt, lạnh dọa người, thật lâu sau anh mới yếu ớt nói, “Năm đó, lúc anh đưa Mạc Thâm lên xe cấp cứu cũng từng nghĩ như vậy...”

Tim cô nhói lên, cúi đầu mới thấy áo anh dính máu, có lẽ anh đã theo bà nội đến bệnh viện, cơn đau đột nhiên lan ra. Quen anh đã lâu, cô chưa từng thấy anh sợ hãi, hôm nay, cô lại dễ dàng cảm nhận được nỗi sợ hãi của anh, người tính cũng không bằng trời tính, ví dụ như Giang Mạc Viễn. Lại nắm chặt tay anh, nhưng sức của cô có hạn, rất nhanh, chút ấm áp còn sót lại trong lòng bàn tay cũng bị lây nhiễm lạnh lẽo của anh.

Ba chồng đi qua đi lại, mẹ chồng thì ngồi đó cầu nguyện, khóe mắt còn ướm lệ, hai mắt bà sưng lên do khóc quá nhiều.

Cứ như vậy lại mấy tiếng đồng hồ trôi qua, khi hoàng hôn buông xuống, đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt.

Lúc mấy bác sĩ đi ra, cả bốn người gần như chạy ào đến.

“Sao rồi?” Giang Mạc Viễn lên tiếng trước, trực tiếp hỏi Mạnh Khiếu.

Mạnh Khiếu tháo khẩu trang xuống, vẻ mặt mệt mỏi, ánh mắt cam chịu, “Bà nội bị thương rất nghiêm trọng, chưa kể đến dập nội tạng, phần đầu cũng bị thương nặng, tuy rằng trước mắt tình hình đã khống chế ổn rồi, nhưng bất cứ lúc nào cũng sẽ có nguy hiểm tính mạng, y tá đã đưa bà nội đến phòng hồi sức tích cực rồi, chúng tôi phải thường xuyên quan sát tình hình, tóm lại chính là tình hình... không mấy khả quan.”

Các bác sĩ khác cũng liên tục lắc đầu.

Cơ thể Giang Mạc Viễn run lên, loạng choạng lùi về sau, Trang Noãn Thần thấy thế vội vàng đỡ anh.

Sắc mặt ba chồng tái nhợt, mẹ chồng chỉ khóc, túm lấy Mạnh Khiếu, “Cháu nhất định phải khiến bà nội bình an vô sự, bác xin cháu...”

“Bác gái, ngoại trừ cháu, mấy vị khác đều là chuyên gia giỏi của khoa ngoại, khoa tim mạch, khoa thẩm mỹ, bác yên tâm, mọi người sẽ dốc hết toàn lực để cứu bà nội.” Vẻ mặt Mạnh Khiếu cũng không đành lòng.

Ông Giang khó khăn đè nén thương đau, hỏi, “Vậy theo kinh nghiệm của cháu, bà nội cần bao lâu mới có thể vượt qua giai đoạn nguy hiểm?”

“Bà nội bị chấn thương nghiêm trọng, hơn nữa tuổi tác đã cao, chức năng sinh lý và khả năng phục hồi không sánh được với người trẻ tuổi, nếu vết thương bị viêm, bất cứ lúc nào bà cũng sẽ rơi vào trạng thái nguy hiểm, mỗi lần tiến hành cấp cứu cho bà mà nói đều là một hồi thử thách sinh tử.”

“Mạnh Khiếu...” Giang Mạc Viễn nghe mà ray rứt, bước đến đặt hai tay lên vai Mạnh Khiếu, hình như chỉ có vậy anh mới có thể đứng vững được, nhìn Mạnh Khiếu, “Xin anh, nhất định phải cứu sống nội.”

Mạnh Khiếu sao không hiểu tâm trạng anh được, gật mạnh đầu, “Anh yên tâm, chỉ cần có một tia hy vọng thì chúng tôi cũng sẽ không buông tha.”

Hành lang bệnh viện, tràn đầy áp lực của mọi người...

Bà nội nhập viện, làm cả gia đình đều lo lắng, những ngày tiếp theo Giang Mạc Viễn hầu như ngày nào cũng ở lại bệnh viện, về nhà cũng chỉ tắm rửa thay quần áo, ba mẹ chồng cũng luân phiên chăm sóc, chỉ cần cô không tăng ca thì sau khi đi làm về cũng sẽ đến bệnh viện.

Thời gian này, bà nội vẫn hôn mê, trước sau đã trải qua mấy lần cấp cứu, mỗi lần đều là bác sĩ cứu bà ra khỏi quỷ môn quan, Trang Noãn Thần đều như bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, nhìn thấy toàn thân bà nội cắm đầy ống, tim cũng thất lại theo. Ba mẹ chồng tiều tụy thấy rõ, may mà còn có Giang Mạc Viễn ở bên chăm sóc phụ giúp, Trang Noãn Thần gần như đêm nào cũng khó ngủ, đôi khi mệt quá thiếp đi cũng sẽ mơ thấy tình cảnh của nội, thời điểm giật mình tỉnh giấc, nhin không được cầm lấy sứ giả duyên phận ôm vào lòng, mắt nhắm lẹ.

Tên tài xế gây tai nạn rồi bỏ chạy nhanh chóng bị cảnh sát tóm, là say rượu, Giang Mạc Viễn tìm luật sư toàn quyền xử lý chuyện này, sau đó cảnh sát lại điều tra ra thân phận tên tài xế, là con ông cháu cha, điển hình ăn chơi trác táng, ông Giang vừa nghe liền nổi giận, hận đến nghiến răng, ắt phải truy cứu chuyện này tới cùng. Rồi sau đó, người nhà của tên lái xe gây tai nạn tìm đến Giang Mạc Viễn hy vọng có thể hòa giải êm thấm, Giang Mạc Viễn từ chối thẳng, Trang Noãn Thần nhìn ra được anh đang rất kiềm chế, nếu không đã sớm đánh người rồi.

Ông bà Trang cũng nhanh chóng biết được tin tức này, lại vội vàng chạy đến Bắc Kinh, Giang Mạc Viễn sắp xếp cho ba mẹ vợ ở tứ hợp viện, hai người đã lớn tuổi nên không thể giúp đỡ chăm sóc bà nội, nhưng ngày ngày cũng có thể giúp đưa cơm đến bệnh viện.

“Haizzz, thế sự vô thường, bà nội lúc ăn Trung Thu vẫn còn vui vẻ, vậy mà chớp mắt...” Nấu xong canh, bà Trang thở dài.

Trang Noãn Thần không lên tiếng, đưa bình giữ nhiệt đến, sống mũi cay cay, mắt phấm hồng.

“Đúng là tai nghe mắt không thấy thì không nên tin thật, bà nội nằm viện, mẹ chồng con thương tâm hơn bất cứ ai, hai ngày này mẹ thấy bà ấy khóc nhiều đến nỗi mắt không hết sưng, bên ngoài đều nói quan hệ mẹ chồng nàng dâu của họ không tốt, mẹ là thấy rất rõ, hai người đó không phải quan hệ không tốt, mà là rất tốt.” Bà Trang nói xong, giọng cũng nghẹn ngào.

Trang Noãn Thần thở dài, sụt sịt.

“Sau này con phải đối xử tốt với mẹ chồng con, đối xử với mẹ chồng phải y như đối với mẹ ruột biết chưa? Mẹ biết mà, mẹ chồng con là típ người khẩu xà tâm phật, người bà ấy không xấu, còn có, thời gian

này Giang Mạc Viễn rất khổ sở, con có đau lòng cũng phải cố gắng đè nén, an ủi chồng con, để nó có thêm sức mạnh, đừng để nó phải đến an ủi ngược lại con nữa. Người một nhà có chuyện gì đều phải đỡ đần nhau, nếu con đau lòng khổ sở thì cứ khóc với ba mẹ, đừng để Mạc Viễn thấy mà thương tâm hơn.”

“Dạ con biết rồi mẹ.” Cô nuốt nước mắt vào trong lòng.

Cao Quý nhanh chóng thông qua mục đích hoạt động từ thiện của Vạn Tuyên, Trang Noãn Thần dự định nhắm vào thành phần mẹ góa con côi, vốn cô đã nghĩ nên nhắm vào giáo dục, các khu mái ấm xa xôi quả thực rất cần giúp đỡ, nhưng sau khi nội nằm viện, cô liền sửa lại chủ kiến.

Đô thị xô bồ, người trẻ vì tương lai không ngừng dốc sức làm việc, mỗi ngày đều bận rộn như con quay, áp lực cạnh tranh, áp lực xã hội, áp lực sức mạnh tuổi trẻ mang đến, đủ mọi áp lực làm con người không thể bận tâm đến nhiều chuyện. Họ đều đã quên, trong nhà còn có cha mẹ mỗi ngày đều đợi điện thoại gọi về, cũng đã quên cha mẹ già cần chăm sóc và bảo vệ, thỉnh thoảng dù có gọi điện về, cha mẹ cũng chỉ cười bảo bình an, đương nhiên con cái không biết cha mẹ bình an là thật hay đã lâm bệnh rồi.

Hiện giờ nội nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, bất cứ lúc nào cũng có thể đi theo tử thần, Trang Noãn Thần rất hối hận, nếu có thể giành thời gian để quan tâm bà nội nhiều hơn, có phải hiện giờ đã không thấy hối hận như vậy? Cô nhớ đến lúc mình thống khổ nhất, là bà nội đã an ủi cô, thậm chí bà còn sợ cô ngại, còn cố ý che giấu thân phận...

Cho nên, cô càng quý trọng mỗi phút mỗi giây được ở bên ba mẹ cô,

ba mẹ chồng, bởi vì cô thật sự rất sợ nỗi thống khổ khi ‘con cái muốn nuôi mà ba mẹ không đợi được’.

Cũng là có ý tưởng này, cô mới khuyên Cao Quý phải chú trọng làm từ thiện cho thành phần mẹ góa con côi.

Phương án là do Ngải Niệm đích thân làm, Trang Noãn Thần chỉ thêm chút tiêu điểm, bởi vì ngày nào cô cũng phải đến bệnh viện thăm bà nội, cho nên Ngải Niệm đương nhiên sẽ tự mình chấp hành công việc mà không chút do dự.

Ý thu càng nồng.

Hôm nay khi ra khỏi Vạn Tuyên, Trang Noãn Thần bất giác rung mình, mùa thu năm nay hình như đặc biệt ngắn.

Đang chuẩn bị lái xe đến bệnh viện, một chiếc xe đỗ trước mặt cô, cô nhìn vào sắc mặt lập tức thay đổi, xoay gót chân quay đầu bỏ đi, cửa xe nhanh chóng mở ra, tiếp đó có tiếng đàn ông gọi cô...

“Noãn Thần...”

Trang Noãn Thần không dừng bước, tiếp tục đi về phía trước, chỉ là đi chưa được mấy bước, cánh tay đã bị tóm lại, “Noãn Thần!”

Từng mảng nắng chiều bị bóng lưng anh che khuất, cô ngược lên nhìn anh, lạnh lùng, “Tổng biên tập Cố, có việc gì sao?”

Cố Mặc nhìn ra tia lạnh lẽo ở đáy mắt cô, thở dài, “Có thời gian không, chúng ta nói chuyện đi.”

“Không có thời gian.” Giọng cô khôi phục bình tĩnh, “Với năng lực sẵn tin bí mật của người nào đó, hẳn phải biết bà nội của Mặc Viễn

đã bị tai nạn nằm viện, tôi còn phải đến bệnh viện.”

“Anh biết chuyện này.”

“Cho nên anh tìm tôi nói chính là chuyện này?” Nụ cười của Trang Noãn Thần trở nên lãnh đạm, “Hay là anh định lấy tin tức này để Mạc Viễn phải chịu thêm một đòn nghiêm trọng? Cố Mặc, anh hẳn rất rõ tin tức này không thể cấu thành tổn thương với Mạc Viễn mà, ngược lại sẽ càng có nhiều người biết lý lịch gia thế của anh ấy, như vậy thì anh không được như ý rồi.”

“Anh muốn nói với em không phải chuyện này.” Cố Mặc kiên nhẫn, giữ chặt cô, “Hôm nay anh phải nói chuyện rõ ràng với em.”

“Muốn nói thì nói ngay đây đi, tôi không có nhiều thời gian lắm.”

“Noãn Thần, em có thể đừng lạnh nhạt với anh như vậy được không?” Cố Mặc nổi nóng.

“Vậy anh muốn tôi đối đãi với anh thế nào?” Cô nhún mày, cao giọng, “Sau khi anh đã lợi dụng dư luận hủy hoại tất cả của Mạc Viễn? Sau khi anh đã đưa ra cái điều kiện đó với Mạc Viễn? Cố Mặc, anh được như ý nguyện rồi, chính như anh nói, anh rất muốn nhìn thấy hai người đổi vai cho nhau sẽ như thế nào, bây giờ chẳng phải anh đã thấy được rồi sao? Anh của hiện tại giống hệt như Mạc Viễn của quá khứ làm cho người ta phải cùng đường, Mạc Viễn của hiện tại đã trắng tay hết anh năm đó rồi, chẳng qua tiếc là, anh ấy không có nỗi điên giống anh, anh thất vọng lắm đúng không?”

“Anh muốn em trở về bên anh thì có gì sai?” Cố Mặc đột nhiên cao giọng, bất mãn việc cô luôn miệng gọi Mạc Viễn Mạc Viễn, đưa tay nắm lấy vai cô, “Trang Noãn Thần, Giang Mạc Viễn hiện giờ đã là tên bần cùng, hẳn còn có gì nữa? Hẳn còn giả bộ gì nữa? Chẳng qua

còn sót lại chút tôn nghiêm sẽ diện mạo huyền diệu khổ vào thân
thôi, em còn mê hắc cái gì? Sao không thể theo anh, bên anh chứ?
Không lẽ em không biết anh luôn chờ em sao! Luôn chờ em có thể
chủ động đến tìm anh!”

Quyển 8 - Chương 29: Quá mệt mỏi

Đính chính: Xin lỗi các bạn, mấy chương trước mình dịch nhầm chức vụ của Cố Mặc, anh ấy là chủ biên thôi, là người chủ trì công tác biên soạn một công trình tập thể, chân thành cáo lỗi.

Giọng anh rất cấp bách, mắt đau đớn, cô không phải không nhìn ra, nhưng tim cô càng đau hơn.

“Anh chờ tôi chủ động đến tìm anh, vì cái gì?” Cô nhìn anh như nhìn người xa lạ, “Cố Mặc, anh hãy đặt tay lên ngực tự hỏi một chút về hành vi của mình đi, là thật sự yêu tôi hay chỉ vì để xả bức tức trong lòng?”

Cố Mặc cắn môi, hơi hí mắt nhìn cô, “Em nghĩ anh như vậy?”

“Hôm đó anh nói ra những lời kia, làm ra những hành vi ấy, thì anh còn muốn tôi phải nghĩ anh như thế nào?” Tim Trang Noãn Thần theo lời nói mà đau âm ỉ, “Nói thật, khi xưa Giang Mặc Viễn nói với tôi những lời y như vậy, tôi cũng chưa từng thấy đau lòng như bây giờ, hành vi của anh vượt xa hơn cả Giang Mặc Viễn, xa đến nỗi làm tôi tuyệt vọng. Anh là người mà tôi từng yêu, cho dù không làm tình nhân được thì tôi vẫn xem anh như người thân thiết nhất của mình, còn anh, lại đành lòng xé nát mối liên hệ còn sót lại đó.”

“Noãn Thần, em nghe anh giải thích đi.” Dưới tình thế cấp bách, Cố Mặc níu chặt cô lại.

Cô không vùng ra, ngược lại bình tĩnh nhìn anh, “Anh còn muốn giải

thích gì?”

“Anh...” Cố Mặc hé miệng thở hổn hển, lại không nói nên lời.

Mắt cô dần dần lạnh lẽo, “Cho dù tôi có chủ động đến tìm anh cũng chỉ nói một câu với anh thôi, chính là cho dù tương lai sau này thành ra thế nào đi chăng nữa, thì tôi cũng sẽ không rời xa anh ấy.”

“Trang Noãn Thần, tại sao em không công bằng chút nào vậy? Tại sao?”

“Cố Mặc, anh phải hiểu rõ ràng, lúc trước là anh đã đẩy tôi rời xa anh!” Cô đột nhiên cao giọng.

Lời nói của Trang Noãn Thần như cái búa nện thẳng xuống đầu anh, lắc đầu nhìn cô, thì thào, “Không, anh không đẩy em đi, anh biết em muốn nói gì, nhưng em đừng quên, cái đêm anh ở cùng Hứa Mộ Giai, em cũng đã ở trên giường mây mưa với Giang Mặc Viễn!”

Lời nói thô bạo như dao nhỏ cứa qua tim, người đau đâu chỉ có mỗi Trang Noãn Thần?

Cô nghe vậy cũng không nổi giận, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, “Tôi thừa nhận, lúc anh phản bội tôi thì tôi cũng đang phản bội anh. Nhưng Cố Mặc à, anh vĩnh viễn không phát hiện ra nguyên nhân đích thực của vấn đề, chính là giai đoạn anh khó khăn nhất tôi không hề muốn rời khỏi anh, là anh, là anh hết lần này đến lần khác nổi điên lên, tổn thương tôi một lần rồi lại một lần. Thời gian đó gần như ngày nào tôi cũng khóc vì anh, khi tính khí anh không tốt thì tôi liền chịu đựng, nhưng cuối cùng anh lại đổ hết trách lỗi lầm lên đầu tôi, anh cảm thấy nếu không phải vì tôi thì sẽ không quay về Bắc Kinh, lại càng không bị người ta khống chế. Tuy rằng chỉ là lời nói trong cơn nóng giận, nhưng tôi biết anh nói thật lòng. Thời điểm đó, không phải Giang Mặc

Viễn vì tôi mà bức anh cùng đường, là anh từng bước đẩy tôi ra xa. Cố Mặc, tôi không để ý khi anh đem tôi ra làm chỗ trú giận, nhưng ít ra anh cũng phải biết, cho dù tôi là chỗ trú giận cũng có cái giá của chỗ trú giận.”

Toàn bộ cơ thể của Cố Mặc, kể cả lồng ngực cũng phập phồng lên xuống.

“Vẫn là câu nói đó, tôi hy vọng anh luôn được hạnh phúc, quá khứ đã là quá khứ, tôi không muốn tự nhiên phải thống hận một người, cho nên Cố Mặc, xin anh đừng ép tôi phải hận anh.” Trang Noãn Thần nhìn qua có chút mệt mỏi, nói xong câu này liền quay lưng đi, đầu không ngoảnh lại.

Cố Mặc đứng đó, nhìn theo bóng lưng ngày càng xa của cô, khóe mắt đột nhiên đỏ lên...

Lần này, là cô chủ động bỏ đi.

Anh biết, cô đã thật sự rời khỏi thế giới của anh rồi...

Hơn tám giờ tối, Trang Noãn Thần đang chuẩn bị mang quần áo đến cho Giang Mặc Viễn thay thì chuông cửa vang lên, vừa đi đến là Giang Mặc Viễn về nhà, vội hỏi, “Nội sao rồi anh?”

“Lúc sáng có tỉnh lại một chút.” Giang Mặc Viễn thay giày rồi đi vào trong, buông tẩm thân mệt mỏi xuống sofa.

Trang Noãn Thần vừa nghe thì mắt sáng ngời, “Nội tỉnh à?”

Giang Mặc Viễn xoa huyệt thái dương rồi từ từ nhắm hai mắt lại, gật

đầu, “Tĩnh lại thì nói chuyện một chút, đến tối lại hôn mê.”

“Sao lại vậy...” Lòng cô lần nữa chìm xuống tận đáy, hoặc như có tảng đá lớn đè nặng đến ngạt thở.

“Mạnh Khiếu nói thần kinh não bị tổn thương nghiêm trọng, chỗ dập nội tạng cũng khó lành do tuổi tác đã cao, hôn mê liên tục cũng sẽ xảy ra.”

“Nội nói gì với anh?” Cô ngồi xuống cạnh anh, nhìn về mặt mỗi một của anh cũng đau lòng không thôi.

Giang Mạc Viễn mở mắt ra, con ngươi vốn đen nhánh giờ này trở nên trống rỗng, đáy mắt nhanh chóng lướt qua bi ai to lớn, tiếng nói khàn khàn, “Nội nói, nội có quyền được chết.”

“Cái gì?” Cô kinh hãi.

“Nội nói người nội chỗ nào cũng đau, cũng biết bản thân không qua nổi ải này...” Nói đến đây, anh có chút nghẹn ngào.

Trang Noãn Thần chưa từng nhìn thấy một Giang Mạc Viễn như vậy, lòng cô chùn xuống, cố gắng đè nén cảm giác sợ hãi này, nhịn không được đưa tay xoa mặt anh, ánh mắt kiên định, “Chỉ cần có một tia hy vọng, chúng ta cũng sẽ không bỏ cuộc, đúng không? Nội nhất định sẽ khỏe lại, nhất định.”

Giang Mạc Viễn cầm lấy tay cô, gật đầu.

“Ba mẹ đều ở bệnh viện à anh?”

Anh gật đầu.

“Vậy giờ để em đến bệnh viện thay cho ba mẹ...”

“Noãn Noãn.” Giang Mạc Viễn giữ chặt cô lại, “Anh về tắm rửa thay quần áo, lát nữa sẽ lại đi bệnh viện.”

Trang Noãn Thần suy tư, “Quần áo sạch em vừa soạn xong, định mang đến cho anh. Như vậy đi, anh tắm trước đã, em thu dọn vài món đồ rồi chúng ta cùng đến bệnh viện.”

Giang Mạc Viễn có lẽ do mệt mỏi, anh gật đầu, nhìn cô chân thành nói, “Vất vả cho em rồi.”

Cô muốn cười lại không cười nổi, thứ còn sót lại chỉ là thương cho anh.

Đợi sau khi Trang Noãn Thần thu dọn mọi thứ xong thì đã là hai mươi phút sau, khi đi ngang qua phòng tắm, bên trong thật yên lặng. Xem đồng hồ, cô lại đợi hơn mười phút nữa.

Giang Mạc Viễn vẫn không đi ra.

Cô hơi lo, vội vàng gõ cửa, “Mạc Viễn?”

Bên trong không có tiếng đáp lại, chỉ mơ hồ có tiếng nước chảy.

Trang Noãn Thần do dự một chút, sau hai mươi mấy giây liền đẩy cửa đi vào.

Phòng tắm hơi nước dày đặc, đi ngang qua bồn rửa mặt, tiếng nước chảy càng rõ hơn, đến gần vừa thấy, cô liền ngẩn người.

Giang Mạc Viễn dựa vào trong bồn tắm lớn, nước ấm còn đang chảy ào ào, anh, nằm trong nước mà ngủ. Làn nước nhuộm thứ ánh sáng màu men sứ, hắt lên bốn mặt tường và trần nhà, còn có chút vẩn nước lấp lánh trên gương mặt anh, nhẹ nhàng miêu tả mắt anh.

Trang Noãn Thần không nỡ đánh thức anh, nhẹ nhàng bước đến ngồi xuống, nhìn anh, ngực lại cuồn cuộn đau. Cho dù ngủ, mắt anh đã khép chặt, nhưng có thể tưởng tượng ra được, ở trong mơ anh cũng rất khổ.

Với tay tắt nước.

Khi dòng nước xanh biến mất, Giang Mạc Viễn lại giật mình tỉnh giấc, khoảnh khắc mở mắt ra, tròng mắt như vương một lớp sương mù.

“Đánh thức anh à?” Thấy anh thức, Trang Noãn Thần áy náy.

Lúc này anh mới ý thức được mình ngủ quên, đưa tay vốc nước lên đầu, bọt nước ướt áy dọc theo gương mặt cương nghị chảy xuống, dừng trên vòm ngực dày rộng, cùng nước trong bồn tắm dung hòa vào nhau.

“Mạc Viễn, đêm nay anh ở nhà ngủ một giấc thật ngon đi, để em thay ba mẹ được rồi.” Cô thật sự sợ sức khỏe của anh không chịu nổi, ngay cả tắm cũng có thể ngủ được, có thể thấy anh rất lao tâm lao lực.

“Không sao mà, ngày mai em còn phải đi làm, lát nữa đến bệnh viện thăm bà nội một chút rồi theo ba mẹ về nhà đi.” Vốc nước rửa mặt, Giang Mạc Viễn tỉnh táo không ít.

Anh có sự kiên trì của anh, cô cũng hiểu không thể khuyên bảo được, đành gật đầu, lấy bông tắm qua nhẹ nhàng kỳ cọ giúp anh.

Điện thoại reo.

Ngón tay Giang Mạc Viễn khẽ run, Trang Noãn Thần cũng căng thẳng theo, vội vàng cầm lấy điện thoại ở bên cạnh, đối phương nói vài câu, đợi sau khi cúp máy, mặt cô tái đi, “Mạc Viễn, bà nội, tình hình của nội chuyển biến xấu rồi, lại vừa được đưa vào phòng cấp cứu.”

Giang Mạc Viễn vội vàng rửa sạch bột sữa tắm trên người, “Mau đến bệnh viện.”

Túc trực đến rạng sáng, lúc này bà nội mới lần nữa tạm thời thoát khỏi kỳ nguy hiểm, khi y tá lại đẩy nội trở vào phòng chăm sóc đặc biệt, bà hồi phục được chút ý thức, nhìn thấy người trong phòng, môi mấp máy chỉ vào mặt nạ dưỡng khí.

Bà Giang nhanh mắt, chạy đến cúi xuống tháo mặt nạ thở ra, kề sát tai xuống.

Tiếng bà nội rất yếu, gần như tiếng không khí.

Bà Giang nghe được rõ ràng, sau khi nội nói xong, nước mắt lại chảy ra, lần nữa đeo mặt nạ thở vào cho bà nội, bà liều mạng lắc đầu, “Mẹ ơi, chúng con nhất định không để mẹ có chuyện gì đâu, con không đồng ý! Tuyệt đối sẽ không đồng ý ‘chết không đau’ gì đó đâu!”

Trang Noãn Thần kinh hoàng.

Sắc mặt ông Giang cũng rất khó coi, Giang Mạc Viễn ra sức nắm chặt tay, trái cổ lên xuống, lồng ngực nhấp nhô.

Lòng cô, đau như dao cắt.

Hoa Báo, trên dưới bận rộn, điện thoại reo liên tục.

Cố Mặc bước vào tòa soạn liền đi về phía phòng tổng biên tập, trên đường đều có phóng viên, biên tập không ngừng chào hỏi anh, anh luôn không đáp trả, mặt lạnh lùng vô cùng đáng sợ. Đi đến trước cửa văn phòng tổng biên, thậm chí cửa cũng chưa gõ, trực tiếp đi vào.

Tổng biên tập đang nói điện thoại, thấy Cố Mặc bước thẳng vào liền giật mình kinh ngạc, nhưng mắt ông nhanh chóng bình tĩnh lại, quay chỗ khác nói tiếp vài câu rồi mới cúp máy.

Chỉ một thoáng, sắc mặt ông chuyển thành nghiêm túc.

Cố Mặc không đợi ông liên tiếng đã chủ động tiến tới, hai tay chống xuống bàn quan sát ông, gần giọng, “Chuyên đề có liên quan đến Giang Mạc Viễn, tại sao lại phát hành khi không có tôi?”

Tổng biên tập đã bất mãn với hành vi tự ý vào phòng của anh, nghe xong câu hỏi liền không vui, “Nếu anh đã làm chuyên đề của Giang Mạc Viễn, chẳng phải vì muốn phát hành nó sao?”

“Hai hôm trước tôi đi công tác đã nói rõ, chuyên đề này phải đợi tôi về mới được phát hành!” Giang Mạc Viễn giận tím mặt, hai ngày trước khi nói chuyện xong với Giang Mạc Viễn và Trang Noãn Thần thì anh đi công tác, bởi vì nơi anh đi sẵn tin có hơi hẻo lánh, sau khi quay về mới phát hiện dư luận ồn ào về Giang Mạc Viễn, thực sự hôm nay anh đến tìm Trang Noãn Thần chính là để giải thích chuyện này, nhưng lời nói tới miệng lại không biết phải diễn giải thế nào, còn nữa, sợ là dù có nói thì cô cũng không tin.

Quyển 8 - Chương 30: Thứ cho nội đã ích kỷ

Tổng biên nhăn nhó mặt mày, gõ cốc cốc xuống bàn, “Cậu là ngày đầu tiên làm truyền thông sao? Không biết cái gì gọi là thời gian hiệu lực của tin tức? Chờ cậu về phát hành? Chờ cậu về thì hoa cúc thức ăn đều nguội lạnh cả rồi! Cậu về muộn phát hành trễ một ngày, có thể sẽ bị toà soạn báo khác cướp mất! Cố Mặc, cậu là người làm việc dứt khoát, chuyên đề nằm trong máy tính cậu nhiều ngày rồi mà không cho tôi biết, chờ cậu phát hành? Cậu có thể hay không thể phát hành là hai việc hoàn toàn khác nhau đó!”

“Chuyên đề, là ông lục lợi được trong máy tính tôi?” Ánh mắt Cố Mặc chuyển lạnh, máy tính của anh có đặt mật khẩu.

“Muốn biết mật khẩu của anh cũng không khó mà, may mà có người nói cho tôi biết, nếu không tôi cũng không biết cậu đã làm một chuyên đề mang tính công phá mạnh mẽ đến vậy, Cố Mặc à Cố Mặc, làm tin tức đôi khi không thể mềm lòng như phụ nữ được, không thể đợi, cậu chậm một bước liền mất quyền đưa tin, Hoa Báo là nhà truyền thông có địa vị thế nào không phải cậu không biết, cậu giấu chuyên đề, cũng giống như giấu điểm quyền cảm ơn của đại chúng!” Tổng biên tập biết suy nghĩ của anh, hùng hồn nói.

Cố Mặc đột nhiên siết chặt nắm tay, trong mắt ánh lên một tia sáng tỏ.

“Cố Mặc à, cậu là người có năng khiếu bẩm sinh để làm tin tức, sự kiện của Tiêu Duy lần này và chuyên đề về Giang Mạc Viễn cậu làm rất hợp tình hợp lý hợp thời, phản hồi vang dội mạnh mẽ, nói thật,

nếu cậu làm tốt, không bao lâu nữa có thể ngồi vào vị trí của tôi rồi.” Giọng tổng biên thoáng dịu hơn.

Hơi thở Cố Mặc càng thêm dồn dập, môi gần như mím thành một đường, cuối cùng im lặng quay đầu ra khỏi phòng.

“Ai da, Cố Mặc...”

Gió thu xào xạc.

Một chiếc lá bay lạc xuống giữa ô, nhẹ nhàng đáp trên bàn kính, trên bàn, cà phê nguội lạnh.

“Chuyên đề có liên quan đến Giang Mạc Viễn, là cô đưa cho tổng biên.” Cà phê trên bàn của Cố Mặc không vơi được chút nào, thái độ thật lạnh lùng nhìn Hứa Mộ Giai ở đối diện, âm điệu không mang nghi ngờ, là khẳng định một trăm phần trăm.

Hứa Mộ Giai hít sâu vào, cầm ly cà phê lên uống vài hớp rồi nhíu mày, có lẽ cà phê nguội ngắt khó uống, cộng với, thu này rất lạnh.

“Phải.” Câu trả lời vào lúc này, không có chút sợ sệt.

“Tại sao?” Ánh mắt anh lạnh lẽo như băng tuyết tháng chạp. Chuyên đề liên quan đến Giang Mạc Viễn vẫn luôn nằm trong máy tính ở thư phòng của anh, chỉ có một người biết mật khẩu, chính là Hứa Mộ Giai. Từ sau khi ly hôn anh nhất thời chưa nghĩ đến phải đổi mật khẩu, cũng chỉ có một người vào được nhà anh, người này cũng là Hứa Mộ Giai, sau khi ly hôn, cô vẫn không trả lại chìa khoá cho anh.

Bởi vì bận rộn công việc, anh không có thời gian tìm người thay

khoá, không ngờ cô lại nhân lúc anh đi công tác, tạo ra cho anh một sai lầm to lớn không thể cứu vãn!

Hứa Mộ Giai nhìn Cố Mặc, gằn giọng, “Rất đơn giản, tôi muốn khiến anh và Trang Noãn Thần trở nên không thể cứu vãn.” Chờm người đến, cô cười, “Tôi muốn cô ta hoàn toàn tuyệt vọng với anh! Cố Mặc, thứ mà tôi muốn, cô ta đừng hòng mơ tưởng đến!”

Cố Mặc nghe vậy không hề phẫn nộ, ngược lại tâm như tro tàn, chết lặng tê liệt, nhìn cô chừng hai phút sau mới lên tiếng, ung dung, “Hứa Mộ Giai cô thành công rồi, quả thực Noãn Thần đối với tôi đã tuyệt vọng.”

Hứa Mộ Giai nhìn anh chăm chú.

“Thế nhưng, cô cũng rất thành công làm tôi chán ghét cô đến cùng cực, à, không thể dùng từ chán ghét, bởi vì tôi không hề muốn gặp lại cô, cả đời này cũng không muốn!” Trong lời anh nói mang sự lạnh lẽo làm lòng người run rẩy.

“Cố Mặc, tôi làm như vậy chỉ hy vọng anh có thể hiểu, Trang Noãn Thần cô ta không bao giờ có thể thuộc về anh nữa, tôi ân hận thật, tôi đã làm ra rất nhiều chuyện, vì tôi yêu anh, vì muốn ở bên anh mà thôi.”

“Vẫn nên thu hồi tình yêu của cô đi, tôi không nhận nổi đâu.” Cố Mặc đứng dậy, vẻ mặt hờ hững, “Tôi nghĩ chúng ta không còn cơ hội nào để phải gặp nhau nữa, cô cũng không cần phải mưu tính gì với tôi nữa.”

“Anh muốn đi đâu?” Hứa Mộ Giai cả kinh, vội vàng đứng lên.

“Khiến cô bận tâm rồi, nếu cô không làm ồn lên như thế, tôi cũng sẽ

không quyết tâm ra nước ngoài cư trú làm tin tức thời sự, tóm lại, là tôi nợ cô cũng được, hay cô nợ tôi cũng được, tôi mệt mỏi lắm rồi, không muốn phải nghĩ đi nghĩ lại nữa, Hứa Mộ Giai, hợp rồi tan thôi mà.” Cố Mặc nói xong xoay người đi khỏi, lên xe.

“Cố Mặc...” Hồi lâu Hứa Mộ Giai mới hồi phục tinh thần, thời điểm đuổi theo anh chỉ còn lại một làn khói mỏng...

Ánh nắng ban mai, từ song cửa cuối hàng lang bệnh viện tiến vào, hành lang trở nên sáng bóng.

Phòng chăm sóc đặc biệt, Giang Mạc Viễn ghé vào mép giường, hai mắt nhắm chặt.

Trên giường, bà nội bất ngờ mở mắt, khi ánh mắt lạc vào bên cạnh, khoé môi khó khăn nở nụ cười, chậm rãi đưa tay đặt lên đỉnh đầu Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn mơ mơ màng màng bỗng giật mình tỉnh giấc, thấy bà nội nhìn mình thì vui mừng, vội ngồi thẳng lên, tiếng nói có hơi run run, “Nội, nội tỉnh rồi.”

Bà nội nhẹ nhàng gật đầu, đưa tay lên chậm rãi tháo mặt nạ dưỡng khí ra, yếu ớt nói, “Mạc Viễn à, nội nằm thực sự rất mệt... Giúp nội nâng giường lên cao một chút...”

“Nội ơi, con gọi bác sĩ trước...”

“Hôm nay nội cảm thấy rất khỏe, có vài câu muốn nói với con... đợi nội nói xong rồi thì con hãy đi tìm bác sĩ.”

Giang Mạc Viễn đành phải nâng đầu giường lên cao một chút.

“Ở góc độ này xem ra cháu của nội rất đẹp...” Bà nội cười, ánh mắt hiền từ.

Giang Mạc Viễn cầm chặt lấy tay bà.

“Bên ngoài nắng tốt đúng không? Giống như lâu lắm rồi nội không thấy ánh mặt trời.”

“Nội à, đợi nội hết bệnh rồi, con sẽ đẩy nội ra ngoài tắm nắng liền.”
Giang Mạc Viễn nghẹn ngào.

“Kéo màn ra đi để nội xem một chút...”

“Nội à...”

“Ngoan đi...” Bà nội vỗ nhẹ lên tay anh.

Giang Mạc Viễn lát sau mới gạt đầu, đứng lên kéo một góc rèm cửa ra, có ánh nắng chui vào phòng, xua đi tĩnh lặng và bóng tối. Trên tấm thảm màu trắng hiện lên từng vòng sáng, mộng ảo không thật.

“Lá đều rụng xuống... Mùa thu đó mà, là mùa của ly biệt.” Nội nhìn ra cửa sổ, có lá cây bạch quả màu vàng kim, cũng có lá phong đỏ tươi, cơn gió thổi qua, mấy chiếc lá còn sót lại liền bay đi mất.

“Ai nói chứ, mùa thu cũng là mùa của thu hoạch mà.” Giang Mạc Viễn đến gần, nhẹ giọng nói.

Bà nội nhìn anh cười nhẹ, cố gắng đưa tay, Giang Mạc Viễn thấy thế vội vàng đến gần thêm chút nữa, lúc này nội mới có thể chạm vào mặt anh.

“Trưởng thành rồi, cháu của nội thực sự trưởng thành rồi, bây giờ, nội vẫn luôn nhớ đến bộ dạng lúc con mới chào đời... Giống ba con y đúc.” Nội thở yếu, giọng nói tràn ngập thỏa mãn và kiêu hãnh.

“Cho nên nội vì con mà hãy kiên cường hơn nữa, khoẻ lại thật nhanh được không nội?” Cổ họng Giang Mạc Viễn như bị thít lại, trong lòng có một loại dự cảm mơ hồ.

Nội khẽ lắc đầu, tạm dừng một chút mới lại chậm rãi lên tiếng, “Nội biết tình hình của nội... Mạc Viễn, đồng ý với nội, nếu nội thực sự đi rồi, con không được khóc... Phải sống thật hạnh phúc bên Noãn Thần, không được ức hiếp nó...”

“Con sẽ không để nội đi đâu.”

“Cái thằng, nội già rồi, cho dù không gặp tai nạn thì sớm muộn gì cũng có một ngày nội phải ra đi... Đừng trách bất cứ ai cả, phán quyết thế nào là... việc của toà án...” Bà nội nói mấy câu thì lại nghỉ một chút, giọng rất nhỏ, “Nội không muốn biến thành người vô dụng liên lụy con cháu... lúc nào cũng nằm trên giường không nhúc nhích... Trên người cắm đầy ống, rất đau đớn rất khổ sở... Mặc dù có lúc nội hôn mê, nhưng... cũng có thể nghe được tiếng các con nói... Là Mạnh Khiếu, nó nói... Cho dù sống cũng chỉ có thể dùng mấy cái ống này để duy trì sinh mạng...”

“Nội à!”

“Thằng này, con cũng biết nội là người thích bay nhảy mà... suốt ngày chỉ thích đi chơi đi mua sắm... Những ngày hiện giờ là sống không bằng chết đó con, mỗi một lần cấp cứu đều là tai vạ... Mạc Viễn, cho nội ích kỷ một lần đi con.”

Giang Mạc Viễn biết bà muốn nói gì, ánh mắt kiên quyết, “Không được! Nội, lần này con sẽ không nghe nội đâu.”

“Khụ khụ....” Bà nội ho khan dữ dội.

Giang Mạc Viễn vội vàng mang khăn đến, chờ khi lấy khăn ra, bên trong toàn là máu tươi!

“Nội, nội ơi...” Tay anh run bắn lên, vội vàng nhấn nút gọi bác sĩ.

“Nội không sao, hạ giường xuống đi, nội nằm một chút là ổn mà.” Nội nhẹ nhàng giữ anh lại.

Giang Mạc Viễn vội vàng hạ giường xuống, “Nội giờ đừng nói gì nữa, bác sĩ sẽ đến liền.”

“Để nội, để nội nhìn con cho kỹ nào...”

“Bà nội...”

“Mạc Viễn, con phải nhớ lời nội dặn... cuộc đời này của nội thoả mãn rồi, có đứa con xuất sắc, có con dâu hiếu thuận, còn có cháu nội và cháu dâu ưu tú thế này... Vậy đủ rồi, nội thật sự thấy mãn nguyện lắm.”

“Nội, gia đình này phải có nội mới trọn vẹn đủ đầy được, nội biết không?” Giang Mạc Viễn gấp gáp khi bác sĩ còn chưa đến.

Bà nội khó khăn mỉm cười, gật đầu.

“Con đi gọi bác sĩ, nội, nội phải nghe con, chờ con quay lại.”

“Ừ...”

Giang Mạc Viễn học tốc lao ra khỏi phòng bệnh gọi bác sĩ, lúc này các bác sĩ vừa mới lên ca, nghe tiếng gọi quá lớn liền gấp gáp đi đến, trên hành lang đầy tiếng bước chân vội vã.

“Bác sĩ, ở đây!”

Một đoàn bác sĩ và y tá chạy đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Máy đo nhịp tim truyền đến âm dài bén nhọn.

Giang Mạc Viễn run bắn người, như bị ai đó đánh, nhanh chóng phản ứng lại, anh chạy vội vào trong phòng, Mạnh Khiếu dẫn đầu đoàn cũng sợ hãi, theo đó vọt vào bên trong.

Máy đo nhịp tim hiển thị một đường thẳng tắp...

Bầu không khí đột nhiên lạnh lẽo.

“Cứu đi...” Giang Mạc Viễn như hoá đá, đầu tiên là thì thầm sau đó thì gầm lên, “Mau cấp cứu đi!”

Mạnh Khiếu chạy vội đến.

Rèm được buông xuống, chỉ có thể nghe thấy âm thanh bận bịu của các bác sĩ bên trong.

Thời gian chậm chạp trôi qua, mỗi giây đều khó khăn.

Cấp cứu được tiến hành khoảng hai mươi phút, hai mươi phút này với Giang Mạc Viễn mà nói dài như hai thập kỷ, hai thế kỷ!

Thật lâu sau đó, Mạnh Khiếu bước ra khỏi rèm, chỉ nhìn Giang Mạc

Viễn, chưa nói lời nào.

“Nội, nội...” Giang Mạc Viễn cảm thấy toàn thân đều lạnh đi, cố gắng khống chế cơn lạnh này, khàn khàn lên tiếng, “Có phải lại hôn mê nữa không?” Anh thà rằng nội hôn mê, cũng không muốn nghe thấy tin tức khó lòng chấp nhận.

Khoé mắt Mạnh Khiếu đỏ hoe, ngay sau đó nhắm hai mắt lại, khi mở mắt ra thì hít sâu một hơi, nói, “Mạc Viễn... bà nội chủ động rút ống ra, xin lỗi, chúng tôi đã... cố hết sức.”

Thân hình cao lớn của Giang Mạc Viễn hơi nẩy lên, tay anh chống tường mới có thể miễn cưỡng không bị ngã.

Rèm được bác sĩ chậm rãi kéo ra.

“Sáu giờ bốn mươi lăm phút, bệnh nhân... tuyên bố tử vong.” Mạnh Khiếu sao khi thông báo xong, nước mắt lăn dài trên má.

Quyển 8 - Chương 31: Quảng thời gian khó khăn

Trên đường Trang Noãn Thần chạy tới bệnh viện, lòng cô không ngừng co rút, có lẽ là do gió thổi quá mạnh khiến cho từng đợt lá cây từ trên cành ào ào rụng xuống, lá đỏ chói mắt rơi xuống bên chân cô, chân cô lại bước càng nhanh về phía trước, tay túm chặt lấy vạt áo, không hiểu sao một dự cảm không rõ sản sinh trong lòng cô.

Mới vừa bước ra khỏi thang máy đã nghe thấy tiếng khóc, trái tim nghẹn cứng, là tiếng khóc của mẹ chồng. Vội chạy mau qua, lại đứng chững trước cửa phòng bệnh.

Cửa phòng bệnh mở rộng, ngoài Mạnh Khiếu còn có hai vị bác sĩ nữa, ba mẹ chồng ngồi ở bên giường bà, ba chồng nắm chặt tay bà nội, còn mẹ chồng lại ghé lên người bà nội khóc ròng, điều khiến cô không ngờ được chính là, Giang Mạc Viễn im lặng quỳ xuống sàn cạnh giường của bà.

Mắt Mạnh Khiếu cũng đỏ, ánh mặt trời chói mắt xuyên qua cửa sổ chiếu thẳng vào, có vài tia đậu trên mặt Giang Mạc Viễn, nửa sáng nửa tối khiến cho Trang Noãn Thần không nhìn rõ được vẻ mặt anh, chỉ cảm thấy sắc mặt anh rất nhợt nhạt.

Trước mắt như hiện lên cảnh lá bay, nghĩ kỹ lại càng như những linh hồn nhuộm đỏ, sắp tiêu tán ngay trước mắt cô, cuối cùng nhìn lại quãng thời gian hạnh phúc, kết cục cũng tan thành mây khói.

Nhẹ buông tay, bình thủy mang theo rơi bộp trên đất, canh nóng đổ đầy...

Cô tinh táo nhưng cơ thể lại như gỗ đá, dự cảm xấu trên đường tới đây đã trở thành sự thật, từng chút một siết chặt trái tim cô, ngay cả khí quản cũng đau, khiến bản thân khó hít thở. Tia đau đón từ lồng ngực lan rộng, cuối cùng lan đến toàn thân. Cô chỉ có thể nhìn thấy Giang Mạc Viễn quay đầu về phía mình, mắt anh cũng đỏ...

Hành lang bệnh viện trống trải, bên tai là tiếng khóc của mẹ chồng.

Trang Noãn Thần chưa bao giờ thấy mẹ chồng khóc lớn như vậy, trước giờ đối với người khác bà luôn rất chừng mực lịch thiệp, tuy rằng ban đầu đối với cô khá lạnh nhạt, nhưng sau khi kết hôn thái độ của mẹ chồng đối với cô đã tốt hơn rất nhiều, cô chưa bao giờ trách mẹ chồng, có trách thì trách khuôn mặt này của mẹ. Mẹ chồng chỉ khi nào đối mặt với bà nội mới lớn tiếng, người ngoài nhìn như là răn dạy, nhưng Trang Noãn Thần hiểu rõ, là do mẹ chồng cô lo cho sức khoẻ của bà nội, mà nay người khóc lớn nhất cũng là mẹ chồng.

Mẹ chồng rất yêu ba chồng, từ ánh mắt của mẹ chồng cô có thể nhận ra được.

Như là trải qua ngàn năm, Trang Noãn Thần mới chậm rãi bước lên trước, đứng ở trước giường lặng lẽ nhìn bà nội. Vẻ mặt bà rất thanh thản tựa như là đang nằm ngủ vậy, máy móc trong phòng bệnh đều đã tắt, ống thở bên cạnh bà nội cũng đã tháo ra, hiện tại chắc là bà nội đã không còn đau nữa ...

Nhìn rồi lại nhìn, bi thương to lớn ùn ùn kéo đến, như là một cơn hồng thủy bao trùm lấy cô. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh quãng thời gian ngắn ngủi ở cùng bà nội, từ lần đầu tiên gặp mặt bà đã rất nhiệt tình hoà nhã, sau đến cảnh bà nội và mẹ chồng cô cãi nhau, còn có dáng vẻ lúc bà nội ăn vụng mấy thứ ... bà nội không ngừng nhắc cô cùng bà đi đến Cổ Trấn, từ nhỏ bà đã nghe danh tiếng nơi đó, bà tiin

nơi đó sẽ rất đẹp, cô đang định đưa bà đi Cổ Trấn chơi, chẳng ngờ rằng thời gian đã mang nội đi mất rồi...

Lệ tuôn trào, mờ cả tầm mắt.

Bi thương!

Bi thương không bờ bến ...

Còn có tiếc nuối muốn bù đắp mà không còn cơ hội.

Trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, chỉ còn có tiếng khóc của mẹ chồng, đến khi...

“Mẹ nuôi con lớn để làm gì?” Tiếng khóc sắc nhọn của mẹ chồng xé nát sự bình yên, theo đó, mẹ chồng cô lao đến, tay không ngừng đánh Giang Mạc Viễn.

Trang Noãn Thần bị bất ngờ, cũng xông lên ôm lấy mẹ chồng, “Mẹ...”

“Vì sao không chăm nom bà nội hả? Tại sao?” Mẹ chồng đánh rất mạnh, tựa như là trút giận lên người anh, ba chồng và Mạnh Khiếu thấy thế đều tiến lên định kéo bà ra, mẹ chồng đang lúc thương tâm tốt độ không buông ta một ai.

Giang Mạc Viễn vẫn quỳ gối cúi gầm mặt xuống không nhúc nhích, để mặc bà Giang đánh mình. Trang Noãn Thần không nói gì chỉ ôm lấy anh, nắm đấm của mẹ chồng giáng thẳng lên lưng cô, lực đánh không lớn lắm bởi vì có ba chồng cản lại.

Đến gần mới thấy dáng vẻ Giang Mạc Viễn tựa như cái xác không hồn, vẻ mặt phờ phạc, ngay cả ánh mắt cũng u ám dọa người.

Bên tai là tiếng khóc lóc trách mắng của mẹ chồng.

Đầu Trang Noãn Thần vẫn luôn ong ong, cô đột nhiên nghĩ tới Mạc Thâm, có phải cái ngày mà Mạc Thâm ra đi, Giang Mạc Viễn cũng tuyệt vọng như vậy không? Cảnh thể lương đau đớn cuối cùng cũng giảm đi, ba chồng ôm chặt mẹ chồng, cuối cùng bà cũng khóc ngã vào lòng ông.

Lại không biết qua bao lâu, Giang Mạc Viễn chậm rãi đứng dậy, khỏe mắt ửng đỏ nhưng không có rơi lệ, chắc là do quỳ đã lâu cho nên te thể có hơi cứng nhắc, Trang Noãn Thần không biết anh định làm gì, đứng yên nhìn anh.

Anh không nói gì, yên lặng đi đến bên cạnh giường, im lặng nhìn bà nội rất lâu xong mới cúi xuống, từ từ kéo tấm ga trắng lên cao, cuối cùng cùng che khuất đầu bà nội.

Trong chớp mắt, cô nhìn thấy sự bi thống trong mắt anh, cô thà rằng nhìn thấy anh khóc lên còn dễ chịu hơn.

Mạnh Khiếu đi lên trước, dùng sức vỗ vỗ vai Giang Mạc Viễn, xong nhìn về phía ông bà Giang lên tiếng ghen ngào, “Bà nội đã đi rồi, xin mọi người nén bi thương.”

Mẹ chồng lập tức bỏ nhào vào bà nội.

Trang Noãn Thần cũng bụm miệng, nước mắt vẫn không cầm được chảy qua mu bàn tay.

Giang Mạc Viễn đứng ngây tại chỗ, bóng dáng cao lớn cô đơn, sau một lúc cũng mở miệng, yếu ớt, tiều tụy.

“Tài xế gây chuyện cứ làm theo trình tự pháp luật đi.”

Ông Giang đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

“Đây là nguyện vọng của bà nội.” Giang Mạc Viễn khàn giọng giải thích.

Tang lễ của bà nội cử hành vào ba ngày sau.

Rất nhiều người đến đưa viếng, quần áo chỉnh tề, linh đường rộng lớn chỉ có hai màu đen trắng, đơn điệu dọa người, lại im lặng khiến người ta sợ hãi. Trang Noãn Thần và Giang Mạc Viễn đứng ở bên cảm tạ khách viếng, Giang Mạc Viễn mặc bộ đồ vest màu đen bên ngoài mặc đồ tang, cô mặc một chiếc váy màu đen, dây cột tóc màu trắng, khiến cho sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Ba ngày này, Giang Mạc Viễn tựa hồ không ăn gì chỉ đặt hết tâm trí vào việc lo tang lễ, mẹ chồng cô vì bà nội qua đời mà ngã bệnh, ba chồng phải ở bên chăm sóc, cho nên tất cả tang lễ đều do Giang Mạc Viễn lo liệu, cô cũng nghỉ phép ba ngày để hỗ trợ anh, nhưng không cách nào giúp a nh xốc lại tinh thần.

Giang Mạc Viễn là cháu đích tôn, có thể hiểu việc bà nội ra đi là đã kích lớn thế nào với anh, nếu sinh lão bệnh tử bình thường thì cũng khiến con cháu có vài phần an ủi.

Ngày hạ táng bà nội trời bỗng nhiên đổ mưa, mưa không lớn, tí tách rơi như là nổi đầu giăng xé, cả nghĩa trang đều bao phủ trong mưa phùn, mưa làm ướt tóc Giang Mạc Viễn, Trang Noãn Thần vẫn đứng bên cạnh anh, che ô cho anh.

Bầu trời toàn màu u ám, không biết là do mây hay do màu mắt anh.

Tur Nhiên, Mạnh Khiếu và Châu Niên đều tới hỗ trợ hạ táng bà nội ...

Mưa làm ướt mộ bia, chờ đến lượt Trang Noãn Thần đi lên đem cành hoa Tulip trắng nhẹ nhàng đặt ở mộ bà, cô ngẩng đầu nhìn ảnh bà trên tấm bia, gió tay vuốt nhẹ nước mưa trên ảnh, có thể nhìn thấy nụ cười tươi rói của bà nội...

“Bà nội, mong nội được an nghỉ.” Hai mắt cô lại nhòe đi.

Sau lễ tang bà nội, Giang Mạc Viễn càng trở lên kiêu lời..

Cả đêm đều ở trong thư phòng không biết làm gì, mỗi khi cô đẩy cửa bước vào lại nhìn thấy khói thuốc mịt mù, tàn thuốc đầy trong gạt tàn.

Cuộc sống vẫn trôi qua, chẳng qua không có bà nội thì không khí kém đi vui vẻ. Xong lễ tang bà nội, ông bà Trang cũng trở về Cổ Trấn, trước khi đi còn dặn cô phải chăm sóc Giang Mạc Viễn cho tốt, cô gật đầu, tất nhiên ba mẹ không dặn cô cũng sẽ làm tốt, trước khi đi bà Trang thở dài, Trang Noãn Thần biết mẹ cô không nỡ, không phải thương cô, mà là tiếc thương bà nội, mặc dù mẹ cô và bà nội quen biết chưa được lâu, nhưng khi tiếp xúc lại rất thuận hòa, đột nhiên bà nội ra đi tất nhiên mẹ cô cũng buồn.

Lái xe uống say rượu gây tai nạn bị toà tuyên án, tuy hấn đã bị trừng phạt nhưng Trang Noãn Thần vẫn tức giận, chỉ ước có thể lấy mạng đền mạng, cô biết với gia thế nhà họ Giang thì có thể có cách để rửa hận, nhưng Giang Mạc Viễn lên tiếng, nói đó là nguyện vọng của bà nội, ai cũng không thể vi phạm.

Khi nhà họ Giang mây mù che phủ, Ben và Mạnh Chấn Tề hợp tác

hùng hực khí thế, càng không phải nói đến hạng mục Quốc Tế Mới do Tiêu Duy Quốc Tế tiếp nhận, nhất thời Ben dường như trở thành nhân vật tiêu điểm đứng đầu, trên khắp mặt báo lớn nhỏ đều có thể lên trang bìa, mở máy tính lên mạng là có thể nhìn thấy tin tức về ông ta, cổ phiếu Tiêu Duy Quốc Tế cũng vì thế mà khởi sắc hơn nhiều.

Cũng vì vậy, Mạnh Khiếu và Mạnh Chấn Tề cãi nhau nhiều hơn, ngay cả mẹ Mạnh Khiếu cũng gắp Mạnh Chấn Tề lên án hành vi bất nhân của ông ta, dân chúng lại không quan tâm đến chuyện lừa gạt trong thương trường, nhưng trong giới này vẫn có người sáng suốt nhìn ra được chân tướng, hành vi của Ben ai mà không biết chứ? Lúc này mà Ben và họ Mạnh bắt tay hợp tác quả thực không ổn.

Nhưng Mạnh Chấn Tề là một thương nhân điển hình, thương nhân cũng chỉ là thương nhân mà thôi, ông ta không quan tâm đến cái gì là nhân nghĩa đạo đức, có lợi liền kiếm, đây là kỹ năng cơ bản của thương nhân.

Ngải Niệm vì thế mà bất bình tức giận, vừa thấy mặt Ben trên bìa tạp chí liền hận không thể đốt hết đi, oán hận nói: thành quả do chà đạp Giang Mạc Viễn thì có bản lĩnh gì mà điều võ dương oai?

Mỗi lần nghe thế Trang Noãn Thần cũng chỉ có thể thản nhiên cười, cô rất tin ông trời có mắt, đúng là đúng, sai là sai chỉ dựa vào thời gian mới có thể phân biệt được.

Sau khi tan ca, gió thu càng lớn hơn.

Lúc này là giờ cao điểm, người bắt taxi đếm không xuể, nhận được điện thoại của Giang Phong là lúc Trang Noãn Thần vừa chuẩn bị đi xuống hầm đón tàu điện ngầm.

Giang Phong chưa bao giờ gọi điện cho cô, cho nên là số máy lạ, khi

Trang Noãn Thần nhận cuộc gọi không khỏi có chút giật mình, chấm dứt cuộc trò chuyện cô liền đi trở ngược lên.

Quyển 8 - Chương 32: Buông bỏ

Nhà hàng ở gần tứ hợp viện, gian phòng yên tĩnh, chỉ là Trang Noãn Thần không ngờ ba mẹ chồng lại cùng nhau đến.

Sắc mặt mẹ chồng vẫn rất kém, tuy đã trang điểm nhưng có thể nhìn ra vẻ tiều tụy quá mức của bà, sau khi chào hỏi đơn giản xong, Giang Phong vào chuyện chính, “Noãn Thần, ngày mai ba mẹ đi rồi, gọi con đến thực ra chỉ muốn hỏi về tình hình của Mạc Viễn.”

Trang Noãn Thần ngạc nhiên một lúc rồi đáp ngay, “Lần này Mạc Viễn khổ sở lắm.” Dừng một lát, nhìn thoáng qua mẹ chồng, do dự nói tiếp, “Mạc Viễn vẫn chưa biết ba mẹ sắp đi à? Hay là bây giờ con gọi điện cho anh ấy, nói anh ấy đến đây nha.”

“Không cần, nhà họ Giang không có thói quen tiễn biệt.” Giang Phong từ chối, than thở, “Mạc Viễn có tình cảm rất tốt với bà nội, nó là đích tôn, nội nó cũng là người hiểu nó nhất, không thì cũng không thể ngàn dặm xa xôi đến Bắc Kinh này. Hiện giờ, bà đã đi rồi, ba và mẹ con trong lòng rất khổ sở, nhưng mức độ thương tâm của Mạc Viễn còn vượt xa hơn cả chúng ta.”

Trang Noãn Thần vừa nghe thấy ba chồng nói vậy, trong lòng ít nhiều cũng hiểu, lại nhìn qua mẹ chồng, thăm dò hỏi, “Mẹ, Mạc Viễn anh ấy...”

Bà Giang gật đầu ngắt lời cô, nói, “Có người làm mẹ nào không thương yêu con mình? Thực sự hôm đó đánh lên người nó mà đau trong tim mẹ.”

Lúc này, Trang Noãn Thần mới hoàn toàn nhẹ nhõm.

“Noãn Thần à, hôm nay gọi con đến, thực tế là muốn kể một chuyện hồi Mạc Viễn còn nhỏ.” Giang Phong nhấp ngụm trà, biểu hiện mệt mỏi.

“Chuyện trước kia của Mạc Viễn?” Cô có chút tò mò.

Giang Phong gật đầu, mắt nhìn xa xăm, “Lúc nhỏ Mạc Viễn có nuôi một con thỏ trên là Phi Phi, nó rất thương con thỏ đó, mỗi ngày làm xong bài tập về nhà rồi, nhất định sẽ bế con thỏ đi chơi khắp nơi.”

Trang Noãn Thần suýt nữa bị sặc nước, Giang Mạc Viễn anh ấy... lại có thể từng nuôi thỏ?

“Về sau, Thiếu Tiên có một lần đến nhà họ Giang chơi, cũng thích con thỏ đó, lúc ấy ba cũng sợ Mạc Viễn ham chơi lơ là việc học nên đồng ý tặng nó cho Thiếu Tiên. Kết quả, con thỏ lại bị chết, Thiếu Tiên cũng vì vậy mà cãi nhau một trận với Mạc Viễn, nó trách Mạc Viễn giết chết con thỏ.”

“Hả?” Trang Noãn Thần giật mình, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển.

Lời nói Giang Phong bình thản đến nhẩn tâm, thậm chí cô có thể tưởng tượng được trạng thái đau đớn trước khi chết của con thỏ. Đáy lòng hoảng loạn, lại đột nhiên liên tưởng đến tình trạng của Giang Mạc Viễn...

“Lúc ấy, ai cũng không hoài nghi chuyện này có kỳ lạ, nhất trí cho rằng Mạc Viễn là người giết con thỏ. Với tính cách của nó hoàn toàn có thể làm ra việc này, thứ nó thích sẽ không từ thủ đoạn để có được, không chiếm được thà rằng hủy hoại cũng không muốn người

khác được lợi.” Giang Phong lắc đầu, “Chính ba cũng nghĩ như vậy, đương nhiên, cả mẹ con cũng vậy.”

Trang Noãn Thần cắn môi, thật sự... cô cũng nghĩ như vậy.

“Con thỏ đó không phải Mạc Viễn đã giết, đúng không?”

“Không, là nó giết.” Giang Phong khẳng định.

Cô mở to mắt.

“Nhưng sau này ba mới biết, thì ra lúc đó con thỏ đã bị bệnh truyền nhiễm, còn sống cũng sẽ đau đớn, cho nên Mạc Viễn mới lựa chọn chính tay giết nó.” Giang Phong nói.

“Hả...” Kết cục chuyện này lại đảo ngược, khiến cô nhiều ít kinh ngạc, nhưng trong lòng đã tỏ.

“Nói với con chuyện này, chính là hy vọng con hiểu, có lẽ Mạc Viễn từng làm rất nhiều chuyện tổn thương con, nhưng cũng không thể phủ định hết thái độ đối nhân xử thế của nó, ba và mẹ con lần này đi khỏi Bắc Kinh sẽ không trở lại một thời gian dài, bà nội qua đời làm nó bị đả kích rất lớn, nhất là tận mắt nhìn thấy khoảnh khắc người thân yêu của mình chính tay chấm dứt sinh mạng, nên ba có thể hiểu cho tâm trạng của nó.” Giang Phong nói rất nghiêm túc, “Con người của Mạc Viễn, thích giấu mọi chuyện trong lòng không chịu bày tỏ, Noãn Thần à, cho dù trước kia nó có làm những chuyện có lỗi với con, thì hai đứa cũng là vợ chồng, hy vọng con có thể thay ba và mẹ con chăm sóc cho Mạc Viễn, quãng thời gian này sẽ rất khó khăn với nó, hy vọng con rộng lòng bao dung đi cùng nó đến cuối cuộc đời.”

Xúc động khó có ngôn từ nào tả nổi sản sinh trong lòng, cổ họng theo đó rít lại, cô gật đầu.

Nói đến chuyện này, thật ra cô cũng hiểu rất rõ, cho đến giờ, cái chết của Mạc Thâm vĩnh viễn như cây thập tự đẽ nặng lên lưng của Giang Mạc Viễn, ở Zurich, thái độ thái quá của ba mẹ chồng từng khiến cô tin hai người họ có thành kiến rất sâu nặng với Giang Mạc Viễn, thậm chí khi bà nội qua đời, cách hành xử của mẹ chồng với Giang Mạc Viễn cũng làm cô lo lắng không thôi. Nhưng hôm nay, cô mới thật sự hiểu được, ba mẹ chồng thật ra đã sớm bỏ qua rồi, chỉ là không thể chấp nhận nổi cái chết của Mạc Thâm và bà nội, còn Mạc Viễn chẳng qua trùng hợp thành nơi trút giận mà thôi.

Họ không tha thứ cho anh sao?

Không, đã tha thứ rồi.

Nếu không ba mẹ chồng cũng không ngồi đây nói những chuyện này với cô.

Vậy còn cô?

Thực ra, cũng đã sớm buông bỏ rồi...

Đêm thật tĩnh lặng.

Chỉ có mùi thức ăn thoang thoảng.

Cửa mở ra, Giang Mạc Viễn cầm chìa khóa đi vào, sắc mặt anh xanh xao. Trang Noãn Thần thấy thế vội vàng đi đến, khẽ hỏi, “Anh ra ngoài từ sáng sớm à?”

Giang Mạc Viễn gật đầu, thay giày ra rồi đi vào phòng khách, ngồi

phịch xuống sô pha.

Có lẽ đi đáp tạ khách khứa đến tham dự tang lễ, Trang Noãn Thần thấy vẻ mặt mệt mỏi của anh liền áy náy, anh bận rộn như vậy mà cô lại không giúp được gì.

“Thức ăn nấu xong rồi, anh tắm trước hay ăn cơm trước?”

Giang Mạc Viễn nhìn cô, đưa tay vỗ vỗ gáy, khẽ nói, “Em ăn đi, anh không ăn đâu.”

“Không ăn cơm sao được?” Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, anh đã gầy đi không ít.

Anh không nói gì nữa, nhìn cô hồi lâu rồi đưa tay ra, kéo cô vào lòng, tay cầm lên đỉnh đầu cô. Cô không nói gì, chỉ lặng yên để anh ôm mình, dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, nhẹ nhàng hít một hơi, ngoài mùi xạ hương ra, có thêm mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Ngực có hơi đau, gương mặt, nhìn sườn mặt gầy gò của anh, cô nói, “Mạc Viễn, anh khổ sở anh đau lòng, em đều hiểu, có chuyện gì không vui thì anh nói ra đi, đừng giấu trong lòng, thấy anh như vậy em...”

Nói đoạn thì dừng lại.

Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn cô không chớp mắt, dường như đợi cô nói tiếp.

Hơi liếm môi, ánh mắt cô rớt cuộc cũng dừng cảm đối diện với mắt anh, nghiêm túc nói, “Thấy anh thành ra thế này, em rất đau lòng.”

Đáy mắt anh như có dòng nước ấm áp chảy qua, tinh tế lặng lẽ chui

vào lòng anh, sau hồi lâu anh cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cô, nói, “Không cần lo cho anh, anh không sao, thật đó.”

Cô ôm chầm lấy anh, dựa vào lòng anh.

Sau trưa nắng gắt.

Dưới tán ô lớn là hàng loạt bàn ghế sắp xếp ngay ngắn, cây đèn trang trí theo phong cách châu Âu, được thiết kế theo dạng cổ xưa đẹp đẽ. Bên đường có cây bạch quả ào ào rơi rụng, qua lối quốc khánh, lá cây lại rơi nhanh hơn.

Trên mặt đường là lá cây ánh vàng rực rỡ, có cơn gió thổi qua, làm bay lên vài chiếc lá.

Mùa thu này đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhiều đến nỗi Trang Noãn Thần thấy như đã cách mấy đời.

“Con người phải trải qua đau khổ và tổn thương mới có thể trưởng thành, nhất là phụ nữ.” Chị Mai nhìn vài phiến lá rung rinh, nhẹ nhàng nói.

Trang Noãn Thần thu hồi tầm mắt, suy tư gật đầu, “Đúng vậy, nếu có thể thật sự không muốn trưởng thành, phải biết rằng, quá trình trưởng thành chính là tôi luyện từ từ trong đau khổ, giống như khó khăn nảy mầm vậy.”

“Khó khăn cũng có thể chống đỡ qua ngày, chính như em, từ ngày kết hôn với Giang Mạc Viễn đến giờ, trải qua nhiều chuyện như vậy, quay đầu nhìn lại quá khứ cũng có thể bùi ngùi xúc động.” Chị Mai cười nhẹ, “Khi làm việc dưới trướng của chị, em chỉ là một cô gái trẻ

trung, đạo lý đối nhân xử thế cái gì cũng không biết, suốt ngày chỉ sống vô lo vô nghĩ.”

“Tính cách con người không thể thay đổi mà, em thật ra càng lúc càng không thích mình của hiện tại.”

“Chị thích.” Chị Mai uống cà phê, đặt xuống, “Tính cách khó có thể thay đổi, nhưng xem ra khi đã trải qua nhiều chuyện, sự biến hóa của em thật ra là một quá trình trưởng thành, từ vô tư lự đến chín chắn kiến đáo, là chuyện tốt mà.”

“Vậy à?”

“Chẳng lẽ không đúng? Tâm lý con người có thể chịu được tôi luyện.” Chị Mai cười, “Còn chớ chúng ta đã từng nói, đợi đến khi em làm chủ rồi nhất định sẽ mời chị uống Lam Sơn mà, giờ nhìn ly trước mắt này, hình như không phải là Lam Sơn chính tông nhỉ?”

“Thực tế thì lúc không gặp chị, cà phê hòa tan em cũng không uống.”

“Đó là bao tử em không khỏe.” Chị Mai thở dài, “Trở lại chuyện chính, hiện giờ em đã học được cách khống chế cảm xúc, chắc không ở trước mặt chồng em rầu rĩ như bây giờ đâu nhỉ?”

“Sao có thể chứ? Hiện giờ cảm xúc của anh ấy tệ lắm rồi, em đâu thể đổ thêm dầu vào lửa.”

“Vậy được rồi, nhưng em yên tâm đi, em cảm thấy chồng em Giang Mạc Viễn là người bị hại à? Lần này Tiêu Duy lấy hết tất cả của anh ta, nhưng chị lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như bề ngoài của nó.”

“Là do chị nghĩ chuyện gì cũng phức tạp? Mạc Viễn bây giờ đã phá

sản thật rồi.” Trang Noãn Thần nghĩ nghĩ, phủ nhận cách nói của chị Mai.

Chị Mai dựa vào cảm giác của mình để nói những lời này, cảm giác tính chất của sự thật trước mắt không như vậy, nhún vai, “Nhưng chị dám khẳng định, Giang Mạc Viễn sẽ không như vậy cả đời, anh ta không giống như loại đàn ông có thể nhận thua, thôi quên đi, có vài sự việc trước khi chưa sáng tỏ, chúng ta nói gì cũng là suy đoán mà thôi, không nói về anh ta nữa, hay là nói về em đi, lần này Cao Quý đồng ý phương án hoạt động từ thiện của em, mạo hiểm mà anh ta gánh cũng không nhỏ đâu.”

Trang Noãn Thần khuấy cà phê, giương mắt nhìn chị Mai, “Đúng vậy, em cũng biết rất mạo hiểm, nên chẳng phải đã tìm chị đến đây rồi sao?”

Nghé xong, chị Mai bật cười, “Biết ngay mà, cô em vô sự làm gì phải tìm chị.”

“Là chị nói bất cứ lúc nào cũng có thể tìm chị, cùng lắm thì lần sau em đặt lịch hẹn chị trước, chẳng phải được rồi sao?” Trang Noãn Thần cười.

Quyển 8 - Chương 33: Chồng tôi đâu?

Beta: nhoclubu

Lời của cô khiến cho chị Mai cười phì, “Trời ơi, còn có thể nói giỡn chứng tỏ ý chí chiến đấu của em vẫn còn, suy nghĩ lạc quan, tốt lắm.”

Trang Noãn Thần nhấp một ngụm cà phê nhỏ, hơi cong khoé môi, thật lâu sau mới thở dài, “Có thể làm công việc này là tâm nguyện trước giờ của em, bà nội qua đời khiến cho cảm xúc của em tăng thêm.”

Chị Mai nhìn cô, khẽ gật đầu.

Gió thu lướt qua thổi bay tóc Trang Noãn Thần, giờ tay vuốt lại lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, lại giương mắt nhìn chị Mai, hai má hiện lên hai lúm đồng tiền xinh đẹp: “Chị sẽ giúp em chứ?”

Chị Mai vỗ mạnh hai cái lên mu bàn tay cô, “Yên tâm, chỗ nào cần chị, chị nhất định sẽ giúp.”

“Cám ơn chị.” Cô thật lòng nói câu cảm ơn.

Từ bệnh viện đi ra đã là giữa trưa, bầu trời âm u cuối cùng cũng bắt đầu mưa, mưa mùa thu dai dẳng, từng đợt từng đợt mưa phủ vào mặt, cổ rồi đến ngực.

Hạ Lữ miễn cưỡng đi vào bãi đỗ xe, lên xe xong không lập tức nổ máy, từ trong túi xách lấy ra một tờ giấy kết quả xét nghiệm, nhìn nửa ngày khoé môi liền nở nụ cười, bên tai vẫn còn quanh quẩn lời bác sĩ nói: “Cô Hạ, chúc mừng cô đã mang thai.”

Niềm kiêu hãnh của lần đầu làm mẹ lập tức dâng lên trong lòng, cô vuốt ve hình siêu âm, tuy rằng bây giờ chưa nhìn rõ được gì, nhưng cô dường như đã nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của con mình.

Từ ngày lên thay vị trí của Trình Thiếu Tiên, cô lúc nào cũng bận rộn, gần như không có thời gian mà để ý đến bản thân, từ lâu đã mệt mỏi, cô tưởng làm là do vất vả quá nên không đều, hôm nay sau khi họp với đối tác xong trên đường về đi ngang qua bệnh viện, cô liền vào kiểm tra, cô vốn là muốn kiểm tra dạ dày, nhưng không ngờ bác sĩ lại bảo cô đến khoa phụ sản kiểm tra trước, nghĩ lại mới ngạc nhiên, kỳ nguyệt san của cô đã trễ lâu rồi.

Trước đó cô chưa từng nghĩ tới mình mang thai, mới rồi khi nghe được kết luận của bác sĩ cô liền giật mình, cô đang đứng ở đỉnh cao sự nghiệp bận tới mức không thoát nổi thân, cho nên cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sau này có con rồi sẽ thế nào, nhưng khi ra khỏi bệnh viện, sau khi nhận được tờ kết quả, tình mẹ trong cô chợt bắt đầu nảy sinh, đây là loại cảm giác cô không thể nào tả nổi, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy tự hào và thoả mãn.

Người đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là Mạnh Khiếu, người cô muốn báo tin đầu tiên cũng là Mạnh Khiếu.

Cầm lấy điện thoại, gần như run rẩy bấm số của anh, đợi bắt máy, tim cô bỗng đập dồn dập, anh có thích trẻ con không?

Bọn họ ở bên nhau thời gian dài như vậy, nhưng chưa bao giờ nói

đến chuyện con cái.

Đối phương bắt máy rất nhanh, giọng nói vẫn đôn hậu như cũ.

“Khi nào thì anh về?” Hạ Lữ dựa người vào ghế lái hỏi. Hiện tại anh được mời đi thực hiện một ca phẫu thuật ở nước ngoài, bởi vì bệnh trạng diễn biến phức tạp, cho nên đã tốn không ít thời gian.

“Nhớ anh hả?” Mạnh Khiếu cười hì hì.

Cô mím môi, “Không tám với anh nữa, tóm lại khi nào anh về Bắc Kinh.”

“Còn phải ba bốn ngày nữa mới về được, miệng vết thương của bệnh nhân bị nhiễm trùng, khả năng hồi phục của anh ta rất kém.” Nói đến công việc, anh lại bắt đầu dài dòng.

Hạ Lữ kiên nhẫn nghe, khóe môi vẫn nở nụ cười, chờ đến khi anh lái nhả xong, nhẹ giọng nói, “Tóm lại khi nào xong việc anh nhanh chóng quay về cho em.”

“Sao thế?” Mạnh Khiếu cảm thấy cô có chuyện gì đó.

“Cũng không có gì cả, đợi khi nào anh về thì nói với anh một chuyện.”

“Nói luôn bây giờ đi.”

“Chờ anh trở về rồi nói.”

“Chuyện gì mà bí mật vậy chứ? Sao phải giáp mặt mới nói được?” Mạnh Khiếu cười.

“Tóm lại là chuyện rất quan trọng, không thể nói qua điện thoại được.”

“Được rồi được rồi, vậy chờ anh về rồi nói.” Mạnh Khiếu chủ động đầu hàng.

Hạ Lữ nở nụ cười, lại hàn huyên vài câu sau mới ngắt cuộc gọi.

Trời thu lại mưa lớn, quất vào kính chắn gió, cần gạt nước nháy mắt có thể nhìn thấy tình hình giao thông phía trước, nhưng rất nhanh đã bị mưa che kín. Hạ Lữ khởi động xe, chậm rãi ra khỏi bệnh viện, cô chưa bao giờ cẩn thận như vậy, chỉ vì trong bụng có đứa bé, nghĩ xem trong khoảng thời gian này có nên lái xe hay không, đương nhiên không chỉ khoảng thời gian này, toàn bộ quá trình mang thai phải sắp xếp như thế nào? Còn có sau khi em bé chào đời phải an bài ra sao?

Không biết sao, cô đột nhiên cảm thấy tranh đấu trong thời gian dài như vậy thật là mệt mỏi, có lẽ, cô có thể vì đứa con này mà chùn bước lại, an tâm ở nhà dưỡng thai.

Càng nghĩ thì càng hạ quyết tâm, không khỏi thầm than phụ nữ một khi đã mang thai, hình như hết thủy kiên trì trong quá khứ đều xảy ra thay đổi.

Nhịn không được nở nụ cười, thẳng đến khi...

Một chiếc xe màu đen đột nhiên chắn trước xe cô.

“Két...” Hạ Lữ giật mình vội vàng đạp phanh lại, xe cô sắp đụng vào chiếc xe kia thì chợt dừng lại, tim cô suýt nữa theo cổ họng mà văng ra ngoài.

Chết tiệt!

Phần nộ đập một cái vào vô lăng, tay lại lần xuống dưới bảo vệ bụng, may mà cô phản ứng nhanh, nếu không kiểu gì cũng bị đụng vào bụng, đang định hạ cửa kính xuống tức giận mắng người lái xe kia lại nghĩ đến đứa bé, vội vàng thở dài một tiếng lấy lại bình tĩnh, chuẩn bị quay đầu xe tránh đi.

Thế nhưng chiếc xe kia dường như lại tiến về phía cô, chần không cho cô đi, từ trên xe có hai người bước xuống, cao lớn nghiêm túc.

Hạ Lữ sửng sốt, lại nhìn xe của mình đã bị ép vào góc không ra được, nhìn hai người đang đi đến kia, hạ cửa kính xe, quát lớn: “Các người làm gì thế hả? Có biết lái xe không thế?”

“Cô là Hạ Lữ phải không, mời cô đi theo chúng tôi một chuyến.” Một người trong đó lạnh lùng nói, mưa tạt vào người anh ta, tản ra khí thế lạnh bức người.

Hạ Lữ ngạc nhiên, thật lâu sau mới mở miệng, “Vì sao tôi phải đi theo các anh? Các anh là ai?” ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là ăn cướp, nhưng chớp mắt lại phủ định, bọn họ biết tên cô.

“Chúng tôi là người biết tất cả mọi chuyện cô Hạ đã làm.”

Hạ Lữ nhú mào.

“Cô Hạ, mời cô đi theo chúng tôi.” Người nọ trực tiếp mở cửa xe ra.

Hạ Lữ thấy bản thân đã không còn đường lui, đành phải xuống xe, đi theo bọn họ lên chiếc xe phía trước.

Chiếc xe màu đen rất nhanh biến mất trong màn mưa.

Mùa thu, mưa nặng hạt.

Đến tối mới hết mưa.

Dùng bữa tối qua loa, tắm xong Trang Noãn Thần nhìn thoáng qua đồng hồ, đã hơn chín giờ, liền cầm điện thoại gọi cho Giang Mạc Viễn, anh tắt máy. Nhíu mày, sao anh lại tắt máy chứ?

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đêm vô tận, ánh đèn đường trải dài mờ lung.

Giang Mạc Viễn đi đâu rồi?

Đang nghĩ thì điện thoại reo, tưởng là Giang Mạc Viễn gọi tới. Bắt máy xong nghe được giọng của đối phương liền ngắt ra.

Trang Noãn Thần thường xuyên nghĩ, không hiểu là duyên phận thế nào mà hai người vốn xa lạ lại có khuôn mặt giống nhau đến vậy, vậy cũng không có gì, quan trọng là ... cả hai người lại cùng yêu một người đàn ông, thế nên hai người phụ nữ luôn luôn không ngừng quan tâm đến nhau.

Ngay từ ban đầu, cô thừa nhận cô rất chán ghét sự tồn tại của Sa Lâm, đây là bản tính ích kỷ cố hữu, nếu không có Sa Lâm, có lẽ cô và Giang Mạc Viễn sẽ không có nhiều hiểu lầm như vậy, nhưng nếu không có Sa Lâm, cô và Giang Mạc Viễn sẽ không quen biết nhau, còn Sa Lâm thì sao? Nếu không có sự tồn tại của Trang Noãn Thần cô, Sa Lâm và Giang Mạc Viễn có phải sẽ bên nhau hay không?

Trên đời có nhiều chuyện không thể giải thích được, không thể nói rõ ai đúng ai sai, nhất là trong chuyện tình yêu, có người đến muộn, nhưng đúng lúc tìm được người thích hợp, có người đã đợi chờ từ sớm nhưng lại phí công, ai có thể nói rõ ai là người đến trước, ai là người đến sau?

Không thể nói rõ được.

Đương nhiên trên thế gian này đúng là có loại người như vậy, cho dù thời gian có qua đi, cảnh còn người mất, nhưng lại muốn vươn tay níu kéo thứ gì đó không muốn buông, cuối cùng người bị thương là ai Trang Noãn Thần không biết được, chỉ biết là, bản thân cô vào khoảnh khắc này có chút tổn thương.

Bởi vì người mở cửa chính là Sa Lâm, cho nên Trang Noãn Thần cảm thấy bị tổn thương.

Bởi vì trong điện thoại Sa Lâm nói là Giang Mặc Viễn đang ở nhà cô ta, cho nên Trang Noãn Thần bị tổn thương.

Căn hộ này là Sa Lâm mua hay thuê Trang Noãn Thần không biết, tóm lại là lần đầu tiên cô đến, quan trọng hơn là nơi này cách căn hộ của cô không xa lắm. Khi Sa Lâm mở cửa, sau lưng cô ta là bức tường trắng hoa phù dung, kỳ thật Trang Noãn Thần cũng thích màu hoa phù dung trắng, cao thượng dịu dàng.

“Vào đi.” Sa Lâm thoáng nghiêng người.

Trang Noãn Thần đứng ở cửa, tay nắm chặt quai túi xách, lâu sau mới rảo bước vào trong.

Cửa phòng từ từ khép lại sau lưng cô.

Cô cúi đầu, khi thay giày cô phát hiện có một đôi giày da của nam.

Trái tim đột nhiên như bị búa tạ nện xuống, đầu óc trống rỗng.

Là giày của Giang Mạc Viễn.

Cô biết anh rất yêu thích giày da thủ công, chỉ độc quyền mang giày nhãn hiệu đó.

Sa Lâm đưa đôi dép lê nữ cho cô, cố ý xem nhẹ tia thất vọng trong mắt cô.

Trong lòng không vui, nhân lúc đổi giày, nhìn thấy Sa Lâm, Trang Noãn Thần lại nhớ đến cảnh tượng buổi tối ở câu lạc bộ, lâu vậy rồi nhưng cô cũng chưa từng chủ động hỏi Giang Mạc Viễn về chuyện này, bởi vì cô vẫn tin tưởng, Mạc Viễn có cách xử lý tốt chuyện liên quan đến Sa Lâm, là anh nói, anh và Sa Lâm không có gì, cô cứ như vậy tin anh, anh và cô ta không có gì.

Thẳng đến bây giờ cô đang ở trong nhà Sa Lâm, thấy tủ giày có đặt giày của anh cô vẫn tin tưởng ... tin tưởng anh, nhưng vì sao lòng lại tràn ngập mất mát?

Mất mát vì anh lại đến nhà người phụ nữ khác?

“Mạc Viễn đâu?” Trang Noãn Thần hít sâu một hơi, nhìn Sa Lâm, vẻ mặt bình tĩnh.

Sa Lâm không lập tức trả lời, nhìn cô sau một lúc lâu cười cười, “Tôi không nghĩ là cô có thể bình tĩnh vậy đâu.”

“Chồng tôi ở đâu?” Trang Noãn Thần không tiếp lời cô ta, một lần

nữa gần giọng hỏi.

Quyển 8 - Chương 34: Tin hay không tin

Sa Lâm nhìn chăm chăm vào cô hơn nửa ngày mới chỉ lên trên lầu, “Ở phòng ngủ.”

Phòng ngủ...

Từ ngữ đen tối làm sao.

Nếu đổi lại nhà cô thì hai từ kia tuyệt đối nghe rất ấm áp.

Cô quay đầu đi lên lầu, Sa Lâm nghĩ nghĩ rồi cũng đi theo lên lầu.

Phòng ngủ ở trên tầng hai không khó tìm, sau khi đẩy cửa phòng ra, Trang Noãn Thần chỉ cảm thấy một cơn chóng mặt. Ngoài cửa sổ là bóng đêm huyền hoặc, từ độ cao này nhìn xuống có thể dễ dàng nhìn thấy cảnh đêm mộng ảo của Bắc Kinh. Ánh đèn từ những toà nhà cao tầng đủ để khiến cho thị giác rung động, nhưng cảnh đêm dù có đẹp thế nào cũng không thể so sánh được với sự rung động mà người đàn ông trên giường mang lại.

Bên trong tràn đầy mùi hương của anh, từng đợt quấn lấy cô, đủ để khiến cô đau đớn tới mức hít thở không nổi.

Còn có thoang thoảng mùi rượu.

Chẳng lẽ...

Trang Noãn Thần nghĩ cũng chưa kịp nghĩ liền bước tiến lên, đứng

ở đầu giường, từ trên cao nhìn xuống Giang Mạc Viễn. Anh đang ngủ một cách nặng nề, đầu mày nhú chặt lại, chiếc chăn mỏng che đi một nửa thân người anh, hơi thở theo lồng ngực mà phập phồng lên xuống, lồng ngực dày rộng rắn chắc khiến người khác phải nhớ nhung. Quần áo trên người đã bị cởi sạch, tất cả đều được đặt trên sofa ở bên cạnh, nhất là áo sơ mi được xếp gọn gàng, dễ nhìn ra là do Sa Lâm làm.

Bởi vì người tài giỏi như anh, nhưng trong cuộc sống hằng ngày lại không học được cách gấp áo sơ mi như thế nào, cho nên cô luôn ở trước mặt anh kêu ngạo về điểm này, đưa áo sơ mi đã được gấp gọn gàng mà khoe khoang với anh.

Anh ngủ ở trong phòng ngủ của Sa Lâm, ngay cả đồng hồ cũng tháo xuống đặt trên tủ đầu giường, tự nhiên như là đang ở trong phòng của mình.

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng ngồi xuống, khẽ vuốt lên hai má anh, trái tim đau nhói, hình như anh ngủ lâu rồi, rất say sưa.

Là do say rượu sao?

Anh đã uống rất nhiều rượu?

Anh uống say rồi làm gì với Sa Lâm?

Bình thường anh vẫn hay tới nơi này hay là cũng giống cô đây là lần đầu tiên tới?

“Anh ấy uống nhiều rượu lắm sao?” Cô biết Sa Lâm đứng ở cửa.

Sa Lâm đang đứng ở cửa, cũng nghe thấy câu hỏi này của cô, lần này cô ta không trả lời câu hỏi của Trang Noãn Thần mà lại nói,

“Trang Noãn Thần, chúng ta nên nói chuyện với nhau.”

Trang Noãn Thần quay đầu nhìn ra cửa, ánh đèn ngoài hành lang như thực như ảo, trong khoảng khắc đó cô như mơ hồ thấy được chính mình.

Phòng khách lầu một, không khí có chút lạnh lẽo.

Không biết là do nhiệt độ bên ngoài hạ xuống hay sao mà Trang Noãn Thần cảm thấy như có gió lạnh lùa vào, từng chút ăn mòn trái tim cô, làm cách nào cũng không ấm lên được.

Toàn bộ phòng khách được trang trí rất đẹp, khắp nơi tràn ngập mùi phụ nữ.

Mối quan hệ của cô với Sa Lâm trước giờ vốn không tốt, căn phòng này mọi thứ đều xa hoa, còn nhà cô việc trang trí lấy màu trắng làm chủ đạo, bởi vì cô thích sự đơn giản, càng đơn giản càng tốt.

Trên bàn trà được đặt hai ly trà nóng, mùi trà nóng phả ra, tao nhã tịch mịch, chỉ tiếc là không hợp với căn nhà này.

Trang Noãn Thần không am hiểu về trà, nhưng từ lúc gả cho Giang Mạc Viễn thì cũng bắt đầu biết một chút, bình thường những lúc rảnh rỗi Giang Mạc Viễn cũng hay dạy cô về trà đạo, cứ mỗi ngày lại có người giảng dạy như thế thì ít nhiều cũng hiểu được vài phần.

Trà ở trước mắt này là loại trà mà Giang Mạc Viễn thích uống nhất.

Trang Noãn Thần vẫn im lặng, cầm lấy tách trà lên khẽ nhấp một ngụm, đắng chát...

Đắng chát này không phải ở trà, mà là ở tim.

Còn Sa Lâm là người mở miệng trước phá vỡ không khí căng thẳng, giọng nói không hề khoe khoang, ngược lại bình tĩnh kể, “Mạc Viễn đã quyết định ở bên cạnh tôi, chúng tôi sẽ nhanh chóng rời khỏi Bắc Kinh.”

Ngón tay cầm tách trà của Trang Noãn Thần hơi cứng đờ, đột nhiên có chút đau đớn xẹt qua ngón tay, là bị trà nóng sánh ra làm bỏng một chút. Sau khi Sa Lâm nói xong lời này thì không nói tiếp nữa, chỉ quan sát biến hóa trên mặt cô.

Hàng mi dài vừa vẫy che khuất ánh mắt chợt biến đổi, lúc giương mắt lên thì Trang Noãn Thần đã bình tĩnh trở lại, “Tôi nghĩ nếu Mạc Viễn thực sự có quyết định này thì anh ấy sẽ nói với tôi, những chuyện đáng khinh như thế này anh ấy sẽ không làm.”

“Đây cũng là chuyện anh ấy vừa quyết định.” Sa Lâm uống ngụm trà, sau khi buông tách trà lại nói một câu, “Tôi và anh ấy cũng đã từng lên giường, giờ cô cũng thấy anh ấy ngủ ở trong nhà tôi mà.”

“Nếu đúng như lời cô nói thì thật ra tôi có thể tin.” Trang Noãn Thần gắt gao áp chế sự đau đớn trong lòng, nói ra nghe thật nhẹ nhàng, “Nhưng mà tôi lại có cảm giác rằng đây là ảo giác của mình cô.”

Sa Lâm sừng sốt, nhíu mày, “Cô có ý gì?”

Trang Noãn Thần giống như nhàn nhã đùa nghịch tách trà, thản nhiên nói, “Chỉ sợ sau khi anh ấy say coi cô là tôi, chuyện này cũng không phải là không thể xảy ra.”

Cho dù đau lòng, cô cũng không thể yếu đuối ở trước mặt kẻ địch

được, phụ nữ nếu có đầu lòng cũng sẽ thẳng lưng hơn nữa trước mặt tình địch, sự thật đúng lý hợp tình cũng được hay là do người bày trò cũng thế, ít nhất không thể để đối phương được thoải mái trong lòng. Tình địch quyết đấu, nói trắng ra chính là thử thách rèn luyện tâm lý mà thôi.

Ai tự tin đến cuối cùng thì sẽ là người chiến thắng, đạo lý này như một câu nói: ‘Lời nói dối nói mười ngàn lần chính là sự thật’.

Cho nên, lúc này, Trang Noãn Thần cố gắng để cho mình thật tự tin, cho dù cô nói lung tung, nhưng Giang Mặc Viễn uống rượu là thật, đàn ông lúc say rượu thì ai có thể biết được tâm tư của họ chứ?

Quả nhiên, sau khi Sa Lâm nghe được những lời như vậy thì sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi, khoé môi nhếch lên, qua một, hai phút mới hừ lạnh, nói một câu, “Trang Noãn Thần, dường như cô quá đề cao bản thân mình rồi, với cảnh ngộ bây giờ của Mặc Viễn thì cô thực sự chẳng giúp được gì cho anh ấy cả.”

Như hình ảnh ở trong quá khứ lại một lần nữa xuất hiện trước mắt, lời nói của Sa Lâm lúc này khiến cô nghĩ đến Hứa Mộ Giai.

“Cô muốn nói gì?” Tuy là hỏi vậy nhưng cô cũng đã mơ hồ đoán ra được tiếp theo Sa Lâm sẽ nói gì.

Sa Lâm chỉnh lại tư thế ngồi, sắc mặt khó coi vừa rồi cũng rất nhanh được điều chỉnh lại, không khó để nhìn ra cô ta đã chuẩn bị kỹ càng buổi nói chuyện này, ít nhất là bây giờ cô ta đã không còn xấu hổ và bị động như lần đầu tiên chạm mặt với Trang Noãn Thần, “Cô ở bên cạnh Mặc Viễn căn bản là không giúp được gì cho anh ấy, tuy hiện tại cô là tổng giám đốc của Vạn Tuyên nhưng nói về khả năng cô không bằng tôi, nói về gia thế thì cô đương nhiên không thể nào bằng nhà họ Nam. Tuy hiện giờ họ Nam bị Tiêu Duy kiềm hãm, nhưng lạc

đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, ba tôi vẫn luôn mong muốn tôi và Mạc Viễn có thể ở bên nhau, có sự hỗ trợ từ ba tôi nghĩ Mạc Viễn sẽ rất nhanh làm lại từ đầu.”

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng cười, “Điều kiện đầu tiên đó là tôi phải rời khỏi Mạc Viễn.”

“Cô đúng là người thông minh.” Sa Lâm gật đầu.

Trang Noãn Thần cười cười, lại tự mình rót thêm một tách trà, cử chỉ thông dong, bình tĩnh.

“Trang Noãn Thần, sự nghiệp của Mạc Viễn gặp phải nguy cơ, cô cũng không giúp được gì, tôi không hiểu cô còn bám lấy anh ấy làm cái gì.” Sa Lâm hơi cao giọng nói.

Mùi trà vẫn thơm như trước.

“Tôi nghĩ chuyện thế này vẫn nên đợi sau khi Mạc Viễn tỉnh lại chính miệng nói với tôi thì tốt hơn.”

“Trang Noãn Thần, cô có ý gì!”

“Ý tứ rất đơn giản, lời này từ miệng Mạc Viễn nói ra thì tôi sẽ tin, nhưng từ miệng cô nói ra thì tôi không tin.” Ánh mắt Trang Noãn Thần bình tĩnh.

Sa Lâm đột nhiên nắm tay thành nắm đấm, “Cô là quá tự tin hay là bị váng đầu rồi? Chẳng lẽ tin tưởng Mạc Viễn đến vậy? Cô một chút cũng không lo lắng đây là ý của anh ấy, chẳng qua là anh ấy không biết nên mở miệng nói với cô thế nào?”

“Mạc Viễn là người đàn ông rất có nguyên tắc, anh ấy từng nói với

tôi, anh ấy và cô Vĩnh Viễn cũng không thể nào ở bên cạnh nhau, lúc đó tôi đã tin rồi. Anh ấy là người đàn ông kiêu ngạo sao có thể ở trước mặt phụ nữ giờ trò chân đứng hai thuyền đáng khinh như vậy chứ?” Trang Noãn Thần nói đến anh cảm thấy quyến luyến, “Tôi không giúp được Mạc Viễn gì nhiều, nhưng tôi cảm thấy, là vợ chứ không phải là siêu nhân cái gì cũng làm được, miễn là lúc anh ấy gặp chuyện tôi không làm gánh nặng của anh ấy là được rồi. Tính tình Mạc Viễn như thế nào tôi nghĩ cô cũng hiểu rất rõ, nếu anh ấy thực sự mệt mỏi, thực sự muốn buông bỏ đoạn hôn nhân này, hoặc là vì lợi ích mà quyết định buông bỏ đoạn tình cảm này thì tôi nghĩ với thái độ làm người của anh ấy nhất định sẽ nói thẳng, như lời tôi nói đó, ngay cả đến việc biểu lộ ra cũng không có thì chỉ có thể chứng minh rằng, cô đang nói dối.”

“Cô...”

“Về việc hôm nay vì sao anh ấy ở nhà cô, thật ra chờ sau khi anh ấy tỉnh rượu thì tôi sẽ biết thôi, có vài chuyện anh ấy sẽ cảm thấy không cần phải giấu tôi.” Trang Noãn Thần nói xong đứng dậy, “Tóm lại, vẫn phải cảm ơn cô đã chăm sóc cho chồng tôi, nhưng mà đến đây thôi, tôi đến là để đưa anh ấy về.”

“Từ từ.” Thấy cô muốn lên lầu, Sa Lâm gọi cô lại.

Trang Noãn Thần dừng bước, quay đầu nhìn Sa Lâm.

Sa Lâm ngồi tại chỗ, rất nhanh ánh mắt sâu thẳm cũng không thể nào che đi được sự mệt mỏi, thở dài một hơi, cô nói, “Cô không nên hỏi anh ấy vì sao lại ở nhà của tôi, vì ngay chính anh ấy cũng không biết.”

Trang Noãn Thần giật mình.

“Anh ấy ở câu lạc bộ uống rất nhiều rượu, tôi đến câu lạc bộ để gặp bạn vừa lúc thấy anh ấy, lúc đó anh ấy đã uống đến say mềm, tôi quen biết Mạc Viễn nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy uống say đến thế.” Sa Lâm dựa người vào ghế, lẳng lặng đối diện cùng cô, “Là tôi đưa anh ấy trở về, bởi vì tôi không biết địa chỉ nhà của hai người bây giờ ở đâu, càng không thể hỏi anh ấy được, điện thoại của Châu Niên thì gọi không được, cho nên tôi chỉ có thể đưa anh ấy về nhà tôi trước.”

Giọng nói của cô ta rất nhẹ, như là mặt hồ không gợn sóng, tĩnh lặng như mặt gương, bao gồm đôi mắt của cô ta.

Một mặt này của Sa Lâm lại khiến Trang Noãn Thần tạm thời dừng bước không lên lầu nữa, cô một lần nữa ngồi xuống, biết Sa Lâm hẳn là còn có lời muốn nói.

“Nói không có ý đồ là nói dối, lúc để Mạc Viễn nằm trên giường mình tôi thực sự rất muốn lợi dụng cơ hội này để anh ấy phạm sai lầm, chỉ tiếc, trong miệng anh ấy toàn gọi tên cô.” Khoé mắt Sa Lâm hơi đỏ, nhưng rất nhanh lại quật cường ngăn cho nước mắt chảy xuống, gương mặt lên nhign vào mắt cô, “Thật ra lần đó Mạc Viễn đi công tác tôi cũng rất muốn tìm cơ hội này, tôi thực sự đi theo Mạc Viễn, thậm chí còn ở cùng phòng với anh ấy.”

Trang Noãn Thần biết cô ấy nói đến chuyện nào, lại nghe cô ấy thừa nhận ở cùng phòng với Giang Mạc Viễn thì trong lòng ít nhiều có chút không vui.

“Cô tin không? Tôi thừa lúc anh ấy đang ngủ thì cởi hết quần áo rồi nhào vào trong lòng anh ấy.” Sa Lâm nói đoạn thì cười khổ, “Buồn cười chính là anh ấy rất nhanh thức giấc, biết tôi không phải là cô thì thiếu chút nữa đã dùng nước lạnh xối chết tôi.”

Trang Noãn Thần choáng váng, cô cũng không biết có chuyện như vậy xảy ra.

Sa Lâm vẫn còn khóc.

Cô nhìn Sa Lâm, có chút đau lòng.

“Tôi yêu Mạc Viễn nhiều năm, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy liền yêu, tôi đã nghĩ đến chuyện ở bên anh ấy, rồi sẽ trở thành vợ chồng, lúc yêu đương với anh ấy tôi liền mong chờ đến ngày anh ấy cầu hôn với tôi, đáng tiếc tất cả đều sai rồi. Trong lòng anh ấy, nặng nhất vẫn là tình anh em, mà có lẽ là do tôi không thể chiếm trọn vị trí quan trọng trong lòng anh ấy. Mạc Thâm yêu tôi, anh ấy vì không muốn để em trai mình thất vọng nên đã chủ động buông tay tôi và nuông bỏ tình cảm này, giữa anh em và phụ nữ thì anh ấy đã chọn anh em...” Nói đến đây giọng nói của Sa Lâm càng nghẹn ngào.

Trang Noãn Thần khẽ thở dài một hơi, lấy khăn tay đưa cho cô ấy, cô im lặng.

“Cho nên tôi vẫn thường hay nghĩ, nếu lúc ấy đổi lại là cô thì anh ấy có thể đẩy cô ra hay không?” Sa Lâm nhận lấy khăn tay, lau nước mắt trên mặt, nức nở vài tiếng rồi lập tức lắc đầu, khoé mắt đuôi mày lộ ra khổ sở, “Không, anh ấy sao có thể làm thế với cô? Tôi không thể không thừa nhận rằng, Mạc Viễn thực sự yêu cô.”

Trang Noãn Thần im lặng lắng nghe, cô nên xin lỗi không? Không, trong tình yêu thì cả đàn ông lẫn phụ nữ đều rất ích kỷ.

“Lúc tôi biết có tồn tại một người là cô, cô có biết tâm trạng của tôi như thế nào không?” Sa Lâm như là tự hỏi tự đáp, “Tôi thật ra rất vui vẻ, bởi vì bộ dáng bên ngoài của cô rất giống tôi, tôi cứ tưởng Mạc Viễn không quên được tôi nên mới chọn cô. Thực ra, nhiều năm như

vậy tôi chưa bao giờ ngừng quan tâm tới chuyện của anh ấy, tôi biết cô là tình nhân của anh ấy, thường xuyên đi theo anh ấy tham dự các buổi tiệc xã giao, tôi cũng biết anh ấy vì muốn đỡ dần kinh tế cho cô nên lén lút sau lưng cô liên lạc với hai cửa hàng chuyên mua lại các bộ váy lễ phục mà cô rao bán trên mạng, cho nên một khắc đó tôi có chút sợ hãi, chỉ cảm thấy Mạc Viễn hình như đang nghiêm túc.”

Lời nói của Sa Lâm ngoài dự liệu khiến cô giật mình, hơn nửa ngày mới bật thốt ra được câu hỏi, “Cô nói... Hai cửa hàng chuyên mua lại lễ phục của tôi là do Mạc Viễn liên lạc?”

“Cô không biết chuyện này?” Lần này đến lượt Sa Lâm ngây ngẩn cả người.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu...

Nếu Sa Lâm không chủ động đề cập đến chuyện này chỉ sợ là cả đời này cô cũng không thể biết được, rõ ràng là Giang Mạc Viễn không muốn để cô biết chuyện này, cho nên ngay từ đầu anh đã không biểu lộ ra, lúc ấy... Cô chỉ nhớ anh ở nhà cô nhìn thấy cô rao bán lễ phục, anh chỉ bình tĩnh hỏi cô có phải thiếu tiền hay không, sau đó có hai cửa hàng chủ động liên hệ với cô, cô mừng rỡ nhắc tới chuyện này trước mặt anh, còn anh thì có biểu hiện gì đâu? Tự nhiên đến mức không thể tự nhiên hơn.

Ngực đau âm ỷ...

Giang Mạc Viễn dường như rất thích dùng phương thức này đối đãi với cô, nếu vậy, còn có bao nhiêu chuyện anh lặng lẽ làm mà cô không biết?

Sa Lâm thấy vẻ mặt của cô không giống như đang nói dối, ánh mắt dần trở nên âm trầm, “Tôi thật sự rất hâm mộ cô, có lẽ là anh ấy sợ

cô biết sẽ không được tự nhiên.”

Trang Noãn Thần nắm chặt tay lại, vì những quan tâm của anh. Đúng là nhờ số tiền đó mà số tiền gửi ngân hàng của cô mới dần tăng lên.

“Tôi không thể không thừa nhận là mình đã thua, bại dưới tay Trang Noãn Thần cô.” Rốt cục Sa Lâm cũng ngừng khóc, khoé mắt hồng hồng như con thỏ, sục sục hít mũi.

“Cũng khó cho cô khi phải nói cho tôi những điều này, tôi đã nghĩ cô vĩnh viễn sẽ không nói những điều này với tôi.” Thật lâu sau, Trang Noãn Thần mới nhẹ giọng nói.

Sa Lâm giương mắt, “Thực ra từ đầu đến cuối tôi không thừa nhận là mình thua, lần lượt luôn muốn tranh thủ cơ hội. Lần đó ở câu lạc bộ đêm tôi biết mình đã hoàn toàn mất đi Giang Mạc Viễn, tôi nghĩ lần đó ở câu lạc bộ đêm, cô cũng có vấn đề muốn hỏi tôi.”

Trang Noãn Thần nhớ tới lần ở câu lạc bộ đêm đó, cặp mắt xuống thần nhiên nói, “Tôi nghĩ đã không còn quan trọng nữa.”

Có thể nghe được từ trong miệng một tình địch những điều này, cô trong lòng Mạc Viễn như thế nào cô một chút cũng không nghi ngờ.

“Đã nói đến vậy rồi thì cứ nói ra hết tất cả đi, cất giấu một vài chuyện càng khiến tôi không vui về gì.” Sa Lâm nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài một hơi, “Khi đó Ben để tôi ở bên cạnh Mạc Viễn, thật ra tôi biết ý của Ben, con cáo già kia mặt ngoài thì đối với Mạc Viễn rất tốt, nhưng thực tế chẳng phải muốn hại Mạc Viễn sao? Lợi dụng anh ấy xong rồi lại hung hăng dẫm nát dưới chân. Lúc trước tôi, vì tiếp cận Mạc Viễn nên mặc kệ tâm tư của ông ta, nhưng thời gian dài tôi cũng nhìn ra được, nói thật, Ben cũng rất thích cô, tôi nghĩ Mạc Viễn cũng biết chuyện này.”

Trang Noãn Thần nhớ tới khoảng thời gian Ben liên tục tặng hoa cho cô, ngực liền nghẹn lại.

“Nếu nói Mạc Viễn là loại người chỉ vì tiến về phía trước mà không từ thủ đoạn, vậy lúc đó anh ấy có thể đá cô đi rồi.”

Cô giật mình, không biết lời nói của Sa Lâm là thật hay giả.

“Câu chuyện của tôi dường như đi xa quá rồi, tất nhiên vừa rồi cũng chỉ là do tôi suy đoán mà thôi.” Sa Lâm mệt mỏi vuốt tóc một cái, sau khi uống một ngụm trà liền nhìn về phía Trang Noãn Thần, “Ngày đó ở câu lạc bộ đêm, Mạc Viễn thật ra phải đi bàn hạng mục hợp tác với với Cao Quý, sau đó tôi lại đến, lại bị Cao Quý hiểu lầm cho là bạn gái của Mạc Viễn, lúc tôi đi lấy rượu thì cô tới, có lẽ Mạc Viễn đang giận cô mới làm như vậy, người như anh ấy lại bị một người phụ nữ khống chế cảm xúc vẫn là lần đầu tiên, tôi chỉ biết là tôi đã mất đi anh ấy.”

Trang Noãn Thần cười khổ trong lòng.

“Từ lâu tôi đã biết mình và Giang Mạc Viễn không còn khả năng nữa, cũng biết tôi nên kiềm chế lại hành vi của mình mới không khiến anh ấy thấy phiền, Cát Na mắng tôi rất đúng, nếu như tôi không làm điều sai quấy thì tôi có thể lợi dụng sự áy náy của Mạc Viễn để thay đổi cục diện, nhưng mà bây giờ thì không có khả năng ấy nữa rồi. Tôi sai quá nhiều, ví dụ như chuyện lấy trộm quà sinh nhật mà anh ấy chuẩn bị cho cô.” Sa Lâm cắn cắn môi, ngón tay khẽ run lên, “Nhưng mà tôi không ngờ tới là cô cũng không phải kẻ ngốc, không hề đề cập đến chuyện này.”

Nghe đến đây Trang Noãn Thần rốt cục cũng sáng tỏ, trong lòng cất giấu những khúc mắc cũng tự nhiên được cởi bỏ, nhưng mà cô

không rõ, Sa Lâm hoàn toàn không cần thiết phải tháo bỏ nút thắt trong lòng giúp cô, “Cô bấm sinh kiêu ngạo vì sao phải nói với tôi chuyện này? Nếu như cô không nói thì có thể tôi vẫn tiếp tục hiểu lầm, nếu vậy thì cô mới rửa hận được chứ.”

Sa Lâm hít mũi, “Cô cũng nói tôi bấm sinh kiêu ngạo, nên chỉ thừa nhận một mình cô là đối thủ.” Nói xong lời này cô ấy giương mắt lên nhìn cô, ánh mắt sáng quắc, “Trang Noãn Thần, cô nhớ kỹ lấy, cô lấy tôi ra làm bàn đạp để ở cạnh Giang Mạc Viễn, cho nên hạnh phúc của hai người có liên quan rất lớn đến tôi, bất kể như thế nào cô cũng không được phép rời xa Giang Mạc Viễn, nếu sau này hai người chia tay hoặc sống không hạnh phúc thì cô phải xin lỗi tôi!”

Quyển 8 - Chương 35: Bầu trời sụp đổ

Nghe xong những lời này, vẻ mặt Trang Noãn Thần có chút dờ khóc dờ cười, nếu như không thay đổi cảm xúc thì mới lạ đó.

Giọng Sa Lâm nóng nảy, “Nhanh lên, cô mau đưa Giang Mặc Viễn đi đi, thật là phiền muốn chết à, uống cho lắm rồi say mềm. Hôm nay tôi phải thay toàn bộ ra giường, vỏ chăn, vỏ gối, thay hết...thay hết luôn.” cầm ly trà lên uống một hơi, Sa Lâm lại nói, “Còn trà này, là tôi mua đó, định chờ anh ấy tỉnh dậy thì đưa cho anh ấy uống, nhưng mà coi bộ anh ấy không thể nào tỉnh liền đâu, thôi tốt nhất là cô cứ đem đi luôn đi, để ở đây lại lãng phí.”⁸ Trang Noãn Thần nhin không được nở nụ cười, gật đầu rồi lên lầu. “Trang Noãn Thần, ông xã nhà cô bây giờ chẳng biết trời trăng gì đâu, có cần tôi lên giúp cô một tay không?”

Sau lưng cô, Sa Lâm cố tình buôn lời trêu chọc. Đứng ở cầu thang nhìn xuống, Trang Noãn Thần đáp trả: “sợ chỗ nào sợ mũi được cô cũng đã ra tay hết rồi, giờ mà còn cho cô mò lên đây nữa thì mặt mũi của người vợ chính thức này không biết để ở đâu đây nhỉ?” Sa Lâm cũng lắc đầu cười. Đến khi bóng dáng của Trang Noãn Thần khuất sau cánh cửa, nụ cười trên môi Sa Lâm nhạt dần, ẩn sâu trong đôi mắt dường như gợn lên một niềm đau được chôn giấu. Phải, đây đúng là nỗi đau mà bản thân cô cũng muốn trốn vùi theo năm tháng. Trang Noãn Thần, cô và tôi vĩnh viễn cũng không thể trở thành kẻ thù bởi vì cô là người phụ nữ Mạc Viễn yêu thương sâu sắc. Nhưng, cũng chính vì cô là người anh ấy hết mực yêu thương nên tôi và cô sẽ chẳng bao giờ trở thành bạn bè được. Đỉnh điểm của cơn đau phải chăng là lúc này, thời khắc buồn tay, lãng quên tất cả. Hạ Lữ bị đưa đến một nơi không ai tìm thấy. Cánh cửa phòng khoá chặt từ

bên ngoài, người ở bên trong dẫu muốn cũng không thể chạy đi đâu được.

Từ sáng sớm đến tối mịt, thời gian cứ thế trôi qua trong không gian bốn bề tĩnh mịch. Nơi này hẳn là ngoại thành, ngoài cửa sổ đâu đó có vài cây phong, ánh trăng trải dài miên mang khắp lối. Cô không biết đây là đâu, cũng không rõ là ai đưa mình tới chỗ này. Nhìn thoáng qua di động, ước chừng cô đã bị người ta đưa đến chỗ này tám tiếng rồi. Tuy không bị trói lại nhưng cũng không có cách nào thoát ra, cũng may trên bàn còn có chút điểm tâm hoa quả, thật ra những thứ cần điều có đủ, đãi ngộ cũng có thể xem là khá tốt. Chờ đợi mỗi mòn cuois cùng bên ngoài cánh cửa khép chặt cũng có tiếng động truyền đến. Hạ Lữ đứng dậy nhưng nhìn thấy người vừa đến thì ngăn ra. Người đàn ông này từng là ác mộng của đời cô.

Từ ngày quen biết Mạnh Khiếu, cô chỉ ước gì mình chưa từng gặp gỡ ông ta- đó là một đoạn quá khứ tối tăm cô không bao giờ muốn nhớ lại, nó khiến cho cô phải ra lệnh cho bản thân không thể mở rộng lòng để đón nhận tình yêu của Mạnh Khiếu. Hiện giờ ông ta lại xuất hiện khiến một dự cảm chẳng lành bỗng chốc phát sinh. Hẳn là cô nên sớm nhận ra, dạng người như ông ta làm sao có thể nuốt giận mà bỏ qua cho người đàn bà dám đá ông ta chứ? dạo này ông ta thường xuất hiện trên tivi và báo chí, cùng hợp tác với Ben, ai ai cũng biết. Trước đây, cô rất ít khi quan tâm tới tài sản của ông ta, chỉ biết là ông ta có tiền, đối với phụ nữ cũng ra tay hào phóng, không nghĩ trên đời này có nhiều chuyện lại khéo đến như vậy, chuyện cũ chuyện mới cứ thế mà bắt quẩn vào nhau. Ông ta đàn ông(?) bước đến, bắt gặp vẻ mặt kinh ngạc của Hạ Lữ khi thấy mình thì cười khẩy, “Thế nào, chắc cô ước đời này không bao giờ gặp lại tôi chứ gì?” Thấy ông ta tiến lên trước, Hạ Lữ thoáng lùi lại phía sau từng bước. Ông ta cũng không định làm khó cô bèn ngồi lên sofa, ánh mắt trở nên u ám. “Rốt cuộc ông đưa tôi đến đây để làm gì?” Hạ Lữ chớp chớp mắt ngăn không cho nước mắt ứa ra, “Tôi với ông đã không còn quan hệ gì, lần đó giúp ông làm việc cũng là lần cuối cùng rồi.” “Nhanh chóng vạch rõ giới hạn để làm gì chứ? Hạ Lữ, chuyện

đã làm sẽ chẳng bao giờ thay đổi được, cô vội vã phân giới hạn với tôi cũng không thể làm thay đổi sự thực cô đã bán đứng bạn thân của mình, à, còn có...”

Ông ta đảo mắt trên người cô đánh giá một phen, đáy mắt càng thêm hiểm ác “Sự thực là cô đã là tình nhân của tôi.” “Rốt cuộc là ông muốn như thế nào?” Hạ Lữ cố gắng bình ổn cơn phẫn nộ, nhìn chằm chằm vào ông ta mà găng từng tiếng. Ông ta hừ lạnh: “Thật ra cũng chẳng có gì, chỉ là muốn biết cô sống có tốt hay không thôi mà.” Hạ Lữ lạnh giọng, “Tôi sống tốt hay không thì có liên quan gì đến ông?” Ông ta không chút khách khí: “Đừng nói như vậy chứ, dù sao cô xúng từng là tình nhân của tôi, đưa cô tới đây hỏi han ân cần vài câu cũng là bình thường thôi mà. Tôi nghỉ bên cạnh cô chắc chẳng có mấy người bạn đâu nhỉ? có thể hỏi han ân cần lại càng ít, đúng không?” “Đủ rồi! lúc trước ép buộc tôi bán đứng bạn thân mình chính là ông. Tôi là bất đắc dĩ mới phải làm như vậy. Cho tới bây giờ tôi cũng không thể hiểu vì sao ông lại hận Trang Noãn Thần đến thế?” “Ái chà, cô lầm rồi, người tôi chướng mắt không phải là Trang Noãn Thần mà là ông Nam.” thật không ngờ ông ta lại mở miệng giải thích, “Tôi và ông Nam có chút vướng mắc trong truyện làm ăn, tính tôi thì cô biết rồi đấy, ai khiến tôi khó chịu thì tôi sẽ khiến cho kẻ đó không được yên thân. Kể ra cô làm tốt lắm, mấy tin tức tiêu cực về Đức Mã qẩu thật khiến ông Nam sức đầu mề trán, thật sáng khoái mà!” “Đồ điên!” Hạ Lữ lườm đôi co cùng ông ta, cầm lấy giỏ muốn bỏ đi. “Còn chưa xong đâu. Cô nghĩ mình có thể bước ra khỏi cánh cửa này sao?” Ông ta sau lưng cô lườm biếng mở miệng. [Sachvui.Com chúc các bạn đọc truyện thật vui vẻ]

Hạ Lữ đột ngột dừng bước, không thể nhịn nổi rống lên: “Mạnh Chấn Tề, rốt cuộc là ông muốn như thế nào?” cô gọi thẳng tên họ của ông ta. “Ui, then quá hoá giận à?” Mạnh Chấn Tề vẫn cười cợt như cũ, nụ cười của ông ta cực kỳ lạnh lẽo. Ông ta đứng dậy bước đến bên cạnh, giơ tay kéo cổ áo của cô, một mảnh lớn da thịt lộ ra ngoài. Hạ Lữ cả kinh “Ông.” “Mấy vết sẹo do bị phỏng tàn thuốc là vẫn còn ha, tôi nghĩ cô chưa quên đâu nhỉ?” Mạnh Chấn Tề cười lạnh,

bàn tay nắm chặt lấy cổ cô, đáy mắt lạnh lẽo, “Lúc trước cô rời khỏi tôi, phải chăng là vì Mạnh Khiếu?” Cơ miệng cô giật giật, trái tim ớn lạnh, ông ta biết Mạnh Khiếu? Đáy lòng bỗng dâng lên nỗi bất an. “Cô đã ở bên nó bao lâu rồi?” Mạnh Chấn Tề tra hỏi. “Bỏ ra!” Hạ Lữ gạt mạnh tay ông ta, tận lực lui về phía sau cách xa ông ta một chút, chỉ sợ ông ta làm tổn thương tới đứa nhỏ trong bụng mình. Mạnh Chấn Tề không bước lên trước, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, gằn từng chữ, “Hạ Lữ, tôi mặc kệ cô đã ở bên nó bao lâu, cảnh cáo cô, nhanh chóng rời khỏi nó, đừng bao giờ quấy rầy nó nữa!” Hạ Lữ ôm một bụng uất ức, đang định đáp trả thì trong đầu loé lên một nguồn sáng. Mạnh Chấn Tề....Mạnh Khiếu... Không đúng, cô đã gặp qua ba của Mạnh Khiếu, gặp qua...

“Ông không có tư cách quản chuyện của tôi. Tôi muốn yêu ai là quyền tự do của tôi.” thật lâu sau cô mới mở miệng, giọng yếu ớt, bởi trong lòng dâng lên dự cảm không lành, là phỏng đoán mà cô chưa bao giờ nghĩ đến. “Đúng vậy, cô với ai yêu đương tui cũng lười quản, nhưng với Mạnh Khiếu thì không được.” ngữ khí của Mạnh Chấn Tề vô cùng cứng rắn. Dự cảm không rõ ràng ùn ùn kéo đến, nhanh chóng ăn mòn sức lực của cô. Cô trơ mắt nhìn Mạnh Chấn Tề hạ giọng nói, “Bởi vì Mạnh Khiếu là con trai của tôi.” Bầu trời, bỗng nhiên sụp đổ! Màn đêm dày đặc, chiếc xe lại lần nữa dừng trước cổng bệnh viện, Hạ Lữ bước xuống xe, ánh đèn đường lẳng lẳng chiếu lên nói cô đậu xe, chỉ mấy giờ trước cô còn ngồi bên trong, ảo tưởng về cuộc sống tương lai của chính mình. Chẳng qua chỉ mấy tiếng ngắn ngủi, mọi thứ của cô đã bị Mạnh Chấn Tề bóp nát. Không, hủy diệt tương lai cô không phải Mạnh Chấn Tề mà chính là cô. Nếu lúc trước không gặp phải Mạnh Chấn Tề ở quán bar...Nếu thời điểm đó cô có thể đợi đến khi Mạnh Khiếu xuất hiện...

Cô yêu Mạnh Khiếu, thật lòng yêu anh. Mạnh Khiếu đối với cô thật lòng thật dạ. Cô không quan tâm anh là con cái nhà ai, gia thế thế nào, chỉ cần biết anh chính là Mạnh Khiếu. Nhưng anh ấy thì không thế như vậy. Anh là con của Mạnh Chấn Tề, mà cô lại là tình nhân của ông ta. Mạnh Chấn Tề nói đừng, Ông bà Mạnh mong mọi

Manhk Khiếu nhanh chóng kết hôn, nên có thể không bận tâm đến đối tượng anh ấy thích là người như thế nào. Nhưng một khi đã kết hôn rồi, gặp gỡ tiếp xúc hàng ngày với những người có liên quan đến nhà họ mạnh, đa số người đó đã gặp qua Hạ Lữ, đương nhiên, là với thân phận tình nhân của Mạnh Chấn tề. Cô có thể không bận tâm đến thể diện của mình, nhưng Mạnh Khiếu thì không được.

Sau khi gặp Mạnh Chấn Tề, cô mới biết, thì ra trước kia người mà Manhk Khiếu dẫn cô ra mắt chính là ba dượng của anh. Trái tim như vỡ nát, đây là tự mình làm bậy không thể sống đó sao? Chiếc xe phóng đi, cô hít thở thật khó nhọc, trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết... Trang Noãn Thần cuối cùng cũng biết được, phụ nữ vào những lúc đặc biệt điều là lực sĩ. Sau khi ném Giang Mạc Viễn say như đã chết lên giường, cô chỉ còn chút hơi thở cuối cùng, nhìn anh hơn nửa ngày mới lấy lại khí lực. May mà Sa Lâm cũng ở tại Hải Điền, nếu là ở khu vực khác, có khi cô mệt chết rồi cũng nên. Có thể nhận thấy Giang Mạc Viễn uống không ít rượu. Quần áo trên người anh nồng nặc mùi cồn. Vất vả lắm Trang Noãn Thần mới có thể thay đồ giúp anh, rồi hẹn người tới lấy đồ giặt khô. Sau đó, cô lại ngồi xuống bên cạnh, ánh mắt nhìn anh chăm chú. Say như chết. Cô chỉ có thể dùng từ như vậy để hình dung anh. Trên đường đi có lay đến mấy anh cũng không tỉnh, cô đành chịu! Khẽ đưa tay vuốt ve ấn đường của anh, cô thở nhẹ định rút tay ai ngờ bị anh giữ chặt. Cứ tưởng anh đã tỉnh, hoá ra nh vẫn ngủ say. Giang Mạc Viễn nắm tay cô khoé miệng hơi giật giật. Tiếng nói quá nhỏ nên không nghe thấy, Trang Noãn Thần kiên cuối xuống, dán lỗ tai lên môi anh, lúc này mới nghe thật rõ.

Giang Mạc Viễn khẽ gọi tên cô, giọng điệu nỉ non nửa như say rượu nửa như đứa trẻ đang vùi vỉnh: bà xã..bà xã.... Cô nhin không được nở nụ cười, lại có chút đau lòng, lại càng dựa sát vào anh, lẳng lẳng nhìn anh nghe anh gọi từng tiếng bà xã, cuối cùng dịu dàng lên tiếng."Em đang ở bên cạnh anh đây." Dường như nghe được động tĩnh, Giang Mạc viễn hơi hé mắt, mơ hồ thấy được bóng dáng của cô. Tuy say rượu nhưng sức lực anh vẫn rất mạnh, bàn tay to cứ

nắm chặt lấy tay cô không chịu buông. Cô bất đắc dĩ buồn tiếng thở dài, “Mạc Viễn, em không đi đâu cả, anh làm em đau.” “Bà xã..” Anh say khướt rồi, cứ ôm chặt cô không buông, lại còn toan ngồi dậy, dùng sức lôi kéo cô. “Ngồi lên làm gì? mau nằm xuống.” cô nghĩ mình nên đi pha cho anh một ly trà giải rượu.

Quyển 8 - Chương 36: Anh ấy khóc

“Bà xã...” Giang Mạc Viễn lại ôm chặt lấy cô như người đang chìm trong cơn say.

Trang Noãn Thần vùng vẫy nhưng không thể thoát ra được nên đành để mặc cho anh ôm, cô thở dài, rồi dựa luôn cả người về phía đầu giường, ôm lấy cơ thể của anh, nói khẽ: “Anh đã uống hết bao nhiêu vậy hả? Tại sao lại phải giày vò bản thân như vậy chứ?”

“Noãn Noãn...” Anh thì thào gọi tên cô.

Trang Noãn Thần nhớ lại lời Sa Lâm nói, trong lòng chợt thấy ấm áp, đáp khẽ, nhưng ngay sau đó, ở trước ngực hơi ứa. Cô hết sức sửng sốt, bèn cuối đầu xuống nhìn, trong lòng chợt dao động mạnh, gương mặt anh tuần kiên cường của Giang Mạc Viễn vùi sâu vào trong lòng cô, một dòng nước mắt trong suốt lăn dài theo hốc mắt của anh ấy chảy thẳng xuống cằm, rồi lại lăn nhanh xuống cổ họng, rơi xuống mu bàn tay của cô.

Trong phút chốc bàn tay giống như bị bàn ủi ủi qua ủi lại, trong lòng còn hơn thế nữa.

Giang Mạc Viễn, một người đàn ông kiêu ngạo như thế, vậy mà, anh đã bật khóc!

“Mạc Viễn à....” Cô giang tay ôm lấy đầu anh, xoa nhẹ lên mái tóc của anh, khẽ thở dài rồi nói: “Anh cứ khóc đi, khóc rồi trong lòng sẽ đỡ khó chịu hơn.”

Người đàn ông này, từ lúc rời khỏi gia đình ra ngoài lập nghiệp, cho dù có cực khổ có mệt mỏi hơn nữa cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, lúc đối diện với xác của Mạc Thâm anh cũng chỉ im lặng đến đáng sợ, mọi người hiểu lầm anh, thậm chí người trong gia đình bài xích anh thì anh cũng chưa từng oán trách một câu, việc làm ăn chịu tổn thất lớn, dư luận bàn tán xôn xao cũng chưa từng nhìn thấy anh tức giận, nhưng hôm nay anh đã khóc, anh khóc là vì bà nội qua đời hay là vì tình cảm đã bị kiềm nén lâu ngày cuối cùng cũng đã được bộc lộ ra đây?

E là đều vì cả hai lý do này.

Làm một người phụ nữ đã mệt mỏi, làm một người đàn ông càng mệt mỏi hơn, mà một người đàn ông ngồi ở trên đỉnh cao thì lại càng thêm mệt mỏi. Áp lực từ xã hội lớn đến vậy đó, nó lớn đến mức cho dù nam hay nữ đều ước rằng mình có thể vứt bỏ trách nhiệm đó, không dám nhận nữa, ước chi bản thân có thể trốn vào trong vỏ ốc, không màn đến chuyện của người khác, một người đàn ông, đối diện với vợ mình là một người chồng, đối diện với những người trong gia đình là một người con, đối diện với con cái là một người cha, còn đối diện với công việc lại là một người lãnh đạo, mọi mặt đều cần có người đàn ông đứng ra gánh vác mọi việc.

Người phụ nữ cũng sẽ có một ngày nào đó cảm thấy mệt mỏi, một khi người phụ nữ cảm thấy mệt mỏi họ sẽ mượn cớ để chính mình được nghỉ ngơi thậm chí là từ bỏ, sẽ không có bất kỳ kẻ nào lên án chỉ trích sự vô trách nhiệm của người phụ nữ, nhưng người đàn ông lại không thể, một người đàn ông có trách nhiệm bất cứ lúc nào cũng phải đứng ra, gánh vác mọi việc vì vợ, con cái, cha mẹ, bạn bè và đồng nghiệp của mình, cho nên làm đàn ông rất mệt mỏi.

Trang Noãn Thần biết rõ Giang Mạc Viễn rất mệt, anh chính là quá

mệt quá mệt rồi, cho nên cô bằng lòng làm bến bờ, nơi mà lúc anh quá mệt mỏi quá đau khổ có thể dựa vào, đợi sau khi hồi phục thể lực lại tiếp tục chiến đấu, vì một người kiêu ngạo như anh, số mạng trời sinh là luôn phải nỗ lực cố gắng đến cùng.

Giang Mạc Viễn ngà ngà say, hốc mắt ướt đầm, anh không hề gào khóc, nhưng Trang Noãn Thần thà rằng anh cứ gào khóc thật to.

Nhẹ nhàng ôm lấy đầu anh, cô nhớ lại rất nhiều chuyện, nhớ lại mình cũng đã từng nằm trong lòng anh khóc lớn, cô chưa từng nghĩ đến, có ngày mình cũng có thể ôm anh vào trong lòng, khẽ nói lời an ủi, dỗ dành giống như anh đã từng làm.

Thì ra, Giang Mạc Viễn cũng có lúc yếu đuối đến vậy.

Những tia sáng màu vàng từ ánh đèn rọi vào bóng dáng của hai người, trong phòng ngập tràn mùi hương nhàn nhạt của rượu, đêm nay, là một đêm rất yên bình...

Khi Hạ Lữ mở mắt thì trời đã sáng, ánh nắng ấm áp của trời thu chiếu xuyên vào góc cửa sổ, những bóng nắng tròn xinh đẹp lấp lánh trên nền sáng tinh khiết của đá cẩm thạch, xung quanh bốn bề toàn là màu trắng, màu trắng của bức tường, màu trắng của giường, màu trắng của tấm ra trải giường và cả màu trắng của cây mã đề đặt ở đầu giường, ở bên cạnh cô còn có một Ngải Niệm đang mặc một chiếc áo khoát màu trắng bằng lông lạc đà.

Một màu trắng chói mắt, cho nên ngay cả hai má của cô cũng nhợt nhạt trắng bệch y như vậy.

Cô có chút rối bời, đầu cũng hơi đau, Ngải Niệm, người đang ở bên

cạnh thấy cô đã tỉnh bèn vui mừng hô lên: “Ồi trời ơi cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, đợi đã nào, mình gọi bác sĩ đến ngay.”

Bác sĩ sao?

Cô đang ở bệnh viện sao?

Ngay sau đó, bác sĩ bước vào, Ngải Niệm không ngừng lặp đi lặp lại: “Cô ấy vừa mới tỉnh không được bao lâu.”

Bác sĩ kiểm tra sức khỏe cho cô, lại còn hỏi cô một vài câu hỏi, có những câu cô biết cũng có những câu cô trả lời tương đối chậm, cho đến khi bác sĩ gần như hoàn tất cuộc kiểm tra sức khỏe thì cô cũng đã trở lại bình thường.

“Sức khỏe của người bệnh vẫn chưa được ổn định, phải nghỉ ngơi nhiều hơn nữa, hơn nữa không được để cho bệnh nhân chịu bất kỳ đả kích nào, tạm thời bây giờ không có gì đáng ngại, nhưng tôi khuyên nên để cho cô ấy ở lại bệnh viện theo dõi thêm vài ngày tiện thể khám kỹ lại lần nữa.” Bác sĩ đã đưa ra một lời đề nghị thật hợp lý.

“Vâng vâng.” Ngải Niệm gật đầu.

Sau khi bác sĩ đã đi ra ngoài, Ngải Niệm nhìn cô hỏi khẽ: “Bây giờ cậu có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?”

Hạ Lữ khẽ lắc đầu, đôi môi có hơi khô.

Ngải Niệm rót cho cô một ly nước, nói: “Cậu đó, đã nghe thấy lời bác sĩ nói chưa, ở trong bệnh quan sát thêm vài ngày nữa, chờ đến khi sức khỏe cậu bình phục trở lại rồi khám lại lần nữa cũng yên tâm hơn.”

“Mình bị gì vậy? Còn nữa, sao mình lại ở trong này thế?” Hạ Lữ rất yếu, ly nước uống được một hớp thì mới biết đó là nước nấu với đường đỏ.

Vẻ mặt của Ngải Niệm có chút lúng túng, trả lời ấp a ấp úng: “À, cũng không có gì đâu, chẳng qua cậu bị ngất xỉu, bệnh viện tìm thấy số điện thoại của mình trong điện thoại của cậu.” Trông thấy cô có chút ngờ vực cô vội nói thêm: “Ái chà, dựa vào thứ tự sắp xếp theo bảng chữ cái, trong điện thoại của cậu số của mình cũng xếp ở vị trí gần ở phía trên cùng đó mà.”

Thực ra bệnh viện gọi điện thoại cho Trang Noãn Thần, sau đó Trang Noãn Thần lại tìm cô, bảo cô phải đến bệnh viện một chuyến, cô biết rõ trong lòng hai người này đều có khúc mắc, chờ đến khi Hạ Lữ tỉnh lại rồi e là nhìn thấy Trang Noãn Thần cũng không biết nên nói gì, đến khi cô bằng lòng đi đến bệnh viện Trang Noãn Thần lại nói thêm một câu: Hạ Lữ xảy ra chuyện gì, hãy báo cho mình bất cứ lúc nào.

Tình bạn sao có thể nói dứt là dứt được?

Chẳng qua trái tim họ đều đã chịu tổn thương, nhớ lại chuyện cũ cũng chẳng giúp ích được gì.

Hạ Lữ vùng vẫy định đứng dậy, nhưng lại lãnh trọn một cú đau.

“Trời ơi cậu làm gì vậy hả? Cậu vừa mới phẫu thuật xong thì đã...” Nói được nửa câu thì đột nhiên ngừng lại, Ngải Niệm biết mình đã lỡ lời rồi.

Quả không ngoài dự đoán, Hạ Lữ mặc dù bị bệnh nhưng lỗ tai vẫn rất thính, vừa nghe thấy lời nói đột ngột bị dừng lại đó, cơn đau ở bụng dưới làm cho lòng cô dấy lên sự cảnh giác, đưa tay sờ vào

bụng, nhìn Ngải Niệm bằng ánh mắt hết sức kinh ngạc và sợ hãi, run rẩy cất tiếng nói: “Phẫu thuật sao? Mình làm phẫu thuật gì?”

Ngải Niệm thờ dài, muốn nói nhưng lại không dám nói.

“Ngải Niệm, cậu nói thật cho mình biết đi, có phải là....” Ngón tay của Hạ Lữ run rẩy, khó khăn lắm mới có thể nói tròn vẹn cả câu, “Có phải là con của mình đã?”

“Hạ Lữ à...” Ngải Niệm hiển nhiên biết rõ giấy không gói được lửa, cho dù không muốn cũng phải nói cho cô ấy biết: “Cậu được người đi đường đưa vào bệnh viện khi nằm ngất ở trước cửa, bác sĩ gọi mình đến đây chẳng qua là cần có một người ký giấy phẫu thuật, con của cậu mất rồi, không thể giữ lại được, nếu không làm phẫu thuật thì cậu sẽ bị rong huyết.”

Hạ Lữ hệt như một kẻ ngốc, cả người đứng im lìm như một tảng đá.

“Hạ Lữ này, cậu nghe mình đi, con mất rồi sau này vẫn còn có lại được, điều quan trọng nhất bây giờ là cậu phải giữ sức khỏe thật tốt, biết không hả?” Nhìn thấy bộ dạng cô ấy như thế này, Ngải Niệm thấy thương bạn, trái tim dường như cũng đang bị bóp chặt, nói gì thì cũng là một sinh mạng, hơn nữa đây lại là đứa con Hạ Lữ yêu thương nhất.

Đôi môi của Hạ Lữ run rẩy, gương mặt càng nhợt nhạt hơn, mãi một hồi mới tìm lại được tiếng nói của mình, “Con... mất rồi.”

Hy vọng của cô cũng mất rồi, tiêu tan hết rồi.

“Cậu có thể nói cho mình biết rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì hả? Bác sĩ đoán cậu đã chịu một đả kích quá lớn cho nên mới dẫn tới sảy thai, cậu rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?” Ngải Niệm tỏ ra lo

lắng.

Ánh mắt của Hạ Lữ nhìn về phía gương phía mặt của cô ấy, giọt nước mắt bất chợt tuôn ra, làm Ngải Niệm luống cuống, vội vã lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, “Cậu đừng khóc nữa, cậu khóc như vậy làm cho lòng mình rối bời, nói cho mình biết đã xảy ra chuyện gì hả? Còn về đứa bé này, Mạnh Khiếu có biết cậu đã mang thai không?”

“Không được, không được nói chuyện này cho anh ấy biết.” Hạ Lữ bỗng nhiên không giữ được bình tĩnh, nắm chặt tay của Ngải Niệm, “Cậu nhất định nhất định không được nói chuyện này cho anh ấy biết, nhớ chưa?”

Ngải Niệm không biết đã xảy ra chuyện gì, cô trông thấy thái độ cô ấy kiên quyết đến vậy còn cho rằng cô ấy đã cãi nhau với Mạnh Khiếu, nên đã gật đầu đồng ý, rồi hỏi vài câu để thăm dò, “Anh ấy đã ức hiếp cậu sao?”

Hạ Lữ dùng sức lau nước mắt, cố chịu đau khổ lắc đầu, chịu đả kích lớn sao? Lần này chỉ là đả kích thôi sao?

“Vậy... anh ấy dù sao cũng là ba của đứa bé, cũng có quyền biết chuyện này mà, cậu sợ anh ấy thất vọng sao?”

“Mình...” Hạ Lữ thở một hơi thật dài, mới dè nén được cảm giác muốn bật khóc, khẽ nói một câu: “Mình đã chán ngán những ngày ở bên anh ta rồi.”

“Hả?” Lần này Ngải Niệm thật sự hết hồn về câu trả lời của cô bạn, thậm chí cứ ngỡ rằng mình đã nghe lầm nên hỏi lại lần nữa: “Cậu nói gì hả?” Ai cũng có thể nhìn thấy được Mạnh Khiếu yêu thương cưng chiều cô ấy biết bao nhiêu, cô cũng thấy được Hạ Lữ yêu Mạnh

Khiếu đến nhường nào.

“Ngải Niệm... mình đói rồi, cậu có thể mua đồ ăn giúp mình không? Hạ Lữ không lặp lại câu nói lúc này, thì thảo câu nói đó.

Ngải Niệm gật đầu, đứng dậy, tính đi nhưng lại còn chút ngờ vực, nói: “Cậu thật sự không muốn gọi Mạnh Khiếu đến đây sao?”

“Anh ấy đi công tác vẫn chưa về.” Cô thấy Ngải Niệm còn muốn nói thêm điều gì nữa, bèn chêm thêm một câu, “Hơn nữa... đứa bé này cũng không phải của Mạnh Khiếu.” Lời nói dối đâm thẳng vào vết thương trong lòng cô.

“Gì chứ?” Lần này tiếng của Ngải Niệm còn lớn hơn lúc này.

“Cho nên nếu cậu không muốn làm lớn chuyện này vậy thì đừng nói cho anh ấy biết.” Trái tim của Hạ Lữ giống như đang rỉ máu, giọng nói lại càng lạnh lùng hơn.

Ngải Niệm dậm chân một cái vì quá tức, “Trong đầu cậu đang nghĩ cái gì vậy hả? Haiz, thôi đi, mình đi mua đồ ăn cho cậu đây, cậu làm mình tức chết mà!”

Cửa phòng bệnh khép lại.

Đợi đến khi tiếng bước chân của Ngải Niệm hoàn toàn biến mất, Hạ Lữ không tiếp tục đè nén đau khổ trong lòng nữa, ngã xuống giường khóc suốt mướt...

Quyển 8 - Chương 37: Anh tĩnh lại

Từ khi quen nhau đến khi kết hôn với Giang Mạc Viễn, hai người đã cùng trải qua nhiều phen lận đận, đau đớn cũng có, nhưng trên hết là sự ấm áp trong trái tim chưa bao giờ nguội. Giang Mạc Viễn là người như vậy, anh không cho phép bản thân bộc lộ quá nhiều cảm xúc, anh là người đàn ông kín tiếng nhưng tinh tế, chuyện sự nghiệp bày mưu nghĩ kế có thể khiến anh sôi nổi nhưng cũng có khi điềm tĩnh trầm ngâm. Nếu khi trước có người hỏi cô, rằng có khi nào tưởng tượng đến cảnh Giang Mạc Viễn say mềm hoặc yếu đuối khi đổ bệnh hay không, tất nhiên cô sẽ trả lời là không. Con người anh quá cẩn thận, chắc chắn sẽ không ngốc đến mức tự khai nhược điểm của mình trước mặt người khác. Anh có uống rượu, anh cũng từng đổ bệnh, anh là người chứ đâu phải thần linh, nhưng dù thế nào, thì người ngoài cũng không biết nổi.

Nhìn anh nằm trên giường, trái tim cô như bị dao cắt. Đến giờ phút này cô mới biết, mẹ cô từng có cảm giác như thế nào khi ba cô đổ bệnh. Mỗi ngày ba cô nằm ở đó, sống chết chỉ trong nháy mắt, chắc lúc ấy mẹ cô phải buồn phiền nhiều lắm. Giây phút này đây, Giang Mạc Viễn sốt cao, tay chân cô cứ cuống hết cả lên. Phải thừa nhận rằng tâm lý làm vợ của mình còn cần được tăng thêm nhiều.

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng tựa đầu lên ngực anh, thủ thủ, Giang Mạc Viễn, mau mau khỏe lại đi.

Đến ngày thứ ba, bác sĩ vẫn tới truyền nước cho Giang Mạc Viễn, anh thì vẫn mê man ngủ say. Đến tận giữa trưa, Trang Noãn Thần không tìm được nên ra ngoài gọi điện cho Mạnh Khiếu, kể cho anh

nghe về tình hình của Giang Mạc Viễn. Mạnh Khiếu nghe cô kể xong còn hỏi thêm mấy câu, xem Giang Mạc Viễn có xuất hiện triệu chứng nào không, hỏi đến đâu Trang Noãn Thần trả lời tỉ mỉ đến đó.

Mạnh Khiếu cho rằng Giang Mạc Viễn không có chuyện gì nghiêm trọng, nếu qua một đêm nữa mà không hết sốt, nên đưa đến bệnh viện kiểm tra kĩ hơn. Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, cô mới nhẹ nhõm đôi chút. Sờ trán Giang Mạc Viễn cũng không quá nóng nữa rồi, cô cầu mong đêm nay anh đừng sốt nữa. Trang Noãn Thần khẽ hôn lên môi anh.

Hai ngày hôm nay, chuyện Vạn Tuyên vẫn giao cho Ngải Niệm trông chừng, nhưng Ngải Niệm vẫn không hề than oán câu nào. Thứ nhất, công ty có chia cổ phần cho cô; thứ hai, cô cũng đang muốn tránh Tư Nhiên. Từ sau khi Tư Nhiên biết địa chỉ mới của cô, anh càng chủ động hơn, chỉ cần có thời gian là đến. Ba mẹ Ngải Niệm thì quá hài lòng với Tư Nhiên rồi, vừa thấy anh bước vào cửa là coi như người trong nhà luôn vậy. Điều còn làm Ngải Niệm đau đầu hơn nữa là cấp độ ỷ lại của Mặc Mặc đối với Tư Nhiên ngày càng cao, chỉ cần Tư Nhiên đến gần thì nhất định nó sẽ sà vào ôm Tư Nhiên.

Tư Nhiên cũng thế, chẳng biết ngại là gì, tự nhiên coi nhà Ngải Niệm như nhà mình. Phòng Mặc Mặc đã đầy đồ chơi, mỗi lần Tư Nhiên đến lại cầm theo vài món nữa, hầu hết là cho ba mẹ Ngải Niệm và Mặc Mặc. Có lần Ngải Niệm về nhà không tìm thấy Mặc Mặc đâu, hỏi ra mới biết Tư Nhiên rảnh quá nên đưa Mặc Mặc ra công viên chơi. Từ ngày chuyển về nhà mới, Tư Nhiên là người đàn ông đầu tiên đến đây, lại thường xuyên bế Mặc Mặc, hàng xóm ai cũng cho rằng Ngải Niệm và Tư Nhiên là một đôi. Thậm chí có hôm Ngải Niệm vừa vào đến cổng khu nhà thì một thím xuất hiện, chào hỏi: “Cháu vừa tan ca về à? Thím mới ở công viên, chồng cháu đang trông con ngoài đấy. Chao ôi chồng cháu kiên nhẫn với con cái quá nhỉ...”

Dĩ nhiên, đôi lúc Ngải Niệm cũng sẽ nhận được điện thoại từ Lục quân, lúc tan ca Lục Quân sẽ đến chực chờ ở cửa công ty. Thực ra hẳn muốn gặp con, nhưng Ngải Niệm quyết tâm, dù anh có làm gì cô cũng mặc kệ.

Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh.

Ngải Niệm cũng thế, Trang Noãn Thần cũng vậy.

Nhưng Trang Noãn Thần tự nhận quả thực cô quá hạnh phúc, tuy đã nhiều phen trải qua đau khổ, nhưng ít nhất, cô có được tình yêu.

Tối tối ngày thứ ba, Giang Mạc Viễn không sốt cao nữa. Sau khi ăn tối xong, Trang Noãn Thần đi vào phòng ngủ, chợt giật mình khi thấy anh đã tỉnh. Tuy ánh mắt còn hơi lơ đãng, nhưng chí ít còn hơn cứ hôn mê như trước. Cô mừng rỡ. Đầu tiên là đút cho anh một chút nước đường, sau đó mới nhẹ nhàng gọi tên anh. Anh chớp mắt mấy lần, ánh mắt dừng trên mặt cô.

“Mạc Viễn...” Suýt nữa vì quá vui mừng mà cô bật khóc. Sờ lên trán anh, tảng đá đè nặng lên tim cô mấy ngày nay mới rơi xuống. “Tốt quá, anh tỉnh lại rồi.”

Nếu anh không chịu tỉnh, nhất định cô sẽ đưa anh đến bệnh viện cho xem.

Giang Mạc Viễn vẫn còn đang choáng váng, con người chuyển động còn chậm, rất lâu sau anh mới nói: “Khát...” Tiếng nói khô ráp khàn khàn.

Trang Noãn Thần nghe xong vội vàng lấy nước cho anh, ai ngờ vừa uống một ngụm liền ho liên tục. Cô hoảng hốt nghiêng người anh sang một bên, vỗ sau lưng anh. Phải mất một lúc lâu anh mới điều

chỉnh được nhịp thở. Cô thì không dám cho anh uống nước nhanh nữa, chỉ để anh uống từng ngụm nhỏ.

Sự thật chứng minh cách này rất có hiệu quả.

Giang Mạc Viễn nằm bệt trên giường ba ngày, tuy nói nước truyền dinh dưỡng sẽ không khiến anh bị mất nước, nhưng sau khi tỉnh lại, anh vẫn cần uống thêm nước. Trang Noãn Thần phải cho anh uống nước từ từ, lặp đi lặp lại một động tác như vậy.

Sau khi uống xong ngụm nước cuối cùng, Giang Mạc Viễn nhất định không chịu buông cô ra. Anh hôn cô, nụ hôn mạnh mẽ, như thể khát khao nuốt lấy lưỡi của cô. Trang Noãn Thần tưởng anh còn muốn uống thêm nước, cô vùng ra định đứng dậy, tránh không để cho anh hôn nữa, “Mạc Viễn, anh chờ một chút, để em đi lấy thêm nước cho anh...”

“Anh khát...” Giang Mạc Viễn chặn lời nói của cô, ánh mắt vẫn hơi mơ hồ, anh ôm cô, đôi môi một lần nữa chiếm lấy cô.

Chưa kịp phản ứng, cô đã bị anh đè lên, môi anh lại tiếp tục tiến tới. Lúc này đây, anh như người lang thang ở sa mạc lâu ngày, điên cuồng đi tìm ốc đảo có nước của mình. Anh khao khát cướp lấy, còn cô, cô chính là ốc đảo mà anh kiếm tìm bấy lâu.

Cơ thể anh lại bắt đầu nóng lên, không biết là do bị sốt lại, hay đó chính là nhiệt độ trên người anh. Cô chỉ cảm thấy nóng đến giật mình, gần như có thể làm tan chảy bản thân cô. Trang Noãn Thần chỉ biết ôm chặt bờ vai của anh, chờ đến khi Giang Mạc Viễn hơi buông lỏng, cô mới hỏn hển nói: “Mạc Viễn, anh đang bị bệnh rất nặng đấy.”

“Ngài Niệm, anh đang uống nước... khát lắm.” Anh dừng lại ngay

bên tai cô mà thì thầm, tiếng khàn khàn như đàn cello, như mời mọc như khẩn cầu: “Cho anh.”

Do anh vẫn còn bệnh, nên trong phòng kể cả ban đêm vẫn không để đèn nhiều, chỉ có chút ít ánh sáng le lói. Ánh sáng ấy hòa cùng ánh trắng ngoài cửa sổ, hình thành nên quang ảnh tực rỡ, in hình bóng hai người đang quấn chặt lấy nhau lên trên tường.

Anh cúi đầu, tiếng nói của anh khiến Trang Noãn Thần cảm thấy đau chưa từng có. Cô nhìn vào mắt anh, nhìn lên những sợi tóc sáng bóng, bao ánh sáng đều đang tích tụ trong đôi mắt anh bây giờ. Không biết bệnh của anh còn nặng hay không, nhưng đôi mắt ấy vẫn đẹp đến thế. Chỉ chớp mắt một cái, cô đã bị cuốn vào đó.

Giang Mạc Viễn trao cho cô những nụ hôn dịu dàng, rồi lại nhẹ xoa lên môi cô. Trang Noãn Thần chỉ cảm thấy môi anh vừa mềm vừa ấm, dần dần cô không kháng cự nổi nữa.

Anh không còn kiêng nể gì, nụ hôn càng thêm mạnh bạo.

Nụ hôn này, giống như họ đã cách xa bao năm nay, hai đôi môi chạm nhau đầy mê hoặc. Trang Noãn Thần không từ chối, cô nên đi theo tiếng gọi của trái tim, không còn sợ hãi, chủ động hòa vào anh. Cứ như vậy, anh vừa có được sự ủng hộ, lại vừa nắm quyền chủ động.

Cô cảm nhận được rất rõ biến hóa trên cơ thể anh.

Con mãnh thú kia mau chóng thức tỉnh, còn nhanh hơn cả bệnh tình anh hồi phục, thèm muốn thoát khỏi mọi cản trở, càng lúc càng nóng hơn.

Trang Noãn Thần bị nhiệt độ của anh dọa sợ, trống ngực đập liên hồi, thứ đó đang đặt ngay trên bụng cô, cứ cọ qua cọ lại, thỉnh

thoảng còn giật giật. Rất nhanh sau đó, mé đùi trong của cô bắt đầu rất lên.

“Noãn Noãn...” Mỗi lần đưa đẩy, anh lại thầm thì tên cô. Nhân lúc cô không chống lại, anh càng dùng thêm sức.

Trang Noãn Thần bật lên tiếng nức nở.

Nụ hôn của anh gần như muốn cướp đi hơi thở của cô, sự thống khổ nhưng trầm mê này lại khiến cô càng lún sâu.

Cô để cho anh tùy ý triền miên.

Anh từ từ nhắm mắt lại, môi hôn thêm cuồng nhiệt, bàn tay nhanh chóng cởi bỏ quần áo của cô.

Cơ thể anh nóng như lửa đốt. Anh ôm chặt lấy cô, hơi thở trầm thấp bên vành tai cô: “Noãn Noãn, anh sẽ không làm em đau...”

Cô biết.

Cô biết anh sẽ không làm cô đau, trái tim Trang Noãn Thần như có dòng nước ấm áp khẽ chảy qua.

Quần áo rơi tán loạn trên giường, cô đỏ mặt nhìn người đàn ông dưới ánh đèn, tuy còn bệnh, nhưng thân thể anh vẫn rắn chắc, cường tráng như thái sơn, tỏa ra một vẻ mê hoặc đầy nam tính. Cô nhìn đến đỏ bừng cả mặt, nhưng không thể rời mắt nổi.

“Mạc Viễn...” Trang Noãn Thần nhìn vào mắt anh, đưa tay lên vuốt ve mấy sợi tóc, xấu hổ nói: “Anh còn đang bệnh, đừng lãng phí sức lực.”

Anh tỉnh bơ như chẳng nghe thấy gì, vẫn tiếp tục khao khát tìm kiếm mọi chỗ trên cơ thể cô.

Cô chợt bừng tỉnh, mím môi cười, nhìn anh một lần nữa rồi cố sức đẩy anh ra.

Dù sao thì anh vẫn còn chưa khỏe hẳn, nên bị đẩy ngã sang bên cạnh, vừa định đàn áp cô, thì Trang Noãn Thần đã nằm úp lên người anh, hôn nhẹ lên đôi lông mày của anh...

Cô yêu anh, nên dù phải chủ động thì cô cũng cam lòng.

Sự chủ động của cô khiến cơ thể anh bất chợt căng cứng, nụ hôn trên đầu của cô khiến anh cứ muốn vươn lười ra đuổi bắt lấy, cô lại càng tránh được. Dừng lại ở yết hầu của anh, lúc cô hôn lên đó, khiến cho trái cổ anh trượt lên xuống.

Quyển 8 - Chương 38: Kẻ khóc người cười

Trang Noãn Thần cảm thấy, khi cơ thể anh ấy căng chặt sẽ tạo thành một đường cong rắn chắc, nhìn vô cùng đẹp mắt.

“Noãn Noãn...” Giọng anh khàn đặc rót vào tai cô.

“Mạc Viễn, để em..” Lời vừa thốt ra đã khiến khuôn mặt cô đỏ bừng như lửa đốt, cơ thể úp sấp trên ngực anh dần dần trượt xuống.

Từng nụ hôn cũng dần dần rơi xuống.

Tấm chăn mỏng phủ trên người Giang Mạc Viễn nhấp nhô một đường cong theo hình dáng cơ thể đang nhẹ nhàng di chuyển. Cả người anh càng thêm căng chặt như sắp sửa nổ tung.

Cảm giác do đầu lưỡi cô mang tới thực sự khiến anh vô cùng thoải mái. Trong nháy mắt này, cả người Giang Mạc Viễn như bị điện giật, âm thanh khàn khàn theo cổ họng phát ra ngoài, anh cúi đầu gọi tên cô, bàn tay to không thể kiềm chế mà phủ lên đỉnh đầu cô, lồng ngực rộng phập phồng, phập phồng không thôi.

Ngay lập tức, dục vọng đã ngủ đông trong cơ thể nhanh chóng thức tỉnh khiến cột sống của anh căng chặt đến mức đau đớn.

Bàn tay to còn lại vội vã đưa lên, nhẹ nhàng miêu tả từng đường cong duyên dáng.

“Ngồi lên trên!” Giọng anh khàn đặc ra lệnh.

Trang Noãn Thần từ trong chăn ló đầu ra. Khuôn mặt cô ửng đỏ, ướt át, môi dưới cắn chặt lại khiến anh càng thêm mê đắm. Anh giang tay ôm chặt lấy cô, lại một lần nữa dẩy lên nụ hôn nồng nàn, da diết.

Ngọn lửa tình bùng cháy, cô chủ động nâng cơ thể lên.

Khi cô chậm rãi hạ xuống, như có một luồng lực mạnh mẽ hãm sâu vào thân thể anh. Sự chủ động như vậy càng khiến mãnh thú trong anh dễ dàng xâm nhập thật sâu, không chút kiêng nể.

Đó là cảm giác viên mãn đến độ hồn bay phách lạc.

Cảm giác khoái hoạt dâng cao như dòng nước siết đem đến sự vui sướng tận cùng.

Trong khi cô còn đang hỗn hển không ra hơi thì Giang Mạc Viễn lại thở dài đầy thỏa mãn, thân hình to lớn lại càng thêm cuồng dã.

“Tiểu yêu tinh...” Anh đoạt lấy quyền chủ động, xoay người đặt cô dưới thân, một lần nữa nắm trong tay toàn quyền kiểm soát.

Khoảnh khắc ấy, đầu óc Trang Noãn Thần bùng nổ muôn vàn tia sáng rực rỡ. Bị bao trùm dưới sự cuồng dã, linh hồn cô mãi miết đi hoang. Sự thật chứng minh, cô chủ động quả là sai lầm. Chỉ tại cô xem nhẹ dự vọng của anh. Cô cứ nghĩ anh là người bệnh. Cô đâu ngờ khi sinh lý thức tỉnh, anh lại trở nên chủ động và tham lam đến thế.

Ánh đèn phủ lên hai chiếc bóng.

Hai cơ thể quấn quýt gắt gao. Trước mắt cô như có từng chùm pháo hoa nổ rộ. Cô nhắm chặt đôi mắt, run rẩy phó mặc cho bản thân

phiêu dạt lên chín tầng mây đầy hoan lạc.

Bên trong phòng thật nóng.

Chính sự kết hợp chặt chẽ nhất giữa đàn ông và phụ nữ đã dệt nên tấm lưới ấm áp này.

Lại là một ngày nắng đẹp.

Cuối thu, trời se se lạnh. Cái lạnh như len lỏi trong không khí, thâm nhập vào lồng ngực chàng trai trẻ.

Dừng xe, Mạnh Khiếu bước nhanh như chạy vào thang máy, từng con số nháy nhót, khuôn mặt anh rạng ngời. Hôm nay là cuối tuần, những lúc như thế này, Hạ Lữ thường thích ở nhà ngủ bù. Cứ nghĩ đến bộ dạng vui mừng của cô là anh không nhịn được nở nụ cười.

Bước đến bên cửa, tự nhiên anh lại cảm thấy có chút khẩn trương, nghĩ lại cũng thấy lạ, mình chỉ mới đi có mấy ngày thôi mà.

Bước vào, phòng khách thực yên lặng.

Ánh mặt trời xuyên qua ô kính tạo thành một vòng sáng, thoang thoảng trong không gian như pha lẫn hơi thở ngọt ngào, là hơi thở của cô.

Nhẹ nhàng khép cửa lại rồi bước vào phòng khách, Mạnh Khiếu tự hỏi không biết Hạ Lữ có ở nhà hay không. Đúng lúc ấy, anh mơ hồ nghe được âm thanh bất thường, cơ thể cao lớn bỗng ngẩn ra. Chú ý lắng nghe thì mới biết, dường như âm thanh từ là lâu hai truyền xuống, là tiếng cười khẽ vui vẻ.

Nhịn không được mà trề môi một cái, đúng là cô ở nhà rồi, chắc lại đang làm tổ ở trên giường mà luyện phim chứ gì.

Vội vã đi lên lầu hai, nơi đang phát ra những âm thanh rất rõ ràng.

Đây là... giọng của Hạ Lữ.

Là thứ âm thanh khiến người nghe xấu hổ nhưng cũng khiến người khác mất hồn lạc vía.

Mạnh Khiếu khựng lại. Âm thanh mơ màng mà quen thuộc này trong nháy mắt khiến gương mặt anh tái mét.

Cửa phòng ngủ khép hờ. Tiếng rên rỉ của người phụ nữ xoắn xuýt cùng tiếng cười khế của đàn ông như xuyên qua khe cửa đâm thẳng vào màng nhĩ, vang vọng bên tai anh. Thời khắc này, những ngón tay Mạnh Khiếu không ngừng run rẩy.

Âm thanh của người phụ nữ ngày càng suồng sã...

Mạnh Khiếu không thể nhịn được nữa vội vã xông lên trước. Trong nháy mắt cánh cửa mở toang, anh như muốn ngất lịm. Khắp phòng ngủ rộng rãi, từ tấm thảm lông thượng hạng của Úc, đến những nội thất sa hoa rải rác nào là áo khoác, quần dài của người đàn ông, váy xống của người phụ nữ. Áo quần hỗn độn dây dưa như quăn quanh cùng một chỗ bị ném la liệt đến tận bên trong phòng ngủ.

Tiếng động từ trong phòng ngủ truyền ra.

Tất cả màn này như một chiếc búa khổng lồ giáng thật mạnh xuống đầu Mạnh Khiếu. Anh chỉ nghe ong lên một tiếng, cả người đều đóng băng.

Âm thanh mập mờ trong phòng ngủ càng kích thích màng nhĩ của anh.

Toàn thân Mạnh Khiếu cứng nhắc như một khúc gỗ lê bước vào phòng. Chỉ trong chớp mắt, lồng ngực anh như bị người ta hung hăng xé toạc. Hình ảnh nam nữ dây dưa sau tấm màn đánh thẳng vào tim anh, chọc thủng trái tim anh.

Người phụ nữ mà anh yêu nhất, chỉ hận không thể móc trái tim mình ra dâng tặng lại nhân lúc anh đi công tác mà phản bội anh. Lửa giận thiêu rụi lồng ngực, cả người anh chìm trong bi phẫn.

Gã đàn ông trên giường phát hiện ra Mạnh Khiếu trước. Nhìn thấy bóng dáng to lớn đứng bên ngoài cửa, hắn vô cùng kinh ngạc, hô nhỏ một tiếng rồi vội vàng đứng dậy.

“Anh yêu à, làm sao vậy, anh... a a a a...” Hạ Lữ quần áo không chỉnh tề đang muốn giữ chặt gã đàn ông thì lập tức phát hiện Mạnh Khiếu đứng ngay cửa, cô trừng lớn hai mắt rồi kêu lên sợ hãi. Cô nháy vội xuống giường tìm chỗ ẩn nấp, hơn nửa ngày mới lắp ba lắp bắp: “Mạnh Khiếu, Mạnh Khiếu, anh... anh không phải tối nay mới trở về sao?”

Mạnh Khiếu tức giận đến sắc mặt trắng bệch. Thân mình to lớn như thân cây trong gió, run rẩy không ngừng. Anh phải giơ tay dấm mạnh lên cửa mới có thể ổn định bước chân.

Đáy mắt Hạ Lữ thoáng qua một tia đau lòng nhưng nhanh chóng bị che giấu.

Gã đàn ông mới nãy còn cùng cô quẩn quýt si mê giờ đây lại đứng bên giường nơm nớp lo sợ, đến một cử động nhỏ cũng không dám.

Nhìn bộ dạng Mạnh Khiếu như muốn giết người, một chút động đậy gã cũng không dám.

Mạnh Khiếu nghiêng răng nghiêng lợi, lửa giận thiêu rụi lồng ngực, anh bước lên trước, bàn tay nắm chặt giận đến run rẩy: “Hắn là ai?”

Hạ Lữ há miệng, cả nửa ngày cũng không lên tiếng giải thích.

Gã đàn ông càng nhìn càng sợ hãi, liếc nhìn Mạnh Khiếu, gã nói khẽ: “Anh à, tôi... tôi...”

Mạnh Khiếu hung hăng đâm thẳng vào mặt gã, tất cả phần nộ trong lòng đều hóa thành vũ lực bộc phát trong nháy mắt.

Cả tinh thần vào thể xác gã đàn ông đều bất ổn. Gã bị đánh văng vào tường, còn chưa kịp mở miệng cầu xin thì Mạnh Khiếu lại nhanh bước đến, một tay nắm cổ áo gã, tay kia lại toan đâm xuống.

“Mày chán sống rồi, dám ngủ với đàn bà của tao.” Anh gần như biến thành dã thú mà gào lên, trên trán nổi đầy gân xanh.

Gã đàn ông bị đánh gào khóc thảm thiết, liên tục cầu xin, “Anh hai... anh hai, em không biết anh sẽ quay về, em thực sự không biết mà...”

Mạnh Khiếu lại tung một cú đâm vào mặt hắn, “Mày gọi ai là anh hả?”

Mọi việc phát sinh quá nhanh, đến khi Hạ Lữ có phản ứng thì gã đàn ông đã ăn ba cú đâm, mặt mũi sưng vù, bầm dập.

“Đừng đánh nữa! Anh muốn đánh thì đánh tôi đây này!” Hạ Lữ lao đến trước mặt gã đàn ông, ngửa mặt mà hét với Mạnh Khiếu.

Mạnh Khiếu đang đắm xuống, bởi vì Hạ Lữ đột ngột nhảy ra mà phải đổi hướng, nắm đầm của anh trượt qua bên má cô, nện thẳng vào tường, các đốt ngón tay tóe máu.

Lòng của cô cũng như những ngón tay này, cùng nhau đổ máu.

“Hạ Lữ, em có ý gì?” Mạnh Khiếu đứng trước mặt cô, sắc mặt cô tích, giọng nói run rẩy vì tức giận.

Hạ Lữ chỉ cảm thấy cơn thịnh nộ quanh quẩn trên đỉnh đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết cô. Hít thật sâu rồi chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu mắt đối mắt với anh, lạnh giọng, “Nếu hôm nay đã bị anh bắt gặp rồi, tôi cũng không cần che giấu nữa, tôi đã chán ngấy rồi.”

“Chán ngấy cái gì?” Mạnh Khiếu gần như nghiêng răng.

“Chính là chán ngấy cuộc tình này rồi, càng chán hơn khi chung sống với anh.” Hạ Lữ nhả mặt, lạnh lẽo như băng, “Thực sự hôm đó trong điện thoại tôi đã định nói chia tay với anh, nhưng ngẫm lại chuyện này vẫn nên đợi anh về rồi nói. Vốn đang nghĩ không biết phải nói với anh thế nào, hôm nay đúng lúc lắm, cái gì cũng không cần nói nữa.”

Mạnh Khiếu đưa tay, tàn nhẫn kéo gáy cô đến, “Hạ Lữ, em... thử lặp lại lần nữa xem!”

“Trời sinh tính tình tôi đã như thế, tôi không chịu nổi cô đơn, tôi thích cái gì đó thật kích thích, tôi lại không thể chung sống mãi với cùng một người đàn ông được.” Cổ họng Hạ Lữ nghẹn ứ, dùng hết sức lực nói ra những lời này, trong mắt rải rác tầng sương lạnh giá, “Tôi đã tự cho mình cơ hội thay đổi vì anh, nhưng Mạnh Khiếu à, thật sự không được, tôi không chịu nổi cảm dỗ, anh biết không, khi làm cùng với nhiều người đàn ông tôi mới đạt được cực khoái...”

“Cô cầm miệng cho tôi!” Mạnh Khiếu bóp mạnh cổ cô, ném mạnh cô xuống giường.

Gã bên cạnh sợ xanh mặt, máu chảy ra nơi khoe miệng cũng không dám lau đi.

Hạ Lữ hít thở khó khăn, có một thoáng cô tình nguyện để anh bóp chết mình.

“Hạ Lữ, cô còn lương tâm không, hả? Lương tâm của cô có phải đã bị chó tha đi rồi không?” Mắt Mạnh Khiếu như có ngọn lửa bùng cháy, không biết là phần nộ hay bi thương, chỉ gắt gao bóp chặt cổ cô, “Cô còn muốn tôi đối xử thế nào với cô?” Trong túi của anh vẫn còn chiếc nhẫn kim cương anh định cầu hôn cô, chiếc nhẫn này là anh đã lựa chọn rất lâu với chọn được một chiếc!

“Hoặc là giết tôi đi, hoặc là chúng ta đoạn tuyệt từ đây!” Hạ Lữ gian nan nói, hai má vì hít thở không thông mà đỏ bừng lên, “Mạnh Khiếu, thực sự ngay từ lúc bắt đầu với anh, tôi đã ôm tâm trạng chơi bời qua đường thôi, là do anh ngốc, tôi không hề có suy nghĩ sẽ sống với anh trọn đời!”

“Cô...” Mạnh Khiếu tức giận đến vùng tay lên.

Hạ Lữ không chút trốn tránh, trực tiếp nhắm hai mắt lại, chờ đợi cái tát này rơi xuống, nhưng đợi thật lâu chỉ nghe thấy tiếng cười thê lương lạnh lẽo của Mạnh Khiếu, tiếng cười ấy lạnh đến cực hạn, lại đến nát tim cô.

“Hạ Lữ, cô đi đi!” Mạnh Khiếu nói lỏng tay, loạng choạng lui từng bước về sau, run rẩy chỉ thẳng vào mặt cô, “Tôi sống chừng này tuổi, đây là lần đầu tiên bị đàn bà chơi như thế! Cô đi đi, cút thật sạch sẽ

đi! Chơi thằng đàn ông thật lòng thật dạ yêu cô thú vị không? Cô cảm thấy thú vị không chứ?”

Quyển 8 - Chương 39: Tính số

“Vô vị, cho nên hôm nay nói thẳng ra tôi không muốn che giấu lén lút nữa, nhạt nhẽo!” Ánh mắt Hạ Lữ lạnh đến dọa người, như mạ một lớp kim loại, những cảm xúc thường ngày của cô đều tan mất, bình thản chết lặng như một người máy.

Mạnh Khiếu nhìn chăm chăm cô, tim bị lời của cô đâm từng nhát đòn lấy từng vết thương. Tựa như rốt cục không thể tiếp nhận được sự nặng nề và đau đớn do phản bội mang đến, thân người cao lớn hơi nhoáng lên một cái, thương tâm lạnh lẽo nhất chính là lòng người, hôm nay xem như anh đã thật sự hiểu rõ.

“Hôm nay tôi sẽ thu xếp đồ đạc dọn đi, Mạnh Khiếu, sau này chúng ta không nên gặp nhau nữa, hai bên đỡ phải xấu hổ.” Hạ Lữ chậm rãi nói một câu như thế.

Sau một lúc lâu Mạnh Khiếu mới cười khẩy gật đầu. “Được, được! Hạ Lữ, cô giỏi lắm!” Nói xong lời này anh liền không quay đầu lại bước ra khỏi cửa phòng.

Không lâu sau, bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng đóng cửa, lâu hai đều có thể nghe được, có thể tưởng tượng được sự phẫn nộ của anh.

Đi rồi.

Anh ấy đi rồi.

Dây điều đột nhiên bị cắt đứt, Hạ Lữ cảm thấy mình như là con điều

kia, trong tích tắc dây đứt cô cũng không có khả năng ngăn lại nữa, cô biết, cô đã vĩnh viễn mất đi Mạnh Khiếu...

Thân thể suy yếu rồi cuộc không nhận được đau thương tột bậc, đột nhiên ngã ngồi ở trên giường, bụng truyền đến đau đớn âm ỉ, tim khuấy lên đau đớn, mồ hôi mịn trượt xuống dọc theo thái dương, mặt cô tái xanh đến đáng sợ.

Người đàn ông bị đánh rồi cuộc có động tĩnh, nơm nớp lo sợ ở trên đất, “Chị... Anh ta sẽ không trở lại đánh tôi nữa chứ?”

Hạ Lữ không nhúc nhích, ngoảnh mặt làm ngơ.

“VẬY... Bà chị, lúc trước tôi đã nói rồi, nếu tôi bị đánh thì chị phải bồi thường cho tôi gấp đôi tiền, chị xem...”

Ánh mắt của Hạ Lữ rồi cuộc có dao động, bức dọc yếu ớt nói một câu, “VÍ TIỀN Ở TRONG GIỎ XÁCH ĐÓ, TỰ MÌNH LẤY ĐI.”

Hắn vội vàng đi lấy ví tiền, vừa mở ra thấy bên trong thật sự có không ít tiền mệnh giá lớn. Dụi khoé miệng đau nhức rồi lại sờ sờ gương mặt sưng vù, hắn đau đến nhe răng trợn mắt, nhìn thoáng qua ví tiền nghĩ nghĩ rồi nhìn về phía Hạ Lữ, “Ồ TRONG NÀY... TÔI CÓ THỂ LẤY BAO NHIÊU? VỪA RỒI ANH KIA XUỐNG TAY NẶNG QUÁ, TÔI CÒN PHẢI ĐI BỆNH VIỆN...”

Hạ Lữ hoàn toàn mất kiên nhẫn, đi lên đoạt lấy ví tiền, lấy tất cả tiền mệnh giá lớn ở bên ra trong ném lên người hắn, vô cùng lạnh nhạt nói một câu, “Cút ngay lập tức cho tôi!”

Hắn ta vội vàng nhặt tiền ở trên đất lên, tuy trong lòng không thoải mái nhưng cố nhịn, trước khi đi hắn dường như chưa từ bỏ ý định, gian nan cười lấy lòng, “Chị gái, hay là tôi để lại phương thức liên lạc

nhé, về sau nếu còn có chuyện này...”

“Tiền đến tay rồi anh mau rút cho tôi! Còn nữa, chuyện hôm nay anh dám truyền ra ngoài thì tôi nhất định giết chết anh!” Hạ Lữ hung tợn cắt ngang lời hắn.

Hắn vừa nghe liền sợ chết khiếp, vội vã rời đi.

Trong phòng yên lặng đến ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Không biết qua bao lâu Hạ Lữ mới máy móc đứng lên, chậm rãi thu dọn đồ đạc của mình, nên rời đi rồi.

Khi tay đụng tới khung hình thì nước mắt lại từng giọt lớn rơi xuống vỡ tan. Bức ảnh là hai người họ chụp chung, là cái ngày cô tâm huyết dâng trào cột tóc của Mạnh Khiếu thành cái đuôi nhổng lên trời rồi chụp hình với nhau. Trong bức ảnh cô cười đến vô cùng vui vẻ, Mạnh Khiếu cố ý bịt môi miệng mắt với cô, vốn là một người đàn ông anh tuấn phóng khoáng lại thấy rất buồn cười.

Cô khế sờ Mạnh Khiếu trong bức ảnh, cũng muốn cười theo anh, thế nhưng, cô khóc...

Thời gian, mỗi một ngày đều là ngày mới.

Có người cảm thấy mặt trời mỗi ngày đều giống nhau, không có gì khác, nhưng có người có thể nhìn thấy ánh mặt trời mỗi ngày mỗi khác. Người ở về trước hoặc quá bận hoặc cuộc sống mất đi mục tiêu cho nên chết lặng; còn người về sau là trong lòng tràn ngập hy vọng.

Trang Noãn Thần là người ở về sau.

Vào mấy ngày trước cô cũng có thể xem như là người ở về trước, trận bệnh này của Giang Mạc Viễn khiến cô cảm thấy sống một ngày như một năm. Nhưng sáng nay ánh mặt trời rất tốt, lúc một phiến lá cây bạch quả màu vàng kim bị thổi vào phòng khách theo cửa sổ rộng mở, Giang Mạc Viễn cũng từ phòng ngủ đi ra.

Thứ bảy luôn khiến người ta vui vẻ.

Ít nhất là thứ bảy này.

Trang Noãn Thần đang lau sàn nhà không phát hiện Giang Mạc Viễn đã xuống giường, cẩn thận tỉ mỉ ngồi xổm trên mặt đất hết sức chú tâm lau sàn nhà đến sáng bóng. Trong nhà lấy màu trắng làm tông chính, sàn nhà dĩ nhiên cũng là màu trắng, cô mặc váy ngủ màu trắng, ngồi xổm nhìn thật nhỏ nhắn, khiến người ta yêu thương.

Giang Mạc Viễn dựa ở đằng kia, nhìn cô không hề chớp mắt, môi nhin không được gọi lên độ cong xinh đẹp.

Sáng sớm nay thật yên tĩnh, ngay cả không khí xung quanh cũng đều lững lờ hơi thở ấm áp, là cô mang đến.

Vì thấy lá cây bạch quả, Trang Noãn Thần ngồi xổm tại chỗ bất động, cầm lấy lá cây nhìn cười ngây ngô, khoé mắt đuôi lông mày lộ vẻ dịu dàng, sau một lúc lâu đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhẹ tay thả chiếc lá ra, lá theo gió thu lơ lững bay đi, về với đất mẹ. Anh nhìn thấy mà trong lòng như nhỏ mật, tâm trạng cũng bị khoé môi tươi cười của cô cuốn hút, kiềm lòng không đậu đi lên trước, đưa tay ôm lấy cô từ đằng sau.

“A...” Trang Noãn Thần thật sự giật mình, vừa quay đầu lại thấy là anh thì kinh sợ chuyển thành hưng phấn. “Mạc Viễn, anh thức rồi!” Giọng kích động nên cũng cất cao nhiều.

Giang Mạc Viễn có chút dờ khóc dờ cười xoa xoa lỗ tai, đê-xi-ben của người phụ nữ này khá là cao.

“Mau để em xem xem.” Trang Noãn Thần trước tiên đưa tay sờ sờ trán anh, rồi nâng khuôn mặt anh lên cẩn thận đánh giá trên dưới một hồi, thậm chí còn ghé vào trên ngực anh cẩn thận nghe một chút.

Khiến cho Giang Mạc Viễn có chút kinh sợ vì được cưng chiều, nhất thời cười ngây ngô, “Sao em giống như radar giám sát vậy, có khám ra bệnh không?”

Anh bệnh nặng mới khỏi tuy nhìn còn có chút tiều tụy, nhưng ánh mắt sáng tỏ, nhiệt độ cơ thể bình thường, xem ra là khỏe rồi. Nhưng cho dù như vậy cô cũng lo lắng, “Không được không được, chúng ta vẫn nên đi bệnh viện tái khám đi, đừng để lại di chứng gì.” Nói xong vội vàng xoay người đóng cửa sổ.

Khoé môi Giang Mạc Viễn mang nụ cười, đưa tay kéo cô, thuận thế ôm vào trong ngực, “Anh không sao, chỉ lên cơn sốt mà thôi, Noãn Noãn, anh đã nằm rất nhiều ngày rồi đúng không? Vất vả cho em.” Sáng nay khi anh thức dậy ở trên giường, tuy đầu có chút mơ hồ vág vát nhưng đã lần lượt nhớ lại rất nhiều chuyện. Anh nhớ mình đã uống rất nhiều rượu, rồi trong mơ mơ màng màng phát hiện có người đưa nước cho anh, cả người anh nóng muốn chết, như ở trong biển lửa, nhưng vào lúc khó chịu nhất thì cái trán lại mát đi rất nhiều, bây giờ nghĩ lại hẳn là cô đã không ngừng đổi khăn lạnh cho anh.

Thấy anh đã biết là, bây giờ cô mới nhẹ lòng, giọng điệu nhin không

được có chút hờn dỗi, “Anh còn biết mình lên cơn sốt hả, còn biết mình bị bệnh rất nhiều ngày hả.”

“Nhớ mang máng.” Giang Mạc Viễn khẽ cười, cúi đầu thì thầm ở bên tai cô, “Nhưng tối qua anh nhớ rõ nhất là có một cô gái nào đó nhiệt tình dào dạt, thì ra cô gái đó khi chủ động thì vô cùng nóng bỏng.” Hết thấy chuyện xảy ra tối hôm qua anh nhớ rất rõ ràng, với anh mà nói đó là hooig dung hợp cả thể xác lẫn tinh thần, thoả mãn chưa từng có.

Mặt Trang Noãn Thần đột nhiên đỏ lên, trong nháy mắt như bị bốc cháy, đưa tay khẽ dấm vào ngực anh một cái, “Loại chuyện này thì anh lại nhớ rất rõ ràng?” Tối hôm qua anh thiếu chút nữa đã nuốt cả xương cô, người đàn ông chết tiệt, rõ ràng là người bệnh mà còn có thể tra tấn cô đến chết khiếp. Sáng nay rời giường xương cốt cả người cô đều muốn rã ra, toàn thân như là bị bánh xe nghiền qua.

Nếp nhăn trên môi Giang Mạc Thần sâu thêm khi cười, con người thâm thúy còn mơ hồ loé lên vẻ hiểu ra, cúi đầu nói, “Em hiếm khi chủ động, anh cả đời khó quên.”

“Phải không? Phụ nữ chủ động yêu thương nhưng nhớ anh cũng không chỉ có mình em mà? Có phải cũng từng cho anh cả đời khó quên?” Thấy anh thật sự khỏe rồi, cô cũng có tâm trạng đùa giỡn anh. Bộ dạng khoe mẽ của khiến cô khó chịu, làm thế nào cũng phải mĩa mai anh mới được.

Giang Mạc Viễn hơi nhướn mày, không rõ lời của cô.

“Đứng ở góc tường kia nhớ lại cho rõ đi, sau khi anh uống rượu say đã lên giường của người phụ nữ nào? Nhắc nhở một câu, là lỏa lồ nha!” Tính sổ chính là độc quyền của phụ nữ, cô cũng không ngoại lệ. Sau khi ném lại những lời này, cô đi vào bếp, lúc xoay người

không nhìn được cười trộm một cái.

“Hả?” Giang Mạc Viễn giật mình đứng tại chỗ nửa ngày không nhúc nhích, cau mày gắng sức nghĩ.

Trang Noãn Thần cố tình không hề để ý anh, bưng từng món điểm tâm lên bàn ăn, lặng lẽ nhìn anh một cái, thấy bộ dáng mù tịt của anh thì thật sự rất muốn cười.

Giang Mạc Viễn vừa thấy cô xụ mặt là trong lòng hơi sốt ruột, đi lên trước vừa giúp múc cháo vừa khẽ nói, “Anh loã thể, nằm ở trên giường phụ nữ? Noãn Noãn, đừng náo loạn, sao có thể như thế? Giường phụ nữ duy nhất anh từng nằm là của em.” Cuộc sống của anh vào thời gian trước khi gặp được Trang Noãn Thần thật sự có chút loạn, nhưng anh chưa bao giờ có thói quen đến nhà của phụ nữ, cùng lắm là đi khách sạn.

“Giả bộ mất trí nhớ phải không?” Cô cố ý nghiêm mặt lạnh lùng, chỉ chỉ cái ghế đối diện bàn ăn, “Anh ngồi xuống cho em.”

Giang Mạc Viễn thấy cô càng phát cáu, anh bình tĩnh trước sau như một rớt cuộc xẹt qua một tia cảnh giác, ngồi xuống, đưa tay muốn kéo tay cô qua, bị cô vượt ra, “Tay này cũng đã chạm qua phụ nữ khác.”

Anh không hiểu ra sao, “Noãn Noãn...”

Trang Noãn Thần ở đối diện anh, đột nhiên cười tủm tỉm với anh, nụ cười này làm sao cũng thấy vô cùng quý dị. “Ông xã yêu dấu, thật sự mất trí nhớ à? Muốn bà xã như em giúp anh nhớ lại một chút hay không? Với lại anh nói thử xem một người phụ nữ bốn mươi ký rưỡi làm thế nào để tha anh từ nhà của người phụ nữ khác về nhà mình?”

“Hả?” Giang Mạc Viễn nghe xong càng cảm thấy kinh ngạc, cái gì với cái gì? Nhưng mà hai từ ông xã, bà xã này của cô ngược lại trong lòng rất thoải mái.

“Em hỏi anh, anh có uống rượu hay không?” Dám cùng anh đùa như vậy đơn giản là thấy anh tươi cười lần nữa. Đầu nói sau một trận bệnh nặng là mùa xuân, cô cũng rõ ràng bà nội qua đời đối với Giang Mạc Viễn là một đả kích rất lớn, nhưng anh không phải là người sa ngã, mượn rượu để gây tê liệt bản thân chỉ là một lần phóng túng, phóng túng qua đi cô tin rằng anh đã chuẩn bị sắp xếp tốt tâm trạng của mình.

Giang Mạc Viễn gật gật đầu.

“Uống bao nhiêu anh biết không?”

Anh nghĩ nghĩ, lắc đầu, chắc là uống rất nhiều.

“Chuyện là như thế này.” Trang Noãn Thần chậm rãi ăn cháo, hắng giọng kéo âm dài ra, nén cười nhìn anh, “Vào ngày nào đó em đang chờ ông xã yêu dấu của em về, chờ lại chờ cũng không thấy anh đâu, khỏi nói là em có bao nhiêu sốt ruột. Đột nhiên liền nhận được một cú điện thoại, ai gọi tới đây? Chính là cái vị nhân tình kia của ông xã mình, cô Sa Lâm dùng giọng nũng nịu nói cho em— người vợ cả này- biết ông xã của em đang ở chỗ cô ta đấy.”

Quyển 8 - Chương 40: Sớm mùa thu ấm áp

Giang Mạc Viễn hoàn toàn ngây ngẩn, cả người đờ ra bất động. Nhìn bộ dạng anh nghếch ra như vậy, Trang Noãn Thần cười đến ngây thơ, cũng cố tình nói chậm lại. Đầu Giang Mạc Viễn căng như dây đàn, đợi mãi không thấy cô nói tiếp, nhịn không được hỏi: “Sau đó thì sao?”

Trang Noãn Thần tỏ vẻ không muốn đoái hoài đến anh.

Anh quả thực có chút sốt ruột, thấy cô không nói rõ ràng liền kéo tay cô qua rồi nói khẽ: “Noãn Noãn, em tin anh, anh thật không nhớ rõ chuyện này, anh...”

“Anh nằm ở trên giường người ta, toàn thân không một mảnh vải.” Trang Noãn Thần mặc kệ anh nắm tay mình, tỉnh rụi nói: “Một màn kia thực là ấn tượng vô cùng! Em đây chẳng khác nào bà cả xông vào nhà tiểu tam để bắt kẻ thông dâm đó!”

Giang Mạc Viễn càng nghĩ càng xấu hổ nhưng thực sự chẳng nhớ được gì, thậm chí một chút ký ức mơ hồ cũng không có nốt. Anh ngập ngừng: “Ý của em là, anh và Sa Lâm cùng nằm trên giường?” Sa Lâm hẳn là không dám làm như vậy. Mà cho dù cô ta có cái gan ấy cũng sẽ không ngu ngốc đến độ gọi điện thoại cho Trang Noãn Thần chứ.

“Giang Mạc Viễn...” Cô dịu dàng gọi tên anh.

Anh chợt nghĩ, người phụ nữ này, tại sao giọng điệu càng ngọt ngào,

càng dịu dàng lại càng khiến người khác phát hoảng như vậy chứ?

Trang Noãn Thần hơi rướn người về phía trước, nhìn anh cười mà như không, cô hỏi: “Nghe cứ như là anh đặc biệt hy vọng được ở cùng cô ta ấy nhỉ?”

Vẻ mặt Giang Mạc Viễn bất đắc dĩ, “Noãn Noãn...”

“Còn giả vờ vô tội nữa à? Giờ em mới biết, ở chỗ Sa Lâm, anh ngủ còn ngon hơn ở nhà nữa đó.” Trang Noãn Thần cố tình xụ mặt, “Em chỉ muốn làm bộ như không quen biết anh.”

“Noãn Noãn, đừng đùa! Em là bà xã của anh, sao có thể giả vờ không biết anh được chứ.” Anh xưa nay không biết phải dỗ dành phụ nữ thế nào, nhất là trong tình huống chẳng nhớ được gì như thế này. Giá mà anh nhớ ra một chút thì còn có thể tìm cách xoa dịu tình hình.

“Ai thèm đùa với anh. Vậy anh nói xem, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Anh thực sự không nhớ.”

“Chí ít anh cũng phải nhớ anh gặp Sa Lâm như thế nào chứ?”

Giang Mạc Viễn cau mày, cố gắng nhớ lại, mơ hồ cũng có chút ấn tượng, “Anh ở hội sở uống rượu, hình như là có nhìn thấy cô ấy, nhưng sau đó thì sao anh lại chẳng có chút ấn tượng nào.”

Trang Noãn Thần cắn môi, hai mắt lấp lánh, bộ dạng của cô như cho rằng anh đang bịa chuyện. Thấy cô im lặng, anh lại sợ cô hiểu lầm, vội vàng mở miệng, “Noãn Noãn, em tin anh, anh và cô ta thực sự không có khả năng xảy ra chuyện gì đâu.”

Trang Noãn Thần than thở: “Em nghe nói chuyện này cũng không phải là lần đầu.”

“Hả?”

“Ừm, em nghe nói hai người ngủ chung giường không chỉ mới một, hai lần gì đó đâu.”

Giang Mạc Viễn choáng váng cau mày, cái quái gì thế này?

“Lần trước cô ta theo anh đi công tác, chắc là cũng từng ngủ chung trên một giường nhỉ?” Trang Noãn Thần đột ngột đưa ra kết luận.

Lúc này, Giang Mạc Viễn mới hiểu được ý tứ của cô, gương mặt hiện lên vẻ bối rối, tay anh nắm chặt, thành khẩn nói: “Anh không kể cho em nghe là vì sợ em nghĩ nhiều. Ngủ cùng giường gì chứ...” Suy nghĩ một chút, anh khẽ cười, “Anh nghĩ từ đầu em đã nắm rõ tình hình thế nào rồi. Chứ với tính tình này của em, nếu như có chuyện gì thật, em không la hét đòi ly hôn mới lạ, còn ngồi đây mà trêu chọc anh sao?”

“Ai thèm trêu chọc anh!” Cô trừng mắt lườm anh một cái.

“Sáng ra đã tra hỏi anh như cảnh sát thẩm tra tội phạm. Noãn Noãn, đừng tưởng chồng em không hiểu em nhé! Nếu như ở chỗ Sa Lâm mà có manh mối gì khả nghi, liệu em có yên tĩnh như vậy không? Tám phần là có chuyện gì Sa Lâm cũng khai báo với em rồi. Đúng lúc, anh bị bệnh nên em lấy anh ra làm trò vui có phải không?” Giang Mạc Viễn cong môi mỉm cười.

Cô đỏ mặt, lấy một người đàn ông thông minh làm chồng thiệt là khiến bản thân thiệt thòi mà. Cô đành hắng: “Có cần em phải cảm ơn

vì anh đã dành thời gian nhàn rỗi để chơi đùa cùng em không?”

Trong mắt anh ngập tràn hình ảnh yêu kiều của cô, trái tim không ngừng xao động, anh thu tay lại kéo cô qua, cô liền thuận thế ngồi trong lòng anh. Anh mỉm cười dịu dàng nói: “Ở bên em vĩnh viễn không thể coi là lãng phí thời gian!”

Cô bĩu môi, “Miệng ngọt như vậy, chắc là đui lý rồi chứ gì!”

“Chị Giang à, chị xem thử còn tội danh gì nữa cứ đổ lên đầu tôi một thể luôn đi!” Giang Mạc Viễn vô cùng nhẫn nại dung túng cho cô.

Trang Noãn Thần chọc chọc tay vào trán anh, “Bớt ra vẻ thanh cao đi! Trên thực tế chính là em đã lôi anh từ chỗ Sa Lâm về đó.”

“Được, được, là anh sai rồi, lần này anh sai thật rồi.” Anh nhanh chóng nhận lỗi, bất luận thế nào, giải thích cùng vợ là việc làm hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Thấy thái độ anh thành khẩn như vậy, cô bật cười: “Sai chỗ nào rồi? Tổng kết lại cho em nghe một chút!”

“Ừ.” Giang Mạc Viễn suy nghĩ thật kỹ càng, “Có hai cái sai. Thứ nhất, không được uống rượu say để cho bà xã lo lắng. Thứ hai, không được để cho bà xã mất hết thể diện, nhất là lại để cho bà xã phải đến nhà người phụ nữ khác để đưa ông xã về, chuyện này thật quá đáng! Bà xã, em yên tâm, anh cam đoan với em, từ nay về sau anh vừa thấy Sa Lâm liền quay đầu bỏ đi, không cho cô ta có cơ hội chấm mút anh.”

Trang Noãn Thần phì cười, “Đúng là nói khoác mà không biết ngượng! Chấm mút anh? Anh nghĩ anh là Phan An chắc?”

“Cuối cùng cũng chịu cười rồi sao, em đúng là bà nội của anh mà.”
Rốt cuộc tâm trạng Giang Mạc Viễn cũng được buông lỏng, kéo tay cô đến bên môi, anh nói tiếp, “Đừng giận nha! Anh sợ nhất là trong lòng em có khoảng cách với anh!”

“Em đâu có.” Trang Noãn Thần nghe anh nói như vậy thì cảm thấy thật hạnh phúc, khuôn mặt ửng hồng, ngón tay cô nhẹ nhàng vẽ từng vòng tròn trên ngực anh, “Có điều, ông xã em quá ưu tú khiến biết bao phụ nữ ngày nhớ đêm mong, thật là đáng ghét mà!”

Lời nói của cô như dòng nước ấm xuôi vào trái tim anh, hành động của cô vô tình làm tâm trí anh nhiễu loạn, trong đáy mắt ngập tràn yêu thương, “Vậy em thì sao? Có nhớ thương anh không?”

Khuôn mặt cô càng thêm đỏ, mắt chớp chớp, môi mím khế.

“Noãn Noãn...” Trái tim anh đột nhiên đập mạnh, dường như là cảm giác vui sướng khi điều mong chờ sắp trở thành hiện thực.

Trang Noãn Thần cắn nhẹ môi, lấy hết dũng khí nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh, “Anh khờ quá! Dĩ nhiên là so với mấy người phụ nữ khác, em lại càng thương anh, nhớ anh nhiều hơn!”

Giang Mạc Viễn chỉ cảm thấy trái tim như lập tức bay vút lên cao, lên đến những đám mây vô tận, từng luồng ánh sáng soi rọi vào tim anh, một niềm vui sướng nổ tung, tựa như những con sóng muốn nhấn chìm anh.

“Thật chứ?” Anh khàn giọng muốn xác định.

Da mặt Trang Noãn Thần vốn mỏng, trước giờ cô cũng không quen nói lời ngon tiếng ngọt nên không lặp lại lần nữa. Cô nhìn sâu vào mắt anh, sau đó chủ động quàng tay vào cổ anh, nhẹ nhàng hôn lên

môi anh.

Nụ hôn này như cánh bướm khẽ lướt, động tác của cô nhẹ nhàng, tươi mát nhưng lại khiến tâm trí anh trống rỗng, bất động cả nửa ngày. Đợi đến khi anh có phản ứng thì cô đã dừng lại rồi, cúi đầu ngượng ngùng nhìn anh.

Từ trước đến nay, tình yêu của cô dành cho anh luôn có một chút băn khoăn, một chút đau lòng. Thông qua cuộc trò chuyện với Sa Lâm, những rối rắm cùng nghi ngờ trong lòng cô đã sớm tan thành mây khói. Giang Mạc Viễn không phải típ người giỏi giải thích, cho nên trước giờ họ vẫn cố gắng không đề cập đến chuyện về Sa Lâm. Mãi cho đến ngày đó anh say, cô mới thực sự buông bỏ. Hóa ra, lời nói của kẻ thứ ba lại có thể khiến người ta cảm động đến vậy.

“Noãn Noãn.” Anh có chút mơ hồ, vừa rồi không phải là đang nằm mơ đấy chứ?

Thấy vẻ mặt cùng bộ dạng ngẩn ngơ của anh, trong lòng Trang Noãn Thần toàn là mật ngọt. Cô cố ý nghiêm mặt, “Em đã thể hiện rõ ràng như vậy rồi anh còn nghi ngờ sao? Em yêu anh, tin hay không?”

“Tin, tin chứ!” Thấy cô như vậy, Giang Mạc Viễn càng thêm cao hứng, ôm chặt lấy cô, hận không thể cùng cô hòa thành một thể.

Cô mỉm cười, tựa vào lồng ngực anh, hít hà mùi hương của anh không biết chán, mùi hương của anh rất nhẹ nhàng mà dễ ngủi, ngập tràn cảm giác an toàn. Thật tốt, anh ấy đã trở lại rồi.

“Mạc Viễn...” Cô kiềm lòng không đậu mà gọi tên anh. Tên anh vừa thốt ra khỏi miệng, cả trái tim đều thấy ngọt ngào.

“Hửm?”

“Có thể hứa với em hai chuyện được không?” Giọng cô dịu dàng như nước.

Giang Mạc Viễn cúi đầu cười, “Đương nhiên là được rồi.”

Cô ngồi thẳng dậy, nhìn anh chăm chú: “Sau này, cho dù có chuyện gì cũng không được một mình đi uống rượu giải sầu. Nếu như anh muốn uống rượu giải khuây thì cùng lắm là em uống với anh. Một mình anh uống rượu ở bên ngoài có bao nhiêu nguy hiểm chứ.”

Giang Mạc Viễn đau lòng không thôi, “Yên tâm, sau này anh sẽ không như vậy nữa.”

“Còn nữa...” Trang Noãn Thần liếm môi, “Cho dù trong lòng anh có khổ sở, mệt mỏi như thế nào cũng phải cho em biết. Em là vợ của anh, có thể năng lực của em có hạn, không thể giúp được gì cho anh, nhưng có em ở bên cạnh anh cũng tốt mà.” Nói đến đây, cô cúi đầu nắm lấy tay anh, “Em biết trong quãng thời gian này đã xảy ra nhiều việc, anh cũng đánh mất nhiều thứ, nhưng còn có em bên anh mà. Cũng chính anh nói đó, còn có em là còn tất cả. Em tình nguyện luôn luôn ở kề bên anh, cho dù sau này có bao nhiêu mưa to gió lớn, em cũng sẽ không rời khỏi anh, gian nan cực khổ thế nào chúng ta cùng nhau vượt qua, được không anh?”

Đáy mắt Giang Mạc Viễn ngập tràn xúc động, anh áp tay lên hai má cô: “Noãn Noãn, anh chỉ sợ em vất vả!” Cô chưa bao giờ nói với anh những lời như vậy. Ánh mắt của cô dành cho anh đã thay đổi, tâm tư của cô đối với anh cũng đã khác xưa. Anh đã thực sự nhìn thấy rồi. Lần này anh đã cảm nhận được thật rồi.

Cô lắc đầu, cười nhẹ, “Một chút cũng không vất vả!” Đau khổ nhất không phải là cuộc sống, mà là tâm tư hai người vĩnh viễn không

giao nhau, giờ đây lòng cô đã không vướng tạp niệm, yêu, cũng trở nên rõ ràng như vậy.

“Noãn Noãn...”

Trang Noãn Thần khẽ thở dài, vòng tay ôm cổ anh lần nữa, nhẹ nhàng dựa vào người anh thủ thỉ: “Mạc Viễn, anh là trụ cột của gia đình, là chồng của em, là bầu trời của em. Em tin, những ngày khó khăn gian khổ này rồi sẽ qua đi, anh trước sau gì cũng sẽ khiến em có thể ngẩng cao đầu, đúng không anh?”

“Phải.” Giang Mạc Viễn kiềm lòng không được nhanh chóng đáp. Những lời cô nói đã dấy lên trong anh khát vọng mạnh mẽ, mong muốn có thể chở che cô cả đời, “Noãn Noãn, cảm ơn em!”

Cô khẽ nhắm mắt, khoe môi mỉm cười đầy ngọt ngào.

Hôm nay là một ngày nắng đẹp.

Trong phòng ngập tràn không khí ấm áp.

Khoảnh khắc này, hai người cùng yên tĩnh ngồi bên nhau. Bên ngoài cửa sổ là bầu trời trong vắt, đây đó điểm xuyết những tán phong đỏ rực, thật đẹp.

Dường như mùa thu cũng là mùa thu hoạch.

Quyển 8 - Chương 41: Có thể câu mang thai

Là con người thì lúc gặp phải những chuyện đả kích đều sẽ bị suy sụp tinh thần, Giang Mạc Viễn cũng không ngoại lệ, nhưng bẩm sinh tính tình kiêu ngạo nên tất nhiên anh sẽ không để bản thân mình suy sụp quá lâu, chỉ cho phép một lần say rượu cộng với một lần bệnh nặng thì sẽ coi như đó là tất cả suy sụp rồi, chừng đó dường như có thể đả thông được anh, tối thiểu thì Trang Noãn Thần rõ ràng có thể cảm giác được tình trạng của anh đã trở lại giống trước kia.

Người đàn ông trầm tĩnh, người đàn ông làm việc tràn đầy tự tin.

Người lái xe gây tai nạn thì bị xử lý theo trình tự pháp luật của Trung Quốc.

Vào thời điểm này, cả nghĩa trang cũng tràn đầy không khí mùa thu, Trang Noãn Thần vẫn như cũ mang theo một bó ba bông hoa tulip màu trắng, là để báo cho bà nội biết chuyện này, Giang Mạc Viễn ngồi chồm hổm, cẩn thận lau bia mộ, ảnh chụp trên bia mộ là nụ cười tươi của nội rất rõ ràng.

Vẫn bận rộn như cũ.

Vào những ngày này, cuối tháng mười thời tiết Bắc Kinh là những ngày trở lạnh.

Nhưng mà trong lòng Trang Noãn Thần lại ấm nóng.

Những dự tính của hoạt động từ thiện được tiến hành rất thuận lợi,

hoạt động vừa ra mắt liền nhận được sự chú ý của một số nhà truyền thông, Cao Quý không ngại liên tục nhận phỏng vấn. Tuy rằng có tin đồn anh ta là kẻ ăn chơi trác táng, là hoa hoa công tử không học hành đàng hoàng, là phú nhị đại. Nhưng, sau khi tiếp xúc với anh ta thì mới nhận ra anh ta không phải là người như vậy, lời đồn cũng từ đó mà biến mất. Sự xuất hiện liên tục của anh ta chẳng những không tăng thêm nhiều tin tức tiêu cực mà lại càng tăng thêm sự nổi tiếng của mình. Chẳng qua, chủ tịch Cao Tông Thịnh vẫn không quen khi thấy anh ta xuất đầu lộ diện nên tự mình gọi điện thoại đến Bắc Kinh dặn dò đủ chuyện, chỉ sợ đứa con này không nghe lời mình nên lại gọi thêm một cuộc điện thoại cho Trang Noãn Thần.

Về sự xuất hiện liên tục của Cao Quý, thực ra Trang Noãn Thần cũng không ngăn cản. Cao Quý là người thích đùa nặng, vừa vui vẻ kết bạn bên ngoài lại vừa tích cực cung cấp thông tin cho các truyền thông một cách tích cực, tối thiểu thì người ta cũng nể mặt Cao Quý mà đưa tin lên báo.

Nhưng thể diện của chủ tịch Cao Tông Thịnh cô không thể không cho, gượng cười dặn dò Cao Quý gãy đàn phải nhẹ thôi.

Cũng không rõ là Cao Quý có ý định gì, lại còn hỏi cô những câu ngớ ngẩn, cô cũng coi như bị sự lạc quan và ‘vô tội’ của anh ta đánh bại liền cười tủm tỉm nói: gãy đàn nhẹ chút, cẩn thật đứt dây.

Cao Quý vẫn không hiểu.

Lượng nghiệp vụ của Vạn Tuyên bắt đầu ngày càng nhiều hơn, tuy rằng không thể theo kịp Đức Mã nhưng phát triển được như thế thì đúng là không tồi. Ở Bắc Kinh to lớn này mà có thể có một chỗ đứng nho nhỏ đã là thành công rồi, Trang Noãn Thần và Ngải Niệm lại không phải là những người có dã tâm, lúc trước mua lại Vạn Tuyên một là một bên do bị ép đến phải mua, còn một bên là vì muốn kiếm

tiền nuôi con, chỉ đơn giản như vậy.

Vào sáng thứ hai, một tin chấn động bất ngờ được đưa lên.

Hạng mục ‘Quốc Tế Mới’ của Tiêu Duy gặp vấn đề!

Nguyên nhân được lan truyền khắp nơi là hạng mục hoàng kim kia bị chính phủ ra lệnh cưỡng chế đình chỉ, nhưng mà điều khiến người ta không ngờ đến đó là Đức Mã lại công khai tiến hành phản kích. Đất đai đang vốn thuộc về hạng mục ‘Quốc Tế Mới’ lại giao một phần văn kiện quy hoạch thích hợp với tính chất thổ nhượng, giành cho hạng mục bảo vệ tài nguyên nước! Trong trường hợp tồn tại song song lợi ích của doanh nghiệp và tồn vong nhân loại, các nhà hoạch định sẽ lựa chọn về sau.

Tất nhiên, hạng mục lúc này của Tiêu Duy là có được quyền rồi lại bị cướp đi, nguyên nhân rất lớn là có liên quan đến phần tài liệu vạch trần kinh tế của họ bị lũng đoạn, tiếp đó mà tạo thành giao dịch phi pháp, sau đó các cơ quan pháp luật nhận được thông báo phải tìm ra bằng chứng thuyết phục, vì vậy nhân viên thi hành nhiệm vụ liền xông thẳng vào tổng bộ đưa Ben đi điều tra, trước tình cảnh mà người người đều hoang mang thì tập đoàn Đức Mã không thể không khắc phục khó khăn này.

Chỉ trong vòng một buổi sáng ngắn ngủi mà cổ phiếu của Tiêu Duy đã bị bán tháo ra với số lượng lớn, vốn là cổ phiếu vô giá bây giờ chỉ là tờ giấy vứt đi.

Đương nhiên, những người bình thường sẽ không ai quan tâm đến những loại tin tức này.

Mà Trang Noãn Thần và Ngải Niệm thì đối với tin tức này chẳng những quan tâm mà còn rất sốc!

“Thật là kỳ quái, một tập đoàn lớn như Đức Mã sao có thể im hơi lặng tiếng đánh thẳng trận này? Tình thế này giống trong phim quá?” Ngải Niệm nhíu chặt mày lại.

Trang Noãn Thần nhìn chăm chăm vào màn hình, một lúc lâu sau mới khẽ thở dài nói một câu: “Trình Thiếu Tiên quay về tổng bộ Đức Mã, mình nghĩ chuyện này có liên quan tới anh ấy.”

“Vậy thì cậu phải cảm ơn anh ấy rồi, anh ấy là đang báo thù cho Giang Mạc Viễn.”

“Trên thương trường đã khó làm bạn thì cũng khó thành thù, chúng ta cứ nên làm tốt chuyện của mình thì hơn.” Tuy nói như vậy nhưng cô vẫn cảm thấy vui vẻ, nói ra thì thấy thật là ác mồn ác miệng.

Ngải Niệm nhún nhún vai, đứng dậy rót một cốc nước, lại bổ sung thêm một câu, “Cũng nên nói điều này, con người sống đừng có vong ân bội nghĩa, tên Ben này chính là điển hình, nếu như lúc trước ông ta không làm vậy với Giang Mạc Viễn thì Tiêu Duy sao có thể gặp nguy cơ như ngày hôm nay, mà Giang Mạc Viễn nhà cậu cứng rắn, xử lý khủng hoảng rất mạnh tay, bây giờ không cần phải giúp đỡ tên Ben đó, đúng là tự chui đầu vào rọ!”

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng cười, thực ra cô cũng không muốn bản thân mình vui mừng khi có người khác gặp họa như vậy, nuốt một ngụm nước bọt, vừa định mở miệng nói chuyện lại cảm thấy buồn nôn, cô liền che miệng lại rồi chạy nhanh ra khỏi phòng làm việc.

Ngải Niệm bị cô làm cho hoảng sợ cũng vội vàng chạy theo ra ngoài.

Trong nhà vệ sinh, Trang Noãn Thần nôn khan một trận, đợi lúc ngẩng đầu lên nhìn chính mình trong gương mới phát hiện sắc mặt

hơi xanh xao. Ngải Niệm đứng ở bên cạnh thấy cô nôn khan cả nửa ngày cũng không nôn ra được thứ gì, chần chờ một lúc liền đưa khăn cho cô, “Thấy thế nào rồi? Dạ dày khó chịu sao?”

Trang Noãn Thần gật đầu, súc miệng rồi giơ tay lên nhẹ vuốt ngực, “Có thể là do bệnh đau dạ dày lại tái phát nên cảm thấy khó chịu.” Người bị bệnh đau dạ dày cũng sẽ có hiện tượng nôn khan như thế này.

Ngải Niệm nghĩ nghĩ, “Dạo này cậu có hay bị nôn khan không?”

Trang Noãn Thần lắc đầu, “Hôm nay mới là lần đầu tiên, Không sao đâu, đợi có thời gian rảnh tớ sẽ đi kiểm tra dạ dày.”

“Cái gì mà kiểm tra dạ dày? Tớ hỏi cậu, kỳ sinh lý tháng này của cậu đã đến chưa?” Dù sao Ngải Niệm cũng là người từng trải, vừa thấy loại chuyện này liền rất nhạy cảm.

Trang Noãn Thần ngẩn ra.

“Có phải là chưa có không?”

“Ừ.” Trang Noãn Thần theo bản năng gật đầu liên tiếp, trong lòng đột nhiên xuất hiện một niềm vui nho nhỏ cùng với sự chờ mong.

“Cậu đúng là không cẩn thận gì cả, Noãn Thần, tớ nghĩ cậu có thai rồi chứ còn đau dạ dày cái gì nữa.” Ngải Niệm nhìn không được cười nói.

“Có thai?” Trang Noãn Thần thì thào, nhất thời còn không dám tin, nghĩ lại từ sau khi Giang Mặc Viễn sự nghiệp suy sụp thì vẫn luôn ở nhà, không bận rộn như trước kia nữa, buổi tối phần lớn đều quần lấy cô, không cho cô dùng thuốc, hai người bọn họ không dùng một

biện pháp tránh thai nào.

Nếu thật sự cô có thai thì hẳn là từ khoảng thời gian này, trước đó Giang Mạc Viễn bận, mà cô cũng không khá hơn...

Cô mang thai sao?

Cô mang thai con của Giang Mạc Viễn?

Cảm giác buồn nôn lại trào lên, cô vội vàng giữ lấy bồn rửa mặt, thật lâu sau mới cảm thấy dễ chịu một chút, cô ngần đầu nhìn Ngải Niệm, hỏi một câu ngớ ngẩn, “Mình đang mang thai sao?”

“Mình cũng không phải bác sĩ sao cậu lại hỏi mình? Theo như mình thấy thì cậu rất có thể đang mang thai, chiều nay tới bệnh viện kiểm tra đi.” Ngải Niệm còn khản trương hơn cả cô, “Đến bệnh viện của Mạnh Khiếu, chỗ của Mạnh Khiếu đánh tin cậy hơn.”

Trang Noãn Thần dờ khóc dờ cười, “Mạnh Khiếu cũng không phải là bác sĩ phụ khoa, tìm anh ấy làm gì? Hơn nữa, lỡ như không phải thì lại kinh động đến Mạc Viễn, như vậy rất không hay.”

“Nhìn xem kìa! Theo mình thấy là cậu muốn cho Giang Mạc Viễn bất ngờ, đúng không?”

Trang Noãn Thần mím môi cười, gật gật đầu.

Sau giờ nghỉ trưa, Ngải Niệm tự mình lái xe đưa Trang Noãn Thần đến bệnh viện phụ sản, trên đường đi cho dù chỉ là xóc nảy nhè nhẹ cũng làm cô ấy căng thẳng khiến Trang Noãn Thần cảm thấy ngại ngùng, ngược lại còn cười nhắc nhở cô ấy cứ thoải mái đi.

Cô không gọi điện trước cho Giang Mạc Viễn, hai ngày này anh lại bắt đầu đi sớm về muộn, hình như là đang tìm kiếm hạng mục hợp tác gì đó, sáng hôm nay lại đi rất sớm. Chuyện mang thai thật hay không còn chưa biết nên cô sợ anh phải lo lắng, như vậy ngược lại ảnh hưởng đến công việc.

Xe chạy qua một con đường nhỏ đầy cây.

Những chiếc lá màu vàng của cây bạch quả bay lên.

Phòng khám của bác sĩ bệnh viện này lại khá đẹp.

Hạ Lữ vừa mới kiểm tra xong, yếu ớt ngồi ở trên ghế, đợi bác sĩ xem xong kết quả liền hỏi dồn, “Bác sĩ, cơ thể tôi không sao chứ?”

Bác sĩ đem kết quả kiểm tra xem đi xem lại rồi nhẹ giọng nói, “Sức khỏe thật ra không có gì đáng ngại, nhưng nếu như cô đến muộn vài ngày thì sẽ ảnh hưởng đến quá trình hồi phục, trước đó tôi cũng đã đề nghị cô tiến hành trị liệu nhưng không đợi làm trị liệu thì cô đã đòi xuất viện, phụ nữ qua tuổi hai mươi thì khả năng hồi phục yếu hơn, cô lại thuộc vào loại sảy thai tự nhiên, không làm điều trị tốt thì sao được?”

Hạ Lữ nhẹ nhàng gật đầu, thở dài, “Tôi biết rồi, hôm nay tôi sẽ làm.” Trước đó là bởi vì biết Mạnh Khiếu sẽ nhanh chóng trở về nên cô dù có suy yếu đến cỡ nào cũng phải về nhà để diễn kịch, nếu không làm sao Mạnh Khiếu có thể hoàn toàn hết hy vọng được?

“Ừ, cô vẫn còn hiện tượng ra máu, hơn nữa trước đó cô cũng không nghỉ ngơi tốt nên rất dễ bị nhiễm lạnh, phải nhanh chóng tiến hành làm trị liệu hồi phục mới được.” Bác sĩ đưa ra đề nghị.

“Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.”

Đợi lúc Hạ Lữ ra thanh toán tiền khám bệnh thì vừa vặn Trang Noãn Thần và Ngải Niệm cũng đang quẹo vào hành lang, Hạ Lữ không nhìn thấy hai người còn Trang Noãn Thần thì tình mắt nhìn thấy cô ấy nên thoáng giật mình, cô ấy gầy hảnh đi.

“Ngải Niệm.” Cô huých vào người bên cạnh.

Ngải Niệm cũng nhìn theo ánh mắt của cô, vừa vặn thấy Hạ Lữ liền thở dài một hơi, “Hình như là đến để tái khám, cậu có muốn tới hỏi thăm một chút không?”

Trang Noãn Thần cũng đã nghe nói đến chuyện của Hạ Lữ, nhất là chuyện đứa con của cô ấy, trong lòng xuất hiện chút chua xót, nhẹ nhàng lắc đầu, “Cậu cũng biết tình hình rồi đấy, sao không thấy ba đứa bé đến chứ?”

“Tám phần là Hạ Lữ bị đàn ông lừa rồi, nếu không sao lại có con chứ? Hỏi cậu ấy cậu ấy lại không nói, theo như mình thấy thì trong chuyện này Mạnh Khiếu là người oan ức, mình nghĩ hai người họ thực sự chỉ chơi qua đường thôi.” Ngải Niệm vẫn còn chút không yên lòng về Hạ Lữ, “Mình tới đó chút xem sao, cậu có thể tự vào trong không?”

Trang Noãn Thần gật đầu, Ngải Niệm nhanh chân chạy lên phía trước.

Gần như phải đợi rất lâu, thực tế thì đợi mất vài phút, nhưng mà đối với Trang Noãn Thần mà nói thì như đợi mấy năm vậy, trái tim cứ đập lên đập xuống thình thịch, cho đến khi được y tá gọi đến tên mình thì cô đột ngột đứng dậy, căng thẳng đi vào.

“Đây là kết quả kiểm tra nước tiểu, còn đây là kết quả thử máu, chị cầm kết quả này đến bác sĩ nha.” Y tá giao tất cả cho cô.

Trang Noãn Thần nhận lấy, kết quả kiểm tra máu cô xem không hiểu, kiểm tra máu để xem thai có ngoài tử cung hay không, kết quả kiểm tra nước tiểu đặt ở phía dưới kết quả kiểm tra máu, vậy mà cô vẫn không dám lật lên xem thử là âm tính hay là dương tính.

Quyển 8 - Chương 42: Ai cùng ai nói lời từ biệt

Đẩy cửa vào phòng khám, đầu tiên là mùi của ấm áp nhàn nhạt, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ nhu hòa, không chói mắt, cũng không gay gắt, thế cho nên khi Trang Noãn Thần ngồi xuống trước mặt bác sĩ đều có thể ngửi thấy hương vị của nắng.

“Trang Noãn Thần, cái tên rất êm tai, đúng không?” Tiếng nói của nữ bác sĩ cũng rất dịu dàng.

“Hai mươi bảy tuổi.” Trang Noãn Thần cười nhẹ, căng thẳng trong lòng bởi vì thái độ ôn hòa của bác sĩ mà tiêu tan không ít.

Chị ta nhẹ nhàng gạt đầu, xem kết quả kiểm tra nước tiểu và máu xong hỏi, “Đã kết hôn chưa?”

“Dạ rồi.” Trong lòng Trang Noãn Thần lại bất ổn, liếm môi, “Bác sĩ...”

“Cô mang thai rồi.”

“Thật sao?” Lòng như mùa xuân ấm áp, trăm hoa đua nở, phút chốc thoáng đãng, cô kích động, hơi thở cũng theo đó mà dồn dập hơn.

Bác sĩ gạt đầu, nhưng thái độ lại e ngại.

Trang Noãn Thần nhạy cảm nắm bắt được thái độ của chị, thấy vẻ mặt chị ấy khác thường cô lại vội vàng ngồi xuống, cẩn thận hỏi, “Bác sĩ, có phải cái thai có vấn đề gì không?”

“Không hẳn là có vấn đề, hay vậy đi, tôi đề nghị cô làm thêm vài xét nghiệm nữa, giờ cô đi làm xét nghiệm đi, có kết quả thì đem về đây cho tôi. “ Bác sĩ không nói nhiều, in giấy ra.

Cô tiếp nhận, có chút hoang mang.

Vạn Tuyên tạm thời xảy ra chút vấn đề, Ngải Niệm phải chạy về công ty, trước khi đi còn dặn dò thật kỹ Trang Noãn Thần, đợi sau khi cô bạn đi rồi, Trang Noãn Thần liền lên tầng trên làm xét nghiệm.

Khi có tất cả các kết quả đã là buổi chiều, bác sĩ thật có trách nhiệm, còn ở trong phòng khám đợi cô.

Bày tất cả kết quả lên bàn, bác sĩ xem từng cái, xem xong thì khẽ thở dài, “Cô Trang, đầu tiên tôi khẳng định là cô đã có thai, hơn nữa các chỉ số của thai nhi cũng rất bình thường, phôi thai phát triển tốt.”

Tảng đá trong lòng Trang Noãn Thần rơi xuống, hồi trưa căng thẳng đến giờ nghe được vậy suýt kích động đến rơi lệ.

“Nhưng mà...” Bác sĩ lại cầm một phiếu trong số đó xem thật lâu rồi mới nói tiếp, vẻ mặt miễn cưỡng, “Theo góc độ y học mà nói, tôi không khuyến khích cô Trang giữ cái thai này.”

“Tại sao?” Như sấm sét giữa trời quang bỗng thẳng xuống đầu cô, cô chỉ nghe não mình ong ong lên một tiếng.

“Cô Trang, có phải một thời gian khá dài cô hay có cảm giác đặc biệt mệt mỏi, hoặc tê chân tê tay, có triệu chứng choáng váng đầu óc hay không? Ý tôi hỏi là trước khi mang thai.”

Trang Noãn Thần khó khăn mới khiến đầu óc vận hành bình thường, gật đầu, “Trước đó chính là như vậy, váng đầu rất nặng.” Nói đoạn

cô vội giải thích, “Nhưng bác sĩ à, đây là vì tôi làm việc quá sức thôi.”

“Tôi hiểu được tâm trạng của cô, cô đừng hấp tấp, hãy nghe tôi nói.” Chị ấy cố gắng trấn an cảm xúc của cô, “Từ phim chụp có thể thấy được ống tụy sống của cô có bệnh lý phát sinh, đương nhiên, có vài mầm bệnh bản chất vốn đa dạng, ở trên cơ thể người cũng không nghiêm trọng, nhưng mặt khác, kết quả xét nghiệm hệ miễn dịch của cô cực kỳ kém, một khi hệ miễn dịch kém thì sẽ sinh ra nhiều bệnh tật, nguyên nhân bệnh chính bởi vì sức miễn dịch của cơ thể mà ra. Hệ thống miễn dịch của cô không điều chỉnh tốt, theo đó ảnh hưởng đến năng lực hấp thu chất dinh dưỡng, dẫn đến huyết áp thấp thậm chí là hạ đường huyết, từ đó lượng máu cung cấp nuôi cơ thể sẽ không đủ, hiện giờ cô chưa cảm thấy được gì, nhưng thai nhi mỗi ngày một lớn, nó cần hấp thu một lượng lớn chất dinh dưỡng từ cơ thể mẹ, triệu chứng khó chịu của cô cũng sẽ ngày càng gia tăng, xem chỉ số xét nghiệm, thời điểm này cô sẽ rất vất vả, máu không cung cấp đủ sẽ là gánh nặng cho tim, lại sẽ gia tăng áp lực lên cột sống của cô, cô Trang, đến lúc đó cô có thể xuất hiện tình trạng ngất xỉu.”

Trang Noãn Thần ngồi tại chỗ, khuôn mặt tái đi đáng sợ, thật lâu sau mới lẩm bẩm hỏi, “Bác sĩ, tình trạng của tôi sẽ ảnh hưởng đến thai nhi à?”

“Đối với thai nhi không ảnh hưởng lớn, nhưng lại ảnh hưởng nhiều đến cô, cô Trang, một khi xảy ra hiện tượng ngất xỉu, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

“Khả năng xảy ra khoảng bao nhiêu?”

“Vậy thì phải xem tố chất cơ thể cô, còn nữa, tuyệt đối không thể bị ảnh hưởng bởi kích thích hay cảm xúc đau thương nào cả, thể chất của cô nhạy cảm, sau khi mang thai sẽ càng nhạy cảm hơn.”

Trang Noãn Thần hít sâu vào, tay siết chặt, “Bác sĩ, tôi muốn giữ cái thai này.”

“Vậy tôi chỉ có thể đưa cô vào diện nguy hiểm cao, thời điểm cô mang thai tròn tháng sẽ tăng cường giám hộ, đến bệnh viện sẽ tiện cho bác sĩ theo dõi hơn. Cô Trang, cô cần phải chuẩn bị tâm lý, với tình huống hiện nay của cô, cho dù lúc mang thai bình an vô sự, thì khi sinh nở cũng sẽ có nguy hiểm, tỉ lệ sản phụ tử vong cũng không nhỏ. Thực sự, với thể chất cô thế này mà mang thai là cực kỳ nguy hiểm.” Về mặt bác sĩ nghiêm trọng.

Trang Noãn Thần cắn môi đến tê rần.

“Chỉ cần... thai nhi có thể bình an vô sự.”

Bác sĩ kinh ngạc nhìn cô.

“Cám ơn bác sĩ, tôi sẽ đến bệnh viện kiểm tra theo định kỳ.” Trang Noãn Thần đứng lên, chân tay cô lại tê cứng, không biết có phải do tâm lý không, mà đầu cô cũng váng vất.

Bác sĩ gật đầu, đối với người bệnh xưa nay chỉ có thể đưa ra ý kiến, quyền quyết định không nằm trong tay họ, “Nếu đã như vậy, tôi ghi đơn thuốc thường ngày cho cô, không có ảnh hưởng gì đến thai nhi.”

“Cám ơn.” Cô hít sâu vào, ép buộc mình không được kích động, bất luận thế nào cũng phải duy trì tâm trạng tốt, cô tuyệt đối không tin ông Trời lại cho cô một đứa con chỉ vì để mất đi!

Bác sĩ ghi đơn thuốc, lại dặn dò những vấn đề cần nên chú ý trong cuộc sống thường nhật sau này, cuối cùng đề nghị cô có thời gian nên đến khoa xương làm kiểm tra toàn diện. Trang Noãn Thần cảm ơn rồi rít, trước khi đi còn do dự, rốt cục có nên hỏi tình hình của Hạ

Lữ không, cô thấy rất rõ, Hạ Lữ đi ra từ phòng này.

“À, cô hỏi bệnh nhân kia à, thời gian trước cô ấy bị sảy thai, chưa chấp nhận điều trị tiêu viêm lại xuất viện, lần này cảm thấy đau bụng nên lại đến nhận điều trị, lúc này có lẽ cô ấy đang điều trị bằng tia hồng ngoại.”

Trang Noãn Thần gật đầu, đi ra khỏi phòng bác sĩ.

Nói tâm trạng không nặng nề là giả, mang thai vốn là sự kiện vui vẻ lại bởi vì sức khỏe mà lưng như đeo hai quả núi lớn, vậy có nghĩa là trong suốt quá trình mang thai cô đều phải cẩn thận, không để cho bất cứ sai lầm nào xuất hiện, cho dù thế nào cô cũng đã quyết định, phải tận tâm hết sức bảo vệ tốt đứa con của mình, cho dù thật sự khi sinh nở gặp nguy hiểm, cho dù chỉ có thể chọn một người thì cô cũng muốn trao quyền được sống cho con mình. Tâm trạng nặng nề còn có Hạ Lữ, cô ấy và cô là bạn bè nhiều năm, trước sau là đồng bệnh tương liên.

Trang Noãn Thần cố tình đi ngang qua phòng điều trị bằng tia hồng ngoại, khu vực chờ đợi không có ai, lúc này các bác sĩ cũng đã xuống ca, chỉ có y tá trực ban ở bên trong bận rộn. Phòng điều trị gồm sáu giường, bên trong có ba người bệnh, trong đó có một người chính là Hạ Lữ, cô nằm ở trong cùng, đối diện là ti vi LCD, không biết cô ấy đang xem ti vi hay suy nghĩ gì, mắt vẫn không nhúc nhích.

Cô đứng ở bên ngoài, xuyên qua tấm kính nhìn Hạ Lữ từ xa, cô ấy gầy gò, sắc mặt cũng trắng bệch như cô.

Sau hồi lâu, Trang Noãn Thần lấy điện thoại ra, suy nghĩ một hồi liền bấm dãy số kia.

Cô thấy Hạ Lữ trong phòng lấy điện thoại ra.

Cô cũng nhìn thấy Hạ Lữ nhìn dãy số trên màn hình mà kinh ngạc hồi lâu.

Tim, như là bị lưỡi dao nhẹ nhàng xẹt qua, dường như, không thấy máu, mà lại đau âm ỉ.”

“Noãn Thần?” Trong điện thoại vang lên tiếng nói khàn khàn của cô bạn, cô nghe mà trong lòng muôn vàn xúc động.

Rất muốn hỏi cô dạo này có khỏe không, nhưng cổ họng như bị nghẹn bởi thứ gì đó, lát sau mới khe khẽ thở dài, “Chuyện cậu xui rồi nhập viện, tôi có nghe Ngải Niệm nói.”

Hạ Lữ im lặng.

Cô cũng im lặng.

Sau một lúc lâu...

“Tôi khỏe lắm, hiện giờ đã xuất viện rồi.” Hạ Lữ thản nhiên nói.

Trang Noãn Thần gật đầu, nhìn cô bạn trong phòng điều trị, giọng nói cô càng bình tĩnh, “Vậy thì tốt rồi.” Đây là tính cách của Hạ Lữ, rõ ràng còn đang điều trị lại nói bản thân đã xuất viện.

Bên kia, Hạ Lữ lại im lặng, thật lâu sau đó, “Trang Noãn Thần, tôi không cần sự thương hại của bất cứ ai, bao gồm cả cậu.”

“Cậu sai rồi, tôi không hề thương hại cậu, thực ra đây có lẽ là lần trò chuyện cuối cùng của chúng ta.” Lòng Trang Noãn Thần theo đó mà

đau, quyết định nhắm mắt rồi nhìn Hạ Lữ xuyên qua tấm kính, “Cậu đã làm nhiều chuyện có lỗi với tôi, cho dù cậu bệnh rất nghiêm trọng cũng là đáng đời, tôi tuyệt đối sẽ không đến bệnh viện thăm cậu!”

“Vậy rất tốt.” Tiếng Hạ Lữ như mây khói tiêu tán giữa không trung.

Trang Noãn Thần cắn môi, cúp máy, cô nhìn thấy, Hạ Lữ ở bên trong cầm điện thoại rất lâu...

Bản tính kiêu căng đâu chỉ có mình Hạ Lữ? Kể cả Trang Noãn Thần cũng như vậy, có nhiều lúc không đau không hận cũng không có nghĩa là tha thứ, thời điểm tha thứ cũng không có nghĩa phải trở về như trước, cô và Hạ Lữ đều không thể quay lại như lúc xưa, nhất là cô, nếu có ngày cô thật sự gặp nguy hiểm hoặc biến mất, như vậy thì đau đớn này sẽ vĩnh viễn mất đi, tốt biết mấy.

Nhìn Hạ Lữ lần cuối cùng, Trang Noãn Thần xoay người rời khỏi đó.

Nắng chiều theo cửa kính tiến vào, kéo dài bóng dáng của cô...

Ban đêm, Giang Mạc Viễn gọi điện về, nói anh không ở Bắc Kinh nên tối nay không về.

Trang Noãn Thần ôm điện thoại nhẹ giọng dặn dò anh chú ý an toàn, lại đặc biệt nhắc nhở, một khi quay về Bắc Kinh phải lập tức về nhà. Giang Mạc Viễn vừa nghe liền tò mò, dò hỏi cô nguyên nhân.

“Đợi anh về đã, cho anh một niềm vui bất ngờ.” Tay cô đặt lên bụng, khẽ sờ.

“Bây giờ nói cho anh biết đi.” Giang Mạc Viễn cười.

Cô vốn bức bách không đợi được rất muốn nói cho anh biết, lại nghe đầu dây bên kia có người đang gọi anh, hình như là tiếng của Châu Niên, liền nói, “Anh đi trước đi, đợi anh về rồi nói.”

Giang Mạc Viễn có lẽ cũng bận, đáp, “Vậy được, một mình em ở nhà chú ý an toàn nhé, có ai gõ cửa cũng đừng mở, biết chưa?”

“Biết rồi, em đâu phải con nít.” Về mặt cô hạnh phúc cười cười.

Bên kia Giang Mạc Viễn cũng cười, “Em cho là vậy à? Em vốn chính là đứa con nít mãi không chịu lớn khiến người ta phải lo lắng.”

Trang Noãn Thần bĩu môi, con nít mãi không lớn giờ đã mang thai rồi!

Nói thêm vài câu mới cúp máy.

Ánh mắt lần nữa dừng ở bụng mình, Trang Noãn Thần đưa tay, nhẹ nhàng che chở nó, đây là con của Giang Mạc Viễn, cô sẽ dốc hết sức bảo vệ nó...

Quyển 8 - Chương 43: Các cô hiện giờ giống chúng ta lúc xưa

Hoạt động từ thiện liên quan đến Phi Tư Mạch diễn ra thành công, đây là kết quả Cao Quý đã góp sức mạnh và tin tưởng, là kết quả đồng lòng cố gắng của trên dưới Vạn Tuyên. Trang Noãn Thần luôn giữ nụ cười trên môi tức lúc khai mạc hoạt động đến khi kết thúc, truyền thông có mặt cũng vô cùng phối hợp, nhìn thấy những người cao tuổi này, cô lại nhớ nên bà nội.

Nếu bà vẫn còn sống, bà đương nhiên sẽ vui vẻ tham gia hoạt động này, sợ đến lúc đó, bà chính là người tích cực nhất.

Hiện trường hoạt động náo nhiệt, Trang Noãn Thần ngược lại là người lặng lẽ nhất.

Hóa ra, khoảnh khắc một người đang thực hiện được mơ ước của mình sẽ không phải vui sướng múa may tay chân, khi bạn vì giấc mơ chuẩn bị rất lâu đến khi có được lại có thể bình tĩnh, vì vậy, thời điểm sau khi bạn có được nó đã không còn là kết quả, mà là phong cảnh ven đường, hết thấy trải nghiệm, khi được và mất không ngừng giao thoa sinh trưởng, hiểu ra, quá trình chính là thu hoạch.

Cô tin mình không hề hối hận, chỉ tiếc nuôi duy nhất chính là, ở bên cạnh cô chỉ còn mỗi Ngải Niệm.

Đời người thường như thế, có tiếc nuôi mới biết được cái gì gọi là quý trọng, cái gì gọi là cho đi yêu thương chân chính.

Đối với Hạ Lữ, cô không hề hận, chỉ là hy vọng cô bạn này của mình có thể hạnh phúc, không liên quan đến phản bội, không liên quan đến đã từng tranh đấu, cô chỉ mong sao tất cả mọi người đều có được hạnh phúc.

Mọi người đưa tay vẫy vẫy, Trang Noãn Thần cũng vẫy theo, Cao Quý đích thân lên bục phát biểu, hôm nay Cao Quý ăn mặc rất chỉnh tề, ở trước mặt người cao tuổi luôn duy trì thái độ khiêm tốn.

Anh ta đã trưởng thành hơn, đúng không?

Mùa thu này ánh mặt trời cũng dịu bớt, sắp chuyển sang đông, nhưng, có lẽ mùa đông năm nay rất ấm.

Hoạt động kết thúc, rất nhiều phóng viên vây lấy Cao Quý, Trang Noãn Thần chỉ huy toàn nhân viên làm công tác kết thúc cuối cùng như mọi khi, cô đã quyết định sau khi chấm dứt hoạt động này, toàn bộ trọng tâm cuộc sống cô sẽ đặt hoàn toàn lên đứa bé trong bụng mình, làm việc phấn đấu nhiều năm như vậy, cũng là lúc cô nên tạm thời nghỉ ngơi.

Hôm trước, sau khi khám thai xong, cô liền qua khoa xương làm kiểm tra, bác sĩ khoa xương đưa ra ý kiến chuyên môn, nói cô do làm văn phòng ngồi nhiều nên nội mạc tử cung tạo thành sức ép nhất định, trong thời gian mang thai sẽ tăng thêm gánh nặng cho bên trong, nhưng đối với thai nhi không có ảnh hưởng quá lớn.

Đối với tương lai, cô trước sau tin chắc sẽ rất tươi sáng.

Trong hội trường có ba cô gái khiến Trang Noãn Thần đặc biệt chú ý, một cô tóc dài, một cô tóc lửng, mà một cô tóc ngắn, ba người vừa nói vừa cười, nhìn qua thấy được tình cảm rất tốt. Hối Ngải Niệm mới

biết là nhân viên hôm qua mới tuyển, ba cô gái này tốt nghiệp cùng khóa, vừa bước vào xã hội, nói xong liền kêu mấy cô ấy đến.

Ba cô gái đương nhiên biết Trang Noãn Thần, lễ phép chào hỏi, “Chào Trang tổng.”

“Các em tự cảm thấy phương diện nào của mình vượt trội nhất trong ngành này?” Trang Noãn Thần hơi mệt, ngồi xuống, mỉm cười.

Ba cô gái nhìn nhau, cô gái tóc dài nói trước, “Trang tổng, em thấy em am hiểu nhất chính là xây dựng phương án.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em thích.” Cô gái tóc dài cười ngọt ngào, mang theo ngây ngô và khờ khạo của một cô sinh viên vừa mới bước ra xã hội.

“Vậy còn hai em?”

“Em thích thuyết phục khách hàng.” Cô gái tóc ngắn nói lớn.

Cô còn lại lập tức bổ sung thêm, “Em rất thích viết về mọi thứ, soạn thảo là thế mạnh của em.”

“Trang tổng, ba đưa tụi em đều xuất thân từ ngành báo chí, chị yên tâm, tụi em ở Vạn Tuyên nhất định sẽ làm việc chăm chỉ!” Cô gái tóc dài mắt ngời sáng.

Trang Noãn Thần cười nhẹ, “Các em học cùng ngành, có phải tình cảm tốt lắm không?”

“Đúng vậy, ba chúng em tuy rằng khác quê, nhưng từ ngày đầu vào đại học đã ngủ chung một phòng, ba chúng em sẽ mãi mãi là chị em

tốt của nhau!” Cô gái tóc ngắn cũng cười.

Chị em tốt...

Trang Noãn Thần trong lòng nhẹ nhàng thương thức mấy từ này, đúng vậy, chị em tốt...

“Ba cô này đều phụ trách Phi Tư Mạch à?” Nhìn Ngải Niệm, cô hỏi.

“Vâng, dựa theo sự am hiểu của mỗi người, họ phụ trách những phương diện khác nhau.” Ngải Niệm gật đầu.

Trang Noãn Thần nhìn ba cô gái, thờ dài rồi nói, “Ba em đến ba bộ phận khác nhau đi, phụ trách thương hiệu riêng biệt.”

Ngải Niệm ngạc nhiên một lúc, nhưng nhanh chóng hiểu được.

Ba cô gái nọ lại thấy khó hiểu, cô gái tóc dài nói, “Trang tổng, có thể đừng tách chúng em ra không? Ba đưa phụ trách cùng một thương hiệu chẳng phải rất tốt sao?”

“Trước mắt, các hạng mục Vạn Tuyên tiếp nhận rất nhiều, ba em ai cũng có sở trường riêng, hẳn nên ở những lĩnh vực khác nhau tích cực phát huy tác dụng mới tốt.” Trang Noãn Thần nhẹ nhàng cười, đưa ra đề nghị.

Ba cô gái đành phải gật đầu.

Đợi sau khi cả ba đi xa, Ngải Niệm thờ dài, “Noãn Thần, cậu lo bỏ trống rỗng à?”

“Cùng làm chung một bộ phận, yếu tố ngầm so đo nhau rất lớn.”

Ngải Niệm cười cười, gật đầu.

Nhìn theo bóng lưng ba cô gái, tầm nhìn của Trang Noãn Thần trở nên xa xôi, thật lâu sau khẽ nói, “Mấy em đó, thực sự rất giống chúng ta lúc xưa...”

Ngải Niệm bước đến, nhẹ nhàng đưa tay vỗ vai cô.

Năm tháng phí hoài.

Có người tan, có kẻ hợp, mỗi người đều biết chân lý nhân sinh hợp tan tan hợp như lục bình trôi, nhưng có trải qua nhiều biến cố mới biết, hợp tan, là thời gian dành cho mọi người thuyết minh hay nhất về số phận gặp gỡ ...

Khi sắp tan ca thì nhận được một hộp quà, Trang Noãn Thần mở ra liền kinh ngạc, là váy dạ hội được thiết kế rất tinh mỹ, trong hộp quà không có giấy ghi chú gì, đang tưởng là nhận nhầm, định bụng trả về thì nhận được điện thoại.

“Thiếu Tiên?” Nhận được điện thoại của anh, Trang Noãn Thần vô cùng kinh ngạc.

Giọng Trình Thiếu Tiên cười mở cười cười, “Thế nào, thích bộ váy đó không?”

“Váy là anh tặng?”

Đầu dây bên kia chỉ cười mà không nói.

“Thiếu Tiên, vô duyên vô cớ tặng váy dạ hội cho tôi làm gì?” Cô đâu

cần tham gia tiệc tùng linh tinh gì đâu.

Trình Thiếu Tiên cười nhẹ, “Hy vọng tối nay em mặc chiếc váy này đến tham dự tiệc mừng công của Đức Mã, bữa tiệc tổ chức ở Vạn Hào.”

“Hả? Vạn Hào của Bắc Kinh à?”

“Tất nhiên.”

“Anh quay về Bắc Kinh rồi?”

“Đúng vậy.”

“Trời đất! Thiếu Tiên, anh về Bắc Kinh lúc nào vậy? Im hơi lặng tiếng quá, cũng không nói trước cho tôi biết?” Trang Noãn Thần vừa nghe tin này thì đặc biệt vui vẻ, đối với tiệc mừng công thì cô không thấy lạ, vì Đức Mã lần này đã thắng đậm Tiêu Duy, hẳn là nên chúc mừng.

“Có trời đất chứng giám, tôi vừa bước xuống lãnh thổ Bắc Kinh liền gọi điện cho em ngay.” Trình Thiếu Tiên lập tức kêu oan.

Trang Noãn Thần bật cười.

“Tối nay đến nhé, lúc tám giờ.”

“Mà...” Trang Noãn Thần nghĩ, “Hiện giờ tôi không còn là người của Đức Mã, vẫn là không nên đi.”

“Đến đi mà, xem như lấy thân phận là bạn tôi tham dự, không thể không đi nhé.” Thái độ Trình Thiếu Tiên rất kiên trì, “Tiệc mừng công thiếu em sẽ ảm đạm mất màu ha ha, váy dạ tiệc cũng chuẩn bị xong

cho em rồi, em mặc vào chắc là đẹp lắm.”

Trang Noãn Thần dờ khóc dờ cười, “Thiếu Tiên, tôi...”

“Tôi biết em kiêng kị cái gì, Hạ Lữ đã từ chức rồi, tối nay hai người không chạm mặt nhau đâu.” Trình Thiếu Tiên nói.

“Hả?” Cô giật mình, “Cậu ấy từ chức? Tại sao lại từ chức?”

“Chuyện này tôi cũng không rõ, có lẽ là chuyện riêng tư không tiện tiết lộ ra ngoài, bởi vì cô ấy đột nhiên nghỉ ngang, tổng công ty không còn cách nào bèn kêu tôi về nước.” Trình Thiếu Tiên thở dài.

Trang Noãn Thần buồn bã mất mát, lát sau hỏi, “Cậu ấy chuyển qua công ty khác hay nghỉ dài hạn?”

“Không thấy cô ấy có ý định qua công ty khác, em cũng biết đó, ngành chúng ta nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, chức vị này của Hạ Lữ một khi qua công ty khác, người trong giới sẽ biết thôi.”

Trang Noãn Thần gật đầu, đúng vậy, cô cũng không nghe chị Mai đề cập qua.

Như vậy, Hạ Lữ... rốt cục đang nghĩ gì?

Vào cuối thu, nhiệt độ ban đêm liền thấp hơn rất nhiều.

Trình Thiếu Tiên đích thân lái xe đến đón Trang Noãn Thần, Ngải Niệm lo lắng cho sức khỏe của Trang Noãn Thần nên cũng đi theo, trong xe, Ngải Niệm vì bạn mà chuẩn bị rất nhiều quà vật, chăm sóc cô tận tình như bà cụ non, Trình Thiếu Tiên thấy mà liên tục bật cười,

“Noãn Thần, Ngải Niệm người ta cũng là phó tổng công ty, để cô ấy ở bên cạnh phục vụ em như vậy có phải không đành lòng hay không?”

Ngải Niệm cười cười nhìn Trang Noãn Thần, Trang Noãn Thần cũng bật cười thành tiếng, “Cậu ấy chỉ sợ tôi say xe thôi.” Đối với kết quả kiểm tra hôm đó, Trang Noãn Thần không nói với Ngải Niệm, chỉ nói với cô bạn là thai nhi rất khỏe mạnh, phôi thai phát triển rất tốt.

“Trước kia không phát hiện em có tật xấu như vậy nha.” Trình Thiếu Tiên vừa lái xe vừa trêu cô.

Trang Noãn Thần cười mà không nói, Ngải Niệm cũng chuyển đề tài, “Trình tổng, một thời gian không gặp anh lại đẹp trai hơn rồi, Cát Na đâu? Không phải một ngày mà cô ấy không gặp được anh thì như cách ba thu sao?”

“Đúng vậy, Cát Na đâu?” Ngải Niệm không đề cập đến cô suýt nữa đã quên, con bé Cát Na là đi theo Trình Thiếu Tiên, đương nhiên, đây là chuyện sau này cô mới biết.

Sắc mặt Trình Thiếu Tiên bất đắc dĩ, giọng than thở, “Đừng nhắc đến cô ấy mà, quả thực mỗi ngày như mang tôi ra tra tấn đến chết, hai hôm nay cơ thể cô ấy không được thoải mái, qua hai ngày sẽ đến Bắc Kinh tiếp tục giày vò tôi.”

“Tôi cảm thấy Cát Na không tồi.” Ngải Niệm cười hì hì.

Trình Thiếu Tiên nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, sau đó dời mắt sang Trang Noãn Thần.

Trang Noãn Thần sao lại không rõ hàm nghĩa trong ánh mắt ấy chứ, cười nhẹ rồi im lặng.

Ngải Niệm đương nhiên cũng hiểu được tâm tư của Trình Thiếu Tiên, thời buổi này đàn ông có tình thật sự không nhiều lắm, cũng không nên tiếp tục đề tài này, anh nhìn Trang Noãn Thần, “Noãn Thần, váy dạ hội tôi đã để trong hộp, đợi đến khách sạn em ăn một chút rồi hẳn thay.”

“Vâng.” Cô cười.

Trình Thiếu Tiên thấy vậy liền lắc đầu thở dài, “Ngải Niệm, đúng là không nên dẫn cô đến đây mà, cô không đến tôi còn có chút cơ hội nịnh bợ.”

Ngải Niệm cười ha hả.

Trang Noãn Thần cười sáng lạn, trong lòng ấm áp dị thường.

Trên đời này, luôn có một loại đàn ông ấm áp như vậy, có lẽ anh ta yêu bạn, nhưng lại không tạo áp lực cho bạn, anh ta sẽ lặng lẽ giúp bạn loại bỏ chướng ngại, lặng lẽ nhìn bạn đạt được hạnh phúc, gặp gỡ anh ta, là một loại ấm áp, là ấm áp tận đáy lòng, người mà cô gặp được ấy chính là Trình Thiếu Tiên.

Quyển 8 - Chương 44: Thần Viễn Quốc Tế

Bữa tiệc tối có tinh chất thương mại, thường trong yên tĩnh lộ ra biến hóa khác thường, người nói thầm người cười lớn, là bữa tiệc thịnh soạn lòng hiểu lòng nhưng không để lộ, không thể không mang mặt nạ tươi cười để chống đỡ, Trang Noãn Thần từng đi theo Giang Mạc Viễn tham gia các thương yến quy mô từ nhỏ đến lớn, cảm giác duy nhất chính là cười đến giả tạo; nhưng tiệc mừng công thì khác, nụ cười mọi người trong bữa tiệc đều xuất phát từ nội tâm, đó là nụ cười sáng lạn, cho dù bên ngoài sương mù dày đặc, bước chân vào nơi đây cũng thấy ấm áp tận đáy lòng.

Giới truyền bá này lớp trước đi lớp sau đến là chuyện bình thường.

Trong phòng tiệc, Trang Noãn Thần thấy nhiều gương mặt xa lạ, Đức Mã tuyển rất nhiều nhân viên mới.

“Trang Noãn Thần! Ngải Niệm!” Một giọng kinh hỉ suýt nữa ném bay cả phòng tiệc.

Trang Noãn Thần theo tiếng nhìn lại, đáy mắt chợt sáng lên!

Là Cao Doanh!

Hóa ra cô ấy còn ở đây.

Trình Thiệu Tiên cười nhẹ nói không muốn chậm trễ mấy người các cô ôn lại chuyện trước kia ‘hành tẩu giang hồ’, còn chưa khai tiệc, có lẽ có nhiều chuyện cần anh lo.

Cao Doanh ôm Trang Noãn Thần và Ngải Niệm không rời, kích động đến sắp khóc, “Không ngờ hai cô có thể đến, tốt quá, Noãn Thần, Ngải Niệm, hai cô hiện giờ lợi hại lắm, tự mở công ty riêng thật tốt, hai hôm trước Vạn Tuyên các cô làm loạt hoạt động từ thiện tôi cũng chú ý, giỏi lắm!”

Trang Noãn Thần cười nhẹ nhìn cô, Cao Doanh vẫn nói chuyện sang sảng như trước, nhớ tới lúc làm việc chung một tổ với cô ở Đức Mã, hiện tại nghĩ lại thật sự rất ấm áp.

Ngải Niệm cũng kéo Cao Doanh, cười, “Không phải cô cũng rất tốt à, thăng chức lương cao rồi.”

“Phó tổng Ngải, có thể đừng giấu cọt tôi không? Tôi là làm công ăn lương, còn các cô là đưa tay cầm tiền, tôi nghĩ cảnh giới của tôi sao sánh được với hai cô.” Cao Doanh hi hi ha ha.

“Cao Doanh, cô cũng đừng giấu cọt chúng tôi.” Trang Noãn Thần nhẹ nhàng nói.

“Đúng rồi, Noãn Thần nhà tôi gánh nặng trên người, hơi hợt một ngày thì sẽ không có cơm ăn đâu.” Ngải Niệm cười nói tiếp lời.

Cao Doanh gật đầu, “Hiện tại tôi nhìn là hiểu ngay, làm chuyện gì cũng phải gánh vác áp lực mà, chẳng qua mấy cô gánh nhiều hơn một chút, nhưng cũng giống nhau thôi, có bao nhiêu áp lực thì có bấy nhiêu động lực, tôi tin vào năng lực của hai cô, Vạn Tuyên hiện tại phát triển rất tốt.”

Ba người vừa nói vừa cười, lại lần lượt đến nói chuyện với vài đồng nghiệp cũ, mấy cô tán gẫu cũng rất sảng khoái.

Qua hơn mười phút, Trình Thiếu Tiên đi đến, vô cùng tao nhã nói, “Các vị à, buổi tiệc sắp sửa bắt đầu rồi, chỉnh trang lại áo váy đi, người nào muốn dặm lại lớp trang điểm thì đi dặm đi, hôm nay có không ít các anh chàng độc thân đến từ tổng bộ đó, đừng trách người làm cấp trên như tôi không trải đường cho các chiến binh hoàng kim ‘còn sót lại’ này nhé.”

Các cô gái vốn đang tám còn chưa hết chuyện, vừa nghe câu này, tất cả đều tản ra, như Trình Thiếu Tiên nói, người nào chỉnh trang thì chỉnh trang, người nào dặm phấn thì dặm phấn, rất có dáng vẻ ‘trọng sắc khinh bạn’.

Trang Noãn Thần cũng mới biết thì ra tổng bộ điều đến không ít người, nhất là phái nam, toàn là dạng cao to âu phục giày da chỉnh tề.

“Thiếu Tiên, hóa ra chuyện làm mai dặt mối này anh cũng quản.” Cô nói, cố ý chọc ghẹo.

Trình Thiếu Tiên cúi đầu cười, “Chuyện tình cảm là phải đến từ hai phía, tôi đâu phản đối đồng nghiệp yêu đương.”

“Gặp được cấp trên như anh quả thật may mắn.” Ngải Niệm ở bên cạnh than thở.

Trình Thiếu Tiên cười, “Mấy lời khen tôi, tôi sẵn sàng nhận hết, hai người cũng đi thay váy dự tiệc đi.”

Trang Noãn Thần và Ngải Niệm gật đầu.

“Noãn Thần.” Trình Thiếu Tiên lại kêu cô lại.

Cô quay đầu.

“Thay váy xong thì đến tìm tôi nhé, ba tôi muốn gặp em.” Trình Thiếu Tiên nói.

Trang Noãn Thần hơi ngạc nhiên, ông Nam cũng đến đây.

Ngải Niệm thay đồ khá nhanh, đi ra ngoài trước.

Trước gương, dung nhan Trang Noãn Thần trắng trong thuần khiết, đã mang thai nên cô đương nhiên phải chú ý, thậm chí còn đổi dòng điện thoại ít tia bức xạ nhất. Bộ váy dạ tiệc màu đen đơn giản mà trang nhã, làn váy rất dài, ánh sáng chiếu vào vớ vụn, giống như ngôi sao rải rác phía chân trời, bởi vì bụng chưa lớn, nên thân hình vẫn xinh đẹp như trước, đường cong ngọc ngà như mỹ nhân ngư kiêu hãnh, làm người khác lóa mắt.

Tóc cô chỉ búi lên đơn giản, trên chiếc cổ như thiên nga là dây chuyền Giang Mạc Viễn tặng cô, phối với bộ váy này cực kỳ thích hợp. Chỉ là sắc mặt hơi tái, bị váy màu đen phụ trợ nên càng thêm rõ nét.

Trong gương, cô cười nhẹ, lơ đãng nhớ đến Giang Mạc Viễn. Cảnh tượng giả tình nhân đi dự tiệc như mộng như thật khiến cô lại nhớ đến anh.

Cô lấy điện thoại ra, nhấn số của anh, lại không ngờ đối phương tắt máy.

Hết pin à?

Đi vào phòng tiệc. Trình Thiếu Tiên bước đến, nhìn cô trong mắt

thoáng ý cười, “Rất đẹp.”

“Phải cảm ơn váy của anh.”

Nào ngờ Trình Thiếu Tiên lắc đầu, “Thực ra váy này không phải tôi tặng đâu.”

“Hả?” Trang Noãn Thần ngạc nhiên.

“Đi thôi.” Trình Thiếu Tiên không giải thích nhiều.

Phòng nghỉ, có mùi hương thoang thoảng, là hương trà, khi đẩy cửa bước vào, mùi trà nồng mũi.

Ông Nam ngồi ở sofa chậm rãi uống trà, thấy cô đến liền vội vàng vẫy tay, “Noãn Thần à, mau tới đây nào.”

Trang Noãn Thần đứng ở cửa ngẩn ngơ hồi lâu, cho đến khi Trình Thiếu Tiên bước lên trước, nhẹ nhàng choàng tay qua eo cô, lúc này cô mới hoàn hồn.

“Nghĩ gì vậy? Đến đây ngồi đi.” Ông cười xòa.

Trang Noãn Thần nhìn thoảng qua ông Nam, nhân tiện nhìn thấy hai cô gái khác ở trong phòng, Sa Lâm và Nam Ưu Tuyền.

Cả gia đình này lại đến rất đông đủ.

Bước đến ngồi xuống, đơn giản chào hỏi ông Nam trước, sau đó nhìn qua hai cô này, Trang Noãn Thần không biết phải mở miệng thế nào, nên chỉ cười nhẹ rồi gật đầu xem như chào hỏi. Trình Thiếu Tiên ngồi xuống bên cạnh, trên môi vẫn giữ nụ cười.

Sa Lâm lên tiếng trước: “Trình Thiếu Tiên, anh biết rõ cô ấy là tình địch của em còn dẫn cô ấy đến, có phải cố tình chọc giận em không.”

“Người mời cô ấy đến không phải anh.” Trình Thiếu Tiên chậm rãi nói.

Trang Noãn Thần nghe vậy càng cảm thấy lạ, không phải anh đã gọi cô đến sao? Nhưng lại có hơi giật mình, có lẽ là ý của ông Nam. Sa Lâm nghe xong liền trừng mắt với anh, quay sang nhìn Trang Noãn Thần, “Trang Noãn Thần này, một chút cơ hội cô cũng không để lại cho tôi à.”

Có ý gì đây?

Cô nghe mà chẳng hiểu gì.

Nam Ưu Tuyền rốt cục cũng lên tiếng, giọng miễn cưỡng, “Sa Lâm, cô đừng hy vọng nữa, đừng lãng phí công sức.” Nói đoạn, cô quay qua nhìn Trang Noãn Thần, ánh mắt thoáng ảm đạm nhưng nhanh chóng đè nén, “Noãn Thần, lúc trước thái độ của tôi không tốt, hiện tại xin lỗi cô.”

“Hả... không cần đâu.” Trang Noãn Thần liên tục xua tay, trong lòng lại buồn bực, vụ này là sao nhỉ?

Trình Thiếu Tiên nhìn ra nghi ngờ của cô, nhưng không giải thích thêm, chỉ cười mà không nói.

“Được rồi được rồi, mấy đứa làm con bé sợ rồi, đừng quậy nữa.” Ông Nam cũng lên tiếng, hiền hòa.

“Ba, con đâu có dọa cô ấy? Là Sa Lâm chứ không phải con, con nói xin lỗi với Noãn Thần mà.” Nam Ưu Tuyền lập tức giải thích.

Ông Nam gật đầu, giương mắt nhìn về phía Trang Noãn Thần, “Noãn Thần à, thật sự tôi muốn giải thích với cô, tôi biết cô đi khỏi Đức Mã trong lòng có bao nhiêu ảm ức, nhưng lúc đó thật sự hết cách rồi, cô gái, để cô phải chịu ảm ức thật có lỗi.”

“Ông Nam ông đừng nói vậy, rời khỏi Đức Mã là quyết định của tôi, không có liên quan gì đến ai cả, câu xin lỗi hẳn là tôi nên nói mới đúng, nếu tôi có thể cẩn thận hơn, chắc chắn sẽ giảm thiểu tiêu cực vô căn cứ, còn nữa, ông còn đỡ dao cho rồi, thực sự rất cảm ơn ông.” Trang Noãn Thần chân thành nói, ánh mắt trung thực.

“Lúc ấy tôi chỉ tư lợi mà thôi, vì dáng vẻ của cô rất giống Lâm Lâm, tôi cũng không nhẫn tâm nhìn cô bị thương.”

“Tóm lại là cảm ơn ông.” Ông Nam là một người hiền lành, tuy rằng trên thương trường tiếng tăm vang dội, nhưng ở trước mặt con cái thì ông cũng chỉ là một người cha.

Sa Lâm ở bên cạnh tiếp lời, “Cô cũng đừng cảm ơn nữa, chẳng phải cô được thơm lây nhờ diện mạo của tôi à?” Sa Lâm cười, “Ba, ba cần phải cẩn thận suy ngẫm, đây có phải là đứa con gái mà ba quên nhận không? Là ba gạt tụi con, thực sự còn có đứa con rơi nữa đúng không?”

“Con bé này, nói chuyện không chặn miệng lại được, trên đời này người giống người là chuyện bình thường, ba rất hy vọng Noãn Thần là con gái của ba, nhìn xem mấy đứa có để cho ba bớt lo nghĩ không hả?” Ông Nam quát nhẹ.

Trang Noãn Thần ở bên cười, nói thật thì, cô thà rằng mình xuất thân trong một gia đình bình thường cũng không muốn trở thành thiên kim tiểu thư gì đó.

Bữa tiệc mở màn bởi âm nhạc, Trình Thiếu Tiên khá sáng tạo, đàn violon du dương như bóng dáng thiếu nữ thanh xuân nhẹ nhàng quanh quẩn, đàn dương cầm vương vấn rót vào lòng người.

Đây như một buổi họp mặt gia đình, cả đại gia tộc Đức Mã gặp gỡ.

Trình Thiếu Tiên đích thân làm chủ trì, ông Nam lên bục phát biểu, kể lại lịch sử sáng lập tổng bộ Đức Mã, có chua xót lẫn vui mừng, kể Đức Mã làm thế nào từ một công ty nhỏ dần dần mở rộng ra toàn cầu, nói không dài, nhưng lại đủ rung động lòng người.

Trang Noãn Thần ở dưới lắng lắng nghe, trong lòng đầy khâm phục, gầy dựng sự nghiệp đã gian nan, giữ vững nó càng khó hơn, nhưng phía sau ông Nam còn có Trình Thiếu Tiên, cô tuyệt đối tin tưởng Trình Thiếu Tiên có năng lực tiếp tục làm Đức Mã rạng danh.

Ngải Niệm nghe cũng cảm động, kề vào tai cô nói nhỏ, “Noãn Thần à, cậu nghĩ Vạn Tuyên của chúng ta có thể có ngày này không, khi chúng ta già đi có thể lên bục nói với các nhân viên về lịch sử sáng lập.”

“Sẽ có, nhất định sẽ có.” Trang Noãn Thần không lay động.

Ngải Niệm cười nhẹ, “Mình cũng tin tưởng sẽ có một ngày như thế, nhưng nếu đến thật thì trước đó một ngày mình sẽ soạn bài phát biểu trước, tuyệt đối không nói mình bị đàn ông bỏ rơi, vì nuôi gia đình mới phải gầy dựng sự nghiệp, lý do phải để nghe một chút.”

“Vậy mình sẽ nói là cậu bỏ đàn ông.” Trang Noãn Thần bật cười.

Ngải Niệm trề môi kéo vai cô, “Không nghiêm chỉnh gì hết.”

Hai người đang nhỏ giọng cười đùa thì nghe được câu nói cuối cùng của Trình Thiếu Tiên: Hôm nay, tôi có mời đến một vị khách quan trọng, Đức Mã cũng nhờ anh ấy tương trợ mới thắng trận đẹp mắt thế này, vỗ tay xin mời – chủ tịch tập đoàn Thần Viễn Quốc Tế, anh Giang Mạc Viễn!

Quyển 8 - Chương 45-1: Ai làm chủ thời thế (1)

Cả phòng vỗ tay như sấm.

Đương nhiên, ngay khi bóng dáng cao lớn vững vàng bước lên sân khấu, tiếng vỗ tay như vỡ tung, còn có tiếng kinh ngạc reo hò của các cô gái.

Tiếng kinh hô không xuất phát từ miệng Trang Noãn Thần, mà là từ Ngải Niệm.

Còn có, đám mê trai bị bề ngoài của anh quyến rũ.

Trang Noãn Thần không kinh hô, bởi vì toàn thân cô đông cứng tại chỗ, trừng lớn hai mắt nhìn người đàn ông kia, người chồng mà cô yêu sâu đậm, giọng nói trầm ấm thông qua micro quanh quẩn cả phòng, chỉ nói vài câu cảm ơn đơn giản với mọi người.

Cô mở to mắt hết cỡ để nhìn, sợ thứ nghe thấy chỉ là trùng tên trùng họ, sợ người đàn ông đứng trên bục kia bộ dạng không giống chồng cô. Trước khi sự nghiệp của anh xuất hiện nguy cơ, cô không biết mỗi ngày anh bận rộn cái gì, sau khi đổ bệnh cũng không biết mỗi ngày anh tắt bật cái gì, Thần Viễn Quốc Tế, khi nào lại xuất hiện một Thần Viễn Quốc Tế?

Giang Mạc Viễn trên bục mặc comple mang giày tây, chiếc áo sơ mi anh mặc cô biết, là lần gần nhất cô cẩn thận lựa chọn, khuy măng-sét ở tay áo cô càng nhớ rõ, đó là lần cô dạo ở Zurich cả ngày mới chọn được món quà này, áo sơ mi khoát lên người anh thật phóng

khoảng, khi cử động hai khuy ở tay áo lấp lánh. Anh luôn cười, khí chất trầm ổn giấu cảm xúc vào trong là quà tặng tốt nhất của thời gian và từng trải cho anh.

Cơ thể cô trước sau cứng đờ, nhưng đầu óc dần khôi phục công năng vận hành cơ bản nhất, đầu tiên cô khẳng định người đứng trên kia là chồng cô, tiếp theo, đây là một lời mời 'có âm mưu từ trước'.

Người thật sự tặng lễ phục cho cô là Giang Mạc Viễn, người thật sự mời cô đến dự tiệc cũng chính là Giang Mạc Viễn, không thể không nói anh thực tế đã cho cô một niềm vui bất ngờ, sự kinh hỉ này đến giờ vẫn chưa thể tiêu hóa hết.

“Lúc trước tôi chỉ biết người phụ nữ được Giang Mạc Viễn yêu là người hạnh phúc nhất, khi xem cảnh tượng này thì lĩnh giáo được ngay.” Sa Lâm đi tới, nhìn chằm chằm Giang Mạc Viễn ở trên sân khấu không chớp mắt, khẽ thở than bên tai cô, “Hiện giờ đã biết hàm ý của tôi rồi đúng không? Tôi thật sự rất muốn có thể nắm lấy cơ hội cuối cùng được đứng bên anh ấy, không ngờ cô lại đến đây, cơ hội cuối cùng của tôi cũng không còn.”

Trang Noãn Thần lúc này mới hiểu ra, quay đầu nhìn cô kinh ngạc, “Hóa ra cô đã sớm biết chuyện này?” Không ngờ chỉ có một mình cô lại không hay biết gì? Không, còn có Ngải Niệm, nhìn ra được cô ấy cũng rất kinh ngạc.

Sa Lâm nhún vai, vội đưa tay lên đầu hàng, “Tôi thề, tôi cũng mới biết đây thôi, từ đầu đến cuối chuyện này, ba tôi và Trình Thiếu Tiên biết rõ nhất, là ba người họ hợp mưu, không liên quan đến tôi.”

“Chuyện này?” Cô nhíu mày khó hiểu.

Sa Lâm nhìn người ở xung quanh, lại thấp giọng thì thầm vào tai cô,

“Tình huống cụ thể tôi cũng không rõ, trước nay tôi chẳng để ý đến chuyện trên thương trường người lừa ta gạt này đâu, chỉ nghe Trình Thiếu Tiên giải thích một câu dễ hiểu thế này, anh ấy nói Mạc Viễn đã đi một nước cờ lớn!”

Trang Noãn Thần giật mình nhìn lại Trình Thiếu Tiên trên sân khấu, đầu óc đột nhiên có chút mơ hồ, không thể không nói hai người đàn ông này khi đứng cùng nhau đủ để thu hút mọi ánh nhìn, cũng như người đàn ông trầm ổn luôn cười kia, lại im hơi lặng tiếng khơi lên một trận gió bão, nếu cô là đối thủ của họ thì sao, sao không sợ hãi được chứ?

Nhưng mà, trong chuyện này rốt cục xảy ra những gì?

Đang do dự, hai người họ nói xong bước xuống, tiếng đàn violon từ từ hòa tan trong không khí thì yến tiệc chính thức bắt đầu.

Trang Noãn Thần ở đó, nhìn Giang Mạc Viễn cầm lấy hai ly rượu của nhân viên tiếp thực đưa, từng bước đi về phía cô, sau lưng anh lôi kéo nhiều ánh mắt chú ý của các cô gái, dần dà, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về bên này, hai mắt như đèn pha chiếu thẳng vào người cô.

Ngải Niệm thấy tình hình này liền che miệng chuồn đi chỗ khác, Sa Lâm tuy miệng nói lưu luyến nhưng không thể không tránh ra, cô biết trong mắt anh cũng chỉ có mỗi mình Trang Noãn Thần.

Hai chân Trang Noãn Thần như dán chặt lên thảm, muốn cử động cũng không thể, nhìn anh càng tới gần cô, nhìn khóe môi anh mím thành đường cong đẹp đẽ, nhìn ý cười trên mặt anh dần sâu sắc, nhìn thấy anh đến trước mặt cô, dừng bước lại.

Mùi hương quen thuộc chui vào hơi thở cô, là mùi xạ hương thoang thoảng, lại pha trộn mát lạnh thơm ngọt.

Rượu chưa uống, Trang Noãn Thần đã hơi say.

“Anh biết em có nhiều điều muốn hỏi anh, uống trước một hợp để thông cổ đi.” Đáy mắt Giang Mạc Viễn là vẻ ôn hòa, từng chữ tuôn ra cũng cực kỳ đầm ấm.

Cô nhận lấy rượu, vừa định uống chợt nghĩ đến thể trạng hiện tại của mình, cô lắc đầu, trả lại ly rượu cho nhân viên vừa mới đi ngang qua.

Giang Mạc Viễn thấy vậy liền cười, “Không lẽ giận anh?”

“Kinh ngạc nhiều hơn tức giận. Em chưa từng nghe qua Thần Viễn Quốc Tế.”

“Ngay từ khi kết hôn với em anh đã có chuẩn bị, thời cơ chưa chín muồi, cho nên không tuyên bố ra ngoài.” Giang Mạc Viễn thành thật trả lời.

“Thời cơ chưa chín muồi?” Trang Noãn Thần hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn anh, “Như vậy, hiện giờ đã đến lúc nói cho em biết chưa?”

“Đương nhiên.” Anh cúi đầu cười, ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô.

Hai người đi tới trước cửa sổ sát đất, có ánh trăng lạnh xuyên qua rèm thưa ánh lên cơ thể họ, từ xa nhìn như một bức tranh trong đêm dưới ánh đèn đường, Giang Mạc Viễn chậm rãi kể lại toàn bộ quá trình tiến triển.

Chuyện này, là phải kể đến thời thơ ấu của Giang Mạc Viễn.

Lúc anh được sinh ra, trên người anh đã mang vàng hào quang của con Giang Phong, anh và Mạc Thâm giống nhau, bắt đầu từ thời khắc chào đời đã được in dấu phú nhị đại, cũng có nghĩa là trong đời bất luận có cố gắng thế nào cũng sẽ không được người khác công nhận.

Cái chết của Mạc Thâm với nhà họ Giang mà nói là một tai nạn đau thương, người xung quanh nghi ngờ anh, ba mẹ anh mắng mỏ anh, nhất thời đã hoàn toàn nhốt anh vào địa ngục, anh suy sụp sa đọa, cho đến khi được Mạnh Khiếu đánh cho thức tỉnh.

Kể từ ngày đó, anh rời khỏi gia đình, bắt đầu dựa vào đôi bàn tay dốc sức gầy dựng sự nghiệp cho riêng mình.

Không còn vàng hào quang của nhà họ Giang, có thể hiểu vừa mới bắt đầu đã có bao nhiêu gian nan, Giang Mạc Viễn bằng tức giận và hành động theo cảm tính của mình, hầu như ngành nghề nào cũng từng làm qua, thậm chí bùng trà rót nước, rửa chén, nhận hết lãnh cảm... Cho đến cuối cùng có ngày được nhận lời mời làm công chức bình thường của một công ty đầu tư. Từ đó, anh phát huy sở trường của chính mình, cộng thêm, chịu ảnh hưởng từ hoàn cảnh sống nghe nhiều thấy nhiều lúc nhỏ, chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, lượng nghiệp vụ trong tay anh đã vượt qua các nhân viên cũ, lúc ấy đã sáng tạo nên kỳ tích.

Là Ben chủ động đến tìm anh, khi đó Tiêu Duy Quốc Tế còn chưa lên sàn, ở Trung Quốc càng chưa mở thị trường. Anh đi theo Ben làm việc trong thời gian dài, trong thời gian đó anh đã học thêm được nhiều thứ, cũng sáng tạo ra nhiều giá trị cho Ben.

Cứ như vậy, thoáng cái vài năm trôi qua, Tiêu Duy không ngừng phát triển lớn mạnh, còn anh, cũng đã từ một chàng trai ngây ngô chân chính thành một người đàn ông thực thụ được tôi luyện qua năm

tháng. Mắt anh ngày càng sắc bén, thủ đoạn trên thương trường cũng ngày càng hiểm độc, anh không thể không thừa nhận, cho dù bản thân có trốn tránh thế nào cũng không trốn được huyết thống họ Giang, thứ chảy trong xương tủy là tiền tệ và tài chính, dòng dõi đầu tư cổ phiếu nhạy cảm với các số liệu và hoạch định chiến lược.

Kết quả là, anh đã vì Tiêu Duy sáng tạo ra bản đồ mới- thị trường Trung Quốc, miếng thịt này béo bở thế nào.

Một người, muốn rèn luyện năng lực quyết sách đối với thị trường không phải một sớm một chiều, Giang Mạc Viễn rất cảm ơn các ngành nghề mình đã từng làm, càng cảm ơn những gian khổ đã từng nếm trải, nếu không có nó, anh sẽ không thể có được mối quan hệ nhân tế khổng lồ, càng không thể bình tĩnh tự nhiên khi đối mặt với biến động thị trường. Khi bạn thất bại một trăm lần rồi cực thành công, cũng không thể xem như là đạt được, phải sau khi mất đi thành công, thất bại một ngàn lần nữa rồi có lại một lần thành công, đây mới thật sự là đạt được, bởi vì thứ gì mất đi rồi có lại mới thật sự thuộc về bạn, người khác có muốn tước đoạt cũng khó khăn.

Trên thực tế, thị trường Trung Quốc làm rất thành công, dưới sự lèo lái của Giang Mạc Viễn, túi của Ben đã rung rinh vàng.

Con người, đều có lòng tham.

Giang Mạc Viễn cũng không phủ nhận bản thân không tham lam, không khao khát được thành công, ngược lại, khi hiện tại trong xã hội đã tỏ hết lòng người, chính mình đứng ở điểm cao nhất mới là an toàn. Anh hiểu được đạo lý này, Ben cũng hiểu, cho nên Ben liền nảy sinh ý tưởng chuyển hướng phát triển chuỗi khách sạn.

Giang Mạc Viễn không cản trở hành vi của ông ta, thực tế thì chuyện thu mua khách sạn trên toàn cầu anh cũng đã thay Ben giải quyết

không ít rắc rối, túi tiền của Ben ngày càng dày hơn, lòng tham liền ngày càng nhiều hơn, cho đến khi, cuối cùng ông ta cũng ý thức được nuôi hổ chuốc họa!

Hổ, chính là Giang Mạc Viễn.

Thân phận của Giang Mạc Viễn, thời điểm ông ta chiêu mộ anh về mình đã biết, khi đó ông cũng không cho rằng Giang Mạc Viễn sẽ biến thành con hổ đầu đàn, nhưng vài năm trôi qua, nửa giang sơn ông sở hữu đều là do Giang Mạc Viễn giành được, năng lực của anh không thể khinh thường. Nhóm cổ đông kiên quyết đề nghị Ben đưa Giang Mạc Viễn vào Tiêu Duy Quốc Tế, sau khi anh điều hành công ty thành công lên sàn chứng khoán liền cho anh chức vụ cao nhất: CEO.

Hiệu suất của Tiêu Duy ở Trung Quốc vượt trội hơn cả tổng công ty là sự thật, để Ben hoàn toàn hiểu được, Giang Mạc Viễn là lão hổ trời sinh!

Không thể không phòng.

Gừng càng già càng cay, Ben một mặt đề phòng Giang Mạc Viễn, mặt khác lại ở sau lưng ngắm ngầm làm tiểu xảo, thực sự mục đích chính là tìm một người thích hợp để giành lại tất cả.

Sự nhảy cảm của Giang Mạc Viễn vượt xa người thường, thời khắc bắt đầu đề cao cảnh giác là lúc thu mua khách sạn của Nhan Minh, khi anh hứa với Trang Noãn Thần sẽ trả lại khách sạn là đã sinh lòng nghi ngờ Ben, anh lợi dụng phương thức trả lại khách sạn để tổn hại lợi ích, cuối cùng tìm hiểu được tâm tư của Ben. Cũng chính bởi vì sự việc này, Ben càng đẩy nhanh việc tìm thêm đồng minh để thực hiện kế hoạch.

Đương nhiên, tất cả đều bị Giang Mạc Viễn biết hết.

Ben là ân nhân của anh, trước giờ anh luôn tận tâm hết sức, nhưng bản tính ích kỷ và thâm hiểm của Ben đã hoàn toàn xé rách mối quan hệ này, Giang Mạc Viễn đã hiểu rõ, một lúc nào đó dưới tình huống đã sẵn sàng sẽ hoàn toàn trở mặt với Ben, với địa vị của Ben trên thương trường, muốn hủy hoại anh không phải là không có cách, phần thắng duy nhất chính là, anh muốn khiến Ben không còn sức để phản kích.

Kế thắng rất đơn giản, chính là phải có được sự nghiệp của riêng mình!

Quyển 8 - Chương 45-2: Ai làm chủ thời thế (2)

Một người thành thạo điều khiển vốn liếng và tiền tệ trên thị trường muốn có được sự nghiệp của chính mình mà nói không có gì khó khăn, nhưng phải cùng Ben đấu đá, bản thân khi trở lui có thể giảm bớt thiệt hại đến mức thấp nhất thì Giang Mạc Viễn cần phải suy nghĩ thấu đáo.

Khách sạn của Nhan Minh như một ngôi nổ ẩn hình, làm quan hệ của Giang Mạc Viễn và Ben xuất hiện vết nứt, nhìn như rất nhỏ, nhưng dù sao cũng đã nứt rồi, thương trường như chiến trường, không có bạn bè vĩnh viễn cũng không có kẻ thù vĩnh viễn, anh và Ben nói dễ nghe thì là hợp tác lẫn nhau, nói khó nghe chính là lợi dụng lẫn nhau. Giang Mạc Viễn hiểu rất rõ thủ đoạn làm việc của Ben, cũng hiểu tâm tư Ben, Tiêu Duy Quốc Tế là vương quốc của ông ta, là thiên hạ của Ben, một núi làm sao có thể chứa hai con hổ?

Khách sạn của Nhan Minh thật sự đã phát sinh vấn đề trong điều hành, thực sự cũng do Nhan Minh tin tưởng bạn bè, Giang Mạc Viễn chẳng qua chỉ lợi dụng khe hở trong vận hành mà thôi, nhưng Nhan Minh lại nghĩ quẩn trong lòng, đổ hết mọi tội trạng lên đầu Giang Mạc Viễn, khoa trương cầm dao chạy đến yến tiệc, sau Giang Mạc Viễn trả lại khách sạn, người biển thủ công quỹ bị bắt về đồn cảnh sát, lúc này Nhan Minh mới áy náy, cùng lúc đó Giang Mạc Viễn lại đầu tư thêm tiền vào khách sạn, Nhan Minh đương nhiên phải thấy xấu hổ khi đối mặt với anh.

Tiền, là của Ben, Giang Mạc Viễn vốn có thể đòi Nhan Minh nhưng anh không làm vậy, chỗ tiền đó xem như đầu tư thử nghiệm.

Quan hệ giữa người với người bền vững hay không, đúng là tiền tài có thể là một trong những phương thức để đo đếm, người trên đồng tiền- là tri kỷ, người dưới đồng tiền- là người khó tin, Ben đương nhiên đặt lợi ích lên trên hết. Giang Mạc Viễn bắt đầu lên kế hoạch tổng thể, đầu tiên, phải để Ben lơ là cảnh giác.

Anh đích thân ra nước ngoài vì Ben thu mua lại khách sạn với giá rẻ, cùng lúc đó, bắt đầu chủ trương Ben nên tham gia vào vài hạng mục vừa được tiếng thơm vừa sinh lời, ví dụ như đắp đường xây cầu, chuyện lợi dân này sẽ tăng độ nổi tiếng của ông.

Ben đồng ý.

Giang Mạc Viễn vận dụng vài mối quan hệ để móc nối các hạng mục như vậy, anh từ đầu đã biết Ben không phải kẻ ngốc, anh đối phó với Ben thì cùng lúc đó Ben cũng lên ý tưởng để anh sập bẫy, mà chuyện khiến Ben phải lộ rõ dã tâm chính là lợi dụng Trang Noãn Thần và Sa Lâm để thử Giang Mạc Viễn.

Ben không có sức cưỡng lại phụ nữ, sau khi gặp Trang Noãn Thần ông ta cũng động lòng, nhưng ông ta càng muốn thông qua Trang Noãn Thần để thử lòng của Giang Mạc Viễn, người ông ta muốn phải phục tùng tuyệt đối và đặt lợi ích lên hàng đầu, chứ không phải là người vì tình cảm nam nữ mà hủy hoại hết thành tựu của mình.

Vì Trang Noãn Thần, Giang Mạc Viễn đã làm ông ta tổn thất một số tiền, Ben chính là muốn xem thử, ở trong lòng Giang Mạc Viễn, phụ nữ và sự nghiệp bên nào trọng bên nào khinh, nếu lựa chọn phụ nữ, tất nhiên ông ta sẽ nghĩ mọi biện pháp để diệt trừ, còn nếu lựa chọn sự nghiệp, ông ta sẽ vui vẻ tiếp tục hợp tác với Giang Mạc Viễn.

Lúc này đây, Ben chiếm thế chủ động, gần như mỗi ngày đều tặng

hoa cho Trang Noãn Thần, ông ta biết Giang Mạc Viễn không thể không biết chuyện này.

Nhưng, Giang Mạc Viễn lại không nhớn nhác như ông ta dự đoán.

Kết quả là, Ben liền khuyến khích Sa Lâm tiếp xúc nhiều hơn với Giang Mạc Viễn, ông ta thật sự rất muốn nhìn thấy con người Giang Mạc Viễn rốt cuộc có điểm yếu nào hay không.

Thực tế đã chứng minh, quan hệ giữa Trang Noãn Thần và Giang Mạc Viễn đã nảy sinh vấn đề.

Ben biết rõ Giang Mạc Viễn chủ động hợp tác với tập đoàn Cao Thịnh để khai phá đất rừng, vừa mới bắt đầu ông ta có chút bất an, sau lại nghe ngóng được chẳng qua chỉ là một mảnh đất rừng, không có gì quá lớn nên cũng yên tâm. Cùng lúc đó, ông ta đã thử thăm dò Giang Mạc Viễn, định tăng quyền khống chế cổ phần của anh ở Tiêu Duy Quốc Tế.

Chỉ tiếc, Giang Mạc Viễn rất hiểu Ben, nói vậy chẳng qua chỉ để che mắt anh thôi, chỉ cần một ngày Giang Mạc Viễn ở Tiêu Duy nhận được nhiều đái ngộ thì chính là chướng ngại vật và cái gai trong mắt Ben, thứ Ben muốn rất đơn giản, chính là muốn anh biến khỏi Tiêu Duy, có lẽ không chỉ biến mất đơn giản như vậy, Ben là người phòng xa, một khi thật sự có ý tưởng này trong đầu, điều có thể làm chính là đuổi cùng giết tận, để Giang Mạc Viễn không còn khả năng trở mình.

Cho nên, Giang Mạc Viễn cũng biết thời biết thế.

Tề Hành Trường vốn là Giang Mạc Viễn tìm đến để diễn trò, hạng mục quốc lộ quả thực có tồn tại, nhưng đây cũng là bước quan trọng Giang Mạc Viễn cố ý khiến mình bị kéo xuống nước hoàn toàn! Đúng như dự đoán, các cơ quan ban ngành tham gia điều tra và dư luận

báo chí đẩy anh vào nông nổi vạn kiếp bất phục, trò chơi thương nghiệp chính là như thế, muốn thắng thì phải chiến đấu với thời gian, làm lãng phí thời gian của bộ phận chấp pháp Giang Mạc Viễn cũng không đành lòng, nhưng muốn thắng con cáo già như Ben ít nhất phải bỏ ra hết vốn liếng của mình.

Muốn thắng ông ta, phải để ông ta hoàn toàn lơ là cảnh giác!

Quả nhiên, Ben không kiềm chế được, không kiêng dè lợi dụng lần cơ hội này đánh Giang Mạc Viễn nốc-ao, cùng lúc từng bước xuống tay ngoan độc, yêu cầu anh đền bù một số tiền lớn, Giang Mạc Viễn đã sớm dự đoán được ông ta sẽ không nhân từ nương tay, lại âm thầm lệnh Châu Niên nghĩ cách ngụy tạo một ‘chứng cứ’ bất lợi cho anh, tiếp đó khiến các ban ngành liên quan đóng băng toàn bộ tài sản anh lại,

Ben thành công hất cẳng anh, lại muốn nhảy vào kiểm soát tài sản của anh bằng hết.

Giang Mạc Viễn rất rõ Ben là loại ‘ăn dày’, Ben muốn nuốt hết mọi thứ của anh, anh sao để ông ta được như ý nguyện?

Trắng lạnh như nước, ánh sáng nhè nhẹ hắt lên sợi tóc của Giang Mạc Viễn, Trang Noãn Thần luôn duy trì im lặng lắng nghe anh nói, giọng nói anh thản nhiên bình ổn, nhưng cô nghe trong lòng cũng thổn thức.

Có rất nhiều chuyện trong đó cô không biết, cho dù có biết cũng chỉ là bề ngoài.

Giữa Ben và Giang Mạc Viễn từ ngầm đấu đá đến đánh trực diện làm cho Trang Noãn Thần liên tưởng đến ‘cuộc chiến giữa những dã thú bị vây khốn’, ai thua ai thắng phải xem ai mưu sâu kế cao hơn.

“Vậy Đức Mã, đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng là hạng mục của Tiêu Duy mà, sao lại rơi vào tay của Đức Mã?” Trang Noãn Thần bụng đầy hoài nghi.

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Địch thủ của kẻ địch thì chính là bạn bè, trên thường trường, đạo lý này lại càng đúng. Đức Mã muốn phát triển hạng mục này, giành quyền vận hành nó, còn anh cũng muốn vì để chính mình có được sự nghiệp đích thực mà tìm kiếm một đồng minh hợp tác tốt nhất, như vậy, ăn rơ với nhau không có gì là không thể, đương nhiên, lúc này Ben chính là cái gai trong mắt lớn nhất của anh, còn có của Đức Mã!”

Trang Noãn Thần nghe mà kinh hồn bạt vía, môi anh mấp máy, băng quơ thuật lại toàn bộ sự kiện...

Thực ra, có vấn đề không phải là hạng mục ‘Quốc Tế Mới’, mà là Ben.

Đức Mã thua hạng mục lần này cũng không đủ để khiến cho thị trường chứng khoán rung chuyển, toàn bộ sự kiện, đóng góp của Trình Thiếu Tiên có tác dụng quan trọng. Giang Mạc Viễn vì phải tìm kiếm đồng minh tốt nhất, cho nên đã để mắt đến Trình Thiếu Tiên, cũng nói tạm thời buông tay chỉ để nhận được thứ tốt hơn.

Trình Thiếu Tiên là một người đàn ông rất thông minh, tự nhiên hiểu được ý tứ của Giang Mạc Viễn, thông qua tổng bộ rò rỉ chút tin đồn bất lợi ra ngoài, tạo thành dao động cổ phiếu. Một thủ thuật che mắt thực sự đặt vào lúc bình thường không thể qua mắt được tên Ben giáo hoạt, nhưng thời điểm con cáo già lơ là cảnh giác, chính là thời điểm ông ta đắc ý nhất.

Thắng được hạng mục ‘Quốc Tế Mới’, thành công đã kích Đức Mã,

hơn nữa, Giang Mạc Viễn cũng trở thành tên vô dụng phải đối phó với hai mặt thù địch, vì thế ông ta liền triển khai hành vi đầu tư, Giang Mạc Viễn biết rõ con người Ben có thói quen đi đường tắt, vì thế đã sớm sai người thu thập chứng cứ phạm tội liên quan đến ông ta.

Chứng cứ phạm tội của Giang Mạc Viễn là giả, nhưng của Ben, là đồ thật.

Ông ta rất tham mộ thành công, cho nên có ý định làm lũng đoạn giá cả, lũng đoạn kinh tế, bằng chứng khiến ông ta bất ngờ không kịp phòng bị, mà lúc đó văn văn kiện đề nghị quy hoạch thích hợp với tính chất thổ nhượng và bài diễn văn tràn đầy chính nghĩa khiến phía chính phủ động lòng, lúc này, Ben đã lâm vào bốn bề đều có địch, chết đứng, còn phải xuất tiền ra bảo vệ địa bàn của chính mình, đã mất khả năng xoay chuyển trời đất.

Đức Mã thành công hòa nhau một ván, chủ kiến dùng hạng mục làm nguồn năng lượng kiến thiết là Giang Mạc Viễn đề xuất, nguyên nhân là Thần Viễn Quốc Tế của anh đã có thể công bố ra bên ngoài.

“Nguồn năng lượng? Sao em không thấy nguồn năng lượng ở đâu.”
Trang Noãn Thần bất ngờ hỏi.

Giang Mạc Viễn cúi đầu cười, thì thầm vào tai cô, “Hợp tác với Cao Thịnh cũng không phải chỉ đơn giản như vậy, em thật sự nghĩ chồng em chỉ mua đất rừng vậy thôi sao?”

“Hả?” Cô lại khó hiểu.

“Thứ anh nhìn trúng không phải đất rừng, mà là nguồn tài nguyên nước khổng lồ ẩn sâu bên dưới nó, còn là tài nguyên nước cực kỳ quý giá, lượng cung ứng to lớn hiện nay đã vượt xa ước tính khai phá ban đầu.” Ý cười của Giang Mạc Viễn càng sâu hơn.

Trang Noãn Thần trừng lớn hai mắt, nhin không được nói, “Tầm nhìn của anh sao có thể hiểm như vậy?”

Anh cố ý bẻ cong ý cô, cười đến càng vui vẻ. “Không phải tầm nhìn của anh hiểm, là dụng cụ thám trắc của anh rất tiên tiến.”

“Anh biết ý em nói là cái gì mà.” Có được nguồn năng lượng tương đương với có được mạch máu, cuồn cuộn không ngừng.

Giang Mạc Viễn cười mà không nói.

Trên thương trường, không có người tốt tuyệt đối cũng không có kẻ xấu tuyệt đối, thắng làm vua thua thì làm giặc xưa nay luôn là quy tắc trò chơi trên thương trường, thắng được không tính là gì, thua mới có thể nhìn thấu trò chơi này, mới có thể nắm trong tay trò chơi này, mới có thể trở thành người cười đến cuối cùng.

Giang Mạc Viễn là như thế.

Trình Thiếu Tiên cũng như thế.

Trang Noãn Thần theo bản năng quay nhìn Trình Thiếu Tiên cách đó không xa.

Ánh mắt cô thu hút sự chú ý của Trình Thiếu Tiên, anh đứng ở đó, khước môi hơi cong lên, giơ ly rượu trong tay lên ý mời cô, ánh mắt lỗi lạc có lẽ đã sớm biết Giang Mạc Viễn sẽ kể hết mọi chuyện cho cô nghe, ý bảo cô, ly rượu này càng như mừng công cho Giang Mạc Viễn.

Cô hiểu ý mỉm cười.

“Nói như vậy, hiện giờ Thần Viễn của anh đã đạt thành hợp tác với Đức Mã rồi?”

“Còn có Cao Thịnh. Đức Mã sẽ cung cấp địa điểm sản xuất, Cao Thịnh thì cung cấp công nghệ kỹ thuật duy trì, hai công ty đều là đồng minh hợp tác quan trọng.” Nói đoạn, Giang Mạc Viễn vừa cười vừa sửa lại cho đúng, “Mặt khác, không phải là Thần Viễn của anh, mà là của chúng ta, đồ ngốc à, công ty em cũng có phần.”

“Em?” Trang Noãn Thần đỏ mặt, “Em đâu tham gia vào công việc của các anh, suốt ngày chỉ biết phập phồng lo sợ.”

“Không sao, em chỉ cần phụ trách trông nom tài sản của anh là được, kể từ hôm nay trở đi, bất luận là sổ sách của Thần Viễn hay của anh ở trước mặt em đều minh bạch hết.” Giang Mạc Viễn cầm chặt tay cô, mười ngón tay giao nắm, kề sát mặt cô nói nhỏ, “Làm bà chủ suốt đời của anh.”

Cô bật cười thành tiếng, lại cúi đầu, giọng mềm nhẹ, “Em thật ra rất muốn quản lý anh, nhưng có người có thể không cho đâu, nó không cho phép em cực nhọc như vậy.”

Những lời này làm cho Giang Mạc Viễn khó hiểu, nhếch mày, “Có người? Kẻ nào?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, nụ cười dần nhuốm chút ngượng ngùng, hồi lâu mới nói, “Thì bé cưng đó, hiện giờ sự quan trọng của nó có thể sánh ngang với nguồn năng lượng của công ty.”

Quyển 8 - Chương 46: Thái độ làm cha lúc ban sơ

Im lặng, một khoảng im lặng.

Trang Noãn Thần lẳng lẳng nhìn Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn cũng im lặng nhìn Trang Noãn Thần.

Chẳng qua, khóe môi cô luôn ẩn chứa ý cười, còn anh, vẻ mặt dần có biến hóa, bắt đầu từ tượng gỗ chuyển thành ngạc nhiên, “Hả?” Một tiếng kinh ngạc theo cổ họng anh vọt ra.

Bộ dạng này của anh lại khiến Trang Noãn Thần không chắc chắn, đây là vui vẻ hay tức giận vậy? Đã có hay chưa có phản ứng đây? Nghĩ nghĩ, cô dứt khoát kéo bàn tay anh đặt lên bụng mình, nhẹ nhàng nói, “Chỗ này, đang mang con của anh.”

“Hả?...” Lúc này đây, Giang Mạc Viễn lại kinh ngạc, một tiếng này nghe vào càng có vẻ ngập ngừng.

“Hả cái gì mà hả? Là anh nằng nặc đòi có con, bây giờ có rồi anh lại trưng ra cái mặt thế này!” Trang Noãn Thần giận dữ.

Giang Mạc Viễn lúc này mới hoàn hồn, cúi đầu nhìn chăm chăm vào bụng cô, hồi lâu mới nói, “Noãn Noãn em, em thật sự mang thai?” Bởi vì căng thẳng, anh lại có thể nói lắp.

“Đúng vậy, nếu anh không thích thì em dứt khoát không cần cũng được.” Cô miễn cưỡng nói xong rồi xoay người định đi.

“Ấy đừng đừng...” Giang Mạc Viễn thấy vậy liền hấp tấp, đưa tay ôm cô trở về, bên tai cô nôn nóng xoa dịu, “Anh thích! Anh thích còn không kịp nữa mà! Chỉ là anh thực sự khó có thể tin được...”

“Chuyện mang thai này có gì mà khó tin vậy?” Trang Noãn Thần nén cười nghiêng đầu nhìn anh, rồi ra vẻ tỉnh ngộ, “Em biết rồi, không lẽ anh hoài nghi bản thân có vấn đề?”

“Noãn Noãn...” Giang Mạc Viễn bị câu nói của cô biến thành dở khóc dở cười, vội vàng quay người cô lại, nhìn vào bụng cô, ánh sáng nhàn nhạt rơi vào mắt anh như có chấm sao nhỏ nhẹ nhàng rơi vào đó, bàn tay anh lần nữa phủ lên bụng cô, “Thật sự... mang thai?”

Trang Noãn Thần lườm anh.

“Em mau nhéo anh một cái đi.” Anh cúi đầu nói.

“Gì?”

“Mau.”

Cô đành nghe theo, nhéo cánh tay anh một cái, anh la đau, theo đó thì cười toe toét, bàn tay như thể đánh vào bụng cô, một niềm tự hào và kích động chưa từng có dâng trào trong lòng anh, đang liều mạng khuấy động ở lồng ngực anh, anh xưa nay ổn trọng, biết khống chế cảm xúc, giờ khắc này lại hưng phấn không giấu giếm như cậu bé được kẹo, còn thiếu khoa tay múa chân nữa thôi.

Trang Noãn Thần tò mò nhìn thay đổi trên gương mặt anh, sao lại như bị co giật thể này?

Anh chỉ mãi mê cười, không nói được lời nào.

“Mạc Viễn?” Cô đưa tay quơ quơ trước mặt anh, thân thiết hỏi, “Anh không sao chứ?”

Giang Mạc Viễn như bị người khác dùng một lực thật mạnh kéo anh có phản ứng trở lại, hai mắt sáng quắc nhìn cô, ánh sáng trong đôi mắt ấy như pháo hoa rực rỡ, đột nhiên, anh cúi đầu hôn lên môi cô, khi cô còn chưa kịp đáp trả thì phút chốc đã buông ra, tiếp đó anh xoay người đi về phía sân khấu.

Trang Noãn Thần không biết anh muốn làm gì, chỉ ngây ngốc đứng đợi tại chỗ.

Tiêu tùng, Giang Mạc Viễn bị tin bất ngờ này làm mù mẫn sao?

Nhưng chỉ là mang thai thôi mà, đến mức làm một người trở nên ngờ ngợ ngần ngẫn vậy à?

“Các vị...” Cô nhìn Giang Mạc Viễn cầm lấy micro, không biết anh muốn làm gì.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên trên sân khấu, ngay cả Trình Thiếu Tiên cũng tò mò nhìn lên đó.

“Tôi phải rời cuộc vui sớm rồi, hy vọng mọi người có thể ở lại chơi hết mình, thật vui vẻ.” Giang Mạc Viễn ở trên đó, giọng nói không giấu được kích động.

Người bên dưới đều tỏ vẻ thất vọng, Trình Thiếu Tiên thì khó hiểu.

Giang Mạc Viễn mỉm cười, đáy mắt lan tràn thứ ánh sáng rực rỡ, “Bà xã tôi có thai, xuất phát từ sự lo lắng cho sức khỏe của cô ấy, chúng tôi phải đi trước rồi.”

Dưới sân khấu ồ lên, theo đó là tiếng chúc mừng liên tục.

Trang Noãn Thần gần như muốn tìm cái hang để chui vào, nhất là nhìn thấy Giang Mạc Viễn nói xong câu này đi về phía cô, vậy là, người không biết quan hệ giữa họ giờ cũng biết, ông chồng đáng ghét này!

Trình Thiếu Tiên đi đến, cười hi ha, “Công tác giữ bí mật của hai người làm cũng tốt quá nhỉ.”

Giang Mạc Viễn nhún vai, vẻ mặt kiêu hãnh, “Tôi cũng vừa mới biết thôi.” Tiếp đó là ôm Trang Noãn Thần nhìn Trình Thiếu Tiên, “Anh là chủ nhân bữa tiệc, hôm nay thất lễ rồi.”

“Được rồi được rồi, hiểu mà. Người sắp được làm cha phải khác chứ, sống lưng phải thẳng hơn bất kỳ ai.” Trình Thiếu Tiên cười nhẹ.

Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn Trang Noãn Thần, đáy mắt đầy triu mến. Trong khoảng thời gian này, anh cũng thấy rõ biến hóa tâm trạng của cô, đứa bé này đến rất đúng lúc.

Trang Noãn Thần cười ngượng ngùng, úp mặt vào ngực anh, đỏ lừ.

Chuyện Trang Noãn Thần mang thai nhanh chóng lan rộng, tin tức Giang Mạc Viễn được làm cha chẳng những cá nhân vui vẻ, cộng với tin vui của tập đoàn Thần Viễn, anh cảm thấy đứa bé này đúng là phúc tinh, vừa có mặt trên đời liền mang đến vận may cho mọi người xung quanh mình.

Ông bà hai nhà Giang-Trang đều chạy đến Bắc Kinh, Trang Noãn

Thần trở thành đối tượng bảo vệ trọng điểm của gia đình.

Đương nhiên, nhà cô khẳng định không đủ chỗ ở, tứ hợp viện mặc dù rất tốt nhưng Giang Mạc Viễn cảm thấy không đủ yên tĩnh, sau khi thương lượng với Trang Noãn Thần, Giang Mạc Viễn liền mua một căn biệt thự, hoàn cảnh môi trường xung quanh yên tĩnh lại an toàn, quan trọng hơn là, hàng xóm ở biệt thự kế bên cũng có người mang thai, Trang Noãn Thần vừa dọn đến hai cô liền tán gẫu rất vui vẻ, cô cho Trang Noãn Thần rất nhiều tài liệu liên quan đến giai đoạn mang thai, nên tiết kiệm được nhiều thời gian.

Đối với tình hình của mình, Trang Noãn Thần không để lộ với Giang Mạc Viễn, chỉ nói với anh đứa bé phát triển rất tốt, lại đưa kết quả kiểm tra cho anh xem, Giang Mạc Viễn đương nhiên không yên lòng, lần nữa mời dì Hứa trước kia ở biệt thự cũ về làm, mặt khác còn thuê bác sĩ gia đình.

Mang thai, ở trong mắt Trang Noãn Thần trở thành một cuộc hao người tốn của, nhưng ở trong lòng Giang Mạc Viễn, vui không thể sánh.

Bốn ông bà cũng rất vui vẻ, thậm chí còn tự giác sắp xếp công việc của từng người, làm Trang Noãn Thần thật xấu hổ, nhất là Giang Mạc Viễn, gần như trở thành ‘osin cận thân’ của cô.

“Nào, bà xã.” Giang Mạc Viễn mang nước rửa chân đến bên cạnh sofa, Trang Noãn Thần vừa thấy vội vàng đứng dậy, làm anh sợ đến mức buông nhanh chậu nước đè cô lại, “Chậm chút, chậm một chút.”

Cô đành nghe theo, thấy tư thế sẵn sàng phục dịch của anh thật ngượng ngùng, “Để tự em làm được rồi.”

“Chuyện này thì có gì mà ngại?” Giang Mạc Viễn cười cười để chân

cô vào chậu nước.

“Để ba mẹ thấy sẽ nghĩ nhiều.” Đứa con trai người ta nuôi lớn lại rửa chân cho mình, trong lòng ít nhiều cũng khó chịu đúng không?

Ai ngờ Giang Mạc Viễn lại bình thản, “Sai, đó là ý của ba mẹ chồng em, ba mẹ anh đã giao nhiệm vụ này cho anh, chẳng những muốn anh mỗi ngày phải về nhà đúng giờ, còn phải phụ trách quản lý tâm trạng em thật thoải mái và đôi chân này luôn, người được hưởng hoa bên trong không? Là nước hữu cơ cái gì đó do mẹ anh đích thân chọn lựa, mẹ nói chẳng những tốt cho da em mà còn có thể giảm thiểu hiện tượng chuột rút sau này nữa.”

Trang Noãn Thần cảm động trong lòng, ba mẹ chồng đối xử với cô thật sự quá tốt, điều này cô xem ở trong mắt.

“Ông xã...” Còn có người đàn ông trước mắt này, từ khi biết cô mang thai đến giờ, anh hồi hộp quan tâm hơn bất kỳ ai, phòng em bé anh đã sớm chuẩn bị rồi, anh là một người đàn ông không hề thích đi dạo phố cũng không có thời gian để đi dạo, vậy mà lại có thể vì vợ vì con, khi có thời gian rảnh rỗi liền chui vào trung tâm thương mại, một người đàn ông lại không thèm quan tâm ánh mắt của người khác, từ thứ cô ăn đến đồ dùng sinh hoạt đều được anh thay mới hết, còn luôn chú ý đến các sản phẩm dùng cho thai phụ mới ra mắt, sau đó đối chiếu đến thành phần có đáng tin cậy hay không, còn phòng của em bé, mỗi khi anh về nhà nhất định phải bỏ vào trong đó vài món đồ, không bao lâu, căn phòng đã đầy ắp.

Giang Mạc Viễn nghe cô gọi mình, mỉm cười, “Làm em nhột à?”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn anh như vậy, cô lại có cảm giác muốn khóc.

Thấy cảm xúc của cô khác thường, Giang Mạc Viễn vội vàng ngồi lên bên cạnh cô, ôn tồn hỏi, “Em sao vậy? Hay đói bụng rồi?”

“Không phải...” Cô chủ động chui vào lòng anh, ấm áp trong lòng mang theo chút thương yêu, anh yêu đứa bé như vậy, nếu thật sự có một ngày cô gặp nguy hiểm, vậy anh phải làm sao? Cô luyến tiếc đứa bé này, càng luyến tiếc anh.

“Người em thấy chỗ nào không khỏe à? Hay chúng ta đến bệnh viện đi?”

“Em không sao.” Sợ anh nghĩ vẫn vợ, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, mỉm cười, “Chỉ cảm thấy anh rất cực khổ, Thần Viễn vừa mới khởi nghiệp, em lại mang thai...”

“Đồ ngốc à, thứ em phải quan tâm không phải chuyện của anh.” Giang Mạc Viễn lúc này mới nhẹ nhõm, đưa tay捏 mũi cô, “Bỏ tâm vào cái bụng đi, mọi chuyện đều có anh rồi.”

Cô cười xúc động, tựa đầu vào vai anh, “Em biết rồi, em tin anh có thể vì em mà gánh vác hết mọi chuyện.”

Anh cũng cười, cúi đầu hôn lên trán cô.

Trán nhồn nhột, khiến cô bật cười rồi né tránh, làm ra vẻ giận dỗi, “Nhưng mà sinh cho anh đứa con đúng là mệt ghê.”

“Sao mệt?” Giang Mạc Viễn lại bị dọa sợ.

Cô đưa tay, chọt chọt vào vai anh, “Vì anh, ngay cả Vạn Tuyên em cũng không được đi.”

“Chẳng phải còn có Ngải Niệm à, em cứ ngoan ngoãn ở nhà cho

anh, đi Vạn Tuyên gì chứ?” Giang Mạc Viễn cười cười ôm lấy cô, “Thực sự lúc ban đầu anh đã phản đối em làm nữ cường nhân gì đó rồi, hiện giờ chẳng phải tốt lắm sao, ở nhà giúp chồng dạy con.”

“Nịnh nọt hay thật.”

Giang Mạc Viễn cười.

“Anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt đó.” Cô than thở.

Giang Mạc Viễn nhướn mày nhìn cô.

Cô hất mặt cười hì hì, “Em không phải dễ nuôi đâu, anh muốn nuôi em, khá vất vả đấy.”

“Gì? Sao lại vất vả? Nói anh nghe thử.” Giang Mạc Viễn tâm trạng vui vẻ.

Cô cân nhắc, “Anh cũng biết hiện giờ lưỡi của em rất khó chiều chuộng mà, ăn chút gì mà không hợp khẩu vị là nôn ngay, bác sĩ nói... Em thuộc dạng thể chất nhạy cảm, nói không chừng cả quá trình mang thai đều rất khổ sở, đến lúc đó anh đừng than vất vả nha.”

Giang Mạc Viễn nghe xong cười ha ha, “Còn tưởng một nhóc cái gì chứ, không sao hết, ‘vi phu nhất định sẽ bảo bọc hộ tống nương tử’, lưỡi khó chiều chuộng thì anh sẽ dựa theo khẩu vị khó chiều chuộng mà làm.”

“Anh đang ghét! Nói mấy lời gì vậy.... á...”

Anh không nén lòng nổi hôn lên môi cô, làm cô đỏ mặt, nhẹ nhàng thúc anh, “Không cho phép lợi dụng nha...”

“Lợi dụng chỗ nào? Anh là nếm thử, mùi vị đầu lưỡi khó chiều chuộng của người nào đó.” Giang Mạc Viễn cúi đầu cười.

Quyển 8 - Chương 47: Hôn lễ

“Không đứng đắn gì hết.” Cô cười nhẹ nhàng.

“Ừa, với vợ mình thì cần gì phải đứng đắn?” Giang Mạc Viễn giơ tay phủ lên tóc cô, trong mắt đầy quyến luyến.

Gương mặt Trang Noãn Thần lại đỏ lên, dưới ánh sáng hình thành nên sự lộng lẫy tuyệt mỹ. Mùi hương nam tính dễ chịu len lỏi vào hơi thở của cô, cô như say; bộ dạng then thùng đỏ mặt của cô, anh nhìn lại thấy say hơn.

“Noãn Noãn, cảm ơn em.” Anh đủ đầy như thế, trước khi có con anh cảm giác có người phụ nữ này cuộc đời liền trở nên rất khác, là thỏa mãn là ấm áp. Nhưng từ khi có đứa con này anh mới biết, thì ra lòng người rất tham lam, hiện giờ tâm trạng của anh đã không thể dùng từ ‘thỏa mãn’ để hình dung nữa, là đủ đầy, là đủ đầy và dồi dào chưa từng có, anh có mục tiêu phấn đấu càng rõ ràng hơn, có động lực phong phú hơn, vì Noãn Noãn, vì con của họ.

Trang Noãn Thần chợt thấy hờn mát, “Anh đúng là đồ ngốc mà...” Anh ngốc thật, cô cam tâm tình nguyện mang đứa con của anh mà, còn nói cảm ơn gì chứ.

Trong mắt Giang Mạc Viễn đầy xúc động, cúi đầu, hôn thật sâu lên môi cô...

Cuối thu qua đi, đầu đông lại gấp rút mà đến.

Mùa đông Bắc Kinh không ẩm thấp như phương Nam, cũng sẽ không rét buốt như ở Đông Bắc, mùa đông của Bắc Kinh chỉ lạnh, không có mưa dính dính, không có tuyết rơi dày đặc, tóm lại, nằm ở nhà là lựa chọn tốt nhất, bởi vì, đến mùa đông phương Bắc thì ủ ấm là tốt nhất.

Ba chồng và ba cô sáng sớm đã xuống chăm sóc vườn hoa, sau khi trở vào nhà liền cấp tốc luyện đánh cờ, mẹ chồng và mẹ cô cùng nhau tham khảo sách dạy nấu ăn cho bà bầu, trong không khí lãng đãng mùi hoa thơm, thoang thoang, là mùi hương Trang Noãn Thần thích nhất, mẹ chồng mỗi ngày đều đích thân đến cửa hàng hoa lựa chọn hoa tươi cô yêu thích nhất về cắm.

Đầu mùa đông, ánh nắng lười biếng chiếu qua song cửa sổ, như vậy buổi chiều thật dễ chịu.

Mấy hôm nay, Trang Noãn Thần lờ mờ cảm thấy có chút không khỏe, chủ yếu là mỗi buổi sáng thức dậy thì tim cô đập cực nhanh, đương nhiên, đây cũng là phản ứng bình thường của thai phụ, chỉ cần phạm vi trị số dao động ở mức bình thường, cô cũng không quá lo lắng, cảm giác nôn mửa cũng tăng mạnh, nhưng cô không phải mấy cô nàng kiểu cách, nôn ra thì lại ăn, tuyệt đối sẽ không để cục cứng trong bụng chịu ầm ứ.

Giang Mạc Viễn một ngày có thể gọi về vài cuộc điện thoại, thái độ làm cha ban sơ của anh nhìn qua thật phẫn chấn, mỗi ngày đều như được tiêm thuốc kích thích. Cánh cửa của nhà họ Giang cũng gần như bị thân bằng bạn tốt ‘đập phá’, nhưng mà, thân bằng thiếu chút, chỉ có bác và dượng của Trang Noãn Thần đến, Nhan Minh trước sau không chịu lộ diện, bác cũng ngượng ngùng vì thái độ lúc trước của mình, còn chuyển lời xin lỗi của Nhan Minh đến Giang Mạc Viễn, hàn huyên vài câu tặng bao lì xì xong, rồi cũng ra về.

Bạn bè thì đến rất nhiều: Ngải Niệm, Trình Thiếu Tiên và Cao Quý, nhất là Cao Quý, suốt ngày ở bên tai cô oán trách Ngải Niệm không có tình người, cũng không chịu chơi với anh ta, Trang Noãn Thần dờ khóc dờ cười, đến nỗi Giang Mạc Viễn tức giận suýt nữa xách Cao Quý đi thẳng ra ngoài, không cho bước vào nhà họ nửa bước.

Chỉ là, vẫn không thấy Mạnh Khiếu, mấy lần trước đến bệnh viện làm kiểm tra định kỳ cũng không thấy anh lộ diện...

Tối nay, sau khi Giang Mạc Viễn về đến nhà, Trang Noãn Thần mới biết rốt cuộc Mạnh Khiếu đang bận cái gì.

“Cưới xin sao có thể nói kết liền kết chứ?” Trong bồn tắm lớn, Trang Noãn Thần giống như con thiên nga nho nhỏ, trên đầu còn dính bọt bảy màu, có chút bọt xà phòng dính lên chóp mũi cô, mở to hai mắt thật đáng yêu.

Chỉ là, tin tức cô nghe được không đáng yêu như vậy.

Giang Mạc Viễn về đến nhà liền nói cho cô một tin tức, Mạnh Khiếu muốn kết hôn, cô dâu, đương nhiên không phải Hạ Lữ.

“Bên nhà gái kinh doanh bất động sản, hai người họ kết hôn chẳng qua chỉ vì lợi ích của gia tộc.” Giang Mạc Viễn đưa tay quệt đi bọt tắm dính trên mũi cô, nhẹ nhàng kỳ cọ cơ thể giúp cô, trong giọng nói có chút nặng nề.

“Nhưng... trước đó hai người họ chưa từng tiếp xúc với nhau lần nào mà, Mạnh Khiếu hoàn toàn không yêu cô ấy, hai người họ sao có thể chung sống với nhau?”

Giang Mạc Viễn im lặng không nói gì.

“Không còn cách nào sao? Cả đời này Mạnh Khiếu không được hạnh phúc, người làm bạn bè như chúng ta nhìn thấy thì trong lòng cũng không được thoải mái đâu.”

Giang Mạc Viễn cũng thở dài, “Là Mạnh Khiếu chủ động đáp ứng hôn sự này, anh ta đã quyết định thì không ai thay đổi được, ngay ngày mai, giờ anh ta mới cố tình phát thiệp cưới cho chúng ta.”

“Em có thai, người ta làm hỷ sự rất kiêng kỵ có bà bầu tham dự mà.” Cô có chút lo lắng, tư tưởng truyền thống Trung Quốc thực sự còn rất cổ hủ.

Giang Mạc Viễn cười nhẹ, “Không sao, anh ta không quan tâm nhiều vậy đâu, hôn lễ của anh ta, hai chúng ta tất nhiên phải tham dự rồi, nhưng mà anh còn đang lo lắng sức khỏe của em.”

“Em không sao, nếu không được tham gia hôn lễ của Mạnh Khiếu thì mới đáng tiếc đó.” Cô hít sâu một hơi mới đè nén được tiếc nuối trong lòng, có cái tên thực ra cô chưa đề cập với Giang Mạc Viễn, chính là Hạ Lữ.

Lần này Mạnh Khiếu đúng là tuyệt vọng, cho nên mới tùy ý để người nhà sắp xếp hôn lễ đây mà.

Hiện trường hôn lễ của Mạnh Khiếu vô cùng long trọng, có thể thấy được hai nhà thật sự hướng tiệc cưới đến mức xa hoa, làm đến người qua đường đều biết, hình thức như vậy gọi là ném tiền qua cửa sổ.

Giang Mạc Viễn bị vài thương nhân quần lấy, bất đắc dĩ chỉ có thể xả

giao vài câu, Ngải Niệm luôn ở cùng Trang Noãn Thần, thấy cảnh tượng này cũng không nén được thốn thức và than thở.

Trang Noãn Thần nhìn Mạnh Khiếu, complet màu đen làm nổi bật vẻ anh tuấn hút hồn, chỉ là hình như anh gầy đi, khuôn mặt kia lộ ra góc cạnh rõ ràng làm người ta phải thương tiếc, nhân lúc không có ai, cô bước đến kéo tay anh lại.

“Noãn Thần, nghe nói em có thai, chúc mừng em.” Mắt anh là một màu tĩnh mịch sâu khó lường được, nụ cười nhàn nhạt lại có vẻ mất tập trung.

Trang Noãn Thần nhẹ nhàng gật đầu, dứt khoát hỏi thẳng, “Anh thật sự quyết định rồi?”

Mạnh Khiếu hơi ngạc nhiên nhưng sau đó chỉ cười nhạt, “Đương nhiên.”

“Vậy còn Hạ Lữ? Anh thật sự buông tay?” Cô nhú mày.

Mạnh Khiếu hơi ngần a, rất nhanh, nụ cười trên môi chuyển thành cứng nhắc, một thoáng trong mắt có hận lại rất nhanh khôi phục bình tĩnh, giọng nói vô cùng lạnh lẽo, “Tôi và cô ấy, không bao giờ có khả năng nữa.”

Lòng cô chùn xuống.

Có ai đó gọi Mạnh Khiếu, anh quay đầu nhìn rồi quay lại nhìn Trang Noãn Thần, “Tóm lại, cảm ơn em hôm nay đã đến tham dự hôn lễ của anh, em có thai nên cố gắng ngồi yên, biết chưa?” Anh nhỏ nhẹ dặn dò.

Cô gật đầu, một Mạnh Khiếu quan tâm người khác đến vậy, tại sao

lại không thể cùng Hạ Lữ đi đến cuối cùng?

Lúc Giang Mạc Viễn đến vừa lúc Mạnh Khiếu đi, Trang Noãn Thần dựa vào lòng anh, trong lòng ngổn ngang phiền muộn. Anh nhẹ giọng an ủi, hồi lâu cô ngước lên, cắn môi, “Em thật sự rất muốn gọi điện thoại cho Hạ Lữ.”

“Vì Mạnh Khiếu?”

Cô gật đầu.

“Noãn Noãn, hai người họ đã không còn khả năng nữa rồi.” Anh lại nói cùng một câu với Mạnh Khiếu.

Trang Noãn Thần cúi đầu, vẻ mặt tịch liêu.

Giang Mạc Viễn thấy đương nhiên không đành lòng, ôm cô, “Như vậy đi, em và anh ra ngoài gọi nha, bây giờ còn chưa bắt đầu, nên có hơi ồn.”

“Dạ.”

Bên ngoài hiện trường, là bầu trời xanh thẳm.

Không trung xanh ngắt gần như có thể chảy ra nước, hơi lạnh lượn lờ quanh mũi, làm người ta có chút lạnh lẽo.

Giang Mạc Viễn sợ cô bị lạnh, đem áo khoác trên người choàng cho cô, lòng cô đang cân nhắc, hiện giờ cô thật sự rất hạnh phúc, cho nên cứ vậy mà hy vọng nhưng người khác cũng có được hạnh phúc.

Điện thoại thông, đối phương cũng nhanh chóng bắt máy, hoàn cảnh bên kia có hơi ồn, chỉ là, tiếng nói của Hạ Lữ lại rõ ràng đến vậy.

“Mạnh Khiếu hôm nay kết hôn, Hạ Lữ, nếu cậu còn yêu anh ấy thì bây giờ đến vẫn còn kịp.” Trang Noãn Thần không nói từ nào dư thừa vô nghĩa cả, gọn gàng dứt khoát.

Bên kia im lặng.

“Hạ Lữ!”

“Tin anh ấy kết hôn mình biết, mình không thể đến đó tìm anh ấy, vì mình đã không còn yêu anh ấy nữa.” Thật lâu sau, giọng thản nhiên của Hạ Lữ mới vang lên, như cơn gió hôm nay.

Trang Noãn Thần nhú mày, “Cậu nói gì?”

“Chuyện cậu có thai mình cũng biết, chúc mừng cậu.” Hạ Lữ chuyển đề tài, giọng càng lạnh, “Không nói nữa, mình phải đi đăng ký rồi.”

“Cậu định đi đâu à?”

“Mình mệt mỏi quá, rất muốn nghỉ ngơi thật thoải mái, xem như ra nước ngoài giải sầu vậy.” Hạ Lữ nhẹ giọng đáp.

Trang Noãn Thần nghe được có tiếng thông báo mời đăng ký.

“Vậy đi nha Trang Noãn Thần, chúc cậu hạnh phúc.”

Đây là câu cuối cùng Hạ Lữ nói với cô, nhẹ tênh, có chút chân thành còn có chút phóng khoáng.

Trò chuyện kết thúc, Trang Noãn Thần chỉ cảm thấy ngực mình đau nhói.

“Chấm hết rồi, Mạnh Khiếu và cô ấy, hữu duyên vô phận.” Giang Mạc Viễn thở dài, ôm chầm lấy cô.

Cô hít mũi, lại nhìn lên bầu trời.

Đám mây ở phía chân trời, trắng hệt như được ngâm tẩy, như nước mắt của tình nhân, đã định là phải ở một nơi khác...

Khoang thương gia.

Hạ Lữ ngồi sát cửa sổ, khoảnh khắc phi cơ ly khai khỏi mặt đất, trái tim cô cũng từng chút bay lên tầng mây mênh mông bát ngát, giờ khắc này, cô thực sự đã thành con diều, không còn sợ dây nào thao túng cô nữa, cô là sợi dây duy nhất điều khiển chính mình...

Đôi mắt sau cặp kính mát, bị lệ tuôn làm mờ lung, nhẹ nhàng chớp mắt, nước mắt chảy xuôi xuống hai bên má, rơi vào môi, mẫn mẫn mà chua sót.

Sau hồi lâu, lấy tấm ảnh vẫn luôn giữ gìn kia ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nó, lướt qua gương mặt người đàn ông, sợi chua sót kia liền vỡ oà trong lòng.

Dọn khỏi nhà Mạnh Khiếu, cô không mang đi thứ gì, ngoại trừ tấm ảnh này.

Trên đó, Mạnh Khiếu ngược lên trời làm mặt xấu, cô thì cười, sao mà hạnh phúc quá...

Ngón tay khẽ vuốt ve gương mặt của Mạnh Khiếu, trong lòng thầm ghi nhớ tên anh, một lần lại một lần...

Mạnh Khiếu...

Em yêu anh, yêu anh...

Hôn lễ diễn ra suôn sẻ, ai nấy đều vui mừng, đương nhiên, là hai gia đình vui mừng, chứ không phải Mạnh Khiếu.

Trang Noãn Thần nhìn cô dâu, ung dung phóng khoáng, không có xinh đẹp như Hạ Lữ, cũng không có quyến rũ như Hạ Lữ, cô ấy luôn mỉm cười, rất ra dáng một tiểu thư khuê cát, cô ấy nhìn Mạnh Khiếu, nụ cười trong mắt lại như sâu hơn, nhìn ra được đó là sự si mê của phụ nữ dành cho đàn ông, Mạnh Khiếu nhìn cô, thiếu đi ngọn lửa đam mê của tình yêu, lại thêm phần khách sáo tôn trọng như khách.

Trang Noãn Thần còn nhìn ra được, gương mặt Mạnh Khiếu đượm một mệt mỏi.

Anh ấy, là yêu nên mệt mỏi sao?

Quyển 8 - Chương 48: Rốt cuộc đang tính toán cái gì?

Có duyên chưa hẳn quen biết, quen biết cũng chưa hẳn yêu nhau, yêu nhau cũng chưa hẳn là có thể ở cạnh nhau, được ở cạnh nhau cũng chưa hẳn là hợp nhau, hợp nhau cũng chưa hẳn là có thể cùng nhau đi đến già. Đó là cuộc sống, mỗi người đều có quyền tranh thủ hạnh phúc cho mình, thế nhưng chuyện đời khó đoán, có thể trong đời gặp được một nửa còn lại không phải là chuyện dễ dàng, huống hồ còn phải yêu nhau và được ở bên cạnh nhau nữa.

Trang Noãn Thần không ở lại hôn lễ lâu, một là quá nhiều người, hai là tâm trạng nặng nề, Giang Mạc Viễn có một số việc phải xử lý nên Ngải Niệm đi cùng cô quay về trong xe trước. Lúc hai người đi về phía bãi đậu xe thì ai cũng không nói chuyện, nhưng lại hơn cả ngàn ngôn vạn ngữ, người mang tâm trạng nặng nề đâu chỉ có mình cô?

Trước mặt bị một bóng đen ngăn lại, hai người dừng bước nhìn lên thì thấy là Tư Nhiên.

Anh một thân quân phục nghiêm nghị, đứng đón nắng anh tuần đến chói mắt, anh không nhúc nhích đứng tại chỗ nhìn Ngải Niệm.

Ngải Niệm cảm thấy có chút xấu hổ và muốn trốn tránh, Trang Noãn Thần vừa nhìn thấy cảnh này đã hiểu hết.

“Ngải Niệm, anh có vài câu phải nói với em.” Tư Nhiên đã lên tiếng, vẻ mặt nghiêm túc.

Ngải Niệm lại càng không được tự nhiên, cứ há miệng, “Có chuyện

gì để hôm nào đó rồi nói, Noãn Thần bây giờ đang mang thai có chút không tiện, em phải đưa cô ấy lên xe...”

“Ngải Niệm.” Trang Noãn Thần bất đắc dĩ nhìn cô, “Mình từ lúc mang thai cho tới giờ có chỗ nào là không tiện? Đi vài bước chân thôi còn cần cậu phải đưa đi sao? Đừng lấy mình ra làm lá chắn nữa, nói chuyện rõ ràng với anh ấy đi.”

“Ai da, Noãn Thần...” Ngải Niệm giữ chặt cô đang muốn đi.

“Ngải Niệm!” Trang Noãn Thần khẽ thở dài, vỗ vỗ tay cô ấy, “Cậu và Tư Nhiên có thể quen nhau đó chính là duyên phận, hạnh phúc là cần bản thân mình phải tự tranh thủ, tuy rằng có một số việc chúng ta rất bất đắc dĩ, thậm chí càng không có khả năng xoay chuyển trời đất, đó chính là ý trời, chúng ta không thể xoay chuyển nhưng có thể cố gắng tranh thủ. Tư Nhiên là người đàn ông tốt, Ngải Niệm, nếu cậu bỏ qua anh ấy sẽ hối hận cả đời, mặc kệ tương lai của cậu và anh ấy ra sao, nên ghi nhớ phải quý trọng người trước mặt, quý trọng giờ phút hiện tại này, như vậy cậu mới không hối hận.”

Lời nói của cô rất thấm thía, ánh mắt Ngải Niệm từ hoảng loạn đến bình tĩnh.

Trang Noãn Thần không nói gì nữa, nhẹ nhàng cười cười rồi đi tới ngồi vào trong xe.

Gió đầu tháng mười cũng không lạnh lắm, nhưng cũng đủ khiến người ta run rẩy.

Tư Nhiên đứng trong gió thật lâu sau mới bước lên trước, Ngải Niệm theo bản năng lui về phía sau từng bước, anh lại liến lên một bước.

Cô lùi lại thì anh tiến lên.

Rốt cuộc, cô không có chỗ để lùi nữa.

“Tur Nhiên...”

“Hôm nay anh đi xem mắt theo lời ông nội, sẽ lập tức đi ngay.” Tur Nhiên mở miệng nói cho cô tin tức này.

Đầu Ngải Niệm ong ong như bị người khác hung hăng đập vào, cô ngẩng phắt đầu lên nhìn anh, ánh mắt anh sáng rực đến dọa người, cô lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa mà bối rối tránh đi, mở miệng nói chuyện nhưng lại nói năng lộn xộn. “VẬY... VẬY THÌ TỐT, CHÚC, CHÚC HAI NGƯỜI HẠNH PHÚC.”

Tur Nhiên không nói chuyện, đầu mày hơi nhíu lại.

“Em, em còn có chút việc... em đi trước.” Trong lòng Ngải Niệm rối bời, cô xoay người.

“Em có yêu anh không?” Tur Nhiên ở sau lưng cô đột nhiên hỏi một câu.

Bước chân của cô khựng lại, nhưng không quay đầu.

“Ngải Niệm, em có yêu anh không? Cho dù chỉ là một chút.” Tur Nhiên lại hỏi.

Cô không mở miệng, hai tay gắt gao nắm chặt thành nắm đấm.

“Nếu, anh và người phụ nữ khác thực sự ở bên nhau thì em cũng không để ý một chút nào sao?” Tur Nhiên đi về trước hai bước, dừng

lại phía sau lưng cô, giọng nói nghe có chút buồn bã, nhưng nhiều hơn lại là thăm dò.

Ngải Niệm gắt gao cắn môi, nhắm mắt lại nghĩ tới rất nhiều chuyện, hôn nhân của cô, con của cô... Cô và anh là người của hai thế giới, không phải sao?

“Đúng, Tư Nhiên, anh là người tốt, nên xứng đáng có được người phụ nữ tốt hơn.”

“Em không quan tâm nhưng anh lại để ý!” Tư Nhiên gần từng tiếng, “Anh để ý bản thân có thể cùng người phụ nữ khác yêu thương nhau hay không?”

Cơ thể Ngải Niệm run lên, theo bản năng quay đầu lại.

Anh cúi đầu xuống, bắt lấy môi cô.

Thời gian như đang dừng lại.

Hình ảnh này như đang đóng băng.

Nụ hôn của Tư Nhiên rất chân thành khiến lòng cô vô cùng rung động, tình cảm ẩn giấu trong lòng như là cây gập đất tốt mà điên cuồng phát triển.

Thật lâu sau anh mới buông cô ra, lưu luyến đưa tay kẹp mớ tóc cô, cúi đầu nói, “Anh từ chối xem mặt.”

“Hả?”

“Lúc đó, anh đã nhắc đến em với ông nội và ba mẹ anh, anh nói rõ ràng với bọn họ người anh yêu chính là em, đời này sẽ không yêu

bất kỳ cô gái nào nữa.” Ánh mắt Tư Nhiên sáng rực dọa người.

“Hả?” Một tiếng này Ngải Niệm gần như là hét lên.

Tư Nhiên nở nụ cười nhạt, “Đêm nay hãy theo anh về nhà, họ muốn gặp em.”

Cô đột nhiên trừng to hai mắt.

“Yên tâm, cho dù họ thực sự làm khó dễ em thì anh nhất định cũng sẽ che chở cho em. Ngải Niệm...” Tư Nhiên nhẹ nhàng gọi tên cô, “Tư Nhiên anh đã định phải cưới em rồi.”

“Tư Nhiên...” Ngải Niệm tuyệt đối không nghĩ đến kết quả như thế này, chỗ nào đó sâu trong đáy lòng như là nổ tung ra, sau đó lại mơ hồ bất an, trường bối nhà anh muốn gặp cô?

Tư Nhiên cười dịu dàng, vươn tay về phía cô, “Bây giờ, phu nhân Ngải Niệm, phu nhân có đồng ý lời đề nghị này không? Cùng anh tiến về phía trước, dù con đường phía trước là bằng phẳng hay là chông gai, em cũng đồng ý đi cùng anh chứ?”

Anh đưa ra lời mời với cô, vừa chân thành vừa nghiêm túc.

Bàn tay anh trước mắt tràn đầy sức mạnh, có ánh mắt trời dừng lại ở đó, dài và sâu...

Ngải Niệm cứng đờ người đứng tại chỗ, không một tí nhúc nhích.

Anh cực kỳ kiên nhẫn đứng bên cạnh chờ cô trả lời, dáng vẻ như cũ không hề động đậy.

Năm phút đồng hồ!

Khoảng chừng năm phút trôi qua ...

Ngón tay Ngải Niệm rớt cục run rẩy, giương mắt lên nhìn vào sâu trong mắt anh, nhẹ giọng, “VẬY... Anh có thể làm nơi tránh gió của em, cho dù phía trước có bao nhiêu sóng gió thì anh cũng không được bỏ đi, được không?”

Noãn Thần nói đúng, quý trọng người trước mắt, cô muốn thử một lần, nếu không nhất định sẽ hối hận. Cho đến cuối cùng mình đầy thương tích thì cô cũng thừa nhận, cũng thoả mãn vì dù sao cô cũng đã từng cố gắng.

Ánh mắt Tư Nhiên sáng rực, tâm trạng kích động, “ĐƯỢC!” Một chữ đơn giản nhưng cũng là lời hứa hẹn chắc chắn.

Ngải Niệm nhẹ nhàng nở nụ cười, chậm rãi đưa tay ra đặt vào lòng bàn tay anh.

Anh thu tay lại, gắt gao nắm lấy tay cô.

Trang Noãn Thần ngồi trong xe nhìn thấy cảnh này liền nở nụ cười.....

Mọi người vẫn chưa rời khỏi hội trường hôn lễ, trong phòng nghỉ.

Sương khói lượn lờ.

“Mạnh tổng, Giang Mạc Viễn bây giờ thuận buồm xuôi gió rồi, các ngành liên quan cũng đã huỷ bỏ đơn khiếu nại với hắn, hiện giờ hắn bật lên như vậy có thể gây bất lợi với chúng ta không?” Về mặt trợ lý

có chút lo lắng.

Mạnh Chấn Tề ngồi trên sô pha, nhìn qua giống như một con cáo xảo quyệt, chậm rãi hút xì gà, nhưng mà ánh mắt lại lộ ra vẻ nôn nóng, từ hôm hôn lễ nhìn thấy Giang Mạc Viễn, ông đã không thể là con hồ ly vững vàng được nữa.

“Hắn không phải là trở mình, mà ngay từ đầu Ben đã mắc mưu hắn rồi!”

“Ben bị ngồi tù nhất định có liên quan đến Giang Mạc Viễn, Mạnh tổng, ngài nói xem hắn có thể nào quay ngược lại đối phó chúng ta không?” Trợ lý hạ thấp giọng nói.

Mạnh Chấn Tề nheo mắt lại, “Hắn còn muốn đuổi tận giết tuyệt sao? Hắn đối phó với Ben thôi cũng đã khiến tôi tổn thất nghiêm trọng rồi!”

“Vậy chúng ta...”

“Thông báo cho phòng kế toán phải chỉnh lý lại sổ sách cho thật sạch đẹp, chỉ cần có quan hệ với Tiêu Duy quốc tế thì phải tiêu huỷ ngay lập tức, không thể để Giang Mạc Viễn bắt được bất cứ nhược điểm gì.”

“Vâng!”

Hai người đang nói chuyện...

“Không cần để phòng kế toán phải tăng ca làm thêm giờ vì việc này.” Giọng nói trầm thấp mạnh mẽ vang lên, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Mạnh Chấn Tề kinh ngạc, nhìn về phía tiếng nói phát ra.

Giang Mạc Viễn đi vào, cánh cửa phòng nghỉ sau lưng anh nặng nề không một tiếng động đóng lại, bóng anh bị ánh đèn kéo dài, nhìn rất đáng sợ.

“Cậu...”

“Bác Mạnh, cả hôn lễ này bác nhìn thấy cháu cứ như nhìn thấy quỷ vậy, để Mạnh Khiếu thấy thật không tốt lắm.” Giang Mạc Viễn cười nhạt, ngồi xuống sô pha đối diện với ông.

Toàn thân Mạnh Chấn Tề trở nên cảnh giác.

“Yên tâm đi, Mạnh Khiếu vẫn chưa biết những việc bác đã làm, nhất là chuyện cấu kết cùng với Ben để hại người bạn tốt nhất của cậu ấy.” Giang Mạc Viễn nói xong đưa một tập tài liệu ném lên trên bàn, thái độ lười biếng nhưng lại nguy hiểm như một con sư tử.

Mạnh Chấn Tề do dự nhìn anh rồi lấy tập tài liệu trên bàn nhìn thoáng qua, ánh mắt đột nhiên trở nên cảnh giác, “Cậu có ý gì?”

“Không có ý gì, tôi chỉ giúp cấp dưới của bác đỡ làm một vài việc mà thôi, những tài liệu này đều là bằng chứng chính xác những giao dịch và qua lại tài chính của bác và Ben, tôi đã giúp bác sửa sang lại rất tốt, cũng đỡ khiến thủ hạ của bác phải tăng ca làm thêm giờ lại lãng phí tài nguyên.” Giang Mạc Viễn dựa lưng vào sô pha, nụ cười rất nhẹ rất nhạt.

Mạnh Chấn Tề mở ra xem, trong chốc lát mồ hôi trên trán liền chảy xuống, sau một lúc lâu liền ném mạnh tài liệu lên trên bàn, “Cậu tưởng đưa thứ này đến là có thể uy hiếp được tôi sao, tôi cùng lắm... cùng lắm thì bị phạt tiền mà thôi...”

“Cũng có thể nhân tiện ngồi tù vài ngày, đương nhiên giao dịch giữa bác và Ben chỉ là thu lợi trong đó mà thôi, cũng không có làm gì quá sai lầm, dù có vào trong đó thì cũng rất nhanh sẽ ra thôi.” Giang Mạc Viễn cười có chút bí hiểm.

“Cậu đang uy hiếp tôi sao?” Mạnh Chấn Tề nheo mắt.

“Bác, lời này cũng không thể nói như vậy được, bác là tiền bối, tôi là hậu bối nào dám uy hiếp bác chứ? Chỉ là có chuyện muốn bác giúp đỡ mà thôi.” Anh cười đến bình tĩnh nhưng nhìn vào lại càng thấy nguy hiểm, như là một con thú sau khi ngủ đông rồi có thể nhào vào tấn công bất cứ lúc nào.

Mạnh Chấn Tề nghe được hàm ý trong câu nói của anh, hừ lạnh một tiếng, “Cậu muốn cái gì?”

Giang Mạc Viễn cười nhếch mép, nhấn, anh, “Cổ phiếu của Tiêu Duy đã không đáng tiền nữa rồi, còn có cổ phiếu trong tay những cổ đông kia nữa.” Đều là người thông minh nên không cần phải nói hết.

Mạnh Chấn Tề như tỉnh ngộ ra, “Cậu muốn cổ phiếu của Tiêu Duy?”

Anh nhếch mày, không lên tiếng.

“Tôi không hiểu, chính cậu cũng biết hiện giờ cổ phiếu của Tiêu Duy giống như giấy phế thải rồi mà.” Mạnh Chấn Tề hoài nghi nhìn anh.

“Nếu chỉ là giấy phế thải thì hậu bối như tôi lại càng không muốn nó ở trong tay bác, bác thấy có phải hay không? Còn cả những cổ đông kia nữa, toàn là những người đã lớn tuổi rồi, cũng không dễ dàng gì.”

“Giang Mạc Viễn, rốt cuộc cậu có tính toán gì?” Mạnh Chấn Tề thực sự không nhìn thấu được anh.

“Tôi đang giúp bác.” Giang Mạc Viễn cười lạnh.

Mạnh Chấn Tề sau khi nghe vậy liền cười lạnh, “Nói cho cùng, tôi không thể hiểu được nếu như tôi không làm theo những gì cậu nói thì những chứng cứ này sẽ rơi vào trong tay cơ quan pháp luật sao?”

Quyển 8 - Chương 49: Như món đồ chơi hư hại

“Đừng nói như vậy, tôi sao đối xử với bác như vậy được.” Giang Mạc Viễn châm diếu thuốc, lại thả bật lửa lên bàn, rít một hơi, tao nhã nhả khói, qua làn khói mờ ảo nhìn Mạnh Chấn Tề ở đối diện.

Mạnh Chấn Tề toàn thân xù lên như con nhím đề phòng, “Không muốn? Hừ, chẳng lẽ cậu mang bản gốc đến đây sao?”

“Phòng họa chưa xảy đến là thường thức tối thiểu trên thương trường, bản gốc tôi bảo quản rất tốt, yên tâm đi, sẽ không bị ai xem được đâu.” Giang Mạc Viễn ra vẻ vô hại, nói.

Mạnh Chấn Tề nghe được mùi đe dọa ẩn chứa trong câu nói của anh, siết nắm tay, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, “Được, tôi đồng ý với cậu, mấy cổ đông bên kia, tôi sẽ cố gắng thuyết phục.”

“Bác trai, cái tôi muốn không phải là cố gắng.” Giang Mạc Viễn nhấn mạnh từng chữ.

Mạnh Chấn Tề hận nhất là bị uy hiếp, nhưng là cá đang nằm trên thớt, ông cắn môi, “Tôi biết phải làm thế nào!”

“Vậy là tốt rồi.” Giang Mạc Viễn trực tiếp dập thuốc vào gạt tàn, đứng lên, công việc bàn xong thì về thôi, ông ta và anh xưa nay không cần ôn chuyện gì cả.

“Giang Mạc Viễn...” Sau lưng, Mạnh Chấn Tề gọi anh, do dự, “Việc này, đừng nói với Mạnh Khiếu.”

Giang Mạc Viễn quay đầu nhìn ông, cười lạnh, “Yên tâm đi, tôi không muốn gây tai vạ cho anh bạn thân của tôi!” Nói xong sai bước rời khỏi đó.

Cửa phòng nghỉ, lần nữa đóng lại...

Mạnh Chấn Tề vẻ mặt suy sệt ngồi xuống sofa, trợ lý bên cạnh lúc này mới thì thầm nói, “Mạnh tổng, chúng ta cứ mặc hấn nắm trong lòng bàn tay vậy sao?”

Mạnh Chấn Tề không đáp, sắc mặt khó coi như tro nguội tro tàn.

Giang Mạc Viễn thành ‘ông chồng nhị thập tứ hiếu’, trình độ ở nhà phục dịch vợ làm bốn ông bà không ai theo kịp, bởi vì tài nguyên nước được khai thác thuận lợi, Thần Viễn Quốc Tế cũng phát triển vững vàng, Giang Phong nhàn hạ không có việc gì làm cũng đầu tư vào đó một số tiền, mỗi ngày lúc rảnh rỗi liền theo sau Giang Mạc Viễn dặn dò đừng để ông bị lỗ vốn.

Đợt này anh giảm bớt những buổi xã giao, ngay cả vài hội nghị cũng bàn bạn ở thư phòng trong nhà, may mắn đối phương là Trình Thiếu Tiên, đã quá quen với đức hạnh người cha chuẩn mực của anh rồi.

Khi Trang Noãn Thần biếng nhác lê thân vào thư phòng, đúng lúc Giang Mạc Viễn và Trình Thiếu Tiên đang họp hội nghị từ xa, hai người bàn bạc công việc xong rồi thì tán gẫu với nhau, cô thấy cảnh này thật muốn cười, trên màn hình Trình Thiếu Tiên ăn mặc chỉnh chu đồ vest giày da, còn Giang Mạc Viễn thì mặc đồ ở nhà, nhìn qua thật đối lập.

“Noãn Thần, hiện giờ em hối hận gả cho anh ta vẫn còn kịp, thật sự, em ly hôn với anh ta đi, anh sẽ đón em đi, em xem hiện giờ anh ta còn có chỗ nào giống người bình thường hay không.” Trên màn hình, Trình Thiếu Tiên vẽ mặt ‘cạn lời’, lại bổ sung thêm, “Mới chỉ hôm qua đây thôi, tôi đã thay anh ta thiết kế hai mươi mấy vụ xã giao, anh ta hủy hết, làm tôi phải uống đến hộc máu.”

Trang Noãn Thần vui vẻ ra mặt, chưa kịp lên tiếng Giang Mạc Viễn đã cướp lời, “Trình Thiếu Tiên, anh đúng là lòng tà không chết nỉ, anh yên tâm đi, mấy chuyện này kiếp sau cũng không tới lượt anh đâu, về phần xã giao, chẳng phải có Châu Niên phụ giúp à? Đừng ở trước mặt Noãn Noãn ra vẻ đáng thương.”

“Chồng em còn là người sao?” Trình Thiếu Tiên quay phắt qua nhìn Trang Noãn Thần.

“Anh ấy à...” Trang Noãn Thần dùng hai tay quay mặt anh qua xem xét, ra vẻ nghiêm túc trả lời Trình Thiếu Tiên, “Nhìn qua vẫn là người mà.”

“Tình nhân trong mắt Tây Thi đây mà.” Trình Thiếu Tiên ca thán.

“Ai nói, anh cũng rất đẹp trai mà.” Cô cười bổ sung thêm.

Lời này nghe đến Trình Thiếu Tiên mở cờ trong bụng.

“Noãn Noãn.” Giang Mạc Viễn lên tiếng phản đối.

Cô vội vàng ghé vào tai anh rù rì bổ sung, “Đương nhiên, ông xã em là đẹp trai nhất.”

Giang Mạc Viễn cười.

Trình Thiếu Tiên bên kia nhìn mà nổi da gà.

“À, quên mất một chuyện.” Giang Mạc Viễn gõ mặt bàn, “Thiếu Tiên, tôi thật có lỗi với anh.”

Trình Thiếu Tiên giật mình, “Lỗi gì?”

“Cái đó... tạm thời chỉ vậy đi.”

“Này, Giang Mạc Viễn...”

Trình Thiếu Tiên còn chưa nói xong, màn hình liền đen thui.

“Mạc Viễn...” Cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Nếu anh ta biết trước sẽ hỏng bét.” Giang Mạc Viễn cười đến ‘thiện lương’.

Cô khó hiểu.

Giang Mạc Viễn hắng giọng, “Cát Na, sáng nay vừa mới gọi điện cho anh nói...”

Trình Thiếu Tiên lo sốt vó cả một ngày, một hồi về đến nhà, rốt cục cũng hiểu hàm ý của câu ‘tôi thực sự rất có lỗi với anh’ của Giang Mạc Viễn!

Mở cửa, là mùi thuốc khử trùng xộc đến, lần này, từ mùi hoa trực tiếp đổi thành mùi bệnh viện.

Hồi chuông cảnh báo gióng lên trong lòng anh, dự cảm lờ mờ bất

giác dâng lên, một bóng người bay ào đến, anh đón lấy theo bản năng, hai người chênh vênh cùng nhau ngã xuống sô pha.

Trong lòng, cô gái cười hi ha, ôm chặt lấy anh.

Trình Thiếu Tiên trừng lớn hai mắt, kinh ngạc như thấy quỷ, lên tiếng, “Em, em sao lại... ứm!”

Không đợi nói xong, cô gái bắt lấy môi anh, như là rất khẩn cấp!

Cơ thể trong lòng mềm mại thơm mát, Trình Thiếu Tiên chỉ là một người đàn ông rất đỗi bình thường, đột nhiên ôm trong cơ thể mềm mại thơm tho, đương nhiên bộc phát phản ứng sinh lý trực tiếp nhất, một tay đẩy cô ra, gầm lên, “Con nhóc chết tiệt này, đừng quậy nữa!”

Cát Na bị đẩy sang một bên, lười biếng cười cười, lại mím môi, “Mùi vị ông xã yêu dấu của em đúng là ngon nhất.”

“Ai là ông xã của em?” Anh nhú mày, lại nói thêm, “Còn nữa, em vào đây bằng cách nào?” Chìa khóa anh giữ mà.

“Lúc ở nước ngoài em đã lén trộm rồi lấy dấu chìa khóa, sau khi về nước tìm anh trai em hỗ trợ một phen.” Cát Na cười đến vui vẻ.

Trình Thiếu Tiên nghe xong nghiêng răng, hay cho tên Giang Mạc Viễn!

“Thiếu Tiên, anh cũng đừng hắt hủi em, hiện giờ ai cũng biết hai chúng ta chung sống với nhau, chẳng lẽ anh định trốn tránh trách nhiệm sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cát Na xụ xuống, rất có dáng vẻ của một oán phụ.

Trình Thiếu Tiên biểu cảm sụp đổ, rít gào, “Cái gì mà kêu tôi chịu

trách nhiệm với em? Làm ơn đi tiểu thư Cát Na, tôi chưa từng chạm vào em thì trách nhiệm với em thế nào?”

“Chưa chạm qua á... Vậy, anh chạm một cái thử xem.” Nói xong, Cát Na như con báo bổ nhào vào lòng anh.

Trình Thiếu Tiên hét lên sợ hãi, lần thứ hai bị cô đánh gục.

“Anh yêu à, dạo này em rãnh rỗi nên xem rất nhiều phim, tuy rằng lúc trước em không có kinh nghiệm, nhưng anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không quá lóng ngóng đâu.” Cát Na nhiệt tình.

Kết quả là, đêm tối trăng thanh gió mát...

Trên sofa trong phòng khách truyền đến tiếng đàn ông kêu gào thảm thiết cùng tiếng cười ‘rùng rợn’ của phụ nữ.

“Con nhỏ chết bầm này, thả ra...”

“Không mà, chắc chắc, anh yêu à, cơ ngực của anh rắn chắc quá đi...”

“Đáng ghét!”

“Trời ơi, cơ bụng anh cứng cáp quá à.”

“Trả quần đây!”

“Á! Thiếu Tiên à, ở dưới của anh lớn thật đó, em yêu anh chết mất, hời to, hời to rồi!”

“Cát Na!”

“Cưng à, đừng đợi nữa...”

Trong phòng khách, thật là náo nhiệt!

Trại tạm giam.

Hôm nay, sắc trời âm u đáng sợ, nhưng thế nào cũng không rơi nổi tuyết.

Ben đã không còn phong thái ngày xưa, bị giáo quan đưa đến phòng thăm viếng, khi nhìn thấy người ngồi đối diện thì ngẩn ra, tiếp đó vẻ mặt hung tợn.

Giang Mạc Viễn ngồi ở đó, khóe môi luôn giữ nụ cười, cho đến khi Ben ngồi xuống ở đối diện, liền ném bao thuốc lá cho ông ta.

Ben không đưa tay lấy thuốc, chỉ nhìn anh chăm chăm, lát sau mới nói một câu, giọng khản đặc, “Là mày...”

Giang Mạc Viễn thản nhiên đáp, “Đúng vậy, là tôi.”

“Giang Mạc Viễn, thằng khốn nạn này...”

“Ngồi xuống!” Giáo quan đứng một bên lạnh giọng quát, bước đến đè ông ta xuống.

Giang Mạc Viễn ra hiệu mình không sao, hồi sau giáo quan mới quay trở về chỗ.

“Một người trăm phương ngàn kế muốn diệt trừ người đã giúp đỡ mình, Ben, ông nói xem, hai ta ai là thằng khốn?” Anh cười nhẹ, ngữ

điều không nhanh không chậm.

Ben rít qua kẽ răng, “Tao thật hối hận không tiêu diêu mày hoàn toàn triệt để.”

“Đúng vậy, ông chỉ còn kém một xíu nữa là thực sự khiến tôi không thể trở mình rồi.” Giang Mạc Viễn mỉm cười, đáy mắt lại lạnh lẽo, “Cho nên, ông mới có thể vào đây.”

“Giang Mạc Viễn, đừng tưởng rằng mày có thể thắng tao, tao sẽ không để mày yên đâu! Tuyệt đối không!”

“Ông còn cơ hội ra ngoài à?” Cái lạnh của Giang Mạc Viễn vẫn lan tràn đến bên môi.

Ben nắm chặt tay, đột nhiên cười lạnh, “Mau cho rằng tao sẽ bị giam cả đời? Chỉ với chút chứng cứ đó của mày?”

“À, cái này thì ông có thể yên tâm, tôi sẽ đưa vài bằng chứng nữa cho ban ngành liên quan, để cuộc sống trong lao tù của ông không dễ dàng kết thúc như vậy.” Giang Mạc Viễn hừ lạnh.

Ben giật mình.

“Đời này, ông cũng đừng nghĩ sẽ trở ra.” Ánh mắt Giang Mạc Viễn tối lại.

“Mày có ý gì?” Ben thấp thỏm lo âu, trong tay Giang Mạc Viễn rất cuộc có bao nhiêu chứng cứ bất lợi cho ông ta?

Sắc mặt Giang Mạc Viễn cực kỳ âm u, ánh mắt lạnh vô cùng, “Ben, trong tay ông đã có mạng người, đời này còn muốn trở ra?”

Mặt Ben kinh ngạc tột độ!

“Ông vì đối phó tôi, vì muốn triệt để đá tôi đi, lại không từ thủ đoạn lấy một mạng người, bà chỉ là một người già vô tội, ông muốn giết người thì đến giết tôi này! Cái chết của bà nội tôi đã điều tra rõ ràng rồi!”

Anh, nổi điên, không thể tha thứ!

Ben nghe xong liền quan sát anh mất cả buổi mới bật cười khanh khách, như con dã thú bị nhốt đắc ý lần cuối cùng, thấp giọng nói, “Giang Mạc Viễn, mày cũng có ngày bị thương khổ sở à? Đúng vậy, là tao làm đó, vậy thì sao? Đã kết án rồi, bà nội mày cũng chết rồi!”

“Vụ án đã tiến hành phúc thẩm lại rồi.” Bị thương trong lòng Giang Mạc Viễn như biến thành thanh kiếm lạnh băng sắc bén, đâm về phía Ben, “Ben, ông chờ đền mạng đi.”

Ben vô cùng kinh sợ.

“Còn có một chuyện phải nói với ông.” Giang Mạc Viễn cười lạnh, hơi híp mắt, “Chuyện này e là ông nghe xong sẽ phải chịu kích thích rất lớn, thật sự không đành lòng nói mà.”

“Mày...”

“Tiêu Duy của ông, hiện giờ đã bị tôi chia năm xẻ bảy rồi, như món đồ chơi hư hại, Tiêu Duy là tâm huyết của ông, thông báo cho ông một tiếng cũng đúng mà.” Giang Mạc Viễn lơ đãng nói ra tin tức khiến kẻ khác sợ mất mật, “Coi như, là nghi thức tế nội tôi, không quá nhẹ cũng không quá nặng nhĩ.”

“Cái, cái gì?” Ben đột nhiên kinh hãi, nhìn anh không thể tin, “Không thể nào... mày không có khả năng làm được...”

Quyển 8 - Chương 50: Không nói không nợ đừng nói tạm biệt

Giang Mạc Viễn hờ hững nhìn ông, tiếng nói cực lạnh, “Ông quên mất tôi là bàn tay vàng rồi à, có thể cứu vớt một công ty cũng có thể làm đổ sụp đổ, phải chứ? Với tôi mà nói, công ty và đồ chơi, tính chất không khác nhau là mấy. Các cổ đông của ông phải tự bảo vệ mình, Mạnh Chấn Tề- người duy nhất giúp được ông- lại rơi vào thảm cảnh thân mình còn chưa lo nổi, ông cảm thấy, tôi có thể làm đến mức đó thì có gì là không có khả năng.”

“Không thể nào... Không có khả năng... Tâm huyết của tao... Không thể nói mất là mất như thế được.” Ben bị kích thích mạnh, thì thầm, đột nhiên chìa vào anh, hét lớn, “Mày... cạnh tranh bất chính! Cạnh tranh bất chính!”

“Ben à, ông lớn tuổi vậy rồi, không học được nói chuyện phải có chứng cứ hay sao? Cơm có thể ăn nhiều, mấy lời vô căn cứ thì không thể nói nhiều đâu.” Giang Mạc Viễn như cười như không quan sát ông, lại lạnh lùng bổ sung, “Loại đấu đá trên thương trường này, nói trắng ra là đang đấu lòng người mà thôi.”

“Giang Mạc Viễn, tao hận không thể giết chết mày...”

“Ông hết cơ hội rồi.” Giang Mạc Viễn đứng dậy, nụ cười cực kỳ tàn khốc, quay đầu nhìn giáo quan, “Có vẻ đã hết thời gian rồi.”

Giáo quan nhìn thoáng qua đồng hồ, bước đến nghiêm nghị quát,

“Đã hết giờ!”

Ben thịnh nộ bị giáo quan lôi đi.

“À, còn một chuyện quên nói với ông.” Giang Mạc Viễn đứng tại chỗ, khóe môi chậm rãi hiện lên độ cong tàn nhẫn.

Ben nghiêng răng, trán nổi gân xanh.

“Miếng đất rừng kia, tôi từng đề nghị ông đầu tư vào, đáng tiếc ông không xem vừa mắt.” Giang Mạc Viễn như tử thần lạnh lẽo, như xuống tay lần cuối với người đang giãy dụa, “Chỉ là miếng đất đó, sâu bên dưới có tài nguyên nước cực kỳ dồi dào, lượng nước chiếm giữ trước mắt đang đứng đầu nguồn tài nguyên khai thác.”

Ben đột nhiên trừng to hai mắt!

“Ông đúng là vẫn thiếu một chút, nhưng cũng cảm ơn ông, đã giúp đỡ cho sự nghiệp của tôi, nếu không, Thần Viễn Quốc Tế sao được thuận lợi như vậy?” Giang Mạc Viễn nói xong lời này thì cười lạnh, ra về.

Từ khi nào, trong phòng thăm nom truyền ra tiếng tru tréo thống khổ của Ben, như tiếng tru tuyệt vọng của con dã thú phát ra phản kháng cuối cùng...

Ngày lại ngày qua đi, phản ứng của Trang Noãn Thần càng nặng, mỗi ngày số lần nôn càng nhiều, sắc mặt cũng nhợt nhạt dọa người, Giang Mạc Viễn đương nhiên rất lo lắng, lại luôn bị nôn khi Trang Noãn Thần vừa ăn xong, bởi vì đứa bé trong bụng còn nhỏ không thích hợp một ngày ba lần chạy đến bệnh viện, vì thế Giang Mạc

Viễn chỉ có thể mua hết các thức ăn có lợi cho phụ nữ mang thai trong thành phố, hy vọng có thể giảm bớt số lần nôn mửa của cô.

Trang Noãn Thần hiểu rất rõ sức khỏe của mình, cô cảm nhận được choáng váng rất nặng, đôi khi dù là ngồi cũng sẽ cảm thấy váng đầu, nhưng mỗi ngày cô đều tự cổ vũ bản thân, làm tự kỷ ám thị, người có bệnh sợ nhất chính là luôn cho rằng bệnh của mình rất nghiêm trọng, như vậy, sẽ nghiêm trọng thật.

May mắn là, mỗi lần cô khó chịu đều có thể vượt qua, cũng may mắn là bên cạnh có rất nhiều người quan tâm cô, mỗi lần thấy khó chịu đều có thể chui vào lòng anh, mùi hương của anh như có tác dụng ổn định tinh thần, xoa dịu cảm giác không khỏe.

Quan trọng nhất là qua được mỗi một ngày, mỗi ngày đều như đang làm xiếc đi dây rất vất vả, chẳng phấn khởi chút nào.

Thời gian này cuộc sống của Trang Noãn Thần rất bình thường, cô cũng nghĩ đến mùa đông này sẽ rất ấm, cho đến khi, bình yên này bị cú điện thoại trong đêm khuya phá tan.

Trang Noãn Thần giật mình tỉnh giấc, Giang Mạc Viễn lại theo đó mở mắt, sau khi nhìn điện thoại về mặt ảo não, mỗi lần về nhà anh đều tắt máy, đêm nay lại quên. Điện thoại liên tục reo vang, cô vội thúc giục anh nhận máy, sợ lỡ công việc quan trọng.

Giang Mạc Viễn hết cách đành phải nhận máy, vừa nghe mặt anh có chút sững sờ, lát sau lại cau mày chuẩn bị cúp máy, trong điện thoại lại truyền đến một giọng nữ sắc nhọn, đang gọi tên của Trang Noãn Thần. Trang Noãn Thần liền giật mình, cảm thấy cú điện thoại này là tìm cô, sao lại gọi đến điện thoại của Giang Mạc Viễn?

Giang Mạc Viễn không còn cách nào đành phải đưa điện thoại cho

cô, cô nhận lấy, chỉ nghe một câu thì hoảng sợ ngay người!

Mạng sống của Cố Mặc bị đe dọa, thời điểm được chuyển về nước dưới sự tận tình cứu chữa của bác sĩ, cũng bất lực xoay chuyển tình hình. Anh ra nước ngoài làm phóng viên thường trú, nơi anh ở xảy ra động đất, vị trí gặp nạn là khu tập trung nhiều người Hoa, anh vì bảo vệ một đứa bé, từ trên cao rơi xuống một tảng đá cực lớn, đứa bé được cấp cứu đúng lúc, nhưng Cố Mặc bị thương quá nặng, mất máu quá nhiều.

Trang Noãn Thần từ khi mang thai đến giờ, phần lớn thời gian đều ở nhà, Hứa Mộ Giai gọi điện cho Giang Mạc Viễn cốt yếu là tìm cô, trong điện thoại tiếng nói của Hứa Mộ Giai yếu ớt, cô ấy chỉ nói, Cố Mặc đang gắng gượng chút hơi thở cuối cùng về nước, tôi biết người anh ấy muốn gặp mặt lần cuối là cô, Noãn Thần, cô đến đi, không sẽ muộn đó, thật sự không còn kịp nữa rồi.

Trong xe, cả người Trang Noãn Thần lạnh đến run rẩy, tài xế lái xe, ông bà Trang đều đi theo ngồi ở hàng ghế cuối, Giang Mạc Viễn ngồi cạnh Trang Noãn Thần, ôm chặt cô, tình huống này anh không thể ích kỷ ngăn cản, người sắp chết, anh không thể tàn nhẫn so đo tính toán với hân.

“Mạc Viễn...” Cô khẽ gọi tên anh.

“Không sao mà, có lẽ Hứa Mộ Giai nói quá lên thôi.” Giang Mạc Viễn mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ, tin tức này anh đã xem rồi, nhưng lại không ngờ Cố Mặc bị thương nghiêm trọng như vậy.

Trang Noãn Thần hít thật sâu để điều chỉnh cảm xúc của mình, gật

đầu.

Thực tế, tình hình của Cố Mặc còn nghiêm trọng hơn cả lời Hứa Mộ Giai nói, khoảnh khắc Giang Mạc Viễn và Trang Noãn Thần chạy đến phòng chăm sóc đặc biệt nhìn thấy Cố Mặc, cả người như bị thiếu dưỡng khí!

Toàn thân Cố Mặc gần như bị quấn băng kín mít, anh đeo mặt nạ thở oxy im lặng nằm ở đó, nếu máy đo nhịp tim không nhảy lên, cô còn nghĩ anh đã ra đi rồi...

Hứa Mộ Giai vẫn ở bên chăm sóc, lặng lẽ lau nước mắt, bên cạnh còn có vài người, là họ hàng của Cố Mặc ở nước ngoài, Trang Noãn Thần không biết họ.

Cố Mặc còn có ý thức, bóng dáng bên giường làm mắt anh sáng lên, anh muốn cười với cô, thế nhưng lại không sử dụng thêm được chút sức lực nào.

Giang Mạc Viễn nhìn thấy cảnh này, trong lòng đột nhiên không dễ chịu.

Trang Noãn Thần bước đến, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn anh, cố gắng nặn ra một nụ cười. Mối Cố Mặc đắp máy, cô liền cẩn thận tháo mặt nạ dưỡng khí ra.

“Đời người... ba mươi sáu ngàn ngày... trừ đi lúc ngủ... thời gian chỉ còn lại mười tám ngàn ngày, anh... muốn viết cho em một ngàn ca khúc, để anh viết đến ngày cuối cùng của mười tám ngàn ngày đó, anh... sẽ đàn Ukulele cho em nghe.” Cố Mặc nói rất khó khăn, “Đây là... lời anh từng nói với em, đáng tiếc... cuối cùng không thực hiện được.”

“Cố Mặc... Anh đừng nói gỡ, sẽ không sao mà...” Năm nay cô được nhiều cũng mất rất nhiều, mất đi bà nội, hiện giờ ngay cả Cố Mặc cũng muốn bỏ cô mà đi sao? Người thân của cô...

Cố Mặc cười nhẹ, “Em đã đến... Giây phút cuối cùng mở mắt anh thấy được em... anh đã mãn nguyện lắm rồi.”

Mắt Trang Noãn Thần đỏ lên.

“Nhưng mà cũng tốt... Em gả cho hắn, nếu không anh... bây giờ... chỉ để lại mình em... cô đơn lắm.” Mắt Cố Mặc cũng đỏ, giọng nói càng trở nên yếu ớt, nhìn ra được anh đang dốc hết chút sức lực cuối cùng, “Em không cần... đàn Ukulele của anh nữa... cho nên... mới gửi qua bưu điện cho anh... Thực ra, em có thể giáp mặt đưa... Anh sẽ không quẩn luyến em đâu.”

Những lời này như sấm sét giữa trời quang oanh tạc màng nhĩ của cô, Ukulele đã ở trong tay Cố Mặc? Không cần nói, chắc là Giang Mạc Viễn âm thầm gửi bưu điện trả lại rồi.

Giang Mạc Viễn đứng đó vẻ mặt có chút xấu hổ, hít sâu một hơi, anh ra khỏi phòng bệnh.

“Cố Mặc, những ca khúc anh đàn cho em em đều nhớ hết, anh mạnh mẽ hơn nữa được không?...” Cô không nói được nữa, tình trạng của anh người sáng mắt nhìn sẽ biết.

Tay Cố Mặc hơi giật giật, anh muốn đưa tay sờ tóc cô, lại bất lực, “Noãn Thần à... trước kia anh cảm thấy được... em phải ở bên anh, bởi vì... chúng ta rất giống nhau... cho nên chỉ có thể nương tựa vào nhau mới đủ ấm áp, nhưng...” Anh ngừng lại, khóe mắt có giọt nước chảy ra.

“Đừng nói nữa...” Cô thấy anh hình như rất đau, lòng cô cũng đau theo.

“Không biết... kiếp sau chúng ta có cần... đợi mười hai năm nữa hay không.”

“Cố Mặc...” Cô như bị nghẹn họng, lòng cô đau đớn như bị từng xẻo.

Tay Cố Mặc lại co giật, cô vội vàng cầm lấy, anh mỉm cười, yếu ớt như vậy, môi tái nhợt như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió thổi tan đi, “Noãn Thần à... Cho anh sờ mặt em...”

Cô cầm tay anh, nhẹ nhàng đặt lên mặt mình, tay anh chỉ giật, nước mắt, ướt đầm mắt của nhau, anh thỏa mãn nở nụ cười, giọng khàn khàn, “Anh yêu em... cũng quả thực đã tổn thương em, Noãn Thần... hãy tha thứ cho anh.”

Cô liều mạng gạt đầu, lại một câu cũng không nói ra được.

“Anh mệt quá đi... Hy vọng... đời này em được hạnh phúc... kiếp sau anh sẽ không yêu... mệt mỏi như vậy, Noãn Thần à, cứ như vậy đi... Chúng ta... không níu... không nợ, đừng nói... tạm... biệt...” Tay, men theo má cô, trượt xuống.

Hứa Mộ Giai đột nhiên có phản ứng, khóc lóc ngã vào người anh.

Trang Noãn Thần sững sờ chết trân tại chỗ, tay còn giơ giữa không trung, theo đó, nước mắt chảy đầy mặt.

Tiếng khóc.

Mọi người đồng loạt khóc lên.

Chỉ có Trang Noãn Thần, lặng lẽ rơi lệ.

Giang Mạc Viễn chạy ào vào, ôm cô vào lòng, để cô khóc ở trong lòng anh, trái tim đau đớn như bị cào xé, Cố Mặc, hay cho một câu không níu không nỡ đừng nói tạm biệt.

“Cố Mặc, tại sao trước lúc chết anh cũng không tha thứ cho em? Tại sao?” Hứa Mộ Giai khóc lóc thảm thiết, đó là nỗi đau đến tê tâm liệt phế.

Nước mắt của Trang Noãn Thần cũng không ngừng được, quay đầu nhìn Cố Mặc đã sớm mất đi sinh mệnh, giống như lại thấy chàng trai áo trắng trong vườn trường đại học, cô thà rằng hai bên hận thù cũng không muốn thế này, không muốn gặp phải sinh ly tử biệt.

Người thân của Cố Mặc khóc rất thương tâm, ông bà Trang khoe mắt cũng ươn ướt.

Một sinh mệnh trẻ trung như vậy tan biến, là đả kích và bi ai lớn nhất khi người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Quyển 8 - Chương 51: Đại kết cục

Lễ tang của Cố Mặc rất long trọng, Hứa Mộ Giai lấy thân phận vợ anh cử hành tang lễ này, cô luôn yêu Cố Mặc, cho dù đã ly hôn, cô vẫn yêu. Hiện trường tang lễ có rất nhiều khách đến viếng, đại đa số là đồng nghiệp và lãnh đạo của Hoa Báo, còn có, ba mẹ của đứa bé được cứu cũng đến Bắc Kinh, trước linh đường, bầu không khí nặng nề áp lực, có người khóc, là nhân viên cấp dưới của Cố Mặc.

Trang Noãn Thần lặng lẽ đặt hoa tươi lên linh cữu, còn có, cây đàn Ukulele của anh...

Cô đang liều mạng đè nén, dự vọng muốn khóc kia đang xâu xé tim cô, cả lực phủ ngũ tạng cũng đang đau đớn.

Giang Mặc Viễn dìu cô, cả quá trình đều nhẹ nhàng an ủi. Thế sự khó lường, anh chưa từng nghĩ đến có một ngày đích thân đến dự tang lễ của tình địch, nói thật, anh thà rằng hắn còn sống cùng hắn tranh cùng hắn đấu.

Cuộc đời như giấc mộng, nhìn thấy Cố Mặc mỉm cười trên di ảnh, cô cảm thấy như đang nằm mơ.

Sau khi tang lễ kết thúc, Hứa Mộ Giai luôn túc trực ở linh đường, cô ấy khóc đến không còn hơi sức, Cố Mặc không còn nữa, cô cũng như con chim không còn tiếng hót, chỉ yếu ớt bay lượn. Trang Noãn Thần bước đến nhìn cô, giờ khắc này cô rất muốn nói gì đó với Hứa Mộ Giai, nhưng... Có thể nói gì đây? Chính như tình cảm của Cố Mặc, từng yêu sâu đậm, cũng từng thương tổn sâu sắc, thương tổn

người mình yêu đồng thời cũng thương tổn chính mình.

Cô, Hứa Mộ Giai, Cố Mặc, Giang Mạc Viễn... Bốn người họ đến cuối cùng là ai nợ ai đây? Cô không thể nói rõ, càng không cách nào đào sâu suy nghĩ, có lẽ đến cuối cùng người thấy ra chỉ có mỗi Cố Mặc, một câu không níu không nợ đừng nói tạm biệt của anh, đã là lời giải thích tốt nhất về mối quan hệ của họ.

Thời điểm cô quay đi, Hứa Mộ Giai đứng dậy.

“Có chuyện, tôi vẫn chưa nói.” Giọng cô nghẹn bứ vì khóc.

Trang Noãn Thần không dám quay đầu lại, sợ lại thấy Cố Mặc trên tấm ảnh kia, sợ nước mắt lại chảy xuống.

“Thật sự, chuyên đề về Giang Mạc Viễn là tôi giấu Cố Mặc đưa cho tòa soạn...”

Trang Noãn Thần đột ngột quay lại, ngay cả Giang Mạc Viễn cũng không ngờ tới, vẻ mặt sửng sờ.

Hứa Mộ Giai hít thật sâu, giọng nghẹn ngào, “Cố Mặc đã làm xong chuyên đề này từ lâu nhưng vẫn không phát hành, tôi biết anh ấy từng uy hiếp hai người, nhưng anh ấy vẫn luôn không nhẫn tâm phát hành nó, Trang Noãn Thần, tôi hiểu anh ấy, anh ấy... là không muốn làm cô khó xử.”

Câu cuối cùng như trận cuồng phong trong bầu trời đầy mây, mưa lớn rồi cục cũng rơi xuống!

Trang Noãn Thần đột nhiên bật khóc thành tiếng...

Bữa tối, Trang Noãn Thần ăn rất ít, ban đêm ngủ cũng không say giấc, Giang Mạc Viễn nhìn thấy mà đau lòng, mãi đến nửa đêm vẫn chưa dám ngủ, ngồi bên giường trông cô, sợ cô bị ác mộng tra tấn. Lúc nửa đêm, Trang Noãn Thần thức giấc, cô nói đói bụng.

“Em muốn ăn gì?” Giang Mạc Viễn nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô giờ tái nhợt, anh rất đau lòng.

“Em cũng không biết, chỉ cảm thấy... tâm lý trống trải, trong lòng khó chịu... dạ dày cũng khó chịu...” Cô nhẹ nhàng đáp, lại nắm lấy tay anh không buông.

Giang Mạc Viễn thấy vậy thì dịu dàng nói, “Đồ ngốc à, nắm tay anh vậy sao anh đi lấy đồ ăn cho em được?”

“Mạc Viễn...” Cô khẽ gọi tên anh, tựa đầu vào vai anh, “Em chưa nói với anh, ở bên anh như vậy thực sự rất hạnh phúc.”

Giang Mạc Viễn xúc động, “Giờ em nói rồi đó, anh sẽ ghi nhớ.”

Cô ngẩng lên nhìn anh, “Cuộc đời nhiều sự bất ngờ, nếu có một ngày em chết đi, anh có quên em không?”

“Nói bậy bạ quá, không cho phép nghĩ vẩn vơ.”

Cô thở dài.

“Trang Noãn Thần.” Giang Mạc Viễn nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, ánh mắt chuyển thành nghiêm túc, “Nếu đã đồng ý ở bên anh suốt đời, thì không thể nói lời trái lời, biết chưa?”

Trang Noãn Thần mỉm cười, khẽ gật đầu.

“Anh đi lấy đồ ăn cho em, đừng nghĩ lung tung nữa.” Giang Mạc Viễn dịu dàng nói.

“Dạ.”

Cô nhìn theo bóng lưng anh, cười nhẹ...

Đêm, đen như bị mực hắt lên.

Một đêm này, khiến Giang Mạc Viễn cả đời khó quên.

Thời điểm anh bung chén canh bỏ trở lại phòng ngủ, Trang Noãn Thần ngã dưới nền, mặt cô trắng như tờ giấy, váy ngủ màu trắng trên người cô như cờ trắng trên mộ địa, đâm đau mắt Giang Mạc Viễn.

Xoảng... chén canh rơi xuống vỡ tan tành.

Giang Mạc Viễn chạy đến, hai tay anh đều run rẩy, ôm lấy cô, “Noãn Noãn... Noãn Noãn... ...”

Dì Hứa nghe thấy tiếng động liền vào phòng, thấy cảnh tượng này lập tức thét lên hoảng sợ.

“Gọi xe cấp cứu! Mau!” Giang Mạc Viễn la lớn, mặt mày đều là vẻ khẩn trương!

Bệnh viện vào đêm chưa hề biết ngủ.

Trang Noãn Thần được đẩy vào phòng cấp cứu, ước chừng hơn ba

tiếng đồng hồ, Giang Mạc Viễn ở ngoài hành lang, rút hết điều này đến điều thuốc khác, anh lại nhớ đến tình cảnh khi bà nội được đưa vào phòng cấp cứu, toàn thân đều phát run, không, lần này bất luận thế nào anh cũng không để cô có chuyện được, không thể, anh không thể chịu đựng một lần mất mát nào nữa.

Ngoại trừ Giang Mạc Viễn, bốn ông bà cũng chạy đến, bà Trang khóc nhiều nhất, ông Trang nhìn như thể gầy đi, ngồi ở một góc không lên tiếng. Ngải Niệm và Tư Nhiên, còn có ba mẹ Ngải Niệm cũng đến bệnh viện, mọi người đều nhìn đồng hồ trên tường, một giây trôi qua là một lần lo lắng.

Mạnh Khiếu không xin nghỉ sau kết hôn, ngay hôm sau lấy vợ anh vẫn đến bệnh viện làm việc, cho nên nghe Trang Noãn Thần gặp chuyện, anh liền chạy đến, đi nhanh vào phòng cấp cứu.

Gần bốn tiếng đồng hồ, Mạnh Khiếu mới cùng các bác sĩ đi ra.

Giang Mạc Viễn gần như nhào đến, lại không hỏi được câu nào, Mạnh Khiếu là bạn bè lâu năm của anh đương nhiên hiểu, vỗ vỗ vai Giang Mạc Viễn, “Đến văn phòng nói chuyện đi.”

Trong văn phòng, các bác sĩ từ khoa ngoại thần kinh và sản phụ khoa đều đến đây.

Bên cửa sổ, mặt trời lấp ló.

Ánh sáng nhàn nhạt hắt lên mặt Giang Mạc Viễn, giống như màu tro tàn.

“Tôi nghĩ, Noãn Thần hiểu rất rõ thể trạng của chính mình khi kiên trì giữ đứa bé này.” Mạnh Khiếu sau khi tổng kết ý kiến của các bác sĩ mới nói tình trạng bệnh của Trang Noãn Thần với Giang Mạc Viễn,

cuối cùng còn bổ sung thêm, “Thực sự tình trạng sức khỏe của cô ấy rất bất lợi khi mang thai, một khi xuất hiện triệu chứng ngất xỉu cũng rất phiền phức.”

“Là bệnh tình của cô ấy nặng thêm à?” Giang Mạc Viễn gắt gao nắm chặt tay, khó khăn lắm mới hỏi ra một câu.

Cô bị ngốc sao?

Chuyện lớn như vậy mà không nói với anh?

Tim anh đau, đau như bị ai đó cào cấu rồi liều mạng xâu xé.

“Bệnh tình không nặng thêm, bước đầu phỏng đoán cô ngất là do thương tâm quá độ, vì thể chất này của cô nên trong lúc mang thai vô cùng nhạy cảm, cô ấy có thể kiên trì đến giờ đã là không dễ dàng rồi.” Bác sĩ khoa sản nói.

Nhịp thở Giang Mạc Viễn tăng thêm, hít sâu một hơi mới áp chế được cảm xúc buồn bực uất nghẹn như bị tảng đá đè nặng, lát sau ầm ách hỏi, “Mạnh Khiếu, những rắc rối anh chỉ ra là gì? Có thể nguy hiểm đến tính mạng hay không?”

“Trước mắt chỉ là ngất, nên Noãn Thần phải tiếp tục ở lại bệnh viện để theo dõi.” Lòng Mạnh Khiếu cũng đau.

Giang Mạc Viễn im lặng rất lâu, đáy mắt kia thâm thúy dọa người, lại nhuộm tiều tụy, người khác nhìn vào cũng đau theo. Sau một lúc lâu, anh lại lên tiếng, như là một loại vứt bỏ khó có thể khống chế cơn đau, “Nếu... bỏ đứa bé đi thì sao?”

Mạnh Khiếu giật mình, “Mạc Viễn...”

“Tôi chỉ cần cô ấy sống bình an thôi, những chuyện khác, tôi không để ý.” Giọng Giang Mạc Viễn càng lúc càng nghẹn ngào.

“Anh Giang, trước mắt chị Giang không thích hợp làm phẫu thuật nạo thai.” Bác sĩ sản phụ khoa đưa ra kết luận.

Mạnh Khiếu vỗ vai anh, “Mạc Viễn, bây giờ Noãn Thần rất cần chúng ta, anh biết không?”

Giang Mạc Viễn gật đầu, anh biết, sao lại không biết được? Chỉ là anh rất sợ mất đi một lần nữa...

Cho đến giữa trưa hôm sau Trang Noãn Thần vẫn chưa tỉnh lại, cô ngủ trên giường, gương mặt xanh xao gần như trong suốt, đẹp đến vô thanh. Giang Mạc Viễn vẫn túc trực bên giường, Ngải Niệm thì quay về công ty xử lý công việc, bốn ông bà không ai rời đi, luôn ở trong phòng bệnh.

Bác sĩ mấy khoa tới lui làm kiểm tra, cô, vẫn không thấy tỉnh lại.

Lại gần rạng sáng, Giang Mạc Viễn không chớp mắt chút nào, anh trò chuyện bên tai cô, không ngủ không ngừng nghỉ.

Ông Giang đi đến, nhìn thoáng qua thờ dài, “Mạc Viễn, con về nhà nghỉ ngơi chút đi, ở đây còn có ba mẹ mà.”

Giang Mạc Viễn lắc đầu, “Ba ơi, ba đưa mọi người về nhà nghỉ trước đi, để con trực ở đây.”

“Mọi người cũng không yên tâm, về nhà càng không ngủ được, như vậy đi, con về nhà lấy vài bộ đồ cho Noãn Thần thay đổi, chúng ta

phải chuẩn bị sẵn sàng hết khi nó tỉnh lại mới được.” Ông Giang nhìn con trai vẻ mặt hốc hác cũng lo lắng không nổi.

Giang Mạc Viễn nghĩ rồi gật đầu.

Lúc sắp đi, anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, giọng nói dịu dàng như sợ đánh thức cô, “Noãn Noãn, anh về nhà lấy vài bộ đồ cho em, lập tức quay lại ngay.”

Bà Giang thấy cảnh này, trong lòng ê ẩm, đột nhiên đỏ mắt.

Bắc Kinh rạng sáng, chẳng hề vắng vẻ.

Vẫn náo nhiệt như trước, chỉ là, con người càng cô đơn.

Trở lại biệt thự, Giang Mạc Viễn thu dọn vài bộ đồ cùng vật dụng cá nhân, lại cầm thêm vài món lúc bình thường Trang Noãn Thần thích ăn, sau đó qua loa rửa mặt. Nước mát phác họa hình dáng gương mặt anh, anh nhìn chính mình trong gương, gần giọng nói với bản thân, “Giang Mạc Viễn, Trang Noãn Thần là vợ mày, mày có trách nhiệm và nghĩa vụ bảo vệ cô ấy bình an!” Nói xong, cổ họng như thít lại.

Anh luôn tự nói với bản thân có thể bảo vệ cô, có thể vì cô đội một góc trời, kết quả, vẫn là Trang Noãn Thần dùng phương thức này bảo vệ anh! Hóa ra cô không suy tính thiệt hơn khi mang thai, cô có chuyện giấu anh, là vì đứa con của anh!

Giang Mạc Viễn, mày còn là thằng đàn ông sao?

Anh gần như muốn mắng chửi chính mình!

Đi xuống lầu, dì Hứa vội vàng bước đến, nhìn ra được dì cũng vừa

mới khóc không lâu, mắt còn đỏ, trong tay cầm theo bình canh, “Cậu chủ, tôi đi cùng cậu đến bệnh viện nha, tôi có hầm canh cho cô.”

“Đưa canh cho tôi đi, dì ở nhà giữ nhà dùm tôi.”

Dì Hứa thở dài, gật đầu, đưa bình canh cho anh.

Lúc sắp đi ra gần cửa, tầm mắt Giang Mạc Viễn lơ đãng quét qua một góc trong nhà, ngẩn ra một lúc, đặt đồ đạc sang một bên rồi trở vào, dì Hứa không biết anh thấy gì, liền đi theo anh vào trong.

Góc tường, cây đàn Ukulele treo ở đó...

Giang Mạc Viễn đưa tay chạm vào mặt trên cây đàn.

Dì Hứa thấy thế liền nói, “Cậu chủ là như vậy, từ lúc dọn đến đây thì cây đàn được treo ở chỗ này, tôi còn định hôm nào đó hỏi cô có cần treo ở chỗ nào khác không.”

Giang Mạc Viễn không lên tiếng, ngón tay sờ vào chữ viết trên đó, ánh mắt đột nhiên sững lại, theo đó, cảm động và bi thương cực lớn ùn ùn hiện hiện trong đáy mắt anh...

Lúc tới bệnh viện, phía chân trời là màu xanh lam đẹp đẽ, Giang Mạc Viễn ngồi bên giường Trang Noãn Thần lẳng lặng nhìn cô, lơ đãng nhớ đến cảnh tượng năm ngoái anh đưa cô đến bãi biển xem mặt trời mọc.

Cô có biết, trong mắt anh, bộ dạng cô ngủ say có bao nhiêu xinh đẹp?

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên mặt cô, dịu dàng vén mấy sợi tóc, mắt Giang Mạc Viễn dịu dàng ấm áp, “Noãn Noãn, còn nhớ em đã đồng ý với anh rồi không? Một bộ váy áo đổi một sự kiện, chuyện này cho đến giờ anh đều không yêu cầu, em cũng không thực hiện.”

Anh cúi sát gần cô, hơi thở nồng nàn tình cảm cũng tới gần cô, kéo bàn tay cô đặt bên môi, “Tình lại được không? Chuyện này anh đã nghĩ xong rồi, anh muốn em chính miệng đọc những chữ khắc trên cây đàn Ukulele đó cho anh nghe, anh khẩn cấp muốn nghe chính miệng em nói với anh những lời đó, cho nên Noãn Noãn, mau tỉnh lại đi.”

Trên đầu giường, cây Ukulele lẳng lặng nằm đó.

Giang Mạc Viễn thâm tình nhìn cô, lại đưa mắt nhìn cây đàn, anh từng khắc một câu lên đó, vốn tưởng rằng cô vĩnh viễn không nhìn thấy, nghĩ rằng cô vĩnh viễn không hồi đáp, câu nói kia là âm thanh phát ra từ đáy lòng anh, là câu -Tình cảm chân thành của anh: Trang Noãn Thần.

Nhưng hôm nay lại thêm vào một cái tên, nếu mấy tiếng trước anh không nhìn thấy, có lẽ... thật sự bỏ lỡ cả đời.

Ngay hàng chữ anh khắc, ở nơi bên cạnh tên cô lại có thêm một cái tên, là tên của anh:Giang Mạc Viễn.

Cô, là tỏ bày lòng mình cho anh biết... Tình cảm chân thành của em: Giang Mạc Viễn.

Giang Mạc Viễn cúi đầu nhìn cô, lúc này mới hiểu được nguyên nhân cô hay cười anh ngốc, đúng vậy, anh rất ngốc, cho đến tận hôm nay mới hoàn toàn hiểu được...

Ánh nắng, đột nhiên xuyên qua tầng mây, tia nắng đầu tiên xông vào phòng bệnh, là hương vị ấm áp.

Ánh nắng chiếu lên gương mặt Trang Noãn Thần, có một thoáng như tô hồng đôi má, anh vuốt ve mặt cô, sâu trong đáy mắt thắm đẫm thâm tình, anh đang đợi, luôn luôn chờ đợi, đợi cô tỉnh lại chính miệng nói với anh.

Niềm hy vọng, như tản ra đầy trời...

Chậm rãi, di động, là ấm áp ngập tràn.

Quyển 8 - Chương 52: [Vĩ thanh] (Toàn văn hoàn)

Tôi gặp Giang Mạc Viễn vào một buổi chiều ấm áp. Ánh mặt trời vùng ngoại ô Bắc Kinh rất đẹp, đương lúc xuân về hoa nở, sắc hoa trắng tinh và hồng phấn giao nhau lướt qua tầm mắt. Rồi vô tình vẻ kiêu diễm của hoa đương độ xuân nồng hòa lẫn vào nền trời xanh biếc, ý xuân dào dạt luôn khiến người ta cảm thấy thư thái.

Nắng xuân chiếu rọi khiến cho bóng người đàn ông trên trường đua ngựa trở nên nửa thật nửa ảo. Tôi ngồi trong quán cà phê, thông thả nhắm nháp vị cà phê. Hương cà phê lãng đãng kết hợp với buổi chiều thế này khiến người ta cảm thấy biếng nhác. Qua cửa sổ bằng kính, tôi vẫn luôn dõi mắt nhìn người đó. Trong hơn hai tiếng đồng hồ, anh ta cực kỳ kiên nhẫn tập cho một bé gái cưỡi ngựa. Lúc anh ta hơi nghiêng mặt qua, có thể thấy rất rõ nụ cười trên môi. Những đường nét duyên dáng của chiếc cằm cộng với lúm đồng tiền nhẹ cũng đủ làm cho người ta mê mẩn, huống chi nụ cười ấy lại xuất phát từ tận đáy lòng.

Cô bé mặc đồ cưỡi ngựa cao quý như một công chúa, mái tóc mượt mà như tơ lụa. Ánh trời chiều chiếu trên gương mặt cô, làn da ánh lên vẻ nõn nà. Có lẽ lần đầu tiên cưỡi ngựa có hơi sợ hãi nên bàn tay xinh xinh của cô bé luôn nắm chặt bàn tay rộng lớn của người đàn ông kia, còn anh ta thì cũng nhẹ nhàng dìu cô bé, giọng nói cũng rất dịu dàng mềm mỏng.

Khi nhân viên phục vụ bưng một ly cà phê khác lên thì buổi tập cưỡi ngựa bên kia cũng kết thúc. Hai người thay quần áo xong thì đi về phía này. Tiếng cười khẽ của cô nhóc làm xao động hương cà phê

trong không khí, nũng nịu dễ nghe, như thêm chút hương vị ngọt ngào vào bầu không khí lắng đọng này.

Tôi đặt ly cà phê xuống, đứng dậy. Khi ánh mắt chạm phải người đàn ông ấy thì chỉ có thể dùng hai chữ “sững sờ” để hình dung. Khoảnh khắc ấy, cuối cùng tôi đã thấu hiểu tâm trạng của Trang Noãn Thần.

Chủ tịch tập đoàn Thần Viễn, từ người dẫn đầu trong giới tư bản tài chính đến ông trùm ngành nhiên liệu thế giới, người đàn ông này có quá nhiều thứ khiến cho phụ nữ phải tơ tưởng ngày đêm: Vóc người cao to, đôi mắt đen như trời đêm cùng khí chất điềm đạm chín chắn theo thời gian, nhưng thứ làm cho người ta không thể rời mắt được chính là nụ cười nhẹ trên môi anh. Có điều khác với vẻ hờ hững xa cách mà Trang Noãn Thần đã kể, nụ cười ấy đôn hậu, chu đáo và thân thiết, dành riêng cho cô bé ấy.

Là con gái của anh và cô ấy.

Thời gian thấm thoát, đã năm năm trôi qua, con gái họ đã lớn đến thế rồi.

“Cô Ân.” Giang Mạc Viễn có vẻ hơi áy náy. “Để cô phải đợi lâu rồi, thật xin lỗi.”

Giọng của anh rất dễ nghe, trầm thấp, sâu lắng, giống như có người kéo đàn vi-ô-lông bên tai bạn vậy. Vào một buổi chiều đẹp thế này, giọng nói ấy càng mê hoặc.

Tôi khẽ mỉm cười. “Không đâu, là do tôi đến sớm thôi.” Đương nhiên là vì có một mục đích rất quan trọng khác: Tôi vẫn luôn muốn biết rốt cuộc người đàn ông có thể khiến Trang Noãn Thần yêu hết lòng, thậm chí không tiếc hy sinh bản thân để bảo vệ đứa bé là người như thế nào? Rốt cuộc anh ta có sức hút đến đâu?

Sự thật đã chứng minh Trang Noãn Thần đã không chọn làm người. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ mê đắm như vậy.

Sau khi ngồi xuống, đôi mắt trong veo, sáng ngời của cô nhóc cứ nhìn tôi đầy vẻ hiếu kỳ. Giang Mạc Viễn liền đưa tay xoa đầu cô bé, giọng rất dịu dàng: “Thần Thần, trước khi đến đây mẹ đã dạy con thế nào?”

Cô bé lập tức nhìn tôi với vẻ nũng nịu, giọng nói trong trẻo như băng tuyết. “Em chào chị.”

Tôi không nhịn được cười, vì thế quên mất đây là lần đầu gặp Giang Mạc Viễn, nói năng thoải mái không e dè. “Con gái anh thật biết nói chuyện.”

Giang Mạc Viễn chỉ mỉm cười mà không trả lời.

“Mẹ bảo phải gọi là cô, nhưng rất nhiều người đều không thích bị gọi là cô.” Thần Thần nũng nịu nói. Đôi môi hồng xinh xắn hết như cánh đào ngoài cửa sổ. “Chị, em tên là Giang Thần, năm nay bốn tuổi.”

Giang Thần, chữ Giang trong Giang Mạc Viễn, chữ Thần trong Trang Noãn Thần, điều đó cho thấy tình cảm sâu đậm của vợ chồng họ.

“Thần Thần ngoan.” Tôi rất thích cô bé này, thông minh lanh lợi, những đường nét trên khuôn mặt y như bản sao của Trang Noãn Thần, có lẽ lúc Noãn Thần còn nhỏ cũng đáng yêu thế này. Tôi nhét đồ chơi hình con gấu mang từ nước ngoài về vào tay cô bé, cô nhóc thích đến độ hai mắt sáng rực lên, ngọt ngào cảm ơn tôi.

Giang Mạc Viễn một mực nhìn con gái mình bằng ánh mắt hiền hòa, đó là tình yêu xuất phát từ tận đáy lòng người cha, ngay cả người

ngoài như tôi cũng nhận thấy rất rõ.

“Noãn Noãn biết cô Ân từ nước ngoài trở về nên rất vui mừng. Nếu tôi và Thần Thần không canh chừng thì chắc cô ấy đã trốn khỏi bệnh viện chạy tới đây rồi. Trước khi tôi đến đây, cô ấy đã căn đi dặn lại tôi là phải giúp cô ấy gửi lời hỏi thăm tới cô.” Một lát sau, anh mới lên tiếng, lần này gương mặt đầy vẻ ôn hòa, nhất là lúc nhắc đến tên Trang Noãn Thần thì tràn ngập vẻ dịu dàng, thương nhớ.

“Bây giờ Noãn Thần thế nào rồi?” Tôi khẽ nhấp một hớp cà phê. Mấy năm nay, tôi đã nghe không ít chuyện về Trang Noãn Thần, bởi vì cái chết của Cố Mặc, cô đau lòng quá mức mà dẫn đến hôn mê, còn người đàn ông trước mặt này nghe nói luôn túc trực bên giường bệnh của vợ, mãi đến khi cô tỉnh lại, mãi đến khi cô sinh cho anh một công chúa thông minh đáng yêu. Chủ tịch Giang tên tuổi lẫy lừng này có tiếng là cưng chiều con gái. Chưa cần kể đến bộ váy được đặt thiết kế riêng trên người cô bé, chỉ riêng việc anh có thể kiên nhẫn tập cho con gái cưỡi ngựa là đã biết anh yêu con bé đến mức nào.

Tôi và Trang Noãn Thần quen biết nhau trong một dịp tình cờ, nhưng sự gặp gỡ tình cờ ấy lại khiến chúng tôi trở thành bạn bè. Cô ấy thường đến quán cà phê của tôi tâm sự, mãi đến sau này tôi sang Pháp vẫn không thể quên được những năm tháng ấy.

“Hàng năm đến bệnh viện điều dưỡng theo định kỳ, về cơ bản là không có gì đáng lo nữa cả.” Giọng của anh nghe có vẻ khá nhẹ nhõm.

“Tôi rất tiếc vì không ở trong nước lúc cô ấy hôn mê.” Tôi nói rất chân thành.

“Trước giờ Noãn Noãn không thích làm phiền bạn bè.” Giang Mặc Viễn nhẹ nhàng nói. “Tôi nghĩ vào lúc đó cô ấy cũng không muốn có

nhiều người hốt hoảng lo lắng cho cô ấy.”

Cụm từ “hốt hoảng lo lắng” đã bộc lộ tâm trạng của anh. Tôi quan sát Giang Mạc Viễn, lòng thầm cảm thán, có lẽ người đàn ông đã từng trải qua sóng gió trên thương trường này cũng đã rất lo sợ trong thời gian đó, cho nên bây giờ mới trân trọng cuộc sống đến vậy.

“Thời gian trôi qua thật nhanh.” Tôi thở dài một hơi, lấy từ bên cạnh ra một bức vẽ đưa cho Giang Mạc Viễn. “Thứ này lẽ ra nên giao cho anh từ năm năm trước rồi, hy vọng bây giờ vẫn không muộn.” Bức vẽ này là do Trang Noãn Thần để lại trong quán của tôi, năm đó cô ấy theo tôi học hội họa, sau đó không mang nó đi.

Giang Mạc Viễn cầm lấy bức tranh, mở ra xem. Từ góc này, tôi thấy rất rõ người mà Noãn Thần vẽ chính là anh. Có lẽ là vào một buổi chiều nắng đẹp, những tia nắng tinh nghịch chiếu vào người anh, khiến cho bóng anh càng thêm cao lớn vững chãi. Tôi còn nhớ rõ tình cảnh lúc cô ấy vẽ bức tranh này, phác họa bức ảnh trong điện thoại cô ấy cầm trên tay, bối cảnh phía sau chàng trai là thị trấn Zurich xinh đẹp.

Tôi nhìn thấy rất rõ vẻ dịu dàng hiện lên sâu trong mắt Giang Mạc Viễn. Anh không nói câu nào, những ngón tay thon dài khẽ vuốt ve nét bút trên bức tranh, nét bút ấy tôi đã quá đỗi quen thuộc. Trên bức tranh viết rành rành: Một lần gặp anh, vạn phần hạnh phúc.

Đây là câu thơ lấy từ Kinh Thi, tôi sợ Giang Mạc Viễn hiểu lầm ý nghĩa của nó nên định lên tiếng giải thích thì thấy ánh mắt anh càng trở nên dịu dàng hơn, từ sâu trong đáy mắt như có pháo hoa nở rộ, những tia sáng lướt qua rất nhanh hòa lẫn với vẻ thâm tình rất dễ nhận thấy. Tôi bèn im lặng, có vẻ như anh đã hiểu được hàm ý của câu này.

“Cảm ơn cô đã vất vả lưu giữ nó giúp tôi.” Mãi đến mấy phút sau anh mới lên tiếng, sau đó cẩn thận cuộn bức tranh lại, nắm chặt trong tay giống như có được báu vật hiếm có ở đời vậy.

Tôi cười khế, lòng thầm khen người đàn ông này đúng là kẻ si tình hiếm thấy trên thế gian nên lúc trả lời đã tiện thể đề xuất một thỉnh cầu. “Tôi và Noãn Thần là bạn bè, đây là chuyện mà tôi nên làm. Thật ra hôm nay tôi đến đây, ngoại trừ đưa bức họa cho anh thì còn có một mục đích khác...”

Giang Mạc Viễn nhìn tôi, môi vẫn luôn nở một nụ cười rất ôn hòa, để cho tôi tiếp tục nói. “Tôi muốn viết lại câu chuyện của hai người, tất cả mọi chuyện về hai người. Thỉnh cầu này thoạt nghe có vẻ như không thực tế cho lắm nhưng nó đúng là suy nghĩ thực sự của tôi.”

Giang Mạc Viễn không ngờ rằng tôi sẽ đề nghị như vậy nên ngăn người ra rồi nhanh chóng mỉm cười. “Cô gan thật đấy, lẽ nào không sợ độc giả chửi bới nam chính của cô sao?”

“Anh cảm thấy mình sẽ để cho người ta chửi bới ư?” Tôi thích thú tiếp nối câu chuyện.

Nụ cười trên mặt anh bỗng rạng rỡ hơn. “E là thế.”

“Chi bằng thử xem sao!”

Lần này đến lượt Giang Mạc Viễn cảm thấy thích thú. “Tôi cứ tưởng bà chủ quán mà Noãn Thần quen biết chỉ có hứng thú với cà phê và bài Tarot thôi chứ.”

“Tất cả những gì tôi làm đều là vì kiếm tìm những câu chuyện động lòng nhất.” Tôi nhún vai.

Mắt Giang Mạc Viễn ánh lên vẻ vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, giống như là đành phải thỏa hiệp. Có điều, ánh mắt anh cho thấy anh đã nhìn thấu tất cả. “Tôi nghĩ, Noãn Thần sớm đã biết trước chuyện này.”

“Đúng vậy, hơn nữa cô ấy đã đồng ý rồi.” Giao tiếp với người thông minh thích như vậy đó, không cần tốn quá nhiều nước miếng.

Giang Mạc Viễn trầm ngâm giây lát rồi nhẹ nhàng nói: “Tôi chỉ có một yêu cầu là đừng có viết tôi thành tên cầm thú.”

Tôi mỉm cười, khẽ gật đầu, thật ra trong lòng cũng rất rõ ràng anh sẽ đồng ý. Anh ấy rất yêu Noãn Thần, đương nhiên sẽ làm theo mong muốn của cô ấy.

“Đây là thứ Noãn Thần muốn tôi giao cho cô.” Lần này đến lượt Giang Mạc Viễn, anh đẩy một tấm thiệp mời về phía tôi.

Tôi nhận lấy. Chữ dát vàng trên tấm thiệp mời khiến tôi gần như lóa mắt. Tôi mở ra xem, hơi ngạc nhiên một chút, cư nhiên là hôn lễ của Tư Nhiên và Ngải Niệm.

Giang Thần ở bên cạnh cảm thấy hơi chán nên len lén giật nhẹ ống tay áo của Giang Mạc Viễn, chu miệng lên: “Ba, Thần Thần có thể đi cưới ngựa tiếp không?”

Giang Mạc Viễn quay đầu qua nhìn cô nhóc, ánh mắt trở nên hiền hòa. “Hôm nay ngựa con của Thần Thần đã mệt rồi, hơn nữa con cũng phải nghỉ ngơi. Tuần sau ba dẫn con đến nữa nhé.”

“Vậy ba dẫn Thần Thần đi tìm mẹ đi, con nhớ mẹ rồi.”

“Được.” Diễn hình cho những ông bố lý tưởng, xin gì được nấy.

“Chân của Thần Thần mỏi quá.” Thần Thần nhõng nhẽo, giọng nói ngọt ngào mềm mại như kẹo bông.

Mặt Giang Mạc Viễn tràn ngập vẻ cưng chiều. “Ba bế con.”

Cô nhóc nháy mắt lên nhào vào lòng anh. “Còn bạn gấu mới mà chị ấy vừa tặng con nữa.” Giang Mạc Viễn lại cực kỳ kiên nhẫn nhét con gấu vào lòng Thần Thần. Thần Thần một tay ôm con gấu, một tay ôm chặt lấy cổ anh. Cục bột trong lòng anh nhỏ nhắn xinh xinh trông yêu chết được.

Giang Mạc Viễn nhìn tôi, mỉm cười giải thích một câu: “Con bé này suốt ngày bám dính lấy ba mẹ.”

Tôi cũng mỉm cười. Nụ cười từ tận đáy lòng.

Ở bệnh viện, tôi gặp được Trang Noãn Thần. Bộ quần áo bệnh nhân trắng tinh không làm cho gương mặt cô quá nhợt nhạt. Có lẽ nhờ có sắc xuân điểm tuyết, bãi cỏ xanh biếc và những cánh đào rơi lả tả theo cơn gió, ánh mặt trời như những miếng vàng li ti bị cắt vụn ra rồi phản chiếu vào mắt cô, giống hạt pháo hoa nổ rộ. Giang Mạc Viễn luôn theo bên cạnh bầu bạn, cùng cô đi tản bộ trên bãi cỏ xanh. Có vài cánh hoa đào lất phất bay qua giữa hai người rồi rơi xuống bờ vai, mái tóc cô. Tôi nhìn thấy ánh mắt Giang Mạc Viễn nhìn cô dịu dàng ấm áp biết bao, làm ấm áp luôn cả đất trời xung quanh, ấm áp cuộc đời cô. Anh đưa tay hất cánh hoa đào trên tóc cô xuống, môi mỉm cười đầy vẻ yêu chiều.

Tôi còn nhìn thấy Trang Noãn Thần đỏ bừng mặt, nhìn anh không chớp mắt. Không biết cô nói gì với Giang Mạc Viễn – có lẽ là những

lời yêu thương tâm tình – khiến nụ cười trên môi anh càng thêm dịu dàng, rồi anh cúi đầu hôn khẽ lên trán cô.

Thần Thần ôm chú gấu đồ chơi chạy đến trước mặt họ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh như hoa đào trên nở đầu cành. Ánh mắt Trang Noãn Thần lại toát lên tình mẹ hiền từ, đứng bên cạnh cười khúc khích, còn Giang Mạc Viễn lại lập tức bế thốc Thần Thần lên, gương mặt cũng tràn đầy vẻ yêu thương cưng chiều con gái.

Dưới ánh mặt trời, gia đình ba người trông thật hài hòa.

Tiệc cưới của Tư Nhiên và Ngải Niệm được tổ chức ngoài trời hết sức linh đình.

Tôi nhận lời tham gia.

Hoa đồng là Thần Thần và Mạc Mạc. Thần Thần trang điểm như một thực nữ chính hiệu, Mạc Mạc ăn vận như một quý ông, hai cô cậu nhóc bỗng chốc trở thành nhân vật chính của buổi lễ.

Lúc trao nhẫn, Ngải Niệm bật khóc. Tư Nhiên hôn thật sâu lên môi cô.

Trên đường đến bữa tiệc, Trang Noãn Thần kể cho tôi nghe chuyện của Ngải Niệm và Tư Nhiên, mỗi một chi tiết người theo đuổi, người trốn chạy diễn ra trong năm năm nay quả là kinh điển. Tư Nhiên là một người rất kiên trì. Nghe nói năm đó anh dẫn Ngải Niệm về nhà họ Tư, thái độ của ông nội Tư Nhiên không tốt, Ngải Niệm có ý rút lui. Hai người giằng vò nhau suốt năm năm trời mới hiểu được nỗi khổ tâm của ông Tư. Thì ra ông Tư không chê Ngải Niệm có xuất thân bình thường, cũng không chê cô đã từng ly hôn, càng không ghét bỏ

cô dẫn theo một đứa con riêng mà chỉ sợ cuối cùng cháu trai của ông bị tổn thương.

Làm người nhà của quân nhân không dễ gì. Có điều khi nhìn thấy Ngải Niệm, lòng tôi cảm khái một điều, thời gian đã cho họ câu trả lời chính xác nhất, chẳng phải cuối cùng hai người họ vẫn đến được với nhau sao? Trong tiệc cưới có một cô gái khiến cho tôi chú ý, hoạt bát lanh lợi, thẳng thắn vui vẻ. Qua sự giới thiệu của Trang Noãn Thần, tôi mới biết thì ra cô ấy chính là Cát Na, cô gái có khả năng đeo bám dai như đũa. Cô ấy rất cởi mở, không làm bộ màu mè khiến người ta quý mến. Có điều đang trò chuyện với chúng tôi thì cô nàng mặc kệ, nhào về phía một chàng trai.

Chàng trai đó chính là Trình Thiếu Tiên. Anh ta đang bàn chuyện với Giang Mạc Viễn, rõ ràng là bị một cái ôm nồng cháy bất ngờ ập đến làm cho giật mình, sau khi quay đầu lại nhìn thấy Cát Na thì mày khẽ cau lại. Nhưng Cát Na chẳng hề bận tâm, cứ cười hì hì hà hà không biết là nói gì với anh. Thời gian ban cho Trình Thiếu Tiên phong thái cao quý khác hẳn mọi người, đó là ấn tượng đầu tiên của tôi về anh ấy. Nhưng đáng tiếc về mặt tình cảm, anh lại khá ngu ngơ, hiển nhiên là đến nay anh và Cát Na vẫn chưa tu thành chính quả.

Trong buổi lễ tôi còn nhìn thấy một người đàn ông khác. Anh ta mặc bộ vest tối màu hết sức chỉnh chu, suốt bữa tiệc anh ta cực kỳ trầm mặc, dường như nắng xuân cũng không thể sưởi ấm gương mặt anh. Đôi mắt anh như có sức mê hoặc. Tôi thầm cảm thán không ngờ một người vốn phóng khoáng như con ngựa bất kham, năm năm sau lại không nhìn thấy điều đó, tuy càng thêm chắc chắn nhưng lại khiến người ta đau lòng.

Là Mạnh Khiếu.

Năm năm trước tôi từng gặp anh, cảm giác của tôi về anh khi đó là

một công tử phong lưu chính hiệu, bởi vì anh hoàn toàn có đủ điều kiện để ăn chơi.

Những chuyện về Mạnh Khiếu sau này đều do Giang Mạc Viễn kể cho tôi nghe. Năm năm trước anh kết hôn xong thì thay đổi hẳn, thay đổi đến mức ngay cả Giang Mạc Viễn cũng cảm thấy xa lạ. Anh không theo nghề y nữa mà chuyển qua kinh doanh. Ba năm trước sau khi ba anh bệnh nặng qua đời, anh tiếp nhận sản nghiệp của nhà họ Mạnh, hai năm nay lên như điều gặp gió, có điều sau đó đã ly hôn.

Người ngoài không thể biết nguyên nhân cũng như chi tiết việc anh ly hôn, nhưng theo tôi nghĩ, phụ nữ thà chấp nhận chuyện chồng mình gặp dịp thì mua vui bên ngoài, chứ không cách nào chấp nhận được việc trong lòng chồng mình luôn có hình bóng một người phụ nữ khác.

Đương nhiên đó chỉ là suy đoán của tôi, bởi vì tôi cũng đã nghe qua chuyện của Mạnh Khiếu và Hạ Lữ. Tôi đang cảm thán thế sự vô thường thì bất chợt nhìn thấy một cô gái. Có lẽ cô ấy vừa chạy tới bữa tiệc, từ chiếc vali đang đặt bên cạnh, không khó để nhận ra cô ấy vừa xuống máy bay. Một phụ nữ rất đẹp, tôi không thể không tán dương.

Trong giây phút ấy, tôi rất muốn mỉm cười. Rốt cuộc ông trời vẫn rất công bằng. Trong vòng đời bất tận, người vẫn rất nhân từ cho thế nhân thêm cơ hội, ít nhất Hạ Lữ vẫn vội từ nước ngoài chạy về, không phải sao?

Cô ấy vốn định đi về phía Ngải Niệm, nhưng có lẽ không ngờ là sẽ nhìn thấy bóng dáng chàng trai kia nên chân bỗng khựng lại. Trong bức tranh này, tôi là người ngoài, nhìn thấy rất rõ, lòng thầm sốt ruột, rất muốn bước tới gọi Mạnh Khiếu, nói cho anh biết cô ấy đang ở

ngay sau lưng anh. Nhưng tôi không thể nhúc nhích, chỉ biết trơ mắt nhìn bức tranh tĩnh lặng ấy dần lan tỏa.

Gió xuân thổi qua, mang theo hơi rượu tình khiết.

Bức tranh tĩnh lặng này rốt cuộc bị phá vỡ hoàn toàn khi Mạnh Khiếu quay người lại, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm theo.

Thật giống một bộ phim thần tượng hoàn mỹ.

Tôi nhìn thấy rất rõ, khoảnh khắc quay người lại, ngón tay của Mạnh Khiếu run run, ngay cả vẻ hờ hững trên mặt anh cũng bị sự kinh ngạc thay thế.

Ánh dương chiếu rọi, kéo dài cái bóng của hai người. Xung quanh là khách khứa tham gia hôn lễ qua lại, chỉ có anh và cô là vẫn duy trì tư thế bất động, bốn mắt nhìn nhau.

Có điều lần này người phá vỡ sự im lặng không phải là Mạnh Khiếu.

Hạ Lữ là người phản ứng đầu tiên, cô xoay người định bỏ đi. Ánh mặt trời phản chiếu, tôi có thể nhìn thấy khóe mắt cô long lanh.

Rồi tôi lại nhìn thấy Mạnh Khiếu đột nhiên bước nhanh tới trước, đưa tay kéo cánh tay Hạ Lữ lại, ánh mắt nghiêm khắc. Có điều người ngoài lại nhìn thấy trong ánh mắt đó có rất nhiều sự quyến luyến.

Tôi không chờ xem kết quả...

Có nhiều lúc như thế đó, thà coi giây phút trùng phùng sau bao năm xa cách trở thành khoảnh khắc đẹp nhất. Tôi cũng không ngoại lệ.

Mạnh Khiếu và Hạ Lữ cũng được, Tư Nhiên và Ngải Niệm, Giang

Mạc Viễn và Trang Noãn Thần cũng thế. Có lẽ giữa họ vẫn còn rất nhiều mâu thuẫn, nhưng tôi muốn tin vào những thứ mà mình nghe thấy, nhìn thấy; thà dùng sự ấm áp và hoàn mỹ trong khoảnh khắc để tưởng tượng rằng họ đang hạnh phúc.

Tiệc cưới hết sức náo nhiệt.

Thế giới tình cảm của ba cặp đôi này giống như bài ca năm tháng. Tôi khẽ mỉm cười. Chuyện của họ, tôi muốn viết lại, muốn nó được lan tỏa như một khúc ca lãng đãng.

Thật ra, mỗi một người chúng ta đều là Trang Noãn Thần, là Ngải Niệm, thậm chí là Hạ Lữ. Trong cái xã hội xô bồ này, chúng ta sẽ chọn cách trốn tránh hiện thực như Ngải Niệm, cũng có thể đánh mất chính mình, hoang mang chần chừ không dám tiến tới như Hạ Lữ, hay giống Trang Noãn Thần thoát nhìn có vẻ ngu ngơ lạc quan, nhưng cuối cùng luôn quyết định theo tiếng gọi con tim mình.

Tôi, là người kể cho các bạn nghe câu chuyện.

Vậy, các bạn là ai?